ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ, ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ

ΩΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ, ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΝ ΠΡΟΣ ΣΠΟΥΔΗΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΟΣΑ ΑΠΑΝΤΩΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Νῦν τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μεταφρασθὲν καὶ πλείσταις Λέξεσι καὶ Ἑρμηνείαις ἐπαυξηθὲν

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΩΡΕΝΤΗ.

Καὶ ἐκδοθὲν

ἐπιστασίᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ

καὶ

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΜΑΤΑΚΙΔΟΥ.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΝΚΟΥ (πρώην ΧΑΪΚΟΥΛ.)
1 8 3 7.

Συντομίαι.

Ἀθην.	Ἀθήναιος.
αἰτι.	αἰτιατική.
Αἰλ. ποικ. Ἱστ.	Αἰλιανοῦ ποικίλη Ἱστορία.
Αἰολ.	Αἰολικῶς.
Αἰσχιν.	Αἰσχίνης.
Αἰσχυλ.	Αἰσχύλος.
Ἀμμ.	Ἀμμιανός.
Ἀναβ.	Ἀνάβασις.
Ἀντ. Λιβ.	Ἀντώνιος Λιβεράλης.
Ἀνακρ.	Ἀνακρέων.
Ἀνθ.	Ἀνθολογία.
Ἀντιπ. Θεσσ.	Ἀντίπατρος Θεσσαλονικεύς.
Ἀπολλόδ.	Ἀπολλόδωρος.
Ἀπολ. Ῥόδ.	Ἀπολλώνιος Ῥόδιος
Ἀππιαν.	Ἀππιανός.
Ἀριστοφ.	Ἀριστοφάνης.
Ἀριστοτ.	Ἀριστοτέλης.
Ἀῤῥιαν.	Ἀῤῥιανός.
ἀρσ.	ἀρσενικῶς.
Ἀττικ.	Ἀττικῶς.
Βιβ.	Βιβλίον.
Βυζ.	Βυζάντιος.
γενι.	γενική.
Γεωγρ.	Γεωγράφος.
Δειπν.	Δειπνοσοφιστής.
Δημ.	Δημοσθένης.
Διον. Ἁλ.	Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς.
Διοδ. Σικ.	Διόδωρος Σικελιώτης.
Δι. Κασ.	Δίων Κάσσιος.
Διογ. Λαερ.	Διογένης Λαέρτιος.
Διον. Περ.	Διονύσιος Περιηγητής.
Δωρι.	Δωρικῶς.
Ἑλ.	Ἑλληνικός.
ἑνικ.	ἑνικῶς.
Ἐπικ.	Ἐπικῶς.
Εὐριπ.	Εὐριπίδης.
Εὐστάθ.	Εὐστάθιος.
Ἡροδτ.	Ἡρόδοτος.
Ἡρωδν.	Ἡρωδιανός.
Ἡσ. Θεογ.	Ἡσιόδου Θεογονία.
Ἡσ. Ἀσ.	Ἡσιόδου Ἀσπὶς Ἡρακλέους.
Ἡσύχ.	Ἡσύχιος.
Ἡρακλ.	Ἡρακλῆς.
Ἡφαιστ.	Ἡφαιστίων.
Θεογν.	Θέογνις.
Θεοκρ.	Θεόκριτος.
θηλυ.	θηλυκόν.
Θουκ.	Θουκυδίδης.
Ἰωνι.	Ἰωνικῶς.
Ἰλ.	Ἰλιάς.
Ἰουλ. Πολ.	Ἰούλιος Πολυδεύκης.
Ἰωσηπ.	Ἰώσηπος.
Καλλιμ.	Καλλίμαχος.
Κοΐντ. Σμ.	Κοΐντος Σμυρναῖος.
Κορν. Νέπ.	Κορνήλιος Νέπως.
Λουκ.	Λουκιανός.
Λίβ.	Λίβιος.
Λυκφ.	Λυκόφρων.
Μόσχ.	Μόσχος.
Νίκανδρ.	Νίκανδρος.
Νόν.	Νόννος.
Ξενφ.	Ξενοφῶν.
Ὀβίδ.	Ὀβίδιος.
Ὀδ.	Ὀδύσσεια.
Ὅμ.	Ὅμηρος.
Ὅμ. Ὕμν.	Ὁμήρου Ὕμνοι.
Ὀππ.	Ὀππιανός.
Ὀρφ.	Ὀρφεύς.
Οὐιργ.	Οὐιργίλιος.
οὐδ.	οὐδέτερον.
Παλαιφ.	Παλαίφατος.
Παυσ.	Παυσανίας.
Πίνδ.	Πίνδαρος
Πλάτ.	Πλάτων.
πληθ.	πληθυντικῶς.
Πλιν.	Πλίνιος.
Πλούτ.	Πλούταρχος.
Πολυβ.	Πολύβιος.
Πτολ.	Πτολεμαῖος.
Πομπ. Μελ.	Πομπόνιος Μέλας.
ποιητ.	ποιητικῶς.
Σκυλ.	Σκύλαξ.
Σοφ.	Σοφοκλῆς.
Σουίδ.	Σουΐδας.
Στέφ. Βυζ.	Στέφανος Βυζάντιος.
Στραβ.	Στράβων.
Ὑγιν.	Ὑγῖνος.
Φαβρ. Ἑλ. Βιβ.	Φαβρικίου Ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη.
Φιλοστ.	Φιλόστρατος.
Φώτ.	Φώτιος.
Χρ.	Χριστός.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Α.

Ἀαροσσός, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἐξ Ἀρτεμιδώρ.

Ἄβαι, αἱ· καὶ Ἄβη. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ μ' ἕνα περίφημον ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡροδ. 1, 46· ἔτι δὲ Ἄβα, καὶ Ἀβαὶ, αἱ, Σοφ. Στράβ. ὅθεν Ἀβαῖος, ὁ κάτοικ· καὶ Ἀβαῖος Ἀπόλλων, διὰ τὴν ἐν Ἄβαις λατρείαν αὐτοῦ, Ἡσύχ.

Ἀβάκαινον, τό. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν Bigeneia, Διόδ. Σικ. καὶ, Ἀβακαῖνον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀβακαῖνα, τά, παρὰ Πτολ. ὅθεν Ἀβακαινῖνος, ὁ κάτοικ.

Ἄβαντες, οἱ (α). Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Εὐβοίας, κατὰ Στράβ. κατήγοντο δὲ οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Θρᾴκης, ἀπ' ὅπου ἦλθον τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἄβαντος εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἔκτισαν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἄβας· ἐκ δὲ τῆς Φωκίδος μετέβησαν ἀκολούθως καὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 536. Καθ' Ἡρόδτ. 1, 146 ἦταν οὗτοι πιθαν. ἀνέκαθεν Ἕλληνες, καὶ ἀνῆκον εἰς τὸν Ἰωνικὸν δεσμόν.

Ἀβαντιάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἄβαντος, ὁ Κάναθος, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 78.

Ἀβαντιάς, άδος, ἡ. καὶ

Ἀβαντίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Ἄβαντος ἢ ἐκ τῶν Ἀβάντων, εἰς τοὺς Ἄβαντας ἀναφερόμενος, ος, ἡ Ἀβαντὶς Εὔβοια, τὸ μέρος τῆς νήσου Εὐβοίας, τὸ ὁποῖον κατῴκειτο τὸ πάλαι ὑπὸ τῶν Ἀβάντων, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1135. καὶ Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 185· ὅτι δὲ οὐσιαστ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Εὐβοίας, Στράβ. 2) Χώρα τῆς Θεσπρωτίας, ὅπου οἱ ἐκ Τροίας ἐπανερχόμενοι Ἄβαντες ἦλθον ἀποπλανηθέντες, Παυσ.

Ἀβαρβαρέα, ἡ. Νύμφη τις τῶν Νηΐδων, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Βουκολίωνος τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 22.

Ἄβαρις, ιδος, ὁ· Ἰωνικ. ιος. Σκύθης, εἷς τῶν ὑπερβορείων ἱερέων τοῦ Ἀπόλλωνος, τερατολόγος καὶ θαυματοποιός, θεραπεύων διαφόρους ἀσθενείας διὰ γοητειῶν· οὗτος λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἓν χρυσοῦν βέλος ἐφέρετο ἐπ' αὐτοῦ διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, χωρὶς νὰ ἔχῃ χρείαν τροφῆς, Ἡρόδτ. 4, 36. Νόνν. Διον. 11, 132 (ἐκ τοῦ α, καὶ βάρις, ὅπερ δηλοῖ πλοῖον)

Ἀβαρνιάς, άδος, ἡ. Ὀρφ. καὶ

Ἀβαρνίς, ίδος, ἡ. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Λαμψάκου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενοφ. Ἑλ. β', 1.

Ἄβαρνος, ἡ, = Ἀβαρνίς, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀβαρνεύς, ὁ κάτοικ.

Ἄβας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ πάππος τοῦ ἥρωος Περσέως, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἄργους Ἀβαντίδαι, Πινδ. Πυθ. 8, 55. Ἀπολλόδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τῆς Λυσιμάχης, Ἀπολλόδ. α', 9, 13. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρεθούσης, βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἄβαι ἐν τῇ Φωκίδι, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 536. — 4) Μυθῶδες ὄρος ἐν τῇ Ἐρυθείᾳ, Ἀπολλόδ. β', 5.

Ἀβασγοί, οἱ, ἢ Ἀβασκοὶ κατ' Ἀρριαν. Ἔθνος ἐν τῇ Κολχίδι, τανῦν Ἀβχαζ, Χριστιανοὶ τὴν θρησκείαν, Ὀρφ. Ἀργ. Α. 754.

Ἀβασηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀραβίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀβασῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ τῆς Ἀσίας, Στράβ.

Ἄβασκος, ὁ. Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Κολχίδος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀρριαν.

Ἀβαστανοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν, Ἀρριαν. Ἀναβ. ς', 15.

Ἄβατον, τό. Κτίριον ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ περιέχον ἐν αὐτῷ ἓν μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ἡ Ἀρτεμισία, ὅτε ἐνίκησε τοὺς Ῥοδίους. Vitruv.

Ἄβατος, ἡ. Νῆσος περὶ τὴν Μέμφιδα πόλιν τῆς Αἰγύπτου, σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἑλῶν, Λουκαν.

Ἄββα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος, Πολύβ.

Ἄβδηρα, τά. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου καὶ τοῦ Πρωταγόρα· οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἁπλότητα καὶ ἀπειροκαλίαν, τανῦν, Πολύστιλον. (σπαν. Ἄβδηρος ἑνικ. καὶ Ἄβδηρα, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 372.) ὅθεν ἐπίρρ. Ἀβδηρόθεν, ἐκ τῶν Ἀβδήρων, Λουκ. καὶ Ἀβδηρίτης, ου, ὁ κάτοικος· θηλ. Ἀβδηρῖτις, ιδος, ἡ. Ἔτι δὲ Ἀβδηρῖτις καὶ ἡ περὶ τὰ Ἄβδηρα χώρα. Ἀβδηριτικός, ή, όν, ὁ εἰς τὰ Ἄβδηρα ἢ εἰς τοὺς Ἀβδηρίτας ἀνήκων, καὶ Ἀβδηριτικὸν πάθος, ἀσθένειά τις ὁμοία μὲ περιοδικήν τινα μανίαν, ἡ ὁποία ἰδίως ἐπεκράτει παρὰ τοῖς Ἀβδηρίταις. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, τανῦν Ἄδρα, Στράβ.

Ἄβδηρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Ἑρμίου, γεννηθεὶς ἐν Ὀποῦντι τῆς Λοκρίδος, φίλος τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον συνοδεύσας εἰς Θρᾴκην διὰ νὰ ἁρπάσῃ τοὺς ἵππους τοῦ αὐτόθι βασιλέως Διομήδους, κατεσπαράχθη ὑπ' αὐτῶν, Ἀπολλόδ. β', 5, 8.

Ἄβελλα, ἡ, Avella. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Avella-Vecchio. Στράβ.

Ἀβεντῖνον, τό· καὶ Ἀβεντῖνος λόφος, Aventinus mons. Ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι κτισμένον ἓν μέρος τῆς Ῥώμης, ὅπου ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. Διον. Ἁλικαρν.

Ἀβία, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῆς Ἀβίας τροφοῦ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμ. καλεῖ Ἰρήν, Ἰλ. Ι, 150. 292. Παυσ.

Ἄβιλα, τά. Πόλις ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ, ὕστερον Κλαυδιούπολις κληθεῖσα, πλησίον τοῦ Φαρφάρου ποταμοῦ, Πολύβ. ὅθεν Ἀβιληνός, ὁ κάτοικ.

Ἀβίλη, ἡ, = Ἄβιλα.

Ἀβιληνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν ἡ πόλις Ἄβιλα.

Ἄβιοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἀσίᾳ καὶ ζῶν βίον νομαδικόν, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 5. κατὰ Πτολ. ἔξωθεν τοῦ Ἰμάου ὄρους.

Ἀβισάρης, ἢ Ἀβίσαρος, ὁ· κατὰ Στράβ. Βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὁμοῦ μὲ τὸν Πῶρον.

Ἄβληρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 32.

Ἀβοριγῖνες, οἱ. Οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας, ὅσοι κατῴκουν πρότερον εἰς τὴν χώραν τοῦ Λατίου, Στράβ. Διον. Ἁλικαρν.

Ἀβόρρας, ου, ὁ. Ποταμὸς ἐν Μεσοποταμίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην· ὁ Πτολ. καλεῖ τοῦτον Χαβώραν, ὁ δὲ Ξενοφ. Ἀράξην, τανῦν, Κχαβούρ

Ἄβος, ὁ. Ὄρος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ, τανῦν, Ἄβα ἐπὶ τῆς Τουρκομανίας. Στράβ.

Ἀβραδάτας, α καὶ ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς, ὑποτελὴς εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ἀσσυ-

ρίων, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Κροίσου ὁμοῦ μὲ τὸν Κῦρον τὸν μεγάλον ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. α', Τζέτζ.

Ἀβρέας, ου, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀῤῥιαν. Ἀναβ.

Ἀβροτία, ἡ. Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπαρχία Ἀβρεττηνή, Σουίδ.

Ἀβρεττηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀβρεττανή, Σουίδ. ὅθεν, Ἀβρεττηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀβριγκᾶται, ἢ Ἀβριγκάτιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Νορμανδίᾳ, Πτολμ.

Ἀβροζόλμης, ους, ὁ. Θρᾷξ τις, ἑρμηνεὺς τοῦ βασιλέως Σεύθου, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ, 6, 43. ἔνθα πρότερον Ἐβρόζολμος ἐγράφετο.

Ἀβροσᾶ, ἡ. Θεσσαλή τις γυνή, παρὰ Λουκιαν.

Ἀβροκόμης, ου, ὁ (ε). Ἀνήρ τις Πέρσης, παρ' Ἡροδτ.

Ἀβροκόμας, α, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Φοινίκης ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ξενοφ. Ἀναβ. α'.

Ἀβρότονον, τό. Πολις μικρὰ ἐν Ἀφρικῇ, πλησίον τῆς μικρᾶς Συρτεως μὲ λιμενα, Στράβ. 2) Ἀβρότονον, ἡ, θηλκ. κύρ. ὀνομ. μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. ιβ', 43.

Ἀβρων, ὁ. Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος, συγγράψας περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν τῶν Ἀρχαίων. Στέφ. — 2) Πάππος τοῦ Λυκαίνου, ἴδε Λυκαίων.

Ἀβρώνυχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, Ἡρόδτ. 8, 21.

Ἄβυδος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ, ἐκ ταύτης ἔζευξεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου διὰ να διαβιβάσῃ τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς την Εὐρώπην, Ὁμ. Ἰλ. Β, 836. ὅθεν Ἀβυδόθεν, ἐκ τῆς Ἀβύδου, καὶ Ἀβυδόθι, ἐν τῇ Ἀβύδῳ, Ἰλ. Ρ, 584. καὶ Ἀβυδηνός, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, Στράβ.

Ἀβύλη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ἔνθα ἡ μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, τανῦν Sierra Ximiera, Στράβ Διον. Περ. 336.

Ἀβύληξ, κος, ἡ, = Ἀβύλη, Στράβ.

Ἀβώνου τεῖχος, τό. Aboni castrum. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀγύρτης τις Ἀλέξανδρος καλούμενος ὑπεκρίνετο τὸν προφήτην, καὶ ἤθελε νὰ καλῆται αὐτη Ἰωνόπολις, τανῦν Ἰνέμπολι, Λουκ. Ἀλεξ. ὅθεν, Ἀβωνοτειχίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ.

Ἀγαθαρχίς, ίδος, ἡ. Θηλκ. κύρ. ὄνομ. ἐν τῇ Ἀνθολογ.

Ἀγαθαρχίδας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ, Ἀγαθαρχίδης. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκδ. β', 83. — 2) Γεωγράφος Κνίδιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 160 ἔτος πρὸ Χρ. συνέγραψε πραγματείαν γεωγραφικὴν περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, Λουκ.

Ἀγάθαρχος, ὁ. Ναύαρχος Συρακούσιος, Θουκ. — 2) Περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἀθήναις, Δημοσθ.

Ἀγάθη, ἡ. Πόλις τῆς Γαλλίας ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, τανῦν Ἀγδη, Στράβ.

Ἀγαθήμερος, ὁ. Γεωγράφος, πιθαν. περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα ἀπὸ Χρ. σώζεται αὐτοῦ ἓν μικρὸν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Ὑποτυπώσεις τῆς Γεωγραφίας ἐν ἐπιτομῇ.

Ἀγαθίας, ου, ὁ. Ἐκ Μυρίνης Αἰολικῆς πόλεως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζήσας περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα μετὰ Χρ. Χριστιανὸς ἱστορικός, συγγράψας τὰ λεγόμενα Δαφνικά, καὶ ἱστορίαν εἰς πέντε βιβλία. (το α ἐν ἀρχῇ εὕρηται καὶ μακρὸν ἐν τῇ ἄρσει.)

Ἀγαθῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θρασυβούλου, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Παυσαν. — 2) Ἰατρὸς Σπαρτιάτης ζήσας περὶ τὴν πρώτην ἑκατονταετηρίδα μετὰ Χρ.

Ἀγαθόβουλος, ὁ. Κυνικὸς φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, Λουκ.

Ἀγαθοδαίμων, ὁ. Μηχανικός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας σύγχρονος τοῦ γεωγράφου Κλαυδίου Πτολεμαίου. — 2) ἕτερος χυμικὸς ἀκμάσας περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χρ.

Ἀγαθόκλεια, ἡ. Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, Στράβ.

Ἀγαθοκλῆς, έους, ὁ. Τύραννος τῶν Συρακουσίων υἱὸς κεραμέως, ὅστις ἠξιώθη διὰ τῶν μεγάλων του προτερημάτων νὰ γίνῃ κατ' ἀρχὰς ἀρχιστράτηγος τῶν Συρακουσίων ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων, ἐφεξῆς δὲ μὲ πολλοὺς καὶ δολίους τρόπους οἰκειοποιήθη καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν κατασταθεὶς εἷς τῶν πλέον ἀπανθρώπων τυράννων. Λουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου βασιλέως τῶν Θρακῶν. — 3) Σοφιστής τις Ἀβδηρίτης, ὅς τις προσποιούμενος τὸν μουσικὸν ἐν Ἀθήναις ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 316.

Ἀγαθόνικος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Ἀγάθυρνα, ἡ, καὶ Ἀγάθυρνον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος ἐπὶ τῆς αρκτικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν, Capo d'Orlando, Στέφ. Βυζ. Στράβ. ὅθεν Ἀγαθυρναῖος, ὁ κάτοικος.

Ἀγάθυρσοι, οἱ. Σκυθικὸν ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, καὶ ζῶν πλανήτην βίον, Ἡρόδ. 4, 10.

Ἀγάθυρσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Ἀγάθυρσοι, Ἡρόδτ.

Ἀγάθων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 249. — 2) Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὁ νεώτερος τῶν φίλων τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Εὐριπίδου, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ πλούσιος, ἀλλὰ τρυφηλότατος καὶ ἡδυπαθέστατος, Πλάτ. Συμπσ. Ἀριστοφ. Βατρχ. 83. Θεσμ. 29.

Ἀγαῖος, ὁ. Ἠλεῖός τις παρ' Ἡροδτ.

Ἀγακλέης, ῆος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἐπειγέως, Ὁμρ. Ἰλ. Π, 517.

Ἀγαμεμνονίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ Ὀρέστης, Ὁμ. Ὀδ Α, 30.

Ἀγαμέμνων, ονος, ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, καὶ ἔγγονος τοῦ Πέλοπος, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Πλεισθένους καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀτρέως, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Μενελάου, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ· ὅτε οἱ λοιποὶ βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος συνηχθησαν κατὰ παρακίνησιν αὐτοῦ διὰ νὰ ὑπάγωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ ἀδελφοῦ του Μενελάου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἑλένην ἥρπασεν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὁ Ἀγαμέμνων ἐκλέχθη κοινῇ γνώμῃ ἀρχιστράτηγος καὶ ἡγεμὼν τῆς ἐκστρατείας ταύτης μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος, ἐπιστρέψας εἰς τὰς Μυκήνας ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς ἰδίας γυναικός του Κλυταιμνήστρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀφῆκεν ἕνα υἱὸν τὸν Ὀρέστην, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Ἠλέκτραν. Ὁμηρ. Ἀπολλδ. γ', 2, 2. ὅθεν, Ἀγαμεμνόνειος, Ἀγαμεμνόνεος καὶ Ἀγαμεμνόνιος, ία, ιον, τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνήκων, Ὁμρ. Εὐρπ. (Κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. ἐκ τοῦ ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονήν.)

Ἀγαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου καὶ σύζυγος τοῦ Μουλίου, πολυφάρμακος καὶ ἔμπειρος τῆς μαγικῆς, Ἰλ. Λ, 740. — 3) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Στέφ. Βυζ.

Ἀγαμήδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου, περίφημος τεχνίτης τῆς ἀρχαιότητος, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Ὑριέως βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 296. Παυσ. θ', 37.

Ἀγανίππη, ἡ. Πηγή τις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὰ τῶν Μουσῶν.

Ἀγαπαῖος, ὁ. Τύραννος τοῦ Ὠρεοῦ, πόλεως ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Δημ.

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ Ἔγγονος τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐναντίον τῆς Τροίας ἔχων ἑξήκοντα πλοῖα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 609.

Ἀγαπητός, ὁ. Διάκονος Χριστιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε παραινέσεις εἰς ἑβδομήκοντα κεφάλαια.

Ἀγαπτόλεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Πιρήνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλδ.

Ἄγαρ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Βυσσάτιδος.

Ἀγαρηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κληθέντες ὕστερον Σαρακηνοί, Ἀνθολ.

Ἀγαρίστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος, καὶ σύζυγος τοῦ Μεγακλέους, Ἡρόδτ. 6, 126. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἱπποκράτους καὶ μήτηρ τοῦ Περικλέους, Ἡρόδτ.

Ἄγαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιῶτιδα λίμνην.

Ἀγασθένης, εος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐγείου, καὶ πατὴρ τοῦ Πολυξένους βασιλέως τῆς Ἤλιδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 624. Ἀπολλδ.

Ἀγασίας, ου, ὁ. Στυμφαλίτης, ἐκ τῆς πόλεως Στυμφάλου ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ξενοφ. Ἀναβσ. δ', 1. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἐφέσου, υἱὸς τοῦ Δοσιθέου. (ἔστιν ὁ τύπος Δωρικ. ἀντὶ Ἀγησίας, Ἰωνικ. Ἡγησίας, ὅπερ κατ' ἄλλους πάντη διάφορον ὄνομα.)

Ἀγασικλέης, έος, ὁ. Ἀττ. Ἀγασικλῆς, έους, ὁ. Ἁλικαρνασσεύς, νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος, Ἡρόδοτ. 1, 144. — 2) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀκμάσας τὸ 650 περίπου ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, Παυσ. γ', 7. καθ' Ἡρόδτ. δὲ 1, 65 καλεῖται Ἡγησικλέης, καὶ κατὰ Σουίδ. Ἀγησικλῆς.

Ἀγάστροφος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Παίονος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Διομήδης ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 338–340.

Ἀγαυή, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 42. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λύκου, υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλδρ. β', 1, 5· ἔνθα καὶ Ἀγαύη, γέγραπτ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀδελφὴ τῆς Αὐτονόης, Σεμέλης καὶ Ἰνοῦς, καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, ἥτις ἐμμανὴς γενομένη ὑπὸ τοῦ Διονύσου κατεσπάραξε τὸν ἴδιον υἱόν της Πενθέα ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, Ἀπολλδρ. γ', 5, 2. Ἡσδ. Θεογ. 976. Εὐρπ.

Ἀγαυός, οῦ, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν Πριάμου τοῦ βασιλέως τῶν Τρώων, Ἰλ. Ω, 251. ἔνθα Οὐολφ. ἐπιθετ. ἔχει τὴν λέξιν. — 2) Ἀβυδηνός τις, Δημ.

Ἀγβάτανα, τά, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἐκβάτανα, ὅπερ ὅρα. — 2) Μικρὰ πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου, ὕστερον Βατάνεια κληθεῖσα, Ἡρόδτ. 3, 64.

Ἀγγελή, ἡ. Δῆμος καὶ χωρίον ἐν Ἀττικῇ ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ὅθεν, Ἀγγελῆθεν, ἐπίῤῥμ. Ἡσύχ.

Ἀγγενίδας, ου, ὁ (ι). Σπαρτιάτης τις, Ξενφ.

Ἀγγίτης, ὁ. Ποταμὸς ῥέων ἐκ Θράκης ἄνωθεν τῆς Ἀμφιπόλεως καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Στρυμόνα, Ἡρόδτ. 7, 113.

Ἄγγουρον ὄρος, τό. Ὄρος κείμενον ἐπὶ τῶν

ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου (Δουνάβεως) εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 324.

Ἄγγρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Βρόγγον, κανῦν Δρῖνος, Ἡρόδτ. 4, 44.

Ἀγδαβάτας, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Πέρ. 955.

Ἄγδιστις, εως, ὁ καὶ ἡ. Μυστηριώδης τις θεότης τῶν Φρυγῶν, ἥτις κατὰ Παυσ. ζ', 17, 5. ἐλέγετο, ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Γῆς. — 2) Ὄρος ἐν τῇ Φρυγίᾳ, ὅπου λέγεται, ὅτι ἐτάφη ὁ Ἄττις ἐραστὴς τῆς Κυβέλης, πιθαν. τὸ νῦν Δίνδυμα καλούμενον, Παυσ. — 3) ἐπιθ. τῆς θεᾶς Κυβέλης, Στραβ. ι', 3, 35. Ἡσύχ.

Ἀγέαναξ, ακτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 52.

Ἀγελάδας, α, ὁ. Ὄνομα δύο περιφήμων Ἀγαλματοποιῶν τῆς ἀρχαιότητος τῶν Ἀργείων, τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν ἑξηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα, ὁ δὲ δεύτερος περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν πρώτην, Ἀνθολ. β', 15. ἔστι δὲ κύρ. Πατρωνυμ. τοῦ Ἀγέλαος.

Ἀγέλαος, ὁ, Ἀττ. Ἀγέλεως. Υἱὸς τοῦ Φράδμονος εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ἰλ. Θ, 257. — 2) Υἱὸς τοῦ Δαμάστορος καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὀδ. Υ, 321. καὶ Ἀγέλεως, Ὀδσ. Χ, 131. 212. 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Κροῖσος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, Ἀπολδ. β', 7, 8. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, ὅστις μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐθανάτωσε τὸν ἴδιόν του πατέρα, Ἀπολδρ. β', 8, 5.

Ἀγέλαστος πέτρα, ἡ. Ἡ πέτρα ἐν τῇ Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκάθησεν ἡ Δήμητρα, ὅτε περιφερομένη ἐπὶ τῆς γῆς ἐζήτει διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς κόρης της Περσεφόνης· ἦν δὲ αὕτη ἡ πέτρα οὐ μακρὰν τῆς κρήνης Καλλιρρόης, Ὁμρ. Ὑμ. Δημ. 200. Ἀπολδρ. α', 5.

Ἀγελέα, ἡ, καὶ Ἀγελείη, ης, ἡ. Ἡ τὰς λείας ἄγουσα, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ

Ἀγεληΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἄγουσα ἢ ὁδηγοῦσα τὰ πλήθη, τοὺς λαούς, ἐπιθ. καὶ τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀγηνορίδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος· πληθ. οἱ Ἀγηνορίδαι, ἐκαλοῦντο ἰδίως οἱ Θηβαῖοι, Εὐριπ. Φοιν. 217.

Ἀγηνόριος, ία, ιον. Τοῦ Ἀγήνορος ἢ εἰς τὸν Ἀγήνορα ἀνήκων, ἐξαιρ. Ἀγηνόριον, τό, ναὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐν Τύρῳ, Ἀρριαν.

Ἀγήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰάσου καὶ πατὴρ Ἄργου τοῦ πανόπτου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, Ἀπολδρ. β', 1, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, βασιλεὺς τῶν Φοινίκων· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Τελέφασσαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Φοίνικα, Κίλικα καὶ τὴν Εὐρώπην, τὴν ὁποίαν μυθολογεῖται, ὅτι ἥρπασεν ὁ Ζεύς. Ἀπολδρ. γ', 1. 2. Εὐριπ. Βακχ. 152. — 3) Υἱὸς τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐπικάστην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Πορθάονα καὶ τὴν Δημονίκην, Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 4) Υἱὸς τοῦ Φηγέως βασιλέως τῆς Ψωφίδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προνόου καὶ τῆς Ἀρσινόης, τῆς ὁποίας τὸν ἄνδρα Ἀλκμαίωνα ἐφόνευσεν ὁ Ἀγήνωρ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτε οὗτος ἀφῆκε τὴν Ἀρσινόην καὶ ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Καλλιρρόην, Ἀπολδρ. γ', 7, 5. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσε μὲ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 6) Ὁ ἀνδρεῖος υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἡγεμὼν ἐν Τροίᾳ καὶ τῆς Θεανοῦς, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ὁ Ἀπόλλων, ὅτε ἐμάχετο μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Δ, 467. Λ, 59. τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Παυσ. ι', 27. — 7) Εἷς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνηστευθεῖσα ἡ Εὔιππη, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἐφόνευσεν αὐτόν, Ὑγιν.

Ἀγησανδρίδας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Ἡγησανδρίδης, ὅπερ ἴδε.

Ἀγήσανδρος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἡγήσανδρος, ὅπερ ἴδε. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥόδου, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χρ. κατασκευάσας διάφορα ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαιότητος. — 3) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκδ. η', 91.

Ἀγησίας, α, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ, Ἡγησίας (ι). Συρακούσιος, ὅστις κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Ὀλ. 6.

Ἀγησίδαμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρχεστράτου ἐκ τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῇ ἑβδομηκοστῇ τετάρτῃ Ὀλυμπ. Πινδ. Ὀλ. 10 καὶ 11.

Ἀγησίλαος, ὁ· Ἰωνκ. Ἡγησίλεως, ἐπιθ. τοῦ Πλούτωνος, Καλμ. Ὑμν. καὶ Ἡσύχ. — 2) Κυρδιωμ. Υἱὸς τοῦ Δορυσσοῦ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους, ἀκμάσας περίπου 900 χρόνους πρὸ Χρ. Ἡρόδοτ. 7, 204. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἱπποκρατίδου βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἡρακλειδῶν, πάππος τοῦ Λευτυχίδου, Ἡρόδ. 8, 131. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀδελφὸς Ἄγιδος τοῦ β'. εἷς τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἷς ἄκρος φιλόπατρις· ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἰώνων, ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἐνίκησεν εἰς διαφόρους μάχας τοὺς στρατηγοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐπαγίασεν νὰ καταστρέψῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὸ βασίλειον τῆς Περσίας, ἀλλὰ προσκληθεὶς ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφῆκεν ἀτελῆ τὴν ἐπιχείρησίν του, ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῶν Θηβαίων ἐν Κορωνείᾳ τὸ 394 ἔτος πρὸ Χρ. ἔσωσε τὴν Σπάρτην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Θηβαίων, καὶ εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα χρόνων ἐκστρατεύσας εἰς βοήθειαν τῆς Αἰγύπτου, ἀπέθανεν ἐπιστρέφων μετὰ τέσσαρας χρόνους, ναυαγήσας μεταξὺ Κυρήνης καὶ Αἰγύπτου. Ξενοφ. Ἐγκ. Ἀγησ. Πλουτ. Ἀγησ.

Ἀγησίμαχος, ου, ὁ. Αἰτωλός, τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, Πινδ. Νεμ. 6.

Ἀγησίμβροτος, ὁ. Ἔμπειρος Ῥόδιος θαλασσινός, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. συνεργήσας εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐπὶ τῆς Εὐβοίας.

Ἀγησίπολις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Παυσανίου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου, περὶ τὸ 394 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῆς Ὀλύνθου, ἀπέθανεν ἐνταῦθα, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Ἀγησιππίδας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἡγησιππίδας. Σπαρτιάτης φρούραρχος καὶ ἄρχων τῆς πόλεως Ἡρακλείας, Θουκ. ε', 56. ἐν δὲ 52. Ἡγησίλαος.

Ἀγησίστρατος, ὁ, Ἰωνκ. Ἡγησίστρατος. Σπαρτιάτης τις, Ξενοφ.

Ἀγησσός, οῦ, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης. Στέφ. Βυζ.

Ἄγητος, ὁ. Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκείδου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ἀρίστων βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἀπατήσας αὐτόν, Ἡρόδοτ. 6, 61.

Ἀγήτωρ, ορος, ὁ· Ἰωνκ. Ἡγήτωρ. Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Διός, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. η', 31. — 2) Ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, καὶ Ἀγητόρειον, τό, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν ἑνὸς τῶν θεῶν τούτων, Παυσ.

Ἀγίας, ου, ὁ, Ἰωνκ. Ἡγίας. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας, θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν μετὰ τὴν ἐν Κουνάξᾳ μάχην, Ξενοφ. Ἀναβ. β', 6, 30.

Ἆγις, ιδος, ὁ· Ἰωνκ. Ἧγις. Υἱὸς τοῦ Εὐρυσθένους, δεύτερος βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, ἐξ οὗ κατήγετο ἡ οἰκία τῶν βασιλέων Ἀγιδῶν τῆς Σπάρτης, περὶ τὸ 888 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 7, 204. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ δευτέρου Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πολεμήσας τοὺς Ἀθηναίους εἰς διαφόρους μάχας, καὶ πολιορκήσας μετὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, Θουκιδ. Πλούτ. Ἀγησ. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου ἦν ἄσπονδος ἐχθρός, Ἀρριαν. — 4) Ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Εὐδαμίδου, ὅστις ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας, πολεμῶν κατὰ τῶν Σικυωνίων καὶ Ἀχαιῶν. — 5) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 250 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἐξορισθεὶς κατ' ἀρχάς, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς Λακεδαίμονα, ὅπου ἐθανατώθη τὸ 244 ἔτος. (παρ' Ἡρόδτ. εὕρηται μόνον ἅπαξ Ἄγιος, 6, 65. ἡ δὲ γραφὴ Ἆγις ἔστιν ἡμαρτημ.)

Ἀγκαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Εὐρυνόμης, πατὴρ τοῦ Ἀγαπήνορος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, εἷς ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐλθόντων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 609. Ἀπολδρ. α', 8, 2. — 2) Ἥρως τις ἐκ Πλευρῶνος πόλεως τῆς Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς πάλης, οἵτινες ἐγίνοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 635. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐπὶ τῆς Σάμου ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὅστις δι' ἐπιταγῆς τοῦ Ἀπόλλωνος ἔφερε μίαν ἀποικίαν Σαμίων εἰς τὴν ἐρημωμένην νῆσον κειμένην ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Εἷς καὶ αὐτὸς τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 50. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185.

Ἄγκος Μάρκιος, Ancus Martius. Ἔγγονος τοῦ Νουμᾶ Πομπιλίου, καὶ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐστάθη ἔνδοξος διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολεμικὰς ἀρετάς, ἐβασίλευσε δὲ 24 χρόνους, ἀποθανὼν τὸ 136 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης.

Ἀγκυλίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρ' Ἀριστοφ. Σφηκ. 1388.

Ἄγκυρα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας, Στράβ. — 2) Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς μνημεῖα, τῶν ὁποίων σώζεται ἔτι μέρος, monumentum Ancyranum λεγόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι χαραγμέναι αἱ πράξεις τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· τανῦν καλεῖται ἡ πόλις αὕτη Ἄγκουρα, ἢ Ἐγκουρ, Anguri· ὅθεν, Ἀγκυρανός, ὁ κάτοικος, Στράβ.

Ἄγκυραι, αἱ. Πόλις μικρὰ κειμένη μεσογείως ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Διόδ. Σικελ.

Ἀγκυρῶν πόλις, ἡ Ἀγκυρῶν, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ, ὅθεν, Ἀγκυροπολίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀγκύωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς, Ἀπολδρ.

Ἀγκών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, τανῦν Ἀγκῶνα, Ancona, ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας, Στράβ. — 2) Πόλις καὶ ἀξιόλογος λιμὴν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴριδος ποταμοῦ· ὅθεν, Ἀγκώνιος καὶ Ἀγκωνίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀγλαΐα, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς

Εὐρυνόμης μία τῶν τριῶν Χαρίτων, Ἡσιόδ. Θεογ. 945. Ἀπολλόδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Χάροπος καὶ μήτηρ τοῦ Νιρέως ἐκ τῆς νήσου Σύμης, Ὁμηρ. Ἰλ. Β, 672. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ἀντιάδην, Ἀπολλόδ. β΄, 7, 8.

Ἀγλαΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Μεγακλέους, περιβόητος διὰ τὴν ὑπέρμετρον ἀδηφαγίαν της, Αἰλιαν.

Ἀγλαϊτάδας, ου, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.

Ἀγλαοφρέων, οντος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, παρ' Αἰσχίν.

Ἀγλαονίκη, ἢ Ἀγλανίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡγήνορος βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα τοσαύτην γνῶσιν τῆς ἀστρονομίας, ὥστε προέλεγε τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης, Πλούταρχ.

Ἀγλαόπη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαός, ὁ. Πένης τις ἀνήρ, ζῶν ἐκ τῆς γεωργίας τοῦ ἀγροῦ του, τὸν ὁποῖον τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἀπέδειξεν εὐτυχέστατον, ὅτε ὁ Κροῖσος ἠρώτησεν ἐὰν ὑπάρχῃ ἄλλος εὐτυχέστατος ἐκτὸς αὐτοῦ, Ἀναχαρσ. περιηγ. 4.

Ἀγλαοφήμη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαοφῶν, ῶντος, ὁ. Ὄνομα δύω περιφήμων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. καὶ ἦν πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ἀριστοφῶντος ἐνδόξων ζωγράφων καὶ τούτων, Σιμ. ἐπ. 76. Πλάτ. Ἴων σελ. 532. ὁ δὲ ἕτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. Πλατ. Γοργ. σελ. 448.

Ἀγλαυρίδες, αἱ. Καθ' Ἡσύχ. Ἱέρειαι ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἄγλαυρος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀγραύλου νύμφης· ταύτην ἠγάπησεν ὁ θεὸς Ἄρης, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀλκίππην. Ἀπολλόδ. γ΄, 14, 2. ἐπρόσφερε δὲ ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν διαταγὴν χρησμοῦ τινος, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μεγάλως, οἵτινες τῇ ἀνήγειραν ναὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον συνήθιζον ὀμνύοντες νὰ ὑπερασπισθῶσι μέχρι θανάτου τὴν πατρίδα, Ἡρόδ. 8, 53. Ἀριστοφ. Θεσμ. 535. Παυσ. α΄, 18. παρὰ δὲ Δημοσθ. παραπρ. καλεῖται ἡ αὐτὴ καὶ Ἄγραυλος ὡς ἡ μήτηρ. Ἀπολλόδ. γ΄, 14, 2.

Ἀγλαόμαχος, ὁ. Κυρηναῖός τις, παρ' Ἡρόδ.

Ἀγνιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγνίου, ὁ Τίφυς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Ἄγνιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Τίφυος, Ἀπολλόδ. α΄, 9. καὶ Ἄγνιος ἐκ τοῦ ἁγνός.

Ἀγνοδίκη, ἡ. Γυνή τις ἐν Ἀθήναις, ἥτις πρώτη ἤρχισε νὰ μαιεύῃ τὰς τικτούσας γυναῖκας, ἐν ᾧ πρότερον ἐμαιεύοντο ὑπὸ ἀνδρῶν ἰατρῶν, Ὑγιν.

Ἀγνοῦ κέρας, τό, Agni cornu. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου μεταξὺ Βολβιτίνου καὶ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, Στράβων.

Ἀγνοῦς, οῦντος, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, ὅπου φύει ἐν ἀφθονίᾳ τὸ δένδρον ἄγνος· ὅθεν, Ἀγνούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ἀγνοῦντος ὤν, Δημ. ὅτε δὲ καὶ δασυνομ. Ἁγνοῦς, Αἰσχίν.

Ἄγνων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, πατὴρ τοῦ Θηραμένους, ὅστις ἔκτισε τὴν Ἀμφίπολιν, Θουκ. β΄, 58. ὅθεν, τὰ Ἀγνώνεια, μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄγνωνος. — 2) Τῆϊος ἀξιωματικὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Αἰλιαν.

Ἀγνωνίδης, ὁ. Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας τὸν Φωκίωνα ὡς προδότην, καὶ διὰ τοῦτο θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ ταῦτα, ὅτε οὗτοι ἐπληροφορήθησαν τὴν ἄδικον καταδίκην τοῦ Φωκίωνος, τὸ 318 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀγορά, ἡ. Πολίχνιον τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεταξὺ Καρδίας καὶ Πακτύας, τανῦν Μέλαγρα, Ἡρόδοτ. 7, 58. ὅθεν, Ἀγοραῖος ὁ κάτοικ.

Ἀγοραῖος, ὁ. Ἐπώνυμον τῶν θεῶν, ὅσοι ἐπροστάτευον καὶ ὑπερασπίζοντο τὰς ἀγορὰς ἢ συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, ἐξαιρ. δὲ τοῦ Διός, Εὐριπ. καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστ.

Ἀγοράκριτος, ὁ. Περίδοξός τις δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις διεδέχθη τὸν Κλέωνα, ὢν πρότερον εὐτελοῦς καταστάσεως καὶ ἀλλαντοπώλης. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1254. — 2) Ἀγαλματοποιὸς Πάριος, μαθητὴς καὶ ὁπαδὸς τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκετο εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς Ῥαμνοῦντα.

Ἀγόραναξ, ακτος, ὁ. Ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, Καλλιμ. ἐπ. 50.

Ἀγορανίς, ίδος, ἡ. Ποταμὸς ἐν τῇ Ἰνδικῇ χώρᾳ χυνόμενος εἰς τὸν Γάγγην.

Ἄγρα, ἡ· καί, Ἄγραι, αἱ. Πεδίον ἐν τῇ Ἀττικῇ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ τῷ Ἰλισσῷ ποταμῷ, ἔνθα ἡ Ἀγραία Ἄρτεμις καὶ ἡ Δήμητρα εἶχον ἕνα ναόν, Στράβ. Παυσ. τινὲς ὑπολαμβάνουσι τοῦτο ἡμαρτημ. ὡς φαίνεται.

Ἀγραία, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸ ἀεὶ ἐν ταῖς ἄγραις διαιτᾶσθαι, Πλάτ. Φαῖδρ σελ. 229. — 2) = Ἀγραΐς.

Ἀγραεῖς, οἱ, = Ἀγραῖοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀγραῖοι, οἱ. Λαός τις κατοικῶν ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τῷ Ἀχελώῳ ποταμῷ, Θουκ. γ΄, 106. καί, Ἀγραιοί, Πολύβ. — 2) = Ἀγραῖοι, ἔθνος ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀραβίας, Στράβ.

Ἀγραΐς, ίδος, ἡ. Χώρα τῶν Ἀγραίων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Θουκ. γ΄, 111. παρὰ Στραβ. ἡ Ἀγραία.

Ἀγρυλή, ἡ. Δῆμος καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτω ἀπὸ τῆς Ἀγραύλης θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, Στέφ. Βυζ. Ἁρποκρ. δὲ καλεῖ τοῦτον Ἀγρύλην.

Ἀγραύλια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγραύλου θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος.

Ἀγραυλίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀγραύλου οὖσα ἢ καταγομένη. καὶ Ἀγραυλίδες παρθένοι, αἱ τρεῖς θυγατέρες τῆς Ἀγραύλου, Εὐριπ. Ἴων 23.

Ἄγραυλος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκταίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κέκροψ καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἐρυσίχθονα, καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὴν Ἄγλαυρον, Ἕρσην καὶ Πάνδροσον, Ἀπολλόδ. γ΄, 13, 2. — 2) = Ἄγλαυρος, ὅπερ ὅρα.

Ἀγρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ναὸς ἐν Μεγάροις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, Παυσ. καὶ Πινδ. ὅτι δὲ ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Εὐριπ. καὶ τοῦ Ἀρισταίου, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀγριᾶνες, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Αἷμον, Ἡρόδ. 5, 16. Θουκ. καὶ Ἀγριᾶνες, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. 1, 1.

Ἀγριάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Θράκης, χυνόμενος εἰς τὸν Ἕβρον, τανῦν Ἐργήνη, Ἡρόδ. 4. 90.

Ἀγριόσπαι, οἱ, ἴδε Ἀριάσπαι.

Ἀγρικόλας, ὁ. Ῥωμαϊκ. ὄνομ. Ἰούλιος Ἀγρικόλας Agricola. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ, πενθερὸς τοῦ περιφήμου Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Τακίτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐγράφη καὶ ὁ βίος αὐτοῦ, Ἀνθολ.

Ἀγρίνιον, τό. Πόλις Ἀκαρνανικὴ μεταξὺ Ἀχελώου καὶ Κύτισου ποταμῶν, Πολύβ. — τανῦν, Βραχώρι.

Ἀγριόδους, οντος, ὁ. Εἷς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος, Ὀβιδ.

Ἀγριόπη, ἡ. Νύμφη, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν Θρᾷκα, κατ' Ἀπολλόδ. α΄, 3. Ἀργιόπη, Παυσ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ὀρφέως κατὰ τὸν Ἑρμησιάνακτα παρ' Ἀθην. ιγ΄. ἄλλως δὲ συνήθ. Εὐρυδίκη λεγομένη. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Ἀντιόπη ἢ Τηλέφασσα.

Ἄγριος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι ἐπέδραμον κατὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, ἴδε Φόλος, Ἀπολλόδ. β΄, 5, 4. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐθανατώθη ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν διὰ σιδηρῶν ῥοπάλων, Ἀπολλόδ. α΄, 6, 2. — 3) Υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τοῦ Ἀλκαθόου, καὶ πατὴρ τοῦ Θερσίτου, Ὀγχηστοῦ, Προθόου, Κελεύτορος, Μελανίππου καὶ Λυκωπέως, οἵτινες διώξαντες τὸν θεῖον αὐτῶν Οἰνέα ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Καλυδῶνος, ἔδωκαν τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν πατέρα των Ἄγριον, ὕστερον δὲ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους, ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 117, Ἀπολλόδ. α΄, 8, 6. — 4) Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, Ἡσιόδ. Θεογ. 1013. — 5) Ἐπίθετ. τοῦ θεοῦ Πανός.

Ἀγρίππας, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστοβούλου καὶ τῆς Βερενίκης, ζήσας κατ' ἀρχὰς ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, ἐδιορίσθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Καλιγούλα βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας τὸ 37 ἔτος μετὰ Χρ., ἔνθα βασιλεύσας ἑπτὰ χρόνους ἀπέθανε. — 2) Ἀγρίππας ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου, καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, τὴν ὁποίαν ἀφήρεσεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ Καῖσαρ Κλαύδιος· ἑνωθεὶς δὲ ἔπειτα μετὰ τοῦ Τίτου υἱοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ, παρευρέθη εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐπειδὴ δὲ ἐλθὼν εἰς Ῥώμην ἀπέθανεν ἑβδομηκοντούτης τὴν ἡλικίαν.

Ἀγριππίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ὑπάτου Οὐϊψανίου καὶ τῆς Καικιλίας· ταύτην ἔλαβε κατ' ἀρχὰς εἰς γυναῖκα ὁ Τιβέριος, εἶτα ὅμως, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἐγκατέλειψεν αὐτήν. — 2) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ ἀνωτέρω Ἀγρίππα σύζυγος τοῦ Γερμανικοῦ, θαυμασθεῖσα ἐξαιρέτως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς πίστιν καὶ μεγάλην ἀγάπην. — 3) Θυγάτηρ τῆς προτέρας καὶ τοῦ Γερμανικοῦ, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος, φιλόδοξος καὶ εἰς ἄκρον τυραννική, φονευθεῖσα δολίως ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ αὐτῆς. Τακιτ.

Ἀγριώνιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, καὶ Ἀγριώνια τά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου παρὰ τοῖς Ὀρχομενίοις, Πλούταρχ. Συμπ.

Ἀγροιώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα μιᾶς μαγίσσης, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. γ΄, 31.

Ἀγροτέρα, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, = ἀγραία, Ξενοφ.

Ἄγρων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ ἔγγονος τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, Ἡρόδ. 1, 7. 2) υἱὸς τοῦ Πλευράτου, βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, Πολύβ. 3) υἱὸς τοῦ Εὐμήλου, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς πτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, ἢ Ἀγυιάτης, ου· ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἐφόρου τῶν ἀγυιῶν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐξαιρ. ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ, ἐν Ἄργει, καὶ ἐν Ἀθήναις, Παυσ. ε΄, 32.

Ἄγυλλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ὕστερον Καιρέα, Caere, κληθεῖσα, Στράβ. ε΄, 2. ὅθεν Ἀγυλλαῖος ὁ κάτοικ. Ἡρόδ.

Ἀγύρηνα, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Ἀγύριον, τό, agyrium. Πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Συμαίθου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ ἱστορι-

καὶ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, τανῦν Philippo d'Argiro, Διοδ. Σικ. ὅθεν, Ἀγυριναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀγύῤῥιος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις αὐξήσας τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συναθροιζομένων Ἀθηναίων, συνοήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου ὠνόμαζαν τοῦτον στρατηγόν· ὁ Ἀριστοφάνης ἐράπτεται αὐτοῦ ὡς μαλακοῦ καὶ ἡδυπαθοῦς, Ἀριστφ. Βατρ. 368. Ἐκκλ. 184. παρὰ Ξενφ. καὶ Ἀγύριος.

Ἀγχάρης, ους, ὁ. Πέρσης τις παρ' Αἰσχ.

Ἀγχεσμός, ὁ. Μικρὸν ὄρος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, Παυσ.

Ἀγχιάλεια, ἡ, = Ἀγχιάλη, ἀριθμ. 1. Διον. Περ. 875.

Ἀγχιαλεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας παρὰ τῇ πόλει Ἀγχιάλῃ. — 2) κάτοικος τῆς Ἀγχιάλης· Στέφ. Βυζ.

Ἀγχιάλη, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαρδαναπάλου, τοῦ ὁποίου ἐδεικνύετο καὶ ὁ τάφος ἐνταῦθα Στράβ. παρ' Ἀῤῥιαν. καὶ ἡ Ἀγχίαλος· 2) πόλις μικρὰ τῆς Θράκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου μεταξὺ τῶν πόλεων Μεσημβρίας καὶ Ἀπολλωνίας, τανῦν Ἀγχίαλος, ἡ, κοινῶς Ἀχελοῦ, Στράβ. καὶ, ἡ Ἀγχίαλος, Πτολ. 3) Νύμφη τις, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1130.

Ἀγχίαλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἰλ. Ε, 609. 2) βασιλεὺς τῶν Ταφίων καὶ πατὴρ τοῦ Μέντου, φίλος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀμ. Ὀδ. 105. 3) ἡγεμών τις τῶν Φαιάκων, Ὀδ. Θ, 112.

Ἀγχίαλος, ἡ, = Ἀγχιάλη.

Ἀγχιμόλιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστέρος, Σπαρτιάτης, Ἡρόδ.

Ἀγχινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου, Ἀπολλοδ. β', 1, 4.

Ἀγχίος, ου, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, οἱ ὁποῖοι ὥρμησαν κατὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, Ἀπολλδ. β', 5, 4.

Ἀγχιρόη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρασίνου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέτριψεν ἡ Βριτόμαρτις καιρόν τινά, Ἀντ. Λιβ. 40.

Ἀγχίσης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κάπυος καὶ τῆς Νύμφης Θέμιδος· μὲ τὸ νὰ ἦτον δὲ πολλὰ ὡραῖος, ἡ θεὰ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα συνευρέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης μετ' αὐτοῦ καὶ ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν, ὕστερον δὲ διὰ μοσηνοίας τῆς αὐτῆς θεᾶς ἐτύφλωσεν αὐτὸν ὁ Ζεύς, διότι δὲν ἐφύλαξε τὸ μυστικὸν τῆς συναναστροφῆς των· ὅτε δὲ ἐκυριεύθη ἡ πόλις τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀναχωρῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τοῦ υἱοῦ του Αἰνείου ἀπέθανε καθ' ὁδὸν καὶ ἐτάφη ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Ἡσ. Θεογ. 1009. Ὀμ. Ἰλ. Β, 819. Ὕμν. Ὀμ. Ἀφ. 45. 2) Σικυώνιος, πατὴρ τοῦ Ἐχεπώλου, Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 295.

Ἀγχισία, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Παυσ. Ἀρκ.

Ἀγχισιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, ὁ Αἰνείας, Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 754. ὅτε δέ, ὁ Ἐχέπωλος, Ἰλδ. Ψ, 296.

Ἀγχιτεία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίου, ὅστις ἐπολέμησε τοὺς Πέρσας εἰς τὰς Πλαταιάς, περίδοξος διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην της, ἥτις καὶ κατεδίκασεν ἡ ἰδία τὸν υἱόν της εἰς θάνατον ὅτε ἀπεδείχθη προδότης τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων, Κορ. Νέπ. Παυσ. κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀλκαθία, Πλουτ. Διοδ. Σικ.

Ἀγχόη, ἡ. Χωρίον τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, Στράβ.

Ἄγχουρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίδου βασιλέως τῆς Φρυγίας, ῥιφθεὶς ἑκουσίως εἰς ἓν χάσμα τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν διὰ νὰ σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον καταποντισμόν, Πλούτ. καὶ Ὀππιαν.

Ἄδα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑκατόμνου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἱδριέως βασιλέως τῆς Καρίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν αὕτη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. α', 23.

Ἄδαι, αἱ. Μικραὶ πόλεις παραθαλάσσιαι τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀδαδάτη, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀδάμας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Ὀμ. Ἰλ. Ν, 560. 2) ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, Πτολ.

Ἀδάμαστος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀχαιμενίδους ἐν τῇ Ἰθάκῃ, ἴδε Ἀχαιμενίδης.

Ἄδανα, τά. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ὕστερον Ἀντιόχεια ἐπὶ Σάρου κληθεῖσα, Ἀππιαν. ὅθεν Ἀδανεύς, ὁ κάτοικ.

Ἀδδαῖος, ὁ, ἢ βέλτιον Ἀδαῖος, Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥιαν.

Ἀδδηνύας, α, ὁ· ἴδε Ἀδόας.

Ἀδέας, ου, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Ἀδέης Σικυώνιός τις.

Ἀδείμαντος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Σιμ. ἐπ. 52. — 2) υἱὸς τοῦ Λευκολοφίδου, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Λυσάνδρου εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς, καὶ ἠχμαλωτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ξενφ. Ἑλλ. β', 4. Ἀριστφ. Βατρ. 1513. — 3) ναύαρχός τις τῶν Κορινθίων, Ἀλ. — 4) υἱὸς τοῦ Κήπιδος ἐξ Ἀθηνῶν, Πλατ. Πρωταγ. σελ. 315. — 5) υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, Πλάτ. Πολ. — 6) Ἀθην. ἀδελφὸς Γλαύκωνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Καλλαίσχρου, Πλάτ. Παρμ. σελ. 126.

Ἀΐδης, ου, ὁ, ποιητ. Ἀΐδης, ου, καὶ Ἄϊς, ιδος, καὶ Ἀϊδωνεύς· οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ θεότης ἥτις εἶχε τὴν ὑπερτάτην δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν καταχθονίων ὄντων καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅσαι μετὰ θάνατον ἀπεχωρίζοντο τῶν σωμάτων, ἥτις ἄλλως καὶ Πλούτων καὶ Ὄρκος ὠνομάζετο, ἦν δὲ οὗτος, ὡς ἐδόξαζον, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διός, Ὀμ. Ἰλ. Ο, 187. Ἡσ. Θεογ. 455. — 2) ὅτι δὲ ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀΐδης καὶ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τὴν γῆν βαθύτατος τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον, καὶ ὅπου ἦν τὸ βασίλειον τοῦ φοβεροῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης· ἦν δὲ οὗτος σκοτεινὸς καὶ ἀφανὴς ἀπέχων τοσοῦτον κατὰ βάθος ἀπὸ τῆς γῆς ὡς ἐδόξαζον, ὅσον αὕτη ἀπέχει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐφυλάττετο ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ σκύλου Κερβέρου ἔχοντος τρεῖς κεφαλάς, Ἀπολλ. Λουκ.

Ἀδιαβηνή, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Ἀσσυρίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λύκου καὶ Κάπρου, Στράβ.

Ἀδιαβηνοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀδιαβηνῆς ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, Στράβ. Ἡρωδ.

Ἀδιάντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Δαΐφρονος, Ἀπολλδ.

Ἀδικράν, ᾶνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λιβύης, Ἡρόδ.

Ἄδματος, Δωρικ. ἀντὶ Ἄδμητος, Πίνδ.

Ἀδμήτη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ὕμν. Ὀμ. Δήμ. 421. Ἡσ. Θεογ. 349. — 2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῆς Ἀντιμάχης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐζήτησε καὶ ἔφερε τὸν ζωστῆρα τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτης, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐκ τοῦ Ἄρεως, Ἀπολλδ. β', 5, 9.

Ἄδμητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἄλκηστιν θυγατέρα τοῦ Πελίου, ἥτις ἠγάπησεν αὐτὸν τόσον, ὥστε ἐν ᾧ ποτὲ ἐκινδύνευεν ὁ Ἄδμητος ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας ἀσθενείας, αὕτη ἐπρόσφερεν τὴν ζωήν της ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἠγαπητοῦ της συζύγου. Πρὸς τὸν Ἄδμητον τοῦτον εἶχεν ἔλθει ὁ Ἀπόλλων ὅτε ἐξωρίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὸν φόνον τῶν Κυκλώπων, καὶ ἔβοσκε τὰ ποίμνια αὐτοῦ· Ὀμ. Ἰλ. Β, 714. Ἀπολλδ. α', 9, 14 — 15. — 2) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Θεμιστοκλέα ὅτε οὗτος ἔφυγεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. α', 136.

Ἀδόας, ὁ. Πολύβ. καὶ

Ἀδούας, α, ὁ, Addua. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ὅστις ἐκβάλλει εἰς τὸν Ῥοδανόν, τανῦν Αἴνη, Ain. Στρβ. — 2) ποταμὸς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πάδον, τανῦν Ἀδδας, Πλυβ. καὶ Ἀδδούας, Στράβ.

Ἀδούλας, α, ὁ, Adula. Ἡ ὑψηλοτέρα καὶ ἀπότομος ῥάχις τῶν Ἀλπείων ὀρέων παρὰ τῇ χώρᾳ τῶν Ἐλβετῶν, τανῦν, ἅγιος Γοτθάρδος, καὶ Φοῦρκα καλουμένη, Στράβ. δ'.

Ἀδουλις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Αἰθιοπίας μὲ λιμένα καὶ ἐμπόριον, Πλιν.

Ἀδούσιος, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενφ.

Ἀδραϊσταί, οἱ. Μικρός τις λαὸς ἐν τῇ Ἰνδικῇ χώρᾳ, Ἀῤῥιαν. καὶ Ἀδρησταὶ παρὰ Διοδ. Σ ι.

Ἀδραμύττειον καὶ Ἀδραμύττιον, τό, Adramyteum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, τανῦν Ἀδραμύττι, Στράβ. παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἀτραμύττειον· καὶ Θουκ. Ξενφ. ὅθεν Ἀδραμυττηνός, ή, όν, ὅ, τι εἶναι ἐκ Ἀδραμυττείου, καὶ ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀδρανόν, τό (Ἄδρανον, Στεφ. Βυζ.) Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας περὶ τὸ ὄρος Αἴτνην τανῦν Aderno, Διόδ. Σικ. ὅθεν Ἀδρανίτης, ὁ κάτοικ.

Ἀδρανός, ὁ. Θεός τις λατρευόμενος ἐν Σικελίᾳ, πιθαν. ὁ Ἥλιος, Πλουτάρ. Τιμ. — 2) ποταμὸς ῥέων παρὰ τῇ πόλει Ἀδρανόν.

Ἀδράστεια, ἡ, Ἰων. Ἀδρήστεια· Ἐπιθ. τῆς θεᾶς Νεμέσεως, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Ἄδραστος, Στράβ. καὶ Παυσ. ὕστερον δὲ διὰ τὸ μὴ ἀποδιδράσκειν αὐτήν, Εὐρ. Ῥησ. 342. ἐπεκαλοῦντο δὲ αὐτὴν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅτε ἤθελον νὰ δείξωσιν ἑαυτοὺς ἀθώους ἐγκλήματος, λέγοντες, προσκυνῶ τὴν Ἀδράστειαν, Πλάτ. Πολ. σελ. 451 καὶ, ἀποίη ἡ Ἀδράστεια, Λουκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μηλισσοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἡ Ῥέα ἔδωκε πρῶτον τὸν Δία νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, Ἀπολλδ. α', 1, 6.

Ἀδράστεια, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀνατολικῶς τοῦ Λαμψάκου, Ὀμ. Ἰλ. Β, 828. — 2) Τὸ τῆς Ἀδραστείας πεδίον, χώρα τῆς μικρᾶς Μυσίας περιλαμβάνουσα τὰς πόλεις Ἀδράστειαν, Πάριον καὶ Πρίαπον, Στράβ. ιγ'.

Ἀδράστη, ἡ, Ἰων. Ἀδρήστη, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης, Ὀμ. Ὀδ. Δ, 123.

Ἀδραστίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Αἰγιαλεύς, Πινδ. —

Ἀδραστίνη, ἡ, Ἰων. Ἀδρηστίνη, Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, ἡ Αἰγιάλεια, Ὀμ. Ἰλ. Ε, 412.

Ἄδραστος, ὁ, Ἰων. Ἄδρηστος. Υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, καὶ πατὴρ τῆς Ἀργείας, Ἱπποδαμείας καὶ τοῦ Αἰγιαλέως· διωχθεὶς δὲ ἐκ τοῦ Ἄργους ἦλθεν εἰς Σικυῶνα, ὅπου διεδέχθη τὸν θρόνον παρὰ τοῦ πάππου του Πολύβου, καὶ ἐσύστησε τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Νεμ. θ', 30. ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν αὐλήν του τὸν Τυδέα καὶ τὸν Πολυνείκην φεύγοντας ἐκ τῶν πατρίδων των, ὑπάνδρευσε τὴν μὲν Ἀργείαν μετὰ τοῦ Πολυνείκους, τὴν δὲ Ἱπποδάμειαν ἢ Δηϊπύλην μετὰ τοῦ Τυδέως· ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Θηβαίων διὰ

νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν Πολυνείκην ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου καὶ νικηθεὶς, μόλις διεσώθη μόνος, χάσας τὸν Πολυνείκην καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Αἰγιαλέα ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 572 Ἡροδ. 5, 67. Ἀπολδρ. α', 9, 13. ἐτιμήθη δὲ μετὰ θάνατον ὁ Ἄδραστος ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμὰς διὰ τὰς φιλανθρώπους αὐτοῦ καὶ γενναίας πράξεις. — 2) Πατὴρ τῆς Εὐρυδίκης μητρὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὁστίσας τὴν πόλιν Ἀδράστειαν ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ, Ἀπολδ. γ', 12, 3. — 3) Υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀδράστου, Παυσ. — 4) Υἱὸς τοῦ μάντεως Μέροπος, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὁμ. Ἰλ. Β, 830, — 5) Υἱὸς τοῦ Γορδίου ἐκ Φρυγίας, ὅστις καταφυγὼν εἰς τὸν Κροῖσον βασιλέα τῆς Λυδίας ἐθανάτωσεν ἐξ ἀποτυχίας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄτυν ἐν τῇ θήρᾳ, εἶτα ἐφονεύθη καὶ οὗτος ἰδιοχείρως, Ἡροδ. 1, 35 — 6) Ἄδραστος ὁ Μελίγηρος, ὅστις ἀναμφιβ. ὁ περιβόητος Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 239. — 7) Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀφροδισιάδος πόλεως τῆς Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. γράψας «Περὶ τῆς τάξεως τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων καὶ τῆς αὐτοῦ φιλοσοφίας» παρὰ Σιμπλικ. ὅθεν Ἀδράστειος, ον.

Ἀδρήστεια, Ἀδρήστη, = Ἀδράστεια.

Ἀδρησταί, οἱ = Ἀδραΐσται

Ἀδρία, ἡ, Adria ἢ Hadria. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου ποταμοῦ, ἥτις καὶ Ἀτρία ἐλέγετο, τανῦν Adria, Στράβ. — 2) πόλις τῶν Πικεντίνων ἐπὶ τοῦ Οὐομάνου ποταμοῦ, πιθαν. τανῦν Altri, Στράβ.

Ἀδριαιός, ἡ, όν, τοῦ Ἀδρίου, Ἀνθολ.

Ἀδριανός, ἡ, όν, καὶ Ἰωνικ. Ἀδριηνός. Ὁ Ἀδριανὸς πόντος, ἡ Ἀδριατικὴ θάλαττα, Ἀνθολ. — 2) Οὐτ. κύρ. Ὄνομ Αἴλιος Ἀδριανός, Hadrianus. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης γεννηθεὶς ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 870 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. ἀνὴρ μὲ μεγάλας καὶ ἐξόχους ἀρετάς, χαρακτῆρα δὲ μᾶλλον τυραννικόν· ἠγάπα πρὸ πάντων τὰς ὡραίας τέχνας καὶ τὰς μαθήσεις, δι' ὃ καὶ ἀνήγειρεν εἰς διάφορα μέρη πολλὰ καὶ ἐπωφελῆ καταστήματα, ἐξαιρέτως δὲ διατρίψας ἐν Ἀθήναις πολὺν χρόνον ἐκόσμησε μὲ λαμπρὰς οἰκοδομὰς τὴν πόλιν ταύτην· μετὰ μίαν βασιλείαν εἴκοσι καὶ ἑνὸς χρόνων ἀπέθανε τὸ ἑξηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 3) Τύριος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ζήσας κατὰ τὸν 180 χρόνον ἀπὸ Χρ. ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἐν τῇ Αὐλῇ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου καὶ Κομμόδου. — 4) Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀδρίας, Πολυβ.

Ἀδριανοῦ Θῆραι, αἱ. Πόλις τῆς Μυσίας, κτισθεῖσα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ.

Ἀδριανούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου Ποταμοῦ (Μαρίτζα) ἀρχαιόθεν Ὀρεστιὰς καλουμένη, ὅθεν Ἀδριανουπολίτης, ὁ κάτοι.

Ἀδρίας, ου καὶ α, ὁ, Ἰωνικ. Ἀδρίης, Adria. καὶ Ἀδριατικὸς κόλπος. Κόλπος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλίας, Λιβουρνίας καὶ Δαλματίας, τανῦν Ἀδριατικὴ θάλαττα, ἡ Ἀδριατικὸν πέλαγος, Ἡρόδ. 1, 163. Στράβ.

Ἀδριάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἀδριατική. Ἡ Ἀδριὰς ἅλμη, Διον. Περ. 92.

Ἀδριατικός, ἡ, όν. Τοῦ Ἀδρία, Ἀδριατικὸς μυχός, Πολύβ. καί, κόλπος, Στράβ. ταὐτὸν τῷ, Ἀδριατικὴ θάλαττα.

Ἀδριηνός, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀδριανός.

Ἀδρίης, εω, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀδρίας

Ἀδρούμητον, τό, Δίων Κάσ. Ἀδρούμητος, ἡ, Πλουτάρ. Ἀδρύμη, ἡ, Στράβ. καὶ Ἀδρύμης, ητος, ὁ, Πολύβ. Adrumetum. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βυζακίου ἐν τῇ Ἀφρικῇ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, τανῦν Μαχουμέττα, ὅθεν, Ἀδρυμήτιος, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Ἀδύρμαχος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Μαχλύων ἐν τῇ Σκυθίᾳ, Λουκ

Ἀδυρμαχίδαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λυβίας συνορεῦον μετὰ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἔχον τὰ αὐτὰ ἤθη τῶν Αἰγυπτίων, Ἡρόδ. 4, 168.

Ἀδύτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μενάλκην, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἄδων, ὁ, = Ἄδωνις.

Ἀδωναίη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ Ἀδώνιδος ἐραστοῦ αὐτῆς, Ὀρφ. Ἀργ. 30.

Ἀδωνιάς, άδος, ἡ, = Ἀδωναίη, Νόνν.

Ἀδώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀδώνιδος, ἢ εἰς τὸν Ἄδωνιν ἀνήκων, ἀφιερωμένος, καί, τὰ Ἀδώνια, ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἀδώνιδος, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, ἥτις διήρκει δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, καθ' ἃς ἐφυλάττετο μέγα πένθος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 419.

Ἄδωνις, ιδος, ὁ. Κατ' Ἀπολδρ. γ', 14, 3. υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρμης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῆς Κύπρου· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Θείαντος βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν οὗτος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Σμύρνας ἢ Μύῤῥας· μὲ τὸ νὰ ἦτον δὲ εἰς ἄκρον ὡραῖος ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη τοσοῦτον, ὥστε τὸν ἠκολούθει πανταχοῦ· ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπήσας διὰ τοῦτον τὸν ἔρωτα, ἤγειρε διὰ συνεργείας τῆς Ἀρτέμιδος ἕνα ἄγριον χοῖρον κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ οὗτος ἐθήρευεν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πληγωθεὶς θανατηφόρως μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐκ τῆς πληγῆς ἀποῤῥέον αἷμά του μετέβαλεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς ἄνθος τὸ λεγόμενον Ἀνεμώνη, Θεοκρ. Εἰδ. α', 109. Ἀπολδ. γ', 14. — 2) Ποταμός τις ἐν τῇ Φοινίκῃ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βύβλου, τανῦν Ἰβραὶμ Πασχιό, Στράβ. ὅθεν, οἱ Ἀδώνιδος κῆποι, ἐλέγοντο ἀγγεῖά τινα πήλινα, εἰς τὰ ὁποῖα φυτεύοντες διάφορα εἴδη ἢ χόρτα, ἐθέρμαινον αὐτὰ εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ἀναδώσωσι πρωϊμώτερον καὶ ἔφερον αὐτὰ εἰς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἑώρταζοντο τὰ Ἀδώνια ὡς σύμβολον μιᾶς πρώρου παρακμῆς καὶ ἀπανθήσεως, Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 276.

Ἀέθλιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ κατ' Ἀπολδρ. α', 7, 5 τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Ἀείμνηστος, ὁ. Σπαρτιάτης, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Παυσανίου ἐν ταῖς Πλαταιαῖς μαχομένων, φονεύσας τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον, Ἡρόδτ. 9, 64.

Ἀελλόπους, οδος, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, Ἀπολδρ. α', 9, 21. — 2) Ἐπίθτ. τῆς Ἴριδος.

Ἀελλώ, οῦς, ἡ (α). Μία καὶ αὐτὴ τῶν Ἁρπυιῶν, ἀδελφὴ τῆς προτέρας, Ἡσιόδ. Θεογ. 267. Ἀπολδρ α', 2, 6.

Ἀεροκόρακες, οἱ. Κάτοικοι τοῦ Ἡλίου, κωμικ. πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λουκ. Ἀληθ. Ἱστορία α', 16.

Ἀεροκώνωπες, οἱ· ὡσαύτ. ὑπὸ Λουκιαν. ἐπιπλασμ. κάτοικοι τοῦ Ἡλίου, αὐτόθι.

Ἀερόπη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Κατρέως καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος δευτέρου, ἥτις, ὡς λέγεται, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀτρέως, ἢ κατ' Αἰσχύλ. μετὰ τοῦ Πλεισθένους ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, Ἀπολδρ. γ', 2, 1. Εὐριπ. Ὀρέστ. 18. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως ἐξ Ἀρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀέροπον, Παυσαν.

Ἀέροπος, ὁ, Ἰωνικ. Ἠέροπος. Υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀερόπης, πατὴρ τοῦ Ἐχέμου, Παυσ. α', 41. — 2) Υἱὸς τοῦ Φηγέως βασιλέως τῆς Τεγέας, Ἡρόδοτ. 9, 26. ἔνθα Ἠέροπος καῖται. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου Τημένου ἐξ Ἄργους, ὅστις φυγὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ἦλθεν εἰς Μακεδονίαν καὶ ἔβοσκε τὰς βοῦς τοῦ αὐτόθι βασιλέως, Ἡρόδτ. 8, 137.

Ἀέτιος, ου, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ τῆς πόλεως Ἀμίδας ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ζήσας εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ὡς ἰατρὸς ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ αὐλῇ, ἔγραψε Βιβλία ἰατρικὰ δεκαέξ, ἤτοι συλλογὴν τῶν περιεργοτέρων χωρίων ἐκ τῶν παλαιῶν ἰατρικῶν συγγραμμάτων.

Ἀετίων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ, Λουκιαν. Εἰκ. 7.

Ἀζάης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.

Ἀζάμορα, τό. Κορυφὴ ὄρους τινὸς ἐπὶ τῆς Καταονίας ἐν Κιλικίᾳ, ἔνθα ἦν καὶ ἓν φρούριον ὀχυρόν, Στράβ. ιβ', 2.

Ἀζάν, ᾶνος, ὁ, Ἰωνικ. Ἀζήν. Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Ἐρατοῦς, πατὴρ τοῦ Κλείτορος, ὅστις ἔλαβεν εἰς μερίδα μέρος τῆς Ἀρκαδίας, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀζανία, Παυσ. — 2) Κάτοικος τῆς Ἀζανίας χώρας.

Ἀζᾶνες, οἱ, Ἰωνικ. Ἀζῆνες. Κάτοικοι τῆς Ἀζανίας ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ.

Ἀζάνης, ους, ὁ. Εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ξέρξου στρατευσάντων Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, στρατηγὸς τῶν Σογδιανῶν, Ἡρόδτ. 7, 66.

Ἀζανία, ἡ, Ἰωνικ. Ἀζηνία. Χώρα τις ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, Παυσ. — 2) = Ἀρκαδία.

Ἀζάνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Ἀζήνιος. Ὁ ἐκ τῆς Ἀζανίας ὤν, ἢ εἰς τὴν Ἀζανίαν ἀνήκων, Ἀζανικός, Γαλλ.

Ἀζανίς, ίδος ἡ, Ἰωνικ. Ἀζηνίς. Ἡ ἐκ τῆς Ἀζηνίας οὖσα, κόρη Ἀζανίς, ταὐτὸν τῷ, νύμφη Κορωνὶς μήτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ὁμηρ. Ὕμν. Ἀπολ. 209. κληθεῖσα οὕτω ἢ διότι ὁ ἐραστὴς αὐτῆς Ἴσχυς ἦν ἐκ τῆς Ἀζανίας χώρας, ἢ διότι αὐτὴ κατήγετο ἐκ τῆς Ἀζανίας. — 2) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα ταὐτὸν τῷ Ἀζανία, Στράβ.

Ἀζαναί, οἱ. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου λεγομένης Φρυγίας, Στράβ. ιβ'.

Ἀζείδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Ἀζέως, ὁ Ἄκτωρ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 513.

Ἀζέμιλκος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου, Ἀῤῥιαν.

Ἀζεύς; έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλυμένου ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ πατὴρ τοῦ Ἄκτορος, Παυσ.

Ἀζήν, ῆνος, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζάν. Ἡρόδτ.

Ἀζηνία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. Ἁρποκ. ὅθεν, Ἀζηνιεύς, έως, ὁ κάτοικος. — 2) Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζανία.

Ἀζήνιος, ία, ιον. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζάνιος.

Ἄζιλις, ιδος, ἡ. Ὄρος καὶ ποταμὸς ἐν Λιβύῃ, Καλλιμ. Ὕμν. Ἀπολ. 89. κατὰ Σχολ. αὐτόθι πιθαν. = Ἄζιρις.

Ἄζιρις, ιος, ἡ. Χώρα τις τερπνὴ καὶ ἐπίπεδος τῆς Λιβύας ἀπέναντι τῆς νήσου Πλατέας, Ἡρόδοτ. 4, 157.

Ἄζωρος, ἡ. Πόλις τῆς Πελαγονίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Στράβ. η'.

Ἄζωτος, ἡ, Ἀσδώδ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, Ἡρόδοτ. 2, 157. παρὰ Στράβ. Ἄζωτος, τανῦν χωρίον Ἐσδοὺδ καλούμενον, ὅθεν, Ἀζώτιος, ὁ κάτοικ.

Ἀηδών, όνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδάρεως, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν τὸν Ἴτυλον, φθονήσασα δὲ τὴν Νιόβην διὰ

τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανεν εὐτυχίαν, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν πρωτότοκον αὐτῆς παῖδα, ἀλλ' ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε τὸν ἴδιον τῆς Ἴτυλον, διὰ τὴν λύπην τοῦ ὁποίου μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν, καὶ καθημένη ἐπὶ τῶν δένδρων ἐθρήνει τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ὅμηρ. Ὀδ. Τ, 518. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1159.

Ἀηδονίς, ίδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύης, ἀιδατ. ἡ τοῦ Ἡροδ. Πλατέα, Πτολ.

Ἀθαμᾶνες, οἱ, ἐνικ. Ἀθαμὰν, ᾶνος. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀθαμανίας ἐν Ἠπείρῳ, κατοικοῦντες πρότερον ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν ἦλθον ἐνταῦθα καὶ κατέλαβον τὰ ἐπὶ τοῦ Πίνδου μέρη καὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰτωλίας, Στράβ. θ, 6. Πολύβ.

Ἀθαμανία, ἡ. Χώρα ἐν τῇ Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, Σ ρβ.

Ἀθαμάντιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀθάμαντος, ἡ εἰς τὸν Ἀθάμαντα ἀνήκων, ὅθεν, τὰ Ἀθαμάντιον πεδίον, τόπος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἔνθα ἦρχε τὸ πρῶτον ὁ Ἀθάμας, Παυσ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 265. — 2) ἡ Ἀθαμαντία χώρα, τόπος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Ἅλον πόλιν, ἔνθα ἦλθεν καὶ κατῴκησεν ἐκ Βοιωτίας ὁ Ἀθάμας, Στράβ. ι. Ἀπολ. Ῥόδ. 516· ἴδε Ἀθάμας.

Ἀθαμαντίς, ίδος, ἡ. Πατρων. τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, Αἰσχ. πελ. 64.

Ἀθάμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος· κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευεν εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον μέρος ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀθαμαντία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν κατῴκησε περὶ τὴν χώραν τῆς Φθιώτιδος· λαβὼν δὲ πρῶτον εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην. εἶτα δὲ νυμφευθεὶς τὴν Ἰνὼ, ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην καὶ τελευταῖον τὴν Θεμιστὼ θυγατέρα τοῦ Ὑψέως βασιλέως τῶν Λαπιθῶν μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ἐρύθριον, Σχοινέα καὶ Πτῶον, Ἀπολδ. α. 9, 2. γ. 4, 3. Ἡσ Λειψ.

Ἀθανάσιος, ὁ. Γεννηθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τῷ 296. ἔτος ἀπὸ χρ. ἐχρημάτισεν ἀρχιερεὺς αὐτόθι, ὑπερασπιζόμενος μὲ θεῖον ζῆλον τὴν τῶν ὀρθοδόξων ἱερὰν πίστιν ἐναντίον τῶν Ἀρειανῶν, καὶ συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς θείας γραφῆς· ἀπέθανε τὸν ἑβδομηκοστὸν ἕβδομον χρόνον τῆς ἡλικίας του.

Ἄθασις, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, ὅστις ἑνούμενος μετὰ τοῦ Ἰσάρου ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, τανῦν Ἀδίγης, Adiga ἢ Etsch.

Ἀθηνᾶ, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. Ἀθήνη καὶ Ἀθηναίη, Δωρ. Ἀθάνα, καὶ Ἀθηναία, παρὰ Ῥωμ. Minerva. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφ' οὗ πρότερον κατέπιεν τὴν γυναῖκά του Μῆτιν ἔγκυον οὖσαν· γεννηθεῖσα δὲ οὕτω περὶ τὴν Τριτωνίδα λίμνην ἐν Λιβύῃ, ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Τρίτων καὶ τὴν ἀνέθρεψε, δι' ὃ καὶ ἐκλήθη Τριτωνία καὶ Τριτογένεια· ἐλατρεύετο δὲ ἐξόχως ὡς θεὰ τῆς σοφίας, φρονήσεως καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐμπειρίας καὶ συνέσεως, καὶ ἐστάθη ἐφευρέτης διαφόρων χρησίμων ἐργαλείων τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο Ἐργάνη· ἐλθοῦσα δὲ εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ποῖος ἐκ τῶν δύο νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἐνίκησεν αὐτὸν κάμνουσα πρῶτον νὰ ἀναβλαστήσῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας, διὰ τοῦτο καὶ ἐλατρεύετο ἐξόχως εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἦτο ἐν τῇ Ἀκροπόλει ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς παρθενών, καὶ ἑωρτάζοντο πρὸς τιμήν της τὰ λεγόμενα Παναθήναια κατὰ πενταετίαν. Ἀπολλδ. Ἡσ. Θεογ. 886. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1320. 2) = Ἀθῆναι, Ὁμ. Ὀδ. Η, 80.

Ἀθηναγόρας, ου, ὁ. Ἰων. Ἀθηναγόρης. Μιλήσιος, κατὰ Διοδ. στρατηγὸς τῶν Ῥοδίων ἐναντίον Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. — 2) Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ χρ. διδαχθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν ἔγινε μετὰ ταῦτα χριστιανός, γράψας Ἀπολογίαν τῶν χριστιανῶν πρὸς Μάρκον τὸν Αὐρήλιον καὶ Κόμμοδον τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Ἀθηνάδας, ου ὁ, Ἰων. Ἀθηνάδης. Τραχίνιός τις, ὅστις φονεύσας τὸν προδότην τῆς Ἑλλάδος Ἐφιάλτην ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἡροδ. 7, 213. — 2) Σικυώνιός τις. Ξενοφ.

Ἀθῆναι, αἱ, Δωρ. Ἀθᾶναι, Athen. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, περίφημος τὸ πάλαι, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῆς πολιούχου θεᾶς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας ὁ Ναὸς ἦν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, Κεκροπίας τὸ πρότερον καλουμένη. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Θησέως κατεστάθη ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ὅλων τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες πρότερον διεσπαρμένοι εἰς χωρία καὶ εἰς μικρὰς πόλεις εἶχον ἕκαστοι ἰδίους νόμους καὶ ἰδίαν ἀρχήν· περιελάμβανε δὲ ἡ πόλις μίαν περιοχὴν 43 σταδίων, ἐκτὸς τοῦ Φαληρικοῦ καὶ τοῦ μακροῦ τείχους, τὰ ὁποῖα ἐκτείνοντο ἕως τῆς θαλάττης, τὰ μὲν 35 τὸ δὲ 40 στάδια, καὶ ἦν κτισμένη ἐπάνω εἰς διαφόρους λόφους, τῶν ὁποίων ἐξεῖχε πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀκροπόλεως· διαιρεῖτο δὲ ὅλη ἡ πόλις εἰς πέντε μεγάλα μέρη τὰ ὁποῖα ἦσαν, ὁ Κολωνὸς κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, αἱ Λίμναι μεσημβρινῶς, ἡ Μελίτη ἀνατολικῶς, ὁ Κεραμικὸς δυτικῶς καὶ ἡ Ἀδριανοῦ πόλις νοτιοανατολικῶς, περὶ αὐτὴν δὲ ἦσαν ἐπὶ τῶν τειχῶν της καὶ δώδεκα πύλαι. Ὁ μεγαλήτερος τῶν λιμένων της ἦν ὁ Φαληρεὺς ὅστις ἦν καὶ πλησιέστερος τῆς πόλεως, ἀλλ' ὁ Πειραιεὺς μὲ τὸν ὁποῖον συνείχετο ἡ Μουνυχία, ἦν ὁ εὐχρηστότερος καὶ προσφυέστερος μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πόλιν, ἔνθα ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον. Τανῦν Ἀθῆναι, πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, καὶ καθέδρα τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος· ὅθεν Ἀθήνηθι, ἐν Ἀθήναις, καὶ Ἀθήνηθεν, ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. — 2) Ἀθῆναι αἱ Διάδες, πόλις ἐπὶ τῆς νότου Εὐβοίας, Διον. Στράβ. — 3) καὶ ἑτέρα ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀθήναια, τά. Ὄνομα διαφόρων ἑορτῶν ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἐξαιρ. δὲ = Παναθήναια, Πλούτ.

Ἀθήναιον, τό· συρ. ὁ Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ γυμνάσιόν τι ἐν Ἀθήναις ἀφιερωμένον εἰς τὴν θεὰν ταύτην. — 2) ὡς Κύριον Ὄνομ. Κώμη τις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η, 43. — 3) πόλις ἐν τῇ Ἠπείρῳ τῶν Ἀθαμάνων, Στράβ. ι. — 4) Λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἄλλως Ἀθηναίων ἢ Σκυθοταύρων λιμὴν λεγόμενος, Ἀρριαν. περιπλ. τανῦν Σουγδαΐα.

Ἀθηναῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀθήναιος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, Θουκ. δ', 119. — 3) Ἀθήναιος, ἐκ τῆς πόλεως Ναυκράτεως ἐν Αἰγύπτῳ, φιλόσοφος καὶ γραμματικός, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. συνέγραψεν ἓν τυμπόσιον Σοφῶν, ἐπιγραφόμενον Δειπνοσοφισταὶ εἰς δεκαπέντε βιβλία, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη καὶ Δειπνοσοφιστής.

Ἀθηναΐς, ίδος, ἡ. ἴδε Εὐδοκία.

Ἀθηνίων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς μεσαίας Κωμῳδίας παρ' Ἀθην.

Ἀθηνόδωρος, ὁ. Φιλόσοφος Στωικὸς ἐκ Ταρσοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Κορδυλίων ἐπικαλούμενος, φίλος Κάτωνος τοῦ Οὐτικοῦ, Στράβ. — 2) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, τιμηθεὶς μεγάλως ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ διαδόχου του Τιβερίου· ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν ἐσώθη κανέν. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Ἀθηνοκλῆς, έους, ὁ. (τοῦ Ἀθηνᾶ τὸ κλέος) Ἑλληνικ. Ὄνομ. παρὰ Στράβ.

Ἀθηνούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πλιν. 3.

Ἄθλιβις, = Ἄθριβις.

Ἀθμόνη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν, Ἡσύχ. ὅτε δὲ καὶ Ἀθμονον, παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀθμονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Εἰρ. 189.

Ἀθόως, ἐπικ. ἀντὶ Ἄθως.

Ἄθριβις, ιος, ἡ, καὶ Ἄθαρβις, καὶ Ἄθλιβις παρὰ Στεφ. Μητρόπολις τοῦ Ἀθριβίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, τανῦν χωρίον Ἀτρὶβ λεγόμενον, Πτολ. δ', 5. ὅθεν Ἀθριβίτης, ὁ κάτοικ. καὶ, ὁ Ἀθριβίτης Νομός, Ἡροδ. 2, 166.

Ἄθρυς, υος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡροδ.

Ἄθυμβρα, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας, ὕστερον Νύσα κληθεῖσα, ὅθεν Ἀθυμβρεύς, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἄθυμβρος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἄθυμβρα ἐν τῇ Λυδίᾳ, Στράβ.

Ἄθυρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ῥέων μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Προποντίδος καὶ εἰσβάλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν, τανῦν Καρασσοῦ, Στεφ. Βυζ.

Ἀθώρ, ἢ ἄλλως Ἀθύρ. παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλέγετο οὕτω ἡ Θεότης τοῦ σκότους καὶ Μήτηρ ὅλων τῶν ὄντων, Ἐτυμ. Μεγ.

Ἄθως, ω, ὁ, ἐπικ. Ἀθόως. Ὄρος ὑψηλὸν ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν παραλίων τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ σχηματίζον μίαν ἄκραν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου, τανῦν Ἅγιον ὄρος, Monte Santo ἔχον ἐπ' αὐτοῦ 65 μοναστήρια καὶ 6000 μοναχοὺς ὀρθοδόξους. Ὁμ. Θουκ. δ', 109. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 604. Αἰτ. Ἄθω, Θουκ. καὶ Ἄθων, Ἡροδ. παρὰ τοῖς ὑστέρον δὲ Ἄθων, ωνος, ὁ, Στράβ. ὅθεν, Ἀθῷος, ος, ἡ, ον, Ὁ εἰς τὸ ὄρος Ἄθω ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ Ἄθωνος ὤν, τὸ Ἀθῷον αἶπος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 298. Ἀθωΐτης, ου, ὁ κάτοικος τοῦ ὄρους Ἄθωνος.

Ἄθως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος. — 2) εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐσφενδόνησε κατὰ τῶν θεῶν τὸ ὄρος Ἄθω.

Αἶα ἡ Κολχίς. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κόλχων, ἔνθα μυθολογεῖται ὅτι ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται διὰ ν' ἁρπάσωσι τὸ χρυσοῦν δέρας, περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν, τὴν ὁποίαν ἐξέλαβον τινὲς ἀντὶ τῆς μετὰ ταῦτα Μάλης, Ἡροδ. 1, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. Παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσίοδ. δὲν ἀναφέρεται αὐδ' ὅλως. — 2) Ἡ νῆσος τῆς Κίρκης ἀδελφῆς τοῦ Αἰήτου, τὴν ὁποίαν ὑπελάμβανον κειμένην ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅθεν Αἰαίη νῆσος, καὶ Αἰαίη Κίρκη, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 135. Μ, 3. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Κιρκήιον ἀκρωτήριον τοῦ Λατίου.

Αἰάκειον, τό. Ἄγαλμα τοῦ Αἰακοῦ καὶ βωμὸς

ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, καὶ Αἰάκεια, ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι αὐτόθι πρὸς τιμὴν τοῦ Αἰακοῦ, Πινδ. Νέμ. 6, καὶ 7. Παυσ.

Αἰάκης, εος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. αἰτιάθη τὴν τυραννίαν καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Πολυκράτην, Ἡροδτ. 3, 139. — 2) Υἱὸς τοῦ Συλοσῶντος, τύραννος καὶ οὗτος τῶν Σαμίων, Ἡροδτ. 6, 13.

Αἰακίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, ὁ Πηλεύς ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔγγονος τοῦ Αἰακοῦ, ὁ Ἀχιλλεύς, Ὁμ. Ἰλ. Π, 15. πληθ. Αἰακίδαι ἐλέγοντο ὁ Αἴας καὶ ὁ Τελαμών, Ἡροδτ. 5, 80. — 2) υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος.

Αἰακός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Αἴγινα, ἔνθα ἐβασίλευσεν ὁ Αἰακὸς μὲ πολλὴν σοφίαν καὶ δικαιοσύνην, διὰ τὴν ὁποίαν ἠξιώθη μετὰ θάνατον θείων τιμῶν· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐνδηΐδα θυγατέρα τοῦ Χείρωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, ἐν δὲ τῆς Νύμφης Ψαμμάθης ἐγέννησε τὸν Φῶκον, ὅστις ἐφονεύθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος, Ἡσ. Θεογ. 1005. Ὁμ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ 55. Ἀποθανὼν δὲ ἐδιωρίσθη, ὡς ἐδόξαζον, εἷς τῶν τριῶν κριτῶν τοῦ Ἅδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη ὁ Πλούτων καὶ τὰς κλεῖς τῶν καταχθονίων πυλῶν, Ἀπολλόδ. Πλάτ. Γοργ. ὅθεν παροιμ. πρὸς αὐτὸ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενέσθαι. Λουκ. ἤτοι, εἰς ἔσχατον γῆρας ἐλθεῖν. — Αἰάκειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Αἰακοῦ, ἢ εἰς τὸν Αἰακὸν ἀνήκων.

Αἰάντειον, τό. Πηγή τις καὶ ἄλσος ἐν τῇ Λοκρίδι πλησίον τῆς πόλεως Ὀποῦντος, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἴαντος υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως.

Αἰάντειον, τό (Αἴας). Μνημεῖον καὶ ναὸς τοῦ Αἴαντος, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος ἐπὶ τοῦ Ῥοιτείου ἀκρωτηρίου τῆς Τρωϊκῆς χώρας, Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, Πτολ.

Αἰαντίδης, ου, ὁ. Πατρων. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Αἴαντος. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Τυράννου τινὸς τῆς Λαμψάκου, Θουκ.

Αἰαντίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἴαντος υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, Δημ.

Αἰαντόδωρος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, Πλούταρχ.

Αἴας, αντος, ὁ, κλητ. Αἶαν, Ajax. Υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, Λοκρὸς τὸ γένος καὶ Βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Τροίας, ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα ἐκαλεῖτο μείων διὰ τὸ μικρὸν αὐτοῦ σωματικὸν ἀνάστημα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 527. Ἀπολλόδ. γ΄. 10, 8. ὅτε ἡλώθη ἡ πόλις τῆς Τρωάδος ἠτίμασεν τὴν Κασσάνδραν θυγατέρα τοῦ Πριάμου μέσα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τὴν ὁποίαν ἀσέβειαν του παροργισθεῖσα ἡ Θεὰ, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ναυαγήσῃ ὑπὸ τὴν νῆσον Εὔβοιαν, ὅπου καὶ ἐπνίγη. Ὁμ. Ὀδ Δ, 502. — 2) Αἴας ὁ Σαλαμίνιος καὶ μέγας ἐπικληθείς, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰακοῦ, Βασιλεὺς τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας, φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων καὶ λαφυραγωγήσας διάφορα μέρη καὶ πόλεις τῶν ἐχθρῶν. Ἐλογίζετο δὲ ὁ ἀνδρειότερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὁμρ. καλεῖ μεγάθυμον ἴφθιμον, πελώριον, ἕρκος Ἀχαιῶν, Ἰλ. Δ, 473—479. Ε, 610—625. Η, 211—213· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπειδὴ ὁ Ὀδυσσεὺς ἔλαβεν τὰ ὅπλα αὐτοῦ, ὁ Αἴας ὑπὸ ἀγανακτήσεως πεσὼν εἰς μανίαν ἐσφάγη ἰδιοχείρως, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτάφη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥοιτείου τῆς Τρωϊκῆς χώρας, Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ὀδ. Θ, 104. Παυσ. ά, 35. — 3) Ποταμός τις ῥέων διὰ μέσου τῆς Ἰλλυρίας, ἄλλως καὶ Ἄωος λεγόμενος· ὅθεν Αἰάντειος, ὁ, ἡ, ον καὶ Αἰάντειος, ον, Πινδ. τοῦ Αἴαντος, εἰς τὸν Αἴαντα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, καὶ παροιμ. ἀποτεθνάναι Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα, ἤτοι τελευτᾶν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Αἴαντος, αὐτοχειριζεσθαι, Λουκ.

Αἰγᾶθεν, Πινδ. ἐκ τῶν Αἰγῶν, πόλεως.

Αἰγαί, αἱ. Αἱ Ἀχαϊκαὶ πόλις μικρὰ καὶ ἀρχαία ἐν Ἀχαΐᾳ ἐπὶ τοῦ Κράθιος ποταμοῦ, μὲ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμηρ. Ἰλ. Θ, 203. καὶ ἀλλ. ἡ Αἰγή, Στράβ. οὐχὶ τὰ Αἰγά κατὰ Μαννερτ. ὅθεν, Αἰγαιεύς, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις τις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας παραθαλάττιος, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπίσημος ὄρους, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 21. Στράβ. κατ' ἄλλους δέ, αἱ Ἀχαϊκαί. — 3) Μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Λυδίας, Ἡροδτ. 1, 149. παρ' ᾧ καὶ Αἰγαῖαι καλοῦνται, ὅθεν, Αἰγαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Αἰγαιάτης, ου, Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας μὲ λιμένα, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰγαῖαι παρὰ Στράβ. παρὰ δὲ Δι. Κατ. Αἰγέαι, τανῦν Ἄγια Σκάλα, ὅθεν, Αἰγαῖος, ὁ κάτοικ. — 5) ἑτέρα πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἥτις πρότερον Ἔδεσσα ἐκαλεῖτο, ἔνθα ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας, Πλουτ. Ἀῤῥιαν. ά, 4. ἔτι δὲ καὶ Αἰγὴ καὶ Αἰγεῖα λεγομένη.

Αἰγαῖαι, αἱ, = Αἰγαί, ἀριθ. 3. καὶ 4.

Αἰγαῖον, τό. Πέλαγος, ἴδε Αἰγαῖος.

Αἰγαῖον ὄρος, τό. Ἐν μέρει τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν Κρήτῃ, ἔνθα ἡ Ῥέα ἔκρυψε τὸν Δία ὅτε ἐγεννήθη, Ἡσ. Θεογ. 484.

Αἰγαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν ὤν, ἢ εἰς τὴν πόλιν τῶν Αἰγῶν ἀνήκων, ὅθεν, Αἰγαῖος πόντος, καὶ Αἰγαῖον πέλαγος, ἡ Θάλασσα, ἥτις κεῖται μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τῆς ἰδίως Ἑλλάδος καὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ περιλαμβάνει τὰς Κυκλάδας νήσους, τανῦν Ἀρχιπέλαγος ἢ κοινοτρ. Ἄσπρη θάλασσα. Κατὰ Στράβ. ἡ ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Αἰγαί, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἐῤῥίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ταύτην· πιθαν. δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὁρμῆς καὶ βίας τῶν ἐν αὐτῇ ἐγειρομένων κυμάτων, Αἰσχ. Ἀγ. 671. Ἡροδτ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ οὐσιαστ. ὁ Αἰγαῖος καὶ τὸ Αἰγαῖον, παρ' Ἡροδτ.

Αἰγαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν, ἔνθα ἦν ὁ ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, Στράβ. — 2) Ποταμός τις ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 543.

Αἰγαίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς καὶ ἑκατὸν χεῖρας, δι' ὃ καὶ Ἑκατόγχειρ ἐλέγετο. Καθ' Ὅμηρ. Ἰλ. Α, 403. ἐκάλουν τοῦτον οἱ μὲν θεοὶ Βριάρεων, οἱ δὲ ἄνθρωποι Αἰγαίωνα· ὅτε οἱ λοιποὶ Θεοὶ ἀπεφάσισαν, μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς νὰ δέσωσι τὸν Δία, ἐλθὼν ὁ Αἰγαίων εἰς τὸν οὐρανὸν κατεφόβισεν αὐτοὺς μὲ τὴν τρομερὰν μόνον ὄψιν του, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ βάλωσιν εἰς πρᾶξιν τὴν ἀπόφασίν των, Ὁμ. Ἰλ. Α, 398. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1165. — 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ κεραυνοῦ, Ἀπολλόδ. γ΄, 8, 1.

Αἰγάλεον, τό. Ὄρος ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ χώρᾳ τῆς Πελοποννήσου πλησίον τῆς πόλεως Πύλου, Στράβ. θ΄.

Αἰγάλεως, ὁ, καὶ Αἰγάλεων ὄρος. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, πιθαν. ἄκρα τις τοῦ Κορυδαλλοῦ, Ἡροδτ. 8, 90. Θουκ. τανῦν, βουνὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Αἰγᾶν, ἡ Αἴξ, αἰγός, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος, ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἄλλως καὶ Κάνη, ἡ, λεγόμενον. Ὀρθογρ. Αἰγᾶν, διορθ. ἀντὶ Αἰγῶν, πρωτοτυπ. ὄρος, Στράβ. ή.

Αἰγείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγέως, ὁ Θησεύς, Ἡσ. Ἀσπ. 182. πληθ. οἱ Αἰγεῖδαι, ποιητ. Αἰγεΐδαι, ἀπόγονοι τοῦ Αἰγέως, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. — 2) φυλή τις μεγάλη ἐν Σπάρτῃ κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰγέως υἱοῦ τοῦ Οἰολύκου καὶ ἐγγόνου τοῦ Θήρα, Ἡροδτ. 4, 149. — 3) Φυλή τις ἐν Θήβαις, Πινδ.

Αἴγειρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα καὶ μικρόν τινα περιοχὴν ἀμφ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Ὑπερησίην· νῦν χωρίον Ξυλόκαστρον λεγόμενον, Στράβ. θ΄. Στέφ Βυζ. ὅθεν, Αἰγειράτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Αἴγειρος, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς Μηθυμναίας χώρας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Στράβ. ιγ΄, 2.

Αἰγείρουσα, ἡ. Μικρὰ πόλις τῆς Μεγαρίδος, Στράβ. ὀρθογρ. δὲ Αἰγείρουσσα, — 2) = Αἰγείρουσσα, ὅπερ ἴδε.

Αἴγεστα, ἡ Αἰγέστα, καὶ Ἔγεστα ἢ Σεγέστη, Acesta καὶ Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη βορειοδυτικῶς πλησίον τοῦ ὄρους Ἔρυκος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Στράβ. Διοδρ. Σικ. ιγ΄, 6. Θουκ. ζ΄. ὅθεν, οἱ Αἰγεσταῖοι, Πολύβ. καί, οἱ Αἰγεστεῖς, Στράβ. οἱ κάτοικ.

Αἰγέστης, ἡ Ἀκέστης. Υἱὸς τοῦ Κριμισοῦ καὶ τῆς Ἐγέστης ἐν Τροίας, βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ· οὗτος ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Σικελίας, πρὸς χάριν τοῦ ὁποίου ἔκτισεν ὁ Αἰνείας ἐνταῦθα τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴγεσταν, Στράβ.

Αἰγεύς, έως, ὁ. Υἱὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πάλλαντος. Ἐλθὼν εἰς Τροιζῆνα καὶ συνευρεθεὶς μετὰ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ αὐτόθι Ἡγεμόνος Πιτθέως, ἐγέννησε τὸν Θησέα, ὅστις αὐξήσας πλησίον τοῦ πάππου του ἦλθεν ἔπειτα εἰς Ἀθήνας καὶ παρέλαβε τὴν πατρικὴν βασιλείαν. Ἀπολλόδ. γ΄, 15, 5. Παυσ. ά, 24.

Αἰγεωνεύς, έως, ὁ. Υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ἀπολλόδ. γ΄, 12, 5.

Αἴγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠλένου, ἥτις μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἑλίκης ἔθρεψε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα, ὕστερον δὲ συγκατετάχθη ὑπ' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Ὑγιν.

Αἰγή, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡροδτ. 7, 123. — 2) = Αἰγαί, ἀριθμ. 3.

Αἰγηΐς, ΐδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Αἰγέως, Παυσ.

Αἰγίαι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας = Αἰγειαί.

Αἰγιάλεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Αἰγιάλη. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τῆς Σικυῶνος, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγιαλέως, γυνὴ τοῦ Διομήδους ἐξ Ἄργους, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 413. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀχαΐας ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, ἴδε Αἰγιαλός. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικυῶνος, Παυσ. Ἀχαϊκ. 1. — 4) Μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Εὐβοίας, Ἡροδτ. 6, 107.

Αἰγιαλεῖς, οἱ, ἑνικ. Αἰγιαλεύς. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀχαΐας, Ἡροδτ. 7, 4. καί, Πελασγοὶ Αἰγιαλεῖς, παρὰ τοῖς ὕστερον αὐτοὶ οἱ Πελοποννήσιοι, Θεοκρ. Εἰδ. κέ, 174. — 2) Φυλή τις τῶν Σικυωνίων. Ἡροδτ.

Αἰγιαλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, βασι-

λεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ χώρα τῆς Ἀχαΐας καὶ Σικυωνίας Αἰγιάλεια, Ἀπολλ. β', 1, 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαοδάμαντος υἱοῦ τοῦ Ἐτεοκλέους, Ἀπολλδ. γ', 7, 2. 3. Εὐριπ. Ἱκετ. 1223. — 3) Κάτοικος τῆς χώρας Αἰγιαλείας, Ἡροδτ.

Αἰγιαλός, ὁ. Ἰδίως ἐλέγετο τὸ πάλαι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἓν μέρος τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕως τῆς Ἤλιδος, κείμενον παραθαλασσίως, ἐκ τοῦ Αἰγιαλέως υἱοῦ τοῦ Ἰνάχου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 575. ἔτι δὲ καὶ πόλις αὐτόθ. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγιαλέως ἥτις ὕστερον ὠνομάσθη Σικυών, ὅθεν Αἰγιαλοί, οἱ κάτοικ. — 3) Αἰγίαλος, προπαροξ. Πόλις τις μικρὰ τῶν Ἑνετῶν ἐπὶ τῆς Παφλαγονίας, ἥτις ὕστερον καὶ Ἡσιόπολις ἐκλήθη, Ἰλ. Β. 855. κληθ. Αἰγιαλοὶ παρὰ Στράβ. Λουκ. Ἀλεξ. 57.

Αἰγικορεῖς, οἱ. Ἑνικ. Αἰγικορεύς. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰγικορέως υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, Ἡροδτ. 5, 66. κατὰ Πλούτ. Σόλ. 23. πιθαν. ἡ φυλὴ τῶν ἐπὶ νομαῖς διατριβόντων, (ἐκ τοῦ αἴξ καὶ κορέννυμι)

Αἰγικορεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴωνος, Ἡροδτ. 5, 66.

Αἴγιλα, ἡ. Κώμη τῆς Λακωνίας, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος, Παυσ. δ', 17.

Αἰγιλία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα ἀξιόλογα σῦκα, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Αἰγιλος, Θεοκρ. εἰδ. ά, 446. ὅθεν Αἰγιλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημ. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθήρας, τανῦν Τζερίγοτον, Πλουταρχ. καὶ Αἴγιλα, ἡ, Δι. Περ. 499.

Αἰγίλεια, τά. Χωρίον τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων, Ἡροδτ. 6, 101.

Αἰγίλιψ, πος, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ Στράβ. ἡ νῆσος μικρὰ κειμένη ἀντικρυ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 633. Πολλοὶ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς ἐπίθετον ἀναγινώσκοντες, αἰγίλιπα τρηχεῖαν.

Αἰγίμιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δωριέων περὶ τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἔσωσεν εἰς τὸν μετὰ τῶν Λαπιθῶν πόλεμον, καὶ πρὸς ἀντιμοιβὴν ἐβοήθησεν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ἡρακλέους νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Αἰγίμουρος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἀπέναντι τῆς Καρχηδόνος, τανῦν Ζοβαμόρα, Στράβ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Αἰγίμορος.

Αἴγινα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεύς, ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ὅπου ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Αἰακόν, Ἀπολλδ. γ', 12, 6. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 691. ἔπειτα δὲ ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἄκτορα ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μενοίτιον πατέρα τοῦ Πατρόκλου, Πινδ. Ὀλ. 9, 140.

Αἴγινα, νης, ἡ. Νῆσος κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πρότερον Οἰνώνη λεγομένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. θ', περίμετρον 180 σταδίων· οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ὠνομάζοντο Μυρμιδόνες, πιθαν. ὡς κατοικοῦντες κατ' ἀρχὰς μέσα εἰς σπήλαια καὶ ἐνασχολούμενοι πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξόρυξιν τῶν μετάλλων· ᾠκοῦντο δὲ τὸ πάλαι ἀπὸ Βασιλεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων μνημονεύεται ἐξαιρ. ὁ Αἰακός· εἶχε ἡ νῆσος πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴγιναν μὲ δύω λιμένας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ἦν ὁ ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 562. Παυσ. Ηροδ. 29. ὅτε δὲ Αἰγίνη παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 31. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερ. καὶ Αἴγινα. τανῦν Αἴγινα, ἀνήκουσα εἰς τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. ὅθεν Αἰγίνηθεν, ἐξ Αἰγίνης, καὶ Αἰγινήτης, ὁ θηλ. Αἰγινῆτις ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. Αἰγιναῖος, αία, αῖον, ἐκ τῆς Αἰγίνης, καὶ Αἰγινητικός, ή, όν, εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν ἀνήκων, Αἰγινητικὸς μέδιμνος, Λουκ.

Αἰγιναία, ἡ· ἰδίως ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 14.

Αἰγινήτης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων, Παυσ. — 2) Πόλις μικρὰ καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ, τανῦν Ἰνιχί, Στεφ. Βυζ.

Αἰγίνιον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑστιαιώτιδι, Στράβ. ί, ὅθεν, Αἰγινιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Αἴγιον, τό. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλ. Β, 574. ὕστερον πρωτεύουσα ὅλης τῆς Ἀχαΐας εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἡ συνέλευσις τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ δὶς τοῦ χρόνου, Πολύβ. β', 41. Παυσ. ή, 24. τανῦν Βοστίτζα· ὅθεν, Αἰγιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Αἴγιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μνηστευθεὶς τὴν Μνήστραν μίαν τῶν Δαναΐδων, Ἀπολλδ. β', 1, 5.

Αἰγίοχος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς αἰγός, ἥτις ἔθρεψεν αὐτὸν μὲ τὸ γάλα αὐτῆς.

Αἰγίπαν, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Αἴγης γυναικὸς τοῦ Πανός, Ἀπολλδ. δ', 6. ὁ παρὰ Ῥωμ. Σιλβανὸς λεγόμενος.

Αἰγίπλαγκτον, ὄρος, τὸ (πλάζω) Ὄρος τῆς Μεγαρίδος, Αἰσχ. Ἀγ. 313.

Αἰγιρόεσσα, ἡ. Ἀττ. Αἰγιροῦττα, Μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Ἡροδτ. 1, 149. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηται· κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Μάννερτ. ἣν ἡ ὕστερον Ἐλαία κληθεῖσα, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδτ. δὲν ἀναφέρει μεταξὺ τῶν λοιπῶν Αἰολικῶν πόλεων· κατὰ δὲ Schweigh. Ἀργινόεσσα Ἰων. ἀντὶ Ἀργινοῦσσα, ἡ ὁποία αὐτὴ γραφὴ ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἐν. τοῦ Συγγραφ. ὅστις λέγει αὐτὴν πόλιν μεσόγειον.

Αἰγίς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως τὸ δέρμα τῆς Αἰγὸς ἥτις πρῶτον ἐθήλασε τὸν Δία, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφόρει ὁ Ζεὺς ἔπειτα πρὸς ἀνάμνησιν, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο Αἰγίοχος, Ἀπολλδ.

Αἰγίσθενα, ἴδε Αἰγόσθενα.

Αἴγισθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θυέστου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἰδίας θυγατρὸς Πελοπίας καὶ ἔκγονος τοῦ Πέλοπος· ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος, ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Αἴγισθος συνομόσας μετὰ τῆς γυναικός του Κλυταιμνήστρας, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῶν Μυκηνῶν, ὅπου βασιλεύσας δώδεκα χρόνους ἐφονεύθη τελευταῖον καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ὀδ. 35. Γ, 250. Παυσ.

Αἰγίτιον, τό. Κώμη τῆς Αἰτωλίας κειμένη παραθαλασσίως, Θουκ. γ', 97.

Αἴγλη, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίδων, αἱ ὁποῖαι ἐφύλαττον τὰ χρυσᾶ μῆλα, Ἀπολ. β', 5, 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεαίρας, μία τῶν Νηρηίδων, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς Χάριτας, Παυσ. 1, 35. — 3) θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Φαέθοντος, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ δένδρον αἴγειρος καλούμενον, Ὑγῖν.

Αἰγληΐς, ίδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὑακίνθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ τινος ὅστις συνέβη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αἰγέως, Ἀπολλδ. γ', 15. 8.

Αἰγλήτης, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1716.

Αἶγλοι, οἱ. Λαός τις τῆς Περσίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας, Ἡροδτ. 3, 92.

Αἰγοβόλος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐξαιρ. ἐν Ποτνιαῖς πόλει τῆς Βοιωτίας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔθυον κατ' ἔτος μίαν αἶγα, Παυσ. ί, 8.

Αἰγόσθενα, τά, καί, Αἰγίσθαινα, τά. Πόλις τῆς Μεγαρίδος ὀρεινή, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Παγῶν, Παυσ. α', 44. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰγοσθενίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Αἰγοσθένειος, ὁ, ἡ, ον, ὁ ἐξ Αἰγοσθένων, Πολυβ.

Αἰγὸς ποταμοί, οἱ. Aegos flumen. Πόλις καὶ ποταμὸς μικρὸς τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι ἐνικήθησαν κατὰ κράτος διὰ θαλάσσης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου καὶ ἐστερήθησαν τῆς ἐλευθερίας των. Ἡροδτ. Ξενφ. Ἑλλ. ὅθεν, Αἰγοσποταμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Αἰγοῦσα, ἡ, Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, μία τῶν Αἰγουσῶν λεγομένων νήσων, Ὁμ. Ὀδ. Ι, 116. ὅπου τὸ πλῆθος μέγα αἰγῶν. Πολυβ. — 2) αἱ Αἰγοῦσαι, Aegates, τρεῖς μικραὶ νῆσοι κείμεναι δυτικῶς τῆς Σικελίας μεταξὺ τοῦ Δρεπάνου καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Λιλυβαίου, ἦσαν δὲ ἡ Φορβαντία, τανῦν Λεβάνζα, ἡ Αἰγοῦσα, τανῦν Καπραρία, καὶ ἡ Ἱερά, τανῦν Μαρίτιμον, Πτολ. γ', 4. Αἴγουσα παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀλλ' ὀρθότρ. ἐστιν ὁ τύπ. Αἰγοῦσα, ἀντὶ Αἰγόεσσα, ὡς ἐν τοῖς ἀρίστοις τοῦ Πολυβίου Χειργ. εὕρηται.

Αἴγυλα, ἡ, ἴδε Αἰγιλία.

Αἰγυπιός, ὁ. Νέος τις Θεσσαλός, υἱὸς τοῦ Ἄνθου καὶ τῆς Βουλίδος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γῦπα, Ἀντων. Λιβ. 5.

Αἰγυπτιακός, ή, όν. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου, ἢ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνήκων, Στράβ.

Αἰγύπτιος, ία, ιον. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου ὢν ἢ καταγόμενος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 830. — 2) = Αἰγυπτιακός, παρ' Ὁμ. καὶ ἀκαταλτ. αἱ Αἰγύπτιαι Θῆβαι, Στράβ. Ὡς οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδτ. καί, ἡ Αἰγυπτία, προσυπακουμ. χώρα, = Αἴγυπτος, Ἡροδτ. 1, 193. — οἱ Αἰγύπτιοι = ἀχθοφόροι, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 1406. — 3) Ὀνομ. κύρ. Ἰθακησίου τινὸς γέροντος, πατρὸς τοῦ Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου, Ὁμ. Ὀδ. Β, 15. — 22.

Αἰγυπτογενής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος, Αἰσχ.

Αἴγυπτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, βασιλεὺς τῆς Λιβύης καὶ Αἰγύπτου, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν της, Ἀπολλδ. β', 1, 4. εἶχε πεντήκοντα υἱούς, οἱ ὁποῖοι μνηστευθέντες μὲ τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαναοῦ ἐφονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ προτροπὴν τοῦ ἰδίου των πατρός, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Ὑπερμνήστρα, Ἀπολλδ. Αἰσχ. Ἱκέτ. 10. Παυσ. β', 24. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλδ.

Αἴγυπτος. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι τὸν μέγαν ποταμὸν Νεῖλον ἐν τῇ Ἀφρικῇ, καὶ τὴν χώραν ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας οὗτος ῥέει κειμένην βορειοανατολικῶς τῆς Ἀφρικῆς, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 300. Δ, 35. καὶ Ξ, 448. ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη Αἴγυπτος ἀπὸ τοῦ Αἰγύπτου υἱοῦ τοῦ Βήλου ὅστις ἐβασίλευσεν ἐνταῦθα, καὶ ἥτις ὡρίζετο πρὸς ἀνατολὰς μὲν ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὑπὸ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ τῆς Παλαιστίνης, πρὸς ἄρκτον δὲ ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Λιβύης καὶ Μαρμαρικῆς,

καὶ πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ διαιρεῖτο εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον ἥτις καὶ Θηβαῒς ἐλέγετο, εἰς Μεταίαν Αἴγυπτον ἥτις καὶ Ἑπτανομὶς ἐκαλεῖτο, καὶ εἰς Κάτω Αἴγυπτον ἥτις ἀπεριλάμβανε τὸ λεγόμενον Δέλτα· καὶ ἡ μὲν Ἄνω Αἴγυπτος ὑποδιαιρεῖτο εἰς δεκατέσσαρας Νομοὺς ἤτοι μικροτέρας ἐπαρχίας, ἡ δὲ Μεταία εἰς ἑπτὰ Νομούς, καὶ ἡ Κάτω Αἴγυπτος, ἥτις ἦν τὸ ἀρχαιότερον μέρος αὐτῆς ὑποδιαιρεῖτο εἰς δέκα Νομούς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν τὸ ἄλλοι καὶ ἡ περίφημος πόλις Ἀλεξάνδρεια κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ὁ δὲ Νεῖλος ποταμὸς ῥέων καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ σχηματίζων τὴν μεγάλην νῆσον Δέλτα λεγομένην, ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἐξ ὧν δύω ἦτον πρὸ πάντων τὰ ἐπισημότερα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, τὸ Κανωβικὸν στόμιον, κείμενον δυτικῶς, καὶ τὸ Πηλουσιακὸν ἀνατολικῶς, Ἡροδτ. 2, 17. Στράβ. ιη', 1, Πτολ. δ', 5 οἱ δὲ Κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου ἐλογίζοντο ἓν ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα ἔθνη τῆς Γῆς· φαίνεται δὲ πιθανόν, ὅτι κατήγοντο ἀνέκαθεν ἐξ Αἰθιόπων, καὶ κατὰ καιροὺς συνεμίχθησαν καὶ μὲ διάφορα ἀλλοδαπὰ ἔθνη. Τανῦν ἀποτελεῖ ἡ Αἴγυπτος μίαν μεγάλην ἐπαρχίαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Βασιλείου διοικουμένη ὑφ' ἑνὸς Σατράπου ὑποτελοῦς εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ ἔχοντας τάξιν Ἀντιβασιλέως, οἱ δὲ σημερινοὶ κάτοικοι αὐτῆς εἶτιν ἐπὶ πολὺ Ἄραβες, Κόπται καὶ Ὀθωμανοί. — ὅθεν, Αἰγυπτόνδε, εἰς τὴν Αἴγυπτον, Αἰγυπτιστί, κατὰ τρόπον ἢ διάλεκτον Αἰγυπτιακήν, Θεοκρ. καὶ Αἰγυπτιάζω. Φρονῶ τὰ τῶν Αἰγυπτίων.

Αἴγυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Πολύβ ὅθεν Αἰγύτης, ὁ θηλ Αἰγῦτις, ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Αἰγιεύς, εως, Στέφ. Βυζ.

Αἴγων, ωνος ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 2.

Αἰγώνεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαλίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Στεφ.

Αἴγωνες, οἱ. παρὰ Πολυβ. β', 17 Λαὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἀμφ. τανῦν Αἴγγωνες.

Ἀΐδας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἀΐδης.

Ἀΐδης, αο, καὶ εω, ποιητ. ἀντὶ Ἅδης.

Ἄϊδος, Ἄϊδι, ποιητ. Γενκ. καὶ Δοτ. τοῦ Ἅδης.

Αἴδηψός, ἡ. Πόλις τῆς Εὐβοίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ λουτρὰ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Ἡρακλέα, τανῦν Δῖψο, Στράβ. ι', 9, 10. Πτολ. γ', 14. Αἴδηψος παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰδήψιος, ὁ κάτοικ.

Αἰδοῦϊοι, οἱ, Aedui καὶ Αἰδοῦοι· ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας μεταξὺ τοῦ Δούβιος καὶ Ἄραρου ποταμῶν, Στράβ. δ'. 3.

Ἀϊδωνεύς, έως, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Ἅιδης, Ἡσ. Θεογ. 913. — 2) Ἀϊδωνεύς, Βασιλεὺς τῶν Μαλοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην θέλοντες ν' ἁρπάσωσιν ὁ Θησεὺς καὶ Πειρίθους ἐρρίφθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς σκοτεινὴν καὶ πολυχρόνιον φυλακήν, Πλουτ. Θησ. 33.

Αἰήτης, ου, Δωρ. Αἰήτας, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, βασιλεὺς τῆς Κολχίδος πρὸς τὸν ὁποῖον ἔπλευσεν ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας, τὸ ὁποῖον ἐφυλάττετο εἰς ἓν ἄλσος τοῦ Ἄρεως· ἦν δὲ οὗτος ἀδελφὸς τῆς Κίρκης καὶ τῆς Πασιφάης καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἀψύρτου, Ὁμ. Ὀδ Κ, 137. Ἡσ. Θεογ. 956. Ἀπολλδ. α', 9. 1. κλητικ Ἰωνκ. Αἰήτη ἀντὶ Αἰήτα. — 2) Ὄνομα ἄλλου μετὰ ταῦτα Βασιλέως τῆς Κολχίδος, Ξενφ. Στράβ.

Αἰητίνη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, ἡ Μήδεια, Διον. Περ. 490.

Αἴθαια, ἡ. Χωρίον ἐν Λακεδαίμονι, Στεφ. Βυζ. ὅθεν Αἰθαιεὺς ἀντὶ Αἰθαιεῖς, οἱ Κάτοικ. Θουκ. α', 101. ἔνθα καὶ Αἰθειῆς πρότερον εὕρεσι.

Αἰθάλη, ἡ. Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, ἥτις ἄλλως καὶ Αἰθαλία καὶ Αἰθαλὶς ἐλέγετο, Ἀπολ Ῥόδ. Δ, 654. Στράβ. τανῦν ἡ νῆσος Ἔλβα· παρὰ δὲ Πτολ. καὶ Ἰουλία ἡ αὐτὴ καλεῖται. ὅθεν Αἰθαλείτης καὶ Αἰθαλίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ

Αἰθαλία, ἡ = Αἰθάλη. — 2) = Αἰθαλίδαι, Ἡσύχ.

Αἰθαλίδαι, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ανῆκον εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰθαλίδης καὶ Αἰθαλιεύς, ὁ κάτοικ.

Αἰθαλίδης, ου, ὁ Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Εὐπολεμείας θυγατρὸς τοῦ Μυρμιδόνος, γεννηθεὶς ἐν Ἀλόπῃ τῆς Θεσσαλίας, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μὴ λησμονῇ ποτὲ καὶ νὰ διατρίβῃ ὡρισμένον τινὰ καιρὸν παρὰ τοῖς νεκροῖς, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 55. 641.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν Τυῤῥηνῶν Λῃστῶν οἵτινες ἤθελον νὰ πωλήσωσι τὸν Διόνυσον εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς οὗτος μεταμόρφωσεν εἰς δελφῖνα, Ὀβίδ Μεταμορφ. γ', 647.

Αἰθαλόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς ἐν τῇ Μυσίᾳ, Στραβ.

Αἰθαιεῖς, ἴδε Αἴθαια.

Αἴθη, ἡ. Ὄνομα τοῦ ἵππου τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἐχεπώλου ἡγεμόνος τῆς Σικυῶνος, Ἰλ. Ψ. 295.

Αἰθήρ, έρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡμέρας, Ἡσ. Θεογ. 124. ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Γῆς πολλὰ φοβερὰ Τέρατα, Ὑγῖν.

Αἴθικες, οἱ. Ἔθνος Θεσσαλικόν, καθ' Ὅμ. κατοικοῦν πλησίον τοῦ Πίνδου, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς Ἠπείρου, Ἰλ. Β, 744.

Αἰθικία, ἡ. Χώρα τῶν Αἰθίκων ἐν Θεσσαλίᾳ, Στραβ.

Αἰθίλλα, ας, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, ἥτις εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ᾐχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Πρωτεσιλάου, Σχόλ Λυκφ. 921, 1075. ἔνθα καὶ Αἰθύλλα γέγραπται.

Αἰθιόπειος, ὁ, ἡ, ον. ταὐτ. τῷ Αἰθιοπικός, Λουκ.

Αἰθιοπεύς, ῆος, ὁ. ποιητκ. Τύπ. ἀντὶ Αἰθίοψ, Αἰτ. πληθ. Αἰθιοπῆας, Ὁμ. Ἰλ. Α, 423.

Αἰθιόπη, ἡ = Αἰθιοπία, Διοδρ. Σ. κ.

Αἰθιοπία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἔνθα κατῴκουν οἱ Αἰθίοπες, κειμένη μεσημβρινῶς ἐκεῖθεν τῆς Αἰγύπτου παρ' αὐτὴν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ ἐκτεινομένην ἕως τῶν αἰγιαλῶν τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης· ἐκ' αὐτῆς εἶχεν καὶ ὁ Νεῖλος κατὰ τινὰς τὰς πηγάς του, Ἡροδτ. 3, 114.

Αἰθιοπικός, ή, όν. Τῆς Αἰθιοπίας, ἢ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ὤν, Ἡροδτ. Αἰθιοπικὸς λίθος, Ἡροδτ. 2, 86. Λουκ.

Αἰθιόπιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ Αἰθιοπικός. Αἰθιόπιος Ὠκεανός, Διον. Περ. 38.

Αἰθιοπίς, ίδος, ἡ. Ἰδ. θηλ. τύπ. τοῦ Αἰθιόπιος· καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας — 2) Αἰθιοπὶς γῆ = Αἰθιοπία, Ἡροδτ. 2, 106. — 3) Κύρ. Ὄνομ. μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλδρ. β', 1, 5

Αἰθίοπες, οἱ, ἑνικ. Αἰθίοψ, πος· Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰθιοπίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐκ τοῦ αἴθω καὶ ὤψ, ὡς ὄντες μελανοὶ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου Καθ' Ὅμ. κατῴκουν οὗτοι τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γῆς, μέρος ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ μέρος ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, χωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀσίας ἐλέγοντο Ἀνατολικοὶ Αἰθίοπες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς Δυτικοὶ Αἰθίοπες, Ὁμ. Ὀδ. Α, 23. ὁ Ἡροδτ. διακρίνει πρὸ πάντων δύω γένη Αἰθιόπων, ὀνομάζων τοὺς μὲν πρὸς Ἀνατολὰς κατοικοῦντας Ἰθύτριχας, τοὺς δὲ ἐν Λιβύῃ ἢ πρὸς Δυσμὰς Αἰθίοπας, οὐλότατον τὸ τρίχωμα ἔχοντας πάντων ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἡ καθ' ἑαυτὸ χώρα αὐτῶν ἦν ἄνωθεν τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν νῦν Νουβίαν καὶ Ἀβυσσινίαν, μητρόπολις δὲ ἡ Μερόη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἐνταῦθα ὁ Νεῖλος, Ἡροδτ. 7, 70. ἐκτὸς τούτων ἀναφέρει ὅτι ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς καὶ τοὺς Μακροβίους Αἰθίοπας, κατοικοῦντας περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν Ἡροδτ. 3, 17. ἔζων δὲ οἱ Αἰθίοπες βίον νομαδικὸν ὡς ἐπὶ πολύ, διῃρημένοι κατὰ φυλάς, ἑκάστη τῶν ὁποίων εἶχεν ἴδιον ἡγεμόνα, καὶ ἐλάτρευον πρὸ πάντων τὸν θεὸν Ποσειδῶνα

Αἴθιοψ, πος. ὁ. Ποταμὸς τῆς Λιβύης, πιθαν. κατὰ Voss. ὁ Νίγηρ, ἢ Νίγειρ λεγόμενος. Αἰσχ. Π. 815. — 2) ἐπιθ. τοῦ Διός. Λυκόφρ. 537. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπόλλωνος. — 3) Καὶ ὁ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας, ὅθεν πληθ. οἱ Αἰθίοπες.

Αἰθίων, ωνος, ὁ. Ὀπαδὸς τοῦ Φινέως, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν γάμον ἐφονεύθη, Ὀβίδ.

Αἴθουσα, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἐλευθῆρα καὶ Ὑριέα, Ἀπολλδρ. — 2) Αἴθουσα, Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἔτι καὶ Αἴγουσα, τανῦν Λαμπέσα, Στεφ. Βυζ.

Αἴθρα, ἐπικ. Αἴθρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως Ἡγεμόνος τῆς Τροιζῆνος, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεὶς ὁ Αἰγεὺς Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἐγέννησε τὸν Θησέα· μετὰ ταῦτα δὲ αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ὅτε οὗτοι ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ λάβωσι τὴν ἀδελφὴν των Ἑλένην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἁρπάσει ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Σπάρτης, ἠκολούθησεν αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν μετὰ τοῦ Πάριδος. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 144 Ἀπολλδρ. γ', 10. 7.

Αἰθριαῖος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Διός, ἐκ τοῦ αἴθρα ἤτοι καθαροῦ οὐρανοῦ.

Αἴθυια, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐξαιρ. εἰς τὰ Μέγαρα, Παυσ. α', 5.

Αἴθων, ωνος, ὁ· Ἐπίπλαστον ὄνομα τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἰθάκην, μὴ θέλων αἰφνιδίως νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Τ, 183. — 2) οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Θ, 185.

Αἶκαι, αἱ. Aecae καὶ Ecae. Πόλις μεσόγειος τῆς χώρας τῶν Ἱρπινῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀπουλίας, Πολύβ.

Αἰκούλανον, τό Aeculanum. Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας τῶν Ἱρπινῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Eclano, Πτολ. γ', 1.

Αἴκουοι, οἱ· ἄλλως καὶ Αἰκανοὶ λεγόμενοι. Λαὸς τῆς Ἰταλίας, κατοικῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Στράβ.

Αἰλία, ἡ. Aelia Capitolina. Οὕτως ἐκλήθη ἐπὶ Ῥωμαίων ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Καίσαρος Αἰλίου Ἀδριανοῦ. Δι. Κασσ. παρὰ Πτολ 5, 16. Αἰλία Καπιτωλία, ὅθεν, Αἰλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Αἰλιανός, ὁ Κλαύδιος. Σοφιστὴς ἐκ Πραινέστης πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ Χρ. Διδαχθεὶς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἔγραψεν εἰς αὐτὴν μίαν ἱστορίαν τῶν ζώων εἰς δεκαὲξ Βιβλία, καὶ Ποικίλης Ἱστορίας βιβλία δεκατέσσαρα. — 2) ἕτερος Κλαύδιος Αἰλιανός, Τακτικός, Ἕλλην τὸ γένος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου Αἰῶνος μετὰ Χρ. γράψας μίαν πραγματείαν περὶ Τακτικῶν.

Αἴλιος Ἀδριανός, Αὐτοκράτωρ, ἴδε Ἀδριανός.

Αἴλιος Ἀριστείδης, Σοφιστής, ἴδε Ἀριστείδης.

Αἴλιος Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς, ἴδε Διονύσιος.

Αἰμιλιανός, Κορνήλιος Σκηπίων Ἀφρικανός, ἴδε Σκηπίων.

Αἰμίλιος Λέπιδος, ὁ. Ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, πολεμηθεὶς ὑπὸ Κατούλου καὶ Πομπηίου ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Σαρδινίαν ὅπου ἀπέθανεν. — 2) Αἰμίλιος Παῦλος Λεύκιος, χρηματίσας δὶς ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, εἶτα διορισθεὶς στρατηγὸς κατὰ τοῦ Ἀννίβα καὶ τῶν Καρχηδονίων ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην 168. πρὸ Χρ. — 3) Αἰμίλιος Παῦλος, υἱὸς τοῦ προτέρου, περίφημος διὰ τὴν κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων λαμπρὰν νίκην του καὶ διὰ τὸν εἰς τὴν Ῥώμην θρίαμβόν του, Πλούτ. Αἰμιλ.

Αἰμίνιον, τό, Aeminium καὶ Eminium. Πόλις μικρὰ τῆς ἀρκτικῆς Λουσιτανίας, τανῦν Μίνχο χωρίον λεγόμενον ἐπὶ τῆς Πορτουγαλλίας, Πτολ. β΄. 5.

Αἰμόνα, ἡ. Emona. Πόλις καὶ φρούριον τῆς Παννονίας, τανῦν Λουβιάνα ἢ Leibach, Πτολ. Ἠμᾶ, ᾶς, Ἡρωδν.

Αἵμονες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Αἱμονίας χώρας, Πίνδ.

Αἱμονία, ἡ· καὶ Αἰμονία παρὰ Στεφ. Βυζ. Haemonia. ἀρχαῖον ὄνομα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ἀπὸ τῆς Αἱμόνης θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1089. Στράβ.

Αἱμονίαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ.

Αἱμονίδης, ου, ὁ· Υἱὸς τοῦ Αἵμονος, ὁ Μαίων εἷς τῶν Θηβαίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 394. — 2) Αἱμονίδης, ψιλουμ· υἱὸς τοῦ Αἵμονος, ὁ Λαέρκης ἐκ Τροίας, Ἰλ. Ρ, 467.

Αἱμονιεύς, ῆος, ὁ. ποιητικ. ἀντὶ Αἵμων. Κάτοικος τῆς Αἱμονίας, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 507.

Αἱμόνιος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας, Ἀπολλόδ. β, 7, 5.

Αἷμον, ὄρος, τὸ = Αἷμος, Στράβ.

Αἷμος, καὶ Αἶμος, Haemus. Ὄρος μέγα τῆς Θρᾴκης, ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ χωρίζον τὴν Θρᾴκην ἀπὸ τῆς Μοισίας, τανῦν ὄρος Βαλκὰν λεγόμενον· ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἵμου υἱοῦ τοῦ Βορέου, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ αἷμα, Ἀπολλ. α΄, 6, 3. ὅθεν, Αἱμόνιος, ία, ιον, ὁ ἐξ Αἵμου, καὶ ταυτ. τῷ Θρακικός. Ὀρφ. Αἷμος δασυνομ. εὕρηται παρ' Ἡροδτ. Ἀπολλόδ. καὶ Θεοφρ. ψιλοῦμ δὲ παρὰ Θουκ. Καλλ. Ἀῤῥ. ἡ γραφὴ Αἶμος φαίνεται ὀρθοτρ.

Αἷμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βορέα, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ἀνὴρ τῆς Ῥοδόπης, μετὰ τῆς ὁποίας μυθολογεῖται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη Αἷμον καὶ Ῥοδόπην, διότι ἤθελον νὰ λέγωνται τέκνα τοῦ θεοῦ τούτου, Ὀβίδ μεταμφ. 5΄, 87. Λουκ.

Αἵμων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 296. — 2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὅς τις κατ' Ἀπολλ. γ΄, 5, 8. κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς μὴ δυνηθεὶς νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα αὐτῆς· ἦν δὲ οὗτος ἐραστὴς τῆς Ἀντιγόνης θυγατρὸς τοῦ Οἰδίποδος, Σοφοκλ. Εὐρ. Φοίν. 951. — 3) Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αἱμονίας ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η΄ 44. παρὰ δὲ Ἀπολλόδ. γ΄, 8. καὶ Αἵμων. — 4) Υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ τοῦ Ὀξύλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη κατ' ἀρχὰς ἡ Θεσσαλία Αἱμονία, Στέφ. Βυζ. — 5) ὁ κάτοικος τῆς Αἱμονίας, ταυτ. τῷ Θεσσαλός, Πινδ. — 6) Μικρός τις ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ πρότερον Θερμώδων καλούμενος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Κηφισσόν, Πλούταρχ.

Αἰνάριον, τό. Πόλις Ἀχαϊκὴ ἐν Πελοποννήσῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνοντο ὡς ἐπὶ πολὺ αἱ συνελεύσεις τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, Παυσ. ζ΄, 24.

Αἰναρία, ἡ καὶ Πιθηκοῦσαι, αἱ. Μικρὰ νῆσος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, Πτολ. γ΄, 1.

Αἰνεάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰνείου. πληθ. Αἰνεάδαι, οἱ, Ἀπόγονοι τοῦ Αἰνείου, οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ Ῥωμαῖοι, Ἀνθολ.

Αἰνέας, α, Δωρικ. ἀντὶ Αἰνείας. Θηβαῖος Χοροδιδάσκαλος, κατὰ Σχολιαστ. Πίνδ. Ὀλ. 6, 149. τοῦ ἐχρήσατο ὁ Πίνδαρος, διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχνόφωνον εἶναι καὶ μὴ δυνασθῆναι ἐν τῷ δημοσίῳ δι' ἑαυτοῦ καταλέγειν τοῖς χοροῖς. — 2) Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων, Θουκ. — 3) Ἕτερος στρατηγὸς ἐκ τῆς Στυμφαλίδος πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ξενφ.

Αἰνεία, ἡ, Aenea. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, Ἡροδτ. 7, 123. ὅθεν, Αἰνεάτης, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. — 2) = Αἰνία.

Αἰνείας, ου, ὁ, Ἰων. Αἰνείης. Υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπόγονος τοῦ Τρωός, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Δρυάδων νυμφῶν, Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 258. Ἦν οὗτος Ἡγεμὼν τῆς Δαρδανίας χώρας, ὅς τις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐπολέμησε μὲ πολλὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ἐλθὼν εἰς μάχην καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἔσωσεν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, Ἰλ. Υ, 320. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως τῶν Τρώων, διασώσας μέγα μέρος τῶν συμπολιτῶν του καὶ λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν γέροντα πατέρα του ἔφυγεν ἐκ τῆς Τρῳάδος καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν καὶ ἐσύστησε ἐν μικρὸν βασίλειον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Διον. Ἀλικ. Ἀρχ. α΄. Οὐίργ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας καὶ ἀναχώρησιν τῶν Ἑλλήνων ἐλθὼν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐσύστησεν ἐνταῦθα μίαν νέαν Τρωϊκὴν ἐπικράτειαν, ὅπου ἔμεινεν μέχρι τέλους. Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐκ τοῦ αἰνέω φαίνεται ὀρθοτρ.

Αἰνείας, ὁ Τακτικός. Συγγραφεύς, ζήσας πρὸ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, γράψας, Βιβλία στρατηγικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθη ἓν μόνον, Τακτικὸν καὶ Πολιορκητικὸν ἐπιγραφόμενον. — 2) Αἰνείας ὁ Γάζης, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους, γενόμενος ἔπειτα Χριστιανὸς καὶ διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν.

Αἰνειάς, ἡ· καὶ Αἰνηίς· ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Αἰνείου.

Αἰνειώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου. — 2) Ῥωμαία τις γυνή. Ἀνθολ.

Αἰνετός, οῦ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δηΐονος βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου, Ἀπολλόδ. α΄, 9, 4.

Αἰνεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου, Ὀρφ. Ἀργ. 502.

Αἰνήιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰνέως, ὁ Κύζικος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 948. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ ὄρους Αἴνου ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Αἰνησίας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης τις, Θουκ.

Αἰνησίδαμος, ὁ, Ἰων. Αἰνησίδημος. Υἱὸς τοῦ Παταίκου καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ἀκράγαντι, Πίνδ. Ὀλ. 2, 84. 3, 12. Ἡροδ. — 2) Αἰνησίδαμος ἐκ Κνωσσοῦ, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου, σκεπτικὸς φιλόσοφος Φώτ.

Αἰνησίππη, ἡ, ἡ Αἰνησίππαττα. Νῆσος ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ μὲ ὁμώνυμον πόλιν καὶ λιμένα, Πτολ. δ΄, 5.

Αἰνησίσφυρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ καὶ ἐπιθαλάσσιον αὐτόθι, Πτολ.

Αἰνήτη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Εὐσώρου καὶ μήτηρ τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 950.

Αἰνία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περῤαιβῶν παρὰ τῷ Ἀχελῴῳ ποταμῷ, Στράβ. ι΄, 2 — ὅθεν Αἰνιεῖς, Αἰνιοῖς καὶ Αἰνιᾶνες, οἱ Κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Αἰνιᾶνες, οἱ, Ἰων. Ἐνιῆνες, ἑνικ. Αἰνιάν, ᾶνος. Ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Θεσσαλίας, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄσσης, ὕστερον δὲ ἐν Ἠπείρῳ μεταξὺ τῶν ὀρέων Οἴτης καὶ Ὀθρυος, ὅθεν καὶ Οἰταῖοι ἐκαλοῦντο, Ὁμ. Ἰλ. Β, 749. Θουκ. ε΄, 51. ἡ γραφ. Αἰνιεῶνες ἐστιν ἡμαρτημ.

Αἶνιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 210.

Αἰνιπόντη, Aenipone. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας ἐπὶ τοῦ Αἴνου ποταμοῦ, τανῦν Ἰνσβρούκη, Insbruck.

Αἶνος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, καλουμένη πρότερον Πολτυοβρία, ἤτοι πόλις τοῦ Πόλτυος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 520. Στράβ. ὅθεν Αἴνιος, ία, ιον, ὁ ἐξ Αἴνου, καὶ ὁ κάτοικ. τῆς Αἴνου, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰνόθεν, ἐκ τῆς πόλεως Αἴνου, Ὁμ. — 2) ὄρος ἐπίσημον τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ἔνθα ἦν τὸ ἱερὸν τοῦ Αἰνησίου Διός, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 287. Στράβ. τανῦν Monte Nero. — 3) Αἶνος, ὁ, Aenus καὶ Oenus. Ποταμὸς τῆς Ῥαιτικῆς χώρας πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἴστρον, Πτολ. β΄, 12. τανῦν Ἴνν.

Αἰνύρων χῶρος, ὁ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Θάσου, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημα μεταλλεῖα χρυσοῦ, Ἡροδ. 6, 47. καθ' Ἡσύχ. Αἴνυρα, τά, ἀπὸ Αἰνύρου τινὸς κληθέν.

Αἰξώνη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν μεταξὺ Ἁλιμοῦντος καὶ Ἁλῶν· ὅθεν Αἰξωνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ. καὶ παροιμ. ἀληθῶς Αἰξωνέα εἶναι ἤτοι σκωπτικός, χλευαστής, οἱ γὰρ Αἰξωνεῖς ἐφημίζοντο τὸ παλαι ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι εἰς τὸ σκώπτειν καὶ χλευάζειν, Πλάτ. Λαχ. σελ. 193. C. ὅθεν Αἰξωνικός, ή, όν, ἐκ τῆς Αἰξώνης ἢ εἰς τὴν Αἰξώνην ἀνήκων, καὶ Αἰξωνίς, ίδος, ἡ. θηλ. τοῦ Αἰξωνεύς, Στραβ.

Αἰολάδης, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἰολεῖς, οἱ, ἑνικ. Αἰολεύς, έως, ὁ. Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔθνος ὀνομασθὲν οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰόλου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς μὲν κατῴκει εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἔνθα ἔκτισεν διαφόρους πόλεις, ὕστερον δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, Αἰτωλίδα, Φωκίδα, καὶ ἕως εἰς αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον· περὶ δὲ τὸ 1100. ἔτος πρὸ Χρ. μία μεγάλη Ἀποικία αὐτῶν μετέβη ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὅπου κατῴκησαν τὴν χώραν τῆς Τρῳάδος ἥτις ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰδίως Αἰολίς· ἐνταῦθα ἐσχημάτιζον οὗτοι τὸν λεγόμενον Αἰολικὸν δεσμὸν συγκροτούμενον ἐξ ἕνδεκα Αἰολικῶν πόλεων, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ συνέλευσις ἐγίνετο συνήθως εἰς τὴν πόλιν Κύμην, Ἡροδ. 1, 149. κατ' ἀρχὰς ἦσαν αἱ πόλεις αὗται Αὐτόνομοι καὶ ἐλεύθεροι, ὕστερον δὲ ὑπέταξεν αὐτὰς ὁ Κροῖσος Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, καὶ ἐφεξῆς οἱ Πέρσαι ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, Ἡροδτ.

Αἰοληΐς, ΐδος, ἡ. ποιητικ. ἀντὶ Αἰολίς, Πινδ. Ὀλ. 1, 164.

Αἰολία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Καλυδὼν ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην καὶ Πρωτογένειαν, Ἀπολλόδ. α΄, 7, 7. — 2) = Ἀτολίς.

Αἰολιδέες, οἱ, ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίδης, ου, ὁ. Υἱός τοῦ Αἰόλου, ὁ Σίσυφος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 154. καὶ ὁ Κρηθεύς, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 237. ἔτι δὲ καὶ ἀπόγονος αὐτοῦ, ὁ Γλαῦκος, Πινδ.

Αἰολίη νῆσος, ἡ. Μία τῶν λεγομένων νήσων τοῦ Αἰόλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκει ὁ θεὸς οὗτος, κατὰ Στράβ. ς'. ἐκαλεῖτο αὕτη ἰδίως Στρογγύλη διὰ τὸ στρογγύλον αὐτῆς σχῆμα, ἄλλως δὲ Λιπάρα, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 1.

Αἰολικός, ή, όν, Θουκ. καὶ

Αἰόλειος, ία, ιον. Τοῦ Αἰόλου, ἡ εἰς τὸν θεὸν Αἴολον ἀνήκων. — 2) = Καλυδωνικός, Θεοκρ. Εἰδ. α', 56. ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίς, ίδος, ἡ. ταὐτ. τῷ Αἰολική, ἐπίθ. τῆς πόλεως Σμύρνης, Ὁμ. Ἐπ. δ'. — 2) Οὐσ. ὑπακουομ. τῇ χώρᾳ τῶν Αἰολέων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εκτεινομένη κατὰ τὰ παράλια τῆς Μυσίας, μεσημβρινώτερον τῆς Τρῳάδος καὶ ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἕνδεκα πόλεις, Ἡροδτ. 1, 149. εἰς ταύτην ἀνῆκον ἔτι καὶ αἱ νῆσοι Λέσβος, καὶ Τένεδος. — 3) = Θεσσαλία, ἔνθα πρῶτον κατῴκησεν ὁ Αἴολος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος, Ἡροδτ. 7, 176. Ἀπολλδ. — 4) καὶ χώρα περὶ τὴν πόλιν Καλυδῶνα ἐν Αἰτωλίᾳ, ἔνθα κατ' ἀρχὰς ἦλθον οἱ Αἰολεῖς καὶ κατῴκησαν, Θουκ. γ', 102. Θεοκρ. — 5) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δαυλίδος, Ἡροδτ. 8, 35. ὅθεν Αἰολιδέες, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Αἰολίων, ωνος, ὁ. Υἱός τοῦ Αἰόλου, ὁ Μάκαρ, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 37.

Αἴολος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηίδος, ἔγγονος τοῦ Δευκαλίωνος, Βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Αἰολεῖς· ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἐναρέτην ἐγέννησε τὸν Κρηθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηιόνα, Μάγνητα καὶ Περιήρην, θυγατέρας δὲ τὴν Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην, Ἀπολλδ. α', 7, 1. — 2) Αἴολος, υἱὸς τοῦ Ἱππότα καὶ τῆς Λιγύας, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Διὸς καὶ ἔγγονος τοῦ Ἱππότα, δι' ὃ καὶ Ἱπποτάδης καλούμενος. Θεὸς ἢ ταμίας τῶν ἀνέμων, κατῴκει ἐπὶ μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων ἢ Λιπάρων λεγομένων, πιθαν. ἐπὶ τῆς ἰδίως Αἰολίας ἢ Στρογγύλης, ἔνθα ἐφυλάττετο ὅτι ἦν ἡ πόλις αὐτοῦ, ἔχουσα χαλκᾶ τείχη μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐφυλάττοντο οἱ ἄνεμοι· πρὸς τοῦτον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τρῳάδος καὶ ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ ἕνα ἀσκὸν περιέχοντα τοὺς ἀνέμους, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 2. ἦν δὲ εἰς ἄκρον φιλάνθρωπος καὶ φιλόξενος, πρὸ πάντων φίλος τῶν θεῶν καὶ ἔμπειρος τῆς θαλασσοπλοΐας, Διοδ. Σικ. ε', 7. — 3) Αἴολος ἐκ Λυρνησσοῦ πόλεως τῆς Φρυγίας, ὅς τις ἠκολούθησεν τὸν Αἰνείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, Οὐιργ.

Αἰόλου νῆσοι, αἱ, Insolae Aeoliae. Νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κείμεναι ἀρκτικῶς τῆς Σικελίας, ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν, ἡ Λιπάρα ἥτις ἦν καὶ μεγαλητέρα, ἡ Ἱερὰ ἡ Ἡφαίστου νῆσος, ἡ Στρογγύλη ἡ ἰδίως Αἰολία, ἡ Ἐρικοῦσα, ἡ Φοινικοῦσσα, ἡ Εὐώνυμος, ἡ Διδύμη, καὶ ἡ Ἱκεσία, Στράβ. ς', 2. Πτολ. γ', 4. Θουκ. γ', 115. ἔτι δὲ καί, αἱ Λιπαραίων νῆσοι, τανῦν Liveri.

Αἴπεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, παραθαλάσσιος, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 152. ἥτις ὕστερον ἐκλήθη Θουρία, κατὰ Στράβ. 8, ἢ Κορώνη, κατὰ Παυσ. δ'. ὅθεν Αἰπεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ὕστερον Σόλοι κληθεῖσα, Πλουτ.

Αἶπυ, τό. Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, ἐξουσιαζομένη ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 592. πιθαν. ἡ παρὰ Πολυβ. Αἴπιον καὶ Ξενοφ. Ἥπιον λεγομένη.

Αἴπυτος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἐλάτου βασιλέως τῆς Φαισάνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἦν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 604. Πινδ. Ὀλ. 6, 54. ὅθεν Αἰπύτιος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Αἰπύτου, Ὁμ. — 2) Υἱὸς τοῦ Κρεσφόντου καὶ τῆς Μερόπης θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν. Τούτου τὸν πατέρα φονεύσας ὁ Πολυφόντης ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας, ὁ Αἴπυτος ὅμως διασωθεὶς πλησίον τοῦ πάππου του Κυψέλου ἀνετράφη παρ' αὐτῷ, ἕως οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς Μεσσήνην, ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην καὶ ἀπανέστησε τὴν πατρικὴν βασιλείαν, Ἀπολλδ. β', 8, 5. Παυσ. δ', 3) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ ἔγγονος τοῦ Κόδρου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πριήνην, Στράβ.

Αἴσακος, ὁ. Υἱός τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀρίσβης ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων, ὅς τις προεῖπε τὴν δυστυχίαν τῆς Τρῳάδος ἥτις ἔμελλε νὰ προξενηθῇ διὰ τοῦ Πάριδος, Ἀπολλδ. γ', 12, 3.

Αἰσάνιας, ὁ. Πατὴρ τοῦ Γρίνου, βασιλέως τῆς νήσου Θήρας, Ἡροδτ. 4. 150.

Αἴσαρ, ος, ὁ, ἴδε Αὔσαρ

Αἴσαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κρότωνος, τανῦν Ἔσαρον, Θεοκρ. Εἰδ. δ', 17.

Αἰσερνία, ἡ, Aesernia. Πόλις τῶν Σαμνίων ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, Στράβ. ε', τανῦν Ἰσερνία, Isernia ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Μολίσσης.

Αἴσηπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας, ὅς τις ῥέων πλησίον τῆς Κυζίκου εἰσβάλλει εἰς τὴν Προποντίδα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 825. — 2) Υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ποτάμιος θεός, Ἡσ. Θεογ. 342. — 3) Υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος ἐκ Τροίας καὶ τῆς νύμφης Ἀβαρβαρέας, Ἰλ. Ζ, 21.

Αἰσιμίδης, ου, ὁ. Κερκυραῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἴσιμος, ὁ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 208. Σκαιός τις Ἀθηναῖος καὶ ἀνεπιδέξιος ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἐκκλ. 208.

Αἴσιον, τό, Aesium. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐπὶ τῆς Ἰταλίας πλησίον τοῦ Σπολετίου, Στράβ. ε', 2.

Αἰσίας, ὁ. Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφόβου, Δημοσθ.

Αἶσις, εως, ὁ, Aesis. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς χώρας, Στράβ. ε', 2. τανῦν Ἔσινον, Esino.

Αἰσονίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Αἴσονος, ὁ Ἰάσων, Ἡσ. Θεογ. 993.

Αἰσυήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας πατὴρ τοῦ Ἀντήνορος καταγόμενος ἐκ Βασιλικῆς γενεᾶς, Ὁμ. Ἰλ. Β, 793. Ν, 427.

Αἰσύμη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 304. ὅθεν Αἰσύμηθεν, ἐκ τῆς Αἰσύμης.

Αἰσχινάδης, ου, ὁ. παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 1154. Χωρικός τις ἐν τῇ Ἀττικῇ διατρίβων πάντοτε εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ.

Αἰσχίνης, ου, ὁ. Ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸ 393. ἔτος πρὸ Χρ. καὶ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους· κατ' ἀρχὰς ἦν ὑποκριτὴς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Θέατρον ἐπὶ μισθῷ, ἔπειτα μαθητεύσας πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους καὶ ἔχων ἱκανὴν φυσικὴν εὐφυΐαν καὶ λαμπρὰν εὐγραφίαν ἐπεχειρίσθη τὰ πολιτικά, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἠξιώθη μεγάλης ὑπολήψεως καὶ συνέπεσε ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὥστε ἔπεμψαν αὐτὸν πρέσβυν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου διὰ δημοσίους ὑποθέσεις, ἀλλὰ τελευταῖον καταστηθεὶς ὕποπτος ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ μονάρχου τούτου, καὶ καταδικασθεὶς διὰ συνεργείας τοῦ ἀντιπάλου του Δημοσθένους, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ὅπου ἐδίδαξεν τὴν ῥητορικὴν μὲ πολλὴν φήμην, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Σάμον ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα πέντε χρόνων· σώζονται τοῦ ῥήτορος τούτου λόγοι τρεῖς, Κατὰ Κτησιφῶντος, κατὰ Τιμάρχου καὶ περὶ Παραπρεσβείας. — 2) Αἰσχίνης ὁ ἐπικαλούμενος Σωκρατικός, Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὅς τις ἐδίδαξεν ἐπὶ μισθῷ εἰς τὴν αὐλὴν Διονυσίου τοῦ Τυράννου, συνέγραψεν οὗτος διαλόγους ἑπτὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἐπιώθησαν μόνοι τρεῖς. — 3) Αἰσχίνης ἐκ Νεαπόλεως, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς καὶ διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις. — 4) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων τοὺς ὁποίους ἐξέλεξεν ὁ Λύσανδρος εἰς τὰς Ἀθήνας, Ξενφ. — 5) Υἱὸς τοῦ Σέλλου ἐπικαλούμενος καπνός, κατὰ τοῦ ὁποίου χλευάζει πολλάκις ὁ Ἀριστοφάνης, Σφῆκ. 472. — 6) Ἐρετριεύς τις παρ' Ἡροδτ. (τὸ ἰῶτα ἐστὶ φύσει μακρόν, παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἐλαμβάνετο ἐσθ' ὅτε καὶ βραχύ)

Αἰσχρέης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδτ.

Αἴσχρη, ἡ. Γυνή τις Φρυγία, Καλλιμ.

Αἰσχρηίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Αἰσχριώνη φυλή, ἡ. Φυλὴ τῶν Σαμίων κατοικούντων εἰς τὴν Ὄασιν πόλιν τῆς Λιβύης, Ἡροδτ. 3, 26.

Αἰσχυλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θαλεῦ, Καλλιμ. Ἐπ. 54.

Αἰσχύλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς 524 πρὸ Χρ. πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Τραγῳδίας· νέος ὢν ἔτι ἐξῆλθεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας, πρὸ πάντων δὲ ἠρίστευσε εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν· πρῶτος οὗτος ἐφόρει τὴν Τραγικὴν ποίησιν εἰς ἐντέλειαν εἰσάξας πλειοτέρας πράξεις εἰς αὐτήν, καὶ ἐπινοήσας τὰς περὶ τὴν σκηνὴν μηχανὰς καὶ λοιπὸν θεατρικὴν διακόσμησιν· περὶ τὰ ἔσχατα δὲ τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν πρὸς τὸν ἐν Σικελίᾳ Βασιλέα Ἱέρωνα, ἀπέθανεν εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ ἑβδομηκοντούτης ἤδη· ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, ἢ κατ' ἄλλους ἐννενήκοντα αὐτοῦ Τραγῳδιῶν ἐσώθησαν μόνον ἑπτά. Ἡροδτ. 2, 156. Ἀριστφ. Βάτρ. 883.

Αἴσων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς, ἔγγονος τοῦ Αἰόλου, Βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 259. Ὑπανδρευθεὶς μὲ τὴν Πολυμήδην ἢ Ἀλκιμήδην ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα, καὶ τὸν Πρόμαχον. Οὗτος λέγεται, ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Μηδείας εἰς ἄνδρα νέον τεσσαρακονταέτη, ὅτε ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰάσων ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Κολχίδος, Ἀπολλδ. α', 9, 11. — 2) Ἀργεῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἴσωπος, ὁ Φρὺξ τὸ γένος, ἢ κατ' ἄλλους Σάμιος, ζήσας πιθαν. περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χρ. κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἰάδμονος ἢ Ξάνθου ἐν Σάμῳ, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν του ἦλθεν εἰς Λυδίαν καὶ ἔζη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κροίσου ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Δελφοὺς ὅπου διαβληθεὶς ὡς ὑβριστὴς τῶν θείων, ἐκρημνίσθη ὑπὸ τῶν Δελφῶν ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου· ἔγραψεν μύθους περιέχοντας διαφόρους ἠθικὰς γνώμας καὶ ἀληθείας, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ὅμως ἀμφισβητεῖται ἔτι, Ἡροδτ. 1, 134. ὅθεν Αἰσωπικός, ή, όν, τοῦ Αἰσώπου, Ἀριστφ. Σφ. 1251.

Αἴτνη, ἡ. Δωρ. Αἴτνα (πιθαν. ἐκ τοῦ αἴθω, καίω). Ὄρος ὑψηλὸν τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ἓν τῶν ἐπισημοτέρων πυριπνόων ὀρέων τῆς Εὐρώπης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐμυθολογεῖτο ὅτι εὑρίσκετο ὁ Τυφῶν, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ εἶχεν ὁ Ἥ-

φαίστου τὸ χαλκεῖον του, ἔνθα οἱ Κύκλωπες ἐχάλκευον τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός, Πινδ. Πυθ. 1, 36 — 55. Στράβ. Θουκ. γ', 116. τανῦν Monte Gibello. — 2) Πόλις κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὄρους μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἱέρωνος, ὕστερον δὲ Ἴννησα ὀνομασθεῖσα, Πινδ. Ὀλ. 4, 10. — Στράβ. ς'. — 3) Μία τῶν νυμφῶν τῆς νήσου Σικελίας, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. — 4) Ὄνομα μιᾶς βουκόλου, Θεοκρ. Εἰδ. θ', 15.

Αἰτναῖος, αία, αῖον. Ἐκ τῆς Αἴτνης, ἢ εἰς τὸ ὄρος Αἴτνην ἀνήκων, Αἰτναία πῶλος, Αἰσχ. Π. 365. περίφημοι ἦσαν παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διὰ τὴν ταχύτητά των· καὶ Αἰτναῖος κάνθαρος, κατ' ἀστεϊσμ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 82. — 2) Οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ, Πινδ. — 3) Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Αἴτνῃ τιμωμένου, Πινδ. Ὀλ. 6, 162. ἔτι δὲ τοῦ Ἡφαίστου, Εὐρ. Κυκλ. 595.

Αἰτωλή, ῆς, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὁ Ναὸς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὑπῆρχεν ἐν Ναυπάκτῳ. Παυσ.

Αἰτωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἀκαρνανίας, Θετταλίας, Ἠπείρου καὶ τῆς Θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ ἀπογόνου τοῦ Διός, πρότερον δὲ ἐλέγετο Κουρῆτις ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἐν αὐτῇ κατοίκων Κουρήτων, Παυσ. ε', 1. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ, ὅτι ἦτον δάσος μὲ τὸ νὰ ἐσκεπάζετο ἀπὸ πολλὰ δάση· διαῤῥέεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ τονῦν Ἀσπροπόταμον καὶ εἶχε τὸ πάλαι περίπου εἴκοσι ἐξ πόλεις· τανῦν Αἰτωλία σχηματίζουσα μετὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἕνα Νομὸν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος τοῦ ὁποίου μητρόπολις εἶναι τὸ Ἀγρίνιον (Βραχῶρι).

Αἰτωλικός, ή, όν. Τῆς Αἰτωλίας, ἢ εἰς τὴν Αἰτωλίαν ἀνήκων, Θουκ.

Αἰτώλιος, ία, ιον. Ὁμ. ταὐτ. τῷ Αἰτωλικός.

Αἰτωλίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ Αἰτώλιος. — 2) Οὐσιαστ. προσυπακ. γυνή, ἡ ἐκ τῆς Αἰτωλίας οὖσα. Σοφ. — 3) = Αἰτωλία, Ἡροδ. 1, 127.

Αἰτωλοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἑλλάδι, οἵτινες ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἤλιδος μετὰ τοῦ Αἰτωλοῦ ἐκατοίκησαν ἐνταῦθα ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν Αἰτωλίαν· οἱ δὲ πρότεροι κάτοικοι ἐκαλοῦντο Λέλεγες, Κουρῆτες καὶ Ὕαντες. Ἦσαν δὲ οἱ Αἰτωλοὶ τὸ πάλαι ἔθνος μάχιμον, ἄγριον μᾶλλον καὶ λῃστρικόν, μὴ ὑποταχθὲν οὐδέποτε εἰς ἄλλον λαὸν τῆς Ἑλλάδος κατὰ Στράβ. ί. ἐσχημάτιζον οὗτοι ἀπ' ἀρχῆς· ἕνα συμμαχικὸν δεσμὸν ἀναμεταξύ των, ὅστις ἐστάθη ἐπίσημος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀχαϊκῆς, συμμαχίας, τελευταῖον δὲ ὑπέπεσαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων.

Αἰτωλός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ τῆς Ναΐδος ἢ Ἰφιανάσσης, ἀπόγονος δὲ τοῦ Διός. Διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἐπεὰ εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἤλιδος, ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ νὰ φύγῃ φονεύσας τὸν Ἄπιν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν Κουρήτων ἐκυρίευσεν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Αἰτωλίαν, Παυσ. ε', 1, 6. Ἀπολλόδ. α', 7, 6. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Προνόην ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα, Στράβ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Αἰτωλίας, Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ Ἐπιθ. Ὀδ. Ξ, 379.

Ἀκάβη, ἡ. Ὄρος ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, Πτολ.

Ἀκαβηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ε'.

Ἀκαδημαϊκός, ή, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἀκαδημίας ὤν, ἢ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀνήκων· ἔτι καὶ Οὐσιαστ. ὁ Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, Λουκ.

Ἀκαδημία, ἡ· Academia. Τόπος τις εὐρύχωρος ἀπέχων ἓξ στάδια τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ μιᾶς τοποθεσίας καὶ δενδροφύτου θέσεως, κληθεὶς οὕτω ἀπό τινος παλαιοῦ Ἥρωος τῆς Ἀττικῆς Ἀκαδήμου. Ἐνταῦθα ἦν ἓν περίφημον γυμνάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγυμνάζοντο οἱ νέοι τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅπου ὁ Πλάτων ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του, ὅστις ἀνήγειρεν εἰς αὐτὸ καὶ ἕνα ναὸν τῶν Μουσῶν. — 2) Ἡ Ἀκαδημαϊκὴ σχολὴ καὶ φιλοσοφία, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἡ Πλατωνικὴ φιλοσοφία, ὅθεν, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, = Ἀκαδημαϊκοί, Λουκ. (Ἀκαδήμεια παρὰ Στεφ. Βυζ. καίτοι ἀσυρμοστ. γραφ. ἴδε Δεξιπ. ἐν Λεξ. Ἀκαδ. παρὰ Σουίδ. καὶ Ἑκαδημία.)

Ἀκάδημος, ὁ. Παλαιός τις Ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἐμήνυσε εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην τὸν τόπον ἔνθα ἐφυλάττετο ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἥρπασεν ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Σπάρτης, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Θεογν. 975. Πλούταρ.

Ἀκάδραι, οἱ. Ἔθνος τῶν Σίνων κατοικοῦν πρὸς μεσημβρίαν τῆς νῦν Σίνας μεσογείως, Πτολ.

Ἀκακαλλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Μιλητὸν καὶ Ἀμφίθεμιν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490. καὶ Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. καλεῖται αὕτη Ἀκάλλη. — 2) Νύμφη τις ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φύλακιν καὶ Φιλανδρον, Παυσ. ί', 16.

Ἀκακήσιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, κειμένη ἐπί τινος ὁμωνύμου Λόφου, Παυσ. Ἀρκ. 36.

Ἀκακήσιος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ἀνετράφη πρῶτον ἐν τῇ πόλει Ἀκακησίῳ τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τοῦ Ἀκάκου, Καλλιμ. Ἀρτ. 143. Παυσ. ή, 3, 36. ἢ = Ἀκακήτης.

Ἀκάκητος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἀποτρέποντος τὰ κακά.

Ἄκακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἀκακήσιον ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. Ἀρκ. 3.

Ἀκαλανθίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιερίου βασιλέως τῆς Ἠμαθίας ἥτις μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν, Ὀβίδ.

Ἀκάλανδρος, ὁ. Ποταμὸς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λευκανῶν (Lucania) τῆς κάτω Ἰταλίας, Στράβ. ς'.

Ἀκάλλη, ἡ· ἴδε Ἀκακαλλίς.

Ἀκαμάντιον, τό. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.

Ἀκαμαντίς, ίδος, ἡ. Φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀκάμαντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, Θουκ. δ', 118. ὅθεν, Ἀκαμαντίδης, ὁ ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ὤν, Στέφ. Βυζ.

Ἀκάμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ἄγνωστος παρ' Ὁμήρ. Ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, ἠράσθη τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἥτις ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ ἕνα υἱόν. Τζέτζ. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Κλυμένην, καὶ ὡς λέγεται ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, Οὐιργ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, εἷς τῶν ἀρίστων Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 823. — 3) Υἱὸς τοῦ Εὐσώρου στρατηγὸς τῶν Θρακῶν, ὅστις πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Τρώων ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Αἴαντα τὸν Τελαμώνιον, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 7. — 5) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος, τανῦν Cap di Piphano, Στράβ.

Ἄκαμψις, εως, ὁ. Ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀῤῥιαν. Περιπ. ὅστις ἄλλως καὶ Βόας καὶ Ἄψαρος ἐλέγετο, πιθαν. ὁ Λύκος.

Ἀκανθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκάνθου, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς ὁμώνυμον πτηνόν. Ἀντ. Λιβ.

Ἄκανθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀντ. Λιβ.

Ἄκανθος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μὲ λιμένα, Ἡροδ. 7, 115. τανῦν Ἱερισσὸς ἢ Χεριασσα. — 2) Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ὀσίριδος, Στράβ. ιζ. τανῦν Δασχ[ο]ύρ· ὅθεν Ἀκάνθιος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀκανθωνῖτις, ἡ. Χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἀκαρνάν, ᾶνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλιῤῥόης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελώου, ἔγγονος τοῦ Ἀμφιαράου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφῖδος εἰς τὸ μέρος τῆς Ἠπείρου τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἀκαρνανία, ἐκατοίκησεν ἐνταῦθα φέρων μετ' αὐτοῦ καὶ μίαν ἀποικίαν, Ἀπολλόδ. γ', 7, 6. Στράβ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Ἀκαρνανίας.

Ἀκαρνᾶνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀκαρνανίας χώρας ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ α καὶ κείρειν, διότι δὲν ἐκούρευον ποτὲ τὴν κόμην των. Ἦσαν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι ἔθνος γενναῖον καὶ πολεμικόν, φημιζόμενοι ἐξαιρ. διὰ τὸν φρόνημά των, Πολύβ. δ'. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἡνώθησαν μὲ τοὺς Μακεδόνας καὶ ἐπολέμουν πάντοτε κατὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν Αἰτωλῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλάκις καὶ ἐνικήθησαν· τελευταῖον δὲ ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἡνώθησαν μετὰ τῆς Ἠπείρου εἰς μίαν ἐπαρχίαν.

Ἀκαρνανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος κειμένη μεταξὺ Αἰτωλίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Ἠπείρου, Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους· ἐκλήθη δὲ Ἀκαρνανία ἀπὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίωνος, πρότερον δὲ ἐλέγετο καὶ αὕτη Κουρῆτις ὡς ἡ Αἰτωλία, Θουκ. β'. Πολύβ. δ', 6. Στράβ. ί', 3. καὶ ἐκατοικεῖτο ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Ταφίων, Κουρήτων, Τηλεβόων καὶ Λελέγων, Στράβ. ζ' 7. Ἀπολλόδ. β', 4. τανῦν Ἀκαρνανία, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Αἰτωλίας ἕνα νομὸν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν τοῦ νομοῦ τὸ Βραχῶρι, ἄλλως Ἀγρίνιον καλουμένην.

Ἀκαρνανικός, ή, όν. Ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας ἢ τῆς Ἀκαρνανίας ὤν, Θουκ. καί, Ἀκαρνανική, προσυπακ. χώρα, ταὐτὸν τῷ Ἀκαρνανία.

Ἀκαρνεύς, ῆος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ἀχαρνεύς, Ἡροδ. 1, 62. κατὰ Volcken· δὲ ἀντὶ Ἀκαρνάν.

Ἀκάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 356. Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 421.

Ἄκαστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, καὶ ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 224. μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Ἰωλκόν, ἐπειδὴ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ δι' ἀπάτης τῆς Μηδείας ἐθανάτωσαν τὸν γέροντα πατέρα του, ἐδίωξε τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν ἐκ τῆς χώρας, καὶ ἐσύστησε πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοὺς περιφήμους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπιταφίους Ἀγῶνας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀστυδαμείας ἐγέννησε τὸν Ἄστορα καὶ θυγατέρας τὴν Λαοδάμειαν καὶ Στερόπην, Ἀπολλόδ. α', 9, 10. γ', 13, 3.

Ἀκερσεκόμης, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ

τὸ φέρειν μακράν κόμην ἐπί τῆς κεφαλῆς καί ἀγένειον εἶναι.

Ἀκεσαμεναί, αἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀκεσαμενός, ὁ· ποιητ. Ἀκεσσαμενός. Πατήρ τῆς Περιβοίας βασιλεύς τῆς Θράκης, κτίσας τὴν πόλιν Ἀκεσαμενάς ἐν Μακεδονίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 142.

Ἀκεσίμβροτος, ὁ. Οὕτω καλεῖται Ἰατρός τις παρά Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 394.

Ἀκεσίνης, ἡ Ἀκησίνης, ὁ. Ποταμός τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν, τανῦν Τσχενναβ, Ἀρριαν. Ἀναβ. παρά Διοδ. Σικ. Ἀκεσῖνος. — 2) Ποταμός τῆς Σικελίας ῥέων διά τοῦ Ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου, ἄλλως καί Οἰνοβάλας λεγόμενος, Θουκ. δ', 25. τανῦν Καντάρας.

Ἀκέστη, ἡ, = Αἴγεστα.

Ἀκέστης, ου, ὁ. Βασιλεύς τῆς Σικελίας, ἴδε Αἴγεστος.

Ἀκεστορίδαι, οἱ. Ἱερά τις γενεά ἐν Ἄργει, ἐκ τῆς ὁποίας ἐχειροτονοῦντο πάντοτε αἱ ἱέρειαι τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, Καλλιμ. Ὕμν. Παλ. 34.

Ἀκέστορος, ὁ, καί Ἀκέστωρ, ορος. Ποταπός τις τραγικός ποιητής ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλέγετο καί Σάκας, διότι δέν ἦν Ἕλλην, συχνάκ. ὑπό τοῦ Ἀριστοφάνους χλευαζόμενος, Σφ. 1216. Ὀρν. 31.

Ἀκη, ἡ. Aca. Πόλις τῆς Γαλιλαίας, ὕστερον Πτολεμαΐς κληθεῖσα, τανῦν Ἄκρη, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀκαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκήρατος, ὁ. Ἱερεύς τις ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τῶν Δελφῶν, Ἡροδ.

Ἀκης, εω, ὁ. Ποταμός μέγας τῆς Ἀσίας ῥέων διά τῆς χώρας τῶν Χωρασμίων καί Ὑρκανίων, Ἡροδ. 3, 117. κατά τινας νομίζεται οὗτος ὁ Ὦξος ποταμός, κατ' ἄλλους δέ ὁ Τεάτπης, τανῦν Βεχατ.

Ἀκιβοι, οἱ· Acibi. Μικρός τις λαός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ἀκίδας, αντος, ὁ καί Ἀκίδων, οντος. Ποταμός μικρός τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, πιθαν. ὁ παρ' Ὁμ. Ἰάρδανος ἀναφερόμενος, Παυσ. ε', 5. Στράβ.

Ἀκιλισηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μεταξύ τοῦ Ταύρου καί τοῦ Εὐφράτου, Στράβ. ια'.

Ἀκινάκαι, οἱ. Λαός τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἀκινάκης, ου, ὁ. Κυρίως ξίφος παρά τοῖς Ἀσιατικοῖς, ὅθεν, νή τόν Ἀκινάκην, ὅρκος τῶν Σκυθῶν τόν ὁποῖον ἐσυνείθιζον οὗτοι νά κάμνωσιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ξίφους των, Λουκ. Τόξ. 38. κατά δέ τόν Σχολ. θεός τις τῶν Σκυθῶν.

Ἀκίνδυνος, ὁ. Ὄνομα Κύρ. ἀνδρός, Λουκ.

Ἀκίνητος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους, τόν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσεν ἐν τῇ μανίᾳ του.

Ἀκιρις, ιος, ὁ. Ποταμός τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας, τανῦν Agri. Στρβ.

Ἀκις, ιδος, ὁ. Ποταμός μικρός τῆς Σικελίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης, τανῦν Chiaci ἤ Aci, Θεοκρ. Εἰδ. α', 69. — 2) Υἱός τοῦ Φαύνου καί τῆς Συμαίθιδος Νύμφης, τόν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Κύκλωψ Πολύφημος, Ὀβιδ.

Ἀκίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα μιᾶς δούλης, Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. δ'.

Ἀκμῆνες, αἱ. Ἐπιθ. Νυμφῶν τινων αἵτινες εἶχον ἴδιον βωμόν ἐν Ἤλιδι, Παυσ. ε', 15.

Ἀκμονία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅθεν Ἀκμονιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀκμόνιον ἄλσος, τό. Δάσος ἐπί τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐν Καππαδοκίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 992. κατά Β-ck. Ἀλκμόνιον.

Ἄκμων, ονος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεύς τῶν Σκυθῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) Σύντροφος τοῦ Διομήδους, τόν ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη μετεμόρφωσεν εἰς πτηνόν, Ὀβιδ. — 3) Εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, Στράβ.

Ἀκόναι, αἱ, Acone. Πόλις μικρά τῆς Βιθυνίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἡρακλείας, ὅθεν, Ἀκονίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Ἀκόντης, ου, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, τόν ὁποῖον ὁ Ζεύς ἐκεραύνωσε μετά τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. πιθαν. ὀρθογρ. Ἀκόντιος παρά Στεφ.

Ἀκόντιον, τό. Πόλις μικρά τῆς Ἀρκαδίας τήν ὁποίαν ὁ Παυσαν. καλεῖ Ἀκοντιμακαρίαν, Στέφ. Βυζ. — 2) ὄρος Ἀκόντιον ἐπί τῆς Φωκίδος, ἐκτεινόμενον ἀπό τοῦ Παρνασσοῦ ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Στράβ. δ'.

Ἀκορις, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Αἰγύπτου ἐπί τῆς Κατακωμίδος.

Ἀκούινον, τό, Aquinum. Πόλις ἐπίσημος τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Aquina, Στράβ. ε'.

Ἀκουιτανία, ἡ, καί Ἀκουιτανή, Aquitania. Χώρα μεγάλη τῆς παλαιᾶς Γαλλίας κειμένη μεταξύ τῶν Πυρηναίων, τῆς Ναρβωνιανῆς, τῆς Λουγδουνικῆς καί τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, Στράβ. δ'. Πτολ. β', 7. μετά ταῦτα ἐσχημάτιζεν αὐτή μίαν Ῥωμαϊκήν ἐπαρχίαν.

Ἀκουιτανοί, οἱ. Aequitani Κάτοικοι τῆς Ἀκουιτανίας, οἵτινες ἀπετέλουν τό πάλαι ἕν τῶν τεσσάρων μεγάλων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας, Στράβ. δ. Πτολ.

Ἀκούμινκον Λεγεῶνος, Πτολ. β', 16. Acimincum. Πόλις καί φρούριον τῆς Παννονίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ λίμνη Φέλιξ· πιθαν. ἐπί τῆς παλαιᾶς Βούδας.

Ἀκουμενός, ὁ. Περίφημος Ἰατρός ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ.

Ἀκουσίλαος, ὁ, Ἀττ. Ἀκουσίλεως. Ἀρχαῖος Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐξ Ἄργους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψεν μίαν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Κατά Κλήμ. Ἀλεξ. ἐσπούδασεν αὐτός τοσοῦτον τόν Ἡσίοδον ὥστε μετέφερε τά ποιήματα αὐτοῦ εἰς πεζήν φράσιν.

Ἀκούτεια, ἡ, Acutia, ἡ Ἀκουτία παρά Στράβ. γ'. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λυσιτανίας ἐπί τοῦ Δουρίου ποταμοῦ (Duero).

Ἄκρα, ἡ. Ἄκρα πόλις. Πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας. — 2) Ἄκρα Ἰαπυγία, ἴδε Ἰαπυγία. — 3) = Ἄκραι. — 4) Πόλις μικρά ἐπί τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου — ὅθεν, Ἀκραῖος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀκράβα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογείως, Πτολ.

Ἀκραβατηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰουδαίας συνορεύουσα βορειοανατολικῶς μέ τήν Σαμάρειαν, Ἰωσ. 7, 4.

Ἀκραγαλλίδαι, οἱ. Λαός τῆς Φωκίδος κατοικῶν πλησίον τῆς Κίρρας, Αἰσχίν. κατά Κτησιφ.

Ἀκράγας, αντος, ὁ. Υἱός τοῦ Διός καί τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης, ὁ κτίσας τήν πόλιν Ἀκράγαντα ἐν Σικελίᾳ, Πίνδ. Πυθ. 7, 6. — 2) ὁ καί ἡ Ἀκράγας, μία τῶν ἐπισημοτέρων καί πλουσιωτέρων πόλεων τό πάλαι ἐν Σικελίᾳ, κειμένη ἐπί τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων παρά τῷ ὁμωνύμῳ ποταμῷ, πατρίς τοῦ Φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους, τανῦν Girgenti, Πίνδ. Ὀλ. 6, 3. Θουκ. ζ', 50. Ξενοφ. Ἑλ. β', 2. Στράβ. — 3) Ἀκράγας, ὁ. Ποταμός τῆς Σικελίας ῥέων παρά τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, τανῦν Fiume di Naro, Θουκ. — 4) Ὄρος τῆς Σικελίας ἐπί τοῦ ὁποίου ἦν κτισμένη ἡ πόλις Ἀκράγας, Πολ. (Οἱ Γραμματ. διακρίνουσι τήν ἰδίως πόλιν Ἀκράγαντα, διά τοῦ θηλ. γένους, τόν δέ ποταμόν καί τό ὄρος διά τοῦ ἀρσεν.) ὅθεν, Ἀκραγαντῖνος, ὁ κατοικ. Ἡρόδ.

Ἀκράθωος ἄκρον, τό. Ἡ τελευταία ἄκρα τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ. ζ'.

Ἀκραι, αἱ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ὑρίας λίμνης, Πτολμ. ε', 13. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας μεταξύ τῶν Συρακουσῶν καί τῆς Καμαρίνης, Θουκ. ς', 5. παρά Στεφ. Βυζ ἡ Ἄκρα, τανῦν Pallazuolo, ὅθεν Ἀκραῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος καί ἀδελφή τῆς Εὐβοίας, τροφός τῆς Ἥρας, Παυσ. β', 17. — 2) Ἐπιθ. ἀποδιδόμενον εἰς διαφόρους θεάς ὅταν εἶχον ναούς ἤ βωμούς ἐπί ὑψηλῶν τόπων, ἀκρωτηρίων ἤ πόλεως ἀρχικῶν, ἐξαιρ. τῆς Ἥρας, ἥτις εἶχε ὑπό τοῦτο τό ὄνομα ἕν ἀρχαιότατον μαντεῖον ἐπί τοῦ Λεχαίου λιμένος πλησίον τῆς Κορίνθου, Παυσ. β', 24.

Ἀκραῖον λέπας, τό. Ὄρος τῆς Σικελίας ἐπί τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἄκρα, τανῦν Crimilli, Θουκ. ζ, 78.

Ἀκραῖος, ὁ. Ἐπιθ. διαφόρων θεῶν ὅσοι εἶχον ναούς ἐπί ὑψηλῶν τόπων ἤ βράχων.

Ἀκραιφεύς, έως, ὁ. Υἱός τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ κτίσας τήν Ἀκραιφίαν ἐπί τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀκραιφία, ἡ καί Ἀκραιφίαι, αἱ. καί, Ἀκραίφιον, τό. Πόλις μικρά καί ἀρχαία τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ἔχουσα ἕνα ναόν τοῦ Διονύσου. Ἐπιλ. κορ. Ἡροδ. 8, 135. Πλην. Στράβ. —

Ἀκραίφνιον, τό = Ἀκραιφία. Παυσ.

Ἀκρασος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Ἄκρατος, ὁ. Εἷς τῶν ὀπαδῶν τοῦ θεοῦ Βάκχου, λατρευόμενος ἐν Μουνυχίᾳ τῆς Ἀττικῆς ὡς ἥρως, Παυσ. α', 24.

Ἀκρατοφόρος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, διά τό φέρειν ἄκρατον. Λατρευομένου ὑπό τοῦτο τό ὄνομα ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η'.

Ἀκρεαί, αἱ. Πόλις μικρά παραθαλάττιος τῆς Λακωνίας μέ λιμένα, Πολύβ. ὅθεν Ἀκριάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀκρίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας· φονευθείς ὑπό τοῦ πατρός αὐτῆς Οἰνομάου, Παυσ. ς', 21. —

Ἀκριλλα, ἡ· καί Ἀκριλλαι, αἱ. Πόλις τῆς Σικελίας μεταξύ τῶν πόλεων Ἄκρων καί Ἀκράγαντος, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀκριλλαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκρίσιος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἄβαντος καί τῆς Ὠκαλείας, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, ἀδελφός δέ τοῦ Προίτου καί πατήρ τῆς Δανάης, βασιλεύς τοῦ Ἄργους· φοβούμενος τήν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, ὅς τις προεῖπεν εἰς αὐτόν ὅτι θέλει θανατωθῆ ἀπό τόν ἔγγονόν του, ἔκλεισε τήν θυγατέρα του Δανάην εἰς μίαν ὑπόγειον φυλακήν, ἐμποδίζων αὐτήν ἀπό πᾶσαν μετά τῶν ἄλλων ἐπιμιξίαν· πλήν αὐτή μετά καιρόν ἐγέννησε τόν περίφημον Περσέα, ὅς τις περί τά τέλη ἐλθών μετά τοῦ πάππου τοῦ Ἀκρισίου εἰς τήν Λάρισσαν διά νά παρευρεθῶσιν εἰς τούς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως, ἐφόνευσεν αὐτόν ἐξ ἀποτυχίας ῥίπτων τόν δίσκον. Ἀπολλόδ. β', 21. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1091. Παυσ. — 2) Σικυώνιός τις, Ξενοφ. Ἑλλην. ις'.

Ἀκρισιώνη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου, ἡ Δανάη, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 319.

Ἀκρισιωνιάδης, ου, ὁ· ἐπώνυμ. τοῦ Περσέως.

Ἀκρίτας, α, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον νοτιοδυτικῶς, Στράβ. η', τανῦν Κάβο Γάλλο ἤ Χῶρος. — 2) ἕτερον Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν τῷ Ἀσταχηνῷ κόλπῳ, νῦν Ἀκρίτα λεγόμενον, Πτολ. ε'.

Ἀκρόθωοι, τά, καί Ἀκρόθωοι, οἱ. Πόλις μικρά κειμένη ἐπί τῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ὑπερ-

ρον Οὐρανόπολις ἐκλήθεῖσα, Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. δ', 109 ὅθεν οἱ Ἀκρόθωοι, κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀκροκεραύνια ὄρη, ἡ Κεραύνια. Ὄρη τῆς Ἠπείρου τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται παρὰ τὴν θάλασσαν ἕως τῆς Ἰλλυρίας, Πτολ γ', 14.

Ἀκροκόρινθος, ὁ. Ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου, κειμένη ἐπί τινος ἀποτόμου ὄρους μεσημβρινῶς τῆς πόλεως. Πολύβ β'. 43. Στράβ. η'. θηλυκ. ἡ Ἀκροκόρινθος, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. δ', 4, 4. ὅθεν προσηγορ. τὸ ἄκρα.

Ἀκρόλισσος, ὁ. Ὀχυρὸν φρούριον τῆς Δαλματίας πλησίον τῆς πόλεως Λίσσου, κείμενον ἐπί τινος ὄρους, Πολβ. η', 15.

Ἀκρόνεως, ω, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, Ὅμηρ. Ὀδ. Θ, 111

Ἀκρόπολις, ἡ· ἐκαλεῖτο οὕτω ἰδίως ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις πρότερον Κεκροπία ἢ Πόλις ἐλέγετο Θεογ. 227. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, Στέφ.

Ἀκρότατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βασιλέως Κλεομένους τοῦ δευτέρου ἐν Σπάρτῃ, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀκραγαντίνων, Διοδ. Σικ. — 2) ἔκγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 266 πρόχρ. Πλούτρ.

Ἄκρων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ψαύμιος ἐκ Καμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, Πινδ. Ὀλ. 5, 18. — 2) Περίφημός τις Ἰατρὸς Ἀκραγαντῖνος, κατὰ Πλούτρ. καθαρίσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῆς λοιμικῆς νόσου, ἥτις συνέβη ἐπὶ Περικλέους.

Ἀκρώρεια, ἡ. Τόπος ὀρεινὸς περὶ τὴν πόλιν Ἀκρώρειον ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, Διόδρ.

Ἀκρώρειοι, οἱ. Πόλις τῆς Τριφυλίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, Ξενφ. Ἑλ. β', 2, 30. Στέφ. Βυζ. ὅτι δὲ Ἀκρώρειοι καὶ οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Ἀκρωρείων Ξενφ. Ἑλλ. δ', 2, 16.

Ἀκρωρείτης, ου, ὁ· ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Σικυῶνι, Στεφ. Βυζ.

Ἀκταία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 249. Ὀμ. Ἰλ. Σ, 41. κατά τινας δὲ καὶ Ἀκραίη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ μνηστευθεῖσα μὲ τὸν Περίφαντα, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 3) ἐπιθ. τῆς Δήμητρας, διὰ τὴν ἐν Ἀττικῇ λατρείαν αὐτῆς — 4) = Ἀττική, Στρβ.

Ἀκταῖος, ὁ. Πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου γυναικὸς τοῦ Κέκροπος, Ἀπολδρ. γ'. 14, 2. Παυσ. α', 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γλαύκης, πλὴν, ἀντὶ τοῦ Αἰακοῦ λαμβανόμενος. Ἀπολδρ. γ', 12, 6.

Ἀκταῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς ἤτοι Ἀττικῆς ὤν, Διον. Περ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς τῆς Ἰωνίας ὤν, ἢ εἰς αὐτὴν ἀνήκων, ὅθεν αἱ Ἀκταῖαι πόλεις, αἱ παραθαλάσσιοι πόλεις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κείμεναι ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου, Θουκ. δ', 52. —

Ἀκταίων, ονος, καὶ ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρισταίου καὶ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, εἷς τῶν περιφήμων Ἡρώων τῆς Ἀρχαιότητος· ἔχων μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἔτρεφε πεντήκοντα σκύλους οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευον πάντοτε ὅτε ἐξήρχετο νὰ θηρεύσῃ. Ἡ θεὰ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λουομένην τὸν μεταμόρφωσεν εἰς ἔλαφον, καὶ οὕτω κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του σκύλων, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἐγνώριζον πλέον, Ἀπολδρ. γ', 4, 4. Παυσ. θ', 2. Καλλμ. Ὑμ. Παλ. 108.

Ἀκτανία, ἡ Μία τῶν νήσων τῆς ἀρκτικῆς ἢ Γερμανικῆς θαλάσσης, πιθαν. ἡ νῦν Schelling λεγομένη, Πτολ.

Ἀκτή, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας, Εὐρ. Ἑλ. 1014. Στράβ. θ'. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος, Θουκ. δ', 109. Στρβ — 3) χώρα τις ἐν τῇ Ἰωνίᾳ, κατὰ Στεφ. δὲ, Πόλις Ἀκτὴ καλουμένη. 4) Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας Σούλ. ιγ' — 5) χώρα τῆς Ἀνατολικῆς Πελοποννήσου περιλαμβάνουσα τὴν Τροιζῆνα ἕως τῆς Ἐπιδαύρου, Πολύβ. —

Ἀκτική, ἡ· ταυτ. τῷ Ἀττική, κατὰ Στράβ. σχηματισθ. ἐκ τοῦ Ἀκτή, Ἀκτική, Ἀττική.

Ἄκτια, τά. Ἑορτὴ καὶ ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι κατὰ τριετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας, τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου νίκην του, Στράβ. — 2) = Ἄκτιον.

Ἄκτιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· ἐνταῦθα ἐνικήθη ὁ Ἀντώνιος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐγούστου τὸ 31 ἔτος πρὸ Χρ. — 2) Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ κώμη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, Θουκ. α', 29. ὅθεν Ἀκτιακός, ή, όν, τοῦ Ἀκτίου, Στράβ. καὶ Ἀκτιάς, άδος, ἡ. θηλ. τοῦ Ἀκτιακός. Ἀνθ

Ἄκτιος, ὁ Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας ἔνθα ἦν ὁ Ναὸς αὐτοῦ, Στράβ. — 2) ἐπιθ. τοῦ Πανός, Θεοκρ. εἰδ. ε', 14.

Ἀκτορίδης ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄκτορος, ὁ Μενοίτιος πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, Ὀμ. Ἰλ. Λ, 785. Πινδ. Ὀλ. 9. 104. — 2) ὁ Πατὴρ τοῦ Κτεάτου ὅστις καὶ Ἀκτορίων ἐλέγετο, Ἰλ. Β, 621. Ν, 185. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἄκτορος, ὁ Ἐχεκλῆς, Ἰλ. Π, 189. —

Ἀκτορίς, ίδος, ἡ. Πιστὴ θαλαμηπόλος τῆς Πηνελόπης καὶ θυρωρὸς τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, Ὀμ. Ὀδ. Ψ, 227.

Ἀκτορίων, ωνος, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἄκτορος γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος, ὅθεν, τὼ Ἀκτορίωνε, Ὀμ. Ἰλ. Β. 621. οἱ δύω δίδυμοι υἱοὶ τοῦ Ἄκτορος ὁ Εὔρυτος καὶ ὁ Κτέατος, τοὺς ὁποίους ὁ ποιητὴς καὶ Μολίονας ὀνομάζει ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, βασιλεὺς τῆς Φθίας, Ἀπολδρ. α', 7. 3. ἢ κατ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 73. πατὴρ τοῦ Ἴρου καὶ πάππος τοῦ Εὐρυτίωνος. — 2) Υἱὸς τοῦ Δηΐονος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου ἐκ τῆς Φωκίδος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἴγιναν ἐγέννησε τὸν Μενοίτιον, πατέρα τοῦ Πατρόκλου, Ἀπολδρ. α', 9, 4. Πινδ. Ὀλ. 9, 106. — 3) Υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Ὑρμίνης θυγατρὸς τοῦ Ἐπειοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Αὐγείου καὶ ἀνὴρ τῆς Μολιόνης μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τοὺς δύω διδύμους υἱοὺς Εὔρυτον καὶ Κτέατον, οἵτινες καὶ Ἀκτορίωνες καὶ Μολίονες παρ' Ὀμ. καλοῦνται, Ἀπολδρ. β', 7, 2, — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀζέου καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, Παυσ θ', 37. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἱππάσου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδρ. α', 9. — 6) Ἀδελφὸς τοῦ Ὑπερβίου καὶ υἱὸς τοῦ Οἰκλέως, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐκστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 557.

Ἀκυληΐα, ἡ, Aquileja. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πρώτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰ μέρη ταῦτα, Στράβ. ε'. Πτολ. γ', 1. ὅθεν Ἀκυλήϊος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀκυληΐας, καὶ Ἀκυλήϊοι καὶ Ἀκυλήσιοι, οἱ κάτοικ.

Ἀκυτανία, ἡ, = Ἀκουϊτανή, Στέφ. Βυζ.

Ἀκύλλιος, ὁ, Aquillius (Μάρκος ἢ Μάνιος). Στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου πόλεμον, Λιβ. — 2) Λούκιος καὶ Μάρκος Ἀκύλλιοι, ἀνεψιοὶ τοῦ Κολατίνου, καὶ συνωμόται τοῦ Βασιλέως Ταρκυνίου, θανατωθέντες ἐν Ῥώμῃ τὸ 507. ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀκύφας, αντος, ἡ. Μία τῶν ἀρχαίων Δωρικῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, ἥτις ἄλλως καὶ Πίνδος, ἡ, ἐλέγετο, Στράβ. θ'.

Ἄλαβα, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων. — 2) Νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ἀπέναντι τῆς Ταπροβάνης, Πτολ. ζ', 4. —

Ἀλαβάγειον ἄκρον, τό. Πτολ. ς', 8. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ἀλάβανδα, τά, καὶ Ἀλάβανδα, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, τανῦν ἐρείπια τῆς Καρπουτέλης λεγομένη, πληθ. παρ' Ἡροδτ. 7, 195. Ἑνικ. παρὰ Στράβ. ιδ'. Ὁ Ἡροδτ. 8, 136. θέτει ταύτην τὴν πόλιν ἐν τῇ Φρυγίᾳ, δι' ὃ καὶ ὑπέλαβον τινὲς ὅτι ὑπῆρχον δύω πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· ὅθεν Ἀλαβανδεύς, έως, ὁ κάτοικ. — 2) Ἀλαβανδιακός, ή, όν, ὁ ἐκ τῶν Ἀλαβάνδων, Στέφ. Βυζ.

Ἀλάβανδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀλάβανδα εἰς τὴν Καρίαν, Στεφ. Βυζ.

Ἀλαβαστρίνης, ου, ὁ. Ὄρος τῆς μεταξὺ Αἰγύπτου, Πλιν.

Ἀλαβάστρων πόλις, ἡ. Πόλις ἐν τῇ ἑπτανομίδι τῆς Αἰγύπτου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλαβάστρου ὄρους, εἰς τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζον ἀγγεῖα διάφορα ἐξ ἀλαβάστρου λίθου, Πτολ.

Ἄλαβος, ὁ, Πλούταρχ. καὶ

Ἀλαβών, ῶνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ῥέων ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Μυλῶν, τανῦν Κάντορον, Διοδ. Σικ. δ', 80.

Ἀλαγονία, ἡ Πόλις μικρὰ τῆς Ἐλευθερολακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, Παυσ. γ, 33.

Ἀλαζίρ, ιρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Βάρκης ἐν Ἀφρικῇ, Ἡροδτ.

Ἀλαζών, ῶνος, ὁ, πληθ. οἱ Ἀλαζῶνες ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Νείπρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Βάγα ἐπὶ τῆς Ποδολίας. Ἡροδ. 4, 17. ἴδε Ἀλίζωνες

Ἁλαί, αἱ· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον δύω χωρία καὶ δῆμοι ἐν τῇ Ἀττικῇ, — 1) αἱ Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες λεγόμεναι, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν πλησίον τῶν Ἀράφων μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς κώμης Βραυρῶνος ἀντικρὺ τῆς πόλεως Καρύστου ἐν Εὐβοίᾳ· εἰς τὸν ὁποῖον δῆμον ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ἡ Ταυρικὴ Ἄρτεμις, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1481 Στραβ. — ὅθεν, Ἁλαιεῖς, οἱ κάτοικ. καὶ Ἁλαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐξ Ἁλῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) αἱ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίαν φυλὴν καὶ κείμενος ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου λίμνης ὀλίγον μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ἀπέναντι τῆς νήσου Ὑδρούσης, τανῦν, Ἀλίβρης, Ξενφ. Ἑλ. β', 2, 34. ὅθεν Ἁλαιεῖς Αἰξωνικοί, οἱ κάτοικ. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, τανῦν Ἀλάκι, Στράβ.

Ἁλαιΐς, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τιμωμένης ἐν Ἁλαῖς τῆς Ἀττικῆς. Στρβ.

Ἀλαία, ἡ = Ἀλέα, ὅπερ ὅρα

Ἀλαΐα, τά. Ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου ἦν καὶ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναός, Παυσ. Ἀρκαδ. —

Ἄλαισα, τὸ (Ἄλεσα, τά, παρὰ Διοδρ. Σικ.) Halaesa. Πόλις τῆς Σικελίας περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἀξιολόγους ἐν αὐτῇ πηγάς. Στράβ. ϛ'. Πτολ. γ', 3. Διοδ.

Ἄλαισος, ὁ, Halaesus, Ποταμὸς τῆς Σικελίας

ῥέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαίστων, τανῦν Pittineo. Στρβ.

Ἀλαλίη, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα) κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, Ἡροδτ. 1, 165. παρὰ Πτολ. Ἀλερία, τανῦν Aleria. οὐχὶ Κάλαρις, Διοδ. Σικ. ε, 13.

Ἀλαλκομεναί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας, Στράβ. θ'. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομένους, μ' ὅνπ ναὸν τῆς Θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παυσ. θ', 33. Στράβ. ὅθεν Ἀλαλκομενιεύς, έως, ὁ κατοικ. καὶ Ἀλαλκομένιος, ία, ιον, ἐξ Ἀλαλκομενῶν.

Ἀλαλκομενηΐς, ίδος, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ Βοιωτοῦ Ἀλαλκομένους ἐπικληθείσης, ὅς τις πρῶτος ὡς λέγεται ἀνέθρεψεν αὐτὴν καὶ ἤγειρεν πρὸς τιμήν της τὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς ναόν, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 8. Παυσ. θ'. 33.

Ἀλαλκομένης, ους, ὁ. Ἀρχαῖός τις Ἥρως τῆς Βοιωτίας, ὅς τις λέγεται ὅτι οὗτος πρῶτος ἀνέθρεψε τὴν Θεὰν Ἀθηνᾶν ὅτε ἐγεννήθη καὶ ἤγειρε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἕνα Ναὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς πόλει τῆς Βοιωτίας. Στράβ. Παυσ. θ', 33

Ἀλαλκομενία, ἡ = Ἀλαλκομενηΐς, Στράβ. 2) θυγάτηρ τοῦ Ὠγύγου, ἐξ ἧς κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰ πόλις Ἀλαλκομεναί, Παυσ. θ'

Ἀλαλκομένειον, τό. Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ ταὐτ. τῷ Ἀλαλκομεναί, Στράβ.

Ἀλαμανοί, οἱ, Alemani. Λαὸς τῆς ἀρκτώας Εὐρώπης, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως, καὶ διῃρημένος εἰς ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἔχοντας ἰδίας μοναρχικὰς πολιτείας τὸ πάλαι, Ἀμμιαν ιζ, 12. Στεφ.

Ἄλαμος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως μεταξὺ τοῦ Ἀλβάνου καὶ Κασίου ποταμοῦ, Πλιν.

Ἀλανὰ ὄρη. Ὄρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κείμενα ἄνωθεν τῆς Μαιώτιδος λίμνης, Πτολ. —

Ἀλανία, ἡ. Χώρα τῆς Σκυθίας ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀλανοί, Λουκ. ὅθεν

Ἀλανικός, ή, όν· Ὁ ἐξ Ἀλανίας, ἢ εἰς τὴν Ἀλανίαν ἀνήκων, Λουκ.

Ἀλανοί. οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας μεταξὺ Τανάιδος ποταμοῦ καὶ Μαιώτιδος λίμνης, Διον. Περ. παρὰ Πτολ. καὶ Ἀλαυνοὶ οἱ αὐτοὶ καλοῦνται.

Ἀλαρόδιοι, οἱ· ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀρκτικῶς τῆς χώρας τῶν Κόλχων. Ἡροδτ. 3, 94.

Ἀλαστορίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος, ὁ Τρώς, Ὁμ. Ἰλ. Υ. 463.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Λυκίων καὶ σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ ἰδίου του Πενθεροῦ Κλυμένου, Ἀπολλδ α', 99. 3) Ἕλλην ὑποστράτηγος τοῦ Νέστορος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 295. Θ, 333.

Ἀλάτας, α, Δωρ. ἀντὶ Ἀλήτης.

Ἄλβα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἰσπανίας, τανῦν Alvana, Πτολ. β', 6. — 2) ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας, τανῦν Ter ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀραγονίας,

Ἄλβα, ἡ Ἄλβα Λόγγα, ἡ· καὶ Ἀλβανῶν πόλις, Διον. Ἀλ. γ'. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τοῦ Λατίου ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀσκανίου υἱοῦ τοῦ Αἰνείου, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ῥωμύλος, ὅθεν, Ἀλβανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἄλβα Πομπηΐα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, Πτολ. γ', 1. τανῦν Alba.

Ἀλβανία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κασπίας θαλάσσης, Κεραυνίων ὀρέων καὶ Ἰβηρίας, εἰς ἄκρον εὔφορος, Στράβ. ια'. Πτολ.

Ἀλβάνη, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλβάνου ποταμοῦ.

Ἀλβανοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ θηρευτικὸν καὶ ὄντες ἐπιτήδειοι πολεμισταί. Στράβ. Διον. Περ. 731. — 2) Κάτοικ. τῆς πόλεως Ἄλβης ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀλβανόν, ὄρος, τό. Mons Albanus. Ὄρος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ πόλις Ἄλβα Λόγγα, Στράβ. ε'. — 2) = Ἄλβιον ὄρος· Πτολ.

Ἀλβῖνος, ὁ, Albinus. Φιλόσοφος Πλατωνικὸς σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους, Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. τομ. β', σελ. 42. — 2) Ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Κομμόδου ἀναγορευθεὶς Καῖσαρ ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ στρατευμάτων, Ἡρωδν.

Ἄλβιον ὄρος, τό. Συνέχεια τῶν ὀρέων Ἄλπεων φερομένη πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Δαλματίας καὶ Κροατίας, τανῦν Alben, Στράβ.

Ἄλβιος, ὁ. Δίων. Κάσσ. ταὐτ. τῷ Ἄλβις.

Ἄλβις, ιος, ὁ. Albis. Μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν ἀρκτικὴν θάλασσαν, τανῦν Ἔλβας, Στράβ.

Ἀλβίων, ωνος, ἡ· καὶ Ἀλουΐων. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεγάλης νήσου Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) ταὐτ. τῷ Ἀλεβίων, ὅπερ ἴδε.

Ἄλβουλος, ὁ. Albula. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Ἄλγιδον, τό, Algidus. Ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, ἔνθα ἦν ναός τις τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ε'. —

Ἄλγιδος, ἡ· καὶ Ἄλγιδον τό· Algidum. Πόλις τῶν Αἰκούων ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, Διον. Ἀλ. 1, Στράβ. Στέφ.

Ἀλγιδών, ῶνος, ἡ, παρὰ Διον. Ἀλι. = Ἄλγιδος. —

Ἄλγος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Θεσσαλίᾳ ἀδιόριστος εἰσέτι, Αἰσχ. Ἰκ. 269. πιθαν. ὁ Ἄξος ἢ Ἄψος.

Ἀλδήσσος, ὁ, ἴδε Ἀρδήσκος.

Ἀλέα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Στυμφαλίδος λίμνης, ἔνθα ἦν ὁ ναὸς τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, Ἡροδτ. 1. 66. Παυσ. η', 23. ὅθεν Ἀλεάτης, ου, ὁ κατοικ. — 2) Ἀλεός, εά, εόν, καὶ Ἀλεαῖος, αία, αῖον, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλέας, Στεφ. Βυζ.

Ἀλέα, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἥτις ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐξαιρ. ἐν Τεγέᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας, ἐν Μαντινείᾳ, καὶ ἐν Ἀλέᾳ, ἔνθα ἦν καὶ ναὸς αὐτῆς περίφημος, Ἡροδτ. 1, 66. Ξενφ. ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλέου υἱοῦ τοῦ Ἀφείδα ὅς τις πρῶτος ἤγειρεν τὸν ναὸν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀλέᾳ, ἢ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως Ἀλέας, Παυσ. γ', 5. η, 4. παρὰ Στράβ. καὶ Ἀλαία, πιθαν. μέντοι Ἀλεαία.

Ἀλεβίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δερκύνου, κατοικῶν εἰς τὴν χώραν τῶν Λιγύων ἢ Λιγούρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε διέβαινεν ἐκεῖθεν. Ἀπολλδ. β', 5, 10 κατὰ Heyne ὀρθογρ. Ἀλβίων.

Ἀλεγήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Προμάχου, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 503.

Ἄλεις, εντος, ὁ. Hales Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων παρὰ τῇ πόλει Βελίᾳ, τανῦν Halenta. Θεοκρ. εἰδ. ε, 123. συγχέεται πολλάκ. οὐκ ὀρθῶς μετὰ τοῦ Ἄληκος. — 2) ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 1 καὶ Μόσχ. εἰδ. α. ἔνθα κατὰ Σχολιαστ. ἀναφέρεται ὡς χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου· ταύτης. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κολοφῶνος. Παυσ. πιθαν. ὁ παρὰ Πλιν. Halesus· ὅθεν Ἀλήεις καὶ κατὰ συγκοπ. Ἀλῆς, Μιμν. Λοίψ.

Ἀλείσιον, ου, τό. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 617. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. δὲν ὑπῆρχε πλέον, παρ' ᾧ εὕρηται τὸ Ἀλεσιαῖον, τόπος μικρὸς πλησίον τῆς Ὀλυμπίας. Ἡσύχ.

Ἀλεισίου κολώνη, ἡ. Λόφος πλησίον τοῦ Ἀλεισίου ἐν Ἤλιδι, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 757.

Ἀλέκτρα, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Ἠλέκτρα.

Ἀλεκταρίδης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, Ὀρφ. Ἀργ. 139.

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λείτου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλδ. α', 9, 16. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀργείου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πέλοπος, Σπαρτιάτης, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰφιλόχην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγαπένθης υἱὸς τοῦ Μενελάου, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 10 — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἴφιος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Ἀπολλδ. γ', 6, 2.

Ἀλεκτρύων, ονος, ὁ· ταὐτ. τοῦ Ἀλέκτωρ. ἀριθμ. α', Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 602. — 2) Νεανίας τις θεράπων τοῦ Ἄρεως, τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς οὗτος μετεμόρφωσεν εἰς ἀλεκτρυόνα, διότι ἀπεκοιμήθη φυλάττων ὅτε ὁ Ἄρης εὑρίσκετο μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Θ, 271. Λουκ. Ἀλεκτ. 3.

Ἀλεξάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ἥτις ἄλλως κοινῶς Κασσάνδρα ἐλέγετο, Παυσ. — 2) Οὕτως ἐπιγράφεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Λυκόφρονος, Λουκ. Λεξ. 25.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ. Ἓν μέρος τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀντάνδρου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς, Στράβ. ιγ'.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ· Alexandria. Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἀναφέρει εἴκοσι ὀκτὼ πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Ἀλεξάνδρεια ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα τοῦ μετὰ ταῦτα Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων Πτολεμαίων, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸ 335. ἔτος πρὸ Χρ. ἔχουσα δύω εὐρυχώρους λιμένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ μίαν περίμετρον ἐκ 15 περίπου μιλίων κατὰ τὴν τῶν ἀρχαίων καταμέτρησιν, μὲ διάφορα λαμπρὰ καὶ δημόσια καταστήματα καὶ μὲ τὴν περίφημον ἐκείνην βασιλικὴν βιβλιοθήκην τὴν ὁποίαν ἐσύστησαν ἐνταῦθα οἱ Πτολεμαῖοι· περιεῖχε δὲ κατὰ Διοδ. Σικ. ιζ', 52. κατοίκους περίπου 300 000. Ἀῤῥιαν. — 2) Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, πόλις παραθαλάσσιος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Μυσίας ἀπέχουσα τρία μίλια τῆς παλαιᾶς Τρωάδος, τανῦν κώμη μικρὰ Ἐσκὶ Σταμποὺλ καλουμένη, πρότερον δὲ καὶ Ἀντιγονία, Στράβ. ιγ'. Πτολ. ε', 3. — 3) Ἀλεξάνδρεια ἡ κατὰ Ἰσσόν, πόλις τῆς Συρίας, κειμένη παραθαλασσίως ἀπέναντι τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως τῶν Ἰσσῶν, τανῦν Ἀλεξανδρέττα, Στραβ. Ἡρωδν. — 4) Ἀλεξάνδρεια τῆς Ἰνδικῆς, πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀκεσίνου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἰνδόν, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· Στέφ. Βυζ. Ἀῤῥιαν. ς', 15. — 5) Ἀλεξάνδρεια ἐν Παροπαμισάδαις, ἐπὶ τοῦ ὄρους Παροπαμισσοῦ, κτισθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀῤῥιαν. Ἀν. δ', 22. τανῦν Κανδαχοὺρ ὅτε δὲ καὶ ἡ πρὸς Καυκάσῳ, Ἀῤῥιαν. Ἀν. ε', 1. — 6) ἑτέρα Ἀλεξάνδρεια Σογδιανὴ λεγομένη, ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ ἐν Περσίδι, Ἀῤῥιαν. Ἀν. δ', 1. ἥτις καὶ Ἀλεξάνδρεια πρὸς τῷ Τανάιδι καὶ Ἀλεξανδρέσχατα παρ' Ἀππιαν. λέγεται, τανῦν Κογένδ. — 7) Ἀλεξάνδρεια Ἀριανή, πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀρίου ποταμοῦ.

Ἀλεξανδρεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, Στράβ. Ἡρωδ.

Ἀλεξανδρεωτικός, ή, όν, ὁ Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος, παρὰ Λουκ. κατ' ἀστεϊσμὸν λέξις.

Ἀλεξανδρῖνος, ίνη, ῖνον. Ὁ ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας ὤν· ἔτι δὲ καὶ Οὐσιαστ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλέξανδρος, ὁ. Ἐν τῇ μυθολογ. καλεῖται οὕτω ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 16. Ἀπολλόδ. γ', 13, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, ὅς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐναντίον τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολλόδ. β', 8, 1. — Ἐξ ἱστορ. Ὄνομα πολλῶν βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν. — 1) Υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὁ Πελοπίδας στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Ξενοφ. Ἑλ. Πλουτ. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀμύνταν τὸν πρῶτον τὸ 506 ἔτος πρὸ Χρ. ὅς τις καὶ Φιλέλλην ἐπωνομάσθη, διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις τὰς ὁποίας ἔδειξε πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Περσικοῦ πολέμου, Ἡροδ. 5, 17. — 3) Υἱὸς Ἀμύντα τοῦ δευτέρου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 369 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὅμως μετὰ δύω χρόνους ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου, Πλούταρχ. — 4) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος μητρὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, βασιλεύσας εἰς τὴν Ἤπειρον τὸ 320 ἔτος πρὸ Χρ. — 5) Ἀλέξανδρος ὁ ἐπικληθεὶς μέγας, υἱὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος θυγατρὸς τοῦ Νεοπτολέμου, γεννηθεὶς ἐν Πέλλῃ τῆς Μακεδονίας τὸ 356 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα καθ' ἣν ἐκάη ὁ ἐν Ἐφέσῳ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· μαθητεύσας πλησίον τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του εἰς ἡλικίαν εἴκοσι χρόνων· ἐκστρατεύσας δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον, καὶ ὑπέταξε πολυάριθμα ἔθνη προχωρήσας ἐπέκεινα τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων ἀπέθανε εἰς τὴν Βαβυλῶνα τὸ 323 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν τριακοστὸν τρίτον χρόνον τῆς ἡλικίας του· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ῥωξάνης ἐγέννησε υἱὸν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅς τις καὶ οὗτος ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα μικρόν τινα χρόνον μόνον. — 6) Υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅς τις ἐφονεύθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ τὸ 295 ἔτος πρὸ Χρ. — 7) Υἱὸς τοῦ δυστυχοῦς Περσέως βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅς τις πιασθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου ἔγινε γραφεὺς τῆς ῥωμαϊκῆς βουλῆς. — 8) Υἱὸς τοῦ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἠπείρου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἀντιγόνου ὅς τις ἐθανάτωσε τὸν πατέρα αὐτοῦ· μετὰ τῆς ἰδίας του ἀδελφῆς Ὀλυμπιάδος ἐγέννησε τὸν Πύρρον, Πτολεμαῖον, καὶ τὴν Φθίαν. — 9) Ἀλέξανδρος Πτολεμαῖος, ἔννατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ 89 πρὸ Χρ. ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 10) Ἕτερος Ἀλέξανδρος υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατ' ἀρχάς, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ Σύλλα, ὅπου ἔμεινε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 11) Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος, πιθαν. ἀδελφὸς τοῦ προτέρου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὅς τις καὶ οὗτος ἐδιώχθη τὸ 66 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 12) Ἀλέξανδρος ὁ Λυγκηστὴς Μακεδών, γαμβρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, εἷς ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι συνεμβάσαντες μετὰ τοῦ Παυσανίου ἐφόνευσαν τὸν Φίλιππον πατέρα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ Αἰγεύς, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους, φιλόσοφος περιπατητικὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς ἐκ Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. διδάσκαλος τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας, γράψας σημειώσεις καὶ ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους συγγράμματα. — 3) Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανός, γεννηθεὶς εἰς τὰς Τράλλεις πόλιν τῆς Λυδίας, καὶ ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὡς πρακτικὸς ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ· ἔγραψε, Βιβλίον θεραπευτικόν, εἰς δώδεκα βιβλία διῃρημένον, πλῆρες παρατηρήσεων. — 4) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀβωνοτειχίτης, γόης καὶ ἀπατεὼν προσποιούμενος τὸν προφήτην, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἱστορεῖ ὁ Λουκιανός. (τὸ ᾱ λ η π ὸ ν ἀρχῇ τῆς λέξεως ὄντι βραχύ, παρὰ δὲ τοῖς ὑστέροις ποιηταῖς εὕρηται ἔσθ' ὅτε καὶ μακρόν.)

Ἀλεξάνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μαχάονος, καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Παυσ. β', 11.

Ἀλέξαρχος, ὁ. Συγγραφεύς τις τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξιανός, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Ἀλέξανδρος Σεβῆρος, Ἡρωδιαν.

Ἀλεξιάρης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἥβης, Ἀπολλόδ. β', 7, 7.

Ἀλεξίας, ου, ὁ. Ὄνομα ἄρχοντός τινος ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀλεξίδημος, ὁ. Θεσσαλός τις πατὴρ τοῦ Μένωνος, Πλάτ. Μεν.

Ἀλεξίκακος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅς τις ἔσωσε ποτὲ τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ λοιμοῦ, Παυσ. α', 3.

Ἀλεξικλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξῖνος, ὁ. Ἐξ Ἤλιδος, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, φιλόσοφος Μεγαρικός, ἄσπονδος ἐχθρὸς τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας.

Ἀλεξιππίδας, α, ὁ. Κυρίως πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Ἀλεξίππου καὶ Ὄνομ. κύρ. ἐφόρου τινὸς ἐν Σπάρτῃ, Θουκ.

Ἄλεξις, ιδος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας ἐκ Θουρίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὸ 335 ἔτος πρὸ Χρ., ὅς τις κατὰ Σουίδ. ἔγραψε 245 κωμῳδίας τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδεμία.

Ἀλέξων, ωνος, ὁ. Ἀχαιός τις παρὰ Πολύβ.

Ἀλεός, οῦ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀφείδαντος βασιλεὺς τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀρκάδος· μετὰ τῆς Νεαίρας ἐγέννησε τὸν Λυκοῦργον, Ἀμφιδάμαντα, Κηφέα καὶ τὴν Αὔγην· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἀλέαν. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 163.

Ἀλερία, ἡ, = Ἀλαλίη.

Ἀλεσία, ἡ· Alesia. Πόλις τῶν Μανδουβίων ἐν τῇ Ἀκουϊτανῇ χώρᾳ τῆς Γαλλίας, κειμένη ἐπί τινος λόφου, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, Στράβ. δ', 2. τανῦν Alise.

Ἀλεσίαι, αἱ. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου ὄρους, Παυσ. γ', 20.

Ἀλέτριον, τό, Aletrium. Πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Alatri, Στράβ. ε'.

Ἀλεύας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἀλευάδαι οἵτινες ἐξουσίαζον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἓν μέρος τῆς Θεσσαλίας, Πίνδ. Πυθ. 10, 8.

Ἀληθίων, ωνος, ὁ. Ἐπίπλαστον ὄνομα κύριον παρὰ Λουκ.

Ἀλήϊον πεδίον (τό). Πεδιὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κιλικίας μεταξὺ Σάρου καὶ Πυράμου ποταμῶν, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου Πηγάσου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 201. ἐκ τοῦ ἄλη ἤτοι πλάνη, μὲ τὸ νὰ ἐπλανήθη ἐνταῦθα καιρόν τινα ὁ Βελλεροφόντης.

Ἀληκτώ, οῦς, ἡ (ἡ). Θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, μία τῶν τριῶν Ἐριννύων τοῦ Ἅδου. Ὀρφ. Α. 966.

Ἄληξ καὶ Ἅληξ, ηκος, ὁ (ὁ) Halex. Ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας (Bruttium) ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Alace, Στράβ. Ϛ'. Πλίν. φιλούμεν. εὕρηται παρὰ Θουκ. γ', 99. Διον. Περ. 367.

Ἀλήσιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Τεγέας καὶ Μαντινείας, Παυσ.

Ἀλήσιος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σκιλλοῦντος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β. 617.

Ἀλήτης, ου, Δωρ. Ἀλάτας, α, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππότου εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, οὗτος ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπ' ὅπου διώξας τοὺς Σισυφίδας, κατεστάθη βασιλεὺς τῆς χώρας. τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι ἦρξαν πέντε γενεὰς κατὰ συνέχειαν ἕως τοῦ Βακχίδος, Πίνδ. Ὀλ. 13, 17. Παυσ. β', 4. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀτρείδου Αἰγίσθου φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Ὀρέστην ὅτε αὐτὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Μυκήνας, Ὑγῖν.

Ἀλήτιον, τό, καὶ **Ἀλητία**, ἡ, Aletium. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Lece. Πτολ. γ', 1.

Ἄλθα, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ ἐπὶ τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ, Πτολ. ε', 20.

Ἀλθαία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος καὶ ἀδελφὴ τῆς Λήδας. Ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Οἰνέα βασιλέα τῆς Καλυδῶνος ἐγέννησε τὸν Τοξέα, Θυρέα, Κλύμενον, τὴν Γόργην καὶ τὴν Δηϊάνειραν, ἐκ δὲ τοῦ Ἄρεος ἐγέννησε τὸν Μελέαγρον, τὸν ὁποῖον φονεύσασα ἡ ἰδία, καὶ μεταμεληθεῖσα ὕστερον ἐφαρμάσθη ἰδιοχείρως· οὗτος δὲ εἶχε θανατώσει πρότερον τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 555. Ἀπολλόδ. α', 7. 10. καὶ 8, 1. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἱσπανίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὠρητανῶν, Στέφ. Βυζ. τανῦν Orgaz.

Ἀλθαιμένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κίσσου καὶ ἔγγονος τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Στράβ. — 2) = Ἀλθημένης.

Ἀλθημένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος· ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥόδον, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν χρησμὸν ὅς τις προεῖπεν ὅτι ὁ Κατρεὺς θέλει φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ· μετὰ καιρὸν δὲ ἐλθὼν ὁ Κατρεὺς εἰς τὴν Ῥόδον διὰ νὰ ἰδῇ τὸν υἱόν του καὶ μὴ γνωρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ νυκτός, ἐφονεύθη ὡς ξένος τις κακοῦργος νομισθείς. Ἀπολλόδ. γ', 2, 1. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Ἀλθαιμένης.

Ἄλθηπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λειΐδος θυγατρὸς τοῦ Ὥρου βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ὅς τις ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Ἀλθηπίαν, πρότερον Ὡραίαν καλουμένην, Παυσ. β', 30, 6.

Ἀλία, ἡ· ἴδε Ἁλίη.

Ἁλιαί, αἱ, καὶ Ἁλία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, πλησίον τῆς Ἑρμιόνης μὲ λιμένα, Θουκ. α', 105. Σκύλαξ. πιθαν. ἡ

Ἀλισὴ παρὰ Παυσ. γ', 34. τανῦν Χολάδια· ὅθεν Ἀλιεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Στρβ. ἔτι, δὲ Ἀλιεῖς καὶ αὐτὴ ἡ πόλις κατὰ Στέφ. Βυζ. — 2) Ἡ Ἀλιὰς, άδος, ἡ περὶ τὴν πόλιν τῶν Ἀλιέων χώρα, καὶ ἡ μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἑρμιόνης κειμένη παραλία, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο ἰδίως Ἀλιεῖς ὡς ζῶντες ἐκ τῆς ἁλιευτικῆς, Θουκ. β', 56.

Ἀλιάκμων, ονος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας ῥέων διὰ τῆς χώρας Πιερίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡσ. Θεογ. 341. Ἡρόδτ. Στράβ. ζ'.

Ἀλίαρτος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἀρχαία, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρχομενίων παρὰ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 503. Στράβ. θ', 2. τανῦν Μάζι. Ἀρσεν. παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. γ', 5. καὶ Στράβ. Θηλ. δὲ παρὰ Διόδρ. Σικ. καὶ ἅπαξ μόνον παρὰ Στράβ. ὅθεν Ἁλιάρτιος, ία, ιον καὶ ιας, ιου, ἐξ Ἁλιάρτου ἢ εἰς τὴν Ἁλίαρτον ἀνήκων, ἡ Ἁλιάρτιος λίμνη, ἐν μέρει τῆς Κωπαΐδος λίμνης παρ' αὐτῇ τῇ πόλει Ἁλιάρτῳ, Στράβ. καὶ Οὐτ. Ἁλιάρτιος, ὁ κάτοικ. καὶ, ἡ Ἁλιαρτία, ἡ πέριξ τῆς Ἁλιάρτου χώρα, Στράβ.

Ἀλίας, ου, ὁ· Allia. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, Πλούταρχ.

Ἀλιβαντὶς φυλὴ, ἡ Κηλάστου δρομὰ παρὰ Λουκ. Νεκ. 20. ἐκ τοῦ Ἀλίβαντες = νεκροί.

Ἀλιεῖς, οἱ, ἴδε Ἀλιαί.

Ἁλίη, ἡ, Ἀττ. Ἁλία. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 40. Ἀπολλόδ.

Ἀλίζωνες, οἱ, καὶ Ἀλίζωνοι. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Παφλαγονίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 856. Στράβ.

Ἀλιθέρσης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μάστορος ἐξ Ἰθάκης, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. καλεῖ γέροντα ἥρωα, Ὀδ. Β, 157. Ρ, 68.

Ἀλικαρνασσὸς, ἡ, Ἰωνικ. Ἁλικαρνησσὸς, καὶ Ἁλικαρνασός. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Δωριέων· ἔκειτο αὕτη παραθαλασσίως καὶ εἶχεν ἕνα εὐρύχωρον λιμένα, μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν καὶ ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον Μαυσώλειον λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἡ Βασίλισσα Ἀρτεμισία πρὸς αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ συζύγου Μαυσώλου, Ἡρόδτ. 7, 99. Θουκ. Παυσ. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς· τανῦν Βουδρούμη· (συνήθ. διὰ διπλοῦ σ, Ἡρόδτ. 1, 175. Θουκ. Στράβ. Παυσ. καὶ ἐπὶ νομισμάτων· δι' ἑνὸς δὲ σ παρ' Ἡρόδτ. 1, 1. Schweigh.) ὅθεν Ἁλικαρνασσόθεν, ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, Λουκ. καὶ Ἁλικαρνασσεὺς, έως καὶ ῆος, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. Ἁλικαρνάσσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἢ Ἁλικαρνασσικός.

Ἅλικος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Σικελίᾳ, ῥέων μεσημβρινῶς, Halese.

Ἁλικύαι, αἱ. Πόλις τῆς Σικελίας, πλησίον τοῦ Λιλυβαίου ἀκρωτηρίου, Διοδ. Σικ. ιδ', 55. τανῦν Salemi ὅθεν, Ἁλικυαῖοι, οἱ κάτοικ. παρὰ Θουκ. ζ', 32. καὶ Ἁλικυκαῖοι.

Ἀλίκυρνα, ἡ. Κώμη τῆς Αἰτωλίας, Σούλ. ἡμαρτημ. παρὰ Στράβ. Λίκυρνα.

Ἀλιλὰτ, ἡ. Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ τοῖς Ἄραψι, Ἡρόδτ. 3, 8.

Ἁλιμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 255.

Ἁλιμοῦς, οῦντος, καὶ Ἁλιμοῦς, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἁλιμουσίᾳ, εἰς Ἁλιμοῦντα Ἀριστφ. Ὀρν. 496. καὶ, Ἁλιμούσιος, ὁ κάτοικ.

Ἄλινδα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πτολ. ε'. ὅθεν Ἀλινδεὺς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἄλινζα, ἡ καὶ Ὄρασα, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν Ταλβὰρ χώρας, Πτολ. ς', 2.

Ἄλιος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἄλιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 119, 370. — 2) Εὐγενής τις Λύκιος, Ἰλ. Ε, 678.

Ἀλίπεδον, τό. Πεδιάς τις πλησίον τοῦ λιμένος Πειραιέως ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. Ἑλ. β', 4, 30.

Ἁλιρρόθιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς νύμφης Εὐρύτης, ὅστις θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἀλκίππην θυγατέρα τοῦ Ἄρεος, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐγκάλεσε τὸν Ἄρην ἐνώπιον τῶν λοιπῶν θεῶν, οἵτινες ἔκριναν αὐτοὺς εἰς τὸ τοῦ Ἀρείου πάγου κριτήριον ἐν Ἀθήναις, ἴδε Ἀρειόπαγος. Ἀπολλ. γ', 14. 4. Εὐρ. Ἠλ. 1261.

Ἄλις, ιδος, ἡ Δωρ. ἀντὶ Ἦλις, Πινδ.

Ἀλίσαρνα, ἡ· Halisarna. Πόλις τῆς Τρωάδος χώρας, Ξενοφ. Ἑλ. β', 4. καὶ Ἑλισάρνη ὑπὸ Weisk. ὅθεν Ἀλισαρναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀλετηρία, ἡ. ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ἥτις πρῶτον ἐπενόησε τοὺς μύλους τοῦ ἀλέθειν.

Ἀλετήριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὡς ἐφόρου τῶν μύλων.

Ἀλίττα, ἡ. Ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἀλλοῦτα, ἡ Ἀφροδίτη τῶν Ἀράβων, Ἡρόδτ. 1, 131. ἴδε καὶ Ἀλιλάτ.

Ἀλιφαί, αἱ· Allifae. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Διοδ. Σικ. η', 35. τανῦν Allifa.

Ἀλίφηρα, ἡ, Παυσ. καὶ, Ἀλίφειρα, ἡ. Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ταύτης οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν νεωστὶ κτισθεῖσαν Μεγαλόπολιν· ὅθεν Ἀλιφηραῖος, καὶ Ἀλιφειραῖος, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ἀλιφηραία, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθεῖσης οὕτω ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀλιφήρας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ Ναὸς καὶ ὁ Ἄγαλμα αὐτῆς, Παυσ. η', 25.

Ἀλίφηρος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ὅς τις καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν κατεκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός, ὡς ἀσεβὴς καὶ ἄθεος, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ἀλιφήραν, Παυσ.

Ἀλκαθόη, ἡ· ἴδε Ἀλκαιθόη.

Ἀλκάθοος, ὁ, Ἀττ. Ἀλκάθους. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ Θυέστου, ὅστις φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Χρύσιππον, καὶ φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του, καθ' ὁδὸν ἐθανάτωσεν ἕνα λέοντα ὁ ὁποῖος κατεσπάραξε τὸν Εὔιππον υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, καὶ πρὸς ἀντιμοιβὴν ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τούτου καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγάρων· ὅτε δὲ ἔκτιζε τὰ τείχη περὶ τὴν πόλιν Μέγαρα, ὁ Ἀπόλλων ἦλθεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ μυθολογεῖται ὅτι ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔθηκε τὴν λύραν του ὁ θεὸς, ἔλαβεν ἔπειτα τὴν δύναμιν ν' ἀποτελῇ τὴν αὐτὴν μελῳδίαν τῆς λύρας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πυργοῦς θυγατρὸς τοῦ Μεγάρου ἐγέννησε τὴν Περίβοιαν καὶ τὴν Αὐτομέδουσαν, Ἀπολλδ. γ', 12, 7. Παυσ. — 2) Υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλδ. α', 7, 10. — 3) Υἱὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ γενναίων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμηρ. Ἰλ. Μ, 93. Ν, 427. (Παρὰ τοῖς Ἐπικ. καὶ Ἀλκάθοος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συχνάκ. συνῃρμ. γεν. Ἀλκάθου, δοτ. Ἀλκάθῳ, Εὐρ. Ἡρακλ. 279. Ἀπολλδ.)

Ἀλκαΐδης, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου, Πινδ. Ὀλ. 6, 115.

Ἀλκαῖος, ὁ, Δωρ. Ἄλκαος. Υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, ὅστις μετὰ τῆς Ἱππονόμης θυγατρὸς τοῦ Μενοικέως ἐγέννησε τὸν Ἀμφιτρύωνα πατέρα τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσ. Ἀσπ. 26. Ἀπολλδ. β', 4, 5. Κύριε. ἔτι δὲ καὶ Ἀλκεὺς, ὅθεν ὁ Ἀλκείδης, ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τοῦ βασιλέως Ἰαρδάνου, πατὴρ δὲ τοῦ Βήλου καὶ πρόγονος τοῦ Κανδαύλου μετὰ ταῦτα Βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἡρόδτ. 1, 7. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, ὅστις ἔλαβεν ὡς δῶρον τὴν νῆσον Πάρον παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν ἐκδουλεύσεις του, Ἀπολλδ. β', 5. 9. — 4) Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Μυτιλήνης ἐν Λέσβῳ, ἀπ' ὅπου ἐξορισθεὶς κατ' ἀρχὰς ὡς στασιώδης ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ, ἐπέστρεψεν πάλιν μετ' ὀλίγον, ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὰς τέρψεις καὶ ἡδονὰς μιᾶς ἀμερίμνου καὶ ἀταράχου ζωῆς. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα μόνον, Ἡρόδτ. 5, 95. Ἀριστφ. Θεσμ. 168. — 5) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, Θουκ. ε', 19. — 6) Φιλόσοφός τις Ἐπικούρειος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. ἐξόριστος ἐκ τῆς Ῥώμης, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ.

Ἀλκαμένης, ους, ὁ, Αἰτιατ. η καὶ ην. Υἱὸς τοῦ Τηλέκλου, ἔννατος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς Οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἄρχισεν ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος· Ἡρόδτ. — 2) Υἱὸς τοῦ Σθενελαΐδου, Σπαρτιάτης, Θουκ. — 3) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκετο ἔξωθεν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τοὺς λεγομένους Κήπους, θαυμαζόμενον μεγάλως ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, Λουκ.

Ἀλκάνδρη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πολύβου ἑνὸς πλουσίου Αἰγυπτίου ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφιλοδωρήθη μεγάλως ἡ Ἑλένη ὅτε ἐπέστρεψεν μετὰ τοῦ Μενελάου ἐκ Τροίας, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 126.

Ἄλκανδρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Υἱὸς τοῦ Μουνίχου, εὐσεβὴς καὶ μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν ὀρχίλον, ὅτε ἔμελλε νὰ κατακαῇ ὑπὸ τῶν λῃστῶν, Ἀντ. Λιβ. ιδ'. — 3) Νέος τις Σπαρτιάτης, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι δυσαρεστούμενοι ἐκ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου, ἐπεβουλεύθησαν κατ' αὐτοῦ, πληγώσας ὁ ἴδιος τὸν Νομοθέτην εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, Πλούταρχ.

Ἀλκάνωρ, ορος, ὁ. Τρώς, πατὴρ τοῦ Πανδάρου καὶ τοῦ Βιτίου, οἱ ὁποῖοι ἀνετράφησαν ὑπὸ τῆς Ἴδρας εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἴδης, Οὐιργ.

Ἄλκαος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἀλκαῖος.

Ἀλκείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου ἢ Ἀλκέως, ὁ Ἀμφιτρύων, Ἡσ. Ἀσπ. 112. — 2) Καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀλκαίου, ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλδ. β', 4, 12.

Ἀλκέτας, ου, καὶ α, ὁ, Ἰωνικ. Ἀλκέτης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀερόπου καὶ πατὴρ Ἀμύντα τοῦ τετάρτου ἐκ Μακεδονίας, Ἡρόδτ. 8, 139. — 2) Ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅστις ἐφονεύθη μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπὸ Ἀρχελάου, Πλάτ. Γοργ. — 3) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, Πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Ξενοφῶντος, Ξενφ. Ἑλλ. ς', 1. Δημ. — 4) Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενφ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 16. Ἀλκίδας.

Ἀλκαῦνας, α, ὁ. Καδούσιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἄλκη, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Κυβέλης, Διοδ. ε', 49. — 2) Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ὑγιν.

Ἀλκήνωρ, ορος, ὁ. Ἀργεῖός τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου Σπαρτιάτου εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἀργείων μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, Ἡροδ. 1, 82.

Ἄλκηστις, ιος καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου βασιλέως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· ὅτε οὗτος ποτὲ ἀσθενήσας βαρέως ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ καὶ δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ σωθῇ εἰμὴ ἐάν τις τῶν συγγενῶν του ἤθελεν ν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ Ἄλκηστις ἀπέστρεψεν ἑκουσίως ἑαυτὴν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς ἀνδρός, ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπανέφερεν αὐτὴν πάλιν ἐκ τοῦ Ἅδου, ἢ ὡς λέγεται ἡ Περσεφόνη ἀνέζησεν αὐτήν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 715. Εὐρ. Ἀλκ. Ἀπολλόδ. α', 9, 10.

Ἀλκίξας, ου, ὁ. Ἠλεῖός τις, Ἀρριαν.

Ἀλκιβιάδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κλεινίου καὶ πάππος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ Ἀθηναίου, Ἡροδ. 8, 17. — 2) Υἱὸς τοῦ Κλεινίου καὶ συγγενὴς τοῦ Περικλέους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ πλουσιωτάτης καὶ ἐνδόξου οἰκίας· μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὅστις συνέβαλε τὰ πλεῖστα εἰς ἀποκατάστασιν τὸν Ἀλκιβιάδη ἄνδρα ἐνάρετον καὶ χρήσιμον πολίτην, βλέπων αὐτὸν προικισμένον ἐκ φύσεως μὲ τὰ πλέον ἔξοχα προτερήματα τοῦ νοὸς καὶ τοῦ σώματος· διδαχθεὶς δὲ τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Γοργίου ἔγινε εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν ἐν Ἀθήναις. Κατ' ἀρχὰς διορισθεὶς στρατηγός, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ πολεμικὴν ἐπιτηδειότητα, εἶτα ὅμως καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ἔφυγεν εἰς μίαν μικρὰν κώμην τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου διὰ παρακινήσεως τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. Πλουτ. Ἀλκ. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου, Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2, 13.

Ἀλκιδάμας, αντος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐξ Ἐλέας, μαθητὴς Γοργίου τοῦ σοφιστοῦ ἐν Ἀθήναις, Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 12. — 2) Κυνικός τις φιλόσοφος, Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπ. 11.

Ἀλκίδας, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἀλκείδης, ὅρα Ἀλκέτας.

Ἀλκιδίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλεοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Τυρώ, Ἀπολλόδ. α', 9, 8.

Ἀλκιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύου βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Λευκίππης καὶ Ἀρσίππης ἢ Ἀριστίππης, αἵτινες καταφρονήσασαι τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ Βάκχου, παρώργισαν αὐτὸν τοσοῦτον ἐναντίον των, ὥστε οὗτος ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὰς μανίαν, ὁ δὲ Ἑρμῆς τὰς μεταμόρφωσεν εἰς νυκτερίδα, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42. παρὰ Πλουτάρχ. εὕρηται Ἀλκαθόη.

Ἀλκιμέδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλακος, καὶ γυνὴ τοῦ Αἴσονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰάσονα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Πολυμήδη καὶ Ἀρνὴ λεγομένη, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 45.

Ἀλκιμέδων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λαέρκου, στρατηγὸς τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Π, 197. — 2) Πατὴρ τῆς Φιλλώνης, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξέθηκε καὶ τοῦ ὄρους εἰς βορὰν τῶν θηρίων μαθὼν ὅτι ἐγέννησε παιδίον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ. η', 12. — 4) Εἷς τῶν Ὀλυμπιονικῶν, Πινδ. Ὀλ. 8.

Ἀλκιμένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη, Ἀπολλόδ. β', 3, 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐθανάτωσεν ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἰάσων ἐνυμφεύθη τὴν Γλαύκην, Διοδ.

Ἀλκιμίδας, α, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Ἀλκιμίδης.

Ἀλκιμίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, ὁ Μέντωρ, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 235. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας Αἰγινήτης τὴν πατρίδα, Πινδ. Νεμ. 6.

Ἄλκιμος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μέντορος Ἰθακήσιος, Ὁμ. — 2) Μυρμιδών τις φίλος τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 392. — 3) μία ἄκρα τῆς Ἀττικῆς ἐκτεινομένη πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ λιμένος Πειραιέως, Πλουτάρχ.

Ἀλκινάδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Ἀλκινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως, Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Δρύαντος. Παρθ. Ἐρωτ.

Ἀλκίνοος, ὁ, συνῃρμ. Ἀλκίνους. Υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς νήσου Σχερίας ἤτοι Κερκύρας, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν αὐλήν του, ὅτε οὗτος ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐναυάγησε ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, καὶ εἰς τοῦτον διηγεῖται παρ' Ὁμήρ. ὁ Ὀδυσσεὺς ὅλα τὰ πρότερον περιπαθῆ αὐτοῦ συμβάντα, ὅθεν, ὁ Ἀλκινόου ἀπόλογος, παροιμ. λεγομένη ἐπὶ πλαστῶν καὶ απραδέξιων διηγήσεων, Πλάτ. Πολ. ι', σελ. 619. — 2) Εἷς τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος, ὅστις μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν ἀπέδιωξαν ἐκ τῆς Σπάρτης τὸν Ἰκάριον καὶ Τυνδάρεων, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. (παρ' Ὁμήρ εὕρηται ἀεὶ ἀσυναίρ. ἀσυναιρ. καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀττικ. ἐνθ' ὅτε δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 70. Πλάτ. καὶ Ἀπολλόδ. συνῃρμ.)

Ἀλκίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀγραύλου, τὴν ὁποίαν μὲ βίαν ἠτίμασεν ὁ Ἁλιρρόθιος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολλόδ. γ', 14, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκυονέως ἑνὸς τῶν Γιγάντων, ἥτις πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, ὡς λέγεται. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μητίονος καὶ μήτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, Ἀπολλόδ. γ', 15, 8. — 4) Μία τῶν Ἀμαζόνων τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Διοδ. Σικ. δ', 16. — 5) θεράπαινα πιστὴ τῆς Ἑλένης, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 124.

Ἄλκιππος, Ἀρτεμ. κύρ. Ὄνομ.

Ἄλκις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Γλαύκην μίαν τῶν Δαναΐδων ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῆς, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Ἀλκίς, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Μακεδόσι.

Ἀλκισθένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀλκίφρων, ονος, ὁ. Ἀργεῖός τις Θουκ. — 2) Ἕλλην Σοφιστὴς καὶ ἐπιστολογράφος, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ γράψας 4, ἐπιστολὰς εἰς Ἀττικὴν φράσιν.

Ἀλκμαιονίδαι, οἱ, καὶ Ἀλκμαιονίς, ἡ. ἴδε Ἀλκμαιωνίδαι καὶ Ἀλκμαιωνίς.

Ἀλκμαίων, ωνος, ὁ, Δωρ. Ἀλκμάν. Υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, εἷς τῶν συστρατευσάντων μετὰ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὅπου ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν φονεύσας ὁ ἴδιος τὸν Λαοδάμαντα υἱὸν τοῦ Ἐτεοκλέους. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀμφιάραος παρακινηθεὶς ἀκμαίως ὑπὸ τῆς Ἐριφύλης νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Θηβαίων κατὰ τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, καὶ ἠξεύρων ὅτι δὲν θέλει ἐπιστρέψει πλέον, ἐπρόσταξε τὸν Ἀλκμαίωνα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατόν του φονεύων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκτελέσας ὁ Ἀλκμαίων κατεδιώκετο μετὰ ταῦτα καὶ κατεσπαράττετο πανταχοῦ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, ἕως ὅτου ἐλθὼν εἰς τὰ μέρη τὰ ὁποῖα ἐκωστὲ εἶχε καταλύσει ὁ Ἀχελῷος ποταμός, εὗρε ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς του, ὅπου ὑπανδρευθεὶς τὴν Καλλιρρόην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ τὸν Ἀμφότερον, πρότερον δὲ ἐγέννησε μετὰ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου τὸν Ἀμφίλοχον καὶ τὴν Τισιφόνην. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 247. Ἀπολλόδ. γ', 7. — 2) Υἱὸς τοῦ Μεγακλέους, δέκατος τρίτος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, καὶ τελευταῖος τῶν ἐφ' ὅρου ζωῆς ἐκλεγομένων, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐκλέγοντο οἱ Ἄρχοντες μόνον κατὰ δεκαετίαν, Ἡροδ. — 3) Υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ὅστις ἐφιλοδωρήθη πλουσίως ὑπὸ τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν, Ἡροδ. — 4) Ἀλκμαίων Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, γράψας ἓν βιβλίον περὶ φύσεως, τὸ ὁποῖον δὲν διεσώθη. (Ἀλκμαίων, ωνος, Ἐπικ. καὶ Ἀλκμάων, ονος, Δωρ. Ἀλκμάν, ᾶνος· ἴδε Εὐσταθ. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 225.)

Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ· Δωρ. Ἀλκμανίδαι, Ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαίωνος, μία τῶν ἐξόχων καὶ ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις οἰκογενειῶν, ἥτις ὑπῆρχε πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ συστήματος, ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Μεγακλέα· ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐπιταγὴν τούτου ἐθανάτωσαν τοὺς ἐκ τῆς Φατρίας τοῦ Κύλωνος, οἵτινες διωκόμενοι εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει Ναόν, οἱ Ἀθηναῖοι νομίζοντες τοῦτο ἀσέβειαν μεγάλην κατὰ τῶν Θεῶν, κατηράσθησαν ἅπαντας τοὺς Ἀλκμαιωνίδας καὶ ἐξώρισαν αὐτοὺς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν· Ἡροδ. 1, 61. Πινδ. ἔτι καὶ Ἀλκμαιωνίδαι, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 562. Beck.

Ἀλκμαιωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἀλκμαίωνος· καὶ Οὐσ. ἐκαλοῦντο τρεῖς τραγῳδίαι τοῦ Σοφοκλέους, Στησιχόρου καὶ Εὐριπίδου, αἱ ὁποῖαι δὲν διεσώθησαν, Σχολ. Εὐρ. Ὀρεστ. 998. καὶ Ἀλκμαιονίς, εὕρηται ἅπαξ παρ' Ἀπολλόδ. α', 8, 4. ἴδε Heyne αὐτόθι σελ. 970.

Ἀλκμάν, ᾶνος, ὁ, = Ἀλκμαίων, Πινδ. Πυθ. 8, 66. — 2) Λυρικὸς Ποιητὴς ζήσας περὶ τὴν ἑβδόμην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐν Σάρδεσι τῆς Λυδίας, ὅστις νέος ἔτι ὢν ἐφέρθη ὡς σκλάβος εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου ἐδουλώθη εἴς τινα Ἀγησίδαν λεγόμενον, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του· ἔγραψε δὲ διάφορα Λυρικὰ ποιήματα, τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν, Πλουτάρχ. Αἰλ.

Ἀλκμανίδαι, οἱ· Δωρ. ἀντὶ Ἀλκμαιωνίδαι, Πινδ. Πυθ. 7, 21.

Ἀλκμάων, ονος, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Ἀλκμαίων. Υἱὸς τοῦ Θέστορος εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων ἐναντίον τῆς Τροίας, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 394.

Ἀλκμήνη, ἡ, Δωρ. Ἀλκμήνα. Θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς ἢ Λυσιδίκης, εἰς ἄκρον ὡραία, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὰς Θήβας, ὅπου ἐγέννησεν, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλέα, ἐκ δὲ τοῦ Ἀμφιτρύωνος τὸν Ἰφικλέα, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς, ὁ Ζεὺς ἔπεμψε τὸν Ἑρμῆν καὶ ἔλαβε τὸ σῶμά της, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ῥαδάμανθυς, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 323. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. Διοδ. Σικ. δ', 9.

Ἀλκμήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνηστευθεῖσα ἡ Δαναῒς Ἱππομέδουσα ἐφόνευσεν αὐτόν, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἀλκμόνιον ἄλσος, τό· ἴδε Ἀκμόνιον ἄλσος.

Ἀλκομεναί, αἱ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθά-

τῆς, Στέφ. Βυζ. κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆς Ἀστερίας.

Ἀλκυονεύς, έως, ὁ. Υἱός τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς κατὰ συμβουλὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ὑψώσας ἄνωθεν τῆς Γῆς ἐθανάτωσε, Ἀπολλόδ. α', 6, 1. — 2) Ἕτερος Γίγας, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε διερχόμενος τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου φέρων μετ' αὐτοῦ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, ἔμελλε νὰ λιθοβοληθῇ ὑπ' αὐτοῦ, Πινδ. Νεμ. 4, 45. Ἰσθμ. 6, 48.

Ἀλκυόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πλειάδων, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν μετ' αὐτῆς τὴν Αἴθουσαν, τὸν Ὑριέα καὶ τὸν Ὑπερήνορα. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. Παυσ. θ', 20. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιάλης, καὶ γυνὴ τοῦ Κήϋκος βασιλέως τῆς Τραχινίας· οἱ δύω οὗτοι ἠγαπῶντο τόσον πολὺ μεταξύ των ὥστε ἤθελον νὰ ὀνομάζωνται μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, διὰ τὸ ὁποῖον παροργισθέντες οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν τὸν μὲν Κήϋκα εἰς λάρον, τὴν δὲ Ἀλκυόνην εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν ἀλκυόνα, Ἀπολλόδ. α', 7, 3. Λουκ. — 3) Ἐπιθ. τῆς Κλεοπάτρας γυναικὸς τοῦ Μελεάγρου, ἥτις κατήντησε ν' ἀποθάνῃ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς λύπην, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 562. ἔτι δὲ καὶ Ἀλκυών, ονος, Λουκ.

Ἀλκυονίς, ίδος, ἡ, Ἀττ. Ἀλκυονίς. Τῆς Ἀλκυόνης, Ἀλκυονὶς θάλασσα, τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, Στράβ. — 2) αἱ Ἀλκυονίδες, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἡμέραι, αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι τοῦ χειμῶνος καθ' ἃς τὸ πτηνὸν Ἀλκυὼν κτίζει τὴν φωλεὰν αὐτοῦ, Ἀριστοτ.

Ἀλκων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου μετὰ τοῦ Μελεάγρου καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. Παυσ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Φαλήρου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 97. — 3) Μολλοττός τις παρ' Ἡροδ.

Ἀλλάβα, ἡ. Allaba. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς.

Ἀλλάτα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ε'.

Ἀλλόβριγες, οἱ, καὶ Ἀλλόβρυγες, Allobroges. Ἔθνος τῆς Ναρβωνιτικῆς Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ Ἴσαρα ποταμοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων, διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικὸν διεσπαρμένοι κατὰ κώμας καὶ χωρία, οἵτινες ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπετάχθησαν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν· μητρόπολις τούτων ἦν ἡ Οὐίεννα ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, Στράβ. δ'. Πτολ. β'. διὰ τοῦ ο παρὰ Πολυβ. διὰ τοῦ υ παρὰ Στράβ.

Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ, παρ' Ὁμήρ. Ἐπιθ. τοῦ Ἄρεος, διὰ τὸ ἄστατον καὶ ἀβέβαιον τοῦ πολέμου ἀπονεμόμενον εἰς αὐτόν.

Ἀλμάνα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Μυγδονίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ.

Ἀλμυδησσός, ἡ, ἴδε Σαλμυδησσός.

Ἀλμύραι, αἱ. Πόλις τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀλμωπία, ἡ. Χώρα ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀλμῶπες ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Θουκ. β', 99. Στέφ. Βυζ. παρὰ δὲ Πτολ. Ἀλμοπία.

Ἀλμῶπες, οἱ. Ἔθνος Πελαγονικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τῆς ἐπαρχίας Πελαγονίας καὶ Ἐορδαίας, Θουκ. (ἡ γραφ. Ἀλμοποὶ φαίνεται ὀλιγώτερ ὀρθὴ παρὰ Πτολ.)

Ἄλμωψ, ωπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, Στέφ. Βυζ. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ χώρα Ἀλμωπία, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Ἀλμωπία.

Ἀλξίων, ωνος, κατὰ Παυσ. ε, 1. Πατὴρ τοῦ Οἰνομάου.

Ἀλοκρότης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τῆς Θεσπιάδος Ὀλυμπούσης, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀλόννησος καὶ Ἀλόννησος, ἡ. Νῆσος τῆς Θρακικῆς θαλάσσης ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει πλησίον τῆς Χερσονήσου, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Δρόμι ἢ Χελιδρόμι· παρὰ Στράβ. εὑρηται διὰ δύω ν γραφόμ. παρὰ δὲ Δημ. δι' ἑνός· ὅθεν Ἀλοννήσιος καὶ Ἀλοννησίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀλόντιον, τό = Ἀλούντιον.

Ἀλόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κερκύονος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν διὰ τὴν ἔξοχόν της ὡραιότητα ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱπποθόοντα· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀλόπη θέλουσα νὰ κρύψῃ τὴν καταισχύνην της, ἐξέθηκε τὸ βρέφος, ποιμένες τινὲς εὑρόντες αὐτὸ καὶ ἐλθόντες εἰς ἔριδα μεταξύ των περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, ἔφερον τὸν παῖδα εἰς τὸν Κερκύονα, ὅστις γνωρίσας αὐτὸ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας, ἔρριψε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀριστοφ. Ὀρν. 560. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος ἐκ τῆς ὁποίας ὡς λέγεται ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Ἀλόπη.

Ἀλόπη, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, Θουκ. β', 99. ἡ γραφ. Ἀλώπη ἐστιν ἡμαρτημ. — 2) Πόλις τῆς χώρας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίσσης, τῆς ὁποίας ἦρχεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὁμ. Ἰλ. Β, 684. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 51. ὅθεν, Ἀλοπεὺς έως, καὶ Ἀλοπίτης, ου, ὁ Κάτοικ. Στέφ. Βυζ. (ὁ Στράβων ἀμφιβάλλει ἐὰν ἡ Ἀλόπη ἔκειτο ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος.)

Ἀλόπιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ.

Ἄλος καὶ Ἅλος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαϊκῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄθρυος πλησίον τῶν Φαρσάλων, τὴν ὁποίαν ἐξουσίαζεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὁμ. Ἰλ. Β, 682. Ἡροδ. — 2) πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμφρυσσοῦ ποταμοῦ, Στράβ. — ὅθεν Ἀλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημ. (ψιλοῦμ. μὲν κεῖται παρ' Ὁμήρ. Ἡροδ. Στέφ. Βυζ. ὡς ἐκ τοῦ ἄλη ἀπρπγμν. ὀρθότερ. μέντοι ἐκ τοῦ ἅλς, διὰ τὸ αὐτόθι εὑρισκόμενα ἁλατεῖα, Δημ. Στράβ καὶ Θηλυ. μὲν παρ' Ἡροδ. 7, 173. καὶ Δημ. Ἀρσεν. δὲ καὶ Θηλυ. παρὰ Στράβ. καὶ Στέφ. Βυζ.)

Ἁλοσύδνη, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀμφιτρίτης γυναικὸς τοῦ Ποσειδῶνος, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύεσθαι, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 207.

Ἀλούτας, α, ὁ. Μέγας ποταμός, πηγάζων ἐκ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ ῥέων διὰ τῆς Δακίας εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἴστρον, τανῦν Ὄλτος. Πτολ. γ', 8.

Ἀλπεινός, η, ον. Ἐκ τῶν Ἄλπεων ἢ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, Πολύβ.

Ἀλπειος, εία, ειον. Ὁ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, καί, τὰ Ἄλπεια ὄρη, ἀντὶ αἱ Ἄλπεις, Διόδ. Σικ.

Ἄλπεις, εων, αἱ, ἴδε Ἄλπις.

Ἀλπηνός, ἡ, καὶ οἱ Ἀλπηνοί. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων ἐπὶ τοῦ Φοίνικος ποταμοῦ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, Ἡρόδ. 7, 216. καὶ Ἀλπωνός, ἡ, Αἰσχίν. Παραπρ. σελ. 416.

Ἀλπικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, ἢ ἐκ τῶν Ἄλπεων ὤν, Στράβ.

Ἄλπιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ Ἀλπειος, Στράβ.

Ἄλπις, εως, ἡ, συνήθ. αἱ Ἄλπεις, εων. Τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλότερα ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ὄρη, σχηματίζοντα μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν φερομένην ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Ἰταλίας, Γαλλίας, Ἑλβετίας καὶ Γερμανίας, ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὑπῆρχον πολλὰ ὀλίγον ἢ καθ' ὅλου γνωστὰ τὰ ὄρη ταῦτα, πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τοὺς Καρχηδονιακοὺς πολέμους ἄρχισαν νὰ διέρχωνται διὰ τῶν Ἄλπεων· καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἔγιναν διαβάσεις διάφοροι διὰ μέσου τούτων· Ἑνικ. παρὰ Διον. Περ. 344. πληθ. παρὰ Πολυβ. Στράβ. ὅτι δέ, τὰ Ἀλπεινὰ ὄρη, Πολύβ. τὰ Ἄλπεια ὄρη. Διόδ. Σικ. καί, τὰ Ἀλπινὰ ὄρη, παρὰ Στράβ.

Ἄλπις, ιος, ὁ. Ποταμός τις καθυπερθεν τῆς χώρας τῶν Ὀμβρικῶν ἐν Ἰταλίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡρόδ. 4, 49.

Ἀλπιστος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 978.

Ἀλσάδαμος, ὁ. Ὄρος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς Τραχωνίτιδος χώρας, Πτολ. ε', 15.

Ἄλσιον, τό. Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ἐπὶ τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν χωρίον Polo καλούμενον, Στράβ.

Ἄλτης, εω, καὶ ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν τῇ πόλει Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, πατὴρ τῆς Λαοθόης, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 85.

Ἄλτινον, τό, Altinum. Πόλις τῶν Ἐνετῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τανῦν Altina, Στράβ.

Ἄλτιος, ου, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Διὸς διὰ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἄλτιον ἄλσος ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν.

Ἄλτις, εως, ἡ. Ἱερὸν ἄλσος παρὰ τῇ πόλει Ὀλυμπίᾳ ἐν Ἤλιδι ἐξ ἀγρίων ἐλαιῶν πεφυτευμένον, ἔνθα ἦν ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ διάφοροι ἄλλοι βωμοὶ καὶ ἀγάλματα· ἐνταῦθα ἦν καὶ ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐτυγκροτοῦντο τὸ πάλαι οἱ λεγόμενοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, Πίνδ. Ὀλ. 10, 55. Ξενοφ. καί, Εὐδένδρον ἄλσος, Πινδ. Ὀλ. 8, 12.

Ἀλύαττα, τά, Allyatti. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀλυάττεω σῆμα, τό. Ὁ τάφος τοῦ Βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου πλησίον τῶν Σάρδεων, Ἡροδ. 1, 93.

Ἀλυάττης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σαδυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας καὶ πατὴρ τοῦ Κροίσου, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Μιλησίων καὶ ἔκαυσε τὸν ἐν Μιλήτῳ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ ν' ἀνοικοδομήσῃ πάλιν διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ ἀπειλὰς τῶν θεῶν· ἀπέστειλε δὲ καὶ πολυτελῆ ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 617 ἕως 560 πρὸ Χρ. ἔτους. Ἡροδ. 1, 16.

Ἀλύβας, αντος, ἡ (ᾱ). Πόλις ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἥτις ὕστερον Μεταπόντιον ἐκλήθη κατ' Εὐσταθ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ Ὁμήρ. Ἀλύβην. Ὀδ. Ω, 304.

Ἀλύβη, ἡ (ῡ). Πόλις ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μητρόπολις τοῦ Ἀλιζώνων λεγομένων, ἔνθα ὕστερον κατῴκουν οἱ Χάλυβες ἥτις ἔτι καὶ Χαλύβη ἐλέγετο, κατὰ Στράβ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) = Ἀβύλη· ὅπερ ἴδε.

Ἀλυζία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἔχουσα ἕνα λιμένα, τανῦν Ponto Candello, Θουκ. Ξενοφ. παρὰ δὲ Στέφ. Βυζ. Ἀλύζεια, καὶ παρὰ Σκύλ. Ἀλυντία· ὅθεν Ἀλυζεύς, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀλυζαῖοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀλύπητος, ὁ. Πολέμαρχός τις ἐν Θήβαις, Ξενοφ.

Ἄλυκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Νήσου Σικελίας, ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ἡρακλείας, τανῦν Μενόα, Διοδ. Σικ.

Ἅλυς, υος, ὁ. Halys. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ ῥέων διὰ τῆς Καππαδοκίας, Γαλατίας καὶ Παφλαγονίας ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἡροδ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 336. τανῦν Κιζὶλ Ἰρμάκ.

Ἀλύσιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Φουρνυτ. — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διός, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλύσσου ἀκρωτηρίου ἐν Κρήτῃ.

Ἀλλυσσος, ἡ. Πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κυναίθης, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἰαματικὴν αὐτῆς ποιότητα, Παυσ. η', 19.

Ἀλύχμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύχμης προσαγορευθέντος, ἔνθα ἰδίως ἐλατρεύετο, Στέφ. Βυζ.

Ἀλφειαία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ναός τις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καὶ ἥτις ἑορτάζετο κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν, Παυσ. ς'. 22. Στράβ.

Ἀλφειουσία, ἡ Ἀλφειοῦσα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, = Ἀλφειαία.

Ἀλφειός, ὁ. Δωρ. Ἀλφεός. Ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλει πλησίον τῆς πόλεως Πιτάνης εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, τανῦν Ἀλφειὸς ἢ Ῥοφέας, Ὁμ. Ἰλ. Β. 592. Ε, 545 — 2) Προσωποποιουμ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ποτάμιος θεός, ἦν υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὅστις ἔχων μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ νὰ θηρεύῃ, ἠγάπησε ποτὲ τὴν Ἄρτεμιν ἢ κατ' ἄλλους τὴν Νύμφην Ἀρέθουσαν, ἥτις ἀποφεύγουσα αὐτὸν ἦλθεν ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας, ὅπου μετεμορφώθη εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγὴν Ἀρέθουσαν, ὁ δὲ Ἀλφειὸς ὑπὸ λύπης καὶ ἀμηχανίας μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς ὁμώνυμον Ποταμόν, Ἡσ. Θεογ. 338. Πλάττεται ὅτι ὅτε ὁ ποταμὸς οὗτος ῥέων ὑποκάτω αὐτῆς τῆς θαλάσσης ἕως τῆς νήσου Σικελίας, ἑνοῦται αὐτόθι μὲ τὴν πηγὴν Ἀρέθουσαν, Στράβ. Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. γ'.

Ἀλφεός, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Ἀλφειός, Πινδ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρ' Ἡροδ.

Ἀλφεσίβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, γυνὴ τοῦ Πελίου, ἥτις ὑπὸ Ἀπολλδ. Ἀναξιβία κέκληται, Θεοκρ. Εἰδ. γ', 45. — 2) γυνὴ τοῦ Φοίνικος καὶ κατά τινας μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος, Ἀπολλδ. γ', 14. 4. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος, τὴν ὁποίαν οὗτος ἀφῆκεν ὕστερον καὶ ὑπανδρεύθη τὴν Καλλιρρόην θυγατέρα τοῦ Ἀχελῴου, ἄλλως δὲ καὶ Ἀρσινόη ἡ αὐτὴ ἐλέγετο, Ἀπολλδ. γ', 7, 5. Παυσ. — 4) Νύμφη τις τῆς Ἰνδίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Βάκχος, μετεμορφώθη εἰς τίγριν καὶ ἐβίασεν αὐτήν, Σχολ.

Ἀλῶα, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος καὶ τοῦ Βάκχου, καθ' ἣν ἐπρόσφερον ὡς ἀνάθημα τοὺς καρποὺς τῆς γῆς ἢ τὰ πρῶτα γεννήματα ἐκ τῶν ἀλωνίων, Δημοσθ.

Ἀλῳάς, άδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, ὡς ἐφόρου τῶν ἀλωνίων.

Ἀλωεῖδαι, οἱ, ποιητ. Ἀλωϊάδαι, καὶ Ἀλωάδαι. Υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ὁ Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης, καλούμενοι οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλωέως ἀνδρὸς τῆς μητρὸς αὐτῶν· ὁ πατὴρ αὐτῶν Ποσειδῶν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν δύναμιν ν' αὐξάνωσι καθ' ἕκαστον χρόνον ἕνα πῆχυν εἰς ὕψος καὶ ἕνα εἰς πλάτος, ὥστε μετ' ὀλίγους χρόνους ἔγιναν γιγαντιαίου καὶ φοβεροῦ ἀναστήματος· τὸν δ' ἔνατον χρόνον τῆς ἡλικίας των πολεμήσαντες κατὰ τοῦ Διός, ἐκαθιέρευσαν τὰ ὄρη Ὄσσαν, Ὄλυμπον καὶ Πήλιον τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου θέλοντες ν' ἀναβῶσιν εἰς τὸν Οὐρανόν, ἀλλὰ θηρεύοντες τὴν Ἄρτεμιν μεταμορφωθεῖσαν εἰς ἔλαφον ἐτοξεύθησαν ἀναμεταξύ των, ἢ κατ' ἄλλους ἐτοξεύθησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. Ἀπολλδ. α', 7, 4. Διοδ. Σικ. (ὁ τύπ. διὰ τοῦ ει Ἀλωεῖδαι ἐστιν ὀρθογραμματ. Ἀπολλδ. Ἀλωϊάδαι υ‒υυ‒ κεῖται παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. καὶ Ἀλωάδαι παρὰ Στεφ. Βυζ.)

Ἀλωεύς, έως, καὶ ἐπικ. ῆος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, ὅστις ὑπανδρεύθη τὴν Ἰφιμέδειαν θυγατέρα τοῦ Τρίοπος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 308. Ἀπολλδ. α', 7, 4.

Ἀλώνη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Προκοννήσου, ὅθεν Ἀλωνάσιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀλωνίς, ίδος, ἡ. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Διανίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἱσπανίας, Στεφ. Βυζ.

Ἀλωπεκή, ἡ, καὶ Ἀλωπεκαί, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Σωκράτης. Ἑνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Ἡσυχ. Πληθ. δὲ παρ' Ἀρποκρ. ὅθεν, Ἀλωπεκῆσι, ἐν Ἀλωπεκαῖς, Ἡροδτ. καὶ Ἀλωπεκῆθεν, ἐκ τῶν Ἀλωπεκῶν, Δημοσθ.

Ἀλωπεκία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, Στρβ.

Ἀλωπεκόννησος, ἡ. Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, Δημ. Στέφ. Βυζ.

Ἄλωρος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Πιερίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ Βοττιαία καλουμένη, παρὰ Στράβ. ὅθεν, ὁ Ἀλωρίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀμαδόκα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Πτολ. γ', 5.

Ἀμάδοκοι, οἱ (ξ). Ἔθνος ἐπὶ τῆς Εὐρωπαίας Σαρματίας. Στεφ. Βυζ. τανῦν ἀποτελοῦν τὴν ἐπαρχίαν Χέρσωνος καὶ Κιέβης ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ.

Ἀμάδοκος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 8. ὅστις ἐν τῇ Κύρ. Ἀν. ζ', 2, 32. Μήδοκος καλεῖται.

Ἀμαζόνειον, τό. Τόπος ἐν Ἀθήναις ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Θησεὺς ἐνίκησε τὰς Ἀμαζόνας, ὅτε αὗται εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικήν, Πλουταρχ.

Ἀμαζόνες, αἱ, Ἑνικ. Ἀμαζών, όνος, ἡ· κυρίως ἄνευ μαζοῦ ἢ μαστοῦ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἓν ἔθνος γενναῖον καὶ μάχιμον συνιστάμενον ἐκ μόνων γυναικῶν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων ἀρχαίων ποιητῶν κατῴκει ἐν Καππαδοκίᾳ περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμόν, καὶ τοῦ ὁποίου πρωτεύουσα πόλις ἦν ἡ Θεμίσκυρα· κατὰ δὲ Ἡροδτ. 4, 110. κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες περὶ τὴν Μαιώτιδα Λίμνην· ὁ Στράβ ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν· παρ' Ὁμ. ἤδη ἀναφέρονται μὲ τὸ Ἐπιθ. Ἀντιάνειραι, ἤτοι ὅμοιαι ἀνδράσι, αἵτινες καὶ πρὸ αὐτοῦ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὑπῆρξαν περίφημοι διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά των, Ἰλ. Γ, 189. Ζ, 186. Ἀναφέρονται περὶ αὐτῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὅτι αὗται ἐσχημάτιζον καθ' ἑαυτὰς ἰδίαν ἐπικράτειαν καὶ εἶχον ἰδίαν Βασίλισσαν καὶ ἰδίους πρὸς ἀλλήλας νόμους, οὐδένα δὲ τῶν ἀνδρῶν δὲν ἐσυγχώρουν νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν γῆν των, ἐκτὸς μόνον ὅτε ἤθελουσαι νὰ συλλάβωσι πρὸς διατήρησιν τοῦ γένους των, ἤρχοντο εἰς τὰ σύνορα τῶν γειτόνων καὶ συνευρίσκοντο μετὰ ἀνδρῶν· τὰ δὲ θηλυκὰ αὐτῶν τέκνα γυμνάζουσαι μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν πολεμικῶν ἀσκήσεων, ἔκοπτον καὶ τὸν δεξιὸν αὐτῶν μαστὸν διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζωνται δι' αὐτοῦ ὅτε ῥίπτουσι τὸ τόξον· εἰς πολλὰ πλησιόχωρα ἔθνη κατεστάθησαν φοβεραὶ διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ πολεμικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας, ὥστε ἐτόλμησαν νὰ εἰσβάλωσι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀττικήν, ὅπου ὅμως ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Θησέως καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ᾐχμαλωτίσθησαν. Φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι ὁ περὶ τῶν Ἀμαζόνων Λόγος ἐκαστηρίζεται εἴς τινα ἀμυδρὰν διήγησιν περί τινων γυναικῶν ἐν Σκυθίᾳ, αἱ ὁποῖαι συνήθως διῆγον βίον ἔνοπλον.

Ἀμαζόνιος, ία, ιον. Τῶν Ἀμαζόνων, ἢ εἰς τὰς Ἀμαζόνας ἀνήκων, τὰ Ἀμαζόνια ὄρη, τὰ βουνὰ τῆς χώρας τῶν Ἀμαζόνων κείμενα περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν παρὰ τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 977.

Ἀμαζονίς, ίδος, ἡ. Ἀμαζονική, Πινδ. ὅθεν ἡ Ἀμαζονὶς στήλη, ὁ Τάφος τῆς Ἀμαζόνος Ἱππολύτης ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Γῆς, Αἰσχ. Σωκρ. καὶ Οὐσιαστ. πρωτόπαχμ. γυνή, ἀντὶ τοῦ Ἀμαζών, Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 237.

Ἀμάθεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48.

Ἀμαθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Κύπρῳ πόλιν Ἀμαθοῦντα, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαθοῦς, οῦντος, ἡ. Amathus. Ἀρχαία Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων, περίφημος διὰ τὸν ἐκ αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ τὴν ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ἡροδτ. 5, 105. Στράβ. ὅθεν Ἀμαθούσιος, ία, ιον, ἐξ Ἀμαθοῦντος, καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμαθοῦντος, Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας, Στράβ. ὀρθογρ. μέντοι Ψαμμαθοῦς, ὅπερ ὅρα.

Ἀμαθουσία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τὸν ἐν τῇ Ἀμαθοῦντι πόλει τῆς Κύπρου ναὸν αὐτῆς.

Ἀμαία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Τροιζηνίοις.

Ἀμάλθεια, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἲξ ἥτις πρώτη ἐθήλασε τὸν Δία μὲ τὸ ἴδιον αὐτῆς γάλα, ὅτε οὗτος ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ κέρας ἔρρεεν ὕστερον, ὡς ἐλέγετο, νέκταρ καὶ ἀμβροσία, Καλλ. Ὕμ. Ἀπολλδ. α', 1, 3. καὶ ἥτις ἐτέθη ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἡ Ἀμάλθεια ἦτο μία νύμφη θυγάτηρ τοῦ Μελίσσου ἢ τοῦ Αἱμονίου, ἥτις αὐτὴ ἀνέθρεψε τὸν Δία μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός, Ἀπολλδ. β', 7, 5. ἐπειδὴ δὲ ποτὲ αὐτὴ ἡ αἲξ ἔχασεν ἓν τῶν κεράτων της, ἡ νύμφη Ἀμάλθεια εὑροῦσα αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Δία, ὅστις τὸ ἐχάρισεν εἰς τὰς τροφοὺς αὐτοῦ τὰς Νύμφας θυγατέρας τοῦ Μελίσσου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἠδύναντο ν' ἀπολαμβάνωσιν πᾶν ὅ,τι ἡδὺ καὶ ὡραῖον ἤθελον ἐπιθυμήσῃ, καὶ τοῦτο ἐλέγετο ἰδίως κέρας τῆς Ἀμαλθείας, Cornu Copiae, ἤτοι τὸ κέρας τῆς ἀφθονίας, ὅθεν καὶ παροιμία, τὸ Ἀμαλθείας κέρας ἔχειν, ἐπὶ πάσης ἀφθόνου ἡδονικῆς ἀπολαύσεως λεγομένη, Σχολ. Καλλμ. Ὕμν. εἰς Δία 49. Ἡσύχ. Λουκ.

Ἀμανικαὶ ἢ Ἀμανίδες πύλαι, αἱ. Αἱ Ἀμανικαὶ εἴσοδοι, ἢ στενὸν πέρασμα διὰ τοῦ Ἀμανοῦ ὄρους μεταξὺ Αἰγῶν καὶ Ἰσσῶν τῆς Κιλικίας, φέρον πρὸς τὴν Συρίαν ἀρκτικῶς, Πολύβ. Ἀρριαν.

Ἀμανόν, τό, καὶ Ἀμανός, ὁ. Ὄρος περίφημον ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Κιλικίαν ἀπὸ τῆς Συρίας, καὶ ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ Ταύρου, περιβόητον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ διατριβὴν πολλῶν λῃστῶν, τανῦν, Ἀλμαδαγί, Στράβ.

Ἀμανιτηνοί, οἱ· ἢ Ἄμαντες· ἔθνος τῆς Παννονίας, Πτολ. γ', 28.

Ἀμαντία, ἡ. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας κειμένη παραθαλασσίως, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀβάντων, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαξάντεια, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαξία, ἡ. Χωρίον τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας, Στράβ.

Ἀμαξιτός καὶ Ἀμαξιτός. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας, μεσημβρινῶς τῆς Λαρίσσης, τανῦν Κουρούμ Καλέ. Θουκ. η', 101. ὅθεν Ἀμαξιτεύς, έως, καὶ Ἀμαξιτηνός, ὁ, Κάτοικ. Στράβ. Ἀπολλδ. (Ἀμαξιτός, δασυνομ. ἀττικ. παρὰ Θουκ. Ξενφ. καὶ Στράβ. ψιλοῦμ. δὲ παρὰ Στεφ.)

Ἀμαξόβιοι, οἱ. Ἔθνος Νομαδικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ πλανᾶσθαι ἐφ' ἁμαξῶν. Πτολ.

Ἀμάξοικοι, οἱ = Ἀμαξόβιοι, Στράβ.

Ἀμάρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, Πτολ. ϛ', 17.

Ἀμαραντὰ ὄρη, τά. Ὄρη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κόλχων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Φᾶσις ποταμός, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 399. ὅθεν Ἀμαράντιος, ία, ιον. ὁ ἐκ τῶν Ἀμαράντων ὀρέων, ἐπιθ. τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀμαραντοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Κολχίδος κατοικοῦν πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀμαρδοί, οἱ. ὅτε καὶ Μάρδοι λεγόμενοι. Ἔθνος Μηδικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κασπίας θαλάσσης, Στράβ. — Ἄμαρδοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαρυγκείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὁ Διώρης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 622.

Ἀμαρυγκεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ἦλθεν ἐνταῦθα κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς Θετταλίας καὶ ἐβοήθησε τὸν Αὐγείαν ἐναντίον τοῦ Ἡρακλέους, διὸ καὶ παρέλαβε ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας ταύτης, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 630.

Ἀμαρυλλίς, ίδος, ἡ. Βοσκοπούλα τις παρὰ Θεοκρ.

Ἀμάρυνθος, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ὅθεν Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τῆς Ἀμαρύνθου, Στράβ. Παυσ. — 2) ἡ Ἀμαρυνθία καὶ Ἀμαρυσία, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὸν ἐν Ἀμαρύνθῳ ναὸν αὐτῆς, Παυσ. ά, 32. — 3) Ἀμάρυνθος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Στράβ.

Ἀμάρυνθος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς ἐκ τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Ἀκναίονος. Ἀπολλόδ. γ', 4, 4.

Ἀμάσεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἴριδος ποταμοῦ, καθέδρα τῶν Βασιλέων τοῦ Πόντου, καὶ πατρὶς τοῦ Γεωγράφου Στράβωνος, τανῦν Ἀμασιέχ, ὅθεν Ἀμασιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) πόλις τῆς Γερμανίας.

Ἀμασίας, ου, ὁ. Amisia. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, τανῦν Ἔμς λεγόμενος, Στράβ. παρὰ δὲ Πτολ. Ἀμάσιος.

Ἄμασις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ Καμβύσου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 570 ἔτος πρὸ Χρ. φίλος τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου, ὅστις ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν διὰ τοῦ Νείλου εἴσπλουν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ κατέστησε τὴν νῆσον Κύπρον, ἀπέθανε δὲ τὸ 526. ἔτος πρὸ Χρ. καθ' ὃν χρόνον ἔμελλεν ὁ Καμβύσης νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἡροδ. 2.

Ἄμαστρις, εως, καὶ ιδος, ἡ. Ἴωνι Ἄμηστρις. Πόλις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παρὰ τῷ Παρθενίῳ ποταμῷ, πρότερον δὲ Σήσαμος λεγομένη, τανῦν δὲ Ἀμασσεράχ, ἢ Σόμαστρος. Κατὰ Στράβ. κτισθεῖσα αὕτη ἐν Ἡρακλείᾳ ἐπὶ τῆς κώμης Σησάμου ὑπὸ τῆς Ἀμάστριδος γυναικὸς Διονυσίου τοῦ τυράννου, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐκλήθη Ἄμαστρις, Στράβ. Λουκ. ὅθεν Ἀμαστριανός, ή, όν, ὁ ἐξ Ἀμάστριδος, καὶ Οὐτ. ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) Θυγάτηρ Δαρείου τοῦ Κοδομαννοῦ, γυνὴ Διονυσίου τοῦ τυράννου. Γενικ. εως, παρὰ Στράβ. καὶ ιδος παρ' Εὐσταθ.

Ἀμβιανοί, οἱ, Ambiani ἔθνος ἐπίσημον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ νῦν θέματος τῆς Σόμμης, Πτολ. β', 9, Στράβ. δ'.

Ἀμβίδραυοι, οἱ. Λαὸς Γερμανικὸς κατοικῶν ἐπὶ τῆς Νωρικῆς χώρας πλησίον τοῦ Δραύου ποταμοῦ.

Ἄμβλαδα, τά. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, Στράβ. ὅθεν, Ἀμβλαδεύς, έως, ὁ κατοικ. καὶ ἐπιθετ. ἀντὶ Ἀμβλαδικός.

Ἀμβουλία, ας, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβούλιοι, οἱ. Ἐπιθ. τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβούλιος, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβρακία, ἡ· καὶ Ἀμπρακία. Ἀρχαία πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Κορινθίων, Θουκ. β', 80. Ἡροδ. κτλ. τανῦν ἡ Ἄρτα. Ἀμπρακία παρ' Ἡροδ. καὶ Θουκ. καὶ Ἀμβρακία, παρὰ Ξενοφ. Στράβ. Πολυβ.

Ἀμβρακιεύς, έως, ὁ καὶ Ἀμπρακιεύς. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμβρακίας, Διον. Περ. 493. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1228.

Ἀμβρακικός, ή, όν· καὶ Ἀμπρ. Ὁ ἐκ τῆς Ἀμβρακίας, ἢ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος, ὁ κόλπος τῆς Ἀμβρακίας, μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας, τανῦν Κόλπος τῆς Ἄρτης, Θουκ. ά, 55.

Ἀμβρακιώτης, ου, ὁ· θηλ. Ἀμβρακιῶτις, ιδος, ἡ. Ἀμβρακικός, ἢ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, καὶ οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς Ἀμβρακίας πόλεως, Ἡροδ. Θουκ.

Ἄμβρακος, ὁ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς Ἠπείρου ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας, μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Πολύβ.

Ἄμβραξ, ακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεσπρωτοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Λυκάονος. Στέφ. Βυζ.

Ἀμβροσία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληιόνης, μία τῶν Ὑάδων. — Ὑγίν. — 2) ἑορτὴ τὴν ὁποίαν αἱ πλεῖσται πόλεις ἐπανηγύριζον πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. β'.

Ἄμβρυσος, καὶ Ἄμβρυσσος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, περιέχουσα ἄφθονον οἶνον, τανῦν χωρίον, Δίστομον καλούμενον· διὰ ἑνὸς σ παρὰ Πολυβ. καὶ Στράβ. διὰ σσ. παρὰ Παυσ. ὅτι δὲ καὶ Ἀμφρυσσὸς ἡ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀμβρυσσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἄμβρυσσος, ὁ. Ὁ πρῶτος ὅστις ἔκτισε τὴν ἐν Φωκίδι πόλιν Ἄμβρυσσον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της, Παυσ. ί, 36.

Ἄμβρωνες, οἱ. Ambrones. Ἔθνος μέγα τῶν παλαιῶν Κελτῶν κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Ἐλβετίᾳ· οὗτοι εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Μαρίου.

Ἀμεινιάδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ.

Ἀμεινίας, ου, ὁ. Ἰων. Ἀμεινίης. Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ὅστις εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην ἔλαβεν τὸ ἀριστεῖον ὡς νικητής, Ἡροδ. 8, 84. — 2) Ἀμεινίας — α, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις, Θουκ. δ' 17.

Ἀμεινοκλῆς, έους, ὁ, Ἰων. Ἀμεινοκλέης. Μάγνης τις παρ' Ἡροδ. — 2) Ναυπηγός τις Κορίνθιος ὅστις ἐναυπήγησε τὰς πρώτας τριήρεις τῶν Σαμίων, Θουκ. ά, 13.

Ἀμειψίας, ου, ὁ. Κωμικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος νικήσας τὸν Ἀριστοφάνην ἀγωνισθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς δύο κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας καὶ τοὺς Ὄρνιθας. Ἀριστοφ. Βάτρ. 14.

Ἀμέλης, ητος, ὁ (μέλλει). Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅδου, Πλάτ. Πολιτ. σελ. 621.

Ἀμενανός, ὁ, Δωρ. Ἀμένας, α. Μικρός τις ποταμὸς ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης, ῥέει διὰ τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, τανῦν Indicello, Στράβ. Πινδ. Πυθ. 1, 67.

Ἀμένθης, ου, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τόπος ἔνθα διέτριβον αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων μέχρι ὡρισμένου τινὸς χρόνου καθ' ὃν ἔπρεπεν αὖθις νὰ μεταβῶσιν εἰς ἄλλα σώματα, Πλούταρχ. Ἰσ. καὶ Ὀσ.

Ἀμερία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Καβείρων, Στράβ. — 2) — Ameria, Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ἔπεμψε μίαν ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, τανῦν Amelia, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμέριον, τό, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμερῖνος, ὁ κάτοικ.

Ἀμέριον, τό, = Ἀμερία, ἀριθμ. 2.

Ἀμέστριος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἠιόνης θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμήστριος, γραφόμ.

Ἀμήστρατος, ἡ, Amestra. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας, κατὰ Cellar. παρὰ Πολυβ. ἡ αὐτὴ καὶ Μυλίστρατος λεγομένη, ἥτις κατ' ἄλλους ἦν διάφορος ταύτης. Στέφ. Βυζ. τανῦν Mistretta· ὅθεν, Ἀμηστρατῖνος, ὁ κάτοικ.

Ἄμηστρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 318. καὶ Ἀμήστρης. — 2) Ἄμηστρις, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ξέρξου, βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἀττικ. Ἄμαστρις. Ἡροδ. 7, 61. Πλάτ.

Ἀμίαντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκούργου Ἀρκὰς ἐκ Τραπεζοῦντος, Ἡροδ. 6, 127.

Ἄμιδα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατ' Ἀμμιαν. Μαρκελ. ιη', 8, 9. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, τανῦν Καρὰ Ἀμὶδ ἢ καὶ Διαρπεκίρ.

Ἀμιζώκης, ου, ὁ. Σκύθης τις γνωστὸς διὰ τὴν μετὰ τοῦ Δανδάμιδος φιλίαν, Λουκ. Τοξ. 38.

Ἀμίλκας, α, καὶ ου, ὁ. Amilcar. Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Ἄννωνος, σύγχρονος τοῦ Βασιλέως Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, Ἡροδ. 6, 165. — 2) Ἀμίλκας ὁ ἐπικληθεὶς Βάρκας, Καρχηδόνιος καὶ οὗτος πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀννίβα, Πολύβ.

Ἄμιλος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ. Παυσ.

Ἀμινίας, ὁ. Ἐραστὴς τοῦ ὡραίου Ναρκίσσου, ὅστις ἐσφάγη ἰδιοχείρως διὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβε περιφρόνησιν ὑπ' ἐκείνου. Κόν. 24.

Ἀμισία, καὶ Ἀμασία, ἡ. Amisia. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουβαντῶν, τανῦν Emden, Πτολ. Στέφ. Βυζ.

Ἀμισός, ἡ. Πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὕστερον Εὐπατορία κληθεῖσα, τανῦν δὲ Σαμσοῦν, Στράβ. ὅθεν, Ἀμισηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀμίστρης, ου, ὁ, = Ἄμηστρις

Ἀμισώδαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις αὐτὸς ἀνέθρεψε παρ' αὐτῷ τὸ φοβερὸν τέρας χίμαιραν· τούτου οἱ δύο υἱοὶ ὁ Ἀτύμνιος καὶ Μάρις ἦλθον εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 328. Ἡσ. Θεογ. 319. Ἀπολλόδ. β', 3, 1. παρὰ δὲ Παλαιφτ. καὶ Ἀμισόδορος.

Ἀμίτερναν, τό, Amiternum. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Vittorino, ὅθεν, Ἀμιτερνῖνος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀμμάς, ἡ. Ἡ τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Ἐπιθετ. τῆς Ῥέας καὶ τῆς Δήμητρος, Ἡσύχ.

Ἀμμέας. Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ. γ'. 22.

Ἀμμιανός, ὁ, Ammianus Ἕλλην Ἀντιοχεύς, διατρίψας ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ῥώμην, ὅστις συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν μίαν ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἀμμοῦς, ὁ· ἴδε Ἀμοῦν.

Ἄμμων, ωνος, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἐν Λιβύῃ θεότης τις ἥτις παρ' Αἰγυπτίοις καὶ Ἀμοῦν ἐκαλεῖτο, οἱ δὲ Ἕλληνες ὠνόμαζον αὐτὴν Δία Ἄμμωνα, Πινδ. Πυθ. 4, 27. καὶ παρίστανον αὐτὸν ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κέρατα κριοῦ, Ἡροδ. 2, 42. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐξαιρ. ἐνόουν διὰ τῆς ἰδέας ταύτης παριστανομένης ὑπὸ τοιαύτην μορφὴν αὐτὸν τὸν Ἥλιον, ἢ μᾶλλον αὐτὴν τὴν κυριώδη δύναμιν τοῦ Ἡλίου ὅτε οὗτος ἐμβαίνει εἰς τὸ ζώδιον τοῦ κριοῦ. Κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. ὑπῆρχεν ὁ Ἄμμων ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Λιβύης,

λαβών εἰς γυναῖκα τὴν Ῥέαν ἀδελφὴν τοῦ Κρόνου· ἐκ δὲ τῆς Ἀμαλθείας ἐγέννησε τὸν Διόνυσον, διὰ τὸ ὁποῖον τοῦτο ἡ Ῥέα παροργισθεῖσα διήγειρε τοὺς λοιποὺς αὐτῆς ἀδελφοὺς κατὰ τοῦ Διός, οἵτινες νικήσαντος αὐτὸν τον ἐδίωξαν εἰς νῆσον Κρήτην. Εἶχε δὲ ἡ Θεότης αὕτη καὶ ἴδιον ναὸν ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας ἔνθα ἦν καὶ ἓν περίφημον μαντεῖον, Ἄμμωνος χρηστήριον λεγόμενον, Ἡροδ. τὸ ὁποῖον ἐδίδε τοὺς χρησμοὺς διὰ μόνων σημείων. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας καὶ Καθέδρα τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου. ὅθεν, τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Ἄμμωνι, Στράβ.

Ἀμμωνεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, Στέφ. Βυζ.

Ἀμμωνία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς Μαρμαρικῆς, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς εὐφόρου Ὀάσεως, μὲ πρατεύουσαν πόλιν τὸν Ἄμμωνα ἔνθα ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, Στέφ. Βυζ. καὶ, Ἀμμωνιακὴ χώρα, Πτολ. τανῦν δὲ Σχιβά. — 2) ταὐτ. τῷ Παραιτόνιον, ὅπερ ἴδε, Στράβ.

Ἀμμωνιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἄμμωνος, οἷς, ἡ Ἀμμωνιὰς ναῦς, ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ ναῦς ἥτις ἐστέλλετο κατὰ καιροὺς πρὸς τὸν ἐν Ἄμμωνι Δία, ἴσως δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Δηλιὰς λεγομένη.

Ἀμμώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ἄμμωνος, ἢ ἐξ Ἄμμωνος. Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς χώρας Ἀμμωνίας ἐν Ἀφρικῇ, Ἡροδ. 2, 32.

Ἀμμώνιος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς Αἰγύπτου, ζήσας περὶ τὴν πρώτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ Πλούταρχος. Πλούταρ. — 2) ἕτερος Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεύς, χριστιανός, συγγράψας βιβλία τινὰ περὶ χριστιανικῶν δογμάτων.

Ἀμμωνίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλυκ. τοῦ Ἀμμώνιος, αἱ Ἀμμωνίδες ἕδραι, ἐκαλεῖτο ἰδίως ὁ ἐν Ἀμμωνίᾳ ναὸς τοῦ Διός, Εὐρ. Ἀλκ. 116.

Ἀμνίας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Στράβ.

Ἀμνισός, ὁ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ἥτις εἰς τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μίνωος ὑπῆρχεν ἐπίνειον τῆς πόλεως Κνωσσοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 188. Στράβ. — 2) μικρός τις ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Κρήτῃ, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 877. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμνισιάς, άδος καὶ Ἀμνισίς, ίδος, ἡ· ἐξ Ἀμνισοῦ, αἱ Ἀμνισιάδες Νύμφαι, αἱ Νύμφαι τοῦ Ἀμνισοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τῆς Κρήτης Καλλιμ. εἰς Ἀρτ. 15. Στέφ. Βυζ. (ἡ διὰ τοῦ σσ γραφὴ ἔστιν ἡμαρτημ.)

Ἀμνῖται, οἱ, παρὰ Διον. Περ. 571. ἀναμφιβόλως ἡ παρὰ Στράβ. γραφὴ Ναμνῖται ἔστιν μᾶλλον ὀρθή, ὅπερ ὅρα.

Ἀμοιβέας, ου, ὁ. Περίφημός τις μουσικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 30. ἡ παρ' Ἀθην. γραφ. Ἀμοιβεὺς φαίνεται ὀρθοτρ.

Ἀμοίνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Πολυδέκτωρ υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Ὑγῖν.

Ἀμομφάρετος, ὁ. Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου, Ἡροδ. 9, 53.

Ἀμοπάων, ονος, ὁ. Εὐγενὴς Τρὼς υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 276.

Ἀμόργης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδ. 5, 121. — 2) Υἱὸς τοῦ Πισσούθνου καὶ ἔγγονος τοῦ Ὑστάσπου, Πέρσης Σατράπης τῆς Καρίας, Θουκ. η', 5.

Ἀμοργός, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀνατολικῶς τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, περίφημος ὡς πατρὶς τοῦ ποιητοῦ τῶν ἐλεγείων Σιμωνίδου, καὶ διὰ τὸ ἀξιόλογον ἐν αὐτῇ γινόμενον λινάρι ἰδίως ἀμοργὶς λεγόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου ὕφαινον λεπτότατα λινὰ ὑφάσματα, τανῦν Ἀμοργός, Στράβ ὅθεν, Ἀμόργινος, η, ον, ἐκ τῆς Ἀμοργοῦ, χιτώνια Ἀμόργινα. γυναικεῖοι χιτῶνες ἐξ ἀμοργίδος κατεσκευασμένοι, Ἀριστφ. Λυσ. 150. Οὐσ. δέ, Ἀμόργινοι, οἱ κατοικ. τῆς νήσου Ἀμοργοῦ. — 2) Ἀμοργίς, ίδος, ἐξ Ἀμοργοῦ, Ἀμοργὶς ἄλοπος, τὸ λινάρι τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, Ἀριστφ. Λυσ. 735.

Ἀμόριον, τό. Πόλις τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀμούλιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πρόκα Συλβίου, βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νουμίτορος τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Ἀμούλιος ἔρριψεν εἰς φυλακὴν ἀφ' οὗ ἔμαθεν ὅτι ἐγέννησε κρυφίως, τὸ δὲ βρέφος βαλὼν εἰς ἓν κιβώτιον ἀφῆκε ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ· τοῦτο δὲ ἦν ὁ Ῥωμύλος, ὅστις μετὰ ταῦτα φονεύσας τὸν Ἀμούλιον ἀποκατέστησε πάλιν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νουμίτορα. Πλούταρχ. ὅτι δὲ καὶ Ἀμώλιος, παρὰ Στράβ.

Ἀμοῦν, τό. Αἰγυπτιακὴ λέξις, διὰ τῆς ὁποίας ἐκάλουν τὸν ἐν Ἄμμωνι Δία, καὶ ἐξ ἧς οἱ Ἕλληνες ἐσχημάτισαν τὸ Ἄμμων, Ἡροδ. 2. 42. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμμοῦν· παρὰ δὲ Ἡσύχ. ὁ Ἀμμοῦς. Κατὰ Μανεθ. παρὰ Πλουταρχ. ἐσήμαινεν ἰδίως ἡ λέξις αὕτη, ὑποκάλυψιν, καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐκάλουν μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν πρώτην καὶ ὑπερτάτην Θεότητα, ὡς κεκρυμμένην καὶ ἀόρατον οὖσαν· ἐξ ἐναντίας δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐσήμαινεν αὕτη τὸ φῶς, ἤτοι τὴν μετάβασιν τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ

Ἀμπελίδας, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀμπελίδιον, τό, Ὑποκοριστ. τοῦ Ἀμπελίς.

Ἀμπελίς, ίδος, ἡ. Μία ἑταίρα παρὰ Λουκ.

Ἄμπελος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, τανῦν Καπο Ξέκρον, Ἡροδ. 7, 123. ὅτι δὲ Τορωναίη ἄκρη λεγόμενον, Ἡροδ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον μεσημβρινῶς, τανῦν Καπο Σαλομών, Πτολ — 3) ἕτερον ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς νήσου Σάμου, ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας. — 4) Ἄμπελος καὶ Ἀμπελουσία, τὸ δυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ὅπερ καί, Κώτης ἄκρον ἄλλως ἐλέγετο, τανῦν Cap espartel. Στράβ. ς', Στέφ. Βυζ.

Ἄμπη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεμψεν ὁ Δαρεῖος τοὺς ζωγρηθέντας Μιλησίους νὰ κατοικήσωσιν αὐτόθι, Ἡροδ. 6, 20. πιθαν. ἡ Χάραξ λεγομένη, ἡ πλησίον τῆς Χάρακος.

Ἀμπρακία, ἡ, Ἀμπρακικός, Ἀμπρακιώτης, ἴδε Ἀμβρακία, κ. τ. λ.

Ἀμπυκίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄμπυκος. ὁ Μόψος, Ἡσ. Ἀσπ. 181.

Ἄμπυκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος, Ὀβιδ.

Ἄμπυξ, υκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τιτάρωνος, καὶ ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν περίφημον μάντιν Μόψον, Παυσ. Σχολιστ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 65. — 2) εἷς τῶν Λαπιθῶν ὅστις εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου ἐφόνευσε τὸν Κένταυρον Οἴκλεον, Ὀβιδ.

Ἀμυδών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παιόνων ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, ἥτις ὕστερον καὶ Ἀβυδὼν ἐκλήθη, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 849. Στράβ. ὅθεν Ἀμυδώνιος, ὁ κάτοικος.

Ἀμυζών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀλαβάνδας, τανῦν Βαφί, Στράβ.

Ἀμυθάν, Δωρ. ἀντὶ Ἀμυθέων. Πίνδ.

Ἀμυθέων, έονος, ὁ (ῡ). Υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος, κατοικῶν ἐν Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας. Ὑπανδρευθεὶς δὲ τὴν Ἰδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 259. Ἀπολδ. α', 9, 11. (Ἰωνικ. γενι. Ἀμυθέωνος, Ἡρόδτ. 2, 49.)

Ἀμύκλα, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Νιόβης καὶ τοῦ Ἀμφίονος, ἥτις μόνη αὐτὴ διεσώθη ἐκ τῶν λοιπῶν τῆς Νιόβης παίδων, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσεν, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἀμύκλαι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. μὲ ἓν χαλκοῦν κολοσσιαῖον ἄγαλμα αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἦν τὸ πάλαι ἡ καθέδρα τοῦ βασιλέως Τυνδάρεω· τανῦν δὲ Σκλαβοχώρι, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 584, Πίνδ. ὅθεν ἐπιρρμ. Ἀμύκλαθεν, ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν, Πίνδ. καὶ Ἀμυκλαῖος, αία, αῖον, εἰς τὴν πόλιν Ἀμύκλας ἀνήκων ἢ αὐτόθι ὤν, καὶ Ἀμυκλαιεύς, έως, ὁ κάτοικος· ὅτι, Ἀμυκλαΐτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικος. Ἀμυκλαΐζω, ὁμιλῶ ὡς Ἀμυκλαῖος, ἢ ὡς Λακεδαιμόνιος, Θεόκρ.

Ἀμύκλαι, αἱ. Amyclae. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, πρωτεύουσα τῶν Αὐσονίων· κατὰ Διονυσ. Ἀλικαρν. β', 40. κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἔφυγον ἐκ τῆς πατρίδος των μὴ θέλοντες νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν νέαν Νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου. — Ἐξ αἰτίας δὲ τῶν πολλῶν ἐν αὐτῇ φαρμακερῶν ὄφεων ἐβιάσθησαν οἱ κάτοικοι νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτήν, Πλίν.

Ἀμυκλαῖον, τό. Ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀμύκλαις τῆς Λακωνίας, Στράβ. — 2) Ἓν μέρος τῆς πόλεως Σπάρτης, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ναός τις τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, Θουκ.

Ἀμυκλαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμύκλων ἐν Λακεδαίμονι, ὅτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Λακεδαιμόνιος, Θεοκρ. — 2) ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀμύκλαις ἀρχαίου ναοῦ αὐτοῦ, Παυσ.

Ἀμύκλας, ου καὶ α, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης, καὶ βασιλεὺς τῆς Λακωνικῆς χώρας, ὅστις ὑπανδρευθεὶς τὴν Διομήδην θυγατέρα τοῦ Λαπίθου ἐγέννησε τὸν Κυνόρταν καὶ Ὑάκινθον καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Λαοδάμειαν γυναῖκα τοῦ Ἀρκάδος. Ὁ Ἀμύκλας οὗτος λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν ἐν Λακεδαίμονι πόλιν Ἀμύκλας, Ἀπολδρ. γ', 9, 1. 10, 3. — 2) Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον Διογ. ὁ Λαέρτ. καλεῖ Ἀμυκλον. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. γ', 19. (Ἀμύκλας γενικ. α, παρ' Ἀπολδρ. καὶ Παυσ. παρὰ δὲ Εὐσταθ. καὶ Στεφ. Βυζ. Ἀμύκλας, αντος.)

Ἄμυκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Βιθυνίδος Νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος, βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων ἐπὶ τῆς Βιθυνίας· ὑπῆρξε δὲ εἷς τῶν ἀνδρείων καὶ φοβερῶν γιγάντων τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις προσκαλῶν εἰς ἀγῶνα ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους, ἐφόνευε τοὺς πλείστους, τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κάστορος, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς ταύτην χώραν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 98, 777. Ἀπολδρ. α', 9, 20. — Υἱὸς τοῦ Ὀφίονος εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Λαπίθην Κέλαδον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ. Μεταμ.

Ἀμυμώνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Κυρώπης, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεὶς ὁ Ποσειδῶν πλησίον μιᾶς πηγῆς ἐν

Ἀργολίδι, ὅτε αὐτὴ ἦλθε νὰ λάβῃ ὕδωρ, ἐγέννησε τὸν Ναύπλιον, Ἀπολλδ. β', 1, 4. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τρίκρουνος βρύσις ἐν Ἀργολίδι, ἥτις ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς Τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτόθι τὴν Ἀμυμώνην θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἀποτελοῦσα ἕνα μικρὸν ῥύακα χύνεται εἰς τὴν Λερναίαν λίμνην, Ἀπολ. Ῥοδ. α', 137. Ἀπολλδ. β', 5, 2. ἔθεν, Ἀμυμώνιος, ία, ιον, τῆς Ἀμυμώνης, Εὐριπ.

Ἀμύνανδρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Τιμ.

Ἀμυνᾶς, ᾶ, ὁ, = Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν Ἀθαμάνων ἐν Ἠπείρῳ, Πολύβ.

Ἀμυνίας, ου, ὁ, ἄλλως καὶ Ἀμεινίας. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς ὀγδοηκοστῆς ἐννάτης Ὀλυμπιάδος. Ὁ Ἀριστοφάνης χλευάζων καλεῖ αὐτὸν Ἀμυνίαν, ὡς κόλακα, κεράστην καὶ μαλθακόν, Ἀριστφ. Σφ. 74. — 2) Τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Νεφ. 3.

Ἀμύντιχος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ Ἀμύντας, Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 132.

Ἀμύντας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀμύντης. Ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας. Ἀμύντας, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτα ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀερόπου, οὗτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου βασιλέως τῶν Περσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ πληρόνῃ καὶ φόρον· τούτου διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος, Ἡρόδοτ. 8, 139. — 2) Υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ δευτέρου Περδίκκα, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας διὰ συνεργείας τοῦ Σιτάλκου βασιλέως τῶν Θρακῶν, ἀπ' ὅπου ὅμως ὕστερον ἐδιώχθη καὶ ἀπέθανε τὸ 413 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκυδ. β', 95. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀριδαίου, βασιλεύσας ἐν Μακεδονίᾳ ἀπὸ τὸ 393 ἕως 369 ἔτος πρὸ Χρ. ἀφήσας τρεῖς υἱούς, τὸν Ἀλέξανδρον δεύτερον, Περδίκκαν καὶ Φίλιππον, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ξενοφ. Ἡρόδτ. — 4) Στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Δημ. τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνουσιν υἱὸν τοῦ Περδίκκα ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν. — 6) Βασιλεύς τις τῆς Γαλατίας καὶ Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην ἦν σύμμαχος τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου.

Ἀμυντορίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀμύντορος, Πινδ. Ὀλ. 7, 48.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, κατοικῶν ἐν Ἐλεῶνι κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 266. πατὴρ τοῦ Φοίνικος, Κράντορος καὶ τῆς Ἀστυδαμείας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον, Ἀπολλδ. β', 7, 7.

Ἀμύνων, οντος, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μαλθακὸς καὶ ἀβροδίαιτος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 365.

Ἀμύργιοι Σκύθαι. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Σάκων, Ἡρόδτ. 7, 64.

Ἄμυρις, ιος, ὁ· σοφὸς ἐπικαλούμενος. Ἐκ τῆς Σίριος πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Δαμάσου, Ἡρόδτ. 6, 126.

Ἄμυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θετταλίας ῥέων ἐκεῖσε τῆς πόλεως Μελιβοίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 596.

Ἀμυρταῖος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις μετὰ τὸν Ἴναρον ἐβασίλευσεν ὢν πρότερον στρατηγὸς τῶν ἀποστατησάντων Αἰγυπτίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, Ἡρόδτ. 3, 140.

Ἀμφαναί, αἱ, καὶ Ἀμφαναία, ἡ. Πόλις τῆς Θετταλίας, Εὐρπ. Ἡρ. Μαιν. 389. Στέφ. Βυζ.

Ἀμφαξῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμόν, Πολύβ. παρὰ δὲ Στράβ. καλεῖται Παραξία.

Ἄμφεια, τά. Μικρὰ πόλις ὀχυρὰ τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἥτις ἔδωκεν αὐτὴ τὴν αἰτίαν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, πιθαν. ἡ παρ' Ὁμ. Ἀμφιγένεια, Παυσ.

Ἀμφεῖον, τό, = Ἀμφιεῖον.

Ἀμφήρης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.

Ἀμφιάλη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἀπ' ὅπου ἐγίνετο καὶ ἡ εἰς αὐτὴν περαίωσις, Στράβ.

Ἀμφίαλος, ὁ. Εἷς τῶν Φαιάκων υἱὸς τοῦ Πολυνήου, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 114.

Ἀμφιάναξ, ακτος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅς τις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Προῖτον διωχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρισίου καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἄντειαν, Ἀπολλδ. β', 2, 1.

Ἀμφιάραος, ὁ. Ἰωνικ. Ἀμφιάρεως, Δωρ. Ἀμφιάρηος. Υἱὸς τοῦ Οἰκλέως, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Μελάμποδος, περίφημος μάντις τῆς ἀρχαιότητος καὶ προσφιλὴς τῶν θεῶν, Ὁμρ. Ὀδ. Ο, 244. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριφύλην ἀδελφὴν τοῦ Ἀδράστου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαίωνα καὶ Ἀμφίλοχον, καὶ κατεστάθη ἡγεμὼν τοῦ Ἄργους· νέος ὢν ἔτι ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἔπειτα δὲ συγκατηριθμήθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς μαντικῆς προεγίνωσκεν, ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείαν ἔμελλε νὰ θανατωθῇ, ἐκρύφθη κατ' ἀρχὰς διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν φθορὰν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης γαμβρὸς τοῦ Ἀδράστου, πείσας τὴν Ἐριφύλην δι' ἑνὸς χρυσοῦ ὅρμου, ἀνεκάλυψε παρ' αὐτῆς τὸν τόπον, ἔνθα ἦν κεκρυμμένος· ὅθεν ὁ Ἀμφιάραος ἀναγκασθεὶς νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὑπεχρέωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλκμαίωνα μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς μητρός του Ἐριφύλης· πρὸ τῶν Θηβῶν δέ, ὡς λέγεται, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πεσὼν μετὰ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ εἰς ἓν χάσμα ἀπέθανε, ἢ κατ' ἄλλην διήγησιν, ἡ γῆ δι' ἐπιταγῆς τοῦ Διὸς κατέπιεν αὐτόν. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 585. Ἀπολλδ. γ', 6, 2. Εἶχεν ὁ Ἀμφιάραος ἴδιον ναὸν πλησίον τῆς Ὠρωποῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ὅπου ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ δι' ὀνείρων, Ἡρόδοτ. 1, 46. Παυσ. (Ἀμφιάραος, Ὁμρ. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικ. Ἀμφιάρηος, παρὰ Πινδ. καὶ ὕστερ. ἐπικ. Ἀμφιάρεως, παρ' Ἡροδ. καὶ ἀρχ. Αττικ. Δοτ. Ἀμφιάρῃ, Πινδ. Νεμ. 9, 58.)

Ἀμφιαρεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀμφιάρεω, Στράβ.

Ἀμφίας, ου, ὁ. Ἐπιδαύριός τις, παρὰ Θουκυδ.

Ἀμφιγένεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Νέστορος οὖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 593. καὶ τὸ Ἀμφιγένειον· πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Ἄμφεια κληθεῖσα.

Ἀμφιδάμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐθανάτωσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ διὰ τὰς ἀπανθρώπους καὶ τυραννικάς του πράξεις. Ἀπολδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀλεοῦ, Ἀπολδ. γ', 9, 2. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α', 161. — 3) Ἥρως τις τῆς Σκανδείας ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας, ὁ φιλοξενήσας τὸν Αὐτόλυκον, Ὁμρ. Ἰλ. Κ, 269. — 4) Ὀπούντιος πατὴρ τοῦ Κλυτωνύμου, τὸν ὁποῖον παῖδα ἔτι ὄντα ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος παίζων τοὺς κύβους, Ὁμρ. Ἰλ. Ψ, 87. — 5) Βασιλεὺς τῆς Χαλκίδος ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην ἐναντίον τῶν Ἐρυθραίων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔθηκαν ἀγῶνας οἱ παῖδες αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἡσίοδος ἔλαβε ποτὲ τὸ βραβεῖον ὡς ἀριστεύσας ἐν τῇ ποιήσει, Ἡσδ. Ἔργ. 652.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ. Ἐπιθ. του Ἡφαίστου, χωλαίνοντος καὶ κατὰ τοὺς δύο πόδας, Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 395.

Ἀμφίδικος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ Θηβαῖος, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Παρθενοπαῖον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηβῶν, Ἀπολλδ. γ'. 6, 8. κατ' Εὐριπ. Φοιν. 1160. ἐφονεύθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου.

Ἀμφίδολοι, οἱ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, ὅτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 25. Στέφ. Βυζ. καί, Ἀμφιδολία ἢ Ἀμφιδολίς, ίδος, ἡ. Χώρα πέριξ τῆς πόλεως τῶν Ἀμφιδόλων, Θουκ.

Ἀμφίδωρος, ὁ. Μεγαρεύς τις, παρὰ Θουκδ.

Ἀμφιεῖον, τὸ Κυρίως, ναὸς τοῦ Ἀμφίονος, ἢ ὁ τάφος αὐτοῦ ἐν Θήβαις, κείμενος ἔνδοθεν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πλησίον τῆς ἀκροπόλεως Καδμείας, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 8. παρ' Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 528, ὁ Τύμβος τοῦ Ἀμφίονος, ἴδε καὶ Παυσ. Θ', 17. (Ἀμφεῖον, τό, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 8. καὶ Ἄμφειον, τό, παρὰ Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. κατὰ Γραμμ. ἔπρεπε νὰ λέγηται Ἀμφιόνειον, παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 372.)

Ἀμφιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρώνακτος καὶ γυνὴ Ἀδράστου, Ἀπολλδ. α', 9, 13. — 2) Γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου πάππου τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 416. — 3) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ὀφέλτου, Ἀπολλδ. α', 9, 14.

Ἀμφίθεμις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος ἐκ Κρήτης, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς νύμφης Τριτωνίδος τὸν Νασάμωνα καὶ τὸν Κάφαυρον, Ἀπολ. Ῥοδ. 1494.

Ἀμφίθεος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυσίνου, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἔφερεν ἐκ Λακεδαίμονος τὴν εἰρήνην. Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἀμφίθεος, ἤτοι διπλοῦς θεός, ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης νὰ ἐμπαίξῃ παριστάνων αὐτὸν καταγόμενον ἐκ τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος, Ἀριστφ. Ἀχαρ 46.

Ἀμφιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ Ἰλ Σ, 42.

Ἀμφίκαια, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Διονύσου, ἥτις ἔπειτα κατὰ διαταγὴν τῶν Ἀμφικτυόνων ὠνομάσθη Ὀφιτεία, Ἡρόδτ. 8, 33. ἡ Ἀμίκλεια παρὰ Παυσαν. Θ', 33. ὅθεν Ἀμφικαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀμφικλῆς, έους ὁ. Σικελιώτης τις παρὰ Θεοκρ.

Ἄμφικλος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 313.

Ἀμφικράτης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Σαμίων, Ἡρόδτ. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀμφικτύονες, οἱ. Οὕτως ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ στελλόμενοι ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον πρὸς ἔρευναν καὶ διάταξιν τῶν κοινῶν μεταξὺ των ὑποθέσεων καὶ συμφερόντων, Ἡρόδτ. ὠνομάσθησαν δὲ Ἀμφικτύονες ἀπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις πρῶτος καθίδρυσε τὴν σύνοδον ταύτην· πιθανώτ. μέντοι ἐκαλοῦντο ἀνέκαθεν Ἀμφικτύονες, ὡς οἱ ἐγγύτεροι καὶ πέριξ κάτοικοι τῶν Θερμοπυλῶν, ὅπου ἐσυγκροτεῖτο ἡ συνέλευσις αὐτῶν.

Ἀμφικτυονία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τῶν Ἀμφικτυόνων, Δημοσθ. — 2) Ἡ σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων συγκροτουμένη, συνήθως ἐκ δώδεκα Ἑλληνικῶν πόλεων, αἵτινες κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἐκ τῶν ἐν Θετταλίᾳ κατοικούντων λαῶν· τούτων ἕκαστον ἔπεμπεν ἐτησίως ἕκαστη δύο ἀντιπροσώπους ἕνα Ἱερομνήμονα καλούμενον, ὅστις ἐφρόντιζε περὶ τῶν τῆς θρησκείας συμφερόντων, καὶ ἕτερον Πυλαγόραν, ὅστις ἐρεύνα καὶ ἐφρόντιζεν αὐτόθι τὰς κατ' ἰδίαν μεταξὺ τῶν πόλεων τού-

τους διαφοράς, καὶ πολεμικὰς ὑποθέσεις, συναρμόττων καὶ συμβιβάζων αὐτάς, καὶ εἶχεν ἑκάστη τῶν πόλεων τούτων δύο ψήφους· συνηθροίζετο δὲ ἡ συνέλευσις αὕτη τῶν Ἀμφικτυόνων κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὴν Ἀνθήλην πόλιν μικρὰν τῆς Φωκίδος, ὕστερον δὲ ἐναλλάξ, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὰς Πύλας, ἤτοι εἰς τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἡ σύνοδος αὕτη καὶ Πυλαία, καὶ ἅπαξ εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Ἡρόδοτ. 7, 200. Παυσ. ὅθεν Ἀμφικτυονικός, ή, όν, εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἀμφικτυονίας ὤν, τὸ Ἀμφικτυονικὸν σύστημα, ἤτοι ὁ Ἀμφικτυονικὸς δεσμός. — 2) Ἀμφικτυονίς, ίδος, ἡ· τῆς Ἀμφικτυονίας· Ἀμφικτυονὶς πόλις, ἐλέγετο ἡ Ἑλληνικὴ πόλις, ἥτις ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἀμφικτυονικὸν δεσμόν.

Ἀμφικτυονία. ἡ Ἀμφικτυονίς, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἥτις εἶχεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος, ἔνθα κατ' ἀρχὰς συνήγοντο οἱ Ἀμφικτύονες, Ἡρόδτ. 7, 200.

Ἀμφικτύων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, ἢ κατ' ἄλλους εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις ὑπανδρευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ἀττικῇ διώξας ἀπὸ τοῦ θρόνου τὸν πενθερὸν αὐτοῦ· ἀλλ' ὕστερον ἐδιώχθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Οὗτος λέγεται, ὅτι ἐσύστησε πρῶτον τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον, διὰ τοῦτο καὶ εἶχεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος, Ἡρόδτ. 7, 200. Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

Ἀμφιλοχία, ἡ, καὶ Ἀμφιλοχική. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν Ἄργος, τὸ Ἀμφιλοχικὸν καλούμενον, δι' ὃ ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ Ἀργεία, Θουκδ. β', 68.

Ἀμφίλοχοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Ἀμφιάρεω, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα, Θουκδ. ὅθεν Ἀμφιλοχικός, ή, όν, τῶν Ἀμφιλόχων, ἢ ἐκ τῆς Ἀμφιλοχίας.

Ἀμφίλοχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἀλκμαίωνος ἐξ Ἄργους, περίφημος μάντις καὶ οὗτος, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, καὶ ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του ἔκτισε μετὰ τοῦ Μόψου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐπὶ τῆς Κιλικίας· ἀλλ' ὕστερον ἐλθόντες εἰς ἔριδα ἀμφότεροι καὶ μονομαχήσαντες ἐθανατώθησαν· εἶχε δὲ ὁ Ἀμφίλοχος ἓν περίφημον μαντεῖον ἐν Μαλλῷ, καὶ ἐν Ὠρωπῷ ἐτιμᾶτο μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς ἕνα κοινὸν βωμόν. Ὁμρ. Ὀδ. 248. Ἀπολλόδρ. γ', 10, 8. Κατὰ δὲ Θουκδ. β', 68. ἔκτισεν οὗτος τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν λεγόμενον, ὅτε μὴ εὐαρεστούμενος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἔφυγεν ἐκ τῆς Πελοποννήσου. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Μαντοῦς, ἔγγονος τοῦ Ἀμφιάρεω· ἀνατραφεὶς κατ' ἀρχὰς πλησίον τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἦλθεν ἔπειτα κατά τινα διαταγὴν τοῦ μαντείου καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἄργος Ἀμφιλοχικόν, τὸ ὁποῖον κατά τινας λέγεται, ὅτι ἐκτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδρ. γ', 7, 7. — 3) Υἱὸς τοῦ Δρύαντος, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Ἀλκινόη λέγεται, ὅτι ἔγινεν ἐμμανὴς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, Παρθ. — 4) Μακεδών τις, Δημοσθ.

Ἀμφιλογίαι, αἱ· παρ' Ἡσιδ. Θεογ. 226. ἀναφέρεται ὡς τέκνον τῆς Ἔριδος, ἤτοι ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἀμοιβαίων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐρίδων.

Ἀμφίλυτος, ὁ. Μάντις ἐκ τῆς πόλεως Ἀχαρνῶν ἐν Ἀττικῇ, Ἡρόδτ. α', 61. ἔνθα ἡμαρτημ. καὶ Ἀκαρνὰν γράφετ. παρβλ. Πλάτ. Θεαγ. σελ. 124.

Ἀμφίμαλλα, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου Κρήτης κατὰ τὸν ὁμώνυμον κόλπον, τανῦν Ἀρμυρόν, Στράβ. ι', 4, 3. ἔνθα πρότερον Ἀμφιμαλία ἐγράφετο. Τὸ Ἀμφιμάλλιον, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Ἀμφιμάλη, παρὰ Πτολμ.

Ἀμφίμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης, Ἀπολλδρ. β', 4. 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Κτεάτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, στρατηγὸς τῶν Ἐπειῶν ἐξ Ἤλιδος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 620. — 3) Υἱὸς τοῦ Νομίονος, ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας στρατηγὸς τῶν Καρῶν, κεκοσμημένος θηλυπρεπῶς, τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ μάχῃ καὶ ἀγανακτήσας ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἔλαβε τὴν πολυτελῆ ἐκείνην στολήν του, Ἰλ. Β, 870.

Ἀμφίμαρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Μούσης Οὐρανίας τὸν Μουσικὸν Λίνον, Παυσ. θ', 29.

Ἀμφιμέδων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μελανθίου, καὶ εἷς τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστήρων, ὅστις πληγώσας τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν χεῖρα ἐφονεύθη ἀμέσως ὑπ' αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Ω. 103.

Ἀμφιμνηστος ὁ. Ἐπιδάμνιός τις, Ἡρόδ. 6, 127.

Ἀμφινεύς, ὁ. Εἷς τῶν γνησίων υἱῶν τοῦ Κάστορος, Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ.

Ἀμφινόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ 44. — 2) Γυνὴ τοῦ Αἴσονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος, ἥτις ἐθανατώθη ἰδιοχείρως εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Πελίου, καταρωμένη μεγάλως κατ' αὐτοῦ, ὡς φονέως τοῦ τέκνου της. Διοδ. Σικ. δ', 51. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, Διοδρ.

Ἀμφίνομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νίσου βασιλέως τοῦ Δουλιχίου, εἷς ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἀπέκτεινεν ὁ Τηλέμαχος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμρ. Ὀδσ. Π, 394. — 2) Σικελιώτης ἐκ τῆς πόλεως Κατάνης, ὅστις ἔσωσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀναπίου τοὺς γονεῖς τουεκ τῶν φλογῶν τῆς ἐκρήξεως τοῦ ὄρους Αἴτνης, Στράβ.

Ἄμφιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σελάγου ἐκ τῆς πόλεως Παισοῦ τῆς μικρᾶς Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 830. — 2) Ἄμφιος, υἱὸς τοῦ Μέροπος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, ἡγεμὼν τῶν Τρώων, Ἰλ. Κ, 612.

Ἀμφίπαγος ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας ἐπὶ τοῦ Δυτικοῦ αὐτῆς μέρους.

Ἀμφίπολις, εως, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἥτις πρὸ τοῦ ἔτι νὰ ὑποταχθῇ ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ὑπῆρχεν ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, Ἐννέα Ὁδοὶ καλουμένη. Φίλιππος ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας κηρύξας αὐτὴν κατ' ἀρχὰς αὐτόνομον καὶ ἐλευθέραν τῆς ἐπιῤῥοῆς τῶν Ἀθηναίων, μετ' ὀλίγον τὴν ἐκυρίευσεν, ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ κατεστάθη μητρόπολις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας. Θουκδ. δ', 104. Ἡρόδ. ὅθεν, Ἀμφιπολίτης ὁ κάτοικ.

Ἀμφίπυρος, ου, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅτε αὕτη ἔφερεν εἰς τὰς δύο χεῖράς της ἀνημμένας λαμπάδας, Καλλμ.

Ἀμφιρώ, οῦς, ἡ· καὶ Ἀμφιῤῥόη, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ μία τῶν Ὠκεανίδων θεῶν, Ἡσδ. Θεογ. 360.

Ἄμφισσα, ἡ. Ἀρχαία μητρόπολις τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φωκίδος, ἀπέχουσα 120 στάδια τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, τὴν ὁποίαν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐκυρίευσε δυνάμει Ἀμφικτυονικοῦ θεσπίσματος, Παυσ. ι', 30. ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τῆς Ἀμφίσσης ἐγγόνου τοῦ Αἰόλου, τανῦν Σάλωνας, Ἡρόδοτ. ὅθεν, Ἀμφισσεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἄμφισσα, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως, ἔγγονος τοῦ Αἰόλου, τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Ἀπόλλων· ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ἡ πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων Ἄμφισσα, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ τάφος αὐτῆς, Παυσαν.

Ἄμφισσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δρυόπης, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Οἴτην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, Ἀντ. Λιβ.

Ἀμφίστρατος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, ἡνίοχος τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, Στράβ. ιά.

Ἀμφιστρεύς, έως, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 318.

Ἀμφιτρίτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος, βασίλισσα τῆς Θαλάσσης, Ἡσδ. Θεογ. 243. κατὰ Ἀπολλδρ. α', 2, 2 ἦν αὕτη μία τῶν Ὠκεανίδων, ἥτις ἀποφεύγουσα κατ' ἀρχὰς τὸν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος γάμον, ἐκρύβη πλησίον τοῦ Ἄτλαντος, ὁ δὲ Ποσειδῶν πέμψας ἕνα δελφῖνα πρὸς ζήτησιν αὐτῆς, εὗρεν αὐτήν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ δελφὶν οὗτος συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν ἀστέρων· μετ' αὐτῆς δὲ ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τοὺς Τρίτωνας, τὴν Ῥόδην καὶ πολλὰ ἄλλα τέκνα. Ὁμ. Ὀδσ. Κ, 422. Ἡσδ. Θεογ. 930.

Ἀμφιτρόπη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, ἐπιῤῥμ. Ἀμφιτροπῆσιν, ἐν Ἀμφιτρόπῃ, Αἰσχίν. καὶ Ἀμφιτροπεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀμφιτρύων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τίρυνθος Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόης, ἔγγονος τοῦ Περσέως. Ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Ἠλεκτρύωνος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰφικλέα, μετὰ τῆς ὁποίας ὅμως ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Τίρυνθος φονεύσας εἰς μίαν ἔριδα τὸν πενθερόν του Ἠλεκτρύωνα καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Κρέοντα εἰς τὰς Θήβας, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐχορήγησεν ὅλα τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν ἀναγκαῖα. Ἐνταῦθα ἐγεννήθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸν ὁποῖον συνέλαβεν ἡ Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διὸς εἰς ἀπουσίαν τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 392. (τὸ ἰῶτα ἔστιν ἐνταῦθα βραχύ, καθὼς παρὰ Θεοκρτ. Εἰδ. κδ', 1.)

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὁ Ἡρακλῆς, Ἡσδ. Θεογ. 317.

Ἀμφίων, ίονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰασίου καὶ ἔγγονος τοῦ Λυκούργου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ δὲ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Νηλεὺς βασιλεὺς τῆς Πύλου, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 285. — 2) Εἷς τῶν τεττάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ν 692. — 3) Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης Θηβαῖος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ζήθου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν διώξας αὐτόθεν τὸν νέον Λάϊον, κτίσας καὶ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, ὅπου λέγεται, ὅτι διὰ τῆς μελῳδίας τῆς λύρας του ἐκίνει καὶ αὐτοὺς τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν τῶν τειχῶν ἀναγκαίους λίθους, ὢν εἷς τῶν περιφημοτέρων μουσικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν δὲ πρότερον πόλιν Καδμείαν ἀφῆκεν ὡς ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν· ἡ λύρα αὐτοῦ, ἥτις τοιοῦτον φημίζεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἦν ἑπτάχορδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἦν δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν· ὑπανδρευθεὶς δὲ τὴν Νιόβην θυγατέρα τοῦ Ταντάλου ἐγέννησεν ἑπτὰ υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας, Ὁμρ. Ὀδσ. Λ, 261. Ἀπολλδρ. γ', 10, 1. — 4) Υἱὸς τοῦ προτέρου Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὅστις μόνος διεσώθη τῶν λοιπῶν παίδων, τοὺς ὁποίους ἐτόξευσεν ὁ Ἀπόλλων, Ἀπολλδρ. γ', 5, 6. — 5) Υἱὸς τοῦ Ὑπερασίου ἐκ Πελλήνης τῆς Ἀχαΐας, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 176. — 6) Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πατὴρ τῆς Λάβδας μητρὸς τοῦ

Νεφέλου, Ἡρόδ. — ὅθεν, Ἀμφιόνιος, ία, ιον· τοῦ Ἀμφίονος, Εὐριπ.

Ἀμφότερος, ὁ. Λύκιός τις πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Τρώων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τὸν Πάτροκλον, Ὁμ. Ἰλ. Π, 415. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλλιρρόης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀκαρνᾶνος, Ἀπολλόδ. γ', 7, 8.

Ἀμφρυσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 54. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμφρυσσός. — 2) = Ἄμβρυσος.

Ἀμώλιος, ὁ, Amoulios, ἴδε Ἀμούλιος.

Ἀναβησίνεως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 113.

Ἀνάγνειαι, αἱ, αἰ, Ἀναγνία, ἡ. Anagnia. Μητρόπολις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, Πολύβ. καὶ Στράβ.

Ἀναργυροῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, γνωστὸς διὰ τὸ ἐνταῦθα φυόμενον δυσώδες φυτὸν ἀνάργυρον, ὅθεν παροιμ. τὸν ἀνάργυρον κινεῖν, κινῶ τι πρὸς ἰδίαν βλάβην, Στέφ. Βυζ. ἐπίρρ. Ἀναργυροῦντάθεν, ἐξ Ἀναργυροῦντος, Ἀριστ. καὶ Ἀναργυράσιος, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Ἀναργυροῦντος, Ἡρόδ.

Ἀναία, ἡ, καὶ Ἄναια, τά. Πόλις τῆς Ἰωνίας κειμένη ἀνατολικῶς ἀπέναντι τῆς Σάμου, Θουκ. ὅθεν Ἀναΐτης, ου, καὶ Ἀναΐτις, ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Θουκ. η', 61.

Ἀναίτιος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀναῖτις, ιδος, ἡ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πέρσαις, Καππαδόκαις, Ἀρμενίοις καὶ Μήδοις ἡ Σελήνη, ἢ ὁ Ἑωσφόρος καὶ Ἕσπερος ἀστήρ, κυρίως Ἀναχίδ καλούμενος, διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἄρτεμις εἶχεν ἕνα ναὸν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Λακεδαίμονι, Παυσ. γ', 16. ἐλατρεύετο δὲ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν χώραν Ἀκιλισηνὴν τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πλούτρ. — 2) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Λυδοῖς, Παυσαν.

Ἀνάζαρβος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τινος ὁμωνύμου ὄρους, κληθεῖσα ὕστερον Καισάρεια.

Ἀνακαία, ἡ, Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Ἀνάκειον, τό. Ναὸς τῶν Διοσκούρων, Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἐν Ἀθήναις, ἰδίως δὲ ὄρος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ ναὸς τῶν Διοσκούρων, Θουκ. η', 93.

Ἀνακρέων, οντος, ὁ· ποιητ. Ἀνακρείων. Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Τέω ἐν Ἰωνίᾳ, ζήσας χρόνον τινὰ ἐν Σάμῳ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τυράννου Πολυκράτους, ὅστις, ὡς λέγεται, ἐτίμα αὐτὸν μεγάλως, ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Ἀθήνας πλησίον τοῦ Πεισιστράτου, καὶ τελευταῖον ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα πέντε χρόνων, Ἡρόδ. Θεοκρ. 17. ἐκ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ποιημάτων ἐσώθησαν ὀλίγαι τινὲς μόνον ᾠδαί, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται.

Ἀνακτορία, ἡ· προσωπκμ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Ἀνακτορίων, Θουκ.

Ἀνακτόριον, τό. Ἀκρωτήριον ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, Θουκ. — 2) Πόλις ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου, ἥτις τελευτᾷ διὰ τοῦ Ἀνακτορίου ἀκρωτηρίου, οὖσα ἀποικία τῶν Κορινθίων, τανῦν Βόνιτσα, Θουκ. α', 55. ὅθεν, Ἀνακτόριος, ία, ιον, τοῦ Ἀνακτορίου, ἔτι δὲ καὶ ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἀνακτορίου, Ἡρόδ.

Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς, Ἀπολλόδ.

Ἀνακυνδαράξης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ βασιλέως Σαρδαναπάλου, Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 5.

Ἄναμος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη δυτικῶς τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Στράβ.

Ἄναρες, οἱ. Ἔθνος Γαλλικὸν κατοικοῦν εἰς τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Πολύβ.

Ἀναξαγόρας, ου, ὁ. Περίφημος φιλόσοφος ἐκ τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς γεννηθεὶς ἐν Κλαζομεναῖς πόλει τῆς Ἰωνίας καὶ ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, φίλος καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, μαθητὴς δὲ τοῦ Ἀναξιμένους ἐν Μιλήτῳ· ἐν Ἀθήναις δὲ ἀφ' οὗ διεβλήθη ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἱερέων ὡς ἄθεος, καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῇ διὰ συνεργείας τοῦ Περικλέους, ὅθεν φυγὼν αὐτόθεν ἦλθεν εἰς Λάμψακον, ὅπου ἀπέθανε. Πλάτ. — 2) Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. δ', 14.

Ἀναξανδρίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λέοντος, βασιλέως ἐν Σπάρτῃ τὸ 570 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν, πρῶτος ἐκ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ὑποχρεώθη δύο γυναῖκας βιασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἐφόρων, διότι ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς δὲν ἐτεκνοποίει. Ἡρόδ. 5, 39. — 2) Υἱὸς τοῦ Θεοπόμπου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου, Ἡρόδτ. 8, 131.

Ἀνάξανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν, Ἡρόδοτ. 7, 204.

Ἀνάξαρχος, ὁ. Θηβαῖός τις στρατηγὸς τῶν Μεθυμναίων, Θουκ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἐπικαλούμενος εὐδαιμονικός, ὅστις ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του τιμώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ληφθεὶς ἀπὸ τὸν Νικοκρέοντα τύραννον τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐθανατώθη μετὰ μεγάλας βασάνους, Διογ. Λαέρτ. Πλούτρ. Ἀλεξ. Ἀρριαν.

Ἀναξιβία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βίαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πελλίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πεισιδίκην, Πελόπειαν, Ἱπποθόην καὶ Ἄλκηστιν, Ἀπολλόδ. α', 9, 10. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κρατιέως ἢ Ἀτρέως, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην καὶ Πεισιδίκην, τὸν Ἀντίοχον, Ἐχέφρονα καὶ ἄλλους υἱούς, Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου· ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Στρόφιον ἐγέννησε τὸν Πυλάδην, Παυσ. β', 29. — 4) Νύμφη τις, ἥτις καταδιωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπ' ὅπου ἔγινεν ἀφανής.

Ἀναξίβιος, ὁ. Πλοίαρχός τις Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφ.

Ἀναξικράτης, ους, ὁ (ε). Βυζαντινός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀναξίλαος, ὁ, Ἰωνικ. Ἀναξίλεως, ω, Δωρικ. Ἀναξίλας, α. Υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, Ἡρόδοτ. 8, 131. — 2) Τύραννος τοῦ Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσήνιος, ὅστις κυριεύσας τὴν πόλιν Ζάγκλην ἐπὶ τῆς Σικελίας μετὰ τῶν φυγόντων Μεσσηνίων ἐκάλεσεν αὐτὴν Μεσσήνην 494 πρὸ Ἡρόδοτ. 6, 23. — 3) Ἀναξίλαος ἐκ Λαρίσσης, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου, τὸν ὁποῖον ὁ μονάρχης οὗτος ἐξώρισεν ἐκ τῆς Ἰταλίας διὰ τὰς μαγείας του. — 4) Κωμικός τις ποιητής, παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. κ', 27.

Ἀναξίμανδρος, ὁ. Μιλήσιος φιλόσοφος, μαθητὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς καὶ τοῦ Θαλοῦ, διδάσκων τὴν φιλοσοφίαν του ἐν τῷ κοινῷ, πρῶτος ὅστις κατεσκεύασε γηΐνον σφαῖραν καὶ ἐχάραξε γεωγραφικοὺς πίνακας, Πλούταρχ.

Ἀναξιμένης, ους, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήσιος τῆς ἀρχαίας Ἰωνικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου, Διογ. Λαέρτ. — 2) Ἱστορικὸς Λαμψακηνός, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων· περὶ δὲ τὰ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας αὐτοῦ τοῦ ὁποίου τὰς πράξεις ἱστόρησε, Διογ. Λαέρτ. — 3) Ἕτερος Ἀναξιμένης Λαμψακηνὸς ῥήτωρ, Στράβ.

Ἀναξῖνος, ὁ. Κατάσκοπός τις τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ. περὶ Στεφ.

Ἀνάξιον, τό. Πόλις τῆς Παμφυλίας κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μέλανος ποταμοῦ. Σκύλ.

Ἀνάξιππος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν.

Ἀναξιρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κορώνου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐπειὸς ἐγέννησε τὴν Ὑρμίναν, Παυσαν. ε', 1.

Ἀνάξις, ιδος, ἡ, καὶ Ἀναξίας, ἄδος. Θυγάτηρ τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἰλαείρας κόρης τοῦ Λευκίππου, Παυσαν. β', 22.

Ἀναξώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόμης, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ θείου αὐτῆς Ἠλεκτρύωνος ἐγέννησε τὴν Ἀλκμήνην, Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Μήτηρ τοῦ Σίνιδος καὶ Κερκυόνος ἐκ Τροιζῆνος, τὴν ὁποίαν ἠράσθη ὁ Θησεύς, Πλούτρχ. Θησ. κθ'.

Ἀνάπίας, α, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφινόμου, ἴδε Ἀμφίνομος.

Ἄναπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, Θουκ. Θεοκρ. Εἰδ. α', 68. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῇ πόλει Στράτῳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῷον, Θουκ. β', 82.

Ἀναριάκαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν μεταξὺ Ὑρκανίας καὶ Ἀτροπατηνῆς.

Ἀνάριον, τό. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πτολμ. ε', 13.

Ἄνας, α, ὁ. Anas. Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, ὅστις σχηματίζει τὰ σύνορα μεταξὺ Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας, τανῦν Γουαδιάνας, Στράβ.

Ἄναυα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας μεταξὺ Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου ποταμῶν πλησίον λίμνης τινός, Ἡρόδτ. 7, 30.

Ἄναυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον, Ἡσ. Ἀσπ. 477. — 2) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, Μοσχ. Εἰδ. β', 31.

Ἀναφαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω διὰ τὴν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀνάφης λατρείαν του, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀνάφη, ἡ. Μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Θήρας (Σαντορίνης) ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, διότι ἐφάνη ἀμέσως πρὸ αὐτῶν ἀπροσδοκήτως. Ἐνταῦθα ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὁ Ἀπόλλων ἐπικαλούμενος Ἀναφαῖος, Ἀπολ. Ῥοδ Δ, 1706. Ἀπολλόδ. α', 9, 26.

Ἀνάφης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀτάνου Πέρσης, στρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ, Ἡρόδοτ.

Ἀνάφλυστος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, ὀχυρὸς διὰ τὰ πέριξ ὄρη, Ἡρόδτ. 4, 99. ὅθεν, Ἀναφλύστιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ἀναφλύστου ὤν· καὶ ἀναφλᾶν, κωμ. παρὰ Ἀριστφ. Βάτρ. 427. Ἱππ. 982.

Ἀνάχαρσις, ιος, καὶ ιδος, ὁ, Αἰτ. Ἀνάχαρσιν. Περίφημος Σκύθης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ὅστις διὰ τὸν πρὸς τὰς μαθήσεις ζῆλόν του ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τοῦ Σόλωνος διὰ νὰ διδαχθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας, γενόμενος φίλος τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέτου τῶν Ἀθηναίων, Ἡρόδ. 4, 46, 76. γεν. ιος, παρ' Ἡροδτ. καὶ Πλάτ. ιδος, παρὰ τοῖς ὑστέροις. Δοτ. Ἀναχάρσει καὶ Ἀναχάρσι, Ἡρόδτ. 4, 76.

Ἄνδαγα, τά. Πόλις τοῦ Καππαδοκικοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως.

Ἄνδακα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδικῆς χώρας κειμένη ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, Ἀῤῥιαν.

Ἀνδανία, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, καθέδρα τῶν παλαιῶν Βασιλέων τῆς χώρας ταύτης ἐκ τοῦ γένους τῶν Λελέγων, Παυσ. Στράβ. — 2) πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Θάμυρις ἐτυφλώθη, Στράβ. ή.

Ἀνδάνις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. ς, 8.

Ἀνδειρηνή, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης τιμωμένης ἐν τῇ πόλει Ἀνδειρίᾳ, Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Ἀνδέρικκα, ἡ, ide Ἀρδέρικκα.

Ἄνδης, ου, ὁ. Υἱὸς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Ἄδανα.

Ἀνδοκίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν δέκα ἐπισήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ζήσας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁπότε καὶ ἠρίστευσε εἰς τὴν κατὰ τῶν Κορινθίων μάχην ὡς στρατιώτης· κατηγορηθεὶς ἐν τέλει ὡς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀπέθανεν ὡς λέγεται εἰς ἀλλοδαπὴν γῆν, Θουκ. α, 51.

Ἀνδραιμονίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμονος, ὁ Θόας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 638.

Ἀνδραίμων, ονος, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, καὶ ἀνὴρ τῆς Γόργης μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θόαντα, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τὸν Οἰνέα εἰς τὴν Καλυδῶνα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 138. Ν, 216. Ἀπολλόδ. α, 8, 6.

Ἄνδραπα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Παμφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὕστερον Νεοκλαυδιόπολις κληθεῖσα, Πτολ.

Ἀνδρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν κατῴκησεν, ἐν τῇ πόλει Ὀρχομενῷ, καὶ ἐκάλεσε τὴν πέριξ χώραν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἀνδρηΐδα, Παυσ. Διοδ. Σικ. ε', 8. — 2) Πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος, Ἡροδ. 6, 126, ἔνθα Γεν. Ἀνδρέω κεῖται.

Ἀνδριακή, ἡ. Andriaca. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, Στρβ.

Ἀνδρόγεως, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, περίφημος ἀγωνιστὴς τῆς Ἀρχαιότητος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν ἐν Ἀθήναις διὰ νὰ δείξῃ τὴν μεγάλην εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας ὑπεροχήν του, ἠρίστευσεν εἰς ὅλα τὰ εἴδη, τὸν ὁποῖον ὅμως φοβηθεὶς ὁ τότε βασιλεύων εἰς τὰς Ἀθήνας Αἰγεύς, μήπως ὀπαδὸς γένῃ τῶν θρόνων του μετὰ τῶν υἱῶν τοῦ Πάλλαντος, ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὅτε ἀνεχώρει διὰ τὰς Θήβας, διὰ τὸ ὁποῖον συμβὰν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μίνως πολεμήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐβίασεν αὐτοὺς νὰ πέμπωσιν εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν ἑπτὰ νέους καὶ τοσαύτας νέας εἰς τὴν Κρήτην πρὸς βορὰν τοῦ Μινωταύρου, Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ. Σάμιός τις παρ' Ἡροδ.

Ἀνδροκλείδας, α, ὁ. Ἀττ. Ἀνδροκλείδης, Θηβαῖος ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἰσμηνίου, Ξενοφ. Ἑλλην.

Ἀνδροκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Αἰόλου, ἐξουσιάσας εἰς ἓν μέρος τῆς Σικελίας, Διόδ. Σικ. ε', 8. — 2) Ῥήτωρ τις καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐκατηγόρησε τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς παραβάντα τὰ μυστήρια τῶν Ἐλευσινίων, Θουκ. η', 65. παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Σφηξ. 1182. ἐμπαίζεται ὡς μαλθακὸς καὶ θηλυπρεπής. — 3) Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥιαν.

Ἄνδροκλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κόδρου Ἀθηναῖος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Ἔφεσον, Στράβ. — 2) Δοῦλός τις, ὅς τις ἠναγκάσθη νὰ μονομαχήσῃ μεθ' ἑνὸς λέοντος, Αἰλιαν.

Ἀνδρόκοττος, ὁ. Βασιλεύς τις ἐν Ἰνδίᾳ, Στράβ. ὁ αὐτὸς καὶ Σανδρόκοττος καλούμενος.

Ἀνδροκράτης, ους, ὁ. Ἥρως τις Πλαταιεύς, τιμώμενος εἰς ἕνα βωμὸν παρὰ τῇ πόλει τῶν Πλαταιῶν, Ἡρόδ. 9, 25.

Ἀνδροκτασίαι, ῶν, αἱ. Συμβολικὴ θεότης παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 226. θυγάτηρ τῆς Ἔριδος.

Ἀνδροκύδης, ους, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου, Πλούτρ.

Ἀνδρόλεως, ὁ. Ἀθλητής τις πυγμομάχος, Λουκ.

Ἀνδρομάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἠετίωνος ἐκ τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σκαμάνδριον καὶ Ἀστυάνακτα, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ εὐγενεστέρων γνωστῶν γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἀγαπήσασα ὑπερβαλλόντως τὸν ἄνδρα αὐτῆς· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 405. Εὐριπ. Ἀνδρ. Παυσ.

Ἀνδρόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ἀπὸ τὴν Ἡρὼ θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη, Ὑγῖν.

Ἀνδρομέδα, ἡ, Ἰωνικ. Ἀνδρομέδη. Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Κασσιοπείας, εἰς ἄκρον ὡραία ὡς καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς. Ὁ πατὴρ αὐτῆς συμβουλευθεὶς τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἑνὸς φοβεροῦ τέρατος, τὸ ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἔστειλεν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, ἔμαθεν, ὅτι ἄλλως δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ ἕως οὗ ἐὰν προσφέρῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς τὸ θηρίον διὰ νὰ τὴν καταφάγῃ· δέσας λοιπὸν τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπί τινος βράχου ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ καταφαγωθῇ ὑπὸ τοῦ τέρατος τούτου, ἀλλὰ διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Περσεύς, ἐθανάτωσε τὸ θηρίον, καὶ ἀπαλλάξας τὴν κόρην ἔλαβεν αὐτὴν εἰς ἰδίαν γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε διάφορα τέκνα, Ἡρόδ. Ἀπολλόδ. β', 4, 3. Ὑγῖν. μυθ.

Ἀνδρομήδης, ὁ. Ἁλιεύς τις, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε καταφύγει ἡ Βριτόμαρτις ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος ἠθέλησε νὰ βιάσῃ, ἀλλ' ἔγινεν ἀφανής.

Ἀνδρομένης, ους, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. — 2) Μακεδών τις, παρ' Ἀῤῥιαν.

Ἄνδρος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ μεγαλητέρων Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἄφθονα αὐτῆς γεννήματα καὶ ἐξαίρετον οἶνον, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς πρωτεύουσαν τὴν ἐπώνυμον πόλιν Ἄνδρον μ' ἕνα ἐξαίσιον ναὸν τοῦ Βάκχου, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἰώνων, καὶ οὖσα σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, τανῦν Ἄνδρος, Ἡρόδοτ. ὅθεν Ἄνδριος, ία, ιον, τῆς Ἄνδρου, καὶ ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Ἄνδρου.

Ἄνδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνίου, περίφημος μάντις, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τῆς νήσου Ἄνδρου, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀφῆκεν αὐτὴν καὶ ἦλθεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἄντανδρον, Κον.

Ἀνδροσθένης, ους, ὁ. Νικητὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἐξ Ἀρκαδίας, Θουκυδ. β', 55. — 2) Ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ὅστις μετὰ τοῦ Νεάρχου περιέπλευσε τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, Ἀῤῥιαν.

Ἀνδροτίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἄνδρωνος, Ἀθηναῖος, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, δυσφημιζόμενος διὰ τὸν ἀχρεῖον αὐτοῦ χαρακτῆρα, καὶ ὡς ἐχθρὸς τῆς Δημοκρατίας, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. — 3) Ἀνδροτίων, ἱστορικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ γράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα Βιβλία, Πλουταρ. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. η', 6.

Ἀνδροφάγοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας παρὰ τῷ Βορυσθένῃ ποταμῷ.

Ἄνδρων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίωνος, φίλος τοῦ Καλλικλέους καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Ἁλικαρνασσεύς τις ἱστοριογράφος, παρὰ Πλουτάρ. Θησ. κδ'.

Ἀνδρῶν πόλις, ἡ. Andropolis. Πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Πτολ. ὅθεν, Ἀνδροπολίτης, ου, Κατοικ.

Ἀνεμοίτας, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Δημ. περὶ Στεφ.

Ἀνεμούριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενον ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν, Στράβ. — 2) = Ζεφύριον, παρὰ Στράβ.

Ἀνεμώλεια, ἡ, καὶ Ἀνεμώρεια. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Δελφῶν, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων οἵτινες πνέουσι ἐκ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 521.

Ἀνήριστος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐν Σπάρτῃ, Ἡροδ. 7, 134. — 2) Ἔγγονος τοῦ προτέρου, ὅστις στελλόμενος ὡς πρέσβυς παρὰ τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐθανατώθη εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἡροδ. 7, 137. Θουκ.

Ἀνθάνα, ἡ = Ἀνθήνη.

Ἄνθας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος· λέγεται ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας ἔνθα ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ πόλις Ἀνθηδὼν Παυσ. θ', 22.

Ἄνθεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Κνωσσῷ πόλει τῆς Κρήτης.

Ἄνθεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ὕστερον Θουρίαν κληθεῖσαν, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 151. — 2) ἀρχαῖον ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν πόλεων αἱ ὁποῖαι ὕστερον συνέστησαν τὰς Ἀχαϊκὰς Πάτρας, Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας, Ἡσ. Ἀσπ. 381. καὶ Ἄνθη, στίχ. 474.

Ἀνθεμίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, κυρ. Ἀνθεμιωνιάδης, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 488.

Ἀνθεμίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σιμοεισίου ἐκ Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 473. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀνύτου Ἀθηναῖος, Πλάτ.

Ἀνθεμοεισίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ἀνθεμουσὶς λίμνη. Λίμνη ἐν Βιθυνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας πλησίον τοῦ Λύκου Ποταμοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 724. πιθαν. = Ἀχερουσία.

Ἀνθεμόεσσα, ποιητ. ἀντὶ Ἀνθεμοῦσα.

Ἀνθεμοῦς, οῦντος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Ἀμφαξίτιδος χώρας πλησίον τῆς Ὀλύνθου. Ἀρσεν. παρὰ Θουκ. β', 99. Θηλ. παρὰ Δημ. Φιλιπ. β'. — 2) = Ἀνθεμουσία, πόλις τῆς Μεσοποταμίας, Στεφ. Βυζ. — 3) Μυθώδης τις ποταμὸς ἐν Ἐρυθείᾳ, Ἀπολλόδ. ὅθεν, Ἀνθεμούσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀνθεμοῦντος, Θουκ.

Ἀνθεμουσία, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἥτις ὕστερον Ὀσροηνὴ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ Ἄραβος ἡγεμόνος Ὀσρόου, ὅστις ἐξουσίασεν αὐτὴν ποτέ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἀνθεμουσίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Ἀνθεμοῦσσα, ἡ, ποιητ. Ἀνθεμόεσσα. Νῆσος τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, ἔνθα λέγεται ὅτι κατῴκουν αἱ Σειρῆνες, Ἡσ. Δείπ. 27. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 892.

Ἄνθερμος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιός, ζήσας περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Βουπάλου, Παυσ.

Ἀνθεστήρια, τά. Ἑορτὴ ἐπίσημος ἐν Ἀθήναις, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου κατὰ τὸν μῆνα Ἀνθεστηριῶνα καὶ διαρκοῦσα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο Πιθοίγια, ἤτοι ἄνοιξις τῶν πίθων, ἡ δὲ δευτέρα. Χόες ἤτοι ἑορτὴ τῶν φιά-

λων καὶ ἀγγείων κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἔπινον οἶνον ὅσον ἠδύνοντό τις περισσότερον, καὶ ἡ τρίτη ἐλέγετο Χύτροι, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσυνείθιζον νὰ περιφέρωσι μίαν χύτραν μὲ διάφορα σπέρματα ἐν αὐτῇ, Πλούτρ.

Ἀνθεστηριών, ῶνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἀναλογεῖ μ' ἓν μέρος τῶν παρ' ἡμῖν Φευρουαρίου καὶ Μαρτίου μηνῶν, Θουκ.

Ἀνθεσφόρια, τά. Ἑορτή τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ἑορταζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, ἥτις λέγεται ὅτι ἡρπάγη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐν ᾧ ἐσύναζεν ἄνθη, Πολυδ. α', 1. 32.

Ἀνθηδών, όνος, ὁ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἀνθηδών, Στέφ. Βυζ.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βοιωτίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι, ἔχουσα ἕνα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Περσεφόνης, ἐνταῦθα λέγεται ὅτι κατῴκει ὁ Γλαῦκος, ἁλιεύς τις, ὅστις ἔγινε μετὰ ταῦτα θαλάσσιος θεός, Ὁμ. Ἰλ. Β, 508. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἱεροκλῆς ὀνομάζει Ἀγριππιάδα, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀνθηδόνιος καὶ Ἀνθηδόνιοι, ὁ κατοικ. διὰ τοῦ ω· εὕρηται παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἀνθηΐς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὑακίνθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς πρὸς ἀπαλλαγὴν ἑνὸς λοιμοῦ, Ἀπολλόδ. β', 14, 8.

Ἀνθήλεια, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Κισσέως ἐθανάτωσεν αὐτόν, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἀνθήλη, ἡ. Κώμη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐσυγκροτεῖτο πρότερον ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων, Ἡρόδ.

Ἀνθήνη, ἡ· Anthena. Πλίν. Κώμη τις ἐπὶ τῆς Κυνουρίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, Θουκ. ε', 41. καί, Ἀνθάνα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὀρθότ. μέντοι τὸ παρὰ Παυσ. Ἀθήνη· ὅθεν, Ἀνθανεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἄνθης, ου, ὁ Δωρ. Ἄνθας, ἴδε Ἄνθος.

Ἄνθιον, τό = Ἄντιον.

Ἄνθιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πάτραις, Παυσ. α', 31.

Ἀνθίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρέθη ποτὲ ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἄνθιππος, ὁ. Ἴδε Ἄντιππος.

Ἄνθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ὅστις κατεσπαράχθη ὑπὸ τοὺς ἵππους τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀντων. Λιβ.

Ἄνθυλλα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, πιθαν. ἡ αὐτὴ Κυνοσπόλις ὕστερον κληθεῖσα, Ἡρόδ. 2, 97. Ἄντυλλα, ἡ· παρ' Ἀθην. ὅθεν, Ἀνθυλλαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀνιγρίδες, ων, αἱ. Νύμφαι τοῦ ποταμοῦ Ἀνίγρου ἐν Ἤλιδι, ἔχουσαι ἐπὶ τοῦ Σαμικοῦ ἓν σπήλαιον ἱερόν. Παυσ. ε', 5.

Ἄνιγρος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τὸ Λαπίθαιον ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ Σαμικοῦ, πιθαν. ὁ παρ' Ὁμηρ. καλούμενος Μινυήϊος· ἐπὶ δὲ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εὑρίσκετο ἓν σπήλαιον ἀφιερωμένον εἰς τὰς Ἀνιγριάδας Νύμφας, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ λιχηνιῶντες ἤρχοντο νὰ θεραπευθῶσι, Στράβ.

Ἀνίης, ηνος, ὁ. ἴδε Ἀνίων.

Ἀνίκητος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του ἐκ τῆς Ἥβης, Ἀπολλόδ. β', 7, 7. — 2) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, Ἀρριαν.

Ἄνιος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ῥοιοῦς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἔῤῥιψεν ἔγγυον οὖσαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἥτις ἐλθοῦσα εἰς Δῆλον ἐγέννησεν ἐνταῦθα τὸν Ἄνιον, ὅστις ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐδιδάχθη καὶ τὴν μαντικὴν παρ' αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. Τζετζ.

Ἄνιππος, ὁ. Συρακούσιός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀνίων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δῆλον, Διοδ. Σικ. ε', 80.

Ἀνίων, ωνος, ὁ, Anien. Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ῥέων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ εἰσβάλλων πλησίον τῆς Ῥώμης εἰς τὸν Τίβεριν ἢ τανῦν Τιβερόνε, Στράβ. καὶ Ἀνίης, ηνος, παρὰ Πλουτ.

Ἀννίβας, α, καὶ ου (ἢ) Annibal. Υἱὸς τοῦ Γίσκωνος ἐκ Καρχηδόνος, εἷς τῶν Σουφφέτων λεγομένων καὶ στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἀπέθανε ὑπὸ λοιμοῦ ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκράγαντος. — 2) Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, Hannibal, υἱὸς τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀμίλκα ἢ Βάρκα, ὅστις ἐπολέμησε μὲ πολλὴν δόξαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον, τελευταῖον δὲ νικηθείς, καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Προυσίαν βασιλέα τῆς Βιθυνίας ἐφαρμακώθη ἰδιοχείρως τὸ 571 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, Πολύβ. Πλούτ. ὅθεν, Ἀννιβαϊκός, ἡ, ὀν καὶ Ἀννίβειος, εία, ειον, τοῦ Ἀννίβα, ἢ εἰς τὸν Ἀννίβαν ἀνήκων.

Ἄννιβοι, οἱ. Λαὸς τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πλιν.

Ἀννίκερις, ιος, καὶ ιδος. Ἐπιτήδειός τις ἁρματηλάτης Κυρηναῖος, ὅστις ἐξηγόρασε τὸν Πλάτωνα ὅτε ἤθελε νὰ πωλήσῃ αὐτὸν Διονύσιος ὁ Τύραννος, Λουκ. — 2) Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἡγησίου, συστήσας ἰδίαν αἵρεσιν τῆς ὁποίας οἱ ὀπαδοὶ ἐκαλοῦντο Ἀννικέρειοι, Διογ. Λαέρ. Β', 86.

Ἄννιος, ὁ· Annius. Δήμαρχός τις ἐν Ῥώμῃ.

Ἄννων, ωνος. Hanno. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀννίβα καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελίας ἐκστρατείαν, ὅστις νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἔφυγεν εἰς Ἡράκλειαν. — 3) Εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν Ἀννίβα τοῦ μεγάλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐκστρατείαν. — 4) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν περίπλουν τὸν ὁποῖον ἔκαμεν εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ εἰς Φοινικικὴν γλῶσσαν· λέγεται δὲ ὅτι ἔζη περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, Ἀθήν.

Ἀνόπαια, ἡ. Μέρος τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ὅτι δὲ ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ μία στενὴ ὁδὸς διὰ τοῦ ὄρους τούτου καταντῶσα ἕως τῶν Ἀλπηνῶν ἐν Λοκρίδι, Ἡρόδ. 7, 146.

Ἀνοσία, ας, ἡ· ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸν ἀνόσιον θάνατον τῆς Λαΐδος ὑπὸ τῶν αὐτόθι γυναικῶν.

Ἀνουβιεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀνούβιδος, Λουκ.

Ἄνουβις, ιδος, ὁ, Αἰγυ. Ἄνουβιν, Anubis. Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, γεννηθεῖσα ὡς ἐδοξάζετο παρ' αὐτοῖς ἐκ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν Κυνοκέφαλον, μὲ τὸ νὰ παριστάνετο ἔχουσα κεφαλὴν σκύλου, καὶ ὅλοι οἱ σκύλοι ἐνομίζοντο ἱεροὶ αὐτῆς· ὕστερον δὲ ἡ λατρεία αὐτῆς εἰσήχθη καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. Λουκ.

Ἀνταγόρας, ου, ὁ. Ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα Θηβαΐδα ἐπιγραφόμενον, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, Αἰλιαν.

Ἀνταιόπολις, εως, καὶ Ἀνταίου Πόλις, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀνταῖος ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. ὅθεν, Ἀνταιοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀνταῖος, ὁ. Μέγας καὶ φοβερὸς Γίγας υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐξουσιάζων ἓν μέρος τῆς Λιβύης ἔνθα κατῴκει μέσα εἰς ἓν σπήλαιον κοιμώμενος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ τῆς ὁποίας πάντοτε ἐλάμβανε νέαν ἰσχὺν καὶ δυνάμεις, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. ὅσοι δὲ ξένοι ἤρχοντο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ παλαίωσι μὲ αὐτόν, τοὺς ὁποίους νικῶν πάντοτε κατέπνιγεν ἀνηλεῶς· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις παλαιῶν μετ' αὐτοῦ τὸν ὕψωσεν ἐπάνωθεν τῆς Γῆς διὰ νὰ τὸν ἐξασθενήσῃ αὐτό. Πινδ. Ἰσθ. ζ, 87. Ἀπολλόδ. — 2) Ἡγεμών τις τῆς Λιβύης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰρασσῶν ἐν Κυρήνῃ, πατὴρ τῆς Βάρκης, τὴν ὁποίαν ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τὸν νικήσῃ τρέχων, Πινδ. Πυθ. 9, 182.

Ἀνταλκίδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, τὸν ὁποῖον ἡ πατρὶς αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην ἔπεμψεν εἰς Σάρδεις διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν περιβόητον ἐκείνην μετὰ τῆς Περσίας εἰρήνην 387 πρὸ Χρ. διὰ τῆς ὁποίας οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις ὑπεχρεοῦντο νὰ μένωσιν ὑποκείμεναι εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, αἱ δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι νὰ λάβωσι πάλιν τὴν προτέραν αὐτονομίαν των, Ξενοφ. Ἑλ. ὅθεν, ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου λεγομένη εἰρήνη, Πολύβ.

Ἄντανδρος, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Ἀλεξανδρείας, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς· Ἡρόδ. 5, 26. ὅθεν, Ἀντάνδριος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἄντανδρος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσίων, ὅστις ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους κατὰ κράτος ὅτε οὗτοι ἐπολιόρκουν τοὺς Συρακουσίους.

Ἀντανορίδαι, οἱ, Δωρ. ἀντὶ Ἀντηνορίδαι, Πινδ.

Ἀντάραδος, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου, τανῦν Τορτόσα, Στέφ. Βυζ.

Ἀντέας, ου, ὁ. Μακεδών τις, Ἀρριαν. — 2) Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, παρὰ Λουκ. Μακροβ. ὀρθότ. μέντοι Ἀτέας.

Ἄντεια, ἡ, καὶ Ἀντέα. Θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Προίτου βασιλέως τοῦ Ἄργους ἥτις ἠγάπησε τὸν Βελλεροφόντην ὅτε οὗτος ἐξενίσθη ὑπὸ τοῦ Προίτου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 160. ὑπὸ τῶν Τραγικῶν δὲ καλεῖται αὕτη Σθενόβοια. — 2) = Ἄντιον.

Ἀντείας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, Ὑγῖν. — 2) Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἄντιον ἐν Ἰταλίᾳ, Διον. Ἀλ. Στέφ. Βυζ.

Ἄντεμνα, ἡ· καὶ Ἀντέμναι, αἱ, Antemnae. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀνίωνος ποταμοῦ εἰς τὸν Τίβεριν, Στράβ. ὅθεν, Ἀντεμνάτης, ὁ κάτοικ.

Ἀντηνορίδης, ου, ὁ. Υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀντήνορος, Ὁμ. Ἰλ. γ', 123. ἰδίως δὲ ἐτιμῶντο οἱ Ἀντηνορίδαι ὡς Ἥρωες εἰς τὴν Κυρήνην πόλιν τῆς Λιβύης, ὅπου λέγεται ὅτι ἦλθεν ὁ Ἀντήνωρ μετὰ τοῦ Μενελάου καὶ κατῴκησεν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, Πινδ. Πυθ. 5, 110.

Ἀντήνωρ, ορος, ὁ, Δωρ. Ἀντάνωρ. Υἱὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Κλεομήστρας ἐκ Τροίας. Εἷς τῶν ἐπιστημονεστέρων καὶ φρονιμωτέρων γερόντων τοῦ παλατίου τοῦ Πριάμου, ὅστις ὑπεδέχθη εἰς

τὴν οἰκίαν του τὸν Ὀδυσσέα ὅτε αὐτὸς ἦλθεν πρέσβυς διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, καὶ ἦν πάντοτε φίλος τῶν Ἑλλήνων, παραινῶν ἐπιμόνως καὶ συμβουλεύων πάντοτε ν' ἀποδώσωσι τὴν Ἑλένην καὶ τὰ ἁρπαγέντα μετ' αὐτῆς καλά, διὸ καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Τρωάδος ἐφείσθησαν μὲ σέβας τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ ἀφῆκαν αὐτὴν πάντη ἀνενόχλητον. Νυμφευθεὶς τὴν Θεανὼ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κόωντα, Ἰφιδάμαντα, Ἑλικάονα, Λαοδόκον, Ἀγήνορα, Δημολέοντα, Πεδαῖον, Ἀρχίλοχον καὶ Ἀκάμαντα, Ὁμ. Ἰλ. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύην, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἔφερεν μίαν ἀποικίαν Ἑνετῶν ἐκ τῆς Παφλαγονίας καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Πάδουαν, Στράβ. ιβ', ς'. 5.

Ἀντιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀγλαΐας θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀντιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενητίου καὶ μήτηρ τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχίονος, τοὺς ὁποίους ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 56. — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἴδμονος, γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὀρφ. Ἀργ. 187.

Ἀντιγένης, ους, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τῇ 92. Ὀλυμπιάδι, Ξενοφ. — 2) Στρατηγός τις τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀῤῥιαν.

Ἀντιγόνεια, ἡ, καὶ Ἀντιγονεία, ἡ, Antigonea. Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐπί τινος διαβάσεως τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων, τανῦν Ἀργυρόκαστρον. Πολυβ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ. — 3) Ἑτέρα πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, Στράβ. ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ αἱ πόλεις Μαντινέα, Νικαία, καὶ Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, ὅθεν, Ἀντιγονεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀντιγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους· ὅτε ὁ Οἰδίπους μαθὼν τὴν βδελυρὰν καὶ παράνομον μῖξιν μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς ἀφῆκε τὰς Θήβας, ἡ Ἀντιγόνη συνώδευσεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀττικήν, ὕστερον δὲ ἐλθοῦσα εἰς τὴν πατρίδα της πάλιν καὶ θέλουσα νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Κρέοντος θείου της, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 3, 9. Αἰσχύλ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυτίωνος Βασιλέως τῆς Φθίας καὶ ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Πηλέα ἐγέννησε τὴν Πολυδώραν· φονεύσας δὲ ὁ Πηλεὺς ἀκουσίως τὸν πενθερὸν αὐτοῦ Εὐρυτίωνα καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ Βασιλείου, ἦλθεν πρὸς τὸν Ἄκαστον, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Ἀστυδάμεια ἐρωτευθεῖσα εἰς αὐτὸν τὸν ἔλαβεν εἰς ἄνδρα, τοῦτο δὲ μαθοῦσα ἡ Ἀντιγόνη ἐγίνεν αὐτόχειρ ὑπὸ τῆς λύπης. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Λαομέδοντος, εἰς ἄκρον ὡραία, ἥτις διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας μεταμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς Πελαργόν, Ὀβίδ. Μεταμ. ς', 93.

Ἀντιγονίς, ίδος, ἡ, φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἥτις ἐκλήθη οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀντιγόνου πατρὸς τοῦ Δημητρίου. — 2) Ἀντιγονὶς προσυπακ. ναῦς, ἡ ναῦς ἥτις ἦτον προσδιωρισμένη πάντοτε διὰ τὰς κοινὰς ὑπηρεσίας καὶ ἀποστολάς, Πλουτάρχ.

Ἀντίγονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἐπικαλούμενος Κύκλωψ ἢ μονόφθαλμος, διότι εἶχε ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν Τημενιδῶν εἷς τῶν ἐπισημοτέρων στρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς παρέδωσεν τὴν ἀρχὴν τῆς μικρᾶς Ἀσίας· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου θελήσας νὰ κατακτήσῃ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ἀσίας καὶ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας καὶ ν' ἀναγορευθῇ Βασιλεὺς ἀνεξάρτητος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου οἵτινες ἥνωσαν κατ' αὐτοῦ τὰς δυνάμεις των, ἀπέθανε νικηθεὶς ἐν τῇ μάχῃ 301 πρὸ Χρ. τὸν ὀγδοηκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, Λουκ. — 2) Ἀντίγονος ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκυονέως, ὅς τις ὑπανδρευθεὶς τὴν χήραν Δημητρίου τοῦ δευτέρου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας βασιλεύσας δεκατρεῖς χρόνους, οὗτος ἐπολέμησε ἐναντίον τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης συμμαχήσας μετὰ τῶν Ἀχαιῶν· ὁ αὐτὸς ὠνομάζετο ἔτι καὶ Ἀντίγονος Σωτήρ. — 3) Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, υἱὸς Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσεν οὗτος τὸ Βασίλειον τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσέβαλον οἱ Γαλλάται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατηρήμωσαν ὅλην τὴν Μακεδονίαν· ἀπέθανε δὲ τὸ 242 ἔτος πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐδιώχθη δὶς ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, Λουκ.

Ἀντίγονος, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Καρύστου ἐπὶ τῆς Εὐβοίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγράψας, Ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγήν, καί, Βιογραφίας Φιλοσόφων.

Ἀντίδωρος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Λήμνου παρ' Ἡροδ.

Ἀντικάσιος, τό. Ὄρος ἐπὶ τῆς Σελευκίας χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ, Στράβ.

Ἀντικίνωλις, ιδος, ἡ. Μικρός τις λιμὴν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Κιμωλίδος, Στράβ.

Ἀντίκιῤῥα, καὶ **Ἀντίκυρα**, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φωκίδος κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Κυπάρισσος καλουμένη, μὲ λιμένα, Στράβ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας πλησίον τῆς Οἴτης παρ' αὐτῷ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, Ἡροδ. 7, 198, ὅθεν Ἀντικιῤῥεὺς καὶ Ἀντικυρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Παυσ. Περίφημοι ἦσαν τὸ πάλαι αἱ δύω αὐταὶ πόλεις διὰ τὸν ἐν αὐταῖς γινόμενον ἐλλέβορον, πρὸ πάντων δὲ ἐξαίρετος ἦν ὁ περὶ τὴν Θεσσαλικὴν Ἀντίκυραν βλαστάνων, τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐνταῦθα καὶ παρεσκευάζετο ἐπιτηδειότερον εἰς τὴν ἐν Φωκίδι Ἀντίκυραν· ἐπειδὴ δέ τις Ἀντικυρεὺς ἐθεράπευσε ποτὲ τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του διὰ τοῦ ἐλλεβόρου, ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις παροιμ. Ἀντικύρας σοι δεῖ, ἐπὶ τῶν παραφρονούντων λεγομένη, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 51. (Κατ' Εὐσταθ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 520. ἔστι ἡ ὀρθογρ. γραφ. Ἀντίκιῤῥα, διὰ τὸ κεῖσθαι κατέναντι τῆς Κίῤῥας λιμένος τῶν Δελφῶν. Στράβ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Ἀντίκυρα, Ἡροδ. 1, 8. Παυσ.

Ἀντίκλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Λαέρτην ἐγέννησε τὸν Ὀδυσσέα, διὰ τοῦ ὁποίου τὴν πολυχρόνιον ἀποχώρησιν κατατηκομένη ἀπέθανε πρὸ τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ ἔτι εἰς τὴν Ἰθάκην ὁ Ὀδυσσεύς, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 85. — 2) Μήτηρ τοῦ Περιφήτου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡφαίστου, Ἀπολλόδ. γ', 16.

Ἀντικλῆς, έως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ.

Ἄντικλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων, ὅσοι ἐστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας, εἰσελθὼν καὶ οὗτος εἰς τὸν δούρειον λεγόμενον ἵππον, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 286.

Ἀντίκραγος, ὁ. Ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον ὄρος ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Στράβ.

Ἀντίκυρα, ἡ, ἴδε Ἀντίκιῤῥα.

Ἀντικυρεύς, έως. Ἕλλην τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀντικύρας ἐν Φωκίδι, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τοῦ ἐλλεβόρου, θεραπεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του, Πτολ. Ἡφαιστ. β'.

Ἀντιλίβανος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀσίας κείμενον μεταξὺ τῆς Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Φοινίκης, καὶ συνεχόμενον νοτιοανατολικῶς μὲ τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου, τοῦ ὁποίου αἱ πρόποδες ἦσαν εἰς ἄκρον καρποφόροι, Στράβ.

Ἀντιλέων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θούριός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, Ξενοφ. — 3) Χλευαστικὸν ὄνομα τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1044.

Ἀντίλοχος, ὁ. Υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀναξιβίας, ὅστις, ὡς λέγεται, βρέφος ἔτι ὢν ἐξετέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ὅπου ἔθρεψεν αὐτὸν μία ἔλαφος· μετὰ ταῦτα δὲ ἦν καὶ οὗτος εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, καὶ συστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔδειξεν μεγάλην γενναιότητα καὶ πολεμικὴν ἐμπειρίαν φονεύσας ἱκανοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων, τελευταῖον δὲ ἐθανατώθη καὶ αὐτὸς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 457. Ὀδ. Δ, 458.

Ἀντιμάχη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὐρυσθεύς, Ἀπολλόδ. β', 9. 4.

Ἀντίμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Νικίππης, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐν τῇ μανίᾳ του ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸν κατέκαυσεν, Σχόλ. Πινδ. — 2) Εἷς τῶν ἀνδρείων Τρώων, ὅστις παραινεῖ αὐτοὺς νὰ δώσωσι τὴν Ἑλένην ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Πάρις διέφθειρεν αὐτὸν δωροδοκῶντάς τον, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 123. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ἰδαίας θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐνυμφεύθη, Ὑγῖν. — 4) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Κολοφῶντος πόλεως τῆς Ἰωνίας, ζήσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος διὰ τὸ ἐπικὸν ποίημα τὸ ὁποῖον ἔγραψε, Θηβαῒς ἐπιγραφόμενον, Ἀθην. ια' Λουκ.

Ἀντιμενίδας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀντίμνηστος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀντίμοιρος, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ τῆς πόλεως Μένδης ἐν Θρᾴκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα, Πλάτ.

Ἀντινόεια, ἡ· = Ἀντινόου πόλις.

Ἀντινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστεροπείας, ἥτις ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μηδείας καὶ κατεμελίσασα τὸν γέροντα αὐτῆς πατέρα νομίζουσα ὅτι θέλει ἀνανεώσει αὐτόν, ἐδιώχθη μετὰ τῆς Ἀστεροπείας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀκάστου, ἐλθοῦσα δὲ εἰς Ἀρκαδίαν ἀπέθανε ἐν δυστυχίᾳ, Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως, ἔγγονος τοῦ Ἀλεοῦ, ἥτις εἶχε ἕνα βωμὸν ἐν Μαντινείᾳ τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ θεάτρου, Παυσ. η', 8, 9. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πηρέως ἐξ Ἀρκαδίας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Παλαίμονα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀντίνοος, (συντ. Ἀντίνους). Υἱὸς τοῦ Εὐπείθου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης καὶ ἐπίβουλος τοῦ Τηλεμάχου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφήν του, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 48. Φ, 287. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250. ἔνθα ὅμως ὀρθογρ. Ἀντίφονος, γραπτ. — 3) Νέος τις εὐειδής, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν ὁ Καῖσαρ Ἀδριανὸς καὶ ὅστις

λέγεται, ὅτι πλέων μετ' αὐτοῦ τὸν Νεῖλον ποταμὸν ἔπεσε καὶ ἐπνίγη, πρὸς ἐνθύμησιν τούτου ἔκτισεν ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀντινόου πόλιν, ἔνθα ὁ Ἀντίνοος ἐτιμᾶτο ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμὰς, Παυσ. η', 9.

Ἀντινόου πόλις, ἡ · Antinoa. Μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἠγαπητοῦ αὐτοῦ νέου Ἀντινόου, πρότερον Βησα λεγομένη. Παυσ. ὅθεν, Ἀντινοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἄντιον, τὸ, Ἄντεια παρὰ Στέφ. Βυζ. Antium. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Anzio, Στράβ. ὅθεν, Ἀντιάτης, ου, ὁ κατοικ.

Ἀντιόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως καὶ τῆς Πολυξοῦς ἢ καθ' Ὁμ. Ὀδ. Λ, 260. τοῦ Ἀσωποῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀμφίονα καὶ τὸν Ζῆθον· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐποπέως διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ ἀτιμασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, διήγειρεν εἰς πόλεμον τὸν πατέρα αὐτῆς ἐναντίον του καὶ ὅτι ἀμφότεροι ἐθανατώθησαν μαχόμενοι, Ἀπολλ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ τὴν Ἑλλήνην, Ὑγῖν. — 3) Μία τῶν Ἀμαζόνων ἥτις ἐλέγετο θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ ἀδελφὴ τῆς Βασιλίσσης Ἱππολύτης, τὴν ὁποίαν λαβὼν αἰχμάλωτον ὁ Θησεὺς ὅτε ἐξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἐγέννησε ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱππόλυτον, Παυσ. α', 41. Πλούτ. Θησ.

Ἀντιόχεια, ἡ. Διάφοροι πόλεις τῆς Ἀσίας ἐκαλοῦντο μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐπισημότεραι αὐτῶν ἦσαν. — 1) Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, μητρόπολις τοῦ Βασιλείου τῆς Συρίας καὶ καθέδρα τῶν Σελευκιδῶν, μία τῶν πρώτων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἤκμαζαν αἱ μαθήσεις καὶ ἐπιστῆμαι, διαπρέψασα τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐπωνομάσθη Θεόπολις, τανῦν δὲ ἐκπεσοῦσα ὅλως τῆς προτέρας ἀκμῆς καὶ ἀφανισθεῖσα ὑπὸ διαφόρων πολέμων κατήντησε μικροτάτη πόλις ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀντακία, Στράβ. Πτολ. — 2) Ἀντιόχεια τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ἥτις ὅτε καὶ Πυθόπολις ἐκαλεῖτο, Στράβ. — 3) Ἀντιόχεια ἐν Πισιδίᾳ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας, πρότερον Καισάρεια λεγομένη, τανῦν δὲ Ἀλ Σχισχέρ. Στράβ. — 4) Ἀντιόχεια Μαργιανή, ἐπὶ τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Μαργιανῆς κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος, τανῦν Μάρου Σχιαχιγιάν. — 5) ἡ αὐτὴ καὶ Ἔδεσσα καλουμένη ἐπὶ τῆς Μεσοποταμίας, τανῦν Ὀρφα, ἰδὲ Ἔδεσσα. — 6) = Νίσιβις. — ὅθεν, Ἀντιοχεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀντιοχικός, ἡ, όν, τῆς Ἀντιοχείας ἢ ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ὤν.

Ἀντιόχης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας, ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Οἰνέως ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλόδ. α', 8, 8.

Ἀντιοχιανός, ὁ. Ἱστοριογράφος τις ὀλίγου λόγου ἄξιος, παρὰ Λουκ.

Ἀντιοχίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ. — 2) Ἡ χώρα περὶ τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν ἐν τῇ Συρίᾳ, Στράβ.

Ἀντίοχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναῒς Ἰτέα ὅτε ἐμνηστεύθη αὐτήν, Ὑγῖν. — 2) Υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ὅστις μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ διώξας τὸν Ἠλεκτρύωνα ἀπὸ τὸ Βασίλειον τῶν Μυκηνῶν ἐθανάτωσε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. β', 4, 6. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος καὶ πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἱππότα, Διόδ. Σικ. δ', 37. Παυσ. ί, 10.

Ἀντίοχος, ὁ. Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν περίφημον Σέλευκον πρῶτον Βασιλέα τῆς Συρίας. — 2) Υἱὸς τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸ 281 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας εἴκοσι χρόνους μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ δικαιοσύνης, ὅστις καὶ Σωτὴρ ἐπωνομάσθη, Λουκ. — 3) Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Θεός, υἱὸς τοῦ προτέρου Ἀντιόχου, τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη βασιλεύσας δεκαπέντε χρόνους· οὗτος ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους ἀπὸ τῆς Τυραννίας τοῦ Τιμάρχου, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Θεός· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς Λαοδίκης. — 4) Ἀντίοχος ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τριάκοντα ἓξ χρόνους· οὗτος ἐπεχείρησε μίαν εὐτυχῆ ἐκστρατείαν ἐναντίον τῶν Πάρθων καὶ ἐπροχώρησεν ἕως τῆς χώρας τῶν Βακτρίων· πολεμήσας δὲ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἐνικήθη καὶ ἐβιάσθη νὰ κάμῃ εἰρήνην ἐπονείδιστον· Στράβ. — 5) Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ὅστις διεδέχθη τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα· οὗτος ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ ὅτι ἐτυράννησε τὰ μέγιστα τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον κατεπολέμησε τὸν Πτολεμαῖον Ἐπιφανῆ, πολιορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπ' ὅπου ὅμως ἐβιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τῶν ἀπειλῶν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐλθὼν εἰς Βαβυλῶνα ἀπέθανεν ὑπὸ ἀθυμίας. Αἰλ. — 6) Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτωρ, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Δημητρίου υἱοῦ τοῦ Σελεύκου Φιλοπάτορος καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐθανατώθη μετὰ τοῦ Ἐπιτρόπου αὐτοῦ Λυσίου. — 7) Ἀντίοχος ὁ Εὐσεβής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθοι. — 8) Ἀντίοχος ὁ Ἀσιατικός, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς, ζήσας κατ' ἀρχὰς 18 χρόνους ἐν Κιλικίᾳ ἰδιωτεύων, ὕστερον δὲ διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἀποκατεστάθη εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον, ὅπου ὅμως βασιλεύσας μόνον δύω χρόνους ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Πομπηίου ὅτε ἡ Συρία ἔγινε καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἐπικράτεια. — 9) Ἀντίοχος ἐκ τῆς πόλεως Ἀσκάλωνος ἐν Συρίᾳ, Φιλόσοφος περιπατητικός, ζήσας περὶ τὴν τελευταίαν Ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. θεμελιωτὴς τῆς πέμπτης Ἀκαδημαϊκῆς αἱρέσεως λεγομένης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Ἀντιπατρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐλιμείας ἐν τῇ Μακεδονικῇ Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς ἰδίως Ἰλλυρίας, Πολύβ.

Ἀντιπατρίς, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἰουδαίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντιπάτρου, τανῦν Ἀρσούφ, Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιγ', 15.

Ἀντίπατρος, ὁ Antipater. Θάσιός τις υἱὸς τοῦ Ὀργέως, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ νὰ κάμῃ τὴν δαπάνην πρὸς ὑποδοχὴν τῶν στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡροδ. 7, 118. — 2) Ἀντίπατρος ὁ Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὴν Μακεδονίαν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὅτε ἐκστράτευσε κατὰ τῆς Ἀσίας· αὐτὸς ἐπολέμησε τοὺς Σπαρτιάτας, οἵτινες ἤθελον νὰ κηρυχθῶσιν ἀνεξάρτητοι, καὶ λέγεται ὅτι ἐφαρμάκωσε καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον διὰ μέσου τῶν δύω του υἱῶν Κασσάνδρου καὶ Ἰόλλα, οἵτινες εὑρίσκοντο παρ' αὐτῷ εἰς τὴν Βαβυλῶνα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου διέμεινεν Ἄρχων τῆς Μακεδονίας καὶ κατεπολέμησε τοὺς Ἕλληνας ἐν Λαμίᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν νὰ ἀποσπασθῶσι δι' ὅλου τῆς Μακεδονικῆς συμμαχίας καὶ ἐπιρροῆς, Δημ. — 3) Ἔγγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου, γενόμενος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου τὸ 297 πρὸ Χρ. οὗτος ἐφόνευσε τὴν ἰδίαν του μητέρα, ἐπειδὴ αὕτη ἤθελε νὰ συμβασιλεύσῃ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος· μετ' ὀλίγους χρόνους ὅμως ἐφονεύθη καὶ ὁ Ἀντίπατρος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Λυσιμάχου, καὶ οὕτω ἐξέλειψε δι' ὅλου ἡ γενεὰ αὕτη τῶν Ἀντιπάτρων. — 4) Ἀντίπατρος ὁ Ταρσοῦ, μαθητὴς καὶ διάδοχος Διογένους τοῦ ἐκ Βαβυλῶνος, φιλόσοφος στωϊκός, ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κικέρωνος, συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐσώθη οὐδέν, Στράβ.

Ἀντίπαφος, ου, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κρητομηδείας, Ὑγῖν.

Ἀντίπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος χώρας ἐν Γαλλίᾳ, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πτολ. β', 10. Στράβ. τανῦν Antibes.

Ἄντιππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19. ἄλλως δὲ καὶ Ἄνθιππος γραμμ.

Ἀντίρριον ἄκρον, τὸ, καὶ, Ῥίον τὸ Μολύκρειον. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ῥίου ἀκρωτηρίου, τανῦν Δαρδανέλια τῆς Λεπάνθου, ἢ μικρὰ Δαρδανέλια λεγόμενα, Στράβ. Ῥίον τὸ Μολυκρικόν, παρὰ Θουκ.

Ἀντισθένης, ους, ὁ, Αἰτ. η καὶ ην. Ἀθηναῖος, κατ' ἀρχὰς μαθητεύσας παρὰ τῷ σοφιστῇ Γοργίᾳ, ὕστερον δὲ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Σωκράτῃ· καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Κυνικῆς αἱρέσεως, τὴν ὁποίαν ἐδίδασκε εἰς τὸ λεγόμενον Κυνόσαργες· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον δύω λόγοι ἐπιγραφόμενοι, Αἴας καὶ Ὀδυσσεύς. Διογ. Λαερ. ς'. Πλάτ. — 2) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Ξενοφ.

Ἄντισσα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου, ὅθεν, Ἀντισσαῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀντίταυρος, ὁ. Συνέχεια τοῦ ἐν Ἀσίᾳ ὄρους Ταύρου, φερομένη βορειοδυτικῶς διὰ τῆς Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας, Στράβ.

Ἀντιφάνης, ους, ὁ. Ῥόδιος, Κωμικὸς ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ζήσας περὶ τὸ 330 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἄντιφας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λαοκόωντος ἐκ Τροίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θυμβραίου, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ ἕνα φοβερὸν ὄφιν ἐν ᾧ ἐθυσίαζον, Ὑγῖν.

Ἀντιφάτης, ου. Υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τοῦ Οἰκλέως, πάππος δὲ τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 211. — 2) Βασιλεὺς τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ ὅστις κατέφαγεν ἕνα τῶν συντρόφων αὐτοῦ Ὁμ. Ὀδ. Κ, 87. γεν. Ἀντιφάταο, Ὀδ. Κ, 114. καὶ Αἰτ. Ἀντιφατῆα, Ὀδ. Κ, 106.

Ἀντίφελλος, ἡ. Πόλις ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς πόλεως Φελλοῦ, Στράβ.

Ἀντίφημος, ὁ. Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ, Ἡροδ. Θουκ.

Ἀντίφιλος, ου, ὁ. Περίφημός τις Ζωγράφος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, μαθητὴς τοῦ Κτησιδήμου, ὅστις διέβαλε τὸν Ἀπελλῆ εἰς τὸν Βασιλέα Πτολεμαῖον, Λουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος,

Πλούταρχ. — 3) Βυζάντιος, Ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας, γράψας 45. ἐπιγράμματα.

Ἀντίφονος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250.

Ἄντιφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Λ 101. Δ, 489. — 2) Υἱὸς τοῦ Πυλαιμένος καὶ τῆς Νύμφης Γυγαίας ἐκ Μαιονίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 864. — 3) Υἱὸς τοῦ Βασιλέως Θετταλοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἦλθον ἐκ τῶν νήσων Κῶ, Κάσου καὶ Νισύρου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 678. — 4) Υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης ἀδελφὸς τοῦ Ἄκτορος, Ἀπολλόδ. α', 7. 3. — 5) Υἱὸς τοῦ γέροντος Αἰγυπτίου ἐξ Ἰθάκης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον πιάσας ὁ Κύκλωψ Πολύφημος εἰς τὸ σπήλαιον αὐτοῦ τὸν κατέφαγεν, Ὁμ. Ὀδ. Β', 19

Ἀντίφρα, ἡ. Κώμη τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀντιφῶν, ῶντος, ὁ Υἱὸς τοῦ Σοφίλου Ῥαμνούσιος, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα ἐπισήμων ῥητόρων, ὅστις διὰ τὴν ὑπέροχον αὐτοῦ εὐγλωττίαν καὶ ῥητορικὴν δεινότητα ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Δημοκρατίας, διὰ παρακινήσεως τοῦ ὁποίου ἐσύστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν βουλὴν τῶν Τετρακοσίων· ὕστερον δὲ κατηγορηθεὶς ὡς προδότης, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔμεινεν ἄταφον· σώζονται αὐτοῦ δεκαέξ λόγοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων· Θουκ. η', 68. — 2) Σοφιστής τις καὶ τερατοσκόπος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. — 3) Υἱὸς τοῦ Πυριλάμπου Ἀθηναῖος, Πλάτ. Παρμ. — 4) Ἀθηναῖος, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσους ἐφόνευσαν οἱ τριάκοντα Τύραννοι εἰς τὰς Ἀθήνας, Ξενοφ. Ἡροδ.

Ἀντιχάρης, ους, ὁ. Βοιωτός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἐλεῶνος, Ἡροδ.

Ἀντρών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ, ὅτε δὲ καὶ **Ἀντρῶνες**, οἱ Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης. Ἀρσεν. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 697. Θηλ. παρὰ Στράβ. καὶ πληθ. παρὰ Δημοσθ. ὅθεν, Ἀντρώνιος, ὁ κάτοικ.

Ἀντρώνος ὄνος, ὁ. Βράχος τις ἐπικίνδυνος πλησίον τῆς πόλεως Ἀντρῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Ἀντωνῖνος, ὁ, ὁ Εὐσεβὴς ἐπικαλούμενος. Υἱὸς θετὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, τὸν ὁποῖον διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον, εἷς τῶν δικαιοτάτων καὶ ἀρίστων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. — 2) Ἀντωνῖνος, Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ 161 ἕως 180 ἔτους μετὰ Χρ. πολεμήσας ἑπτὰ ὁλοκλήρους χρόνους κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ χρηματίσας εἷς τῶν σοφωτέρων, ἐναρετωτέρων καὶ δικαιοτέρων ἡγεμόνων τῆς Οἰκουμένης· ἀπέθανε δὲ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ Κομμόδου· ἔγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν δώδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενα, τῶν εἰς ἑαυτόν, περιέχοντα πολλὰς ἀληθείας ἐκ τῆς τῶν Στωϊκῶν φιλοσοφίας, Ἡρωδ. — 3) Ἀντωνῖνος Λιβεράλις, συγγραφεὺς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, γράψας, Μεταμορφώσεων συναγωγήν, εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἀντώνιος, ὁ. Antonius. Κοινὸν ὄνομα τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων. ἐπισημότεροι τούτων ἀναφέρονται ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἱστορίᾳ· 1) Μάρκος ὁ Ἀντώνιος, υἱὸς Ἀντωνίου τοῦ Κρητικοῦ λεγομένου καὶ τῆς Ἰουλίας, ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Καισάρων, συνοδεύσας κατ' ἀρχὰς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα εἰς τὴν κατὰ τῆς Γαλλίας ἐκστρατείαν, εἶτα δὲ καὶ συνυπατεύσας μετ' αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ, καὶ εἷς τῶν μετὰ ταῦτα οἵτινες συνίστων τὴν λεγομένην τριανδρίαν (triumviri) εἰς τὴν Ῥώμην. Κατατροχασθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀκταβιανοῦ ἐνικήθη κατὰ κράτος εἰς τὴν περιβόητον ναυμαχίαν, ἥτις ἠκολούθησε πλησίον τοῦ Ἀκτίου τὸ 31 ἔτος πρὸ Χρ. ἐσώθη φυγὼν ὀλεθρίως εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς στρατιώτας, ἐσφάγη ἰδιοχείρως. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ προτέρου, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ τὸ 42 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ἰούλιος Ἀντώνιος, υἱὸς τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, τὸν ὁποῖον ὁ Αὔγουστος ἔκαμεν ὕπατον τῆς Ῥώμης, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀντώνιος, ὁ. Ἐξ Ἄργους, τοῦ ὁποίου εὕρηται ἓν ἐπίγραμμα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 2) Ἀντώνιος Διογένης, ζήσας πιθαν. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου καὶ γράψας, τὰ περὶ Θούλην ἄπιστα, μυθιστορίαν. — 3) Ἐπικούρειος φιλόσοφος καὶ ἰατρός, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ἄνυσις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας, ὡς εἰκάζεται, τὸ 1012 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Σαβακῶνος, ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ἐλβώ, μετὰ δὲ πεντήκοντα χρόνους ἀφ' οὗ ἀνεχώρησαν οἱ Αἰθίοπες ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἐπιστρέψας οὗτος εἰς τὸν θρόνον του ἐβασίλευσεν ἕως τοῦ 971 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 2, 137.

Ἄνυσις, ιος καὶ εως, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἐπτανομίδος, πιθαν. ἡ Ἄνες τῆς Ἱερᾶς γραφῆς, Αἰγυπτιστὶ Ἀνές, καὶ Ἡρακλέους πόλις μεγάλη λεγομένη· κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Ἴνσιον· ὅθεν, Ἀνύσιος νομός, Ἡρόδοτ. 2, 137, 166.

Ἀνύτη, ἡ. Ἑλληνὶς ποιήτρια ἐκ Τεγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀνθολ.

Ἄνυτος, ὁ. Εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὴν Ἥραν εἰς τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν, Παυσ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τοῦ Μελίτου ἐκατηγόρησε τὸν Σωκράτην ὡς ἄθεον.

Ἀνώγων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἰλαίρας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, Ἀπολλόδ. γ', 11, 2.

Ἄξενος, Ἰωνικ. = Ἄξεινος.

Ἀξεινοί, οἱ. Οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον, Βίων.

Ἄξεινος Πόντος, ὁ, ταὐτὸν τῷ Εὔξεινος Πόντος. ἀρχαῖον ὄνομα ταύτης τῆς θαλάσσης, Πίνδ.

Ἀξιάκαι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Πτολ.

Ἀξιός, ὁ (Ἄξιος, παρὰ Θουκ.). Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Σκάρδου ἐν Ἰλλυρίᾳ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, τανῦν Βαρδάρι, Ὁμ. Ἡρόδτ. 7, 123. Θουκ.

Ἀξίοχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου Ἀθηναῖος, ὅστις ὑπερασπίσθη τοὺς στρατηγούς, οἱ ὁποῖοι ἐγκαλέσθησαν ὡς ὑπεύθυνοι διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν θανατωθέντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Ξενοφ.

Ἀξός, ἡ. Πρωτεύουσα ἑνὸς μικροῦ Βασιλείου τῆς Κρήτης, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἐτέαρχος, Ἡροδτ. 4, 154. Ὀαξός, Στέφ.

Ἄξυλις κώμη. Κώμη τῆς Λιβύας ἐπὶ τῆς Μαρμαρικῆς, Πτολ.

Ἀοιδή, ῆς, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, τῶν ὁποίων τὴν λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Ἀλωάδαι εἰς τὴν Βοιωτίαν — Παυσ. θ', 37.

Ἄονες, οἱ (ᾱ). Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ὄντες ἐκ τοῦ γένους τῶν Πελασγῶν, Εὐρ.

Ἀονία, ἡ (ᾱ)· προσωπικ. γῆ. Ἰδίως ὠνομάζετο οὕτω τὸ ὀρεινὸν μέρος τῆς Βοιωτίας τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φωκίδος, παρὰ δὲ Ποιητ. ἐκαλεῖτο καὶ ἅπασα ἡ Βοιωτία Ἀονία. Καλλιμ.

Ἀόνιος, ία, ιον, (ᾱ) Ἐκ τῆς Ἀονίας, ταὐτ. τῷ Βοιωτικός, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1178.

Ἄορνος, ἡ (ἀ-ὄρνις) Πόλις τῆς Ἠπείρου, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Βακτρίων ἐν τῇ Ἀσίᾳ. — 3) Ἄορνος πέτρα, ἡ. Βράχος ὑψηλὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ἓν ὀχυρὸν φρούριον, κατὰ δὲ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἔρρεεν ὁ Ἰνδὸς ποταμός, Ἀρριαν. καί, Ἄορνις, ιδος, ἡ, Διον. Περιηγ. 1151. — 4) Ἄορνος, ὁ. Lacus Averni· Λίμνη τις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Κούμης καὶ Βαΐας, ἥτις ἀνέδιδεν, ὡς λέγεται, τόσον δυσώδεις καὶ φαρμακεράς ἀναθυμιάσεις, ὥστε καὶ τὰ διιπτάμενα πετεινὰ ἔπιπτον ζαλιζόμενα εἰς αὐτήν· ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἡ λίμνη αὕτη συνείχετο ὑπογείως καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ἅδην, δι' ὃ καὶ πολλοὶ τῶν ἐξηγητῶν θέτουσιν ἐνταῦθα τὴν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου περιγραφομένην εἰς ᾅδου κατάβασιν τοῦ Ὀδυσσέως· τανῦν καλεῖται Lago d' Averno.

Ἀορσοί, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, Στράβ. 9'. πιθαν. οἱ ὕστερον κληθέντες Οὖνοι, Διον. Περ. 730.

Ἀπαισός, ἡ (ᾱ) ὅτε καὶ Παισός. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαμψάκου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 828. ὅθεν Παισηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀπάμεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικωτάτη τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ Κιβωτὸς ἐπωνομάζετο, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ εἰς τὸν Μαίανδρον, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος βασιλέως τῆς Συρίας, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν Ἀπάμειαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Διον. Περ. 918. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Μύρλεια καλουμένη. — 3) Ἀπάμεια ἡ πρὸς Ῥαγαῖς. Πόλις τῆς Μηδίας πλησίον τῆς πόλεως Ῥαγῶν. — 4) Ἀπάμεια Συριακή· πόλις ἐπίσημος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, φωδομημένη ἀφ' ἑνὸς λόφου μὲ ὁμώνυμον περὶ αὐτὴν χώραν· τανῦν Φαμιάτ. ὅθεν Ἀπαμεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἄπαρνοι, καὶ Πάρνοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, Στράβ.

Ἀπαρύται, οἱ. Λαός τις τῆς Περσίδος, πιθαν. ὅμορος μὲ τοὺς Γανδαρίους καὶ Δαδίκας, Ἡροδτ. 3, 91.

Ἀπάτη, ἡ. Προσωποποιημ. θεότης τῆς ἀπάτης, παρ' Ἡσ. Θεογ. 224.

Ἀπατούρια, τά. Περίφημος ἑορτὴ τὸ πάλαι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Ἴωσιν, ἑορταζομένη πρὸς ἀνάμνησιν ἀπάτης τινὸς τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν Βοιωτῶν εἰς τινα μονομαχίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκυριεύθη τότε τὴν κώμην Οἰνόην κειμένην ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· ἑορτάζοντο δὲ τὰ Ἀπατούρια κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα καὶ διήρκουν τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο Δορπία, ἡ δευτέρα Ἀνάρρυσις καὶ ἡ τρίτη Κουρεῶτις, καὶ ἐθυσίαζον ἓν πρόβατον καὶ μίαν αἶγαν εἰς τὴν θεὸν Ἄρτεμιν. Ἡροδτ. 1, 147. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 146.

Ἀπατούριος, ὁ. Βυζάντιός τις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. Δημ.

Ἀπάτουρον, τό. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Στραβ.

Ἀπάτουρος, ἡ, καὶ

Ἀπατουρία, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, διότι δι' αὐτῆς ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς τοὺς Γίγαντας, ἥτις κρυβεῖσα εἰς ἓν σπήλαιον μετ' αὐτοῦ, εἴλκυσε δι' ἀπάτης πολλοὺς τῶν Γιγάντων ἔνδον, Στράβ. ια'.

Ἀπελλῆς, οῦ, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κῶ ἢ κατ'

ἄλλους εἰς τὴν Ἔφεσον, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ὑπερέβη εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν παράδοξον ἑτοιμότητα τοῦ ζωγραφίζειν ὅλους τοὺς λοιποὺς ὁμοτέχνους τοῦ αἰῶνός του, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος ἐκτιμῶν τὴν μεγάλην ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός, δὲν ἐπέτρεψεν εἰς ἄλλον τινὰ νὰ ζωγραφήσῃ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ εἰμὴ εἰς μόνον τὸν Ἀπελλῆ. — 2) Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα εἰς ἄκραν πενίαν καὶ ἔνδειαν. ὅθεν Ἀπέλλαιος, α, ον, τοῦ Ἀπελλοῦ.

Ἀπειραίη, ἡ. Ὁμ. Ὀδ. Η, 8. κατ᾽ Εὐσταθ. = τῇ Ἠπειρωτικῇ.

Ἀπειρῆθεν, ἐπίρρ. Ἐκ τῆς Ἀπείρου, Ὁμ. Ὀδ. Η, 9. κατ᾽ Εὐσταθ. ἐκ τῆς Ἠπείρου, ἢ ἐκ τῆς στερεᾶς.

Ἄπειρος, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Ἤπειρος, Πίνδ.

Ἀπεννῖνος, ὁ, Πολύβ. καὶ Ἀπεννῖνον, τό, Στράβ. Σειρά τις ὀρέων ἐκτεινομένων καθ᾽ ὅλον τὸ μῆκος τῆς μεγάλης Ἰταλικῆς χερσονήσου, ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἕως τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα καὶ ταῦτα ἀποτελοῦσι συνέχειαν τῶν μεγάλων ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἄλπεων ὀρέων· καὶ Ἀπέννιζον, τό, Διον. Περιηγ. 343. ὅθεν Ἀπεννῖνος, ίνη, ινον, ἐκ τοῦ Ἀπεννίνου.

Ἀπεράντεια, ἡ, Aperantia. Χώρα τῆς Ἠπείρου παρ᾽ αὐτῇ τῇ Θεσσαλίᾳ, Πολύβ.

Ἀπεραντοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπεραντείας, Πολυβ.

Ἀπέσας, αντος, ὁ. Apesantus. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Μυκηνῶν, ἔχον ἐπ᾽ αὐτοῦ ἕνα ναὸν τοῦ Διός, Ἡσ. Θεογ. 331.

Ἀπεσάντιος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς διὰ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀπέσαντος ἐν Ἀργολίδι, Παυσ. β᾽, 15.

Ἀπήμαντος, ὁ. Ἀθηναῖός τις φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ μισανθρωπίαν· κατὰ Πλάτ. πατὴρ τοῦ Κυδίου.

Ἀπήμιος, ὁ, ταὐτ. τῷ ἀπήμαντος, ἀβλαβής, ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἔχοντος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἕνα βωμὸν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. β᾽, 31.

Ἀπημοσύνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Κατρέως ἐκ Κρήτης, τὴν ὁποίαν κλώσας μὲ τὸν πόδα ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Ἀλθημένης τὴν ἐφόνευσεν, εὑρὼν αὐτὴν ἔγκυον ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολλόδ. γ᾽, 2, 1.

Ἀπία, ἡ (α) ἴδε ἄπιος.

Ἄπιος, ία, ιον (α). Κυρίως, μακρυνός, ἀπέχων. ὅθεν ἐξ ἀπίης γαίης, ἀπὸ μεμακρυσμένην γῆν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 270. Γ, 49. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) Ἀπία (α) ἡ, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἄπιος υἱοῦ τοῦ Φορωνέως, Αἰσχλ. Ἱκετ. 790. Ἀπολλόδ. — 2) μικρά τις χώρα ἐν Φρυγίᾳ πλησίον τῶν Θηβῶν τῆς Μυσίας, Πολυβ.

Ἀπιδανεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Ἀπίας, ὅθεν, οἱ Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 263.

Ἀπιδανός, ὁ, Ἰων. Ἠπιδανός. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ὅστις εἰσβάλλει εἰς τὸν Πηνειὸν πλησίον τῆς Λαρίσσης, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 703.

Ἀπίδονες, οἱ = Ἀπιδανῆες, Στράβ.

Ἆπις, ιδος, Ἰων. ιος, Αἰτ. Ἆπιν, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς νύμφης Λαοδίκης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ Πελοπόννησος Ἀπία, Στέφ. Βυζ. Ἀπολλόδ. β᾽, 1, 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Τελχῖνος βασιλέως τῆς Σικυῶνος, Παυσ. β᾽, 5 — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Ναυπάκτιος, Ἰατρὸς καὶ μάντις, ὅστις ἐκαθάρισε τὸ Ἄργος ἀπὸ ἄγρια καὶ φθοροποιὰ θηρία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 278. — 3) Ἆπις, ὁ. Θεός τις τῶν Αἰγυπτίων, παριστανόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς βοός, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόξαζον ὅτι ἐνυπῆρχεν ἡ ψυχὴ τοῦ Ὀσίριδος, διὸ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον τῆς τοῦ Ὀσίριδος ὑπερτάτης δυνάμεως, ἤτοι ὡς εἰκὼν παριστάνουσα τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ διαφόρους καὶ περιοδικὰς μεταβολάς, προξενούσας τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐφορίαν καὶ ἄφθονον πλουσιότητα, Ἡροδ. 2, 65. 3, 28. Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ.

Ἀπίς, ίδος, ἡ (α) = Ἀπία, Θεοκρ. Κιθ. αἰ. 183.

Ἆπις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ παρὰ τῇ Μαρεώτιδι λίμνῃ, Ἡροδ. 2, 17.

Ἀπισάων, ονος, ὁ· Υἱὸς τοῦ Φαυσίου Τρώς, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 578. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππάσου Παίων, Ἰλ. Ρ, 348.

Ἀποβαθμοί, οἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Λέρνῃ, Παυσ.

Ἀποδοτοί καὶ Ἀπόδωτοι, οἱ. Λαός τις ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικῶν μεταξὺ Ἀγραίων καὶ Ἀμφιλοχίων. Ἀποδοτοὶ παρὰ Πολυβ. καὶ Ἀπόδωτοι παρὰ Θουκ. γ᾽, 94.

Ἀπολλόδωρος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. — 2) Φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. — 3) Κυζικηνός, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Πλάτ. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς ἐν Ἀθήναις, ζήσας περὶ τὸ 145 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. Κατὰ Φώτιον ἔγραψεν οὕτως μίαν ἱστορίαν τῶν Θεῶν εἰς κδ᾽ βιβλία τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον τρία ἐπιγραφόμενα, Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκη, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅτι εἶναι μᾶλλον μία ἐπιτομὴ τῶν καθ᾽ ἑαυτὸ βιβλίων του, Πλούτρ. — 5) Ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης ἐκ Περγάμου, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Λουκ. ὅθεν Ἀπολλοδώρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἀπολλοδώρου, Στράβ.

Ἀπολλοκράτης, ους, ὁ. Υἱὸς Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελίας, Αἰλ. ποικ. ἱστ. β᾽, 41.

Ἀπολλοφάνης, ου, ὁ (α). Κυζικηνός τις παρὰ Ξενφ.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι κατέφυγεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λητὼ ἔγκυος οὖσα ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τῆς Ἥρας· καθ᾽ Ὅμηρ. δὲ γεννηθεὶς ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας· εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν γέννησιν παρέλαβεν αὐτὸν ἡ θεὰ Θέμις, ἥτις τὸν ἔθρεψε μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν· ἔτι παῖς ὢν ἐλθὼν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ φονεύσας τὸν φοβερὸν Ὄφιν Πύθωνα ὅστις διέτριβεν αὐτόθι εἰς ἓν σπήλαιον ἐσύστησεν ἐκεῖ τοῦ ἰδίου μέρους τὸ μετὰ ταῦτα τοσοῦτον περίφημον Δελφικὸν ἢ Πυθικὸν μαντεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη Πύθιος καὶ Μαντικός· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ μορφὴν νεαρὰν, εὐειδῆ καὶ ἀνδρικὴν, κρατῶν ποτὲ μὲν τόξον καὶ βέλη, ποτὲ δὲ μίαν λύραν καὶ λατρευόμενος πρὸ πάντων ὡς θεὸς τῆς μουσικῆς, διὰ τοῦτο καὶ Μουσηγέτης ἐκαλεῖτο, καὶ ἐλογίζετο ἐφευρετὴς τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου Φόρμιγγος λεγομένου, συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὰς Μούσας· εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην βοηθήσας μεγάλως τὸν Δία, συγκατηριθμήθη ὑπ᾽ αὐτοῦ μεταξὺ τῶν λοιπῶν πρώτων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ὕστερον δὲ φονεύσας τοὺς Κύκλωπας καὶ ἐξορισθεὶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἄδμητον τοῦ ὁποίου ἐφύλαττε τὰ ποίμνια χρόνον τινὰ προξενήσας εἰς τὴν χώραν μεγάλην εὐφορίαν καὶ πλουσιότητα· ἐλθὼν δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος πρὸς τὸν Λαομέδοντα, ἔκτισε τὰ τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μισθῷ. Ὡς θεὸς δὲ τοῦ ἐπὶ πᾶσαν τὴν φύσιν διαχεομένου φωτὸς ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὑπ᾽ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡλίου, καὶ πολλάκις συνεχέετο παρὰ τοῖς μεταγενεστ.· ἡ ἰδέα τοῦ Ἡλιακοῦ φωτὸς μὲ ἐκείνην τοῦ Ἀπόλλωνος παριστανομένου ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὸ εἶδος μιᾶς ἀκτινοβόλου καὶ ἀκαταπαύστου κινουμένης δυνάμεως ἐν τῷ ἀέρι, ἀναζωοπυρούσης τὰ πάντα. Ἡ δὲ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις μία τῶν πλέον ἱερῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀφ᾽ ὅσας εἶχον οἱ ἀρχαῖοι· πρὸ πάντων δ᾽ ἐτιμᾶτο εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν ὅπου ἦν ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσιώτατος αὐτοῦ ναὸς καὶ τὸ Πυθικὸν μαντεῖόν του· ὕστερον δὲ μετέβη ἡ λατρεία αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς τῶν Ῥωμαίων ἀποικίας, παρὰ δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὧρος, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος, Ἡροδ. 2, 144. Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπανηγυρίζοντο οἱ λεγόμενοι Πυθικοὶ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν ἐπὶ τοῦ Κρισαίου πεδίου πλησίον τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. (υ – –, ἐν δὲ ταῖς περιττοσυλλάβοις πτώσ. ἐστὶ τὸ α καὶ μακρόν.) Αἰτιατ. Ἀπόλλωνα καὶ Ἀπόλλω, Αἰσχ. Ἱκετ. 229. Κλητικ. Ἄπολλον.

Ἀπολλώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ, Ἀπολλώνιον, τό, Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀπολλωνία, ἡ. Πόλις Ἑλληνικὴ ἐπὶ τῆς Ἰλλυρίας, ἀποικία τῶν Κερκυραίων καὶ Κορινθίων, κειμένη πλησίον τοῦ Ἀώου ποταμοῦ, τανῦν Πωλίνα, Ἡροδτ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ξενφ. — 3) Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα δύο Εὐρυχώρους λιμένας καὶ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· τανῦν Σωζόπολις, Ἡροδτ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, πατρὶς Διογένους τοῦ Ἀπολλωνιάτου — 5) Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ Στράβ. πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Φρυγίας. — 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη μεταξὺ Καισαρίας καὶ Ἰόπης. — 7) Πόλις τῆς Πισιδίας, κατὰ Στέφ. Βυζ. πρότερον Μόρδαιον καλουμένη· ὅθεν Ἀπολλωνιάτης, Ἰων. Ἀπολλωνιήτης, ου. θηλ. Ἀπολλωνιᾶτις, ιδος, ἡ᾽ ὁ κάτοικ. τῆς Ἀπολλωνίας.

Ἀπολλωνιάς, αδος, ἡ = Ἀπολλωνία ἐν Πισιδίᾳ. — 2) Μία τῶν πέντε ἐπισήμων πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, ἥτις ὑπῆρχεν ἐνταυτῷ λιμὴν καὶ ἐμπορεῖον τῶν Κυρηναίων, τανῦν Μάρζα Σοῦζα, Στράβ.

Ἀπολλωνιᾶτις, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσσυρίας παρὰ τῷ Τίγριδι ποταμῷ, Πολύβ. — 2) Λίμνη τις ἐν τῇ Μυσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας.

Ἀπολλωνίδης, ου, ὁ. Λυδός τις παρὰ Ξενφ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ὀλύνθῳ ἱππικοῦ, διαβληθεὶς πρὸς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξωρίσθη, Δημ. Φιλ. γ᾽. — 3) ἐκ Καρδίας πόλεως τῆς Θράκης, ὀπαδὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, Δημ. — 4) Χῖος, ὅστις ἐσυλλήφθη μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου διοικητὴς τῆς νήσου Χίου, ὅτε αὕτη ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 5) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· σώζονται αὐτοῦ ἐπιγράμματά τινα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Μαξίμου τοῦ Πλανούδη.

Ἀπολλώνιον, τό, καὶ Ἀπολλωνιεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. — 2) Ἀπολλώνιον, ἀκρωτήριον τῆς Λιβύης ἐπὶ τῆς Καρχηδονικῆς χώρας, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαρδινίας, Στράβ. τανῦν Ζεββ.

Ἀπολλώνιος, ὁ. Ἐπικληθεὶς Ῥόδιος, υἱὸς τοῦ Σιλλέως ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Καλλιμάχου, ὅς

τις ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ἐδίδαξεν αὐτόθι πολὺν χρόνον τὴν ῥητορικήν· οὗτος συνέγραψεν ἐπικὸν ποίημα τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐπιγραφόμενον, Ἀργοναυτικά, εἰς τέσσαρα βιβλία· ἔζη δὲ περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. — 2) ὁ ἐπικαλούμενος Κρόνος, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς Σχολῆς. — 3) ὁ ἐκ Πέργης πόλεως τῆς Παμφυλίας, περίφημος μαθηματικός, διδαχθεὶς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Εὐκλείδου καὶ διαπρέψας εἰς τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σχολήν, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. — 4) Ἀπολλώνιος υἱὸς τοῦ Μόλωνος, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλαβάνδας ἐν Καρίᾳ, φίλος τοῦ Κικέρωνος, καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον, Αἰλ. — 5) Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ἐκ Τυάνων πόλεως τῆς Καππαδοκίας, ἐπαγγελόμενος τὸν φιλόσοφον, καὶ αὐστηρὸς ὀπαδὸς τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, ὅς τις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Γῆς ἐδείκνυε διὰ τῶν γοητειῶν του μεγάλα τέρατα, θαυμαζόμενος ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν ἁπλῶν καὶ ἀμαθῶν βαρβάρων λαῶν, καὶ ἀποστήτας πολλοὺς ὀπαδοὺς διὰ τῶν ὁποίων διέδιδεν εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας τὰς παραδόξους καὶ τερατώδεις διδασκαλίας του, εἰς τῶν ὁποίων Δάμις καλούμενος ἔγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ Φιλοσόφου τούτου· λέγεται δὲ ὅτι ἔζησεν ἑκατὸν περίπου χρόνους, κατὰ τὴν αὐτὴν σωτήριον ἑκατονταετηρίδα, Λουκ. Φιλοστρ.

Ἀπολλωνίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη δυτικῶς τῶν Θυατείρων, Στράβ.

Ἀπόμυιος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, Παυσ.

Ἀποστροφία, ἡ. Οὕτως ἐπωνομάσθη ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ τῆς Ἁρμονίας γυναικὸς τοῦ Κάδμου, Παυσ.

Ἀπουλία, ἡ. Apulia. Χώρα τῆς Κάτω Ἰταλίας παρὰ τῷ Αὐφίδῳ ποταμῷ, τανῦν Puglia, Στράβ.

Ἀπουλοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀππιανός, ὁ. Ἀλεξανδρεὺς ἱστοριογράφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ περὶ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ γράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἀππιαρία, ἡ· πόλις τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως.

Ἄππιος, ὁ. Ῥωμαϊκ. ὄνομ. ἴδε Κλαύδιος, ὅθεν Ἄππιος, ία, ιον, τοῦ Ἀππίου· ἡ Ἀππία ὁδός, ἡ φέρουσα ὁδὸς ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν Καπύην, Στράβ.

Ἀπρίης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ψάμμιος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὸ 595 — 570 ἔτος πρὸ Χρ. ὅς τις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρίων καὶ Σιδωνίων, καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαναστησάντων κατ' αὐτοῦ, Ἡροδ. 2, 169.

Ἀπτέρα, ἡ. Apteron. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους αὐτῆς, 60 στάδια ἀπὸ τῶν Κυδωνιῶν, ὅθεν Ἀπτεραῖος, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ἄπτερος, ὁ. Ἐπιθ. τῆς θεᾶς Νίκης ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α, 22.

Ἀραβία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐγέννησε τοὺς πεντήκοντα υἱούς, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἀραβία, ἡ. Arabia. Μέγα μέρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην καὶ εὐρύχωρον χερσόνησον πρὸς μεσημβρίαν αὐτῆς συνορεύουσαν ἀνατολικῶς μὲ τὸ Περσικὸν κόλπον, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Παλαιστίνην, δυτικῶς μὲ τὸν Ἀράβιον κόλπον καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν· ἐδιαιρεῖτο δὲ ὅλη ἡ Ἀραβία εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἔρημον λεγομένην Ἀραβίαν, εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν, καὶ εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν· ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ὅτι Ἀραβία καὶ ἐν μέρος τῆς Μεσοποταμίας, Ἡροδ. Στράβ. Ξενοφ. (⏑ ⏑ ⏑ — πολλ. δὲ καὶ — ⏑ ⏑ — Διον. Περ. 801, 9 25. συνήθως Ἀῤῥαβία.)

Ἀράβιος, ία, ιον. Ἐξ Ἀραβίας, ἢ τῆς Ἀραβίας, Ἡροδ. ὅθεν, Ἀράβιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀραβίας, Ἡροδ. Ξενοφ.

Ἀραβικός, ή, όν. Τῆς Ἀραβίας, Διον. Περ. 24.

Ἀράβιον ὄρος, τό. Ὄρος ἐκτεινόμενον διὰ τῆς παραλίας τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, Ἡροδ. 2, 8.

Ἀράβιος, καὶ Ἄραβις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γεδρωσίας ἐν Ἀσίᾳ, τανῦν Κόρκας λεγόμενος, Ἀῤῥιαν.

Ἀράβιος κόλπος, ὁ· Ἓν μέρος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μεταξὺ Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς, Ἡροδ.

Ἀράβιος χῶρος, ὁ. Χώρα τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀραβίας, Ἡροδ. 2, 19.

Ἀράβισσα, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀραβίας οὖσα, ἢ ἡ κάτοικος τῆς Ἀραβίας, Τζέτζ.

Ἀραβῖται, οἱ (Ἄρβιες παρὰ Στράβ.) Λαὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικῶν περὶ τὸν Ἄραβιν ποταμόν, Ἀῤῥιαν.

Ἄραβος, ὁ. ταὐτ. τῷ Ἄραψ, Αἰσχύλ. Περσ. 316. ἔνθα ὑπ' ἄλλων Ἄραδος, κυρ. Ὀνομ. ἀναγινώσκεται.

Ἄραδος, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Φοινίκης, ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν περίφημον ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἰδίους βασιλεῖς, τανῦν Ῥουάδ· Ἡροδ. ὅθεν Ἀράδιοι, οἱ κάτοικ.

Ἄρακα. Πόλις τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς, Πτολ.

Ἀραιθυρέα, ἡ. Πόλις καὶ χώρα τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ταὐτ. τῇ Φλιασίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 571. ὅθεν ἐπιρρ. Ἀραιθυρέηθεν, ἐξ Ἀραιθυρέας, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἄρακος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων καὶ ἡγεμόνων τοῦ στόλου, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 1, 7. ἐν δὲ βιβλ. Ϛ', 5, 33. εὕρηται Ἄρατος.

Ἀρακυνθίς, ίδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, τιμωμένης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὸ ἐν Αἰτωλίᾳ Ἀράκυνθον ὄρος, Στέφ. Βυζ.

Ἀράκυνθος, Ὄρος τῆς Αἰτωλίας πλησίον τῆς παλαιᾶς πόλεως Πλευρῶνος, Στράβ. Διον. Περ. 431.

Ἀράξης, ου, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὅς τις ῥέων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, περὶ αὐτὸν δὲ κατῴκουν οἱ Μασσαγέται, πιθαν. ὁ παρὰ Πτολεμ. Ῥᾶ καλούμενος, τανῦν δὲ Βόλγας. Ἡροδ. 1, 235. κατ' ἄλλους δὲ ἐστιν ὁ αὐτὸς καὶ Ὄξος ἢ Ἰαξάρτης λεγόμενος. — 2) Ἕτερος ποταμὸς παρ' Ἡροδ. 4, 40. ῥέων διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ εἰσβάλλων καὶ οὗτος εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ὅς τις ὑπὸ πολλῶν συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου. — 3) Ποταμὸς τῆς Περσίας, πηγάζων ἐκ τῆς Παρθίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, τανῦν Βέντ Ἐμίρ, Στράβ. — 4) Ἕτερος ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Μεσοποταμίας, παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. α, 4, 19. κατὰ Rennel, ὁ Χαβώρας, τανῦν Καβούρ, ὅθεν Ἀραξηνός, ή, όν. τοῦ Ἀράξου, Στράβ.

Ἄραξος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, τανῦν Κάβο Πάπα, Πολύβ.

Ἄραρ, ος, ὁ. Arar. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐπὶ τῶν Οὐόσγων ὁρίων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανόν, τανῦν Σαόνη, Saone, Στράβ. ὁ Ἄραρις, παρὰ Δίων. Κασσ.

Ἄραρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, κατὰ Mannert ὁ αὐτὸς καὶ Ἀλούτας λεγόμενος, Ἡροδ. 4, 48.

Ἄρας, αντος, ὁ. Φλιάσιός τις, ὅς τις ὡς ἐδοξάζετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ἐγεννήθη ἐκ τῆς Γῆς καὶ ἔκτισεν ἐν Φλιοῦντι τῆς Ἀχαΐας μίαν μικρὰν πόλιν, ἔνθα ἔπειτα ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Φλιασίων, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 571.

Ἀράτασης, ου, ὁ. Νέος τις εὐγενὴς Πέρσης εὔνους τοῦ Βασιλέως Κύρου τοῦ μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν φυλακὴν τῆς αἰχμαλώτου βασιλίσσης Πανθείας γυναικὸς τοῦ Ἀβραδάτου. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. ε'.

Ἄρατος, Ἰων. Ἄρητος, ὁ. Ἕλλην ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως τῶν Σόλων ἐν Κιλικίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. πλησίον τοῦ Ἀντιγόνου Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠὐνοεῖτο μεγάλως· ἔγραψεν δὲ Ἀστρονομικὸν ποίημα εἰς δύο βιβλία, τὸ πρῶτον τούτων ἐπιγράφεται Φαινόμενα, τὸ ἕτερον Διοσημεῖα. — 2) Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Κλεινίου, γεννηθεὶς τὸ 272 ἔτος πρὸ Χρ. εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ Σικυῶνα ἀπὸ τῆς τυραννίας τοῦ Νικοκλέους, καὶ ἑνώσας αὐτὴν μὲ τὸν λεγόμενον Ἀχαϊκὸν δεσμὸν τοῦ ὁποίου ἐστάθη δὶς στρατηγός, πολεμήσας κατὰ τῶν Μακεδόνων· ἀπέθανεν δὲ φαρμακευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ταυρίωνος, Πολύβ.

Ἀραυσίων, ωνος, ἡ. Arausio. Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν Ναρβώνι τανῦν Orange, Στράβ.

Ἀραφήν, ῆνος, ὁ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Ὠρωποῦ καὶ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀραφήνιοι, ἴδιος, ἴδε Ἁλαί.

Ἄραχθος, ἡ Arethon, Liv. Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, τανῦν, Ποταμὸς τῆς Ἄρτης καλούμενος, Πολύβ.

Ἀραχναῖον, τό. Ὄρος ἐπὶ τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ μεταξὺ Τίρυνθος καὶ Ἐπιδαύρου, Αἰσχλ. Ἀγ. 319. Παυσ.

Ἀράχνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἴδμονος, διδαχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν τέχνην τοῦ ὑφαίνειν καὶ ἐπαρθεῖσα τοσοῦτον εἰς τὴν ἐπὶ ἐστίντης ὥστε αὐθαδίατο νὰ συγκριθῇ καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν, ὑπὸ τῆς ὁποίας μεταμορφώθη εἰς ὁμώνυμον ζωΰφιον ἀράχνην, Λουκ. Ὀβιδ.

Ἀραχωσία, ἡ. Χώρα τῆς Περσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀραχώτου ποταμοῦ, συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδίαν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν ἡ πόλις Ἀράχωτος, Πολυβ. οἱ Ἀραχωτοί, (Ἀραχῶται παρὰ Διον. Περ. 1096.) οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἀράχωτος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐπαρχία Ἀραχωσία, ὅς τις σχηματίζει ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης μίαν ὁμώνυμον λίμνην, τανῦν Καῤῥὸ λεγόμενος — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Ἀραχωσίας ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀραχώτου ποταμοῦ, Πτολ.

Ἄραψ, αβος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ μεγάλης χώρας Ἀραβίας, Ξενοφ. ὅθεν, Ἄραβες οἱ Σκηνῖται, ὅσοι ἔζων βίον νομαδικόν, κυρ. οἱ ἐν Μεσοποταμίᾳ Ἄραβες, Στράβ.

Ἀρβάκης, ου, ὁ. Μῆδός τις σατράπης, ὅς τις μετὰ τοῦ Βελέσυος ἐπαναστατήσας κατὰ τοῦ Σαρδαναπάλου Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων ἐπολιόρκησεν αὐτὸν τρεῖς χρόνους εἰς τὴν πόλιν Νίνον, ἔνθα ὁ Βασιλεὺς οὗτος ὡς λέγεται ἔβαλε πῦρ καὶ κατεκάη μεθ' ὅλου αὐτοῦ τοῦ παλατίου.

Ἄρβηλος, ὁ Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Οἴμη. Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἄρβηλα, τά. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίκησε τὸν Δαρεῖον, τανῦν Ἀρβελ, Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας Γαλιλαίας.

Ἄρβιος, ιος, ὁ, = Ἀράβιος, παρὰ Στράβ.

Ἄρβιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Ἄρβια ἐπικληθέντος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλατρεύετο. Στέφ. Βυζ.

Ἀργαδεῖς, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν τοῦ Ἴωνος διαίρεσιν τῶν κατοίκων, Εὐρ. Ἴων. 158. κατὰ δὲ Ἡροδτ. 5, 66. ἐκ τοῦ Ἀργάδης, υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, καὶ κατὰ Πλούτ. Σολ. ἀπὸ τοῦ, ἀργαδεῖς, ἤτοι ἐργάται, χειρώνακτες.

Ἀργαῖος, ὁ. Υἱὸς Φιλίππου τοῦ πρώτου, βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Ἡροδτ. 8, 139. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος κατεπολέμησε πλησίον τῆς Μεθώνης.

Ἀργαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης, παρὰ Διοδ. Σικ. δ', 83 ὡς Ἐπιθ. τοῦ Ἀρισταίου.

Ἀργαῖος, ὁ, καὶ Ἀργαῖον ὄρος. Ὄρος ὑψηλὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ διαχωρίζον τὴν Καππαδοκίαν ἀπὸ τῆς Κιλικίας ἀρκτικῶς. Στράβ.

Ἄργαλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, Παυσ. γ', 1.

Ἀργανθώνιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ταρτησσοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅς τις ἐβασίλευσεν, ὡς λέγεται, 80 χρόνους καὶ ἔζησε 120, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως εἰς τὴν χώραν του μίαν ἀποικίαν τῶν Φοινίκων. Ἡρόδ. Λουκ.

Ἀργανθώνιον ὄρος, τό· Ὄρος, τῆς Βιθυνίας κοράτῃ πόλει Προύσῃ, καὶ Ἀργανθώνειον ὄρος παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1178.

Ἀργεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους, Ἀπολλδρ. γ', 6, 1. — 2.) Θυγάτηρ τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Τισαμενοῦ, γυνὴ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοδήμου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθέα καὶ Προκλέα. Ἡροδτ. 6, 52 Ἀπολλδρ. β', 8, 3 — 3) Γυνὴ τοῦ Ἰνάχου καὶ μήτηρ τῆς Ἰοῦς, Ὑγῖν.

Ἀργεία, ἡ. = Ἀργολίς, ἴδε Ἀργεῖος.

Ἀργεῖος, εία, εῖον. Ἐξ Ἄργους, ἡ εἰς τὸ Ἄργος ἀνήκων, ἡ Ἀργεία χθών, ἡ γῆ τοῦ Ἄργους, Αἰσχύλ. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἥρας τιμωμένης ἐξαιρ. ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἄργους, Ὁμ. Ἰλ. ὅθεν, ἡ Ἀργεία, ἡ χώρα τοῦ Ἄργους, ἔτι δὲ καὶ Ἀργολὶς λεγομένη, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, Θουκ. β', 7. — 3) τουτ. τῇ Ἀμφιλοχίᾳ ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θουκ. β', 68.

Ἀργεῖος, ὁ. Ὁ ἐξ Ἄργους, οἱ Ἀργεῖοι, κάτοικοι τῆς πόλεως του Ἄργους, Ἡροδτ. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ βασιλείου ἡ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἄργους, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. = Ἕλληνες, ὡς κοινὸν ὄνομα.

Ἀργεῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκυμνίου, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ἐν Οἰχαλίᾳ, Ἀπολλδρ — 2) Σοφιστής καὶ ἄμφρων Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τον ὁποῖον ὁ πολὺς ὄχλος τῶν Ἀθηναίων κατεφρόνει, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 201.

Ἀργειφόντης, ου, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς φονεύσαντος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς Ἄργον τὸν Πανόπτην, Ὁμ. Ἰλ. Β, 103. Ἀπολλδρ. β, 1, 3

Ἀργέλη, ἡ Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλεόλαον, Ἀπολλδρ. β', 7, 8.

Ἀργεννίς, ίδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀργέννου εὔνου τινὸς τοῦ βασιλέως Ἀγαμέμνονος. Στεφ. Βυζ

Ἄργεννον, τό, (Ἄργινον, τά, Θουκ. η', 34) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἀλοννήσου, Στράβ. — 2) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας, Πτολ.

Ἄργεννος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λεύκωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀθάμαντος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ἠγάπει ἐξαιρέτως ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὅστις ἐπνίγη εἰς τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀργεννοῦσα, = Ἀργινοῦσα.

Ἀργεντόρατον, τό, Πτολ. β', 9. καὶ Ἀργεντόρα, ἡ· Ζωσιμ. γ'. Argentoratum. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἐπὶ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, τανῦν Strassburg.

Ἀργέστης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς καὶ εἷς τῶν ἀνέμων, Ἡσ. Θεογ. 379.

Ἀργεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι εἰσέβαλον εἰς τὸ Ἄντρον τοῦ Φόλου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τούτου, Ἀπολλδρ. β', 7, 7.

Ἄργη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἀπολλδρ. α', 3, 1. — 2) Κόρη τις τῶν ὑπερβορείων ἥτις ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, Ἡροδτ. 4, 35.

Ἄργης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, εἷς τῶν Κυκλώπων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Νύμφην Φρυγίαν ἐγέννησε τὸν Δεῦσον, Ἀτρωνα καὶ Ἀτρηνέστην, Ἡσ. Θεογ. 140. Στέφ. Βυζ. ἔνθα γεν. Ἄτρητος. κεῖται.

Ἄργιλος, ἡ. Πόλις Ἑλληνικὴ τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ἡροδτ. ὅθεν. Ἀργίλιος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀργινοῦσα, ἡ· καὶ Ἀργίνουσα. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μιᾶς τῶν τριῶν Ἀργινουσῶν νήσων λεγομένων, τὴν ὁποίαν Στέφ. ὁ Βυζ. Ἀργεννοῦσαν καλεῖ· Σχολ. Ἀριστφ. Βάτρ. 710.

Ἀργινοῦσαι καὶ Ἀργινοῦσσαι, αἱ. Τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημοι διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. η', 101.

Ἀργιόπη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν, Ἀπολλδρ. α', 3, 3. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος ἐν Φοινίκῃ μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Ἀπολλδρ.

Ἀργιόπιος χῶρος, ὁ. Μέρος τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Μολόεντα ποταμόν, ὅπου ὑπῆρχεν εἷς ναὸς τῆς Δήμητρος, Ἡροδτ. 9, 57.

Ἀργιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐίππης τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη, Ἀπολλδρ. β', 1. 5.

Ἀργιππαῖοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατά τινας οἱ παρὰ Πλιν. Ἀριμφαῖοι λεγόμενοι, Ἀλ. 4, 33.

Ἄργισσα, ἡ. Χωρίον τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Πελασγιώτιδος, ὕστερον Ἄργουρα κληθέν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 737. Στράβ.

Ἀργόθεν, Ἐπίρρ. Ἐκ τοῦ Ἄργους, Λουκ.

Ἀργολᾶς, ου, ὁ· ἐπιθ. = Ἀργεῖος, Εὐρ. Ῥῆσ. 41.

Ἀργολίς, ίδος, καὶ Ἀργολία. ἐπιθ. Ἐκ τοῦ Ἄργους, ἡ εἰς τὸ Ἄργος ἀνήκουσα, ἡ Ἀργολὶς χώρη, Ἡροδτ — 2) Οὐσ. ἡ κάτοικος τοῦ Ἄργους. — 3) Ἀργολίς, κύρ. Ὄνομ. ἡ ἀνατολικὴ ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἥτις πρὸς μὲν ἄρκτον ὡρίζετο ὑπὸ τῆς Ἀχαΐας καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, μεσημβρινῶς δὲ ὑπὸ τῆς Λακωνίας καὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης, σχηματίζουσα μίαν ἄλλην χερσόνησον ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἔχουσα εὔφορον καὶ τερπνὴν γῆν, πατρὶς πολλῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, Παυσ. ὅθεν, Ἀργολικός, ἡ, όν, τῆς Ἀργολίδος, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ Ἑλληνικός· ὁ Ἀργολικὸς κόλπος, ὁ κόλπος μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Λακωνίας, τανῦν Κόλπος τοῦ Ναυπλίου, Στράβ.

Ἀργοναῦται, οἱ (Ἀργώ, ναῦται). Ὁ Πελίας βασιλεύων εἰς ἓν μέρος τῆς Θεσσαλίας Ἰωλκὸν καλούμενον, ἔμαθεν παρὰ τοῦ μαντείου ὅτι ἔμελλε ποτὲ νὰ θανατωθῇ ἀπὸ ἕνα μονοσάνδαλον· ἰδὼν δὲ μίαν ἡμέραν τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Ἰάσονα διαβαίνοντα τὸν Ἄναυρον ποταμὸν καὶ ἔχοντα μόνον ἓν σανδάλιον, τὸ δὲ ἄλλο ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, φοβηθεὶς ὅτι οὗτος θέλει εἶναι ὁ μέλλων φονεὺς αὐτοῦ, τὸν ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὸ λεγόμενον χρυσοῦν δέρας· τοῦτο δὲ ἦν τὸ δέρμα ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου διέβη ὁ Φρίξος υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος τὴν θάλασσαν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου σφάξας αὐτὸν ἐκρέμασεν αὐτοῦ τὸ χρυσοῦν δέρμα του εἰς ἓν ἄλσος, τοῦ Ἄρεως, φυλαττόμενον ἀπὸ πυριπνόους ταύρους· ὁ Ἰάσων μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ θείου του Πελίου, ἐπροσκάλεσε συμβοηθοὺς καὶ συναγωνιστὰς αὐτοῦ ὅλους τοὺς ἐπισημοτέρους Ἥρωας τῆς τότε ἐποχῆς νὰ συμπλεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ὀρφεύς· ὅλοι δὲ οὗτοι ὅσοι ἠκολούθησαν αὐτὸν ὠνομάσθησαν Ἀργοναῦται, ἀπὸ τοῦ πλοίου Ἀργὼ καλουμένου, τὸ ὁποῖον διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς κατεσκεύασεν ὁ Ἰάσων· μετὰ πολλοὺς κινδύνους καὶ μακρὰν θαλασσοπορίαν ἔφθασαν κύνες εἰς τὴν Κολχίδα χώραν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης υἱὸς τοῦ Ἡλίου· τούτου ἡ θυγάτηρ Μήδεια ἐρωτευθεῖσα εἰς τὸν Ἰάσονα, συνέδραμεν μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς μαγείας της εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τοὺς πυριπνόους ταύρους καὶ ὁ ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας, ἐπιθυμήσασα νὰ τ' ἀκολουθήσῃ εἰς Θεσσαλίαν. Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἰάσων ἀπαλλαγεὶς ὅλων ἐκείνων τῶν κινδύνων οἵτινες ἐπαπείλουν τὴν τολμηρὰν ταύτην ἐπιχείρησιν, καὶ λαβὼν μετ' αὐτοῦ τὴν Μήδειαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρων τὸ περιβόητον τοῦτο χρυσοῦν δέρας εἰς τὸν ἐν Ἰωλκῷ θεῖόν του Πελίαν. Ἡ διὰ θαλάσσης αὕτη ἐκστρατεία λογίζεται ἡ ἀρχαιοτάτη τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησαν κοινῶς οἱ Ἕλληνες κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Ἡρωϊκῆς αὐτῶν ἐποχῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἐφημίσθη τοσοῦτον ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ἐκοσμήθη μὲ πολλὰς παραδόξους καὶ τερατώδεις διηγήσεις. Ἀπολ. Ῥοδ. Ὀρφ. Ἀργ.

Ἄργος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Ἄπιος, τρίτος Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, παραλαβὼν τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν Φορωνέα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ μέρος τοῦτο τῆς Πελοποννήσου καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ Πελοπόννησος Ἄργος· μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐάδνης ἐγέννησε τὸν Ἴασον, Πείραντα, Ἐπίδαυρον, καὶ Κρίασον, Ἀπολδ. β', 1, 1. Ἡροδτ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, κατ' ἄλλους τοῦ Ἀρέστορος ἢ τοῦ Ἰνάχου, ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἐπικληθεὶς Πανόπτης, ἔχων ἐφ' ὅλον τὸ σῶμά του ὀφθαλμούς· εἷς τῶν ἰσχυροτάτων καὶ φοβερωτάτων τεράτων τῆς ἀρχαιότητος, φονεύσας τὸ τρομερὸν ζῶον ἔχιδναν, τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς ἐν ᾧ ἐφύλαττε τὴν Ἰὼ κόρην τοῦ Ἰνάχου, Ἀπολλδρ. β', 1, 2. ὅθεν παροιμ. ὀξύτερον τοῦ Ἄργου ὁρᾷ. Λουκ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅς τις λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν τὸ πλοῖον Ἀργὼ καὶ ἔπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τοῦ Ἰάσονος, Ἀπολλδρ. β'· Εὐρ. Μηδ. τοῦτον ὁ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 112. καλεῖ υἱὸν τοῦ Ἀρέστορος. — 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ἀπολλδρ. γ', 4, 4.

Ἄργος, τό. Μία τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ Ἰνάχου, τανῦν Ἄργους ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ Ἀχαιικόν, Ἴασον, Ἱππόβοτον, ἔτι δὲ καὶ Δρυϊκὸν καὶ Πελασγικόν, καλούμενον, Σοφκλ. Εὐρπ. Καθέδρα τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ὅσοι συνετέλεσαν εἰς

τὴν ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἄργου υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης καὶ ἔχον τὸ πάλαι ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἥρας, Ἡραῖον λεγόμενον, ἔνθα ἦν τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Πολυκλείτου· τανῦν Ἄργος ἐπὶ τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀργολίδος — 2) Πεδίον τι πλησίον τῆς Πόλεως τοῦ Ἄργους, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ βασίλειον τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Α, 30. — 3) ταὐτ. τῷ Πελοπόννησος.

Ἄ ρ γ ο ς, ους, τό· οὕτως ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, πρωτεύουσα τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θουκ. ἰδὲ Ἀμφίλοχοι. — 2) Ἄργος Ἵππιον, πόλις τῆς Ἰταλίας = Ἀργυρίππη. — 3) Ἄργος τὸ Ὀρεστικόν, Πόλις τῆς Ἠπείρου — 4) Ἄργος τὸ Πελασγικόν, Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἥτις ὑπῆρχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλέως, κατά τινας ἡ μετὰ ταῦτα Λάρισσα κληθεῖσα, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στραβ. δὲν ὑπῆρχε πλέον, Ὅμ. Ἰλ. Β, 681.

Ἄ ρ γ α υ ρ α, ας, ἡ. Χωρίον τι ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῷ Πηνειῷ ποταμῷ, πρότερον Ἄργισσα λεγόμενον, Στράβ.

Ἀ ρ γ υ ρ ᾶ, ᾶς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ νύμφη ἥτις ἠγάπησε τὸν νέον Σεληπμνόν, καὶ τὴν ὁποίαν μετεμόρφωσεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ὁμώνυμον ποταμόν, Παυσ. ζ', 23.

Ἀ ρ γ υ ρ ᾶ, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῶν Πατρῶν, Παυσ. — 2) Πηγή τις ἢ ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας παρὰ τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, Παυσ.

Ἀ ρ γ υ ρ ί π π α καὶ Ἀργυρίππη, ἡ, καὶ Ἄργος Ἵππιον, Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ χώρᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διομήδους ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους διὰ τὴν κακοβουλίαν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Αἰγιαλείας ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἐσύστησε τὰ βασίλειόν του, ὕστερον Argi κληθεῖσα, Πολύβ. ὅθεν, Ἀργυριππανοί, Πολυβ. καὶ Ἀργυριππηνοί, οἱ κάτοικ.

Ἀ ρ γ υ ρ ό τ ο ξ ο ς, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς φέροντος ἀργυροῦν τόξον, Ὅμ.

Ἀ ρ γ υ ρ ο ῦ ν ὄρος, τό, Argentus Mons. Ὄρος τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς Ταρρακωνικῆς ἐπαρχίας, τανῦν Serra Segura, Στράβ.

Ἀ ρ γ υ φ έ η, ἡ. Πόλις τῆς Ἤλιδος ἀπροσδιόριστος, Ὁμήρ. Ὕμν. Ἀπολ. 422. ἔνθα κατ' Ilgen Ἀμφιγένεια ἀναγνωστ.

Ἀ ρ γ υ φ ί α, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ.

Ἀ ρ γ ώ, οῦς, ἡ. Εἷς ἐκ τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ὑγῖν — 2) Οὕτως ὠνομάζετο τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα διὰ ν' ἁρπάσωσιν αὐτόθεν τὸ χρυσοῦν δέρας· ἐκλήθη δὲ Ἀργὼ ἀπὸ τὸν Ἄργον, ὅς τις διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς κατεσκεύασε αὐτό, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ ἀργός, ὅπερ σημαίνει ταχύς, ὀγλίγωρος, Ὅμ. Ὀδ. Μ, 69. ὅθεν Ἀργῷος, α, ον, τῆς Ἀργοῦς, ἢ εἰς τὴν Ἀργὼ ἀνήκων, Εὐρπ.

Ἀ ρ γ ῷ ο ς λιμήν, ὁ. Λιμήν τις ἐν τῇ νήσῳ Αἰθαλείᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἄραξε τὸ πλοῖον Ἀργώ, μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 658.

Ἀ ρ δ α λ ί δ ε ς, ων, αἱ καὶ

Ἀ ρ δ α λ ι ώ τ ι δ ε ς, ων, αἱ. Ἐπώνυμ. τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀρδάλου ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν εἰς τὴν Τροιζῆνα, Παυσ. β', 31.

Ἄ ρ δ α λ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, ὅστις ἔφερε πρῶτος τὴν τῶν Μουσῶν λατρείαν εἰς τὴν Τροιζῆνα, Παυσ. Στεφ. Βυζ.

Ἀ ρ δ α ν ί ς ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Λιβύῃ Πτολ.

Ἀ ρ δ έ α, ἡ, Ardea. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥουτούλων, καθέδρα τοῦ βασιλέως Τούρνου, ἔχουσα ἕνα περίφημον ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἥρας, Πολύβ. τανῦν, Ardea. ὅθεν, Ἀρδεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Ἀ ρ δ έ ρ ι κ κ α; τά. Κώμη τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπί τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ἥτις διέρχεται διὰ τριῶν ἐλίξεων διὰ μέσου τῆς Κισσίας χώρας ἐν τῇ Σουσιανῇ, Ἡρδτ. 6, 119.

Ἀ ρ δ ή σ κ ο ς, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ποτάμιος θεός, Ἡσ. Θεογ. 345.

Ἀ ρ δ η σ σ ο ς, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἀλδήσκος παρὰ Διον. Περ. 314.

Ἀ ρ δ η τ τ ό ς, ὁ. Μέρος τι πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ, ἔνθα οἱ Δικασταὶ ὤμνυον ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀπόλλωνος, Δήμητρος καὶ τοῦ Διὸς ὅτι θέλουν κρίνει κατὰ νόμον καὶ δικαίως, Πλουτ. Θησ.

Ἀ ρ δ ί α, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρίας, Στράβ. ὅθεν, Ἀρδιαῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀρδίας, Πολύβ. παρὰ δὲ Πλινίῳ Vardaei, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ ἱστορικὸς οὗτος, ὅτι πολλάκις εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἀ ρ δ ι α ῖ ο ς, ὁ. Σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πλάτ.

Ἀ ρ δ ο υ έ ν ν α, ἡ. Arduenna, ἡ Arduennorum silva. Μέγα καὶ πυκνότατον δάσος ἐπὶ τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, Στράβ. Καῖσ.

Ἄ ρ δ υ ε ς, οἱ, παρὰ Πολυβ. γ', 47. Λαὸς τῆς Ἑλβετίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδανὸν ποταμὸν ἀπὸ τῆς Λίμνης Λεμάνης ἕως τῶν πηγῶν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ.

Ἄ ρ δ υ ς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυδίας υἱὸς τοῦ Γύγου, βασιλεύσας τὸ 678 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρδτ.

Ἀ ρ έ θ ο υ σ α, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφη καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, Ὑγῖν. — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων, Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Ἀ ρ έ θ ο υ σ α, ης, ἡ. Δωρ. Ἀρέθοισα· οὕτως ἐκαλεῖτο πηγή τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτῆς μέρος, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 408. — 2) ἑτέρα πηγὴ ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας παρὰ τῷ λιμένι τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Ἀρέθουσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὅτε ἐδίωκεν αὐτὴν ὁ Ἀλφειός. Παυσ. Ὀβίδ. — 3) Κρήνη τις πλησίον τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, Εὐρ. — 4) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, Στράβ.

Ἀ ρ ε ί α, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεόχου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον, Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Ἀ ρ ε ί α κρήνη, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ἐφυλάττετο ὑφ' ἑνὸς δράκοντος, Ἀπολλόδ. ἡ Ἀρητιὰς κρήνη, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1179.

Ἀ ρ ε ί α, Ἄρειοι, = Ἀρία, Ἄριοι.

Ἀ ρ ε ι ο π α γ ί τ η ς, ου, ὁ, καὶ Ἀρεοπαγίτης, Λουκ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἀρείου πάγου ὤν, δικαστὴς ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, ὅθεν Ἀρειοπαγιτικός καὶ Ἀρεοπαγιτικός, ή, όν, Στράβ.

Ἄ ρ ε ι α ς, ὁ, Areus, Suet. Ἀλεξανδρεύς τις σοφός, φίλος τοῦ Αὐγούστου καὶ τοῦ Μαικήνα, Αἰλ.

Ἄ ρ ε ι ο ς, εία, ειον. Ἰων. Ἀρήϊος, τοῦ Ἄρεος, ἢ εἰς τὸν θεὸν Ἄρην ἀφιερωμένος· ὅτι καὶ Ἄρειος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ.

Ἄ ρ ε ι ο ς πάγος, ὁ. Λόφος τις ἐν Ἀθήναις ἀπέναντι τῆς Ἀκροπόλεως, κληθεὶς οὕτω ἀπὸ τοῦ θεοῦ Ἄρεος ὅς τις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐκρίθη ἐνταῦθα, Ἡροδτ. 8, 52. — 2) τὸ ἀρχαιότατον καὶ ὑπέρτατον Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, περίφημον διὰ τὴν αὐστηρὰν δικαιοσύνην καὶ ὀρθότητα τῶν συνιστώντων αὐτὸ μελῶν, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἐκρίθησαν ἐν αὐτῷ· ἡ ἀρχὴ τῆς συστάσεως αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἐγνωσμένη, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήθη πρῶτον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κέκροπος, κατ' ἄλλους δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κραναοῦ· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῷ δικαζόντων συνίστατο ἐξ ἐννέα, κατά τινας δὲ ἐκ πλειοτέρων μελῶν, τὰ ὁποῖα ἔκρινον περὶ μεγάλων ἐγκλημάτων, καὶ ἐδίδον τὴν περὶ θανάτου ψῆφον ὅτε μετὰ μίαν ἀπαθῆ καὶ αὐστηρὰν ἔρευναν ἀπεφάσιζόν τινα ὑπεύθυνον τῆς ποινῆς ταύτης· συναθροίζοντο δὲ τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου τούτου εἰς μίαν εὐρύχωρον οἰκοδομὴν κειμένην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου λόφου, δι' ὃ καὶ ὠνομάζοντο Ἀρειοπαγῖται, Ξενοφ. Ἀπομν. Ἰσοκρ. Ἀρειοπ. Πλουτ.

Ἀ ρ ε ί ω ν, ονος, ὁ. Ὁ ἵππος τοῦ βασιλέως Ἀδράστου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκστράτευσεν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Ἰλ. Ψ, 346. καὶ Ἀρίων Ἀπολλδ.

Ἀ ρ ε λ ά τ α ι, οἱ, καὶ Ἀρελᾶτον· τό. Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν Ναρβώνι οὖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τανῦν Arles, Στράβ.

Ἀ ρ ε ξ ί ω ν, ονος, ὁ. Μάντις ἐξ Ἀρκαδίας, Ξενοφ. Ἀναβ.

Ἄ ρ ε ο ς ἄλσος, τό. Ἄλσος ἀφιερωμένον εἰς τὸν θεὸν Ἄρην ἐν Κολχίδι, ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἐφυλάττετο τὸ χρυσοῦν δέρας, Ἀπολλόδ. ά, 9, 1.

Ἀ ρ ε σ ί α ς, ου, ὁ (ι). Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀ ρ ε σ τ ο ρ ί δ η ς, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Ἀρέστορος, ὁ Ἄργος, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀ ρ έ σ τ ω ρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ βασιλέως Φορωνέως, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυκήνης θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου τὸν Ἄργον Πανόπτην, Ἀπολλόδ. β', 1, 1.

Ἀ ρ ε τ α ῖ ο ς, ὁ. Ἐκ Καππαδοκίας, ἰατρός, πιθαν. σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ ἀκριβεστέρων παρατηρητῶν τῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως, γράψας περὶ αἰτίων καὶ σημείων ὀξέων καὶ χρονίων παθῶν καὶ περὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Ἀ ρ έ τ α ς, α, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας, ὁ πολεμήσας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ περὶ τὸ 63 πρὸ Χρ.

Ἀ ρ ε τ ά ω ν, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 31.

Ἄ ρ ε ω ς πεδίον, τό, Campus Martius. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Ῥώμῃ τόπος τις ἀφιερωμένος εἰς τὸν θεὸν Ἄρην, Ἡρωδ. δ', 2, 9.

Ἀ ρ η γ ο ν ί ς, ίδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἄμπυκος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μόψον, Ὀρφ. Ἀργ. 127.

Ἀ ρ η ϊ ά ς, άδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν Ἄρην ἀφιερωμένη, πολεμική, ἡ Ἀρηϊὰς Βασίλεια, ἡ Ἀμαζών, Κοΐντ. Σμυρ. α', 187.

Ἀ ρ η ΐ θ ο ο ς, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ ἀνὴρ τῆς Φιλομεδούσης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μενέσθιον, καὶ Κορυνήτης ἐπικαλούμενος, ὡς πολεμῶν πάντοτε μὲ μίαν κορύνην, Ὅμ. Ἰλ. Η, 8. — 2) Θρᾷξ, ἡνίοχος τοῦ Ῥίγμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Υ, 485.

Ἀ ρ η ΐ λ υ κ ο ς, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν, Ὅμ. Ἰλ. Ξ. 451. — 2) Εἷς τῶν Τρώων τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 308.

Ἀ ρ ή ι ο ς, ία, ιον. Ἰων. τοὐτ. τῷ Ἄρειος, τὸ Ἀρήϊον πεδίον, ἐν Αἴᾳ τῆς Κολχίδος ἔνθα ἦν τὸ ἄλσος τοῦ Ἄρεος, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1268.

Ἀ ρ ή ϊ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 146.

Ἀ ρ ή ν η, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰβάλου, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀφαρεὺς ἐγέννησε τὸν Ἴδαντα, Λυγκέα καὶ Πίσον, Ἀπολλόδ.

Ἀ ρ ή ν η, ἡ (α). Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοπον-

νήσῳ ἐπὶ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ, ἥτις κατὰ Στράβ. Σάμικος ὕστερον ἐκαλεῖτο, Ὁμ. Ἰλ. Β, 591. Λ, 723. ἀλλαχοῦ δὲ ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ἄλλην τινὰ πόλιν τῆς Μεσσηνίας Κράνην, πιθαν. ἡ αὐτὴ καὶ Ἀρήνη, η', 3, 15. ὅθεν Ἀρήνηθεν, ἐξ Ἀρήνης, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Κρήνη τις ἐν Ἤλιδι, πλησίον τῆς πόλεως Λεπρέου, Παυσ. ε', 5.

Ἄρης, εος, ὁ. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ Ἄρεως. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅςτις μυθολογεῖται ὅτι ἐγεννήθη καὶ διέτριβεν ὡς ἐπιπολὺ εἰς τὴν χώραν τῆς Θράκης, ὅθεν καὶ ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων· κατὰ Παυσ. δὲ λέγεται ὅτι ἀνετράφη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς Θηροῦς καλουμένης. Ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς θεὸς τοῦ πολέμου παριστανόμενος ἀεὶ ὑπὸ ἀγρίαν καὶ σοβαρὸν μορφὴν, ἔνοπλος καὶ φονικός· φονεύσας ποτὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος Ἀλιῤῥόθιον, ὅςτις ἤθελε νὰ βιάσῃ τὴν Ἀλκίππην θυγατέρα τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀγλαύρου, καὶ κριθεὶς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις περίφημον Δικαστήριον τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἄρειος πάγος, ἀπολύθη τῆς Εὐθύνης, Ἀπολλόδ. γ', 14. 2. ὅτε δὲ ἦλθεν εἰς μάχην καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλέος, ἐχώρισεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς διὰ ἑνὸς κεραυνοῦ τὸν ὁποῖον ἔῤῥιψε μεταξὺ τῶν δύω· ἐκ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἐγέννησε τὴν Ἁρμονίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα ὁ Κάδμος, ἐκ δὲ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Ἄκτορος ἐγέννησε τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, Ἡσ. Θεογ. 933 Ὁμ. Ἰλ. Β, 512. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐπεκράτησεν, ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄγρια Σκυθικὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἐθυσίαζον εἰς αὐτὸν ἵππους, καὶ ὅσους αἰχμαλώτους ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἤθελον λάβῃ· ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐτιμᾶτο μεγάλως ἀνέκαθεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Mars, οἵτινες ἐδέξαζον αὐτὸν πατέρα τοῦ πρώτου καθιδρυτοῦ τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας Ῥωμύλου. Ἀπολλόδ. Πλούταρχ.

Ἀρήνη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἥτις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὸ παλάτιόν της, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 54 — 2) Γυνὴ τοῦ Δίωνος ἐκ Σικελίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 47, κατὰ Lünemann.

Ἀρητιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρεος, ὁ Κύκνος, Ἡσ. Ἀσπ. 37. σπαν. τύπ. τοῦ Ἄρης. — 2) = Νῖσος ἐκ Δουλιχίου, Ὁμ. Ὀδ. Π, 395.

Ἀρητιὰς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἄρεος, ἡ εἰς τὴν θεὰν Ἄρην ἀνήκουσα, ἡ Ἀρητιὰς κρήνη Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1179 ταὐτ. τῷ Ἀρεία κρήνη. — 2) ἡ Ἀρητιὰς νῆσος, νῆσος τοῦ Πόντου ἔνθα λέγεται ὅτι ἔζων αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἄρητος, Ἰων. ἀντὶ Ἄρατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολλόδ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 494. (— — ∪ παρ' Ὁμ. παρὰ δὲ τοῖς Ὕστερ. ποιητ ∪ — ∪)

Ἄρθμιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πυθώνακτος ἐκ Ζελείας τῆς ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πρόξενος τῶν Ἀθηναίων, κατηγορηθεὶς ὡς ἄτιμος διότι ἔφερεν Περσικὸν ἀργύριον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Δημ. κατὰ Φιλιπ. γ', σελ. 121.

Ἀρία, καὶ Ἀρεία, ἡ, Aria. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας ἥτις ἀπετέλει μέρος τῆς Ἀριανῆς χώρας, μεταξὺ Βακτριανῆς, Μαργιανῆς, Περσίδος, Γεδρωσίας καὶ Ἰνδίας, τανῦν τὸ πρὸς μεσημβρίαν μέρος τῆς ἐπαρχίας Κχορασὰν λεγομένης, μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς μητρόπολιν· ὅθεν, Ἄριοι καὶ Ἄρειοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρίας, Ἡροδ. 3, 93. (Ἀρία παρ' Ἡροδ. καὶ Στράβ. Ἀρεία παρὰ Λουκ.)

Ἀριάδνη, ἡ, Δωρ. Ἀριάδνα. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης· ἀγαπήσασα τὸν Θησέα, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς Κρήτην μετὰ τῶν λοιπῶν νέων διὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὰς Ἀθήνας τοῦ ἀπανθρώπου ἐκείνου δασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὁ Μίνως διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, συνήργησε δι' ἑνὸς μίτου, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς αὐτὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Μινώταυρον καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Λαβυρίνθου, Ἀναχωρῶν δὲ ἐκ τῆς Κρήτης ὁ Θησεὺς ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν Ἀριάδνην, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διονύσου, ὅςτις ἀγαπήσας αὐτὴν τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι εὑρῆκεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος κοιμωμένην ἐπί τινος βράχου τῆς νήσου ταύτης ὅπου εἶχεν ἐγκαταλείψει αὐτὴν ὁ Θησεύς. Ἡσ. Θεογ. 947. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 321. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Ἀριαβίγνης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου, Ἡροδ.

Ἀριαῖος, ὁ. Σατράπης τῶν Σάρδεων καὶ ἡγεμὼν τῶν βαρβαρικῶν στρατευμάτων Κύρου τοῦ νεωτέρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκστρατείαν. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 8, 5. κατ' ἄλλους δὲ Ἀριδαῖος.

Ἀριανὴ, ἡ. Μεγάλη τις ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου κειμένη μεταξὺ Περσίδος, Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ Ὠκεανοῦ, ἥτις τανῦν περιλαμβάνει τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Κχορασὰν, τὸ Ἀνατολικὸν τοῦ Κοοστὰν καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Σιγιστὰν, Στράβ.

Ἀριανθίδης, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου Βοιωτὸς, Θουκ.

Ἀριανοὶ, Ἰωνικ. Ἀριηνοὶ, οἱ. Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀριανῆς ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. Διον. Περ. 1098. Ἀρειανοὶ παρ' Αἰλ.

Ἀριάντας, ου, ὁ. Εἷς τῶν Βασιλέων τῆς Σκυθίας παρ' Ἡροδ.

Ἀριαπείθης, ου, ὁ. Ἕτερός τις βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, Ἡροδ.

Ἀριαράθης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσίαν, ὅςτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμένους Περδίκκα, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ μὲ ἀπανθρωπότατον τρόπον. — 2) Υἱὸς τοῦ προτέρου, ὅςτις φυγὼν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἀρμενίαν ἀνέλαβε πάλιν τὸν πατρικὸν θρόνον του. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀριαράθου καὶ γαμβρὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ὅςτις μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Ἀντιόχου ἑνωθεὶς μετὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Περσέως πόλεμον, εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς, ἥτις ἐκάλεσεν αὐτὸν Φίλον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Ἀριαράθεια, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀριαράμνης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡροδ.

Ἀριάσπαι, οἱ. Λαός τις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ἐπικαλουμ. οἱ Εὐεργέται, Ἀῤῥιαν. δ', 6. Στράβ. ιε'.

Ἀριάσπη, ἡ. Πόλις τῆς Δραγγιανῆς ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀριάσπων.

Ἀριάσπης, ου, ὁ. Υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὤχου, φαρμακωθεὶς, ὡς λέγεται, μόνος, φοβούμενος τὸν ἀπειλούμενον κατ' αὐτοῦ φόνον τοῦ ἰδίου πατρός του.

Ἀρίβαζας, ὁ. Ὑρκανός τις ὅςτις ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως Δαρείου Ὑστάσπου, Αἰλιαν.

Ἀριβαῖας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων καὶ σύμμαχος τῶν Ἀσσυρίων ἐναντίον Κύρου τοῦ μεγάλου, ὅςτις νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ διωκόμενος ἐθανατώθη.

Ἀριγαῖον, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας, τὴν ὁποίαν κατέστρεψεν ὁ Κρατερὸς διὰ προσταγῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. πιθαν. ἡ παρὰ Κροντ. Acadera λεγομένη, Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. δ', 24.

Ἀρίγνωτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐτομένους κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, δυσφημιζόμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, Ἀριστοφ. — 2) Πυθαγόρειός τις παρὰ Λουκ.

Ἀριδαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Φιλίννης μιᾶς ὀρχηστρίδος καὶ ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον βασιλεύσας ἓξ χρόνους ἐθανατώθη ἀνηλεῶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, Λουκ.

Ἀριζαντοὶ, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας κατοικῶν περὶ τὸν Χοάσπην ποταμὸν, Ἡροδ. 1, 101.

Ἀρίδωλις, ιος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, Ἡροδ.

Ἀρικία, ἡ. Aricia. Πόλις ἀρχαιοτάτη τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπέχουσα 160 στάδια τῆς Ῥώμης καὶ κειμένη ἐκεῖθεν τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους, ἔνθα ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ἡ θεὰ Ἄρτεμις μὲ παραδόξους τελετὰς, Παυσ. β', 27. τανῦν Aricia· ὅθεν, Ἀρικηνοὶ, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἀρικίνη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἐλατρεύετο εἰς ἓν ἄλσος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας ἐν Ἰταλίᾳ, Παυσ. Στράβ.

Ἄριμα, τά. Τόπος τις ἐν Κιλικίᾳ περίφημος διὰ τὸ ὑπ' αὐτὸν εὑρισκόμενον πῦρ, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ὁ Τυφῶν, οἱ δὲ ἐν αὐτῷ κατοικοῦντες Ἄριμοι ἐλέγοντο, Ὁμ. Ἰλ. Β', 783. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγοντο οὕτως οἱ Σύροι· ἴδε Ἄριμοι.

Ἀριμασποὶ, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Εὐρώπῃ, εἰς ἄκρον πολεμικὸν, παρ' Ἡροδ. 4, 27. σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦτο μονόφθαλμον, κατὰ δὲ Αἰσχύλ. Προμ 811. κατῴκουν αὐτοὶ ἐν τῇ Ἀφρικῇ.

Ἀρίμινον, τό. Καίτημος πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ παραθαλάσσιος, οὖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τανῦν Rimini, Πολύβ.

Ἀριμῖνος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ὀμβρικῆς, ὅςτις εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς πόλεως Ἀριμίνου.

Ἀρίμνης, εος, ὁ. Πλαταιεύς τις, παρ' Ἡροδ.

Ἀρίμμας, α, ὁ. Σατράπης τις τῆς Συρίας, Ἀῤῥιαν.

Ἄριμοι, οἱ. Μυθώδης Λαὸς τῆς Ἀσίας, ὅςτις ἐλέγετο ὑπὸ τινῶν μὲν ὅτι κατῴκει ἐν τῇ Μυσίᾳ, ὑπ' ἄλλων δὲ ἐν Λυδίᾳ, ἐν Κιλικίᾳ, κατὰ Πίνδ. ὁ Στράβ. ὑπολαμβάνει τοὺς ὕστερον ἐν τῇ Συρίᾳ κατοικοῦντας Ἀραμαίους.

Ἀριοβαρζάνης, ους, ὁ. Σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ Φρυγίας, ὅςτις ἑνωθεὶς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου ἤγειρεν μίαν ἀποστασίαν κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου 363 πρὸ Χρ. ἥτις ὅμως δὲν ἀπέβη εὐτυχὴς, Ξενοφ. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ Βασιλέως Δαρείου, ὅςτις πολεμήσας γενναίως μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατεκόπη ἐν τῇ μάχῃ μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν, Ἀῤῥιαν.

Ἄριοι, οἱ. Ἀρχαῖον κοινὸν ὄνομα τῶν Μήδων, Ἡροδ. 7, 62. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἴδε Ἀρία.

Ἀριόμαρδος, ὁ (ο). Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχυλ. Περ. 38. — 2) Υἱὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡροδ. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων, Ἡροδ.

Ἄριος, ὁ, καὶ Ἄρειος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν Ἀσίᾳ, τανῦν Ἐρὶ, Στράβ. Ἀῤῥιαν.

Ἀριουσία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, καὶ ἡ Ἀριουσία χώρα, ἡ πέριξ τῆς πόλεως Ἀριουσίας γῆ, ἔνθα ἐγίνετο ὁ ἐξαίρετος Χῖος οἶνος, Στράβ.

Ἀρίσβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μέροπος καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἴσακον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἔπειτα ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἑκάβην, Ἀπολλδ. γ΄, 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Δάρδανος καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ πόλις Ἀρίσβη, Στέφ. Βυζ.

Ἀρίσβη, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀβύδου, Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 836. Στράβ. ὅθεν ἐπίρρ. Ἀρίσβηθεν, ἐκ τῆς Ἀρίσβης, Ὅμ. — Ἀρίσβη καὶ Ἄρισβα, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡροδ. 1, 151.

Ἀρισταγόρας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἀρισταγόρης. Υἱὸς τοῦ Μολπαγόρου, γαμβρὸς τοῦ Ἱστιαίου καὶ Τύραννος τῆς Μιλήτου, ὅστις διήγειρε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, θέλων νὰ ἀποκαταστήσῃ πάλιν εἰς αὐτὰς τὴν προτέραν ἐλευθερίαν των, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσικῶν στρατευμάτων πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς Θράκην, ὅπου καὶ ἐχάθη μετὰ τῶν περὶ αὐτόν, Ἡροδ. Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου, Τύραννος τῆς Κύμης, Ἡροδ. — 3) ἕτερος Τύραννος ἐν Κυζίκῳ, Ἡροδ. 4, 138. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, Πρύτανις ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Νεμ. 11, 3.

Ἀρισταίνετος, ὁ. Συγγραφεὺς ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, φίλος τοῦ σοφιστοῦ Λιβανίου.

Ἀρισταῖον, τό. Πόλις τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ΄, 5.

Ἀρισταῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κυρήνης θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ, ποταμοῦ, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Ὡρῶν καὶ Χαρίτων, αἵτινες ἔτρεφον αὐτὸν μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν· ἦν δὲ περίφημος κυνηγὸς καὶ ποιμὴν ἐφευρὼν τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, Πινδ. Πυθ. 9, 104. καὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαιῶν, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς εὐεργετικὸς Ἥρως μὲ θείας τιμάς, καὶ ἐλογίζετο προστάτης τῶν ποιμένων· ὑπανδρευθεὶς τὴν Αὐτονόην θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐγέννησε τὸν Ἀκταίωνα, ὅς τις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων σκύλων. Ἡσ. Θεογ. 974. Ἀπολλδ. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Αἰλ.

Ἀρίσταιχμος, ὁ. Ἠλεῖός τις, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ.

Ἀρίστανδρος, ὁ. Περίφημός τις μάντις καὶ οἰωνοσκόπος παρὰ Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ ἐκ Τελμισσοῦ, Ἀρριαν.

Ἀρίσταρχος, ὁ. Ἀθηναῖος, ἐκ τῆς Ἀριστοκρατικῆς φατρίας, συντελέσας τὰ πλεῖστα εἰς καταργησιν τῆς Δημοκρατίας, Θουκ. η΄, 90. Ξενοφ. Ἑλλ. καὶ Ἀπομν. — 2) Σάμιος, περίφημος ἀστρονόμος, ζήσας περὶ τὸ 265. ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται μία πραγματεία, περὶ Μεγέθους καὶ Ἀποστάσεως τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης. — 3) Γραμματικὸς ἐκ τῆς νήσου Σαμοθράκης, μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ καὶ διδάσκαλος τῶν παίδων Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, συγγράψας ὀγδοήκοντα περίπου βιβλία περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς Κλασικῆς Φιλολογίας, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐσώθη οὐδέν. Λεξ.

Ἀριστέας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἀριστέης. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐκ Προικοννήσου, ζήσας περὶ τὸ 580 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράψας ἓν ποίημα περὶ Ἀριμασπῶν, Ἡροδ. — 2) Ἀριστέας, Ἡροδ. 7, 137. πιθαν. Ἀριστεύς, έως, ὁ, Θουκ. α΄, 60. υἱὸς τοῦ Ἀδειμάντου στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.

Ἀριστείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, εἷς τῶν περιφήμων καὶ περικλεῶν στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὅσοι διέπρεψαν ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ, ὅς τις εἰς τὰς κατὰ τῶν Περσῶν μάχας ἐν Μαραθῶνι, Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς δείξας μεγάλην ἀνδρείαν καὶ πολεμικὴν σύνεσιν, συνετέλεσεν μεγάλως διὰ τῶν φρονίμων καὶ σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν εἰς τὴν πολιτικὴν εὐδαιμονίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀποδειχθεὶς ὁ δικαιότατος πάντων τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅμως φθονηθεὶς ἐξωρίσθη δι' ἐξοστρακισμοῦ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὕστερον δὲ ἐπιστρέψας ἀπέθανεν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ, ταφεὶς δι' ἐξόδων τοῦ κοινοῦ ταμείου, Πλούτ. Ἀριστ. Ἡροδ. Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀρχίππου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ΄, 50. — 3) Υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου καὶ ἔγγονος τοῦ Περιφήμου Ἀριστείδου τοῦ δικαίου, Πλάτ.

Ἀριστείδης, Αἴλιος· γεννηθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τὸ 125 ἔτος μετὰ Χρ. Ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ζήσας εἰς καὶ πολὺ ἐν Σμύρνῃ, ὅπου ὑπῆρξε καὶ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ σώζονται εἰσέτι πεντήκοντα τρεῖς καί τινες ἐπιστολαί.

Ἀριστεραί, αἱ, Aristera, Πλίν. Μικρά τις νῆσος ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, Παυσ.

Ἀριστεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πελλίχου, ναύαρχος τοῦ Κορινθιακοῦ στόλου, Θουκ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. — 3) ἰδὲ Ἀριστέας ἀριθμ. 2.

Ἀρίστιππος, ὁ. Θετταλός, ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσσης, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλευάδων, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου, Ξενοφ. Ἀναβ. ά. Πλάτ. — 2) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀθήναις, καὶ καθιδρυτὴς τῆς Κυρηναϊκῆς αἱρέσεως· τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν καιρόν τινα αὐτόθι· μὴ ὑπομένων δὲ τὴν αὐστηρότητα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας καὶ τὴν περὶ τὰ πράγματα μετὰ σκέψεως θεωρίαν καὶ ἔρευναν, ἐσύστησεν ἴδιον δόγμα περιορίσας τὴν Εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὑλικὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἡδέος καὶ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ λυπηροῦ· δι' ὃ καὶ ἐλθὼν εἰς Συρακούσας διέτριψε καιρόν τινα ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ τυράννου ἐντρυφῶν καὶ παρασιτίζων. Διογ. Λαερτ. Ξενοφ.

Ἀριστίς, ὁ. Ἑλλην. εὐρ. Ὄνομ. ἀνδρὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ς΄, 99.

Ἀριστόβουλος, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Κασσάνδρας ἐν Μακεδονίᾳ, εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου καὶ συνέγραψεν τὰς πράξεις μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Πλούταρχ. Λουκ. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας καὶ ἀρχιερεύς, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ἐν Ἱερουσαλὴμ ὁ Πομπήϊος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ ἔφερεν μετὰ θριάμβου εἰς τὴν Ῥώμην· πεμφθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ σοῦ Καίσαρος αὖθις εἰς Ἰουδαίαν διὰ νὰ καταλύσῃ τὴν αὐτόθι ἐξουσίαν τοῦ Πομπηίου, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν τὸ 50 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριστογείτων, ονος, ὁ. Νέος τις Ἀθηναῖος ὅς τις συνομόσας μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Ἁρμοδίου ἐφόνευσεν τὸν τύραννον Ἵππαρχον υἱὸν τοῦ Πεισιστράτου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων· ληφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἱππία ἀδελφοῦ τοῦ Ἱππάρχου ἀπέθανεν μετὰ βασάνων· πρὸς εὐγνωμοσύνην οἱ Ἀθηναῖοι ἀνήγειραν εἰς τιμὴν αὐτοῦ χαλκοῦν ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ἡροδ. 5, 55. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων, φίλος τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τῶν Μακεδόνων, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζονται δύο λόγοι τοῦ Δημοσθένους.

Ἀριστογένης, ους, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Ξενοφ.

Ἀριστοδήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολλδ. γ΄.

Ἀριστόδημος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν εἰς Πελοπόννησον ἐκστρατευσάντων Ἡρακλειδῶν, ὅς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀργείαν ἐγέννησε τὸν Προκλῆ καὶ Εὐρυσθένην, τοὺς δύο πρώτους βασιλεῖς ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡροδ. 6, 52. Ἀπολλδ. ὁ δὲ Ξενοφ. Ἀγ. η΄, 7. καλεῖ αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Σπαρτιάτης τις, ὅς τις μόνος ἐσώθη μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδ. 7, 229. — 3) Ἕτερος Σπαρτιάτης, ἐπίτροπος τοῦ Βασιλέως Ἀγησιπόλιδος, Ξενοφ. Ἑλ. — 4) Βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων, ὅς τις πολεμῶν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπρόσφερεν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ του, ὕστερον δὲ ἐσφάγη αὐτοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, Παυσ. δ΄, 9. — 5) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἐπικαλούμενος ὁ μικρός, ἐκ χωρίου Κυδαθηναίου τῆς Ἀττικῆς, Ξενοφ. — 6) Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους, διαπραγματευτὴς καὶ μεσίτης Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ. — 7) συγγραφεύς τις Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων, ἀναφερόμενος παρὰ τῷ Σχολιασ. Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀριστόδικος, ὁ. Ἡρακλείδου, τις πολίτης ἐκ Κύμης τῆς ἐν Αἰολίᾳ, Ἡροδ. — 2) Ποιητὴς Ῥόδιος, τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀριστοκλείδας, α, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους Αἰγινίτης, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Νεμ. 3.

Ἀριστοκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀγαλματοποιῶν ἐκ Κυδωνίας πόλεως τῆς Κρήτης, ζήσας περὶ τὴν πεντηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα. Παυσ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἐν Σπάρτῃ Βασιλέως Πλειστοάνακτος, Θουκ. — 3) Ῥήτωρ ἐκ Περγάμου, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, καὶ τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Φιλόστρατος. — 4) Ἀριστοκλῆς Μεσσήνιος, φιλόσοφος περιπατητικός, γράψας κατὰ Σουΐδ. ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας εἰς δέκα βιβλία, καὶ ἓν ὑπόμνημα τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀριστοκρίτης, ὁ· ἰδὲ Ἀριστοκράτης.

Ἀριστοκράτης, ους, ὁ. Ὁ τελευταῖος Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων διότι ἐπρόδωκε τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον, Παυσ. — 2) Υἱὸς τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις μάχην, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις καὶ οὗτος κατεδικάσθη εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγούντων, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ ἀποθανόντων, Θουκ. ἐ, 24. ἐν δὲ ὁ, 89. κεῖται ἡμαρτη. Ἀριστοκρίτης. — 3) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ.

Ἀριστόκυπρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φιλοκύπρου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ, Ἡροδ.

Ἀριστόλαος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος Ἀθηναῖος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐζωγράφισε τὸν Περικλέα καὶ Ἐπαμινώνδα.

Ἀριστόλεως, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου, Δημοσθ.

Ἀριστομάχη, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὴν Δωρίδα, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀρετήν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ΄, 97. Πλούτ. Δι.

Ἀριστόμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς

Ἀντιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος, Ἀπολλ. ά, 9, 13. — 2) Υἱὸς τοῦ Κλεοδαίου, ἔγγονος τοῦ Ὕλλου, καὶ πατὴρ τοῦ Τημένου, Κρεσφόντου καὶ Ἀριστοδήμου· οὗτος ἦν ἡγεμὼν τῶν Ἡρακλειδῶν ὅτε οὗτοι ἐκστράτευσαν εἰς τὴν Πελοπόννησον τρίτην φορὰν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τισαμενοῦ. Ἡροδ. 6, 52. Ἀπολλόδ.

Ἀριστομένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νικομήδους, Μεσσήνιος, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων εἰς τὸν δεύτερον Μεσσηνιακὸν πόλεμον 685 πρὸ Χρ. ὅπου ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν, φρόνησιν καὶ γενναιοψυχίαν, νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς διαφόρους μάχας καὶ ἀποφυγὼν δὶς τὴν αἰχμαλωσίαν· τελευταῖον δὲ προδοθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοκράτους βασιλέως τῶν Ἀρκάδων, καὶ ἰδὼν μεματαιωμένας τὰς κατὰ τῆς Σπάρτης γενναίας ἐπιχειρήσεις του, ἔπεμψεν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μέγα μέρος τῶν Μεσσηνίων εἰς τὴν νῆσον Σικελίαν ὅπου κατῴκησαν τὴν πόλιν Ζάγκλην ἥτις ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Μεσσήνη. — 2) Ἀριστομένης, ναύαρχος τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. — 3) Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Πυθ. 8.

Ἀριστομήδης, ους, ὁ. Ἐκ Θεσσαλίας, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῶν Ἰσσῶν, Ἀῤῥιαν.

Ἀριστόμνηστος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 416 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριστοναῦται, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ λιμὴν τῆς Πελλήνης, Παυσ.

Ἀριστονίκη, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡροδ.

Ἀριστόνικος, ὁ. Περίφημός τις Ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ χωρίου Μαραθῶνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Μηθύμνης ἐν Λέσβῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων Λεσβίων εἰς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν αὐτὸν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὅτε ἐκυρίευσε τὴν νῆσον ταύτην, Ἀῤῥιαν. — 3) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀριστόνοος, ἄττ. Ἀριστόνους, ου. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Παλαινοῦς τὴν ὁποίαν οὗτος ἐμνηστεύθη, Ὑγῖν. — 2) Πολίτης Γελῷος ἐκ Σικελίας, ἡγεμὼν μετὰ ἀποικίας εἰς τὴν πόλιν Ἀκράγαντα, Θουκ. στ', 4. — 3) Λαρισσαῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀριστόξενος, ὁ. Φιλόσοφος, ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Σικελίᾳ, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ εἷς τῶν ἐπισήμων αὐτοῦ ὀπαδῶν· οὗτος λογίζεται εἷς ἀρχαιότατος συγγραφεύς· ὅστις ἐπραγματεύθη περὶ Μουσικῆς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι τρία βιβλία ἐπιγραφόμενα, Στοιχεῖα Ἁρμονικά. Αἰλιαν.

Ἄριστος, ὁ. Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ. — 2) ἐκ Σαλαμῖνος πόλεως τῆς Κύπρου, εἷς τῶν Ἱστοριογράφων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀῤῥιαν.

Ἀριστοτέλης, ους, ὁ, Αἰτ. η — καὶ ην. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Βάττος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς νήσου Θήρας ἔκτισε τὴν ἐν Λιβύῃ πόλιν Κυρήνην, Πίνδ. — 2) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. — 3) ὁ φιλόσοφος, υἱὸς τοῦ Νικομάχου ἰατροῦ τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀμύντα τοῦ τρίτου, γεννηθεὶς εἰς τὰ Στάγειρα τὸ 384 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 17 χρόνων ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐμαθήτευσεν εἴκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐπροσκλήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Φιλίππου νὰ διδάξῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν· οὗτος ἐχορήγησεν μετὰ ταῦτα εἰς τὸν σοφὸν Ἀριστοτέλην ὅλα τὰ μέσα ὅσα ἐδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὰς φυσικὰς καὶ ζωολογικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις, διὰ τῶν ὁποίων ὁ μέγας οὗτος τῆς φύσεως παρατηρητὴς συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἄφθονον ὕλην ἥτις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ φυσικὰ συγγράμματα· πεντηκοντούτης δὲ ὢν μετέβη αὖθις εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συστήσας ἰδίαν σχολὴν ἐδίδασκεν 13 χρόνους τὴν λεγομένην περιπατητικὴν φιλοσοφίαν εἰς τόπον τινὰ τερπνὸν καὶ δενδρόφυτον ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Λύκειον καλούμενον· κατηγορηθεὶς δὲ τελευταῖον ὡς ἄθεος καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ αὐτόθεν, ἦλθεν εἰς Χαλκίδα πόλιν τῆς Εὐβοίας ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑξήκοντα δύο χρόνων. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, Πολιτικῆς, Ἠθικῆς, Ῥητορικῆς, Μεταφυσικῆς, Λογικῆς, καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν συνέβαλον μεγάλως εἰς τὴν κατὰ διαφόρους αἰῶνας νοερὸν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. — 4) Φιλόσοφός τις Κυρηναῖος, Σύγχρονος τοῦ Ἀντιγόνου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 8. — ὅθεν Ἀριστοτελίζω, ὀπαδός εἰμι τοῦ Ἀριστοτέλους, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, Στράβ. (τὸ ἄλφα ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως ἔστι κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εἴληπται καὶ μακρόν.)

Ἀριστοφάνης, ους, ὁ. Αἰτ. η καὶ ην. Πατὴρ τοῦ Ἀριστοκλείδα, ὅπερ ἴδε, Πίνδ. — 2) Περίφημος ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς εἶναι ἄγνωστος· γεννηθεὶς ἐκ φύσεως μὲ πολλὴν φαντασίαν, μὲ ἀστείαν καὶ χαρίεντα εὐγλωττίαν καὶ μὲ ἀπεριόριστον κλίσιν εἰς τὸ σκώπτειν καὶ σατυρίζειν τοὺς ἄλλους, ἐπιτηδεύθη πρὸ πάντων τὸ εἶδος τῆς κωμικῆς ποιήσεως, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγων ἐπὶ τῆς σκηνῆς δραματικήν τινα παράστασιν ἐνέπαιζε καὶ ἐχλεύαζε πολλάκις μὲ τὰς πλέον αἰσχρὰς ἐκφράσεις τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, ἐγγίζων καὶ αὐτὰ τὰ ἱερὰ τῆς θρησκείας τῶν Ἀθηναίων δόγματα· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Κωμικῶν δραμάτων ἐσώθησαν μόνον ἕνδεκα, τὰ ὁποῖα περιέχουσι πολλὰς καὶ περιέργους γνώσεις τῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ τοῦ βίου τῶν συγχρόνων του Ἀθηναίων. — 3) Γραμματικὸς Βυζάντιος, μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ Καλλιμάχου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστάρχου, ζῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, φύλαξ τῆς αὐτόθι περιφήμου Βιβλιοθήκης· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν ἐσώθη οὐδέν, Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Ἀριστόφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀκαρνάνων ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

Ἀριστοφιλίδης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ταραντίνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδ. 3, 136.

Ἀριστόφιλος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 420 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριστοφῶν, ῶντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώτου, εἷς τῶν περιφήμων ζωγράφων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Γοργ. — 2) ἐπίσημός τις ἐν Ἀθήναις ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου, ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους καὶ Τιμοθέου Θουκ. Ξενοφ. — 3) ἕτερός τις Ἀριστοφῶν ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ.

Ἀρίστυλλος, ὁ. Αἰσχρὸς καὶ φαυλόβιός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Πλοῦτ. 314. Ἐκκλ. 674.

Ἀρίστων, ωνος, ὁ. Τύραννος τοῦ Βυζαντίου, Ἡροδ. — 2) δέκατος τέταρτος Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, περίφημος διὰ τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ φρόνησιν καὶ γενναιοψυχίαν, Ἡροδ. 1, 67. — 3) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος αὐτοῦ εἰς τὴν γυμναστικήν, Πλάτ. — 4) φιλόσοφος στωϊκὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ μαθητεύσας παρ' αὐτῷ τῷ φιλοσόφῳ Ζήνωνι· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐσύστησεν ἐνταῦθα ἰδίαν σχολὴν πλησιάζουσαν μᾶλλον εἰς τὴν τῶν Κυνικῶν φιλοσοφίαν, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 33. — 5) Ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Παιόνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀῤῥ. — ὅθεν, Ἀριστώνειος, α, ον, τοῦ Ἀρίστωνος, ἢ Ἀριστωνικός, Στράβ.

Ἀριστώνυμος, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. β', 33. — 2) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 122. — 3) Βιβλιοθηκάριος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, γράψας πολλὰς κωμῳδίας, τῶν ὁποίων οὐδεμία ἐσώθη.

Ἀριφράδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, Ἀθηναῖος κιθαρῳδός, τὸν ὁποῖον ἐμπαίζει ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀναιδῆ καὶ ἄσωτον, Ἐκκλησ. 129. Λουκ.

Ἀρίφρων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ξανθίππου καὶ πάππος τοῦ Περικλέους, Ἀθηναῖος. Ἡροδ. 4, 66. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου, Πλάτ. Πρωταγ.

Ἀρίων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων λυρικῶν ἐκ Μηθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου· οὗτος λέγεται, ὅτι ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ ἓν Κορινθιακὸν πλοῖον, καὶ πηδήσας εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε οἱ ναῦται ἀπεφάσισαν νὰ τὸν θανατώσωσι διὰ νὰ λάβωσι τοὺς θησαυρούς του, ἐσώθη ἐφ' ἑνὸς δελφῖνος εἰς τὸ Ταίναρον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, Ἡροδ. 1, 23. ὅθεν Ἀριόνιος, ία, ιον τοῦ Ἀρίονος. — 2) = Ἀρείων, ὅπερ ὅρα.

Ἀρκαδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἄκρον ὀρεινή, συνορεύουσα πρὸς Ἀνατολὰς μὲ τὴν Ἀργολίδα ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ ὄρους Παρθενίου καὶ Ἀρτεμισίου, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὴν Λακωνίαν, πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Ἤλιδα, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ, καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ἀχαΐαν καὶ Σικυῶνα, χωριζομένη ἀπ' αὐτῶν διὰ τοῦ ὄρους Λαμπείας καὶ Ἐρυμάνθου, Παυσ. ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ἐξέχει πρὸ πάντων τὸ περίφημον ὄρος Κυλλήνη, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ἑρμοῦ μὲ τὸ ξύλινον ἄγαλμα αὐτοῦ, Παυσ. ή, 17. Ἐκλήθη δὲ Ἀρκαδία ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς, βασιλέως τῆς χώρας ταύτης. Οἱ δὲ Κάτοικοι τῆς Ἀρκαδίας ἐλογίζοντο Αὐτόχθονες μὴ ἀναμιχθέντες οὐδέποτε μὲ ἄλλα ξένα ἔθνη τὰ ὁποῖα ἦλθον κατὰ καιροὺς καὶ κατῴκησαν εἰς ἄλλα μέρη τῆς Πελοποννήσου, ζῶντες κατ' ἀρχὰς ὡς ἐπὶ πολὺ βίον ἄγριον καὶ κατοικοῦντες εἰς σπήλαια, ὕστερον δὲ κατὰ μικρὸν ἐξευγενιζόμενοι καὶ αὐτοί, ἔκτισαν διαφόρους πόλεις, ἠσθάνθησαν τὰς ἡδονὰς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἀφοσιώθησαν πρὸ πάντων μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν μουσικήν, ποιητικὴν καὶ ὀρχηστικήν· ὁ δὲ γενικὸς χαρακτὴρ αὐτῶν ἦν φιλάνθρωπος, βοηθητικὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἐπίμονος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ γενναῖος εἰς τοὺς πολέμους. τανῦν Ἀρκαδία, ἀποτελοῦσα ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ Πρωτεύουσαν τὴν Τριπολιτζάν· ὅθεν ἐπίρρ. Ἀρκαδίηθεν, Ἀπολ. Ῥοδ. ἐξ Ἀρκαδίας, καί, Ἀρκάδες, οἱ κάτοικ.

Ἀρκαδικός, ή, όν. Τῆς Ἀρκαδίας, Ξενοφ. κατὰ τὸ Ἀρκαδικὸν, κατὰ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ συνήθειαν, Ξενοφ.

Ἀρκάς, άδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος, ἢ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Μαίας, κατασταθεὶς βασιλεὺς τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἀρκαδίας καὶ διδάξας πρῶτος τὸν λαὸν αὐτοῦ τὴν ἐργασίαν τῆς γῆς καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδυμάτων· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἐρατοῦς, ἢ κατ' ἄλλους Λεανείρας ἐγέννησε τὸν Ἀζᾶνα, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐμερίσθησαν μεταξύ των τὴν χώραν, Ἀπολλδ. γ', 8, 2, Παυσ. — 2) οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ὑγῖν. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας, Ὅμηρ.

Ἀρκασίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, ὁ Ἴασος, Καλλιμ.

Ἀρκεισιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκεισίου, ὁ Λαέρτης πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 270.

Ἀρκείσιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυοδίας, πατὴρ τοῦ Λαέρτου καὶ πάππος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ὀδ. Ν, 182. Ἀπολλδ. ά, 9, 16.

Ἀρκεσίλαος, ου, ὁ, Ἰων. Ἀρκεσίλεως, Ἡροδτ. Δωρ. Ἀρκεσίλας, α, Πίνδ. Υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἷς τῶν τεσσάρων στρατηγῶν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 495. Ο, 329. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ τέσσαρες βασιλεῖς τῆς Κυρήνης ἐν Λιβύῃ, καταγόμενοι ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βάττου, ἐπισημότερος τῶν ὁποίων ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπῆρχεν Ἀρκεσίλαος ὁ τέταρτος, Ἡροδτ. 2, 160—162. Πινδ. Πυθ. 4, 3. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς πόλεως Πιτάνης ἐν Αἰολίδι, γεννηθεὶς τὸ 316 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Πολέμωνος καὶ καθιδρυτὴς τῆς μεσαίας Ἀκαδημίας. Διογ. Λαέρ.

Ἀρκεύς, έως, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ.

Ἀρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἴριδος, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, διότι ἐπολέμησε μετὰ τῶν Τιτάνων ἐναντίον τῶν ἄλλων θεῶν, Πτολ. Ἡφαιστ. ς'.

Ἄρκη, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης πλησίον τοῦ ὄρους Λιβάνου, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος μὲ θείας τιμὰς, ὕστερον Καισάρεια παρὰ Λιβάνῳ κληθεῖσα. Στέφ. Βυζ.

Ἀρκόννησος, ἡ. Νῆσος ἀκατοίκητος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Λέσβου, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀσπὶς ἐλέγετο. — 2) ἑτέρα νῆσος πλησίον τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἀλικαρνασσοῦ, Στράβ.

Ἀρκτεύς, έως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 310.

Ἄρκτος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, πολεμήσας κατὰ τῶν Λαπιθῶν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου, Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Ἀρκτοφόνος, ὁ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ὠρίωνος.

Ἄρκτων ὄρος. Ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν Μυσίᾳ, πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 941.

Ἄρκυια, ας, ἡ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ἀπολλδ.

Ἅρμα, ατος, τό. Κώμη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Τανάγρας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Γῆ ἀνοιχθεῖσα κατέπιεν τὸν μάντιν Ἀμφιάραον ὁμοῦ μὲ τὸ ἅρμα αὐτοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 499. — 2) Δίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης ἐν Βοιωτίᾳ, Αἰλιαν. — 3) Κώμη τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῆς Φυλῆς, Στράβ.

Ἁρμαμίθρης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἁρματίδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Διθυράμβου, Θεσπιεύς, Ἡροδτ. 7, 227. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ς'. 2.

Ἁρματοῦς, οῦντος, ἡ, καὶ Ἑρματοῦς, ἐν χειρογρ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἀπέναντι τῆς Λέσβου, Θουκ. ή, 101.

Ἅρμαξα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας καὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας.

Ἁρμένη, ἡ. Κώμη τις τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Σινώπης, μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ. ἡ Ἁρμήνη, παρὰ Ξενοφ.

Ἀρμενία, ἡ. Χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας, τὸ πάλαι σχηματίζουσα ἓν ἐπίσημον βασίλειον διοικούμενον αὐτονόμως ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπετάχθη εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Μήδων καὶ ἐφεξῆς ἡνώθη μὲ τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον, διῃρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ἡ Ἀρμενία εἰς δύο μέρη, εἰς μεγάλην Ἀρμενίαν, κειμένην πέραν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ συνορεύουσαν ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀλβανίαν καὶ Ἰβηρίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Καππαδοκίαν καὶ μικρὰν Ἀρμενίαν, νοτίως μὲ τὴν Μεσοποταμίαν καὶ Ἀσσυρίαν, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὴν Μηδίαν καὶ Κασπίαν θάλασσαν, καὶ εἶχε πρωτεύουσαν πόλιν τὰ Ἀρτάξατα, καὶ εἰς μικρὰν Ἀρμενίαν, ἥτις καὶ ἡ πρὸς ἑσπέραν Ἀρμενία ἐκαλεῖτο, κειμένην παρὰ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου μεταξὺ Καππαδοκίας, τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Ἡροδτ. Ξενφ. ὅθεν Ἀρμένιος, ία, ιον καὶ Ἀρμενιακός, ή, όν. τῆς Ἀρμενίας, ἢ ἐκ τῆς Ἀρμενίας, καὶ Ἀρμενιστὶ, μὲ Ἀρμενικὸν τρόπον.

Ἀρμένιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρμενίας, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ταύρου, πιθαν. τὰ λεγόμενα Μόσχικα ὄρη, Ἡροδτ. 1, 72.

Ἀρμένιος, ὁ. Ὁ Κάτοικος τῆς Ἀρμενίας, Ἡροδτ. — 2) Ἀρμίνιος, στρατηγὸς τῶν Γερμανῶν ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, ὅστις ἐζήτησε νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Γερμανοὺς ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐξουσίας, Στράβ.

Ἁρμίανα, τά. Πόλις τῶν Παρθυαίων ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἀρμίνης, ου, ὁ. Ἔγγονος τοῦ Κύρου καὶ Πρόπαππος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρδτ.

Ἁρμόδιος, ὁ. Ἀθηναῖος, φίλος καὶ συνωμότης τοῦ Ἀριστογείτονος, μεθ' οὗ ὁποίου φονεύσας τὸν τύραννον Ἵππαρχον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων κατεκόπη ἀπὸ τοὺς φύλακας αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνήγειρον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γενναίας αὐτῶν πράξεως ἀνδριάντας χαλκοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἴδε Ἀριστογείτων, Ἡροδτ. 5, 55. ὅτε δὲ ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ἓν ᾆσμα ᾀδόμενον ἐν καιρῷ τραπέζης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁρμοδίου. ὅθεν, τὸν Ἁρμόδιον ᾄδειν, Ἀριστφ. Ἀχ 980.

Ἁρμοκύδης, ου, ὁ (υ). Εἷς τῶν δοκιμωτάτων Φωκέων, ὅστις ἦλθεν εἰς Θήβας πρὸς τὸν Μαρδόνιον στρατηγὸν τῶν Περσῶν φέρων χιλίους ὁπλίτας Φωκεῖς, Ἡροδτ. 9, 17.

Ἁρμονία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, γυνὴ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Σεμέλην καὶ τὴν Ἰνὼ, Ὁμ. Ὕμ. Ἀπολ. 195. Ἡσ. Θεογ. 934.

Ἁρμονίαι, αἱ. Τόπος τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στράβ.

Ἁρμονίδης, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φερέκλου, Τρώς, Ὁμ. Ἰλ. Ε', 60. — 2) Μουσικός τις μαθητὴς τοῦ περιφήμου Τιμοθέου, Λουκ.

Ἄρναι, αἱ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Χεβρίου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρναίων, Θουκ δ', 103.

Ἀρναῖος, ὁ. Ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, καλούμενος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὕστερον δὲ Ἶρος ὁ αὐτὸς λεγόμενος, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 5. — 2) πατὴρ τῆς Μεγαμήδης γυναικὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλδ. β', 4, 10.

Ἄρνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν Αἴολον τὸν δεύτερον καὶ τὸν Βοιωτὸν, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ πόλεις Ἄρνη, Παυσ. θ', 40.

Ἄρνη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας μὴ προσδιωρισμένη ἀκριβῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 507. Κατὰ Στράβ. ἡ μετὰ ταῦτα Ἀκραίφιον κληθεῖσα, κατὰ δὲ Παυσ. ἡ Χαιρώνεια, κατ' ἄλλους δὲ εἰκάζεται ὅτι κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος λίμνης. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, Θουκ. ά, 12. — 3) = Ἄρναι. ὅθεν Ἀρναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἄρνισσα, ἡ. Πόλις τῆς Παιονίας, Θουκ. δ', 128.

Ἄρνος, ὁ. Arnus. Ποταμὸς τῆς Ἐτρουρίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, τανῦν Ἄρνος, Arno Στραβ.

Ἀροεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀχαΐας Ἀρόην, ὕστερον Πάτρας κληθεῖσαν. Παυσ. ζ', 21, 18.

Ἀρόη, ἡ. Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀχαΐας, ὕστερον Πάτραι κληθεῖσα, Στεφ. Βυζ.

Ἀροάνιος, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅστις καὶ Ὄλβιος ἐλέγετο, ῥέων διὰ τῶν συνόρων αὐτῆς καὶ τῆς Ἤλιδος. Παυσ.

Ἀρούερνοι, οἱ. Arverni. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, τανῦν Auvergne, Στράβ. Ἀρέορνοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀρούπεινον, τό. Arupinum. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαπόδων, Στράβ.

Ἀρπάγιον, τό. Μέρος τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κυζίκου, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡρπάγη ὁ Γανυμήδης ὑπὸ τοῦ Διός, Θουκ ή, 101. καὶ Ἁρπάγεια, τά, παρὰ Στράβ.

Ἅρπαγος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας Ἀστυάγους, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκε τὸν νεογεννηθέντα ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μανδάνης Κῦρον, διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου διεσώθη ὁ Κῦρος, Ἡρόδτ. 1, 80. — 2) Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδτ. 6, 28.

Ἁρπαλεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Λυκάονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀπολλδρ. γ', 8, 1.

Ἁρπαλίων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους Παφλαγών, φίλος τοῦ Πάριδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 644.

Ἅρπαλος, ὁ. Στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ ἡγεμὼν τῆς Βαβυλῶνος, ὅστις λαβὼν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν αὐτόθι θησαυρῶν ἔφυγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀῤῥιαν.

Ἁρπαλύκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, ἥτις βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρὸς καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ, ἔσφαξε τὸν ἴδιον ἀδελφόν της καὶ ἐπρόσφερεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα της, εἶτα δὲ μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πτηνόν, Παρθεν.

Ἁρπάλυκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλδ. — 2) Διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν πυγμαχίαν ἐκ Πανοπέως πόλεως τῆς Φωκίδος, Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 114. ἔνθα ὁ Brunk Αὐτόλυκος ἀναγινώσκει.

Ἅρπασος, ὁ, καὶ Ἅρπαγος, παρὰ Διοδρ. Σικ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀράξην, τανῦν, Ἀρπασοῦ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 7, 18. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Καρίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον, τανῦν Δοχενά, Στράβ. Κουϊντ. Σμ. 10, 144.

Ἄρπινα, καὶ Ἄρπιννα Παυσ. ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ. Στράβ.

Ἄρπινα, τό, Arpinum. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας

τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Ῥωμαίου ῥήτορος Κικέρωνος, τανῦν Arpino, Πλούτ. Κικ. 8.

Ἄρπιννα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Οἰνόμαον καὶ ἀφ' ἧς ἐκλήθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Ἅρπινα, Παυσαν. ε', 22. — 2) = Ἅρπινα.

Ἁρποκράτης, ους, ὁ, αἰγυπτ. ἡ καὶ ην. Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, παριστανόμενος ἀεὶ ὡς ἐν τρυφερὸν ἔτι παιδίον, καθήμενον ἐφ' ἑνὸς ἄνθους τοῦ Λωτοῦ καὶ ἔχον τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χείλη τοῦ στόματος, ὡς εἰκὼν καὶ σύμβολον τῆς σιωπῆς, Πλουτ. Ἴσ. Ὀσ.

Ἅρπυια, ἡ. Εἷς τῶν θηρευτικῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ὀβίδ.

Ἅρπυια, ἡ, πληθ. Ἅρπυιαι, αἱ. Θεαὶ τῆς ταραχῆς, συγχύσεως καὶ ἀνεμοζάλης, λαμβανόμεναι φυσικῶς καὶ ἠθικῶς· παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 267. θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἡ Ἀελλὼ καὶ ἡ Ὠκυπέτη· παρ' Ὁμ. Ἰλ. Π, 150 καὶ ἑτέρα τρίτη, Ποδάργη λεγομένη· παριστάνοντο δὲ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρ. ποιητῶν ὡς παρθένοι ἔχουσαι ἐπ' αὐτῶν πτερά, μὲ πρόσωπον δυσειδὲς καὶ ἀκαλαίσθητον καὶ μὲ ὄνυχας γυπῶν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας, πεμπόμεναι πολλάκις ὡς αἱ Ἐριννύες εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, Ἀπολλόδ. α', 2. 6. καὶ 9. 21.

Ἅρπυς, υος, ὁ. Μυθολογούμενος ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται, ὅτι ὁπότε μία τῶν Ἁρπυιῶν, διωκομένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Βορέου, ἔπεσε, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβεν ὁ ποταμὸς τὴν ὀνομασίαν ταύτην, πρότερον Τίγρης καλούμενος, Ἀπολλόδ. α', 9, 21.

Ἀῤῥαβία, ἡ, = Ἀραβία.

Ἄῤῥα, ἡ. Πόλις μικρὰ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Συρίας, μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Ἐπιφανείας, Πτολεμ.

Ἀῤῥήτιον, τό, ἢ μᾶλλον Ἀρήτιον, Arretium. Πόλις ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, τανῦν Arezzo, Πολύβ. ἐθν. Ἀῤῥητῖνοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Ἄῤῥητος, ὁ, πιθαν. Ἄρητος. Υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Ἀῤῥιανά, τά, ἢ Ἀῤῥιανοί, οἱ. Χώρα τις ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Θουκυδ. η', 104 κατὰ Οὔεσ. καὶ λαός τις οὕτω καλούμενος ἐπὶ τῆς αὐτῆς Χερσονήσου.

Ἀῤῥιανός, Φλαύιος. Φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐκ Νικομηδείας πόλεως τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξελέχθη ἡγεμὼν τῆς Καππαδοκίας· σώζεται αὐτοῦ, ἱστορία τῆς ἀναβάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἑπτά, καί, Ἐπικτήτου διατριβῶν βιβλία τέσσαρα.

Ἀῤῥίας, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιδ', 48. παρὰ Πλουτάρχ. Ταῤῥίας.

Ἀῤῥιβαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βρομέρου, βασιλεὺς τῶν Λυγκηστῶν ἐν Μακεδονίᾳ, Θουκυδ. δ', 79.

Ἀῤῥύβας, α, ὁ. Μακεδών τις, Ἀῤῥιαν.

Ἀρσακίδαι, οἱ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀρσάκου καὶ διάδοχοι τῆς βασιλείας τῶν Πάρθων, Λουκ. Ἡρωδ.

Ἀρσάκης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 991. — 2) Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ὁ συστήσας τὴν δυναστείαν τῶν Ἀρσακιδῶν ἐν Παρθίᾳ, φονεύσας τὸν Ἀγαθοκλῆν ἡγεμόνα τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τὸ 256 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο οἱ λοιποὶ βασιλεῖς καὶ διάδοχοι τοῦ γένους αὐτοῦ Ἀρσάκαι, ὅσοι ἐδυνάστευσαν εἰς τὴν Παρθίαν καὶ Ἀρμενίαν, Λουκ. Στράβ. Ἡρωδ.

Ἀρσακία καὶ Ἀρσάκη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας, πρότερον Ῥάγα καλουμένη, ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ κληθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Εὔρωπος, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν Πάρθων ὠνομάσθη Ἀρσακία.

Ἀρσάμης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 36. — 2) Πατὴρ τοῦ Ὑστάσπου καὶ πάππος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ πρώτου. — 3) Υἱὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, στρατηγὸς τῶν Αἰθιόπων, Ἡρόδοτ. 7. 69. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀρμένου ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, Ἡρόδ. 1, 209. — 5) Υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. — 6) Ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἔμπειρος πολιτικός, ὅστις διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἠγαπήθη μεγάλως ἀπὸ τοῦ λαοῦ, ἐμψυχώσας πολὺ τὸ ἐμπόριον τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, καὶ ἐνισχύσας μεγάλως τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῶν Περσῶν. — 7) Βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας τὸ 245 ἔτος πρὸ Χρ. — 8) Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Ἀῤῥιαν.

Ἀρσαμένης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, στρατηγὸς τῶν Οὐτίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. 7, 68.

Ἄρσης, ου, ὁ. Υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀρταξέρξου Ὤχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαγώα τὸ 336 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀῤῥιαν.

Ἀρσινόη, ἡ, Δωρικ. Ἀρσινόα. Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως ἐξ Ἀρκαδίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος, Ἀπολλόδ. γ', 7, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν, Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, ἥτις ἔσωσεν αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀνδροφόνου αὐτοῦ μητρὸς Κλυταιμνήστρας καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὸν Στρόφιον, Πινδ. Πυθ. 11, 25, 54.

Ἀρσινόη, ἡ. Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Βερενίκης, κατ' ἀρχὰς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Λυσίμαχος ἡγεμὼν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, εἶτα ὁ Πτολεμαῖος Φιλάδελφος, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε μὲ ὑπερβολήν. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λυσιμάχου καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἔφερεν αὐτὴν μετὰ θριάμβου εἰς τὴν Ῥώμην· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας ἀδελφῆς αὐτῆς Κλεοπάτρας.

Ἀρσινόη, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀσίᾳ καὶ Ἑλλάδι, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν, 1) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἥτις καὶ Κλεοπατρὶς ἐλέγετο, κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, κατὰ δὲ Mannert δύο διάφοροι πόλεις, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Ἀρσινοΐτου Νομοῦ, πρότερον Κροκοδείλων λεγομένη διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ ζώου κροκοδείλου, Ἡρόδοτ. 2, 148. Διοδ. Σικ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, ἥτις καὶ Τεύχειρα ἐκαλεῖτο, Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας πλησίον τοῦ Ἀνεμουρίου μὲ λιμένα, Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας. — 6) Ἑτέρα πόλις τῆς Κύπρου ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Λευκόλλας, τανῦν Φαμαγούστη λεγομένη, Στράβ. — 7) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Κωνώπα καλουμένη, Στράβ. ἐθν. Ἀρσινοΐτης, ου, καὶ Ἀρσινοεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀρσινοΐτης Νομός. Νομός τις ἢ μικρὰ ἐπαρχία τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Ἀρσινόην, Στράβ.

Ἀρσίνοος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἑκαμήδης, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 625.

Ἀρταβαζάνης, ους, ὁ. Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδοτ. 7, 2.

Ἀρταβάζης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τιγράνου, βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων, καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ 60 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτ. Κράσ. καὶ Ἀρταβάσδης, ου, Στράβ.

Ἀρτάβαζος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ἡγεμὼν τῶν Πάρθων καὶ Χορασμίων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην διεσώθη μὲ σαράντα χιλιάδας στρατιώτας εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδτ. Θουκυδ. α', 129. — 2) Σατράπης ἐν Ἀσίᾳ Πέρσης, ὅστις ἀποστατήσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου καὶ νικηθείς, ἔφυγεν εἰς τὴν Μακεδονίαν πρὸς τὸν βασιλέα Φίλιππον, εἶτα ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔγινε πρῶτος ὑπουργὸς παρὰ Δαρείῳ τῷ Κοδομανῷ, Δημοσθ. Διοδ. Σικ. ις'.

Ἀρτάβανος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἡρόδτ. 4. 83. — 2) Ὑρκανός τις εὔνους τοῦ Ξέρξου καὶ ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων αὐτοῦ, ὅς τις συνομόσας κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου καὶ φονεύσας αὐτόν, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Ἀρταξέρξην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ αὐτός, Διοδ. Σικ. — 3) Θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φραάτου, βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀρσακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τὴν κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην τὸ 125 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀρταβάτης, ου, ὁ. Πέρσης, πατὴρ τοῦ Φαρναζάθρου, Ἡρόδτ. 7, 65.

Ἀρτάβροι, οἱ, Artabri. Ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ταῤῥακωνικῇ Ἱσπανίᾳ, ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριον καὶ πολεμικόν.

Ἄρταβρον ἀκρωτήριον. Τὸ βορειοδυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. καὶ Πτολ. καλοῦσι Νέριον.

Ἀρταγέρσης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβασ. α', 7, 11.

Ἀρταγιγάρτα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τῶν πηγῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, Πτολ. ε', 13.

Ἀρτάοζος, ὁ, καὶ Ἀρτάοζης. Φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου, Ξενοφ.

Ἀρταζώστρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου καὶ γυνὴ τοῦ Μαρδονίου, Ἡρόδ. 6, 43.

Ἀρταῖος, ὁ. Πέρσης τις παρ' Ἡροδτ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων ἐθνῶν, Ἡρόδτ. 7, 61.

Ἀρτάκοανα, τά, Στράβ. καὶ Ἀρτακάνα, Ἀῤῥιαν. πιθαν. Ἀρτάκανα κατὰ Mannert. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν Περσίδι ἐπὶ τοῦ Ἀρίου ποταμοῦ, Artacona παρὰ Πλιν. πλησίον τῆς νῦν Ἀῤῥὰν λεγομένης.

Ἀρτάκη, ἡ. Ἀκρωτήριον δασῶδες ἐπὶ τῆς νήσου Κυζίκου ἐν τῇ Προποντίδι, Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς νήσου παρὰ τῇ Κυζίκῳ ἢ μᾶλλον προάστειον αὐτῆς τῆς Κυζίκου, τανῦν Ἀρτάκι, Ἡρόδτ. 6. 33. Στράβ. ἐθν. Ἀρτάκιος, ία, ιον, τῆς Ἀρτάκης, καὶ Ἀρτακηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀρτακίη, προσωποπ. κρήνη, ἡ. Κρήνη τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λαιστρυγόνων ἐν Ἰταλίᾳ, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 108. — 2) Ἑτέρα κρήνη πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 957. — παρ' Ἡροδτ. δὲ καὶ πόλις Ἀσιατική.

Ἀρτάμης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Περσ. 316.

Ἄρταμις, Δωρ. ἀντὶ Ἄρτεμις.

Ἀρταμίτα, = Ἀρτεμίτα.

Ἀρτάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡρόδτ. 4, 49. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἀῤῥιαν.

Ἀρτάνης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου, Ἡρόδτ. 7, 224. — 2) Βασιλεὺς τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας περὶ τὸ 77 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Τιγράνου ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ.

Ἀρτάξατα, τά. Πόλις πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀρτάξα καὶ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, Στράβ. Πλουτρ. ὅτι καὶ Ἀρταξιάσατα, τά, Στέφ. Βυζ. ταυῦν Ἀρδαχάτ.

Ἀρταξέρξης, καὶ Ἀρτοξέρξης, ου, ὁ. Οὕτως ἐκαλοῦντό τινες τῶν βασιλέων τῆς Περσίας μετὰ Κῦρον τὸν μεγάλον, ὁ Ἡρόδτ. 6, 98 ἑρμην. τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ, ὁ μέγας, ἄρειος. — 1) Ἀρταξέρξης ὁ πρῶτος, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ἐπικληθεὶς μακρόχειρ διὰ τὰς πολὺ μακρὰς αὐτοῦ χεῖρας, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 465 ἕως 424 ἔτους πρὸ Χρ. μὲ πολλὴν σύνεσιν καὶ δικαιοσύνην· πολεμηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ βιασθεὶς ὑπ' αὐτῶν νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, ἀφῆκε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις ἐλευθέρας. Ἡρόδ. — 2) Ἀρταξέρξης υἱὸς Δαρείου τοῦ Νόθου, Μνήμων ἐπικαλούμενος διὰ τὸ μέγα αὐτοῦ μνημονικόν· κατὰ τούτου πολεμήσας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κῦρος ὁ Νεώτερος, ἐφονεύθη εἰς τὴν ἐν Κουνάξᾳ μάχην τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Ἀρταξέρξης οὗτος ἀπὸ τοῦ 405 ἕως τοῦ 362 ἔτος πρὸ Χρ. Ξενοφ. Πλουτρ. — 3) Ἀρταξέρξης ὁ τρίτος, Ὦχος ἐπικληθείς, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 362 ἕως 338 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Βαγώα. Ἀρταξ. Ἡρόδ. Θουκ. Ξενοφ. Ἀρτοξ. Πλάτ. Πλουτ.

Ἀρταξίας, ου, ὁ. Κατ' ἀρχὰς σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν Ἀρμενίᾳ, εἶτα γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ ἡ Ῥώμη· εἶτα δὲ πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀντιόχου Ἐπιφανοῦς καὶ νικηθείς, ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐσφάγη. Πλουτ.

Ἀρταπάτας, α, καὶ Ἀρταπάτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πιστοτάτων εὐνούχων Κύρου τοῦ Νεωτέρου, Ξενοφ. Ἀναβ. α', 6, 11.

Ἀρτας, α, ὁ. Ἰαπύγιός τις παρὰ Θουκ.

Ἀρταΰκτης, εω, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Σηστοῦ καὶ στρατηγὸς τῶν Μακρώνων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ.

Ἀρταφέρνης, ους, ὁ. Ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Πεισιστρατίδην Ἱππίαν φυγόντα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατεπολέμησε τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις, κατεδαφίσας ἐκ θεμελίων τὴν πόλιν Μίλητον, Ἡρόδτ. 6, 94. — 2) Υἱὸς τοῦ προτέρου καὶ στρατηγὸς μετὰ τοῦ Δάτιδος εἰς τὴν πρώτην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν γενομένην ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι, ἐσώθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ στρατεύματος εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδτ. Αἰσχύλ. Περσ. 21. — 3) Αἰτ. Ἀρταφέρνην, Πέρσης τις παρὰ Θουκ. δ'. 50.

Ἀρταφρένης, = Ἀρταφέρνης, Αἰσχλ. Περσ. 775. Βασιλεύς τις τῶν Περσῶν.

Ἀρταχαίης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρταίου, στρατηγὸς τῶν Ἰνδῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδτ. 7, 63.

Ἀρτεμβάρης, ους, ὁ. Μῆδός τις τῶν ἐνδόξων, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν παίζων Κῦρος ὁ μεγάλος ἐμαστίγωσεν μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συμπαικτόρων, Ἡρόδτ. 1, 114. — 2) στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 29.

Ἀρτεμίδες, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Φοίνιξιν αἱ ἑπτὰ θυγατέρες, τὰς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Κρόνος μετὰ τῆς Ἀστάρτης, ταυτὸν τῷ Τιτανίδες, Εὐσεβ.

Ἀρτεμίδωρος, ὁ. Ἕλλην γεωγράφος ἐκ τῆς πόλεως Ἐφέσου, ζήσας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. συνέγραψεν ἕνα Περίπλουν εἰς ἕνδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενον, Γεωγραφούμενα, τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα διέμειναν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι, Στράβ. — 2) Συγγραφεύς τις Δαλδιανὸς ἐπικαλούμενος, ἐκ Δαλδίδος τῆς ἐν Λυδίᾳ, γράψας Ὀνειροκριτικὸν εἰς πέντε βιβλία, Λουκ.

Ἄρτεμις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθεῖσα καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου καὶ λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεότης τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς διαχέεται ἐφ' ὅλην τὴν φύσιν ἐκ τῆς Σελήνης, δι' ὃ καὶ συγχέεται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἄλλων ποιητῶν μὲ αὐτὴν τὴν Σελήνην. Ὡς θεὰ δὲ τοῦ κυνηγίου διέτριβεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς, μείνασα ἀείποτε παρθένος, καὶ αὐστηρῶς τιμωροῦσα τοὺς ὅσοι ἤθελον συλλάβει ἀσελγῆ τινα ὑπὲρ αὐτῆς ἐπιθυμίαν· κατετόξευσε τὰ τέκνα τῆς Νιόβης, ἥτις ἐκαυχήθη, ὅτι ἦν εὐτεκνοτέρα καὶ αὐτῆς τῆς Λητοῦς, μετεμόρφωσε τὸν Ἀκταίωνα εἰς ἔλαφον, διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λουομένην, καὶ παριστάνετο ὡς ἐπὶ πολὺ φέρουσα ἓν τόξον καὶ μίαν φαρέτραν, συνοδευμένη ὑπὸ τῶν νυμφῶν αὐτῆς καὶ ἐπειδὴ ἕνα ἔχουσα κατὰ τὴν ἕνα θηρευτικὸν σκύλον· ἐλατρεύετο ὑπὸ καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς καταχθονίου Ἑκάτης καὶ Εἰλειθυίας. Περίφημος πρὸ πάντων ἦν ὁ ναὸς αὐτῆς ἐν Ἐφέσῳ, ἔνθα παριστάνετο ὑπ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς φύσεως· ἐπὶ δὲ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἐλατρεύετο μὲ ἀνθρωπίνους θυσίας· αὐτούτως ἐν Ῥώμῃ εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἀνεγερθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τουλλίου, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Diana. Ὁμ. Ἀπολλδ. γ'. 5.

Ἀρτεμισία, ἡ. Βασίλισσα τῆς Καρίας ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, ἥτις ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ἔχουσα πέντε καλῶς ὡπλισμένα πλοῖα· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν κινδυνεύσασα νὰ αἰχμαλωτισθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διεσώθη διὰ τῆς πανουργίας της· τελευταῖον καταφρονουμένη ὑπό τινος νέου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μὲ ὑπερβολήν, ὑπὸ ἀπελπισίας ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ ἐν Λευκάδι ἀκρωτηρίου καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδτ. — 2) Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Μαυσώλου βασιλέως τῆς Καρίας ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἠγάπησε τὸν ἄνδρα αὐτῆς τοσοῦτον πολύ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνήγειρε πρὸς ἀνάμνησίν του νὰ περίφημον ἐν Ἁλικαρνασσῷ Μαυσώλειον λεγόμενον μνῆμα, ἔπιε τὴν κόνιν αὐτοῦ μεμιγμένην μετ' ἄλλων ποτῶν, καὶ ὑπὸ τῆς λύπης ἀπέθανε μετὰ δύο χρόνους, Δημ.

Ἀρτεμίσια, τά. Ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος, πανηγυριζομένη ἐξαιρέτ. ἐν Δελφοῖς, ἔνθα ἔθυον εἰς αὐτὴν μίαν τρίγλην· αὐτούτως καὶ ἐν Συρακούσαις, ἔνθα διήρκει ἡ τελετὴ αὕτη τρεῖς ἡμέρας. Πτολμ. Ἀρχ 1.

Ἀρτεμίσιον, τό. Κυρ. Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· εἶτα ἰδίως ὄρος πλησίον τῆς Οἰνόης ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν εἷς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· Ἀπολλδ. — 2) Ἀκρωτήριον καὶ ἀκτὴ ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κατὰ τὸ ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, περίφημον διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Περσῶν καὶ Ἑλλήνων, Ἡρόδοτ. 7, 175 Θουκ. — 3) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τοῦ Γλαύκου κόλπου. — 4) Ναὸς καὶ ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας ἐν Ἰταλίᾳ, Aricinum Nemus, Στράβ.

Ἀρτεμίτα, καὶ Ἀρταμίτα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ταυῦν, Σχεραβάν· ὅθεν Ἀρτεμιτηνός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀρτεμίχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλίνιος καὶ τῆς Ἄρπης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀπόλλων μετεμόρφωσεν εἰς πτηνόν, Ἀντ. Λιβ.

Ἀρτέμων, ωνος, ὁ. Ἀναιδής τις καὶ μαλθακὸς ποιητὴς λυρικῶν ᾀσμάτων, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 850. κατά τινας εἴληπται ὡς ἐπίθετ. τοῦ Κρατίνου. — 2) Μεγαλέμπορός τις ἐκ Φασήλιδος πόλεως τῆς Λυκίας παρὰ Δημοσθ.

Ἀρτίμπασα, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Σκύθαις, Ἡρόδτ. 4, 59.

Ἀρτίμας, α, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Λυδίας, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ.

Ἄρτιπος, ου, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἄρεος, συχνάκις παρ' Ὁμρ. ἀπαντώμενον, ὡς ἔχοντος ἀρτίους καὶ ἰσχυροὺς τοὺς πόδας, Ὀδ. Θ, 310.

Ἀρτίσκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον, Ἡρόδτ. 4, 92. ταυῦν Τοῦντζα· πιθαν. Ἀρδίσκος.

Ἀρτούχας, ου, ὁ. Σατράπης Πέρσης, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ.

Ἀρτύβιος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδτ. 5, 108.

Ἀρτύντης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰθαμάτρου στρατηγὸς τῶν Πακτύων ἐπὶ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. 7, 66.

Ἀρτύφιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, ἡγεμὼν τῶν Γανδαρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. 7, 66.

Ἀρυάνδης, ου, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Καμβύσου, Ἡρόδτ.

Ἄρυβας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φοινίκων ἐκ Σιδῶνος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ληφθεῖσα ὑπὸ πειρατῶν ἐδούλευε παρ' αὐτοῖς, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 425. — 2) γενικ. Ἀρύβου, = Ἀρύμβας.

Ἀρύηνις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου, Ἡρόδτ.

Ἀρύμβας, ου (Ἀρύβας παρὰ Πλουτ. καὶ Ἀρίββας Παυσ.). Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ.

Ἀρύμαγδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ῥέων μεταξὺ Ἀνεμουρίου καὶ Ἀρσινόης, Πτολ. ε'.

Ἀρχάγαθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις συνοδεύσας τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν.

Ἀρχαγόρας, ου, ὁ. Λοχαγός τις ἐξ Ἄργους, Ξεν.

Ἀρχαιόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, Προκοπ.

Ἀρχανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φθίας, γαμβρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἡρόδτ. 2, 98.

Ἀρχάνδρου πόλις, εως, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀρχάνδρου υἱοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ, ὕστερον δὲ Ἀνδρόπολις λεγομένη, Ἡρόδοτ. 2, 97 ταυῦν Σχιαβούρ.

Ἀρχεβάτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολλδ. γ', 8. 1.

Ἀρχέβιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ δυνατῶν Βυζαντίων, ὁ παραδώσας εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν πόλιν Βυζάντιον, Δημ. πρὸς Λεπτ.

Ἀρχέδημος, ὁ, Δωρ. Ἀρχέδαμος. Εἷς τῶν ἰσχυρῶν ἐν Ἀθήναις δημαγωγῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. α', 7, 1. τοῦτον κωμῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς νέ-

θον Ἀθηναῖον, Βάρθ. 419 καὶ καλεῖ αὐτὸν γλαμυρὸν, στίχ. 519. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐπικαλούμενος ὁ Πήληξ παρ' Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. σελ. 531. — 3) Φιλόσοφός τις ζῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔστειλε πρὸς τὸν Πλάτωνα διὰ νὰ λύσῃ τινὰς ἀπορίας του, Βαρθ. Ἀναχ. ϛ'. — 4) Μακεδών τις, Αἰλ. ἰδὲ Ἀρχίδαμος.

Ἀρχεδίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἱππίου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰαντίδου ἐν Λαμψάκῳ, Σιμ. Θουκ. ϛ', 59. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Δυνάστην, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀρχέδικος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυπόλης, Ἀπολλόδ.

Ἀρχελαΐς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἰουδαίας, Πτολ. ε', 16. — 2) Ἀποικία Ῥωμαϊκὴ ἐν Καππαδοκίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ, Πτολ.

Ἀρχέλαοι. οἱ. Φυλή τις τῶν Σικυωνίων, Ἡρόδοτ. 5, 68.

Ἀρχέλαος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀναξιβίας, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς, Ἀπολλόδ. β', 4, 5, 4. — 3) Νόθος υἱὸς τοῦ Περδίκκα βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλκέτα. Φονεύσας δὲ τὸν γνήσιον υἱὸν τοῦ Περδίκκα καὶ τὸν θεῖον αὐτοῦ μὲ τοὺς υἱοὺς καὶ λοιποὺς συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας βασιλεύσας 14 χρόνους, φανεὶς ὁείποτε φίλος τῶν σοφῶν, τοὺς ὁποίους ἐζήτει νὰ ἑλκύσῃ εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ, πρὸ πάντων δὲ ἐτίμα καὶ ἠγάπα τὸν ποιητὴν Εὐριπίδην τοσοῦτον, ὥστε ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν καὶ τὴν κυβέρνησιν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη καὶ οὗτος τὸ 398 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκυδ. Πλάτ. Γοργ. — 4) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Λυκούργου, Πλούτρ. — 5) Καππαδόκης καὶ ἀρχιστράτηγος τοῦ βασιλέως Μιθριδάτου, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας διὰ προδοσίας· τοῦτον πολεμήσας ὕστερον ὁ Ῥωμαῖος στρατηγὸς Σύλλας τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος ἐν Χαιρωνείᾳ, ὥστε ἐβιάσθη νὰ ζητήσῃ τὴν εἰρήνην. — 6) Φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου, ζήσας περὶ τὴν πέμπτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους, Λουκ. — 7) Ἕλλην ποιητὴς, Χερσονησίτης ἐπικαλούμενος, ζήσας πιθαν. περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ., τοῦ ὁποίου σώζονται τρία ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 8) Περίφημός τις τραγικὸς ποιητὴς, Λουκ.

Ἀρχέμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θεσπιάδος Δήλιος, Ἀπολλόδ. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολλόδ. — 3) Ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς ἐκ τῆς νήσου Εὐβοίας, γράψας διάφορα βιβλία περὶ θηρίων καὶ ἄλλων περιέργων ἀντικειμένων τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἀναφερόμενα παρ' Ἀθην. Πλούτ.

Ἀρχέμορος, ὁ, ἡ Ὀφέλτης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐρυδίκης· τοῦτον ὅτι βρέφος ὄντα τρέφουσα ἡ Ὑψιπύλη καὶ ἐξελθοῦσα ποτὲ τῆς πόλεως εἰς περιδιάβασιν, ἀπήντησε τοὺς ἑπτὰ Ἥρωας ἐκστρατεύοντας κατὰ τῶν Θηβῶν· θέλουσα δὲ νὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς μίαν πλησίον κειμένην κρήνην, ἀφῆκε τὸ βρέφος ἐπὶ τῆς γῆς ἐναντίον τῆς δοθείσης πρότερον ὑπὸ τοῦ μαντείου προρρήσεως, τὸ ὁποῖον εὗρεν ἐπιστρέψασα κατεσπαραγμένον ὑφ' ἑνὸς δράκοντος ἐφόρου τῆς κρήνης ἐκείνης· πρὸς ἀνάμνησιν τούτου ἐσύστησαν ἐνταῦθα οἱ ἑπτὰ Ἥρωες τοὺς περιφήμους Νεμεακοὺς ἀγῶνας, Ἀπολλόδ. γ', 6, 4. Σχολ. Πινδ. Πυθ.

Ἀρχεπτόλεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 312. — 2) Λακεδαιμόνιός τις ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ προβάλῃ συνθήκας εἰρήνης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 794.

Ἀρχέστρατος, ὁ. Λοκρός τις πατὴρ τοῦ Ἀρχηστιδάμου, Πινδ. Ὀλ. 10. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου καὶ γράψας ἓν διδακτικὸν ποίημα. — 4) Σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φωκίωνος, Δημ.

Ἀρχέτιμος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Ἀρχηγέτης, ου, Δωρ. Ἀρχαγέτας, α. Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Παυσ. ι', 32. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὸν ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας ναὸν αὐτοῦ, Θουκ.

Ἀρχία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰνάχου, ἥτις ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φορωνέα· Ὑγῖν. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Μελία.

Ἀρχίας, ου, ὁ, Ἰωνκ. Ἀρχίης. Ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλέους ἐκ Κορίνθου, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Συρακούσαις ἐν Σικελίᾳ, Θουκ. ϛ', 3. — 2) Σάμιός τις παρ' Ἡροδτ. — 3) Θηβαῖος Πολέμαρχος, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων, ὅστις παρέδωκε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν 378 πρὸ Χρ., φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Πελοπίδα, Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου, ἐπικαλούμενος Φυγαδοθήρας, ὡς θηρεύων τοὺς φυγάδας Ἕλληνας μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου, ἵνα τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν. (τὸ Ἰῶτα ἐστὶ κυρ. βραχὺ, παρὰ δὲ Θεοκρ. Εἰδ. κη', 17 εὕρηται καὶ μακρόν.)

Ἀρχίβιος, ὁ. Ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Ἀρχίδαμος, ὁ, Ἰωνκ. Ἀρχίδημος (ι). Υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 658 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, Ἡρόδτ. 8, 131. — 2) Υἱὸς τοῦ Ζευξιδάμου καὶ ἔγγονος τοῦ Λεωτυχίδου, δέκατος ἕβδομος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, τὸ 469–427 ἔτος πρὸ Χρ., ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἐξερράγη ὁ πρῶτος Πελοποννησιακὸς πόλεμος, καθ' ὃν ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 431 ἔτος πρὸ Χρ. διεπόρθησέ τινα μέρη αὐτῆς. Θουκυδ. α, 79. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ', 3, 13. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου Ἀρχιδάμου, εἰκοστὸς βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τοῦ 361–338 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Ἀρκάδας πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, ἐβοήθησε τοὺς Φωκεῖς εἰς τὴν διαρπαγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Ξενοφ. Ἑλλ. Ἱστορ. — 4) Υἱὸς Εὐδαμίδα τοῦ πρώτου καὶ εἰκοστὸς δεύτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, βασιλεύσας περὶ τὸ 290 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπερασπιζόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας ἐπολεμήθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ ἔσωσε μετὰ βίας αὐτὴν τὴν Σπάρτην ἀπειλουμένην διὰ μιᾶς βιαίου πολιορκίας. — Ὅθεν Ἀρχιδάμειος, ία, ιον, τοῦ Ἀρχιδάμου, Θουκ.

Ἀρχεδίκη, ἡ. Περίφημός τις ἑταίρα ἐκ Ναυκράτεως τῆς Λιβύης, Ἡρόδτ. 2, 135. Ἀρχεδίκη παρ' Αἰλ.

Ἀρχέλοχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 476. — 2) Ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Πάρου, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα μ' ἐκεῖνα τοῦ Ὁμήρου ἀνεγινώσκοντο εἰς τὰς κοινὰς τῶν Ἑλλήνων συνελεύσεις καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πρὸς τὴν ὑπεροχὴν τῆς ποιητικῆς του δεύτερος μετὰ τὸν Ὅμηρον· τὰ ποιήματά του ὅμως ἦσαν πλήρη δεικτικῶν σκωμμάτων καὶ σατυρικῆς κακοηθείας, ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπηγόρευσαν αὐτὰ δι' ὅλου ἀπὸ τὸ ν' ἀναγινώσκωνται εἰς τὴν πατρίδα των· τελευταῖον ἐκφωνήσας ἕνα τῶν ὕμνων του, τὸν ὁποῖον ἐσύνθεσε πρὸς ἔπαινον τοῦ Ἡρακλέους, εὗρε μεγάλην ὑποδοχὴν εἰς τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ γενικὴν συνάθροισιν τῶν Ἑλλήνων· ἐφονεύθη δὲ ἀπό τινα Καλόνδαν Νάξιον ἐχθρόν του· ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον τινὰ ἀποσπάσματα. Ἡρόδτ. 1, 12.

Ἀρχιμήδης, ους, ὁ. Περίφημος μαθηματικὸς Συρακούσιος, γεννηθεὶς τὸ 287 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διὰ τῆς μεγάλης καὶ ὑπερόχου αὐτοῦ εὐφυΐας ἀνεκάλυψε πολλὰς αἰτίας τῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ ἐσυνέθηκε πρὸ πάντων ἐν τῇ μηχανικῇ ὑψηλοτάτας θεωρίας, ὑποβαλὼν αὐτὰς εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν τάξιν καὶ ὁλότητα. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἠδυνήθη ὁ Ἀρχιμήδης διὰ τῶν κατόπτρων νὰ κατακαύσῃ τὸν στόλον τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἐπολιόρκει τὴν πόλιν τῶν Συρακουσίων· εἰς δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ἐφονεύθη ὑφ' ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ θάνατός του ἐπροξένησε βαθεῖαν λύπην. Πλούτρ.

Ἀρχίνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ κυριεύσας τὸ φρούριον Φυλήν, Πλάτ. Δημ. κατὰ Τιμ.

Ἀρχίππος, ὁ. Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου Μυρρινοῦντος ἐν Ἀττικῇ, Δημ.

Ἀρχιτέλης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀχαιοῦ καὶ ἀνὴρ τῆς Αὐτομάτης, Παυσ. — 2) Πατὴρ τοῦ Εὐνόμου, Ἀπολλόδ. β', 7. 6.

Ἀρχύτας, ου, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐκ τῆς πόλεως Τάραντος, φίλος τοῦ Πλάτωνος καὶ εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μαθηματικῶν, εὑρετὴς διαφόρων χρησίμων μηχανῶν· ὅτε ὁ Πλάτων ἐκπεσὼν τῆς εὐνοίας τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, ἔμελλε νὰ χάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του, ὁ Ἀρχύτας ἔσωσεν αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν τύραννον μεσιτείας του· Διογ. Λαέρτ. — 2) Ἔφορος τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λυσάνδρου, Ξενφ.

Ἀρχωνίδης, ου, ὁ. Τύραννός τις ἐν Σικελίᾳ, Θουκ.

Ἀσαί, αἱ. Χωρίον τι ἐπὶ τῆς Κορινθίας χώρας, Στέφ. Βυζ.

Ἀσαῖοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ.

Ἄσανδρος, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, ὅστις διεχώρισε τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον μ' ἓν τεῖχος ἀπὸ τῆς λοιπῆς ξηρᾶς, ἀπεθανεν εἰς ἡλικίαν 93 χρόνων, Λουκ. Μακρβ. 6. — 2) Σατράπης τῆς Λυδίας, Ἀῤῥιαν.

Ἄσαρος, = Αἴσαρος.

Ἄσβεστος, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς κεραμέως, Ὁμ. Ἐπ. ιδ'.

Ἄσβολος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Λαπιθῶν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 180. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ὀβιδ.

Ἀσβύσται, οἱ, καὶ Ἀσβύται παρὰ Πτολμ. Λαὸς τῆς Ἀφρικῆς κατοικῶν ἐν τῇ αρκτικῇ Κυρηναϊκῇ, δυτικῶς τῶν Νασαμώνων, Ἡρόδτ. 4, 170. καί, ἡ Ἀσβυστὶς γαῖα, ἡ χώρα τῶν Ἀσβυστῶν, Καλλμ.

Ἀσδρούβας, α, καὶ ου, ὁ. Asdrubal. Καρχηδόνιος στρατηγὸς, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, ὅστις εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου Κλαυδίου. — 2) Υἱὸς τοῦ Γίσκωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν Ἱσπανίᾳ, νικηθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Μαρκίου. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἄννωνος, στρατηγὸς

τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, Πολύβ.

Ἀσέα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεγαλοπόλεως, Ξενοφ. ὅθεν Ἀσεάτης, ου, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Ἀσία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἰαπετὸς ἐγέννησε τὸν Προμηθέα, Ἐπιμηθέα, Ἄτλαντα καὶ Μενοίτιον, Ἡσιόδ. Θεογ. 359. ἀπ᾽ αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐκλήθη Ἀσία ἓν τῶν μεγαλητέρων μερῶν τῆς Γῆς, Ἡρόδ. 4, 45. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ ἕτερον ἐν Λακωνίᾳ, Παυσ. γ΄, 25.

Ἀσία, ἡ (υυ-). Τὸ μέγα μέρος τῆς γηΐνου σφαίρας, τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκαλεῖτο μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα Ἀσία, Asia· πρῶτον δὲ παρ᾽ Ἡροδ. ἀπαντᾶται ἡ ὀνομασία αὕτη, ὅστις διαιρεῖ ὅλον τοῦτο τὸ μέρος εἰς ἄνω Ἀσίαν, περιλαμβάνουσαν τὸ Βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ Μηδίας, 1, 95. καὶ εἰς κάτω Ἀσίαν, περιλαμβάνουσαν τὴν Ἰωνίαν, Καρίαν, Λυκίαν, Ἡροδ. 1, 177. συνήθως δὲ ἐδιαιρεῖτο εἰς μεγάλην ἢ Ἀνατολικὴν Ἀσίαν, καὶ εἰς μικρὰν ἢ δυτικὴν Ἀσίαν· καὶ ἡ μὲν μεγάλη Ἀσία περιεῖχεν ἀρκτικῶς τὰς χώρας, Κολχίδα, Ἰβηρίαν, Ἀλβανίαν, καὶ Ἀσιατικὴν Σαρματίαν, ἀνατολικῶς τὰς χώρας, Ὑρκανίαν, Μαργιανὴν, Βακτριανὴν, Σογδιανὴν καὶ γενικῶς πᾶσαν τὴν Ἀσιατικὴν Σκυθίαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν, Ἀσσυρίαν, Μηδίαν, Σουσιανὴν, Περσίαν, Καρμανίαν, Παρθίαν, Ἀριανὴν, Δραγγιανὴν, Γεδρωσίαν, Ἀραχωσίαν, τὴν χώραν τῶν Παροπαμισαδῶν, τὴν Ἰνδίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Σινῶν, μεσημβρινῶς τὴν Συρίαν, Κοίλην Συρίαν, Φοινίκην, Παλαιστίνην, Ἀραβίαν καὶ τὰς νήσους τῆς μεσημβρινῆς θαλάσσης· ἡ δὲ μικρὰ ἡ Δυτικὴ Ἀσία περιεῖχε τὰς ἐπαρχίας, Μυσίαν, Λυδίαν, Καρίαν, Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Λυκίαν, Παφλαγονίαν, Γαλατίαν, Λυκαονίαν, Πισιδίαν, Παμφυλίαν, Κιλικίαν, Καππαδοκίαν καὶ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου, ὁμοῦ μὲ τὰς πέριξ τῶν παραλίων αὐτῆς Νήσους· ὅθεν Ἀσιανὸς, ἡ, ὂν, Θουκ. καὶ καὶ Ἀσιατικὸς, ἡ, ὂν, τῆς Ἀσίας ἢ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀνήκων, Στράβ. Ἀσιάτης, ου, θηλυκ. Ἀσιᾶτις, ιδος, Ἰων. Ἀσιήτης, Κάτοικ. τῆς Ἀσίας, Εὐρ. — 2) Ἀσία = Μηονία, οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐν Λυδίᾳ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Καΰστρου καὶ τοῦ Τμώλου ὄρους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ὕστερον οὕτως ὅλη ἡ Ἀσία, ἴδε Ἀσίας καὶ Ἄσιος. — 3) Πόλις τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. ς΄, 3. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. ἐπὶ Λυδίας.

Ἀσιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀσίου, ὁ Ἀδάμας, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 140.

Ἀσιανός, ἡ, ὄν. Τῆς Ἀσίας ἢ ἐκ τῆς Ἀσίας, Θουκ.

Ἀσίας, αο, καὶ εω, καὶ ω, Ἰων. Ἀσίης. Υἱὸς τοῦ Κότυος καὶ ἔγγονος τοῦ Μάνεω, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡροδ. 4, 45, ὅθεν, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Ὁμ. αὐτόθ. λειμών τις ἐν Ἀσίᾳ περὶ τὸν Καΰστρον ποταμὸν, Στράβ.

Ἀσιάς, άδος, ἡ. Ἀσιατική, Αἰσχύλ.

Ἀσιάτης, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Ἀσίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀσιᾶτις, ιδος, ἡ. Ἀσιατική, Αἰσχύλ.

Ἀσιῆτις, ιδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ἀσιᾶτις.

Ἀσιναῖος κόλπος. Ὁ μέγας κόλπος τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ τοῦ Ἀκρίτα ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ Ταινάρου, ὅστις καὶ κόλπος Μεσσηνιακὸς ἐλέγετο, τανῦν κόλπος τῆς Κορώνης, Στράβ.

Ἀσίναρος καὶ Ἀσσίναρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν Φρύδδα, Θουκ. ζ΄, 54. Πλουτ.

Ἀσίνη, ἡ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο τρεῖς πόλεις ἐν Πελοποννήσῳ. 1) Ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος δυτικῶς τῆς Ἑρμιόνης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 560. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας πλησίον τοῦ Γυθίου, Ἀσίνη ἡ Λακωνικὴ λεγομένη, Θουκ. δ΄, 54. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ΄, 1, 25. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, Ἡρόδοτ. Θουκ. δ΄, 13. ὅθεν Ἀσιναῖος, αία, αῖον, τῆς Ἀσίνης, καὶ Ἀσιναῖοι, οἱ κάτοικ. Ξενοφ.

Ἄσιος, ὁ (-υυ). Υἱὸς τοῦ Δύμαντος καὶ ἀδελφὸς τῆς βασιλίσσης Ἑκάβης, Φρὺξ τὸ γένος, Ὁμ. Ἰλ. Π, 715. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀρτάκου ἡγεμόνος τῆς Ἀρίσβης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 837. — 3) Ἀρχαῖός τις ποιητὴς Σάμιος. Ἀπολλόδ. γ΄, 8.

Ἄσιος, α, ον. Τοῦ Ἀσία, ἴδε Ἀσίας.

Ἀσίς, ίδος, ἡ (-υ) = Ἀσιάς, Αἰσχύλ.

Ἀσκάλαφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, γεννηθεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ἄκτορος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰαλμενοῦ, βασιλεὺς τῶν Μινύων, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· εἶτα ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐφονεύθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 512. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς Γοργύρας, ὅστις ἐφανέρωσεν εἰς τὸν Πλούτωνα, ὅτι ἡ Περσεφόνη ἔφαγε κόκκους τινὰς ῥοιδίου ἐν τῷ Ἅδῃ καὶ διὰ τοῦτο αὕτη ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ πάλιν πλησίον τοῦ Πλούτωνος, ἡ δὲ Δήμητρα ἔρριψε κατ᾽ ἐπάνω του ἕνα μέγαν λίθον, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, Ἀπολλόδ. α΄, 5, 3.

Ἄσκαλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὑμεναίου καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις εὑρεθεὶς εἰς τὴν Συρίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἀσκάλωνα, Στέφ. Βυζ.

Ἀσκάλων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας μεταξὺ Γάζης καὶ Ἀζώτου παραθαλάσσιος, ἔχουσα ἐπίσημον ἐμπόριον καὶ πατρὶς Ἡρώδου τοῦ μεγάλου, Ἀντιόχου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ φιλοσόφου, καὶ τῆς Βασιλίσσης Σεμιράμιδος, τανῦν χωρίον Ἀσκαλὰν λεγόμενον, Ἡρόδ. 1, 105. ὅθεν, Ἀσκαλωνίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀσκανία, ἡ, κατὰ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κατὰ δὲ Στράβ. χώρα τις παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, ὅστις ὑπολαμβάνει τὴν ἐν Ἰλ. Β, 826 Ἀσκανίαν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας κειμένην, τὴν δὲ ἐν Ἰλ. Ν, 792 ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας

Ἀσκανία λίμνη, ἡ. Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Νικαίας, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔρρεεν εἰς τὴν Προποντίδα, τανῦν Ἀσκοῦ, Στράβ. — 2) Ἑτέρα λίμνη τῆς Φρυγίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐλάμβανον οἱ πέριξ κάτοικοι ἱκανὸν ἅλας, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλεξ.

Ἀσκανία, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, παρὰ Πλιν.

Ἀσκάνιος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολλόδ. γ΄, 12, 5. — 2) Σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας χώρας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 862. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος ἐκ Μυσίας, σύμμαχος καὶ οὗτος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 793. — 4) Υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διεδέχθη τὸ μικρὸν Λαβίνιον βασίλειον ἐν Ἰταλίᾳ, Διον. Ἀλικ. κατ᾽ ἄλλους δὲ λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φέρων μίαν ἀποικίαν Τρώων.

Ἀσκληπιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁ Μαχάων, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 204. Πληθ. οἱ Ἀσκληπιάδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἀσκληπιοῦ· οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως μία μεγάλη οἰκογένεια, περίφημος τὸ πάλαι, ἥτις ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ἐπαγγέλλετο τὴν ἐπιστήμην τοῦ θεραπεύειν διαφόρους ἀσθενείας καὶ πάθη. Σχολεῖα περίφημα τῆς τέχνης τῶν Ἀσκληπιαδῶν ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Κῶ καὶ ἐν Κνίδῳ, μὲ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐκ τῶν ἐν Κῷ Ἀσκληπιαδῶν ἦν καὶ ὁ μέγας Ἱπποκράτης. Πλάτ. Φαῖδρ. Ἀρριαν. — 2) Ἀσκληπιάδης ἐκ Προύσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπαγγελλόμενος τὸν ἰατρὸν καὶ τιμώμενος μεγάλως διὰ τὰς γνώσεις του. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Θράκης, Ἀπολλόδ. — 4) Ἕτερος ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Σάμιος. — 5) Ἐξ Ἀπαμείας τῆς Βιθυνίας, γραμματικὸς, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράψας διάφορα γραμματικὰ καὶ ἱστορικὰ συγγράμματα.

Ἀσκληπιεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀσκληπιεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅθεν, τὰ Ἀσκληπιεῖα, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρ. δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ, Πλάτ.

Ἀσκληπιόδωρος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπελλῆς. — 2) Φυσικός τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, Σουίδ. — 3) Μακεδὼν, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν.

Ἀσκληπιός, ὁ. Aesculapius. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Κορωνίδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ὡς θεὸς καὶ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας ἔσωζε πολλοὺς ἀπὸ διαφόρους νόσους καὶ πάθη· παρ᾽ Ὁμήρ. ἀναφέρεται μόνον ὡς ἀμύμων ἰατρὸς, μαθητὴς τοῦ Χείρωνος, ἐκ Τρίκκης πόλεως ἀρχαίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. Β, 731. Δ, 149. τὸν ὁποῖον καὶ Παιήονα καὶ Ἤπιον καλεῖ ὁ ποιητής. Τούτου οἱ δύο υἱοὶ Μαχάων καὶ Ποδαλίριος ἡγεμόνες τῆς Τρίκκης καὶ τῆς Ἰθώμης καὶ ἐπιτήδειοι εἰς τὴν χειρουργικὴν καὶ Ἰατρικὴν ἐπιστήμην, ἦλθον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέροντες μετ᾽ αὐτῶν τριάκοντα πλοῖα, Ὁμ. Ἰλ. αὐτόθ. — Ἐτιμᾶτο πρὸ πάντων ὁ Ἀσκληπιὸς εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον ἐν Ἀργολίδι, ἔνθα ἦν ὁ μέγας αὐτοῦ Ναὸς καὶ τὸ ἱερὸν ἄλσος, παριστανόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς πρᾴου καὶ τιθασσευμένου ὄφεως. (τὸ Ἰῶτα εἰλῆπται ἀεὶ βραχὺ, ἐν δὲ Ἰλ. Β, 731. ἐστὶ μακρὸν κατὰ ποιητικ. ἄδειαν.)

Ἀσκληπιοῦ πέτρα, ἡ. Βράχος τις τοῦ Ἀσκληπιοῦ λεγόμενος ἐν τῷ Ἰσθμῷ, Εὐρ. Ἱππ.

Ἄσκλον, τό, καὶ Ἄσκουλον, Asculum Picenum. Πόλις τῆς Πικεντίνης ἐν Ἰταλίᾳ, Ἄσκλον τὸ Πικηνὸν παρὰ Στράβ. λεγομένη, τανῦν Ascoli, Πλουτ. — 2) Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Asculum Apulum, τανῦν Ascoli di Satriano, Πλουτ. Πύῤῥ.

Ἀσκός, ὁ. Γίγας, ὅς τις μετὰ τοῦ Λυκούργου ἔδεσε τὸν Βάκχον καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ὕστερον δὲ ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, Στεφ. Βυζ.

Ἄσκρα, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου, Ἡσ. — ὅθεν, Ἀσκραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἄσκρας.

Ἄσκρη, ἡ. Γυνή τις μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Οἴοκλον, ὅστις ἔκτισεν ἔπειτα τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἄσκραν, Παυσ. θ΄, 29.

Ἀσκώνδας, ου, ὁ. Παγκρατιαστής τις, παρ᾽ Ἀριστοφ. Σφ. 1186.

Ἄσος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, Στεφ. Βυζ.

Ἀσπάδανα, τά, καὶ Ἀσπάν. Πόλις τῆς Περσίας, πιθαν. ἡ νῦν Ἰσπαχὰν καλουμένη. Πτολ.

Ἀσπαθίνης, εω, ὁ. Πέρσης τις, παρ᾽ Ἡροδ.

Ἀσπασία, ἡ. Μία τῶν ὡραιοτέρων, εὐφυεστέρων καὶ σοφωτέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος

ἐκ Μιλήτου, περίφημος διὰ τὴν εὐγλωττίαν της καὶ τὴν περὶ τὰ πολιτικὰ γνῶσίν της, ὑπὸ τῶν ὁποίων θελχθεὶς ὁ Περικλῆς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἀποβαλὼν τὴν προτέραν του σύζυγον, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐζήτησεν τὴν φιλίαν της, ἐπισκεπτόμενος πολλάκις τὰς μετὰ τῶν ἄλλων σπουδαίας διατριβάς της· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Λυσικλῆς, Ξενοφ. Πλάτ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἑρμοτίμου, ἐκ Φωκαίας πόλεως τῆς Ἰωνίας, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, συνοδεύσασα αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν, πρότερον Μιλτὼ καλουμένη. Ξενοφ. Ἀναβ. ἔνθα ἡ Φωκαΐς λέγεται, Αἰλ.

Ἀσπάσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὸν Χοάσπην ποταμὸν, Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. δ', 23.

Ἀσπενδος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος ποταμοῦ, Θουκ. τανῦν Μισουγάτ. — ὅθεν Ἀσπένδιοι, οἱ κάτοικ.

Ἀσπίς, ίδος, ἡ, = Ἀκρόννησος. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. — 2) Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Clupea καλουμένη, Στράβ. — 3) χωρίον καὶ Λιμὴν εὐρύχωρος τῶν ἐν Ἀφρικῇ Σύρτεων, Στράβ. — 4) Ἀσπὶς ὄρος, ὅρος ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀσπληδών, όνος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 511. ἔτι δὲ καὶ Σπληδὼν, παρὰ Στράβ.

Ἀσπορηνή, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ῥέας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Ἀσπορήνου ὄρους πλησίον τῆς Περγάμου, Στράβ. ιγ'.

Ἀσπουργιανοί, οἱ. Λαός τις κατοικῶν παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ, Στράβ.

Ἄσσα, ἡ. Πόλις τῆς Σιθωνίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου, Ἡρόδτ. 7. 122.

Ἀσσακανοί καὶ Ἀσσακηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Ἰνδίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἐν τῷ νῦν βασιλείῳ Λαχ-Νάγαρ. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. δ', 30.

Ἀσσάρακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιῤῥόης, ἔγγονος τοῦ Ἐριχθονίου, πατὴρ τοῦ Κάπυος καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 232, 239.

Ἀσσησία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Ἀσσησῷ πλησίον τῆς Μιλήτου, ὅστις ἐκάη ὑπὸ τοῦ Ἀλυάττου Βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἡροδτ. 1, 19.

Ἀσσησός, ἡ. Πόλις μικρὰ πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἰωνίᾳ, ἔνθα ἦν ὁ Ναὸς τῆς Ἀσσησίας Ἀθηνᾶς, Ἡρόδτ.

Ἀσσίναρος, ὁ, = Ἀσίναρος, ὅπερ ἴδε

Ἄσσος, ἡ, καὶ Ἄσσον, τὸ, Πτολ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου, Στράβ. ὅθεν, Ἄσσιοι, οἱ κάτοικ.

Ἀσσυρία, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, ἥτις ἀρχαιόθεν ἀπετέλει ἓν ἰσχυρὸν βασίλειον περιλαμβάνουσα τὴν Βαβυλωνίαν καὶ τὴν Μεσοποταμίαν, ἔχουσα πρωτεύουσαν καὶ καθέδραν τῶν παλαιῶν αὐτῆς βασιλέων τὴν περίδοξον πόλιν Νινευὴ ἢ Νῖνον· ὕστερον δὲ ὑποπεσοῦσα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν, ἔγινε καὶ αὐτὴ Περσικὴ Σατραπεία· τανῦν Καυρ-ιστάν, Στράβ. Ἡρόδτ. — 2) Ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο Ἀσσυρία μόνον ἡ μεταξὺ Ἀρμενίας, Βαβυλωνίας, Μεσοποταμίας καὶ Μηδίας χώρα, σχηματίζουσα καὶ αὐτὴ ἴδιον βασίλειον. Στράβ. — 3) = Συρία, Ἀῤῥιαν.

Ἀσσύριος, ία, ιον. Τῆς Ἀσσυρίας ἢ ὁ ἐκ τῆς Ἀσσυρίας, πολλακ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Συριακὸς, Περσικὸς ἢ Μηδικός· ὅθεν, τὰ Ἀσσύρια γράμματα, ἀντὶ τὰ Περσικὰ, Θουκ. — 2) Οὐσ. Ἀσσύριος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἀσσυρίας.

Ἄστα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς χώρας τῶν Λιγύων ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Asti. — 2) Asta Regia, Πόλις τῆς Ἱσπανίας, Στράβ.

Ἀσταβηνοί, οἱ. Χώρα τῆς Περσίας, κειμένη μεταξὺ Ὑρκανίας καὶ Κασπίας θαλάσσης, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκυθῶν.

Ἀσταβόρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰθιοπίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου Μερόης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Νεῖλον, τανῦν Ἀτβὰρ ἢ Μάραβ. Στράβ.

Ἀσταί, οἱ, Astii. Λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν βορειοδυτικῶς τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ.

Ἀστακηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας, Στράβ.

Ἀστακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀλβίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βιθυνίᾳ πόλις Ἀστακὸς, Στέφ. Βυζ. — 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Ἰσμάρου, Λεάδου καὶ Μελανίππου, οἵτινες ἐπολέμησαν ἀνδρείως κατὰ τῶν Ἀργείων εἰς τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 409. Ἀπολλόδ. — 3) Πέρσης τις παρὰ Θουκ. η', 108.

Ἀστακος καὶ Ἀστακός, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, τανῦν Δραγομέστον, Θουκ. β', 30. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Νικομηδείας, ἥτις καὶ Ὀλβία ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν καὶ ὁ Ἀστακηνὸς κόλπος· Στράβ. ὅθεν Ἀστακηνοί, οἱ κάτοικ.

Ἀστάπους, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰθιοπίας, ῥέων δυτικῶς τῆς νήσου Μερόης καὶ συνεχόμενος μετὰ τοῦ Ἀσταβόρα, τανῦν Ἀβαβὶ ἢ Ἀβιάδ, Στράβ.

Ἀστάρτη, ἡ. Θεὰ τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, τὴν ὁποίαν ἐκάλουν θυγατέρα τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὅτι ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρόνου ἐγέννησε διάφορα τέκνα ἐξ αὐτοῦ· ἐλατρεύετο δὲ παρ' αὐτοῖς ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ἀφροδίτης, Παλλάδος καὶ Ἀρτέμιδος, φέρουσα ὅλα τὰ παράσημα τῶν Ἑλληνικῶν τούτων θεοτήτων, πρὸ πάντων δὲ ἡ κυρία αὐτῆς Λατρεία ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἱεραπόλει τῆς Συρίας, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς Ναός, Λουκ.

Ἀστάσπης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, πιθαν. ταὐτ. τῷ Ὑστάσπης, Αἰσχ. Περσ. 22.

Ἀστερία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, μία τῶν Τιτανίδων, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς καὶ γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Πέρσου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἑκάτην. Ἡσ. Θεογ. 409. Ἀγαπηθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἀποφυγοῦσα αὐτὸν ἐῤῥίφθη εἰς τὴν θάλασσαν μεταμορφωθεῖσα εἰς ὄρτυγα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθη ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος Ἀστερία, ὕστερον δὲ Δῆλος κληθεῖσα, Ἀπολλόδ. α', 4, 1. — 2) μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χαῖτον, Ἀπολλόδ. — 3) Οὕτως ὠνομάζετο καὶ μία τῶν Ἀμαζόνων, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀστερία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου, ἀπὸ τῆς Τιτανίδος Ἀστερίας κληθεῖσα, ἥτις ἔπεσεν ἐνταῦθα εἰς τὴν θάλασσαν, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 224. — 2) Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· καλεῖται δὲ ἡ νῆσος ὑπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ Ἀστερίς, Ὀδ. Δ, 846. πιθαν. ἡ νῦν Ἔρημος λεγομένη, Στράβ.

Ἀστέριον, τό. Πόλις τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 735. Στράβ.

Ἀστέριος, ὁ. Ὁ Μινώταυρος, υἱὸς τῆς Πασιφάης καὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ Ταύρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς, Ἀπολλόδ. γ', 1, 4. — 2) Υἱὸς τοῦ Ὑπερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Πελλήνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 176. — 3) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, Ἀπολλόδ. β', 9, 9. — 4) = Ἀστερίων.

Ἀστερίς, ίδος, ἡ, = Ἀστερία, 2. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 846.

Ἀστερίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τεκτάμου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κρηθέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ὅστις ὑπανδρεύθη τὴν Εὐρώπην τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐνταῦθα ὁ Ζεὺς καὶ ἀφῆκε τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς τρεῖς υἱοὺς, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Διὸς, τὸν Μίνωα, Ῥαδάμανθυν καὶ Σαρπηδόνα, Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. ἐκ δὲ τοῦ Ἀστερίωνος ἐγέννησεν ἡ Εὐρώπη μίαν μόνην θυγατέρα τὴν Κρήτην, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μίνως. Ἀπολλόδ. ἔτι δὲ καὶ Ἀστέριος παρ' Ἀπολλόδ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Υἱὸς τοῦ Κομήτου καὶ τῆς Ἀντιγόνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 76. παρ' Ἀπολλόδ. Α', 9, 16. Ἀστέριος.

Ἀστεροδεια, ἡ. Νύμφη τις μήτηρ τοῦ Ἀψύρτου, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 242.

Ἀστεροπαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πηλέγοντος καὶ τῆς Περιβοίας, ἔγγονος τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔχων ὑπ' αὐτὸν τοὺς Παίονας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 102. Χ, 137.

Ἀστερόπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δηΐονος Βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κεφάλου, Ἀπολλόδ — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου ἥτις κατεμέλισε τὸν γέροντα πατέρα αὐτῆς παραπεισθεῖσα δι' ἀπάτης ὑπὸ τῆς Μηδείας, Ἀπολλόδ. α', 9, 4.

Ἀστερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κεβρῆνος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰσάκου, Ἀπολλόδ. γ', 11, 5.

Ἀστήρ, έρος, ὁ. Τοξότης τις ἐξ Ἀμφιπόλεως, ὅστις τοξεύσας κατὰ τοῦ Φιλίππου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ὀλύνθου, ἐξέβαλε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ, εἶτα δὲ συλληφθεὶς, ἐκρεμάσθη διὰ προσταγῆς τοῦ Φιλίππου.

Ἀστούριοι, οἱ, Astures. Ἔθνος ἄγριον τὸ πάλαι τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, ἔχον τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ γλῶσσαν μὲ τοὺς Λουσιτανούς, Στράβ.

Ἀστράβακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴρβου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλωπέκου, Ἥρως ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγιδῶν, τιμώμενος μὲ ἴδιον βωμόν. Ἡροδτ. 6, 69. Παυσ. πιθαν. πατὴρ τοῦ Δημαράτου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Ἀστράβακος τὸν ὀνοφορβὸν, Ἡροδτ. 6, 68.

Ἀστραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ θεὰ τῆς δικαιοσύνης, ἡ αὐτὴ καὶ Δίκη λεγομένη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, Διοδ. Σικ.

Ἀστραῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἠοῦς τὸν Ζέφυρον, Βορέαν καὶ Νότον, καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θεογ. 376. Ἀπολ. — 2) Ποταμός τις ἐν Θράκῃ, τανῦν Βίστριτζα, Αἰλ.

Ἀστρατεία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς ἓν μέρος τῆς Λακωνίας, ἔνθα ὑπῆρχεν καὶ ναὸς αὐτῆς κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, Παυσ.

Ἀστροάρχη, ἡ, = Ἀστάρτη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Φοινίκῃ ἡ Ἀφροδίτη Οὐρανία, Ἡροδτ. α', 6, 5.

Ἀστυάγης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κυαξάρου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας καὶ πατὴρ τῆς Μανδάνης ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Καμβύσου Κῦρον τὸν μέγαν· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διεδέχθη τὴν βασιλείαν ὁ υἱός του Κυαξάρης ὁ δεύτερος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μήδων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπέπεσε τὸ Μηδικὸν Βασίλειον ὑπὸ τὴν μεγά-

λην Περσικὴν μοναρχίαν, Ἡροδ. αἰτ. Ἀστυάγεα, Ἡροδ. καὶ ἡν Ξενοφ.

Ἀστύαλος, ὁ. Εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 29.

Ἀστυάνασσα, ης, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης ἥτις ἔκλεψε τὸν κεστὸν αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλένη εἶχε λάβει παρὰ τῆς Ἥρας, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἀστυάναξ, ακτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἐπιλαΐδος, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ὅστις καὶ Σκαμάνδριος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 400. ἦν δὲ ἔτι βρέφος ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ὅτε ἡλώθη ἡ Τροία· λέγεται δὲ ὅτι διὰ παραινέσεως τοῦ Κάλχαντος, ἔρριψεν αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς ἢ ὁ Μενέλαος ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς Τρωάδος καὶ τὸν κατεσύντριψεν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφ. 1263.

Ἀστυβίης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ.

Ἀστύγονος, ὁ. Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Ἀστυδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τῶν Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τῆς Κλεοβούλης καὶ μήτηρ τοῦ Τληπολέμου, Πινδ. Ὀλ. 7, 41. ἢ κατ' Ἀπολλόδ. β'. 78. καὶ Διοδ. Σικ. μήτηρ τοῦ Κτησίππου. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Πηλέως καὶ καταφρονουμένη ὑπ' αὐτοῦ, διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα ὡς ἄπιστον, ἡ ὁποία ὑπὸ τῆς λύπης ἐκρεμάσθη· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Πηλέως, Ἀπολλόδ. γ', 13, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Γλαύκωνος, Αἰλ.

Ἀστυδάμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μορσίμου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους εἰς τὴν Ῥητορικὴν καὶ ποιητὴς Τραγικός, ὡς λέγεται συγγράψας 240 Τραγῳδίας καὶ νικήσας πολλάκις ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἀστυκράτεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Ἄστυλος, ὁ. Ἀθλητὴς Κροτωνιάτης, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρον οἱ Κροτωνιᾶται ἕνα Ἀνδριάντα, Πλάτ.

Ἀστύμαχος, ὁ. Πλαταιεύς τις, παρὰ Θουκ. γ', 52.

Ἀστυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ αὐτὴ καὶ Χρυσηῒς λεγομένη, Ὁμ. Ἰλ. Α, 370. Εὐστ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὑγῖν. — 3) θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱππόνοος ἐγέννησε τὸν Καπανέα, Ὑγῖν.

Ἀστύνομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὑγῖν.

Ἀστύνοος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φαέθοντος, πατὴρ τοῦ Σανδάκου καὶ πάππος τοῦ Κινύρα, Ἀπολλόδ. γ', 14, 3. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 144. — 3) Υἱὸς τοῦ Προτιάονος, Τρώς, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 455

Ἀστυόχεια, ἡ, Ἐπιο. = Ἀστυόχη.

Ἀστυόχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 514. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος ἡγεμόνος τῆς Ἐφύρας ἐν Ἠπείρῳ, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τληπόλεμον, Ὁμ. Ἰλ. Β, 658. Ἀπολλόδ. ταύτην καλεῖ ὁ Πινδ. Ὀλ. 7, 42. Ἀστυδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Ἄκτορος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Σιμόεντος Ποταμοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Τρῶα, Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. — 4) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τήλεφος καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Εὐρύπυλον, Ἀπολλόδ. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6

Ἀστύοχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Λιπάρων νήσων, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν, Διοδ. Σικ. ε'.

Ἀστυπάλαια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης, ἀδελφὴ τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἀγκαῖον καὶ τὸν Εὐρύπυλον Βασιλέα τῆς νήσου Κῶ, Ἀπολλόδ. β', 7, 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 866.

Ἀστυπάλαια, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους εἰς τὰς Σποράδας ἀνήκουσα, πλησίον τῆς Ἀμοργοῦ, Στράβ. καὶ Ἀστυπάλαια, Πτολ. — 2) Ἄκρα τῆς Ἀττικῆς χώρας πλησίον τοῦ Σουνίου. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας κείμενον δυτικῶς τῆς νήσου Κῶ, Στράβ. — ὅθεν, Ἀστυπαλαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀστυπαλαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ἀρχαιόθεν ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, Στράβ.

Ἀστύπυλος, ὁ. Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 209.

Ἄστυρα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Μυσίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀδραμυττίου, ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ὅθεν Ἀστυρηνός, ή, όν, ἐκ τῶν Ἀστύρων. — 2) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ πλησίον τῆς Ἀβύδου, Στράβ. — 3) Astura. Νῆσος μικρὰ μὲ πόλιν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀστύρα ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, Πλουτ.

Ἀστυρηνή, ἡ, καὶ Ἀστυρίη, Ξενοφ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸν ἐν Ἀστύροις πόλει τῆς Μυσίας ναὸν αὐτῆς, Στραβ. ιγ'.

Ἄσυχις, ιος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1054 ἕως 1012 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡροδ. 2, 136.

Ἀσφαλιοῖος, ὁ, καὶ Ἀσφάλιος. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Πάτραις καὶ ἐν Σπάρτῃ ὡς ἀποτρόπαιος τῶν σεισμῶν, Παυσ.

Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ. Ἡ λεγομένη νεκρὰ θάλασσα, Mare Mortuum. Λίμνη ἐν Παλαιστίνῃ, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὴν ἄσφαλτον ἥτις ἐκδίδεται ἀπ' αὐτῆς καὶ ἥτις πλέει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν της, Διοδ. Σικ.

Ἀσφαλτῖτις, ιδος, ἡ, προτυπακμ. λίμνη = Ἀσφαλτίτης.

Ἀσωνίδης, ου, ὁ. Ναύαρχός τις Αἰγινήτης, Ἡροδ.

Ἀσωπία, ἡ. Μικρά τις χώρα τῆς ἐπαρχίας Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν, Στράβ.

Ἀσωπίδης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐρατοῦς θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ

Ἀσώπιοι, οἱ, = Παρασώπιοι. Κάτοικοι τῆς περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν χώρας ἐν Βοιωτίᾳ, Στράβ.

Ἀσώπιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φορμίωνος. Θουκ. γ'. 7.

Ἀσωπίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, Διοδ. Σικ. ἔτι δὲ = Αἴγινα, Πινδ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μέντορα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀσώπιχος, ὁ (ξ). Ὀλυμπιονίκης ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, Πινδ. Ὀλ. 14.

Ἀσωπόδωρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Ἡροδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡροδότου, Θηβαῖος, νικητὴς εἰς τοὺς Ἀγῶνας τῶν Ἰσθμίων, Πινδ. Ἰσθ. 1, 50.

Ἀσωπόλαος, ὁ. Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ. γ', 52.

Ἀσωπός, ὁ (ξ). Υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεός· κατὰ Παυσ. β', 5. Βασιλεὺς τοῦ Φλιοῦντος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ Ἀσωπὸς ποταμός· μετὰ τῆς Μετώπης θυγατρὸς τοῦ Λάδωνος ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνὸν καὶ Πέλαγον, τὴν Αἴγιναν, Ἀντιόπην, Σαλαμῖνα καὶ ἄλλας θυγατέρας, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 260. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6.

Ἀσωπός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας θάλασσαν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 572. Ἡροδ. 9, 50. τανῦν Ἀσωπός. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς Σικυῶνος, Στράβ. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, Ἡροδ. 7, 200. — 4) Ποταμὸς τῆς νήσου Αἰγίνης, Πινδ. Νέμ. 3, 7. ὅθεν Ἀσωπόνδε, Ὁμ. Ἰλ. εἰς τὸν Ἀσωπὸν καί, Ἀσώπιος, ία, ιον, τοῦ Ἀσωποῦ, Πινδ.

Ἀσωπός, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας παραθαλάσσιος, τανῦν Ῥάμπανον, Στράβ.

Ἀταβύριον, τό, καὶ Ἀτάβυρις, ιος, ὁ, Στράβ. Τὸ ὑψηλότατον ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἦν ὁ Ναὸς τοῦ Ἀταβυρίου Διός, Πινδ. Ἀπολλόδ. γ', 2, 1. — 2) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, Πολύβ.

Ἀταβύριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους ἐν Ῥόδῳ καὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Ἀλθημένης υἱὸς τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, Διοδ. Σικ. ε', 59. Ἀπολλόδ.

Ἀταλάντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Ἀρκαδίας· ἀνατραφεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπό τινων κυνηγῶν οἱ ὁποῖοι εὗρον αὐτὴν ἐκτεθειμένην ὑπὸ τοῦ πατρός της εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρθένιον ὄρος, ἦλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐτόξευσε πρώτη, ἀφ' ἑξῆς δὲ ἔπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· τελευταῖον δὲ ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Μειλανίωνα υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον, Ἀπολλόδ. α', 8, 2. γ'. 9, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σχοινέως ἐκ Βοιωτίας, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆς ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν, μετὰ τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμενοι πολλοί, ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν μνηστευθῶσι, καὶ νικώμενοι ἐθανατόνοντο ὑπ' αὐτῆς· ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ Ἱππομένης υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, καὶ ἀγωνισθεὶς μετ' αὐτῆς εἰς τὸ τρέξιμον, τὴν ὑπερέβη διὰ βοηθείας τῶν χρυσῶν μήλων τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ οὕτως ἐνυμφεύθη αὐτήν. Θεοκρ. εἰδ. γ', 41. Ὀβιδ. Συγχέονται δὲ πολλάκις τὰ ὀνόματα τῶν δύο τούτων γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις, ὡς παρ' Ἀπολλόδ. α', 9, 2.

Ἀταλάντη, ἡ. Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου κειμένη, ἀπέναντι τῆς παραλίας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων, μὲ μίαν μικρὰν πόλιν ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Ταλάντι, Θουκ. β', 32. Στράβ. — 2) Μικρὰ νῆσος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιέως, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ, Θουκ. β', 100.

Ἄταξ, ακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας ἐν τῇ Ναρβωνικῇ χώρᾳ, τανῦν Aude. Στράβ.

Ἀτάραντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν ἀνατολικῶς ἐν τῇ νῦν σύρτει τῆς Βιλάκας, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παρεῖχεν ἄφθονον ἅλας, Ἡροδ. 4, 181–185.

Ἀτάρβης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδο-

νίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν πόλεμον, Πολύβ.

Ἀτάρβης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἓν ἱερὸν πτηνὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ε', 17.

Ἀτάρβηχις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Προσωπίτιδος νήσου ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ Ναυκράτεως καὶ Σάϊδος καὶ ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, πιθαν. ἡ παρὰ Στράβ. Ἀφροδίτης πόλις λεγομένη· τανῦν Σχιβὶν-Ἐλκιούμ. Ἡροδ. 2, 41.

Ἀτάργατις, ἡ, καὶ Ἀτέργατις. Θεὰ τῶν Σύρων, ἡ αὐτὴ καὶ Δερκετὼ καλουμένη, ἥτις κατὰ τοὺς ἐγχωρίους μύθους ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ βασιλέως Δαμασκοῦ, καὶ μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Σύρων ὡς θεὰ τῆς Θαλάσσης· ἐν Ἱεραπόλει ἦν ὁ ναὸς αὐτῆς πλησίον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀτάρτης, δι' ὃ καὶ συγχέεται πολλάκις μετὰ τῆς θεᾶς ταύτης, Ἀθην. Στραβ.

Ἀταρνεύς, έως, ὁ. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῆς Λέσβου, οὖσα τὸ πάλαι καθέδρα τοῦ τυράννου Ἑρμείου, Ἡροδ. 6, 28. Στράβ. καὶ Ἀτάρνα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀταρνείτης, Ἰωνικ. Ἀταρνείτης, ου, ὁ κατοικ. Ἡροδ. θηλυκ. Ἀταρνεῖτις, ιδος, ἡ, ἐξ Ἀταρνέως, ἡ Ἀταρνεῖτις χώρα, Ἡροδ.

Ἀτέας, α, καὶ Ἀντέας, ου, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν ἐν τῇ Ταυρίδι, Στράβ. Λουκ.

Ἀτέλλα, ἡ, Atella. Πόλις τῶν Ὀσκίων ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως, ὅθεν Ἀτελλανοί, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Ἄτερνον, τό, Aternum. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, τανῦν Pescara, Στράβ.

Ἄτερνος, ὁ, Aternus. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον διὰ τῆς πόλεως Ἀτέρνου, τανῦν Πεσκάρας, Στράβ.

Ἄτη, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τῆς Ἔριδος, Ἡσ. Θεογ. 230. καθ' Ὅμ. δὲ Ἰλ. Τ, 91, θυγάτηρ τοῦ Διός. Θεὰ τῆς βλάβης καὶ φθορᾶς τῶν ἀνθρώπων, πρόξενος καὶ αἰτία τῶν ἀφρόνων καὶ ἐπιβλαβῶν πράξεων καὶ ὅλων τῶν συμβαινόντων δυστυχημάτων παρὰ τοῖς θνητοῖς, δι' ὃ καὶ παριστάνετο ἀεὶ πλανωμένη ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων, μὴ ἐγγίζουσα μὲ τοὺς πόδας της οὐδόλως τὴν γῆν· ὁ Ζεὺς ἐῤῥιμμένην αὐτὴν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἀφ' οὗ ὤμοσεν ὅτι δὲν θέλει ἀφήσει αὐτὴν πλέον ν' ἀναβῇ εἰς τὸν Ὄλυμπον, Ἀπολλόδ. γ', 12, 3.

Ἄτης λόφος, ὁ. Λόφος τις ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πλησίον τοῦ Ἰλίου, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔπεσεν ἡ Ἄτη, ὅτε ἐῤῥιμμένη ἐσφενδονίσθη ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 12, 3.

Ἀτθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κραναοῦ δευτέρου Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸν Κέκροπα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ χώρα αὕτη Ἀττική, Παυσ. α', 2. Ἀπολλόδ. γ', 14, 5. — 2) = Ἀττική, Εὐρ. καὶ ἐπιθετ. ἡ Ἀτθίς, διάλεκτος, Στράβ.

Ἀτίλιος, ὁ. Ὄνομα Ῥωμαϊκὸν διαφόρων ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων Πολύβ.

Ἀτιντᾶνες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 80.

Ἀτινταγία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ἀτιντάνων ἐν Ἠπείρῳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀτλαγενής, έος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἄτλαντος γεννηθείς, Ἡσ.

Ἀτλαντείη, ἡ. Μία τῶν Ἁμαδρυάδων, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἄτλαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, τὸ ὁποῖον καθ' Ἡροδ. ἀπέφευγον ἀπὸ τὸ νὰ τρώγῃ κἂν ὁποιονδήποτε ἔμψυχον, βιβ. 4, 184.

Ἀτλαντικός, ή, όν. Τοῦ Ἄτλαντος ἢ εἰς τὸν Ἄτλαντα ἀνήκων, Ἀτλαντικὴ θάλασσα, ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, Ἡροδ. I, 202. καὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, Πολύβ.

Ἀτλάντιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἑρμαφρόδιτος ἐκαλεῖτο, Ὑγῖν.

Ἀτλαντίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἄτλαντος, ὅθεν, Ἀτλαντίδες, αἱ ἑπτὰ Θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος, αἵτινες ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν ὠνομάζοντο συνηθέστ. Πλειάδες, Ἡσ. — 2) Ἀτλαντίς, ἡ, προσυπακ. νῆσος. Μεγάλη τις νῆσος ἢ ξηρὰ κειμένη πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὄρους Ἄτλαντος, ἥτις λογίζεται ὅτι κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Πλάτ. ὅτι ὁ Σόλων ἤκουσε παρά τινος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων, ὅτι αὕτη ἐκατοικεῖτο πρότερον καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐνικήθησάν ποτε ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· τινὲς τῶν νεωτρ. ὑπολαμβάνουσιν ὡς λείψανα τῆς νήσου ταύτης τὰς Ἀζώρας καὶ Καναρίους νήσους· τινὲς δὲ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων τοῦ μεσαίου αἰῶνος παρίστανον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀτλαντὶς αὐτὴν τὴν Ἀμερικήν.

Ἄτλας, αντος, ὁ. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ὑψηλοτέρων ὀρέων τῆς Ἀφρικῆς, κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Λιβύης καὶ ἀπέχον ἱκανὸν διάστημα τῆς παραλίας· ἐμυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἐστηρίζετο ὁ Οὐρανός, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Κίων ἤτοι στήλη τοῦ Οὐρανοῦ, Ἡροδ. 4, 184. ὁ Πτολεμαῖος διαιρεῖ αὐτὸ εἰς δύο μέρη, εἰς μέγαν καὶ εἰς μικρὸν Ἄτλαντα· αἱ δὲ κορυφαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμέναι ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν, Ἡροδ.

Ἄτλας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ κρατῇ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν Οὐρανόν, διότι ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θεογ. 507-519. παρ' Ὅμ. δὲ Ὀδ. Α, 52. παριστάνεται ἔχων τὰς μακρὰς κίονας αἱ ὁποῖαι περιέχουσι ἢ στηρίζουσι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Αἰσχ. Προμ. 347. Μετὰ τῆς Πλειόνης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησεν ἑπτὰ θυγατέρας, αἵτινες Πλειάδες καὶ Ἀτλαντίδες ἐκαλοῦντο. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. μία τούτων ἀναφέρει ὁ Ὅμηρ. τὴν Καλυψώ. Ὀδ. Η, 245. — 2) = Ἀτλαντικὴ θάλασσα, Διον. Περιηγ. 30. — 3) Ποταμός τις ἐν Θρᾴκῃ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, τανῦν Δρίστρα,

Ἀτλίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυνόμης, Ὑγῖν.

Ἄτοσσα, ἡ. Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν, ὕστερον δὲ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδ. 3, 68.

Ἀτουρία, ἡ, καὶ Ἀτυρία· χώρα τῆς Ἀσσυρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ἀτουατικοί, οἱ. Aduatici. Λαός τις ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ, Δι. Κάσ.

Ἄτουρις, ιος, ὁ. Aturus. Ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ῥέων παραθαλασσίως, τανῦν Adour. Πτολ. β', 7.

Ἄτραι, αἱ, καὶ Ἄτρα, τά, Δί. Κάσ. Hatra. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεταξὺ Νισίβεως καὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, τανῦν Χατδέρ. Ἡρωδν. γ', 9. ὅθεν Ἀτρηνοί, οἱ κάτοικ. Ἡρδν.

Ἀτραμύττειον, τό, ἴδε Ἀδραμύττειον,

Ἄτραξ, ακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ῥέων διὰ τῆς Πελασγιώτιδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, Στράβ. — 2) Πόλις Θετταλικὴ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἀπέχουσα 80 στάδια τῆς Λαρίσσης, Στράβ. ὅθεν, Ἀτράκιος, ία, ιον, τοῦ Ἄτρακος.

Ἀτρεβάτοι, καὶ Ἀτρεβάτιοι, οἱ, Atrebates. Λαός τις ἰσχυρὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικῶν ἐν τῇ νῦν Artois χώρᾳ, Στράβ.

Ἀτρείδης, ου, ὁ. Δωρ. Ἀτρείδας. Υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων, Ὅμ. Πληθ. οἱ Ἀτρεῖδαι, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος, Ὅμ.

Ἀτρείων, ωνος, ὁ, = Ἀτρείδης.

Ἀτρεστίδας, α, ὁ. Ἀρκάς τις, παρὰ Δημοσθ.

Ἀτρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος βασιλέως τῆς Ἤλιδος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου καὶ ἔγγονος τοῦ Ταντάλου, ὅστις φονεύσας μετὰ τοῦ Θυέστου τὸν νεώτερον ἀδελφόν των Χρύσιππον, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του· ἐλθὼν δὲ εἰς Μυκήνας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλεύοντος Εὐρυσθέως, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου κατεστάθη καὶ κύριος τοῦ Βασιλείου τῶν Μυκηνῶν· παροργισθεὶς δὲ ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Θυέστου ὡς ἀτιμάσαντος τὴν ἰδίαν του γυναῖκα, ἐδίωξεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Μυκήνας, ἀφ' οὗ πρότερον ἔσφαξεν τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ Τάνταλον καὶ Πλεισθένην καὶ παρέθηκεν αὐτοὺς ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης του. Μετὰ τῆς Ἀερόπης ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, ἢ κατ' ἄλλους τὸν Πλεισθένην πατέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου, τοὺς ὁποίους ἀνέθρεψεν ὁ Ἀτρεὺς καὶ ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα τὸ Βασίλειον τῶν Μυκηνῶν· Ὅμ. Ἀπολλόδ. β', 4, 6.

Ἀτρία, ἡ, = Ἀδρία,

Ἀτρόμητος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ῥήτορος Αἰσχίνου ἐκ Κοθωκιδῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Τρόμης καλούμενος, δοῦλος γραμματέως τινὸς Ἐλπίου, Δημ. Στεφ.

Ἄτρομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Στρατονίκης μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, Ἀπολλόδ.

Ἀτροπατηνή, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς παλαιᾶς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, οἷς ἄκρον ὀρεινὸν καὶ ὕψηλον, ὅπερ ἄλλως καὶ Μικρὰ Μηδία ἐλέγετο, τανῦν Ἀδερβαϊτζιάν, Στράβ. ὅθεν Ἀτροπατηνοί, οἱ, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀτροπατηνῆς.

Ἀτροπάτης, ου, ὁ. Σατράπης τῆς Μηδίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ συστήσας τὸ Βασίλειον τῆς Ἀτροπατηνῆς, Ἀῤῥιαν.

Ἀτροπάτιος, ία, ιον, καὶ Ἀτροπάτιος, ὁ, ἡ, ον. Τῆς Ἀτροπατηνῆς, π. χ. ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία, Στράβ. καὶ Οὐσ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας.

Ἄτροπος, ἡ. Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἥτις ἐπλάττετο ὅτι ἔκοπτε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, Ἡσ. Θεογ. 259.

Ἄτρων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κύκλωπος Ἄργεως καὶ τῆς νύμφης Φρυγίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀτταγῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φρύνωνος, Θηβαῖος· Ἡροδ.

Ἀττάλεια, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ, τανῦν Ἰτόλα, Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, τανῦν Ἀνταλί, Στράβ. ὅθεν Ἀτταλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀτταλίς, ίδος, ἡ. Φυλή τις ἐν τῇ Ἀττικῇ, Παυσ.

Ἄτταλος, ὁ. Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνεψιὰν Κλεοπάτραν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡγεμὼν οὗτος, ὅτε ἀπέβαλε τὴν προτέραν του σύζυγον Ὀλυμπιάδα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑκαταίου διὰ προσταγῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἑνωθεὶς μὲ τὸν Εὐμένην καὶ πολεμούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐνικήθη κατὰ

κράτος γενόμενος αἰχμάλωτος, Ἀῤῥιαν. — 3) Βασιλεὺς τῆς Περγάμου, ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ὅστις ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, διώξας τοὺς Γαλάτας ἐκ τῆς χώρας, ἐπολέμησεν κατὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ ἦν πάντοτε φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων. — 4) Υἱὸς τοῦ προτέρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐμένους· πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προυσίου βασιλέως τῆς Βιθυνίας καὶ στερηθεὶς τοῦ θρόνου του, κατέφυγεν εἰς Ῥώμην, ἀφ' ὅπου διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ βασίλειόν του — 3) Υἱὸς τοῦ Εὐμένους, ὅστις μετὰ μίαν πενταετῆ βασιλείαν γενόμενος παράφρων ἀπέθανεν, ἀφήσας διὰ διαθήκης κληρονόμους τοῦ θρόνου του τοὺς Ῥωμαίους· ὅθεν Ἀτταλειος, ή, όν, τοῦ Ἀττάλου, Στράβ.

Ἄττης, εω, Αἰτ. Ἄττεα, Δημ. Λουκ. Παυσ. = Ἄττις

Ἀττική, ἡ. Attica. Ἐπαρχία τῆς ἰδίως Ἑλλάδος κειμένη ἀνατολικῶς καὶ σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερσόνησον, συνεχομένην πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Μεγαρίδα, πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Βοιωτίαν, πρὸς δὲ μεσημβρίαν περιῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου καὶ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους· ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν Μοψοπία, ὕστερον Ἰωνία καὶ Ἀττική, ἀπὸ τῆς Ἀτθίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κραναοῦ· παρὰ Στραβ. δὲ = Ἀκτική, ἐκ τοῦ ἀκτή, διότι τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς ἐκτείνετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐσχημάτιζε διάφορα ἀκρωτήρια. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἐλογίζοντο ὁ ἀρχαιότατος λαὸς τῆς Ἑλλάδος, διὸ καὶ ἐκαυχῶντο ὡς αὐτόχθονες, καλούμενοι ἀνέκαθεν Ἀκταῖονες καὶ Ἴωνες, Ὁμ. Ἡροδ. Στράβ. πρῶτον δὲ ἐπὶ Κέκροπος ἤρχισαν, νὰ ζῶσι κοινωνικώτερον, νὰ καλλιεργῶσι τὴν γῆν καὶ νὰ κατοικῶσι πόλεις· ὁ δὲ Θησεὺς διῄρεσεν μετὰ ταῦτα ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς τρεῖς κλάσεις, εἰς Εὐπατρίδας, Γεωμόρους καὶ Δημιουργούς· συνίσταντο δὲ ἅπαντες οἱ ἐν Ἀττικῇ ζῶντες ἐκ πολιτῶν, ξένων, μετοίκων καὶ δούλων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἰδίως πολῖται ἀπετέλουν δέκα Φυλάς, ἑκάστη δὲ φυλὴ ἦν διῃρημένη εἰς διαφόρους δήμους, σχηματίζοντας μικρὰς κατὰ κώμας καὶ χωρία κοινωνίας. — Τανῦν ἡ Ἀττικὴ μετὰ τῆς Βοιωτίας ἀποτελεῖ ἕνα τῶν δέκα νομῶν τοῦ νέου Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα πρωτεύουσαν καὶ καθέδραν ὅλου τοῦ Βασιλείου τὰς Ἀθήνας.

Ἀττικίων, ωνος, ὁ. Χλευαστικόν τι ὑποκοριστικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστφ. Ἱπ. 213.

Ἀττικός, ή, όν. Τῆς Ἀττικῆς ἢ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀνήκων· καὶ Ἀττικοί, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀττικῆς χώρας, Αἰσχυλ. Εὐμεν.

Ἀττικός, Πομπώνιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος καὶ τοῦ Καίσαρος, τιμώμενος μεγάλως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν μεγάλην του σοφίαν, Λουκ.

Ἀττικωνικός, ή, όν· κατ' ἀστεισμ. τύπος τοῦ Ἀττικός, ὅθεν, οἱ Ἀττικωνικοί, παρ' Ἀριστφ. Ἱπ. 216.

Ἄττις, εως καὶ ιδος, Αἰτ. Ἄττιν. καὶ Ἄτυς, Ἄττυς, υος, ἔτι δὲ καὶ Ἄττης. Νέος τις ποιμὴν Φρύξ, υἱὸς τοῦ Καλαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐρασθεῖσα διὰ τὴν ὡραιότητά του ἡ θεὰ Κυβέλη, ἔκαμεν αὐτὸν ἱερέα τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ναοῦ της· οὗτος δὲ μὴ φυλάξας τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν σωφροσύνην του, ἐνέπεσεν εἰς μανίαν, εὐνουχισθεὶς ἰδιοχείρως, Ἀρνοβ. ιγ'. Λουκ.

Ἀτύμνιος, ὁ, ἢ ὀρθτρ. Ἄτυμνος. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κασσιοπείας, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ὡραιότητά του μετεχειρίζετο ὡς ἐρώμενόν του ὁ Σαρπηδὼν ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος, Ἀπολλδ. γ', 1, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἠμαθίωνος καὶ τῆς Πηδάσιος, ἔγγονος τοῦ Τιθωνοῦ, Ἀπολλδ. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀμισωδάρου Λυκίου, ὅστις ἦλθεν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μάρεως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 317.

Ἄτυς, υος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μάνου, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Λυδοῦ καὶ Τυῤῥηνοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ γένος τῶν Ἀτυάδων ἐν Λυδίᾳ, Ἡροδτ. — 2) Υἱὸς τοῦ Κροίσου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἐξ ἀποτυχίας ἐν τῇ θήρᾳ ὁ Ἄδραστος, υἱὸς τοῦ Γορδίου, Ἡροδτ. 1, 34. — 3) = Ἄττις, Παυσ.

Αὐαίνος, ὁ. Κωμικ. ἐπιπλαστ. Κύρ. ὄνομα ἐκ τοῦ αὐαίνω, ὅπερ δηλοῖ ξηραίνω, ὁ Αὐαίνου λίθος, ὁ λίθος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηραίνοντο τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, καὶ παροιμ. ἀναμένειν παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον, καταξηρανθήσομαι ἐν τῷ Ἅδῃ, Ἀριστφ. Βατρ. 194.

Αὐάρικον, τό, Avaricum. Πόλις τῆς Ἀκυϊτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, τανῦν Bourges, Πτολ.

Αὔας, = Αἴας.

Αὔγασος καὶ Ἄβγαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀσροηνῶν, Ἡρωδν.

Αὐγεία, = Αὐγή.

Αὐγειαί, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 583. — 2) Πόλις τῆς Λοκρίδος, Ἰλ. Β, 532, ὅθεν, Αὐγαιάτης, ὁ κάτοικ.

Αὐγείας, ὁ, Δωρ. Αὐγέας, ου. Υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, καὶ τῆς Ὑρμίνης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἡλίου, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, εἷς καὶ οὗτος τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅσοι ἔπλευσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα. Ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ ἐκαθάρισεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν μεγάλην ἐκείνην κόπρον, ἥτις εἶχε σωρευθῇ πρὸ τριάκοντα χρόνων ἀπὸ μίαν ἀγέλην τριῶν χιλιάδων βοῶν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ βασιλεὺς οὗτος· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν δουλευσιν ταύτην, πολεμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐφονεύθη· ὅθεν παροιμ. καθαίρειν τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου, ἐπὶ χαλεπῶν καὶ δυσκόλων ἐπιχειρήσεων λεγομένη. Ὁμ. Ἰλ. Παυσ. Ἀπολλδ. β', 3, 5. παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται καὶ ὁ τύπος Αὐγείης, εω, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 172. Αὐγέας, παρὰ Πινδ.

Αὐγή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἱέρεια τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον· διωχθεῖσα δὲ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ φερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ναυπλίου εἰς τὴν Μυσίαν, ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Τεύθραντος· Ἀπολλδ. γ', 9, 1.

Αὐγηϊάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐγείου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 624.

Αὔγιλα, τά. Τόπος τις καὶ πόλις ἐν τῇ Λιβύῃ ἀπέχουσα δέκα ἡμερῶν διάστημα ἀπὸ τῆς Ἀμμωνίας, ἔνθα ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐκ τοῦ φοίνικος βαλάνων, τὰς ὁποίας παράγει ἐν ἀφθονίᾳ ἡ χώρα αὐτη· τανῦν Αὔγιλα, Ἡροδτ. 4, 182.

Αὐγοῦστα, ἡ. Ὄνομα Κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Αὐγοῦστα, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο διάφοροι πόλεις κτισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἢ ὑπ' ἄλλων Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Αὐγοῦστα ἡ Ἠμερίτα λεγομένη, Augusta Emerita. Ἐν τῇ Λουσιτανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἄνα (Γουαδιάνα) ποταμοῦ, τανῦν Μπρίδα, Στράβ. — 2) Αὐγοῦστα Πραιτωρία, Augusta Praetoria, ἀποικία Ῥωμαϊκὴ ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τανῦν Aosta, ἐπὶ τοῦ βασιλείου τοῦ Πιεμόντε. Στράβ. — 3) Αὐγοῦστα Ταυρίνων, Augusta Taurinorum. Πόλις καὶ αὐτὴ τῆς ἄνω Ἰταλίας, πρότερον Ταυρασία λεγομένη, κληθεῖσα δὲ Αὐγοῦστα ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν Ῥωμαϊκήν, τανῦν Τουρῖνον, πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου τῆς Σαρδινίας, Πτολ.

Αὔγουστος, Ὀκτάβιος. Υἱὸς Γαΐου τοῦ Ὀκταβίου καὶ Ἀτίας θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας ἀδελφῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, γεννηθεὶς τὸ 63 ἔτος πρὸ Χρ. πρῶτος Αὐτοκράτωρ καὶ Μονάρχης ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας· πολεμήσας καὶ ἀρχὰς τὸν Ἀντώνιον καὶ τιμωρήσας τοὺς φονεῖς τοῦ θείου του Καίσαρος Ἰουλίου καὶ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του, ἠδυνήθη βαθμηδὸν διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τῶν μεγάλων ἠθικῶν προτερημάτων, νὰ καταστασθῇ ἀκώλυτος κύριος τῆς μεγάλης ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας 44 ὁλοκλήρους χρόνους, καθ' οὓς ἀπέδειξε πολλὰ καὶ μεγάλα καλὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐμψυχώσας μεγάλως τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀποκαταστήσας τὴν κοινὴν ἡσυχίαν εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου.

Αὐσητανοί, οἱ, Ausetani. Λαός τις Ἱσπανικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ταῤῥακωνικῇ Ἱσπανίᾳ ἐπὶ τῶν Πυρηναίων, Πτολ.

Αὐλαίας τεῖχος, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας· Ἀῤῥιαν.

Αὐλίρκιοι, οἱ, Aulerci. Λαός τις τῆς παλαιᾶς Κελτικῆς Γαλλίας, διῃρημένος εἰς τρεῖς φυλάς, τῶν ὁποίων ἰσχυρότεροι ἦσαν οἱ Αὐλίρκιοι Ἐβουραϊκοὶ λεγόμενοι, Πτολ. β', 8.

Αὐλίς, ίδος, ἡ Αἰτ. Αὐλίδα καὶ Αὖλιν, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1488. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας καὶ ἔχουσα δύω λιμένας ἕνα μεγάλον καὶ ἕτερον μικρότερον· ἐνταῦθα συνήχθη ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων, ὅτε ἔμελλον νὰ πλεύσωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγείαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. τανῦν καλεῖται Βαθύ.

Αὐλοκρήνη, ἡ. Μέρος τι τῆς μεγάλης Φρυγίας περὶ τὴν πόλιν Ἀπάμειαν, ἀφ' ὅπου πηγάζει ὁ Μαίανδρος ποταμός, Πλιν.

Αὖλος, ὁ Aulus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πολύβ.

Αὐλών, ῶνος, ὁ. Χώρα τις καὶ πόλις ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας καὶ Ἤλιδος, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ξενφ. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Θουκ. δ', 103. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, τανῦν Αὐλῶνας. — 4) οὕτως ἐκαλεῖτο μία κοίλη πεδιὰς πλησίον τῆς Δαμασκοῦ ἐν τῇ Συρίᾳ, Αὐλὼν ὁ βασιλικὸς λεγόμενος, Στραβ. — 5) Ἐν στενὸν μέρος θαλάσσης μεταξὺ τῶν Χελιδοναίων νήσων παρὰ τῇ ἐπαρχίᾳ Παμφυλίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Λουκ. ὅθεν Αὐλώνιος, ία, ιον, ὁ τοῦ Αὐλῶνος ἢ ἐκ τοῦ Αὐλῶνος, καὶ Αὐλωνίτης, ὁ κάτοικ. Ξενφ.

Αὐλωνία, ἴδε Καυλωνία.

Αὐλώνιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Αὐλῶνα ἐν Μεσσηνίᾳ, Παυσ.

Αὐξησία, ἡ. Θεά τις τὴν ὁποίαν ἐλάτρευον οἱ Ἐπιδαύριοι κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου, ὅτε ἀπαλλαχθέντες ποτὲ τῆς ἀφορίας, ἥτις ἐπεκράτησεν εἰς τὴν χώραν των, ἀνήγειρον πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐν ἄγαλμα ἐκ ξύλου ἐλαίας. Ἡροδτ. 5, 82.

Αὐξούμη, ἡ, Auxume Regia. Πόλις ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, τανῦν Ἀξούμ. Πτολ.

Αὔξουμον, τό (Αὔξιμον, Πλουτ.) Auximum. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικεντίνων, τανῦν Osimo. Στραβ.

Αὐξώ, οῦς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν δύω ἀρχαίων Χαρίτων, Παυσ. θ', 35.

Αὐράνα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη δυτικῶς τῆς Μεσοποταμίας, Πτολμ.

Αὔρας, αυ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μοισίας πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν, τανῦν Τορτουσϊ, Ἡροδτ. 4, 49.

Αὔρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λέλαντος καὶ τῆς Περιβοίας, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς ἄκρον ταχύπους, γεννήσασα μετὰ τοῦ Βάκχου δύω διδύμους παῖδας, Νον. Διον.

Αὐρουγκοι, οἱ, Aurunci. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἰταλίας ἄγριος, κατοικῶν περὶ τὸν Λεῖριν ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ, Τζέτζ.

Αὔσαρ, ερος, ὁ, Auser. Ποταμὸς τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Serchio, Στράβ.

Αὐσέες, οἱ, καὶ Αὐσεῖς, Στέφ. Βυζ. Λαός τις ἐν Λιβύῃ περὶ τὸν ποταμὸν Τρίτωνα, Ἡροδτ. 4, 180.

Αὔσονες, οἱ, καὶ Αὔσων Ἑνικ. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἀπὸ τοῦ Λείριος ποταμοῦ ἕως τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, οἵτινες πιθαν. ἦσαν ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ γενεᾶς μὲ τοὺς Ἀβοριγῖνας, Ἀριστοτ. Στραβ.

Αὐσονία, ἡ. Ἡ Χώρα τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Αὔσονες, ὕστερον δὲ ἐκλήθη Αὐσονία καὶ ὅλη ἡ λοιπὴ Ἰταλία, Ἀπολλδρ. α', 9, 24. Διον. Ἀλικ.

Αὐσονιεύς, ῆος, ὁ, ποιητ. = Αὔσων, Διον. Περ. 78.

Αὐσονίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Αὐσονίας οὖσα, καὶ ἡ Ῥωμαία ἢ Ῥωμαϊκή, Διον.

Αὐσόνιος, ία, ιον, καὶ Αὐσονικός, ή, όν. Τῆς Αὐσονίας ἢ εἰς τὴν Αὐσονίαν ἀνήκων, Στράβ. ὅθεν, τὸ Αὐσόνιον πέλαγος, ὃν μέρος τῆς περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, Στράβ. ἔτι δέ, οἱ Αὐσόνιοι ταὐτὸ τῷ Αὔσονες.

Αὔσων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, Τζετζ. ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καλυψοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθησαν οἱ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Αὔσονες, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 553. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Αὐσονίας.

Αὐσχίσαι, οἱ. Λαός τις ἐν Λιβύῃ κατοικῶν Ἀνατολικῶς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἕως τῶν Νασαμώνων, Ἡροδτ. καὶ Αὐχῖται, Διοδ. Σικ.

Αὐταριᾶται, οἱ. Λαὸς ἰσχυρὸς τῆς Ἰλλυρίας, πιθαν. κατοικῶν περὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, Στράβ. Ἀῤῥιαν.

Αὐτεσίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Θερσάνδρου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Πολυνείκους, Θηβαῖος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς Ἡρακλείδας, Παυσ. Θ', 5. Οὗτος ἐγέννησε τὸν Θήραν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Θήρα, (Σαντορίνη) Ἡροδτ. 4, 147. Ἀπολλδρ β', 8, 2.

Αὐτοθαΐς, ίδος, ἡ, ἴδε Θαΐς. Λουκ.

Αὐτοκάνης ὄρος, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος πλησίον τῆς Φωκαίας, Ὁμ. Ὕμ. Ἀπολ. 35. Παρὰ Στράβ. δὲ εὕρηται ἀκρωτήριόν τι Κάνη λεγόμενον, διὸ κατὰ Ilgen ὀρθτρ. Ἀκροκάνης ἀναγινωσκ.

Αὐτοκλῆς, εους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Στρομβιχίδου, Ἀθηναῖος, Ξενφ.

Αὐτολάλα, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

Αὐτόλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, ὅστις εὗρεν ἐκτεθειμένον τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ ἀνέθρεψεν αὐτόν, Παυσ. η', 4, 25.

Αὐτολέων, οντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν, πληγωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Λοκρῶν μάχην ὡς λέγεται, ὑπό τινος φάσματος, Κον. διηγ. 18.

Αὐτόλυκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλωνίδης, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ· διδαχθεὶς δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν τέχνην τοῦ κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν τοὺς ἄλλους δι' ἐπιορκίας, ἐστάθη περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πονηρὰς πράξεις του· ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντικλείας ἐγεννήθη ὁ Ὀδυσσεύς, Ὁμ. Ὀδ. Τ. 394. ὑπῆρξε δὲ ὁ Αὐτόλυκος καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἐγγύησεν ὅτι τὸν περιβόητον κακοῦργον Σίνην, Ἀπολλδρ. α', 9, 16. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 391. — 3) Υἱὸς τοῦ Δειμάχου ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σινώπην ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β 956.

Αὐτόμαλα, τὰ καὶ Αὐτομάλακα, Στεφ. Βυζ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ, Στράβ.

Αὐτομάτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Βούσιριν, Ἀπολλδρ.

Αὐτομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰόλαον σύντροφον τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλδρ.

Αὐτομέδων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διώρους ἐκ Σκύρου, ἱπποκόμος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονεύσας τὸν Ἄρητον ἐν μιᾷ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 209. Ρ, 456. — 2) Τύραννός τις τῆς πόλεως Ἐρετρίας, τὸν ὁποῖον Φίλιππος ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐσύστησεν αὐτόθι, Δημ.

Αὐτομένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀρειφράδου καὶ Ἀριγνώτου, Ἀριστφ. Σφ. 1266.

Αὐτόμολοι, οἱ Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, καταγόμενον ἐξ Αἰγυπτίων φυγάδων, Ἡροδτ. 2, 30.

Αὐτονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 259. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρισταίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πολύδωρον ἐν Θήβαις· Ἡσ. Θεογ. 975. κατὰ δὲ Ἀπολλδρ. γ', 4, 2. ἀδελφὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀκταίωνος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, Ἀπολλδρ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Πειρέως, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Παλαίμονα, Ἀπολλδρ. β', 7, 8. — 5) Μία τῶν θεραπαινῶν τῆς Πηνελόπης, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 182.

Αὐτόνοος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 301. — 2) Εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 694. — 3) Ἥρως τις τῶν Δελφῶν, Ἡροδτ. 8, 39.

Αὐτόφονος, ὁ. Ἡγεμὼν Θηβαῖος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 395

Αὐτοφραδάτης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Ταπύρων, Ἀῤῥιαν.

Αὐτοχαρίδας, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ.

Αὐτόχθονες, οἱ, Ἑνικ. Αὐτόχθων. Οὕτως ἐκάλουν ἑαυτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς κατοικοῦντες ἀνέκαθεν τὴν αὐτὴν γῆν καὶ οὐχὶ ἐξ ἀλλοτρίας χώρας ἐλθόντες, Εὐρπ. Ἴων, 589. Πλάτ.

Αὐφίδηνα, ἡ, Aufidena. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίτων, Πτολ. τανῦν Alfidena.

Αὐφίδιος καὶ, Αὔφιδος, ὁ, Aufidus. Ποταμὸς τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Ὀφάντο, Στράβ. Πολυβ.

Αὔφης, εδος, ὁ, Ufens. Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Uffente, Στράβ.

Αὐχάται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ὑπάνιος ποταμοῦ (Βόγα) Ἡροδτ. 4. 6.

Ἄφαιστος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἥφαιστος.

Ἀφακῖτις, ιδος, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν εἷς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Συρίᾳ ἐπί τινος τόπου Ἄφακα λεγομένου, μεταξὺ Ἡλιουπόλεως καὶ Βύβλου, ἔνθα ἦν καὶ μαντεῖον αὐτῆς, Ζωσιμ. Ἱστορ.

Ἀφαρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης ἢ κατ' ἄλλους τῆς Λαοκόωσης, πατὴρ τοῦ Λυγκέως καὶ τοῦ Ἴδα, βασιλεὺς ἑνὸς μέρους τῆς Μεσσήνης, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀρήνην καὶ ὑπεδέχθη τὸν Νηλέα, φυγόντα ἐκ τῆς πατρίδος του, Ἀπολλδρ. α', 8, 3. Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Εἷς τῶν Ἑλλήνων Ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Καλήτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 478. — ὅθεν, Ἀφαρήϊος, ία, ιον, τοῦ Ἀφαρέως, Θεοκρτ.

Ἀφαρητιάδαι, οἱ καὶ Ἀφαρητιάδαι, Ἀπολ. Ῥοδ. Οἱ δύω υἱοὶ τοῦ Ἀφαρέως, Ἴδας καὶ Λυγκεύς, Πινδ. Νεμ. 10, 112.

Ἀφείδας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας, Ἡγεμὼν τῆς Τεγέας καὶ πατὴρ τοῦ Ἀλεοῦ, Ἀπολλδρ. β', 9, 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος ἐξ Ἀλύβαντος πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, τὸν ὁποῖον ἐπροσποιήθη ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 305. ὅθεν, Ἀφειδάντειος, εία, ειον, τοῦ Ἀφείδαντος, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀφθίτης νομός, ὁ. Νομὸς τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καλασιρίων μεταξὺ Βουβάστιος καὶ Τάνιος, Ἡροδτ. 2, 166. πιθαν. ὁ αὐτὸ. μὲ τὸν τοῦ Πτολμ. Φθενότην λεγόμενον.

Ἀφέται, καὶ Ἀφεταί, αἱ Μέρος τι καὶ Ἀκρωτήριον ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας μὲ ἕνα λιμένα, ἀπ' ὅπου ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται διὰ τὴν Κολχίδα, Ἡροδτ. Ἀπολλδρ. Στράβ.

Ἄφιδνα, ἡ καὶ Ἀφίδναι, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Θησεὺς ἔκρυψε τὴν Ἑλένην, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Σπάρτης. Ἄφιδνα, Ἑνικ. παρὰ Δημ. Στράβ. καὶ Παυσ. Ἀφίδναι, πληθ. παρ' Ἡροδτ. καὶ Πλουτ. ὅθεν Ἀφιδναῖος, ὁ κάτοικ. τῶν Ἀφιδνῶν, Ἡροδτ.

Ἀφνειός, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η', 44.

Ἀφράνιος, ὁ, Afranius. ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Λουκ.

Ἀφρική, ἡ, Africa. Ἡ ὀνομασία αὕτη, τοῦ πρὸς μεσημβρίαν μεγάλου μέρους τοῦ παλαιοῦ κόσμου, δὲν ἦν οὐδόλως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἕλλησι Συγγραφεῦσι· πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρίσθησαν αὐτήν, ἥτις πιθαν. ὑπῆρξε παλαιόθεν συνήθης καὶ εἰς διαφόρους λαοὺς τῆς Ἀσίας καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Φοίνικας· ἀντὶ ταύτης τῆς Ὀνομασίας ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες Λιβύαν ὅλην αὐτὴν τὴν Ἀφρικήν, ἢ καί τινα μέρη μόνον αὐτῆς· ἴδε Λιβύα.

Ἀφροδισία, ἡ. Κώμη τῆς Λακωνίας πλησίον τῆς πόλεως Βοίας, Θουκ. δ', 56. ἡ Ἀφροδισία, Στέφ. Βυζ. καὶ ἡ Ἀφροδισιάς, Παυσαν.

Ἀφροδίσια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη εἰς τὰς πλείστας Ἑλληνικὰς πόλεις πρὸς τιμὴν τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ ἑωρτάζετο ἡ θεὰ αὕτη μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας καί τινων μυστικῶν τελετῶν. Ἡσύχ.

Ἀφροδισιάς, άδος, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Ἀπολλωνίας, Ἡροδτ. 4. 169. ἡ αὐτὴ καὶ Λαιά, ἡ, παρὰ Πτολμ. καλουμένη. — 2) Πόλις μικρὰ ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαοδικείας, Στράβ. — 3) Μητρόπολις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. — 4) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ὅθεν Ἀφροδισιεύς, ὁ κάτοικ.

Ἀφροδίσιον, τό. Ναὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ξενφ. 2) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας αὐτῆς, Στράβ. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας, ὅπερ ἄλλως καὶ Πυρήνης ἄκρον ἐλέ-

γετο ἔχον ἕνα ναὸν τῆς Πυρηναίας Ἀφροδίτης. Στράβ. ταν῀ν Cap de Creux.

Ἀφροδίσιος, ία, ιον. Τῆς Ἀφροδίτης ἢ εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἀνήκων.

Ἀφροδίτη, ἡ (ε). Θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τῶν ἐρώτων, παρὰ Ῥωμαίοις Venus καλουμένη, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάττης, Ἡσ. Θεογ. 190. ἢ καθ' Ὅμ. θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Τιτανίδος Διώνης. Μετὰ τὴν γέννησιν της ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν νῆσον Κυθήραν, εἶτα εἰς τὴν Κύπρον ἔνθα διέμεινεν ἱκανὸν χρόνον. Πολλοὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἠγάπησαν αὐτὴν κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὴν λάβωσιν εἰς γυναῖκαν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλως ὁ Ἥφαιστος ἐνομίζετο σύζυγος αὐτῆς, μ' ὅλον ὅτι αὐτὴ ἠγάπησεν καὶ τὸν Ἄρην. πρὸ πάντων δὲ συνέλαβε σφοδρὸν πάθος πρὸς τὸν νέον Ἄδωνιν, τοῦ ὁποίου τὸν πρόωρον θάνατον ἐθρήνει πικρότατα· ἐλθοῦσα εἰς ἔριδα μὲ τὴν Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν περὶ κάλλους, ἔλαβεν αὐτὴ τὸ βραβεῖον τῆς ὑπεροχῆς παρὰ τοῦ νέου Πάριδος, ὅστις ἔκρινεν αὐτάς, διὸ καὶ μετὰ ταῦτα ἐφάνη ὑπερασπιστὴς τῶν Τρώων καὶ ἐχθρὰ τῶν Ἑλλήνων· ἐρασθεῖσα δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀγχίσην ἡγεμόνα τῶν Τρώων, ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Αἰνείαν· παρίστανετο δὲ πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὡς γυνὴ ἐξόχου ὡραιότητος καὶ πλήρης διαφόρων χαρίτων, συνοδευομένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ νέων ἐρώτων καὶ ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν πόλιν Πάφον καὶ Ἀμαθοῦντα τῆς νήσου Κύπρου, εἰς τὴν νῆσον Κυθήραν καὶ εἰς τὴν Κνίδον, ἔνθα ἦν τὸ περίφημον αὐτῆς ἄγαλμα· εἰς δὲ τὴν Φοινίκην ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀστάρτη, Ἀπολλόδ. ά, 3, 1.

Ἀφροδίτης πόλις, ἡ, καὶ Ἀφροδιτόπολις, Πτολ. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Λεοντοπολιτικοῦ Νομοῦ, Στράβ. — 2) ἑτέρα πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς νήσου Προσωπίτιδος μεταξὺ Ναυκράτεως καὶ Τάϊος, πιθαν ἡ παρ' Ἡροδ. Ἀτάρβηχις. — 3) Πόλις τῆς Μέσης Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἔνθα ἐλατρεύετο ἐξαιρέτ. μία λευκὴ βοῦς, Στράβ. ιζ΄. — 4) Πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα ἑνὸς ὁμωνύμου Νομοῦ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ἀνταιοπόλεως, Στράβ. ὅθεν Ἀφροδιτοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἄφυτις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Παλλήνης ἐν τῷ Θρακικῷ κόλπῳ. Ἡροδ. Θουκ. καὶ Ἀφυταῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀχαία, Ἰων. Ἀχαιΐη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὸ ἄχος, ὅ ἐστι λύπη, τὴν ὁποίαν εἶχεν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης, Ἡροδ. 5, 61.

Ἀχαΐα, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου ἐκτεινομένη περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια αὐτῆς καὶ συνορεύουσα μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀργολίδα, Ἀρκαδίαν καὶ Ἤλιδα, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Σικυωνίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον καὶ δυτικῶς μὲ τὴν Ἰονικὴν θάλασσαν, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Αἰγιαλὸς καὶ Ἰωνία· διὰ τοῦ Σύθαντος ποταμοῦ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Σικυωνίας, καὶ διὰ τοῦ Λαρίσου ἀπὸ τῆς Ἤλιδος· ἡ δὲ γῆ αὐτῆς ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ πετρώδης, ὀρεινὴ καὶ ὀλίγον εὔφορος. καὶ ἐκατῳκεῖτο ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες ἦλθον ἐνταῦθα ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. τανῦν ἡ Ἀχαΐα μετὰ τῆς Ἤλιδος ἀποτελεῖ ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὰς Πάτρας. — 2) Ἀχαΐα ἐκλήθη ἔπειτα καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἀφ' οὗ κατεστάθη ἐπαρχία Ῥωμαϊκή, ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας, Πολύβ. — 3) Ἀχαΐα ἡ Φθιῶτις καὶ Φθιῶτις ἡ Ἀχαϊκή, Στράβ. μικρά τις χώρα ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ἄλον, Στράβ. — 4) καὶ τόπος τις ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Θουκ. ά, 115. ἔνθα κατ' ἄλλους Χαλκὶς ἀναγινώσκετ. — 5) Πόλις τῆς Ῥόδου, πιθαν. ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ἰαλυσοῦ, Διοδ. Σικ.

Ἀχαιάς, Ἐπικ. Ἀχαιΐς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀχαΐας οὖσα, καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἀχαΐας

Ἀχαϊκός, ή, όν, ἐπικ. Ἀχαιικός. Τῆς Ἀχαΐας, ἢ εἰς τὴν Ἀχαΐαν ἀνήκων, τὰ Ἀχαϊκὰ ὄρη, ὄρη ἐν Θεσσαλίᾳ τῆς Φθιώτιδος χώρας, Ξενφ.

Ἀχαΐς, ίδος, ἐπικ. Ἀχαιΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀχαΐας, Ὅμ.

Ἀχαιμένης, ους, ὁ. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Περσίας, καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ Περσία καὶ Ἀχαιμενία, Ἡροδ. 3, 11. — 2) Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Σατράπης τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδ. 7, 12.

Ἀχαιμενίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀχαιμένους, ἐκαλεῖτο δὲ ἰδίως οὕτω μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν τῆς Περσίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἕως τοῦ Δαρείου βασιλεύσαντες καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐξελέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, Ἡροδ. 1, 125.

Ἀχαιός, ά, όν. Τῆς Ἀχαΐας· ὅθεν Ἀχαιοί, οἱ, παρ' Ὁμήρ. Εἷς τῶν ἰσχυροτέρων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, κατοικῶν κατ' ἀρχὰς ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας, ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς Πελοπόννησον ἐκατοίκησεν πρῶτον τὴν Λακεδαίμονα καὶ τὸ Ἄργος, ὅτε καὶ συνεξεστράτευσεν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὄντες οἱ πλειότεροι καὶ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων ὅλων, δι' ὃ καὶ Ὅμηρ. καλεῖ γενικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀχαιοὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας· μετὰ ταῦτα δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Λακεδαίμονος καὶ τοῦ Ἄργους ἀπὸ τοὺς Δωριεῖς, οἵτινες εἰσέβαλαν εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν. ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὴν ἀρκτικὴν παραλίαν τῆς Πελοποννήσου ὀνομάσαντες αὐτὴν Ἀχαΐαν, διαιρεθέντες εἰς δώδεκα φυλάς, αἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν κοινὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν διαμείνασαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. — 2) Ἀχαιοὶ οἱ Φθιῶται, κάτοικοι τῆς Ἀχαϊκῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἡροδ. — 3) ἔθνος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων αὐτοῦ, καταγόμενον ἀπὸ τοὺς Ὀρχομενίους, καὶ διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πειρατικόν, Στράβ.

Ἀχαιός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ξούθου καὶ τῆς Κρεούσης καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Πελοποννήσῳ Ἀχαιοί, Ἀπολλόδ. ά, 7, 3 — 2) Τραγικός τις ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἐρετρίας, Λουκ.

Ἀχαιῶν λιμήν, ὁ. Achaeorum portus. Λιμὴν τῆς Τρωϊκῆς χώρας μεταξὺ Σιγαίου καὶ Ῥοιτείου ἀκρωτηρίου, τανῦν Ηρακλέο- Λιμάν, Στράβ.

Ἀχαρδίναι ἢ Ἀκράδιναι. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ καλῶς ᾠκοδομημένη, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, Λιβ.

Ἀχαρναί, αἱ Ἐνικ. Ἀχάρνα, ἡ, Στεφ. Βυζ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέχων 60 στάδια τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, περίφημος διὰ τοὺς ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας αὐτοῦ· ὅθεν ἐπίρρ. Ἀχαρνῆσι, ἐν Ἀχαρναῖς, καὶ Ἀχαρνῆθεν, ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. — 2) ὁ Ἀχαρνεύς, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν, πληθ. οἱ Ἀχαρνῆς, Θουκ. ὅτι δὲ οὕτως ἐπιγράφεται καὶ μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους. — Ἀχαρνικός, ή, όν, τῶν Ἀχαρνῶν ἢ εἰς τὰς Ἀχαρνὰς ἀνήκων, ἡ Ἀχαρνικὴ Μοῦσα, ἐμπαικτ. παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 667. ἀντὶ ἡ τραχεῖα καὶ βάρβαρος τῶν Ἀχαρνέων Μοῦσα — Ἀχαρνηΐδαι, οἱ, ὑποκοριστ. κατ' ἀστεϊσμ. τύπος παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 322. καὶ Ἀχαρνίτης, ου, Ἰακ. Ἀνθ.

Ἀχαρτεύς, έως, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητής, ἀγωνισθεὶς καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πέλοπος, Ὑγῖν.

Ἀχάτης, ου, ὁ (g). Ποταμὸς τῆς Μηδίας, Διον. περ 1075. — 2) ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς, τανῦν Drillo. — 3) Εἷς τῶν πιστοτάτων φίλων καὶ συντρόφων τοῦ Αἰνείου, Κουϊντ. Σμυρν.

Ἀχελωΐς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Ἀχελώου, καὶ πληθ. αἱ Ἀχελωΐδες ἐπιθ. τῶν Σειρήνων, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀχελώου, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 896. — 2) Αἱ Ἀχελωΐδες πόλεις, οὕτως ἐκαλοῦντο, ὅσαι πόλεις ἔκειντο ἐπί τινος ὁμωνύμου ποταμοῦ, Αἰσχύλ. Περ. 867.

Ἀχελῷος, ἐπικ. Ἀχελώϊος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ποτάμιος θεός, Ἡσ. Θεογ. 340 κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς καὶ πατὴρ τῶν Σειρήνων, ὅστις ἐμυθολογεῖτο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλληται εἰς διαφόρους μορφάς, καὶ μονομαχήσας ποτὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους περὶ τῆς Δηϊανείρας θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως, ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ· ἐκ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην καὶ Ἱπποδάμαντα, Ἀπολλόδ.

Ἀχελῷος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Θόας, τανῦν Ἀσπροπόταμον, Ὅμ. Ἡροδ. — 2) ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Δύμη, ὅστις καὶ Πεῖρος ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων πλησίον τῆς Λαμίας, Στράβ. — 4) ἕτερος ποταμὸς τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιπύλου καὶ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σμυρναίων, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 616.

Ἀχέραι, αἱ, ἴδε Ἀχέρραι.

Ἀχερδοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀχερδούσιος, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἀχερδοῦντος.

Ἀχερόντειος, εία, ειον. Τοῦ Ἀχέροντος ἢ εἰς τὸν Ἀχέροντα ἀνήκων, Στεφ. Βυζ.

Ἀχερόντιος, ία, ιον, τοῦ Ἀχέροντος, Ἀχεροντία λίμνη, ἡ. Λίμνη τις τοῦ Ἅδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχύνετο ὁ Ἀχέρων ποταμός, Εὐρ. Ἀλκ. 443.

Ἀχερούσιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀχέροντος, ὅθεν, ἡ Ἀχερουσία λίμνη, ἡ μυθολογουμένη λίμνη τοῦ Ἅδου διὰ τῆς ὁποίας ὁ Χάρων διεβίβαζε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου του, Λουκ. Ποιθ. — 2) Λίμνη τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεχύνοντο οἱ ποταμοὶ Ἀχέρων καὶ Κωκυτός, Θουκ. Στράβ — 3) Λίμνη τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Mare Mortuo πλησίον τῆς Κύμης.

Ἀχερουσιάς, άδος καὶ Ἀχερουσίς, ἡ, ίδος, ἡ. Τῆς Ἀχερουσίας· Ἀχερουσιὰς λίμνη, ταὐτ. τῷ Ἀχερουσία λίμνη, Πλατ. Φαιδ. — 2) ἡ Ἀχερουσιὰς χερρόνησος, χερσόνησος ἢ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Ἡρακλείας ἐν Βιθυνίᾳ μ' ἓν ὑπόγειον σπήλαιον, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατέβη εἰς τὸν ᾅδην, Ξενφ. Κυρ. Ἀν. ς΄, 2, 2. ὅτι δὲ καὶ ἡ Ἀχερουσιὰς ἄκρη λεγομένη, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 728.

Ἀχέρραι, καὶ Ἀχέραι, αἱ (Ἀκέρραι, Πλουταρ.) Acerrae. Πόλις τῆς Γαλλίας τῆς πέραν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, τανῦν Acere, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Acerra, ὅθεν, Ἀχερραῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀχέρων, οντος, ὁ. Μυθολογούμενος ποταμὸς τοῦ Ἅδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχύνετο ὁ Πυριφλε-

γέθων καὶ ὁ Κωκυτός, Ὀμ. Οδ. Κ, 513. Ἦν δὲ οὗτος, ὡς ἐπλάττετο, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 340. τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς ποταμὸν καταχθόνιον διότι εἰς τὴν μετὰ τῶν Τιτάνων μάχην, ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς ὕδωρ.

Ἀχέρων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ῥέων διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης καὶ εἰσβάλλων πλησίον τῆς Ἀμβρακίας εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, τούτου τὸ ὕδωρ ἦν ἀηδὲς καὶ νοσῶδες, Ἡροδ. 8, 47. Θουκ. τανῦν Δελίχι. — 2) ἕτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῷον ποταμόν, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Κάτω Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων πλησίον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὁ Ἀλέξανδρος Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, Στράβ. — 4) ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ὅστις ἔτι καὶ Λύκος καὶ Σωοναύτης ἐκαλεῖτο, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 354.

Ἀχίλλειον, Ἰωνικ. Ἀχιλλήϊον, τό. Πόλις μικρὰ κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σιγείου ἔνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἡροδ. — 2) χωρίον τι ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Ἀχίλλειος, εία, ειον, καὶ Ἀχίλλιος, ὁ, ἡ, ον, Ἀθην. Τοῦ Ἀχιλλέως ἢ εἰς τὸν Ἀχιλλέα ἀνήκων, Σοφ. ὅθεν, ὁ Ἀχίλλειος δρόμος, γήϊνός τις γλῶσσα ἐξέχουσα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγύμναζε τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ τρέχειν, Ἡροδ. 4, 55. καὶ Ἀχιλλήϊος δρόμος, Διον. Περ. — 2) ἡ Ἀχιλλεία, προσυπακ. νῆσος καὶ Ἀχιλλέως νῆσος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Λευκὴ νῆσος ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου πλησίον τῶν Ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, Στεφ. Βυζ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ νῆσός τις μυθολογουμένη, παράβλ. Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. 436. — 3) Ὁ Ἀχίλλειος λιμήν, Λιμήν τις ἐν Λακωνίᾳ δυτικῶς τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, Παυσ. Εὐρ. Κυκλ. 291. — 4) ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξαίρετος, ἄριστος ὡς ὁ Ἀχιλλεύς, π. χ. Ἀχίλλειος μᾶζα, ἤτοι ἐξαιρέτου ποιότητος, Ἀθην. γ', 29. ἡ Ἀχίλλειος κριθή, Ἀθην. αὐτόθ. καὶ Ἱπποκρ. ὅθεν καί, τὰ Ἀχίλλεια ἤτοι, ἄρτος τοῦ Ἀχιλλέως, = ἐξαίρετος καὶ λευκότατος ἄρτος, Ἀριστφ. Ἱππ. 829.

Ἀχιλλεύς, έως, Ἰωνικ. ῆος, ὁ. καὶ Ἀχιλεύς, Αἰτιατ. Ἀχιλλέα, ἐπικ. Ἀχιλλῆα, καὶ Ἀχιλῆ, Εὐριπ. Ἠλεκτρ. 437. Υἱὸς τοῦ Πηλέως βασιλέως τῆς Φθίας καὶ τῆς Θέτιδος θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, ἔγγονος τοῦ Αἰακοῦ. Εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ εὐγενεστέρων Ἡρώων τῆς Τρωϊκῆς ἐποχῆς, μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ θέλουσα ἡ μήτηρ του Θέτις νὰ τὸν καταστήσῃ ἀθάνατον καὶ ἄτρωτον, τὸν ἐβύθισεν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, εἶτα παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κένταυρον Χείρωνα διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ. Πληροφορηθεῖσα δὲ ὅτι ἦν πεπρωμένον ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἔκρυψεν αὐτὸν εἰς τὰ παλάτιον τοῦ Βασιλέως τῆς Σκύρου Λυκομήδους μεταξὺ τῶν θυγατέρων του καὶ ἄλλων βασιλικῶν γυναικῶν, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγέννησε μετὰ τῆς Δηϊδαμείας μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως τούτου τὸν Νεοπτόλεμον· ἀλλ' ὅτε ἔφθασεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι Ἕλληνες τῶν τότε χρόνων ἔμελλον νὰ ἐκστρατεύσωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας, ἀνακαλυφθεὶς διὰ πανουργίας τοῦ Ὀδυσσέως, ἠκολούθησε τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, ὅπου φανεὶς ὁ ἀνδρειότερος ὅλων τῶν ἄλλων ἡρώων καὶ στρατηγῶν τῆς πολιορκίας ταύτης, καταστρέψας πολλὰς ἐχθρικὰς πόλεις καὶ φονεύσας πολλοὺς τῶν ἐπισημοτέρων πολεμιστῶν ἐκ τῶν Τρώων καὶ αὐτὸν τὸν ἀνίκητον Ἕκτορα, ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτε ἐμνηστεύετο τὴν νέαν Πολυξένην θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Πριάμου. Πρὸς ἀνάμνησιν δὲ αὐτοῦ ἤγειραν οἱ Ἕλληνες ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου. Ὀμ. Ἰλ. Ἀπολλδ.

Ἀχιλλέως δρόμος, ὁ, καὶ Ἀχιλλέως νῆσος, ἴδε Ἀχίλλειος.

Ἄχναι, αἱ, = Ἴχναι, Τόπος ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἄχολα καὶ Ἀχόλλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Θάψου, ἥτις καὶ Ἀχίλλη ἐλέγετο, Acila, τανῦν Ἐλαλία, Στρβ. Ἀππ.

Ἀχραδίνη, ἡ. Acradina. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ὡραιότερον μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, Πλούτ. Στεφ.

Ἀχραδοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, πιθαν. ὁ αὐτὸς καὶ Ἀχερδοῦς λεγόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ὅθεν Ἀχραδούσιοι, ὁ οἰκήτ. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 362.

Ἀχώ, Δωρ. ἀντὶ Ἠχώ.

Ἀψευδής, οῦς, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὀμ. Ἰλ. Σ, 46.

Ἀψίνθιοι, οἱ. Λαός τις οἰκτικῶν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θρᾴκῃ περὶ τὸν Ἄψινθον ποταμόν, Ἡροδ. 6, 34. καὶ Ἀψύνθιοι, Στέφ. Βυζ.

Ἄψινθος, ἡ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, καὶ Ἄψυνθος παρὰ Στεφ.

Ἄψινθος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. = Αἶνος.

Ἄψορος, ἡ. Νῆσος καὶ πόλις ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας, τανῦν Ὄσερον, Πτολ. ἴδε Ἀψυρτίς.

Ἄψος, ὁ. Apsus. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐπιδάμνου, τανῦν Κρεβάστα, Πλουτ.

Ἀψυρτίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἀψύρτου, ὅθεν, αἱ Ἀψυρτίδες νῆσοι, δύο νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους πλησίον τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας, τανῦν Ὄσερο καὶ Χέρσον λεγόμεναι, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Μήδεια ἔσφαξε τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ἄψυρτον, Ἀπολλδ. ά, 9, 24.

Ἄψυρτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰήτου Βασιλέως τῶν Κόλχων καὶ τῆς Ἰδυίας, ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ φεύγουσα μετὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ φοβουμένη μήπως ὁ πατήρ της τοὺς καταλάβῃ φονεύσασα, κατέκοψεν εἰς μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ διέσπειρεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε οὕτω συναθροίζων αὐτὰ ὁ Αἰήτης, δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἐν καιρῷ τὸ πλοῖον τοῦ Ἰάσονος, παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Αἰγιαλεύς, Ἀπολλδρ. ά, 9, 23. ὅτι δὲ καὶ Φαέθων ὁ αὐτὸς καλούμενος, Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 470.

Ἄῳος, καὶ Ἀῶος, ὁ, Aous, ἔτι δὲ καὶ Αἴας, Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, ῥέων μεσημβρινῶς τῆς Ἀπολλωνίας, τανῦν Vajusa, Πολύβ. Στράβ. καὶ Ἄνιος, ἡμαρτημ. παρὰ Πλουτ. Καισ. 38.

Β.

Βαβυλών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Ποταμοῦ, καὶ οἰκοδομηθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Βήλου. Περιεκύκλονον δὲ αὐτὴν τείχη ὀχυρά, ἔχοντα 200 πηχέων ὕψος καὶ 50 πλάτος μὲ 100 χαλκᾶς πύλας ἐπ' αὐτῶν καὶ σχηματίζοντα ἓν μέγα τετράγωνον· ἐν αὐτῇ δὲ ἦσαν οἱ περίφημοι κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Σεμιράμιδος, ὁ μέγας πύργος τοῦ Βήλου καὶ ἄλλαι ἐξαίσιοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί, Αἰσχύλ. Περσ. Ἡροδ. 1, 178. Κατὰ Niebuhr. φαίνονται ἕως τῆς σήμερον ἐρείπια τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρ. — Βαβὲλ ἀρκτικῶς τῆς νῦν Χελλὰχ πόλεως. — 2) Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Νείλου, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια καλοῦνται ἔτι Βοβούλ, Στράβ.

Βαβυλωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Μεσοποταμίας, Σουσιανῆς, Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀραβίας καὶ Περσικοῦ κόλπου, διῃρημένη εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Ἰδίως Βαβυλωνίαν καὶ εἰς τὴν Χαλδαίαν, πολλάκις δὲ ἐννοεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον ἡ πέριξ τῆς πόλεως Βαβυλῶνος χώρα, Ἡροδ. Ξενοφ.

Βαβυλώνιος, ία, ιον. Τῆς Βαβυλῶνος ἢ εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἀνήκων, Ἡροδ. καὶ Βαβυλώνιος, ὁ, ἡ, ον, Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. ς', 29. ἡ Βαβυλώνιος ἐργασία· καί, Βαβυλώνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Πόλεως Βαβυλῶνος καὶ τῆς χώρας Βαβυλωνίας, Ἡροδ.

Βάβυς, υος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους, Διογ. Λαέρτ. Στράβ.

Βάγα, ἡ. = Οὐάγα, ἡ, Vaga. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πλουτ. ὅθεν, Βαγαῖοι, οἱ οἰκήτ. Ἀππ.

Βαγαδαονία, ἡ. Χώρα τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ.

Βαγαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐξαιρ. ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Βαγαῖος, ὁ. Πέρσης τις παρ' Ἡροδ. 3, 128. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Φαρναβάζου, Ξενφ.

Βαγράδας, α, ὁ, Bagrada. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Καρχηδονίᾳ χώρᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἰτύκης, τανῦν Μαϊερδά, Στράβ. καὶ Μακάρας, παρὰ Πολυβ. ά, 75, ἀντὶ Μάκαρα.

Βαγώας, α, καὶ ου, ὁ. Εὐνοῦχος Αἰγύπτιος, καὶ στρατηγὸς ἑνὸς μέρους τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, ὅς τις φαρμακώσας τὸν Βασιλέα Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Δαρεῖον Κοδομανόν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ ὁ Βαγώας, Ἀῤῥιαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 23.

Βαδάκη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἐλυμαΐδος ἐν τῇ Σουσιανῇ, πιθαν. = Βαβυτάκη, Στέφ. Βυζ.

Βάδαρα, ἡ. Πόλις τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Βάδρης, ου, ὁ. Πέρσης τις, Ἡροδ.

Βάζιρα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀσσακηνῶν, τῆς νῦν Βετχὸρ λεγομένης, Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. δ', 27.

Βαθεῖα, ἡ. Bedia. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, πιθαν. = Pax Augusta, τανῦν Badajos λεγομένη, Πλούτρ.

Βάθιππος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ.

Βαθυκλῆς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου, Ὀμ. Ἰλ. Π, 594.

Βάθυλλος, ὁ. Ὑποκοριστ. τοῦ Βαθυκλῆς, Νέος τις τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ ποιητὴς Ἀνακρέων, Ὠδ. 22.

Βαία, ἡ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, Στεφ. Βυζ.

Βαΐαι, αἱ, Bojae. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς χώρας Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ Λουτρά, ἔχουσα καὶ ἕνα λιμένα, τανῦν χωρίον Baia καλούμενον, Δ. Κασ. Στράβ.

Βαῖος, ὁ. Κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ὄρος Baia, καὶ ἡ πόλις Βαΐαι, Στέφ. Βυζ. Στράβ.

Βαιῶτις, ιδος, ἡ. Ἐπιθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Συρακούσαις ἡ θεὰ Ἀφροδίτη.

Βαίκυλλα, τά, Baecula. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς, Πολύβ. Στέφ.

Βαιλών, ἴδε Βελών.

Βαιτική, ἡ, Baetica, (Βαῖτις) Μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἰσπανίας κειμένη νοτιοανατολικῶς μεταξὺ Λουσιτανίας, Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Μεσογείου θαλάσσης καὶ Ταῤῥακωνικῆς Ἰσπανίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Ἀνδαλουσίαν καὶ μέγα μέρος τοῦ Βασιλείου τῆς Γρανάδας, Στράβ. = Τουρδητανία.

Βαῖτις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἰσπανίας, ῥέων διὰ τῆς Βαιτικῆς χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν, ὅστις καὶ Ταρτησσὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, τανῦν Γουαδαλκουιβίρος, Στράβ. καὶ Βαίτιος, ὁ, Πτολ.

Βαιτουρία, ἡ. Χώρα τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη βορειοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἄνα, Στράβ.

Βάκις, ιδος, ὁ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον διάφορα ἀρχαῖα μαντεῖα ἐν τῇ Ἑλλάδι, τῶν ὁποίων ἀναφέρονται τρία ὡς ἐπισημότερα, ἓν μαντεῖον τοῦ Βάκιδος ἐν Βοιωτίᾳ, ἕτερον ἐν Ἀθήναις, καὶ ἄλλο ἐν Ἀρκαδίᾳ, πρὸ πάντων δὲ περιφημότερον ἦν τὸ τῆς Βοιωτίας, Ἡρόδτ. 8, 20. Πλάτ. Αἰλ. ιβ', 35. ὅθεν Βακίζω, προφητεύω ὡς ὁ Βάκις, Ἀριστ.

Βάκτρα, τά, καὶ Βάκτρα, ἡ, Στράβ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πρότερον Ζαριάσπα καλουμένη, διὰ τῆς ὁποίας ἔῤῥεεν ὁ Βάκτρος ποταμός, τανῦν Βαλκ Στράβ.

Βακτρία καὶ Βακτριανή, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς ἀρκτικῆς Ἰνδίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ ἐπαρχίαι Ἀρία καὶ Σογδιανή· ἦν δὲ εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ πλουσία, συνιστῶσα ἴδιον Βασίλειον πρὸ τοῦ μεγάλου Κύρου, Στράβ.

Βακτριανός, ή, όν. Τῶν Βακτρίων, ἡ εἰς τὴν πόλιν Βάκτρα ἀνήκων καί, Βακτριανοί, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων, καὶ τῆς Βακτρίας χώρας, Ξενφ. Στράβ.

Βάκτριος, ία, ιον. Τῆς Βακτριανῆς, τὰ Βάκτρια τείχη, Εὐρ. Βακχ. 15. = Βάκτρα· καὶ Οὕτως, οἱ Βάκτριοι = Βακτριανοί, Αἰσχ. Περ. Ἡρόδτ. 7, 64.

Βάκτρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων, Πολυαιν. πιθαν. ὁ Ζαρίασπις, Πτολ. τανῦν Βάλκ.

Βάκχειος, α, ον. Τοῦ Βάκχου ἡ εἰς τὸν Βάκχον ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Βάκχειον, κυρ. ὁ ναὸς τοῦ Βάκχου, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς νήσου Λέσβου, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐτάφη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως, Λουκ. — 2) Τὰ Βάκχεια ἄκρα, μία τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν ναός τις τοῦ Βάκχου, Εὐρ. Φοιν. 236.

Βακχευτής, Βακχεύς, Βάκχη, Βακχήϊος, κ. τ. τ. ἴδε ἐν Λεξ.

Βακχιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵτινες ἐβασίλευσαν πολὺν χρόνον εἰς τὴν Κόρινθον, τελευταῖον δὲ καθῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ Κυψέλου, Ἡρόδτ. 5, 92. καὶ Βακχειάδαι, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 19.

Βακχιακός, Βακχιάς, Βακχίς, ἴδε ἐν Λεξ.

Βάκχις, ιδος. Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλείδου Ἀλήτου καὶ πέμπτος Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι, Παυσ.

Βακχικός, ή, όν. Τοῦ Βάκχου, ὅθεν, τὰ Βακχικά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Βάκχου, Ἡρόδτ. 2, 81.

Βάκχιος, ία, ιον, = Βακχικός, ἴδε Λεξ.

Βάκχος, ὁ, ἴδε Διόνυσος, Σοφ.

Βακχυλίδης, ου, ὁ. Ποιητὴς Λυρικὸς ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κεω, ἀνεψιὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 470 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα, Αἰλ.

Βακχυλίς, ίδος, ἡ. Κύριον ὄνομα γυναικός, Ἀντιπατ. Σιδ. 22. Ἀνθολ. β', 2.

Βάλακρος, ὁ. Μακεδ. λεξ. ἀντὶ Φαλακρός, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀῤῥιαν.

Βαλβῖνος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, περὶ τὸ 237 ἔτος ἀπὸ Χρ. βασιλεύσας ἕνα μόνον χρόνον, Ἡρωδν. 7, 10.

Βάλβουρα, τά. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πλησίον τῆς Κιβύρας, Στράβ.

Βαλιαρεῖς, αἱ. Baliares. Δύο νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικῆς ἡ Μαιόρκα καὶ Μινόρκα, Διοδ. Σικ. ὅτε δὲ καὶ Γυμνησίαι λεγόμεναι· οἱ Βαλιαρεῖς, οἱ κάτοικ. φημιζόμενοι τὸ πάλαι ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι σφενδονῆται, Πολύβ. πιθαν. ἐκ τοῦ βάλλω ἤτοι ῥίπτω, ὅθεν Βαλιαρικός, ή, όν, τῶν Βαλιαρέων.

Βαλιαρίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Βαλιαρέων νήσων, καί, αἱ Βαλιαρίδες νῆσοι, = Βαλιαρεῖς, Στράβ.

Βαλίος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, τοὺς ὁποίους ὁ Ποσειδῶν ἐχάρισεν εἰς τὸν Πηλέα, ὅτε ἐνυμφεύετο τὴν Θέτιν, Ὁμ. Ἰλ. Π, 149. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις στικτὸς ἢ ποικίλος.

Βάλλαθα, τά. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρεως, Πτολ. ε', 18.

Βαμβύκη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, = Ἱεράπολις, ὅπερ ὅρα.

Βάντεια, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Βαντία, Πλουτ. Bantia. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ πλησίον τοῦ Βηνουσίου, τανῦν χωρίον Sancta Maria λεγόμενον.

Βάνος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα συύλων οἱ ὁποῖοι κατεσπαραξαν τὸν δυστυχῆ Ἀκταίωνα, Ἀπολλ. γ', 4, 4.

Βάραζα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πτολ. ε', 13.

Βαρβάριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Λουσιτανίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τάγου ποταμοῦ, τανῦν Cap d Espichel. Στράβ.

Βαρβαρισσός, ἡ. Φρούριον τῆς Συρίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ.

Βάργασα, τά. Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου, Στράβ. ὅθεν Βαργασηνός, ὁ κάτοικ.

Βάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον, τανῦν Γούτζια.

Βαργούσιοι, οἱ, Barguell. Λαὸς τῆς Παλαιᾶς Ἰσπανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Πυρηναίων καὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, Πολύβ.

Βάργυλα, τά καὶ Βαργύλια, τό. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη παραθαλασσίως, Στράβ. ὅτε δὲ ἡ Βαργυλία, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Βαργυλιάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Βάργυλος, ὁ. Φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Βελλεροφόντου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἵππου Πηγάσου, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου ὠνόμασεν ὁ Βελλεροφόντης τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Βάργυλα.

Βαρδύλης, ου, ὁ Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. α', 5 καὶ

Βάρδυλις, ιος, ὁ (Βάρδυλλις παρὰ Πλουτρ.) Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου υἱοῦ τοῦ Ἀμύντα, Λουκ. Μακρβ. 10.

Βάριον, τό, Barium. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τανῦν Bari, Στράβ.

Βάρις, ἡ, = Οὐέρητον.

Βάρκας, α, ὁ. Καρχηδόνιος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἀμιλκὰρ καὶ ὁ μέγας τῶν Καρχηδονίων στρατηγὸς Ἀννίβας, Πολύβ.

Βαρκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Βάρκης ἡ εἰς τὴν, Πόλιν Βάρκην ἀνήκων, οἱ Βαρκαῖοι ὄχοι, ἅμαξαι τῆς πόλεως Βάρκης, Σοφ. Ἠλεκτ. 727. κατ' ἀναχρονισμὸν μὴ ὑπαρχούσης ἔτι τῆς πόλεως Βάρκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὀρέστου, καί, Βαρκαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Βάρκης, Ἡρόδτ. — ἡ Βαρκαία, ἡ πέριξ τῆς Βάρκης χώρα, Ἡρόδτ.

Βαρκαστις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκάνορος Βασιλέως τοῦ Βοσπόρου, Λουκ. Τοξ.

Βάρκη, ἡ, Barce. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐκγόνου τοῦ Βάττου, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο Πτολεμαΐς, μ' ὅλον ὅτι αὕτη ἦν κυρίως λιμὴν τῆς Βάρκης, τανῦν Βάρκε, Ἡρόδτ. 3, 91. — 2) Κώμη τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν μετῳκίσθησαν οἱ Βαρκαῖοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδτ. 4, 204.

Βάῤῥων, ωνος, ὁ. Ῥωμαϊκ. κύρ. ὄνομα, ἴδε Οὐάῤῥων.

Βαρσήμιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀτρηνῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ, Ἡρωδν. γ', 1, 3.

Βασίας, ου, ὁ. Ἀρκάς τις παρὰ Ξενφ.

Βασίλεια, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀθην.

Βασιλεύς, έως, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τροιζῆνι, Παυσ. β', 30.

Βασιληίδης, εω, ὁ (ι). Πατὴρ τοῦ Ἡροδότου Ἴωνος, Ἡρόδτ. 8, 132.

Βασιλίς, ίδος, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν Τάραντον τῆς κάτω Ἰταλίας, Ἡσύχ.

Βασιλώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φιλοσόφου Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης Καλλμ. ἐπ. 21.

Βασσάκης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, Πέρσης, ἡγεμὼν τῶν Θρᾳκῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου Ἡρόδτ. 7, 75.

Βασσαρεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Ἡσύχ. ἴδε βάσσαρος καὶ βασσαρίς ἐν Λεξικ.

Βασσαρίδες, αἱ, = Βάκχαι.

Βασσιανός, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἐλιογάβαλος, Ἡρωδν. ε', 3.

Βασσίδαι, οἱ (ι) Ἀπόγονοι τοῦ Βάσου, μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπισήμων οἰκογενειῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Πίνδ. Νέμ. 6.

Βάσσος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Λουκ.

Βαστάρναι, οἱ, Basternae. Ἔθνος τῆς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον κατῴκει περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, ἐλθὸν πρότερον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Οὐϊστούλα ποταμοῦ, Στράβ.

Βαστητανοί, οἱ, Bastitani καὶ Bastuli. Ἔθνος τῆς Ἰσπανίας ἐν τῇ Ταῤῥακωνικῇ χώρᾳ παρὰ τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ, Πτολ. κατὰ Στράβ. Βαστοῦλοι.

Βάτα, τά. Πόλις μικρὰ μὲ λιμένα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ.

Βαταβοί, οἱ, Batavi· ἔθνος Γερμανικὸν κατοικοῦν περὶ τὴν δυτικὴν Γερμανίαν, τὴν νῦν Ὀλλανδίαν καὶ Βελγίαν, Πτολ. ὅτι δὲ καὶ Βατάουοι.

Βάταλος, ὁ. Αὐλητὴς, περιβόητος διὰ τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀσελγῆ αὐτοῦ ἤθη, ὥστε ἐξέλαβεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ κιναίδος, Λουκ. — 2) ἐμπαικτικὸν ὄνομα τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους αἰνιττόμενον τὸ βατταρίζω, διότι εἰς τὴν νεότητα αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο οὐδ' ὅλως νὰ προφέρῃ τὸ στοιχεῖον Ρ, Δημ. Στεφ.

Βάτεια, ἡ. Μία τῶν Ναϊάδων, γυνὴ τοῦ Οἰβάλου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τυνδάρεων, Ἱπποκόοντα καὶ Ἰκαρίωνα, Ἀπολλόδ. γ΄. 10, 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, μήτηρ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Τροίᾳ λόφος Βατεία, Ἀπολλόδ. γ΄, 12. ὅθι δὲ Βατίεια, ἡ, Ὀμ. Ἰλ. Β, 813.

Βατία, ἡ, καὶ Βετία, ἡ, Ἀρποκρ. Χωρίον τι ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κασσιωπαίων, Στράβ.

Βατίεια, ἡ. Λόφος πλησίον τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ τάφος τῆς Βατείας ἢ Μυρίννης, τὴν ὁποίαν τινὲς ὑπολαμβάνουσι θυγατέρα τοῦ Τεύκρου καὶ γυναῖκα τοῦ Δαρδάνου, Ὀμ. Ἰλ. Β, 813.

Βάτραχος λιμὴν, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, Πτολ.

Βαττιάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Βάττου, Πινδ. Πυθ. 5, 36.

Βάττος, ὁ. Ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης ἐν Ἀφρικῇ, ὅπερ καθ' Ἡροδ. 4, 155. σημαίνει κατὰ τὴν τῶν Λιβύων γλῶσσαν βασιλεύς· ἐπίσημοι ταῦτα εἶναι. — 1) Βάττος υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου ἐκ τῆς νήσου Θήρας, ὅς τις καὶ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Εὐφήμου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν. Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Θηραίων εἰς τὴν Λιβύαν, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Κυρήνην τὸ 6,0 ἔτος πρὸ Χρ. ἔνθα καὶ ἐβασίλευσε τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς εἷς τῶν Ἡρώων, Πινδ. Ἡροδ. 4, 115. — 2) Βάττος ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἐπικληθεὶς Εὐδαίμων, βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀποικία αὕτη ἔφθασεν εἰς μεγάλην ἀκμήν, αὐξηθεῖσα διὰ μιᾶς ἄλλης Ἑλληνικῆς ἀποικίας, ἥτις ἦλθεν εἰς ταῦτα τὰ μέρη, Ἡροδ. ὅθεν Βάττου σίλφιον, παροιμ. λεγομένη ἐπὶ πλούτου καὶ εὐτυχίας μεγάλης, διὰ τὴν ἀφθονίαν τοῦ χέρσου σιλφίου τὸ ὁποῖον ηὔξανεν εἰς τὴν χώραν ταύτην καὶ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 926.

Βάτων, ωνος, ὁ. Ἡνίοχος τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, τὸν ὁποῖον σχισθεῖσα ἡ γῆ, κατέπιεν ὁμοῦ μὲ τὴν ἅμαξαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἀμφιάρεων εἰς τὸν ἐν Θήβαις πόλεμον, Ἀπολλόδ. γ΄, 6, 8. Παυσ.

Βαῦκις, ιδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φιλήμονος.

Βαῦλοι, οἱ, Bauli Μέρος τι τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Baia, τανῦν Bacolo, Δι. Κασσ.

Βαῦμαι, αἱ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ. ε΄, 18.

Βδελυκλέων, ωνος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 134. ἀπὸ τοῦ βδελύσσω καὶ Κλέων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον περίσταται ὁ ἀντίπαλος τοῦ περιφήμου δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις.

Βέβρυκες, οἱ (Βέβρυξ, κος, ὁ) Λαός τις ἐν Βιθυνίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἀπολλόδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 2 — 2) Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὰ Πυρηναῖα ὄρη. Στέφ. Βυζ.

Βεβρύκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἱππόλυτον υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ. β, 1, 5.

Βεβρυκία, ἡ. Χώρα τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ, καὶ ταὐτ. τῷ Βιθυνίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 136. — 2) χώρα τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Βεβρύκων.

Βέλβινα, ἡ. Μικρά τις νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, τανῦν ἅγιος Γεώργιος, Στράβ. ὅθεν, Βελβινίτης, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Βελβίνης, Ἡροδ. 8, 125. — 2) = Βελεμίνα, Στέφ. Βυζ. ἐκ Παυσαν.

Βέλγαι, οἱ, καὶ Βέλγες, Belgae· Ἓν ἐκ τῶν τριῶν κρατίστων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, συνιστάμενοι ἐκ Κελτῶν καὶ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες περὶ τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν ἕως τοῦ Ῥήνου, πλησιάζοντες δὲ μᾶλλον εἰς τὰ ἤθη καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Γερμανῶν· διῃροῦντο δὲ οἱ Βέλγοι εἰς τρία ἄλλα γένη, εἰς ἰδίους Βέλγας, εἰς Βαταβοὺς καὶ εἰς Ἑλβετοὺς καὶ ἦσαν οἱ ἀνδρειότεροι τῶν λοιπῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐθνῶν, Στράβ.

Βελγικός, ἡ, ὁν. Τῶν Βέλγων, καί, ἡ Βελγικὴ χώρα, ἓν τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βέλγαι, Gallia Belgica, Στέφ.

Βελεμίνα, ἡ (ι) Κώμη τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ. η΄, 35. Βελμίνα παρὰ Πολυβ. καὶ Βλεμίνα παρὰ Στράβ. ὅθεν

Βελμινᾶτις, ιδος, ἡ, χώρα. Ἡ περὶ τῆς Βελεμίνης χώρα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Πολύβ. καὶ Βλεμινᾶτις, Στράβ.

Βελέριον, τό, Bolerium. Τὸ δυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρεττανίας, τανῦν Lands-End, καλούμενον, Διοδ. Σικ.

Βέλεσις, εως, ὁ Βαβυλώνιος μάντις, ὕστερον Σατράπης τῆς Λυκίας, Ξενοφ.

Βέλιτρα, ἡ Velitrae, πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. τανῦν Velletri, Στέφ. Βυζ.

Βέλις, εως Θεότης παρὰ τοῖς Γάλλοις Νωρικοῖς καὶ Ἰλλυρικοῖς, τὴν ὁποίαν τὰ ἔθνη ταῦτα ἐλάτρευον ὡς ἔφορον τῆς χώρας αὐτῶν καὶ παρίστανον πιθαν. δι' αὐτῆς τὸν Ἥλιον· κατά τινας δὲ ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὸν τῶν Χαλδαίων Βῆλον, Ἡρωδιαν. η, 3. ἔνι δὲ καὶ Βέλινον ἢ Βέλενον ὑπ' ἄλλων ἀναγινωσκομ.

Βελιών, ῶνος, ὁ. καὶ ὁ τῆς Λήθης. Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, τανῦν Limo, Στράβ.

Βέλλερος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἱππόνοος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη οὗτος Βελλεροφόντης, Ἀπολλόδ. α΄, 9.

Βελλεροφόντης, ου, ὁ, καὶ Βελλεροφῶν ῶντος, Θεοκρ. Υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου, κυρ. Ἱππόνοος καλούμενος ἐκ Κορίνθου. Φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Βέλλερον ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Προῖτον βασιλέα τῆς Τίρυνθος, ὅς τις φιλοξενήσας αὐτὸν, τὸν ἐκαθάρισεν ἐκ τοῦ φόνου, ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ ὁ Βελλεροφόντης δὲν ἔστερξε εἰς τὴν ἀσελγῆ ἐπιθυμίαν τῆς Ἀντείας γυναικὸς τοῦ Προίτου, διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα της, ἐπέμφθη μὲ γράμματα πρὸς τὸν Ἰοβάτην βασιλέα τῆς Λυκίας πενθερὸν τοῦ Προίτου, ὅς τις θέλων νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτοῦ, ἐζήτησε μὲ παντοίους τρόπους νὰ τὸν ἀφανίσῃ, στέλλας αὐτὸν τελευταῖον νὰ φονεύσῃ τὸ τρομερὸν θηρίον Χίμαιραν· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν ἵππον Πήγασον, κατετόξευσε τὴν φοβερὰν Χίμαιραν καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου, ἔγινε διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Λυκίας. Περὶ τὰ τέλη δὲ θέλων ὁ Βελλεροφόντης ν' ἀναβῇ μὲ τὸν Πήγασόν του εἰς αὐτὸν τὸν Ὄλυμπον ἐφημίσθη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ καθ' Ὅμ. πεσὼν εἰς τὸ ἐν Λυκίᾳ Ἀλήϊον πεδίον, ἐπεριπλανήθη πολὺν χρόνον κατηφὴς καὶ περίφοβος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου εἰς τὴν γῆν κατεσυντρίφθη. Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 155. — Ἡσ. Θεογ. 3:5.

Βελλόακοι, οἱ, Bellovaci. Εἷς τῶν ἰσχυροτάτων λαῶν τῶν Βέλγων, κατοικῶν ἐν τῇ νῦν Beauvais χώρᾳ.

Βελμινᾶτις, ιδος, ἡ· ἴδε Βελεμίνα.

Βελονοπώλης, ου, ὁ. Περιβόητός τις ἐν Ἀθήναις ποιητής, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 175.

Βέμβινα, ἡ, καὶ Βέμβινος, ἡ. Ἑλλαν. Κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Νεμέας, Στραβ. ὅθεν, Βεμβιναῖος, ὁ κατοικ. Θεοκρ. Εἰδ κε, 202.

Βένδεια, = Βένδις.

Βενδίδειος, εία. ειον. Τῆς Βένδιδος ἢ εἰς τὴν Βένδιν ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Βενδίδειον, ὁ ναὸς τῆς Βένδιδος Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Πειραιᾶ, Ξενοφ. Ἑλλ. β΄, 4. καί, τὰ Βενδίδεια, ἡ ἑορτὴ ἥτις ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης περὶ τὸν Ἰούνιον μῆνα ἐν Ἀθήναις, Πλάτ.

Βένδις. ιδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἄρτεμις ἐν Θρᾴκῃ, ἥτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐν Ἀθήναις ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἡσύχ. Λουκ. καὶ Βένδεια, Παλαίφ.

Βενεβεντός, ἡ, Ἀππ. καὶ

Βενεούεντον καὶ Βενούεντον, τό, Beneventum. Πόλις ἐπίσημος τῶν Ἱρπινῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Διομήδης. τανῦν Benevento, Στράβ. ὅθεν, Οὐενουεντανός, Πολύβ. καὶ Βενεβεντῖνος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βενθεσικύμη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, διατρίβουσα ἐν Λιβύῃ, Ἀπολλόδ.

Βέργη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βεργαῖος, ὁ κάτοικ.

Βέργιον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας τανῦν Bamberg. Πτολ. β΄, 11.

Βέργομον, τό, Bergamum. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν, τανῦν Bergamo.

Βεργούλη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης, Πτολ.

Βερεκύνθιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ Βερεκύντιος, ὅπερ ὅρα. Καλλ. εἰς Ἀρτ. 246.

Βρέσυντες καὶ Βερεκύνται, οἱ. Ἔθνος τῆς μεγάλης Φρυγίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης, ὅτι δὲ καὶ αὐτοὶ τοῦ Φρύγες ἐν γένει, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Βερεκυντία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Βερεκύντου, ἔνθα ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο. Καλλμ.

Βερεκυντία, ἡ. Πόλις καὶ χώρα περὶ τὸ ὄρος Βερέκυντον ἐκ τῇ Φρυγίᾳ, Στέφ. Βυζ. Στραβ.

Βερεκύντιος, ία, ιον. Τῆς Βερεκυντίας, ἢ τοῦ ὄρους Βερεκύντου. Ὁ Βερεκύντιος Νομός, ἡ περὶ τὸ Βερέκυντον ὄρος χώρα, ἔνθα ἐτιμᾶτο ἡ Κυβέλη, Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 246.

Βερέκυντος, ὁ. Ὄρος τῆς Φρυγίας παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ ποταμῷ, ἱερὸν τῆς θεᾶς Κυβέλης, Ἡσυχ. ἢ κατὰ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Φρυγίας. (τὸ Βερέκυντος ἔστι κατὰ Στέφ. γενικὴ πτῶσις μιᾶς ἀγνώστου ὀνομαστ. ἡ δὲ αἰτ. Βερέκυντα εὕρηται παρὰ Στράβ. (ιβ΄. ἐντέλει).

Βερενίκη, ἡ. Μακεδονικ. λεξ. ἀντὶ Φερενίκη. Γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῆς. Καλλμ. Θεοκρ. ιζ, 34. — 2) θυγάτηρ τῆς προτέρας Βερενίκης καὶ τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἥτις διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἀγάπην, ἀφιέρωσε τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς της εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης μετά τινα

κόμην την όποίαν έκαμεν ό Πτολεμαΐος κατά των έχθρών του· ή κόμη δέ αυτη, έλέγετο ότι συγκατεριθμήθη ύστερον μεταξύ των άστέρων, Αίλ. ποικ. ίστ. ιδ', 10. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου του Φιλαδέλφου καί γυνή του 'Αντιόχου Θεου, φονευθεΐσα ύπό της Λαοδίκης προτέρας γυναικός του Βασιλέως τούτου. — 4) Θυγάτηρ Πτολεμαίου του Αύλητου, βασίλισσα της Αίγύπτου, φονευθεΐσα ύπό του ίδίου αύτης πατρός.

Βερονίκη, ή. 'Ονομα διαφόρων πόλεων, έξ ών έπισημότεραι ήσαν — 1) Βερονίκη, ή πρότερον 'Εσπερίς λεγομένη, έν τη Κυρηναϊκή χώρα πλησίον της Λίμνης Τριτωνίδος καί των 'Εσπερίων λεγομένων κήπων, Στραβ. — 2) Πόλις της άνω Αίγύπτου κτισθεΐσα ύπό Πτολεμαίου του Φιλαδέλφου, έχουσα τό πάλαι μεγα έμπόριον. — 3) πόλις έπί του 'Αραβίου κόλπου, παρά Στραβ. Βερονίκη ή κατά Σάβας καλουμένη, ή 'Επιδηρίς. — 4) Βερονίκη ή Παγχρυσος, έτέρα πόλις έπί του 'Αραβίου κόλπου έν τη χώρα των Τρωγλοδυτών, τανυν Σαλάκα. όθεν Βερονίκειος, εία, ειον, της Βερονίκης ή έκ της Βερονίκης ών, Θεοκρ.

Βερένθη, ή Βρένθη, ή Πόλις μικρά της 'Αρκαδίας έν Πελοποννήσω, Παυσ. Πτολ.

Βέρμιον, τό. 'Ορος της Μακεδονίας, τό όποΐον χωρίζει την άνω Μακεδονίαν άπό της 'Εορδαίας καί 'Ηλιμιώτιδος χώρας, 'Ηροδτ. 8, 138.

Βερόη, ή. Θυγάτηρ της 'Αφροδίτης καί του 'Αδώνιδος, την όποίαν έλαβεν είς γυναίκα ό Βάκχος, Νον. Διον — 2) = Βέροια.

Βέροια, ή, καί Βερόη, καί Βέρροια. Πόλις έπίσημος της Πιερίας, έπί του όρους Βερμίου έν Μακεδονία, κειμένη άρκτικώς του 'Αλιάκμονος, ύστερον Είρηνόπολις κληθεΐσα· τανυν Βέροια, Θουκ. Στράβ. — 2) μία των μεγαλητέρων Πόλεων έν τη Συρία πλησίον της 'Αντιοχείας, τανυν 'Αλέππον, Στραβ. όθεν, Βεροιεύς, εως, Πολυβ. καί Βεροιαΐος, ό κατοικ. Στράβ.

Βέρτισκον όρος, τό. 'Ορος της Μακεδονίας κείμενον περί την δεξιάν όχθην του Στρυμόνος ποταμου, Πτολ. γ'.

Βέσβικος, ή. Νήσος μικρά της Προποντίδος κειμένη άντικρυ των έκβολών του 'Ρυνδάκου ποταμου πλησίον της Κυζίκου, τανυν Καλόλημνος, Στράβ.

Βεσσούβιον, τό, Vesuvius, όρος της 'Ιταλίας, ίδε Ούεσούϊον, Στράβ.

Βέσσοι, οί, καί Βησσοί, 'Ηροδτ. 7, 111. Λαός άγριος καί ληστρικός της Θράκης, κατοικών βορειοανατολικώς περί τό Αίμον όρος, Στράβ. όθεν Βεσσικός, ή, όν, των Βησσών, καί Βεσσική, ή χώρα όπου κατώκουν οί Βησσοί.

Βεύη, ή. Πόλις της Μακεδονίας έπί του Βεύου ποταμου, Στέφ.

Βευος, ό. Ποταμός της Μακεδονίας ρέων διά της πόλεως Βεύης.

Βέχειρες, οί. 'Ενικ. Βέχειρ, ρος, ό. 'Εθνος Σκυθικόν έπί του Εύξείνου Πόντου, 'Απολ. 'Ρόδ. Β, 394.

Βήλος, ό. Belus. Θεός των Βαβυλωνίων, λατρευόμενος ύπό τό όνομα Βαάλ ήτοι κύριος, καί Ζεύς Βήλος, πρώτος Βασιλεύς, ώς έδόξαζον οί 'Ελληνες, των Βαβυλωνίων, ό κτίσας την πόλιν Βαβυλώνα, είς την όποίαν ύπήρχε καί ό μεγαλοπρεπής αύτου ναός, 'Ηροδτ. 1, 181. — 2) Υίός του Ποσειδώνος καί της Λιβύας καί άδελφός του 'Αγήνορος, βασιλεύς της Αίγύπτου, γεννήσας έκ της 'Αγχινόης θυγατρός του Νείλου τόν Αίγυπτον καί Δαναόν καί κατ' Εύριπ. έτι τόν Κηφέα καί Φινέα 'Απολδρ. β', 1, 4. 'Ηροδτ. 7, 61. Αίσχλ. — 3) Παρ' 'Ηροδτ. 1, 7, Πατήρ του Νίνου, βασιλεύς των Λυδών έκ του γένους των 'Ηρακλειδών· όθεν Βηλίς, ίδος, ή. Του Βήλου, αί Βηλίδες πύλαι, άντί αί πύλαι της Βαβυλώνος, καλήθεΐσαι ούτως άπό του Βήλου όστις έκτισε την πόλιν ταύτην, 'Ηρδτ. 3, 155.

Βήνακος Λίμνη, ή. Benacus lacus. Λίμνη της πέραν του Πάδου Γαλλίας, τανυν Lago di Garda, Στράβ.

Βηρίσσιμος, ό, Verissimus. Υίός του Αύτοκράτορος Μάρκου Αύρηλίου, άποθανών πολλά νέος έτι, 'Ηρωδν.

Βήρος, ό, Verus. Αύτοκράτωρ της 'Ρώμης.

Βηρυτός, ή. 'Αρχαία πόλις της Φοινίκης παραθαλάσσιος καί έμπορική, περίφημος διά τόν έξαίρετον αύτης οίνον, τανυν Βερούτ, Στράβ. Διον. Περ. 911. όθεν οί Βηρύτιοι, οί κάτοικ.

Βήρων, ωνος, ό, πληθ. Βήρωνες, Berones. 'Αρχαΐος λαός των Κελτιβήρων έν τη 'Ισπανία, Στράβ.

Βηρωσσός, ό. 'Ιερεύς του έν Βαβυλώνι ναου του Βήλου, ζήσας κατά τούς χρόνους 'Αλεξάνδρου του μεγάλου, όστις συνέγραψεν ίστορίαν των Χαλδαίων καί Βαβυλωνίων, της όποίας έσώθησαν άποσπάσματά τινα παρ' Εύσεβίω καί 'Ιωσήπω.

Βήσσα, ή, καί Βήττα, Στράβ. Πόλις των Λοκρών 'Οπουντίων, 'Ομ. 'Ιλ. Β, 532. κατά Στράβ. πεδίον δασώδες έν τη χώρα των Λοκρών. — 2) Δήμος της 'Αττικής άνήκων είς την 'Αντιοχίδα φυλήν· όθεν, Βησσαεύς, έως, ό κάτοικ.

Βήσσος, ό. Σατράπης της Βακτρίας έπί Δαρείου του Κοδομανου, όστις συνομότας κατά του Βασιλέως τούτου καί συλλαβών αύτόν, τόν έφόνευσε μέ άπάνθρωπον τρόπον· είτα δέ πολεμηθείς ύπό 'Αλεξάνδρου του μεγάλου, καί γενόμενος αίχμάλωτος, παρεδόθη είς τον άδελφόν του Δαρείου, όστις τόν έθανάτωσεν ύστερον άπό μεγάλας βασάνους, 'Αρριαν. Πλουτ.

Βηστίας, ου, καί, α. Bestia. 'Ονομ. κύρ. παρά 'Ρωμ.

Βία, ή. Θυγάτηρ του Τιτάνος Πάλλαντος καί της Στυγός καί άδελφή του Κράτους καί της Νίκης, 'Ησ. Θεογ. 385. 'Απολδρ. α', 2, 4. Αίσχυλ. Προμ.

Βιαντιάδης, ου, ό. Υίός του Βίαντος, ό Ταλαός, 'Απολ. 'Ρόδ.

Βιάνωρ, ορος, ό. 'Επίκ. Βιήνωρ. Είς των Τρώων τόν όποΐον έφόνευσεν ό 'Αγαμέμνων έν τη μάχη, 'Ομ. 'Ιλ. Λ, 92. — 2) Είς έκ των Κενταύρων, θανατωθείς ύπό του Θησέως είς τόν γάμον του Πειριθόου, 'Οβιδ.

Βιαρπεύς, έως, ό. 'Επιθ. του Βάκχου, Σουίδ. έν λέξ. Βιάρπης.

Βίας, αντος, ό. Υίός του 'Αμυθάονος καί της Είδομένης έκ Πύλου, άδελφός του Μελάμποδος, όστις διά συνεργείας του άδελφου αύτου λαβών είς γυναίκα την Πηρώ θυγατέρα του Νηλέως, έγέννησε μετ' αύτης τόν Ταλαόν, 'Ομ. 'Ιλ. Δ, 296. 'Απολδρ. — 2) Είς των υίών του Βασιλέως Πριάμου, 'Απολδρ. γ', 12, 5. — 3) Βασιλεύς των Μεγάρων, φονευθείς ύπό του άνεψιου αύτου Πύλλαντος, 'Απολδρ. γ', 5. — 4) Είς των έπτά άρχαίων σοφών της 'Ελλάδος, σύγχρονος του Θαλου, γεννηθείς είς την Πριήνην έν 'Ιωνία, 'Ηρόδτ. 1, 27. — 5) Μικρός ποταμός της Μεσσηνίας έν Πελοποννήσω, έκβάλλων είς τόν Μεσσηνιακόν κόλπον πλησίον της Κορώνης, Παυσ.

Βιβλίνη, ή. Χώρα έν τη μεσημβρινή Θράκη, περίφημος διά τόν έν αύτη γινόμενον οίνον, Στεφ. Βυζ. 'Αθην.

Βίβλινος, η, ον. 'Εκ της Βιβλίνης χώρας, όθεν, ό Βίβλινος οίνος, περίφημος διά την έξαίρετον καί ήδείαν αύτου ποιότητα, 'Ησ. 'Εργ. 588 Εύριπ. ή γραφ. Βύβλινος έστιν ήμαρτημ.

Βίδαρις, εως, ή. Πόλις της 'Ινδίας, Πτολ.

Βίδος, ή, Bidis. Πόλις της Σικελίας πλησίον των Συρακουσών, τανυν, St. Giovanni di Bidini, Στέφ. Βυζ.

Βιζώνη, ή. Πόλις της κάτω Μοισίας έπί του Εύξείνου Πόντου, ήτις διά ένός σεισμου κατεποντίσθη, Στράβ. Μελ.

Βιθυνία, ή. 'Επαρχία της μικράς 'Ασίας μεταξύ Παφλαγονίας, Εύξείνου Πόντου, Προποντίδος, Μυσίας καί Φρυγίας, Στράβ. ήτις έτι καί, ή έν 'Ασία Θράκη έκαλεΐτο, Ξενφ. πρότερον δέ Βεβρυκία.

Βιθυνίς, ίδος, ή. 'Η έκ Βιθυνίας ούσα ή είς την Βιθυνίαν άνήκουσα, ή Βιθυνίς Θράκη, Ξενφ. καί Ούσιστ. ή κάτοικος της Βιθυνίας. — 2) = Βιθυνία, Ξενφ. 'Ελ. γ', 2.

Βιθύνιον, τό. Πόλις της Βιθυνίας πέραν του Ποταμου Τίου, ύστερον Κλαυδιούπολις κληθεΐσα, τανυν Βολι

Βιθυνοί, οί. Οί Κάτοικοι της έπαρχίας Βιθυνίας έν τη μικρά 'Ασία κατ' 'Ηροδτ. 7, 75. τό άρχαΐον Θράκες, οί τινες κατοικουντες πρότερον περί τον Στρυμόνα ποταμόν μετέβησαν έκ της Εύρώπης είς την 'Ασίαν, Ξενφ. 'Αναβ. 5', 2, 17. έτι δέ καί οί Βιθυνοί Θράκες λεγόμενοι, Θουκ 'Απολ. 'Ρόδ. Β, 347.

Βιθυνός, ό. Υίός του Διός καί της Τιτάνιδος Θράκης, άπό του όποίου λέγεται ότι έλαβε την όνομασίαν ή έν 'Ασία Βιθυνία, Στεφ. Βυζ.

Βιλλαΐος, ό. Ποταμός της Βιθυνίας, έκβάλλων είς τόν Εύξεινον Πόντον, 'Απολ. 'Ρόδ. Β, 791. τανυν Σχιερεδέχ.

Βισάλται, οί. Θρακικός Λαός, κατοικών περί τόν Στρυμόνα ποταμόν έν Μακεδονία άρκτικώς της Βόλβης λίμνης, 'Ηροδτ. 7, 115.

Βισάλτης, ου, ό 'Ο κάτοικ. της Βισαλτίας χώρας. — 2) 'Αβυδηνός τις παρ' 'Ηροδτ. 6, 26.

Βισαλτία, ή. Χώρα των Βισαλτών έν Μακεδονία περί τόν Στρυμόνα ποταμόν, Θουκ.

Βισάλτιος, ία, ιον. Των Βισαλτών, ή Βισαλτία χώρα, = Βισαλτία, 'Ηροδτ.

Βισαλτικός, ή, όν. Της Βισαλτίας ή είς την Βισαλτίαν άνήκων, Θουκ.

Βισάνθη, ή. Πόλις της Θράκης έπί της Προποντίδος, ύστερον 'Ραιδεστός κληθεΐσα, τανυν δέ 'Ροδεστός, 'Ηροδτ. 7, 137.

Βίσουργις, ιδος, ό, Visurgis. Είς τόν έπισήμων ποταμών της άνω Γερμανίας, τανυν Βέζερ λεγόμενον, Στράβ.

Βίστονες, οί, ένικ. Βίστων, ονος. Είς των άρχαίων λαών της Θράκης, περίφημος διά την άνδρείαν του είς τους πολέμους, κατοικών μεσημβρινώς του όρους 'Ροδόπης, 'Ηροδτ. Εύρ. 'Αλκ. 485.

Βιστονία, ή. 'Η χώρα των Βιστόνων έν Θράκη, 'Ορφ. 'Αργ. 78. καί Βιστωνία, ή, Στέφ. Βυζ.

Βιστόνιος, ία, ιον. Της Βιστονίας, ή Βιστονικός, καί άντί του Θρακικός, ή Βιστονική Φόρμιγξ, 'Απολ. 'Ρόδ. Β, 704.

Βιστονίς, ίδος, καί Βιστωνίς, ίδος, ή. 'Η έκ της Βιστονίας, ή Θρακική, 'Απολ. 'Ρόδ. καί Ούσιστ. ή κάτοικος της Βιστονίας χώρας, Διον. Περ. 576.

Βιστονίς, ίδος, ή. Νύμφη τις μετά της όποίας ό 'Αρης έγέννησε τόν Τηρέα.

Βιστονίς λίμνη, ή. Λίμνη έπίσημος της Θράκης πλησίον των 'Αβδήρων, τανυν Λάκος Βούρου λεγομένη, 'Ηροδτ. καί, ή Βιστωνίς λίμνη, Στράβ.

Βίτος, ό. Χορευτής τις παρά Λουκ. έπ. 21.

Βιτούριγες, οί, Bituriges. 'Εθνος της 'Ακουιτανικής Γαλλίας κατοικουν περί τόν Λίγηρον ποταμόν (Loire) καί συνιστών δύω γένη — 1) Βιτούριγες οί 'Ιοσκοί ή όρθτρ. Ούϊσκοί Πτολ. Vibisci, κατοικουντες περί την Βουρδιγάλαν (Burdeaux). — 2) Βιτούριγες οί Κουβοι, Cubi

κατοικοῦντες εἰς τὴν νῦν Bourges περὶ τὸν Αἴγυρα ποταμόν, Στράβ. καὶ Οὐιτούριγες.

Βίτων, ωνος, ὁ (ι). Υἱὸς τῆς Κυδίππης ἱερείας τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεοβίου, οἵτινες ἀμφότεροι ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξαν τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἔσυρον αὐτὴν ἕως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἥρας, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανον μὲ γλυκύτατον θάνατον, Ἡροδ. 1, 31.—2) Ὄνομ. Κύρ. Ἑλληνός τινος παρὰ Ξενφ. (τὸ Ἰῶτα ἐστὶ βραχύ, Λεων, Τορ. Επ. 30. Ἀνθολ. I, 417.)

Βίων, ωνος, ὁ. Σμυρναῖος, ποιητὴς εἰδυλλίων, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, Μοσχ. γ', 2. — 2) ὁ Βορυσθενίτης, Φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς, Στράβ.

Βλαίανδρος, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ.

Βλασκών, ῶνος, ἡ. Blascon. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ἀπέναντι τῆς νῦν Agde, ἤδη Brescou καλουμένη, Στράβ.

Βλαῦδος, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.

Βλέμμινα, ἴδε Βελεμίνα.

Βλέμμυες, οἱ, Στράβ. καὶ

Βλέμυες, οἱ. Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, συνορεῦον, κατὰ Στράβ. μὲ τὴν Αἴγυπτον καὶ Θηβαΐδα· Θεοκρ.

Βλέπυρος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 327.

Βλεπαῖος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. Μειδ. σελ. 583.

Βλεψίδημος, ὁ. Κυδαῖός τις ἐν Ἀθήναις πολίτης, παρ' Ἀριστφ. Πλοῦτ. 322.

Βλεψιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βλεψίου, μία τῶν ἐπισήμων καὶ περιβλέπτων οἰκογενειῶν ἐν Αἰγίνῃ, Πινδ.

Βλεψίας, ου. Παράσιτός τις, Λουκ. Τίμ. 58.

Βοάγριος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῶν Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θρονίου, ὅς τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. ἐκαλεῖτο Μάνης, Ὁμ. Ἰλ. Β. 533. Στράβ.

Βόγης, εω, ὁ. Σατράπης τῆς Ἠϊόνος ἐν Θράκῃ, Ἡροδ.

Βοαμίλκας, ου, Bomilcar. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ τυράννου Ἀγαθοκλέους πόλεμον, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμπολιτῶν του, διότι ἤθελε νὰ καταστρέψῃ τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν τῶν Καρχηδονίων καὶ νὰ γίνῃ οὗτος μονάρχης ἀπόλυτος.

Βοηδρόμια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, πανηγυριζομένη τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ Βοηδρομιῶνος Μηνὸς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων νίκης, ἢ κατ' ἄλλους τῆς κατὰ τοῦ Εὐμόλπου, Πλουτ. Θησ. κζ'.

Βοηδρόμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τῶν Βοηδρομίων ἑορτῆς ἐν Ἀθήναις, Καλ. εἰς Ἀπολ. 69.

Βοηδρομιών, ῶνος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ τρίτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους, ὅστις ἄρχεται κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ παρ' ἡμῖν Σεπτεμβρίου, Δημ.

Βόηθος, ὁ. Ποιητής τις ἐκ Ταρσοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Στράβ.

Βοία, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, τανῦν Παλαιόκαστρον, Στράβ. καί, Βοιαί, αἱ. Παυσ. ὅθεν, Βοιᾶται, οἱ κάτοικ.

Βοιανόν, τό. Bovianum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, τανῦν Bojano, Στράβ.

Βοίβη, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Πελασγιώτιδι χώρᾳ πλησίον τῶν Φερῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 712. Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βοιβεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Βοιβηΐς, ΐδος, ἡ τῆς Βοίβης, ἡ Βοιβηῒς λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς πόλεως Βοίβης, τανῦν, Βίον, Ὁμ. Ἰλ. Β. 712. Ἡροδ. καὶ Βοιβηΐνις, ιδος, ἡ, ἐκ τῆς Βοίβης, Στράβ. — 2) Βοίβιος, ία, ιον. Τῆς Βοίβης ἢ εἰς τὴν πόλιν Βοίβην ἀνήκων, ἡ Βοιβία λίμνη, Εὐρ. — καὶ Βοιβιάς, άδος, ἡ ἐκ Βοίβης, Πινδ.

Βοῖοι, Βόϊοι καὶ Βοιοί, οἱ, Bojoi. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Bourbonnais, οἵτινες ὑπερβάντες τὰς Ἄλπεις, ἦλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔνθα κατῴκησαν τὰς πόλεις Βονωνίαν, Ῥαβένναν καὶ Μουτίναν. Βόϊοι, παρὰ Πολυβ. Βόϊοι παρὰ Στράβ. καὶ Βοιοί, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Βοιόν, Βοῖον καὶ Βοίον, τό. Μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῶν Δωριέων, πλησίον τοῦ Ἐρινεοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Βοιόν, Θουκ. α', 107. Βοῖον, Στράβ. Διοδ. Σικ. καὶ Βοῖον, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βοιάτης, ου, ὁ Κάτοικ. Στεφ.

Βοιός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βοίαν ἐν τῇ Λακωνίᾳ, Παυσ.

Βόϊσκος, ὁ. Ἀθλητής τις Θεσσαλός, Ξενφ.

Βοιώτειος, α, ον, ἀμφιβολμ. Θουκ. δ', 76.

Βοιωτία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Λοκρίδα καὶ Φωκίδα, δυτικῶς μὲν τὴν αὐτὴν Φωκίδα καὶ Κορινθιακὸν κόλπον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀττικὴν καὶ Μεγαρίδα, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸ στενὸν τῆς μεταξὺ Εὐβοίας θαλάσσης· ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν Ἀονία ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ πρώτους κατοίκους Ἄονας, ὕστερον Ὠγυγία ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ πρώτου Βασιλέως τῆς χώρας ταύτης, καὶ τελευταῖον Βοιωτία ἀπὸ τοῦ Βοιωτοῦ υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ βοός, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ἐντοῦθα ὁ Κάδμος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου· τὸ πρὸς ἄρκτον αὐτῆς μέρος ἦτο ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινόν, ψυχρὸν καὶ ὀλίγον εὔφορον, τὸ δὲ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐκτεινόμενον ἦν ἐπίπεδον, ὡς ἄφθονον εὔφορον καὶ μᾶλλον ὑγρόν, διάφοροι δὲ ποταμοὶ ἐπότιζον ἀφθόνως τὴν χώραν ταύτην, τῶν ὁποίων ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Κηφισσός, ὁ Ἀσωπός, καὶ ὁ Ἰσμηνός· ἐπ' αὐτῆς κεῖται καὶ ἡ περιβόητος Κωπαῒς λίμνη ἔχουσα 9 γεωγραφ. μίλ. περίμετρον. Πρωτεύουσα δὲ αὐτῆς πόλις ἦσαν τὸ πάλαι αἱ Θῆβαι μὲ τὴν Ἀκρόπολιν Καδμεῖον· τανῦν ἡ Βοιωτία ἀποτελεῖ μετὰ τῆς Ἀττικῆς ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Βοιωτιάζω καὶ Βοιωτίζω, Φέρομαι ἢ πολιτεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βοιωτῶν, ἴδε Λεξ.

Βοιωτίδιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ Βοιωτός, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 872.

Βοιώτιος, ία, ιον. Τῆς Βοιωτίας ἢ ἐκ τῆς Βοιωτίας ὤν. Ὁμ. Ἰλ. ὅθεν, τὸ Βοιώτιον, ᾆσμα τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐπενόησεν ὁ Τέρπανδρος, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 14. καὶ οἱ Βοιώτιοι, ταὐτ. τῷ Βοιωτοί, Ὁμηρ.

Βοιωτίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βοιωτίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Βοιωτίαν ἀνήκουσα, ἡ Βοιωτὶς πόλις. Ξενφ. καὶ Οὐσιαστικ. ἡ Βοιωτίς, προσωπικ. γυνή, ἡ κάτοικ. τῆς Βοιωτίας. — 2) ἡ Βοιωτίς, ἤτοι γῆ, = Βοιωτία, Ἀπολλόδ. γ', 5, 5.

Βοιωτός, ὁ. Ὁ Κάτοικος τῆς Βοιωτίας, Ὁμ. Ἰλ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἄρνης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἀδελφὸς Αἰόλου τοῦ νεωτέρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, κατὰ Διοδ. Σικ. ὠνομάσθησαν Βοιωτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἄρνης καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Βοιωτίας. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἰτωνοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμφικτύονος, ὅστις κυριεύσας τὴν χώραν τῆς Βοιωτίας ἐκάλεσεν αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του, πρότερον Ἀονίαν λεγομένην, Παυσ. θ'. — 4) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. Μειδ.

Βόλβη λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, ἥτις καὶ Πρασιὰς ἐκαλεῖτο, Ἡροδ. τανῦν, Σι'ρεσαίσσι. Αἰσχ. Περσ. Θουκ. α', 58. παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Πόλις Βόλβη.

Βολβιτίνη, ἡ Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Βολβιτίνου στόματος τοῦ Νείλου, τανῦν Ῥοσσέττη. ὅθεν, Βολβιτίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βολβίτινος, ίνη, ινον. Τῆς Βολβιτίνης ἢ εἰς τὴν Βολβιτίνην ἀνήκων, τὸ Βολβίτινον στόμα, ἓν ἐκ τῶν στομίων τοῦ Νείλου ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ σχηματίζον μίαν μεγάλην χειροποίητον διώρυχα, Ἡροδ.

Βολίνα, ἡ (ι). Νύμφη τις, ἥτις ἀποφεύγουσα τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη· ἀπ' αὐτῆς λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Βολίνα, Παυσ.

Βολίνα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. καὶ Βολίνη, ἡ, Στέφ. Βυζ.

Βολιναῖος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βολίνης, Παυσ. ζ'. 23.

Βόλισσος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς, Θουκ καὶ Βολισσός, ἡ, Στεφ.

Βολογεσός, Στέφ. Βυζ. ἴδε Οὐολόγεσος.

Βομβύκη, ἡ. Αὐλήτριά τις, θυγάτηρ ἢ δούλη τοῦ Πολυβώτου, Θεόκρ. Εἰδ ι', 26.

Βορεάδης, ου, ὁ. πληθ. Βορεάδαι, οἱ. Δύω υἱοὶ τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κάλαϊς.

Βορέας, ου, ὁ. ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Βορέης, συνῃρμ. Βορῆς. Ἡροδ. Ἀττικ. Βορρᾶς. Υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 379. ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὴν Θράκην, διὸ καὶ ὅσοι κατῴκουν ἀρκτικώτεροι τῆς Θράκης, ἐκαλοῦντο ἐν γένει ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπερβόρειοι· ἁρπάσας δὲ τὴν Ὠρείθυιαν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην, Κάλαϊν καὶ τὴν Κλεοπάτραν γυναῖκα τοῦ Φινέως· ἀδελφοὶ τοῦ Βορέου ἦσαν ὁ Ἕσπερος, Ζέφυρος καὶ Νότος, διὰ τῶν ὁποίων παρίστανον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες προσωποποιημένους τὰς διαφόρους μεταλλαγὰς τῶν ἀνέμων· πρὸ πάντων ὁ Βορέας ἐλατρεύετο ὡς εὐεργετικώτατος καὶ εὐαρεστότατος ἄνεμος, ἔχων καὶ ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡροδ. 7, 189.

Βορεάς, άδος, ἡ· Ἰωνικ. Βορεϊάς, ποιητικ. Βορηϊάς, Βορηΐς. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου.

Βορεῆτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βορέου ἢ Βόρειος, Διον. Περ. 565.

Βόρειος, α, ον, καὶ Βόρειος, ὁ, ἡ, ον. Βορεινὸς ἢ εἰς τὸν Βορέαν ἀνήκων, — 2) ὁ Βόρειος λιμήν, οὕτως ἐκαλεῖτο λιμήν τις ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 2, 4.

Βορηϊάδης, ου, ὁ· ποιητικ. ἀντὶ Βορεάδης, Ἀντιπ. Θεσ. 36.

Βορηϊάς, άδος, ἡ· ποιητικ. ἀντὶ Βορεάς.

Βορήϊος, ίη, ϊον, Ἰωνικ. ἀντὶ Βόρειος. Ἐκ τοῦ Βορέου, οἱ Βόρειοι υἷες, οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου, ὁ Ζήτης καὶ Κάλαϊς. — 2) ἀντὶ τοῦ Ἀρκτικός, ἡ Βορηΐη θάλασσα, = Μεσόγειος θάλασσα, Ἡροδ. 2, 32, 159. ἐν δὲ 4, 37. = Πόντος Εὔξεινος.

Βόρης, ου, ὁ. Εἷς τῶν συμμάχων τοῦ Ἀνταίωνος. Ἀπολλόδ. γ'. 4. 4.

Βορικάδης, ου, ὁ. Εὐρυτόνος τις παρὰ Θουκ.

Βορραῖος, καὶ Βόρρειος, α, ον, = Βόρειος, αἱ Βόρρειαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν πλησίον τῶν Προιτίδων πυλῶν, ἥτις καὶ ἄλλως Ὕψισται ἐλέγετο, Αἰσχ.

Βορσίππη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο καὶ μία τις

θρησκευτική αἵρεσις τῶν παλαιῶν Χαλδαίων, Στράβ. — κατὰ Anville, ἡ νῦν Σομαβὰτ λεγομένη.

Βορυσθένης, ου, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Εὐρώπης, ῥέων διὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, τανῦν Νείπερος, Dnieper, Ἡρόδτ. ὅθεν, Βορυσθενείτης, ου, Ἰωνικ. Βορυσθενείτης, Ἡρόδτ. συνήθ. δὲ ὁ Βορυσθενίτης, θηλ. Βορυσθενῖτις, ιδος, ἡ, ὁ περὶ τὸν ποταμὸν Βορυσθένην κατοικῶν, Ἡρόδτ. — 2) = Βορυσθενίς, Στράβ.

Βορυσθενίς, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὑπάνιος ποταμοῦ εἰς τὸν Βορυσθένην, ἀρχαία, πλουσία καὶ ἐμπορική, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν Μιλήσιοι, Ἡρόδτ. 4, 78. διὸ καὶ κτίσμα Μιλησίων ἐλέγετο, ὅτι δὲ καὶ Ὀλβία καί, τὸ Βορυσθενειτέων ἐμπόριον, Ἡρόδτ. Πτολ. ὅθεν Βορυσθενεῖται, οἱ κατοικ. καὶ Ὀλβιοπολῖται.

Βορυσθενίτης, ου, ὁ, ἴδε Βορυσθένης.

Βοσποριανοί, οἱ, καὶ Βοσπορικανοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Βοσπόρου, ἰδίως δὲ οἱ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κατὰ Στράβ. οἵτινες ὤκουν οὗτοι μέρος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ μέρος εἰς τὴν Εὐρώπην.

Βοσπόριος, ία, ιον. Τοῦ Βοσπόρου ἢ εἰς τὸν Βόσπορον ἀνήκων, Βοσπόριοι ποταμοί, ὁ Ἑλλήσποντος, Σοφοκλ. καί, οἱ Βοσπόριοι = Βοσποριανοί, Στράβ.

Βοσπόριχος, ὁ. Ἱερεύς τις τοῦ Βυζαντίου, Δημοσθ.

Βοσπορίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Βοσπόρου ὤν, ὁ κάτοικος τοῦ Βοσπόρου, Στέφ. Βυζ.

Βόσπορος, ὁ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφοροι πορθμοὶ τῆς θαλάσσης, ἐξαιρ. δέ, ὁ Θρᾴκιος Βόσπορος, ὁ χωρίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν μεταξὺ τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος ἦν 120 σταδίων, τὸ δὲ μεγαλήτερον πλάτος 14 σταδίων, τανῦν Κατάστενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἡρόδτ. 4, 83. ὅτε δὲ καὶ ἁπλῶς Βόσπορος, Αἰσχύλ. Πρ. 720. ὠνομάσθη δὲ Βόσπορος ἀπὸ τοῦ βοῦς καὶ πόρος, ὅτε ἡ Ἰὼ θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος ἐπέρασεν αὐτὸν καθημένη ἐπὶ τοῦ βοός, Ἀπολλδ. β', 1. — 2) ὁ Κιμμέριος ἢ Κιμμερικὸς Βόσπορος, τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Μαιῶτις λίμνη μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τανῦν, τὸ στενὸν τοῦ Καφφᾶ· ἔλαβε δὲ καὶ τοῦτο τὴν ὀνομασίαν Βόσπορος ἀπὸ τῆς διαβάσεως τῆς Ἰοῦς, Αἰσχ. Ἡρόδτ. 4, 12. Στράβ. — 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ παράλια τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, τὰ ὁποῖα τὸ πάλαι διῳκοῦντο ἀπὸ ἰδίους βασιλεῖς, Δημ. Λεπτ.

Βόσπορος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, κατὰ Πλίν. = Παντικαπαῖον, ἴδε Οὐόλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 467.

Βοστρηνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, Διον. Περ. 913.

Βότρυς, υος, ἡ, Botrus. Πόλις τῆς Φοινίκης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βηρυτοῦ, τανῦν χωρίον Βάτρον, Πολύβ. Στράβ.

Βοττία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Λυδία ποταμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. συγκατατάττει εἰς τὴν Πιερίαν· ἐκατοικεῖτο δὲ ὑπὸ ἀποίκων Ἀθηναίων, Πολύβ.

Βοττιαία, ἡ· = Βοττία, Θουκ. β', 100.

Βοττιαιίς, ίδος, ἡ· = Βοττία, Ἡρόδτ. 7, 123.

Βοττιαῖοι, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Βοττίας, Ἡρόδτ. Θουκ.

Βοττικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Βοττίαν χώραν ἀνήκων, καί, ἡ Βοττικὴ γῆ, = Βοττία, Θουκ.

Βούβαρης, ου, ὁ. Πέρσης τις υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, Ἡρόδτ.

Βούβαστις, ιος, ἡ. Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, θυγάτηρ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων Ἄρτεμιν, παριστανομένη ὡς θεὸς τῆς Σελήνης καὶ ἔχουσα ὡς παράσημον αὐτῆς τὸ ζῶον γαλλῆν· ἐλατρεύετο δὲ μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πομπὴν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἐπροσφέροντο εἰς αὐτὴν καὶ ἀνθρώπιναι θυσίαι, Ἡρόδτ. 2, 60, 156. Πλουτ. Ἰσ. Ὀσ. — 2) = Βούβαστος, Ἡρόδτ. 2, 67.

Βούβαστος, ἡ. Πρωτεύουσα τοῦ Βουβαστίτου Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Βουβάστιος, τανῦν, Βάστα· Στράβ. ὅθεν, Βουβαστίτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Οὕτως, ὁ Βουβαστίτης Νομός, Στράβ.

Βουδεία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τῆς ἐν Θετταλίᾳ πόλεως Βούδειον κληθείσης. Στεφ. Βυζ.

Βούδειον, τό. Πόλις τῆς Φθίας ἐν Θετταλίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 572, καί, ἡ Βούδεια, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Βούδειος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βούδειον ἐν Φθίᾳ, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ.

Βουδῖνοι, οἱ. Λαὸς Νομαδικὸς τῆς Εὐρώπης, διάφορος κατὰ τὰ ἤθη ἀπὸ τοὺς Σκύθας, κατοικῶν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ συνορεύων ἀρκτικῶς μὲ τοὺς Σαυρομάτας, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῶν Πολλωνῶν, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γελωνοὶ ἐκαλεῖτο, Ἡρόδ. 4, 21, 123.

Βούδιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατὰ Λαρχέρον, πρὸ δυσμὰς τῶν πηγῶν τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ, Ἡρόδτ. 1, 101.

Βούδορον, τό, καὶ Βούδωρον, Στέφ. Βυζ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἀπέναντι τῶν Μεγάρων, Θουκ. β', 93. — 2) Ἔτι καὶ φρούριόν τι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκρωτηρίου, Θουκ. β', 94.

Βούδορος, ὁ. Ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Στράβ.

Βουθρωτόν, τό, καὶ Βουθρωτός, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἠπείρου μὲ λιμένα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγίνετο συνήθως ὁ εἰς Ἰταλίαν διάπλους, τανῦν Βούτρωτον, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βουθρώτιος, ὁ κάτοικ.

Βουκέφαλα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ περιφήμου ἵππου του Βουκεφάλου, ὅστις ἀπέθανεν ἐνταῦθα ὑπὸ γήρατος, Ἀῤῥ. Ἀνάβ. ε', 29. 8. Βουκεφαλία, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Βουκεφάλεια, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Ἄκρα τις ἐξέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ.

Βουκεφάλας, α, ὁ, Μακεδ. ἀντὶ Βουκέφαλος. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ περιβόητος ἵππος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἠγόρασε δεκατρία τάλαντα, εἴτε διότι ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ὡμοίαζε μὲ κεφαλὴν βοός, τὸ ὁποῖον συμβαίνει συνήθ. εἰς τοὺς ἐξαιρέτους ἵππους τῆς Θεσσαλίας, ἢ κατὰ Στράβ. διότι εἶχε πλατὺ μέτωπον. Εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, εὑρεθεὶς εἰς πολλὰς μάχας, ἔμαθεν νὰ ὁρμᾷ ἀφόβως εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν, φέρων ἐπ' αὐτοῦ τὸν δεσπότην του, τὸν ὁποῖον καὶ πολλάκις ἔσωσεν ἐκ τῶν ἐπικειμένων κινδύνων· τελευταῖον δὲ εἰς τὴν κατὰ τοῦ Πώρου μάχην πληγωθεὶς θανατηφόρως καὶ ὢν ἤδη γηραιὸς καὶ ἐξηντλημένος, ἀπέθανεν τὸν τριακοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, Πλουτ. Ἀλέξ. Ἀῤῥιαν.

Βουκολίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, Ὅμ.

Βουκολικός, ή, όν. Τοῦ Βουκόλου, τὸ Βουκολικὸν στόμα, ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Μενδησίου, πιθαν. τὸ παρὰ Στράβ. Φατμητικὸν στόμα, Ἡρόδτ. 2, 17. — 2) τὸ Βουκολικὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀφρικῆς καὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ κείμενον δυτικῶς τῶν Λιβυκῶν ὀρέων, Πτολ. δ', 4.

Βουκολίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς μὲ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολλδ. γ', 8. 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Νύμφης Καλύβης, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀβαρβαρέας νύμφης τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 22. Ἀπολλδ.

Βουκολίων, ωνος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας, Θουκ. καὶ Βουκολεών, ῶνος, ἡ. Παυσ.

Βούκολος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλδ. β', 7, 8. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Ἀπολλδ. γ', 10, 5.

Βουλαγόρας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις Ἀλωπεκεύς, Δημ. Στεφ.

Βουλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Βουλιμεῖς, οἱ, ἴδε Βυλλίονες.

Βοῦλις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νικολάου, Σπαρτιάτης, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ συμπολίτου του Σπερθίου πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, ἐπρόσφερεν ἑαυτὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον πρὸς ποινὴν ὑπὲρ τῶν φονευθέντων ἐν Σπάρτῃ πρέσβεων τοῦ Δαρείου, ἀλλ' ὁ Ξέρξης ἀπέπεμψεν ἀμφοτέρους ὀπίσω μὴ θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὴν παράβασιν τοῦ ἐθνικοῦ δικαιώματος, χύνων αἷμα ἀθῷον, Ἡρόδτ. 7, 134. Βορθ. Ἀσπχ.

Βοῦλις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀρεινὴ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Παυσ. Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Βουλεία παρὰ Πτολ. ὅθεν, Βουλιεῖς, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βουλλίς, ἴδε Βυλλίς.

Βούμωδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Γαυγαμήλων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, τανῦν Σχιασίρ, Ἀῤῥιαν. δ', 8. καὶ ϛ', 11. ἔνθα Βούμαδος καὶ Βούμηδος ἄλλως γράφ. Bumodus, Curt.

Βουναία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἥρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Βούνου υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἤγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἕνα ναὸν ἐν Κορίνθῳ, Παυσ. β', 4.

Βοῦνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀλκιδαμείας, βασιλεύσας εἰς τὴν Κόρινθον ἐν διαστήματι τῆς ἀπουσίας τοῦ Αἰήτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ κτίσας ἐνταῦθα ἕνα ναὸν τῆς Βουναίας Ἥρας, Παυσ. β', 3.

Βούπαλος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Ἱππῶναξ ἐλοιδόρει εἰς τὰ ποιήματά του, Ἀριστφ. Λυσ. 362. ὅθεν Βουπάλειος, ὁ, ἡ, ον, Φιλοπ. Θεσσ. 83.

Βουπορθμός, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος.

Βουπράσιον, τό. Πόλις ἀρχαία καὶ χώρα τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, ἥτις ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Βουπρασίου ἡγεμόνος τινὸς ἐγχωρίου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 615. Λ, 756. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο οὕτω μόνον ἡ χώρα· ὅτι δὲ καὶ ποταμός τις αὐτόθι, κατὰ Στέφ. Βυζ. Βουπρασιεύς, ὁ κάτοικ.

Βοῦρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλίκης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Βοῦρα, Παυσ. ζ', 25.

Βοῦρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, ἥτις ὡς λέγεται κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης· Ἡρόδτ. Στράβ. ὅθεν, Βουραῖος, ὁ κάτοικ.

Βουρδίγαλα, ἡ. Bourdigala. Πρωτεύουσα τῶν Βιτουρίγων ἐν τῇ Ἀκουιτανικῇ Γαλλίᾳ, περίφημος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ἐμπόριον, τανῦν Bourdeaux, Στράβ.

Βούρινα, ἡ (Βουρίνα). Κρήνη τις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 6.

Βουσαί, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας κατοικῶν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, Ἡροδτ. 1, 101.

Βούσιρις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λυσιανάσσης, ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περιβόητος διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἀπανθρωπίας καὶ τυραννικὰς πράξεις, ὅστις συλλαμβάνων ὅλους τοὺς ξένους, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν ἐπικράτειάν του, ἐθυσίαζεν αὐτοὺς εἰς τὸν Δία κατὰ παραγγελίαν μαντείας τινὸς Θρασίου ἐκ Κύπρου· τελευταῖον δὲ πιάσας καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐν ᾧ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν βωμὸν διὰ νὰ τὸν σφάξῃ, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν του Ἀμφιδάμαντα, Ἀπολλδ. β', 5, 11. Πλουτ. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Αὐτομάτης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλδ.

Βούσιρις, ιδος, Ἰωνικ. ιος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, ἔχουσα ἕνα μέγαν ναὸν τῆς Ἴσιδος, εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεον πολλοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν πρὸς λατρείαν τῆς θεοῦ ταύτης, τανῦν Βουσίρ, Ἡροδτ. 2, 59. Στράβ. ὅθεν, Βουσιρίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπιθ. ὁ Βουσιρίτης Νομός, Ἡροδτ.

Βοῦσος, ἡ, Διον. Περ. 457. = Ἔβουσος.

Βουτάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Τελέοντος, ἐπίσημος καὶ ἀρχαία γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐλέγοντο συνήθως οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ Ἐτεοβουτάδαι, Παυσ. Ἡσύχ. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Βούτη, ἡ, ἴδε Βουτώ.

Βούτης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τελέοντος καὶ τῆς Ζευξίππης ἢ τοῦ Πανδίονος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πανδίονος ἔγινεν ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, παραδόσας καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα. Κατὰ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 95. καὶ Ἀπολλδ. α', 95. ἐγέννησεν οὗτος ἐκ τῆς Ἀφροδίτης τὸν Ἔρυκα ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας.

Βουτώ, οῦς, ἡ, Αἰγ. Βουτοῦν. Μία τῶν πρώτων θεοτήτων παρ' Αἰγυπτίοις, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Λητὼ τῶν Ἑλλήνων, τῆς ὁποίας ὁ περίφημος ναὸς καὶ τὸ Μαντεῖον ἦσαν εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς κάτω Αἰγύπτου, Ἡροδτ. 2, 156. Αἰλ.

Βουτώ, οῦς, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου παρὰ τῇ Βουτικῇ λίμνῃ, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ μαντεῖον τῆς θεᾶς Βουτοῦς ἢ Λητοῦς Ἡρόδτ. 2, 155. ἡ Βοῦτος, Στράβ. καὶ Βούτη, Αἰλ. — 2) Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐκτὸς τοῦ Δέλτα πλησίον τῆς Ἀραβίας, αἰθαν. ἡ Βουτὸν ἐν ἱερ. Γραφ. Ἡροδτ. 2, 75. τανῦν Ἐλ-Βουείβ· ὅθεν Βουτικός, ή, όν, τῆς Βουτοῦς, ἡ Βουτικὴ λίμνη, λίμνη πλησίον τῆς πόλεως Βουτοῦς, Στρβ. καὶ Βουτοΐτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Βουφάγος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ.

Βουφράς, άδος, ἡ. Νῆσος ἢ λιμὴν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, μεσημβρινῶς τῆς Πύλου, Θουκ. δ', 118. Κατὰ Mannert ἄκρα τις ἐξέχουσα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.

Βουφόνια, τά. Ἑορτὴ τῶν Διπολιείων, ἴδε Διπόλια, Ἀριστφ. Νεφ. 981.

Βουχαίτιον, τό, Στράβ. = Βούχετα, ἡ.

Βούχετα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς χώρας τῶν Κασσωπαίων ἐν τῇ Ἠπείρῳ, Δημ. Ἀλον.

Βραγχίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βράγχου, ἔχοντες κατὰ κληρονομίαν τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ἑνὸς ναοῦ καὶ μαντείου κειμένου πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἐλατρεύοντο ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, Ἡροδτ. 1, 158. Στράβ. — 2) Αἱ Βραγχίδαι, ὁ τόπος ὅπου ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, θηλ. παρ' Ἡροδτ. 1, 92, 159. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃσι, καί, τὸ ἐν Διδύμοισι, Ἡροδτ. 6, 19. Ἐλέγετο δὲ ὅτι συνεστάθη τὸ μαντεῖον τοῦτο ὑπὸ τοῦ Βράγχου καὶ ἦν τὸ ἐπιστημότερον ἐκ τῶν ἀρχαίων μαντείων μετὰ τὸ ἐν Δελφοῖς.

Βράγχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς Μιλησίας γυναικός, γεννηθεὶς ἐν Μιλήτῳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μάντεων, διδαχθεὶς παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικήν, ἔχων τὸ χρηστήριόν του ἐν Διδύμοις· ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Βραγχιδῶν ἱερέων. Λουκ. Συρ. Θε. Παυσ. Στραβ.

Βραισία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα Βασιλέως τῆς Κύπρου καὶ τῆς Μεθόρμης, ἀποθανοῦσα ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀπολδρ. γ', 14, 3.

Βρασιαί, αἱ· ἴδε Πρασιαί.

Βρασίδας, ου, ὁ. Περίδοξος στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Τέλλιδος, ἀποθανὼν νικητὴς εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει μάχην κατὰ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. ὅθεν, Βρασίδειος, α, ον, τοῦ Βρασίδα, Θουκ.

Βρασίδεια, τά. Ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ τελουμένη δι' ἐτησίων ἀγώνων πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Βρασίδα. Θουκ. ε'. Παυσ. Λακ. 14.

Βρασίλας, α, ὁ. Ὄνομα ἀρχαίου τινὸς Ἥρωος ἐν τῇ νήσῳ Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 11. ἀμφβλ.

Βραυρώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πιττακοῦ βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ, Θουκ.

Βραύρων, ωνος, ὁ. Παλαιός τις Ἥρως ἐν Ἀττικῇ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ χωρίον Βραυρών, Στέφ. Βυζ.

Βραυρών, ῶνος, ὁ. Κώμη ἀρχαία τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, Ἡροδ. 4, 145. ὅθεν Ἐπίρρ. Βραυρῶνάδε, εἰς τὸν Βραυρῶνα, Ἀριστφ. καί, Βραυρῶνι, ἐν τῷ Βραυρῶνι, Στέφ. Βυζ.

Βραυρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Βραυρῶνος ἢ εἰς τὸ χωρίον Βραυρῶνα ἀνήκων· ὅθεν, ἡ Βραυρωνία, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ἐν Βραυρῶνι ἀρχαίου αὐτῆς Ναοῦ, Εὐριπ. καί, τὰ Βραυρώνια, ἑορτὴ ἥτις ἐπανηγυρίζετο κατὰ πενταετηρίαν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Βραυρῶνι, καθ' ἣν ἔψαλλον μίαν ῥαψῳδίαν ἐκ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου καὶ ἔθυον μίαν αἶγα. Ἀριστφ. Λυσ. 849.

Βραχμᾶνες, οἱ, ἑνικ. Βραχμάν, ᾶνος, ὁ· Bramines. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ φυλὴ τῶν ἱερέων καὶ σοφῶν τῶν Ἰνδῶν, ἥτις ἄλλως καὶ γυμνοσοφισταὶ ἐλέγετο, Στραβ. — κατὰ Λουκ. καὶ Ἀρριαν. ἐσχημάτιζον οὗτοι ἐν ἴδιον ἔθνος καὶ κατῴκουν ὡς φαίνεται ἰδιαιτέραν χώραν ὡς οἱ παρ' Ἰουδαίοις Λευῖται λεγόμενοι, Ἀρριαν. Ἀναβ. ϛ', 7. Λουκ.

Βρένθη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Βρενθεάτου ποταμοῦ, οὖσα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Παυσαν. εἰς ἐρείπια, Παυσ.

Βρέννος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Γάλλων, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὸ 360 ἔτος πρὸ Χρ.

Βρεντέσιον, τό· καὶ Βρεντήσιον, Brundusium. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαλεντινῶν, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ μιᾶς ἀρχαίας ἀποικίας Κρητῶν· ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πολυάνθρωπος καὶ ἐμπορική, ἔχουσα λιμένα ἐπιτήδειον, ἀπ' ὅπου ἐγίνετο συνήθως ἡ ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἤπειρον διάβασις, τανῦν Brindisi, Ἡροδτ. 4, 99. Πολύβ. Βρεντήσιον εὕρηται παρὰ Πλουταρ. καὶ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Βρεντεσῖνος, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Βρέντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Βρεντήσιον, Brindisi. Στέφ. Βυζ.

Βρεττανία καὶ Βρετανία, Britannia. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι τὴν μεγάλην νῆσον, ἥτις περιλαμβάνει τανῦν τὸ Βασίλειον τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, κειμένην ἀρκτικῶς τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀλλβίων, Albion ἐλέγετο. Ἦν δὲ αὐτὴ ἡ νῆσος ὀλίγον γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας· πρῶτοι οἱ Φοίνικες ἤρχισαν νὰ πλέωσιν ἀρχαιόθεν εἰς αὐτήν, μετερχόμενοι ἐμπόριον τοῦ Κασσιτέρου, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον ἄφθονον ἐκ τῆς χώρας ταύτης, διὸ καὶ ὠνομάσθη ὑπ' αὐτῶν Νῆσος Κασσιτερίς, ἢ Κασσιτερίδες νῆσοι· ὕστερον δὲ ἦλθον εἰς αὐτὴν καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, καὶ ἐφεξῆς οἱ Ἕλληνες πλέοντες ἐκ τῶν Γαδείρων· τελευταῖον δὲ ἔγινεν γνωστοτέρα ἡ νῆσος αὐτὴ διὰ τῆς εἰς αὐτὴν ἐκστρατείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου περὶ τὸ 55 ἔτος πρὸ Χρ. καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἦσαν ἔτι εἰς ἄκρον ἄγριοι καὶ ἔχοντες τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἤθη καὶ τὸν χαρακτῆρα μὲ τοὺς Κελτούς, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς κτηνοτροφίας, καὶ κατοικοῦντες εἰς πετρώδεις καὶ αὐτοφυεῖς οἰκίας, ἐνδεδυμένοι μὲ δέρματα θηρίων· ἐπὶ δὲ Καίσαρος Κλαυδίου ἐσύστησαν ἐνταῦθα οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἰδίας ἀποικίας, διαιρέσαντες τὴν νῆσον εἰς Ῥωμαϊκὴν Βρεττανίαν καὶ εἰς Βάρβαρον Βρεττανίαν. Ἡρδτ. Στράβ. δ'. Πτολ. β'. Μέλ. 3. ὅθεν Βρεττανικός, ή, όν, τῆς Βρεττανίας ἢ εἰς τὴν Βρεττανίαν ἀνήκων· αἱ Βρεττανικαὶ νῆσοι, Πολύβ. — 2) Βρεττανίς, ίδος, ἡ, καὶ Βρετανίς, ἡ, τῆς Βρεττανίας, ἢ εἰς τὴν Βρεττανίαν ἀνήκουσα· (διὰ τοῦ ττ εὕρηται παρὰ Πολυβ. Στράβ. Ἡρωδν. ὀρθογρ. μέντοι δι' ἑνὸς τ, Διον. Περ. 566.)

Βρεττανός, καὶ Βρετανός, ὁ. Κάτοικος τῆς νήσου Βρεττανίας, Πολύβ. Διον. Περ. 284.

Βρεττία, ἡ. Bruttium. Ἐπαρχία τῆς κάτω Ἰταλίας, τανῦν Καλαυρία λεγομένη, Στράβ. — ἔτι δὲ καὶ Βρουττία, ἡ, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Βρεττιανός, ή, όν, τῆς Βρεττίας, καί, ἡ Βρεττιανή, = Βρεττία, Πολύβ.

Βρέττιοι, οἱ, Bruttii. Ἔθνος τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ Βρεττίᾳ, ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τῶν Λευκανῶν, Πολύβ. Στράβ. Βρέντιοι, οἱ, παρὰ Διον. Περ. 363. καὶ Βρούττιοι, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ Βρύττιοι, Ἀππιαν.

Βρέττος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Βρεττία, Στέφ. Βυζ.

Βρεῦκοι, οἱ, Breuci. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων λαῶν τῆς Παννονίας, κατοικῶν μεταξὺ Βοσνίας καὶ Σαύου ποταμοῦ, Στραβ.

Βρευκόμαγος, ου, τό. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἀπέχουσα δύο μίλια τοῦ Ἀργεντοράτου (Strassburg), τανῦν χωρίον Brumpt καλούμενον, Πτολ. β', 6. ἔτι καὶ Βροκόμαγον, Brocomagus, παρ' Ἀμμιαν.

Βριαντική, ἡ. Χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὸν Λίσσον ποταμόν, νοτιοανατολικῶς τῆς Σαμοθρᾴκης, πρότερον Γαλαϊκὴ καλουμένη, Ἡρόδτ. 7, 108.

Βριάρεως, ὁ (⏑⏑⏑–). Γίγας ἑκατόγχειρ, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν θεοὶ ἐκάλουν Βριάρεων, οἱ δὲ θνητοὶ Αἰγαίωνα, Ὁμ. Ἰλ. Α, 403. Ἀπολλδρ. καὶ Ὀμβριάρεως, Ἡσδ. Θεογ. 617. καὶ Βριαρεύς, έως, Καλλμ. ἴδε Αἰγαίων. — ὅθεν, Βριάρεω στῆλαι, προτέρα ὀνομασία τῶν Ἡρακλέους στηλῶν, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ε', 3.

Βρίγαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικοῦν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας αὐτῆς μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Βίργου (Barow) καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (St. Hellen) Πτολεμ. β', 2.

Βριγάντιον, τό, **Brigantium Flavium.** Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ὡραίων πόλεων τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, τανῦν Corunna λεγομένη, Στράβ.

Βρέγες, οἱ, = Βρύγες, ὅπερ ἴδε.

Βριγάντιοι, οἱ, **Brigantii.** Ἔθνος Γερμανικὸν τῆς Οὐϊνδελικίας, κατοικοῦν περὶ τὴν νῦν Κωνσταντίαν λίμνην, Πτολμ.

Βρικιννίαι, αἱ. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας πλησίον τῆς πόλεως Λεοντίνης, Θουκυδ. ε', 4. καὶ, Βρικιννία, Στέφ. Βυζ.

Βριλησσός, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι, κείμενον ἀρκτικῶς· Θουκδ.

Βριμώ, οῦς, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἑκάτης, διὰ τὸ προξενεῖν σέβας καὶ τρόμον εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ διὰ τὸ ἐγείρειν φρίκην ἐν καιρῷ νυκτὸς βρέμουσα καὶ κρότον ποιοῦσα, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 862.

Βριξία, ἡ, **Brixia.** Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας οὖσα τὸ πάλαι Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τανῦν Brescia, Στράβ.

Βρισαῖος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ἀπὸ τῆς νύμφης Βρίσης, ἥτις λέγεται ὅτι ἀνέθρεψεν αὐτόν, Στέφ. Βυζ.

Βρισηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βρίσου, ἡ ἄλλως Ἱπποδάμεια καλουμένη, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀγαμέμνων δυναστικῶς τοῦ ἀφῄρεσεν, Ὁμ. Ἰλ. Α, 184.

Βρίσης, εως. Ἐπικ. ῆος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ἢ κατ' ἄλλους ἱερεὺς ἐν τῇ Λυρνησσῷ πόλει, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς κατεπόρθησε καὶ ἔλαβεν αἰχμάλωτον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βρισηΐδα ἢ Ἱπποδάμειαν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 689. Α, 184.

Βριτόμαρτις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κάρμης κόρης τοῦ Εὐβούλου ἐκ Κρήτης· ἥτις λέγεται εὗρε τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, δι' ὃ ἐπωνομάζετο καὶ Δίκτυννα τοῖς συνωδεύουσα ἀεὶ τὴν Ἄρτεμιν εἰς τὰ κυνήγια· ἐτιμᾶτο δὲ ὑπὸ τῶν Κρητῶν μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα καὶ ἴδιον ναὸν ἐν τῇ πόλει Κυδωνίᾳ. Καλλμ. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῆς Νύμφης Βριτομάρτιος, τὴν ὁποίαν ἔσωσεν διωκομένην ὑπὸ τοῦ Μίνωος Βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς αὐτήν· ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἡ Ἄρτεμις ἐξαιρ. εἰς τῆς νήσου Κρήτης καὶ ἐλογίζετο ἔφορος καὶ προστάτις τῶν λιμένων, Παυσ. (τινὲς ἐτυμολογ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ βριτὺ ἤτοι πλήρης εὐλογίας, καὶ μάρτις, κόρη.)

Βρόγγος, ὁ. Ποταμὸς τις ἐν Μυσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, τανῦν, Σαῦος, ἢ Μοραύας, Ἡροδτ. 4. 49.

Βρόμιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ κρότου τῶν βροντῶν καὶ κεραυνῶν μὲ τοὺς ὁποίους ἦλθεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Σεμέλην, ὅτε αὕτη ἦν ἔγκυος μὲ τὸν Βάκχον, ἢ ἐκ τοῦ κρότου καὶ τῆς βοῆς, τὴν ὁποίαν ἔκαμνον ἐν καιρῷ νυκτὸς αἱ Βάκχαι, περιπλανώμεναι εἰς τὰ ὄρη, Αἰσχυλ. Διοδ. Σικ. ὅθεν, Βρόμιος, ία, ιον· τοῦ Βρομίου ἢ Βάκχου, καί, Βρόμιος χάρις, ἡ Ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, Ἀριστφ. Νεφ. 308. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναῒς Ἐρατώ, Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Βροντεύς, έως, ὁ Πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύθη ἡ Κλυταιμνήστρα πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Παυσ β', 22.

Βρόντης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Κυκλώπων, Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολδρ.

Βρούκτεροι, οἱ, **Bructeri.** Ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀμασίαν ποταμόν, (Ems) οἵτινες πολεμοῦντες ἀεὶ κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἠφανίσθησαν τελευταῖον ὑπ' αὐτῶν· Στράβ.

Βροῦτος, Λ. Ἰούνιος. Υἱὸς τοῦ Μ. Ἰουνίου καὶ τῆς θυγατρὸς Ταρκυϊνίου τοῦ πρώτου, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐφονεύθη ὑπὸ Ταρκυϊνίου τοῦ Σουπέρβου λεγομένου· ὁ Βροῦτος προσποιηθεὶς κατ' ἀρχὰς τὸν παράφρονα, ἀπέφυγε τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ τυράννου, τελευταῖον δὲ μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τῆς Λουκρετίας, γυναικὸς τοῦ ἐξαδέλφου του Κολλατίνου, διὰ τὴν προξενηθεῖσαν κατ' αὐτῆς ἄτιμον βίαν, ἀπὸ μέρος τῶν ἐν Ῥώμῃ συγγενῶν τοῦ Βασιλέως, συνομόσας μετ' ἄλλων τινῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων καὶ γενόμενος ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν τυράννων ἐπιχειρήσεως, ἐδίωξεν κατὰ κράτος ἐκ τῆς Ῥώμης τοὺς Ταρκυϊνίους μεθ' ὅλων αὐτῶν τῶν συγγενῶν καὶ ὀπαδῶν, καταργήσας καὶ αὐτὴν τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν, ἀντὶ τῆς ὁποίας ἐσύστησεν οὗτος πρῶτος τὴν ἐτήσιον Ὑπατικὴν ἐξουσίαν, ὑπατεύσας πρῶτος μετὰ τοῦ Κολλατίνου, τὸ 510 πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν αὐτῶν Ταρκυϊνίων, οἵτινες ἐζήτουν νὰ ἐπανακτήσωσι τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἐφονεύθη, μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἄρου υἱοῦ τοῦ Ταρκυϊνίου Σουπέρβου· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, θρηνούμενος ἐπὶ ὁλόκληρον χρόνον ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ γυναικῶν. — 2) Βροῦτος ὁ Νεώτερος, Μάρκος Ἰούνιος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου ἐλογίζετο καὶ υἱὸς διὰ τὴν μυστικὴν σχέσιν, τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε μετὰ τῆς Σερβιλίας μητρὸς τοῦ Βρούτου, δι' ὃ καὶ ἠγάπα αὐτὸν μεγάλως κατ' ἀρχὰς ὁ Καῖσαρ, ἐπιτρέψας εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Ἡγεμονίαν τῆς Μακεδονίας· ὕστερον δὲ συνομόσας μετὰ τοῦ Κασσίου καὶ ἑλκύσας πρὸς τὸ μέρος του πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐξόχων πολιτῶν, ἐπεβουλεύθη τὸν Καίσαρα, ὅτε ἤδη ἔμελλεν οὗτος ν' ἀναγορευθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς Βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁρμήσας μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συνωμοτῶν, κρατῶν ἐν ἐγχειρίδιον εἰς τὴν χεῖρα, τὸν ἔσφαξεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τῶν βουλευτῶν, τὸ 44 ἔτος πρὸ Χρ.

Βρουττία, ἡ, = Βρεττία, Στέφ. Βυζ.

Βρούττιοι, οἱ, = Βρέττιοι, Στέφ. Βυζ.

Βρυάνιον, τό. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, πιθαν. κειμένη πλησίον τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ, Στράβ.

Βρύαξις, εως, ὁ. Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, τοῦ, ὁποίου ὑπῆρχον διάφοροι κολοσσοὶ γεγλυμμένοι ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ.

Βρύγαι, οἱ, καὶ **Βρίγες**. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν πλησίον τῆς Μακεδονίας, Ἡροδτ. 6, 45. Στράβ. καθ' Ἡροδτ. 7, 73. Μεταβάντες ἐξ αὐτῶν πολλοὶ εἰς τὴν Ἀσίαν κατῴκησαν ἐν τῇ Φρυγίᾳ χώρᾳ ὀνομασθέντες Φρύγες ἀντὶ Βρύγοι ἢ Βρίγες. — 2) Βρυγοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας.

Βρύκη, ἡ, = Βεβρύκη. ὅπερ ἴδε.

Βρύλλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ὑριεὺς ἐγέννησε τὸν Ὠρίωνα, Σχολ. εἰς Ἰλ. Σ, 486.

Βρυσειαί, αἱ. Ἀρχαία πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Ἀμυκλῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 583.

Βρύττιος, ία, ιον, = Βρέττιος, Λουκ. Ἀλεξ. 21.

Βρωμίσκος, ἡ, καὶ **Βορμίσκος**, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Βόλβης λίμνης, πιθαν. = Ἀρέθουσα, Θουκ. δ', 103.

Βύβασσος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βυβάσσιος, ία, ιον, τῆς Βυβάσσου, ἡ Χερσόνησος ἡ Βυβασσίη, χώρα τις μικρὰ ἐπὶ τῆς Καρίας, συνεχομένη μὲ τὴν αὐτόθι Χερσόνησον τῆς Κνίδου, Ἡροδτ. 1, 174.

Βυβλινὰ ὄρη, τά. Ὄρη τῆς κάτω Αἰγύπτου, κληθέντα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Βύβλου, Αἰσχυλ. Πέρσ. 817.

Βυβλία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς πόλεως Βύβλου ἐν Φοινίκῃ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναός.

Βύβλινος, ἴδε Βίβλινος.

Βυβλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μιλήτου καὶ τῆς Κιδοθέας, ἥτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρὸς τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν Καῦνον καὶ ἀποστραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον πηγήν, Ἀντων. Λιβ. 30. Παρθ. Ἐρωτ. ια'.

Βυβλίς, ίδος, ἡ. Πηγή τις πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Βυβλὶς θυγάτηρ τοῦ Μιλήτου, Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 114.

Βύβλος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, ὡς λέγεται, ἡ ἀρχαιοτάτη, κειμένη παραθαλασσίως ἐφ' ἑνὸς λόφου καὶ περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἀδώνιδος καὶ ὡς καθέδρα τοῦ Κινύρου· τανῦν Δαχιβλέ, Στράβ. ὅθεν, Βύβλιοι, οἱ κάτοικ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, τανῦν Βάβελ, Στεφ. Βυζ.

Βυζάκιον, τό, = Βυσσᾶτις.

Βυζάντιον, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ Κωνσταντινούπολις. Ἦν δὲ αὕτη ἀρχαία ἀποικία τῶν Μεγαρέων, κτισθεῖσα πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βύζαντος, ὕστερον δὲ αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι συνῆλθον κατὰ καιροὺς εἰς αὐτήν· ἀπέναντι αὐτῆς ἔκειντο αἱ πόλεις Χαλκηδὼν καὶ Χρυσόπολις (Σκούταρι) ἐπὶ τῆς Ἀσίας, κατὰ δὲ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν της εὑρίσκετο ὁ λεγόμενος Κεράτιος κόλπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἤραζον συνήθως τὰ ἐκ τοῦ Πόντου εἰσπλέοντα φορτηγὰ πλοῖα καὶ ὅστις ἐσχημάτιζε τρεῖς ἄλλους λιμένας· ἐπὶ δὲ τῆς ἄκρας αὐτῆς ἥτις ἐξεῖχεν ἀνατολικῶς πρὸς τὴν θάλασσαν, ἔκειτο τὸ φρούριον, ἔνδον τοῦ ὁποίου ἦσαν ὁ Ναὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὁ Βωμὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ὅλη δὲ ἡ πόλις ἦν περιτειχισμένη μὲ μεγάλους τετραγώνους λίθους. Διὰ δὲ τὴν προσφυῆ καὶ ὡραίαν θέσιν τῆς πόλεως ταύτης, ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον εἰς αὐτήν, τὸ ὁποῖον ἔφερε πολὺν πλοῦτον καὶ μεγάλην δαψίλειαν ὅλων σχεδὸν τῶν φυσικῶν προϊόντων εἰς τοὺς κατοίκους της. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, κατεστάθη τὸ Βυζάντιον Καθέδρα ὅλου τοῦ ἀνατολικοῦ Βασιλείου τῶν Ῥωμαίων, τὸ ὁποῖον καὶ νέα Ῥώμη ἐπωνομάσθη· τανῦν δὲ Κωνσταντινούπολις, Σταμπόλ, κατασταθὲν Πρωτεύουσα τοῦ Ὀθωμανικοῦ Βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν Σουλτάνων, ἐξέπεσε πολὺ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ δόξης καὶ μεγαλοπρεπείας, συγκρινόμενον μόνον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον μέγα ἐμπόριον μὲ τὰς λοιπὰς ἐπισήμους τῶν Εὐρωπαίων ἐμπορικὰς πόλεις, κατοικούμενον τὸ πλεῖστον ἀπὸ Ὀθωμανούς, Ἀρμενίους καὶ ὀρθοδόξους Ἕλληνας. — ὅθεν, Βυζάντιος, ία, ιον, τοῦ Βυζαντίου, ἢ εἰς τὸ Βυζάντιον ἀνήκων, Ἡροδτ. καί, Βυζάντιοι, οἱ κάτοικ. — Βυζαντιάς, άδος καὶ Βυζαντίς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Βυζαντίου, ἢ ἡ ἐκ τοῦ Βυζαντίου οὖσα, Ἀνθολ.

Βύζας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κροίσσας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βυζάντιον ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασίλευεν ἐν αὐτῇ, ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἔπλευσαν διὰ ταύτης τῆς χώρας, Στεφ. Βυζ. Διοδ. Σικ. δ', 50. — 2) Μεγαρεὺς ὅστις ἔφερεν τὴν πρώτην ἀποικίαν τῶν Μεγαρέων ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν ταύτην κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων ἱστορικῶν· Ἡσυχ. Στεφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Βύζης, ου.

Βύζη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρασίνου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν κατέλυσεν ἡ Βριτόμαρτις, ὅτε ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος, Ἀντών. Λιβ.

Βύζηνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι εἶχε μεγάλην ἑτοιμότητα εἰς τὸ ἐκφράζεσθαι, ὅθεν καὶ παροιμ. Βυζήνου παῤῥησία, Ἐρασμ.

Βύζηρες, οἱ. Ἔθνος τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅμορον μὲ τοὺς Κόλχους, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 396.

Βυλλιακή, ἡ, = Βύλλις, Στράβ.

Βυλλίονες, οἱ, Bulliones. Ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας περὶ τὴν Βύλλιδα, Στράβ. ὅτι δὲ καὶ Βουλινοί, Στέφ. Βυζ. καὶ Βουλιμεῖς, Διον. Περ. 387.

Βύλλις, ιδος, ἡ. Βοῦλλις, Πτολ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, μητρόπολις τῶν Βυλλιόνων, Στεφ. Βυζ. καὶ Βυλλιδεύς, έως, ὁ κατοίκ.

Βύρσα, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Καρχηδόνος, κτισμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, Στράβ.

Βυρσίνη, ἡ. Κωμικ. πεπλασμένη λέξις ἀντὶ Μυρσίνη, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 449. ἀναφερομένη εἰς τὸν βυρσοδέψην Κλέωνα.

Βυσσᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία ῥωμαϊκὴ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Τρίτωνος καὶ τῆς μικρᾶς Σύρτεως, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ ἐμπορική, δι' ὃ κατὰ Heeren, ἐπωνομάσθη ἡ χώρα αὕτη καὶ Ἐμπορία, Πολυβ. γ', 23. γ'. 23. ὅτι δὲ Βυζακία, ἡ, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Βυζάκιον, τό, Προκόπ.

Βῶλα, ἡ. Vola. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκούων, Στέφ. ὅθεν, Βωλανός, ὁ κατοικ.

Βωμιεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας συνεχόμενος μὲ τοὺς Ὀφιονεῖς, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Βωμία πλησίον τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας, Θουκ. γ', 96. Στράβ.

Βωμοί, οἱ, καὶ Βωμίας, α, ὁ. Ὄρος τῆς Αἰτωλίας σχηματίζον τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Οἴτης, τανῦν Ἄκιδας ὄρος, Στεφ.

Βωνωνία, ἡ, καὶ Βονωνία, Πλούτ. Bononia Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀρχαιοτάτη, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις διέτριβον οἱ μετὰ ταῦτα Αὐτοκράτορες τῶν Ῥωμαίων, τανῦν Bologna ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα, Στράβ.

Βῶρμος, καὶ Βώριμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐπίου, Μαριανδυνός, νεανίας ἐξαισίου ὡραιότητος, τὸν ὁποῖον ὡς λέγεται αἱ νύμφαι εἵλκυσαν μέσα εἰς τὰ ὕδατα καὶ ἔγινεν ἀφανής, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπένθουν οἱ συμπολῖταί του μὲ γοερὰ ἄσματα, Ἀθην. Αἰσχ. Περσ. 938.

Βῶρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ ἀνὴρ τῆς Πολυδώρης ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 177. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυδῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, πατὴρ τοῦ Φαίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 44.

Γ.

Γάβα, ἡ, καὶ Γάβη. Πόλις τῆς Ἰουδαίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Καισαρείας, Ἰωσπ.

Γαβαί, αἱ. Πόλις τῆς Περσίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη νοτιοδυτικῶς τῶν Πασαργάδων καὶ ἔχουσα, κατὰ Στράβ. παλάτια βασιλικά, Βασίλεια τὰ ἐν Γάβαις λεγόμενα· πιθαν. ἡ Δαραβγερδ, Πτολ. — 2) πόλις ὀχυρὰ τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς τῶν Μασσαγετῶν χώρας, Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. δ', 17.

Γαβαῖος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ξενφ.

Γάβαλα, τά. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Συρίας κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς Λαοδικείας μὲ λιμένα, τανῦν. Δσχεβιλέ, Στράβ.

Γαβαθά, ἡ. Πόλις τῆς Ἰουδαίας ἀπέχουσα 12, μιλλιάρ. τῆς Ἐλευθερουπόλεως, Εὐσέβ.

Γάβαρα, τά. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ πλησίον τῆς Πτολεμαΐδος. Mannert.

Γάβιοι, οἱ. Gabii. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Ῥώμης καὶ Πραινέστου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ λατρεία τῆς Ἀργείας Ἥρας, Στράβ. ὅθεν, Γαβῖται, οἱ κάτοικ.

Γαβίνη, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀργείας Ἥρας λατρευομένης εἰς τὴν τῶν Γαβίων πόλιν, Οὐιργλ.

Γάγγη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Γάγγου ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γαγγαριδῶν, Πτολ.

Γάγγης, ου, ὁ, Ganges. Μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, πηγάζων ἀπὸ τὰ λεγόμενα Ἡμωδὰ ὄρη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν συνόρων τῆς Ἰνδίας καὶ Σκυθίας, ὢν βαθὺς καὶ μέγας ἐξ αὐτῶν τῶν πηγῶν του, δέχεται δὲ εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμούς, καὶ ῥέων Νοτιοανατολικῶς, εἰσβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ λεγόμενον Γαγγητικὸν Κόλπον, διαιρῶν ὅλην τὴν Ἰνδικὴν χώραν εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν καλουμένην καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν. Πτολ. Στράβ.

Γάγγρα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος μικρά, ἔχουσα μόνον ἓν ὀχυρὸν φρούριον, τανῦν Σχιατρέχ.

Γάδαρα, τά. Πόλις περίφημος τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη καὶ ὅλη ἡ πέριξ χώρα ἕως τῆς Γαλιλαίας Γαδαρίς· κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελευκία, Πολυβ. — 2) Γάδαρα καὶ Γάζαρα καὶ Γάσαρα, πόλις τῆς Ἰουδαίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰόππης. — 3) ἑτέρα πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ὀλίγου λόγου ἀξία, πατρὶς Μελεάγρου τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ, Μελεαγ. Ἐπιγ. α'. ὅθεν Γαδαρεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Γαδάτας, α, καὶ ου, ὁ. Ἀσσύριός τις, Ξενφ.

Γάδειρα, τά, Ἰωνικ. Γήδειρα, τά, Gades. Πόλις ἀρχαία ἀποικία τῶν Φοινίκων, ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Βαιτικῆς χώρας ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ, συνεχομένης μὲ τὴν ξηρὰν διὰ μιᾶς γεφύρας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ μέγα ἐμπόριον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο ἐνταῦθα ἐκ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Εὐρώπης, Ἀφρικῆς, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Βρεττανικῶν νήσων, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαῖον Ναὸν τοῦ Ἡρακλέους. Ὕστερον κατεστάθη ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Augusta Julia Gaditana, τανῦν Κάδιξ, Cadix. Πίνδ. Ἡροδτ. Στράβ. ὅθεν, ἐπιῤῥ. Γαδειρόθεν, ἐκ τῶν Γαδείρων, Διον. Περ. καὶ Γαδειρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — Γαδειρικός, ή, όν, τῶν Γαδείρων, Πλάτ. καὶ Γαδειρίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Γαδείρων οὖσα, Στράβ.

Γάδιρθα, ἡ. Πόλις τῆς ἐρήμου Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ. ε', 17.

Γαδιτανοί, οἱ, Gaditani. Κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Γαδείρων, Στράβ.

Γαδιτανός, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις εἶχεν ἐν Γαδείροις ἕνα περίφημον Ναὸν καὶ ἐλατρεύετο ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Φιλοστρ.

Γαδρωσία, ἡ. Γαδρωσοί, οἱ, κ. τ. λ. ἴδε Γεδρωσία.

Γάζα, ἡ. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀπέχουσα 7 στάδια τῆς θαλάσσης, περίφημος ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα συμβᾶσαν αἰχμαλωσίαν τοῦ Σαμψὼν καὶ τὴν τύφλωσιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φιλισταίων, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς κειμένη μεταξὺ Κυρουπόλεως καὶ τῆς μετὰ ταῦτα Ἀλεξανδρείας, Ἀῤῥιαν. δ', 2. — ὅθεν, Γαζαῖος, ὁ κατοικ.

Γαζίουρα, τά. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Σκύλακος ποταμοῦ καθέδρα τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς χώρας, Διων. Κασσ. λε', 11.

Γαζωρία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, λατρευομένης εἰς τὴν πόλιν Γάζωρον ἐν Μακεδονίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Γάζωρος, ἡ, καὶ Γάσωρος. Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ, τανῦν Ἀλεστοροφόρι, Στεφ. Βυζ.

Γαῖα, ἡ, καὶ Γαίη, ποιητ. Ἀττ. Γῆ, παρὰ Ῥωμ. Tellus. Τέκνον τοῦ Χάους, γεννήσασα ἀφ' αὐτῆς τὸν Πόντον, τὰ Ὄρη καὶ τὸν Οὐρανόν, Ἡσ. Θεογ. 116, 126. ἐκ δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Οὐρανοῦ ἐγέννησε τοὺς Ἑκατόγχειρας, τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Τιτᾶνας, Ἡσ. Θεογ. 135. ἐνομίζετο δὲ ἔμπειρος τῆς μαντικῆς, προειποῦσα εἰς τὸν ἔκγονον αὐτῆς Δία τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων νίκην του καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλης μητρός, Παυσ. ὅθεν, Γαιήϊος, ὁ υἱὸς τῆς Γῆς, Ὁμ. Ὀδ.

Γαιαοῦχος, καὶ Γαιήοχος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς περιέχοντος τὴν Γῆν διὰ τῆς περὶ αὐτὴν θαλάσσης· εἶχε δὲ καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Λακεδαίμονι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. γ', 20.

Γάϊος, ὁ, Gaius ἢ Caius. Ὀνομ. Κύρ. Ἀνδρῶν ἢ οἰκογενειῶν ἐπισήμων παρὰ Ῥωμαίοις. Γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρξεν ἐν Ῥώμῃ, Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἀγρίππα Οὐϊψανίου καὶ τῆς Ἰουλίας θυγατρὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, κατ' ἀρχὰς ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην, ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Πάρθων εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπιστρέφων νικητὴς εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν τὸν εἰκοστὸν τέταρτον χρόνον τῆς ἡλικίας του.

Γαισάται, οἱ. Gaesatae. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, ὕστερον δὲ μεταξὺ τῶν Ἀπεννίνων, ὀρέων καὶ τοῦ Πάδου, Πολυβ. β', 22. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω, κατὰ Πολυβ. διότι ἐπολέμουν ὡς μισθωτοὶ τῶν λοιπῶν τῆς Γαλλίας ἐθνῶν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ἢ κατὰ Πλούτ. ἀπὸ τοῦ γαῖσον, ὅπερ σημαίνει ἓν εἶδος ἀκοντίου. — Οἱ Γαιζῆται, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Γαιζῆται παρὰ τῷ Ἐτυμολ. Μ.

Γαίσων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Πριήνης εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον, Ἡροδτ. 9, 97.

Γαιτουλία, καὶ Γετουλία, ἡ. Gaetulia. Ἐπαρχία τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ ἢ κατὰ Πτολ. μεσημβρινῶς τῆς Μαυριτανίας, ἔχουσα θερμότατον κλίμα, Στράβ. — ὅθεν Γαιτουλικός, ή, όν, τῆς Γαιτουλίας ἢ εἰς τὴν Γαιτουλίαν ἀνήκων.

Γαιτοῦλοι, οἱ καὶ Γαίτουλοι, Στέφ. Βυζ. Gaetuli. Οἱ κάτοικοι τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, οἵτινες ἀρχαιόθεν κατῴκουν μεσημβρινῶς τῆς λεγομένης Τιγγιτανικῆς Μαυριτανίας, ἐκεῖθεν δὲ ἐκτάνθησαν διὰ τῆς Νουμιδίας ἕως τῶν μεγάλων Σύρτεων, ζῶντες βίον σκληρὸν καὶ ἄγριον καὶ σχηματίζοντες ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐθνῶν τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπόγονοι τούτων εἰσὶν οἱ νῦν καλούμενοι Βάρβαροι ἢ Βαρβαρέσκοι, Στράβ. Προκοπ.

Γάλαβα, τά. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἐδέσσης, τανῦν Γιαλάβ.

Γαλακτοφάγοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦν ἐντὸς τοῦ Ἰμαίου ὄρους, ἔνθα τανῦν κεῖται ἡ χώρα τῶν Μογγόλων ἢ Καλμούκων, Στράβ. παρ' Ὁμ. δὲ Ἰλ. Ν, 5. εὕρηται ὡς ἐπίθ. τῶν Μυσῶν καὶ Ἱππημολγῶν ὡς τρεφομένων συνήθ. ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων.

Γαλαξίδωρος, ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Ξενφ.

Γαλαξαύρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 353. Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 423.

Γαλάτεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἥτις ἀγαπήσασα τὸν ποιμένα Ἄκιδα υἱὸν τοῦ Φαύνου καὶ μὴ στέργουσα οὐδ' ὅλως νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὸ σφοδρὸν πάθος τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, τὸ ὁποῖον οὗτος συνέλαβεν ὑπὲρ αὐτῆς, μετὰ τὸν φόνον τοῦ δυστυχοῦς Ἄκιδος μιγνύουσα τὸ ἀπορρέον αἷμα αὐτοῦ μὲ τὰ δάκρυά της, ἐσχημάτισεν, ὡς ὁλέγετο, τὸν ἐν Σικελίᾳ μικρὸν ποταμὸν Ἄκιν, Ἡσ. Θεογ. 250. Θεόκρ. ς', 6. — 2) = Γαλατία, Λουκ.

Γαλάτη, ἡ (υυ-) = Γαλατία, Διον. Περ. 74.

Γαλάτης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς ἑνὸς τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλέων τῶν Κελτῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Εὐρώπῃ Γαλάται, Διοδ. Σικ. ε', 25.

Γαλάτης, ου, ὁ, πληθ. Γαλάται, οἱ. Galatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 184. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Γαλλίας, Πολύβ. — Οἱ Ὑπεράλπειοι Γαλάται, Στράβ. οἱ κατοικοῦντες ἐκεῖθεν τῶν Ἄλπεων Γαλάται, Galli transalpini.

Γαλατία, ἡ. Galatia. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα μὲ τὴν Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ Παφλαγονίαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Γαλάται λεγόμενοι, ἦσαν τὸ πάλαι ἔθνος ἀνδρεῖον καὶ πολεμικόν, καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Κελτῶν, Στράβ. Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ Γαλλογραικία λεγομένη, Στράβ. — 2) Γαλατία ἡ ἐν Εὐρώπῃ. Gallia. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν ὕστερον οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζον Γαλλίαν, τὴν νῦν Φράντζαν France, καὶ μέρος τῆς ἀρκτώας Ἰταλίας, Πολυβ. ὅθεν, Γαλατία ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων, Gallia Cisalpina, κυρ. τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἰταλίας, καὶ Γαλατία ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων, Gallia Transalpina, ἡ νῦν ἰδίως Γαλλία, Δίων Κασ.

Γαλατικός, ή, όν. Τῆς Γαλατίας ἢ εἰς τὴν Γαλατίαν ἀνήκων, ὅθεν, ὁ Γαλατικὸς κόλπος, Sinus Gallicus, κόλπος τις περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, τανῦν Κόλπος τοῦ Λυών, Στράβ. καί, ἡ Γαλατική, ταὐτ. τῷ Γαλατία, Στράβ.

Γαλάτων, ωνος, ὁ. Ζωγράφος τις τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται μία εἰκὼν παριστάνουσα τὸν Ὅμηρον ἐμοῦντα καὶ τοὺς λοιποὺς ποιητὰς περὶ αὐτὸν συνάγοντας ἐπιτηδείως τὰ ἐκπτυόμενα ἀπὸ τοῦ στόματός του, Λουκ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 22.

Γάλβας, α, ὁ. Galba. Σερούϊος Σουλπίκιος Γάλβας, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος πρὸ Χριστοῦ, Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλαυδίου Νέρωνος· βασιλεύσας δὲ ὀλίγον καιρὸν μόνον, κατεσφάγη ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐχθρῶν του, τὸ 69 ἔτος μετὰ Χρ.

Γαλέστης, ου, ὁ. Εὐνοῦχός τις καὶ ἐπιστήθιος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, Αἰλ. ποικ. ἱστ.

Γαλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρὸς ἑνὸς βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν οἱ ἐν Σικελίᾳ Γαλεῶται, Στεφ. Βυζ.

Γαλεῶται, οἱ. Μάντεις καὶ ἐξηγηταὶ τῶν τεράτων ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Στεφ. Βυζ. κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Γαλέως ἢ Γαλεώτου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ἀπὸ τοῦ γαλεοῦ, εἴδους ἰχθύος, ὅπερ, κατά τινα παρὰ Στεφ. Βυζ. εὑρεθέντα ἀτύχ. τοῦ Ἀρχίππου, ὠνομάζετο ὅτι εἶχε μαντικήν τινα ἰδιότητα ἐν ἑαυτῷ. Κατὰ δὲ Ἡσύχ. ὑπῆρχον οἱ Γαλεοὶ μάντεις τινὲς παρὰ τοῖς Σικελοῖς, δι' ὃ καὶ ὠνομάζετο ἀπ' αὐτῶν ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις Ὕβλα ἡ μικρὰ καὶ Μέγαρα Γαλεῶτις, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο πολλοὶ τοιοῦτοι μάντεις· παρὰ Θουκ. 6, 62. καλεῖται αὕτη Γελεᾶτις, πιθαν. μέντοι ὀρθογρ. Γαλεᾶτις καὶ Ἰων. Γαλεῆτις, ὥσπερ Μαιῶτις. Ἰων. Μαιῆτις.

Γαλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 244.

Γαληνός, Κλαύδιος, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ Περγάμου τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διατρίψας χρόνον ἱκανὸν ἐν Ῥώμῃ. Τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς καὶ φιλοσόφου σώζονται διάφορα συγγράμματα φιλοσοφικά, μαθηματικὰ καὶ πρὸ πάντων Ἰατρικά, περιέχοντα ἄφθονον ὕλην περὶ διαφόρων τῆς Ἰατρικῆς ἀντικειμένων.

Γαληψός, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπαρχίας Σιθωνίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, τανῦν Κυρίλα, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐκρήμνισεν Βρασίδας ὁ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, Ἡροδ. 7, 122. ἡ γραφὴ Γαψηλὸς παρὰ Θουκ. δ', 107. ἐστὶν ἡμαρτημ. — ὅθεν, Γαλήψιοι, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Γαλιλαία, ἡ. Galilaea. Ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Παλαιστίνης κειμένη πρὸς ἄρκτον τῆς Φοινίκης καὶ Τύρου, τῆς ὁποίας τὸ μεσημβρινὸν μέρος ἐκατοικεῖτο ἀπὸ μόνων Ἰουδαίων, Ἰωσπ.

Γαλιλαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ ἐπίθετ. Γαλιλαῖος, αία, αῖον, τῆς Γαλιλαίας ἢ εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀνήκων, Θουκ.

Γαλανθιάς, άδος, ἡ, καὶ Γαλανθίς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Προίτου, ἥτις παρευρεθεῖσα πλησίον τῆς Ἀλκμήνης, ὅτε αὕτη ἔμελλε νὰ γεννήσῃ τὸν Ἡρακλέα, ἠπάτησε τὴν θεὰν Ἥραν, ἥτις ἐμπόδιζε τὴν γέννησιν αὐτοῦ, δι' ὃ πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἤγειρεν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς ἕνα ναὸν ἐν Θήβαις, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον συνήθως οἱ Θηβαῖοι θυσίας πρὸ τῶν τοῦ Ἡρακλέους, Ἀντ. Λιβ.

Γαλλαϊκή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης, ἥτις ὕστερον Βριαντικὴ ἐκαλεῖτο, ἴδε Βριαντική.

Γαλλία, ἡ, Gallia· παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο ἡ χώρα αὕτη τῆς Εὐρώπης Κελτικὴ καὶ Γαλατία, Γαλλία δὲ ἐλέγετο μετὰ ταῦτα συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐνόουν οὗτοι ὅλην τὴν νῦν ἰδίως Γαλλίαν, τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν καὶ μέρος τῆς Ἑλβετίας· καὶ ἡ μὲν ἰδίως Γαλλία ἥτις καὶ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία ἐλέγετο, Gallia Transalpina, ὡρίζετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Γερμανίας, τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν Πυρηναίων, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ τοῦ Ῥήνου, οὖσα διῃρημένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὰς τέσσαρας μεγάλας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Ναρβωνῖτιδα, Gallia Narbonensis, κειμένην παρὰ τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν Πυρηναίων — εἰς τὴν Ἀκουϊτανικήν, Gallia Aquitanica, μεταξὺ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Πυρηναίων καὶ Ναρβωνίτιδος. — Εἰς τὴν Λουγδουνικὴν ἢ Κελτικήν, Galla Lugdunensis, ἐκτεινομένην ἀπὸ τῶν Ἄλπεων ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, μεταξὺ Λίγηρος (Loire) καὶ τοῦ Σηκουάνα (Seine) ποταμῶν — καὶ εἰς τὴν Βελγικὴν Γαλλίαν, Gallia Belgica, μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα παρὰ τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ. Ἡ δὲ λοιπὴ Γαλλία ἥτις περιελάμβανε τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ἀρκτώας Ἰταλίας, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ Γάλλων, ἐσχημάτιζε μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία, Gallia Cisalpina, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Πάδου, ὅστις ὑποδιαιρεῖ αὐτὴν εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Cispadana, καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Transpadana· ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἰδίως Γαλλίας ὑπῆρχον οἱ Κελτοὶ ἢ Γαλάται, περὶ δὲ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς παράλια ἦσαν Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι τῶν Φωκαίων, συστηθεῖσαι ἐνταῦθα περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἔκτισαν τὴν περίφημον πόλιν Μασσαλίαν Ἡροδτ. 1, 167. Λιβ. 5, 34. — Μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Ῥωμαῖοι κατακτήσαντες τὴν χώραν ταύτην, ἐσύστησαν ἐπ' αὐτῆς διαφόρους ῥωμαϊκὰς ἀποικίας καὶ ἔκτισαν πολλὰς πόλεις ἐπισήμους, Στραβ.

Γαλλικός, ή, όν, Gallicus. Τῆς Γαλλίας ἢ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀνήκων, Στράβ.

Γαλλογραικία, ἡ, Gallograecia = Γαλατία ἡ ἐν Φρυγίᾳ, Στράβ.

Γάλλος, ὁ, = Γαλάτης. Ὁ κάτοικος τῆς Γαλλίας, Στραβ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν, παρὰ Ῥωμαίοις. — 3) ποταμὸς τῆς Φρυγίας πηγάζων πλησίον τῆς πόλεως Μόδρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Βιθυνίας ἑνώνεται μετὰ τοῦ Σαγγαρίου, τανῦν Γάτσιου, Στράβ. Ἡρωδν. α', 11. — 4) μικρὸς ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ῥέων ὑπὸ τῆς Νικομηδείας εἰς τὴν Νικαίαν καὶ σχηματίζων πολλὰς περιστροφάς. — 5) Πληθ. Γάλλοι, οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης, οἵτινες ἑώρταζον τὰ μυστήρια αὐτῆς μὲ ἐνθουσιαστικὰ ᾄσματα καὶ κρότον τυμπάνων καὶ εἶχον ἴδιον κορυφαῖον Ἀρχέγαλλον λεγόμενον, ζῶντες ἐξ ἐλέους, καὶ ἐκτεμνόμενοι οἱ ἴδιοι. Ἐκαλοῦντο δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Γάλλου ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἔλεγον ὅτι εἶχεν ἐνθουσιαστικήν τινα δύναμιν, Ἡρωδν.

Γάμαλα, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀνατολικῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Γαλιλαίας, Ἰωσπ.

Γάμβριον, τό, καὶ Γαμβρεῖον, Στέφ. Βυζ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενφ.

Γαμήλιος, ία, ιον. Ὁ εἰς τὸν Γάμον ἀνήκων. ἰδίως ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ὡς ἐφόρων καὶ προστατῶν τῶν γάμων, Πλουτρ.

Γαμηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἕβδομος μὴν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἦν ἱερὸς τῆς γαμηλίας Ἥρας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυνείθιζον νὰ ἑορτάζωσιν ὡς ἐπὶ πολὺ τοὺς γάμους ἐν Ἀθήναις, Δημ. ἀναλογεῖ δὲ μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰανουάριον.

Γανδάριοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 3, 91. κατὰ δὲ Στράβ. ἦσαν οὗτοι Ἰνδοί.

Γανόδωρον, τό. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐλβετῶν, Πτολ.

Γάνος, ἡ. Πόλις ἢ Φρούριον τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεσημβρινῶς τῆς Βισάνθης,

τανῦν Γάνας, Ξενοφ. Κυρ. Ἀν. ζ', 5, καὶ Γάνος, Σκύλαξ.

Γανυμήδης, ους, ὁ, αἰτ. δη καὶ δην. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Τρωὸς καὶ ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου, Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου ἢ τοῦ Ἀσσαράκου, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ὡραιότητα ἥρπασεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς ἀετόν, ἐν ᾧ ἐφύλαττε τὰ ποίμνια ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Ὄλυμπον, καταστήσας αὐτὸν οἰνοχόον αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν, πρὸς ἀποζημίωσιν δὲ τῆς ἁρπαγῆς τοῦ νέου Γανυμήδους, ἔδωκεν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν Τρῶα πατέρα του τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους ἵππους, τοὺς ὁποίους ὕστερον ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς ὡς λάφυρον, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λαομέδοντος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 266. Ἀπολλόδ. ὅθεν, Γανυμήδειος, εια, ειον, τοῦ Γανυμήδους ἢ εἰς τὸν Γανυμήδην ἀνήκων, Ἀνθολ.

Γαραμαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσσυρίας κατοικοῦν μεσημβρινῶς τῶν Ἀρβήλων ἐπὶ τῶν ὀρεινῶν μερῶν τῆς χώρας ταύτης, Πτολ.

Γαράμαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν ἐν μέσῳ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας μεσημβρινῶς τῶν Νασαμώνων, ἀνδρεῖον καὶ πολεμικόν, ἔχοντες δέρμα χονδρὸν καὶ σκληρὸν καὶ πολεμοῦντες πάντοτε μετὰ τῶν Τρωγλοδυτῶν, Ἡρόδτ. 4. 174. Διον. Περ. 217.

Γαραμαντίς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἰάρβαν. Οὐίργ.

Γαράμας, αντος, ὁ, ὅτε δὲ καὶ Ἀμφίθεμις, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀκακαλλίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Ἀφρικῇ Γαράμαντες, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1494. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Γαραμάντων ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Ἡρόδτ.

Γάργανον, τό, Garganum. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν, Promendorio del Monte Gargano, Στράβ.

Γάργαρα, τά. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Γαργάρου, Στράβ. πρότερον ἡ Γάργαρος λεγομένη. — 2) ταὐτὸν τῷ Γάργαρον.

Γάργαρον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 292. Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ παρὰ τῷ Ἀδραμυττηνῷ κόλπῳ, Στράβ.

Γάργαρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ πόλις Γάργαρον ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Στέφ. Βυζ.

Γαργαφία, ἡ. Περίφημος κρήνη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Πλαταιῶν, Ἡρόδτ. Παυσ.

Γαργηττός, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὅθεν Γαργηττοί, ἐπιρρ. ἐν Γαργηττῷ καὶ Γαργηττόθεν, ἐκ τῆς Γαργηττοῦ. — Γαργήττιος, ὁ κάτοικ. τῆς Γαργηττοῦ, Πλούτ. Στράβ.

Γαρούνας, ὁ (Γαρουνάς), Garumna. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς δυτικῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν, τανῦν Garonne, Στράβ.

Γαυάνης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους, Ἡρόδτ. 8, 137.

Γαυγάμηλα, τά, καὶ Γαυγάμιλα, Στέφ. Βυζ. Κώμη τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου κατὰ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν, Στράβ. Ἀρριαν. Ἀναβ. γ', 8.

Γαῦδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης, τανῦν Γαβδοῦσα, Πλίν.

Γαυλείτης, ου, ὁ. Κὰρ τις παρὰ Θουκ. η', 85.

Γαυλίτης, ου, ὁ. Σάμιος, εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου, Ξενοφ. Ἀναβ. α'. 7, 5. ὅτε δὲ καὶ Γαυλείτης.

Γαῦλος, ἡ. Νῆσος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Σικελίας πλησίον τῆς νήσου Μάλτας, τανῦν Γόζον, Διοδ. Σικ. Πτολ. παρὰ Στράβ. εὕρηται ἡμαρτμ. Γαῦδος.

Γαυλών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κατοικουμένη ὑπὸ Ἰουδαίων πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, Ἰωσηπ.

Γαῦρος, ὁ. Ὄρος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Monte Gouro.

Γαύρειον, τό. Λιμὴν καὶ φρούριον ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου, πιθαν. Γαυρελέων, Gaureleon, παρὰ Λιβ. Ξενοφ. Διοδ.

Γεδρωσία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίας κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ Καρμανίας, Ἀραχωσίας, Ἰνδίας καὶ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς ὁποίας ἔζων οἱ λεγόμενοι Ἰχθυοφάγοι, τανῦν Μεκράν. Στράβ. καί, ἡ Γαδρωσία, Ἀρριαν.

Γεδρωσοί, οἱ, Γαδρωσοί, Ἀρριαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Γεδρωσίας ἐπαρχίας τῆς Περσίδος, Στράβ.

Γελλισσα, ἡ. Ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, ἥτις παρὰ Πινδ. Ἀρσινόη καλεῖται, Αἰσχλ. Χοηφ. 728.

Γέλα, ας, Ἰων. Γέλη, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥοδίων καὶ διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Γέλωνος, τανῦν Terra Nuova. Ἡρόδτ. Θουκδ. ὅθεν, Γελῷοι, οἱ κάτοικ. Θουκδ. καὶ Γελαῖοι.

Γέλας, α, ὁ, Gela. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Γέλας, τανῦν, Fiume di Terra Nuova, Θουκ. ς', 4. ὅτε δὲ καὶ Γέλα.

Γελάνωρ, ορος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους καὶ τελευταῖος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Φορωνέως, τὸν ὁποῖον ἐξέβαλεν ὁ Δαναὸς ἀπὸ τὸ βασίλειον, Ἀπολδρ β', 1, 4.

Γελέων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων φυλῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ Γελέοντες, Ἡρόδ. 5, 66. — Πλουτ. Σιλ. 23 ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ γεωργοί, ὀρθότρ. δὲ Τελέοντες, ὅπερ ἴδε.

Γέλων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δεινομένους ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱέρωνος, εἷς τῶν σοφῶν καὶ ἀγαθῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου υἱοῦ τοῦ Δαρείου· πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μὲ τοὺς Καρχηδονίους, οἵτινες εἰσέβαλλον εἰς τὴν Σικελίαν μὲ μίαν πολυάριθμον δύναμιν καὶ νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ἐνησχολήθη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ εὐτυχίας τῶν ὑπηκόων του, ἐμψυχόνων μεγάλως τὴν βιομηχανίαν, τὰς τέχνας καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν γεωργίαν, παρευρισκόμενος ὁ ἴδιος πολλάκις ἐν καιρῷ θέρους εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ συνεργαζόμενος μετὰ τῶν ἄλλων γεωργῶν· βασιλεύσας δὲ ἑπτὰ χρόνους, ἀπέθανεν ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἱέρωνα, Ἡρόδτ.

Γελωνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦν περὶ τὸν Τάναϊν ποταμόν, ἐν τῇ νῦν Οὐκραΐνῃ, καθ' Ἡρόδτ. κατήγοντο οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐξ Ἑλλήνων, ὅσοι πολλοὺς χρόνους πρότερον ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ συνεμίχθησαν μετὰ τῶν αὐτόθι Βουδίνων, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ παραλάττοντες τῶν ἄλλων Σκυθῶν διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῆς τοῦ βίου διαίτης, Ἡρόδοτ. 4, 108.

Γελωνός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθύρσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ Γελωνοί, Ἡρόδτ. 4, 10. — 2) Γελωνός, ἡ. Πόλις μεγάλη ξύλινος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Γελωνῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ, Ἡρόδτ. 4, 58.

Γεμίνιος, ὁ. Geminius. Ὄνομα κύριον ἀνδρὸς παρὰ Ῥωμαίοις, Πλούτ.

Γεμῖνος, ὁ. Ῥόδιος μαθηματικός, σύγχρονος τοῦ Ποσειδωνίου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ φαινόμενα ἢ Στοιχεῖα τῆς Ἀστρονομίας.

Γέναυνοι, οἱ, Genauni. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Οὐινδελικίᾳ πλησίον τῶν Βρεύνων, Στράβ δ'.

Γενέθλιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Τροιζῆνος, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Θησεύς.

Γενέσιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη παραθαλασσίως, Παυσ.

Γενέσιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀργολίδι ὁμωνύμου κώμης, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ, Παυσ. β', 38.

Γενετυλλίς, ίδος, ἡ. Θεά τις ἔφορος τῆς γενέσεως, κατά τινας δὲ ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἀριστφ. καὶ Γενετυλλίδες, Ἀριστφ. Θεσμ. 137. κατὰ Σουίδ. θεαί τινες ἢ νύμφαι, αἵτινες συνώδευον ὡς ἐπὶ πολὺ τὴν Ἀφροδίτην.

Γενέτωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδ. γ', 8, 1.

Γενηταῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς τὸν Γενήτην λιμένα ἀνήκων, ἡ Γενηταία ἄκρη, ἀκρωτήριον τοῦ Πόντου ἐν τῇ Σκυθίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Γενηταίου Διός, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 378.

Γενήτης, ου, ὁ. Λιμήν τις καὶ ποταμὸς τοῦ Πόντου, τανῦν Βόνα, Στέφ Βυζ.

Γενούα, ἡ, καὶ Γενόα, Στέφ. Βυζ. Genua. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, τανῦν Γένουα, Genua ἐπὶ τοῦ βασιλείου τῆς Σαρδηνίας, Στράβ.

Γέντιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, ὅστις ἐβοήθησε μὲ στρατιωτικὰς δυνάμεις τὸν Περσέα βασιλέα τῆς Μακεδονίας ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, Αἰλ.

Γεραιστός, ὁ. Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς νήσου Εὐβοίας πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν αὐτῆς μέρος, ἔνθα ἀνέκαθεν ὑπῆρχε ναός τις καὶ ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος, τανῦν Γεραιστον, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 177. Ἡρόδτ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1244. ὅθεν Γεραίστιος, ία, ιον, ὁ ἐκ Γεραιστοῦ ἢ εἰς τὸν Γεραιστὸν ἀνήκων, Εὐριπ. καί, Γεραίστιοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Γεραιστοῦ, Στέφ. Βυζ.

Γέραιστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Γεραιστός, Στέφ. Βυζ. — 2) Εἷς τῶν Κυκλώπων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸν τάφον ἐθυσίαζον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν θυγατέρα τοῦ Ὑακίνθου, Ἀπολλδρ.

Γεράνα, ἡ. Βασίλισσά τις τῶν Πυγμαίων, γυνὴ τοῦ Νικοδάμαντος, ἥτις ἐπαιρομένη εἰς τὸ κάλλος της καὶ καταφρονοῦσα τὰς θεάς, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῶν εἰς γερανόν. Ἀθήν. Ὀβδ. μεταμ.

Γεράνεια, ἡ, καὶ Γερανία, Σουίδ. Ὄρος τῆς Μεγαρίδος μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μεγάρων, τανῦν Παλαιοβοῦνι, Θουκδ. δ', 44.

Γέρας, τό. Φρούριον ὀχυρὸν πλησίον τῆς Σικυῶνος, Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 1, 22. ὀρθοτρ. μέντοι Δέραι, ὅπερ ὅρα.

Γέρασα, τά. Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, κατὰ Στέφ. Βυζ. τῆς Κοίλης Συρίας, τανῦν Διχεράσχ. ὅθεν, Γερασηνός, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Γεράστιος, ὁ. Μήν τις παρὰ Λακεδαιμονίοις, Θουκδ. δ', 119.

Γέργιθες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Γέργιθος, οἵτινες ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Τευκρῶν, Ἡρόδτ. 7, 43. — 2) = Γέργις, Στράβ.

Γέργις, ιθος, ἡ, καὶ Γέργιθος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁ-

ρους τῆς Ἴδης, Ξενοφ. ὅθεν, Γεργίθιοι, οἱ κάτοικοι, Ξενφ. Ἑλλ. γ'. 1, 15.

Γέργις, ιθος, ὁ. Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ἀρίζου εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν τῆς ξηρᾶς στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδτ. 7. 82.

Γεργοουία, ἡ, Gergovia. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρουέρνων, τανῦν Clermont, Στραβ.

Γερηνία, ἡ, Γέρηνον, το, καὶ Γέρηνα, τά, Εὐστάθ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας, ταὐτὸν τῷ Ἐνόπῃ, τανῦν Ζερνάτη, Στραβ. ὅθεν Γερήνιος, ία, ιον, τῆς Γερήνης, καὶ Γερήνιοι καὶ Γέρηνοι, οἱ κάτοικ. Ἀπολλδ. α', 9, 9. παρβλ. καὶ Heyne, Ἀπολλδ. σελ. 155.

Γερήνιος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ Γερηνίας, ἐπιθ. τοῦ γέροντος Νέστορος ἀνατραφέντος ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Πύλον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 336.

Γέρηνος, ἡ, = Γερηνία. Ἡσ. Ἀσπ. 22.

Γέρης, ητος, ὁ. Πένης τις φλύαρος ἐν Ἀθήναις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστφ. Ἐκκ. 927.

Γερητοθεόδωρος, ὁ. Κωμικ. τις σύνθετ. λέξις ἐκ τοῦ Γέρης καὶ Θεόδωρος, παριστάνουσα ἀχρεῖόν τινα Ἀθηναῖον, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 604.

Γέριστα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σύρτεων, ὅπου νῦν κεῖται ἡ Σχιόρτζα, Πτολ.

Γερμανία, ἡ, Germania. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, ἥτις ἐκτείνετο ἀρκτικῶς τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Γερμανικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων ποταμῶν τοῦ Ῥήνου καὶ Οὐίστουλα (Vistula) καὶ τῶν Καρπαθίων ὀρέων. Κατὰ Πτολ. β', 11. »Τῆς Γερμανίας τὴν μὲν δυτικὴν πλευρὰν ἀφορίζει ὁ Ῥῆνος ποταμός, τὴν δὲ ἀρκτικὴν ὁ Γερμανικὸς ὠκεανός. — τὴν δὲ μεσημβρινὴν πλευρὰν ὁρίζει τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ τὸ δυτικὸν μέρος. — τὴν δὲ ἀνατολικὴν πλευρὰν ὁρίζει ἡ ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἐπιστροφῆς πρὸς τὰ ὑπερκείμενα Σαρματία ὄρη διάστασις· τὴν ὁποίαν ταύτην χώραν καὶ ἰδίως Γερμανίαν τὴν μεγάλην ὠνόμαζον, Germania Magna· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατὰ Στράβ. ζ', ἀπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ὀνόματος Germanus, ὅπερ σημαίνει ἀδελφός, διότι ἀδελφοὺς ἐκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι ὅλους ἐκείνους, ὅσοι κατῴκουν πέραν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, θέλοντες νὰ παραστήσωσιν οὕτω τὴν μετὰ τῶν Γάλλων συγγένειαν αὐτῶν. οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Γερμανίας ἀναφέρονται ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων ὡς αὐτόχθονες, κατοικοῦντες δηλ. ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀνέκαθεν τὴν αὐτὴν χώραν καὶ οὐχὶ ἐλθόντες ἐξ ἀλλοτρίας γῆς· κατὰ Πτολ. ἐσχημάτιζον οὗτοι πολλοὺς κατ' ἰδίαν λαοὺς καὶ φυλάς, ἔχοντες ἕκαστοι ἰδιαίτερον ὀνομασίαν· ἐν γένει δὲ ὅλη ἡ Γερμανία ὑπῆρχε πάντη ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, ἐφ' ὃ δὲ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τελευταίας πρὸ Χρ. εκατονταετηρίδος, ἄρχιζεν αὕτη νὰ γίνηται ἐκαστοῦ καὶ κατ' ὀλίγον γνωστὴ διὰ τῶν ἐκστρατειῶν, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς διαφόρους χώρας αὐτῆς· τανῦν Γερμανία ἡ Ἀλλεμανία, Allemagne.

Γερμανικός, ή, όν. Τῆς Γερμανίας ἢ εἰς τὴν Γερμανίαν ἀνήκων, Στραβ.

Γερμάνιοι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας ἐν τῇ νῦν Καρμανίᾳ χώρᾳ λεγομένῃ, ὕστερον δὲ ἰδίως Καρμονοὶ κληθέντες, Ἡρόδτ. 1, 125.

Γερμανός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Γερμανίας, Στράβ. Διον. Περ. 285. (τὸ α εὕρηται σπαν. βραχὺ παρὰ τοῖς ὕστερον.)

Γερόνθραι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη πρὸς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἄρεος, τανῦν Ἱεράκι, Παυσ. γ', 22.

Γερούνιον, τό, Gerunium. Πόλις τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Ciregnola, Πολυβ.

Γεροῦς, οῦντος, ἡ· πιθαν. Gerrunium παρὰ Λιβ. πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, Πολύβ.

Γέρρα, τό. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Πηλουσίου. — 2) Πόλις τῆς Συρίας, ἐν τῇ Κυρρηστικῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ πλησίον τῶν παραλίων τοῦ Περσικοῦ κόλπου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν τὸ ἀρχαῖον Χαλδαῖοι καὶ μετήρχοντο ἐν αὐτῇ μέγα ἐμπόριον, τανῦν Ἐλ-Κατίφ. Στραβ. Στέφ Βυζ. ὅθεν, Γερραῖος, αία, αῖον, τῶν Γέρρων, ἢ εἰς τὰ Γέρρα ἀνήκων, καί, Γερραῖοι, οἱ κάτοικ.

Γέρρος, ὁ, καὶ Γέρροι, οἱ. Ἐπαρχία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Βορυσθένους, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδτ. ὅθεν, Γέρριοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας ταύτης, Στέφ. Βυζ.

Γέρρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων πλησίον τοῦ Βορυσθένους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὑπάκυριν, τανῦν Τρουσεσοῦ ἢ Μολοτζνύα-Βόδε, Ἡρόδτ. 4, 19.

Γέτας, α, ὁ. Ὄνομα κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Ἡρωδ. — 2) Ὄνομα δούλου τινός, Στράβ.

Γέτης, ου, ὁ· πληθ. Γέται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν πέραν τοῦ Αἵμου ὄρους περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ νῦν Βουλγαρίᾳ καὶ Δακίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ δοξάζοντες τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, δι' ὃ καὶ Γέται οἱ ἀθανατίζοντες ἐλέγοντο, Ἡρόδοτ. 4, 95. Θουκυδ. Στράβ. ὅθεν, Γετικός, ή, όν, τῶν Γετῶν ἢ εἰς τοὺς Γέτας ἀνήκων, καί, ἡ Γετική, ἡ χώρα, ἔνθα κατῴκουν οἱ Γέται, Λουκ.

Γετία, ἡ, = Γετική, Στράβ.

Γευσιστράτη, ἡ (α). Γυνή τις Ἀθηναία, Ἀριστ.

Γέφυρα, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, πιθαν. ἡ νῦν Κετερ-Μορὰδ λεγομένη, Πτολμ. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας, ὕστερον Τανάγρα κληθεῖσα, Στέφ. Βυζ.

Γεφυραῖοι, οἱ. Ἀρχαῖος λαός, πιθαν. καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Γεφύρας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν Κάδμον εἰς τὴν Βοιωτίαν μετέβη ὕστερον εἰς τὴν Ἀττικήν, Ἡρόδ. 5, 57.

Γηδειρα, τά, = Γάδειρα.

Γῆλαι, οἱ, Gelae καὶ Geli. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν Γχιλὰν χώρας, Στραβ. Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ Γηλοὶ παρὰ Διον. Περ. 1019.

Γήναβον, τό, Genabum. Πόλις τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Λίγυρος (Loire) ποταμοῦ, μία τῶν ἐμπορικωτάτων ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης πόλεων, τανῦν Orleans, Στραβ.

Γηρυονεύς, ῆος, ὁ, ἐπικ. = Γηρυόνης, Ἡσδ. Θεογ. 309.

Γηρυόνης, ου, ὁ, καὶ Γηρυών, όνος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 880. Πινδ. Υἱὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλιρρόης. βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐρυθείας, ὅς τις διὰ τὴν τερατώδη καὶ γιγαντιαίαν αὐτοῦ ἀνδρίαν ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς τρισώματος, ἔχων ἓξ χεῖρας τοσούτους πόδας καὶ πτέρυγας ἐπὶ τοῦ σώματός του· τοῦτον τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε τὰς βοῦς αὐτοῦ καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, Ἡσδ. Θεογ. 287. Ἀπολλδ. β', 5, 10. Ἡρόδτ. Πλάτ. Νομ.

Γιγάντειος, εία, ειον. Τῶν Γιγάντων ἢ εἰς τοὺς Γίγαντας ἀνήκων.

Γίγας, αντος, ὁ, πληθ. οἱ Γίγαντες. Τέκνα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, τέρατα ἐξαισίου ἀνδρίας καὶ φρικώδους μεγέθους, ἔχοντες ἀντὶ ποδῶν οὐρὰς δρακόντων, Ἡσδ. Θεογ. 185. ἐν μέγα πλῆθος τούτων γεννήσασα ἡ Γῆ, παρεκίνησεν αὐτοὺς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Διὸς πόλεμον, οἵτινες βάλλοντες τὰ ὄρη Ὄσσαν, Πήλιον καὶ Οἴτην τὸ ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου καὶ μὲ ἀναμμένας δρῦς ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ Ὀλύμπου· ἀλλ' ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν λαβὼν συμβοηθὸν καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐνίκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος, Ἀπολλδ. α', 6, 1. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐκρημνίσθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου ἐφυλάττοντο ὁμοῦ μὲ τὸν Κρόνον. Καθ' Ὁμ. Ὀδ. Η, 59. ἦσαν οἱ Γίγαντες ἔθνος ἄγριον κατοικοῦν ἐν τῇ Ἑσπερείᾳ χώρᾳ ἢ ἐν Ἠπείρῳ, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διὰ τὰς παρανομίας των ἠφάνισε δι' ὅλου. Ἦσαν δὲ οὗτοι καὶ συγγενεῖς τῶν ἐν Τρινακρίᾳ Φαιάκων καταγόμενοι ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, Ὁμ. Ὀδ. Η, 120.

Γιγαντοφοντὶς ίδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τῆς συμβουλῆς καὶ συνεργείας τῆς ὁποίας ἐφόνευσεν ὁ Ζεὺς τοὺς Γίγαντας, Φουρν.

Γίγαρτον, τό. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη ἐπὶ τῆς θαλάσσης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βότρυος, Στράβων.

Γίγων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Γιγωνός, Στέφ. Βυζ. — 2) ἔτι καὶ ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Ἐτυμ. Μεγ.

Γιγωνίς, ἡ, προσυπακ. ἄκρα, Gigonum Promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Κροσσαίας χώρας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, Ἐτυμ. Μεγ.

Γιγωνός, ἡ. Πόλις τῆς Κροσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Κάμψης καὶ Αἰνείου, Ἡρόδτ. 7, 23. Θουκδ. ὅθεν, Γιγώνιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Γιλιγάμμαι, οἱ, καὶ Γιλιγάμβαι, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Λιβύας χώρας ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἀφρικῇ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς νήσου Ἀφροδισιάδος ἕως τοῦ Πλύνου λιμένος, Ἡρόδτ. 4, 169.

Γίλλος, ὁ. Ταραντῖνός τις φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου, Ἡρόδτ.

Γίνδανες, οἱ, καὶ Γινδᾶνες, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦντες πρὸς δυσμὰς τῶν Μακῶν, πιθαν. ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ τῆς Τριπόλεως, Ἡρόδτ. 4, 176.

Γίνδαρος, ἡ. Πόλις τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ ὀχυρά, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβον συνήθως λῃσταί, Στράβ.

Γλαβρίων, ωνος, ὁ. Ἀκίλιος. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων εἰς τὸν κατὰ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου πόλεμον.

Γλάνις, ιδος, ὁ, Clanis. Ποταμὸς τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Chiana, Στράβ. — 2) Clanius. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν l'Agno, Λυκοφρ. Στέφ. Βυζ.

Γλάνις, ιδος, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα πλάττεται κατ' ἀντονομ. παρ' Ἀριστφ. ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βάκιδος, Ἱππ. 1003.

Γλανός, ὁ· ἴδε Γληνός.

Γλαυγανῖκαι, οἱ, καὶ Γλαῦσαι. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἀρκτικῶς τοῦ Ἀκεσίνου ποταμοῦ, νικηθὲν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν. Ἀναβ. ε', 10.

Γλαυκέτης, ου, ὁ. Ἀδηφάγος τις καὶ ἀσελγὴς ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Εἰρ. 1008. — 2) Δημαγωγός τις ἀρχαῖος χαρακτῆρος ἐν Ἀθήναις· Δημ.

Γλαύκη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 39. Ἡσδ. Θεογ. 244. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἄλκην, Ἀπολλδ. β', 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐρασθεὶς ὁ Ἰάσων ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα μετὰ τὴν Μήδειαν, ἥτις ὑπ' ἄλλων Κρέουσα καλεῖται. Ἀπολλδ. α', 9, 28. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κυχρέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἀκταῖον ἐγέννησε τὸν Τελαμῶνα, Ἀπολλδ. γ', 12, 7. — 5) Μουσικός

τις γυνὴ ἐκ Λέσβου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, ζήσασα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Θεοκρ. Εἰδ. δ΄, 31.

Γλαύκη, ἡ, καὶ Γλαυκία, Στέφ. Βυζ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Μυκάλης. Θουκ. η΄, 79.

Γλαυκίας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ὀγδόης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ταυλαντίων, Ἀῤῥιαν.

Γλαυκίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν ἴδιον μνηστῆρα αὐτῆς Ποτάμωνα, Ἀπολλόδ. β΄, 1, 5.

Γλαυκίππος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τρίτον χρόνον τῆς 92 Ὀλυμπιάδος.

Γλαυκίς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου, ἴδε Γλαυκοθέα.

Γλαυκοθέα, ἡ. Μήτηρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ποταπῆς καταστάσεως, πρότερον Γλαυκὶς καλουμένη, Δημ. Στεφ.

Γλαυκονόη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ἀπολλόδ. α΄, 2, 7.

Γλαυκονόμη, ἡ. Μία καὶ αὐτὴ τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 256.

Γλαῦκος, ὁ. Ἐπικαλούμενος Πόντιος καὶ Ἀνθηδόνιος· υἱὸς τοῦ Ἀνθηδόνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης ἐκ Βοιωτίας, κατ' ἀρχὰς ἁλιεὺς καὶ ἐπιτήδειος κολυμβητής, ὕστερον δὲ πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν, συγκατετάχθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν θαλασσίων θεοτήτων, γενόμενος ἔμπειρος μάντις, παρὰ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγεται, ἐδιδάχθη ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην, Ἀθην. Εὐριπ. Ὀρέστ. 364. Παλαίφ. — 2) ὁ ἐπικληθεὶς Ποτνιεύς, υἱὸς τοῦ Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, ὅστις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων ἵππων, τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἐν Ποτνιαῖς κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 154. Ἀπολλόδ. α΄, 9, 3. — 3) Υἱὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις παῖς ἔτι ὢν καὶ διώκων ἕνα μῦν, ἔπεσεν εἰς ἕνα πίθον πλήρη μέλιτος καὶ ἐπνίγη, ὁ αὐτὸς καὶ Γλαύκων ἐλέγετο, Ἀπολλ. γ΄, 3, 1. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἱππολόχου καὶ ἔγγονος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγὸς τῶν Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιορκίαν, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ πολεμήσῃ μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ τὴν ἀρχαίαν ἐκ ξενίας φιλίαν, ἥτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν πατέρων αὐτῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 876. Ε, 119. Πίνδ. — 5) Υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολλόδ. — 6) Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος Τελαμωνίου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Δικτ. Κρητ. δ΄, 7. — 7) Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου εἰς διάφορα τεχνικὰ ἔργα, καὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς πολύτιμος τρίπους μεταξὺ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Ἡρόδ. 1, 25. Παυσ. — 8) Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Καρύστου πόλεως τῆς Εὐβοίας, ὅστις μὲ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν ἔλαβε δὶς τὸ βραβεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας καὶ ὀκτάκις εἰς τοὺς Ἰσθμιακούς, Παυσαν. Δημ.

Γλαῦκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχίδος, Στράβ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Καρίας ἐκβάλλων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα Γλαῦκον κόλπον, Στράβ. — 3) ὁ Γλαῦκος κόλπος, κόλπος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας παρὰ τῷ Ἀρτεμισίῳ ἀκρωτηρίῳ, τανῦν κόλπος τοῦ Μάκρι λεγόμενος, Στράβ.

Γλαύκων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, ὅστις συνέγραψεν 9 διαλόγους, Διογ. Λαέρτ. β΄, 124. Ξενοφ. — 2) Ναύαρχός τις Ἀθηναῖος, Θουκυδ. — 3) Θεῖος τοῦ Πλάτωνος καὶ πατὴρ τοῦ Χαρμίδου Ἀθηναῖος, Ξενοφ. Πλάτ. — 4) ποιητής τις Ῥαψῳδὸς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἴων.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐχούσης γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, Ὁμ. Ἰλ.

Γλαφυραί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γλαφύρα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 712. Στέφ. Βυζ.

Γληνός, ὁ, καὶ Γλανός. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, τὸν ὁποῖον οὗτος μανεὶς ἔῤῥιψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ κατέκαυσεν, Ἀπολλ. β΄, 7, 8.

Γλίσας, αντος, ἡ (ἡ), καὶ Γλίσσας, Στέφ. Βυζ. Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑπάτου, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐσώζοντο ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 504. Ἡρόδ. Στράβ. ὅθεν, Γλισάντιος, ία, ιον, τῆς Γλίσαντος, καὶ Γλισάντιοι, οἱ κάτοικ.

Γλοῦς, καὶ Γλῶς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ταμὼ Αἰγύπτιος, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Κύρου τοῦ Νεωτέρου ἐκστρατευσάντων, Ξενοφ.

Γλυκέρα, ἡ. Περίφημός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀρπάλου καὶ Μενάνδρου, Λουκ.

Γλυκέριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Γλυκέρα, Λουκ.

Γλύκη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικῶν παρ' Ἀθηναίοις, Ἀριστοφ. Βατρ. 1344.

Γλυκὺς λιμήν, ὁ, Dulcis Portus. Λιμὴν καὶ πόλις ἐν Ἠπείρῳ, ἔνθα ἡ Ἀχερουσία λίμνη εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, τανῦν Γλυκύ, Στράβ.

Γλύκων, ωνος, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ γόης Ἀλέξανδρος, ὁ ἐξ Ἀβώνου τείχους, Λουκ.

Γλυμπεῖς, οἱ, Πολύβ. δ΄, 26. καὶ Γλυμπία, τά, Παυσ. Κώμη τῆς Λακωνίας ἔχουσα ἓν φρούριον πλησίον τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος.

Γνάθαινα, ἡ. Ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, Αἰλ. Ἀθην.

Γναθωνίδης, ου, ὁ. Ὄνομα κύριον παρασίτου τινὸς ἀπαντώμενον ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Λουκ. ἐκ τοῦ γνάθος.

Γνάθων, ωνος, ὁ, = Γναθωνίδης.

Γναῖος, ὁ, Cnejus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Γνήσιππος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, Ξενοφ.

Γνίφων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. φιλαργύρου τινὸς ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Λουκ. (ἀπὸ τοῦ κνιπός)

Γνωσσία, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μενέλαος ἐγέννησε τὸν Ξενόδαμον, Ἀπολλ. γ΄, 12, 1.

Γνωσίας, α, ὁ. Συρακούσιός τις, Ξενοφ. Ἡρόδ.

Γνωσίδημος ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, Αἰσχίν.

Γόβαιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, τανῦν Capo St. Mahé, Πτολ. β΄, 9.

Γόγγυλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐξ Ἐρετρίας, ὅστις ἐξορισθεὶς τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἔφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὡς δωρεὰν τὰς πόλεις Μυρίναν καὶ Γρύνειον, Θουκυδ. α΄, 128. — 2) Υἱὸς τοῦ προτέρου, Ξενοφ. Ἑλλ. γ΄, 1, 6.

Γολγοί, οἱ, καὶ Γολγόν, τό, Στέφ. Βυζ. Golgi. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου ἀποικία τῶν Σικυωνίων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τανῦν Κούκλα, Θεοκρ. Εἰδ. ιε΄, 100. καὶ Γόλγως, Δωρ. = Γόλγους· ὅθεν Γόλγιος, ία, ιον, τῶν Γολγῶν· καὶ οἱ Γόλγιοι, οἱ κάτοικ.

Γόλγος, ὁ. Υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγουσιν ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Γολγοί, Σχόλ. Θεοκρ.

Γόμφοι, οἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. τανῦν Σταγί, Στράβ. ὅθεν, Γομφεύς, ὁ κάτοικος.

Γονατᾶς, ᾶ, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου, ἴδε Γόννος.

Γονιάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ἔχουσαι ἴδιον ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Ἤλιδι, Στράβ. η΄.

Γοννοπαῖος, ου, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 144.

Γόννοι, οἱ, Πολύβ καὶ

Γόννος, ἡ, Γόννον, τό, Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περῥαιβῶν πλησίον τοῦ Πηνειοῦ, ἀπέχουσα 160 στάδια τῆς Λαρίσσης, τανῦν Γονοῦσα, Ἡρόδ. 7, 130. Στράβ. ὅθεν, Γόννιος, ία, ιον, τῆς Γόννου ἢ εἰς τὴν Γόννον ἀνήκων, καὶ Γόννιος, ὁ κάτοικ. ἔτι δὲ καὶ Γονατᾶς, ᾶ, συνηθ. παρὰ τοῖς Θετταλοῖς, οἵτινες κατ' Αἰολ. διάλεκτ. ἐκάλουν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν Γόνουν, καὶ διά τινας συγχύσεως μετὰ τῆς λέξεως γόνυ, πληθ. γόνα καὶ γόνατα, προέκυψεν ὁ τύπ. Γονατᾶς, παραβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Γόννος.

Γονοῦσσα, ποιητ. Γονόεσσα, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀχαΐας, ἢ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Πελλήνης ἐν Ἀχαΐᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 573, Παυσ. β΄, 4.

Γονομανοί, οἱ, καὶ Κενομάνοι, Cenomani. Ἔθνος Γαλλικὸν τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας κατοικοῦν περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, Πολύβ. β΄, 23. Πτολεμ. γ΄, 1.

Γόργασος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Φαραῖς, Παυσ. δ΄, 30. Οὕτω καλεῖται καὶ ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Λάμαχος κατ' ἀστεϊσμὸν ὑπὸ τοῦ Κωμῳδοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Ἀχαρν. 1131 ὡς φέρων ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς Γοργοῦς.

Γόργειος, εία, ειον, Ἀττικ. Γόργειος. Τῆς Γοργοῦς ἢ εἰς τὴν Γοργὼ ἀνήκων, Ὁμ.

Γόργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἀνδραίμονα ἐγέννησε τὸν Θόαντα ἡγεμόνα τῶν Αἰτωλῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἀπολλόδ. α΄, 8, 1. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἱππόθοον, Ἀπολλόδ. β΄, 1, 5.

Γοργίας, ου, ὁ. Περίφημος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς εἰς τὸ Λεόντιον, πόλιν τῆς Σικελίας καὶ ζήσας περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους· μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, θαυμαζόμενος μεγάλως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν τέχνην τῶν λόγων καὶ διὰ τὴν φυσικὴν εὐφράδειάν του, ὥστε καὶ ἀνδριάντα ἔστησαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Ἀλκιδάμας καὶ ἄλλοι. Πλάτ. Ξενοφ. — ὅθεν Γοργίειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Γοργίου ἢ εἰς τὸν Γοργίαν ἀνήκων, καὶ Γοργιάζω, ὁμιλῶ ὡς ὁ Γοργίας.

Γοργίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐξ Ἐρετρίας, ἀδελφὸς τοῦ Γογγύλου, ὅστις φυγὼν καὶ οὗτος ὡς ἐξόριστος ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν πόλιν Γάμβριον, Ξενοφ. Ἑλλ. γ΄, 1, 6.

Γοργιππία, ἡ. Πόλις τῶν Σινδῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Γοργολόφας, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν Γοργόνα ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 567. καί, ἡ Γοργολόφα, κωμικὸν πεπλασμένον κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1181.

Γοργόνειος, εία, ειον, = Γόργειος, Αἰσχ. Προμ. 799. τὰ Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἴδε Κισθήνη.

Γόργος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χέρσιος, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Γοργοφόνη, ἡ. Ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, διότι ἐφόνευσε τὸ τέρας Μέδουσαν, Ὀρφ. Ὕμ. 31, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης καὶ γυνὴ τοῦ Περιήρους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀφαρέα, Λεύκιππον, Τυνδάρεων, καὶ Ἰκάριον, Ἀπολλόδ. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πρωτέα, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Γοργοφόνος. ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς ἐξ Ἄργους, Ἀπολλόδ. β', 4, 5, 6.

Γοργυιεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, λατρευομένου ἐν τῷ χωρίῳ Γοργυίᾳ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Στέφ. Βυζ.

Γοργυθίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Καστιανείρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 302.

Γόργυλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας ῥέων πλησίον τῆς Σελλασίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐρώταν, Πολύβ.

Γοργύρα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀχέροντος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀσκάλαφον, ὅστις επρόδωκε τὴν Περσεφόνην εἰς τὸν Πλούτωνα, Ἀπολλόδ. α', 5.

Γοργώ, οῦς, καὶ όνος, ἡ, αἰτιατ. Γοργώ καὶ Γόργονα, πληθ. ὀνομαστ. Γοργοὺς καὶ Γόργονες, αἰτιατ. Γοργοὺς καὶ Γοργόνας. — Ἦσαν αἱ Γόργονες τρεῖς ἀδελφαί, θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, ἡ Εὐρυάλη, ἡ Σθενὼ καὶ ἡ Μέδουσα, Ἡσιόδ. Θεογ. 277. Ὁ Ὅμηρ. ἀναφέρει μόνον μίαν Γόργονα, τέρας καταχθόνιον, Ὀδύσ. Λ, 633. Ἰλ. Θ, 349. παριστάνοντο δὲ αὗται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς φοβερὰ καὶ καταπληκτικὰ τέρατα, ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀντὶ τριχῶν ὄφεις καὶ κατοικοῦσαι καθ' Ἡσιόδ. πρὸς τὸν δυτικὸν Ὠκεανὸν πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἑσπερίδων καὶ τῆς νυκτός· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρ. μυθογράφους ἐν τῇ Λιβύῃ, ἢ ἐπὶ τῶν Γοργονείων Νήσων λεγομένων, καὶ τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀπολιθόνωσι πάντας, ὅσοι τὰς ἔβλεπον· τούτων ἡ ἐπισημοτέρα καὶ γνωστοτέρα εἰς τὴν παλαιὰν μυθολογίαν ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις καὶ ἁπλῶς Γοργὼ ἀναφέρεται. Ἀπολλόδ. (Γοργώ, οῦς, ἐστὶ ἀρχ. τύπ. παρ' Ὁμήρ. Ἡσιόδ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς. Γοργώ, Γοργόνος, αἰτιατ. Γοργὼ καὶ Γόργονα, ἐστὶ κοινὸς παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος, ὅστις πολλάκις εὕρηται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡσιόδ. Πινδάρ. καὶ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς.)

Γοργώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεομένους ἐκ Σπάρτης καὶ γυνὴ τοῦ Λεωνίδα, Ἡρόδ. 5, 48.

Γοργῶπις, ιδος, ἡ, Γοργῶπις λίμνη. Λίμνη τις πλησίον τῆς Κορίνθου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔπεσε μία τῶν Γοργόνων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 313. Ἡσύχ.

Γορδηνεία, ἡ, = Γορτυνία, Πτολ.

Γόρδιον, τό, καὶ Γόρδειον, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Γαλατίας ἢ τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ, καθέδρα τὸ πάλαι τοῦ βασιλέως Γορδίου, ὕστερον Ἰουλιούπολις κληθεῖσα, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα Γόρδιον κόμβον λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ἔλυσε διὰ τοῦ ξίφους του ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, Ξενοφ. Στράβ. — ὅθεν Γορδιεὺς ὁ κάτοικ.

Γόρδιος, ου, καὶ ιος, Ἡρόδ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γόρδειον ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ, ὅστις ἐκ ποταπῆς καὶ χωρικῆς καταστάσεως ἐφθασεν εἰς τὴν βασιλικὴν ἀξίαν κατὰ προηγουμένην τινὰ τοῦ μαντείου ῥῆσιν· πρὸς εὐγνωμοσύνην ἀφιέρωσεν ὁ Γόρδιος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφέρετο, ὅτε παρ' ἐλπίδα ἀνέκληθη βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων· ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ δὲ τῆς ἁμάξης ταύτης ἔδεσεν ἕνα στερεὸν κόμβον μὲ τοιαύτην τέχνην, ὥστε κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐκεῖνος ἔμελλε νὰ γίνῃ βασιλεὺς ὅλης τῆς Ἀσίας, ὅστις ἤθελε ποτὲ λύσῃ τοῦτον τὸν κόμβον· ὅτε δὲ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας διέβαινεν ἐντεῦθεν, μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ λύσῃ τὸν δεσμὸν τοῦτον, ἐχώρισεν αὐτὸν εἰς δύο διὰ τοῦ ξίφους του, καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὴν πρόρρησιν τοῦ μαντείου, Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. β', 3, 1. Λουκ. — 2) Ἕτερος μεταγενέστερος, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πατὴρ Μίδα τοῦ τρίτου, βασιλεύσας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 1, 14. — 3) Βασιλεὺς τῆς αὐτῆς χώρας υἱὸς τοῦ Μίδα καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, Ἡρόδ. 1, 35.

Γορδυαία ἡ. Χώρα τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, τανῦν ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς χώρας Κουρδιστὰν λεγομένης, Στέφ. ὅτι δὲ Γορτυνηνή. Πτολ.

Γορδυαῖα ὄρη, τά. Ὄρη τῆς Γορδυηνῆς χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ κατὰ Στράβ. χωρίζοντα τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

Γορδυαῖοι, οἱ, Καρδοῦχοι, παρὰ Ξενοφ. Οἱ κάτοικοι τῆς Γορδυηνῆς χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, τανῦν Κοῦρδοι, Στράβ.

Γόρδυς, υος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ χώρα Γορδυαία. Στέφ. Βυζ.

Γορπιαῖος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δωδέκατος μὴν τοῦ ἔτους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Μακεδόσιν ἀναλογῶν μὲ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις Σεπτέμβριον μῆνα, Πλούτ. Θησ. 19.

Γορτυνία, ἡ, καὶ Γορδυνία, Στέφ. Βυζ. Gordenia. Πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας, τανῦν, Γαρδίτσα, Θουκ. β', 100.

Γόρτυνα, ἡ, Γόρτυς καὶ Γόρτυν, υνος, ἡ, Gordyna. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγάλων πόλεων τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ληθαίου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Ἑκατομβαίου Διός, Ὁμ. Ἰλ. Β, 646. Στράβ. — ὅθεν, Γορτύνιος, ία, ιον, τῆς Γορτύνης, Θουκ. καί, Γορτύνιοι, οἱ κάτοικ. — 2) Γορτυνίς, ίδος, ἡ, νύμφη, = Βριτόμαρτις, Καλλίμ.

Γορτύνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Γορτύνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Γορτύνῃ πόλει τῆς Ἀρκαδίας λατρείας αὐτοῦ, Παυσ. η', 5.

Γόρτυς, υνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Στυμφάλου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γόρτυνα ἐν Ἀρκαδίᾳ. — 2) Υἱὸς τοῦ Τεγεάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἐλθὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς Κρήτην, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Γόρτυναν, Παυσ. η', 53.

Γόρτυς, υνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, Παυσ.

Γοῦθοι, οἱ, Gothi· οἱ Γότθοι. Ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν περὶ τὸν Οὐΐστουλαν ποταμόν, οἵτινες ὅτι Γέται καὶ Σαρμάται καὶ Σκύθαι ἐκαλοῦντο, Πτολεμ. Στέφ. Βυζ.

Γουνεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ἡγεμὼν τῶν Αἰνιάνων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 747.

Γαυραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰνδοῦ, Ἀρριαν. Ἀναβ. δ', 23.

Γραααῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν, Θουκ. β', 96.

Γραῖα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, ὕστερον Τανάγρα κληθεῖσα, κατὰ Στράβ. Χωρίον τι πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 498. ὅθεν, Γραϊκός, ὁ κάτοικ. καί, ἡ Γραϊκή, Θουκυδ. β', 23. ὅπερ Στέφ. Βυζ. ἀντὶ Πειραϊκὴ ἀνέγνωσ., ἴδε Πειραϊκή.

Γραῖα, ἡ πληθ. αἱ Γραῖαι. Θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, αἵτινες ἄλλως καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο· καθ' Ἡσ. ἦσαν αὗται δύο μόναι, κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. τρεῖς· ὠνομάζοντο δὲ Γραῖαι διότι ἐκ γενετῆς αὐτῶν παριστάνοντο ἀείποτε ὡς προβεβηκυῖαι καὶ λευκότριχες καὶ κατῴκουν περὶ τὸν δυτικὸν Ὠκεανὸν πρὸ τῶν Γοργόνων, φυλάττουσαι τὴν εἰς αὐτὰς ὁδόν, δι' ὃ καὶ προφύλακες ἐλέγοντο, καὶ εἶχον ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ὀδόντα, μὲ τοὺς ὁποίους ἀνεπλήρουν ἀμοιβαίως τὰς χρείας των, ἦσαν δὲ ἡ Πεφρηδὼ καὶ ἡ Ἐνυώ, Ἡσιόδ. Θεογ. 270. ὁ δὲ Ἀπολλόδ. ἀναφέρει καὶ τρίτην τὴν Δεινώ, Ἀπολλόδ. β', 4, 2.

Γραικός, ὁ (ὀνομ. κύρ. διὰ περισπωμ. ἐπὶ τῆς παραλ.) Υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν καὶ Γραικοί, Στέφ. Βυζ.

Γραικός, ὁ, πληθ. Γραικοί. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Πελασγοί, ὅσοι φυγόντες ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, κατῴκησαν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου, ἐκεῖθεν δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ συνέστησαν ἰδίας ἀποικίας καὶ ἰδίους λαούς, ὅπου συνήθως ὠνομάσθησαν ἔπειτα ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν Graeci ἀπὸ τοῦ Γραικοῦ υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας, Ἀριστοτ. Ἀπολλόδ. α', 7, 3.

Γράμμη, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκ.

Γρανεῖον, τό. Μία τῶν ὀκτὼ θυγατέρων, τὰς ὁποίας ὁ Ὄξυλος ἐγέννησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ τῆς Ἀμαδρυάδος, Ἀθήν. γ'.

Γράνικος, ὁ, ἐπικ. Γρήνικος. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐναντίον τῶν Περσῶν, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 21. Στράβ. τανῦν Σουσουγχιρλί.

Γρόνις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Περσίδος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, τανῦν Βοσουίρ.

Γραὸς στῆθος, τό, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 50. κατὰ δὲ Οὐεσσελίγγ Antonini Itiner. σελ. 327. ἀναγνωστέον. Γραίας ἕδος ἐν Στεφ. Βυζ. παρ' ᾧ εὕρηται ἐν λέξ. Τανάγρα, ὅτι Γραῖά τις ἐκαλεῖτο οὕτως ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας, ὅπερ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ γεωγράφου τούτου, τὸ τῆς Θηβαϊκῆς ἕδος, ἐλέγετο· ἦν δὲ τοῦτο λόφος τις κείμενος μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Τανάγρας, παραβ. Schneid. εἰς Ξενοφ. Ἑλ. αὐτόθ.

Γραουισκαι, τό, Graviscae. Πόλις τῆς Ἐτρουρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μάρτα ποταμοῦ, γενομένη ἔπειτα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, Στράβ.

Γρατίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, Ἀπολλόδ. α', 6, 2. ἐπειδὴ δὲ ἀλλαχοῦ οὐχ εὕρηται τοῦτο τὸ ὄνομα, ἀνέγνωσάν τινες ἀντὶ τούτου, Ὀφίων, ἄλλοι δὲ Ἐλατίων καὶ Αἰγίων, παραβλ. Heyne.

Γραυκένιοι, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἴστρον ποταμόν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ, 321.

Γρηστωνία, ἡ, ἴδε Κρηστωνία.

Γρῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰτεσίου καὶ ἀπόγονος τοῦ Θήρα, βασιλεὺς τῆς Νήσου Θήρας, Ἡρόδ. 4, 150.

Γρύλλος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ξενοφῶντος, Διογ. Λαέρτ. — 2) υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀποθανὼν εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, Παυσ.

Γρύνεια, ἡ. Ἡρόδ. Στέφ. Βυζ. = Γρύνιον.

Γρυνεῖος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὴν ἐν Ἀσίᾳ πόλιν Γρύνιον, ἔνθα ὑπῆρχε περίφημός τις ναὸς αὐτοῦ, Στέφ. Βυζ. — Παυσ.

Γρύνιον, τό (υ) Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ξενοφ. Ἑλ. γ', 1. Στράβ. ὅτι δὲ καὶ Γρύνοι, οἱ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Γρύνειος, εία, ειον, ἐν Γρυνείῳ, ἢ εἰς τὸ Γρύ-

9

νιον ἀνήκων — καὶ Γρυνίς, ίδος, ἡ ἐκ Γρυνίου οὖσα· Γρυνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Γρῦνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ ἔγγονος τοῦ Τηλέφου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γρύνειον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ τὸν αὐτόθι Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Γρύττος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ὅς τις κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος διὰ τὰς παρὰ φύσιν πονηρὰς αὐτοῦ καὶ αἰσχρὰς πράξεις, ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου, Ἀριστ. Ἱπ. 877.

Γύαρος, ἡ. Μία τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει Κυκλάδων νήσων, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεμπον συνήθ. μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἐξορίστους αὐτῶν, τανῦν, Γιοῦρα, τά, Στράβ. Λουκ.

Γυγάδας, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ὡς ἀνάθημα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Γύγης βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, Ἡροδτ. 4, 14.

Γυγαίη λίμνη, ἡ (Γύγης). Περίφημος Λίμνη χειροποίητος ἐν Λυδίᾳ περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Καΰστρου πεδίου, ὕστερον Κολόη κληθεῖσα, Ὀμ. Ἰλ. Β, 865. Τ, 305. πέριξ δὲ ὅλης ταύτης τῆς λίμνης εὑρίσκοντο οἱ τάφοι τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Λυδίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερεῖχεν ἐξαιρέτως ὁ τάφος τοῦ Ἀλυάττου. Στράβ. ιγ΄. Ἡροδτ. 1, 93. — 2) Γυγαία, ἡ. Νύμφη τῆς Γυγαίας λίμνης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ταλαιμένης ἐγέννησε δύω υἱοὺς τὸν Μέσθλην καὶ Ἄντιφον ἡγεμόνας τῶν Λυδῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὀμ. Ἰλ. Β, 864. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντα Βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Πέρσου Βουβάρου, Ἡροδτ. 5, 21.

Γύγης, ου, Ἰωνικ. εω, ὁ (ῡ) = Γύης. — 2) Υἱὸς τοῦ Δασκύλου, εὔνους καὶ φίλος τοῦ Κανδαύλου Βασιλέως τῶν Λυδῶν, ὅς τις κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας βασιλίσσης ἐφόνευσε τὸν Κανδαύλην καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας περὶ τὸ 760 ἔτος περίπου πρὸ Χρ. βασιλεύσας 38 χρόνους· λέγεται δὲ ὅτι ἐστάθη εἷς τῶν πλουσιωτάτων ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἀσίας, ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διάφορα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πολύτιμα ἀναθήματα. Ἡροδτ. 4, 14. Πλατ. Πολ. ὅθεν παροιμ. τὰ Γύγεω ἢ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχειν, Ἀνακρ. ιε΄. Λουκ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν συνήθ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἐσθ' ὅτε καὶ βραχύ.)

Γύζαντες, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς ἀρκτώας Ἀφρικῆς ἐν Λιβύῃ κατοικοῦν δυτικῶς τῆς χώρας τῶν Ζαυήκων, καθ' Ἡροδτ. ἦσαν οὗτοι πιθηκοφάγοι καὶ κατεσκεύαζον πολὺ μέλι ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν, Ἡροδτ. 4, 194. ἔτι δὲ καὶ Βύζαντες, Byzantes οἱ αὐτοὶ καλούμενοι.

Γύης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν ἑκατογχείρων Γιγάντων, Ἀπολλδρ. α΄, 1, 1. παρ' Ἡσ. Θεογ. 149. εὕρηται Γύγης, τὴν ὁποίαν γραφὴν ὁ Heyne εἰς Ἀπολλδρ. ἀποβάλλει.

Γύθειον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ

Γύθιον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Λακωνίας ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ ὀχυρό, οὖσα τὸ νεώριον τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, τανῦν Παλαιόπολις Ξενφ. Πολ. Στράβ. ὅθεν Γυθιάτης, ου, ὁ(ᾱ) ὁ κάτοικ. καὶ Γυθιακός, ή, όν· τοῦ Γυθίου, ἢ εἰς τὸ Γύθιον ἀνήκων, Λουκ.

Γύλιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου ἐκ Σπάρτης, περίφημος στρατηγὸς ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, τὸν ὁποῖον ἡ Σπάρτη ἔπεμψεν εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων, ὅτε οὗτοι ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τοῦ Νικίου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων· νικήσας δὲ εἰς διαφόρους μάχας τοὺς Ἀθηναίους καὶ λαβὼν πολλὰ λάφυρα αὐτῶν, ἐπέστρεψε μὲ δόξαν πολλὴν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὕστερον δὲ φωραθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, ὅτι ἔκλεψε μέρος τῶν πεμπομένων χρημάτων εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐξωρίσθη μὲ καταισχύνην ἐκ τῆς πατρίδος του, Θουκ. Ζ΄, 93.

Γῦλις, ιος, ὁ. Πολέμαρχός τις ἐν Σπάρτῃ, Ξενφ. Ἑλλ. δ΄, 3, 21. καὶ Γύλος, ἐν Ἀγησ. Ἐγκωμ.

Γύμνης, ητος, ὁ. Κάτοικος τῶν Γυμνησίων νήσων, Στράβ. ὅθεν, Γυμνητίδες νῆσοι = Γυμνήσιαι.

Γυμνήσιαι νῆσοι, αἱ, = Βαλεαρεῖς, αἱ νῦν Βαλεάρες νῆσοι τῆς Ἱσπανίας, καλούμεναι οὕτως ἀπὸ τὸν περὶ τὴν τοξευτικὴν βίον τῶν κατοίκων αὐτῶν, ἢ κατ' ἄλλους, διότι οὗτοι ἐσυνείθιζον νὰ περιέρχωνται ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ γυμνὸν σῶμα, Στραβ.

Γυμνίας, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Σκυθηνῶν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ· κατὰ d'Anville κειμένη δυτικῶς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, κατὰ δὲ Rennel, Πόλις ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀράσχ ποταμοῦ, τανῦν Κομασούρ, καὶ κατὰ Μάνερτ πλησίον τῆς νῦν Γόλε πόλεως, ἢ κατ' ἄλλους Γενείς; κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν πηγῶν τοῦ Κύρου ποταμοῦ, Ξενφ' Ἀναβ. δ΄, 7, 19.

Γυμνοπαιδίαι, αἱ. Ἑορτή τις ἐν Σπάρτῃ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν ἐν Θυρέᾳ περὶ τὴν 58 Ὀλυμπιάδα, καὶ τῆς κατὰ τῶν Ἀργείων νίκης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἑορτὴν ἐσυνείθιζον νὰ χορεύωσιν οἱ παῖδες γυμνοὶ καὶ νὰ ψάλλωσιν ᾄσματα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡροδτ. Ξενφ.

Γυμνοσοφισταί, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ παλαιοὶ σοφοὶ τῶν Ἰνδῶν, οἵτινες εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ ζῶσιν ὡς ἐπὶ πολὺ γυμνοὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ νὰ καίωνται ζωντανοί. Κατὰ Μάνερτ. ἐσχημάτιζον οἱ Γυμνοσοφισταὶ οὗτοι ἐν ἴδιον ἔθνος ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, μὴ κατοικοῦντες ὅμως εἰς πόλεις.

Γύνδης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, τανῦν Καρά-σου ἢ Διαλὰς λεγόμενος.

Γυραί, αἱ (γυρός) Βράχοι τινὲς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐναυάγησεν Αἴας ὁ Λοκρός, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκείας τῆς Τροίας, κατ' Εὔσταθ. ἔκειντο οὗτοι πλησίον τῆς νήσου Μυκόνου, κατὰ δὲ Κοΐντ. Σμ. ιδ΄, 570. πρὸ τοῦ Καφηρέως ἀκρωτηρίου τῆς Εὐβοίας, Ὀμ. Ὀδ. Δ, 500.

Γυρτών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 57. ὅθεν, Γυρτώνιος, ία, ιον, τῆς Γυρτῶνος, καί, Γυρτώνιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Γύρτων, ωνος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Φλεγύα, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Γυρτῶνα, Στέφ. Βυζ.

Γυρτώνη, ἡ, = Γυρτών, Ὀμ. Ἰλ. Β, 438.

Γωβρύας, α καὶ ου, ὁ, Ἰωνικ. Γωβρύης. Εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν οἵτινες συνώμοσαν ἐναντίον τοῦ Ψευδοσμέρδις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Καμβύσου, Ἡροδτ. 3, 70. — 2) Υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Λιγύων, Ἡροδτ. — 3) Εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχιστρατήγων τοῦ Βασιλέως Ἀρταξέρξου ὅτε οὗτος ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου, Ξενφ. Ἀναβ. α΄.

Γωγαρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, Στράβ.

Δ.

Δάαι, οἱ. Dahae, πιθαν· οἱ παρ' Ἡροδτ. Δάοι. ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες παρὰ τῇ Ὑρκανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, κατὰ δὲ Πτολ. ἐν τῇ Μαργιανῇ, συνίστουν δὲ τρία γένη, Ἄπαρνοι, Ξάνθιοι καὶ Πίσσουροι, ζῶντες βίον ἄγριον καὶ λῃστρικόν, τοὺς ὁποίους μήτε οἱ Πέρσαι, μήτε Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι. πιθαν. οἱ Οὐσβέκαι λεγόμενοι, Στράβ. Ἀῤῥιαν.

Δαβία, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Δαδάκης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ.

Δαδίκαι, οἱ· ἔθνος Περσικόν, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς, Ἡροδτ. 7, 66. — Στέφ. Βυζ.

Δαίδαλα, τά· πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ.

Δαίδαλα, τά, Οὕτως ἐκαλοῦντο δύω ἑορταὶ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ μία ἐπανηγυρίζετο εἰς τὴν πόλιν Ἀλαλκομένας ὑπὸ τῶν Πλαταιέων εἰς ἓν μέγα καὶ πυκνὸν ἄλσος, εὑρισκόμενον αὐτόθι, ἐκ τοῦ ὁποίου κόπτοντες δένδρα τινά, κατεσκεύαζον ἀγάλματα ἐξ αὐτῶν, καλούμενα Δαίδαλα, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαλματοποιοῦ Δαιδάλου· ἡ ἄλλη ἑορτὴ ἐπανηγυρίζετο κοινῶς ὑφ' ὅλων τῶν ἐν Βοιωτίᾳ πόλεων, πρὸς ἀνάμνησιν ἔριδός τινος, ἡ ὁποία συνέβη ποτὲ μεταξὺ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅτε αὕτη ὑπὸ ἀγανακτήσεως ἀφήσασα τὸν Ὄλυμπον, ἦλθεν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὁ δὲ Ζεὺς μὴ δυνάμενος νὰ δυσωπήσῃ αὐτήν, ἔλαβεν ἐπὶ τῆς ἁμάξης του ἓν ἄγαλμα, ἐνδεδυμένον μὲ γυναικεῖα φορέματα, κηρύττων αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Ἀσωποῦ καὶ μέλλουσαν αὐτοῦ σύζυγον· ἡ Ἥρα μὴ ὑπομείνασα τοῦτο, κατέστρεψε τὸ ἄγαλμα καὶ ἐφιλιώθη αὖθις μετὰ τοῦ Διός, Πλουτ. Παυσ.

Δαιδαλίδαι. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Δαιδαλίδης, ὁ κάτοικ.

Δαίδαλος, ὁ, Daedalus. Υἱὸς τοῦ Εὐπαλάμου ἢ τοῦ Μητίονος καὶ τῆς Λευκίππης καὶ ἀπόγονος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως, σύγχρονος δὲ τοῦ Μίνωος, εἷς τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτέρων ἀνδριαντοποιῶν τῆς Ἑλλάδος, διδαχθεὶς ὡς λέγεται τὴν ἀγαλματοποιΐαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρουσιν οἱ παλαιοὶ ποιηταί, ὅτι ἔδιδεν ζωὴν εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἀγάλματά του, κάμνοντάς τα νὰ κινῶνται μόνα, ἐπινοήσας τὴν ξυλάρην, τὸν πρίωνα, καὶ ἄλλα διάφορα ἐργαλεῖα τῆς τῶν ἀγαλμάτων ἐργασίας. Φονεύσας δὲ τὸν ἀνεψιὸν καὶ μαθητήν του Τάλων, καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα Μίνωα, ὅπου κατεσκεύασεν ὡς λέγεται τὸν περίφημον Λαβύρινθον· ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἴκαρος συνήργησεν εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρέξεις τῆς Πασιφάης γυναικὸς τοῦ Μίνωος, τὰς ὁποίας αὕτη συνέλαβε πρὸς τὸν Μινώταυρον στρατηγὸν τοῦ Βασιλέως τούτου, κλεισθεὶς εἰς τὸν Λαβύρινθον ὑπὸ τοῦ Μίνωος, κατεσκεύασε πτερὰ ξύλινα, τὰ ὁποῖα κολλήσας μὲ κηρὸν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἔφυγεν ἄνωθεν τῆς θαλάσσης καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν ὁμοῦ μὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὅς τις ὅμως θέλων νὰ ὑψωθῇ ἀπέκεινα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, πεσὼν ἐπνίγη εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἰκάριον πέλαγος· παρ' Ὀμ. Ἰλ. Σ, 592. ἀναφέρεται ὅτι ἐπενόησεν ἓν ἴδιον εἶδος χοροῦ, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξεν εἰς τὴν Ἀριάδνην θυγατέρα τοῦ Μίνωος. Λουκ. Ὀρχ. 13. Ὁ Παυσ.

δὲ λέγει τοῦτο ἔργον τοῦ Δαιδάλου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, Παυσ. Ϛ', 40. Πλάτ. Ἴων. ὁ Δαίδαλος ἀνέδειξε πολλοὺς μαθητάς, τῶν ὁποίων μέγα μέρος ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Σικελίαν, ἔνθα ἡ ἀγαλματοποιΐα ἔκαμε μεγάλας καὶ πρωΐμους προόδους· ἀπέθανε δὲ ἐπὶ τῆς Νήσου ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε τὰ τείχη τῆς πόλεως Ἔρυκος καὶ τὸν αὐτόθι ναὸν τῆς Ἀφροδίτης. Ἀπολλόδ. Διοδ. Σικ. δ', 80. — 2) Νεώτερός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πατρόκλου, Παυσ. Ϛ', 3. ὅθεν, Δαιδάλειος, εἶα, ειον, τοῦ Δαιδάλου, ἢ εἰς τὸν Δαίδαλον ἀνήκων. (μετεχειρίζοντο δὲ συνήθως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν λέξιν Δαίδαλος καὶ ἐπὶ περιληπτικῆς ἐννοίας, περιστάνοντες δι' αὐτῆς μίαν σειρὰν ὅλων ἐκείνων, ὅσοι περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀναφαινομένης πλαστικῆς τέχνης ἐνησχολήθησαν πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐπιτηδείας αὐτῶν ἐργασίας, εἰς τὸ νὰ φέρωσιν εἰς τελειότητα τὴν τέχνην ταύτην, ἐμψυχόνοντες τρόπον τινὰ τὰς ἐργασίας αὐτῶν. καὶ προστιθέντες εἰς τὰ πρότερον ἄμορφα καὶ ἀκατέργαστα ἀγάλματα ὀφθαλμούς, χεῖρας, πόδας καὶ λοιπὰ μέλη.)

Δάειρα, συνηρμ. Δαῖρα, ἡ. Θεά τις ἢ νύμφη λατρευομένη εἰς τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια, κατὰ Παυσ. α', 38, 7. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Ἐλευσῖνα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἢ Περσεφόνην, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 847.

Δάϊθος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Δαιμογοργών, όνος, ἡ. Δαίμων τις ἐπίγειος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννηται ὁ Οὐρανός, ἡ Γῆ καὶ ἡ Θάλασσα, κατοικῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Οἰκουμένης, σύμβολον τῆς πρώτης ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Στατ. Θηβ.

Δαῖρα, ἡ = Δάειρα, ὅπερ ὅρα.

Δαΐς, ίδος, ὁ. Γέρων τις κῆρυξ τῶν Τρώων, Μιμ. παρ' Ἀθην.

Δαισιτιᾶται, οἱ, Daesiates, Λαός τις τῆς Ἰλλυρίας, Στράβ.

Δαΐφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 3.

Δαϊφεράνης, ους, ὁ. Πέρσης τις, παρὰ Ξενοφ. Κυρ.

Δαΐφρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας, Ἀπολλόδ.

Δακία, ἡ. Dacia. Χώρα μεγάλη τὸ πάλαι τῆς Εὐρώπης, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατὰ Πτολ. γ', 8. συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὰ Καρπάθια ὄρη, δυτικῶς μὲ τὸν Τιβίσκον (Theis) ποταμόν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Δούναβιν, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸν Ἱέρασον ποταμὸν (Πρεῦτον) καὶ περιλαμβάνουσα ἓν μέρος τῆς νῦν Οὐγγαρίας, ὅλον τὸ Βανάτον, ὅλην τὴν Τρανσυλβανίαν καὶ Βουκοβίναν, τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Γαλιτζίας καὶ ὅλην τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαυΐαν, ἐκλήθη δὲ Δακία ἡ χώρα αὕτη ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοίκους Δάκους λεγομένους, πρότερον Δάους καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γέτας, Στέφ. Βυζ.

Δακοί καὶ Δάκοι, οἱ, πρότερον Δάοι. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ χώρας Δακίας, ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους μὲ τοὺς ἐν Σκυθίᾳ Γέτας, σχηματίζοντες κατὰ Πτολ. δεκαπέντε μικροτέρους λαούς· οἱ Ῥωμαῖοι ἱστορικοὶ παριστάνουσι τοὺς Δάκους ὡς ἓν ἔθνος γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον, ἀνασχολούμενον πρὸ πάντων εἰς ὅσα φορῶσι τὴν εὔτακτον καὶ ἐν ἀνέσει ἀπόλαυσιν τῶν οἰκειακῶν ἀγαθῶν.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, οἱ. Κατὰ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1129. ἦσαν οὗτοι παῖδες τῆς Νύμφης Ἀγχιάλης καὶ σύνοδοι τῆς Κυβέλης ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης· συνήθως δὲ παριστάνοντο ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς θεᾶς ταύτης, καὶ ἐλογίζοντο ὡς πολιοῦχοι δαίμονες διαφόρων ἐν Ἀσίᾳ πόλεων, καταγόμενοι πιθανῶς ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Ἴδης. Κατὰ Στράβ. ι, 3. ἦταν οὗτοι οἱ πρῶτοι οἵτινες κατῴκησαν εἰς τὸ ἐν Κρήτῃ ὄρος Ἴδαν, ὅπου ἐπενόησαν τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς καὶ τὴν ἀνάλυσιν καὶ ἐργασίαν τῶν μετάλλων· ἐκαλοῦντο δὲ Δάκτυλοι ὡς κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν δακτύλων ἤτοι κορυφῶν τοῦ ὄρους τούτου, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Δακτύλου. Ὁ δὲ Παυσαν. ε', 7. λέγει ὅτι οἱ Δάκτυλοι ἦσαν οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐν Κρήτῃ Κουρῆτας λεγομένους, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Ῥέα ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Διός, καὶ ὅτι ἦσαν πέντε τὸν ἀριθμόν, ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρονται δεκαπέντε καὶ ὑπ' ἄλλων πολὺ πεντήκοντα δύω, Φερεκύδ.

Δάλιος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Δήλιος, Πίνδ.

Δαλίων, ωνος, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Στράβ.

Δαλμάται, οἱ, Ἑνικ. ὁ Δαλμάτης, ου Dalmatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Δαλματίας χώρας, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ Δαλματεῖς καὶ Δαλματεῖς, οἱ, Στράβ. Πολύβ.

Δαλματία, ἡ. Dalmatia. Χώρα τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς λεγομένης βαρβάρου Ἰλλυρίας, περιλαμβάνουσα καὶ τὰς πέριξ αὐτῆς κειμένας νήσους· οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Δαλματίας ἦσαν ἔμπειροι ναῦται, καταγινόμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πειρατείαν· ὑποταχθέντες δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐδόθησαν εἰς τὴν γεωργίαν, κτίσαντες ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν πόλεις ἐπισήμους. — τανῦν ὑπὸ τὸ ὄνομα βασίλειον τῆς Δαλματίας ἀποτελεῖ μίαν ἐπαρχίαν τοῦ Αὐστριακῆς μοναρχίας, Διον. Περ. 95. Στέφ. Βυζ. — ἡ Δαλματέων παραλία, Στράβ. ὅθεν, Δαλματικός, ή, όν, τῆς Δαλματίας, καί, ἡ Δαλματική, ταὐτ. τῷ Δαλματία, Στράβ.

Δάλμιον, τό, καὶ Δελμίνιον, τό, Πτολ. Delminium. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας χώρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν ὅλοι οἱ τῆς ἐπαρχίας ταύτης κάτοικοι Δαλμάται, τανῦν Δόλμινον, Delmino, Στράβ.

Δᾶλος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Δῆλος.

Δαμάγητος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἰαλυσοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου, Πινδ. Ὀλ. 7, 31. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. ε', 19. — 3) Πολίτης ἐκ Βυζαντίου παρὰ Δημ.

Δαμάγων, ωνος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Δαμάρατος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Δημάρατος.

Δαμασία, ἡ. Damasia. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λικάτιων, κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς νῦν Αὐγούστης (Augsburg) τὴν σήμερον κώμη Diessen καλουμένη, Στράβ.

Δαμασίας, ου, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ἀμφιπόλεως περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ῥωμαλεότητα, Λουκ.

Δαμασίθυμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κανδαύλου, βασιλεὺς τῶν Καλυνδίων καὶ εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Καρικοῦ στόλου, πλεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 7, 98.

Δαμάσιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰκάρου καὶ τῆς Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 2) Πατὴρ τοῦ Φιλοσόφου Δημοκρίτου ἐξ Ἀβδήρων, Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Δαμασίστρατος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν, ὅστις ἔθαψε τὸν Λάϊον βασιλέα τῶν Θηβῶν, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 8.

Δαμασίχθων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης τοξευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 2) Υἱὸς τοῦ Κόδρου τελευταίου Βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ὅς τις ἐλθὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατῴκησεν εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα, Παυσ.

Δάμασκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀλιμήδης, ὅς τις φυγὼν ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν Δαμασκόν, Στέφ. Βυζ.

Δαμασκός, ἡ, Damascus. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Ἀσίας, διαμείνασα ἄχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ τοῦ Χρυσορρόα ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν ὅπλων καὶ ἄλλων διαφόρων μετάλλων· κεῖται δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου πεδιάδος μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου καὶ τῶν Ἀραβικῶν ὁρίων, διαρρεομένη ἀπὸ ἓν πλῆθος μικρῶν ποταμῶν καὶ ῥυάκων καὶ ἔχουσα πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάσθη ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Ἰουλιανὸν ὀφθαλμὸς τῆς Ἀσίας, Στράβ. ὅθεν, Δαμασκηνός, ή, όν, ὁ ἐκ τῆς Δαμασκοῦ ἢ εἰς τὴν Δαμασκὸν ἀνήκων, καὶ Δαμασκηνοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Δάμασος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμύριδος, εἷς τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σίριος ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡροδ. 6, 127.

Δαμάστης, ου, ὁ, = Προκρούστης, Πλουτ. Θησ.

Δαμάστιον, τό. Τόπος τις ἐν Ἠπείρῳ περιέχων μεταλλεῖα χρυσοῦ. Στράβ.

Δαμαστορίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαμάστορος, ὁ Τληπόλεμος ἐκ Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Π, 416. — 2) ὁ Ἀγέλαος Ἰθακήσιος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 293.

Δαμάστωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀγελάου ἐξ Ἰθάκης, Ὁμ. Ὀδ. 221.

Δαμάτας, α, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καδουσίων, παρὰ Ξενοφ. Κυρπ. ε'.

Δαμάτηρ, Δωρικ. ἀντὶ Δημήτηρ, Πίνδ.

Δαμία, ἡ· ταὐτ. τῷ Αὐξησία. Συμβολικὴ θεότης, τιμωμένη ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ὡς πρόξενος τῆς εὐφορίας καὶ εὐκαρπίας, Ἡροδ. 5, 82. Παυσ.

Δαμίδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, δείξας μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀφοβίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν, ὅτε ἡ Λακεδαίμων ἐπαπειλεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Δᾶμις, ιδος, ὁ. Μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, τὸ γένος Βαβυλώνιος, ὅς τις συνέγραψε τὸν βίον καὶ τὰς τερατώδεις πράξεις τοῦ διδασκάλου του Ἀπολλωνίου, Λουκ. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος, φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ, Λουκ. (ἡ γραφ. Δάμις ἐστὶν ἡμαρτημ.)

Δάμναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ἔχον πόλιν τὴν Δάμναν ἐπὶ τοῦ Οἰχάρδα ποταμοῦ, Πτολ.

Δάμνιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀρκτώας Βρεττανίας ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων αὐτῆς, Πτολ. β', 3.

Δάμνιππος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ κόλαξ ἀναφερόμενος, ὑπὸ τοῦ Λουκ.

Δαμνώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βήλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγήνωρ ἐγέννησε τὸν Φοίνικα, τὴν Ἰσαίαν καὶ Μελίαν, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ'. 1185.

Δαμοίτας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. Ϛ', 1.

Δαμοκλῆς, έους, ὁ. Αὐλικός τις Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσίων, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ τύραννος οὗτος ἀπέδειξε πραγματικῶς, πόσον δυστυχὴς καὶ ἠπατημένος ἤθελεν εἶσθαι, ἀπολαμβάνων τὴν ὑπ' αὐτοῦ λογιζομένην εὐδαιμονίαν τῶν τυράννων.

Δαμόξενος, ὁ. Περίφημός τις Ἀθλητὴς ἐκ

Κορίνθου, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. ά. — 2) Ἀθηναῖος, ποιητὴς Κωμικός.

Δαμοτέλης, ους, ὁ. Ὄνομα κύρ. Ἀνδρός, παρὰ Λουκ.

Δαμότιμος, ὁ, Ἀττ. Δημότιμος, Σικυώνιός τις, παρὰ Θουκ.

Δαμόφιλος, ὁ. Ποιητὴς Κυρηναῖος, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ὑπεδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του, Πινδ. Πυθ. 4, 500.

Δαμοφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Μεσσηνίας, Παυσ.

Δάμυλλος, ὁ. Ὄνομα Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Λουκ.

Δάμυσος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, μὲ τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ λέγεται ὅτι ἀνέτρεφεν ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα, θέλων νὰ κατασταθῇ καὶ τοῦτον ὁμοίως ταχύπουν, Πτολ. Ἡφαιστ. ϛ.

Δάμων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις Σοφιστὴς καὶ Μουσικός, διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Περικλέους ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Ἀλκ. — 2) Συρακούσιος μαθητὴς τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Πυθίαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀκλόνητον ἀγάπην, Βαρθ. Περιηγ. Ἀναχ. Ϛ. — 3) = Δημων. ἀριθμ. 1. Αἰλ.

Δάνα, ἡ. Πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος τῆς Καππαδοκίας, Ξενοφ. Ἀναβ. ά, 2, 20. Κατὰ Μαννερτ. ἡ πόλις τὴν ὁποίαν ὁ Πτολ. καλεῖ Τανάδαν, καὶ οἱ μεταγενέστ. Κόσουσον, κατὰ Rennel ἡ αὐτὴ καὶ Τύανα. Ἀρχαιόθεν ἐκαλεῖτο αὕτη Θόανα ἀπό τινος Βασιλέως τῶν Ταυρίων, Ἀῤῥίαν περιπλ. Πόντ. Εὐξ. γ'.

Δανάη, ἡ. Δωρικ. Δανάα (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου Βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐρυδίκης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς κλείσας εἰς ἕνα πύργον, ἐφύλαττεν αὐστηρῶς, ἀποτρέπων αὐτὴν ἀπὸ πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, φοβούμενος τὴν πλήρωσιν τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον προεῖπεν εἰς αὐτόν, ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν παῖδα τῆς ἰδίας του θυγατρός. Ταύτην ὅμως ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσῆν βροχήν, εἰσεχώρησεν πρὸς αὐτήν, ἥτις καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν περίφημον Ἥρωα Περσέα· πληροφορηθεὶς δὲ τοῦτο ὁ πατήρ, ἔβαλεν αὐτὴν εἰς μικρὸν πλοῖον μετὰ τοῦ βρέφους καὶ ἀπέπεμψεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Ἄργους· διασωθεῖσα ἡ Δανάη ἐπὶ τῆς νήσου Σερίφου, ἀνέθρεψεν αὐτόθι τὸν Περσέα, ἕως οὗ οὗτος ἀνδρωθείς, ἐπανῆλθε πάλιν μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὸ Ἄργος, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 319. Ἀπολλόδ. β', 2, 1. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε καὶ μίαν τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην Δανάην, τῆς ὁποίας ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐσώθησαν.

Δαναΐδης, ου, ὁ. Πληθ. οἱ Δαναΐδαι (ι). Ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ· καὶ = Δαναοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Ἄργους, Εὐρπ. — 2) Υἱὸς τῆς Δανάης, ὁ Περσεύς, Ἡσ. Ἀσπ. 229. (υυυ–, Ἡσιόδ. –υυ–).

Δαναΐς, ΐδος, ἡ, πληθ. αἱ Δαναΐδες. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, τὰς ὁποίας οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ διαφόρων γυναικῶν. Αὗται μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου ἀδελφοῦ τοῦ Δαναοῦ, ἐφόνευσαν αὐτοὺς κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην νύκτα, δι' ἐπιταγῆς τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐκτὸς τῆς Ὑπερμνήστρας, ἥτις δὲν ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα· πρὸς ποινὴν δὲ τῆς παρανόμου αὐτῶν πράξεως, λέγεται, ὅτι μετὰ θάνατον κατεδικάσθησαν εἰς τὸν Ἅδην νὰ ἀντλῶσιν αἰωνίως ὕδωρ χύνουσαι αὐτὸ εἰς τετρυπημένον πίθον, Πινδ. Νεμ. 10, 7, Ἀπολλόδ. β', 1, 5 ἔνθα εὑρίσκονται καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Ὅθεν παροιμ. εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορεῖν, ἀντὶ τοῦ εἰς μάτην ποιεῖν, Λουκ. Τιμ. 18. — 2) = Ἀργείας, αἱ κάτοικοι τοῦ Ἄργους, Εὐρπ. Ὀρεστ. 874.

Δαναοί, οἱ. Κυρίως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὁποῖον ἐσύστησεν ὁ Αἰγύπτιος Δαναός, ἐφεξῆς δὲ παρ' Ὁμηρ. ὀνομάζονται γενικῶς καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες Δαναοί, Ὁμ. Ἰλ. Α, 56.

Δαναός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου. Κατοικῶν κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ Λιβύῃ καὶ ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Αἰγύπτου περὶ τῆς Βασιλείας, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Πελοπόννησον, ὅπου διώξας τὸν Γελάνορα, βασιλέα τοῦ Ἄργους, ἐσφετερίσατο τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸ 1150, ἔτος πρὸ Χρ. Τούτου αἱ πεντήκοντα θυγατέρες, Δαναΐδες καλούμεναι, μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, ἐφόνευσαν αὐτοὺς εἰς μίαν νύκτα κατὰ προσταγὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὅς τις ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ οὕτω κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Ἄργους Δαναοὶ καὶ ὕστερον ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Εὐρπ. Ὀρεστ. 870. Ἡροδ. 2, 91. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Δανδάκη, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ἀσήμαντος ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς Εὐπατορίας. Πτολ.

Δάνδαμις, ιδος, ὁ. Σκύθης τις περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ φιλίαν πρὸς τὸν Ἀμιζόκην, Λουκ. Τόξ. — 2) Εἷς τῶν παλαιῶν τῆς Ἰνδίας σοφῶν, Ἀῤῥιαν.

Δανδάκη, ἡ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη παραθαλασσίως, Πτολ. γ', 6.

Δανδάριοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στράβ. ὅθεν ἡ Δανδαρική, ἡ χώρα τῶν Δανδαρίων.

Δανθηλῆται, οἱ, Denseletae, Ηπ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν βορειοδυτικῶς περὶ τὸ ὄρος Αἶμον, Στράβ.

Δανούβιος, ὁ, Danubius. Οὕτως ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ὅς τις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐλέγετο Ἴστρος ἀπὸ τῆς Ἀξιουπόλεως ἐν Μυσίᾳ ἄχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Στράβ. καί, ὁ Δάνουβις, ιος, Στεφ. Βυζ. ἰδὲ Ἴστρος.

Δάοι, οἱ. Νομαδικός τις Λαὸς ἐν Περσίᾳ περὶ τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Δαχιστὰν χώρᾳ, Ἡροδ. 1, 125 ἢ οἱ αὐτοὶ καὶ Δάαι λεγόμενοι — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Δάκαι, Στράβ.

Δάος, ὁ· καὶ Δᾶος. Davus. Ὀνομ. δούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησι, Στράβ.

Δαούχας, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν σκευοφόρων Περσῶν ἐν τῷ στρατεύματι τοῦ μεγάλου Κύρου, πιθαν. ὀρθογρ. Τάοχοι, Ξενοφ. Κυρ. Ϛ', 3, 29.

Δάοχος, ὁ. Θεσσαλός τις, ὀπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημοσθ.

Δάρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας, ὕστερον αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων ὠνομάσθη Ἀναστασιούπολις, Προκοπ.

Δαράδαξ, ακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὅς τις ῥέων πλησίον τῆς Βαρβαρισσοῦ, εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμόν· κατὰ Μάννερτ. ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Χαλυβωνίτιδι, τανῦν Σεδοχούρ, ἢ κατὰ Rennel ὁ Φαῒ ποταμός· πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο ἡ καθέδρα τοῦ Σατράπου τῆς Συρίας, Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ά, 4, 10.

Δάραδος, ὁ. Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς ἔνδον Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Σενεγάλας.

Δάραψα, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Περσίᾳ ἐπαρχίας Βακτριανῆς, Στράβ. παρ' Ἀῤῥιαν· τὰ Δράψακα, τανῦν Βαμιάν.

Δαρδανεῖς, οἱ, ἑνικ. Δαρδανεύς, έως, ὁ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Γύνδην ποταμὸν ἐν Ἀσσυρίᾳ, Ἡροδ. 1, 189. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηται· πιθαν. κατὰ Ῥεῖτζε, διὰ Δαρνέων, γραφομ. ἤτοι κάτοικοι τῆς πόλεως Δάρνης ἐν Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Πτολεμ. ἰδὲ Δάρνα — 2) Κάτοικοι τῆς Δαρδάνου ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Ξενφ. — 3) ταὐτ. τῷ Δαρδάνιοι, Λαὸς τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, Πολύβ.

Δαρδανία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἥτις ὡς λέγεται ὑπῆρξε καθέδρα τοῦ Βασιλέως Δαρδάνου, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 215, διάφορος τῆς Δαρδάνου πόλεως, ἥτις ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα. — 2) Ἡ Δαρδανία χώρα, ἐπαρχία μικρὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Δαρδανὶς ἄκρα ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Αἰνείας, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 931. Ἀπολλόδ. — ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Τρωάς, Εὐριπ. — 3) χώρα τῆς ἄνω Μοισίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀρβήλου καὶ Σκάρδου, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς νῦν Σερβίας, Πτολ. — ἡ Δαρδανική, Στράβ.

Δαρδανίδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, ὁ Πρίαμος, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 303. Ε, 159. Ν, 376. ἔτι δὲ ὁ Ἀγχίσης, Ὁμ. Ὕμ. Ἀφροδ. 178. καὶ πληθ. οἱ Δαρδανίδαι, = Τρῶες.

Δαρδανικός, ή, όν. Τοῦ Δαρδάνου, ἡ Δαρδανική, ταὐτ. τῷ Δαρδανία, ἀριθμ. 3. Στράβ.

Δαρδάνιος, ία, ιον. Τοῦ Δαρδάνου, ἐκ τοῦ Δαρδάνου καταγόμενος ἢ κληθείς, ἡ Δαρδανία, προσυπακουμ. πόλις = Τροία, Εὐριπ. Ὀρεστ. 1376. — 2) Οὐσ. ὁ Δαρδάνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Δαρδανίας χώρας, ὑπήκοος τοῦ Αἰνείου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 819. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Τρώς. — 3) ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ ἄνω Μοισίᾳ, Στράβ. καί, ὁ Δαρδανεὺς καὶ Δάρδανις.

Δαρδανίς, ίδος, ἡ. Δαρδανική, ἔτι δὲ καὶ Τρωϊκή, ὅθεν Οὐσ. ἡ κάτοικ. τῆς Δαρδάνου, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 122. Ξεφ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. αὐλητρίδος τινὸς ἐκ τῆς πόλεως Δαρδάνου, Ἀριστφ. Σφῆκ. 1363. — 3) Ἄκρα τις ἐν τῇ Δαρδανίᾳ χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐξέχουσα πρὸς τὴν θάλασσαν, τανῦν Κάπο-Βερβιέρι, Στράβ.

Δαρδανίων, ωνος, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, καὶ πληθ. Δαρδανίωνες = Δαρδάνιοι, Ὁμ. Ἰλ. Η, 414.

Δάρδανοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 456. — 2) ἔθνος μέγα τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀπὸ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἡ νῦν Σερβία ἐκαλεῖτο πρότερον καὶ Δαρδανία, Στράβ.

Δάρδανος, ὁ. Κατὰ Ἀπολλόδ. γ', 12, 1, ἦν οὗτος υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε τὸν ἀδελφόν του Ἰάσιον, ὁ Δάρδανος καταταραχθεὶς ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, ἔφυγεν ἐκ τῆς Σαμοθρᾴκης καὶ ἦλθεν εἰς Τροίαν, ὅπου ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Τεῦκρος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Βατίαν, ἀφήσας αὐτὸν καὶ διάδοχον τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατόν του· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Δαρδανίαν, γεννήσας ἐκ τῆς Βατίας τοὺς δύω υἱοὺς τὸν Τρῶα καὶ Ἐριχθόνιον, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 215. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἦλθεν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς Τροίαν καὶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἔφθασεν ὁ Τεῦκρος ἐκ Κρήτης ἐνταῦθα καὶ ἔκτισε πόλεις καὶ κώμας. Ἀπ' αὐτοῦ κατήγοντο οἱ Βασιλεῖς καὶ λοιποὶ ἡγεμόνες τοῦ βασιλείου τῆς Τροίας. — 2) Υἱὸς τοῦ Βίαντος Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμηρ.

Δάρδανος, ἡ, τὸ Δάρδανον, Πτολ. Πόλις Αἰολικὴ ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 110 στάδια μεσημβρινῶς τῆς ἀρχαίας πόλεως Δαρδανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν

ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδίου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, Ἡροδ. 7, 43. Θουκ. ὅθεν, Δαρδανεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Δαρειογενής, ὁ, ἡ, ἡ, ούς. Ὁ ἐκ τοῦ Δαρείου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 6.

Δαρεῖος, ὁ· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ἐν τῇ Ἱστορίᾳ διάφοροι Βασιλεῖς τῶν Περσῶν μετὰ Κῦρον τὸν μεγάλον —1) Δαρεῖος ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου Σατράπου τινὸς τῆς Περσίδος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, βασιλεύσας μετὰ τὸν Καμβύσην υἱὸν τοῦ Κύρου τὸ 521. ἕως τοῦ 485. ἔτους πρὸ Χριστοῦ· οὗτος ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν μ' ἕνα πολυάριθμον στράτευμα, καὶ διαβὰς τὸν Ἴστρον ποταμὸν ἐπὶ μιᾶς κινητῆς γεφύρας, ἐβιάσθη μὲ πολλὴν ἀποτυχίαν καὶ φθορὰν τῶν στρατευμάτων του, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀσίαν μ' ἓν μέρος τῆς δυνάμεώς του, ἀφήσας τὸν στρατηγόν του Μεγάβυζον μὲ τὸ ἐπίλοιπον στράτευμα νὰ ὑποτάξῃ τὴν Θρᾴκην καὶ Μακεδονίαν· μετά τινα καιρὸν συγκροτήσας μίαν δύναμιν ἐξ 600 πλοίων καὶ 500,000 ἀνδρῶν, ἔπεμψεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Δάτιδος καὶ Ἀρταφέρνους ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ τὴν ὑποτάξωσιν, ἀφ' οὗ πρότερον ἔστειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην πρέσβεις, ζητῶν γῆν καὶ ὕδωρ, τουτέστ. τελείαν ὑποταγὴν καὶ ὑποδούλωσιν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀρχήν. Τὰ στρατεύματα τῶν Περσῶν ἀποβάντα εἰς Μαραθῶνα χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἀπήντησαν μίαν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, συνισταμένην ἐκ μόνων 10,000 ἀνδρῶν τῆς ὁποίας εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν ἦτο καὶ ὁ γενναῖος Μιλτιάδης· ἐνταῦθα μετὰ μίαν κραταιὰν μάχην νικηθέντες δι' ὅλου οἱ Πέρσαι, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος μὲ ἀκατάσχετον φθοράν. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἀντὶ ν' ἀπελπίσῃ τὸν Δαρεῖον, τὸν παρώξυνε μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ἐγείρῃ ἐκ νέου ἄλλα μεγαλήτερα καὶ ἰσχυρότερα στρατεύματα ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ συνεκστρατεύσῃ ὁ ἴδιος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δυνάμεων, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν προετοιμασίαν ταύτην, κατέλαβεν αὐτὸν ὁ θάνατος μετὰ μίαν βασιλείαν 36 χρόνων· ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ξέρξης διεδέχθη ὁμοῦ μὲ τὸν θρόνον τῆς Περσίας καὶ τὴν μελετωμένην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχείρησιν. Ἡροδ. 1, 183. —2) Δαρεῖος ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Νόθος ἢ Ὦχος, υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ πατὴρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου ἐπικαλουμένου Μνήμονος καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 423 ἕως 405 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἔκαμε συμμαχίαν μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐπολέμησε τοὺς ἀποστατήσαντας Αἰγυπτίους καὶ Ἄραβας· ἀποθανὼν δὲ ἀφῆκε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν Ἀρταξέρξην. Θουκ. ή, 5 — 3) Δαρεῖος ὁ τελευταῖος, ὁ καὶ Κοδομανὸς ἐπονομαζόμενος, υἱὸς τοῦ Ἀρσάμου καὶ ἀπόγονος Δαρείου τοῦ Νόθου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας διὰ συνεργείας τοῦ Βαγώα, ὅστις ἐφόνευσε τὸν πρότερον βασιλεύοντα Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον· ἐναντίον τοῦ Δαρείου τούτου ἐκστρατεύσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος, ἀφαιρέσας τὸ βασίλειόν του καὶ αἰχμαλωτίσας τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του· ὁ δὲ Δαρεῖος φεύγων ἐπιάσθη διὰ προδοσίας ὑπὸ τοῦ Βήσσου σατράπου τῆς Βακτριανῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη ἐλεεινῶς, Ἀῤῥιαν Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Δαρεῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν παρὰ τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ, ὑποτελὲς εἰς τοὺς Πέρσας, Ἡροδ. 3, 92. κατὰ Πτολ. ὑπῆρξεν ἡ Δαρεῖτις, ιδος, ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐκτεινομένη διὰ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας.

Δαρεῖτις, ιδος, ἡ. = Δαρεῖται.

Δάρης, ητος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου καὶ πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 9. — 2) Ποιητὴς ἐκ Φρυγίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας καὶ ὅτι ἔγραψεν ἐν ἐπικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον ἡ Φρυγία Ἰλιάς, ὅπερ ὅμως φαίνεται πολὺ μεταγενέστερον, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 2.

Δάρνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας, τανῦν Δάρνα, Πτολ. ὅθεν Δαρνεῖς, οἱ κάτοικ.

Δάρνις, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας, Ἀμμιαν.

Δασέαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Στέφ. Βυζ.

Δασκυλεῖον καὶ Δασκύλιον, τό. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος καὶ ἐπί τινος αὐτόθι ὁμωνύμου λίμνης, καθέδρα ἑνὸς τῶν Σατραπῶν τῆς Περσίας, τανῦν Διάσκυλον· ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ ἐστὶ συνηθεστ. Ξενοφ. Στραβ. Ἀῤῥιαν. ἡ δὲ διὰ τοῦ ει εὕρηται παρ' Ἡροδ. 6, 33. ὅθεν, Δασκυλίτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ.

Δασκυλῖτις, ιδος, ἡ. Τοῦ Δασκυλίου, ἡ Δασκυλῖτις χώρα, χώρα τῆς Βιθυνίας τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν τὸ Δασκύλιον, Θουκ. ά, 129. — 2) — λίμνη, ἡ, Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Δασκυλίου, Στραβ.

Δάσκυλος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λύκου, βασιλέως τῆς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 776 Ἀπολλδ.

Δάσκων, ωνος, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ καὶ τοῦ Δασκωνικοῦ κόλπου, Θουκ. ς', 66. ὅθεν, Δασκώνιος, ὁ κάτοικ.

Δάσκων, ωνος, ὁ. Συρακούσιός τις ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Καμάριναν, Θουκ. ϛ', 5.

Δασύλλιος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς τὰ Μέγαρα.

Δατάμης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καμισσάρους ἐκ Καρίας, στρατηγὸς τῶν Περσῶν καὶ Σατράπης τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, ὅστις συνομόσας ἔπειτα ἐναντίον τοῦ μονάρχου τούτου, ἐφονεύθη διὰ προδοσίας τοῦ πιστοῦ του Μιθριδάτου, Κορν. Νεπ.

Δαταφέρνης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ συνομόσας κατὰ τοῦ Βήσσου, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Βασιλέα Δαρεῖον, Ἀῤῥιαν.

Δᾶτις, ιδος, ὁ, καὶ Δάτις. Μῆδος τὸ γένος, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔστειλε μετὰ τοῦ Ἀρταφέρνους καὶ μ' ἓν πολυάριθμον στράτευμα Περσῶν διὰ νὰ καταπνίξωσι τὴν Ἑλλάδα· κατ' ἀρχὰς ἐλθὼν ὁ Δᾶτις εἰς τὴν Εὔβοιαν, κατεπόρθησε τὴν πόλιν Ἐρέτριαν, αἰχμαλωτίσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς· ἐκεῖθεν δὲ ἀποβὰς εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ γενναίου αὐτῶν στρατηγοῦ Μιλτιάδου, Ἡροδ. ὅθεν, Δατισμός, λέγεται ὅτε τις ἐκφράζεται κακῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Πέρσης Δᾶτις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 289.

Δάτος, τό, καὶ Δάτος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν, κειμένη πλησίον τοῦ Παγγαίου ὄρους καὶ τῆς πόλεως Φιλίππων, τανῦν Καβάλα, λιμὴν τῶν Φιλίππων. — τὸ Δάτος, παρ' Ἡροδ. καὶ ἡ Δάτος παρὰ Σκύλ. ὅθεν, Δατηνός, ὁ κάτοικ.

Δαῦλαι, αἱ. Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Νικαίας, τανῦν Ἰννίν.

Δαυλία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη περὶ τὸ Τόμαρον ὄρος νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀπολλωνίας. — 2) = Δαυλίς.

Δαυλιάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Δαυλίας οὖσα· ἐπιθ. τῆς Ἀηδόνος εἰς τὴν ὁποίαν μεταμορφώθη ἡ Φιλομήλα γυνὴ τοῦ Τηρέως Βασιλέως τῆς Δαυλίδος, Θουκ. β', 29.

Δαυλιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Δαυλίδος, οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ Ὀρέστης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνατραφεὶς μικρόθεν πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Δαυλίδος Στροφίου, Αἰσχύλ. Χοηφ. 670. Στράβ.

Δαύλιος, ία, ιον. Τῆς Δαυλίδος, ἢ εἰς τὴν Δαυλίδα ἀνήκων· καὶ Οὐσιν. ὁ Δαύλιος, κάτοικ. τῆς Δαυλίδος, Ἡροδ. 8, 35. — 2) ἡ Δαυλία = Δαυλίς.

Δαυλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Δαυλίς. Παυσ.

Δαυλίς, ίδος, ἡ, ὕστερον καὶ Δαυλία. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ τόπου καὶ καλῶς ὠχυρωμένη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐβασίλευε τὸ πάλαι ὁ Τηρεὺς ἀνὴρ τῆς Φιλομήλης καὶ ὅπου συνέβη ἡ μεταμόρφωσις αὐτῶν καὶ τῆς Πρόκνης ἀδελφῆς τῆς Φιλομήλης· τανῦν χωρίον Δαυλία λεγόμενον, Ὁμ. Ἰλ. Β, 520. Θουκ. 6, 29. ἀπὸ ταύτης τῆς πόλεως ἐφέρετο μία στενὴ ὁδὸς διὰ τῶν προσόδων τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πρὸς τὴν ἀρκτικὴν Ἑλλάδα, ἥτις Σχιστὴ ὁδὸς ἐκαλεῖτο· ἐπὶ ταύτης λέγεται ὅτι ὁ Οἰδίπους ἐφόνευσε τὸν πατέρα αὐτοῦ Λάϊον Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 734, 1411. Δαυλίς, παρ' Ὁμ. Στράβ. καὶ Παυσ. Δαυλία, παρὰ Στεφ. Θουκ. Ἀπολλδ. καὶ τὸ Δαύλιον παρὰ Πολυβ. — 2) Ἡ περὶ τὴν Δαυλίδα χώρα ἐκτεινομένη ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ, πιθαν. ἡ παρὰ Θουκ. β', 29. καὶ τὸ Δαύλιον, Στράβ.

Δαυνία, ἡ, Ἀpulia Daunia. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀπουλίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Terra di Bari καὶ ἓν μέρος τῶν Βασιλικάτων ἐπὶ τοῦ Βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, Πολύβ. — ὅθεν Δαύνιος, ία, ιον, τῆς Δαυνίας, καί, Δαύνιοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Δαῦνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάπυγος καὶ Πευκετίου ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Δαυνία, Στέφ. Βυζ.

Δαυρίσης, ου, ὁ. Γαμβρὸς καὶ στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδ.

Δαφναγόρας, ου, ὁ. Μουσικός τις, παρὰ Ξενοφ.

Δάφναι αἱ Πηλούσιαι, καὶ Δάφνη, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου ἀπέχον 16 μίλια ῥωμαϊκὰ τοῦ Πηλουσίου, Ἡροδ. 2, 30. Στέφ. Βυζ. ἐν τῇ Ἱερᾷ Γραφῇ Τάφνη, τανῦν δὲ Σαφιάς· — ὅθεν, Δαφναῖοι, οἱ κάτοικ.

Δαφναία, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις εἶχεν ἕνα ναὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 25.

Δαφναῖος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἷς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Ἀντιόχειαν μέσα εἰς ἓν ἄλσος ἐκ δαφνῶν.

Δάφνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνειοῦ ἢ κατ' ἄλλους τῆς Γῆς καὶ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, Νύμφη καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ μετεμορφώθη εἰς τὸ δένδρον τῆς δάφνης, Παυσ. η, 20. Φιλοστρ. — 2) Νύμφη τις τῶν ὀρέων ἥτις ὑπῆρξε πρόμαντις εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρὸ τῆς Πυθίας, Παυσ. ί, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, ἐκστρατεύσασα μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὰς Θήβας, ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐστάλη ὡς δῶρον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅστις ἔκαμεν αὐτὴν περίφημον μάντιν, Διοδ. Σικ. δ', 66. ἄλλως δὲ καλεῖται αὐτὴ καὶ Μαντώ.

Δάφνη, ἡ. Κώμη πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐν τῇ Συρίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἓν ἱερὸν ἄλσος δαφνῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Δαφ-

ναίου Ἀπόλλωνος, Στράβ. — 2) πόλις τῆς Λυκίας, Στεφ. Βυζ. — 3) = Δάφναι· ὅθεν, Δαφνίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Δάφνης.

Δάφνις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ τὸν αὐλὸν, διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Πανός· εἰς τοῦτον ἐρασθεῖσα Νύμφη τις Ἐχενοῒς λεγομένη, καὶ ζηλοτυπήσασα μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς λίθον, Θεοκρ. Εἰδ. α', 19. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 18. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἀβύδου, Ἡροδτ.

Δαφνοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀνῆκεν πρότερον εἰς τοὺς Φωκεῖς, Θουκ. η', 24 Στράβ. ὅθεν, Δαφνούντιος καὶ Δαφνούσιος, ὁ κάτοικ.

Δαβρίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, Σκύλ.

Δεῖγμα, ατος, τό. Τόπος ἢ ἀγορὰ ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιέως τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἐξετίθεντο ὅλαι αἱ ἐρχόμεναι ἔξωθεν πραγματεῖαι, Ξενφ. Ἑλ. ε', 1. 21.

Δείναρχος, ὁ. Κορίνθιος, ῥήτωρ καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους καὶ εὔνους Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων· σώζονται αὐτοῦ τρεῖς λόγοι ῥητορικοί. Δημ.

Δεινιάδας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Θουκ.

Δεινίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. πρὸς Λεπτ.

Δεῖνις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέγα Αἰγινήτης, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδ. ἐξυμνεῖ ὡς νέον ἐξαισίου κάλλους, Νεμ. 8. 28.

Δεινοκράτης, ους, ὁ. Ἀρχιτέκτων, ὅστις ἔδωκε τὸν πλάνον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, Λουκ.

Δεινομάχη, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου, Αἰλ.

Δεινόμαχος, ὁ. Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος στωϊκός, παρὰ Λουκ.

Δεινομένης, ους, ὁ. Αἰτναῖος, πατὴρ τοῦ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, Πινδ. Ἡροδτ. 7, 145.

Δεινώ, οῦς, ἡ. Dino. Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, μία τῶν Γραιῶν καὶ ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων, Ἀπολλδ. β', 4, 2.

Δείνων, ωνος, ὁ. Πολέμαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενφ. — 2) Ἕλλην Ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν Περσῶν, Λουκ. Μακρβ. ιε'.

Δειράδες, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ.

Δεκατηφόρος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Αἰγινήταις, Παυσ. α', 42.

Δεκέλεια, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, Ἡροδτ. Θουκ. Στράβ. ὅθεν ἐπιρρμ. Δεκελειῆθεν, Ἰωνικ. Δεκεληῆθεν, ἐκ Δεκελείας, Ἡροδτ. Δεκελειάζε, εἰς Δεκέλειαν, καὶ Δεκελειᾶσι, ἐν Δεκελείᾳ, Στέφ. Βυζ. — 2) Δεκελειεύς, έως, Ἰωνικ. Δεκελεύς, έος, ὁ κάτοικ. τῆς Δεκελείας, Ἡροδτ. 9, 73. — 3) Δεκελεικός, ή, όν, τῆς Δεκελείας, ὁ Δεκελεικὸς πόλεμος, οὕτως ἐλέγετο ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου κυριεύσαντες τὴν Δεκέλειαν καὶ ὀχυρώσαντες αὐτὴν, ἐρήμουν καὶ ἠφάνιζον τὴν Ἀττικὴν, Δημ.

Δέκελος, ὁ. Ἥρως τις, ὁ ὁποῖος ἐμήνυσεν τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, Ἡροδτ. 9, 73.

Δεκιῆται, οἱ· Deciates. Λαὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λιγύης χώρας ἢ Λιγουρίας, Στράβ.

Δέκιος, ὁ, Decius. Ὄνομα διαφόρων ἀρχαίων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημος ἦν ὁ ὕπατος Δέκιος Π. ὅστις ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Πύρρου Βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅτε αὐτὸς εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 475 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, Πολύβ.

Δέσιμος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Στράβ.

Δελματία, ἡ, = Δαλματία, Στέφ. Βυζ.

Δέλτα, τό, ἄκλιτ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ κάτω μέρος τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Πηλουσιακοῦ Βραχίονος τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ σχηματίζον ἓν μέγα τρίγωνον, τανῦν Μαχελὲς ἢ νῆσος τοῦ Δέλτα, Ἡροδτ. 2, 13. ἦν δὲ τοῦτο τὸ εὐφορώτερον καὶ τερπνότερον μέρος ὅλης τῆς λοιπῆς Αἰγύπτου, ἔχον πολλὰς ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτοῦ, Στράβ. Πλάτ. — 2) Χώρα τῆς Θρᾴκης ἥτις, κατὰ Rennel, σχηματίζεται ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, εἰς σχῆμα ἑνὸς μεγάλου Τριγώνου, κατὰ δὲ d'Anville, ἡ Τριγωνοειδὴς ἄκρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ Βυζάντιον, ἥτις σήμερον Ἀθην. Δελκὸν καλεῖται, τανῦν Δέρκων· Ξενφ. Κυρ. Ἀν. ζ', 1, 33. — 3) Νῆσος τῆς Ἰνδίας σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Ποταληνὴ ἐλέγετο, Στράβ. Ἀῤῥν. — 4) Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἀρχαῖα μνημεῖα.

Δέλφειος, α, ον. Τῶν Δελφῶν, ὁ Δέλφειος βωμός, παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 496.

Δελφικός, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν ἐν Δελφοῖς λατρείαν αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ αὐτόθι περίφημον μαντεῖόν του, Ὀβιδ.

Δελφίνη, ἡ. = Δελφύνη, ἡ.

Δελφίνης, ου, ὁ· καὶ Δελφύνη, ἡ (ῠ). Ὄνομα τοῦ δράκοντος Πύθωνος τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων εἰς τοὺς Δελφούς· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. Διον. Περ. 442. ἴδε Πύθων.

Δελφινία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις, Πολυβ. η', 10.

Δελφίνιον, τό (– – ∪ ∪). Κυρ. ὁ Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις καὶ δικαστήριόν τι ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδικάζοντο οἱ ἔνοχοι φόνου τινὸς καὶ δυνάμενοι νὰ ὑπερασπισθῶσι μὲ εὐλόγους αἰτίας τῆς τοιαύτης πράξεώς των. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτίας ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, ὅστις καὶ Ἱερὸς λιμὴν ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Χίου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, τανῦν Λιμὴν Δέλφινον λεγομένη, ἔχουσα ἕνα ὀχυρὸν πύργον, Θουκ. η', 38.

Δελφίνιος, ὁ (– – ∪ ∪ ∪) Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις. Ἐκλήθη δὲ οὕτως εἴτε διότι ἐφόνευσε τὸν δράκοντα Δελφίνην, ἢ διότι καθήμενος ἐπί τινος Δελφῖνος ἢ μεταμορφωθεὶς εἰς Δελφῖνα, ἐπροηγεῖτο τῆς ἀποικίας τῶν Κρητῶν ἥτις ἦλθεν καὶ ἐσυστήθη εἰς τινας χώρας τῶν Δελφῶν, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 493. Πλουτ. Θησ. 14.

Δελφοί, οἱ. Πόλις τῆς Φωκίδος, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς Ἑλλάδος πόλεων, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ· εἰς ταύτην εὑρίσκετο τὸ περίφημον καὶ ἀρχαῖον μαντεῖον καὶ ὁ ναὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦν ἡ ἐξαίρετος κρήνη Κασταλία λεγομένη· ἐντὸς δὲ τῆς πόλεως ἐπανηγυρίζοντο κατὰ τριετίαν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν ἐνταῦθα τὸν δράκοντα Πύθωνα· εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ εὑρίσκοντο μεγάλοι καὶ πλούσιοι θησαυροὶ τοὺς ὁποίους ἀφιέρωσαν κατὰ καιροὺς διάφοροι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας, τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ ἦν κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, ὡσαύτως καὶ ὁ τρίπους ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθημένη ἡ ἱέρεια τοῦ ναοῦ ἐπρόφερε τοὺς χρησμούς. Ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ πόλις τῶν Δελφῶν καὶ Πυθώ, τανῦν δὲ Καστρί. Ὁμ. Ὕμν. κζ', 14. Πινδ. — ὅθεν, Δελφοί, Ἑνικ. ὁ Δελφός, κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, Πινδ. καί, Δελφικός, ή, όν, τῶν Δελφῶν ἢ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀνήκων, τὰ Δελφικὰ ἆθλα, ἤτοι οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες, Σοφ. Ἠλ. 672. καί, Δελφίς, ίδος, ἡ, = ἡ Δελφική, ἡ Δελφὶς πέτρα, Στράβ.

Δελφός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελανθοῦς θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Δελφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις τῶν Δελφῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 16. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, ὅστις, λέγουσιν ὅτι, αὐτὸς πρῶτος ἔκτισε τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Παυσ.

Δελφουσία, = Θέλπουσα, Στέφ. Βυζ.

Δελφύνη, ἡ (ῠ). Θῆλυς Δράκων, ἔχων φύσιν θηρίου καὶ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ὁ Τυφὼν ἀφῆκε νὰ φυλάττῃ τὸν Δία πληγωθέντα ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλδ. α', 6, 3. — 2) ὀρθότρ. Δελφίνη, ἡ· παραβλ. Brunk. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. — 3) = Δελφίνης.

Δεξαμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 44.

Δεξάμενος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων κατοικῶν ἐν Βούρᾳ πόλει τῆς Ἀχαΐας, Καλλμ. εἰς Δηλ. 102. ἢ Βασιλεὺς τῆς Ὠλένου ἐν Ἀχαΐᾳ, πατὴρ τῆς Δηϊανείρας ἢ Μνησιμάχης γυναικὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλδ. β', 5, 5.

Δεξιθέα, ἡ. Νύμφη, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Μίνωος τὸν Εὐξάνθιον, Ἀπολ. γ', 1, 2.

Δεξίθεος, ὁ. Ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 14.

Δεξίνικος, ὁ. Παράσιτός τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Πλοῦτ. 800

Δέξιππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, Ξενφ.

Δέρας, τό. Φρούριον τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ. Ἑλλ. 7, 1, 22. Schneid. κατ' ἄλλους δὲ Γέρας.

Δέρβη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἰκονίου, Στράβ.

Δέρβικκοι καὶ Δερβίκκαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ὤξου ποταμοῦ, Στράβ. Αἰλ. παρὰ Διον. Περ. 738. καὶ Δερκέβιοι.

Δέρβιοι, οἱ, = Δέρβικκοι, Στέφ. Βυζ.

Δέρδας, α, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀῤῥιδαίου, ἐξάδελφος τοῦ Περδίκκα καὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοπάρχης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἐλυμείας χώρας, Θουκ. α', 57.

Δέρθων, ωνος, ἡ· καὶ Δέρτων, Στέφ. Βυζ. Dertone. Πόλις τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τανῦν Tortona, Στράβ.

Δερκέβιοι, οἱ, ἴδε Δέρβικκοι.

Δερκέτης, ου, ὁ. Ἀγροῖκός τις καὶ γεωργὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 1028.

Δερκετώ, οῦς, ἡ· ἡ αὐτὴ καὶ Ἀτάργατις λεγομένη. Θεὰ τῶν Σύρων, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐλάτρευον ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἰχθύος, ἔχοντος κεφαλὴν γυναικός, ὡς σύμβολον τῆς προξενουμένης εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῆς γῆς διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑδάτων ποτίσεως· Διοδ. Σικ. β', 4. Λουκ. Συρ. Θε. Στράβ.

Δερκυλλίδας, ου, καὶ Δερκυλλίδης, ὁ, Ξενφ. ἐπικαλούμενος Σίσυφος. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, νικήσας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Σατράπην

καὶ στρατηγὸν τῶν Περσῶν Τισσαφέρνην, Θουκ. ὄρθτρ, Δερκυλίδας.

Δερούλος, ὁ (υ). Ἀθηναῖος, ἐπαγγελλόμενος τὸν ὑποκριτὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου, Ἀριστφ. Σφηκ. 78. — 2) Εἷς τῶν δέκα ἀπεσταλμένων πρέσβεων ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον καὶ ἐπαινὸς τοῦ μονάρχου τούτου, Δημοσθ, ἡ γραφ. Δέρκυλλος εὕρηται ἐν τῇ τοῦ Ῥεΐσκ. ἐκδοσ. Δημοσθ.

Δέρκυνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεβίωνος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε οὗτοι τοῦ ἥρπασαν τινὰς τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνου τὰς ὁποίας ἔφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπολλδ. β', 5, 10.

Δέρος, ἡ· ἡμαρτμ. γραφ. παρὰ Θουκ. η', 27. ἔνθα νῦν Λέρος κεῖται.

Δερρειάτις, ιδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος τιμωμένης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν τῇ Λακεδαίμονι, Παυσ. γ', 20.

Δερρὶς, ίδος, ἡ, ἄκρα. Ἀκρωτήριον κείμενον μεσημβρινῶς τῆς Σιθωνίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, τανῦν Καβο-Δρέπανον, Στραβ.

Δερσαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέστου ποταμοῦ, Ἡροδτ. 7, 110.

Δευκαλίδης, ου, ὁ, ἀντὶ Δευκαλιωνίδης. Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ὁ Ἰδομενεὺς, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 117. — 2) Πληθ. οἱ Δευκαλίδαι, ἀντὶ οἱ Ἕλληνες ἐν γένει, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 266.

Δευκαλίων, ωνος, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Πανδώρας, Ἡσιοδ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1085. βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάσθησαν ἔπειτα Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ ἀφανίσῃ διὰ κατακλυσμοῦ τὴν Ἑλλάδα ὅλην καὶ Θεσσαλίαν, ὁ Δευκαλίων διεσώθη μέσα εἰς μίαν λάρνακα μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύῤῥας ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ὅπου κατὰ συμβουλὴν τοῦ μαντείου θέλοντες νὰ ἀνορθώσωσιν πάλιν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔῤῥιψαν πέτρας ὄπισθεν αὐτῶν καὶ ἐξ ἐκείνων μὲν ὅσας ἔῤῥιπτεν ὁ Δευκαλίων ἐγεννήθησαν ἄνδρες, ἐκ δὲ τῶν ὅσας ἔῤῥιπτεν ἡ Πύῤῥα ἐγεννήθησαν γυναῖκες· ὁ Δευκαλίων εἰσήγαγεν πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπηκόους του τὴν θρησκείαν τῶν Αἰγυπτίων καὶ τὴν λατρείαν τῶν δώδεκα πρώτων θεῶν· ἐκ δὲ τῆς Πύῤῥας ἐγέννησε δύω υἱοὺς τὸν Ἕλληνα καὶ Ἀμφικτύονα καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Κλυμένην, κατὰ τινὰς δὲ καὶ τὴν Μελανθώ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Δελφὸν, Πινδ. Ὀλ. 9, 66. Ἀπολλδ. α', 7, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, πατὴρ τοῦ Ἰδομενέως, εἷς καὶ οὗτος τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ὅσοι ἦλθον μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ὕστερον δὲ ἔπλευσεν καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 452. Ἀπολλδ γ', 1, 2. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἀσημῶν Τρώων τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεὺς, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 442. — 4) πληθ. οἱ Δευκαλίωνες, οἱ υἱοὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ Ἕλλην καὶ Ἀμφικτύων, Θεοκρ. εἰδ. ιε', 141. Λουκ.

Δευκαλίων, ωνος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Πύῤῥας ἐν Θεσσαλίᾳ, Στραβ.

Δευρίοπος, ἡ. Χώρα τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἐριγόνος· ὅθεν Δευρίοποι, οἱ κάτοικ. Στραβ.

Δηϊάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἀπολλδ. α', 2, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἀδελφὴ τοῦ Μελεάγρου καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ὡραιότητα καὶ ἡρωϊκὴν φύσιν. Φεύγων ποτὲ μετ' αὐτῆς ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Αἰτωλίας καὶ μέλλων νὰ διαβῇ τὸν Εὔηνον ποταμὸν, τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Κένταυρον Νέσσον, ὅστις ἠθέλησε νὰ τὴν διαβιβάσῃ διὰ τοῦ ποταμοῦ τούτου· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἰδὼν, ὅτι οὗτος ἐπεθύμει μᾶλλον νὰ τὴν καταποιήσῃ εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρέξεις του, καὶ παροργισθεὶς, ἐτόξευσεν αὐτὸν μ' ἓν ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ ἐκεῖνα βέλη, τὰ ὁποῖα ἦσαν βεβαμμένα εἰς τὸ αἷμα τῆς Λερναίας Ὕδρας· ἀποθνήσκων ὁ Νέσσος, εἶπεν εἰς τὴν Δηϊάνειραν νὰ λάβῃ μέρος ἐκ τοῦ ἀποῤῥέοντος αἵματός του καὶ ὅτε ἤθελεν ἰδῇ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς δὲν φυλάττει τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, νὰ τὸ μεταχειρισθῇ προσφέρουσά το εἰς αὐτὸν ὡς ἀλεξητήριον τοῦ πάθους της· μετὰ καιρὸν μαθοῦσα ἡ Δηϊάνειρα, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἠγάπησε τὴν Ἰόλην, ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν ἓν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του ἀλειμμένον μὲ τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κενταύρου τούτου, τὸ ὁποῖον φορέσας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γενόμενος παράφρων ἀπὸ τοὺς πόνους τοὺς ὁποίους ἐξ αὐτοῦ ἠσθάνθη, ἐκαίη ἑκουσίως ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, ἐκ τοῦ ὁποίου συμβάντος ἡ Δηϊάνειρα ἀπελπισθεῖσα, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, Ἀπολλδ. β', 7, 5. κατὰ Σοφ. Τραχ. 934. ἐσφάγη αὕτη μόνη ἐπὶ τῆς συμφυοῦς κλίνης της.

Δηϊδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκομήδους Βασιλέως τῆς νήσου Σκύρου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγέννησεν τὸν Νεοπτόλεμον, ὅτε ἡ μήτηρ αὐτοῦ Θέτις τὸν ἔκρυψεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ βασιλέως τούτου, θέλουσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Τρώων ἐκστρατείαν, Ἀπολλδ. γ', 12, 8. Βίων Εἰδ. ια', 9. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γυνὴ τοῦ Εὐάνδρου, Διοδ. Σικ. ε', 80. παρ' Ὁμήρ. δὲ Λαοδάμεια, ὅπερ ὅρα. — 3) Γυνὴ τοῦ Πειριθόου βασιλέως τῶν Λαπιθῶν, ἥτις συνήθως Ἱπποδάμεια ἐλέγετο, Πλουτρ. Θησ. 30.

Δηϊκόων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Μεγάρας θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μανίᾳ του ἐφόνευσεν, Ἀπολλδ. β', 7, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ Περγάσου ἐκ Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 534.

Δηϊλέων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτολύκου, συνεκστρατεύσας μὲ τὸν Ἡρακλέα ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων καὶ πλανηθεὶς, ἔμεινεν εἰς τὴν Ἀσίαν περὶ τὴν πόλιν Σινώπην, ἀφ' ὅπου ὕστερον διαβαίνοντες οἱ Ἀργοναῦται, ἔλαβον αὐτὸν ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν Κολχίδα Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 958.

Δηΐμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλδ. α', 9, 9. — 2) Πατὴρ τῆς Ἐναρέτης γυναικὸς τοῦ Αἰόλου, Ἀπολλδ. α', 7. 3. — 3) Πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ Δηϊλέοντος ἐκ Θεσσαλίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Β', 955.

Δηϊόκης, ου, Ἰωνικ. εω, ὁ. Μῆδος τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Φραόρτου καὶ πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Μηδίας, ἀφ' οὗ αὕτη ἔγεινεν ἐλευθέρα ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν ἀρχαίων Βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας περὶ τὸ 695 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνὴρ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τοὺς ὑπηκόους του δικαιοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὑψώθη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, Ἡροδτ. 1, 73, 96.

Δηϊονεὺς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας, τὸν ὁποῖον ὁ Θησεὺς ὑπάνδρευσε μετὰ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιδος. Πλουτρ. Θησ. — 2) = Δηΐων, ἀριθμ. 2, Ἀπολλδ. γ', 15, 1. — 3) Πατὴρ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος, Πινδ.

Δηϊονίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δηϊονέως, ὁ Κέφαλος, Καλλμ. Ὑμ. εἰς Ἀρτ. 209.

Δηϊόπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὑγῖν.

Δηϊόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τριπτολέμου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐμόλπου, Παυσ.

Δηϊοπίτης, ὁ (ι), Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 420. καὶ Δηϊόπτης, Ἀπολλδ. γ', 12, 15.

Δηϊπύλη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους, Ἀπολλδ. α', 9, 13.

Δηΐπυλος, ὁ. Φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Διομήδους εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 325.

Δηΐπυρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων Ἡρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλένου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 576.

Δηϊφόβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γλαύκου, ζῶσα εἰς ἓν σπήλαιον πλησίον τῆς πόλεως Κύμης ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ὑπηρετοῦσα ὡς ἱέρεια τον Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρὸς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐλθὼν ὁ Αἰνείας, ὅτε ἔφευγεν ἐκ τῆς Τροίας, ὡδηγήθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Ἅδην, Οὐϊργ. Ὀβιδ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Δημοφίλη.

Δηΐφοβος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱππολύτου ἐξ Ἀμυκλῶν, Ἀπολλδ. β', 6, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων Ἡρώων τῆς Τροίας, φονεύσας ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος ἔλαβεν οὗτος τὴν Ἑλένην εἰς γυναῖκα, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 94. Ἀπολλδ γ', 11, 5.

Δηΐφονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐήνου μάντις, ἐκ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας, Ἡροδτ.

Δηϊφόντης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ὑρνηθὼ θυγατέρα τοῦ Τημενοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους, διεδέχθη παρ' αὐτοῦ μετὰ θάνατον τὸν θρόνον, Ἀπολλδ. β', 8, 1.

Δηϊφῶν, ἴδε Δημοφόων.

Δηΐων, ονος, ὁ, ὅτε δὲ Δηΐων καὶ Δηϊονεύς. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, Βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου τὸν Ἄκτορα, Φύλακον, Κέφαλον καὶ τὴν Ἀστεροπείαν, Ἀπολλδ. α', 7, 3. 9, 4. καὶ Στραβ. παρβλ. Heyne. Ἀπολλδ. σελ. 99. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Δηλία, ἡ (Δῆλος). Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος γεννηθείσης ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Πληθ. αἱ Δηλίαι· αἱ ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου τιμώμεναι θεαὶ, ἡ Ἄρτεμις, Ἀφροδίτη καὶ Δήμητρα, Ἀριστφ. Θεσμοφ. 334. — 2) ἡ Δηλία, προσυπακμ. ναῦς = Δηλιὰς, Ευρ, Ἀπολ. Σωκρ. γ', 8, 2.

Δήλια, τὰ, προσυπακμ. Ἱερά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. γ', 104. ἴδε Δηλιάς.

Δηλιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσεν, Ἀπολλδ. β', 3, 1.

Δηλιακὸς, ή, όν. Τῆς Δήλου ἢ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων, Θουκ.

Δηλιάς, άδος, ἡ. Τῆς Δήλου ἢ ἡ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκουσα, π. χ. αἱ Δηλιάδες κοῦραι, αἱ Νύμφαι τῆς Δήλου, Ὁμ. Ὑμν. Ἀπολ. 157. ἰδίως δὲ ἡ Δηλιὰς, = Δηλία, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ναῦς ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀποστελλόμενοι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅτε ἐπανηγυρίζετο αὐτόθι ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ νὰ προσφέρωσι τὰς θυσίας εἰς τὸν θεὸν τοῦτον, τὰς ὁποίας ὁ Θησεὺς ἔταξεν, ὅτε ἐλθὼν εἰς τὴν Κρήτην καὶ φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἐπέστρεψεν εὐτυχῶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Αὕτη δὲ ἡ

Ναῦς ἐλέγετο ὅτι ἦν ἡ αὐτὴ, ἥτις ἔφερε τὸν Θησέα εἰς τὴν Κρήτην, Πλάτ. Φαιδρ.

Δήλιον, τό· κυρ. ὁ Ναὸς τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος. — 2) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βοιωτίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ᾠκοδομημένον κατ' ὁμοίωσιν τῆς νήσου Δήλου· Ἡροδτ. Θουκ. δ', 91. — 3) Χωρίον τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, Στράβ. ὅθεν, Δηλιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Δήλιος, ία, ιον. Τῆς Δήλου, ἢ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων· ἡ Δηλία χοιράς, = ὄρος Κύνθος ἐπὶ τῆς Δήλου, Αἰσχ. Εὐμ. 9. — 2) ὁ Δήλιος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθέντος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, Θουκ. Καλλιμ. πληθ. οἱ Δήλιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Δήλου, Ἡροδτ.

Δῆλος, ἡ. Νῆσος μικρὰ μεταξὺ τῶν Κυκλάδων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἀστερία καὶ Ὀρτυγία καλουμένη. Οἱ μῦθοι ἀναφέρουσι περὶ αὐτῆς ὅτι, ὅτε ἔμελλεν ἡ Λητὼ νὰ γεννήσῃ τὴν Ἄρτεμιν, μὴν εὑρίσκουσα ἄλλον τόπον ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ τὸ νὰ κατατρέχετο ἀπὸ τὴν Ἥραν, ὁ Ζεὺς ἔκαμε νὰ ἀναφανῇ ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος αὐτὴ, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Δῆλος, ἤτοι, τότε πρῶτον φανερωθεῖσα· ἐνομίζετο δὲ ἰδίως ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ θάπτηται οὐδεὶς νεκρὸς ἐπ' αὐτῆς. Περίφημος ἦν ὁ ἐνταῦθα ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως σπανίως ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν Συγγραφέων. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 16. Ἐτυμ. Μεγ. ἔτι δὲ καὶ Δᾶλος, ἡ, Δωρ. τανῦν, Δῆλος κοινότρ. Δῆλαις, ἀκατοίκητος σχεδὸν, περιέχουσα πολλὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων μνημείων της. — 2) Οὕτως ὠνομάζετο ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Δήλου, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ πάλαι ὁ Ναὸς τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυγκροτοῦντο ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν κοινοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, Ἡροδτ.

Δημάγετος, ὁ, ἢ Δημαγέτας. Βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, ὅστις διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαντείου νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων, ὑπανδρεύθη τὴν κόρην τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Διαγόραν, Πινδ.

Δημάδης, ὁ. Ἀθηναῖος, εἷς τῶν περιφήμων ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ εὔνους Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου συνήργει κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ.

Δημαινέτη, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτέλους εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη πρῶτον ὁ Ἥρως Τέξαρις, Λουκ. Σκυθ, β'.

Δημαίνετος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, Ξενφ.

Δημάρατος, ὁ, Ἰωνικ. Δημάρητος, Δωρ. Δαμάρατος. Ἐκ τοῦ ἀρὰ καὶ δῆμος. Υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, ὅστις καταιτρεχόμενος ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως αὐτοῦ Κλεομένους καὶ κατηγορηθεὶς ὡς υἱὸς νόθος τοῦ Ἀρίστωνος, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου τὸ 491 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως· ὕστερον δὲ, ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ. 6, 63. οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, οἱ ἀπὸ Δημαράτου τοῦ Λάκωνος λεγόμενοι, διέμειναν εἰς τὴν Ἀσίαν πολὺν χρόνον ἀκμάζοντες, Ξενφ. Ἀναβ. Κύρ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Θουκ. ϛ', 105. — 3) Κορίνθιός τις, ὀπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ. — 4) Συγγραφεύς τις Ἕλλην ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου, Ἀπολδρ. α', 9, 19.

Δήμαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων, Θουκ. Ξενφ.

Δημέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους, Θουκ. — 2) Ἕτερός τις Ἀθηναῖος, παρὰ Ξενφ. Ἀπομ. ὅστις κατεσκεύαζεν ἐπανωφόρια ἐν Ἀθήναις.

Δημήτηρ, γενκ. Δήμητρος, ἡ, Ἐπικ. Δημήτερος, Αἰτ. Δήμητρα, ἐπικ. Δημήτερα. συνηθ. ἐκ τοῦ γῆ καὶ μήτηρ· παρὰ Ῥωμ. Ceres. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων θεοτήτων τῶν Ἑλλήνων, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ τοῦ Διὸς, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Πλούτωνος, λατρευομένη ὡς θεὰ τῶν καρπῶν καὶ τῶν προϊόντων ὅσα παράγει ἡ γῆ ἐκ τῶν κόλπων της, διδάξασα αὐτὴ πρῶτον τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, δι' ὃ καὶ παρίστανετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς σύμβολον τῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος· ἐκ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἠρπάχθη ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Δημήτηρ περιήρχετο ὅλην τὴν γῆν ζητοῦσα, ὅτε ἐλθοῦσα καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐχορήγησε πολλὰ καλὰ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, ἐδίδαξε αὐτοὺς τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν σύστασιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑωρτάζοντο αὐτόθι ἐτησίως τὰ λεγόμενα Ἐλευσίνια, μία τῶν περιφήμων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἑορτῶν τῆς Ἑλλάδος· ἐκαλεῖτο πρὸς τούτοις Θεσμοφόρος, μὲ τὸ νὰ ἔφερεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς νόμους, διὰ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ εἰρήνη καὶ εὐδαιμονία τῆς κοινωνικῆς ζωῆς· ἔτι δὲ καὶ Ἐλευσινία διὰ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς ἀρχαίαν λατρείαν της, Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ὕμν. Δημ. 296. Ἡσ. Θεογ. 452-912, ὅθεν Δημήτριος, ία, ιον, ὁ ἐκ τῆς Δήμητρος ὢν ἢ καταγόμενος.

Δημητρία, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 678

Δημητριάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, κτισθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὅστις ἔφερεν ἀποικίας εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν πλησιοχώρων πόλεων καὶ ὑπῆρξε πολὺν χρόνον λιμὴν τῆς Μακεδονίας, τανῦν πόλις Βῶλος λεγομένη, ἐπίσημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη πλησίον τῶν Ἀρβήλων, Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δημητριεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Δημήτριον, τό. Ναὸς τῆς Δήμητρος. Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Δήμητρος πλησίον τοῦ παραλίου, τανῦν Δημητρία, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Δημήτριος, ὁ. Ὁ ἐπικληθεὶς Πολιορκητής, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου· εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα χρόνων ὅτε ἐπολέμησε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Εὐμένους, ὅτε ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν καὶ ἀφοβίαν· ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τοῦ Κασσάνδρου ἡγεμόνος τῆς Μακεδονίας, κατέστησε τὴν χώραν ταύτην τὸ 294 ἔτος πρὸ Χρ. ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν καταδυναστείαν τῶν Μακεδόνων, εἰς τὰς ὁποίας ἐμβῆκε μετὰ θριάμβου πολλοῦ, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι κηρύξαντες αὐτὸν ἐλευθερωτὴν καὶ σωτῆρά των, ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός του χρυσοὺς ἀνδριάντας καὶ ἴδιον βωμὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα πρῶτον ἐπέβη ἐκ τοῦ πλοίου· τελευταῖον δὲ πολεμῶν κατὰ τοῦ Σελεύκου βασιλέως τῆς Συρίας καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπ' αὐτοῦ, ἐπέμφθη εἰς τὴν Χερσόνησον, ὅπου μετὰ μίαν τριετῆ αἰχμαλωσίαν ἀπέθανεν, ἄρξας ἑπτὰ ὁλοκλήρους χρόνους, Πολύβ. Αἰλ. — 2) Υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ καὶ ἔγγονος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας· βασιλεύσας δὲ δέκα χρόνους, ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φίλιππον τὸν προτελευταῖον βασιλέα τῶν Μακεδόνων· καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο εὑρίσκετο εἰς διηνεκῆ πόλεμον μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ μὲ ἄλλους πλησιοχώρους βαρβάρους λαοὺς τῆς Μακεδονίας, Πολύβ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Περσέως τελευταίου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Φιλίππου ἦλθεν ὡς ὅμηρος εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰ ἔξοχα αὐτοῦ προτερήματα. — 4) Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, ἐκ Φαληρέως κώμης τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Φανοστράτου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ εὐγλωττίαν διδάσκων πρότερον εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ῥητορικὴν τέχνην, ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς πολιτείας καὶ τέλος κατεστάθη ἡγεμὼν ὅλης τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τὸν Κάσσανδρον Βασιλέα τῶν Μακεδόνων τὸ 309 ἔτος πρὸ Χρ. — ἀλλὰ μετὰ δέκα χρόνους διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε, δηχθεὶς ὑπὸ ἑνὸς φαρμακεροῦ ὄφεως. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν διεσώθη οὐδέν· Διογ. Λαερτ. — 5) ὁ Φάριος, ἐκ τῆς Φάρου μιᾶς τῶν ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει νήσων, Διοικητὴς τῆς Κερκύρας ὑπὸ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰλλυρίας Τεύταν, ὅστις παρέδωκε τὴν νῆσον ταύτην εἰς τοὺς Ῥωμαίους· Πολύβ. — 6) Περίφημός τις Ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις. Λουκ. — 7) Δημήτριος Χαλκονδύλης, Ἀθηναῖος γραμματικός, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ἐδίδαξεν αὐτόθι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· — ὅθεν, Δημητριακός, ή, όν, τοῦ Δημητρίου, Πολύβ.

Δημόδοκος, ὁ. Ποιητὴς καὶ μουσικὸς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 43. — 2) Ἀθηναῖος, συστρατηγὸς τοῦ Ἀριστείδου, Θουκ. δ', 75. — 3) Φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ πατὴρ τοῦ Θεάγους ἐξ Ἀναγυροῦντος, ὅστις ἔφθασεν εἰς μεγάλα πολιτικὰ ἀξιώματα ἐν Ἀθήναις, Πλατ. Θεαγ.

Δημοκήδης, ους, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ Κροτώνων πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὅστις διατρίβων πλησίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἐθεράπευσε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἄτοσσαν ἀπὸ μίαν θανατηφόρον ἀσθένειαν· ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Δαρείου τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν πέντε Περσῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέμποντο εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ κατασκοπεύσωσι τὴν θέσιν αὐτῆς, καὶ διαφυγὼν οὕτως ἐκ τῶν συνόρων τῆς Περσίας, ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ εὐτυχῶς εἰς τὴν ποθουμένην πατρίδα του Κρότωνα. Ἡροδτ. 3, 129.

Δημοκλέης, = Δημοκλῆς, Θεογ. 903.

Δημοκλῆς, έους, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Δημοκόων, ωντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Ἀβυδηνῆς, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 499.

Δημοκράτης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λυσίου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, σταλεὶς ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Δημοσθένους εἰς τὰς Θήβας, Δημ. Στεφ. — 3) Περίφημός τις ἀθλητής, Αἰλιαν.

Δημόκριτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων κατοίκων

τῆς νήσου Νάξου παρ' Ἡροδτ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Λευκίππου, ζήσας περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Νέος ἔτι ὢν ἀπεδήμησε περιερχόμενος διαφόρους χώρας, πρὸς απόκτησιν νέων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐδιδάχθη τὴν γεωμετρίαν παρὰ τῶν αὐτόθι Αἰγυπτίων ἱερέων· ἐπιστρέψας δὲ μετὰ καιρὸν εἰς τὴν πατρίδα του Ἄβδηρα, ἔζη βίον μονήρη, ἀποφεύγων πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὴν θεωρίαν καὶ μελέτην τῆς φύσεως, καὶ ὡς λέγεται γελῶν πάντοτε διὰ τὴν μωρίαν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, δι' ὃ καὶ Γελασῖνος ἐπωνομάσθη· περίφημος ὑπῆρξεν ὁ Δημόκριτος μεταξὺ τῶν ἄλλων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος ὡς ἐφευρετὴς τοῦ συστήματος τῶν ἀτόμων, δοξάζων ὡς πρώτην καὶ ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς τοῦ παντὸς φύσεως καὶ ἁρμονίας μίαν διηνεκῆ κίνησιν μικροτάτων καὶ ἀδιαιρέτων ἀτόμων, τὰ ὁποῖα κινούμενα εἰς τὸ ἄπειρον καὶ μέγα διάστημα, ποτὲ μὲν συνέρχονται πρὸς ἄλληλα, ποτὲ δὲ χωρίζονται. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. δ', 20. Διογ. Λαερτ. Δημοκρ. Λουκ. ὅθεν Δημοκρίτειος, α, ον, τοῦ Δημοκρίτου καὶ Δημοκρίτειοι, οἱ μαθηταὶ τοῦ Δημοκρίτου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Δημολέων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 395. — 2) Κένταυρός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Πηλεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου, Ὀβιδ. Μετ. ιβ', 356.

Δημομέλης, ους, ὁ. Αἰτ. λην καὶ λη. Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρῶτος ἐπρόβαλεν εἰς τὸ νὰ στεφανώσωσι τὸν Ῥήτορα τοῦτον, Δημ. Στεφ.

Δημόνησοι, αἱ, καὶ Δημόνησος, ἡ. Καθ' Ἡσυχ. Δύω μικραὶ νῆσοι ἐπὶ τῆς Προποντίδος πλησίον τοῦ Βυζαντίου, Χαλκῖτις καὶ Πιτυοῦσα, τανῦν Πρίγκηπος νῆσοι. Κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο μόνον μία Δημόνησος, κειμένη πλησίον τῆς Χαλκηδόνος, ὅθεν Δημονήσιος, ία, ιον, εἰς τὴν Δημόνησον ἀνήκων.

Δημονίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, μήτηρ τοῦ Εὐήνου, Μώλου καὶ Πύλου, Ἀπολλδ. ά, 7, 7.

Δημόνικος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐκ Φλύας, Δημ. Στεφ. — 2) Ἀρεοπαγίτης ἐκ Μαραθῶνος, Δημοσθ. Στεφ.

Δημοπτόλεμος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 242, 266.

Δημοσθένης, ους, ὁ. Αἰτ. η καὶ ην. Υἱὸς τοῦ Ἀλκισθένους, εἷς τῶν ἀρίστων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Πεμφθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν μὲ μίαν δύναμιν συνισταμένην ἀπὸ 65 τριήρεις διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Νικίαν εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πόλεμον καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ὅλως δι' ὅλου ἐκ τῆς νήσου, ἀλλ' ἐν τῇ φυγῇ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἔχων μόνον 6000 ἄνδρας μετ' αὐτοῦ, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ, τὸν ὁποῖον καὶ ἐθανάτωσαν οἱ Συρακούσιοι ὁμοῦ μὲ τὸν Νικίαν Θουκ. Πλούτ. — 2) Υἱὸς τοῦ Δημοσθένους τὸν δῆμον Παιανιεὺς ἐξ Ἀττικῆς, εἷς τῶν πρώτων καὶ ἐνδόξων ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 98 Ὀλυμπιάδος, τὸ 385 ἔτος πρὸ Χρ. ἐδιδάχθη τὴν Ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Ἰσαῖον, Ἰσοκράτην καὶ Καλλίστρατον. Ἡ πρώτη αὐτοῦ τῆς εὐγλωττίας ἀπόπειρα ἦτο ἡ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων του κατηγορία, οἵτινες ἐστερήθησαν μέγα μέρος τῆς πατρικῆς αὐτοῦ περιουσίας, ἀκολούθως ἤρχισε νὰ δημηγορῇ δημοσίως ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων τῆς πολιτείας, ὑπερασπιζόμενος μὲ πολὺν ζῆλον καὶ πατριωτισμὸν τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του ἐναντίον τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἰδὼν δὲ τελευταῖον τὴν πτῶσιν τῆς πατρίδος του ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν καὶ φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Καλαυρίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ἰδιοχείρως τὸ 322 ἔτος πρὸ Χρ. Ἐσώθησαν τοῦ Δημοσθένους 61 λόγοι ῥητορικοὶ καί τινες ἐπιστολαί, πλήρεις ὕψους, δεινότητος καὶ πολιτικῆς εὐφυΐας. — Ἡ Αἰτ. η, εὕρηται παρὰ Πλουτάρ. καὶ Λουκ. παρὰ δὲ Θουκ. Αἰλ. καὶ Λουκ. εἰς ην. Δημ. ἐκδ. Bock.

Δημόστρατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάντος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις παρακίνησε τοὺς συμπολίτας του Ἀθηναίους εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πόλεμον. Θουκ. ή, 1.

Δημοτέλης, ους, ὁ. Αἰτ. η, καὶ ην. Κῆρυξ τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενοφ. — 2) Λοκρός τις ἐξ Ἰταλίας. Θουκ.

Δημοτίων, ωνος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Δημοῦχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φιλεταίρου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 456.

Δημόφαντος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις ζήσας μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων, Δημ. Λεπτ.

Δημοφίλη, ἡ. Οὕτως ἐκφέρεται ὑπό τινων ἡ ἐν Κύμῃ Σιβύλλα, ἥτις ἄλλως Ἱεροφίλη καὶ Δημὼ καλεῖται, Παυσ. Σουίδ. — 2) Μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν Πάμφιλον. Ὑγῖν.

Δημόφιλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διαδρόμου, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιέων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ.

Δημοφῶν, Ἀττ. καὶ Δημοφόων, κοιν. ῶντος. Υἱὸς τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, τὸν ὁποῖον ἡ Θεὰ Δημήτηρ ἀνέθρεψεν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, θέλουσα νὰ τὸν κάμῃ ἀθάνατον. Ὁμ. Ὕμ. Δημ. παρ' Ἀπολλδ. κεῖται ἡμαρτημ. Δημοφῶν. — 2) Υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ὅστις ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, Παυσ. ί, 25. ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος, διεδέχθη τὸν πατρικὸν θρόνον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἦλθον πρὸς αὐτόν, ζητοῦντες βοήθειαν καὶ ἄσυλον· γενομένης δὲ μάχης ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος τὸν Εὐρυσθέα· κατ' Ἀπολλδ. ἐφονεύθη ὁ Εὐρυσθεὺς ὑπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐβασίλευσε δὲ ὁ Δημοφῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν τριάκοντα τρεῖς χρόνους. — 3) Υἱὸς τοῦ Δήμωνος καὶ συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, Δημ.

Δημοχάρης, ους, ὁ (α). Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, Πλούταρχ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος ὑπὸ Λουκιαν. ἐν Μακροβ.

Δημώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας ἐξ Ἐλευσῖνος τῆς Ἀττικῆς, ἥτις πρώτη ἀπήντησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς της τὴν Δήμητραν καθημένην ἐπὶ τινος κρήνης, Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 109. — 2) Κατὰ Παυσ. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Κύμῃ Σιβύλλα.

Δήμων, ωνος, Δωρικ. Δάμων, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς μένει ἄγνωστος, συγγράψας περὶ παροιμιῶν, Πλούταρ. Θησ. Σουίδ. — 2) Εἷς τῶν συγγενῶν τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, Δημοσθ.

Δημῶναξ, ακτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ δοκιμωτάτων πολιτῶν τῆς Μαντινείας, ὅστις κατὰ διαταγὴν τῆς Πυθίας ἐλθὼν εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ Κυρήνην, διέθετο καὶ ἐπανεποίησε τὴν οὗτοι πολιτείαν, Ἡροδτ. 4, 161. — 2) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ καὶ καταγόμενος ἐκ πλουσίας καὶ εὐγενοῦς οἰκίας· λέγεται δὲ ὅτι ἔφθασεν εἰς μίαν πολλὰ προβεβηκυίαν ἡλικίαν, διάγων βίον ἐγκρατῆ, σώφρονα καὶ λιτόν, ουχὶ δὲ μὲ τὴν αὐτὴν ἐκείνην χαμερπῆ ῥυπαρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν συνήθως ἔζων οἱ λοιποὶ τῆς Κυνικῆς φιλοσοφίας ὀπαδοί. Ὁ Λουκιαν. παριστάνει αὐτὸν ὡς ἀληθῆ σοφὸν ἄνδρα, Λουκ. βίος Δημωνακτ. (ἡ γραφὴ Δημώναξ ἐστὶν ἡμαρτημ.)

Δημώνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Θέρσανδρος ἐγέννησε τὸν Τισαμενόν, Παυσ. θ', 5. — 2) Ἑταίρα τις ἐν Κορίνθῳ, Λουκ.

Δηρουσιαῖοι, οἱ. Λαός τις ἢ φυλὴ τῆς Περσίας, οἵτινες ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας, πιθαν. κατοικοῦντες περὶ τὸν Τίγριδα ποταμὸν καὶ Χοάσπην, Ἡροδτ. 1, 125.

Δηρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἀπολλδ. ά, 2, 7.

Δηώ, οῦς, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 47, πιθαν. ἐκ τοῦ δήεις, ἤτοι εὑρήσεις· παραβλ. Spanhem. Καλλιμ. εἰς Δημ. 133. ὅθεν Δηώϊος, α, ον, ὁ εἰς τὴν Δηὼ ἀνήκων, Ἀνθολ. ποιητ.

Δῖα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δηιονέως, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰξίων, ἐγέννησε τὸν Πειρίθοον, Σχολ. Πινδ. Πυθ. β, 39. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Πειρίθοον ἐκ τοῦ Διός. Ὑγῖν.

Δία, ἡ, ἐπικ. Δίη. Οὕτω καλεῖται παρ' Ὁμήρῳ ἡ νῆσος Νάξος, ὡς ἱερὰ τοῦ θεοῦ Βάκχου, Ὀδ. Λ, 325. Θεοκρ. — 2) Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης, τανῦν Στανδία, Στράβ.

Διαβλίνται, οἱ. Ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας. Πτολ.

Διάγων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Διαγόρας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Ῥόδου, υἱὸς τοῦ Δημαγήτου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, ἐπίσημος διὰ τὴν μεγάλην του δικαιοσύνην καὶ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἀγάπην. ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο οἱ μετὰ βασιλεῖς τῆς Ῥόδου Διαγορίδαι. — 2) Ἕτερος Διαγόρας βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξυμνεῖ ὡς Ὀλυμπιονίκην ἐν Ὀλ. 7, 24. τούτου οἱ τρεῖς υἱοὶ Ἀκουσίλαος, Δημάγητος καὶ Δωριεὺς ἔλαβον ὡσαύτως τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, εἰς τοὺς ὁποίους παρευρεθεὶς καὶ ὁ γέρων πατήρ των καὶ στεφανούμενος ὑπ' αὐτῶν μετὰ κοινῆς τῶν παρεστώτων Ἑλλήνων εὐφημίας καὶ ἀγαλλιάσεως, ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν του, Παυσ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Μήλου, ζήσας τὸ πλεῖστον εἰς τὰς Ἀθήνας· κατηγορηθεὶς δὲ ὡς ἄθεος ἐβιάσθη νὰ φύγῃ καὶ ναυαγήσας ἀπέθανεν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 320.

Διαδουμενιανός, ὁ, Diedumenus. Υἱὸς τοῦ Μακρίνου Αὐτοκράτωρ ἐν Ῥώμῃ.

Διαδρόμης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δημοφίλου στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων, Ἡρόδτ.

Δίαιξις, εως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 991.

Διακός, ή, όν, ἴδε Δῖος.

Διάκρια, ἡ, καὶ Διάκρεια, Στέφ. Βυζ. Τόπος ὀρεινὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἕως τῆς Κώμης Βραυρῶνος· οἱ κάτοικ. τοῦ μέρους τούτου ἐκαλοῦντο Διακριεῖς. Ἡσυχ. Στέφ. Βυζ. ὅτι Διάκριοι ἐλέγοντο καὶ φα-

τρία τις Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ἥτις ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πεισιστράτου ἐζήτει ν' ἀποκαταστήσῃ αὖθις τὴν Δημοκρατίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἀριστφ. Σφηκ. 1218.

Διάκριοι, οἱ, ἴδε Διόκρια.

Διάκριτος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μελησίππου ἐκ Σπάρτης, Θουκ.

Διακτορίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πλουσίων καὶ προὐχόντων πολιτῶν τῆς Κρανῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκοπαδῶν, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μνηστήρων εἰς Σικυῶνα πρὸς τὸν αὐτόθι τύραννον Κλεισθένην διὰ νὰ μνηστευθῇ τὴν θυγατέρα του Ἀγαρίστην, Ἡροδτ. 6, 127.

Διάνιον, τό, ταυτ. τῷ Ἀρτεμισίῳ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τιβέρεως.

Διάσια, τά. Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μειλιχίου Διός, Θουκ.

Δίδυμα, τά, καὶ Δίδυμοι, οἱ. Τόπος ἐν Ἰωνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου, ἔνθα ἦν ὁ περίφημος ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, πρότερον ἱερὸς τὸ ἐν Βραγχίδῃσι καλούμενον. — Οὐδ. Δίδυμα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἀρτεμιδ. οἱ Δίδυμοι, παρὰ Παυσ. ζ, 2. ἄλλως, τὸ ἱερὸν ἐν Διδύμοισι λεγόμενον, Ἡροδτ. 6, 19. Στράβ. Λουκ. ἐκαλεῖτο δὲ ὁ τόπος αὐτὸς Δίδυμοι, μὲ τὸ νὰ ἦτον ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· ὅθεν, Διδυμαῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τοὺς Διδύμους ἀνήκων καὶ Διδυμαῖον, ὁ ἐν Διδύμοις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Στέφ. Βυζ.

Διδυμαῖος, ὁ, καὶ Διδυμεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς ἀδελφοῦ διδύμου τῆς Ἀρτέμιδος, Σχολ. Ἀριστφ. Λυσ. 1283. πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔκτισαν οἱ Μιλήσιοι τὸν ἐν Διδύμοις μεγαλοπρεπῆ ναόν. Στράβ.

Διδυμεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῶν Διδύμων. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος = Διδυμαῖος, Στράβ.

Διδύμη, ἡ. Μία τῶν Αἰολίων νήσων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὰς δύω ἐπ' αὐτῆς ἐξεχούσας ἄκρας, τανῦν, Panaria, κατὰ Μαννερτ. κατ' ἄλλους δὲ Saline, Θέων. — 2) Πόλις τῆς Αἰγύπτου, Στέφ. Βυζ. — 3) Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Καλλμ. ἐπ. ιγ.

Δίδυμοι, οἱ. = Δίδυμα. — 2) Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος, ἔνθα ὑπῆρχε περίφημός τις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ.

Διδυμότειχος, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. Νικητ.

Διδώ, οῦς, ἡ. Λατιν. Dido. Θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος Βασιλέως τῆς Τύρου. Ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ὑπάνδρευσε μὲ πλούσιόν τινα καὶ συγγενῆ Τύριον Σιχαῖον καλούμενον, τὸν ὁποῖον ἐπιβουλευθεὶς ὁ Πυγμαλίων καὶ θέλων ν' ἁρπάσῃ τὰ πλούτη του, ἐφόνευσε δολίως, ἀλλ' ἡ Διδὼ λαβοῦσα τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρός της, ἔφυγεν ἐκ τῆς Τύρου μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὰ ἀφρικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν περίφημον πόλιν Καρχηδόνα, ἐπιγρ. Ἀθ. 507. Λουκ. Διονύσ. Περ. 195. ἐνταῦθα πλάττει ὁ Λατῖνος ποιητὴς Οὐιργίλιος, ὅτι ἡ Διδὼ ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν, ὅτε οὗτος διασωθεὶς μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἔπλεεν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Διέμπορος, ὁ. Βοιωτάρχος, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Θουκ.

Διηνέκης, εος, ὁ. Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν πολεμήσας εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, Ἡροδτ. 7, 226. — (ἐπιθ. διηνεκής.)

Διθύραμβος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ἀπὸ τῶν διθυράμβων ὕμνων τοὺς ὁποίους ἔψαλλον εἰς τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἁρματίδου Θεσπιεύς, δείξας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ. 7, 227.

Δικαίαπολις, ἴδε Δικαιόπολις, τά.

Διειτρέφης, ους, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. ζ, 29. καὶ Διοτρέφης, η, 64. ὅστις ἐν πενιχρᾶς καὶ εὐτελοῦς καταστάσεως κατεστάθη πολλὰ πλούσιος, Ἀριστφ. Ὀρν. 800.

Δικαία, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βιστονῶν, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Ἀβδήρων· κατὰ Kruse τανῦν Buru, Ἡροδτ. 7, 109. Στράβ. ἐπ. 7 = Δικαιόπολις, παρὰ Σουίδ. — 2) = Δικαιάρχεια, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Δικαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Δικαιάρχεια, ἡ. Στεφ. Βυζ. Ἀνθ. ποιητ. καὶ

Δικαιαρχία, ἡ. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Σαμίων, ἥτις ὑπῆρξε λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Κύμης, ὕστερον δὲ Ποτιόλη κληθεῖσα, τανῦν, Pozzuolo, Στράβ.

Δικαίαρχος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις οὐχὶ μόνον εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἐπέδωκε μεγάλως, ἀλλ' ὅτι ὑπῆρξεν ἐπιστήμων ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανά τινα μιᾶς γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος, Πλουτ. Ἀθην. ὁ Κικέρων ἐκθειάζει αὐτὸν μεγάλως ὡς μέγαν φιλόσοφον καὶ ἱστοριογράφον, Κικ. εἰς Ἀττ. II, 2.

Δικαιόπολις, εως, ἡ, = Δικαία, ὅπερ ὅρα.

Δικαιόπολις, ιδος, ὁ. Πολίτης τῶν Ἀθηνῶν, εἷς τῶν πρώτων ὑποκρινομένων προσώπων ἐν τῇ τοῦ Ἀριστφ. Κωμῳδ. Ἀχαρνεῖς ἐπιγραφομένῃ.

Δίκαιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Θρᾴκης Δικαία, Στέφ. Βυζ.

Δικαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεοκύδου, Ἀθηναῖος, Ἡροδτ.

Δίκασος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βριάρεω καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴτνου. Σχολ. Θεοκρ. α, 65.

Δίκη, ἡ· ταυτ. τῇ Δικαιοσύνῃ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, Ἡσ. Θεογ. 902. Λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐθύτητος, καὶ ὡς τιμωρὸς τῆς ἀδικίας καὶ τῶν παρανομιῶν, Ἀπολλδ. α, 3, 1. Διοδρ. Σικ. ε, 72.

Δικταῖος, αία, αῖον. Τῆς Δίκτης ἢ εἰς τὸ ὄρος Δίκτην ἀνήκων. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δίκτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνετράφη, Καλλμ. εἰς Δία, 5.

Δίκταμνον, τό, Dictynna. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Δικτυνναίου ἀκρωτηρίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη οὕτω τὸ χόρτον δίκταμνον ἢ δίκταμνος, τανῦν Δίκταμνον, Πτολ. — 2) = Δικτύνναιον, Πτολ.

Δίκτη, ἡ. Ὄρος τῆς Κρήτης κείμενον ἀνατολικῶς τῆς νήσου, ἱερὸς τοῦ Διός, τανῦν Λασσίθι, Στράβ. Ἀπολλδ. ὅθεν, Δικταῖος, αία, αῖον, τῆς Δίκτης ὤν, τὸ Δικταῖον ὄρος = Δίκτη, Καλλμ. τὸ Δικταῖον ἄντρον, σπήλαιον ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Δίκτης ἐν Κρήτῃ, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ῥέα ἔκρυψε τὸ βρέφος Δία ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον, Λουκ. — 3) Χωρίον τι πλησίον τῆς Σινώπης ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Δικτίδιον, τό. Πόλις τῆς Ἀκτῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ὅθεν, Δικτιδιῆς, οἱ κάτοικ. Θουκ. ε, 35.

Δίκτυννα, συνηθέστρ. Δίκτυννα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς νύμφης Βριτομάρτιδος, κληθείσης οὕτω, διότι διωκομένη ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν, εὑρέθη εἰς τὰ δίκτυα ἁλιέων τινῶν, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δίκτης. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγίου, Ἡροδτ. 3, 59. Ἀριστφ. Βατρ. 1359. κατ' ἄλλους δὲ ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ναοῦ αὐτῆς, κειμένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Δικτυνναίου, Διοδ. Σικ. ὅθεν, Δικτύνναιον, ὁ ναὸς τῆς Δικτύννης Ἀρτέμιδος, Στράβ.

Δικτυνναία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πλησίον τῆς Ἀμβρύσσου ἐν τῇ Φωκίδι, Παυσ. ι, 36.

Δικτύνναιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης κείμενον ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ Δικτύννα Ἄρτεμις εἶχεν ἕνα ναόν, τανῦν Κάπο Σπάρτα Στράβ.

Δίκτυς, υος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μάγνητος καὶ μιᾶς τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδέκτου μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζη ἐν τῇ νήσῳ Σερίφῳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν παῖδα Περσέα, ὅτε οὗτος ἐρρίφθη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην, Ἀπολλδ. α, 9, 6. — 2) Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Ἰδομενέως· ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φέρεται ἐν σύγγραμμα τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι γέννημα ἄλλου τινὸς πολὺ νεωτέρου τοῦ Δίκτυος.

Δίμαλος, ἡ. Dimallon. Πόλις τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας, Πολύβ.

Δίνδυμα, τά, ἴδε Δίνδυμον, τό.

Δινδύμη, ἡ (υ). Γυνὴ τοῦ Μαίονος Βασιλέως τῆς Φρυγίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Κυβέλην, Διοδ. Σικ.

Δινδυμήνη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ὄρους Δινδύμου, Στράβ. ιβ'. Στεφ. Βυζ. τὸ ὁποῖον ἦτο ἱερὸν αὐτῆς, Ἡροδτ. 1, 80.

Δίνδυμον, τό, καὶ πληθ. Δίνδυμα, τά. Ὄρος τῆς μικρᾶς Μυσίας πλησίον τῆς Κυζίκου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς Ναὸς τῆς Κυβέλης κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1093. — 2) Ὄρος τῆς Φρυγίας πλησίον τῆς πόλεως Πεσσινοῦντος, ἱερὸν τῆς Κυβέλης, Στράβ. Ἑνικ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Ἀνθ. Στράβ. πληθ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δινδυμηνός, ή, όν, τῶν Δινδύμων, ἡ μήτηρ Δινδυμηνή = Κυβέλη, Ἡροδτ. 1, 80. καὶ Δινδύμιος, ία, ιον, Ἀπολ. Ῥοδ.

Διογένεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηφισοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Φρασίμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πραξιθέαν, γυναῖκα τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολλδ. γ', 15, 1.

Διογένης, ους, ὁ. Λατ. Diogenes. Περίφημος κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης πόλεως τοῦ Πόντου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ὅτι νέος ὤν, ὅπου γενόμενος μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Ἀντισθένους, ἐπηγγέλλετο μετὰ ταῦτα τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, ζῶν βίον αἰσχρὸν καὶ ὑπομένων πᾶσαν στέρησιν καὶ κακουχίαν, περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος, διὸ καὶ Κύων ἐπωνομάζετο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· τὰ ἀποφθέγματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα σώζονται παρὰ Διογ. Λαέρτ. φαίνονται πλήρη ἀγχινοίας καὶ εἰρωνικῆς χάριτος περιέχοντα πολλὰς Φιλοσοφικὰς ἀληθείας. — 2) ὁ ἐπικαλούμενος Βαβυλώνιος φιλόσοφος Στωικός, ἐκ Σελευκίας πόλεως, ἥτις καὶ Βαβυλωνία ἐλέγετο, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, ζήσας 88 χρόνους, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει συγγράμματά τινα ὁ Κικέρων, ὡς, τέχνην περὶ φωνῆς καὶ τέχνην διαλεκτικήν. — 3) Διογένης ὁ Λαέρτιος, ἐκ πόλεως Λαέρτης ἐν Κιλικίᾳ, ζήσας ὡς συμπεραίνεται περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας βίους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων εἰς βιβλία δέκα. — 4) Περίφημός τις ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ὅστις κατὰ Σουίδα ἐκαλεῖτο ἰδίως Οἰνόμαος, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 30 (ἐπιθ. διογενής).

Διόγνητος, ὁ. Ἕβδομος τῶν ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις ὅσοι ἐκλέγοντο ἐφ' ὅρου ζωῆς. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐκ τῆς κώμης Θορικοῦ. Δημ.

Διόδοτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐκράτους, δημαγωγὸς

ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλέωνος, Θουκ. γ΄, 41. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος, διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος, ὅς τις ὡς λέγεται ἦν τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Στραβ.

Διόδωρος, ὁ. Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 100 Ὀλυμπ. ἐχθρὸς τοῦ Τιμοκράτους, Δημ. — 3) Διόδωρος ὁ περιηγητής. Περίφημος γεωγράφος ἐκ Χάρακος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Πλουτ. — 4) ὁ Σικελός, ἐξ Ἀργυρίου πόλεως τῆς Σικελίας, περίφημος ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ὅς τις περιελθὼν ἓν μέγα μέρος τοῦ κόσμου καὶ συνάξας πολλὰς ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, συνέγραψε μίαν Ἱστορικὴν Βιβλιοθήκην εἰς 40 βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ φθάνουσαν ἕως τῆς 180 Ὀλυμπ. ἥτις ὅμως δὲν διεσώθη ὁλόκληρος. Τζέτζ.

Δῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης, πιθαν. = Δᾶοι, Θουκ. β΄, 96. Diobessi παρὰ Πλίν. ὅθεν, Διακός, ή, όν, τῶν Δίων, Θουκ. ζ΄, 27.

Διόκλεια, τά, ἴδε Διοκλῆς ἀριθμ. 4.

Διοκλείδας, ου, ὁ. Συρακούσιός τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιε΄, 147.

Διοκλῆς, έους, ἐπικ. ῆος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, πατὴρ τοῦ Κρήθωνος καὶ Ὀρσιλόχου, βασιλεὺς τῶν Φηρῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 510. εἰς τὴν οἰκίαν τούτου κατέλυσε μίαν νύκτα ὁ Τηλέμαχος, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρός του, Ὀδ. Γ, 488. — 2) εἷς τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ, ὅς τις καὶ Διόκλος ἐλέγετο, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Δημ. 473 καὶ 153 εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Δημήτηρ ἐδίδαξε τὴν τῶν ἱερῶν λατρείαν. — 3) Συρακούσιος, ὅς τις ἔκαμεν μίαν συλλογὴν νόμων ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα παρεδέχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐλεύθεραι πόλεις τῆς Σικελίας. — 4) Ἥρως τις τῶν Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην, ὅτε διὰ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ ἤθελε νὰ διασώσῃ νέον τινά, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 774. Πλουτ. Θησ. 10. ὅθεν Διόκλειος, α, ον, ὁ εἰς τὸν Διοκλῆ ἀνήκων, καί, τὰ Διόκλεια, ἑορτή τις ἐν Μεγάροις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἥρωος Διοκλέους, Θεοκρ. ιβ΄, 29. — 5) Πατὴρ τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. — 6) Ἀθηναῖός τις ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους, Δημ.

Διοκορύστης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδαμείας, Ἀπολλδ. β΄. 1, 5.

Διομέδων, οντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. η΄, 19.

Διόμεια, τά. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Διόμου ἀγαπητοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστφ. Βάτρ. 651. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Διομειεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Διομειαλάζων, νος, ὁ. (Διόμεια, ἀλάζων) Κωμικὸν πεπλασμένον ὄνομα παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 605. παριστᾶνον φλύαρόν τινα καὶ κοῦφον ἐκ τοῦ Δήμου Διομείας.

Διομήδεια, ἡ, ποιητ. = Διομήδη. Γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου καὶ μήτηρ τοῦ Ἰολάου, Ὑγῖν.

Διομήδειος, α, ον. καὶ

Διομήδειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Διομήδους ἢ εἰς τὸν Διομήδην ἀνήκων, Πλάτ. Στράβ. ὅθεν παροιμ. ἡ Διομήδεια ἀνάγκη, ἀπὸ τοῦ Διομήδους βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ὅς τις ὡς λέγεται ἔχων θυγατέρας ἀσελγεῖς καὶ πορνικάς, ἐβίαζε τοὺς ἄνδρας νὰ ἐνδίδωσιν εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις των, Πλάτ. πολιτ. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1067. — 2) αἱ Διομήδειοι νῆσοι. Κατὰ Πτολ. Πέντε νῆσοι τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ μεγαλητέρα ἰδίως ἐκαλεῖτο Διομηδεία ἢ Διομήδειος νῆσος, τανῦν Tremiti, Στράβ. Διον. Περ.

Διομήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ξούθου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊόνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἰνετόν, Ἀκτορα καὶ Κέφαλον, Ἀπολλδ. ά, 9, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λαπίθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύκλα, μήτηρ τοῦ Κυνόρτα καὶ Ὑακίνθου, Ἀπολλδ. γ΄, 10, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος βασιλέως τῆς νήσου Λέσβου, τὴν ὁποίαν λαβὼν αἰχμάλωτον ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχεν ὡς ἑταίραν του, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 665.

Διομήδης, ους, ὁ. ἐπικ. εος. Αἰτ. η ποιητικ. εα. Υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Κυρήνης, βασιλεὺς τῶν Βιστόνων ἐν Θρᾴκῃ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ἁρπάσῃ τοὺς ἵππους αὐτοῦ, οἵτινες ἐτρέφοντο, ὡς λέγεται, μὲ τὸ ἀνθρώπινον κρέας ὅλων ἐκείνων τῶν ξένων ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἔφερεν τοὺς ἵππους εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, Ἀπολλδ. β΄. 4, 8. Εὐριπ. Ἀλκ. 483. — 2) Υἱὸς τοῦ Τυδέως βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῆς Δηϊπύλης θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἅλωσιν ταύτης τῆς πόλεως, εἶτα λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰγιάλειαν ἔγγονον τοῦ Ἀδράστου διεδέχθη καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους. Ὢν δὲ καὶ οὗτος πρότερον εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐβιάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ἀργείων, Τροιζηνίων καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀργολίδος χώρας· ἐνταῦθα ἔδειξε μεγάλην ἡρωϊκὴν γενναιότητα καὶ φρόνησιν, φονεύσας ὁ ἴδιος πολλοὺς τῶν ἐπισήμων πολεμιστῶν τῆς Τροίας. Καθ' Ὅμηρ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρῳάδος ἐπέστρεψεν ὁ Διομήδης εὐτυχῶς ὁμοῦ μὲ τὸν Μενέλαον καὶ Νέστορα εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ μεταγενεστρ. ἐπιστρέφων ὁ Διομήδης ἐκ Τροίας, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀπουλίαν χώραν τῆς Ἰταλίας πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Δαῦνον, ὅς τις ὑπεδέχθη αὐτὸν κατ' ἀρχὰς φιλοφρόνως, ὕστερον δὲ τὸν ἐφόνευσεν, ἢ κατ' ἄλλους λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Δαύνου, ἔμεινεν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κτίσας τὴν πόλιν Ἄργος, ἥτις ὕστερον Ἄρπι ἐκλήθη. Τζέτζ Ἀπολλδ. ά, 8, 4. — 3) Υἱὸς τοῦ προτέρου Διομήδους καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Δαύνου, Ἀντ Λιβ. 37.

Δίομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κολυττοῦ, εὔνους καὶ ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλέους, συγκατασταχθεὶς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν θεῶν, Στέφ. Βυζ.

Δῖον, τό. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ Κόλπου, Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. δ΄. 109. Δίον, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ καὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τοῦ Διός· πλησίον ταύτης τῆς πόλεως εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν τοῦ Ὀρφέως, ἔνθα λέγεται ὅτι διέτριβεν ὁ ποιητὴς οὗτος. Θουκ. δ΄, 78. Πολύβ. — ὅθεν, Διεύς, έως, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Κηναίου, πλησίον τῶν Διάδων Ἀθηνῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 538. Εὐριπ. καὶ Δία, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Διεύς, έως, ἡ τοῦ Δίου, Ἀθῆναι αἱ Διάδες, Στέφ. Βυζ.

Διόνικος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Διονῦς, ὑποκορτ. τοῦ Διονύσιος.

Διονύσια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου ἐν Ἀθήναις· ἦν δὲ αὕτη τριπλῆ ἑορτή. 1) τὰ ἐν ἄστει Διονύσια ἢ ἀστικὰ καὶ μεγάλα καλούμενα, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο τὸν Ἐλαφηβολιῶνα μῆνα (Μάρτιον), ὅτε ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐκδιδόμενοι εἰς τὴν μέθην καὶ λοιπὴν κραιπάλην, περιήρχοντο τὰς ὁδοὺς στεφανωμένοι μὲ κισσὸν καὶ κλήματα ἀμπέλου. — 2) Τὰ κατ' ἀγρούς, ἢ τὰ μικρὰ Διονύσια, τὰ ὁποῖα ἑωρτάζοντο εἰς τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὸν Ποσιδεῶνα μῆνα (Δεκέμβριον) Ἀριστφ. Ἀχαρ. 202. — 3) τὰ Ἀνθεστήρια ἅπερ καὶ ἀρχαιότερα Διονύσια ἐλέγοντο, Θουκ. β΄, 15 πανηγυριζόμενα κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα (Φευρουάριον) καὶ διαρκοῦντα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἐκαλοῦντο ἔτι ταῦτα καὶ Λήναια, ὅπερ ὅρα.

Διονυσιακός, ή, όν. Εἰς τὸν Διόνυσον ἢ εἰς τὰ Διονύσια ἀνήκων. Τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον, Θέατρον τοῦ Διονύσου κείμενον εἰς τὸν Πειραιᾶ, Θουκ. η΄. 93, παρὰ δὲ Ξενφ. καί, τὸ ἐν Πειραιεῖ θέατρον λεγόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐγίνοντο καὶ αἱ συνελεύσεις τοῦ δήμου, τῶν Ἀθηναίων, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Διονυσιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Διονύσου, ἢ ἡ εἰς τὸν Διόνυσον ἀνήκουσα, Εὐριπ. ὅθεν Οὐσ. Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης, Πτολ. τανῦν Σχιόχβα. — 2) αἱ Διονυσιάδες προπαροξ. Νῆσοι, δύω μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Κρήτης, τανῦν Νῆσοι τῶν Ἰανιτσχιάρων, Διοδ. Σικ.

Διονυσιόδοτος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φλιοῦντι τῆς Ἀττικῆς, Παυσ.

Διονύσιος, ία, ιον = Διονυσιακός, Ἀνακρ.

Διονύσιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδτ. — 2) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ξενφ. Δημ. — 3) Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος ἢ ὁ πρότερος καλούμενος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας τὸ 405 ἕως 368 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πολεμήσας πολλάκις μετὰ τῶν Καρχηδονίων· παριστάνεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστοριογράφων ὡς εἷς τῶν πλέον κενοδόξων, πλεονεκτῶν καὶ ἀσεβεστέρων τυράννων, κατακυλῶν καὶ ἁρπάζων καὶ αὐτοὺς τοὺς θείους ναούς, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἄπειρον πλεονεξίαν του· ἠγάπα εἰς ὑπερβολὴν τὴν κολακείαν καὶ δὲν ἤθελε ποτὲ ν' ἀκούσῃ παρὰ τῶν ἄλλων τὴν ἀλήθειαν. Πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ποτὲ ὁ Φιλόσοφος Πλάτων ἐκινδύνευσε νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του, διότι δὲν ὡμίλησε πρὸς εὐαρέσκειαν τοῦ Τυράννου. Εἶχεν ὁ Διονύσιος δύω γυναῖκας τὰς ὁποίας συγχρόνως ὑπανδρεύθη, τὴν Δωρίδα καὶ τὴν Ἀριστομάχην, ἐκ τῆς πρώτης ἐγέννησε τὸν Διονύσιον, ὅς τις ἐβασίλευσεν εἰς τὰς Συρακούσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Ξενφ. Πολυβ. — 2) Διονύσιος ὁ νεώτερος ἢ δεύτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου Διονυσίου, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ὅς τις προσκαλέσας εἰς τὸν Πλάτωνα διὰ νὰ δώσῃ σοφοὺς νόμους καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ ἐλευθέρας τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις διὰ συνεργείας τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Δίωνος, ἐφέρθη τελευταῖον ἀπανθρώπως καὶ ὑβριστικῶς πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐβιάσθη ὁ Φιλόσοφος αὐτὸς μὲ πολλὴν δυσκολίαν νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Συρακουσῶν· μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Συρακούσιοι βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Κορινθίων ἐναντίον τοῦ Τυράννου, ἐξέβαλον αὐτὸν δι' ὅλου ἐκ τῆς Σικελίας, ἐπαναστήσαντες τὴν προτέραν αὐτῶν ἐλευθερίαν διὰ συνεργείας τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Κορινθίων Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς ὁ Διονύσιος εἰς τὴν Κόρινθον, ἔζησεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς πενιχρὰν καὶ εὐτελῆ κατάστασιν μισούμενος ὑπὸ πάντων, Ξενφ. Πλούταρχ. Αἰλ. — 5) — ὁ Καλλίγραφος, συγγραφεύς τις Ἑλλην

ἐκ Μιλήτου, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν μύθων, περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ. Ἀπολλδ. ά, 9, 19 — 6) ὁ περιηγητής, ἐκ Χάρακος πόλεως ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου κειμένης, γεωγράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὅς τις συνέγραψεν εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους ἓν γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, Περιήγησις τῆς Οἰκουμένης. Σχολ. Θουκ. — 7) Ἱστοριογράφος, ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ τῆς Καρίας, ζήσας καὶ οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ διάφορα ἄλλα κριτικὰ καὶ ῥητορικὰ πονήματα με πολλὴν βαθύνοιαν καὶ πολυμάθειαν. — 8) μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ, φιλόσοφος στωϊκός, ὕστερον ἐπροσκολλήθη εἰς τὴν Ἐπικούρειον αἵρεσιν, Λουκ. — 9) Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγείτης, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Δικαστῶν τοῦ Ἀρειοπάγου, σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων, ὅς τις γενόμενος μετὰ ταῦτα χριστιανός, ἔγραψε διάφορα θεολογικὰ συγγράμματα. — 10) Περίφημος Ζωγράφος ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου, εὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐπιτήδειον ἐξομοίωσιν τῶν ἀνθρωπίνων εἰκόνων, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 3.

Διονυσόδωρος, ὁ. Σοφιστής τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου, ζῶν κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς Θουρίους, μετέβη ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν στρατηγικὴν τέχνην, Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 1. Πλάτ. Εὐθ. — 2) Συγγραφεύς τις Ἕλλην ἐκδόσας μίαν συλλογὴν τῶν ἐπιστολῶν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, Λουκ.

Διόνυσος, ὁ, ποιητ. Διώνυσος. (Θεὸς τῆς Νύσης, ἢ ἐκ τοῦ Διὸς καὶ νῦσος = χωλός, παραβλ. Νονν. Διον. θ', 18.) ἔτι δὲ καὶ Βάκχος λεγόμενος. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐλθὼν ποτὲ ὁ Ζεὺς μετὰ κρότου τῶν κεραυνῶν καὶ βροντῶν, ἐφόβισεν αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε ἔγκυος ἔτι οὖσα ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος Διόνυσον ἀτελὲς ἔτι ὄν, ἐκβαλὼν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς κοιλίας της, τὸ ἔρραψε μέσα εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὸν ὡρισμένον καιρὸν τοῦ νὰ γεννηθῇ, δι' ὃ καὶ ἐκαλεῖτο ὁ Διόνυσος διθύραμβος, ὡς δὶς γεννηθείς· ἀνετράφη δὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσας ἐν Θρᾴκῃ, ἀφ' ὅπου καὶ Νυσαῖος ἐπωνομάζετο· ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ὡς ἐφευρετὴς τῆς καλλιεργείας τῶν ἀμπέλων καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ οἴνου, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Οἰκουμένης ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου, τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, τὴν σύστασιν τοῦ ἐμπορίου καὶ ἄλλων χρησίμων κοινωνικῶν διατάξεων, ἐξημερῶν καὶ διορθόνων τὰ πρότερον ἄγρια ἤθη αὐτῶν· πρὸ πάντων δὲ ἡ λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη εἰς Ἀσίαν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἀπ' ὅπου μετέβη ὕστερον εἰς τὰς Θήβας, εἰς τὴν νῆσον Νάξον καὶ Χίον καὶ ἐφεξῆς διεδόθη καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν, παριστάνετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς νέος εὐειδής, εὔθυμος καὶ χαρίεις, ἐστεμμένος μὲ φύλλα ἀμπέλου καὶ μὲ κισσόν, καὶ συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ ἓν πλῆθος Σατύρων καὶ Βακχῶν γυναικῶν Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 133. Ἡσ. Θεογ. 947.

Διοπείθης, ους, ὁ. Μάντις τις ἐκ Σπάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Ἀγησιλάου, Ξενοφ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὅς τις πολλάκις παραφερόμενος· ἐμάντευεν ἐν τῇ μανίᾳ του, Ἀριστοφ. Ὀρν. 988. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅς τις πολεμήσας κατὰ τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ καὶ τρέψας τοὺς Μακεδόνας εἰς φυγήν, εἰσέβαλεν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν· μὴ υποφέρων ὁ Φίλιππος τὸ κίνημα τοῦ στρατηγοῦ τούτου, ἐπροσκαλέσθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Δημοσθένης ὑπερασπίσθη αὐτὸν εὐτυχῶς, Δημ. Χερσ. καὶ Στεφ.

Διόπομπος, ὁ Εἷς τῶν δοκιμωτέρων σταδιοδρόμων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Νομ. σελ. 846.

Διονύσου πόλις, ἡ, Dionysipolis. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Κρουνοὶ καλουμένη. Στέφ. Βυζ. κατὰ Nitsch· ἡ νῦν Βάρνα. ὅθεν, Διονυσοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Διός, γενικ. τοῦ Ζεύς, ἐξ οὗ Δῖος, ία, ῖον, ὡς Δῖον γένος. = Διόνυσος, Ὁμηρ.

Δῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τροίας, Ὀμ. Ἰλ. Ω, 251. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἡσιόδου. ὅθεν Δίου γένος, Ἡσ. Ἔργ. 297.

Διοσκορίδης, ου, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐξ Ἀναζάρβου πόλεως τῆς Κιλικίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, ὅς τις περιελθὼν πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἐνησχολήθη πρὸ πάντων εἰς τὴν βοτανικήν· σώζονται αὐτοῦ Ἰατρικὰ τινὰ βιβλία.

Διόσκοροι, ἢ Διόσκουροι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δύω ἀρχαῖοι Ἥρωες ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὡς υἱοὶ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Λήδας γυναικὸς τοῦ Τυνδάρεω, παριστανόμενοι πάντοτε ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν ὡς ἀχώριστοι, καὶ προστάται τῶν ἐν θαλάσσῃ πλεόντων. Διόσκοροι, ποιητ. Εὐριπ. καὶ Διόσκουροι, παρὰ τοῖς πεζ. Ἡροδ. Β, 50. ὅθεν, Διοσκούρειον, τό, Ναὸς τῶν Διοσκούρων, Θουκ. τὰ Διοσκούρεια, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῶν Διοσκούρων ἐν Σπάρτῃ, Παυσ.

Διοσκουριάς, άδος, ἡ Ἡ ὕστερον Σεβαστόπολις κληθεῖσα. Πόλις περίφημος καὶ ἐμπορικὴ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κολχίδος, ἥτις, ὡς λέγεται, ἦν ἀρχαιοτάτη κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, ὅτε οὗτοι ἦλθον ἐνταῦθα μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν, ὕστερον δὲ κατεστάθη ἀποικία τῶν Μιλησίων, Στράβ. Στεφ. Βυζ. τανῦν Ἰσκουρία, Ἰσγάουρ.

Διόσπολις, εως, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Ἡ ἐν Βιθυνίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἡρακλείας, Στεφ. Βυζ. — 2) Ἡ μεγάλη λεγομένη, πόλις τῆς Αἰγύπτου = Θῆβαι, ὅσερ ὅρα, Στεφ. Βυζ. — 3) Ἡ μικρά, Jovis Opidum· πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, τανῦν χωρίον μικρὸν Χώβ λεγόμενον, Στράβ. ὅθεν, Διοσπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Διοσπόλεως.

Διοτίμα, ἡ. Γυνή τις ἐκ Μαντινείας, σοφὴ καὶ εἰδήμων τῶν θείων πραγμάτων παρὰ Πλάτ. Συμπ. Λουκ. Εἰκ. ιη.

Διότιμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Στρομβίχου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῶν Κορινθίων, Θουκ. ά, 45. Ξενοφ. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Ἀθηναίων, σύγχρονος τοῦ Χαριδήμου, ὅς τις διὰ τὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, ἠξιώθη τοῦ στεφάνου παρὰ τῶν συμπολιτῶν του, Δημ. Στεφ. σελ. 265.

Διοτρέφης, ους, ὁ· ἴδε Διϊτρέφης.

Διόφαντος, ὁ. Περίφημος Δημαγωγὸς καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ. καὶ Διοφάντης, ους, ὁ, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. δ', 6. — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ Σικυῶνος, Λουκ. διαλ. Νεκρ. ί. — 3) Ἀλεξανδρεύς, μαθηματικὸς περίφημος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὅς τις πρῶτος συνέγραψε περὶ Ἀλγέβρας. — 4) Ἁλιεύς τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. κα', 1.

Δίπαια, ἡ. Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἑλίσσοντος ποταμοῦ, Παυσ. ὅθεν, Διπαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδ. 9, 34.

Δίποινος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, κατὰ Παυσ. β', 15. μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

Διπόλια, τά συνῃρμ. ἀντὶ Διϊπόλια. Ἀρχαία ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς Πολιέως ἤτοι Πολιούχου κατὰ τὴν 14 ἡμέραν τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνὸς (Ἰουνίου) ἥτις ἄλλως καὶ Βουφόνια ἐλέγετο, μὲ τὸ νὰ ἔθυον εἰς αὐτὴν ἕνα βοῦν, Παυσ. Ἀττ. 24. ἡ ἐκαλεῖτο Βουφόνια μία μόνον ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ταύτης, καθ' ἣν βάλλοντες ἐπὶ μιᾶς τραπέζης διαφόρους πλακοῦντας, ἔφερον πλησίον ταύτης ἀριθμόν τινα ὡρισμένον βοῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅς τις πρῶτον ἤθελε φάγει ἐκ τῶν παρατεθέντων πλακούντων, ἐσφάζετο ἀμέσως. Διιπόλεια, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 419. ὅθεν, Διϊπολιώδης, ὁ, ἡ, ες, ους, ὅμοιος μὲ τὰ Διϊπόλεια, Ἀριστοφ. Νεφ. 980.

Δίπυλον, τό. Μία τῶν ἐν Ἀθήναις πυλῶν ἥτις καὶ Θριάσιαι πύλαι ἐκαλεῖτο, φέρουσα πρὸς τὸ Κεραμεικόν, Πλουταρχ. Περικλ.

Δίρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ γυνὴ τοῦ Λύκου Βασιλέως τῶν Θηβῶν· ἥτις φερομένη ἀπανθρώπως πρὸς τὴν Ἀντιόπην προτέραν γυναῖκα τοῦ Λύκου, ἐδέθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου υἱῶν τῆς Ἀντιόπης εἰς τὰ κέρατα ἑνὸς ἀγρίου ταύρου καὶ περιεσύρθη ὑπ' αὐτοῦ, ἀποθανοῦσα ὀλεθρίως, τὸ δὲ νεκρὸν σῶμά της ἐρρίφθη εἰς μίαν κρήνην, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Δίρκη, ἢ κατ' ἄλλους μετεμορφώθη αὕτη εἰς τὴν ὁμώνυμον κρήνην, Ἀπολλδ. γ', 5. — 2) Πηγή τις κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, σχηματίζουσα ἕνα ῥύακα, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Δίρκη γυνὴ τοῦ Βασιλέως Λύκου, Πινδ. Ἰσθμ. η, 44. Στράβ. ὅθεν Διρκαῖος, α, ον, τῆς Δίρκης, τὸ Διρκαῖον ὕδωρ = Δίρκη, Αἰσχύλ. ἑπτ. Θηβ. 271.

Διρφύα, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἥρας ἀπὸ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ ὄρους Δίρφυος.

Δίρφυς, υος, ἡ. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 182. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Δίρφυος, υα, υον, τῆς Δίρφυος, ἢ ἡ εἰς τὴν Δίρφυν ἀνήκων.

Δίστα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. β', 6.

Δίφιλος, ὁ (-υυ) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ. — 2) Δραματικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα ὀλίγην ὑποδοχὴν εὕρισκον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Ἀθην. ή. — 3) Στωϊκός τις Φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις, Λουκ.

Διφρίδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιος, στρατηγὸς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 21. καὶ Διφίλας, παρὰ Διοδ. Σικ. ιδ', 97.

Διψακός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φυλλίδος ποταμοῦ καὶ μιᾶς Νύμφης ἐκ Βιθυνίας, ὅς τις πρῶτος ὑπεδέχθη τὸν Φρίξον ὅτε οὗτος ἔπλεεν εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 653.

Δίων, ωνος, ὁ (-) Ἀθηναῖος τὸν δῆμον Φρεάρριος, Δημ. — 2) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππαρίνου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης γυναικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσίων· εἷς τῶν ἐπιστήμων σύμβουλος καὶ συμβούλων τῶν δύω τυράννων Διονυσίων καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του· ἔχων στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ Πλάτωνος, συνήργησε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ κατασείσῃ τὸν φιλόσοφον τοῦτον νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Συρακούσας πλησίον τοῦ νεωτέρου Διονυσίου, διὰ νὰ δώσῃ μίαν σοφὴν καὶ ἐλευθέραν νομοθεσίαν εἰς τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου καὶ στερηθεὶς

όλων του τών κτημάτων, έξωρίσθη άπό τάς Συρακούσας· συλλέξας δέ έν τη Ελλάδι ίδια στρατεύματα, έπλευσε πάλιν είς την Σικελίαν, άπ' όπου ήδυνήθη να άποδιώξη πρός καιρόν τόν Διονύσιον και νά άποκαταστήση την προτέραν έλευθερίαν είς τάς Συρακούσας. Πλούτ. Δι. — 2) Δίων ό Κάσσιος, έπικαλούμενος Κοκκηιανός, γεννηθείς είς την Νικαίαν πόλιν της Βιθυνίας και ζήσας περί τά τέλη της δευτέρας και τρίτης άπό Χρ. έκατονταετηρίδος, γενόμενος δίς ύπατος έν Ρώμη, ένθα και διέτριψε πολύν χρόνον. Έγραψε δέ Ρωμαϊκήν Ιστορίαν άρχομένην άπό της έποχής του Αίνείου και φθάνουσαν έως είς τους χρόνους καθ' ούς έζη, είς όγδοήκοντα βιβλία, τών όποίων τινά έχάθησαν. — 3) Φιλόσοφος Στωϊκός έκ Προύσης της Βιθυνίας, έπικαλούμενος Χρυσόστομος· διατρίβων κατ' άρχάς έν Ρώμη έβιάσθη να φύγη άπό την τυραννίαν του Αύτοκράτορος Δομιτιανού και νά έλθη είς τά μέρη της Θράκης, άπ' όπου πάλιν έπιστρέψας είς την Ρώμην μετά τόν θάνατον του Αύτοκράτορος τούτου έτιμήθη μεγάλως ύπό του Τραϊανού· συνέγραψε δέ διαφόρους λόγους περί παντοίων άντικειμένων, τών όποίων έσώθησαν όγδοήκοντα. Λευκ.

Διωναΐος, αία, αίον. Της Διώνης, είς την Διώνην άνήκων ή έκ της Διώνης καταγόμενος, ή Διωναία, Θυγάτηρ της Διώνης, ή Άφροδίτη, Θεοκρ. Είδ. ιε', 106.

Διώνδας, ου, ό. Άθηναίος όστις έκατηγόρει τό ψήφισμα, διά του όποίου οί Άθηναίοι άπεφάσισαν να στεφανώσωσι τόν ρήτορα Δημοσθένην, Δημ. Στεφ. σελ. 302.

Διώνη, ή. Θυγάτηρ του Ωκεανού και της Τηθύος, Ήσ. Θεογ. 353. ή του Ούρανού και της Γης, μία τών Τιτανίδων Άπολλόδ. α', 1, 3. ή του Αίθέρος και της Γης, Θεοκρ. μετά της όποίας λέγεται ότι ό Ζεύς έγέννησε την Άφροδίτην, Όμ. Ίλ. Ε, 370. παρά τοίς ύστερ. δέ ώς μητρωνυμικόν Όνομ. της Άφροδίτης Θεοκρ. Είδ. ζ', 46. — 2) Θυγάτηρ του Νηρέως και της Δωρίδος, μία τών Νηρηίδων, Άπολλόδ. α', 2, 7. — 3) Θυγάτηρ του Άτλαντος μετά της όποίας ό Τάνταλος έγέννησε τόν Πέλοπα και την Νιόβην. Ύγίν.

Διώνυσος, ό, = Διόνυσος.

Διωξίππη, ή. Μία τών Θυγατέρων του Δαναού φονεύσασα τόν μνηστήρα αύτης Αίγυπτον, Άπολλόδ. β', 1, 5. — 2) μία τών έπισημοτέρων Άμαζόνων, Ύγίν.

Διώξιππος, ό. Περίφημός τις άθλητής έξ Άθηνών, όστις άγωνισθείς είς τους Όλυμπιακούς άγώνας, έλαβε πολλάκις τόν στέφανον της νίκης, ύστερον δέ συνεξεστράτευσε μετά του μεγάλου Άλεξάνδρου είς την Άσίαν, Αίλ. ποικ. Ίστορ. ι', 22.

Διώρης, εος, ό. Υίός του Αίόλου λαβών είς γυναίκα την ίδίαν του άδελφήν Πολυμήλαν, Παρθ. Έρωτ. β'. — 2) Υίός του Άμαρυγκέως, έλθών είς την πολιορκίαν της Τροίας μέ δέκα πλοία, ήγεμών τών Έπειών και φονευθείς αύτόθι ύπό του Πείρου στρατηγού τών Θρακών, Όμ. Ίλ. Β, 622. — 2) Πατήρ του Αύτομέδοντος ήνιόχου του Άχιλλέως, Όμ. Ίλ. Ρ, 429.

Δμήτωρ, ορος, ό. Βασιλεύς της Κύπρου, υίός του Ίασονος, τόν όποίον πλάττει ό Όδυσσεύς, έν Όδ. Ρ, 443.

Δόβηρες, οί. Έθνος της Θράκης, κατοικούντες άνατολικώς του Στρυμόνος ποταμού περί τό Παγγαίον όρος, Ήροδ. 7, 113.

Δόβηρος, ή. Πόλις της Παιονίας έν Μακεδονία κειμένη άνατολικώς του Έχεδώρου ποταμού, Θουκ. β', 98.

Δοίαντος πεδίον, τό. Ούτως έκαλείτο έν έκτεταμένον πεδίον βορειοδυτικώς του Εύξείνου Πόντου έπί του όποίου έκειντο αί πόλεις Λυκαστία, Θεμισκύρα και Χαλιβύα, κατοικούμενον ύπό τών Άμαζόνων. Άπολ. Ρόδ. Β, 373. — όθεν, Δοιάντιος, ία, ιον, ό έκ του Δοίαντος πεδίου ών, Άπολ. Ρόδ.

Δοίας, αντος, ό. Άδελφός του Άκμονος, άπό του όποίου έλαβε την όνομασίαν τό πεδίον του Δοίαντος, Στεφ. Βυζ.

Δοκέα, ή. Πόλις της Παφλαγονίας έν τη Άσία, τανύν Τουσία, Νικήτ.

Δοκιμία, ή, Στράβ. και Δοκίμειον, τό, Πτολ. ε'. Πόλις της Φρυγίας περίφημος διά τά έν αύτη έξορυττόμενα ύπό τών Ρωμαίων λευκά μάρμαρα, τανύν Σειδί- Γαζί.

Δολίονες, οί, Ένικ. Δολίων, ονος (ί). Έθνος Θρακικόν κατοικούν έν Μυσία της μικράς Άσίας περί την Κύζικον, μεταξύ του Αίσήπου και Ρυνδάκου ποταμού, Άπολ. Ρόδ. Α, 951. Άπολλόδ. — όθεν, Δολιόνιος, ία, ιον, τών Δολιόνων, Άπολ. Ρόδ.

Δόλιος, ό. Δούλος του Λαέρτου πατρός του Όδυσσέως έν Ίθάκη, Όμ. Όδ. Δ, 735.

Δολίχη, ή Μία τών Σποράδων νήσων, ύστερον Ίκαρος κληθείσα, Καλλιμ. Άρτ. 187. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις της Κομμαγηνής έπαρχίας της Συρίας, Στέφ. Βυζ. — όθεν, Δολιχαίος, αία, αίον, της Δολίχης.

Δολιχίστη, ή. Νήσος μικρά και ξηρά της Μεσογείου θαλάσσης κειμένη άνατολικώς της Ρόδου, Πτολ. ε', 3. Στέφ. Βυζ.

Δολιχός, ό. Υίός του Τριπτολέμου άπό του όποίου ώνομάσθη ή Δολίχη νήσος, Εύσταθ. Ίλ. Β, 625. και Βασιλεύς τις έν Έλευσίνι της Άττικής, πρός τόν όποίον έλθούσα ή Δήμητρα, έδίδαξεν αύτόν την λατρείαν της, Όμ. Ύμ. Δημ. 153.

Δολίων, ονος, ό, ίδε Δολίονες.

Δόλογκοι, οί. Έθνος της Θράκης κατοικούντες έπί της Θρακικής Χερσονήσου, Ήροδ. 6, 34.

Δολομηνή, ή. Έπαρχία της Άσσυρίας, Στράβ. ΙΣΤ'.

Δόλοπες, οί, ίδε Δόλοψ.

Δολοπηΐς, ίδος, ή. Ή έκ τών Δολόπων ούσα, Άπολ. Ρόδ. Α, 68.

Δολοπήϊος, ία, ιον. Τών Δολόπων ή είς τους Δόλοπας άνήκων, Άπολ. Ρόδ. ίδε Δόλοψ, άριθ. 1.

Δολοπία, ή. Χώρα της Θεσσαλίας κειμένη έπί τών συνόρων της Ήπείρου, διαρρεομένη ύπό του Άχελώου ποταμού, Ήροδ. 3, 14. Θουκ. όθεν, Δολοπικός, ή, όν· της Δολοπίας. Στράβ.

Δολοπίων, ονος, ό. Πατήρ του Ύψήνορος έκ Τροίας, ίερεύς του Σκαμάνδρου, Όμ. Ίλ. Ε, 77.

Δόλοψ, οπος, ό. Κάτοικος της Δολοπίας χώρας, πληθ. οί Δόλοπες, έθνος ίσχυρόν και άρχαίον της Θεσσαλίας κατοικούντες περί τά έσχατα της Φθίας έπί του Ένιπέως ποταμού, όντες και ούτοι μέλη της Άμφικτυονικής συνελεύσεως, Όμ. Ίλ. Ι, 484. ύστερον δέ κατοικήσαντες περί τό όρος Πίνδον έλογίζοντο έθνος Ήπειρωτικόν, Ήροδ. Θουκ.

Δόλοψ, οπος, ό. Υίός του Έρμού. όστις άποθανών έν Μαγνησία πλησίον της Πειρεσίας, είχε τόν τάφον του έπί της αύτόθι παραλίας, Άπολ. Ρόδ. Α, 584. — 2) Υίός του Λάμπου και έγγονος του Λαομέδοντος, είς τών άνδρειοτέρων της Τροίας Ήρώων φονευθείς ύπό του Μενελάου, Όμ. Ίλ. Ο, 525.

Δόλων, ωνος, ό. Υίός του κήρυκος Εύμήδου έκ Τροίας, δυσειδέστατος είς άκρον, όστις διά την μεγάλην ταχύτητα τών ποδών του θέλων νά εισέλθη είς τό στρατόπεδον τών Ελλήνων ώς κατάσκοπος και ληφθείς ύπό του Διομήδους και Όδυσσέως αίχμάλωτος έφονεύθη, Όμ. Ίλ. Κ, 314. Εύρ. — όθεν Δολώνιος, ία, ιον, του Δόλωνος, και, ή Δολωνία, ό φόνος του Δόλωνος, ούτως έπιγράφεται ή δεκάτη Ραψωδία του Ομήρου, Αίλ. ποικ. ίστορ. ιγ', 14.

Δομιτιανός, ό, Τίτος Φλάβιος. Υίός του Αύτοκράτορος Ούεσπασιανού και άδελφός του Τίτου, γεννηθείς έν Ρώμη πρό της άναβάσεως του πατρός αύτου είς τόν θρόνον· μετά δέ τόν θάνατον του άδελφού αύτου Τίτου διεδέχθη ούτος την Αύτοκρατορίαν της Ρώμης βασιλεύσας 15 χρόνους, οίτινες χαρακτηρίζονται πρό πάντων διά της μεγάλης ώμότητος και άπανθρωπίας του τυραννικωτάτου τούτου Μονάρχου· τελευταίον έθανατώθη διά συνωμοσίας της ίδίας αύτου γυναικός είς ήλικίαν 44 χρόνων.

Δομίτιος, ό. Όνομα κύριον έπισήμων άνδρών και ύπάτων έν Ρώμη, Στράβ.

Δομητιούπολις, ή. Πόλις μεσόγειος της Τραχείας Κιλικίας έν τη μικρά Άσία, κειμένη άρκτικώς του Άνεμουρίου.

Δονάκων, ωνος, ή. Κώμη κειμένη πλησίον τών Θεσπιών έν Βοιωτία, ένθα ήν ή κρήνη του Ναρκίσσου λεγομένη, Παυσ. Θ', 31.

Δορίσκος, ό. Πεδίον της Θράκης έκτεινόμενον παρά ταίς έκβολαίς του Έβρου ποταμού, τανύν Ρουμελία, Ήροδ. 7, 59. — 2) Δορίσκος, ή. Πόλις άρχαία της Θράκης κειμένη έπί του όμωνύμου πεδίου άρκτικώς της Αίνου, τανύν Τούσλα, Ήροδ. Δημ. Στεφ. σελ. 245.

Δορκάς, άδος, ή. Όνομ. Κύρ. δούλης, παρά Λουκ.

Δόρκιον, τό, Υποκριτ. όνομ. κύρ. του Δορκάς.

Δέρκις, ιος, ό. Στρατηγός τών Λακεδαιμονίων, τόν όποίον ούτοι έστειλαν πρός τους λοιπούς συμμάχους μετά την καθαίρεσιν του βασιλέως Παυσανίου, και όστις έβιάσθη νά έπιστρέψη πάλιν μετ' όλίγον είς Σπάρτην κατά θέλησιν τών συμμαχικών πόλεων τών Ελλήνων, Θουκ. α', 95.

Δορσάνας, ου, ό· έπιθ. του Ήρακλέους μέ τό όποίον έλατρεύετο ύπό τών Ίνδών, Ήσύχ. ότι δέ και Δασάνας και Δοσάνας γραφόμ.

Δορυκλείδας, ου, ό. Άγαλματοποιός έκ Λακεδαίμονος, μαθητής του Διποίνου, Παυσ.

Δορυκλεύς, έως, ό. Υίός του Ίπποκόωντος έκ Σπάρτης, τόν όποίον έφόνευσεν ό Ήρακλής μετά τών άδελφών του, Άπολλόδ. γ', 10, 5. πιθαν. ό παρά Παυσαν. γ', 15, Δορκεύς λεγόμενος.

Δόρυκλος, ό. Νόθος υίός του Βασιλέως Πριάμου, φονευθείς ύπό του Αίαντος υίού του Τελαμώνος, Όμ. Ίλ. Λ, 489. — 2) Άθλητής έκ της πόλεως Τιρύνθου νικήσας είς τους Όλυμπιακούς άγώνας, Πίνδ. Όλ. 10, 82.

Δορύλαος, ό. Είς τών Κενταύρων, όσοι παρευρέθησαν είς τους γάμους του Πειριθόου, φονευθείς ύπό του Πηλέως, Όβίδ. — 2) Στρατηγός του Μιθριδάτου βασιλέως του Πόντου, Άππιαν.

Δορύλλαιον, τό. Πόλις της έπικτήτου Φρυγίας έν τη μικρά Άσία, έπίσημος έπί τών Ρωμαίων Αύτοκρατόρων, κειμένη έπί του Βάθυος ποταμού, όχυρά τό πάλαι. Στράβ. ιβ'. Πτολ. ε'. Προκόπ. γ', 126. τανύν Έσκί Σχεχρ.

Δόσκοι, οί. Έθνος Σκυθικόν κατοικούν έν τη Άσιατική Σαρματία περί την Μαιώτιδα λίμνην, Στράβ.

Δοτάμας, ου, ό. Είς τών στρατηγών τών Περσών, Αίσχύλ. Πέρσ. 955.

Δούβις, εως, ό, και **Δούβιος**, ό, Dubis. Είς τών έπισήμων ποταμών της Λουγδουνικής Γαλλίας, είσβάλλων είς τόν Άραρον ποταμόν, τανύν, Doubs ή Doux. Στράβ.

Δουΐλιος, ό· Duilius. Ύπατος έν Ρώμη μετά του Κορνηλίου Σκηπίωνος, περί τάς άρχάς του πρώτου Καρχηδονικού πολέμου, Πολύβ.

Δουλίχιον, τό. Νήσος του Ίονικού πελάγους

κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰθάκης, ἥτις καθ' Ὅμηρ. τὴν μία τῶν Ἐχινάδων νήσων λεγομένων, ἀνήκουσα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσέως. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Δολίχα· ὑπὸ τῶν νῦν Ἑλλήνων λέγεται Καλάμα πλησίον τοῦ Ἀκρωτηρίου Σκάλα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 625. Ἀπολλόδ. ὅθεν, Δουλιχιόνδε, εἰς τὸ Δουλίχιον· καὶ Δουλιχιεύς, έως, ὁ κατοικ. Ὅμηρ.

Δοῦρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀμμιαν. Μαρκ. 25. κατὰ d'Anville ἡ νῦν Ἰμὰμ Μουχαμετ Δοὺρ.

Δουράνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γαρούμναν, τανῦν Dordogne.

Δουρίας, α, ὁ, Duria. Ποταμὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον, τανῦν Durance, Στράβ.

Δούριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας (Πορτουγαλλίας) ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Ταῤῥακωνιτῆς Ἰσπανίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, τανῦν Duero, Στράβ.

Δοῦρις, ιος, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Πλούτ.

Δουροκόρτορα, τά. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Βελγικῆς Γαλλίας καὶ καθέδρα τοῦ ἰθνικάτου τῆς χώρας ταύτης, τανῦν Reims, Στράβ.

Δουρόστολον, τό. Πόλις τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἡ νῦν Δρίστα ἡ Σιλίστρια ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ, Πτολ. γ, 10.

Δράβησκος, ἡ Ἠδωνική. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ τανῦν Δρᾶμα, Θουκ. ά, 100. Στράβ. Δραβῆσκος ἡμαρτμ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Δράβος, ὁ, Dravus· ἐπίσημος ποταμός, ὅς τις πηγάζων ἐκ τῶν συνόρων τῆς Ῥαιτίας καὶ ῥέων διὰ τῆς Παννονίας καὶ τοῦ Νωρικοῦ εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν, τανῦν Δραβ, Dravo ἢ Drau, Στράβ. δ'.

Δράγγαι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. ὅθεν, Δραγγιανός, ή, όν, τῶν Δραγγῶν· καὶ

Δραγγιανή, ἡ, καὶ Δράγγη, Πτολ. ϛ', 19. Στράβ. ιά'. χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀραχωσίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀρειανήν, δυτικῶς μὲ τὴν Καρμανίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Γεδρωσίαν, τανῦν Σεγιστὰν ἢ Σιστὰν ἐν τῇ χώρᾳ Καβούλ.

Δρακάνον, τό. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς Ἰκαρίας νήσου, Ὅμ. Ὕμν. Διον. 255. Στράβ. καί, τὸ Δρέκανον, Στεφ. Βυζ.

Δράκης, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 254.

Δράκιος, ὁ. Εἷς τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 692.

Δρακοντίδης, ου, ὁ (ι). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους διώρισεν ὁ Λύσανδρος μετὰ τὴν κατὰ τῶν Ἀθηναίων νίκην του, ἀνὴρ αὐθάδους καὶ πονηροῦ χαρακτῆρος, Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) = Κέκροψ υἱὸς τοῦ Δράκοντος, διότι ὡς λέγεται μετεμορφώθη εἰς δράκοντα ἢ εἶχε δύο φύσεις, ἀνθρώπου καὶ δράκοντος, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 451.

Δρακόντιος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔζη εἰς τὴν πόλιν Τραπεζοῦντα, Ξενοφ. Ἀνάβ. δ. 8.

Δράκυλλος, ὁ. Κομιστὴς ἀνθράκων ἐξ Ἀχαρνῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 612.

Δράκων, οντος, ὁ. Ἀρχαῖος περίφημος Νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων, ζήσας περὶ τὸ 612 ἔτος πρὸ Χρ. πρῶτος ὅστις διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν καὶ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην διωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων νὰ συντάξῃ μίαν κανονικὴν καὶ γραπτὴν Νομοθεσίαν, ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἠθικὴν διόρθωσιν τῶν συμπολιτῶν του καὶ εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῶν μεγάλων καὶ αὐθαιρέτων καταχρήσεων, αἱ ὁποῖαι συνέβαινον ἀπὸ μέρους τῶν ἰσχυροτέρων τῆς πολιτείας, οἱ Νόμοι του φημίζονται διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν αὐστηρότητα, μὴ συγχωροῦντες οὐδεμίαν παράβασιν ἀλλ' ἐπιβάλλοντες ποινὴν θανάτου καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μικρότατον ἔγκλημα, ὥστε δικαίως ἐλέγετο ὅτι ἦτον γεγραμμένοι μὲ αἷμα, Πλούτ. — 2) Στρατηγός τις ἐκ Πελλήνης πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ξενοφ.

Δρασιππίδης, ου, ὁ. Κωμικ. πεπλασμένον κύρ. Ὄνομα, σημαῖνον, υἱὸς δραπέτου, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 188.

Δράψακα, τά. Πόλις τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. γ', 29 κτλ. = Δάραψα

Δρέπανα, τά, καὶ Δρέπανον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Αἰνείας ἔθαψε τὸν γέροντα αὐτοῦ πατέρα Ἀγχίσην, τανῦν Trapani. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Δρεπανεύς, έως, ὁ, ὁ κάτοικ.

Δρεπάνη, ἡ (α). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος Κέρκυρα διὰ τὸ δρεπανοειδὲς αὐτῆς σχῆμα, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 990. — 2) Κώμη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, Στέφ. Βυζ.

Δρέπανον, τό, = Δρεπάνη, ἀριθμ. 2. Ἐτυμ. Μέγ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἀρκτικῶς, τανῦν Δρέπανον, Πτολ. — 3) ταὐτ. τῷ Ῥίον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Στράβ. — 4) Ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν Capo di St. Alessio, Πτολ.

Δρῆσος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου ὑποστρατηγοῦ τοῦ Διομήδους, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 20.

Δρίλαι, οἱ, καὶ Δρίλλαι, Ἀῤῥιαν. Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ βορειοανατολικῇ Καππαδοκίᾳ ἢ μᾶλλον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ Keldir λεγομένῃ, Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. ε', 2, 1. κατὰ Ἀῤῥιαν. ἦσαν οὗτοι οἱ μετὰ ταῦτα Σάννοι κληθέντες.

Δρίλων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας ῥέων καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς, ὅς καὶ Drinus παρὰ τοῖς Ῥωμ. Συγγρ. λεγόμενος, τανῦν Δρίνος, Πτολ. Στράβ.

Δριμύλος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. γλίσχρου τινὸς παρὰ Λουκ.

Δρίμυσσα, ἡ, ἀντὶ Δρυμοῦσσα παρὰ Θουκ.

Δριμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὑγῖν.

Δρογγίλον, τό. Πολίχνιον ἀσήμαντον ἐν Θράκῃ, Δημ. Στεφ. Βυζ. καὶ Δρόγγιλον, Ἁρποκρ.

Δρομάς, άδος, ἡ. Εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος κατεσπαράχθη, Ὑγῖν.

Δρόμιος, ὁ. Εἷς καὶ οὗτος τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ὑγῖν.

Δρόμος Ἀχίλλειος, ὁ· ἴδε Ἀχίλλειος.

Δρόμων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου παρὰ Λουκ.

Δροπικοί, οἱ. Ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσίας, Ἡροδ. 1, 125. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηται.

Δρουεντίας, α, ὁ, Druentia. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων εἰσβάλλει εἰς τὸν Ῥοδανόν, τανῦν Durence, Στράβ. καὶ Δρουέντιος, ὁ, Στράβ. Πτολ.

Δρουΐδαι, οἱ, ἴδε Δρυΐδαι.

Δρουσιπάρα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης, τανῦν Καριστράν, Πτολ. γ', 11. παρὰ Σουΐδ. Δριζίπαρος.

Δροῦσος, ὁ, Drusus. Ὄνομ. κύρ. πολλῶν ἐπισήμων καὶ βασιλικῶν γενεῶν ἐν Ῥώμῃ, τῶν ὁποίων εἷς ἦν ὁ Δροῦσος Λίβιος λεγόμενος, ἀρχιερεὺς ἐν Ῥώμῃ καὶ Δήμαρχος, πατὴρ τῆς Λιβίας γυναικὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ πάππος τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου, Στράβ.

Δρύαλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πευκέως, εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Δρυάς, άδος, ἡ (α) πληθ. αἱ Δρυάδες. Νύμφαι τῶν δασῶν καὶ τῶν δένδρων, αἵτινες ἐπλάττοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἔζων τόσον χρόνον ὅσον αὐτὰ τὰ δένδρα μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἐνομίζοντο ὅτι κατῴκουν καὶ συναπέθνησκον μὲ αὐτά, Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 479.

Δρύας, αντος, ὁ (υ). Εἷς τῶν Λαπιθῶν, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὅμ. Ἰλ. Α, 263. Ἡσ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ἀπολλόδ. α', 8, 2. Ὑγῖν. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυδίκης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 4) Πατὴρ τοῦ Λυκούργου Βασιλέως τῆς Θρᾴκης, Ἀπολλόδ. γ', 5, 1. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 130 — 5) Υἱὸς τοῦ Λυκούργου Βασιλέως τῆς Θρᾴκης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐν τῇ μανίᾳ ἐφόνευσεν νομίζων ὅτι κόπτει κλῆμα ἀμπέλου, Ἀπολλόδ. γ', 5, 1.

Δρυΐδαι, οἱ, Druidae. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἢ τῶν Κελτῶν, οἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν ὡς οἱ Βραχμᾶνες παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, φροντίζοντες οὐχὶ μόνον ὅσα ἀνεφέροντο εἰς τὴν τῶν θεῶν λατρείαν καὶ λοιπὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ἀλλ' ὅτι καὶ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ οἰκονομικὴν εὐταξίαν τῶν ἐγχωρίων, λογιζόμενοι οἱ σοφώτεροι καὶ μόνοι πεπαιδευμένοι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς ἀρχαίας Γαλλίας, ἀναδεχόμενοι καὶ αὐτὴν τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων. Ἡ σύστασις τῆς ἱερατείας αὐτῶν φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἀρχαιοτάτη καὶ ὀλίγον γνωστὴ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐγχωρίους· τὸ κοινὸν δόγμα αὐτῶν ἦν ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ μετάβασις αὐτῆς μετὰ θάνατον εἰς ἄλλα σώματα, δι' ὃ καὶ κατεφρόνουν μεγάλως τὸν θάνατον· ἐπηγγέλλοντο πρὸς τούτοις τὴν ἀστρολογίαν διὰ τῆς ὁποίας ἔδειχνον προφητείας καὶ ἔκαμνον διάφορα ἄλλα τέρατα· πρὸ πάντων δὲ περίφημοι ἦσαν αἱ γυναῖκες ἱέρειαι τῶν Δρυΐδων, τιμώμεναι μεγάλως ὡς μαντικαὶ καὶ χρησμολόγοι. Στράβ. Τακιτ. Καίσ.

Δρυμαία, = Δρύμος, ἀριθμ. 1, Παυσ.

Δρύμνιος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Παμφυλίοις, Λυκόφρ 536.

Δρύμος, ὁ (υ). Ἐπίσημος πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, τανῦν Βαβά, Ἡροδ. 8, 33. Δρυμαία, ἡ, παρὰ Παυσ. καὶ Δρυμία, Στεφ. Βυζ. — 2) Πολίχνη μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, Δημ. Δρυμός, παρ' Ἁρποκρ. — 3) Τόπος τις ἐπὶ τοῦ Τελεθρίου ὄρους ἐν Εὐβοίᾳ· Στράβ. ὅθεν, Δρυμαῖος, ὁ, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Δρυμοῦσσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐν τῷ Σμυρναίῳ κόλπῳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Κλαζομενῶν, Θουκ. η', 31. Πολύβ.

Δρύοπες, οἱ, Ἑνικ. Δρύοψ. Λαὸς Πελασγικός, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸ ὄρος Οἴτην πλησίον τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖθεν δὲ διωχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἦλθον εἰς Πελοπόννησον, ὅπου ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἑρμιόνην καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν· Ἡροδ. 8, 31. Ἓν μέρος τούτων μετέβη εἰς τὴν νῆσον Εὔβοιαν καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, Ἡρόδ. Θουκ. κατὰ δὲ Στράβ. κατῴκουν οὗτοι περὶ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Θεσσαλίας. Καλοῦντο δὲ Δρύο-

πας ἀπὸ τὸν Δρύοπα υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι καὶ κατήγαντο. Παυσ.

Δρυόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Δρύοπος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἄμφισσον, ὅτε μεταμορφωθεὶς εἰς χελώνην ἦλθε πρὸς αὐτὴν ἐν ᾧ ἐποίμαινε τὰ πρόβατα τοῦ πατρός της ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, Ἀντων. Λιβ. 32. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Δωρίδος κειμένη δυτικῶς τῆς Δρυμαίας, Σχολ. Πινδ. Πυθ. 1.

Δρυοπίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἴτης, κατά τινας μὲν ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Φθιώτιδος, κατ' ἄλλους δὲ κειμένη ἐν τῇ Δωρίδι, Ἡροδτ. 1, 56. Στραβ.

Δρυὸς κεφαλαί, αἱ. Στενή τις διάβασις τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος μεταξὺ Πλαταιῶν καὶ Ἀθηνῶν, ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν Τρεῖς κεφαλαὶ καλουμένη, Ἡροδτ. 9, 39.

Δρύοψ, πος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δίας, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Σπερχειοῦ καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, πατὴρ τῆς Δρυόπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Δρύοπες, ἀρχαῖός τις λαὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Ὑμ. Παν. 34. Παυσ. δ', 34. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 454. — 3) Κάτοικος τῆς Δρυοπίδος χώρας.

Δρῦς, υός, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μεσημβρίας καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Σαμοθρᾳκῶν, Στέφ. Βυζ.

Δρῶοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν ἐκεῖθεν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πλησίον τῶν Ὀδομάντων, Θουκ. β', 101.

Δυμαία, ἡ, ἴδε Δύμη.

Δυμᾶνες, οἱ. Μία τῶν τριῶν ἐν Σπάρτῃ φυλῶν, παραβλ. Δύμας ἀριθ. 3, Παυσ.

Δυμανᾶται, οἱ. Φυλή τις τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήσῳ, Ἡροδτ. 5, 68.

Δύμας, αντος, ὁ (ῡ). Πατὴρ τοῦ Ἀσίου καὶ τῆς Ἑκάβης γυναικὸς τοῦ Πριάμου, Ἡγεμὼν ἐν Φρυγίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 719. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Φαιάκων ἔμπειρος θαλασσινός, Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 22. — 3) Υἱὸς τοῦ Αἰγιμίου βασιλέως τῶν Δωριέων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παμφύλου καὶ Ὕλλου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τούτους τρεῖς ἀδελφοὺς λέγεται ὅτι ἔλαβον τὰς ὀνομασίας αἱ τρεῖς φυλαὶ τῶν Δωριέων, οἱ Ὑλλεῖς, Δυμᾶνες, καὶ Πάμφυλλοι, Ἀπολλδ. β', 8, 3.

Δύμη, ἡ (ῡ). Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παραθαλασσίως δυτικῶς τῆς Ὠλένου, πρότερον Στράτος ὀνομαζομένη, παρ' Ὁμ. Ἰλ. τανῦν Καμινίτζα, Ὁμ. Ὑμν. Ἀπολ. 425. Ἡροδτ. — ὅθεν, Δυμαῖοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Δυμαία, ἡ περὶ τὴν Δύμην χώρα, Στράβ.

Δυναμένη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολλδ.

Δυνάστη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἔρατον, Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Δύρας, ου, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, Ἡροδτ. 7, 198.

Δυῤῥάχιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, οὖσα ἀποικία τῶν Κερκυραίων, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πρότερον ἐκαλεῖτο αὕτη Ἐπίδαμνος, τανῦν Δουράτζον, Πλουτ. — ὅθεν Δυῤῥαχηνός, ὁ κάτοικ.

Δυῤῥάχιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελίσσης θυγατρὸς τοῦ Ἐπιδάμνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Ἰλλυρίᾳ πόλις Δυῤῥάχιον, Στέφ. Βυζ.

Δύρτα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. δ', 30.

Δυσκέλαδος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάττης πλησίον τῆς Ἴσσης, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565.

Δυσνομία, ἡ. Συμβολική τις θεότης τῶν κακῶν ὅσα προξενοῦνται ἐκ τῆς παραβάσεως καὶ καταφρονήσεως τῶν νόμων, καταγομένη ἐκ τῆς Ἔριδος, Ἡσ. Θεογ. 230.

Δυσπόντιον, τό. Πόλις τῆς Πισάτιδος χώρας ἐν Ἤλιδι, Στράβ. — ὅθεν Δυσποντεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Δυσπόντιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Δυσπόντιον, Στέφ. Βυζ.

Δύσωρον, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας κείμενον μεταξὺ Χαλκιδικῆς καὶ Ὀδομαντικῆς χώρας, περιέχον μεταλλεῖα χρυσοῦ, Ἡροδτ. 5, 17.

Δωδών, ῶνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον. — 2) = Δωδώνη — Δωδῶνι, Σοφ. Τραχ. 172.

Δωδωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Δωδώνης, ἢ εἰς τὴν Δωδώνην ἀνήκων, Αἰσχυλ. καὶ

Δωδωναῖος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ ἐν Δωδώνῃ τῆς Ἠπείρου μαντεῖον αὐτοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 233. — 2) ὁ Κάτοικος τῆς Πόλεως Δωδώνης.

Δωδώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀπὸ τῆς ὁποίας, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠπείρῳ πόλις Δωδώνη.

Δωδώνη, ἡ. ποιητ. Δωδών. Πόλις τῆς Ἠπείρου πρότερον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἶτα δὲ ἐν τῇ τῶν Μολοσσῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τομάρου ἢ Τμάρου, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός. Ἦν δὲ τοῦτο τὸ μαντεῖον τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Δωδώνης, μέσα εἰς ἓν παλαιὸν ἄλσος ἐκ δρυῶν πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Δωδωναίου Διός, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ἐνταῦθα ὁ Δευκαλίων μετὰ τὸν κατακλυσμόν, ἢ κατ' ἄλλους ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν, οἵτινες κατῴκησαν εἰς τοῦτο τὸ μέρος, Στράβ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 233. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθοῦσα μία περιστερὰ ἐκ τοῦ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου μαντείου, ἥτις ὡς λέγεται εἶχεν ἀνθρώπινον φωνήν, ἐπρόσταξε νὰ συστήσωσιν ἐνταῦθα ἓν μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός, Ἡρόδτ. 2, 52. Οἱ ἱερεῖς τοῦ μαντείου τούτου Σελλοὶ καλούμενοι, ἔδιδον τοὺς χρησμοὺς ποτὲ μὲν παρατηροῦντες καὶ προσέχοντες τὸν ἦχον, τὸν ὁποῖον ἀπετέλει κινουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μία ἱερὰ δρῦς, τὴν ὁποίαν ὁ Σοφοκλ. δρῦν πολύγλωσσον ἢ πολύφωνον λέγει, ποτὲ δὲ τὸν κρότον τινῶν χαλκῶν λεβήτων κρεμαμένων ἐν τῷ ἄλσει. Κατὰ Pouqueville ἔκειτο ἡ Δωδώνη ἔνθα νῦν εὑρίσκεται τὸ χωρίον Προσκύνησις. Ὁμ. Ἰλ. Β, 750. Κατά τινας ὑπῆρχε καὶ ἕτερον μέρος Δωδώνη καλούμενον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περῤαιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β. ἴδε Hasne αὐτόθι. ὅθεν ἐπιῤῥ. Δωδώνηθεν, ἐκ Δωδώνης, Καλλμ. καὶ Δωρ. Δωδώναθεν, Πινδ. Νεμ. 4, 86.

Δωδωνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Δωδώνης οὖσα, Ἡροδτ.

Δωδωνίαι, ἢ Δωδωνίαι Νύμφαι. Αἱ Νύμφαι αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία, θυγατέρες τοῦ βασιλέως Μελισσέως, Ὑγῖν. κατὰ Φιλοστρ. Εἰκ. ἦσαν αὗται ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ ναοῦ τοῦ Διός.

Δωρίδες, αἱ. Αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, = Νηρηΐδες.

Δωριεύς, έως, ὁ, πληθ. οἱ Δωριεῖς. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ πρώτων φυλῶν τῶν Ἑλλήνων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Δώρου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος. Κατῴκουν οὗτοι κατ' ἀρχὰς περὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον, μετὰ ταῦτα μετέβησαν εἰς τὴν πλησίον τῆς Θεσσαλίας χώραν, ἥτις ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Δωρίς, τελευταῖον δὲ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἦλθον ὁμοῦ μὲ τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μικρὰν Ἀσίαν συστήσαντες ἰδίας ἀποικίας ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου καὶ Σικελίας, Ἡροδτ. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 177 παρ' ᾧ οἱ ἐν Κρήτῃ Δωριεῖς τριχάϊκες κέκληνται, ὡς εἰς τρεῖς λαοὺς διῃρημένοι, οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας κατοικοῦντες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Κρήτης καὶ ἕτεροι ἐν Πελοποννήσῳ· ὅθεν Δωρικός, ή, όν, Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Δωριζικός, ή, όν, ποιητ. ἔτι δὲ καὶ Δώριος, ία, ιον, Πινδ. τῶν Δωριέων ἢ εἰς τοὺς Δωριεῖς ἀνήκων.

Δωριεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Λιβύαν, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν μετὰ τρεῖς χρόνους ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων, πλεύσας δὲ εἰς τὴν Σικελίαν καὶ πολεμῶν αὐτόθι κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων, ἐθανατώθη ὁμοῦ μὲ ὅλους· τοὺς σὺν αὐτῷ Σπαρτιάτας, Ἡροδτ. 5, 42. — 2) Υἱὸς τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ῥοδίων, Θουκ.

Δώριον, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἡ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κυρκήστην, Ἀπολλδ. β', 1, 5. — 2) Δώριον, τό. Πόλις τῆς δυτικῆς Μεσσηνίας ἢ Ἤλιδος, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ ἀοιδὸς Θάμυρις ἐλθὼν εἰς ἔριδα μὲ τὰς Μούσας ἐτυφλώθη, Ὁμ. Ἰλ. Β, 594. κατὰ Στράβ. ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ Ὄλουρις, κατ' ἄλλους δὲ ὄρος τι ἢ χώρα αὐτόθι, Στράβ.

Δωρίς, ίδος, ἡ· ἐπίθ. ἡ τῶν Δωριέων, ἡ Δωρὶς νῆσος = Αἴγινα, Πινδ. καί, ἀοιδὰ ἡ Δωρίς, ἡ Δωρικὴ Μοῦσα, Μοσχ. ἔτι δέ, ἡ Δωρὶς διάλεκτος, ἀντὶ ἡ Δωρικὴ διάλεκτος, Στράβ. — 2) ἡ Δωρίς, αὐσ. ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Δωριέων.

Δωρίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Νηρέως, ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας τὰς Νηρηΐδας λεγομένας, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς καὶ Δωρίδες ἐκαλοῦντο, Ἡσ. Θεογ. 241. Ἀπολλδ. α', 22. — 2) Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. — 3) Μήτηρ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, Αἰλιαν.

Δωρίς, ίδος, ἡ, προπαροξ. γῆ. Μικρά τις χώρα ἐν Ἑλλάδι κειμένη μεταξὺ Φωκίδος, Λοκρίδος, Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας, καὶ συνισταμένη ἐκ τεσσάρων πόλεων διὸ καὶ Τετράπολις ἡ Δωρικὴ ἐλέγετο, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Δωριεῖς προτοῦ νὰ εἰσβάλωσιν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον· ἐκλήθη δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Δώρου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος ἢ ἀπ' αὐτῶν τῶν Δωριέων, ὅτε εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Ἦν δὲ ἡ Δωρὶς μητρόπολις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων καὶ αὐτῆς τῆς Σπάρτης, Ἡροδτ. 8, 31. Θουκ. α', 107. — 2) Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας κατοικουμένη ὑπὸ ἀποικιῶν τῶν Δωριέων, οἵτινες ἔκαμνον μέγα ἐμπόριον ἐνταῦθα, Ἡροδτ.

Δωρῖτις, ιδος, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου καὶ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Κνίδον πόλιν τῆς Καρίας.

Δωρόθεος, ὁ Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν πεμφθέντων πρέσβεων πρὸς τὸν Φαρνάβαζον Σατράπην τῆς Περσίας, Ξενφ.

Δῶρος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσηΐδος, ἔγγονος τοῦ Δευκαλίωνος, κατοικῶν, καθ' Ἡροδτ. 1, 56. περὶ τὸ ὄρος Ὄσσαν, κατὰ δὲ Στράβ. περὶ τὸν Παρνασσόν· ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Δωριεῖς, Εὐρ. Ἴων. 1590. Ἀπολλδ. α', 7, 2.

— 2) Υἱός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, πατὴρ τῆς Ξανθίππης, βασιλεύων ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅτε πρῶτον ἦλθεν ἐνταῦθα ὁ Αἰτωλὸς καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν, Ἀπολλδ. α', 7, 6.

Δωρώ, οῦς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. κωμικ. πλαττόμενον, περιττόνον θεάν τινα τῆς δωροδοκίας καὶ διαφθορᾶς, Ἀριστφ. Ἱππ. 530.

Δωσιάδης, ου, ὁ (g). Ποιητής τις ἐπιγραμμάτων. Λουκ.

Δωτία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐλάτου ἢ τοῦ Ἀστερίου καὶ τῆς Ἀμφικτυόνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ Δώτιον πεδίον, Στέφ. Βυζαντ.

Δώτιον πεδίον, τό. Πεδίον τῆς Θεσσαλίας κείμενον πλησίον τοῦ ὄρους Ὄσσης καὶ τῆς Βοιβηίας λίμνης, Ὁμ. Ὕμν. ιε', 5. Στράβ. καὶ Δώτιον ἱερόν, Καλλμ. ἀπ' ὅπου οἱ Θεσσαλεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ Κνίδον. — 2) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐν τῇ περὶ τὸ Δώτιον πεδίον χώρᾳ, Στέφ. Βυζ.

Δωτίς, ίδος, ἡ. Μήτηρ τοῦ Φλεγύα, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεως, Ἀπολλδ. γ', 55. κατὰ Heyne· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται αὕτη Χρύση.

Δῶτος, ὁ. Υἱός τοῦ Πελασγοῦ, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Παφλαγόνων καὶ Ματιηνῶν, Ἡροδτ.

Δωτώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολλδ. α', 2, 7.

E.

Ἔβλαία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἔβλανα, τά· Eblana. Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) ἡ νῦν Δουβλίνη λεγομένη, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι ἡ Δουβλίνη Μανάπια, Πτολ. β', 2.

Ἐβλάνοι, οἱ. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια.

Ἔβόδα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ς', 17.

Ἐβοζέλμιος, ὁ· ἴδε Ἀβροζέλμης.

Ἔβουρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ (Γουαδαλκουϊβίρου) Στράβ.

Ἐβόρακον, τό. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Βρεττανίας, ὕστερον κατασταθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ταύτην ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Σεβῆρος Σέπτιμος, Πτολ. β', 3. Εὐτροπ. τανῦν York.

Ἐβούρωνες, οἱ· Eburones. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἰουλίχῃ καὶ Λιμβούργῃ, Στράβ.

Ἔβουσος, ἡ, καὶ Βοῦσος, ἡ· Διον. Περ. Ebusus. Ἡ μεγαλητέρα ἐκ τῶν δύο Πιτυουσῶν νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τανῦν Ἴβιζα, Στράβ. — 2) καὶ Ἐβουσία, πόλις ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη νοτειοανατολικῶς. Στράβ. Πτολ.

Ἑβραῖος, ὁ· = Ἰουδαῖος, Στράβ. Λουκ. ὅθεν, Ἑβραϊκός, ἡ, όν, τῶν Ἑβραίων ἢ εἰς τοὺς Ἑβραίους ἀνήκων.

Ἕβρος, ὁ, Hebros. Μέγας ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων ἀπ' Ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων πλησίον τῆς πόλεως Αἴνου εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατεσπαράχθη ὁ Ὀρφεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων· τανῦν καλεῖται Μαρίτζα, Ἡροδ. 4, 90.

Ἔγεστα, ἡ· Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἔρυκος, Θουκ. ς', 88. ὅτε δὲ Αἴγεστα καὶ Σέγεστα λεγομένη, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν, Ἐγεσταῖοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. Θουκ.

Ἔγεστος, ὁ, = Αἴγεστος, ὅπερ ὅρα.

Ἐγκέλαδος, ὁ. Υἱός τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν ἑκατογχείρων Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σιληνοῦ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ Εὐριπ. Κύκλ. 7. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις ἔρριψε κατ' ἐπάνω του τὸ ὄρος Αἴτνην. — 2) Υἱός τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης, Ἀπολλδ. β', 1, 5.

Ἐγνατία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τανῦν Ἐρείπια κλητέον τοῦ Torre d'Agnazzo. Στράβ.

Ἐγχελεῖς, οἱ· Ἐνικ. Ἐγχελεύς, έως. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, Ἡροδτ. 5. 61. Στέφ. Βυζ.

Ἐγχέλειοι, οἱ, = Ἐγχελεῖς, Στράβ.

Ἔδεσσα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας πρωτεύουσα τῆς Ὀσροηνῆς χώρας, ἥτις καὶ Καλλιρρόη ἐκαλεῖτο διὰ τὰς ὡραίας ἐν αὐτῇ καὶ καθαρὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, καὶ Ἀντιόχεια παρὰ Πλιν. τανῦν Ὄρφα. Λουκ. — ὅθεν Ἐδεσσαῖοι, οἱ κάτοικ. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠμαθίας, τὸ πάλαι καθέδρα τῶν ἐγχωρίων Βασιλέων, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν· ὅτε Αἴδεσσα, Πτολ. καὶ Αἰγαί, Αἰγαία, ἅπερ ὅρα.

Ἐδούμη, ἡ. Κώμη τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἡ νῦν Νέβλος.

Ἔδρος, ἢ Ἄδρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ ἀκατοίκητος ἐπὶ τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης, Πτολ. β', 2. πιθαν. ἡ νῦν Lumbey.

Ἐθελίων, ονος, ὁ. Υἱός τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Ὑγῖν.

Ἐθοδαΐα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, Ἀπολλδ. γ', 56.

Εἰδοθέα, Ἐπικ. Εἰδοθέη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως, ἥτις ἀπαντήσασα τὸν Μενέλαον, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἶπεν εἰς αὐτὸν πῶς δύναται νὰ βιάσῃ τὸν πατέρα της εἰς τὸ νὰ τὸν προμηνύσῃ περὶ τῆς εἰς Σπάρτην ἐπιστροφῆς του, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 366. ἴδε Θεονόη.

Εἰδομένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φέρητος ἢ τοῦ Ἄβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμυθάονος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν, Ἀπολλδ. α', 9, 11. — 2) Εἰδομένη, ἡ, Idomena, Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἠμαθίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Θουκ. β', 100.

Εἰδώ, οῦς, ἡ· = Εἰδοθέα, Εὐριπ. Ἑλ. 11.

Εἴζηλας, ἡ· Eizalus. Φρούριόν τι τῆς νήσου Σικελίας κείμενον μεσογείως, Στέφ. Βυζ. τανῦν Ienello.

Εἰλατίδας, α, = Ἐλατίδης, ὁ. Υἱός τοῦ Ἐλάτου, ὁ Αἴπυτος, Πινδ. Ὀλ. 6, 55. ἢ ὁ Ἴσχυς, Πινδ. Πυθ. 3, 55.

Εἰλείθεια, ἡ, Δωρ. Ἐλείθυια καὶ Ἐλευθώ, Πινδ. Illthyia. Θεά τις λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔφορος τῆς γέννας καὶ βοηθὸς τῶν τικτουσῶν γυναικῶν, ἀπαλλάττουσα αὐτὰς ἀπὸ τὰς ἐν τῷ τίκτειν ὀδύνας, καὶ συνεργοῦσα εἰς τὴν ταχεῖαν ἀποκύησιν τῶν νηπίων. Καθ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐγεννήθη αὕτη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· ἡ δὲ λατρεία αὐτῆς ἦλθεν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερβορείων λαῶν τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς περὶ αὐτὴν νήσους, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅπου πλάττεται ὅτι ἔτρεξεν εἰς βοήθειαν τῆς Λητοῦς ὅτε αὕτη ἐγέννα αὐτόθι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, δι' ὃ καὶ Ἐλευθὼ ἰδίως ἐλέγετο ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἤτοι ἔρχομαι· ὅτε δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Λύσιος, πραΰνητις, ὀδύνων ἐπαρωγὸς καὶ λεχέων ἐπίκουρος, Ὀρφ. παρ' Ὁμ. ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Εἰλείθεια καὶ ἄλλαι θεαὶ ἔφοροι τῆς γέννας, ὡς θυγατέρες τῆς γαμηλίου Ἥρας· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ἐλατρεύετο ἡ Εἰλείθυια ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλμ. Ἀρτ. 21.

Εἰλέσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη εἰς ἓν ἑλῶδες μέρος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 499.

Εἰλήθυια, ἡ, = Εἰλείθυια, νεώτρ. τύπ. Ἀνθολ.

Εἵλως, τος, ὁ, καὶ Εἱλώτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἕλους ἐν Λακεδαίμονι· Πληθ. οἱ Εἵλωτες, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν οἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν τῆς Λακεδαίμονος, ὑπόδουλοι ὅλως δι' ὅλου εἰς τὴν πολιτείαν τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Σπαρτιατῶν, ἐργαζόμενοι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν καὶ φροντίζοντες τὰ ἐν χωρίοις πράγματα. Ἡ ὑποδούλωσις αὐτῶν ἄρχεται πρῶτον ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Ἄγιδος υἱοῦ τοῦ Εὐρυσθένους, 140 χρόνους μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον· μετὰ καιρὸν δὲ ἐπληθύνθησαν τοσοῦτον, ὥστε πολλάκις ἐζήτησαν διὰ τῶν ὅπλων των ν' ἀποτινάξωσι τὸν ζυγόν των· εἰς τούτους προσετέθησαν ἔπειτα καὶ οἱ αἰχμάλωτοι τῆς Μεσσήνης μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἐσυμποσοῦτο ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν περίπου 330,000. Ἐν καιρῷ ἐκστρατείας ἔπεμπεν ἡ πολιτεία τῶν Λακεδαιμονίων μέγα μέρος αὐτῶν εἰς τὸν πόλεμον, οἵτινες ἐχρησίμευον διὰ μόνου τοῦ πλήθους των εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Σπαρτιατῶν ἀποτελοῦντων τὸ μικρότερον μέρος τοῦ στρατεύματος· ἀπηγόρευον δὲ αὐτοὺς ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὸ νὰ μανθάνωσι ὁποιανδήποτε ἐλευθέραν τέχνην. Θουκ. Στράβ. Εἱλῶται, παρ' Ἡροδτ. 6, 58. Θουκ. α', 101. — ὅθεν Εἱλωτικός, ἡ, όν, εἰς τοὺς Εἵλωτας ἀνήκων, Πλάτ.

Εἰνοδία, Εἰνόδιος, ἴδε Ἐνοδία, Ἐνόδιος.

Εἰόνη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θεογ. 255.

Εἰρεσίαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Ὕμ. Ἀπολ. 32. Ireniae παρὰ Λιβ. κατὰ Λιβ. κατὰ ilgen ἢ τοῦ Πλιν. νῆσος Irresia ἐν τῷ Θερμαϊκῷ κόλπῳ.

Εἰρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, Ἡσ. Θεογ. 92. Ἀπολλδ. λατρευομένη μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθήναις ὡς θεὰ καὶ προστάτις τῆς εἰρήνης, παριστανομένη ὡς ἐπὶ πολὺ φέρουσα ἕνα κλάδον φοίνικος εἰς τὴν χεῖρα. Πλούτ. Κίμ. 13. Ἀριστφ. Εἰρ. — 2) Οὕτως ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εἰρετή, ἡ = Ἐρετή, ὅπερ ὅρα.

Ἑκάβη, ἡ. Hecuba. Θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀσίου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 717. κατ' Εὐρ. Ἑκ. 3. θυγάτηρ τοῦ Κισσέως. Αὕτη ἦν δευτέρα γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε, καθ' Ὁμ. δεκαεννέα υἱούς, τῶν ὁποίων πρωτότοκος ἦν ὁ Ἕκτωρ. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπέθανεν ἐν τῇ Θρᾴκῃ, ἀφ' οὗ πρότερον εἶδεν τὴν νεωτέραν αὐτῆς θυγατέρα Πολυξένην σφαγεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, Εὐριπ. Ἑκ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλδ.

Ἑκάβης μνημεῖον, τό = Κυνὸς σῆμα, ὅπερ ὅρα.

Ἑκαέργη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς τὴν Ἰουλίδα πόλιν τῆς νήσου Κέω, Ἀντ. Λιβ. 1. — 2) Μία τῶν δύο κορῶν τὰς ὁποίας καθ' Ἡροδτ. ἔπεμψαν οἱ Ὑπερβόρειοι εἰς τὴν Νῆσον Δῆλον διὰ νὰ προσφέρωσι θυσίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα· παρὰ Παυσ. καλοῦνται αὗται Ὑπερόχη καὶ Λαοδίκη. — 3) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Βο-

ρέου καὶ ἀδελφὴ τῆς Οὔπιδος, Καλλμ. εἰς Δῆλ. 292.

Ἑκάεργος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς μακρόθεν βάλλοντος διὰ τοῦ τόξου, Ὁμ. Ἰλ.

Ἑκάλη, ἡ (ᾰ). Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στεφ. Βυζ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, παρ' Ἀπολλόδ. γ'. 1, 2. ἔνθα κατὰ Heyne βέλτιον Ἀκάλλη γραφμ. — 3) Γραῖα τις γυνὴ ἐν Ἀττικῇ, ἥτις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Θησέα νέον ἔτι ὄντα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Θησέως ὁ Ζεὺς Ἑκάλειος ἢ Ἑκαλήσιος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ἐτησίως μίαν θυσίαν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Ἑκάλης, ἑκαλήσιον ἱερὸν λεγομένην. Πλουτ. Θησ. 14. Καλλμ. λείψ.

Ἑκαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέστορος ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε τὴν Τένεδον, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 624.

Ἑκάταιος, α, ον. Τῆς Ἑκάτης ἢ εἰς τὴν Ἑκάτην ἀναφερόμενος, ἴδε Ἑκάτη.

Ἑκαταῖος, ὁ λογοποιός. Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου, ζήσας πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡροδότου· λέγεται ὅτι συνέγραψε μίαν περιήγησιν τῆς Ἀσίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρόδοτος ἐξήντλησε πολλὰς ἰδέας περὶ τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουσιν ἔτι μίαν Θεογονίαν, τῆς ὁποίας Στεφ. ὁ Βυζ. ἀναφέρει τὸ τέταρτον βιβλίον. Ἡροδτ. 5, 125. — 2) Ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, ὅστις λέγεται ὅτι συνέγραψε περὶ τῶν Ὑπερβορείων, Πλουτ.

Ἑκάτη, ἡ (ᾰ) Θεότης καταχθόνιος, παριστανομένη ὡς ἀρχαιότατον σύμβολον τῆς Σελήνης, δι' ὃ καὶ συνεχέετο πολλάκις μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐκαλεῖτο δὲ θυγάτηρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας συγκαταταττομένη καὶ αὐτὴ μεταξὺ τῶν Τιτάνων. Κατὰ δὲ Βακχυλ. ἦν θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Πολεμήσασα ὑπὲρ τοῦ Διὸς εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην ἐφόνευσε τὸν Κλύτιον, πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ Ζεὺς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἰσχύῃ ἐφ' ὅλης τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, καὶ νὰ τιμᾶται μεγάλως μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀθανάτων, Ἡσ. Θεογ. 409—436. δι' ὃ καὶ τριπλῆ Ἑκάτη ἐπεκαλεῖτο καὶ ἐλογίζετο παρὰ τοῖς ὕστερον εἰς τριφυὴς θεότης, εἰς μὲν τὸν Οὐρανὸν παριστάνουσα τὴν Σελήνην, ἐπὶ τῆς Γῆς τὴν Ἄρτεμιν καὶ ἐν τῷ Ἅδῃ τὴν Περσεφόνην. Εἰς τὰς τελετὰς τῶν μυστηρίων ἐπαριστάνετο πάντοτε ἔχουσα μαγικὴν δύναμιν. Ἰδίως δὲ ἐλατρεύετο ὡς ἔφορος τῶν καθαρισμῶν, τοῦ πλούτου, τῆς τιμῆς καὶ πάσης εὐδαιμονίας, καὶ πρὸ πάντων ἐτίμων αὐτὴν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Αἰγίνης, ἑορτάζοντες πρὸς τιμήν της ἐτησίως τὰ Ἑκατήσια λεγόμενα, Παυσ. οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις πλούσιοι ἐπρόσφερον ἀνὰ πᾶσαν νεομηνίαν εἰς θυσίαν αὐτῆς φαγητὰ ἐξ ὠῶν, κρομμύων καὶ ἄλλων τοιούτων ἐκθέτοντες αὐτὰ εἰς τὰς τριόδους τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔτρωγον οἱ πτωχοὶ καὶ ἐνδεεῖς, ταῦτα δὲ ἐκαλοῦντο δεῖπνος τῆς Ἑκάτης. Λουκ. Ἀριστφ. Πλουτ. 594. — Ὅθεν Ἑκάταιος, αία, αιον, ὁ τῆς Ἑκάτης ἢ εἰς τὴν Ἑκάτην ἀνήκων καὶ Ἑκάταιον ἢ Ἑκαταῖον, τό, ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἑκάτης, τὰ Ἑκάταια, αἱ εἰς τὴν Ἑκάτην προσφερόμεναι θυσίαι.

Ἑκατόγχειρες, οἱ. Centimani. Υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βριάρεως, Γύης καὶ Κόττος, ἔχοντες ἕκαστος ἑκατὸν χεῖρας καὶ πεντήκοντα κεφαλάς, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὴν δύναμιν ὅλους τοὺς θνητούς· τούτους ἔλαβεν ὁ Ζεὺς βοηθοὺς εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην, Ἀπολλόδ. α', 1, 1.

Ἑκατόμβαιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, Ἡσύχ. — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Γορτύνην πόλιν τῆς Κρήτης, Ἡσύχ.

Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον, καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ λεγόμενα Ἑκατόμβαια πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας, Δημ.

Ἑκάτομνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας, Ἀρριαν.

Ἑκατόμπεδον, τό. Πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ, Πτολ.

Ἑκατόμπολις, εως, ἡ. Ἐπιθ. τῆς νήσου Κρήτης, διὰ τὰς ἑκατὸν πόλεις, τὰς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὸ πάλαι ἐπ' αὐτῆς.

Ἑκατόμπυλος, ἡ. Πόλις τῆς Παρθίας ἐν Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας ταύτης. Κατὰ Πολύβ. ι, 25 ἐκλήθη Ἑκατόμπυλος, διὰ τὰς πολλὰς ὁδοὺς αἱ ὁποῖαι ἀπ' αὐτῆς φέρουσιν εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας, Στραβ. ὅτι δὲ Ἑκατοντάπυλος, ἡ, παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Ἑκατόμπολις, εως, Ἀππιαν. Κατὰ Μανναρτ. ἡ θέσις τῆς πόλεως ταύτης δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη, μὲ τὸ νὰ ἠφανίσθη πολλὰ πρώϊμως. — 2) Πόλις τῆς Λιβύης, Διοδ. Σικ.

Ἑκατόννησοι, αἱ. Σωρός τις μικρῶν νήσων, κατά τινας μὲν 20 κατ' ἄλλους δὲ 40, κειμένων μεταξὺ τῆς νήσου Λέσβου καὶ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν Μοσχονήσια· κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ Ἕκατος ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἑκατοντόπυλος, ἡ, = Ἑκατόμπυλος, ἀριθμ. 1. καὶ 2. Πολύβ.

Ἑκατοντηχειρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἠπείρου, Παλαίφ.

Ἑκατώνυμος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς πόλεως Σινώπης, Ξενφ.

Ἐκβάτανα, τά, Ἰωνκ. Ἀγβάτανα. Πρωτεύουσα τῆς Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ καὶ καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα διέτριβον ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας· ἦν δὲ μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἀσίας, κτισθεῖσα καθ' Ἡροδτ. ὑπὸ τοῦ Δηϊόκους πρώτου βασιλέως τῶν Μήδων, καὶ περιεχομένη ἀπὸ ἑπτὰ τείχη, τῶν ὁποίων αἱ ἐπάλξεις ἦσαν ποικίλως χρωματισμέναι· τὰ δὲ ἐν αὐτῇ Παλάτια τῶν βασιλέων ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ὡς μία τῶν μεγαλοπρεπεστάτων καὶ ὀχυρωτάτων ἐν Ἀσίᾳ οἰκοδομῶν, Ἡροδτ. Πολυβ. πιθαν. ἔκειτο ἡ πόλις αὐτὴ ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ Ἀμαδάν. — Ὅθεν, Ἐκβατηνός, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἐκβάσιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον συνήθειαν νὰ προσφέρωσι θυσίαν τινά, ὅτε ἀπέβαινον ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 966.

Ἐκδικος, ὁ. Ναύαρχός τις Λακεδαιμόνιος, παρὰ Ξενοφ.

Ἐκδίππα, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, τανῦν Ζιβ. ἢ Δζιβ. Ἰωσπ. ιθ'.

Ἔκριτος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Εἱλώτων ἐκ Σπάρτης, Θουκ.

Ἔκνομος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον περὶ τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος. Πολύβ.

Ἐκτῆνος, καὶ Ἐκτῆνες, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Βοιωτίας, τῶν ὁποίων βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Ὤγυγος, ὕστερον δὲ ἠφανίσθησαν ὑπὸ λοιμοῦ τινος, Παυσ. Θ', 5.

Ἕκτωρ, ορος, ὁ. Hector. Ὁ ἀνδρειότερος καὶ φοβερώτερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἡρώων, υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὸς τοῦ Πάριδος καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος, ἐφάνη, ὁ μόνος ὑπερασπιστὴς αὐτῆς δείξας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς διαφόρους μάχας, φονεύων πολλοὺς τῶν ἐπισήμων ἡγεμόνων Ἑλλήνων καὶ ἐμβάλλων μέγαν φόβον εἰς τὰ στρατεύματα αὐτῶν. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἀνδροφόνον, δῖον καὶ θεοφιλῆ, Ἰλ. Λ, 242. Κ, 211, 601. πληγωθεὶς βαρέως εἰς τινα φοβερὰν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος καὶ κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ, ἐπανέλαβεν αὖθις τὰς δυνάμεις του διὰ συνεργείας τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 360. — 439. τελευταῖον φονεύσας τὸν Πάτροκλον φίλον καὶ συγγενῆ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τούτου εἰς μίαν φοβερὰν συμπλοκὴν ἀμφοτέρων, τοῦ ὁποίου τὸ νεκρὸν σῶμα δέσας ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν ἅμαξάν του, τὸ ἔσυρε τρὶς περὶ τὸ πτῶμα τοῦ φίλου του Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Χ. κατὰ δὲ τοὺς Τραγικοὺς ποιητὰς περιέφερε τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος τρὶς πέριξ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, ἕως ὅτου ὁ γέρων Πρίαμος ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἐξαγόρασεν αὐτὸ παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 58. Μετὰ καιρὸν πολὺν ὕστερον οἱ Θηβαῖοι κατὰ διαταγήν τινα τοῦ μαντείου, ἔφερον τὴν κόνιν τοῦ Ἕκτορος εἰς τὰς Θήβας, ἔνθα ἐλάτρευον αὐτὸν μὲ θείας τιμάς, Παυσ. Θ', 18

Ἔκφαντος, ὁ. Θάσιός τις, ὅστις παρέδωσεν εἰς τὸν Ἀθηναῖον Θρασύβουλον τὴν νῆσον Θάσον, Δημ. Λεπτ. 474.

Ἐλαία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τὸν λιμένα μετεχειρίζοντο οἱ ὕστερον βασιλεῖς τῆς Περγάμου εἰς νεώριον· πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδτ. Ἀργιρόεσσα λεγομένη, Πολύβ. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βιθυνίας. Αἰλ.-Στέφ. Βυζ. — 3) Λιμήν τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, τανῦν Πόρτο Φανάρι. ὅθεν, Ἐλαιάτης, ου, ὁ, ὁ κατοικ. Θηλυκ. Ἐλαιᾶτις, ιδος, ἡ.

Ἐλαιαγάβαλος, ὁ. Halogabalus. Ὁ Ἥλιος, λατρευόμενος ὡς θεὸς ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Ἡρωδν. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἀντωνῖνος ὁ Βασσιανός, Ἡρωδιαν. ε', 5, 7.

Ἐλαιᾶτις, ιδος, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν πέριξ τοῦ λιμένος τῆς Ἐλαίας, Θουκ. α', 46, ἔνθα ὁ Borkel. Ἐλαιοῦντις διώρθωσεν ἐκ τοῦ Ἐλαιεῦς.

Ἐλαιοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας αὐτῆς μὲ ἕνα λιμένα· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἦν ὁ τάφος τοῦ Πρωτεσιλάου, Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Ἐλεοῦς, Ξενφ. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Πτολ. — Ὅθεν, Ἐλαιούσιοι, οἱ κάτοικ.

Ἐλακατεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐλακαταίου ὄρους ἐπικληθέντος.

Ἐλακάταιον, τό. Ὄρος τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ μεγάλου ὄρους Πίνδου.

Ἐλάρα, ἡ (υυ-)· Θυγάτηρ τοῦ Ὀρχομενοῦ ἢ τοῦ Μινύου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν φοβερὸν Γίγαντα Τιτυόν, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεφύη ἐκ τῆς γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκρύφθη ἡ Ἐλάρα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς Ἥρας, Ἀπολλδ. α', 4, 1. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 762.

Ἔλασος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 696.

Ἐλάτεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ μὲ μίαν Ἀκρόπολιν, τανῦν χωρίον Ἐλάτα, Ἡροδτ. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, τανῦν Βεβά, Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπρωτῶν, ἐπὶ τοῦ Κωκυτοῦ ποταμοῦ, Δημ.

Ἀλοννσ. 84. ἔτι δὲ Ἐλάτρεια παρὰ Στράβ. καὶ Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν, Ἐλατεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῆς Ἐλατείας.

Ἐλατίδης, ου, ὁ. Υἱός τοῦ Ἐλάτου, Ἀπολ. Ῥοδ. 41.

Ἐλατιονίδης, ου, ὁ. Υἱός τοῦ Ἐλατίονος, ὁ Ἴσχυς, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 210.

Ἔλατος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, Ἀπολλδ. β', 5, 4. — 2) Υἱός τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας, ἀδελφός τοῦ Ἀζᾶνος καὶ τοῦ Ἀφείδαντος. Ἐλθὼν εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, ἔμεινεν αὐτόθι, κτίσας τὴν πόλιν Ἐλάτειαν. Ἐκ δὲ τῆς γυναικός αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν Στύμφαλον, Αἴπυτον, Κυλλῆν, Περέα καὶ Ἴσχυν, Ἀπολλδ. γ', 9, 1. Παυσ. ί, 34. — 3) Κτημάς τις τῶν Λαπιθῶν ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θεσσαλίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ Ἱππείας θυγατρὸς τοῦ Ἀνθίππου τὸν Καινέα καὶ Πολύφημον, οἵτινες ἦλθον μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας, Ὁμ. Ἰλ. Α, 264. καὶ Σχολιαστ. αὐτοῦ, κατὰ δὲ Πινδ. Πυθ. 3, 55. ἦν ὁ Ἔλατος οὗτος καὶ πατὴρ τοῦ Ἴσχυος. — 4) Σύμμαχός τις τῶν Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Πηδάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος Ὁμ. Ἰλ Ζ, 33. — 5) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὔμαιος. Ὁμ. Ὀδ Χ, 267.

Ἐλάτρεια, ἡ, ἴδε Ἐλάτεια ἀριθμ. 3.

Ἐλατρεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βασιλέως Ἀλκινόου, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ἐλαστωνός, ὁ. Ἱππονόμος τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, μετὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔγινεν ἄφαντος ὑπὸ τὴν γῆν εἰς τὴν ἐν Θήβαις πολιορκίαν, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο Βάτος, Ἀπολλδ. γ', 6, 8

Ἐλαφηβόλια, τά, κυριώνυμ. ἱερά. Ἑορτή τις κυνηγετική, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς ἐλαφηβόλου Ἀρτέμιδος, Ὁμ. Ὕμν. Ἀρτ. 10, 2.

Ἐλαφηβόλος, ἡ. Σύνηθες ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θηρευούσης τὰς ἐλάφους, Ὀρφ Ὕμν. Ἀρτ. 10. Καλλιμ. Ἀρτ.

Ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἔνατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ ἐλαφηβόλια, ἀναλογῶν μὲ τὰ μέσα τοῦ παρ' ἡμῖν Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, Θουκ.

Ἐλαφιαία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἦλιδα ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ ς', 22.

Ἐλάφιον, τό. Τοποθεσία τις ἐν Ἤλιδι, ἡ ὁποία ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρξε τροφός τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας αὕτη ὠνομάσθη, κατά τινας, Ἐλαφιαία. — Παυσ. ς', 22. — 2) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1173.

Ἔλαφος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐλβώ, οῦς, ἡ. Νῆσος βαλτώδης τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατμητικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφυγεν ὁ Βασιλεὺς Ἄνυσις, ὅτε οἱ Αἰθίοπες ἐκυρίευσαν τὴν Αἴγυπτον καὶ διέμεινεν αὐτόθι κεκρυμμένος 50 χρόνους, ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Ἐλεαρχία, Ἡροδτ. 2, 140. Θουκ.

Ἐλέα, ἡ. Στράβ. ς'. πρότερον Ὑέλη, Ἡροδτ. καὶ Ἔλλη. Elea, ὕστερον Velia. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἔλου ποταμοῦ, κατοικηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Φωκαέων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν πλουσιότητα τῶν κατοίκων της, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν οἱ φιλόσοφος Ζήνων καὶ Παρμενίδης, οἵτινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα τὴν λεγομένην Ἐλεατικὴν σχολὴν ἔτι δὲ Βελία, καὶ αἱ Οὐελίαι· τανῦν Castell a Mare della Bruca. Ἡροδτ. 1, 167. Στράβ. ὅθεν, Ἐλεάτης, ου, (ε) ὁ κάτοικ. θηλυ. Ἐλεᾶτις, ιδος, ἡ. Πλάτ. καὶ Ἐλεατικός, ή, όν, τῆς Ἐλαίας, ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης = ὁ φιλόσοφος Ζήνων, Πλάτ.

Ἐλειμιῶται, οἱ. Λαός τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 99. ἴδε Ἐλίμεια.

Ἔλειος, ὁ. Υἱός τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἕλος ἐν Λακωνίᾳ, Ἀπολλδ. 6, 4, 7. Στράβ. ή.

Ἑλένη, ἡ. Helena. Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Λήδας γυναικός τοῦ Τυνδάρεω, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος, Πολυδεύκους καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, περίδοξος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ταύτην ἤθελον νὰ λάβωσιν εἰς γυναῖκα πολλοὶ τῶν Ἐπισήμων Ἡρώων καὶ βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὁ πατὴρ αὐτῆς Τυνδάρεως ἐκλέξας διὰ λαχνοῦ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τὸν Μενέλαον, τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ Βασίλειον τῆς Σπάρτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλένη ἐγέννησε μίαν θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην. Μετά τινα καιρὸν ἐλθὼν εἰς τὴν Σπάρτην Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις, υἱός τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου καὶ ἐρασθεὶς εἰς τὴν Ἑλένην, ἥρπασεν αὐτὴν κρυφίως μὲ πολλοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Τροίαν. Ἡ ἁρπαγὴ αὕτη τῆς ὡραιοτάτης τῶν γυναικῶν καὶ συζύγου ἑνὸς τῶν τότε ἰσχυροτέρων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἐκίνησεν ὅλους τοὺς λοιποὺς Ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς Ἕλληνας νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὴν τόσον φημιζομένην ἐκείνην ἐναντίον τῶν Τρώων ἐκστρατείαν, καὶ τὴν δεκαετῆ πολιορκίαν τῆς πόλεως Τροίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν πολλοὶ τῶν ἀρίστων καὶ ἀνδρείων Ἡρώων τῆς τότε ἐποχῆς· μετὰ τὴν ἅλωσιν καὶ τελείαν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὁ Μενέλαος πάλιν τὴν Ἑλένην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην· καθ' Ὁμ. δὲ ἀναχωρῶν ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς Τρωάδος μετὰ τῆς Ἑλένης, ἦλθεν πρῶτον εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, ἀπ' ὅπου μετὰ ἑπτὰ χρόνους ἐπέστρεψεν αὖθις εἰς τὴν Λακεδαίμονα, Ὀδ Γ, 278. Δ, 80. Πινδ. Πυθ. 5, 110. — 2) Θυγάτηρ τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Πάριδος, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν ἡ Ἑκάβη, ὅτε ἐπορθεῖτο ἡ Τρωὰς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, Πτολ. Ἡφαιστ. δ', 310.

Ἑλένη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Κρανὰη λεγομένη, Ὁμ. Ἰλ. Β, 445. Εὐρ. Ἑλ. 1676. Στράβ. τανῦν Μακρονήσι. — 2) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ Β. 445.

Ἕλενος, ὁ. Υἱός τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περίφημος μάντις καὶ εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων ἡρώων τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος του ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἦλθεν εἰς τὴν Ἤπειρον μετὰ τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀνδρομάχην χήραν τοῦ Ἕκτορος, ἔμεινεν μέχρι τέλους αὐτόθι ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς χώρας τῶν Μολοσσῶν. Στεφ. Βυζ.

Ἔλεος, ὁ. Θεότης τις παρ' Ἀθηναίοις, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου κατέφευγον πολλοὶ δυστυχεῖς καὶ καταδιωκόμενοι, ζητοῦντες ἔλεος καὶ βοήθειαν παρὰ τῶν πολιτῶν, Ἀπολλδ. γ', 7, 1. β', 81. Παυσ. ά, 17.

Ἐλεοῦς, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς πόλεως Μιλήτου, Θουκ. ή, 26. Πλιν.

Ἐλεοῦς, οῦντος, ὁ, = Ἐλαιεύς.

Ἐλεοῦσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, τανῦν Ἐλίσα, Στράβ. — 2) Νῆσος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Σεβαστήν, Στράβ. — 3) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ῥόδου, Πτολ. ἐ.

Ἐλευθεραί, αἱ. Πόλις τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, πρότερον εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀνήκουσα, Ξενφ. Στράβ. — Ὅθεν, Ἐλευθερεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ ἐπιθ. θηλυ. Ἐλευθερίς, ίδος, ἡ, πέτρα, βράχος τις τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν. Εὐρ. Ἱκετ. 761. — 2) Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη δυτικῶς τῆς Γορτύνης, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων, Στέφ. Βυζ.

Ἐλευθέριος, ὁ. Ἐπιθτ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Πλαταιάς, ἔνθα ἑωρτάζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐλευθέρια λεγόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο καὶ δημόσιοι ἀγῶνες πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐνταῦθα κατὰ τῶν Περσῶν νίκης, Πινδ. Ὀλ. 12, 1. Πλάτ.

Ἐλευθήρ, ῆρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης θυγατρὸς τῆς Ἀλκυόνης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ἐλευθεράς ἐν Βοιωτίᾳ, Ἀπολλδ. γ', 10, 1. Παυσ. θ', 20. — 2) = Ἐλευθεραί, πόλις τῆς Βοιωτίας τὸ πρότερον, Ἡσ. Θεογ. 54.

Ἐλεύθερος, ὁ. Εἷς τῶν Κουρητῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατὰ Στέφ. Βυζ. ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐλευθεραὶ ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἐλεύθυια, καὶ Ἐλευθώ, = Εἰλείθυια.

Ἐλευθερούπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰουδαϊκῆς Παλαιστίνης, κτισθεῖσα πρῶτον τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, κειμένη μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἀσκάλωνος. Ἱερ.

Ἐλευσινιακός, ή, όν. Τῶν Ἐλευσινίων ἢ εἰς τὰ Ἐλευσίνια ἀνήκων, Στράβ.

Ἐλευσινιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς θεᾶς Δήμητρος, Στράβ.

Ἐλευσινίδης, ου, ὁ. Υἱός τοῦ Ἐλευσῖνος, ὁ Κελεός, Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 105. ἔνθα τὸ ι ἐστὶ βραχύ.

Ἐλευσίνιος, ία, ιον (ι). Τῆς Ἐλευσῖνος· τὸ Ἐλευσίνιον, ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἐν Ἀθήναις καὶ Ἐλευσῖνι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἐλευσῖνος, Θουκδ. — αἱ Ἐλευσίνιαι τελεταί, τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια τῆς Δήμητρος, Λουκ. καί, Ἐλευσίνια, τά. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἑορτῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος μὲ μυστηριώδεις τελετὰς καὶ ἱεροπραξίας. Πρῶτος ὅστις ἐσύστησε τὴν ἑορτὴν ταύτην εἰς τὴν Ἀττικήν, λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Εὔμολπος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ σύστασις αὐτῆς τῆς ἑορτῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ τελουμένων μυστηρίων ἦν ἀρχαιοτάτη παρ' αὐτοῖς τοῖς Αἰγυπτίοις, κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐσύστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσίνια, Διοδρ. Σικ. ά. — κατά τινας δὲ πάλιν λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔφερεν αὐτὰ ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἐπανηγυρίζοντο δὲ ταῦτα μὲ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἐξαιρτ. ἐν τῇ Ἀττικῇ διαιρούμενα εἰς μικρὰ καὶ εἰς μεγάλα Ἐλευσίνια, καὶ τὰ μὲν μικρὰ Ἐλευσίνια ἑωρτάζοντο ἐτησίως κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα (Φευρουάριον) τὰ δὲ μεγάλα κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα (Σεπτέμβριον), τὰ ὁποῖα διήρκουν ἐννέα ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἑκάστη δὲ ἡμέρα εἶχεν ἰδίαν τινὰ ἐπίκλησιν· Ἡ μύησις τῶν μυστηρίων τούτων ἐγίνετο συνήθως ἐν καιρῷ νυκτός, οἱ δὲ μυούμενοι ἐλέγοντο Μύσται ἢ Ἐπόπται· τὸ κύριον σκοπούμενον τῶν μυστηριωδῶν τούτων τελετῶν, ὑπῆρχεν ἡ δόξα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἡ βεβαία ἀποκάλυψις περὶ τῆς μετὰ θάνατον κρίσεως καὶ ἀποδόσεως, καὶ μία ἄμεμπτος καθαρότης τῆς συνειδήσεως καὶ ἀπαλλαγὴ ὅλων τῶν προτέρων ἀνομημάτων, ὅσα τυχὸν εἶχον πράξει οἱ μυού-

μενοι. Πολλοὶ τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Ἡρώων καὶ Βασιλέων τῆς Ἑλλάδος ἔγιναν μῦσται τῶν Ἐλευσινίων τελετῶν, ἐξ ὧν ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἡρακλῆς.

Ἐλευσῖνος, ὁ, = Ἐλευσίς, ὁ.

Ἐλευσίς, ῖνος ὁ (ὕστερον Ἐλευσίν, ἴδε Γραμ. Ἑλλ. Βουτμ. § 41, 4). Πόλις καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο αἱ τελεταὶ τῶν Ἐλευσινίων μὲ πολλὴν πομπήν, συνοδευόμεναι ἐτησίως ὑφ' ὅλων τῶν Ἀθηναίων ἀπ' αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν· τανῦν Ἐλευσῖνα, Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 97. Πίνδ. Ἡρόδτ. — ὅθεν ἐπίῤῥμ. Ἐλευσῖνάδε καὶ Ἐλευσῖναδε, εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, Ξενφ. Δημτδ.

Ἐλευσίς, ῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Δαείρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, Ἀπολλδ. α', 5, 1 οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὴν πόλιν Ἐλευσῖνα ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παυσ. α', 38.

Ἐλεφαντίνη, ἡ (ῑ). Νῆσος τῆς Θηβαΐδος χώρας, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Νεῖλος ἐνταῦθα ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ μικροῦ καταράκτου ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Γεζυρὲτ-Ἀσσουάν. Ἡρόδτ. 2, 17. Στράβ.

Ἐλεφαντίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλδ. β', 1, 4.

Ἐλεφήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος καὶ τῆς Μελανίππης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν Ἀβάντων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 540. Ἀπολλδ. γ', 9, 8.

Ἐλεών, ῶνος, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Τανάγρας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 500. ὁ Ἐλεών. Στράβ. — ἐθν. Ἐλεώνιος, ὁ κάτοικος τοῦ Ἐλεῶνος, Ἡρόδοτ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, πιθαν. = Ἠλώνη, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 266. ἡ πόλις ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἥτις κατὰ Στράβ. ὀρθτρ. Νεὼν καλεῖται, ὅπερ ὅρα.

Ἑλικάων, ονος, ὁ (ᾱ). Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ ἀνὴρ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου Ὁμ. Ἰλ. Γ, 124.

Ἑλίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Σελινοῦ καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀχαΐας, γυνὴ τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Ἑλίκη, Παυσ. ζ', 1. Στέφ. Βυζ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ὑγῖν.

Ἑλίκη, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Ἴων καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἑλίκης· εἰς ταύτην ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ Ποσειδῶν, ἔχων ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ Ἑλικώνιος Ποσειδῶν ἐπωνομάζετο· ἠφανίσθη δὲ ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ ἕνα σφοδρὸν σεισμὸν τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 101 Ὀλυμπδ. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 575. Στράβ. — ὅθεν ἐπίῤῥμ. Ἑλίκηθεν, ἐκ τῆς Ἑλίκης, Θεόκρ. — καὶ Ἑλικεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Ἑλίκης, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Ἡσδ. Ἀσπ. 475. Στράβ.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ, Helicon. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Βοιωτίας, κείμενον δυτικῶς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Θεσπιῶν ἕως τῆς Φωκίδος· ἐνταῦθα ἐλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, ὅτι εἶχον αἱ μοῦσαι τὴν κατοικίαν των, διὸ καὶ Ἑλικωνιάδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο· ἐνομίζετο δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον εἰς ναὸς καὶ ἄλσος τῶν Μουσῶν καὶ μία πηγὴ Ἀγανίππη καλουμένη· εἰς τοῦτο λέγεται ὑπό τινων ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔψαλλε κατ' ἀρχάς· τανῦν λέγεται Ζαγάρα. Ἡσδ. Θεογ. 2. Ὁμ. Ὕμ. Ποσ. 21.

Ἑλικωνιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἑλικῶνος, ἡ ἢ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος οὖσα. Ἡσδ. Θεογ. 1. καὶ Ἑλικωνιάδες αἱ, Ἐπίθτ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, ἔνθα συνήθως διέτριβον.

Ἑλικωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἑλικῶνος, ἡ ἢ εἰς τὸ ὄρος Ἑλικῶνα ἀνήκουσα, ἡ Ἑλικωνὶς κρήνη, = Ἀγανίππη ἢ Ἱπποκρήνη. Ἀνθολ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Φαλίαν, Ἀπολλδ β', 7, 8.

Ἑλικώνιος, ία, ιον. Τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἢ εἰς τὸ ὄρος Ἑλικῶνα ἀνήκων, αἱ Ἑλικώνιαι παρθένοι, ταυτὸν τῷ Μοῦσαι, Πινδ. Ἰσθμ. 127. — 2) ὡς ἐπιθετ. ἐπώνυμ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 404. ἀπὸ τῆς Ἑλίκης πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν εἶχεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν, Ἡρόδτ. 1, 148, Καλλμ. Ὕμ. εἰς Δῆλ. 101 Στράβ. ἢ ὀρθτρ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, παρβλ. Ὁμ. Ὕμ. Ποσειδ. 21, 3. καὶ Παυσ. θ', 29.

Ἐλίμεια, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, πρότερον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκουσα, Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἐλιμία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 2, 18. καὶ Ἐλυμιῶτις, ιδος, ἡ, παρ' Ἀῤῥιαν.

Ἐλιμειῶται, οἱ, καὶ Ἐλειμειῶται, Θουκδ. β', 80. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν Μακεδονικῶν λαῶν. (Ἐλυμιῶται, οἱ, Πτολ. οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἐλυμίας καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἴδε Ἐλυμία.)

Ἕλιξ, ικος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλδ. γ', 8, 1.

Ἕλιξος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Μεγαρέων, Θουκ. α', 85. Ξενοφ. — 2) Μικρός τις ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Στράβ.

Ἐλισάρνη, ἡ, = Ἀλιτάρνα, ὅπερ ὅρα.

Ἐλισσοῦς, οῦντος, ὁ, = Ἐλίσσων, Θεοφρ. Εἰδ. κε', 9.

Ἐλίσσων, οντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ῥέων πλησίον τῆς Κυλλήνης, Στράβ. — 2) Ἕτερος μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων διὰ τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, τανῦν Λεοντάρι, Παυσ. — 3) Ἐλίσσων, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. — Παυσ. Ἀρκ. 3.

Ἐλίσυκοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Λιγυρίας ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡρόδτ. 7, 165.

Ἕλλα, Ἕλλαν, Ἑλλανίς, Ἑλλάνιος, κ. τ. τ. Δωρκ. ἀντὶ Ἕλλη, Ἕλλην, κ. τ. τ.

Ἑλλαδικός, ή, όν. Τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνικός, Στράβ.

Ἑλλανικός, ή, όν, Δωρκ. ἀντὶ Ἑλληνικός,

Ἑλλάνικος, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, γεννηθεὶς περὶ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 70 Ὀλυμπ. 12 χρόνους περίπου πρὸ τοῦ Ἡροδότου· ἔγραψε μίαν Ἀττικὴν ἱστορίαν καὶ εἰδήσεις περὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος χωρῶν. Θουκυδ. α', 97. — 2) Νεώτερός τις ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου, ὅστις κατὰ Σουίδ. συνέγραψε Περίοδον γῆς, καὶ Ἱστορίας. Τοῦτον τὸν Μιλήσιον συγχέουσι πολλοὶ μετὰ τοῦ ἐκ Μιτυλήνης. (Ἑλλάνικος. παρὰ Θουκδ. Πλουτ. Λουκ. διὰ δὲ τοῦ μακροῦ Ἰῶτα γραφόμ. παρὰ Τζέτζ. Κατὰ Πασσῶ. καὶ — — ∪ ∪.)

Ἑλλάς, άδος, ἡ, Hellas. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἓν μικρὸν μέρος τῆς Θεσσαλίας, μεταξὺ τοῦ Ἐνιπέως καὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἑλλάς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὁμ. πολλάκις συγχέει μετὰ τῆς Φθίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Θεσσαλίας. Εἰς ταύτην τὴν χώραν ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀχιλλεύς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάζοντο ἰδίως παρ' Ὁμρ. Ἕλληνες, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 683. Κ, 395. Στράβ. η'. ἔτι δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπεριλαμβάνετο καὶ ἅπασα ἡ λοιπὴ Θεσσαλία, Ἡρόδτ. 1, 56, Θουκδ. α', γ'. — Ἐφεξῆς δὲ ἐκαλεῖτο Ἑλλὰς ἕως τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅλη ἡ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειντο αἱ διάφοροι ἐλεύθεραι ἐπικράτειαι τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ταύτην περιληπτικὴν ὀνομασίαν μεταχειρίζεται ἔσθ' ὅτε καὶ ὁ Ὅμηρος τὴν λέξιν Ἑλλάς, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄργος ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς ὅλην τὴν ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου χώραν, Ὀδ. Α, 344. Δ, 726, 816. Λ, 496. ἔτι γενικωτρ. Ὀδ. Ο, 80. καὶ Ἡρόδτ. Θουκ. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον χρόνοις καὶ ἐξαιρτ. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἐκάλουν Ἑλλάδα γενικ. ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις περιέχεται ὑπὸ τοῦ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους, σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερσόνησον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπεριλαμβάνετο καὶ αὐτὴ ἡ Πελοπόννησος. Ὑπὸ τὴν γενικὴν ταύτην ὀνομασίαν περιεῖχεν ἡ χώρα αὕτη ὅλας ἐκείνας τὰς ἐπαρχίας, ὅσαι ἔκειντο μεταξὺ Θρᾴκης, Ἰλλυρίας, Ἰονίου πελάγους καὶ Αἰγαίου πελάγους, τὴν νῆσον Κρήτην, Εὔβοιαν καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς μικροτέρας νήσους, κειμένας ἐπὶ τῶν δύο τούτων θαλασσῶν. Ὑπὸ τοῦτο δὲ τὸ γενικὸν ὄνομα θεωρουμένη ἡ Ἑλλάς, ἐδιαιρεῖτο εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἀρκτῴαν Ἑλλάδα, ἥτις περιελάμβανε τὴν Μακεδονίαν, Θεσσαλίαν καὶ Ἤπειρον· εἰς τὴν μεσαίαν Ἑλλάδα, ἥτις καὶ ἰδίως Ἑλλὰς ἐλέγετο, περιλαμβάνουσαν τὴν Μεγαρίδα, Ἀττικήν, Βοιωτίαν, Φωκίδα, Δωρίδα, Αἰτωλίαν καὶ Ἀκαρνανίαν· εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἑλλάδα περιλαμβάνουσαν ὅλην τὴν Πελοπόννησον καὶ εἰς τὰς νήσους. — Ἰδίως δὲ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἰταλίας καὶ ὅλη ἡ νῆσος τῆς Σικελίας, ἔνθα εὑρίσκοντο ἀνέκαθεν διάφοροι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι καὶ ἐπίσημοι πόλεις. Πολυβ. Τανῦν Ἑλλὰς ἢ Γραικία, Graecia, συνιστῶσα τὸ νέον Ἑλληνικὸν βασίλειον, περιλαμβάνον ὅλην τὴν πάλαι μεσαίαν Ἑλλάδα, τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους, οὖσα διῃρημένη εἰς δέκα Νομοὺς ἢ κύκλους καὶ εἰς 42 μικροτέρας ἐπαρχίας.

Ἑλλάς, άδος, ὁ· ποιητ. = Ἑλληνικός, Αἰσχύλ. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστ. προσυπακ. γυνή, ἀντὶ ἡ Ἑλληνίς, Εὐριπ.

Ἑλλάς, ἡ. Θηλκ. κύρ. ὄνομ. Μήτηρ τοῦ Γοργίωνος ἐξ Ἐρετρίας, Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 8, 8.

Ἕλλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, ἥτις καταδιωκομένη ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτῆς Ἰνοῦς, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Φρίξου· διαβαίνουσα δὲ τὴν θάλασσαν καθημένη ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κολχίδα, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη εἰς ἐκεῖνο τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς ὀνομάζεται ἄχρι τοῦ νῦν Ἑλλήσποντος μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἄλλως Δαρδανέλλια. Ἀπολλδρ. α', 9, 1. Διοδρ. Σικ. δ', 48. ὁ τάφος αὐτῆς εὑρίσκετο εἰς τὴν Πακτύαν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, Ἕλλης τάφος καλούμενος, Ἡρόδτ. 7, 58.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Hellen. Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύονος καὶ πατὴρ τοῦ Δώρου, Ξούθου καὶ Αἰόλου· διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθίας, ὠνόμασεν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους τούτου Ἕλληνας· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσαν οἱ υἱοί του ἐνταῦθα, κυριεύσαντες καὶ ἄλλα μέρη τῆς Θεσσαλίας, οἱ δὲ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰσῆλθον ὕστερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύσαντες τὸ πλεῖστον μέρος αὐ-

τὴν. Ἡρόδτ. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. Πινδ. Πυθ. 4, 2, 5, 3. — 2) Υἱὸς τοῦ Φθίου καὶ τῆς Χρυσίππης, ὅστις κατὰ Στέφ. Βυζ. λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἑλλάδα ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἕλλην, ηνος, ὁ· πληθ. Ἕλληνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας καὶ νῦν Ἑλλάδος. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχιόθεν λαός τις τῆς Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἠπείρου διὰ τὸν αὐτόθι συμβάντα κατακλυσμὸν, κατῴκησε περὶ τὸ ὄρος Παρνασσὸν καὶ Φωκίδα, ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν Ἕλληνες ἰδίως ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος οἱ ἐν Φθίᾳ οἰκοῦντες· μετὰ καιρὸν κατεστάθη τὸ ὄνομα τοῦτο κοινὸν δι' ὅλους τοὺς ἐν τῇ ἰδίως Ἑλλάδι καὶ Πελοποννήσῳ λαούς· διῃροῦντο δὲ οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος εἰς τέσσαρας μεγάλας φυλὰς ἢ γένη, εἰς Αἰολεῖς, Δωριεῖς, Ἴωνας καὶ Ἀχαιοὺς, κληθέντας οὕτως ἀπὸ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ἕλληνος, τὸν Αἴολον καὶ Δῶρον, καὶ ἀπὸ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ξούθου καὶ ἐγγόνους τοῦ Ἕλληνος, τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν· τούτων οἱ μὲν Αἰολεῖς κατοικοῦντες τὸ πρῶτον τὴν Θεσσαλίαν, ἐξετάθησαν ἕως τῆς Πελοποννήσου κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν Ἦλιδα καὶ Ἀρκαδίαν, οἱ δὲ Δωριεῖς εἰσβαλόντες ἀργότερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κατῴκησαν καὶ οὗτοι τὴν Ἀργολίδα, Σπάρτην, Μεσσηνίαν καὶ Κόρινθον, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ἀποκατεστήθησαν περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτῶν τὴν αὐτόθι χώραν Ἀχαΐαν, εἰς δὲ τὴν χώραν τῆς Ἀττικῆς διέμειναν οἱ Ἴωνες, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον καταφύγει, διωχθέντες πρότερον ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν· τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἰδίως Ἑλλάδος ἕως τῆς Θεσσαλίας κατείχετο ὡς ἐπὶ πολὺ ἀπὸ Αἰολικὰς φυλὰς, αἵτινες συνήθως ὡμίλουν τὴν λεγομένην Αἰολικὴν διάλεκτον. Ὡσαύτως καὶ οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ Ἰονίου πελάγους ἔχοντες τὴν ἀρχήν των ἐκ τῶν φυλῶν τούτων καὶ ὁμιλοῦντες τὰς αὐτὰς διαλέκτους μὲ τοὺς ἐν τῇ στερεᾷ Ἑλλάδι λαοὺς, ἐλέγοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ κοινὸν ὄνομα Ἕλληνες. Ὁμ. Ἰλ. Β, 684. Ἡρόδτ. Θουκυδ. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. — 2) ὡς ἐπίθτ. ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός, Πινδ. καὶ Θηλ. = Ἑλληνίς, Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 495. Λουκ.

Ἑλληνικός, ή, όν. Τῶν Ἑλλήνων, εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀνήκων, Ἡρόδτ. Εὐρπ.

Ἑλλήνιος, ία, ιον, = Ἑλληνικός, Ἡρόδτ.

Ἑλληνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἑλλάδος οὖσα, ἢ ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνήκουσα· καὶ οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἑλλάδος, Εὐρπ.

Ἑλλήσποντος, ὁ. Πόντος τῆς Ἕλλης· οὕτως ὠνομάσθη τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, τὸ νῦν συνήθ. στενὸν τῶν Δαρδανελλίων λεγόμενον, ἀπὸ τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἥτις ἔπεσεν ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ καὶ ἐπνίγη, ὅτε ἔφευγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Φρίξου εἰς τὴν Κολχίδα. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 845. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. ἐπὶ τοῦ στενοῦ τούτου ἔστησε μίαν γέφυραν ὁ Ξέρξης βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὅτε διεβίβαζε τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, Ἡρόδτ. — 2) Ἡ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον χώρα, ὅθεν, Ἑλλησπόντιος, ία, ιον, τοῦ Ἑλλησπόντου ἢ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἀνήκων, καὶ, οἱ Ἑλλησπόντιοι, οἱ πέριξ τοῦ Ἑλλησπόντου κατοικοῦντες, Ἡρόδτ. 4, 89. — Ἑλλησποντιακός, ή, όν, τοῦ Ἑλλησπόντου, αἱ Ἑλλησποντιακαὶ πόλεις, αἱ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κείμεναι πόλεις, Ξενφ. Ἀναβ. ϛ'.

Ἑλλοί, = Σελλοί, Πινδ.

Ἑλλόμενον, τό. Λιμήν τις ἐπὶ τῆς νήσου Λευκάδος, τανῦν Κλίμενος, Θουκυδ. γ', 94, κατὰ Πάππον, ἔνθα πρότερον Ἑλλόμενον ἔκειτο.

Ἑλλοπία, ἡ. Μικρά τις χώρα κειμένη ἀρκτικῶς τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Κηναίου ἀκρωτηρίου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἔλλοπος υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, ὅστις, ὡς λέγεται, ἔκτισεν ἐνταῦθα καὶ μίαν πόλιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα· ἡ Ἑλλοπίη μοίρη, παρ' Ἡρόδτ. 8, 23. Στράβ. Τροπικ. δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν Ἑλλοπία καὶ ὅλη ἡ νῆσος Εὔβοια, Στράβ. — 2) Χώρα τῆς Ἠπείρου πλησίον τῆς Δωδώνης, Ἡσ. Λείψ. 39. ἡ γραφ. Ἑλλοπία παρὰ Στράβ. ἐστιν ἡμαρτημ.

Ἑλλοπιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλοπίας ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, καὶ τροπικ. = Εὐβοεύς, Καλλμ. εἰς Δηλ. 20.

Ἔλλοψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλλοπία χώρα, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Ἑλλωτίς, ιος, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Εὐρώπης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἔνθα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἡ ἑορτὴ Ἑλλώτια λεγομένη. Ἡσύχ.

Ἑλμαντική, ἡ. Πόλις τῆς Λουσιτανίας (Πορτουγαλίας), ταὐτὸν τῷ Σαλμαντική, ὅπερ ὅρα, Πολύβ.

Ἕλος, ους, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακεδαίμονος κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, ἥτις, ὡς λέγεται, ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἕλειου υἱοῦ τοῦ Περσέως, ἢ κατ' ἄλλους ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὰ πολλὰ περὶ ταύτην ἕλη καὶ βαλτώδη μέρη, Ὁμ. Ἰλ. Β, 584. Θουκ. Ἡ πόλις αὕτη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, κατήντησεν εἰς κώμην μικράν, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἔγειναν δοῦλοι τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Λακεδαιμονίων, περιποιούμενοι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν. — ὅθεν, Ἕλοι καὶ Εἵλωτες, οἱ κάτοικ. τοῦ Ἕλους, ἴδε Εἵλωτες. — 2) Κώμη ἢ χώρα μικρὰ τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ περὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 594. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἄγνωστος. — 3) Πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἀπολλδ. β', 4, 7.

Ἑλουήττιοι, οἱ, Helvetii. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ἀραρίου, Ῥήνου, καὶ Ῥοδάνου ποταμῶν, τῶν Ἄλπεων καὶ τῆς λίμνης Λεμάνης, Στράβ. δ'. Πτολ. β', 9, 11. κατὰ Ἰούλ. Καισ. ἦσαν οὗτοι διῃρημένοι εἰς 12 πόλεις, συνιστῶντες ὅλοι ὁμοῦ περίπου 263,000 ψυχάς, εἰς ἄκρον ἀνδρεῖοι καὶ πολεμικοί, τανῦν Ἐλβετοί.

Ἑλουοί, οἱ, Helvii. Μικρός τις λαὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδανὸν ποταμόν, Στράβ.

Ἐλπήνωρ, ορος, ὁ, κλητ. Ἐλπῆνορ. Σύντροφος τοῦ Ὀδυσσέως μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς χοῖρον, Ὁμρ. Ὀδ. Κ, 552. ὕστερον δὲ πεσὼν ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ παλατίου αὐτῆς καὶ συντριφθεὶς ἀπέθανεν, Ὁμ. Ὀδ. αὐτόθι.

Ἐλπίας, ου, ὁ. Γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦν δοῦλος ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, Δημ.

Ἔλυμα, τά. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας, πρωτεύουσα τῆς Ἐλιμειώτιδος χώρας, Πτολ. κατά τινας ἡ νῦν Ἀρναοὺτ-Βελιγράδ.

Ἐλυμαΐς, ΐδος, ἡ, Elymais. Χώρα τῆς Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ἡ Ἐλάμ τῆς θείας Γραφῆς, τανῦν Λουριστάν, Πολύβ. — 2) Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, ἥτις καὶ Ἐλυμαΐτις, ιδος, ἐλέγετο, Στράβ. — ὅθεν Ἐλυμαῖος, αία, αῖον, τῆς Ἐλυμαΐδος, ἡ Ἐλυμαΐα, = Ἐλυμαΐς, καὶ Ἐλυμαῖοι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἐλυμειῶτις, ιδος, ἡ, = Ἐλιμειῶτις. Ἀρριαν.

Ἐλυμία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Ξενφ. Ἑλλ. ϛ', 5, 13.

Ἔλυμοι, οἱ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων λαῶν τῆς νήσου Σικελίας, κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Ἔρυξ καὶ Ἔγεσταν· κατά τινας μὲν ὑπῆρχον οὗτοι ἀρχαιότεροι τῶν Τρώων ἄποικοι, κατ' ἄλλους δὲ καὶ κατὰ Οὐίργ. καταγόμενοι ἐκ τῶν Τρώων, Θουκ. ϛ', 2. Ἀπολλδ.

Ἔλυμος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν Τρώων, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Ἀκέστου, Διον. Ἁλ. α', 52. κατὰ Στράβ. ἦν οὗτος εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Αἰνείου.

Ἔλυρος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης, Παυσ.

Ἔλωρος, ὁ, Elorus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, τανῦν Atellari ἢ Abisso. Ἡρόδτ. Θουκ. — 2) Ἔλωρος, ἡ, πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, τανῦν Coretina, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐλωρῖνος, ίνη, ῖνον, τῆς Ἐλώρου, ἡ Ἐλωρίνη ὁδός, οὕτως ἐκαλεῖτο μία ὁδὸς ἐν Σικελίᾳ φέρουσα ἀπὸ τοῦ Παχύνου ἀκρωτηρίου πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐλώρου ποταμοῦ, Θουκ. ϛ', 66. ὅτι δὲ καὶ Ἕλωρος, Helorus εὕρηται ἐν ἀρχαίαις ἐκδόσεσι.

Ἐμβαδίων, ωνος, ὁ. Ὀνμ. κύρ. ἀνδρός τινος πένητος, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 631. ἀντὶ ἐμβάδ' ἔχων.

Ἐμβάσιος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπρόσφερον θυσίαν ἐπὶ τοῦ παραλίου, ὅτε ἔμελλον νὰ ἀποπλεύσωσι διά τινα τόπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 359.

Ἔμβατον, τό. Ὁ μεταξὺ τῆς νήσου Χίου καὶ τῶν Ἐρυθρῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πορθμὸς τῆς θαλάσσης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἔμβατα ἐλέγετο, Θουκ. γ', 29. 32. Στέφ. Βυζ.

Ἐμβόλιμα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀρριαν. Ἀναβ. δ', 18.

Ἔμεσα καὶ Ἔμεσος, ἡ, ὅτι δὲ Ἔμισα. Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ Ἡλιογαβάλου ἢ τοῦ Ἡλίου παρὰ τοῖς Φοίνιξι, τανῦν, Χίμς, Πτολ. ιβ', 15. Ἡρωδιαν. ὅθεν, Ἐμεσηνός, ὁ κάτοικ.

Ἐμμενίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου, ὅστις φονεύσας τὸν Φάλαριν τύραννον τοῦ Ἀκράγαντος ἐν Σικελίᾳ, διέμεινεν αὐτόθι ἡγεμών, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἐμμενίδαι, Πινδ. Ὀλ. 3, 68. Πυθ. 6, 5.

Ἐμπεδίας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ἐμπεδοκλῆς, έους, ὁ. Περίφημος Πυθαγορικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου· μιμούμενος καθ' ὅλα τὸν βίον καὶ τὰ δόγματα τῆς Πυθαγορείου φιλοσοφίας, ἦν πρὸ πάντων ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν τυράννων καὶ πάσης δεσποτικῆς ἀρχῆς, δι' ὃ καὶ οἱ συμπολῖται αὐτοῦ Ἀκραγαντῖνοι ἐπρόσφεραν εἰς αὐτὸν τὸ στέμμα τῆς βασιλείας, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἀπέβαλε, καταργήσας ὅλως δι' ὅλου πᾶσαν Ἀριστοκρατικὴν δύναμιν καὶ ἐπιρροήν, καὶ ἀποκαταστήσας τὴν Δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ὅσα ὁ Ἐμπεδοκλῆς συνέγραψεν, ἦσαν εἰς ποιητικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέβαλε πρὸ πάντων τῶν ἄλλων φιλοσόφων μιμηθεὶς ἐξαιρέτ. τὸ πνεῦμα τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ποιημάτων σῴζονται μόνον λείψανά τινα ἐκ τοῦ περὶ φύσεως τῶν ὄντων βιβλίου των.

Ἐμπορεῖα, τά, Emporia. Πιθαν. = Βυζάκιον ἐν Ἀφρικῇ, ἡ μικρά τις χώρα ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς ἀπέναντι τῆς Ἱσπανίας, Πολύβ.

Ἐμπορεῖον καὶ Ἐμπόριον, τό, Emporiae. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν ἢ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Φωκαέων, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἰλοδιανοῦ (Λε-

ῥρεγύτου ποταμοῦ), τανῦν, Castello d'Ampurias., Πολυβ. — ὅθεν, Ἐμπορίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἐμπόριον, τό, = Ἐμπορεῖον, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἐμπόριον Βαρβαρικόν. Λιμὴν τῆς Ἰνδίας, τὸν ὁποῖον σχηματίζει ἓν ἐκ τῶν στομίων τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, Ἀῤῥιαν. περιπλ. — 3) Λιμήν τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρυττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Ἔμπουσα, ἡ. Τέρας καταχθόνιον, φόβητρον τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον παριστάνετο συνήθ. βεβαμμένον μὲ αἷμα, ἔχον μόνον ἕνα πόδα, καὶ μεταβαλλόμενον εἰς διαφόρους μορφάς· ἐλέγετο δὲ ὅτι ἐπέμπετο ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ νὰ φοβήσῃ τοὺς ὁδοιποροῦντας, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 295. καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1049. — 2) Ἀσελγής τις ἑταίρα, Δημοσθ. Στεφ.

Ἐναίσιμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὀβίδ. μεταμ. 8, 362.

Ἐναρέτη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Δηϊμάχου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου, Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

Ἐναρήφορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐν Σπάρτῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. ἡ γραφ. Ἐνάρσφορος (ἐναφόρος) ἐστὶ μᾶλλον ἡμαρτημ.

Ἐνδαΐς, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Ἐνδηΐς, Πίνδ.

Ἐνδηΐς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, γυνὴ τοῦ Αἰακοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, τοὺς ὁποίους αὕτη κατέπεισε νὰ φονεύσωσι τὸν Φῶκον ἕτερον υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ψαμάθης, Ἀπολλόδ. γ', 2, 6. Παυσ. β', 29. Πίνδ. Νέμ. 5, 21.

Ἔνδιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων φίλος καὶ ξένος τοῦ Ἀλκιβιάδου, Θουκ. η', 6.

Ἔνδοιος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου, Παυσ.

Ἐνδυμίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ἀεθλίου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλύκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἤλιδα τῆς Πελοποννήσου, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα λέγεται ὅτι ἠγάπησεν ἡ Σελήνη· ὢν δὲ εἰς ἄκρον δίκαιος, ἠγαπήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ Διός, ὥστε οὗτος ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀθανασίαν καὶ ἕνα διηνεκῆ ὕπνον, κατ' ἄλλους δέ, ἐλθὼν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἥραν, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς παντοτεινὸν ὕπνον. Ἀπολλόδ. α', 7, 6. Παυσ. Κατά τινα δὲ μεταγενεστέραν διήγησιν διέτριβεν ὁ Ἐνδυμίων εἰς τὴν Καρίαν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου, ὅπου εὑροῦσα αὐτὸν ἡ Σελήνη κοιμώμενον μέσα εἰς ἓν σπήλαιον, ἠράσθη εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἄφησε νὰ κοιμᾶται αἰωνίως, Θεόκρ. Εἰδ. γ', 50. Λουκ. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀστεροδίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Παίονα, Ἔπεια καὶ Αἰτωλόν, Παυσ. ε', 1.

Ἐνετοί, οἱ, Heneti. Ἔθνος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Παρθένιον ποταμόν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 851. οὗτοι λέγονται ὅτι ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀντήνορος καὶ κατῴκησαν εἰς τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἐνετοί, παρὰ Στράβ. — 2) — Veneti. Ἔθνος τῆς ἄνω Ἰταλίας, τὸ ὁποῖον κατά τινας μὲν ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγόνων, κατὰ δὲ Ἡρόδτ. 1, 169 ὑπῆρχεν ἔθνος Ἰλλυρικόν, ὅπερ καὶ πιθανοτρ. ὁ δὲ Στράβ. λέγει τοὺς Ἐνετοὺς τούτους ἔθνος Γαλλικόν. — ὅθεν Ἐνετικός, ή, όν, τῶν Ἐνετῶν, ἡ Ἐνετική, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀρίστους ἵππους, Στράβ. (ψιλοῦμ. εὕρηται παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρόδτ. δασυνμ. παρ' Εὐρ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Οὐενετοί, Πολύβ.

Ἐνετός, ή, όν, = Ἐνετικός, ὅθεν, πῶλοι Ἐνετοί, Εὐριπ. Ἱππολ. 230. Οἱ ἵπποι οὗτοι ἦσαν περίφημοι τὸ πάλαι, τοὺς ὁποίους ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀναφέρει κατ' ἀντιχρονισμόν τινα, ἢ ὡς ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγονικῶν ἵππων καταγομένους, ἴδε Στράβ. ε', 1, 4.

Ἐνιῆνες, οἱ, = Αἰνιᾶνες, ὅπερ ἴδε.

Ἐνικεύς, έως, ὁ. Ὀλυμπιονίκης τις ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ἐν Ὀλ. 10, 86.

Ἐνιπεύς, έως, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανόν, τανῦν Καρίσσα, Ἡρόδοτ. 7, 129. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σαλμώνης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, τανῦν Ἐνιπέας. Στράβ. εἰς τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὁ Ποσειδῶν, ὅτε ἐγέννησεν ἐκ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως τὸν Νηλέα καὶ Πελίαν, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 238.

Ἐνιπώ, οῦς, ἡ. Δούλη τις, μήτηρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ι', 13.

Ἐνίσπη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἐπί τινος ὄρους. Ὁμ. Ἰλ. Β, 606.

Ἔννα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Σικελίας κειμένη μεσογείως, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος, εἰς ταύτην λέγεται ὅτι συνέβη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, τανῦν, Castro Giovanne. Καλλμ. Πολύβ. — ὅθεν, Ἐνναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἐννεάκρουνος, ἡ. Πηγή τις περίφημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο δι' ἐννέα κρουνῶν εἰς τὴν πόλιν ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Καλιῤῥόη, Ἡρόδτ. 6, 157. Θουκ.

Ἐννέα Ὁδοί, αἱ. Τόπος τῆς Θρᾴκης, ἔνθα ὕστερον ἔκειτο ἡ πόλις Ἀμφίπολις, Ἡρόδ. 7, 114.

Ἔννομος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν σύμμαχος τῶν Τρώων, μέγας οἰωνοσκόπος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 122.

Ἐνοδία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης καὶ Περσεφόνης, μὲ τὸ νὰ διατρίβον, ὡς ἐλογίζετο, συνήθ. εἰς τὰς τριόδους, Εὐρπ. Ἑλλ. 570. Λουκ.

Ἐνοδίας, ου, ὁ, ἴδε Ἐνόδιος.

Ἐνόδιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς φύλακος τῶν ὁδῶν, Ἡσύχ.

Ἐνόπη, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἑπτὰ πόλεων, τὰς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 15. ἡ αὐτὴ καὶ Γηρήνεια καλουμένη, Στράβ.

Ἐνοσίδας, καὶ Ἐννοσίδας, α, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κινοῦντος καὶ σείοντος τὴν Γῆν, Πίνδ.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, = Ἐνοσίδας, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 751.

Ἔνουδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, Παυσ.

Ἐντεδίκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μενιππίδην, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἔντελλα, ἡ. Πόλις μεσόγαιος τῆς Σικελίας κειμένη τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Κριμισσοῦ ποταμοῦ, τανῦν Entella, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐντελλῖνοι, οἱ κάτοικ.

Ἔντιμος, ὁ. Κρής, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν, Θουκ. ς', 4.

Ἐνυάλιος, ὁ (ᾱ). Ἐπίκ. τοῦ Ἄρεος ἀπὸ τῆς Ἐνυοῦς, ἥτις κατά τινας ἐνομίζετο μήτηρ αὐτοῦ, Ὁμ. Κατὰ δὲ Διον. Ἁλ. ἦν ὁ Ἐνυάλιος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἐνυοῦς. — 2) Τόπος τις πλησίον τῶν Μεγάρων, Θουκ. δ', 67. ἔνθα ὁ Ποκ. τὸ Ἐνυάλιον, προτιμ. ναός, ἀναγινώσκει.

Ἐνυεύς, ῆος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Σκύρου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς κατέκτησεν, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 668.

Ἐνυώ, οῦς, ἡ (ἐκ τοῦ ἐνύω, φονεύω). Θεὰ τοῦ πολέμου, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις Bellona καλουμένη, σύντροφος τοῦ Ἄρεος εἰς τὰς μάχας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 592. — 2) Μία τῶν Γραιῶν, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 275. Ἀπολλδ.

Ἐξάδιος, ὁ (-υυυ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Λαπιθῶν, φονεύσας τὸν Κένταυρον Γρυναῖον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 180. Ὁμ. Ἰλ. Α, 264.

Ἐξαίνετος, ὁ. Εἷς τῶν Ὀλυμπιονικῶν νικήσας σταδίῳ τῇ 91. Ὀλ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β'. 8.

Ἐξαμπαῖος, ὁ. Πηγή τις ἐν Σκυθίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀλαζόνων, ἐκβάλλουσα εἰς τὸν Ὕπανιν (Βόγα) ποταμὸν· ταύτης τὸ ὕδωρ ἦτο πικρὸν καὶ ἀηδές, ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἱραὶ Ὁδοί. Ἡροδτ. 4, 52.

Ἑξάπολις, εως, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Δωριέων, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἓξ Δωρικὰς πόλεις, τὴν Λίνδον, Ἰάλυσσον, Κάμιρον, Κῶ, Κνίδον καὶ Ἁλικαρνασσόν, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Πεντάπολις ἐξαιρεθείσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἐκ τῶν λοιπῶν πόλεων, Ἡρόδτ. 1. 144.

Ἔξαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενφ.

Ἐξηκεστίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις ἐκ Καρίας, ὅστις ὢν πρότερον δοῦλος, ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ τὸν βαθμὸν Ἀθηναίου πολίτου, Ἀριστφ. Ὀρ. 767.

Ἐξήκεστος, ὁ. Συρακούσιός τις, παρὰ Θουκ. — 2) Ἰατρός τις ἀλλογενὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις πιθαν. ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὸ ἑξάκεστις ἤτοι ἴασις. Δημ. Παραπρ.

Ἐξόλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρύθραν, Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Ἐορδαία, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας κειμένη βορειοδυτικῶς, Πολυβ. Στράβ. ὅθεν, Ἐορδαϊκός, ή, όν, τῆς Ἐορδαίας, ὁ Ἐορδαϊκὸς ποταμός, πιθαν. = Ἄψος. Ἀῤῥιαν. Ἀνβ. α', 5, 9.

Ἐορδία, ἡ, = Ἐορδαία, Θουκ. β', 99.

Ἐορδοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας, κατοικοῦν ἐν τῇ Ἐορδαίᾳ χώρᾳ, Ἡρόδ. Θουκ.

Ἐπακρία, ἡ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κέκροπος, ὅθεν, Ἐπακριεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἐπάκριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς τὸ Ἀκραῖος.

Ἐπακταῖος, ὁ (ἀκτή). Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τοῖς Σαμίοις.

Ἐπάκτιος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Ἄκτιος, Ὀρφ. Ἀργ. 1259.

Ἐπάλτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 415.

Ἐπαμεινώνδας, καὶ Ἐπαμινώνδας, ου, ὁ Περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων καὶ σοφωτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Πολύμνιδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καφισία, γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας εἰς ἐνδεῆ καὶ εὐτελῆ κατάστασιν· προσκαληθεὶς δὲ ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας εἰς τινα Πυθαγόρειον φιλόσοφον Λύσιν καλούμενον, ἐμόρφωσε τὴν ψυχήν του καὶ ἐπλούτισε τὸ πνεῦμά του μ' ὅλας ἐκείνας τὰς ὑψηλὰς ἰδέας καὶ ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα ἔμελλον ποτὲ νὰ ἀναδείξωσιν αὐτὸν θερμὸν ὑπερασπιστὴν τῆς ἐλευθερίας καὶ δόξης τῶν Θηβαίων, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι μετὰ ταῦτα ἔφθασαν· σταλεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Σπάρτην ὡς πρέσβυς τῶν Θηβαίων διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν προβληθεῖσαν εἰρήνην μετὰ τῆς πατρίδος του, ἔδειξεν εἰς τὴν αὐτόθι συνέλευσιν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων μεγάλην ῥητορείαν πνέουσαν ὑπέροχα αἰσθήματα πατριωτισμοῦ καὶ ἐλευθερίας· μετὰ ταῦτα δὲ διορισθεὶς στρατηγὸς 6,000 Θηβαίων ἐναντίον διπλασίου στρατεύματος Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἤθελον νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Βοιωτίαν,

καὶ ἀπαντήσας αὐτοὺς εἰς τὰ Λεῦκτρα, ἐνικήσε τὴν περίφημον ἐκείνην μάχην 371 πρὸ Χρ. εἰς τὴν ὁποίαν νικηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται, ἔχασαν τὸν βασιλέα αὐτῶν Κλεόμβροτον καὶ 4,000 ἄνδρας καὶ ἥτις ἐπέφερε τὴν μεγαλητέραν δόξαν εἰς τὰς Θήβας· μετὰ δύο χρόνους ἐκλέχθη ὁ Ἐπαμεινώνδας Βοιωτάρχος μετὰ τοῦ Πελοπίδα, με τὸν ὁποῖον εἰσβαλὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπεσπάστησε πολλὰς πόλεις συμμάχους, πρότερον οὔσας τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπανέφερε τοὺς πρὸ πολλῶν χρόνων διωχθέντας ἐκ τῆς πατρίδος των Μεσσηνίους, ἀποκαταστήσας ἐκ νέου τὰς πόλεις των καὶ τελευταῖον ἐπαρρησιάσθη μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ πρὸ τῆς ἰδίας πόλεως Σπάρτης, τὴν ὁποίαν ὑπερασπίσθη γενναίως ὁ τότε Βασιλεὺς Ἀγησίλαος. Ὅτε δὲ ἡ Σπάρτη συμμαχήσασα μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπεφάσισε νὰ ταπεινώσῃ ὅλως διόλου τὴν ἤδη αὐξανομένην ὑπεροχὴν τῶν Θηβῶν, ἐκστρατεύσας ἐκ νέου ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς στρατεύματος 33,000 ἀνδρῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐπήντησεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ὅλην ὁμοῦ ἡνωμένην τὴν ἐχθρικὴν δύναμιν τῶν συμμάχων· ἐντοῦθα συγκροτήσας περὶ τὴν πόλιν Μαντίνειαν μίαν φοβερὰν μάχην, ἔτρεψε τὴν φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων εἰς φυγήν, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐδίωκεν αὐτὴν μὲ μέγαν φόνον τῶν ἐχθρῶν, πληγωθεὶς ἀπὸ ἓν θανατηφόρον βέλος, ἀπέθανεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ νίκης τὸ 362 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔλαβον οἱ Θηβαῖοι μετὰ μίαν σφοδρὰν καὶ αἱματηρὰν μάχην, τὴν ὁποίαν ἐβιάσθησαν νὰ ὑπομείνωσιν ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν. Ξενοφ. Ἑλ. Πλούτ Πελ. ἡ γραφ. Ἐπαμεινώνδας φαίνεται ὀρθογρ. παρὰ Στραβ. καὶ Ἀρριαν.

Ἔπαρδος, ὁ Ποταμὸς τῆς Μηδίας ῥέων πλησίον τῆς χώρας τῶν Μάρδων, Ἀρριαν. Ἀνάβ. δ', 12.

Ἐπάριτοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν πλήθει ἡ ἀριθμὸς ἐκλελεγμένων πολεμιστῶν ἐκ τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Ἀρκαδίας, Ξενοφ. Ἑλ. ζ', 4, 33.

Ἔπαφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, τὸν ὁποῖον αὕτη, περιπλανηθεῖσα πρότερον ἱκανὸν χρόνον, ἐγέννησε ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἀφ' οὗ ἀπανέλαβεν αὖθις τὴν ἀνθρώπινον μορφήν της. Γενόμενος δὲ ὁ Ἔπαφος, ὡς λέγεται, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Μέμφιν θυγατέρα τοῦ Νείλου, κτίσας τὴν περίφημον πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του Μέμφιν· ἐγέννησε δὲ μετ' αὐτῆς μίαν θυγατέρα τὴν Λιβύην, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀφρικῇ χώρα Λιβύη. Ἀπολλόδ. β', 1, 3. καθ' Ἡρόδτ. ὑπῆρχεν ὁ Ἔπαφος οὗτος ὁ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις Ἆπις καλούμενος. παρβλ. Αἰσχύλ. Προμ. 857.

Ἐπειγεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγακλέους, Μυρμιδὼν τὸ γένος, ὅστις πράξας φόνον τινὰ καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα ἐν Φθίᾳ, ἦλθεν ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας Ὁμ. Ἰλ. Π. 570.

Ἐπειοί, οἱ. Οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἀρχαιότεροι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἀπὸ τοῦ Ἐπειοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 619.

Ἐπειός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὅστις διεδέχθη τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ἤλιδος, Παυσ. ε', 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Πανοπέως, ἔμπειρος εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ τεκτονικὴν εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ὅστις διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν τὸν δούρειον ἵππον, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 664. Ὀδ. Θ, 493. Παυσ. β', 29. κατὰ Στησίχ ἦν ὁ Ἐπειὸς ἁπλοῦς τις ὑπηρέτης καὶ ὑδροφόρος τῶν Ἀτρειδῶν εἰς τὸ ἐν Τροίᾳ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον.

Ἐπευφρατίδιος, ὁ. Ὁ πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἢ περὶ τὸν Εὐφράτην κατοικῶν, Λουκ.

Ἐπήρατος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων, Ξενοφ.

Ἐπήριτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀφείδαντος βασιλέως τῆς Ἀλύβαντος, τὸ ὁποῖον ὄνομα ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 306.

Ἐπιάλτης, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἐφιάλτης.

Ἐπιγένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντιφῶντος, Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. Πλούτ. — 2) Ὄνομ. Νεανίου τινὸς ἐν Ἀθήναις Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 962.

Ἐπίγονος, ὁ. Μαλθακός τις καὶ ἡδυπαθὴς Ἀθηναῖος ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 167. — 2) πληθ. Οἱ Ἐπίγονοι, οὕτως ὠνομάζοντο οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ περιφήμων Ἡρώων, οἵτινες ἀπέθανον εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, Ἀπολλόδ. γ', 7, 2. Παυσ. θ', 5, 9. Ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ Ἐπίγονοι, ὁ Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος υἱοὶ τοῦ Ἀμφιαράου, ὁ Αἰγιαλεὺς υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Πρόμαχος υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, ὁ Σθένελος υἱὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Θέρσανδρος υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ ὁ Εὐρύαλος, υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, Ἀπολλόδ. οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἐκστρατεύσαντες μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον, ἐκυρίευσαν κατὰ κράτος τὰς Θήβας. Πινδ. Στρβ. Ἡρόδτ 5, 61.

Ἐπιδάμνιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ θεράποντος τῆς Ἀφροδίτης, τὰς ὁποίας αὐτὴ μετεχειρίζετο εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος ἔρωτά της, Πτολ Ἡφαιστ.

Ἐπίδαμνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ὕστερον Δυρράχιον κληθεῖσα, ὅπερ ἦτο τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς Ὄνομα ἐνομίζετο παρὰ Ῥωμαίοις ὡς κακόφατον, Ἡρόδτ. — ὅθεν Ἐπιδάμνιος, ία, ιον· τῆς Ἐπιδάμνου, καί, Ἐπιδάμνιοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἐπιδάμνου, Ἡρόδτ.

Ἐπίδαος, ὁ. ἴδε Ἐπίλαος.

Ἐπιδαύριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐπιδαύρου, ἔνθα ἐλατρεύετο, Ὀβίδ.

Ἐπίδαυρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐπίδαυρος, Ἀπολλόδ. β', 1, 2. Παυσ. β', 26.

Ἐπίδαυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῆς νήσου Αἰγίνης· πλησίον τῆς πόλεως ταύτης, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀραχναίου, ἔκειτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος οἱ πάσχοντες διὰ ν' ἀναλάβωσιν ἐν αὐτῷ τὴν προτέραν ὑγείαν των, περὶ δὲ τὸν ναὸν εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν ἄλσος τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττον αὐστηρῶς ἀπὸ πάντα μολυσμόν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἀποικία τῶν Καρῶν ἐκ τῆς Ἀσίας, δι' ὃ καὶ Ἐπίκαρος ἐλέγετο, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνηργεῖτο τὸ πάλαι μέγα Ἐμπόριον. τανῦν Ἐπίδαυρος ἡ Πίδαυρος· παρ' Ὁμ Ἰλ. Β, 561. καίτοι, ὁ. Ἐπίδαυρος, ἄλλως δὲ ἀείποτε θηλ. Ἡρόδτ. 5, 86. Θουκ. — 2) Ἐπίδαυρος ἡ Λιμηρὰ (Λιμὴν)· πόλις Ἐπίσημος τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἔχουσα ἀξιόλογον λιμένα καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδαυρίων, Ἡρόδτ. Θουκ. δ', 56. τανῦν παλαιὰ Μονοβασία. — 3) Πόλις τῆς Δαλματίας, τανῦν Ragusa vecchia, Στράβ — ὅθεν Ἐπιρρ. Ἐπιδαυρόθεν, ἐξ Ἐπιδαύρου, Πινδ. — Ἐπιδαύριος, ία, ιον, τῆς Ἐπιδαύρου ἢ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον ἀνήκων, Θουκ. — Ἐπιδαύριοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἐπιδαύρου, Ἡρόδτ. καί, ἡ Ἐπιδαυρία, ἡ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον χώρα, Θουκ.

Ἐπιδήλιον, τό. Πόλις μικρὰ παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας, ἔχουσα τὸ πάλαι ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Στράβ. Παυσ. γ', 21.

Ἐπιδήλιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα Ναὸν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέα.

Ἐπιδώτης, ου, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Διός, ἔχοντος ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἴδιον ναὸν ἐν Μαντινείᾳ, Παυσ. η', 9. καὶ ἄλλοι θεοὶ ἐλατρεύοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, Παυσ. β', 27.

Ἐπιεικεία, ἡ. Ὄρος κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενοφ. Ἑλ. δ', 2.

Ἐπίζηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις ὅστις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, Ἡρόδτ.

Ἐπιθαλαμίτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Εὐβοίᾳ, Ἡσύχ.

Ἐπικάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 271. ἄλλως Ἰοκάστη, λεγομένη, ὅπερ ὅρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος, Ἀπολλόδ. α', 7, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἐπικέρδης, ους, ὁ. Ἀνήρ τις Κυρηναῖος, ὅστις ἔδωκε βοήθειαν εἰς τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους, Δημ. Λεπτ. σελ. 469.

Ἐπικλῆς, ῆος, ὁ. Λύκιος ἡγεμών, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἑταῖρος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 378. — 2) — γενικ. Ἐπικλέους, πατὴρ τοῦ Πρωτέου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θουκ.

Ἐπικνημίδιοι, ἴδε Λοκροί.

Ἐπικούριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν εἰς τὴν Βάσσαν κώμην τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔσωσε ποτὲ τοὺς Ἀρκάδας ἀπὸ ἕνα φθοροποιὸν λοιμόν, Παυσ. η', 41.

Ἐπίκουρος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων φιλοσόφων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καθιδρυτὴς τῆς λεγομένης Ἐπικουρίου αἱρέσεως, γεννηθεὶς εἰς τὴν Γαργηττὸν κώμην τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ πτωχῶν γονέων· ἡ μήτηρ αὐτοῦ Χαιρεστράτη ἐπηγγέλλετο τὴν μαντικὴν τέχνην διὰ τῆς ὁποίας ἔζη. Ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν νῆσον Σάμον, ἔμεινεν αὐτόθι ἕως εἰς τὸν 18 χρόνον τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεσκέφθη τὰ αὐτόθι διάφορα σχολεῖα τῆς Φιλοσοφίας, περὶ δὲ τὸν 32 χρόνον τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἐσύστησεν εἰς τὴν αὐτόθι πόλιν Μιτυλήνην ἴδιον σχολεῖον τῆς Φιλοσοφίας, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκε μέχρι τέλους τὴν φιλοσοφίαν του εἰς ἕνα μικρὸν κῆπον, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 72 χρόνων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον δόγμα τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου ἦν ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἡδέος, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἐστήριζε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀποφυγὴ παντὸς πόνου καὶ ἀλγηδόνος· μόνη δὲ ἡ αἴσθησις ὑπάρχει τὸ ἀληθὲς μέσον καὶ μέτρον πρὸς εὕρεσιν πάσης ἀληθείας. Ἔγραψεν ὁ Ἐπίκουρος διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα συνιστῶντα 300 περίπου βιβλία, τῶν ὁποίων ὅμως δυστυχῶς δὲν ἐσώθη κανέν, ἐκτὸς μόνον ὅσα ἀναφέρει ὁ Διογένης Λαέρτιος εἰς τὸν βίον τοῦ Φιλοσόφου τούτου. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Πάχητος, Θουκ. — ὅθεν, Ἐπικούρειος, α, ον, εἰς τὸν Ἐπίκουρον ἀνήκων ἢ ἐκ τοῦ Ἐπικούρου ὤν, Λουκ. καί, Ἐπικούρειοι, οἱ ὀπαδοὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου, Λουκ.

Ἐπικράτης, ους, ὁ (α). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐξορισθεὶς ὑπὸ

τῶν Ἀθηναίων διὰ μίαν αὐτοῦ πρεσβείαν, Δημ. Παραπρ. π Χαν. ὁ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. κωμῳδεῖ ἐν Ἐκκλ. 71. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος Κυρηβίων, Δημ. Παραπρ. — 3) Φίλος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, Πλάτ. — 4) Ποιητὴς Κωμικὸς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, Ἀμβρακιώτης τὴν πατρίδα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς γνωστή· σώζονται τούτου λείψανά τινα μόνον τῶν διαφόρων κωμῳδιῶν του.

Ἐπίκτητος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκός, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἱεράπολιν τῆς Φρυγίας, κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἐπαφροδίτου ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, ζῶν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Δομετιανοῦ, ἀπὸ ὅπου ἐξορισθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτόθι φιλοσόφων, ἦλθεν εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ὅπου ἐδίδαξε χρόνον τινὰ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν· ὕστερον δὲ ἐπανελθὼν αὖθις εἰς τὴν Ῥώμην, ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Φιλοσόφου τούτου ἓν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ὅμως νομίζεται ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του Ἀῤῥιανοῦ. Λουκ.

Ἐπικυδείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐπικύδους, ὁ Γλαῦκος, Ἡροδ. 6, 86.

Ἐπικύδης, ους, ὁ (ῡ). Συρακούσιος σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἀννίβα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψεν μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους πρέσβυν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συρακουσίων Ἱερώνυμον διὰ νὰ τὸν καταπείσῃ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τῆς Ῥώμης. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν πατὴρ τοῦ Γλαύκου, Ἡροδ. 6, 86.

Ἐπικυδίδας, ου, ὁ (ῐ). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. ε', 12. Ξενοφ.

Ἐπίλαϊς, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἐπίλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. α', 9, 9. (ἡ γραφ. Ἐπίδαος, ἐστὶν ἡμαρτημ.)

Ἐπιμαθεύς, Δωρ. ἀντὶ Ἐπιμηθεύς, Πινδ.

Ἐπιμένης, ους, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥιαν.

Ἐπιμενίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φαιστίου καὶ τῆς Νύμφης Βάλτης, ἢ κατ' ἄλλους Βλάστης, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κνωσσὸν πόλιν τῆς Κρήτης, π Χαν. σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, Πλούτ. περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Θεῶν εὔνοιαν, ζήσας ὡς λέγεται 150 ὁλοκλήρους χρόνους. Νέμων ποτὲ τὰ πρόβατα ἐπί τινος λειμῶνος τῆς νήσου Κρήτης καὶ πλανηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς ἓν σπήλαιον, ὅπου λέγεται ὅτι ἐκοιμήθη 52 χρόνους, ἐγερθεὶς δὲ καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρικήν του οἰκίαν, εὗρεν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ γέροντα ἤδη καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῶν τότε συμπολιτῶν του, ἐλογίσθη ὡς θεόπνευστος καὶ θεοφιλής, δι' ὃ καὶ ἐσυμβουλεύοντο αὐτὸν εἰς πᾶσαν κατεπείγουσαν περίστασιν, ἐκτιμῶντες τοὺς λόγους αὐτοῦ ὡς ἱεροὺς χρησμούς. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐπροσκάλεσαν αὐτὸν ποτὲ διὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν πόλιν των ἀπὸ μίαν ἐπισυμβᾶσαν λοιμώδη ἀσθένειαν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως. Πλάτ. Νομοθ. 642. Εἰς τοῦτον ἀπεδίδοντο διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔγραψε μετὰ τὴν ἔγερσιν ἐκ τοῦ πολυχρονίου ὕπνου του. Πλούτ. Παυσ. Στράβ. ι'. Διογ. Λαέρτ.

Ἐπιμηθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, Ἡσ. Θεογ. 503. καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθέως, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πανδώραν, ἥτις ἔφερεν εἰς αὐτὸν ὡς προῖκαν μίαν κιβωτόν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ κακὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ἐπιμηθεὺς τὴν Πύῤῥαν γυναῖκα τοῦ Δευκαλίωνος, Ἀπολλόδ. α', 7, 2. κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ ἄλλας δύω θυγατέρας τὴν Πρόφασιν καὶ Μεταμέλειαν, Πινδ. Πυθ. 5, 7.

Ἐπιμηλιάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ὡς καὶ αἱ Δρυάδες, Παυσ. η', 4.

Ἐπιμήλιος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ θεὸς οὗτος ἕνα βωμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Κορωνείας, Παυσ. θ', 34.

Ἐπιπολαί, αἱ. Τόπος ἀπότομος καὶ βραχώδης τῆς νήσου Σικελίας ἀρκτικῶς τῶν Συρακουσῶν, τὸν ὁποῖον ὕστερον περιτειχίσας ὁ τύραννος Διονύσιος, ἥνωσεν αὐτὸν μετὰ τῆς πόλεως· ἐν αὐτῷ εὑρίσκονται αἱ Λατομίαι εἰς τὰς ὁποίας ἐκλείοντο οἱ καταδικαζόμενοι, Θουκ. ς', 75.

Ἐπιπόλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τραχίωνος, ἥτις ἐνδεδυμένη μὲ ἀνδρικὰ φορέματα, ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Τροίαν, ἀλλ' ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους ἐλιθοβολήθη, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἐπιπυργιδία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰ Ἄβδηρα, ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν πύργων τῆς πόλεως, Ἡσύχ.

Ἐπισθένης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Πελταστῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως τῆς Θρᾴκης, Ξενοφ. — 2) Ὀλύνθιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἐπίστροφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης ἔγγονος τοῦ Ναυβόλου, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων 40 πλοῖα ἡγεμὼν τῶν Φωκέων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 516. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζώνων ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύβης σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 856. — 3) Υἱὸς τοῦ Εὐήνου, ἀδελφὸς τοῦ Μύνητος ἐκ Λυρνησσοῦ τῆς Κιλικίας, ὅστις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, ἐφονεύθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 692.

Ἐπίστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 692.

Ἐπιτάδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τῆς νήσου Σφακτηρίας, Θουκ. δ', 8.

Ἐπιτάλιον, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ (Τριφυλία) τανῦν Ζούγχιον· — ὅθεν, Ἐπιταλεύς, έως, ὁ οἰκήτωρ τοῦ Ἐπιταλίου, Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2.

Ἐπιτελίδας, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Τορώνῃ, Θουκ.

Ἐπιφάνεια, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι Χαμὸτ χώρας μεταξὺ τῶν ὀρέων Λιβάνου, Ἀντιλιβάνου καὶ Σενὶρ, κειμένη δυτικῶς τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, ἥτις καὶ νῦν φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα. Στέφ. Βυζ. — 2) πόλις τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας, πρότερον Οἰνιανδὸς καλουμένη, τανῦν δὲ Σουρφενδάρ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐπιφανεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ὑγῖν. — 2) Ἀθηναῖός τις, Δημ.

Ἐπίχαλκος, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, Θεόφρ.

Ἐπιχάρης, ους, ὁ (ᾰ). Σικυώνιος, ὀπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημ.

Ἐπίχαρμος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ἀκμάσας περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. ζῶν ἐν Συρακούσαις. Ἐνησχολήθη δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἐξόχως εἰς τὴν δραματοποιΐαν, τοῦ ὁποίου αἱ κωμῳδίαι ἐθαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τύποι ἀληθοῦς καὶ φιλοκάλου μιμήσεως· ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 97 χρόνων, Πλάτ. Θεαιτ. Ξενοφ.

Ἐπόκιλλος, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥιαν.

Ἔποχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἢ Εὐρυνόμης ἐξ Ἀρκαδίας, Ἀπολλόδ. θ', 2.

Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, οἱ. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἑπτὰ Ἥρωες τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον κατὰ τῶν Θηβαίων πόλεμον, θέλοντες ν' ἀποκαταστήσωσι τὸν Πολυνείκην υἱὸν τοῦ Οἰδίποδος εἰς τὸν αὐτόθι πατρικὸν θρόνον· ἦσαν δὲ οὗτοι, ὁ Ἱππομέδων, Τυδεύς, Παρθενοπαῖος, Πολυνείκης, Ἀμφιάραος, Καπανεὺς καὶ Ἄδραστος, οἱ δὲ κατ' αὐτῶν πολεμήσαντες ὑπὲρ τῶν Θηβαίων Ἥρωες ἦσαν, ὁ Ἐτεοκλῆς, Μελάνιππος, Πολυφόντης, Μεγαρεύς, Ὕπερβος, Ἄκτωρ καὶ Λασθένης. Μία σωθεῖσα τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἐπιγράφεται ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. Σοφ.

Ἑπτάπορος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20.

Ἐπύαξα, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Κιλίκων Συεννέσεως, ἥτις ἦλθεν πρὸς προϋπάντησιν τοῦ νεωτέρου Κύρου, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, Ξενοφ. Ἀν. α'.

Ἐπωπεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰόλου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐγένετο ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος· πολεμήσας δὲ μετὰ τοῦ Νυκτέως βασιλέως τῶν Θηβῶν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἥρπασεν, καὶ πληγωθεὶς βαρέως ἀπέθανε, Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. Κατὰ δὲ Παυσ. β', 1. ὑπῆρξεν ὁ Ἐπωπεὺς υἱὸς τοῦ Ἀλωέως.

Ἐπωπεύς, έως, ὁ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης, Epopos, Πλίν. Ἐπωμεὺς Στράβ.

Ἐραί, αἱ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τῶν Ἐρυθρῶν ἀπέναντι τῆς Χίου, Θουκ. η', 17. Στράβ.

Ἐράνα, ἡ. Κώμη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μεταξὺ Πύλου καὶ Κυπαρισσίας, αἰγιαλ. τανῦν παλαιὸς Νεβαρῖνος· κατά τινας δὲ ταὐτ. τῇ παρ' Ὁμ. Ἀρήνῃ. Στράβ.

Ἐρασίκλεια, ἡ. Γυνή τις Ἀθηναία, Λουκ.

Ἐρασινίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Ξενοφ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1196. — 2) Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Ἐρασῖνος, ὁ. Ἀργεῖος, εἷς τοῦ ὁποίου τὰς θυγατέρας ἦλθε καὶ κατέλυσεν ἡ Βριτόμαρτις, ὅτε ἔφθασεν ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὸ Ἄργος, Ἀντων. Λιβ. 40. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Λυσίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἐρασῖνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς λίμνης Στυμφαλίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ γίνεται ἄφαντος ὑπὸ τὴν γῆν ἐπί τι διάστημα, ὕστερον δὲ ἀναφαινόμενος πάλιν ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος χώρας καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Φρίξον ποταμόν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, τανῦν Κεφαλάρι, Ἡροδ. 6, 76. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1033. — 2) ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀχαϊκῆς πόλεως Βούρας, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς ὀλίγου λόγου ἄξιος, Στράβ.

Ἐράσιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἐρατόξενος, ὁ. Περιβόητός τις Οἰνοπότης παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Ἐρασίστρατος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, Ξεν. Ἑλ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Φαίακος, Θουκ. ε', 4. — 3) Περίφημός τις Ἰατρὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, Λουκ.

Ἐρατοκλείδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φαλίου

ἐκ Κερκύρας, κατηγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, Θουκ. α', 24.

Ἔρατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δυνάστης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἐρατοσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα Τυράννων, Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Περίφημος Γραμματικός, γεωγράφος καὶ ποιητής, ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐν Ἀθήναις. Ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, ἐχρημάτισεν αὐτόθι φύλαξ τῆς περιφήμου Βιβλιοθήκης τῶν Πτολεμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων, συγγράψας διαφόρους πραγματείας γεωγραφικάς, γραμματικὰς καὶ μαθηματικάς, τῶν ὁποίων τινὲς ἐσώθησαν· Πλούτ. Στράβ. Λουκ. Μακροβ. 27.

Ἐρατώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἐλογίζετο ἔφορος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως, Ἡσ. Θεογ. 72. καὶ ἐφευρέτις τῆς τέχνης τοῦ χοροῦ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 247. Ἀπολλδ. — 3) Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀζάνην, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον, Παυσ. η', 4.

Ἐρβησσός, ἡ. Herbessus. Πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας, κειμένη δυτικῶς τῶν Συρακουσῶν, τανῦν le Grotte, Πολύβ. καὶ Ἔρβησσος, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐρβησσεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῆς Ἐρβησσοῦ, Πολύβ. καὶ Ἐρβησσῖνος, Στέφ. Βυζ.

Ἔρβιτα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείως περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὑπωρείας τοῦ Ἡραίου ὄρους, τανῦν Erba Spine, Πτολ. γ', 4. Διοδ. Σικ. ιδ', 79.

Ἐργάνη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἔφορος τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γυναικείων ἐργατιῶν, Παυσ. α', 24.

Ἐργαστηρία, ἡ. Κώμη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεταξὺ Κυζίκου καὶ Περγάμου, Γαλην.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Σαμίοις, Ἡσύχ.

Ἐργέτιον, τό, Hergetum. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας, Στέφ. Βυζ. ὅτι δὲ καὶ Σεργέντιον, τό. Πολύβ.

Ἐργῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλυμένους καὶ τῆς Βουζύγης βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἐλθὼν ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Κρέοντος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ πολεμήσας τοὺς Θηβαίους, ἐβίασεν αὐτοὺς νὰ πληρόνωσιν ἐτησίως εἰς τοὺς Ὀρχομενίους ἕνα φόρον ἐξ ἑκατὸν βοῶν, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθέρωσεν αὐτοὺς μετ' οὐ πολύ· Ἀπολλδ. β', 4, 11. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ 297. Υἱοὶ τοῦ Ἐργίνου λέγουσιν ὅτι ἦταν ὁ Τροφώνιος καὶ ὁ Ἀγαμήδης, Παυσ. θ', 37. — 2) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Μιλήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν οἵτινες ἔπλευσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολλδ. α', 9, 16. Ἀπολ Ῥοδ. Α, 185. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Ἐργῖνος οὗτος εἷς καὶ ὁ αὐτὸς μὲ τὸν πρότερον υἱὸν τοῦ Κλυμένους, Πινδ. Ὀλ. 4. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185.

Ἐργίσκη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Θρᾴκης, Δημ.

Ἐργοκλῆς, έους, ὁ· Ἀθηναῖός τις, Δημ.

Ἐργοτέλης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φιλάνορος ἐκ τῆς πόλεως Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας σταδίῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Πινδ. ἐξυμνεῖ ἐν Ὀλ. 12.

Ἐργόφιλος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Ἔρεβος, εος, τό. Τέκνον τοῦ Χάους, Ἡσ. Θεογ. 123. τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς τὴν Μοῖραν, τὸ Γῆρας, τὸν Μόρον ἢ θάνατον, τὸν Ὕπνον, τὴν Νέμεσιν καὶ ἄλλα τοιαύτης φύσεως τέκνα, ὅτι παριστάνουσι σχέσιν τινὰ μὲ αὐτὸ τὸ τῆς νυκτὸς σκότος. — 2) Ἔτι δὲ καὶ τόπος τις σκοτεινὸς ἐν τῷ Ἅδῃ, διὰ τοῦ ὁποίου διέβαινον αἱ σκιαὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἀμέσως ὅτε ἐχωρίζοντο τῶν σωμάτων, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 368.

Ἐρεθύμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Λυκίοις, οἵτινες ἐπανηγύριζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐρεθύμια λεγόμενα, Ἡσύχ.

Ἐρεμβοί, οἱ. Ἔθνος Ἀραβικόν, τοὺς ὁποίους ὁ Ὁμ. Ὀδ. Δ, 84. ἀναφέρει μετὰ τοὺς Αἰθίοπας καὶ Σιδωνίους· κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων Γεωγράφων, κατῴκουν οὗτοι ἀνατολικῶς τῆς Αἰγύπτου ἐν τῇ Ἀραβίᾳ καὶ ἦταν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς Τρωγλοδύτας (ἀπὸ τοῦ εἰς ἔραν ἐμβαίνειν). Κατ' ἄλλους δὲ κατῴκουν περὶ τὴν Φοινίκην ἢ πιθαν. ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου.

Ἔρεσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μάκαρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λέσβῳ πόλις Ἔρεσος, Στέφ. Βυζ.

Ἔρεσος καὶ Ἔρεσσος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν Ἐρέσσι· Θουκ. γ', 18. Ἐρεσσός, ἡ, παρὰ Στράβ. αὕτη ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Θεοφράστου· ἡ δὲ ἑνὸς σ γραφ. ἐστὶν ὀρθογρ. παραβλ. Duker Θουκ. γ', 18. καὶ Δημ. Becker σελ. 213. — Ὅθεν, Ἐρέσιος, ία, ιον, τῆς Ἐρέσου, Θουκ. ἐπε, Ἐρέσιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἐρέσου, Θουκ.

Ἐρετμεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν νέων Φαιάκων, οἵτινες ἠγωνίσθησαν ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112.

Ἐρέτρια, ἡ, καὶ Εἰρέτρια, Ὁμηρ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν οἱ Πέρσαι κατέστρεψαν ὅτε πρῶτον εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῆς Βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἥτις ὅμως ἐπανεκτίσθη πάλιν. Εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ φιλόσοφος Μενέδημος ὁ συστήσας τὴν λεγομένην Ἐρετρικὴν σχολήν· τανῦν Παλαιόκαστρον, Ἡροδ. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πιθαν. ἡ νῦν Ἀρμυρὸς λεγομένη, Δημ. Στράβ. — ὅθεν Ἐρετριεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. — Ἐρετρικός, ή, όν, τῆς Ἐρετρίας, Ἡροδ. ἡ Ἐρετρική· ἡ περὶ τὴν Ἐρέτριαν χώρα· οἱ Ἐρετρικοὶ Φιλόσοφοι, οἱ ἐκ τῆς Ἐρετρικῆς σχολῆς τοῦ Μενεδήμου μαθητοῦ τοῦ Πλάτωνος· καὶ Ἐρετριακός, = Ἐρετρικός, Στέφ. Βυζ. — Ἐρετριάς, άδος, καὶ Ἐρετρίς, ίδος, ἡ ἐκ τῆς Ἐρετρίας οὖσα.

Ἐρετριεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φαέθοντος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις, Ἐρέτρια, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ Β, 537.

Ἐρευθαλίων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ἱππομέδοντος, ὅστις πολεμήσας ἐναντίον τῶν Πυλίων, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 136, 149.

Ἐρεχθείδης, ου, ὁ, Δωρ. Ἐρεχθείδας. Υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, καὶ Ἐρεχθεῖδαι, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀριστφ. Ἱππ. 1015. Πιν. Ἡροδ.

Ἐρέχθειον, τό. Ναὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, Ἡροδ. 8, 55. Παυσ. α', 26.

Ἐρεχθεύς, έως, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος καὶ Ἐριχθόνιος ἐλέγετο, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. ἴδε ἀκριβέστερα ἐν λέξει Ἐριχθόνιος, ὁ δὲ ἕτερος Ἐρεχθεὺς ὁ δεύτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Πανδίονος καὶ τῆς Ζευξίππης, ἔγγονος τοῦ προτέρου Ἐριχθονίου, καὶ οὗτος Βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Κέκροπος· λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πραξιθέαν, ἐγέννησε Κέκροπα τὸν δεύτερον καὶ θυγατέρας τὴν Πρόκριν, Χθονίαν, Κρέουσαν καὶ Ὠρείθυιαν, αἵτινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου ἐθυσιάσθησαν ἑκουσίως εἰς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῶν Ἐλευσινίων, Θουκ. β', 15. Ἀπολλδ. γ', 14, 8. πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τούτων τοῦ Ἐρεχθέως ἑώρταζον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ ταῦτα τὰ Νηφάλια λεγόμενα, Σχολ. Σοφ. Oid. Κολ. 101. Ἐκεραυνώθη δὲ ὁ Ἐρεχθεὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς κατὰ παράκλησιν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Εὔμολπον ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ. Ὑγῖν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ Ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει καλούμενος Ἐρέχθειον, Παυσ.

Ἐρεχθηίς, ίδος, ἡ. Ὡς Πατρωνυμ. Ὄνομ. θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολ. Ῥοδ. — 1) Ἐπίθετικ. τοῦ Ἐρεχθέως ἢ εἰς τὸν Ἐρεχθέα ἀνήκων, — ἡ Ἐρεχθηὶς θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο κρήνη τις ἐν Ἀθήναις, εὑρισκομένη μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἤρχετο ὑπογείως εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔκαμεν αὐτὴν ν' ἀναφανῇ κτυπήσας τὴν γῆν μὲ τὴν τρίαιναν του, ὅτε ἐφιλονείκησεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Ἀπολλδ. γ', 14, 1. Ἡροδ. 8, 62. — 3) Ἡ Ἐρεχθηὶς φυλή, μία τῶν δέκα φυλῶν εἰς τὰς ὁποίας ἦταν διῃρημένοι οἱ κάτοικοι ὅλης τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἐρεχθέως τοῦ δευτέρου, Δημοσθ.

Ἐρημήσιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡσύχ.

Ἐρίβοια, ἡ (ῐ), = Περίβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος, Πινδ. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 16.

Ἐριβώτης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Α, 71. οὗτος λέγεται ὅτι ἦν ἔμπειρος καὶ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, θεραπεύσας τὸν Ὀϊλέα ἀπὸ τὰς πληγὰς τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκ τῶν Στυμφαλίδων ὀρνίθων, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1032.

Ἐρίγων, ωνος, καὶ Ἐριγών, όνος, ὁ (ῐ). Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀξιόν, τανῦν Φερίνας· — διὰ τοῦ ω παρὰ Στράβ. διὰ τοῦ ο παρ' Ἀῤῥιαν.

Ἐριδανάτης, ου, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πόλιν Τάραντος, Ἡσύχ.

Ἐριδήμιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Ἡσύχ.

Ἐριθακίς, ίδος, ἡ (υ–υ–). Ὄνομ. κυρ. κορασίου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Eid. γ', 35.

Ἐρίθιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Πτολ. Ἡφαιστ. ζ'.

Ἐρίκεια, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηίδα φυλήν· — ὅθεν, Ἐρικειεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἐρικοῦσα, ἡ. Μία τῶν ἑπτὰ νήσων τοῦ Αἰόλου ἄλλως Λιπάρων λεγομένων, τανῦν Alicudi, Στράβ. — 2) νῆσος μικρὰ κειμένη βορειοδυτικῶς πλησίον τῆς Κερκύρας, Πλιν. πιθαν. ἡ νῦν Βαρκοῦσα λεγομένη.

Ἐρινεός, ὁ. Μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς Δωρικῆς Τετραπόλεως περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, Ἡροδ. 8, 43. Θουκ. α', 107. Erineum, Πομπ. Μέλ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίσσης, τανῦν Ἐρινεό· Στράβ. καὶ Ἐρίνεος, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐρινεύς, έως, καὶ Ἐρινεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 3) Ὁ Ἐρινεὸς λιμήν, Πτολ. Λιμήν τις πλησίον τῶν Ῥυπῶν ἐν Ἀχαΐᾳ τῆς Πελοποννήσου, Θουκ. ζ', 34. — 4) Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμόν, ἐπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Πλούτων ἁρπάσας τὴν Περσεφόνην, κατεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἅδην. Πλάτ

Θεαίτ. σελ. 143. Β. Παυσ. ά, 38. — 5) Ποταμός τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, πιθαν. ὁ Ὄρινος παρὰ Πτολ. τανῦν Miranda. Θουκ. 7, 80. (παρ' Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Στράβ. εὕρηται μόνον ἡ Λίτεκτα, καὶ Γενι. τοῦ Ἐρινεοῦ τῶν δύω τούτων πρώτων πόλεων· ἡ δὲ Ὀνομστ. Ἐρινεὸς εὕρηται παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πτολ. ἅπαξ δὲ παρὰ Στράβ. εἰς θηλ. γένος, ἡ Ἐρινεός. — παρὰ δὲ Τυρτ. εὕρηται Ἄρτεν· ὁ Ἐρινεός, ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ Λιμήν.)

Ἐρινεύς, ύος, ἡ, Πληθ. Ἐριννύες, συνῃρμ. Ἐριννῦς· Τὸ Ἑνικ. εὕρηται παρ' Ὁμηρ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἐπικ. συνηθέστερον μέντοι τὸ πληθυντικὸν αἱ Ἐριννύες καὶ Εὐμενίδες λεγόμεναι, παρὰ Ῥωμαίοις Furiae. Θεαὶ τιμωρητικαὶ πάσης κακουργίας καὶ ἀνοσίου πράξεως, διατρίβουσαι εἰς τὸν Τάρταρον, ἔνθα ἐβασάνιζον τὰς ψυχὰς ὅλων ἐκείνων, ὅσοι ἔπραξαν παράνομα καὶ ἄδικα ζῶντες. Ἦσαν δὲ αὗται καθ' Ἡσ. Θεογ. 18. τέκνα τῆς Γῆς, τὰ ὁποῖα αὕτη παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ· κατὰ δὲ Αἰσχύλ. ἦσαν θυγατέρες τῆς Νυκτὸς καὶ κατ' Εὐριπ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτός· ὁ δὲ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπῆρχεν ἀδιόριστος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις· ὁ Εὐριπίδης πρῶτον, Τρωαδ. 457. αναφέρει αὐτὰς τρεῖς τὸν ἀριθμὸν οὔσας, ὁ δὲ Ἀπολλόδ. ά, 1, 3. καλεῖ αὐτὰς Τισιφόνην, Ἀληκτὼ καὶ Μέγαιραν· παριστάνοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οὐχὶ μόνον ὡς καταχθόνιοι τιμωροὶ τῶν κακῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βίῳ βασανίζουσαι πολυειδῶς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀνόσια πράττοντας, ἐμβάλλουσαι εἰς αὐτοὺς μανίαν καὶ κατασπαράττουσαι τὴν ψυχήν των μὲ φρικώδεις ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως· τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐπλάττετο δυσειδέστατον καὶ φρικῶδες, αἱ δὲ κεφαλαί των ἔχουσαι ἀντὶ τριχῶν ὄφεις, εἰς τὰς χεῖράς των ἐκράτουν ἀναμμένας λαμπάδας καὶ μάστιγας ἐξ ὄφεων πεπλεγμένας· ἐλατρεύοντο δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων μὲ θείας τιμάς, ἔχουσαι πολλαχοῦ ἰδίους βωμοὺς καὶ ἱερά, Παυσ. (τὸ υ ἐν τῷ ὀνόματι. ἐστὶ μακρόν, εἰς δὲ τὴν γενικ. καὶ δοτικ. βραχύ.)

Ἐριούνιος, ὁ (ἐρι, ὀνίνημι) ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ὠφελείας τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς οὗτος παρεῖχεν εἰς ὅλους, ὅσοι τὸν ἐλάτρευον, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 72. Φουρν.

Ἔρις, ιδος, ἡ. Αἰτ. Ἔριν καὶ Ἔριδα. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 223. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός, κατὰ δὲ Ὁμ. ἀδελφὴ καὶ σύντροφος τοῦ Ἄρεος· ἐγέννησε δὲ ἀφ' ἑαυτῆς τὸν πόνον, τὴν λήθην, τὴν ὑσμίνην, τὸν φόνον καὶ ἄλλα τοιαῦτα φθοροποιὰ τέκνα, καὶ ἐλογίζετο παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις ὡς μία θεότης πρόξενος τῆς μεταξὺ τῶν θνητῶν διχοστασίας, πολέμου καὶ φθορᾶς. δι' ὃ καὶ παριστάνετο συνήθως φέρουσα εἰς τὴν χεῖρα της τὸ σημεῖον τῆς μάχης. Αὕτη ἔγινεν ἡ πρώτη αἰτία τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐπειδὴ ἔρριψε τὸ χρυσοῦν μῆλον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν θεῶν, φέρον τὴν ἐπιγραφήν, ἡ καλὴ λαβέτω. Λουκ. παρὰ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο Discordia.

Ἐρισίχθων, ὀρθογρ. Ἐρυσίχθων ὅπερ ὅρα.

Ἐρυσαθεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἀττικήν. Ἡσύχ.

Ἐρίτιμος, ὁ. Κορίνθιός τις νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ.

Ἐριφύλη, ἡ (υ) Θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης θυγατρὸς τοῦ Ἄβαντος, Ἀπολλόδ. ά, 9, 13. Ταύτην λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ἐπροδόθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Πολυνείκην, ὅστις τῇ ἐπρόσφερεν ἓν χρυσοῦν περιτραχήλιον καὶ οὕτως ἐβιάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον ὅπου καὶ ἀπέθανεν· πρὸς ἐκδίκησιν δὲ τῆς προδοσίας ταύτης, ἐφόνευσεν αὐτὴν ἔπειτα ὁ υἱός της Ἀλκμαίων κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἰδίου πατρός του Ἀμφιάρεω, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 326. Ἀπολλόδ. γ', 6, 2.

Ἐριχθόνιος, ὁ, ἄλλως καὶ Ἐρεχθεὺς καλούμενος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. Υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀτθίδος, ἢ κατ' ἄλλους ἀρχαιογρ. ποιητ. υἱὸς τῆς Γῆς, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις ἐπλάττετο ὅτι εἶχε πόδας δράκοντος ἢ τελείαν μορφὴν δράκοντος. Ὑγῖν. ἀνατραφεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναόν της καὶ αὐξηθείς, ἐδίωξε τὸν Ἀμφικτύονα ἐκ τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔγινεν αὐτὸς βασιλεύς, συστήσας τὰ περίφημα Παναθήναια ἑορταζόμενα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀπολλόδ. γ', 14, 6. ὁ Ἐριχθόνιος οὗτος λέγεται ὅτι ἔκρινε τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ὅτε οὗτοι ἤθελον νὰ γένωσι ἔφοροι θεοὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὅτι ἔδωκεν τὴν ψῆφον τῆς ἐκλογῆς ὑπὲρ τῆς Ἀθηνᾶς, Εὐριπ. Ἴων. 268. Ἀπολλόδ. μετὰ τῆς γυναικός αὐτοῦ Πασιθέας μιᾶς τῶν Ναϊάδων ἐγέννησε τὸν Πανδίονα, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον, Ἀπολλόδ. γ', 14. — 2) Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας βασιλεὺς τῆς Τροίας, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη· ἐκ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος ἐγέννησε τὸν Τρῶα, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 220. Ἀπολλόδ. γ, 12, 2.

Ἐριῶπις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, Παυσ. β', 3 — 2) Γυνὴ τοῦ Ὀϊλέως βασιλέως τῶν Λοκρῶν καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 697.

Ἐρκτή, ἡ. Φρούριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀρκτικῶς τῆς νήσου ἐπί τινος ὁμωνύμου ὄρους πλησίον τῆς Πανόρμου, Διοδρ. Σικ. καί, ἡ Εἰρκτή. Πολύβ. τανῦν Monte Peregrino.

Ἑρκύνα, ἡ. Μικρός τις ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λιβαδείας, πηγάζων ἐκ τοῦ ἄντρου Τροφωνίου, Παυσ. θ', 39.

Ἑρκύνιος, α, ον, = Ἑρκύνιος, Διον. Περ. 286.

Ἑρκύνιος δρυμός, ὁ, Hercynia Sylva. Μέγας τις δρυμὸς τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς συνόρων, ἕως τῶν βορείων καὶ μεσημβρινοανατολικῶν, κατὰ Καισ. ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δανούβεως ἕως τοῦ Ἀνάρτου, κατὰ δὲ Τακιτ. Γερμ. 28. ἀπὸ τῆς Σημάνης ὕλης ἕως τῆς ἄνω Οὐγγαρίας, Στράβ. 7, 292. ὁ Ὀρκύνιος δρυμός. Πτολ. β', 11. ὅτι δὲ ὁ Ἑρκύνιος σκόπελος, Hercynius Mons, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 640. τανῦν Harz ἢ ἡ Hertwald.

Ἕριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κελτικῆς ἢ Λουγδουνικῆς Γαλλίας ῥέων παραθαλασσίως, τανῦν Auray. Πτολ. β', 8.

Ἑρμαγόρας, ου, ὁ. Ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλως Ἑρμῆς Ἀγοραῖος, λεγόμενον, Λουκ. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Ῥήτωρ Ἕλλην ἐκ Τήμνου πόλεως τῆς Αἰολίδος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Στράβ.

Ἑρμαία ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ζευγιτανῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, κείμενον ἀρκτικῶς τῆς Καρχηδόνος, τανῦν Capo Bono, Πολύβ. Στράβ. διάφορον τοῦ λεγομένου τὸ καλὸν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὅρα. — 2) ἕτερον Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ αὐτῇ Λιβύῃ, τανῦν Ripa Alba, Πτολ.

Ἑρμαῖον, ἀττ. Ἕρμαιον, τό, ουσ. Ναὸς τοῦ Ἑρμοῦ, Θουκ. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Μέρος τι τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ — 3) ἀκρωτήριόν τι ἢ μέρος ὀχυρὸν ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ὅπου εὑρίσκεται τὸ μικρότατον πλάτος τούτου. Πολύβ — 4) Ἕτερον ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδινίας, τανῦν Moisgriù. Πτολ. γ', 3. — 5) τὸ Ἑρμαῖον λέπας ἢ ὄρος, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λήμνου, Αἰσχ. Ἀγαμ. 294.

Ἑρμαῖος, αία, αῖον, Ἀττ. Ἕρμαιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τὸν Ἑρμῆν ἀνήκων ἢ τοῦ Ἑρμοῦ ὤν, ἱερὸς τοῦ Ἑρμοῦ. ὅθεν Ἑρμαῖος λόφος, ὁ. Λοφίσκος ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ κείμενος ἐπάνωθεν τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ Νηΐου, Ὁμ. Ὀδ. Π, 471. — 2) Ἑρμαῖα, τά, ὄνομα διαφόρων ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, τελουμένων εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος· πρὸ πάντων δὲ περίφημα ἦσαν τὰ ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας πανηγυριζόμενα Ἑρμαῖα πρὸς τιμὴν τοῦ Κριοφόρου Ἑρμοῦ, Παυσ. Βοιωτ.

Ἑρμαιώνδας, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ. γ', 5.

Ἑρμαφρόδιτος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης. Λουόμενος ποτὲ εἰς μίαν καθαρὰν πηγὴν πλησίον τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Νύμφης Σαλμακίδος τοσοῦτον, ὥστε μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἀγκαλισμοὺς αὐτῆς, μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς ἓν σῶμα μετ' αὐτῆς, ὅθεν καὶ Ἀνδρόγυνος ἐπωνομάσθη, Ὀβιδ. μεταμ. 4, 287. Λουκ.

Ἑρμείας, ου, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Ἑρμῆς. Ὁμ. Ἰλ. — 2) Ὀνομ. κύρ. Τύραννος τῆς Ἀταρνέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, Λουκ.

Ἑρμέω πόλις, ἴδε Ἑρμούπολις.

Ἑρμῆς, οῦ ὁ. Ἑρμέας καὶ Ἑρμείας, ποιητ. ὅτι δὲ Ἑρμείης καὶ Ἑρμάων, ονος. παρὰ Ῥωμ. Mercurius. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτοῦ λατρεία. Ἡσ. Θεογ. 938. Παυσ. ή, 17. τὴν ἰδέαν τῆς Θεότητος ταύτης παρέλαβον οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχαία ἱστορία ἀναφέρει τὸν περίφημον παρ' αὐτοῖς Ἑρμῆν Τρισμέγιστον λεγόμενον· ἐλατρεύετο δὲ ὁ Ἑρμῆς ὡς ἄγγελος τῶν Θεῶν, καὶ ὑπηρέτης τῶν διαταγῶν αὐτῶν, φέρων εἰς τὸν ᾅδην καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων· Ἐλογίζετο ὅτι ἔφορος καὶ προστάτης τοῦ ἐμπορίου, τοῦ κέρδους, τῆς κλοπῆς καὶ πάσης ὁποιασδήποτε πανούργου καὶ δολίου ἐπιχειρήσεως, ἀποβλέπης εἰς ἰδίαν τινὰ ὠφέλειαν καὶ ἀπόλαυσιν, δι' ὃ καὶ ἐμυθολογεῖτο ὡς ἐπιτηδειότατος κλέπτης, ἁρπάσας ὅτι βρέφος ὢν τὰς πεντήκοντα βοῦς, τὰς ὁποίας ἔνεμεν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πιερίας· ἐφεξῆς δὲ τὸν κεστὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος· πρῶτος δὲ ἐφεῦρε καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς λύρας, προσαρμόσας χορδὰς εἰς τὸ δέρμα μιᾶς χελώνης, τὰς ὁποίας κρούων διὰ ἑνὸς πλήκτρου, ἀπετέλει μελῳδίαν τινά· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του ἓν κηρύκειον καὶ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἓν πτερωτὸν κάλυμμα πέτασον λεγόμενον, εἰς δὲ τοὺς πόδας του ὡσαύτως πτερωτὰ πέδιλα· ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἁπανταχοῦ κοινὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας, Αἰγυπτίους καὶ Ῥωμαίους, καὶ εἶχεν εἰς διαφόρους πόλεις ἰδίους ναοὺς καὶ ἀγάλματα, πρὸ πάντων δὲ εὑρίσκοντο ταῦτα συνήθως εἰς τὰς δημοσίους ἀγορὰς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, δι' ὃ καὶ Ἑρμῆς Ἀγοραῖος ἐπωνομάζετο. Ὁμ. Ὀδ. Ω. Παυσ. Λουκ. διαλ. Θε.

Ἑρμησιάναξ, ακτος, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε ἐλεγεῖα εἰς τρία Βιβλία, τῶν ὁποίων ἓν ἀπόσπασμα διεσώθη παρ' Ἀθη. ά. Παυσ. Ἀττικ. 9.

Ἑρμῖνος, ὁ Φιλόσοφος Περιπατητικός, σύγχρονος τοῦ Δημώνακτος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀφροδισιέως, Λουκ. Φαβρικ. Ἑλ. Βιβ. III, σελ. 495.

Ἑρμιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν αὕτη ἐγέννησεν εἰς τὴν Σπάρτην, πρὸ τοῦ ἔτι νὰ φύγῃ μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τροίαν, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ὀρέστης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 5. Εὐρ. Ὀρέστ. — 2) Ἑρμιόνη καὶ Ἑρμιών, όνος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παραθαλασσίως, ἔχουσα ἕνα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Κατῳκεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν ὑπὸ Καρῶν, ὕστερον ἐνυριεύθη ἀπὸ τὸν Εὐρυσθέα, ἐπὶ δὲ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐξουσιάζετο ἀπὸ τὸν Διομήδην· τανῦν Καστρί. Ὁμ. Ἰλ. Β, 560. Παυσ. ὅθεν, Ἑρμιονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. — 2) Ἑρμιόνιος, ία, ιον, τῆς Ἑρμιόνης ἢ εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἀνήκων, Στράβ. — 3) Ἑρμιονικός, ή, όν = Ἑρμιόνιος. — 4) Ἑρμιονίς, ίδος, ἡ, τῆς Ἑρμιόνης, ἡ Ἑρμιονίς, ἡ περὶ τὴν Ἑρμιόνην χώρα. Θουκ. β', 56.

Ἑρμιονικὸν ἀκρωτήριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἑρμιόνης, Στράβ.

Ἑρμιονικὸς κόλπος, ὁ. Μικρός τις κόλπος κείμενος περὶ τὰ παράλια τῆς Ἑρμιονίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἑρμίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βοιωτοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ὀρχομενὸς ἐγέννησε τὸν Μινύαν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Ἕρμιππος, ὁ. Πολίτης τῆς Ἀταρνέως Αἰολικῆς πόλεως, κῆρυξ Ἱστιαίου τοῦ Μιλησίου, Ἡρόδτ. — 2) Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μυρτίλου, τοῦ ὁποίου εὕρηνται διάφορα λείψανα εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ἀριστοφ. Νεφ. 552. Ἀθην. — 3) Φιλόσοφος Ἕλλην ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ συγγράψας μίαν διεξοδικὴν Ἱστορίαν τοῦ Πυθαγόρου, Διογ. Λαέρτ. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, γράψας μίαν πραγματείαν περὶ Οὐρανίων φαινομένων καὶ βίους τῶν Ἐπισήμων Φιλοσόφων. Διογ. Λαέρτ. β', 55.

Ἑρμίσιον, τό. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη, κατὰ Πλίν. ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων.

Ἑρμιών, όνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὔρωπος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Ἀργολίδι πόλιν Ἑρμιόνην. Παυσ. β', 34. — 2) Ἀρχαιότρ. καὶ ποιητικ. τοῦ Ἑρμιόνη, Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 608. Πολύβ.

Ἑρμογένης, ους, ὁ, Αἰτ. -η καὶ -ην. Υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀναφερόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Πλάτωνος· κατὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 384. ἔζη ὁ Ἑρμογένης οὗτος εἰς ἐνδεῆ καὶ πενιχρὰν κατάστασιν, διότι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Καλλίας ἐστερήσθη ὅλην τὴν πατρικήν του περιουσίαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Πλάτ. Φαιδ. — 2) Ῥήτωρ ἐκ τῆς πόλεως Ταρσοῦ, ζήσας περὶ τὸ 161 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν ἔτι δεκαπέντε χρόνων, ἐθαυμάζετο διὰ τὴν μεγάλην του εὐγλωττίαν, συγγράψας περὶ ῥητορικῆς τέχνης βιβλία πέντε· κατὰ δὲ τὸν εἰκοστὸν πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας του ἔχασεν ὅλως δι' ὅλου τὸ μνημονικόν του, ἀποθανὼν εἰς βαθὺ γῆρας. Λουκ.

Ἑρμόδωρος, ὁ. Ἐπικούρειος Φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅς τις λέγεται ὅτι ἀπέθανε κεραυνωθείς. Λουκ.

Ἑρμοκλῆς, έους, ὁ. Εἰκονογλύπτης τις Ῥόδιος, Λουκ.

Ἑρμοκράτης, ους, ὁ, Αἰτ. -η καὶ -ην. Υἱὸς τοῦ Ἕρμωνος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅς τις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ ματαιώσῃ τὰς κατὰ τῶν Συρακουσῶν πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. Ξενοφ. — 2) Εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. Ἀπομν. α', 2, 48.

Ἑρμόλαος, ὁ. Μακεδών, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ Καλλισθένους καὶ εἷς τῶν ἀξιωματικῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅς τις συνομόσας μετ' ἄλλων τινῶν νέων κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου καὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐφονεύθη λιθοβοληθείς, Ἀρρίαν Ἀναβ. δ', 13, 5.

Ἑρμόλυκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐθύνου Ἀθηναῖος παγκρατιαστής, ὅς τις εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ γενομένην μάχην κατὰ τῶν Περσῶν ἔλαβε τὰ ἀριστεῖον τῆς ἀνδρίας, Ἡρόδτ. 9, 105.

Ἑρμόνδοροι, οἱ, Hermunduri. Ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄλβαν ποταμόν, Στράβ. ὅτι δὲ καὶ Ἑρμούνδουροι, Δι. Κασ.

Ἑρμονθίς, καὶ Ἑρμουθίς, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ἐνταῦθα ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζεύς· τανῦν χωρίον Ἑρμέντ λεγόμενον Στράβ. ιζ. Πτολ. δ', 5. ὅθεν, Ἑρμονθίτης, ὁ κάτοικ.

Ἑρμονθίτης, ου, ὁ. Νομὸς τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, ἢ ἄλλως Θηβαΐδος λεγομένης.

Ἑρμόπολις, εως, ἡ Ἑρμέω πόλις, Ἡρόδτ. καὶ Ἑρμούπολις, Στέφ. Βυζ. ἡ μεγάλη λεγομένη, Mercurii Oppidium, Πλιν. Πρωτεύουσα τοῦ Ἑρμοπολίτου Νομοῦ ἐν τῇ μεταξὺ Αἰγύπτῳ ἢ ἄλλως Ἑπτανομίδι λεγομένῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, Ἡρόδτ. 2, 67. Πτολ. τανῦν Ἀχμουνία — 2) Ἑρμόπολις ἡ μικρά. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Ἀλεξανδρινητικοῦ Νομοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Μαρεώτιδος Λίμνης, τανῦν Δαμανχούρ, Στράβ. Πτολ. δ', 5. ὅθεν, Ἑρμοπολίτης, ου, (ὁ) ὁ κάτοικ. — 3) Ἑρμοπολιτικός, ή, όν· τῆς Ἑρμοπόλεως ἢ εἰς τὴν Ἑρμόπολιν ἀνήκων, Στράβ.

Ἑρμοπολιτικὴ φυλακή, ἡ. Hermopolitana Custodia. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἑπτανομίδος Αἰγύπτου κείμενον ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἔνθα ἐπληρόνετο τὸ τελώνειον τῶν εἰσπραγομένων πραγματειῶν ἐκ τῆς ἄνω Αἰγύπτου. Στράβ.

Ἕρμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς Αἰολίδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, τανῦν Σαραβάτ, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 392. Ἡρόδτ. εἰς τοῦτον τὸν Ἕρμον χύνεται ὁ Πακτωλὸς ποταμός. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 343. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἕρμος, ου, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν· ὅθεν Ἑρμεῖος, ὁ κάτοικ. ἐπίρρ. Ἑρμόσε, εἰς Ἕρμος, καὶ ἐν Ἑρμεῖ, Στέφ. Βυζ. Πλούταρχ. Θησ. ιά.

Ἑρμότιμος, ὁ. Εὐνοῦχός τις τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἡρόδτ. — 2) Φιλόσοφός τις ἀρχαῖος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς Κλαζομένιος. Διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶχε μίαν παράδοξον δύναμιν τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ ὕστερον νὰ ἐπαναστρέφῃ πάλιν εἰς αὐτό, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐγίνωσκεν ὅλα ἐκεῖνα, ὅσα αὐτὸς εἶχεν ἰδεῖ εἰς τοὺς πλέον ἀπωτάτους τόπους· ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἀφῆκεν τὸ σῶμα αὐτοῦ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ διὰ μόνης τῆς ψυχῆς του πάλιν εἰς αὐτό, οἱ ἐχθροί του ἔλαβον αὐτὸ παρὰ τῆς γυναικός του καὶ τὸ κατέκαυσαν, ἔκτοτε δὲ ἐτιμήθη ὡς Ἥρως ὑπὸ τῶν Κλαζομενίων, Λουκ.

Ἑρμοτύβιες, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡρόδτ. 2, 164. ὅπερ κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων γλῶσσαν δηλοῖ πολεμικός.

Ἑρμούπολις, ἴδε Ἑρμόπολις.

Ἑρμόφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μιλησίων ὅτε οὗτοι ἐπεστάτησαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἰώνων κατὰ τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδτ.

Ἕρμων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἑρμοκράτους στρατηγοῦ τῶν Συρακουσίων, Θουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. η', 92. — 3) Μεγαρεύς, Κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Ξενοφ. Ἑλλ.

Ἑρμῶναξ, κτος, ὁ ὅθεν, ἡ κώμη Ἑρμώνακτος λεγομένη. Πόλις τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τύρα ποταμοῦ, Στράβ. Πτολ.

Ἑρμώνασσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Κορακονδάμης, τανῦν Ματρίγα, Στράβ. Διον. Περ. 552.

Ἑρμωνθίς, ιος, ἡ, Hermunthis, ἴδε Ἑρμονθίς.

Ἑρμωτόν, τό. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῶν Κολωνῶν, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 12.

Ἕρνικοι, οἱ, Hernici. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου πλησίον τῶν Οὐολσκων, Στεφ. Βυζ.

Ἑροιάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ὅθεν, Ἑροιάδης, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. Ἡσυχ.

Ἔρος, ὁ. Ἀρχαῖος τύπ. ἀντὶ Ἔρως, Ἡσ. Θεογ. 120.

Ἕρση, ἡ. Herse. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀγραύλου καὶ Πανδρόσου· ταύτην ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κέφαλον. Ἀπολλόδ. γ', 13, 3. — 2) Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ.

Ἐρύλαος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 411.

Ἐρύθεια, ἡ, (υ). Μία τῶν Ἑσπερίδων, αἵ τινες ἐφύλαττον τὰ περίφημα χρυσᾶ μῆλα, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. καὶ Ἐρυθηΐς, ίδος, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Γηρυόνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Ἐρύθεια, Στεφ. Βυζ. Παυσ.

Ἐρύθεια, ἡ. Erithia, ὕστερον Ἀφροδισιάς. Νῆσος μικρὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται δι' ἑνὸς στενοῦ πορθμοῦ θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι κατῴκει ὁ Γηρυόνης, τανῦν νῆσος Λεὸν ἢ la Corrora, λεγομένη, Ἡσ. Θεογ. 290. Ἡρόδτ. 4, 8. Ἀπολλόδ. β', 5.

Ἐρυθῖνοι, οἱ. Τόπος ἐρεινὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἢ κατὰ Στράβ. δύο λόφοι ἐξέχοντες εἰς τὴν θάλασσαν, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῶν χρώματος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 855.

Ἐρυθρά, ἡ, = Ἐρυθραί.

Ἐρυθρὰ Βῶλος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἡ θέσις μένει ἄγνωστος, Ἡρόδ. 2, 111. Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ Διοδ. Σικ. α', 59 καλεῖται Ἱερὰ βῶλος.

Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἡ. Erythraeum mare. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὅλην ἐκείνην τὴν θάλασσαν ἥτις ἐκτείνεται μεσημβρινῶς τῆς Ἀσίας, τὴν ὁποίαν ἀκολούθως καὶ Ἰνδικὴν θάλασσαν ἔλεγον· οὕτως ὁ Ἡρόδτ. ὀνομάζει Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἓν μέγα μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν νοτίων παραλίων τῆς Ἀραβίας ἕως τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχεται ὁ Περσικὸς καὶ Ἀραβικὸς κόλπος, Ἡρόδτ. 1, 1. Στράβ. ὅτι δὲ καί, ἡ νοτία θάλασσα, Ἡρόδτ. 4, 37. ὁ δὲ Ξενοφ. Κυροπαιδ. φαίνεται ὅτι ὑπολαμβάνει ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μόνον τὸν Περσικὸν κόλπον. Ὠνομάσθη δὲ αὕτη ἡ θάλασσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου καὶ πρώτου βασιλέως Ἐρύθρα ὅς τις ἐξουσίαζε τὰ περὶ αὐτὴν μέρη, ἢ ὡς ἄλλοι τινὲς εἰκάζουσιν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ ἐρυθρᾶς ἄμμου. ὅθεν, Ἐρυθραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης,

καὶ, Ἐρυθραῖοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν· ὁ Ἐρυθραῖος Πόντος, Διον. Περ. 721. = Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Ἐρυθραί, αἱ (σπαν. Ἑνικ. ἡ Ἐρυθρά, Στέφ. Βυζ.) Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 499. Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Μία τῶν δώδεκα πρώτων Ἰωνικῶν πόλεων, κειμένη ἐπὶ μιᾶς Χερσονήσου ἀπέναντι τῆς νήσου Χίου, οὖσα τὸ πάλαι ἀποικία τῶν Βοιωτῶν καὶ πατρὶς τῆς περιφήμου Ἐρυθραίας Σιβύλλης. Ἡρόδτ. 1, 142. Θουκ. ὅθεν, Ἐρυθραῖος, α, ον, ἐξ Ἐρυθρῶν, ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλη, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — Ἐρυθραῖοι, οἱ κάτοικ. τῶν Ἐρυθρῶν, Ἡροδτ. καὶ, ἡ Ἐρυθραία, ἡ περὶ τὰς Ἐρυθρὰς χώρα, Θουκ.

Ἐρυθραῖον ἄκρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων, τανῦν, Κάβο Ῥύσσον ἢ Ξάκρον, Πτολ.

Ἐρυθραῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἐρυθρῶν ἐν Ἰωνίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ ναός, Παυσ.

Ἐρύθρας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλδ. β', 7. 8 — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεύς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, Στέφ. Βυζ. —

Ἐρυθρὴ Βῶλος, Ἐρυθρὴ θάλασσα, ἴδε Ἐρυθρὰ βῶλος, κ. τ. τ.

Ἐρύθριος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, Ἀπολλδ. α', 9. 2.

Ἐρυθρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐκ Κρήτης, κτίσας τὴν πόλιν Ἐρυθράς, Παυσ. ή, 3. — 2) Υἱὸς τοῦ Λευκωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀθάμαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἐρυθραί, Παυσ. Ϛ', 21. — 3) Υἱὸς τοῦ Περσέως ὅς τις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν μέρη, ἀφ' οὗ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ θάλασσα αὕτη ἐκλήθη Ἐρυθρά.

Ἐρύκη, ἡ. Φρούριόν τι ὀρεινὸν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Στέφ. Βυζ.

Ἐρυκίνη, ἡ (ῑ). Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὄρους Ἔρυκος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἕνα περίφημον ναόν, κτισθέντα ἐνταῦθα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου· ἐλατρεύετο δὲ ἔτι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ψωφίδα, Παυσ. Ἀρκ. 24.

Ἐρυμάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βηρωσσοῦ, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Σάββης μιᾶς τῶν Σιβυλλῶν, Παυσ. ί, 12.

Ἐρυμάνθιος, ὗς, καὶ Ἐρυμάνθιος κάπρος. Ἀγριόχοιρός τις ἐν Ἀρκαδίᾳ προξενῶν μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς τὴν χώραν ταύτην, κατερημόνων ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ χωρία καὶ ἀγρούς, εἰς τοῦτον σταλεὶς ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἐθήρευσεν αὐτὸν ζῶντα καὶ τὸν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων του εἰς τὰς Μυκήνας. Ἀπολλδρ. β', 5. 3.

Ἐρύμανθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐθήρευσε τὸν Ἐρυμάνθιον Κάπρον, τανῦν Ξηρία, Ὁμ. Ὀδ. Ζ 103. Ἀπολλδρ. β', 5. — 2) Ποταμός τις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Καλλιμ. Στράβ. ὅθεν, Ἐρυμάνθιος, ία, ιον, τοῦ Ἐρυμάνθου, ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος, Ἀπολλδρ. — 2) Ἐρυμανθίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Ἐρυμάνθου.

Ἐρύμανθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ πατὴρ τοῦ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας Ἐρύμανθος, Παυσ. ή, 24. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της Ἀδώνιδος, λουομένην εἰς μίαν πηγήν, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων μεταμορφωθεὶς εἰς ἄγριον χοῖρον, ὥρμησε κατὰ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τὸν ἐθανάτωσε, Πτολ. Ἡφαιστ. ά.

Ἐρύμας, αντος, ὁ (ῡ) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 345. — 2) ἕτερος Τρὼς φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 415.

Ἐρυμναί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας κειμένη παραθαλασσίως, Στράβ.

Ἔρυξ, ῡκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολλδρ. β', 5, 10. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Βούτου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅς τις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, κατασταθεὶς βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἔκτισε τὴν πόλιν Ἔρυκα ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἤγειρε καὶ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀφροδίτης· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου. Διοδ. Σικ. δ', 85. Ἀπολλδρ. β', 5, 10.

Ἔρυξ, κος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου, τανῦν Monte di Trapano. Ἡροδτ. Θεοκρ. ιέ, 101. ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἷς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐτρέφοντο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Διοδώρου καὶ Πολυβίου ὑπὲρ τὰς χιλίας ἑταίρας, πρὸς τιμὴν καὶ λατρείαν τῆς Ἐρυκίας Ἀφροδίτης. Πολυβ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἔρυκος ὄρους, Θουκ. Ϛ', 2. Στράβ. ὅθεν, Ἐρυκῖνος, ίνη, ῖνον, τοῦ Ἔρυκος καί, Ἐρυκῖνοι, οἱ κάτοικοι. Πτολ. ἡ Ἐρυκίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔρυκα χώρα, Ἡροδτ. 4. 45. (κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐστὶ καὶ ἡ πόλις Ἔρυξ ἀρσεν. γένους.)

Ἐρυξίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων, οἵτινες ἐκλέγοντο πρότερον κατὰ δεκαετίαν, Διοδρ. Σικ. — 2) Ἰατρός τις Ἀθηναῖος, Δημοσθ.

Ἐρυξιδαΐδας, α, ὁ, (ῑ) Πατὴρ τοῦ Φιλοχαρίδα πρέσβεως τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. δ', 119.

Ἐρυξίμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀκουμενοῦ, περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον πολλαχοῦ ἀναφέρει ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του, Πλάτ. Συμπ. σελ. 176. Β.

Ἔρυξις, ῐδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φιλοξένου, δυστροπός τις καὶ βδελυρὸς ἄνθρωπος. Ἀριστφ. Βατρ. 934.

Ἐρυξώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ Ἀρκεσιλάου τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Κυρήνης, Ἡροδτ. δ', 160.

Ἐρυσίχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελῴου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀκαρνανίᾳ, πόλις Ἐρυσίχη, Στέφ. Βυζ.

Ἐρυσίχη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, ὕστερον Οἰνιάδαι κληθεῖσα, Στράβ. ὀρθογρ. δὲ Ἐρυσίχη, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἐρυσιχαῖος, ὁ κάτοικ. Στράβ. ἐξ Ἀλκμ.

Ἐρυσίχθων, ονος, ὁ (ἐρύω, χθών.) Υἱὸς τοῦ Τριόπα βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, Καλλιμ. Ἀρτ. 24 ἢ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος, τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἐτιμώρησε, πέμψασα εἰς αὐτὸν σφοδρὰν πεῖναν, διότι ἔκοψε μίαν ἱερὰν δρῦν ἐκ τοῦ ἄλσους αὐτῆς· καταναλώσας δὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν πρὸς χορτασμόν του, κατήντησε νὰ κατατρώγῃ καὶ τὰ ἴδια αὐτοῦ μέλη, ἕως ὅτου ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 27. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ Αἴθων ἐπωνομάζετο, Λυκοφρ. 1396. ἔτι δὲ Ἐρισίχθων, ονος, Παλαίφ. — 2) Υἱὸς τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ὅς τις ἐπιστρέψων ἐκ τῆς νήσου Δήλου, ἀπέθανε καθ' ὁδόν, μὴν ἀφήσας κανὲν τέκνον. Ἀπολλδρ. γ', 13, 2. Παυσ. ά, 2, 20.

Ἔρυτος, ὁ, = Εὔρυτος. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Πίνδ. Πύθ. 4, 319.

Ἐρχεῖα, ἡ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, πιθαν. μεταξὺ Ἀφιδνῶν καὶ Μελίτης εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Ξενοφῶν, Ἡσυχ. ὅθεν Ἐπιρρ. Ἐρχιᾶσιν, εἰς τὰς Ἐρχείας, Πλάτ. καὶ Ἐρχιεύς, ὁ κατοικ. Δημ. ἡ γραφ. Ἐρεχθία, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐστὶν ἡμαρτημ.

Ἐρχομενός, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Ἡσ. λείψ. ιέ.

Ἐρωδιός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὁμώνυμον πτηνόν, Ἀντων. Λιβ.

Ἔρως, ωτος, ὁ. Amor. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων θεοτήτων, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς Νυκτός, Ὀρφ. κατὰ δὲ Σαπφ. τέκνον τοῦ Οὐρανοῦ· παρ' Ὁμ. οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως ὡς κύρ. ὄνμ. ὁ Ἡσ. Θεογ. 116 καλεῖ αὐτὸν κάλλιστον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀθανάτων, γεννηθέντα ἐκ τοῦ Χάους καὶ ἕνα τῶν ἀρχαιοτάτων θεῶν· ἐλογίζετο δὲ ὡς ἔφορος τῆς ἀγάπης καὶ πάσης ἐρωτικῆς κοινωνίας καὶ ἑνώσεως· ἐν δὲ τῇ Κοσμογονίᾳ τῶν ἀρχαίων παρίσταται ὁ Ἔρως ὡς μία δύναμις ὑπερτάτη, διὰ τῆς ὁποίας συνδέονται καὶ συντηροῦνται τὰ διάφορα ἐν τῇ φύσει ὄντα, τῶν ὁποίων ἡ πρὸς ἄλληλα ἀμοιβαία ἀναφορὰ καὶ συγγένεια παρήγαγε τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ πρώτης Ἀγάπης, τῆς ὁποίας σύμβολον ὑπῆρξεν ὁ θεὸς Ἔρως, ὁ Πλάτ. συμπ. ἀναφέρει δύο Ἔρωτας, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἀρχαιότερος ἦν υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὁ δὲ ἕτερος τῆς Πανδήμου ἢ κοινῆς λεγομένης Ἀφροδίτης· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Λυρικοῖς ποιηταῖς, παρίσταται ὁ Ἔρως υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, παῖς ὡραῖος καὶ μικρὸς τὴν ἡλικίαν, ἔχων πτερά, τόξα καὶ λαμπάδα εἰς τὰς χεῖρας, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἦν μεγάλη παρ' αὐτοῖς τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. Ἀνακρ. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχε πρὸ πάντων ἐπίσημος εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας, ἔνθα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐρώτια ἢ Ἐρωτίδεια λεγόμενα ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν, Παυσ. θ', 27.

Ἐρωτιανός, ὁ. Ἕλλην συγγραφεύς, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, ὅς τις ἔγραψε μίαν συλλογὴν τῶν λέξεων τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἔρωχος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Χαράδρας, Ἡρόδτ. 8, 33. Παυσ.

Ἐσαρνία, ἡ, ἴδε Αἰσερνία.

Ἑσπέρη, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1427.

Ἑσπερία, ἡ, προσυπακ. γῆ, = Ἰταλία, Διον. Ἁλ. καὶ Ἑσπεριώτης, ου, ὁ κατοικ. Στράβ.

Ἑσπερίδες, αἱ, ὅρα Ἑσπερίς.

Ἑσπέριος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ δυτικός. Ὁ πρὸς Ἕσπερον κείμενος, ἡ Ἑσπερίη ἅλς, ἡ δυτικὴ ἤτοι Μεσόγειος θάλασσα, Διον. Περ. 45. καί, ἡ Ἑσπερίη χθών, = Ἑσπερία, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 311. —

Ἑσπέριος Δράκων. Ὁ Δράκων ὅς τις ἐφύλαττε τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, υἱὸς τοῦ Φόρκυνος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 333. Κατὰ δὲ Ἀπολλδρ. β', 5, 11. καὶ Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. 1396. ἦν υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθε νὰ λάβῃ τὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων.

Ἑσπερίς, ίδος. Ἐπιθ. = Δυτική. — 2) Οὐσ. Κύρ. Ὄνομ. Πόλις τῆς Λιβύας, ὕστερον Βερενίκη κληθεῖσα, ἔτι δὲ καί, αἱ Ἑσπερίδες, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἑσπερίτης, ου (ῑ) ὁ κατοικ. — 3) πληθ. αἱ Ἑσπερίδες Νύμφαι. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 215. Θυγατέρες τῆς Νυκτός, κατοικοῦσαι πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ περὶ τὰ ἔσχατα δυτικὰ μέρη τῆς γῆς ἢ περὶ τὸ ὄρος Ἄτλαντα, δι' ὃ καὶ κατὰ Διοδ. Σικ. δ', 27 ὀνομίζοντο θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος· ἦσαν δὲ αὗται τρεῖς ἀδελφαί,

Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1427, κατ' ἄλλους δὲ τέσσαρες, ἡ Αἴγλη, Ἀρέθουσα, Ἐρύθεια καὶ Ἑσπέρη. Ἀπολλόδ. β', 5. 11. Φυλάττουσαι μέσα εἰς ἕνα κῆπον τὰ λεγόμενα χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων· οὗτος δὲ ὁ κῆπος ἐπλάττετο ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῇ Λιβύῃ, εἰς ἓν ἱερὸν ἄλσος κείμενον πρὸ τῆς Βερενίκης πόλεως τῆς Κυρήνης, τὰ δὲ ἐν αὐτῷ μῆλα ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν ἱερὰ τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Ἥρας, τὰ ὁποῖα αὕτη ἔλαβεν εἰς δῶρον παρὰ τῆς γῆς εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της, Ἀπολλόδ. Ἐρατοσθ. Ἀθην. γ'. Ὁ Ἡρακλῆς σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως διὰ νὰ φέρῃ τὰ μῆλα ταῦτα εἰς τὰς Μυκήνας καὶ φονεύσας τὸν αὐτόθι Ἑσπέριον Δράκοντα φυλάττοντα αὐτά, τὰ ἥρπασε. — 4) Αἱ Ἑσπερίδες νῆσοι. κυρ. ἐλέγοντο αἱ νῆσοι εἰς τὰς ὁποίας κατῴκουν αἱ Ἑσπερίδες· κατὰ δὲ Στράβ. ἦσαν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς νήσους τῶν Μακάρων· κατὰ δὲ Διον. Περ. 563. = αἱ Κασσιτερίδες νῆσοι.

Ἑσπερίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑσπέρου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Νύμφας Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. δ', 27.

Ἕσπερος, ὁ. Υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Ἀστραίου, Ἡσ. Θεογ. 381. ἢ κατ' ἄλλους ἀδελφὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ πατὴρ τῆς Ἑσπερίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄτλας καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὰς Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. ἐλέγετο δὲ ὅτι ἦν ἔμπειρος ἀστρονόμος καὶ ὅτι ἀναβὰς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος διὰ νὰ παρατηρήσῃ τοὺς ἀστέρας, ἡρπάγη ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας, γενόμενος ἀφανής, οἱ δὲ συμπολῖται αὐτοῦ τὸν ἐτίμησαν μὲ θείας τιμάς.

Ἑσπερῖται, οἱ. Οἱ κάτοικοι χώρας τινὸς κειμένης πλησίον τῆς μεγάλης Σύρτεως ἐν Λιβύῃ, ἥτις ὡς λέγεται ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὔφορος, δι' ὃ καὶ ἐνταῦθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εὑρίσκετο ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων, Στράβ. οἱ Εὐεσπερῖται, Ἡροδ. 4, 198 ὅπερ ὅρα — 2) ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀρμενίας, Ξενφ. Κυρ. παιδ. ζ, 8, 25.

Ἑστία, ἡ, Ἰωνκ. καὶ Ἐπικ. Ἱστίη, παρὰ Ῥωμ. Vesta Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἡσ. Θεογ. 453. λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τοῦ πυρός, διδάξασα πρώτη τοὺς ἀνθρώπους τὴν οἰκονομίαν καὶ λοιπὴν κατασκευὴν τοῦ οἴκου, τὴν σύστασιν τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἠπίου κοινωνίας καὶ τὴν οἰκοδομὴν τῶν πόλεων, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο κοινῶς ὡς προστάτις καὶ ἔφορος τῆς οἰκιακῆς ἑστίας, τιμωμένη ἐξαιρέτως μὲ προσφορὰς τῶν πρώτων ἀπαρχῶν εἰς πᾶσαν δημόσιον τελετὴν καὶ πανήγυριν, ὅθεν παροιμ. ἀφ' Ἑστίας ἀρχεσθαι ἤτοι πρώτην ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Ἀριστ. Ὁμ. Ὕμν. 23. Πλάτ. Φαιδρ. σελ 247. Α. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐτυγχέετο τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς ταύτης μὲ τὸ τῆς Κυβέλης, Γαίας καὶ Δήμητρος. (παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττκ. ὅτι τὸ Ἰῶτα ἀεὶ βραχύ, παρὰ δὲ Ἡσ. μακρόν.) — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. ἔνθα ἡ γραφ. φαίνεται μᾶλλον ἡμαρτημ.

Ἑστίαια, ἡ, Ἐπικ. Ἱστιαία, Ἰωνκ. Ἱστιαίη. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, ὕστερον Ὠρεὸς κληθεῖσα, Θουκ. ζ, 57. Ξενφ. Ἱστίαια παρ' Ὁμ καὶ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, Ἀπολλόδ. γ', 7, 3. — 3) Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἑστιαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. ἴδε Ἱστίαια.

Ἑστιαιῶτις, ιδος, ἡ, Ἰωνκ. Ἱστιαιῶτις. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Θεσσαλίας κειμένη βορειοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης. Κατὰ Στράβ. ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἑστιαίας, αὕτη ἀποικία τῶν αὐτόθεν ἐλθόντων Ἑστιαιέων. — ὅθεν, Ἑστιαιώτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας. — 2) Μικρά τις χώρα ἐπὶ τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν πόλιν Ἑστίαιαν, ἴδε Ἱστιαιῶτις, κατὰ Στράβ.

Ἑστιάς, άδος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης ὀλίγον ἀπέχον τοῦ Βυζαντίου.

Ἑστιόδωρος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἑστίωνες, οἱ, Estiones. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦν περὶ τὴν πόλιν Καμβόδουνον, Στράβ.

Ἑταίρα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐξόχως ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Ἀθην. ιγ', 4.

Ἐτέαρχος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, πατὴρ τῆς Φρονίμης καὶ πάππος τοῦ Βάττου πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων, Ἡροδ. 4, 153 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου κατήργησαν οἱ Κρῆτες τὴν Μοναρχικὴν πολιτείαν, εἰσαξάντες ἀντ' αὐτῆς τὴν Δημοκρατικήν. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ἀμμωνίων ἐν τῇ Λιβύῃ, Ἡροδ. 2. 32.

Ἐτεοβουτάδης, ου, ὁ, πληθ. οἱ Ἐτεοβουτάδαι. Ἐπίσημος τις καὶ ἀρχαία γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξελέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς· κατήγετο δὲ ἀπὸ τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος, δι' ὃ καὶ Βουτάδαι ἰδίως ἐλέγετο, τὸ δὲ ἐτεὸς δηλοῖ γνήσιος· ἴδε καὶ Βούτης. Δημ.

Ἐτεόκλειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ἐτεοκλέους ἢ εἰς τὸν Ἐτεοκλέα ἀνήκων· αἱ Ἐτεοκλειοι θυγατρες, αἱ Χάριτες, διότι πρῶτος ὁ Ἐτεοκλῆς εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν, Θεοκρ. εἰδ, ιστ'. 104. ἴδε Ἐτεοκλῆς.

Ἐτεοκλήειος, η, ον, = Ἐτεόκλειος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 386.

Ἐτεοκλῆς, έους, ποιητκ. καὶ Ἰωνκ. Ἐτεοκλέης, ῆος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνδρέως καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Λεύκωνος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος αὐτόθι Ἐτεοκλεία· οὗτος εἰσήγαγεν πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων. Παυσ. θ', 34—35. Θεοκρ. — 2) Υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅστις μετὰ τοῦ Ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολυνείκους ἐβίασε τὸν γέροντα πατέρα αὐτοῦ νὰ ἀφήσῃ τὰς Θήβας· ἀναβὰς δὲ εἰς τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ συμβασιλεύῃ ἐναλλὰξ ἀνὰ πᾶν ἔτος μετὰ τοῦ Πολυνείκους, δὲν ἀφῆκε πλέον τὸν ἀδελφόν του νὰ βασιλεύσῃ, διὰ τὸ ὁποῖον ἀδίκημα ὁ Πολυνείκης βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Ἀδράστου, ἐκστρατεύσας ὕστερον κατὰ τῶν Θηβῶν διὰ νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἐνταῦθα δὲ μονομαχήσαντες οἱ δύο ἀδελφοί, ἐσφάγησαν συγχρόνως, Ὁμ. Αἰσχ. Εὐριπ. Φοιν. 57. Ἀπολλόδ. γ', 58. Παυσ. θ', 5.

Ἐτέοκλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴφιος ἐξ Ἄργους, Παυσ. ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ἐθανατώθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Λεάδου, Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ.

Ἐτεόκρητες, οἱ. Μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου Κρήτης, λογιζόμενοι ὡς αὐτόχθονες καὶ μὴ καταγόμενοι ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 176. κατῴκουν δὲ οὗτοι κατὰ Στράβ. περὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς νήσου, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Πρασόν.

Ἐτεόνικος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, ὑποστρατηγὸς τοῦ Ἀστυόχου, ὕστερον δὲ σταλεὶς ὡς ἁρμοστὴς εἰς τὴν νῆσον Θάσον, Θουκ. Ξενφ. — 2) Ἀθηναῖος, Πατὴρ τοῦ Καλλισθένους. Δημ.

Ἐτεωνεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, εἷς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν, μυστικὸς ὑπουργὸς τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ Ὀδ. Ε, 23.

Ἐτεωνός, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ἐλεῶνος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἐτεωνὸν ἐν Βοιωτίᾳ, Εὐστάθ. — 2) Ἐτεωνός, ὁ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ὕστερον Σκάρφη κληθεῖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 497. Στράβ. — ὅθεν, Ἐτεωνεύς, ὁ κάτοικ.

Ἐτιάς, ἄδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος ὠνόμασε τὴν ἐν Λακωνίᾳ κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν Ἐτιάδα Παυσ. γ', 22.

Ἐτιάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, ὅτε οὗτος ἀνεχώρει ἐκ τῆς Τροίας· πιθαν. ἡ νῦν Βάτικα καλουμένη Παυσ.

Ἐτοιμοκλῆς, έους, ὁ. Ἑλλην. κύρ. Ὀνομ. Ἀνδρός, Λουκ.

Ἐτρουρία, ἡ, = Τυῤῥηνία, Στράβ.

Ἐτροῦσκοι, οἱ. Etrusci. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας, ταὐτ. τῷ Τυῤῥηνοί, Στράβ.

Ἐτύμανδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Εὐεργετῶν, τανῦν Χινδμένδ. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. δ', 6.

Ἐτυμοκλῆς, έους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, Ξενφ.

Εὔα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνωνος, Παυσ.

Εὐάγγελος, ὁ. Κιθαριστής τις ἐκ Ταράντου, Λουκ.

Εὐαγόρας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νηλέως φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. ά, 9, 9. — 2) Υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολλόδ. γ', 12. 5. — 3) Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περσικοῦ πολέμου, ὑποτελὴς ὢν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, — 4) Υἱὸς τοῦ Νικοκλέους καὶ βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι ἐβασίλευσαν πολλοὺς χρόνους κατὰ διαδοχὴν εἰς τὴν Σαλαμῖνα. Πρὸς τοῦτον τὸν Εὐαγόραν κατέφυγεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Κόνων μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἔσυρεν αὐτὸν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπαναστατήσας ὁ Εὐαγόρας κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε γενναίως τὰς μεγάλας αὐτῶν δυνάμεις, ἕως οὗ τελευταῖον πολιορκηθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν Σαλαμῖνα, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐθανατώθη. Ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης ἔγραψεν ἕνα ἐπιτάφιον λόγον ὑπὲρ τοῦ Εὐαγόρα τούτου, ἐπιγραφ. ἐγκώμιον Εὐαγόρου. Ξενφ. Δημ. — 5) Λακεδαιμόνιος, ὅστις νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας διὰ τοῦ τεθρίππου, ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς τοὺς ἵππους του, Ἡροδ. 6, 103. — 2) Ἕτερός τις Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ.

Εὐαγόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ Θεογ 257. Ἀπολλόδ. ά, 2, 7.

Εὔαγρος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπιθῶν, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τὸν Κένταυρον Ῥοῖτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου. Ὀβιδ.

Εὐάδνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιτάνης, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἴαμον· ἀνετράφη δὲ ὡς λέγεται εἰς τὴν πόλιν Φαισάνην ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰπύτου υἱοῦ τοῦ Ἐλάτου, Πινδ. Ὀλ. 6, 50. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ τοῦ Ἄργου βασιλέως τῆς Ἀργολίδος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσου, Πειράσου, Ἐπιδαύρου καὶ Κριάσου, Ἀπολλόδ. β', 1, 2 — 3) Θυγάτηρ τοῦ Καπανέως, πρότερον Ἰάνειρα καλουμένη. Εὐριπ. Ἱκετ. 987. Ἀπολλόδ. 3, 7. 1. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Πελίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάσων ἔδωσεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν Κάνακτα βασιλέα τῆς Φωκίδος, Διοδ. Σικ. δ', 54.

Εὔαθλος, ὁ. Οὐτιδανὸς Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις καὶ συκοφάντης, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 710. — 2) Ἀθλητής τις σταδίου ἐν Ἀθήναις, Πλάτ.

Εὐαιμονίδης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος, ὁ Εὐρύπυλος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 76.

Εὐαίμων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, φονευθεὶς καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολλδ. γ', 8, 1. — 2) Πατὴρ τοῦ Εὐρυπύλου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 736.

Εὐαίνετος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καρήνου Λακεδαίμων, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, εἷς τῶν στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. Ἡροδ. 7, 173.

Εὐαίων, ονος, ὁ. Πιθαν. ἐπιπλαστ. κύρ. Ὄνομα πονηροῦ τινος καὶ παρασίτου Δημαγωγοῦ ἐν Ἀθήναις, κωμῳδουμένου ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Ἐκκλ. 408. — 2) Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς δι' ἔγκλημα φόνου, παρὰ Δημ. Μειδ.

Εὐάλκας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Θουκ. ή, 21.

Εὐάλκης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, εὔνους καὶ φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησιλάου, Ξενοφ. Ἑλ. δ', 1, 400. Πλούτ. ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἄγιδος καλεῖ αὐτὸν ἀθλητήν.

Εὐαλκίδης, ου, ὁ (ῑ) Ἐρετριεύς, στρατηγὸς ἐν Ἐφέσῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ἰώνων, Ἡροδ. 5, 102.

Εὐαμερίων, ωνος, ὁ. Ἐπιθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σικυῶνι ὁ Ἀσκληπιός. Εἰς τὴν Πέργαμον ἐπωνομάζετο οὗτος Τελεσφόρος καὶ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον Ἀκέσιος, Παυσ. β', 11, 7.

Εὐάνδρη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων, Κουϊντ. Σμ. ά. 43.

Εὐανδρίδης, ου, ὁ. Ἠλεῖός τις παρὰ Λουκ.

Εὔανδρος, ὁ. Evander. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Νυμφῶν Θέμιδος καλουμένης, Διον. Ἀλ. ά, 3. Παυσ. ή, 43. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ. Ἑξήκοντα χρόνους περίπου πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας, ἐλθὼν ὁ Εὔανδρος αὐτὸς μὲ μίαν μικρὰν ἀποικίαν Ἀρκάδων ἐκ Παλλαντίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἦραξεν κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ, ὅθεν λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Παλάντιον. Διον. Ἀλ. Ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν εἰσέτι ἀγρίων κατοίκων ἐκείνου τοῦ μέρους ὡς μάντις καὶ θεόπνευστος, συνεργήσας εἰς τὴν ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν ἠθῶν των, ὅστις καὶ μετὰ ταῦτα ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς Ἥρως, ἔχων ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντίνου ἐν Ῥώμῃ. Διον. Ἀλ. ά, 32. Λιβ. — 2) Υἱὸς τοῦ Σαρπηδόνος βασιλέως τῆς Λυκίας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Δηϊδάμειαν θυγατέρα τοῦ Βελλεροφόντου ἐγέννησε τὸν νεώτερον Σαρπηδόνα, Διοδ. Σικ. έ, 80. — 3) Υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολλδ. γ', 12. — 4) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ.

Εὐάνεμος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σπάρτῃ. Παυσ. γ', 5.

Εὐάνθης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Εὐανθία, ἡ. ἴδε Οἰάνθη.

Εὐαρέτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Ἱπποδάμειαν, Ὑγῖν.

Εὐάρνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 259.

Εὐάρχιππος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ.

Εὔαρχος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἀστακοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. β', 30. — 2) Χαλκιδεύς, ὅστις ἔφερεν μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. Θουκ. ς', 3.

Εὔας, α, ὁ. Λόφος πλησίον τῆς πόλεως Σελλασίας ἐν Λακωνίᾳ, σχηματίζων μετά τινος ἄλλου λόφου Ὀλύμπου, μίαν στενὴν διάβασιν, Πολύβ.

Εὐάσπλα, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐμβάλλων εἰς τὸν Κωφῆνα, Ἀρριαν. Ἀνάβ. δ', 24.

Εὐβάτας, ου, ὁ, ἴδε Εὐβότας.

Εὔβοια, ἡ. Μεγάλη νῆσος ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται δι' ἑνὸς στενωτάτου πορθμοῦ τῆς θαλάσσης, στενὸν τῆς Εὐρίπου καλουμένου, ἐκτείνεται δὲ ἡ νῆσος αὕτη ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος καὶ Θεσσαλίας, ἔχουσα ἐν μήκει 1200 σταδίων. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀονία καὶ Ἀβαντία ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Ἀόνων καὶ Ἀβάντων, ὕστερον δὲ Εὔβοια ἀπὸ τῆς Εὐβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ παχέων βοσκημάτων. Ἐπίσημοι πόλεις τὸ πάλαι ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ, ἡ Χαλκίς, Ἐρέτρια, ἡ Οἰχαλία, Κάρυστος καὶ ὁ Ὠρεός, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐμπειρότατοι ναῦται καὶ ἐπιτήδειοι ἐργάται τῶν μετάλλων, τὰ ὁποῖα ἐξώρυττον ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. Ἀριστοτ. Θουκ. γ' 89. Στράβ. Ἐ ἀρχαιόθεν ἐδιοικεῖτο ἡ Εὔβοια ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ἐσυστήθησαν ἐπ' αὐτῆς διάφοροι δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι ἀνεξάρτητοι πρὸς ἀλλήλας, οὖσαι τὸ πλεῖστον σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδιδον ἐτησίως τακτόν τινα φόρον. Λίσχιο- τανῦν Εὔβοια, ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων Negreponte, σχηματίζουσα μετὰ τῶν Βορείων Σποράδων νήσων ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. — Ὅθεν Ἐπιρρ. Εὐβοίηθε, εἰς τὴν Εὔβοιαν Καλλιμ. — Εὐβοιεύς, συνηθέστ. Εὐβοεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδ. Θουκ. — Εὐβοϊκός, ή, όν, καὶ Εὐβοεικός, ή, όν, τῆς νήσου Εὐβοίας ἢ εἰς τὴν Εὔβοιαν ἀνήκων. Θουκ. Εὐριπ. καὶ Εὐβοΐς, ίδος, ἡ, Εὐβοϊκή, Σοφοκλ. ἡ Εὐβοῒς αἰτή, Εὐριπ. Ἡρακλ. 83.

Εὔβοια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος, εἰς τοὺς ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ὁ μέγας ναὸς τῆς Ἥρας, Ἡραῖον λεγόμενος, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Μυλῶν, Ἡροδ. 7, 156. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἦν ἤδη κατεδαφισμένη. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Εὔβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ νῆσος Εὔβοια, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 536. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὄλυμπον, Ἀπολλδ. β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, ἥτις λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὴν Ἥραν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της, Παυσ. β', 17.

Εὐβότας, ου, ὁ. Κυρηναῖος, νικήσας σταδίῳ εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, τῇ 93 Ὀλυμπ. Εὐβάτας παρὰ Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 2. καὶ Εὐβώτας, Παυσ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, ὡς διδόντος καλὰς βουλάς, Ὀρφ. Ὕμν. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ἅιδου ἢ τοῦ Χθονίου Διονύσου, Νικανδρ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τροχίλου καὶ τῆς Ἐλευσίνης, ἀδελφὸς τοῦ Τριπτολέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐδιδάχθη παρὰ τῆς Δήμητρος τὴν γεωργίαν, Παυσ. ά, 14. — 2) Υἱὸς τοῦ Δυσαύλου, Παυσ.

Εὐβούλη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Δήμαρχον, Ἀπολλδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λεὼ ἐν Ἀθήναις, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν ὁ πατὴρ αὐτῆς μὲ τὰς λοιπὰς δύο αὐτῆς ἀδελφὰς τὴν Πραξιθέαν καὶ Θεόπην ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, διὸ καὶ ἐτιμήθησαν αὗται ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μὲ θείας τιμάς, οἵτινες ἀνήγειρον δι' αὐτὰς ἴδιον ἱερὸν τὸ Λεωκόριον λεγόμενον, Σουίδ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31.

Εὐβουλίδης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήσιος ἐκ τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους· οὗτος ἐπενόησε τοὺς ἑπτὰ σοφιστικοὺς συλλογισμοὺς λεγομένους. Διογ. Λαερτ. — 2) Ἀγαλματοποιός τις ἐν Ἀθήναις, Παυσ.

Εὔβουλος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξενοφ. — 2) Περιβόητός τις Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, Ἀναφλύστιος τὸν δῆμον, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρὸ πάντων ἀνεδείχθη ἐπιδουλεύσεις εἰς τὴν διανομίαν τοῦ κοινοῦ ταμείου καὶ ἐπέμφθη εἰς πολλὰς πρεσβείας ὑπὸ τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. παρβλ. καὶ Οὐόλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 498. Λουκ. — 3) Ἕτερος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Μνησιθέου, Δημ. Στεφ. ὅστις καὶ Κύπριος ἡμαρτημ. ἀντὶ Κυθήριος λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ δήμου Κυθήρου, παρβλ. Οὐόλφ. Λεπτ. σελ. 243.

Εὐβώτη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου, Ἀπολ. 6, 7, 8.

Εὐδαίμων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐράθης, Ὑγῖν. — 2) Ἡ Εὐδαίμων, ὄνομ. πόλεως κατ' ἀττικισμ. πεπλασμένης, ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 144.

Εὐδαμίδας, ὁ (ῑ). Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ Φοιβίδα, ἡγεμὼν ἑνὸς στρατεύματος τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Θρᾴκῃ, Ξεν. — 2) Κορίνθιός τις, Λουκ.

Εὐδάμιππος, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, Θεοκρ. Εἰδ. β', 77.

Εὐδάμος, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Εὔδημος. Κατὰ τὸν Σχολιστ. Ἀριστφ. Ὄνομα βασκανολόγου τινός, ὅστις μὲ ἐπῳδὰς καὶ ἄλλας διαφόρους μαγείας, ἀπεδίωκεν ὡς ἔλεγε τὰ πονηρὰ δαιμόνια καὶ ἐπροφύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερὰ δήγματα ὄφεων καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιβλαβῆ καὶ ἀπροσδόκητα συμβάντα, Ἀριστφ. Πλουτ. 885.

Εὐδάνεμος, ὁ. Ἥρως τις, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἷς βωμὸς ἐν Ἀθήναις, Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 16. Πληθ. οἱ Εὐδάνεμοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Εὐδανέμου, Meurs. Ἀττ. IV.

Εὔδημος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Δήμου, διότι ἐπρότεινε ἄδικον καὶ ἀθέμιτόν τινα νόμον. Δημ. Τιμοκ. σελ. 743. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς Ῥόδιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Γεωμετρίας καὶ Ἀστρολογίας, ἥτις δὲν διεσώθη, Πλουτ.

Εὔδικος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ. Ἑλ. β', 3. ἀλλαχ. = Εὔδιος. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπημάντου Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τοῖς τοῦ Πλάτωνος Διαλογ. Ἱππ. — 3) Φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ Λαρίσσης, τὸν ὁποῖον παρεκίνησε νὰ εἰσβάλῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Δημ. Στεφ. σελ. 241.

Εὐδοκία, ἡ. Πρότερον Ἀθηναῒς καλουμένη, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα καὶ ἔξοχα αὐτῆς προτερήματα, εἰς τὴν ὁποίαν τινὲς ἀποδίδουσιν ἓν ποίημα συνιστάμενον ἐκ 2343 ἑξαμέτρων στίχων, Ὁμηρόκεντρα ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν ὑπὸ Ἄλδου 1551. — 2) Εὐδοκία ἡ Εὐδοξία ἡ Μακρεμβολίτισσα καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ὀγδόου, ἀκμάσασα περὶ τὴν δεκάτην ἀπὸ Χρ. Ἑκατονταετηρίδα· συνέγραψεν ἓν λεξικὸν ἱστορικομυθολογικόν, Ἰωνιὰ ἐπιγραφόμενον, περιέχον πολλὰ ἀνέκδοτα τῆς γενεαλογίας τῶν ἀρχαίων Ἡρώων καὶ Θεῶν καὶ ἓν πλῆθος ἀνεκδότων ἐκ τῶν παλαιῶν συγγραφέων.

Εὔδοξος, ὁ. Υἱός τοῦ Αἰσχίνου ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, Φιλόσοφος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτα, Πλάτωνος καὶ Φιλίστωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 366 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ἐνασχοληθεὶς προπάντων εἰς τὴν Μαθηματικήν, Ἀστρονομίαν καὶ Ἰατρικήν, δι' ὃ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς εἷς τῶν πρώτων ἀρχαίων Μαθηματικῶν καὶ Ἀστρονόμων· διατρίψας δὲ πολὺν χρόνον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔφερεν ἐκεῖθεν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς γνώσεις περὶ τῆς κινήσεως τῶν Πλανητῶν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν διεσώθη κἀνὲν ὅστις ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐξήντλησεν ὁ Ἄρατος ὡς ὕλην τοῦ ποιήματός του. Στράβ. Διογέν. Λαέρτ. 8, 86. — 2) Ἕτερος Εὔδοξος Κυζικηνός, Γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπιχειρίσθη τὴν εἰς τὰς Ἰνδίας ὁδοιπορίαν, ἀφ' ὅπου λέγεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρώτους ἀδάμαντας λίθους εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ πολλὰς ἄλλας γεωγραφικὰς εἰδήσεις, Στράβ.

Εὐδώρα, ἡ. Ἐπικ. Εὐδώρη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 360. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 244. Ἀπολλόδ. ά, 2, 7.

Εὔδωρος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυμήλης θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἀνετράφη ἐν Θεσσαλίᾳ· ὕστερον δὲ ἦλθε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, εἷς τῶν πέντε ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 179. — 2) Διδάσκαλος τῆς Παλαίστρας ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Μέμ. σελ. 94. πρότερον Εὔδωρος γραφόμ.

Εὐέλθων, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, πατὴρ τοῦ Σιρώμου, βασιλεύσας κατὰ τὸ 527 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Πέρσαι ὑπέταξαν τὴν νῆσον Κύπρον, Ἡρόδ.

Εὐελπίδης, ου, ὁ. Πεπλασμένον κωμικ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 645.

Εὐεργέτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου, Στράβ.

Εὐεργέται, αἱ. Ἐθν. τῶν Ἀριασπῶν ἔθνους τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κληθέντων οὕτω διότι ἐχορήγησαν τροφὰς καὶ ἄλλα ἐφόδια εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἀρχαίου Κύρου ἐν καιρῷ πολέμου, Στράβ. Ἀρῥιαν.

Εὐεργίδης, ου, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς τῶν συνιστώντων τὸν χορὸν προσώπων παρ' Ἀριστοφ. Σφηκ. 234.

Εὐεσπερίδες, αἱ, = Ἑσπερίς, ἀριθμ. 1. Ἡρόδ. 4, 17. Στέφ. Βυζ.

Εὐεσπερῖται, οἱ, ἑνικ. Εὐεσπερίτης, ου, ὁ, = Ἑσπερῖται. Ἔθνος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ, Ἡρόδ. 4, 178. Θουκ.

Εὐετίων, ωνος, ὁ (ῐ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὁ πολιορκήσας τὴν Ἀμφίπολιν ἐν Μακεδονίᾳ, Θουκ. ζ́ 9.

Εὐήγορος, ὁ. Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ἕνα νόμον ὁ Δημοσθένης κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Εὐήμερος, ὁ, Evhemerus. Ἕλλην ποιητής, ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ἐκ τῆς πόλεως Μεσσήνης ἢ Ἀκράγαντος ἐν Σικελίᾳ, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ φίλος τοῦ Κασσάνδρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἔζη· ὠνομάσθη δὲ Ἄθεος, διότι ἤθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς ἓν σύγγραμμά του, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων ἦσαν θνητοί. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β́, 31.

Εὐηνία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Φρίξος· κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Χαλκιόπη ἢ Ὀφιοῦσα. Φερεκ.

Εὐηνίνη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου, ἡ Μάρπησσα, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 557.

Εὐήνιος, ὁ. Μάντις τις ἐξ Ἀπολλωνίας, Ἡρόδ.

Εὐηνορίδης, ου, ὁ. Υἱός τοῦ Εὐήνορος, ὁ Λειώκριτος, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 294.

Εὔηνος, καὶ Εὐηνός, ὁ. Υἱός τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Αἰτωλίᾳ, Ἡσιόδ. Θεογ. 345. — 2) Υἱός τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημονίκης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τῆς περιφήμου Μαρπήσσης, τῆς ὁποίας πολλοὺς μνηστῆρας ἐφόνευσεν ὁ Εὔηνος, τελευταῖον δέ, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ὁ Ἴδας, διώκων αὐτὸν ὁ πατὴρ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν καταλάβῃ, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν Λυκόρμαν ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ ἐπνίγη, ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Εὔηνος. Ἐπειδὴ δὲ ἠγάπα καὶ ὁ Ἀπόλλων τὴν Μάρπησσαν, ἦλθεν εἰς μάχην μὲ τὸν Ἴδαν ὑπὲρ αὐτῆς, τοὺς ὁποίους διεχώρισεν ὁ Ζεύς, ἐπιτρέψας τὴν ἐκλογὴν ἑνὸς τούτων τῶν δύο ἐραστῶν εἰς τὴν Μάρπησσαν, ἥτις ἐκλέξεν ὡς σύζυγον τὸν Ἴδαν. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 557. Ἀπολλόδ. ά, 7, 8. — 3) Υἱός τοῦ Σεληπίου, βασιλεὺς τῆς Λυρνησσοῦ ἐν Κιλικίᾳ, πατὴρ τοῦ Μύνητος καὶ Ἐπιστρόφου, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσεν ὁ Ἀχιλλεύς, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν των. Ὁμ. Ἰλ. Β, 693. — 4) Ποιητὴς Ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Πάρου, σύγχρονος τοῦ Ἐμπεδοκλέους. — 5) Ἕτερος ποιητὴς Ἐλεγείων, Πάριος καὶ οὗτος, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Φαιδ. σελ. 60.

Εὔηνος, ὁ. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Λυκόρμας καλούμενος, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Βωμία καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, τανῦν Φίδαρι, Σοφ. Θουκ. Ἀπολλόδ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων ἀρκτικῶς τῆς πόλεως Πιτάνης εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, Στράβ.

Εὐήτωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἰθακησίων, πατὴρ τοῦ Λειωκρίτου, Ὁμ. Ὀδ. Β, 242. — 2) Εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ἀνὴρ τῆς Λευκίππης καὶ πατὴρ τῆς Κλειτοῦς, Πλάτ. Κριτ.

Εὐηρείδης, ου, ὁ. Υἱός τοῦ Εὐήρους, ὁ Τειρεσίας, Θεόκρ. Εἰδ. κδ́, 70. Καλλιμ.

Εὐήρης, ους, ὁ. Υἱός τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Παρθενόπης θυγατρὸς τοῦ Στυμφάλου, Ἀπολλόδ. β́, 7, 8. — 2) Υἱός τοῦ Πτερελάου, ὅστις πορευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Τηλεβόων, τὸν ὁποῖον οὗτοι εἶχον ἐναντίον τῶν υἱῶν τοῦ Ἠλεκτρύωνος, διεσώθη μόνος ἔχων καὶ τὰ ἐκ τῆς μάχης λάφυρα, Ἀπολλόδ. β́, 8. — 3) Πατὴρ τοῦ περιφήμου μάντεως Τειρεσίου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς νύμφης Χαρικλοῦς, ἀπόγονος τοῦ ἐν Σπάρτῃ Οὐδαίου, Ἀπολλόδ. γ́, 6, 7.

Εὔθηρος, ὁ. Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, καταστήσας πένης διὰ τοῦ πολέμου, Ξενοφ. Ἀπομ.

Εὐθύδημος, ὁ. Ἀθηναῖος, χρηματίσας πρέσβυς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὕστερον δὲ ἐκλέχθη στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ Δημοσθένους, Θουκ. έ, 19. ζ́, 16. — 2) Σοφιστὴς ἐκ Θουρίων πόλεως τῆς Ἰταλίας, γεννηθεὶς δὲ πρότερον εἰς τὴν νῆσον Χίον, ἀδελφὸς τοῦ Διονυσιοδώρου· ζήσας χρόνον τινὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐδίδαξεν αὐτόθι τὴν τακτικήν· Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὕρηται ἐπιγραφόμενος εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, Πλάτ. Κρατύλ. 386. Δ. — 3) Υἱός τοῦ Κεφάλου ἐκ Συρακουσῶν, ἀδελφὸς τοῦ Πολεμάρχου καὶ τοῦ περιφήμου ῥήτορος ἐν Ἀθήναις Λυσίου, Πλάτ. Πολιτ. ά, 4. — 4) Ὁ ἐπικληθεὶς Καλός, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Συμπ. 122. Β. Ξενοφ. Ἀπομ. δ́, 2. — 5) Ἀθηναῖος τὸν δῆμον Φιλάϊος, σταλεὶς ὡς πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον, Δημ. Στεφ. σελ. 282.

Εὐθύδικος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, Λευκ.

Εὐθυκλῆς, έους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, ἐλθὼν ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθη τὸ ψήφισμα περὶ τῆς στεφανώσεως τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Στεφ. σελ. 266. — 3) Πατὴρ τοῦ Κορινθίου Ξενοκλείδου, Θουκυδ. ά, 46.

Εὐθυκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ὀλύνθιός τις, στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ, ὅστις παρέδωκε τὴν ἰδίαν πατρίδα του Ὄλυνθον εἰς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, Δημ. Χερσ. σελ. 99. — 2) Ἀγαλματοποιός, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λυσίππου, Πλιν. 34, 8.

Εὐθυμένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Αἰγίνῃ κατοίκων, θεῖος τοῦ Πυθέα καὶ Φυλακίδου Ὀλυμπιονικῶν, ὑμνουμένων ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Πινδ. Ἰσθμ. 6, 84. — 2) Μασσαλιώτης, πεμφθεὶς διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐν Ἀφρικῇ πορείαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἄννωνος, τὸ 340 ἔτος πρὸ Χρ. Στράβ.

Εὐθυμία, ἡ. Θεὰ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἀνήγειρεν ὁ τύραννος Διονύσιος ἕνα ἀνδριάντα, Ἀθήν. έ, 4. Πτολ. β βλ.

Εὔθυμος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἀστυκλέους ἢ τοῦ Ποταμίου θεοῦ Καικίνου ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, περίφημος ἀθλητὴς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειραν οἱ Ἕλληνες ἴδιον αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῷ τόπῳ τῆς νίκης. Οὗτος λέγεται ὅτι ἠλευθέρωσε τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Τεμέσσης ἀπό τινα πονηρὸν δαίμονα Πολίτην καλούμενον, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκάζοντο οὗτοι νὰ θύωσι κατ' ἔτος μίαν ὡραίαν κόρην, τιμῶντες αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἱερῷ. Ἔζησε δέ, ὡς λέγουσιν, ὁ Εὔθυμος οὗτος πολλοὺς χρόνους καὶ τελευταῖον ἔγινεν ἀφανής, Παυσ. ς́, 6. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ή, 18. Στράβ.

Εὔθυνος, ὁ. Ἀθλητὴς Σάμιος, παρὰ Δημ. Μειδ. σελ. 537.

Εὐθύφρων, ονος, ὁ. Ἀθην. Μάντις τις ἐν Ἀθήναις, ἐπαγγελλόμενος τὴν περὶ τὰ θεῖα ἐπιστήμην, ἄλλως δὲ καταγέλαστος καὶ εὐτελὴς ἄνθρωπος. Εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος ἐπιγράφεται Εὐθύφρων ἢ περὶ Εὐσεβείας, Πλάτ. Εὐθ. 3.

Εὐίππη, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύο ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ. β́, 1. 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἥτις καὶ Μελανίππη ἐκαλεῖτο. Εὑρεθεῖσα ποτὲ ἔγκυος ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ διωκομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, μετεμορφώθη εἰς ἕνα ἵππον, Ἰούλ. Πολυδ. δ́, 141.

Εὐίππη, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ.

Εὔιππος, ὁ. Υἱός τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος ἐξ Αἰτωλίας, Ἀπολλόδ. ά, 7, 10. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 417.

Εὐκαμπίδας, α, ὁ (ῐ). Ἀρκάς, ἐπαινετὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, Δημ. Στεφ. σελ. 324. Bek. ἔνθα καὶ Εὐκαλπίδας γραφ.

Εὐκαρπία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἄφθονον οἶνον, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ἐθν. Εὐκαρπεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Εὐκλέης, Ἰωνικ. ἀντὶ Εὐκλῆς.

Εὔκλεια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Θήβαις καὶ ἐν Κορίνθῳ διὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἑλλήνων, Παυσ. ά, 14. — καί, τὰ Εὔκλεια, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Εὐκλείας, Ξενοφ. Ἑλλ. δ́, 4, 2.

Εὐκλείδης, ου, ὁ. Πολίτης τῆς Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ἔκτισε μετὰ τοῦ Σίμου τὴν πό-

λιν Ἱμέραν, τὸ 649 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκ. ϛ', 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, φονευθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ τυράννου Γέλωνος, Ἡρόδ. 7 155. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, Ξενοφ. Ἑλλ. μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τυράννων, ἐκλέχθη ὅμως πρῶτος ἐν Ἀθήναις ἄρχων τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 94 Ὀλυμπ. Ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας αὐτοῦ ἐξεδόθη τὸ ψήφισμα τῆς κοινῆς ἀμνηστείας περὶ ὅλων, ὅσα ἐλέχθησαν ἢ ἐπράχθησαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν τριάκοντα τυράννων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπετρέπετο εἰς κανένα τῶν Ἀθηναίων νὰ ἐγκαλέσῃ ἄλλον τινὰ περὶ ὁποιασδήποτε προηγουμένης παρανομίας, οὔτε κἂν ν' ἀναφέρωσι πλέον εἰς τὰς συνομιλίας των περὶ τῶν τοιούτων, Δημ. κατὰ Τιμοκρ. σελ. 404. ὅθεν παροιμ. «Τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζειν», Λουκ. Κατάπλ. 5. καί, «Λυθῇ τις ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχόντων προχθέντων», Λουκ. Ἑρμτ. 75. — 4) Μάντις ἐκ Φλιοῦντος πόλεως τῆς Ἀχαΐας, πιθ. καὶ ζωγράφος τις, Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. ζ', 8, 1. — 5) Φιλόσοφος Μεγαρεύς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ζηλωτὴς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ὅστις διὰ ν' ἀκούῃ τὸν σοφὸν τοῦτον διδάσκαλον, ἤρχετο καθ' ἑκάστην νύκτα ἐκ τῶν Μεγάρων εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνδεδυμένος μὲ γυναικεῖα φορέματα διὰ τὸν νόμον, τὸν ὁποῖον ἐξέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ποινῇ θανάτου εἰς τὸν ὅστις ἐκ τῶν Μεγαρέων ἤθελε πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς. Οὗτος ἐσύστησε μετὰ ταῦτα τὴν περίφημον Μεγαρικὴν ἢ Ἐριστικὴν σχολήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδιδάσκετο πρὸ πάντων ἡ διαλεκτικὴ τέχνη, ἥτις πολλάκις ἔφθανε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πλέον ἐριστικὰς ἀμφισβητήσεις. Πλάτ. — 6) Περίφημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, πατὴρ τῆς Γεωμετρίας· ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Πτολεμαίου, ἐδίδαξεν αὐτόθι μετὰ πολλῆς φήμης τὴν γεωμετρίαν· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ μαθηματικῶν συγγραμμάτων σώζονται ἔτι τινὰ περιέχοντα πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ βαθείας παρατηρήσεις.

Εὐκλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Θουκυδίδου εἰς τὴν Θρᾴκην. Θουκ. δ', 104. ὕστερον δὲ χρηματίσας καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 88 Ὀλυμπ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων υἱὸς τοῦ Ἵππωνος, πολεμήσας ἐναντίον τοῦ Νικίου Θουκ. Ξενοφ.

Εὐκράτη, ἡ (≡). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 243.

Εὐκράτης, ους, ὁ (≡). Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, προκάτοχος τοῦ περιφήμου Κλέωνος, ἐν πρώτοις ἔμπορος ἀλφίτων καὶ στυππείων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 129 Λυσ. 102. — 2) Ῥήτωρ τις ὀλίγου λόγου ἄξιος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 3. — 3) Φιλόσοφός τις, παρὰ Λουκ. Ψευδοφ.

Εὐκρατίδης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ.

Εὐκρατιδία, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς, Στράβ.

Εὔκριτος, ὁ. Ποιητής τις, παρὰ Λουκ. Συμπ. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 1.

Εὐκτήμων, ονος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις ὕστερον ὑπῆρξε καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ τρίτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. Θουκ. Ξενοφ. — 2) Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν δῆμον Λουσιεύς, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις κατὰ παρακίνησιν τοῦ Μειδίου ἐκατηγόρησε τὸν Δημοσθένην ὡς δειλὸν καὶ χαῦνον, Δημ. Μειδ. σελ. 548.

Εὐλαῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς, ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Σούσης ἑνοῦται μὲ τὸν Πασιτίγρητα. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. ζ', 7. ὁ Ἡρόδ. καλεῖ αὐτὸν Χοάσπην ἐν δὲ τῇ Ἱερᾷ Γραφῇ λέγεται Οὐλαΐ, τανῦν Καρούν ἢ Τάστερ, κατ' ἄλλους δὲ τανῦν Καῤῥάχ. ἴδε Χοάσπης.

Εὐλιμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσίοδ. Θεογ. 264. Ἀπολλόδ.

Εὔμαιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κτησίου καὶ μιᾶς Φοινίσσης γυναικός, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Σύρου· ὅτε παῖς ὢν ἁρπαχθεὶς μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην καὶ ἐπωλήθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν Λαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις ἀνέθρεψεν αὐτὸν μετὰ τῆς θυγατρός του Κτιμένης· ὕστερον δὲ ἐποίμαινε τοὺς χοίρους εἰς τοὺς ἀγροὺς ἕως οὗ ἐπέστρεψεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 402–482. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 23. κατὰ Περιζ. Εὐμένης γραφ.

Εὐμάρας, α, ὁ (– – –). Συβαρίτης, κύριος ἑνὸς ποιμνίου, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 10, 37.

Εὔμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χρύσιος, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.

Εὐμείδη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ.

Εὐμείδης, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμειδής). Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ.

Εὐμένεια, ἡ, καὶ Εὐμενία, ἡ, Στράβ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου. — 2) Πόλις τῆς Καρίας. Στέφ. Βυζ.

Εὐμένης, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμενής). Ἀθηναῖος, πολεμήσας γενναίως εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι κατὰ τῶν Περσῶν μάχην, Ἡρόδ. — 2) Περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Καρδίαν πόλιν τῆς Θρᾴκης καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου ἦτο καὶ μυστικὸς γραμματεύς· νυμφευθεὶς ἔπειτα τὴν Βαρτίνην, ἐσυγγενεύθη καὶ μὲ αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας· μετὰ δὲ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου οἰκειωθεὶς τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην τοῦ Περδίκκα, ὅστις ἐτίμα ἐξαιρέτως τὸν Εὐμένην διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν, κατεστάθη Ἡγεμὼν ὅλης τῆς Καππαδοκίας καὶ Παφλαγονίας ἕως τῆς Τραπεζοῦντος· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Περδίκκα πολεμούμενος ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ ἐγκαταλελειμμένος ὑφ' ὅλων τῶν ἄλλων συμμάχων καὶ ὑποστρατηγῶν του, ἐλήφθη αἰχμάλωτος μετὰ μίαν σφοδρὰν μάχην, ἥτις ἐσυγκροτήθη πλησίον τῶν Σούσων ἐν τῇ Περσίᾳ καὶ κατεσφάγη ὑπό τινων Μακεδόνων. Οὗτος συνέγραψε καὶ μίαν Ἱστορίαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐπαινουμένην ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἱστορικῶν. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου Ἡγεμὼν τῆς Περγάμου, ὅστις κατακτήσας πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν μόλις 22 ἐτῶν, ἀφήσας τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν Ἄτταλον τὸν πρῶτον. — 4) Εὐμένης ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀττάλου βασιλεὺς τῆς Περγάμου· ὢν σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων κατ' ἀρχάς, ἐπολέμησεν ὑπὲρ αὐτῶν ἐναντίον Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς, κατασταθεὶς οὕτως εἷς τῶν ἰσχυροτάτων ἐν Ἀσίᾳ βασιλέων· ὕστερον δὲ γενόμενος ὕποπτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὅτε οὗτοι ἐπολέμουν ἐναντίον τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καὶ μὴ δυνηθεὶς ἐκ νέου νὰ ἑλκύσῃ τὴν φιλίαν αὐτῶν, ὑπέπεσεν ὅλως δι' ὅλου εἰς τὴν ὀργὴν καὶ καταδίωξιν αὐτῶν, ὅτε καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας 39 χρόνους, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἄτταλον.

Εὐμενίδες, αἱ. Οὕτως ἐπωνομάζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατ' εὐφημισμὸν αἱ Ἐρινύες, Αἰσχύλ.

Εὐμήδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλόδ. α', 8, 5. — 2) Κῆρυξ τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐκ Τροίας, πατὴρ τοῦ Δόλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 314. — 3) Ἱερεὺς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκλεψε τὸ Παλλάδιον, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Παλ.

Εὔμηλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκήστιδος, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν ἐκ τῆς χώρας τῶν Φερῶν, ἐλθὼν μὲ ἕνδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 711. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰφθίμην θυγατέρα τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 797. — 2) Υἱὸς τοῦ Μέροπος, καὶ πατὴρ τῆς Βύσσης, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτικόρακα, Ἀντ. Λιβ. 15. — 3) Πατὴρ τοῦ Βότρυος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν οὗτος μ' ἕνα δαυλόν, Ἀντ. Λιβ. 18. — 4) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κορίνθου, ἀκμάσας περὶ τὸ 768 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας μίαν Τιτανομαχίαν, Ἀπολλόδ. γ', 8, 2. παραβλ. Heyne III, σελ. 983.

Εὐμήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Εὐμόλπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Εὐμολπίδης, ου, ὁ (≡). Υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου, Πληθ. αἱ Εὐμολπίδαι, ἐκαλεῖτο οὕτω μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτέρων γενεῶν ἐν Ἀθήναις καταγομένη ὑπὸ τοῦ Εὐμόλπου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας μόνης ἐχειροτονοῦντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος· αὕτη ἐφύλαττε καὶ τοὺς ἀγράπτους νόμους τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἔχουσα τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ καὶ νὰ καταδικάζῃ τοὺς ὅσοι ἠσέβουν ἢ ἐβεβήλωσαν τὴν ἱερότητα τῶν μυστηρίων τούτων, Θουκυδ. 8, 53. Κορν. Νεπ. Ἀλκ. 4–7. — 2) Ὄνομα κύρ. στρατηγοῦ τινος τῶν Πλαταιέων, Θουκ. γ', 20.

Εὔμολπος, ὁ (εὖ, μέλπω). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διάφοροι ἄνδρες, οἵτινες ἐνομίζοντο ὡς καθιδρυταὶ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. — 1) Ὁ ἀρχαιότερος τούτων ὑπῆρχεν, ὡς πλάττεται, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ἥτις ἔῤῥιψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Εὔμολπον βρέφος ἔτι ὄντα, φοβουμένη μήπως ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τοῦ πατρός της, τὸν ὁποῖον λαβὼν ὁ Ποσειδῶν, ἔφερεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ὅπου ἀνετράφη ὑπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης· αὐξηθεὶς δὲ ἔφυγεν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Θρᾴκην πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Τεγύριον, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτόν, ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τῆς βασιλείας του. Προσκληθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσινίων εἰς βοήθειαν ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων, ἦλθε μ' ἓν στράτευμα Θρᾳκῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ τότε βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως, ὅτε καὶ ἔχασεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν ἴδιόν του υἱὸν Ἴσμαρον, Παυσ. α', 5, 27, 38. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Εὔμολπος. Οὗτος λοιπὸν ὁ ἐκ Θρᾴκης Εὔμολπος ἐνομίζετο κοινῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι εἰσήγαγε τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμύησεν αὐτὸς καὶ τὸν Ἡρακλέα, Ἀπολλόδ. β', 5, 12. Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1108. Θουκ. β', 15. Εὐριπ. καὶ ὑπὸ τούτου κατήγετο ἡ ἐν Ἀθήναις γενεὰ τῶν Εὐμολ-

πιδῶο λεγομένου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος. Παρ' Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 154 ἀναφέρεται ὁ Εὔμολπος ὅτι ἦρχε τῶν Ἐλευσινίων ἐν Ἀττικῇ, σύγχρονος ὢν τοῦ Τριπτολέμου, διδαχθεὶς παρὰ τῆς ἰδίας Δήμητρος τὰ μυστήρια αὐτῆς, Παυσ. β', 14. — 2) Ἕτερος Εὔμολπος ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Μουσαίου καὶ ἐκληρυτὴς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 108. ὑπῆρξεν εἷς Εὔμολπος υἱὸς τοῦ Φιλάμμονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μουσικήν.

Εὔμων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Εὐνείκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 247. ὀρθογρ. μέντοι Εὐνίκη, ἡ, Ἀπολλόδ. α', 2, 7. Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 45.

Εὔνηος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης βασιλίσσης τῆς νήσου Λήμνου, ὅστις ἐξηγόρασε παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνα τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Η, 468. Ψ, 747. Ἀπολλόδ. α', 9, 17. — ὅτε καὶ Εὔνεως, καὶ Εὔνεως, Στράβ.

Εὐνίκη, ἡ, ἴδε Εὐνείκη.

Εὔνικος, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν.

Εὔνοια, ἡ. Ὄνομα δούλης τινός, Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 2.

Εὐνομία, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, ἀδελφὴ τῆς Δίκης καὶ Εἰρήνης, Ἡσιόδ. Θεογ. 901. Ἀπολλόδ. α', 3, 1. περιστάνουσα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις τὴν ἐκ τῶν νόμων Εὐταξίαν καὶ ἁρμονικὴν συντήρησιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Εὔνομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρχιτέλους, ὅστις ὑπηρετῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐφιλοφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, ἐν ᾧ ἔχυνεν ὕδωρ διὰ νὰ νίψῃ τὰς χεῖράς του, ἐρραντίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τοσοῦτον βαρέως διὰ τὴν ἀνεπιτηδειότητά του, ὥστε ἔπεσεν ἀμέσως νεκρός. Ἀπολλόδ. β, 7, 6. Ἀθήν. Θ'. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1212. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Πολυδέκτου καὶ Λυκούργου, Πλάτ. Λυκ. 2. καθ' Ἡρόδ. 8, 31. ἦν ὁ Εὔνομος πατὴρ τοῦ Χαριλάου. — 3) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, Ξενοφ. — 4) Κῆρυξ τις τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. — 5) Ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας. Λουκ.

Εὔνοστος, ὁ. Ἥρως τις ἐν Τανάγρᾳ, υἱὸς τοῦ Ἐλιέως καὶ ἔγγονος τοῦ Κηφισσοῦ, ἔχων αὐτόθι ἓν ἱερὸν ἄλσος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ κομμία γυναῖκα.

Εὐξάνθιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Δεξιθέας, Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Εὔξεινος, ὁ, ἡ, ον, Δωρικ. Εὔξενος. Πόντος Εὔξεινος. Οὕτως ὠνομάσθη ἡ νῦν Μαύρη θάλασσα λεγομένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅτε οὗτοι συνέστησαν ἰδίας ἀποικίας ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μερῶν, πρότερον Ἄξενος καλουμένη, Ἡρόδ. ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην κατ' εὐφημισμὸν διὰ τὸ ἄγριον καὶ τρικυμιῶδες αὐτῆς καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα ναυάγια, καί, τὸ Εὔξεινον πέλαγος, Πινδ. — ἡ Εὔξεινος θάλασσα, Διον. Περ. 21.

Εὐξενίδης, ου, ὁ (ξ). Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς κωμῳδίας, Σουΐδ. — 2) Οἱ Εὐξενίδαι, ἐπίσημός τις καὶ εὐγενὴς γενεὰ ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Πινδ.

Εὔξενος, ὁ, = Εὔξεινος. Πινδ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις ἡγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ, Ξενοφ. Ἑλ. δ', 2.

Εὐξίθεος, ὁ. Ἠλεῖός τις, ἑταῖρος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Εὐοδεύς, έως, ὁ. Ἐπώνυμ. ἑνὸς λοχαγοῦ, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 4, 18. κατ' ἄλλους δὲ Εὐοδίας ἢ Εὐοπεύς.

Εὐοδίας, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὡς ὕπαρχος τῶν ὁδῶν. Φουρν.

Εὔοδωρος, ὁ. ἴδε Εὔδωρος.

Εὐπάγιον, τό. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ.

Εὐπαιίδας, α, ὁ. Ἐπιδαύριός τις, Θουκ. δ', 119.

Εὐπάλαμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μητίονος καὶ τῆς Ἀλκίππης, πατὴρ τοῦ περιφήμου Δαιδάλου, εὑρετὴς τῆς ἀγκύρας. Ἀπολλόδ. γ', 15, 5.

Εὐπαλία, ἡ, = Εὐπάλιον, Στέφ. Βυζ.

Εὐπαλῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ναυστρόφου Μεγαρεὺς ἀρχιτέκτων, ὁ κατασκευάσας ἓν μέγα ὄρυγμα ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὠχετεύετο ἐπὶ διάστημα ἑπτὰ σταδίων φερόμενον ἕως τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 3, 60.

Εὐπάλιον, τό. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ναυπάκτου, ἔχουσα ἕνα λιμένα Ἐρυθροὶ καλούμενον, Θουκυδ. Στράβ. πρότερον ἐλέγετο Εὐπάλιον, παρὰ Θουκ. γ', 96. — ὅθεν, Εὐπαλιεύς, ὁ οἰκήτωρ.

Εὐπατόριον, τό, καὶ Εὐπατορία, ἡ. Πτολεμ. α'. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Μιθριδάτης Εὐπάτωρ, ὅτε ἐπολέμει κατὰ τῶν Σκυθῶν, τανῦν Κοσλόβη. — 2) Πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὕστερον Μαγνόπολις κληθεῖσα, Στράβ.

Εὐπάτωρ, ορος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ περιφήμου Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου.

Εὐπείθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἰθάκῃ κατοίκων, πατὴρ τοῦ Ἀντινόου, Ὁμ. Ὀδ. Π, 362, 425.

Εὔπλοια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης θεωρουμένης ὡς θαλασσίου θεοῦ, Παυσ. α', 1.

Εὐπολέμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μυρμιδόνος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Αἰθαλίδην. Ὀρφ. Ἀργ. 131.

Εὐπόλεμος, ὁ. Ἀρκαδικ. κύρ. ὄνομα, παρὰ Πλάτ. Κρατ. σελ. 394.

Εὐπόλιον, τό, ἴδε, Εὐπάλιον.

Εὔπολις, ιδος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀριστοφ. Νεφ. 547.

Εὐπόμπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 261.

Εὐπορία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Πτολ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Εὐποριεύς, έως, ὁ οἰκήτωρ.

Εὐπυρίδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. Ἡσύχ. — ὅθεν, Εὐπυρίδης, ὁ κάτοικ.

Εὐριπίδειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Εὐριπίδου ἢ εἰς τὸν Εὐριπίδην ἀνήκων, καὶ τὸ Εὐριπίδειον, ἤτοι τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου, Πλάτ. Λουκ.

Εὐριπίδης, ου, ὁ (‒ ‒ ⏑ ‒ ἐκ τοῦ Εὔριπος). Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλεοβούλης, Ὑγῖν. μυθ. 14. — 2) Εἷς τῶν πρώτων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος, τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 75. Ὀλυμπ. 479 πρὸ Χρ. τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐνικήθησαν διὰ θαλάσσης οἱ Πέρσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· κατ' ἀρχὰς ἐδιδάχθη τὴν ῥητορείαν ὑπὸ τοῦ Προδίκου καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Ἀναξαγόρα, ὕστερον δὲ ἀφιερωθεὶς εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, ἄρχισεν εἰς ἡλικίαν ἤδη δεκαοκτὼ χρονῶν νὰ ἁμιλλᾶται μετὰ τοῦ περιφήμου Σοφοκλέους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον, εἰς τοῦ ὁποίου μόνου τὰς δραματικὰς παραστάσεις ἤρχετο ἀδιαλείπτως καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Σωκράτης· αἱ τραγῳδίαι τοῦ Εὐριπίδου περιεῖχον πολλὰς φιλοσοφικὰς ἀληθείας καὶ ἀξιώματα ἠθικά, διὰ τῶν ὁποίων τούτων ἤθελεν ὁ μέγας οὗτος ποιητὴς νὰ καταστήσῃ τὴν θεατρικὴν σκηνὴν μᾶλλον σχολὴν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς εὐσχήμου ἀνθρώπης ῥητορείας, ἥτις διαπρέπει πρὸ πάντων εἰς τὰ δράματά του. Περὶ τὸ τέλη τῆς ζωῆς του ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ηὐνοεῖτο καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως, ἀπέθανεν ἐν τῇ αὐλῇ αὐτοῦ εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς οὗτος τοῦ ἀνήγειρεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον πλησίον τῆς μητροπόλεως τῶν Μακεδόνων. Ἀριστ. Πλάτ. ἐκ τῶν 75 ἢ κατ' ἄλλους 90 αὐτοῦ τραγῳδιῶν, ἐσώθησαν μόνον δεκαεννέα, καί τινα ὀλίγα λείψανα ἐκ τῶν ἄλλων, ὅσαι ἠφανίσθησαν. — 3) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 500 ταλάντων διά τινα νόμον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόβαλεν, Ἀριστ. Ἐκκλ. 820.

Εὐριπίδιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ, Εὐριπίδης, Ἀριστοφ. Ἀχαρν.

Εὔριπος, ὁ. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν νῆσον Εὔβοιαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἦν τοσοῦτον στενὸν περὶ τὴν πόλιν Χαλκίδα, ὥστε ἐνταῦθα συνείχετο ἡ νῆσος διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηράν· περίεργον ὑπάρχει ἐξαιρ. τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης διὰ τὴν ἐν αὐτῷ συμβαίνουσαν ἀλληπάλληλον παλίρροιαν τῶν ὑδάτων της· τανῦν στενὸν τῆς Εὐρίπου, Ὁμ. Ὕμ. Ἀπολ. 222. Ἡρόδ.

Εὐρυάδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 267.

Εὐρυάλη, ἡ. Μία τῶν Γοργόνων. θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς. Ἡσιόδ. Θεογ. 276. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Ὠρίωνα, Ἀπολλόδ. α', 4, 3. Ἐρατοσθ. 32.

Εὐρύαλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, εἷς τῶν περιφήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν. Ἀπολλόδ. γ', 7, 2. ὅτε δὲ καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλόδ. α', 9, 16. Ὕστερον δὲ συνεστράτευσεν ὑπὸ τὸν Διομήδην εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὡς ἡγεμὼν τῶν Ἀργείων, ὅπου ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 565. Ζ, 20. — 2) Υἱὸς τοῦ Μέλανος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλόδ. α', 8, 5. — 3) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Οἰνόμαος, Παυσ. ς', 21. — 4) Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ἐσυγκρότησεν ὁ Ἀλκίνοος, ὅτε ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν νῆσον αὐτοῦ, Ὁμ. Ὀδυσ. Θ, 115. — 5) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡσύχ.

Εὐρυάναξ, ακτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δωριέως, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς ἐν Σπάρτῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν μετὰ τοῦ Παυσανίου εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ἡρόδ. 9, 10.

Εὐρυάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πακτωλοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα, Λυκόφρ. 52.

Εὐρυβάτης, ου, ὁ. Κῆρυξ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 184. Ὀδσ. Τ, 244. — 2) Ἕτερος κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐστάλη μετὰ τοῦ Ταλθυβίου διὰ νὰ λάβῃ τὴν Βρισηΐδα ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα, Ὁμρ. Ἰλ. Α, 320. — 3) = Ἐριβώτης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγινητῶν, ὅτε οὗτοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σωφάνους τοῦ Δεκελέως, Ἡρόδ. 6, 92.

Εὐρύβατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐδήμου, ὅστις ἐλέγετο ὅτι κατάγεται ἀπὸ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Ἀντ. Λιβ. 8. — 2) Κυβερνήτης τῶν νηῶν ἐκ Κερκύρας, παρὰ Θουκ. — 3) Ὄνομα προδότου τινὸς καὶ δολίου ἀνδρός, ἀναφερομένου εἰς διάφορα τῶν ἀρχαίων συγγράμματα. Ἦν δὲ οὗτος, ὡς ὑπό τινων ἑρμηνεύεται, Ἐφέσιος τὸ γένος, διατρίβων πλησίον τοῦ βασιλέως Κροίσου, εἶτα φυγὼν ἦλθε πρὸς τὸν Κῦρον· ἀναφέρεται δὲ ὡς ἐπίπολυ μετ' ἄλλου τινὸς Φρυνώνδα λεγομένου,

τῶν ὁποίων ἀμφοτέρων ἡ ἀπιστία καὶ δολιότης ὑπῆρχεν ἐν παροιμίαις. Πλάτ. Πρωτ. 327. Δημ. Στεφ.

Εὐρυβία, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Κρίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀστραῖον, Πάλλαντα καὶ Πέρσην, Ἡσιόδ. Θεογ. 375. Ἀπολλόδ. ά, 2, 2. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πολύλαον, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 3) Μία τῶν γενναίων καὶ ἀνδρειοτέρων Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 16.

Εὐρυβιάδης, ου, ὁ (-υυυ-). Σπαρτιάτης, Ἀρχιστράτηγος τῆς θαλασσίου συμμαχικῆς δυνάμεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Θεμιστοκλῆς ἐβίασε νὰ μὴν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν μετὰ τοῦ στόλου, ὅτε ὁ Εὐρυβιάδης ἐσκόπευε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων, Ἡρόδ. 8, 2. Πλούτρ.

Εὐρύβιος, ὁ (-υυυ). Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολλόδ. ά, 9, 9. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, θανατωθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας πολεμῶν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλ. β', 8, 1.

Εὐρυβάτας, α, ὁ. Κρὴς, στρατηγὸς τῶν τοξοτῶν παρὰ τῷ μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ, Ἀρριαν.

Εὐρυγάνεια, ἡ (ʊ). Θυγάτηρ τοῦ Ὑπέρφαντος, τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεται, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰδίπους μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἰσμήνην, Ἀντιγόνην, τὸν Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην, Ἀπολλ. γ', 5, 8.

Εὐρυγύης, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ἀθήναις ἀγῶνές τινες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀνδρόγεω, Ἡσύχ.

Εὐρυδάμας, αντος, ὁ (ʊ). Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Κτιμένου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 67. — 3) Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἀρχαίων Ἡγεμόνων, πατὴρ τοῦ Ἄβαντος καὶ Πολυΐδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ γέροντα Ὀνειροπόλον, Ἰλ. Ε, 149. — 4) Εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 296. Χ, 283. — 5) Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Κυρήνης, θαυμαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ Στωϊκὴν ἀπάθειαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 20.

Εὐρυδάμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διακτορίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου, Ἡροδτ. 6, 71.

Εὐρυδίοσσα, ἡ. ποιητκ. Ἀντὶ Εὐρυδίκη, Μοσχ. Ἐπ. Βί. 131.

Εὐρυδίκη, ἡ. Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, σύζυγος τοῦ περιφήμου Μουσικοῦ Ὀρφέως· διωκομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρισταίου καὶ θέλουσα νὰ ἀποφύγῃ αὐτὸν, ἐπληγώθη τρέχουσα ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως καὶ ἀπέθανεν· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ὀρφεὺς καταβὰς εἰς τὸν ᾅδην, ἐκίνησε διὰ τῆς μελῳδίας του τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ νὰ φέρῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὴν προσφιλῆ του Εὐρυδίκην, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως τοῦ νὰ μὴ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω νὰ ἰδῇ ὅτε αὐτὴ τὸν ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ὁ Ὀρφεὺς μὴ ὑπομείνας καὶ στραφεὶς διὰ νὰ ἰδῇ ἐὰν τῷ ὄντι τὸν ἠκολούθει, ἔχασεν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, Ἀπολλόδ. ά, 3, 2. Ὀβιδ. μεταμορ. Χ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κάνθον, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. Ὑγῖν. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Ἴλου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Λακεδαίμονος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκρισίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Δανάην μητέρα τοῦ Περσέως, Ἀπολλόδ. β', 2, 1. Παυσ. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου καὶ γυνὴ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ὀδ. Γ, 452. — 6) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ἀρχεμόρου, Ἀπολλόδ. γ', 6, 4. — 7) Γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, Σοφ. Ἀντιγ. 1194. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τῆς Πολυδώρας, Σχολ. Ἰλ. Β, 321. — 9) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντα καὶ γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀριδαίου ἀδελφοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐξ ἄλλης μητρός· πολεμηθεῖσα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Φιλίππου ὑπὸ τοῦ Πολυσπέρχοντος καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ νικηθεῖσα εἰς μίαν μάχην, ἐφονεύθη ἀπανθρώπως, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 36. ἔνθα ἡμαρτημ. γράφεται τοῦ Φιλίππου.

Εὐρύηλος, ὁ. Euryalos, Λίθ. Φρούριον κείμενον ἐπί τινος λόφου πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀποτελοῦν ἐν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν, τανῦν Belvedere, Θουκ. 5', 97. ἔνθα πρότερον τὸ Εὐρύηλον ἐγραφτ. ἐν δὲ βιβ. ζ', 2 καὶ 43. ὁ Εὐρύηλος.

Εὐρύθεμις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κλεοβοίας καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ Θεστίου, Ἀπολλόδ. ά, 7, 10.

Εὐρυθόη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν τινὲς ἀναφέρουσιν ὡς γυναῖκα τοῦ Οἰνομάου καὶ μητέρα τῆς Ἱπποδαμείας, Ἀπολ. Ῥοδ. Σχολ. Α, 752.

Εὐρύκαπις, υος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Κλυτίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Εὐρύκη, ἡ (ʊ). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Τελευταγόρου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Εὐρύκλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὦπος Πεισηνορίδου, τροφὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὴν ὁποίαν ὁ Πατὴρ αὐτοῦ Λαέρτης ἔτι παῖδα οὖσαν ἠγόρασεν, καὶ ἥτις μετὰ τοῦτα ἀνέθρεψεν τὸν Τηλέμαχον· αὐτὴ πρώτη ἔδωκεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀγγελίαν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Α, 429. Ψ, 1, 5, 177. 289.

Εὐρυκλῆς, έους, ὁ. Μάντις Ἀθηναῖος, ὅς τις ὡς ἐλέγετο, ἔφερεν ἐντὸς τοῦ σώματός του ἕνα δαίμονα, ὢν ἐγγαστρίμυθος, δι' ὃ ἅπαντες οἱ τοιοῦτοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Εὐρυκλεῖς, Ἀριστφ. Σφ. 1014. Πλάτ.

Εὐρυκρατίδης, ου, ὁ (ʊ). Υἱὸς τοῦ Ἀναξάνδρου καὶ πατὴρ τοῦ Λέοντος βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν, Ἡροδτ. 7, 204.

Εὐρυκράτης, εος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυδώρου, πατὴρ τοῦ Ἀναξάνδρου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἄγιδος, Ἡροδτ. 7, 204.

Εὐρυκύδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ἐλέα, Παυσ. έ, 1.

Εὐρυλέων, οντος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ὁ υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅς τις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως συνήθ. Ἀσκάνιος λεγόμενος, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. ά, 65. — 2) Σπαρτιάτης, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἔφυγον μετὰ τοῦ Δωριέως εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ὅς τις μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων, ἐκυρίευσε τὴν Μινώαν πόλιν τῶν Σελινουσίων. Ἡροδτ. 5, 46.

Εὐρύλοχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτονόης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5 — 2) Συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσέως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν Κτιμένην εἶχεν εἰς γυναῖκα, καὶ ὅς τις ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ μετὰ ταῦτα κατέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ᾅδην. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 205. Λ, 23. τελευταῖον ἔγεινεν αἴτιος τοῦ νὰ σφάξωσιν οἱ λοιποὶ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως τὰς βοῦς τοῦ Ἡλίου ἐν Σικελίᾳ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἠφανίσθη μετ' αὐτῶν, Ὀδ. Μ, 339. — 3) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων πλησίον τῆς Ναυπάκτου, Θουκ. — 4) Φιλόσοφος Σκεπτικὸς, μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος. — 5) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, Δημ.

Εὐρύμαχος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, ὅς τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, ἐφονεύθη, Παυσ. 5', 21. — 2) Υἱὸς τοῦ Πολύβου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὁ πλουσιώτερος καὶ ἐπιστημότερος τῶν λοιπῶν ἐν Ἰθάκῃ προὐχόντων νέων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Α, 399. Χ, 44. — 3) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἀντήνορος, Παυσ. ί, 27. — 4) Υἱὸς τοῦ Λεοντιάδου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, ὅς τις εἰσβαλὼν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδα εἰς τὴν πόλιν τῶν Πλαταιῶν, ἐκυρίευσεν αὐτὴν, ἀλλὰ ληφθεὶς ὑπὸ τοὺς Πλαταιεῖς ἐφονεύθη, Θουκ. γ', 2. Ἡροδτ.

Εὐρυμέδη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Γλαύκου βασιλέως τῆς Κορίνθου, μήτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, Ἀπολλόδ. ά, 9, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, Ἀντ. Λιβ. 2.

Εὐρυμέδουσα, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ὑπηρετοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ναυσικάαν, Ὅμ. Ὀδ. Η, 8.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καβείρας μιᾶς τῶν Νυμφῶν τῆς Θρᾴκης, δι' ὃ καὶ εἷς τῶν Καβείρων ἐλέγετο. Νόνν. Διον. ιδ', 21. — 2) Πατὴρ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῶν Γιγάντων ἐν Ἠπείρῳ, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναυσίθοον, Ὅμ. Ὀδ. Η, 58. — 3) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρίας, βασιλεύων ἐν τῇ Πάρῳ ὅτε ὁ Ἡρακλῆς διέβη ἐντεῦθεν, πλέων κατὰ τῶν Ἀμαζόνων· ἐπειδὴ δὲ οἱ παῖδες τοῦ Μίνωος ἐφόνευσαν δύω ἐκ τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν Εὐρυμέδοντα καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς, Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 4) Υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἀγαμέμνονος, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 228. Παυσ. β', 16. — 5) Υἱὸς τοῦ Θουκλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, ὕστερον δὲ πεμφθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν ἐναντίον τῶν Συρακουσίων, ἐφονεύθη μαχόμενος αὐτόθι πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, Θουκ. ζ', 52 — 6) Εὐρυμέδων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅς τις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀσπένδου, ἐκβάλλει εἰς τὸν Κόλπον τῆς Ἀτταλίας, τανῦν, Ἱερεον. Ἐνταῦθα ὁ Κίμων ἐνίκησε διὰ θαλάσσης τοὺς Πέρσας, Θουκ. ά, 100.

Εὐρυμεναί, αἱ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, τανῦν Καρίτζα, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 59. Στέφ. Βυζ.

Εὐρυμένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολλόδ. ά, 9, 9.

Εὐρυμίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, Τήλεμος, Ὅμ. Ὀδ. Ι, 509.

Εὐρυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 906. ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὰς τρεῖς Χάριτας, Ἀπολλόδ. ά, 3, 1. αὐτὴ λέγεται ἔτι ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς Θέτιδος τὸν Ἥφαιστον ὅτε ἐρρηψοκίσθη ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ· ἐν δὲ ταῖς τῶν Ἀρχαίων Θεογονίαις ἀναφέρεται ὅτι ἡ Εὐρυνόμη ἐβασίλευεν εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ὀφίωνος πρὸ αὐτοῦ τοῦ Κρόνου, καὶ ὅτι ὅτε ἐνίκησεν ὁ Κρόνος τὸν Ὀφίωνα, ἐρρίφθη αὕτη ὑπὸ τῆς Ῥέας εἰς τὸν Τάρταρον, Ἀπολ. Ῥοδ.

Α, 508. — 2) Γυνή τοῦ Λυκούργου ἐκ Θρᾴκης, Ἀπολλ. γ', 5, 9. — 3) Ταμίη ἡ Θαλαμηπόλος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 495. — 4) Γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μήτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἄργους, Ὑγῖν. μύθ. 69. — 5) Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Διός, Ἀπολλ. γ', 12, 6.

Εὐρύνομος, ὁ (ῡ). Υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Β, 22. 242. — 2) Εἷς τῶν καταχθονίων Δαιμόνων, βασανίζων τὰς ψυχὰς τῶν πονηρῶν ἐν τῷ Ταρτάρῳ, Παυσ. ι', 28. — 3) Εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου, Ὀβιδ.

Εὐρυπτόλεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πεισιάνακτος Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅς τις ἔκλεισε μίαν εἰρήνην μετὰ τοῦ Φαρναβάζου σατράπου τῆς Περσίας, εἶτα ὑπερασπίσθη μετὰ τοῦ Ἀξιόχου ἐν Ἀθήναις τοὺς δέκα στρατηγούς, οἵτινες ἐνεκλήθησαν ὡς ὑπεύθυνοι θανάτου, διότι δὲν ἔθαψαν τοὺς ἐν Ἀργινούσαις πεσόντας νεκρούς, Ξενοφ. Ἑλλ. α', 4, 19.

Εὐρυπύλη, ἡ, (ῡ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Ἀρχεδίκου, Ἀπολλ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἴλιον (?) Κόν. 15.

Εὐρύπυλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος καὶ τῆς Ὀπιδος (?), ἡγεμὼν τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέρων 40 πλοῖα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 736. ἐνταῦθα ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 76 Ζ, 36. Ἀπολλ. γ', 10, 8. παρὰ Πινδάρῳ καὶ τοῖς ὕστερον ἀναφέρεται ὁ Εὐρύπυλος οὗτος ὅτι ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λιβύαν, Πίνδ. Πυθ. 4, 57. Καλλιμ. Ὕμ. Ἀπολ. 92. — 2) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Μερόπων ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα του Χαλκιόπην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Ἀπολλ. β', 7, 1. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐβώτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλ. β', 7, 8. — 4) Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τημένου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγελάου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν ἴδιον πατέρα του, Ἀπολλ. β', 8, 5. — 5) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, Ἀπολλ. α', 8, 1. — 6) Υἱὸς τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς Ἀστυόχης ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν περὶ τὸν Κάϊκον ποταμόν, εἷς τῶν Ἀνδρειοτέρων πολεμιστῶν τῆς Τροίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, παρακινηθεὶς ὑπὸ τῶν δώρων τὰ ὁποῖα οὗτος ἔπεμψεν εἰς τὴν μητέρα του Ἀστυόχην· ἐν μιᾷ μάχῃ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 520. Παυσ. γ'. — 7) Υἱὸς τοῦ Δεξαμενοῦ βασιλέως τῆς Ὠλένου ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅς τις λέγεται ὅτι συνώδευσε τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροίας πόλεμον ἐπὶ Λαομέδοντος, Παυσ. ζ', 19.

Εὐρυπωντίδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Σπάρτῃ μία τῶν Ἐπισήμων γενεῶν, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Εὐρυπῶντος ἐγγόνου τοῦ Προκλέους ἀρχαίου βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, Παυσ. γ', 7, 1. Πλουτ. Λυκ. 24. παρὰ Πλουτάρ. εὕρηται ἡμαρτημ. Εὐρυτιωνίδαι καὶ Εὐρυτιωνίδαι, παρβλ. Valck. Θεοκρ. σημ. 267.

Εὐρυφῶν, ῶντος, ὁ, Ἰων. Εὐρυφῶν. Υἱὸς τοῦ Σόου, ἔγγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Εὐρυπωντίδαι, μία τῶν Εὐγενεστέρων ἐν Σπάρτῃ οἰκιῶν, Ἡροδ. 8, 131. παρ' ἄλλοις Ἱστοριογρ. εὕρηται ἡμαρτ. Εὐρυτίων γραφόμεν.

Εὐρυσάκης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἴαντος Τελαμωνίου καὶ τῆς Τεκμήσσης, βασιλεύσας εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα, ὅπου ὕστερον ἔλαβεν θείας τιμὰς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καὶ ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Φιλαῖος παρεχώρησε τὴν ἀρχὴν τῆς νήσου Σαλαμῖνος εἰς τοὺς Ἀθηναίους, Σοφ. Αἴ. Μαστ. 340. Παυσ. α', 35.

Εὐρυσθένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, ἀδελφὸς τοῦ Προκλέους, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Λακεδαίμονα, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐκυρίευσαν ὅτε εἰσέβαλον μὲ τοὺς λοιποὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον, Ἡροδ. 6, 52. Ἀπολλ. β', 8, 6. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς Δαναΐδος, Ὑγῖν.

Εὐρυσθεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ· γεννηθεὶς πρὸ τοῦ Ἡρακλέους μῆνας τινάς, ἔπρεπε κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θεῶν νὰ ἔχῃ ὑπὲρ τὴν ἐξουσίαν ὅλους τοὺς ἄλλους ὅσοι κατήγοντο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Περσέως, διὸ καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν Ἡρακλέα νὰ ἐκτελέσῃ τὰ δώδεκα περίφημα ἆθλα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἔμελλεν αὐτὸς νὰ μένῃ τοῦ λοιποῦ πάντῃ ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ὑποταγὴν πρὸς τὸν Εὐρυσθέα· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους θέλων ὁ Εὐρυσθεὺς νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Ἥρωος τούτου, κατεδίωκεν αὐτοὺς πανταχοῦ, οἵτινες τελευταῖον καταφυγόντες πρὸς τὸν Θησέα βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, ἐζήτουν τὴν βοήθειάν του· ἐνταῦθα πολεμῶν ὁ Εὐρυσθεὺς μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ νικηθείς, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱούς του, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639. Ἀπολλ. β', 8, 1. Στράβ. η'.

Εὐρύστερνον, τό. Ἱερόν ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἐν Ἀχαΐᾳ ἀρχαιότατός τις ναὸς τῆς Γῆς, Παυσ. ζ', 20.

Εὐρυτᾶνες, οἱ. Ἑνικ. Εὐρυτάν, ᾶνος. Ἰσχυρός τις καὶ ἄγριος Λαὸς ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας, κατοικῶν ἀρκτικῶς τῆς Ναυπάκτου, ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς γέρων ἤδη ὢν ἐτελεύτησε, Θουκ. γ', 94. Στραβ.

Εὐρύτειος, εία, ειον. Τοῦ Εὐρύτου ἢ εἰς τὸν Εὔρυτον ἀνήκων, ἡ πόλις Εὐρυτεία = Οἰχαλία, Σοφ. Τραχ. 260. ἰδὲ Εὔρυτος, ἀριθμ. 4.

Εὐρυτέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λεύκιππον, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Εὐρύτη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Ἱπποδάμαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πορθάονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄγριον, Μέλανα, Ἀλκάθοον, Λευκωπέα καὶ Οἰνέα, Ἀπολλ. α', 7, 10.

Εὐρυτίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, ὁ Ἴφιτος, Ὁμ. Ὀδ. Φ, 14.

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ (ῑ) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅς τις εὑρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου καὶ θέλων ὑπὸ μέθης ν' ἀτιμώσῃ τὴν νύμφην αὐτοῦ, κατετραυματίσθη ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν, Ὁμ. Ὀδ. Φ, 295. ὕστερον δὲ εὑρὼν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ὤλενον ἐν Ἀχαΐᾳ, τὸν ἐφόνευσε ἀπαλλάξας τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δεξαμενοῦ, τὴν ὁποίαν βιαίως ἤθελε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἐρυθείας, ὅς τις ποιμαίνων τὰς βοῦς τοῦ αὐθέντου του Γηρυόνος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἦλθε ν' ἁρπάσῃ αὐτάς, Ἀπολλ. β', 5, 10. Ἡσ. Θεογ. 293. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἴρου καὶ τῆς Δημωνάσσης, ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, Ἀπολλ. α', 8, 2. ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιγόνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πηλεύς, ὅτε φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, κατέφυγεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ του Πηλέως, Ἀπολλ. γ', 13, 1. ὅτε δὲ Εὔρυτος, παρὰ Λυκοφρ. 175. — 4) Ἔγγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, Πλουτ. Λυκ. ὀρθογρ. μέντοι Εὐρυφῶν, ὅπερ ὅρα.

Εὐρύτιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ πατὴρ τῆς Γαλατείας, Ἀντ. Λιβ. 17.

Εὔρυτος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Διόνυσος ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ μὲ τὸν θυρσόν, Ἀπολλ. α', 6, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλ. α', 9, 16. καὶ Ἔρυτος κατ' ἄποκα (?) παρὰ τοῖς ποιηταῖς, Πίνδ. Πυθ. 4, 319. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 51. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Κτεάτου καὶ πατὴρ τοῦ Θάλπιος ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Αὐγείου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ὁμ. Ἰλ. Β, 621. Ἀπολλ. β', 7, 2. κατὰ δὲ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. ὑπῆρξεν οὗτος ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὴν τοῦ Ὁμήρου διήγησιν. — 4) Υἱὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ ἢ καθ' Ὅμ. ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἰόλης καὶ τοῦ Ἰφίτου, περίφημος εἰς τὴν τοξευτικὴν τέχνην εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' εἰς τὸν ὁποῖον μὴ θελήσας νὰ δώσῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἰόλην, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλ. β', 4, 8. καθ' Ὅμ. δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἤθελε νὰ ἔλθῃ εἰς ἅμιλλαν περὶ τῆς τέχνης τοῦ τοξεύειν, Ὀδ. Θ, 220. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλ. γ', 10, 5. — 6) Σπαρτιάτης, εἷς ἐκ τῶν τριακοσίων μετὰ τοῦ Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις πολεμησάντων, ὅστις μόνος μετὰ τοῦ Ἀριστοδήμου διασωθείς, καὶ ὢν βεβλαμμένος τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ θελήσας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην, ἐρρίφθη μεταξὺ τοῦ διαβαίνοντος πλήθους τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη, Ἡροδ. 7, 229. ὅθεν Ἐπίθ. Εὐρύτειος, εία, ειον, τοῦ Εὐρύτου.

Εὐρυφάεσσα, ἡ. Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠῶ, Ὁμ. Ὕμν. λά, 4—6.

Εὐρυφῶν, ῶντος, ὁ, Δωρ. Εὐρυφῶν, υἱὸς τοῦ Προκλέους, καθ' Ἡροδ. 8, 131, ἰδὲ Εὐρυπῶν.

Εὐρύωψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Τερψικράτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Εὔρωμος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Γρίου ὄρους καὶ Εὔρωπος παρ' Ἡροδ. — ὅθεν, Εὐρωμεύς, έως, ὁ κατοικ. Πολύβ. Στράβ.

Εὐρώπα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Εὐρώπη.

Εὐρωπαῖος, αία, αῖον. Τῆς Εὐρώπης, ἢ ἐκ τῆς Εὐρώπης ὤν, Στράβ.

Εὐρώπεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Εὐρώπη, Μόσχ. Εἰδ. β', 7.

Εὐρώπειος, εία, ειον, Ἰων. Εὐρωπήϊος. Τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων, Ἡροδ. 7, 74. — Οὐσ. Ὁ κάτοικος τῆς Εὐρώπης.

Εὐρώπη, ἡ, ποιητ. Εὐρώπεια. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 357. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 321. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, Ἀπολλ. γ', 1, 1, Λουκ. τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς ταῦρον, ἥρπασεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ὅπου ὑπανδρευθεῖσα ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀ-

τότε βασιλέως Ἀστερίωνος, ἐγέννησε τὸν Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυν, Ἡροδ. 1, 173. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν οὗτοι υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Ἀστερίωνος, Ἀπολλόδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τιτυοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Εὔφημον, Πίνδ. Πύθ. 4, 46.

Εὐρώπη, ἡ. Europe. Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἠπείρων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, περὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαιότεροι συγγραφεῖς τῶν Ἑλλήνων ἀμυδρὰς μόνον γνώσεις εἶχον· πρῶτον εὕρηται παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 251, ἔνθα ὁ ποιητὴς καλεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα Εὐρώπη μόνην τὴν ἀρκτικὴν Ἑλλάδα· κατ' ὀλίγον ἤρχισαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες νὰ λαμβάνωσι γνώσεις τινὰς τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ μέρους τούτου τοῦ Κόσμου. Πρῶτοι δὲ οἱ Φοίνικες περιέπλευσαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, φθάσαντες ἕως τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, παρὰ τῶν ὁποίων ὅμως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσι τίποτε περὶ αὐτῆς διὰ τὸν ἰδιοτελῆ τῆς ἐμπορίας αὐτῶν σκοπὸν καὶ κέρδος. Καθ' Ἡρόδοτον ἡ ἔκτασις τῆς Εὐρώπης ὑπερέβαινεν ἐκείνην τῶν δύο λοιπῶν μεγάλων μερῶν τοῦ Κόσμου ὁμοῦ λαμβανομένων, ὅστις ὁρίζει αὐτὴν μεσημβρινῶς μὲν διὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ὑπὸ τῆς ὁποίας χωρίζετο ἀπὸ τῆς Λιβύης, διὰ τοῦ Ἀράξου καὶ Φάσιδος ποταμοῦ καὶ διὰ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ἀνατολικῶς θέτει ὡς σύνορον αὐτῆς τὸν Τάναϊν ποταμόν, τὰ δὲ πρὸς ἄρκτον σύνορα ἦσαν αὐτῷ ἄγνωστα εἰς αὐτόν· ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιεχομένων μερῶν τὰ πλέον ἀκριβῶς ἐγνωσμένα εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ἱστορικὸν ἦσαν, ἡ Θρᾴκη, ἡ Ἑλλάς, αἱ περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον χῶραι, τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν καὶ Τυρρηνῶν, τὰ παράλια τῆς Ἰβηρίας ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀκόσονα τὰ Γάδειρα καὶ ἡ Ταρτησσός· μετὰ τὸν Ἡροδ. ὁ Ἀριστοτέλης εἶχεν ἀκριβεστέρας πληροφορίας περὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ἔνδον αὐτῆς διαφόρων χωρῶν. Ἀλλ' αἱ κατακτήσεις τὰς ὁποίας ὕστερον ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐχορήγησαν ἀφθονωτέρας καὶ ἀκριβεστέρας γνώσεις εἰς τὸν Στράβωνα καὶ Πτολεμαῖον, αἵτινες μᾶς δίδουσιν ἱκανὰς πληροφορίας περὶ τῆς τότε καταστάσεως τῶν διαφόρων ἐν τῇ μεσαίᾳ Εὐρώπῃ κατοικούντων Λαῶν καὶ τῶν πόλεων αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν Ἀρκτικῶν τῆς Εὐρώπης μερῶν τὰ ὁποῖα ἔμενον ἀκόμη ἄγνωστα, ὅθεν καὶ αὐτὴ ἡ Σουηδία ὑπελαμβάνετο ὡς μία μεγάλη Νῆσος. Ἤδη καὶ τὰ σύνορα αὐτῆς ἔλαβον κάπωσον ἀκριβέστερον προσδιορισμόν, ὄντα πρὸς μὲν ἀνατολὰς ὁ Τάναϊς ποταμός, ἡ Μαιῶτις λίμνη, ὁ Εὔξεινος Πόντος, ὁ Ἑλλήσποντος καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν ἡ Μεσόγειος θάλασσα, πρὸς δυσμὰς ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς καὶ πρὸς ἄρκτον ὁ ἀρκτικὸς ἢ Ὑπερβόρειος Ὠκεανός· αἱ ἐν ὅλῃ τῇ παρ' αὐτοῖς Εὐρώπῃ περιεχόμεναι χῶραι ἦσαν, ἡ Ἱσπανία, ἡ Γερμανία, ἡ Ῥαιτία, ἡ Οὐινδελικία, τὸ Νωρικόν, ἡ Παννονία, ἡ Δακία, ἡ Ἰλλυρία, ἡ Σαρματία, ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Σκυθία, ἡ Μοισία, ἡ Θρᾴκη, ἡ Μακεδονία, ἡ Ἤπειρος, ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Πελοπόννησος, αἱ δὲ περὶ αὐτὴν Νῆσοι ἦσαν, ἡ Βρεττανία, Ἰβερνία, ἡ Θούλη, ἡ Σκανδιναυΐα, ἡ Σαρδώ, ἡ Κύρνος, ἡ Κρήτη, ἡ Εὔβοια καὶ αἱ Κυκλάδες. Οἱ ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Εὐρώπης ὑπῆρχον Λαοὶ τῆς Ἀρκτῴας Ἀσίας, οἵτινες ἦλθον ἐκεῖθεν καὶ κατῴκησαν μέρος ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης καὶ μέρος ἐπὶ τῆς Βορείου, πιθανώτερον δὲ φαίνεται ὅτι κατῳκήθη πρῶτον τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος, ἀλλ' ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει οὐδ' ὅλως τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τούτου τοῦ μέρους. Πρὸ τῆς μεταβάσεως ἔτι τῶν Πελασγῶν εἰσέβαλλεν ἐκ τῆς Ἀρκτῴας Ἀσίας ἐν πλῆθος ἀγρίων λαῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατοικήσαντες περὶ τὰ μεσημβρινώτατα αὐτῆς μέρη, ἔνθα ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Λέλεγες, Κουρῆτες Καύκωνες κ. τ. τ. ἓν ἄλλο πλῆθος ἀγρίων λαῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῆς Ἀσίας διελθὸν διὰ τῆς Θρᾴκης, ἔφθασεν ἕως τὰ μέρη τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἀποκατασταθὲν ἐνταῦθα, ἀπ' ὅπου ἀκολούθως μετέβη καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἱσπανίας. Τὸ ὄνομα Εὐρώπη ἐδόθη εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς γῆς κατά τινας μὲν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Φοινίκης, ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ λευκὸν καὶ ξανθὸν χρῶμα τοῦ σώματος τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων, καὶ κατ' ἄλλους ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως Εὐρώπου καλουμένου. Στράβ. Πτολ Πομπ. Μελ. Πλιν.

Εὐρώπειος, εία, ειον. Τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων.

Εὐρωπίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτερ. θηλ. τύπ. τοῦ Εὐρώπειος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρωπός καὶ Εὔρωπος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἐπαρχίας Ἠμαθίας, Θουκ. β', 100. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Κομμαγηνῇ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, τανῦν Νετίμ. Λουκ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Δούρας, Πολύβ. — 4) Πόλις τῆς Ῥαγιανῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, πρότερον Ῥάγεια καλουμένη, ὕστερον δὲ καὶ Ἀρσακία, Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Καρίας, ἄλλως Εὔρωμος λεγομένη, Ἡροδ. 8, 132. ὅθεν, Εὐρωμεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Εὔρωπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὠρειθυίας θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὔρωπος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρώτας, α, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μύλητος βασιλέως τῆς Λακωνίας καὶ ἔγγονος τοῦ Λέλεγος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην ἐγέννησε τὴν Σπάρτην, τὴν ὁποίαν ὑπανδρεύθη ὁ Λακεδαίμων, ἀπὸ τούτου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ὁ διὰ τῆς Λακωνίας ῥέων ποταμὸς Εὐρώτας, Ἀπολλόδ. γ', 10, 3 Παυσ. γ', 1.

Εὐρώτας, α, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Πελοποννήσου, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς χώρας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυθίου εἰς τὸν Λακωνικὸν Κόλπον· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις Σπάρτη. τανῦν Βασιλοπόταμον. Πίνδ. Θεογν. 763. Θουκ. β', 139. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, παρ' Ὁμήρ. καλεῖται Τιταρήσιος, Εὐριπ. Ἀνδρ. 802. Στράβ.

Εὐρωτώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Εὐσέβεια, ἡ. Ἡ πρὸς τῷ Ταύρῳ = Τύανα, τά, ὅπερ ὅρα. Πόλις τῆς Καππαδοκίας, Στράβ. — 2) = τὰ Μάζακα, Πόλις τῆς Καππαδοκίας, ὅρα Μάζακα, Στράβ.

Εὐσέβιος, ὁ. Καισαρεὺς Χριστιανός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, καὶ συγγράψας διάφορα ἱστορικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία ὅστις ἄλλως καὶ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐπωνομάζετο.

Εὔσειρος, ὁ Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰδοθέας, πατὴρ τοῦ Θηράμβου, Ἀντ. Λιβ. 22.

Εὐσήνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, Ἀῤῥιαν.

Εὐσθένης, ους, ὁ. Σοφιστής τις παρὰ Θεοκρ. Ἐπ.

Εὐστάθιος, ὁ. Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὴν δωδεκάτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συγγράψας παρεκβολὰς εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου, περιεχούσας μεγάλην πολυμάθειαν καὶ ἄφθονον ὕλην πρὸς μελέτην τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων — 2) Εὐστάθιος Ἀντιοχεύς, Ἐπίσκοπος, τοῦ ὁποίου σώζονται ὁμιλίαι τινὲς Ἐκκλησιαστικαί.

Εὐστροφος, ὁ. Ἀργεῖος, σταλεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς εἰς τὴν Λακεδαίμονα, Θουκ.

Εὔσωρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡγεμὼν τῆς Θρᾴκης, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 8. — 2) Πατὴρ τῆς Αἰνήτης, γυναικός, τοῦ Αἰνέως καὶ μητρὸς τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 959.

Εὔταια, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μαντινείας. Ξενοφ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Εὐταιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Εὐτέρπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θεογ. 77. ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ τὸν Ῥῆσον, Ἀπολλόδ. α', 3, 4.

Εὐτρήσιοι, οἱ. Κάτοικοι μέρους τινὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, διῃρημένοι εἰς πολλὰ χωρία, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 1, 29. Παυσ. η', 27.

Εὐτρήσιον, τό. Κώμη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Εὔτρησις, εως, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη πλησίον τῶν Θεσπιῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 502. Στράβ. ὅθεν, Εὐτρησίτης, ου, (ι) ὁ Κάτοικ. — 2) Εὐτρησίτης, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ μαντεῖον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐν Εὐτρήσει κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Εὐτύχης, ους, ὁ (υ). Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, Ἀπολλ. γ', 1, 2.

Εὐτυχίδας, α, ὁ. Σταδιοδρόμος τις παρὰ Λουκ. Ἐπιγρ.

Εὐτυχίδης, ου, ὁ (ι) Περίφημός τις ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου, Παυσ.

Εὐτυχίς, ίδος, ἡ. Ὀνομ. Κύρ. Γυναικός, παρὰ Θεοφρ.

Εὐφαμίδας, ου, ὁ (ι). Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.

Εὔφαμος, Δωρ. ἀντὶ Εὔφημος.

Εὐφάνης, ους, ὁ (α). Αἰγινίτης, προπάτωρ του Τιμασάρχου, Πίνδ. Νεμ. 4, 89.

Εὐφημίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐφήμου, Ἡροδ. 4, 150.

Εὐφήμιος, ὁ. Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἐπιτήδειόν του καρκινίαν καὶ κολακείαν, Σφηκ. 619.

Εὔφημος, ὁ. Δωρ. Εὔφαμος. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Δωρίδος, γεννηθεὶς πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, βασιλεύσας ὕστερον εἰς τὴν περὶ τὸ Ταίναρον χώραν, ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνης θυγατέρα τοῦ Λαονόμου· ἦν δὲ οὗτος εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅσοι ἔπλευσαν μὲ τὸν Ἰάσονα εἰς τὴν Κολχίδα, μυθολογούμενος ὅτι ἠδύνατο νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς ἐπάνω αὐτῆς τῆς ξηρᾶς· ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ὁ Βάττος ὅστις ὕστερον ἔκτισε τὴν ἐν Λιβύῃ πόλιν Κυρήνην. Πίνδ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 179. — 2) Υἱὸς τοῦ Τροιζήνου, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῶν Κικόνων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 846. — 3) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων σταλεὶς πρὸς τοὺς Συρακουσίους. Θουκ.

Εὐφήτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Ἐφύρης ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 532.

Εὐφίλητος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ.

Εὔφορβος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πανθόου, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ ταχυτέρων Τρώων, πληγώσας τὸν Πάτροκλον ἐν τῇ μάχῃ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 806. ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι ἔζησε ποτὲ ἐν τούτῳ τῷ Εὐφόρβῳ, διὸ καὶ Εὔφορβος ἐκαλεῖτο, Λουκ. Ἀλεκτ. 4. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἐρετριέων, ὅστις παρέδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα, Ἡροδ. 6, 101.

Εὐφορίδης, ου, ὁ (ῐ) Ἀνθρακοπώλης τις ἐξ Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστφ. Ἀχ. 612.

Εὐφορίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἑλένης ἐπὶ τῶν νήσων τῶν Μακάρων, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ ἔχων πτερὰ ἐπὶ τοῦ σώματός του εἰς ὀπλάττετο, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐθανάτωσεν ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ, μὴ δυνηθεὶς νὰ τὸν καταπείσῃ εἰς τὰς ὀρέξεις του, Πτολ. Ἡφαιστ. δ'. — 2) Πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Αἰσχύλου, Ἀθηναῖος, Ἡροδ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράψας ἐν ἐπικὸν ποίημα πλῆρες μυθικῶν διηγήσεων. Λουκ.

Εὐφράνωρ, ορος, ὁ (ᾰ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους, Πλουτ.

Εὐφράτας, α, ὁ (ᾱ). Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Ξενφ. Κυρπ.

Εὐφράτης, ου, ὁ. Ἰωνι. Εὐφρήτης. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς Δυτικῆς Ἀσίας καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Τίγριδος τὴν μεταξὺ αὐτῶν χώραν Μεσοποταμίαν λεγομένην· αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς πλευρᾶς τοῦ ὄρους Ταύρου· πλημμυρῶν δὲ ἐν καιρῷ θέρους ἐπροξένει μεγάλην εὐφορίαν εἰς ὅλας τὰς περὶ αὐτὸν χώρας καὶ πολλαὶ πλευσταὶ διώρυχες αὐτοῦ ἔρρεον εἰς διάφορα μέρη τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μεσοποταμίας. Ἑνούμενος δὲ μὲ τὸν Τίγριν ποταμόν, ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, τανῦν Εὐφράτης, βαρβαριστὶ Φορὰτ ἢ Φράτ. Ἡροδ. 1, 180. Ξενφ. Κυρ. παιδ. ά, 4. Στράβ. Πτολ.

Εὐφρόνιος, ὁ. Εἷς τῶν πλουσίων Ἀθηναίων ἐκ τοῦ Σουνίου τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ.

Εὐφροσύνη, ἡ (ῠ). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων, Ἡσ. Θεογ. 909. Ἀπολλδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ὑγῖν.

Εὔφρων, ονος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Σικυῶνος, ὅστις οἰκειώθη τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ στρατηγοῦ Ἐπαμινώνδα, Ξενφ. Ἑλ. Ἑλ. ζ, 1.

Εὐχαρίδης, ου, (–υυ–). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐκ τῆς κοινῆς τάξεως, Ἀριστφ. Σφ. 700.

Εὔχειρος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Κορίνθιος, μαθητὴς τοῦ Συάδρα, Παυσ.

Εὐχήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυείδου καὶ ἔγγονος τοῦ Κοιράνου, ἡγεμὼν Κορίνθιος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 663—672. Κατὰ δὲ Παυσ. ἦν υἱὸς τοῦ Κοιράνου καὶ ἔγγονος τοῦ Πολυείδου ἐκ Μεγάρων. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰπερμήστρας, Ἀπολλδ. β', 1, 5.

Εὐωνυμία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν· ὅθεν Εὐωνυμεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. Ἁρποκρ.

Εὐώνυμος, ἡ, = Εὐωνυμία, Στεφ. Βυζ. — 2) — ἡ Μία τῶν Λιπαρῶν νήσων ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὴν ὁποίαν ὁ Διοδ. Σικ. καὶ Πομπ. Μέλ. καλοῦσιν Ὀστεώδη, ἥτις ἦν ἡ μικροτέρα τῶν ἄλλων, τανῦν Lisca Bianca, Στράβ.

Εὐώνυμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος Εὐωνυμία, Στέφ. Βυζ.

Εὐῶπις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Τροιζῆνος, ἥτις ἐρασθεῖσα εἰς τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν καὶ αἰσχυνομένη τὸν πατέρα της μετὰ τὴν γενομένην ὑπ' αὐτοῦ ἀνακάλυψιν τοῦ βδελυροῦ πάθους της, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, Παρθ. Ἐρωτ. 31.

Ἐφάρμοστος, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ὀποῦντος πόλεως τῶν Λοκρῶν, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, τῇ 81. Ὀλυμ. Πινδ. Ὀλ. 9.

Ἐφεσία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, Ξενφ. Στραβ.

Ἔφεσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καΰστρου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισεν αὐτὸς πρῶτος τὸν ἐν Ἐφέσῳ μέγαν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὠνόμασε καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Ἔφεσον, Παυσ. ή, 2.

Ἔφεσος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μητρόπολις ὅλης τῆς Ἰωνίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ, ἔνθα ἦν καὶ ὁ Εὐρύχωρος αὐτῆς λιμήν· τὸ πάλαι ἀπετέλει αὕτη μίαν τῶν Ἐμπορικωτέρων πόλεων ὅλης τῆς Ἀσίας καὶ ἦν πρὸ πάντων περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ἔνθα συνήρχοντο ὅλαι αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Ἀσίας διὰ νὰ πανηγυρίσωσιν ἐτησίως μὲ πανδήμους ἀγῶνας τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης· τὸ ἐν τῷ ναῷ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς ἦν ἐξ ἐβένου, κολοσσιαίου μεγέθους, παριστάνον αὐτὴν ἔχουσαν ἐφ' ὅλον τὸ σῶμά της μαστούς· κατηδαφίσθη δὲ ὁ περίφημος οὗτος Ναὸς ὑπὸ τῶν Σκυθῶν τὸ 262 ἔτος μετὰ Χρ. τανῦν χωρίον Ἀγιασουλούκ λεγόμενον, Ἡροδ. Στράβ. — Ὅθεν Ἐφέσιος, ία, ιον, τῆς Ἐφέσου ἢ εἰς τὴν Ἔφεσον ἀνήκων, Ἡροδ. καὶ Ἐφεσία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔφεσον χώρα. — Ἐφέσιοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Ἐφιάλτειον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Καρπάθου, ἐκτεινόμενον βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Ἐφιάλτης, ου, ὁ. Ἰωνι. Ἐπιάλτης. Εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλδ. ά, 6, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλωέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὤτου, γεννηθεὶς ὡς λέγεται ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας. Οὗτος θέλων νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὴν Ἥραν, ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολλδ. ά, 7, 4. — 3) Τραχίνιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐρυδήμου, ὁ προδώσας τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Πέρσας, ὅτε ἀνεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς μίαν ἄλλην ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων διὰ νὰ ἐφορμήσωσιν ἀπὸ τὰ ὄπισθεν τῶν ἐν Θερμοπύλαις μαχομένων Ἑλλήνων, Ἡροδ. 7, 213. — 4) Υἱὸς τοῦ Σωφρονίδου, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, εἷς πρυτάνεις, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ.

Ἔφορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἱστοριογράφων Ἑλλήνων, γεννηθεὶς ἐν Κύμαις τῆς Αἰολίδος καὶ χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους ἐν Ἀθήναις· συνέγραψε μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ καταντῶσαν ἕως εἰς τοὺς χρόνους καθ' οὓς οὗτος ἔζη, διῃρημένην εἰς τριάκοντα βιβλία· πολλοὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἱστορικῶν ἀναφέρουσι διάφορα χωρία τοῦ συγγράμματος τούτου ὡς μαρτυρίας ἀξιοπίστους ἱστορικῶν συμβάντων Διοδρ. Σικ. Πολύβ. Πλουτ.

Ἐφουδίων, ωνος, ὁ. Παγκρατιαστὴς ἐκ Μαινάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Ἀριστφ. Σφ. 1186.

Ἐφραῖος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας, ἀντιπολιτευόμενος κατὰ τῶν ὀπαδῶν Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας· ὅτε δὲ ὁ Φίλιππος ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Ὠρεόν, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπαπειλουμένην ἐκδίκησιν τοῦ βασιλέως τούτου, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, Δημ. κατὰ Φιλιπ. γ', σελ. 126.

Ἐφυδατία, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἥρπασαν τὸν Ὕλαν, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1229.

Ἐφυδριάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς τῶν ὑδάτων, Παρθ. Ἐρωτ. 14.

Ἐφύρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, κατοικήσασα τὸ πρῶτον ἐν Κορίνθῳ, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάζετο τὸ ἀρχαῖον Ἐφύρα Παυσ. β', 1.

Ἐφύρα, ἡ (ῡ) Ἰωνι. Ἐφύρη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ πόλις Κόρινθος ἀπὸ τῆς Ἐφύρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Σίσυφος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 152. — 2) Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Σελλήεντος ποταμοῦ, κατοικηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 659. Ο, 531. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Φαρσάλου, ὕστερον Κρανὼν κληθεῖσα Ὁμ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Ἠπείρου κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, ὕστερον Κίχυρος ὀνομασθεῖσα, κειμένη καὶ αὕτη ἐπί τινος Σελλήεντος ποταμοῦ αὐτόθι. Θουκ. ά, 46. Στράβ. Ἀπολλδ. β', 7, 6. — 5) Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἀγραίᾳ χώρᾳ, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν, Ἐφύρηθε, εἰς τὴν Ἐφύραν, Καλλμ. καί, Ἔφυροι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Αἰτωλίᾳ Ἐφύρας, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 301. Στραβ. — Ἐφυραῖοι, οἱ κάτοικ. τῶν λοιπῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα πόλεων, Πίνδ. Πυθ. Στέφ. Βυζ. — Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα, Ὁμ. Ὀδ. Α, 259. Ἔνθα οὐκ ἔστιν ἀκριβῶς προσδιωρισμένον ὁποίαν Ἐφύραν ἐννοεῖ ὁ Ποιητής, κατὰ Στράβ. ἦν αὕτη ἡ ἐν Ἤλιδι Ἐφύρα, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Β, 328. διότι, καθ' Ὁμ. Ἰλ. Λ, 741. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπειῶν ηὔξανον πολλὰ μαγικὰ βότανα· ἴδε Θεοκρ. Εἰδ. β, 16. Ὁ δὲ Nitsch καὶ Mannert, ὑπολαμβάνουσι τὴν ἐν Θεσπρωτίδι Ἐφύραν, διότι δι' αὐτῆς ἐπέστρεφον εἰς τὴν χώραν τῶν Ταφίων.

Ἐχέδωρος, Ἰωνι. Ἐχείδωρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων πλησίον τοῦ Ἀξιοῦ εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡροδ. 7, 124. Ἀπολλδ.

Ἐχειαί, αἱ. Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Στράβ.

Ἐχεκλῆς, έος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄκτορος, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ὡραίαν Πολυμήλην θυγατέρα τοῦ Φύλαντος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Εὔδωρον, Ὁμ. Ἰλ. Π, 189.

Ἔχεκλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 474. — 2) Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 692.

Ἐχεκράτης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἠετίωνος Λαβδίδης τὸ γένος καὶ πάππος τοῦ Κυψέλου τυράννου τῆς Κορίνθου, Ἡροδ. 5, 92. — 2) Ἀθηναῖος, Φλιάσιος τὸν δῆμον, φίλος τοῦ σοφοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Φαιδ. σελ. 57.

Ἐχεκρατίδης, ου, ὁ (ῐ) Πατὴρ τοῦ Ὀρέστου, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, Θουκ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Τίμωνος, Λουκ. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν, φίλος τοῦ Φι-

νίκωνος, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀφῆκεν ἐλεύθερον διὰ παρακλήσεως αὐτοῦ τοῦ Φωκίωνος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 25.

Ἔχεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀερόπου, ἔγγονος τοῦ Κηφέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ὅστις μονομαχήσας μὲ τὸν Ὕλλον υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους, ἐφόνευσεν αὐτόν· γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Τιμάνδρα θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω. Ἡροδτ. 9, 26. Ἀπολλδ. γ', 10, 6, Παυσ. ά, 41.

Ἐχέμμων, ονος, ἐπικ. Ἐχέμμων, Οὐολφ. ἐν Ἰλ. Ε, 160. καὶ Ἐχήμων, Heyne αὐτόθι. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ὁ Διομήδης ἐφόνευσεν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 16. Ἀπολλδ. γ', 12, 5.

Ἐχένηος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων γερόντων Φαιάκων, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ συνετὸν καὶ λόγιον, Ὀδ. Η, 155. Λ, 341.

Ἐχέπωλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θαλύσιου, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 458. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, ἡγεμὼν τῶν Σικυωνίων, παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀγαμέμνων ἔλαβε δῶρον ἕνα ὡραῖον ἵππον Αἴθην καλούμενον, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 295.

Ἐχέστρατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄγιδος καὶ πατὴρ τοῦ Λαβώτου, βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, Παυσαν.

Ἐχετιμίδας, α, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ταύρου, Λακεδαιμόνιος, Θουκ. δ', 119.

Ἐχέτλα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς παλαιᾶς Γέλας, τανῦν Ochula, Πολύβ. — Ὅθεν, Ἐχετλιάτης, ου (α) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἔχετλος, ὁ. Ἥρως τις τιμώμενος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, ὅστις λέγεται ὅτι φονεύσας μὲ τὸ ἄροτρόν του πολλοὺς τῶν βαρβάρων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἔγινεν αἴφνης ἀφανής. Παυσ. Ἀττ. 32.

Ἔχετος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ σκληρὸς τύραννος ἐν Ἠπείρῳ, υἱὸς τοῦ Εὐχήνορος καὶ τῆς Φλογέας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἔκοπτε τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα ὅλων τῶν ξένων ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν χώραν του καὶ ἔρριπτεν αὐτὰ εἰς βορὰν τῶν σκύλων του· πρὸς τοῦτο ἤθελε νὰ πέμψῃ ὁ Ἀντίνοος εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν πένητα Ἶρον διὰ νὰ πάθῃ τὰ αὐτὰ μὲ τοὺς λοιποὺς ξένους τοῦ Ἐχέτου. Ὁ αὐτὸς λέγεται ὅτι ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἰδίας του θυγατρὸς καὶ ἔρριψεν αὐτὴν εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακήν, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 85. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1093.

Ἐχέφρων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 413. Ἀπολλδ. ά, 9, 9. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προμάχου, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ψωφίδος ἐν Σικελίᾳ, καὶ οἵτινες ἐλθόντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὠνόμασαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτῶν τὴν αὐτόθι πόλιν Ψωφῖδα, Παυσ. ή, 24.

Ἔχιδνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἢ κατά τινας τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Κητοῦς καὶ τοῦ Φόρκυος, τέρας φοβερόν, πλαττομένη μὲ μορφὴν νέας κόρης καὶ δράκοντος, διατρίβουσα εἰς ἓν βαθὺ σπήλαιον ἐν τῇ Συρίᾳ, ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Πεθηκούσης, τρώγουσα ὠμοὺς τέρμας καὶ μὴ γηράσκουσα οὐδέποτε· μετ' αὐτῆς συνέζη ὁ φοβερὸς Τυφῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὄρθρον, Κέρβερον, τὴν Λερναίαν Ὕδραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφίγγα καὶ τὸν Νεμαῖον Λέοντα, Ἡσ. Θεογ. 309—326. κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ ἄλλα τοιαῦτα φρικώδη τέρατα ἐκ τοῦ Τυφῶνος, Ὑγῖν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 1252. κατὰ δὲ Ἡροδτ. 4, 8. διέτριβεν αὕτη εἰς τὴν Ὑλαίαν χώραν τῆς Σκυθίας, καὶ κατ' Ἀριστφ. ἐν αὐτῷ τῷ Ἅιδῃ. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ὑγῖν. μυθ. 181.

Ἐχινάδες, αἱ, ἑνικ. Ἐχινάς, άδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο πέντε ἢ κατά τινας ἐννέα μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης, κείμεναι πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ εἰς τὴν αὐτόθι θάλασσαν, δι' ὃ καὶ ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ἐλέγοντο αὗται Νύμφαι θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου. Ἐκλήθησαν δὲ Ἐχινάδες ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἐχίνων, οἱ ὁποῖοι γίνονται περὶ αὐτάς, τανῦν Κουρζολάροι, Ὁμ. Ἰλ. Β, 625. Ἡροδτ. 2, 10. Θουκ. β', 102.

Ἐχῖναι, αἱ, = Ἐχινάδες, ἑνικ. Ἐχίνη, ἡ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 625 Εὐριπ.

Ἐχῖνος, ὁ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου, Δημ Φιλιπ. 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ καὶ σχηματίζουσα ἓν ἀκρωτήριον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τανῦν Ἀχίνα, Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, ὁ Ἐχινεύς, εῦντος, Ἀριστφ. καὶ Ἐχιναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἐχίνου.

Ἐχινοῦς, οῦντος, ὁ, = Ἐχῖνος, ἀριθμ 2 Ἀριστφ. Λυσ. 1171.

Ἐχίος, ὁ. Ἕλλην, πατὴρ τοῦ Μηκιστέως, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 333. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 416. — 3) Ἕτερος Ἕλλην ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολίτου, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 339.

Ἐχίων, ονος, ὁ (ι) Εἷς τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων ἑνὸς δράκοντος, τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, Ἀπολλδ. γ', 4, 1. ἦν δὲ οὗτος ὁ ἀνδρειότατος τῶν ἄλλων ὅλων, δι' ὃ καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγαύην θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πενθέα, Εὐριπ. Βάκχ. 210. Παυσ. θ', 5 — 2) Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζη ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ἐν Θρᾴκῃ, ἐξελθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου καὶ ὕστερον πλεύσας εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, Ὀρφ. Ἀργ. 134 Πινδ. Πυθ. 4, 316. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 56.

Ἑωσφόρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ὁ πρωϊνὸς ἀστήρ, Lucifer, Ἡσ. Θεογ. 381.

Ζ.

Ζάβα, ἡ, καὶ Ζάβαι, αἱ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ἀκρωτηρίου λεγομένου, τανῦν Λιγὸρ Πτολ. ζ', 2. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη παρὰ τῇ ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίᾳ, μία τῶν νῦν Μαλδίβων λεγομένων, Πτολ. ζ', 4.

Ζάβατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσίας, ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῆς Ἀσσυρίας χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριν, ἄλλως καὶ Λύκος λεγόμενος παρὰ Πολύβ. Πτολ. Στράβ. τανῦν ὁ μέγας Ζάβ. Ξενφ. Ἀναβ. β', 5, 1.

Ζαβράμ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, Πτολ.

Ζάγκλη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις Μεσσήνη, ἀπὸ τὸ δρεπανοειδὲς αὐτῆς σχῆμα, ζάγκλον παρὰ Σικελοῖς δηλοῦν τὸ δρέπανον, Ἡροδτ. 7, 164. Θουκ. ς', 4. παρβλ. Μεσσήνη. — Ὅθεν Ζαγκλαῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ζάγκλης ἢ Μεσσήνης.

Ζαγρεύς, έως, ὁ. Μυστηριῶδες ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου ἢ τοῦ Καταχθονίου Διονύσου, κατὰ Creuzer τοῦ αὐτοῦ καὶ Ὀσίριδος λεγομένου, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, Νόνν. Διον. ς', 165.

Ζάγρος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀσίας, σχηματίζον συνέχειάν τινα τοῦ Ταύρου καὶ χωρίζον τὴν Μηδίαν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, τανῦν Ἀγιαγχί, Πολύβ. καὶ τὸ Ζάγριον ὄρος, Στράβ.

Ζαδράκαρτα, τά. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ὑρκανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλ. γ', 23, 11. ὅτι δὲ, ἡ Σύριγξ, καλουμένη, τανῦν Ἀβι-σκούν.

Ζαδριάδης, ὁ. Σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Ἀντιόχου ἀναγορευθεὶς ἀνεξάρτητος καὶ συστήσας ἰδίαν βασιλείαν βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ζάκανθα, ἡ, Saguntum. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, Πολυβ. Στέφ. Βυζ. ὕστερον, Σάγουντον, τό, κληθεῖσα, Στράβ. — ὅθεν, Ζακανθαῖοι, οἱ κάτοικ.

Ζάκυνθος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ τῶν Στροφάδων νήσων, ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἤλιδος, οὖσα τὸ ἀρχαῖον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 634. Ἡροδτ. Θουκ. τανῦν Ζάκυνθος, ἡ, Zante. — ὅθεν Ζακύνθιος, ία, ιον, τῆς Ζακύνθου ἢ εἰς τὴν Ζάκυνθον ἀνήκων, καὶ Ζακύνθιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. — 2) Πόλις ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου Ζακύνθου, Στράβ. — 3) = Ζάκανθα, κατὰ Στέφ. Βυζ. (ἐν τῇ Ὁμ. Ὀδ. Α, 246. Π, 123. εὕρηται κατ' ἄρσεν. γέν. ὑλήεντι Ζακύνθῳ· ἐνθάδε ὅμως τὸ ὑλήεντι λαμβάνεται καὶ κατὰ θηλ. τύπ. παρβλ. Εὐσταθ. Ὀδ. Α. 93.)

Ζάκυνθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ζάκυνθον ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, Παυσ Ἀρκ. 24.

Ζαλάκη, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας κειμένη μεσογείως ἐπὶ τοῦ Ἀμάρδου ποταμοῦ, Πτολ. ς', 2.

Ζάλευκος, ὁ. Περίφημος καὶ σοφὸς Νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ζήσας περὶ τὸ 650 ἔτος πρὸ Χρ. ὢν ἀρχαιότερος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα, μ' ὅλον ὅτι τινὲς ἀποδεικνύουσιν αὐτὸν ἕνα τῶν Πυθαγορείων μαθητῶν· ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει περὶ τοῦ Νομοθέτου τούτου, ὅτι κατ' ἐπιταγήν τινα τοῦ μαντείου ἐξελέχθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ θέσῃ νόμους εἰς αὐτοὺς ὢν πρότερον ἁπλοῦς ποιμήν, τούτους δὲ ἔλεγεν ὅτι παρέλαβεν ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶν· τινὲς τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων Κριτικῶν ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ζαλεύκου τούτου. Ἐκ τινων δὲ διασωθέντων λειψάνων τῶν νόμων τούτων, ὁρίζεται ὅτι αἱ νομοθετικαὶ αὐτοῦ διατάξεις ἦσαν πολλὰ αὐστηραί Αἰλ. Στράβ. Στοβ. Λογ. Διοδρ. Σικ. ιβ', 20

Ζαληκός, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων παραθαλασσίως. Πτολ.

Ζάλμοξις, ιος, ἴδε Ζάμολξις.

Ζάμα, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἀπέχουσα πέντε ἡμερῶν διάστημα τῆς Καρχηδόνος, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Σκηπίωνος Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβα. Πολύβ. ιέ, 5. — 2) Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς συνόρων, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογείως, Πτολ. έ, 18. — 4) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Νουμιδίας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἰούβα. Zama Regia, τανῦν Ζεβαρίν, Στράβ.

Ζάμολξις, ιδος, καὶ εως, ὁ. Μαθητὴς καὶ δοῦλος τοῦ Φιλοσόφου Πυθαγόρου, Θρᾷξ τὸ γένος, λογιζόμενος ὡς πρῶτος Νομοθέτης τῶν Θρακῶν καὶ Γετῶν, οἵτινες ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν θείας τιμάς, λατρεύοντές τον ὡς δαίμονα καὶ προσφέροντες εἰς αὐτὸν ἀνθρωπίνους θυσίας· κατ' Ἡροδτ. δέ, ὑπῆρξεν ὁ Ζάμολξις οὗτος ἀρχαιότερος τοῦ Πυθαγόρου· κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν οὗτος Ἕλλην τὸ γένος, διδάξας τὰ μυστήρια τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Θρᾷκας καὶ Γέτας, καὶ

εἰσάξας εἰς αὐτοὺς τὴν δόξαν τῆς ἀποθανατίσεως, Ἑλλαν. παρὰ Σουίδ. — ἔτι δὲ Ζάλμοξις, ιος, ὁ· παρὰ Ἡροδτ. 4, 94. — οἱ Ζαμόλξιδος Ἰατροὶ, ἐκαλοῦντο οὕτω Θρᾷκές τινες Ἰατροὶ, οἵτινες ἐπηγγέλλοντο ὅτι θεραπεύουσι διάφορα πάθη διὰ τῶν ἐπῳδῶν, Πλάτ. Χαρμ. σελ. 158. (Γενι. Ζαμόλξιδος, παρὰ Πλάτ. Λουκ. καὶ -ιος, παρὰ Στράβ.)

Ζάν, ανός, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Ζὴν. Ἀριστφ. Ὀρν. 571.

Ζάρα, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, Στράβ.

Ζαραγγοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, κατοικοῦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, Ἀρριαν. Ἀνάβ. Ϛ', 27.

Ζαράμα, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Μηδίας κειμένη μεσογείως, Πτολ. Ϛ', 2.

Ζάρηξ, κος, καὶ Ζάραξ, ακος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — Ζάρηξ, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Ζάραξ. παρὰ Παυσ.

Ζαρίασπα, ἡ, Στράβ. Ζαριάσπη, Στέφ. Βυζ. καὶ, τὰ Ζαρίασπα, Ἀρριαν. Ἀνάβ. δ', 1, 7. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Βακτριανῆς χώρας· = Βάκτρα.

Ζαριάσπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, = Βάκτρος, Στράβ. καὶ Ζαρίασπις, Πτολ.

Ζαύηκες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν δυτικῶς τῶν Μαξύων. Ἡροδτ. 4, 193. Στέφ. Βυζ.

Ζέα, ἡ. Μικρός τις κόλπος ἐν τῷ λιμένι Πειραιεῖ τῆς Ἀττικῆς, Ἡσύχ.

Ζέλεια, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἴδης ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ὁ Ὁμηρ. καλεῖ ἀφνειούς, Ἰλ. Β, 824. Δ, 103. Δημ. ἔτι δὲ καὶ, Ζέλη κατὰ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ζελείτης, ου, ὁ κάτοικ. Δημ. καὶ, Ζελειώτης, Στέφ. Βυζ. (κατά τινας ἀναγινώσκεται παρ' Ὁμηρ. καὶ Δέλεια διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, παρβλ. Θειρσ. Ἑλ. Γραμ. §. 146, 8.)

Ζεῦγμα, ατος, τό. Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου ἔνθα ἐγίνετο καὶ ἡ διάβασις ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου, τανῦν Βίρθα. Πολύβ. Στράβ.

Ζευξίδαμος, ὁ, Ἰων. Ζευξίδημος. Υἱὸς τοῦ Λευτυχίδου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης, Ἡροδτ. 6, 71. Θουκ. β', 43.

Ζευξίδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ.

Ζευξιδία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἥρας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος.

Ζευξίππη, ἡ. Νύμφη, ἀδελφὴ τῆς Πασιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· Ἀπολλδ. γ', 14, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἠριδανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Τελέοντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Βούτην, Ὑγῖν.

Ζεύξιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς ἐν Σικυῶνι, Παυσ. Κορ. 6. — 2) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ. Ξενφ. — 3) Ζωγράφος τις ἐξ Ἡρακλείας, κατοικήσας εἰς τὰς Ἀθήνας, Πλάτ. Πρωτ.

Ζεῦξις, ιδος, ὁ· Αἰτι. Ζεῦξιν. Εἷς τῶν περιφημοτέρων Ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἡράκλειαν πόλιν τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου· αἱ εἰκόνες τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, δι' ὃ καὶ κατ' ἀρχὰς ἐσύναξεν μεγάλα πλούτη ἐξ αὐτῶν, ὕστερον δὲ ἐπρόσφερεν αὐτὰς δωρεάν. Μία τῶν ἐξοχωτέρων καὶ ἀρίστων αὐτοῦ εἰκόνων ὑπῆρχεν ἡ Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισεν ὡς λέγεται διὰ τοὺς Κροτωνιάτας οἵτινες ἀνέθηκαν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς Λακινίας Ἥρας. Ξενφ. Πλάτ. Γορ. σελ. 453.

Ζευξώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 352.

Ζεύς, ὁ· γενι. Διός, δοτι. Διΐ (Δί, παρὰ Πινδ.) αἰτι. Δία, κλητι. Ζεῦ· ποιητικ. δὲ, Ζηνός, Δωρι. Ζανός, δοτι. Ζηνί, αἰτι. Ζῆνα, κ. τ. τ. Ὀνομστ. Πληθ. Δίες καὶ Ζῆνες· Πλούταρ. παρὰ Ῥωμ. Jupiter. Ὁ ὑπέρτατος καὶ πρῶτος τῶν Θεῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καὶ ἀνατραφεὶς ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους τῆς Ἴδης, Ἡσ. Θεογ. 468. Διοδρ. Σικ. ε', 70. ἦν δὲ νεώτερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πλούτωνος, τὸν ὁποῖον μόνον ὁ Πατὴρ του Κρόνος δὲν κατέπιεν ὡς εἶχεν συνήθειαν νὰ καταπίνῃ ὅλα τ' ἄλλα τέκνα, ὅσα ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ῥέας· διάφοροι λαοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπεδείκνυον τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας ὡς τόπον τῆς γεννήσεως τοῦ θεοῦ τούτου, οἱ Βοιωτοὶ τὰς Θήβας, οἱ Αἰτωλοὶ τὴν Ὤλενον, οἱ Μεσσήνιοι τὴν Μεσσηνίαν, καὶ ἄλλοι ἄλλος, Παυσ. δ', 33. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 574. βρέφος ἔτι ὄντα παρέλαβον αὐτὸν αἱ δύω θυγατέρες τοῦ Μελίσσου βασιλέως τῆς Κρήτης, Ἀμάλθεια καὶ Μέλισσα, αἵτινες τὸν ἔθρεψαν μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγὸς ἥτις καὶ αὐτὴ ὠνομάσθη Ἀμάλθεια. Αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς ἐδίωξεν τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ πρότερον τὸν ἔκαμε νὰ ἐκβάλλῃ τὰ λοιπὰ τέκνα ὅσα κατέπιεν δι' ἑνὸς φαρμάκου, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν παρὰ τῆς Μήτιδος, καὶ οὕτως ἔλαβε διὰ κλήρου ὁ μὲν Ποσειδῶν τὴν βασιλείαν τῆς Θαλάσσης, ὁ δὲ Πλούτων τὴν βασιλείαν τοῦ Ἅδου, αὐτὸς δὲ κατεστάθη κύριος ὅλου τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἥραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἥφαιστον, δι' ὃ καὶ ὁ Ὁμηρ. καλεῖ αὐτὸν βασιλέα καὶ πατέρα Θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς ὑπερτάτας καὶ ἀμεταθέτους βουλὰς ἐκρέμαντο αἱ τύχαι τῶν θνητῶν· ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εἶχε τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἔνθα περιέδρευον περὶ αὐτὸν καὶ οἱ λοιποὶ δώδεκα πρῶτοι θεοί. Ὅτε οἱ Γίγαντες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, διὰ παρακινήσεως τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἠθέλησαν νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν εἰς τὸν Ὄλυμπον, ὁ Ζεὺς βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, κατεκεραύνωσεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον· παροργισθεὶς δὲ καὶ διὰ τὰς παρανομίας καὶ ἀδίκους πράξεις τῶν θνητῶν καὶ ἀποφασίσας νὰ ἐξολοθρεύσῃ δι' ὅλου τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐπροξένησεν ἕνα μέγα κατακλυσμόν, ὅστις κατεπόντισεν ὅλα τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ Θεσσαλίᾳ μέρη, μόνος δὲ ὁ Δευκαλίων διεσώθη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύῤῥας περὶ τὸ 1500 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνανεώσας αὖθις τὴν γενεὰν τῶν ἀνθρώπων. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ζεὺς τὴν Μῆτιν θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι κατέπιεν ἔγκυον οὖσαν, ὕστερον δὲ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐκ δὲ τῆς Θέμιδος ἐγέννησε τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας καὶ ἐκ τῆς Λητοῦς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, ὡσαύτως καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων θνητῶν γυναικῶν ἐγέννησε διαφόρους παῖδας, ἐκ μὲν τῆς Ἀλκμήνης τὸν Ἡρακλέα, ἐκ τῆς Δανάης τὸν Περσέα, ἐκ τῆς Σεμέλης τὸν Διόνυσον, ἐξ ἄλλων ἄλλους, οἵτινες ἐλέγοντο ἰδίως τέκνα Διὸς καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς Ἥρωες καὶ Ἡμίθεοι. — Ἡ ἰδέα τῆς ὑπερτάτης ταύτης Θεότητος παρίστανεν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀρχικήν τινα Εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς φύσεως καὶ μίαν ἀνωτάτην Οὐσίαν πηγὴν τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων· ὅτι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν περὶ τὴν γῆν αἰθέρα ὡς οὐράνιον πῦρ καὶ ἀρχικὸν στοιχεῖον περιλαμβάνον καὶ ζωογονοῦν ἐν ἑαυτῷ τὰ πάντα, ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ὀνομάζει τὸν Δία αἰτίαν τῆς ζωῆς, κύριον καὶ βασιλέα. Κρατύλ. σελ. 396. Ἐλατρεύετο δὲ κοινῶς εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἔχων ἁπανταχοῦ ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ θυσιαστήρια, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ μέγας Ναός, ἔνθα ἦν καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτοῦ ἄγαλμα, ἔργον τοῦ ἐνδόξου τῆς ἀρχαιότητος ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο αὐτόθι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν οἱ περιβόητοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Εἰς δὲ τὴν Δωδώνην ἐν Ἠπείρῳ εἶχεν καὶ ἴδιον μαντεῖον, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὡς τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον εὑρίσκοντο διάφοροι μεγαλοπρεπεῖς Ναοὶ αὐτοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Ζεὺς Καπιτώλιος ἐπωνομάζετο, παριστάνετο δὲ συνήθως καθήμενος ἐφ' ἑνὸς θρόνου κρατῶν ἓν σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρα, πλησίον τοῦ ὁποίου ἵστατο εἷς ἀετὸς μὲ ἀναπεπταμένας πτέρυγας καὶ ἐλογίζετο ὡς ἔφορος καὶ προστάτης τῆς ξενίας καὶ πάσης ἀμοιβαίας καὶ κοινωνικῆς ἀγάπης καὶ ἁρμονίας, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο συνήθ. Ζεὺς ξένιος, ἐλευθέριος, ὅρκιος, κ. τ. λ. Ἡσ. Θεογ. 466. Ὁμ. Ἰλ. Ὀδ. Ἀπολλδ. Λουκ.

Ζεφύριον, τό (Ζέφυρος). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βρεττίου πλησίον τῶν Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀφ' οὗ Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι ὠνομάσθησαν, τανῦν Cap Bergano, Στράβ. καὶ, ἡ Ζεφύρου ἄκρη, Διον. Περ 364. — 2) Ἀκρωτήριον καὶ πόλις μικρὰ ἐν Κιλικίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων ἀνατολικῶν Ἀνεμούριον καλεῖ, τανῦν Ζάφρα. — 3) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου, κείμενον δυτικῶς μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Πάφου, Στράβ. — 4) Ἀκρωτήριον καὶ κώμη τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, Στράβ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐν Αἰγύπτῳ. — 5) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασονίου ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σκυλ.

Ζεφυρῖτις, ιδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου ὅπου ἦν ἱερὸν αὐτῆς, Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρσινόης, μητρὸς τῆς Βερενίκης, Καλλμ. Ἐπιγρμ.

Ζέφυρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 379 ὅστις λέγεται ὅτι ἠγάπησε τὸν ὡραῖον Ὑάκινθον, τὸν ὁποῖον ὅμως ὁ Ἀπόλλων ἐθανάτωσεν διὰ τοῦ δίσκου καταφρονηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλδ. α', 3, 3. ἔλαβεν δὲ εἰς γυναῖκα μίαν τῶν τριῶν Ὡρῶν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κάρπωνα· ἐπαριστάνετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν ὡς ἔφορος τῆς Ἀναλξεως, ἔχων τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐν Θρᾴκῃ, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 5. ὅτι δὲ καὶ ὡς ἄνεμος πνέων ἐκ τοῦ δυτικοῦ Ὠκεανοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 567. ἐκ τῆς Ποδάργης μιᾶς τῶν Ἁρπυιῶν ἐγέννησε τὰς ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Π, 151.

Ζῆθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος, ὅστις θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἐφόνευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν Λύκον καὶ τὴν Δίρκην, ἐκυρίευσε τὰς Θήβας καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνόμασε τὴν κυριευθεῖσαν πόλιν Θήβας, Ἀπολλδ. γ', 5, 5. καθ' Ὁμ. Ὀδ. Σ, 523. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀηδόνα κόρην τοῦ Πανδάρεω.

Ζῆλα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως Ἀμασείας· ἐνταῦθα ἐπολέμησεν ὁ Καῖσαρ τὸν Φαρνάκην βασιλέα τοῦ Πόντου· τανῦν Ζέλι, Στράβ.

Ζήλαρχος, ὁ. Ἀγορανόμος τις παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. ε, 7.

Ζῆλος, ὁ. Υἱὸς τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, Ἡσ. Θεογ. 384.

Ζηνοβία, ἡ. Βασίλισσα τῆς Παλμύρας, γυνὴ τοῦ Ὀδενάτου, καταγομένη ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέων Πτολεμαίων, ἥτις συνοδεύσασα τὸν ἄνδρα αὐτῆς εἰς διαφόρους κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, θαυμασθεῖσα διὰ τὰ ἔξοχα αὐτῆς προτερήματα καὶ διὰ τὴν πολυμάθειάν της· πρὸ πάντων δὲ ηὔξησε τὸ βασίλειον αὐτῆς μὲ νέας κατακτήσεις, κυριεύσασα τὴν Αἴγυπτον καὶ ἓν μέγα μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας· ἀλλὰ πολεμηθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, ἐσύρθη εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του, ἔνθα ἔμεινε μέχρι τέλους· ἐβασίλευσε δὲ ἀπὸ τοῦ 267—273 ἔτους μετὰ Χρ.

Ζηνοβία, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ αὐτόθι ἐπαρχίᾳ Χαλυβωνίτιδι ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Ζηνοβίας, τανῦν Ζελέβι. Προκοπ.

Ζηνοβίου ἑπτὰ νησία, τά· Πτολ. ϛ'. Μικραὶ νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τοῦ νοτιοανατολικοῦ παραλίου τῆς Ἀραβίας.

Ζηνοδότιον, τό. Φρούριον τῆς Μεσοποταμίας κείμενον ἀρκτικῶς, κτισθὲν ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, Στεφ. Βυζ.

Ζηνόδοτος, ὁ. Γραμματικὸς ἐξ Ἐφέσου, μαθητὴς τοῦ γραμματικοῦ Φιλήτου καὶ φύλαξ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περιφήμου βιβλιοθήκης ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· κατὰ Σουίδ. ἦν οὗτος ὁ πρῶτος ὅστις ἐπεχειρίσθη τὴν διόρθωσιν τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων· Λουκ.

Ζηνόδωρος, ὁ. Περίφημος, ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κολοσσιαῖον ἀνδριάντα θαυμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν. Πλιν.

Ζηνόθεμις, ιδος, ὁ. Πλοίαρχός τις ἐκ Μασσαλίας, πρὸς τὸν ὁποῖον εὕρηται εἷς τῶν Δημοσθενικῶν λόγων. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος παρὰ Λουκ. Συμ. Λακ. — 3) Κάτοικός τις τῆς πόλεως Μασσαλίας, φημιζόμενος διὰ τὴν καθαρὰν αὐτοῦ φιλίαν, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Ζηνοφάνης, ου, ὁ. Παράσιτός τις, Λουκ. Διαλ. Νεκ. ζ'.

Ζήνων, ωνος, ὁ. Ἐξ Ἐλέας πόλεως τῆς Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου καὶ Μελίσσου καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Περικλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 79 Ὀλυμπ. καὶ ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐλογίζετο δὲ πρῶτος τῶν φιλοσόφων ὅστις ἐπενόησε τὴν διαλεκτικὴν τέχνην καὶ δι' αὐτῆς ὁ πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς σκεπτικῆς φιλοσοφίας. Κατὰ Σουίδ. ἦν εἷς ἐξ ἐκείνων, ὅσοι συνώμοσαν κατὰ τοῦ Τυράννου τῆς πόλεως Ἀκράγαντος καὶ ἀνακαλυφθεὶς ἐθανατώθη ἀπανθρώπως, ὑπομείνας τὰς μεγαλητέρας βασάνους. Πλατ. Ἀλκ. — 2) Ζήνων ὁ Κιτιεύς, φιλόσοφος καὶ ἀρχηγὸς τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως γεννηθεὶς εἰς τὴν πόλιν Κίτιον ἐν Κύπρῳ καὶ ζήσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ ἐμπορικὰ τέλη καὶ ἀγαπήσας τὴν φιλοσοφίαν, ἔμεινεν αὐτόθι μαθητεύων παρὰ τῷ Ξενοκράτει, Στίλπωνι καὶ Κράτητι, τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ ἀρετήν του ὑφ' ὅλου τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων· μετὰ ταῦτα δὲ ἐδίδαξεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ἰδίαν του φιλοσοφίαν, ἥτις ἐπωνομάσθη Στωϊκὴ ἀπὸ μιᾶς αὐτόθι στοᾶς εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐδίδασκεν· μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἀρίστων, Ἀθηνόδωρος, Περσαῖος, Ἥριλλος καὶ ἄλλοι· φθάσας δὲ εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων ἀπέθανεν ἑκουσίως ἀποκαρτερήσας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνήγειρον πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἀνδριάντας ἐν Ἀθήναις· ἐκ δὲ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ μεγάλου τούτου φιλοσόφου δὲν διεσώθη οὐδέν· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἀντικείμενον τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ ἦν ἡ ἀρετή, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς μόνην ἐντέλειαν ὅλων τῶν σκέψεων γνώσεων καὶ πράξεων τοῦ ἀνθρώπου, δι' ὃ καὶ ἡ φιλοσοφία του διαιρεῖτο εἰς τρία κύρια μέρη εἰς λογικήν, φυσικὴν καὶ ἠθικήν· Διογ. Λαέρτ. Πλούτ. Λουκ. — 3) Εἷς τῶν τοῦ Ἀρειοπάγου μελῶν ἐν Ἀθήναις Φλυεὺς τὸν δῆμον, Δημ.

Ζήρυνθος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θρᾴκης πλησίον τῆς Αἴνου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο τὸ ἄντρον τῆς Ἑκάτης, Λυκοφρ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ζηρύνθιος, ία, ιον, τῆς Ζηρύνθου· καὶ Ζηρυνθία, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον θυσίας σκύλων πλησίον τοῦ ἄντρου τῆς Ζηρύνθου.

Ζήτης, ου, ὁ, Δωρ. Ζήτας. Υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας ἀδελφὸς τοῦ Καλαΐδος, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα ὁμοῦ μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας καὶ ἐδίωξαν τὰς Ἁρπυίας ὅτε αὗται ἤρχοντο καὶ ἠνόχλουν τὸν Φινέα· ἐλέγοντο δὲ ὅτι ἦσαν πτερωτοὶ καὶ ἐφέροντο πολλὰ ταχέως διὰ τοῦ ἀέρος· τελευταῖον δὲ ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῆς νήσου Τήνου. Ἀπολλ. γ'. 15. 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 295.

Ζοίτειον, τό, καὶ Ζοιτία, ἡ. Χωρίον τι ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στέφ. Βυζ. Παυσ.

Ζοιτία, ἡ, = Ζοίτειον.

Ζομβίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας, Στέφ. Βυζ.

Ζοῦχις, ιδος, ἡ. Πόλις καὶ λίμνη τῆς Λιβύας πλησίον τῶν Σύρτεων, Στέφ. Βυζ.

Ζύγαινα, ἡ. Μία τῶν νήσων ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ, Πτολ. ϛ'.

Ζυγία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἥρας ὡς ἐφόρου τῶν γάμων, Λατ. Juga. Ἡσύχ.

Ζυγοί, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἀπὸ τοῦ ὄρους Καυκάσου ἕως τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ἡνιόχων, Στράβ. ια'. ὅτε δὲ καὶ Ζύγιοι, Διον. Περ. 687.

Ζωβία, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικῶν, Δημ.

Ζωβίδαι, οἱ (ξ). Ἔθνος τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ Στέφ.

Ζωΐλος, ὁ (ξ). Ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς Ἕλλην ἐξ Ἀμφιπόλεως ἐν Μακεδονίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ὢν εἰς ὑπερβολὴν φιλόψογος καὶ φθονερός, ἐπωνομάζετο ῥητορικὸς κύων, καὶ Ὁμηρομάστιξ, γράψας μίαν κατηγορίαν τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου· ἐκατηγόρει δὲ αὐτὸν τὸν Πλάτωνα καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπιστήμονας ἄνδρας· τελευταῖον δὲ ἀποδειχθεὶς πατραλοίας, κατεδικάσθη εἰς θάνατον λιθοβοληθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ.

Ζωναρᾶς, ὁ. Ἕλλην ἱστοριογράφος τῆς ἐνδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, συγγράψας Χρονικὰ ἀπὸ Κτίσεως κόσμου ἕως τοῦ 1118 ἔτους.

Ζώνη, ἡ. Πόλις καὶ Ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, Ἡρόδ. 7, 59. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 29.

Ζωπυρίων, ωνος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 13.

Ζώπυρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ὅστις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Βαβυλῶνος κατακόψας τὰ μέλη του, καὶ προσποιούμενος ὅτι κατεδιώκεται ὑπὸ τοῦ Δαρείου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐν Βαβυλῶνι ἐχθρούς, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκλεχθεὶς ἀμέσως ἡγεμὼν τῶν στρατευμάτων, ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἀπατήσας οὕτω τοὺς Βαβυλωνίους, διὰ τὴν ὁποίαν ταύτην ἐκδούλευσιν ὁ Δαρεῖος ἐτίμησεν αὐτὸν μὲ τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα, Ἡρόδ. 3, 153. — 2) Ἔγγονος τοῦ προτέρου, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ηὐτομόλησε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Ἡρόδ. 3, 160. — 3) Ζώπυρος ὁ Θρᾷξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους ἐν Ἀθήναις καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, Πλάτ. Ἀλκιβ.

Ζωράμβας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ. ϛ', 8.

Ζωροάστρης, ου, ὁ, καὶ Ζερδουσχτ. Ὁ πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς θρησκείας τῶν Περσῶν· παρὰ Πλάτωνι ἀναφέρεται πρῶτον ὡς υἱὸς τοῦ Ὡρομάζου· ἦν δὲ σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἢ κατ' ἄλλους ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, χρηματίσας εἷς τῶν ἀρχαίων σοφῶν Νομοθετῶν τῆς Ἀσίας, γράψας διάφορα περὶ θρησκείας βιβλία, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰσέτι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζενδ-Ἀβέστα, καὶ τὰ ὁποῖα ἔγιναν γνωστὰ εἰς τοὺς νῦν Εὐρωπαίους περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Κατά τινας δὲ ὑπῆρξεν ὁ Ζωροάστρης οὗτος βασιλεὺς τῶν Βακτρίων σύγχρονος τοῦ Δαρείου. Πλάτ. Ἀλκ. Λουκ. Νεκυομ. 6.

Ζώσιμος, ὁ. Κόμης ἐν Κωνσταντινουπόλει ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς βιβλία ἕξ, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ 410 ἔτους.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Φαλήρεως καὶ τοῦ Σουνίου, Ἡρόδ. 8, 107. Ξενοφ. — ὅθεν, Ζωστήριος, ὁ κάτοικ.

Ζωστηρία, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν Θήβαις ἓν ἄγαλμα αὐτῆς, Παυσ. Βοιωτ. 17.

Ζωστήριος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Ζωστῆρος ἀκρωτηρίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἁλιεῖς ἐπρόσφερον θυσίας εἰς αὐτόν. Στέφ. Βυζ.

Η.

Ἥβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἡσ. Θεογ. 922. θεὰ τῆς νεότητος, ὑπηρετοῦσα τοὺς λοιποὺς θεοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, ὅτε συνεχοῦντο χύνουσα εἰς αὐτοὺς τὸ νέκταρ· ταύτην ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα, ὅτε μετέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλεξιάρην καὶ Ἀνίκητον, ἀντ' αὐτῆς δὲ ἐδιωρίσθη ὁ Ζεὺς τὸν νέον Γανυμήδην νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ συμπόσιον τῶν θεῶν· Ὁμ. Ἰλ. Δ, 2. Ε, 722. ἐλατρεύετο δὲ ἐν Ἀθήναις πρὸ πάντων, ἔνθα εἶχεν ἓν ἱερὸν κοινὸν μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, Παυσ. Ἀττ. 19.

Ἥβων, ωνος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, ὡς σύμβολον τῆς βλαστήσεως καὶ καρποφορίας τῶν ἀγρῶν. Μακροβ.

Ἡγέλοχος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Εὐριπίδου Ὀρέστην τὴν ἄτοπον ἐκφώνησιν τοῦ, γαλήν' ὁρῶ, διὰ τοῦ γαλῆν ὁρῶ, ἐπροξένησε μέγα γέλωτα εἰς τοὺς παρεστῶτας θεατάς, δι' ὃ καὶ κατεγελάσθη πολλάκις ὑπὸ τῶν Κωμικῶν. Ἀριστοφ. Βατρ. 304. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ. Ἀρριαν.

Ἡγεμόνη, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Ἥρωες ἀνέφερον πολλάκις τὰς εὐτυχεῖς ἐκβάσεις τῶν ἡρωικῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων, Καλλιμ. Ἀρτ. 227. — 2) Μία τῶν δύο ἀρχαίων Χαρίτων αἵτινες ἐλατρεύοντο τὸ πρῶτον ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις, Παυσ. Θ', 35.

Ἡγεμών, όνος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Θάσου, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθην. ιε΄, 16. Φαβρ. Ἑλ. βιβ. II, 443. — 2) Πατὴρ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος Χαιρώνδου, Δημ. Στεφ. — 3) Ἕτερος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. α΄, 19.

Ἡγερία, ἡ· Egeria. Νύμφη τις λατρευομένη ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μετὰ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ὁ Νουμᾶς Πομπίλιος συνήρχετο ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς τοὺς νόμους τοὺς ὁποίους ἐνομοθέτησεν ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Διον. Ἁλ. Πλουτ. Νουμ. κατά τινας δὲ ὑπῆρξεν αὕτη γυνὴ τοῦ βασιλέως Νουμᾶ, Ὀβιδ.

Ἡγέστρατος, ὁ. Πλοίαρχός τις ἐκ Μασσαλίας, Δημοσθ.

Ἡγήμων, ονος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Ἡγησανδρίδας, ου, ὁ (ι) Δωρ. Ἀγησανδρίδας. Υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ΄, 132. — 2) Στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐκ Θεσπιῶν, Θουκ. ζ, 19.

Ἡγησίας, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ἀγησίας. Φιλόσοφος Κυρηναῖος ἐκ τῆς παλαιᾶς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος, ὅστις διὰ τὸν μελαγχολικὸν καὶ κατηφῆ αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐθεώρει πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὡς δυστυχίας, αἱ ὁποῖαι δὲν θέλουν ἔχει πέρας ἐν εὐτυχὲς εἰμὴ ἀφ' ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζῇ· ὡμίλει δὲ μὲ τοσαύτην πειθὼ καὶ ἀκρίβειαν περὶ τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχημάτων, ὥστε πολλοὶ ὅσοι τὸν ἤκουον ἀπελπιζόμενοι καὶ βδελυττόμενοι τὴν παροῦσαν ζωὴν ἐγίνοντο αὐτόχειρες, διὸ ὃ καὶ ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέως Πτολεμαίου τὸ νὰ μὴν ὁμιλῇ εἰς τὸ ἑξῆς δημοσίως οὔτε νὰ γράφῃ. Διογ. Λαέρτ. β΄, 8. — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ Μαγνησίας, ἐπιτιμώμενος διὰ τὸν πολλὰ ἐπιτετηδευμένον ἀττικισμόν του, Λουκ.

Ἡγησικλέης, έος, ὁ· Ἰων. ἀντὶ Ἀγασικλῆς, ὅπερ ὅρα. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Λέοντος, πατὴρ τοῦ Ἀρίστωνος, Ἡροδ. 1, 65, 67.

Ἡγησίλεως, ὁ· Ἰων. ἀντὶ Ἀγησίλαος, ὅπερ ὅρα.

Ἡγησιπαίδας, ου, ὁ· Ἰων. ἀντὶ Ἀγησιπαίδης, ὅπερ ἴδε.

Ἡγήσιππος, ὁ. Ἕλλην κωμικὸς ποιητὴς τῆς μεταίας κωμῳδίας ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται δύο κωμῳδίαι Ἀδελφοὶ καὶ Φιλέταιροι παρ' Ἀθην. — 2) Περίφημος Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ.

Ἡγησιπύλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ὀλόρου ἐκ Θράκης καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου, Ἡροδ. 6, 39.

Ἡγησίστρατος, ὁ. Ἰων. ἀντὶ Ἀγησίστρατος. Υἱὸς γνήσιος τοῦ Πεισιστράτου τυράννου ἐν Σιγείῳ. Ἡροδ. 5, 94. — 2) Μάντις Ἠλεῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Τελλιαδῶν πλησίον τοῦ στρατηγοῦ τῶν Περσῶν Μαρδονίου, ὅστις ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ δεθεὶς εἰς φυλακὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἐξέφυγεν κόψας ἓν μέρος τοῦ δεδεμένου ποδός του καὶ ἔφθασεν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν Τεγέαν, Ἡροδ. 9, 37. — 3) Υἱὸς τοῦ Σαμίου Ἀρισταγόρου, Ἡροδ. 9, 90.

Ἡγητορία, ἡ. Νύμφη τις ἐν Ῥόδῳ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ὄχιμος ἐγέννησε τὴν Κυδίππην, Διοδ. Σικ. ε΄, 57.

Ἡγητορίδης, ου, ὁ (ι). Πολίτης τῆς νήσου Κῶ, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ληφθεῖσαν αἰχμάλωτον ὑπὸ τῶν Περσῶν, εἶχεν ὡς παλλακίδα ὁ Φαρανδάτης. Ἡροδ. 9, 76.

Ἡγίης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ἀγίας. Ἀδελφὸς τοῦ μάντεως Τισαμενοῦ ἐξ Ἤλιδος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Σπαρτιᾶται παρεχώρησαν τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, Ἡροδ. 9, 33.

Ἧγις, ιος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ἆγις, ὅπερ ὅρα.

Ἡδύλειον, τό. Σειρά τις ὄρους ἐν Φωκίδι φερομένη ἕως τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Δημ. Παραπρ. σελ. 387. Πλουτ. Συλ. 16. (ἡ γραφ. Ἡδύλιον ἐστὶν ὀλιγώτ. ὀρθή.)

Ἡδύλος, ὁ (ἐκ τοῦ ἡδύς). Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Μελεαγρ. Ἐπιγρ. Ἀθην. δ΄.

Ἡδυφῶν, ῶντος, ὁ. Hedyphaus. Πλιν. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Ἐλυμαΐδος εἰσβάλλων εἰς τὸν Πασίτιγριν Στράβ.

Ἤδωνες, οἱ, = Ἠδωνοί. Θουκ. δ΄, 109, 102. ὀρθογρ. μέντοι παρὰ Θουκ. γραφ. ἐστὶ Ἠδῶνες οὐχὶ δὲ Ἠδωνοὶ καὶ Ἠδῶνες.

Ἠδωνίς, ίδος, ἡ· Ἐπίθετ. Τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν, ἢ ἡ ἐκ τῶν Ἠδωνῶν οὖσα, = Θρᾳκική. Αἰσχ. Περσ. 493. — 2) Οὐσιασ. ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ. — 3) Χώρα τῆς Θρᾴκης κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμοῦ, Πτολ.

Ἠδωνοί, οἱ, Edoni. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν, Ἡροδ. 7, 100. Θουκ. Ἀπολλόδ. καὶ Ἠδῶνες παρὰ Θουκ. καὶ Πτολμ. — ὅθεν, Ἠδωνικός, ή, όν, τῶν Ἠδωνῶν. Θουκ.

Ἠδωνός, οῦ, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Θρᾴκῃ Ἠδωνοί. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπίθετ. ταὐτ. τῷ Ἠδωνικός, Ἠδωνὴ χείρ, Εὐρ Ἑκάβ. 1143.

Ἠέλιος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Ἥλιος, Ὁμ.

Ἠερίβοια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ἐρίβοια. Δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλωέως καὶ μητρυιὰ τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385.

Ἠέροπος, ὁ· Ἰων. ἀντὶ Ἀέροπος, ὅπερ ὅρα.

Ἠετίδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Ἠετιωνίδης. Υἱὸς τοῦ Ἠετίωνος, = Κύψελος, Ἡροδ. 5, 92.

Ἠετίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐχεκράτους, Λαπίθης τὸ γένος, ἀπόγονος τοῦ Καινέως καὶ πατὴρ τοῦ Κυψέλου τυράννου τῆς Κορίνθου· Ἡροδ. 5, 92. Παυσ. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Θηβῶν ὑπὸ τοῦ Πλακίου ὄρους ἐν Κιλικίᾳ πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφόνευσε μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν ταύτην· Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 415. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος βασιλεὺς τῆς Ἴμβρου, φίλος καὶ ξένος τοῦ Πριάμου, ὅστις ἐξηγόρασεν ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα τὸν Λυκάονα υἱὸν τοῦ Πριάμου καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρίσβην, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 40. — 4) Συγγραφεύς τις ἐξ Ἀμφιπόλεως, Καλ.

Ἠετιώνεια, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς χώρας ὑπὸ τοῦ ὁποίου περιείχετο ὁ ἀρκτικὸς ὁ Λιμὴν Πειραιεύς. Θουκ. η΄, 90. Δημ. Στεφ.

Ἠετιώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἠετίωνος, ἡ Ἀνδρομάχη γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, Κοιντ. Σμυρ. α΄, 115.

Ἠθοκλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Ἠϊόνες, αἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σκυλλαίου, ἥτις ὑπῆρχεν ὡς λιμὴν τῶν Μυκηνῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 565. Στράβ.

Ἠϊονεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Ῥήσου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Διομήδης εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 435.

Ἠϊόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 255.

Ἠϊών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, οὖσα λιμὴν τῆς Ἀμφιπόλεως· τανῦν Κοντέσσα ἢ Ῥενδίνα. Ἡροδ. 7, 25. Θουκ. α΄, 98. — ὅθεν, Ἠϊονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἠλεία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἴδιον Ναὸν εἰς τὴν Τεγέαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Στράβ. η΄. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐχούσης ἴδιον ναὸν ἐν Λακεδαίμονι εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτουν μόνον Ἀρκάδες ἱερεῖς, Στράβ. η΄.

Ἠλεία, ἡ, = Ἦλις.

Ἠλεῖος, εία, εῖον, καὶ Ἠλεῖος, ὁ, ἡ, ον, Στέφ. Βυζ. Δωρικ. Ἀλεῖος. Τῆς Ἤλιδος ἢ εἰς τὴν Ἦλιδα ἀνήκων· — ὅθεν, ἡ Ἠλείη χώρη, Ἡροδ. καὶ ἡ Ἠλεία, ἡ ἐπαρχία τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ· — οἱ Ἠλεῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἤλιδος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 671. καὶ, Ἠλειακός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν Ἦλιδα ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἤλιδος ὤν, Στράβ.

Ἠλεῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυκύδης, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν, πατὴρ τοῦ Αὐγαίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Ἐπειοὶ Ἠλεῖοι, Παυσ. ε΄, 1. Σχολ. Ἰλ. Λ, 687. — 2) Υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχία Ἦλις. Στέφ. Βυζ.

Ἠλέκτρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἀπολλόδ. α΄, 2, 2. γυνὴ τοῦ Θαύμαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἶριν καὶ τὰς Ἁρπυίας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ὁμ. Ὑμ. Δημ. 418. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξένης, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Περισθένην, Ἀπολλόδ. β΄, 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληιόνης, Ἀπολλόδ. γ΄, 12. 1. μία τῶν ἑπτὰ Πλειάδων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον καὶ Ἰασίωνα καὶ μετέστησεν αὐτὴν ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἀπολλόδ. Ἐρατοσθ. καταστρ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἀρειότητος αὐτῆς πρότερον Λαοδίκη λεγομένη· αὕτη ἔσωσε τὸν μικρὸν ἀδελφόν της Ὀρέστην, ὅτε ὁ Αἴγισθος φονεύσας τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐζήτει νὰ φονεύσῃ καὶ αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἔστειλε πρὸς τὸν Στρόφιον βασιλέα τῆς Φωκίδος, δι' ὃ καὶ ἐῤῥίφθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς μητρός αὐτῆς εἰς αὐστηρὰν φυλακήν, μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ της. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγίσθου ἔδωκεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον καὶ συγγενῆ αὐτοῦ Πυλάδην, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Στρόφιον. Σοφκλ. Ἠλεκτ. Εὐρ. Ὀρέστ. 23. Εὐσταθ. Ἰλ. Ι, 145. — 5) Ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Θήβαις Ἠλέκτραι πύλαι, Παυσ. θ΄, 8. — 6) Μία τῶν θεραπαινῶν τῆς Ἑλένης, Παυσ. ι΄, 25.

Ἠλέκτραι πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας πυλῶν, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως, ἥτις ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς Ἠλέκτρας ἀδελφῆς τοῦ Κάδμου, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 425. Εὐρ. Φοιν. 1129. παραβλ. καὶ Σχολ. αὐτόθ.

Ἠλέκτρα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ κώμην.

Ἠλεκτρίς, ίδος, ἡ, προσυπακ. νῆσος, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 580. συνηθ. πληθ. αἱ Ἠλεκτρίδες νῆσοι Νῆσοι μικραὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ἔνθα λέγεται ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος. Κατὰ Στράβ. μὲν ἀνεφέροντο αἱ νῆσοι αὗται μόνον παρὰ τοῖς μυθοποιοῖς, κατ' ἄλλους δὲ εἰσὶν αἱ αὐταὶ νῆσοι ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖται νῦν ἡ πόλις Ἐνετία.

Ἠλεκτρύων, ωνος, καὶ ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας βασιλεὺς τῶν Μυκη-

τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀναξὼ θυγατέρα τοῦ Ἀλκαίου ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἀλκμήνην καὶ πολλοὺς υἱούς· ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ἐβιάσθη ὁ Ἀμφιτρύων νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Μυκηνῶν μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Θήβας. Ἀπολλδ. β', 4, 5. 6. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 746. (Ἠλεκτρύων, ωνος, Ἡσ. Ἀσπ. 80. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 748. καὶ Ἠλεκτρυών, ονος, Ἀπολλδ. β', 4, 5.)

Ἠλεκτρυώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδης, ἀποθανοῦσα ὅτι παρθένος, τὴν ὁποίαν ἔπειτα οἱ Ῥόδιοι ἐτίμων ὡς ἡμίθεον. Διοδρ. Σικ. ε', 56. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, = Ἀλκμήνη, Ἡσ. Ἀσπ. 16.

Ἡλιάδης, ου, ὁ (– ∪ ∪ –). Υἱὸς τοῦ Ἡλίου, Λουκ.

Ἡλιάς, άδος, ἡ (– ∪ ∪). Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου· πληθ. αἱ Ἡλιάδες. Θυγατέρες τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος, ἡ Φαέθουσα, Λαμπετία καὶ Φοίβη, Ὀβιδ. μεταμορ. II, 325. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν αὗται ἑπτά. Ὑγῖν. αἱ ὁποῖαι λέγονται ὅτι θρηνοῦσαι τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Φαέθοντος ὅτε αὐτὸς ἔπεσεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ τὴν ἅμαξαν τοῦ Ἡλίου καὶ ἐθανατώθη, ὑπὸ τῆς ὑπερβολικῆς λύπης μετεμορφώθησαν εἰς δένδρα αἰγείρους περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 604 Λουκ.

Ἡλιοδώρα, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἐλληνι Μελεαγ Ἐπιγ. 102.

Ἡλιόδωρος, ὁ. Γραμματικὸς ἐκ τῆς πόλεως Ἐμέσης ἐν Φοινίκῃ, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ χρηματίσας ἐπίσκοπος τῶν Χριστιανῶν ἐν Θετταλίᾳ, συνέγραψε μίαν μυθιστορίαν εἰς πεζὴν φράσιν Αἰθιοπικὰ ἐπιγραφομένην διῃρημένην εἰς δέκα βιβλία. Λουκ. – 2) Ἕλλην ῥήτωρ, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ὁρατίου, σατ. I, 5. 2. ἄλλως δὲ πάντῃ ἄγνωστος. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην, ὅστις καὶ Περιηγητὴς ὠνομάζετο, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου καὶ Ἁρποκρατίωνος.

Ἥλιος, ου, ὁ, ποιητ. Ἠέλιος, Δωρ. Ἅλιος, παρὰ Ῥωμ. Sol. Υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, εἷς τῶν Τιτάνων καὶ ἀδελφὸς τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 370. παρ' Ὁμ. δὲ ὁ Ἥλιος ἦν ὁ αὐτὸς καὶ Ὑπερίων· παρὰ τοῖς ἀρχαιοτ. ποιηταῖς, ὑπῆρχεν ὁ Ἥλιος διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὸς τοῦ ἐπὶ πᾶσαν τὴν φύσιν διαχυνομένου ἡλιακοῦ φωτός, φερόμενος ἐπὶ τῆς ἁμάξης αὐτοῦ συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, Ὀρφ. Ὑμν ζ'. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συνεχέετο μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευόμενος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἥλιος καὶ Φοῖβος. Ἐκ τῆς Πέρσης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησεν ὁ Ἥλιος τὸν Αἰήτην καὶ τὴν Πασιφάην, ἐκ δὲ τῆς Νεαίρας τῆς Νύμφης Φαέθουσαν καὶ Λαμπετίαν καὶ ἐκ τῆς Ῥόδης θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 136, Μ, 133. Ἐθεωρεῖτο δὲ καὶ ἡ λατρεία τοῦ Ἡλίου ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ῥώμῃ ὡς μία λατρεία Ἀσιατικῆς Θεότητος, δι' ὃ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς ἀλλοδαποί. Παυσ. β', 4. ἡ, 31 Πρὸ πάντων δὲ ἐτιμᾶτο ὁ Ἥλιος ἐπὶ τῆς Νήσου Ῥόδου καὶ καθ' ὅλην τὴν Συρίαν, ἀπ' ὅπου ἡ λατρεία αὐτοῦ μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Αὐτοκρατόρων Ἠρώων.

Ἡλιούπολις, εως, ἡ, καὶ Ἡλίου πόλις, Heliopolis. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου ὄρους, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἡλίου καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ὁ Εὐσεβής· τανῦν Βααλβέκ. Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐντὸς τοῦ Δέλτα κειμένη, ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ὂν καλουμένη, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἡλίου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔρρεεν μία διῶρυξ τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ὁ Ἡρόδοτος 2, 2, καλεῖ τοὺς Ἡλιουπολίτας τούτους ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς Αἰγύπτου, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλέγοντο πάντοτε δέκα πάρεδροι τοῦ ἀνωτάτου ἐν Αἰγύπτῳ δικαστηρίου· ἐνταῦθα ἐλθόντες ὁ Πλάτων καὶ Εὔδοξος ἐδιδάχθησαν τὴν ἀστρονομίαν· τανῦν καλεῖται ἡ Ἡλιούπολις Ματαρέ. Ἡρόδτ. 2, 8 9. Στράβ. ὅθεν, Ἡλιουπολίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. καὶ Ἡλιοπολίτης, Στέφ. Βυζ.

Ἦλις, ιδος, ἡ, Δωρ. Ἆλις. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος κειμένη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀχαΐαν, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀρκαδίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Μεσσηνίαν καὶ δυτικῶς μὲ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, οὖσα ἡ δυτικωτάτη χώρα τῆς Πελοποννήσου· διῃρεῖτο δὲ τὸ πάλαι εἰς τρία μέρη ἢ μικροτέρας ἐπαρχίας, αἵτινες κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐσχημάτιζον ἴδια βασίλεια, εἰς τὴν ἰδίως Ἦλιδα ἥτις καὶ κοίλη Ἦλις ἐλέγετο, εἰς τὴν Πισάτιδα καὶ εἰς τὴν Τριφυλίαν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 626. ἀρχαιόθεν κατῳκεῖτο ἡ Ἦλις ὑπὸ τῶν Καυκώνων καὶ Ἐπειῶν, τῆς ὁποίας ἀρχαῖος βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Πέλοψ. κατὰ δὲ Ἡρόδτ. ἐνκατοίκησαν ἐπὶ τῆς Ἤλιδος καὶ οἱ Μινύαι Αἰολεῖς λαός διώξαντες τοὺς Καύκωνας καὶ κτίσαντες ἓξ ἰδίας πόλεις. Ἡρόδτ. 148. 6, 137. ἐπαινοῦντο δὲ τὸ πάλαι οἱ Ἠλεῖοι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν φιλοξενίαν καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς των, καὶ ἐσχημάτιζον ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἤλιδος δέκα φυλάς, αἵτινες διοικοῦντο ὑφ' ἑνὸς συμβουλίου ἐξ 90 μελῶν. Παυσ. ε'. Ἀριστλ. τανῦν Ἦλις, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Ἀχαΐας ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὰς Πάτρας. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἤλιδος, κειμένη πλησίον τῆς Ὀλυμπίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους καὶ ὕστερον καταστραφεῖσα μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων ἔχουσα ἐν αὐτῇ μέγα πλῆθος λαμπρῶν οἰκοδομῶν ἐξ ὧν περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡρόδτ. 6. 70. Διοδ. Σικ. Θουκ. (Αἰτ. Ἦλιδα καὶ Ἦλιν, παρὰ τοῖς Γραμματικ. διάφορα ἀλλήλων, ἡ μὲν Αἰτ. Ἦλιδα σημαίνουσα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἤλιδος, ἡ δὲ Ἦλιν τὴν ἐν αὐτῇ πρωτεύουσαν πόλιν Ἦλιδα, Ὁμ Ὀδ. Ν, 275. Ἦλιν, ἀναφερομ. εἰς τὴν πόλιν παρὰ Θουκ ε', 41. Ἡρόδτ. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2, 23, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν παρ' Ἀπολλδ. α', 9, 7.) ὅθεν Ἠλεῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἤλιδος.

Ἠλύσιον πεδίον, τό, Vallis Elysia. Οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τόπος τις ἐπὶ τῆς Γῆς χαριέστατος, τερπνὸς καὶ πλήρης πάσης ἀπολαύσεως εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων καὶ Ἐναρέτων ἀνθρώπων διὰ νὰ ἀπολαμβάνωσι μίαν αἰώνιον μακαριότητα, ὅστις καί, νῆσοι τῶν Μακάρων ἐκαλεῖτο. Ἡσ. Ἔργ. 169. Πινδ. Ὀλ. 2, 129. παρ' Ὁμήρ. τερπνὸν καὶ κατάψυχρον πεδίον κείμενον κατὰ τὰ δυτικὰ ἄκρα τῆς Γῆς πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν συνείχετο οὐδ' ὅλως μὲ αὐτὸν τὸν Ἅδην. Ἐνταῦθα θέτει ὁ Ποιητὴς τοὺς ἀποθανόντας Ἥρωάς του διάγοντας βίον εὐδαίμονα, ἄφροντιν καὶ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, Ὀδ. Δ, 567.

Ἠλώνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θετταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Κυράλιος ποταμοῦ, ὕστερον Λειμώνη κληθεῖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 739. Στράβ.

Ἠμᾶ, ἡ. Αἰτ. Ἠμᾶν = Αἵμονα, ὅπερ ὅρα.

Ἠμαθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἐριγῶνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 226. καλεῖ καὶ Μυγδονίαν, ὅπερ ἰδε. ὅθεν Ἠμαθιεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἠμαθίς, ίδος, ἡ, τῆς Ἠμαθίας ἢ ἐκ τῆς Ἠμαθίας οὖσα, Ἀιθολ.

Ἠμαθίδες, αἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου βασιλέως τῆς Ἠμαθίας, αἱ ὁποῖαι φιλονεικοῦσαι μὲ τὰς Μούσας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος περὶ μουσικῆς καὶ νικηθεῖσαι μετεμορφώθησαν εἰς κτηνά, Ἀντ. Λιβ. 9.

Ἡμιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, ἔγγονος τοῦ Βάκχου, ἥτις ἀποκοιμηθεῖσα ἐν ᾧ ἐφύλαττε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὴν ἄμπελον τὴν ὁποίαν ἐφύτευσε κατὰ πρῶτον ὁ πατήρ της, καὶ εὑροῦσα αὐτὴν μετὰ τὴν ἔγερσίν της ὅλως καταφαγωμένην ὑπὸ χοίρων, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ ἀθυμίας. Διοδ. Σικ. ε', 62.

Ἠμαθίων, ωνος, ὁ (ῑ) Υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, Ἀπολλδ. γ', 12, 4. Ἡσ. Θεογ. 984. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 27.

Ἡμιθέων, ωνος, ὁ. (ῐ) Συβαρίτης, ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἑνὸς βιβλίου πλήρους ἀναιδείας καὶ αἰσχροτήτων παρὰ Λουκ.

Ἡμικύνες, οἱ. Μυθολογούμενον ἔθνος παρὰ Στράβ. ἐξ Ἡσ.

Ἠμωδὰ ὄρη τά. Emodi Montes. Ὄρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν τοῦ Ταύρου φερομένην διὰ τῶν συνόρων τῆς Σκυθίας καὶ Ἰνδίας, τανῦν Χιμαλάχ. Στράβ. καὶ Ἠμωδὸν ὄρος, τό. Διον. Περ. 748.

Ἡνιόχη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἥρας παριστανομένης ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ἵππων. Παυσ. θ', 39. — 2) Γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, Ἡσ. Ἀσ. 83. ἥτις καὶ Κυριδίση παρὰ Σοφοκλ. φέρεται. ἴδε Κυριδίση.

Ἡνίοχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἵτινες ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου τῶν Διοσκούρων, Στράβ.

Ἡνιοχός, οῦ, ὁ· Υἱὸς τοῦ Καινέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὀρφ Ἀργ. 168.

Ἡνιοχηΐς, ΐδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὑακίνθου τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου ὅτε συνέβη λοιμὸς εἰς τὰς Ἀθήνας Ἀπολλδ. γ', 15. 8.

Ἡνιοπεύς, ῆος, καὶ έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θηβαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ Ἰλ. Θ, 120.

Ἦνοψ, οπος, ὁ. Ποιμήν τις ὅστις ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν τὸν Σάτνιον, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 445. — 2) Πατὴρ τοῦ Κλυτομήδους, ὅπερ ὅρα.

Ἤπειον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι, κειμένη μεταξὺ Ἡραίας καὶ Μακίστου, Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2, 30. Ἤπιον, παρὰ Ἡρόδτ. Αἴπιον, Πολύβ. καὶ Αἰπυ, ὅπερ ὅρα. ὅθεν, Ἠπειρεύς, έως ὁ κάτοικ.

Ἤπειρος, ἡ· παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις ποιητ. ὡς προσηγορ. Ὄνομ. σημαῖνον ξηρὰν πρὸς διαφορὰν τῶν νήσων· ὅτι δὲ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. καὶ Ἄπειρος λεγομένη· ἡ ἰδίως χώρα τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίλευεν ὁ Ἔχετος. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 85. Φ, 308. — 2) ἡ Λευκαδία ἢ Ἀκαρνανία, Ὁμ. Ἰλ. Β, 635, ἥτις καὶ Ἤπειρος μέλαινα παρὰ τῷ αὐτῷ καλεῖται, Ὀδ. Ξ, 97. Φ, 109. τὴν ὁποίαν τινὲς τῶν ἀρχαίων ὑπομνηματιστῶν ὑπέλαβον ἀντὶ τῆς νήσου Σάμου ἢ Κεφαλληνίας. — 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλλὰς ἢ ἓν μέρος τῆς Ἑλλάδος, π. χ. ἡ Ἀττική, Ὁμ. Ὑμν. Δημ. 130. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐλαμβάνετο ποτὲ μὲν ἀντ' αὐτῆς τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἀττικῆς χώρας, ποτὲ δὲ ἀντὶ τῆς ἀπέναντι

στερεᾶς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Θουκ. ά, 46. ή, 14. Πλάτ. Κριτ. σελ. 110. — 4) Παρὰ τοῖς ὕστερον λαμβανομένη ἡ Ἤπειρος ὡς κύρ. Ὄνομα, ὑπῆρχεν ἡ χώρα τῆς ἀρκτικῆς Ἑλλάδος ἥτις ὡρίζετο πρὸς μὲν ἄρκτον ὑπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρέων, πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Ὄρους Πίνδου διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ Θετταλίας, πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης καὶ συμπεριλάμβανε τὸ πάλαι τὰς χώρας Χαονίαν, Θεσπρωτίαν, Μολοττίδα καὶ Κασσιοπίαν. Ἐθεωρεῖτο δὲ ἡ Ἤπειρος τὸ ἀρχαῖον ὡς ἡ πρώτη καὶ μητρικὴ χώρα τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπικρατειῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦλθον οἱ πρῶτοι Ἕλληνες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Φωκίδα. Ἄχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐλογίζοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰσέτι βάρβαροι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ χώρα αὐτῶν ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινή, ὀλίγον εὔφορος καὶ μόνον περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ἐπιμελῶς καλλιεργημένη· ἐδιοικοῦντο δὲ ἀνέκαθεν ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίσημος ἐστάθη ὁ Πύῤῥος. Θουκ. γ', 114. Ξενοφ. Ἑλ. ϛ', 1, 7. Πολύβ. τανῦν Ἤπειρος, κοινοτρ. Κάτινα. ὅθεν Ἠπειρώτης, ου, θηλ. Ἠπειρῶτις, ιδος, ἡ. Κάτοικ. τῆς Ἠπείρου· καί, Ἠπειρωτικός, ή, όν, εἰς τὴν Ἤπειρον ἀνήκων. Στράβ.

Ἠπιδανός, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀπιδανός, Ἡρόδτ.

Ἠπιόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μαχάονα, Παυσ. β', 29 ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὰ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης. Ἀνθ.λ.

Ἠπυτίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠπύτου, ὁ Περίφας, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 323.

Ἤρ, Ἠρός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου διηγοῦντο ὅτι, μείνας νεκρὸς δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, εἶτα φερόμενος ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀνεστήθη πάλιν καὶ διηγήθη εἰς τοὺς παρεστῶτας διάφορα παράδοξα συμβάντα, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπονεκρώσεώς του εἶδεν. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 614. Πλούταρχ

Ἥρα, ἡ, Ἰωνικ. Ἥρη, παρὰ Ῥωμ. Iuno Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ του Διός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄρην τὸν Ἥφαιστον, τὴν Ἥβην καὶ τὴν Εἰλείθυιαν, βασίλισσα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 432. Ἡσ. Θεογ. 454, 927 ὡς τόπος δὲ τῆς γεννήσεως αὐτῆς τῆς θεᾶς ἐθεωρεῖτο ἐξαιρ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Ἄργος, ὅπου ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτῆς λατρεία, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 8. Ε, 908. Στράβ. 9, κατ' ἄλλους δὲ ἡ νῆσος Σάμος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 187. καὶ κατ' ἄλλους πάλιν ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ Κόρινθος, Παυσ. ζ', 4. ἀνετράφη δὲ πρῶτον ὑπὸ τῆς Τηθύος καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 201. Ὀβιδ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πρώτη καὶ ἀρχικὴ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης ὑπῆρχεν εἰς τὴν Φοινίκην, ἀπ' ὅπου μετέβη διὰ τῶν Φοινικικῶν ἀποικιῶν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ συνοίκησις αὐτῆς μετὰ τοῦ Διός, ἥτις ἰδίως Ἱερὸς γάμος ἐλέγετο, πλάττεται ὅτι ἔγινεν ἐπὶ τῆς Νήσου Κρήτης μετὰ μεγαλοπρεποῦς τελετῆς, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, Διοδ. Σικ. ε', 72. παριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς μεγαλοπρεπὴς καὶ ὑπερήφανος θεά, ἔχουσα χαρακτῆρα ἐμβριθῆ. φίλαυτος καὶ πλήρη ζηλοτυπίας, ἐχθρὸς τοῦ αὐθαιρέτου καὶ ἀνηθικοῦ τῶν γυναικῶν πολιτεύματος καὶ αὐστηρὰ προστάτις τῶν γάμων καὶ τῆς ἱερότητος αὐτῶν. πολλάκις δὲ παρίσταται ὡς μία ἀπατηλὴ καὶ φίλαρχος θεά, θέλουσα ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Δία. Εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον φαίνεται ὡς ἐχθρὰ τῶν Τρώων καὶ φίλη τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ πρὸς τὸν νέον Πάριν μῖσός της, δι' ὃ καὶ βοηθεῖ τοὺς Ἕλληνας μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Ὁμ. Ἰλ. Δ. 26. Η, 208. Τ, 33. εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐτιμᾶτο μεγαλοπρεπῶς ἡ θεὰ αὕτη, πρὸ πάντων δὲ ἐπίσημος ὑπῆρχεν ἡ λατρεία αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς Ἡραῖον καλούμενος, εἰς δὲ τὴν Ἦλιδα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν τὰ Ἡραῖα λεγόμενα· τὸ πτηνὸν ταὼς ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτῆς, εἰκονιζομένη ὡς ἐπὶ πολὺ ἔχουσα τοῦτο ὡς ἔξοχον παράσημον, ἢ συρομένη ἐφ' ἁμάξης ὑπὸ δύο ταῶν.

Ἡραία, ἡ (Ἡραιεύς). Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ποταμῷ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, τανῦν Ἀγιάνο ἢ Ἱρι. Ξενοφ. ὅθεν Ἡραιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. Στέφ. Βυζ.

Ἡραῖα ὄρη, τά, Joninii Montes. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀρκτικῶς αὐτῆς καὶ χωρίζον αὐτὴν κατὰ μέρος ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς, τανῦν Monti Sori. Διόδ. Σικ δ', 86.

Ἡραιεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Λυκάονος, Ἀπολλόδ. γ', 8. 1.

Ἡραῖον, τό. Ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἥρας. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ περίφημος ἀρχαῖος ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου κείμενος μεταξὺ τῆς πόλεως Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτόθι ὄρους Εὐβοίας, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς καθήμενον ἐφ' ἑνὸς θρόνου μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστεφανωμένην, τὸ ὁποῖον ἦν ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Πολυκλείτου, κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καὶ Ἐλεφαντίνου ὀστοῦ· ὑπηρετεῖτο δὲ ὁ ναὸς οὗτος ὑπὸ μιᾶς ἱερείας, ἔνθα μία ὑπῆρξε καὶ ἡ μήτηρ τῶν δύο νέων Ἀργείων Κλεόβιος καὶ Βίτωνος ἡ Κυδίππη, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔσυραν ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξάν της ἀπὸ τοῦ Ἄργους ἕως τοῦ ναοῦ τούτου, Ἡρόδτ. 1, 31. Θουκ. β', 2. Στράβ. κατὰ Larcher ὑπῆρχε καὶ ἕτερος ναὸς τῆς Ἥρας πλησίον τοῦ Ἄργους διάφορος τούτου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτει εἷς ἱερεύς, Ἡρόδτ. 6, 81. — 2) Ἕτερος Ναὸς τῆς Ἥρας πρὸ τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν πλησίον τῆς κρήνης Γαργαφίας, Ἡρόδτ. 9, 52. Θουκ. γ', 68. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Κορινθίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν εἷς Ναὸς τῆς Ἥρας ἄντικρυ τῆς πόλεως Σικυῶνος, ἡ ἄκρα τὸ Ἡραῖον λεγόμενον. Θουκ. ε', 75. Ξενοφ Ἑλ. δ', 5. 5. — 4) Ἀρχαῖος καὶ περίφημος ναὸς τῆς Ἥρας ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ῥοίκου, Ἡρόδτ. 3, 60. Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη πλησίον τῆς Περίνθου, Ἡρόδτ. δ', 90. παρὰ τοῖς ὕστερον συνήθ. τὸ Ἡραῖον τεῖχος καλούμενον, Δημ. ὅθεν, Ἡραῖοι καὶ Ἡραιοτειχῖται, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἡραῖος, αία, αῖον. Τῆς Ἥρας ἢ εἰς τὴν Ἥραν ἀνήκων.

Ἡρακλέης, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἡρακλῆς.

Ἡράκλεια, ἡ, προπαροξ. πόλις. Πόλις τῆς Πισάτιδος χώρας ἐν Ἤλιδι κειμένη ἐπὶ τοῦ Κυθηρίου ποταμοῦ, καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον Τραχὶς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ὁ Ἡρακλῆς καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ὅτε δὲ καὶ Ἡράκλεια ἡ ἐν Τραχῖνι, Θουκ. δ', 78. ἢ ἡ Τραχινία, Ξενοφ. Ἑλλην. ά, 2, 18. ἴδε Τραχίς. — 3) Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, οὖσα ἀποικία τῶν Θουρίων καὶ Ταραντίνων κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἀκίριος ποταμοῦ· οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν περίφημοι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν πίστιν καὶ εὐλικρίνειαν, δι' ὃ καὶ ὁ Κικέρων ὀνομάζει ταύτην τὴν πόλιν δικαιοτάτην. Ἐνταῦθα ἔζησε χρόνον ἱκανὸν ὁ Φιλόσοφος Πυθαγόρας, συστήσας καὶ ἰδίαν σχολὴν εἰς τὴν ὁποίαν οἱ πλεῖστοι τῶν μαθητῶν του ἐμορφώθησαν· ἦν δὲ καὶ πατρὶς τοῦ περιφήμου Ζωγράφου Ζεύξιδος· τανῦν Policoro· ὅτε δὲ καὶ Ἡρακλεόπολις Στράβ. — 4) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Ἅλυκος ποταμοῦ, πρότερον Μινῴα καλουμένη, ἀποικία τῶν Κρητῶν· ὅτε, Ἡρακλεία ἡ ἐν Σικελίᾳ καὶ Μινῴα λεγομένη, Ἡρόδτ. 5, 43. 46. Πολύβ. — 5) Ἡράκλεια ἡ Ποντική. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ποταμοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων. Στράβ. ἢ κατ' ἄλλους τῶν Μεγαρέων· τανῦν Ἐρεκλί ἢ Ἐρεγλί, Ξενοφ. Ἀναβ. ϛ', 2. Ἀῤῥιαν. — 6) Πόλις ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἐν Θρᾴκῃ, πρότερον Πέρινθος καλουμένη, ἴδε ὅρα, τανῦν Ἡράκλεια. Πτολ. — 7) Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λάτμου ποταμοῦ, Στράβ. — 8) Πόλις τῆς Λυγκηστίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ, τανῦν Ἡράκλεια, Στράβ. — 9) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κασσιώτιδος ἐν Συρίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα ἀρκτικῶς τῆς Λαοδικείας, ἔνθα νῦν κεῖται ἡ Μτίστα Πτολ. έ, 15. — 10) Ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κυῤῥηστικῆς κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ἱεραπόλεως, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Κυῤῥηστίας Ἀθηνᾶς πλησίον αὐτῆς. Στράβ. ιϛ'. Πτολ. έ. — 11) Πόλις ἐπίσημος τῆς Σιντίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἥτις καὶ ἰδίως Σιντία ἐκαλεῖτο, τανῦν Ἰσκὰρ ἢ Ζηνίβα. Στεφ. Βυζ. Πλιν. 10. — ὅθεν, Ἡρακλεώτης, ου, θηλ. Ἡρακλεῶτις, ιδος· ὁ κάτοικ. τῆς Ἡρακλείας, ἢ ὁ ἐξ Ἡρακλείας ὤν, Θουκ Ξενοφ. Πλάτ. ὅτε Ἡρακλειώτης, Στέφ. Βυζ ἡ Ἡρακλεῶτις, ιδος, ἡ περὶ τὴν Ἡράκλειαν χώρα ἐν Πόντῳ. Θουκ. Ξενοφ. — 12) Ἡρακλεωτικός, ή, όν. Τῆς Ἡρακλείας ἢ εἰς τὴν πόλιν Ἡράκλειαν ἀνήκων.

Ἡράκλεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους, Θουκ Πολυδ. Ὀνομαστ. ή, 9. — 2) Ἑτέρα ἑορτὴ τοῦ αὐτοῦ Ἡρακλέους πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Θηβαίων, καθ' ἣν ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν ὡς ἀπ' ἀρχῆς μῆλα, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάζετο ὑπ' αὐτῶν Μήλων. — 3) ὅτε δὲ ἐν Σικυῶνι ἑωρτάζοντο τὰ Ἡράκλεια διαρκοῦντα δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας.

Ἡρακλείδης, ου, Ἰωνικ. Ἡρακληίδης. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 653. ὁ Τληπόλεμος. Πληθ. οἱ Ἡρακλεῖδαι, οἱ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος τούτου διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως κατέφυγον ἱκέται εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις βωμὸν τοῦ Ἐλέου καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπολέμησαν ἐναντίον τοῦ Εὐρυσθέους καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσαν νικήσαντες κατὰ κράτος, Ἀπολλόδ. β'. 8. 1. Διοδ. Σικ. δ', 59. ὅτε δὲ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, οἵτινες ὀγδοήκοντα χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐκυρίευσαν τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διώξαντες ἐντεῦθεν τοὺς Ἀχαιούς· κληρώσαντες δὲ τὰς διαφόρους ἐν αὐτῇ χώρας ἔλαβον εἰς μερίδα, ὁ μὲν Τήμενος τὸ Ἄργος, τὰς Μυκήνας καὶ τὴν Σικυῶνα, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης τὴν Λακεδαίμονα ἀπὸ τοὺς ὁποίους τούτους δύο διέμειναν πολλοὺς αἰῶνας καὶ δύο οἰκίαι τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης· μόνη δὲ ἡ Ἀρκαδία δὲν ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν Ἡρόδτ. 6, 52. Ἀπολλόδ. β', 8. Παυσ. Πλάτ.

Ἡρακλείδης, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. Υἱὸς τοῦ Ἰβανώλλιδος, Μυλασσεύς, στρατηγὸς τῶν Καρῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, Ἡροδ. 5, 121. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀριστογένους, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξενοφ. — 3) Υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου, στρατηγὸς καὶ οὗτος τῶν Συρακουσίων μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. 3, 73. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, κιθαρ. ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ἐκ τῆς πόλεως Κλαζομενῶν, Πλάτ. Ἴων. σελ. 541. Αἰλ. — 5) Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς λεγόμενος, υἱὸς τοῦ Εὐθύφρονος ἐξ Ἡρακλείας πόλεως τοῦ Πόντου, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, μαθητεύσας πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, φημιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ κριτικῶν ὡς ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλοσοφικὴν πολυμάθειαν· ἀπέθανε δὲ ὡς λέγεται, κεραυνωθεὶς μέσα εἰς τὸ θέατρον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι. Στράβ. ζ. Πλουτ. Διογ. Λαέρ. ε, 86. ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν μέχρι τοῦ νῦν ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα περὶ Πολιτειῶν· παρὰ Πλουταρχ. ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς καὶ Ἡράκλειτος. — 6) Ἡρακλείδης ὁ Ἐρυθραῖος, ἰατρὸς ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἡροφίλου, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ ἅπαντα τοῦ Ἱπποκράτους, Γαλην. Διογ. Λαέρ. — 7) Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου Νέρωνος, μαθητὴς τοῦ Διδύμου, συγγράψας ἓν ποίημα Λέσχαι ἐπιγραφόμενον εἰς Σαπφικὰ μέτρα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 122. — 8) Ἕτερος Ἡρακλείδης ἰατρὸς ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Ταράντου, ὀπαδὸς τῆς Ἐμπειρικῆς σχολῆς, ζήσας περὶ τὸ 242 ἔτος πρὸ Χρ. ὅς τις ἐπραγματεύθη μὲ πλειοτέραν ἀκρίβειαν τὰ περὶ Ἰατρικῆς ὕλης ἀπὸ τοὺς πρὸ αὐτοῦ Ἰατρούς, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ περὶ διαιτητικῆς, Γαλην. ἐν γένει δὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ὕστερον Συγγραφέων ὡς εἷς τῶν ἀκριβεστέρων καὶ σοφωτέρων παρατηρητῶν, συγγράψας μὲ πολλὴν καταλληλότητα περὶ συνθέσεως καὶ κατασκευῆς φαρμάκων Γαλ.

Ἡράκλειον, τό, Ἰων. Ἡρακλήϊον. κυρ. Ναὸς τοῦ Ἡρακλέους. — 2) ὡς ὄνομ. Κύρ. = Ἡράκλεια, πόλις τῆς Σικελίας, Στράβ. — 3) Herculanum. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας Καμπανίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ὄσκων, ὕστερον δὲ κατοικηθεῖσα ὑπὸ Τυῤῥηνῶν καὶ τελευταῖον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, Στράβ. ε. Περὶ τὸ 79 ἔτος μετὰ Χρ. ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τίτου Οὐεσπεσιανοῦ κατεσκεπάσθη, ἡ πόλις αὕτη ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ Ἡφαιστίου ὄρους Οὐεσουβίου· πρῶτον δὲ περὶ τὸ 1698 ἔτος ἀνεκαλύφθη ἔνθα τὴν κεῖται ἡ κώμη Πόρτιτζι, καὶ περὶ τὸ 1758 ἀνεσκάφη δι' ἐπιστασίας τῆς Νεαπολιτανικῆς κυβερνήσεως, ὅπου εὑρέθησαν ὑπὸ τὴν γῆν ἓν μέγα θέατρον, εἷς ναός, ἓν ἄγαλμα τοῦ Διὸς καὶ διάφορα ἄλλα πολυτελῆ ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου, ἀγγεῖα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ πολλὰ ἀπηνθρακωμένα χειρόγραφα ἐκ παπύρου. παρβλ. Herculanensium Voluminum p. 1, 11 Oxoniae 1824. — 4) Ἡράκλειον ἀκρωτήριον. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐκ τῆς μεσημβρινωτάτης ἄκρας τῆς Βρεττίας χώρας, Στράβ. τανῦν Capo di Spartivento. — 5) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Κρήτης, ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Κνωσσοῦ, Στράβ. — 6) Πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Κανώβου καὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Στράβ. ιζ. — 7) Ἄκρα τις τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, τανῦν Τσχοροχερβί, Στράβ.

Ἡρακλειοξανθίας, ου, ὁ. Κωμικὴ πεπλασμένη συνθετ. λέξις, ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς καὶ Ξανθίας, ἀντὶ δοῦλος τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 499.

Ἡράκλειος, εία, ειον, καὶ

Ἡρακλεῖος, ὁ, ἡ, ον. Ἰων. Ἡρακλήϊος. Τοῦ Ἡρακλέους ἢ εἰς τὸν Ἡρακλέα ἀνῆκον· ἡ Ἡρακλεία λίθος, ταυτ. τῷ Μαγνῆτις λίθος. Πλάτ. Ἴων. Λουκ. οἱ Ἡράκλειοι παῖδες, = Ἡρακλεῖδαι, Εὐρ. Ἡρακλ. 458. αἱ Ἡράκλειαι στῆλαι, Τὸ στενὸν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς· σχηματίζεται δὲ τοῦτο ὑπὸ δύω ὀρέων ἐκτεινομένων πρὸς τὴν θάλασσαν, τὸ μὲν ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς Ἄβυλα καλούμενον, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι Ἱσπανίας Κάλπη, τανῦν συνηθ. Πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ. Πολυβ. Παλαίφ. Αἰλ. καί, αἱ Ἡρακλήϊαι στῆλαι, Ἡροδ. 4, 42. Πλουτ. ὅτε δέ, αἱ Ἡρακλέους στῆλαι, Πλάτ. Στράβ. καί, ὁ καθ' Ἡρακλέους στήλας πόρος, fretum Herculeum, ὁ πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ. Πολυβ. Ἐπίρρ. Ἡρακλείως, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστ. Λουκ.

Ἡρακλείας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἐλικῶνος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, τανῦν, Ἱεράς.

Ἡράκλειτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐξόχων Ἑλλήνων φιλοσόφων τῆς Ἰωνικῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἔφεσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας τῇ 69 Ὀλυμπ. σύγχρονος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, καὶ ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων οἰκιῶν τῆς πατρίδος του. Κατ' ἀρχὰς ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Ξενοφάνει καὶ τῷ Πυθαγορείῳ Ἱππάσῳ, εἶτα ἀποδημήσας περιερχόμενος διάφορα μέρη τοῦ κόσμου· ἦν δὲ ἐκ φύσεως ἀνὴρ ἀπανθρώπου καὶ εἰς ἄκρον μελαγχολικοῦ χαρακτῆρος, φαινόμενος πάντοτε πρὸς τοὺς ἄλλους αὐστηρὸς καὶ ἀπρόσιτος, ἀποφεύγων πᾶσαν κοινωνίαν ἀνθρώπων, δι' ὃ καὶ ἔκλαιε πάντοτε ὅτε ἐθεώρει πάντοτε βλέπων τὴν ματαιότητα τῶν ἄλλων, ἐπωνομασθεὶς διὰ τοῦτο Κλαυτικός. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον περὶ φύσεως τῶν ὄντων τὸ ὁποῖον ἐπραγματεύετο ἰδίως καὶ περὶ τῆς τῶν θείων λατρείας καὶ περὶ πολιτειῶν, εἰς φράσιν ὅλως δι' ὅλου ἀσαφῆ καὶ αἰνιγματώδη, τὸ ὁποῖον ἀνέθηκεν εἰς τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ ὅπου μετὰ καιρὸν ἠφανίσθη· ἐξ ὅσων δὲ διαφυλάχθησαν παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι περὶ τοῦ Ἡρακλείτου, φαίνεται ὅτι ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ ἦν μᾶλλον μία μεταφυσικὴ θεωρία τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων, παραδεχομένη δύω πρώτας καὶ κυρίας ἀρχὰς τῶν πραγμάτων τὴν ἔριδα καὶ ἁρμονίαν ὡς συστατικὰ τῆς ὕλης, ὄντα εἰς αἰώνιον πρὸς ἄλληλα κίνησιν· τὸν δὲ ἀνθρώπινον νοερὸν λόγον ἔλεγεν ἀπόῤῥοιαν ἑνὸς ἀρχικοῦ καὶ καθαροῦ πυρὸς τὸ ὁποῖον ἐδογμάτιζεν ὡς πρώτην πηγὴν τῆς τῶν ὄντων διατηρήσεως καὶ ζωῆς· ὡς μόνην δὲ καὶ ἐναργῆ ἀλήθειαν παρεδέχετο πᾶν ὅτι ὅλοι κοινῶς οἱ ἄνθρωποι ἐδόξαζον ὡς ἀλήθειαν· ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἱπποκράτης παρεδέχθη πολλοτάτας φιλοσοφικὰς γνώμας τοῦ Ἡρακλείτου, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῶν Κοσμοφυσικῶν. Διογ. Λαερτ. Πλάτ. Συμπ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. η, 13. — ὅθεν Ἡρακλειτίζω, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου εἰμί, ἢ μιμοῦμαι τὸν Ἡράκλειτον καί, Ἡρακλείτειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἡρακλείτου ἢ εἰς τὸν Ἡράκλ. ἀναφερόμενος. Πλάτ.

Ἡρακλεόπολις, εως, ἡ. Heracleopolis = Ἡράκλεια. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου Νομοῦ, ἥτις καὶ Ἡρακλέους πόλις μεγάλη ἐλέγετο. Στέφ. Βυζ. Πτολ. ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ μιᾶς νήσου ἥτις ἐσχηματίζετο ὑπὸ τοῦ Νείλου καὶ τῆς Μοίριδος λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατὰ Πλίν. ὑπῆρχε καὶ ὁ περίφημος λαβύρινθος. Ἡροδ. 2, 137. Στράβ. εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐλατρεύετο μὲ θείας τιμὰς τὸ ζῶον Ἰχνεύμων — 3) Ἡρακλέους πόλις μικρά, ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη δυτικῶς τοῦ Πηλουσίου στόματος τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Σεθροΐτιδος Νομοῦ. Στράβ. Πτολ. δ, 5

Ἡρακλέους ἱερόν, τό. Ναὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐν Αἰγύπτῳ, περὶ τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐσχηματίσθη μία κώμη, τὸ Ἡράκλειον λεγομένη, ἥτις ὑπῆρχεν ὡς προάστειον τῆς πόλεως Κανώβου, Ἡροδ. 2, 113

Ἡρακλέους λιμήν, ὁ. Λιμήν τις πλησίον τῆς πόλεως Ἀλυζίας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, Στράβ. — 2) Λιμὴν τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κόσσης, Herculis portus. Στράβ.

Ἡρακλέους Νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Σαρδινίας, Πτολ. γ, 3. κατὰ Πλίν. ἦσαν δύω νῆσοι αὐτόθι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, αἱ νῦν Asinara καὶ Pianne.

Ἡρακλήειος, είη, ειον, Ἐπικ. ἀντὶ Ἡράκλειος, Ἡροδ.

Ἡρακληΐδης, ἀντὶ Ἡρακλείδης, Ἡροδ. 7, 208.

Ἡρακλήϊος, ΐη, ϊον, Ἰων. ἀντὶ Ἡράκλειος, Ἡροδ.

Ἡρακλῆς, Ἰων. Ἡρακλέης, γεν. Ἡρακλέους, ἐπικ. ῆος Ἰων. έος. Αἰτ. κληθ. Ἡρακλέα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 740. παρὰ Ῥωμ. Hercules. Ὁ ἐπιστημότερος καὶ ἀνδρειότερος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἡρώων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης θυγατρὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ γυναικὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἀπόγονος τοῦ Περσέως καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀλκαίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἀλκείδης ἐκαλεῖτο. Βρέφος ἔτι ὢν ἐν σπαργάνοις ἐφόνευσε δύω φοβεροὺς δράκοντας, τοὺς ὁποίους ἡ θεὰ Ἥρα, ἐχθρευομένη ὅλα τὰ ἄλλα τέκνα τοῦ Διός, ἔπεμψεν εἰς αὐτὸ διὰ νὰ τὸν θανατώσωσιν. Ἀνατραφεὶς, ὡς λέγεται, ὑπὸ διαφόρων ἐμπείρων παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων τῆς τότε ἐποχῆς καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χείρωνος εἰς τὴν γυμναστικὴν τέχνην, κατεστάθη ἀνὴρ ἐξαισίου καὶ τερατώδους ἀνδρίας· πρῶτον δὲ ἡρωϊκὸν κατόρθωμα τὸ ὁποῖον ἔπραξεν ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρξεν ὁ φόνος τοῦ ἐκ Κιθαιρῶνι Λέοντος, ὅτε ἐποίμαινε τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεσπίου, μὲ τοῦ ὁποίου τὰς πεντήκοντα θυγατέρας, Θεσπιάδας καλουμένας, ἐγέννησε πεντήκοντα δύω παῖδας. Ἀπολλόδ. β, 4. 9. 10. Διόδ. Σικ. δ, 29. ἀκολούθως δὲ κατ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς τρυφεροὺς χρόνους τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν θεῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Γιγάντων μάχῃ ἐθανάτωσεν ἰδιοχείρως ἓν μέγα μέρος αὐτῶν, Ἀπολλόδ. α, 7, 1. Ἀλλὰ κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ τοῦ Διὸς ὢν ὑποκείμενος εἰς τὸν ἐξάδελφον αὐτοῦ Εὐρυσθέα βασιλέα τῶν Μυκηνῶν, ἐβιάσθη ὑπ' αὐτοῦ τὰ πράξῃ τὰ δώδεκα ἐκεῖνα περίφημα ἆθλα, τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον δόξαν καὶ εὔκλειαν τοῦ ἀρχαίου τούτου Ἥρωος· πρῶτον λοιπὸν ἐφόνευσε κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως τὸν ἐν Νεμαίᾳ φοβερὸν λέοντα. β) ἐθανάτωσε τὴν Λερναίαν ὕδραν. γ) ἔφερεν ζῶντα τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον εἰς τὰς Μυκήνας. δ) ἐθήρευσε τὴν Κερυνῖτιν ἔλαφον ε) ἐκαθάρισε τὴν πρὸ πολλῶν χρόνων σεσωρευμένην κόπρον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Αὐγείου. ς) ἐτόξευσε τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας. ζ) ἥρπασε τὰς ἵππους τοῦ Διομήδους βασιλέως τῆς Θρᾴκης, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Διομήδην. η) ἐνίκησε τὰς Ἀμαζόνας καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα τὸν ζωστῆρα τῆς Ἱππολύτης βασιλίσσης αὐτῶν. θ) ἐπίασε ζῶσας τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου

καὶ ἔφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. ι) ἐθήρευσε τὸν ἐν Κρήτῃ φοβερὸν ταῦρον. ια) ἥρπασε τὰ χρυσᾶ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων, ὅπου ἐφυλάττοντο ὑφ' ἑνὸς ἀγρύπνου δράκοντος. καὶ ιβ) καταβὰς εἰς τὸν ᾅδην ἔφερε ζωντανὸν τὸν κύνα Κέρβερον εἰς τὸν κόσμον. Ἀπολλόδ. β', 5, 2, 4, 8. Διοδ. Σικελ. Θεοκρ. Εἰδ. Καθ' ὅλας δὲ ταύτας τὰς δεινὰς ἐπιχειρήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ὑπεχρεώθη νὰ ἐκτελέσῃ, ἔδειξε διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀνδρίας καὶ ἡρωϊκῆς συνέσεως πολλὰς ἄλλας φιλανθρωπίας καὶ σωτηριώδεις ἀγαθοεργείας, ἀπαλλάττων τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ παντοῖα φοβερὰ τέρατα καὶ κακούργους λῃστάς, οἵτινες ἐπαπείλουν καὶ κατεφόβιζον τότε διὰ τῆς ἀκαταμαχήτου αὐτῶν δυναστείας διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας. Ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν τύραννον Βούσιριν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀμφιδάμαντος, οἵτινες ἔσφαζον ἀνελεῶς ὅλους τοὺς ἐρχομένους αὐτόθι ξένους. Ἀπολλόδ. β', 5, 11. ἀνέστησεν ἐκ τοῦ ᾅδου τὴν ὡραίαν Ἄλκηστιν ἀποθανοῦσαν ἑκουσίως δι' ἀγάπην τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ἀδμήτου, ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Τροίαν ἠλευθέρωσε τὴν Ἡσιόνην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος δέσμιον οὖσαν ἐπί τινος βράχου διὰ νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ ἓν φοβερὸν θαλάσσιον τέρας κατὰ θέλησιν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. διαβαίνων καὶ διὰ τοῦ Καυκάσου ὄρους ἔλυσε τὸν Προμηθέα ἀπὸ τὰ δεσμά, τοῦ ὁποίου τὸ ἧπαρ κατέτρωγεν εἷς ἀετὸς διὰ προσταγῆς τοῦ Διός, τὸν δὲ Θησέα ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης φυλακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Ἀϊδωνέως βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅτε ἦλθε ν' ἁρπάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Περσεφόνην μετὰ τοῦ Πειριθόου. Πλουτ. Θησ. Ἀπολλ. β', 5, 12. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐπεχείρισεν ὑπὲρ τοῦ Ἰάσονος, συγκατηριθμήθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡρώων. δι' ὅλας δὲ ταύτας καὶ ἄλλας πολλὰς γενναίας αὐτοῦ πράξεις καὶ ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ὑπέμεινεν, ὡς εἷς μέγιστος εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, ἠξιώθη καὶ ζῶν ἔτι θείων καὶ μεγάλων τιμῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ μετὰ θάνατον ἐδοξάσθη ὡς μία τῶν πρώτων ἐν Ὀλύμπῳ θεοτήτων, ὅπου ἐνυμφεύθη ὅτε ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θεὰν Ἥβην. Ἡ τελευταία δὲ τῶν μεγάλων αὐτοῦ πράξεων ἦτο ὁ φόνος τοῦ Κενταύρου Νέσσου, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν, ὅτε οὗτος ἤθελε νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἡρακλέους Δηϊάνειραν. ἀλλ' οὗτος ὁ φόνος ἐπέφερε μετ' οὐ πολὺ τὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος, ὅτε ἡ Δηϊάνειρα μαθοῦσα τὴν πρὸς τὴν Ἰόλην ἀγάπην τοῦ Ἡρακλέους καὶ νομίσασα ὅτι θέλει ἀνακαλέσει αὖθις τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ἔστειλεν εἰς αὐτὸν ἓν ἐκ τῶν φορεμάτων του ἀλειμμένον ἀπὸ τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ πληγωθέντος ἐκείνου Κενταύρου, τὸ ὁποῖον ἐνδυθεὶς ὁ Ἡρακλῆς, ἠσθάνθη ἀμέσως ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα καταφλεγόμενον ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ τούτου ἱμάτιου· ὅθεν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑπομείνῃ τὴν θνητὴν ταύτην κατάστασιν, ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐκάη. Ἀπολλ. β', 7, 7. Διόδ. Σικ. δ', 37-40. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δηϊανείρας θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως ἐγέννησε τὸν Ὕλλον, ἐκ δὲ τῆς Ὀμφάλης βασιλίσσης τῆς Λυδίας, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐδούλευσε τρεῖς χρόνους κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐγέννησε τὸν Ἀγέλαον, ἐκ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν διάφορα τέκνα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα παῖδες τοῦ Ἡρακλέους ἢ Ἡρακλεῖδαι κατῴκησαν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀφῆκαν μίαν μεγάλην σειρὰν ἀπογόνων. Ἀπολλ. παριστάνετο δὲ συνήθ. ὁ Ἡρακλῆς ἐνδεδυμένος μίαν λεοντῆν καὶ φέρων ἓν ῥόπαλον εἰς τὴν χεῖρα, μὲ ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ μὲ νευρώδεις χαρακτῆρας τοῦ σώματος· ἐκτὸς δὲ τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ αὐτοῦ, ἡ λατρεία τοῦ ἥρωος τούτου ἐσυστήθη πρωΐμως ἤδη καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τοῦ Εὐάνδρου. Διον. Ἀλικ. α', 39.

Ἡράσων, ωνος, ὁ. Μακεδόνιτις, παρ' Ἀῤῥ. Ἀναβ.

Ἡράῤῥοσσα, ἡ, καὶ Ῥάρασσα. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ὑπαρχίας τῶν Κασπείρων ἐν τῇ Ἰνδίᾳ κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Ναμάδου ποταμοῦ. Πτολμ.

Ἥρη, ἡ, ἐπιο ἀντὶ Ἥρα, Ὁμ. Ἰλ.

Ἤρητον, τό, Eretum. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Monte Rotondo. Στράβ. καὶ Ἤρητος, ἡ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἠρητῖνος, ὁ κάτοικος.

Ἠριγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, ὑποδεχθεῖσα εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τὸν Διόνυσον καὶ ἀγαπηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐγέννησε τὸν Στάφυλον· ὕστερον δὲ μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὑπὸ τῆς λύπης ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολλόδ. γ', 14, 7. Ὑγῖν. μυθ. 130. Λουκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰγίσθου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὀρέστης ἐφόνευσε μετὰ ταῦτα, ἢ κατ' ἄλλους ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναῖκα, Παυσ. β, 18. Ὑγῖν.

Ἠριδανός, ὁ, Eridanus. Μυθώδης τις ποταμὸς κληθεὶς οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἠριδανοῦ ἢ Φαέθοντος υἱοῦ τοῦ Ἡλίου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔπεσεν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καθ' Ἡσίοδ. Θεογ. 338. ὑπῆρχεν ὁ Ἠριδανὸς υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ καθ' Ἡρόδ. 3, 115. ἐλέγετο ὅτι εἰσβάλλει εἰς τὴν βόρειον θάλασσαν καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ παρήγετο τὸ ἤλεκτρον. Ἀκολούθως δὲ ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Πάδος ποταμός (Po) Εὐριπ. Ἱππ. 732. Πολύβ. κατ' ἄλλους δὲ ὁ ἐν Γαλλίᾳ Ῥόδανος ἢ ὁ Ῥῆνος. Ἀππιαν. ὁ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 628. λέγει ὅτι ὁ Ῥόδανος εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἠριδανόν. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, ὅτε δὲ καὶ Ἐριδανὸς γραφόμενον, Στράβ.

Ἤριννα, ἡ. Περίφημος ἀρχαία ποιήτρια τῶν Ἑλλήνων, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς, Πλούταρχ.

Ἠριππίδας, ου, ὁ (ι). Λακεδαιμόνιος ναύαρχος, Ξενοφ. Ἑλλην.

Ἡρόδικος, ὁ. Σηλύβριος, γεννηθεὶς δὲ εἰς τὰ Μέγαρα, ζήσας περὶ τὸ 440 ἔτος προ Χρ. κατ' ἀρχὰς ἦν διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης ἐν Ἀθήναις, εἶτα δὲ ἐπαγγέλθη αὐτόθι τὸν ἰατρόν, βιασθεὶς διὰ τὴν ἀσθενῆ αὐτοῦ κρᾶσιν νὰ γυμνάσῃ ἐπὶ πολὺ τὸ σῶμά του, δι' ὃ καὶ ὑπέσχετο ὅτι θεραπεύει πολλὰς νόσους διὰ τῆς συνεχοῦς τοῦ σώματος ἐξασκήσεως. Ὁ Πλάτων καλεῖ αὐτὸν σοφιστήν, Πρωταγ. καὶ ἰατρόν, Γοργ. Φαῖδρ. Λουκ. — 2) Ἡρόδικος ὁ Λεοντῖνος, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου σοφιστοῦ Γοργίου, ὅστις καὶ οὗτος ἐπηγγέλλετο τὸν ἰατρὸν ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Γοργ. σελ. 448. Β.

Ἡρόδοτος, ὁ Λυγδαμιδος. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν Ἑλλήνων ἱστοριογράφων καὶ πατὴρ τῆς ἱστορίας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἁλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Καρίας τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 94 Ὀλυμπ. 484 πρὸ Χρ. Περιελθὼν ἓν μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, Εὐρώπης, Αἰγύπτου καὶ Λιβύης συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἀφθονον ὕλην, μὲ τὴν ὁποίαν συνέταξε τὸ μέγα τῆς ἱστορίας αὐτοῦ σύγγραμμα εἰς ἐννέα βιβλία, τὰ ὁποῖα ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐννέα Μοῦσαι· εἰς ταῦτα παρίσταται μία ἁρμονικὴ καὶ συνεχὴς περιγραφὴ τῶν διαφόρων ἐγνωσμένων ἐθνῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱστορικοῦ τούτου, ἡ σύστασις πολλῶν καὶ ἐπισήμων ἀρχαίων μοναρχιῶν ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα διαφόρων λαῶν καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀκριβὴς καὶ ἐμπειρότατος διήγησις τῶν πολέμων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν· περὶ τὸ 456 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνέγνωσεν ὁ Ἡρόδοτος ἓν μέρος τῆς ἱστορίας του εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος ἀνέγνωσεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 444 ἔτος πρὸ Χρ. εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἑλλήνων. Πλούτ. Λουκ. — 2) Ἀθλητής τις Θηβαῖος, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Ἰσθμ. 1. — 3) Ἰατρός, μαθητὴς τοῦ Ἀγαθίνου, μετελθὼν τὴν ἰατρικὴν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ. Γαλλην. — 4) Υἱὸς τοῦ Βατλίδου, ἴδε τὴν Πατρίδα, Ἡροδτ. — ὅθεν Ἡροδότειος, εία, ειον, τοῦ Ἡροδότου ἢ εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀνήκων. Στράβ.

Ἡρόδωρος, ὁ Ποντικός. Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ τῆς πόλεως Ἡρακλείας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, περίφημος διὰ τὰ δύο αὐτοῦ συγγράμματα, τὰ Ἀργοναυτικά, καί, τὰ καθ' Ἡρακλέα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἀπολλώνιος ἐξήντλησε πολλὴν ὕλην διὰ τὸ Ἀργοναυτικὸν αὐτοῦ ποίημα. Ἀπολλ. α', 9, 14. Ἀθήν. ια', 15. Τζετζ.

Ἡρομένης, ους, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀῤῥιαν.

Ἡροπύθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, ψευδώνυμος, Δημ. Στεφ.

Ἡροσκάμανδρος, ὁ, Ἀθηναῖος. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 129. Β.

Ἡρόστρατος, ὁ. Ἐφέσιος, ὅστις ἐπιθυμῶν μεγάλως νὰ καταστάθῇ καὶ οὗτος ἔνδοξος διά τινος κατορθώματος, ἔκαυσε τὸν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος τὴν αὐτὴν νύκτα, καθ' ἣν ἡ Ὀλυμπιὰς ἐγέννησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον. Ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ συνέλευσις τῶν Ἰώνων, ἀφ' οὗ ἐτιμώρησε τὸν αἴτιον τοῦ δυστυχήματος τούτου μὲ ὀδυνηρὸν θάνατον, διέταξε τὸ νὰ μὴν ἀναφέρηται ὑφ' οὐδενὸς τὸ ἀπεχθὲς ὄνομά του. Στράβ.

Ἡρόφαντος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Παρίου ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ, εἷς τῶν Ἰώνων στρατηγῶν, οἵτινες συνεστράτευσαν μετὰ τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδτ. 4, 138.

Ἡροφίλη, ἡ. Μία τῶν ἀρχαιοτάτων Σιβυλλῶν, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Ηητοφάγου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἥτις καὶ προεμήνυσε τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας. Παυσ. 1, 12.

Ἡρόφαντος, ὁ. Περίφημος ἰατρὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πρὸ πάντων ἐπιδώσας μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν. Πλούταρχ. Γαλην. — 2) Κυνικός τις φιλόσοφος, παρὰ Λουκ.

Ἡρώ, οῦς, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης Ἰταλίας ἐν Σηστῷ πόλει τῆς Θρᾴκης, περίφημος διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα καὶ σωφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας νέος τις Λέανδρος ἐκ τῆς ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Ἀβύδου, διέβαινε πολλάκις τὸν Ἑλλήσποντον κολυμβῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἤρχετο διὰ νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἕως ὅτου καταληφθεὶς ποτὲ ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας ἐπνίγη, ἡ δὲ Ἡρὼ εὑροῦσα τὸ σῶμα αὐτοῦ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν κατακρεουργημένον, ὑπὸ τῆς λύπης ἐρρίφθη ἐκ τοῦ Πύργου αὐτῆς καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν. Μουσ. Στράβ. — 2) = Ἡρώων πόλις. Στέφ. Βυζ. πιθαν. δὲ βέλτιον Ἡρώπολις ἀναγινώσκειν.

Ἥρων, ωνος, ὁ. Αἰγύπτιός τις, παρὰ Λουκ.

Ἡρώδας, α, ὁ. Συρακούσιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλ.

Ἡρώδης, ου, ὁ Ἀττικός. Περίφημος σοφιστὴς ἐκ Μαραθῶνος κώμης τῆς Ἀττικῆς, ζήσας ἐν

Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως, ἔφθασε δὲ εἰς τὰ μεγαλήτερα τῆς Ῥώμης πολιτικὰ ἀξιώματα, ἐκλεχθεὶς καὶ ὕπατος τῶν Ῥωμαίων τὸ 143 ἔτος πρὸ Χρ. μετὰ τοῦ Βελλικίου· καὶ ἐθαυμάσθη μεγάλως διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ φιλοσοφικὰς αὐτοῦ γνώσεις, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ἔξοχον ῥητορείαν του, χρηματίσας διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις πολλῶν ἐνδόξων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του· ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα 76 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν· ἐξ ὅλων δὲ τῶν συγγραμμάτων τοῦ σοφοῦ τούτου ἐσώθη μόνος εἷς λόγος, περὶ πολιτείας, καί τινα ἐπιγράμματα. Λουκ.

Ἡρωδιανός, ὁ Αἴλιος. Υἱὸς Ἀπολλωνίου τοῦ Γραμματικοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας· διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰ Γραμματικὰ ἦλθεν εἰς Ῥώμην ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου τοῦ Ἀντωνίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. VI. σελ. 278. — 2) Ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὴν τρίτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐν Ῥώμῃ, φθάσας εἰς διάφορα αὐτόθι πολιτικὰ ἀξιώματα· συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ νεωτέρου Γορδιανοῦ.

Ἥρων, ωνος, ὁ. Περίφημος μαθηματικός, Νεώτερος ἐπικαλούμενος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου. — 2) Ἕτερος Ἥρων μαθηματικὸς Ἀλεξανδρεύς, συγγράψας μίαν πραγματείαν περὶ πολιορκητικῆς τέχνης, καί, περὶ τῶν τῆς Γεωμετρίας καὶ στερεομετρίας ὀνομάτων, καί, εἰσαγωγὴν τῶν γεωμετρουμένων. — 3) Ἀρχαιότερος τῶν προτέρων ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, ἐφευρετὴς τῶν ὑδραυλικῶν μηχανῶν. Συνέγραψεν εἰσαγωγὰς μηχανικάς, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ὡς τὸ πληρέστερον σύγγραμμα τῶν ἀρχαίων περὶ τῆς θεωρίας τῆς ἐπιστήμης ταύτης· ἔτι δὲ καὶ ἄλλα διάφορα ἐκ τῆς μαθηματικῆς ὕλης

Ἥρως, ωος, ὁ. Ἰατρός. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 419. Ὑπῆρξεν ὁ αὐτὸς καὶ Τόξαρις λεγόμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔθυσαν οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος Ἰατρός· κατὰ Schäfer, ὁ αὐτὸς ὅστις ἀναφέρεται ἐν τῷ περὶ Στεφ. Δημοσθ. λόγῳ, Καλαμίτης ἥρως καλούμενος, ἴδε Καλαμίτης καὶ Τόξαρις. (κατὰ Becker γεν. Ἥρω.)

Ἡρώων πόλις, εως, ἡ, Heroum oppidum. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη πλησίον τοῦ ἐνδοτέρου κόλπου τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἰνδίας. Στράβ. ιζ'. καὶ Ἡρώ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡρωοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς τῶν Ἡρώων πόλεως

Ἡσίοδος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ ἐπισήμων ποιητῶν τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ὅμηρον, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κύμην πόλιν τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἄσκραν, ἀφ' ἧς καὶ Ἀσκραῖος ἐπωνομάζετο. Ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Κατὰ τὸ Ἀρουνδελιανὸν μάρμαρον ἔζη ὁ Ἡσίοδος περὶ τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν χρόνους τοῦ Ὁμήρου 944 πρὸ Χρ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξε πολὺ νεώτερος τοῦ Ὁμήρου· περὶ τὴν ἐσχάτην δὲ ἡλικίαν του ἐλθὼν εἰς τοὺς Λοκροὺς καὶ καταλύσας μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ Τρωΐλου εἰς τὴν οἰκίαν Μιλησίου τινός, ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς παῖδας τούτου, νομίσαντας ὅτι ἠτίμασε τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν, τὸ δὲ σῶμά του ἔῤῥιψαν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον εὑρόντες ἔπειτα οἱ Λοκροὶ τιμωρήσαντες τοὺς φονεῖς αὐτοῦ· ἐκ τῶν δεκάδων αὐτοῦ ποιημάτων ἐσώθησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ τούτου τρία μόνον ἐπιγραφόμενα, Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ Ἀσπὶς Ἡρακλέους, γεγραμμένα ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς Ἰωνικὴν γλῶσσαν, Π. ὁ. Ἡροδτ. — ὅθεν Ἡσιόδειος, εία, ειον. τοῦ Ἡσιόδου ἢ εἰς τὸν Ἡσίοδον ἀναφερόμενος, Πλάτ.

Ἡσιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχ. Προμ. 560. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Λευκίππης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς, κατὰ προσταγὴν τοῦ μαντείου, ἔδεσεν εἰς ἕνα παραθαλάσσιον βράχον διὰ νὰ κατοφαγωθῇ ἀπὸ τὸ φοβερὸν τέρας, τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Τροίας πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀπάτης, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν ἀπὸ μέρους τοῦ βασιλέως τούτου, ὅτε ἔκτισε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ τείχη τῆς πόλεώς του· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπιστρέφων τότε ἐκ τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείας του καὶ εὑρὼν αὐτὴν οὕτως ἐκτεθειμένην, τὴν ἠλευθέρωσε φονεύσας τὸ θαλάσσιον τέρας, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἠθέλησεν οὐδὲ εἰς τοῦτον νὰ ἀποδώσῃ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβήν, ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τῆς Τροίας μ' ἕνα στόλον καὶ πορθήσας αὐτήν, ἠχμαλώτισε τὴν Ἡσιόνην, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ Τελαμῶνα. Ἀπολλόδ. β', 6, 4. Διοδ. Σικ. δ', 43. — 3) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους, Ἀπολλόδ. β', 1.

Ἡσκυλῖνος λόφος, ὁ, καὶ τὸ Ἠσκύλειον, Esquilinus collis. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ πέμπτον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον εἷς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἓν ἀρχαῖον ἀμφιθέατρον. Στράβ. Λιβ.

Ἡσσός, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος κειμένη πλησίον τῆς Οἰάνθης, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἡσσιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Ἡσυχεία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Οἰστρέβλην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἡσύχιος, ὁ. Ἀλεξανδρεύς, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἢ κατ' ἄλλους τῆς πέμπτης· συνέγραψεν ἓν λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον, ἠρανισμένον ἐκ διαφόρων ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, τὸ ὁποῖον ὅμως διεσώθη πάντη κολοβωμένον καὶ νενοθευμένον μὲ πολλὰς διαφόρων ἄλλων παρεντάξεις καὶ ἑρμηνείας. — 2) Ὁ ἐπικληθεὶς Ἔνδοξος, ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ συγγράψας ἓν χρονικὸν εἰς ἓξ τμήματα, τῶν ὁποίων μόνον τὸ ἕκτον τμῆμα εἰς ἀπόσπασμα διεσώθη.

Ἡτία, ἡ, καὶ Ἤτις. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Βοίας. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἤτειος, ὁ κάτοικ.

Ἡφαιστεῖον, τό. Ἰων. Ἡφαιστήϊον. Ναὸς τοῦ θεοῦ Ἡφαίστου, Ἡρόδτ.

Ἡφαιστία, ἡ, καὶ Ἡφαιστιάς, ἄδος, Πτολμ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, τανῦν Σωτῆρι, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιεύς, έως, ὁ κάτοικος, Ἡρόδτ. 6, 140. — 2) Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιάδης, ου, ὁ κάτοικος.

Ἡφαιστίνη, ης, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν οὗτος ἓξ υἱούς, Ἀπολλόδ. β', 1.

Ἡφαιστίων, ωνος, ὁ. Φίλος καὶ εὔνους Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν του, ὅστις ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ἀσθενήσας βαρέως εἰς τὴν πόλιν Ἐκβάτανα ἀπέθανε, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ὁ Ἀλέξανδρος ἓν μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον δαπανήσας, ὡς λέγεται, 12,000 τάλαντα. Πλουτ. Διοδ. Σικ. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. — 2) Ἡφαιστίων καὶ Πτολεμαῖος καλούμενος, Ἀλεξανδρεύς, ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ· συνέγραψε, περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας λόγοι ἑπτά, τῶν ὁποίων σώζεται παρὰ Φωτίῳ μία ἐπιτομή. — 3) Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ οὗτος, διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Βήρου· συνέγραψεν ἓν ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων, τὸ ὁποῖον διεσώθη. Σουΐδ.

Ἡφαιστόπολις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἰάδμονος ἐκ τῆς νήσου Σάμου, Ἡρόδτ. 2, 134.

Ἥφαιστος, ὁ, Δωρικ. Ἅφαιστος, παρὰ Ῥωμ. Vulcanus. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ὁμ. Ὀδυσ. Θ, 112. κατὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 927. ἦν παῖς τῆς Ἥρας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησε μόνη, ὅτε ὁ Ζεὺς ἐξέβαλεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν· λέγεται δὲ ὅτι μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθη εἰς ἄκρον δυσειδής, ὁ Ζεὺς ἔῤῥιψεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, ἡ δὲ Θέτις καὶ Εὐρυνόμη ἔλαβον αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιόν των, ὅπου διέμεινεν ἐννέα χρόνους. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 395. ἐῤῥιμμένος δὲ καὶ δευτέραν φορὰν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διότι ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἥραν κατ' αὐτοῦ, ὅτε λέγεται ὅτι πεσὼν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου ἐχωλάθη. Ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ ὅλως τῶν μηχανικῶν τεχνῶν, ὅσαι ἀπαιτοῦσι τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἐργασίαν καὶ ἐξαιρ. τῶν ἐκ μετάλλου ἐργασιῶν, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὅτι κατεσκεύαζε μετὰ τῶν Κυκλώπων τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός, ὅτι ἐξηργάσθη τὴν ἅμαξαν τοῦ Ἡλίου, τὴν ἀσπίδα καὶ τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως, τὰ δεσμὰ τοῦ Προμηθέως, διὰ τῶν ὁποίων οὗτος ἐδέθη ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ὄρους καὶ ἄλλα διάφορα τεχνικὰ ἀριστουργήματα. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 478. Αἰσχύλ. Προμ. 2. Ἀπολλ. α', 3, 1. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ἥφαιστος τὴν Ἀγλαΐαν μίαν τῶν Χαρίτων, εἶτα τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐγέννησε κἀνὲν τέκνον. Ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης μετέβη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα ἀρχαιόθεν ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὁ Ἥφαιστος ὡς ἓν ἀρχικὸν πῦρ καὶ ψυχὴ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φθᾶς. Ἡρόδτ. 2, 99. 101. 141. Διόδ. Σικ. α', 13. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ τοῦ θεοῦ τούτου, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ λεγομένη Λαμπαδηφορία, Παυσ. α', 3, εἰς δὲ τὴν Ῥώμην κατὰ τὴν 27 τοῦ Αὐγούστου μηνὸς ἑωρτάζοντο τὰ λεγόμενα Volcanalia. Οὐάῤῥ. — ὅθεν Ἡφαίστειος, εία, ειον, τοῦ Ἡφαίστου ἢ εἰς τὸν Ἥφαιστον ἀνήκων.

Ἡφαίστου ἀγορά, ἡ, Vulcani forum. Οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενος πλησίον τῆς Νεαπόλεως, τανῦν Solfatara. Στράβ

Ἠχώ, οῦς, ἡ. Δωρικ. Ἀχώ, Echo. Μία τῶν Νυμφῶν, ἥτις ἐπλάττετο εἰς ἄκρον λάλος καὶ καὶ τοσοῦτον δυσειδής, ὥστε ἔμεινεν πάντοτε κεκρυμμένη μέσα εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς βράχους χωρὶς ποτὲ νὰ φαίνηται, μόνη δὲ ἡ λαλιὰ αὐτῆς ἠκούετο· ἠγάπησε δὲ αὐτὴν ὁ θεὸς Πάν. Βιων. Εἰδ. α', 38. Πτολ. Ἡφαιστ. Λουκ.

Ἡώνη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμήστριον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἠώς, οῦς, ἡ. Δωρ. Ἀώς. Aurora. Θεὰ τῆς αὐγῆς, ἡ διαχέουσα πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τὸ πρῶτον ὄρθριον φῶς ἐπὶ τῆς γῆς· καθ' Ἡσιόδ. Θεογ. 378. ὑπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀστραίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ζέφυρον, Βορέαν, Νότον, Ἕσπερον καὶ τοὺς Ἀστέρας· ἐφέρετο δὲ ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δύο

λεκων ἐκ τοῦ βάθους τοῦ Ὠκεανοῦ, διαχέουσα τὸ φῶς εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς καὶ ἀθανάτους, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 23, 246. Ψ, 243. ἥτις καὶ Ῥοδοδάκτυλος ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ καλεῖται. Ἐρασθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸν Μέμνονα καὶ Ἠμαθίωνα. Ὁμρ. Ἰλ. Λ, 1. πολλάκις ἀναφέρεται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἡμέρα, ὡς φέρουσα πρώτη τὸ ἡμερινὸν φῶς.

Θ.

Θάββα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Θάγουροι, οἱ. Ἀρχαῖός τις λαὸς τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.

Θάγαυρον, τό. Ὄρος τῆς Σηρικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀποτελοῦν μεσημβρινῶς τὴν συνέχειαν τῶν νῦν Μογγολικῶν ὀρέων.

Θαΐς, ΐδος, ἡ. Περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀκολουθήσασα τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν του, ἥτις διὰ παρακινήσεως αὐτῆς κατέκαυσε τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, Πλουτ. Ἀθην. σελ. 576.

Θαλάμαι, αἱ. Φρούριον τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐφ' ἑνὸς ὄρους. Ξενφ. Ἑλλ. ζ, 4, 26. καὶ Θαλάμας, Πολυβ. δ', 75. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἥτις ὕστερον ἀνῆκεν εἰς τὴν Λακωνίαν, κειμένη παραθαλασσίως· τανῦν Πραστιάς. Στέφ. Βυζ. Παυσ. γ', 1. καί, Θαλάμοι, οἱ νῦν Βοιωτοὶ καλούμενοι, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Θαλαμάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Θάλα ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο μία τῶν πηγῶν τοῦ Νίγειρος ποταμοῦ, Πτολ.

Θάλασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Ἡμέρας καὶ γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσδ. Θεογ. 131. κατά τινας δὲ = Τηθύς, Λουκ. Διαλ. 11.

Θάλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 39. καὶ Θαλίη, Ἡσδ. Θεογ. 248. κατ' Οὐολφ. Ἀλίη. — 2) Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἔφορος τῆς Κωμῳδίας καὶ τῆς βουκολικῆς ποιήσεως. Ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγέννησεν αὕτη τοὺς Κορύβαντας. Ἡσδ. Θεογ. 77. Ἀπολλόδρ. α', 3, 4.

Θαλῆς, ὁ, γενικ. Θάλεω, Ἡρόδτ. Πλάτ. — δοτικ. Θαλῇ, αἰτιατ. Θαλῆν. Ἡρόδτ. Πλάτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. καὶ Θάλητος, Θάλητι, Θάλητα, Πλούταρχ. Στράβ. Παυσ. καὶ γενικ. Θαλοῦ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ περιφήμων Ἑλλήνων φιλοσόφων ἐκ Μιλήτου πόλεως τῆς Ἰωνίας, υἱὸς τοῦ Ἐξαμίου καὶ τῆς Κλεοβούλης, γεννηθεὶς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 35 Ὀλυμπιάδος, σύγχρονος τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα. Εἰς παρελθοῦσαν ἤδη ἡλικίαν περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, ἐσύναξε διαφόρους φιλοσοφικὰς καὶ αστρονομικὰς γνώσεις καὶ ἐπιστρέψας εἰς ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα ἐσύστησεν ἐντοῦθα τὴν περίδοξον Ἰωνικὴν σχολήν, διδάξας πολὺν χρόνον τὴν φιλοσοφίαν του μὲ μεγάλην φήμην καὶ δόξαν. Πρῶτος οὗτος ἐξέθηκε τὰς φιλοσοφικάς του ἰδέας καὶ τὰς περὶ φύσεως παρατηρήσεις εἰς ἔκφρασιν καθαρὰν καὶ συστηματικήν, ἀφήσας τὴν διὰ συμβόλων καὶ εἰκόνων παράστασιν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πρὸ αὐτοῦ φιλόσοφοι συνήθως ἐκφράζοντο. Αἱ φιλοσοφικοὶ διδασκαλίαι τοῦ Θαλοῦ διετηρήθησαν χρόνον ἱκανὸν δι' ἁπλῆς μόνης παραδόσεως, ἕως οὗ οἱ μετὰ ταῦτα φιλόσοφοι καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀριστοτέλης, μετέδωσαν αὐτὰς καὶ ἐγγράφως. Ἀπέθανε δὲ εὑρεθεὶς ποτὲ θεατὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς ἡλικίαν 92 χρόνων· οἱ συμπολῖταί του Μιλήσιοι ἐτίμησαν αὐτὸν μὲ ἀνδριάντα. Διογ. Λαέρ. Θαλ. Ἡρόδτ. 1, 74. — 2) = Θαλήτας, ὅπερ ὅρα. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 50.

Θαλήτας, αυ, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς καὶ μουσικὸς ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάσας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐπροσκάλεσαν ποτὲ οἱ Σπαρτιᾶται διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τοὺς παρωργισμένους θεοὺς διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ᾀσμάτων του πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐπισυμβάσης ἐν Σπάρτῃ νόσου. Πλούτ. Ἀθην. ια', καὶ Θαλῆς παρὰ Παυσ. α', 14, 3.

Θαλία, ἡ (υυ–). Μία τῶν τριῶν Χαρίτων, παρ' Ἡσδ. Θεογ. 907. Πίνδ. καὶ Θάλεια, Ἀπολλόδρ. α', 3, 1. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσδ. Θεογ. 245. ἴδε Θάλεια.

Θάλπιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρύτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 620.

Θάλπουσα, ἡ, = Θέλπουσα. Στέφ. Βυζ.

Θαλύσια, τά, προσυπακουμ. ἱερά (υ–υυ). Ἑορτὴ μετὰ θυσιῶν, τελουμένη ὑπὸ τῶν γεωργῶν μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν γεννημάτων, Ὁμρ. Ἰλ. Ι, 534. ὕστερον δὲ ἐπανηγυρίζετο ἰδίως πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος, Θεοκρ. ζ', 3.

Θαλυσιάδης, ου, ὁ (υ–υυ–). Υἱὸς τοῦ Θαλυσίου, ὁ Ἐχέπωλος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 458.

Θαμαναῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Περσίας, κατοικοῦν πλησίον τῶν Καρδουχίων ὀρέων. Ἡρόδτ. 3, 93. Στέφ. Βυζ.

Θάμαρ, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὕστερον Παλμύρα κληθεῖσα, ὅπερ ὅρα, Ἰώσηπ.

Θαμάρω, ἡ. Πόλις τῆς δυτικῆς Ἰουδαίας ἐν Παλαιστίνῃ, Πτολ. ε', 16.

Θάμβες, τά. Ὄρος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολμ. δ'.

Θαμβράδας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σακῶν, Ξενφ. Κύρ. Παιδ. ε', 3, 38.

Θαμιμασάδης, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ποσειδῶν παρὰ τοῖς Σκύθαις. Ἡρόδτ. δ', 59.

Θαμνήρια, τά. Πόλις τῆς Μηδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Καδουσίων, Ξενφ. Ἑλλ. β', 1, 13.

Θαμοῦς, οῦ, ὁ. Ἀρχαῖός τις μυθολογούμενος βασιλεὺς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, ὅστις ὑστερὸν ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀμοῦς καὶ Ἄμμων. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 274. Δ.

Θαμύρας, ου, ὁ, = Θάμυρις. Πλάτ. Πολιτ. 620. καὶ Νομ. σελ. 829. Ε.

Θάμυρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ, αἰτιατ. Θάμυριν (υυυ). Υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀργιόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ ὑμνῳδὸς ἐκ Θρᾴκης, μαθητὴς τῆς αὐτόθι περιφήμου σχολῆς τοῦ Λίνου, Ἀπολλδ. α', 3, 3. Οὗτος λέγεται ὅτι θελήσας ποτὲ νὰ φιλονεικήσῃ μὲ τὰς Μούσας καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ἐτυφλώθη, λησμονήσας συγχρόνως καὶ αὐτὴν τὴν μουσικὴν τέχνην του. Ὁμ. Ἰλ. Β, 595. Παυσ. δ', 33.

Θανόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μεγασσάρου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα, Ἀπολλδρ. γ', 14, 3.

Θάνατος, ὁ (υυυ). Υἱὸς τῆς Νυκτός, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐφ' ἑαυτῆς καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ὕπνου, Ἡσδ. Θεογ. 216–759. λογιζόμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὂν φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν ὄν, μισούμενον ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ὁμ. Ἰλ. 853. Ρ, 672.

Θαννύρας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Λιβύην τὸ 458 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδτ. 3, 15.

Θαργηλία, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Λουκ. — 2) Μιλησία, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Ἀντιόχου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου κατεστάθη αὐτὴ βασίλισσα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ὑποδεχθεῖσα τὸν Ξέρξην βασιλέα τῶν Περσῶν, ὅτε αὐτὸς ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Ἑλλήνων. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρ' Ἀθην. ιγ' περίφημον διὰ τὴν ὡραιότητά της.

Θαργήλια, τά. Μία τῶν ἐπισήμων ἑορτῶν ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη κατὰ τὸν Θαργηλιῶνα μῆνα πρὸς τιμὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις διήρκει δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, Δημ.

Θαργηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἑνδέκατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅστις ἀναλογεῖ μὲ τὰ μέσα τῶν παρ' ἡμῖν Μαΐου καὶ Ἰουνίου μηνῶν, Δημ.

Θάρρηξ, ηκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Θάροψ, οπος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πατὴρ τοῦ Ἀλκέτα, Θουκ. β', 80. καὶ Θάρρυπος, ου, ὁ. Παυσ. α', 11. Πλούτ. Πυρ.

Θάρυβις, ιος, ὁ. Ἐκ Λυρνησσοῦ, στρατηγὸς τῶν Λυδῶν, Αἰσχύλ. Περ. 50, 323.

Θαρύπας, ου, ὁ. Ἐρώμενος τοῦ στρατηγοῦ Μένωνος τοῦ Θετταλοῦ, Ξενφ. Ἀναβ. β', 6.

Θασοῦς, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Θησεύς. Θεοκρ.

Θάσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ναὸν ἐν Τύρῳ. Ἡρόδτ. 2, 44. εἰς δὲ τὴν Ὀλυμπίαν εὑρίσκετο ἓν κολοσσιαῖον ἄγαλμα αὐτοῦ ὑπὰ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. ε', 25.

Θάσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ κατὰ Παυσ. ε', 25. τοῦ Ἀγήνορος, ὅστις σταλεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν νῆσον Θάσον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἡρόδτ. 6, 47. Ἀπολλδρ. γ', 1, 1.

Θάσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἀπετίσθη ὑπὸ Φοινίκων, εἶτα ὑπὸ τῶν Παρίων. Ἦν δὲ τὸ πάλαι περίφημος ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ ἄφθονα αὐτῆς μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ μαρμάρου· τανῦν Θάσος. Ἡρόδτ. 2, 44. 6. 47. Διον. Περ. 523. — ὅθεν, Θάσιος, ία, ιον, τῆς Θάσου ἢ ἐκ τῆς Θάσου ὤν, ὁ Θάσιος οἶνος, ἐξαίρετος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ποιότητα, Ἀριστφ. Πλουτ. 1023. καὶ Θάσιοι, οἱ κάτοικ. τῆς νήσου Θάσου, Ἡρόδτ.

Θαυμακίη, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Μεθώνης καὶ Μελιβοίας ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου πεδιάδος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 716. οὐχὶ δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Θαυμακοί.

Θαυμακοί, οἱ. Φρούριον ἢ μᾶλλον πόλις τῆς αὐτῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ λόφου μὲ θαυμάσιον καὶ τερπνὴν θέαν παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ. τανῦν Τομάκι. Στράβ. — καί, Θαυμακοί, οἱ κάτοικοι. Στέφ. Βυζ.

Θαύμακος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πείαντος, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Θαυμακίην ἐν Θεσσαλίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Θαύμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἶριν καὶ τὰς Ἁρπυίας. Ἡσδ. Θεογ. 235, 265. Ἀπολλδρ. α', 2, 6. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις εὑρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου διεσώθη φεύγων. Ὀβιδ. XII, 303.

Θάψακος, ἡ. Πόλις ἀρχαία, περίφημος καὶ ἐμπορικὴ ἐν τῇ Συρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ἔνθα ἦτο μία μεγάλη γέφυρα ἐπὶ τῆς ὁποίας διέβαινον, ὅσοι ἤθελον νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ἄνω Ἀσίαν. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ Γραφῇ Τιφσὰχ ἀναφερομένην· κατὰ Πλίν. ὠνομάσθη ἡ πόλις αὕτη ὕστερον Ἀμφίπολις ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, τανῦν δὲ Δαὶρ ἢ Δείρ.

Ξενοφ. Ἀναβ. α', 4, 11. Στράβ. Ἀῤῥιαν. — ὅθεν, Θαψακηνοί, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Θάψος, ἡ. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου τῆς νήσου Σικελίας πρὸς ἀνατολὰς, τανῦν Isola degli Magnisi. Θουκ. ς', 4. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βυζακίτιδος χώρας ἐν Λιβύῃ. Στράβ. — ὅθεν, Θάψιος, οἱ κάτοικ.

Θεάγγελα, τά. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος λέγεται ὅτι ἔδωκεν ὡς δωρεὰν εἰς τὴν Ἄδαν βασίλισσαν τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. α', 24.

Θεαγένης, ους, ὁ, αἰτιατ. -νη καὶ -νην. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων, πενθερὸς τοῦ Ἀθηναίου δημαγωγοῦ Κύλωνος, συντελεσθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν ἐν Μεγάροις. Θουκ. α', 126. — 2) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκυδ. ε', 19, 24. καὶ Θεογένης, παρὰ τῷ αὐτῷ δ', 27. — 3) Λοχαγός τις Λοκρὸς, παρὰ Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 4, 18. ἔνθα νῦν Θεογένης γεγραπτ. — 4) Ἀθλητὴς, υἱὸς τοῦ Τιμοσθένους ἐκ τῆς νήσου Θάσου, φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ καὶ ἐξαίσιον ῥώμην, νικήσας, ὡς λέγεται, ὑπὲρ τὰς 1400 φορὰς εἰς τοὺς διαφόρους ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας, διὸ καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ μὲ θείας τιμὰς καὶ μὲ ἀνδριάντας. Παυσ. Ἠλιακ. 11. Λουκ. Συμπ. Θε 12. — 5) Ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Καμβύσου καὶ συγγράψας ἑρμηνείας εἰς τὸν Ὅμηρον. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 52?. — 6) Κυνικός τις φιλόσοφος ὀπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Νιγρίνου, Λουκ. — 7) Πένης τις Ἀθηναῖος, χυδαῖος καὶ ἄπλαστος τὰ ἤθη, κωμῳδούμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ ὄνομα χηναλώπηξ· ἤθελε δὲ νὰ δεικνύηται ὡς πλούσιος, καὶ ὡς εἷς ἄκρως δεισιδαίμων ἐσυμβουλεύετο περὶ τοῦ τυχόντος πράγματος τὰ ἀγάλματα τῆς θεᾶς Ἑκάτης. Ἀριστοφ. Λυσ. 63. Ὀρν. 1127 κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 822. ὑπῆρξαν ἐν Ἀθήναις δύο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Θεάγης, ους, ὁ, αἰτιατ. -γη. Υἱὸς τοῦ Δημοδόκου ἑνὸς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ἀδελφὸς τοῦ Παράλου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ὅστις μὴ δυνάμενος διὰ τὴν ἀσθενῆ κρᾶσίν του νὰ μετέλθῃ τὰ ἐν τῇ πατρίδι του πολιτικὰ ἀφοσιώθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ὅστις δὲν νομίζεται ὡς γνήσιος ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πλατ. Ἀπολ. πολιτ. Ἱππ. ς', 15.

Θεαῖος, ὁ, καὶ Θειαῖος, Heyn. Υἱὸς τοῦ Οὐλία Ἀργεῖος, νικήσας δὶς εἰς τοὺς Ἑκατομβαίους ἀγῶνας ἐν Ἄργει. Πινδ. Νεμ. 10, 56.

Θεαίτητος, ὁ (αἰτέω). Υἱὸς τοῦ Εὐφρονίου Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ.

Θεανδρίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων οἰκιῶν ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Πινδ Νεμ. 4, 118.

Θεανώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ ἡ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Φάντην. Ἀπολλ. β', 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 298. — 3) Γυνὴ τοῦ Μεταποντίου βασιλέως τῆς Ἰκάρου. Ὑγῖν. — 4) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ μήτηρ τοῦ Τηλαύγους, Μνησάρχου καὶ τῆς Μυίας, Διογ. Λαέρ. η', 43. οὖσα καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Σουίδ. ὑπομνήματα φιλοσοφικὰ, ἀποφθέγματα καὶ τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 884. — 5) Λυρικὴ ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἀναφέρονται παρὰ τῷ αὐτῷ Σουίδ.

Θεάριον, τό, Δωρ. ἀντὶ Θεώριον (ᾱ). Τόπος τις ἱερὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ὅστις ἦν ὡρισμένος διὰ τοὺς αὐτόθι θεωροὺς ἢ ἱερεῖς αὐτοῦ. Πινδ. Νεμ. 3, 122.

Θεάριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ὁ Πιτθεὺς ἕνα ναὸν ἐν Τροιζῆνι πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Παυσ. ἀναφέρει ὡς ἀρχαιότατον. Κορινθ. λα', 8.

Θεαρίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σωγένους ἐξ Αἰγίνης, Πινδ. Νεμ. 7, 10, 85. — 2) περίφημός τις ἀρτοποιὸς ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Γοργ. σελ. 518.

Θεασίδης, ου, ὁ (ᾱ). Υἱὸς τοῦ Λεωπρέπους, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ δοκίμων πολιτῶν. Ἡρόδτ. 6, 85.

Θέη, ἡ, = Θεία, κατὰ Ilgen ἐν Ὁμ. Ὕμν. Δημτ. 64. ἀντὶ Θείας.

Θεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠῶ. Ἡσδ. Θεογ. 135. 371. Πινδρ. Ἰσθμ. 5, 1. Ἀπολλδ. α', 1, 3.

Θείας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ πατὴρ τῆς Σμύρνης, ἥτις ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, ἄλλως Κινύρας λεγόμενος. Ἀπολλδ. γ', 14, 4. Ἀντ. Λιβ. 34.

Θεῖβαι, αἱ, Βοιωτ. ἀντὶ Θῆβαι, Ἀριστ.

Θειοδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, πατὴρ τοῦ Ὕλα, τὸν ὁποῖον νικήσας ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὸν υἱὸν τοῦ Ὕλαν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1213. Ἀπολλδ. β', 7, 7.

Θεισόα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπίσημος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γορτυνίου ποταμοῦ. Παυσ. Ἀρκ 38. Στέφ. Βυζ.

Θέλδα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Πτολ. ε', 18.

Θέλδη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, Πτολ. ς', 1.

Θελμινισσός, ἡ. Πόλις τῆς ἰδίως Συρίας, κειμένη μεσογείως, Πτολμ. ε', 15.

Θελξιόπη, ἡ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, παρὰ Κικ. περὶ Φυσ. Θε. III, 21.

Θελξίων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ φονεύσας τὸν Ἄπιν βασιλέα τοῦ Ἄργους. Ἀπολλδ. β', 1, 1. κατὰ Παυσ. β', 5. ὑπῆρξεν αὐτὸς υἱὸς τοῦ Ἄπιος.

Θέλπουσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ, Παυσ. η', 25. ἔτι δὲ καὶ Τέλφουσα, ὅπερ ὅρα.

Θεμελιοῦχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κρατοῦντος τὰ θεμέλια τῆς Γῆς. Φουρ ν. 22.

Θέμις, ἰδος. ιστος, Ἀττ. Θέμιστος, κοιν. Θέμιδος, Ἀπολλδ. Ἰων. Θέμιος. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμματ. σελ. 232. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήτειρα δὲ τοῦ Διὸς τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας, Ἡσδ Θεογ. 135, 901. ἐλογίζετο δὲ αὐτὴ ἀρχαιόθεν ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν μαντείων καὶ πρώτη ἥτις ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. παρ' Ὁμ. δὲ παρίσταται φίλη ὡς πάρεδρος τοῦ Διὸς, συγκαλοῦσα καὶ λύουσα τὰς ἀγορὰς τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν καὶ διατηροῦσα τὴν εὐταξίαν εἰς τὰς τῶν θεῶν συνοχίας. Ὁμρ. Ἰλ. Τ, 4. Ὀδυ. Β, 68. Ὕμν. Διός. ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐνομίας, ἔφορος τῆς περὶ τὸν κοινωνικὸν βίον εὐταξίας καὶ ἁρμονικῆς συντηρήσεως. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, γυνὴ τοῦ Κάπυος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγχίσου. Ἀπολλδ. γ', 12, 6.

Θεμίσκυρα, ἡ (ῠ), Ἰωνικ. Θεμισκύρη. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐν τῇ ὁμωνύμῳ αὐτῇ χώρᾳ· ἦν δὲ ἡ πόλις αὕτη ἀρχαιοτάτη, καὶ καθέδρα τῶν Ἀμαζόνων, κτισθεῖσα κατὰ Διόδρ. Σικ. β', 44. ὑπὸ τῆς πρώτης γυναικὸς, ἥτις ἐσύστησε κατ' ἀρχὰς ἐνταῦθα τὸ Ἀμαζονικὸν βασίλειον. Ἡρόδτ. 4, 86. Αἰσχύλ. Προμ. 725. — ὅθεν Θεμισκύρειος, α, ον. Τῆς Θεμισκύρας ἢ εἰς τὴν Θεμισκύραν ἀνήκων.

Θεμισκύρειος ἄκρη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πλησίον τῆς πόλεως Θεμισκύρας, = Ἡράκλειον. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 371.

Θεμίστιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Αἰγίνῃ πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Λάμπωνος καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. Πινδ. Νεμ. 5, 91. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐγενίου ἐκ Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διατρίψας 40 ὁλόκληρα ἔτη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐδίδαξε μὲ πολλὴν φήμην τὴν Πλατωνικὴν καὶ Περιπατητικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν μόνον τριάκοντα τρεῖς λόγοι καὶ παραφράσεις τινὲς διαφόρων Ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI, σελ. 790.

Θεμιστογένης, ους, ὁ. Συρακούσιός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Ξενοφῶν ἀναφέρει ὡς συγγραφέα μιᾶς ἱστορίας τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐν Ἑλλην. γ', 1, 2. πιθαν. τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν διεσώθη οὐδ' ὅλως.

Θεμιστοκλῆς, Ἰων. Θεμιστοκλέης, γενικ. ους, Ἰων. εος καὶ ηος. Υἱὸς τοῦ Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, εἷς τῶν περιφημοτέρων στρατηγῶν καὶ ἐμπειροτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν γενναιότητα, τὴν σύνεσιν καὶ τὸν πατριωτισμὸν ἐχρεώστει ἡ Ἑλλὰς τὸ πλεῖστον τῆς σωτηρίας της, ὅτε ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Ξέρξης εἰσέβαλεν μὲ ἀναρίθμητα στρατεύματα, ἀπειλῶν αὐτὴν μὲ παντελῆ ἀφανισμὸν καὶ ὑποδούλωσιν. Ἐξ αὐτῆς ἔτι τῆς παιδικῆς ἡλικίας του ἔδειξεν ὁ Θεμιστοκλῆς χαρακτῆρας μιᾶς ἐξόχου φύσεως καὶ μεγαλοφυΐας· ὕστερον δὲ ἀρχίσας τὸ στάδιον τοῦ πολιτικοῦ βίου του καὶ ὢν θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων ἀντεπολιτεύετο πάντοτε κατὰ τοῦ δικαίου Ἀριστείδου, ὅστις ἐφαίνετο μᾶλλον ἀριστοκρατικὸς, δι' ὃ καὶ συνήργησεν τὰ πλεῖστα εἰς τὸν ἐξοστρακισμὸν τοῦ ἐναρέτου τούτου πολίτου. Ἡ ἐν Μαραθῶνι νίκη τοῦ περικλεοῦς Μιλτιάδου κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθη καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, συμπολεμήσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων, ἐνέπνευσεν ἤδη εἰς τὴν ψυχήν του τὸν μέγαν ἐκεῖνον σκοπὸν τοῦ νὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ λαμπρύνῃ τὴν ἰδίαν του πατρίδα διὰ τῶν γενναίων κατορθωμάτων του, πεπεισμένος ὅτι οἱ ἅπαξ νικηθέντες ἐχθροί της δὲν θέλουν οὐδ' ὅλως ἀπαυδήσει ἀπὸ τὸ νὰ ἐπαναλάβωσιν αὖθις τὸν κατ' αὐτῆς πόλεμον· ὅθεν παρασταθεὶς πολλάκις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων ἔπειθεν αὐτοὺς διὰ τῆς συνήθους εὐγλωττίας του προσεκτικοὺς καὶ τοὺς κατέπεισεν εἰς τὸ νὰ συγκροτήσωσι πρὸ πάντων μίαν ἰσχυρὰν θαλάσσιον δύναμιν συνισταμένην ἐξ 100 πλοίων. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ εἴδησις εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τῆς νέας καὶ φοβερᾶς τῶν Περσῶν ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων των, παρακίνησε τοὺς συμπολίτας του ν' ἀφήσωσι δι' ὅλου τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὰ πλοῖα μεταβιβάζοντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ἡ συμβουλὴ αὕτη τοῦ Θεμιστοκλέους συνετέλεσε μόνη εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐν τῷ στενῷ τῆς Σαλαμῖνος συγκροτηθεῖσα φοβερὰ ναυμαχία μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀπέδειξε προφανῶς, πόσον ἡ γενναιότης καὶ σοφὴ ἐπιχειρη-

στις τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς συνέβαλεν εἰς τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης θαλασσίου δυνάμεως τῶν ἐχθρῶν καὶ εἰς τὴν ἐξ ὁλοκλήρου καταδίωξιν τῶν Περσῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος· μετὰ δὲ τὴν ἐν Πλαταιαῖς τελευταίαν κατὰ τῶν βαρβάρων νίκην τῶν Ἑλλήνων ὁ Θεμιστοκλῆς ἔσπευσεν εἰς τὸ νὰ ἀνοικοδομήσῃ αὖθις τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἐγείρῃ τὰ μακρὰ τείχη τοῦ Πειραιέως, διὰ τῶν ὁποίων ἥνωσε τὴν πόλιν μὲ τὸν λιμένα τούτου, ἀποδείξας εἰς τοὺς Σπαρτιάτας ὅτι ἡ σωτηρία καὶ ἀσφάλεια ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου ὑπῆρξεν ἡ ἐνίσχυσις τῶν Ἀθηναίων καὶ ἡ αὔξησις τῆς θαλασσίου δυνάμεώς της. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ὡς συνένοχος τοῦ Παυσανίου κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ φθονηθεὶς μᾶλλον διὰ τὴν μεγάλην του δόξαν ἀπὸ πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν του, ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ μὴ εὑρίσκων πλέον οὐδεμίαν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς του εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Ἀρταξέρξην, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐχορήγησε μεγάλας ἀπολαύσεις· Ἐκλέξας δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς τὴν πόλιν Μαγνησίαν πρὸς κατοικίαν του, ἀπέθανεν ἐνταῦθα τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 77 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν ἑξήκοντα ἓξ χρόνων, μὴ δυνηθεὶς ὡς λέγεται νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Μέγαν βασιλέα, ὅτι θέλει γίνῃ στρατηγὸς τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος Περσικῶν στρατευμάτων· τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐφέρθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας κρυφίως ὑπὸ τῶν φίλων του. Σώζονται 21 Ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ὁ Θεμιστοκλῆς ἔγραφεν ἐν καιρῷ τῆς ἐξορίας του πρὸς διαφόρους φίλους του. Θουκ. 1, 135. Ἡροδ. Πλουτ. Θεμιστ.

Θεμιστονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κήϋκος καὶ γυνὴ τοῦ Κύκνου. Ἡσ. Ἀσπ. 356.

Θεμιστώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως ἑνὸς τῶν Λαπιθῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος, Ἀπολλόδ. α', 9, 2.

Θεμίσων, ωνος, ὁ (ῐ). Τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἐρετρίας, ὅστις ἀφήρεσεν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους τὸν Ὠρωπόν. Δημ. Στεφ. σελ. 259. — 2) Ὑπουργὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδήτου βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅστις ἐδιοίκει μετὰ τοῦ Ἀριστείου τὰ πράγματα τῆς πολιτείας ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης οἰνοποσίας τοῦ ἡγεμόνος τούτου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41. — 3) Περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ Λαοδικείας, καθιδρυτὴς τῆς Μεθοδικῆς λεγομένης Σχολῆς.

Θεμισσώνιον, τό. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, κατ' ἄλλους δὲ πόλις τῆς Φρυγίας νοτιοανατολικῶς τῆς Λαοδικείας, κατοικουμένη ὑπὸ Πισιδῶν. Στράβ. — ὅθεν, Θεμισσώνιος, ὁ κατοικ.

Θέμμη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας κειμένη δυτικῶς τῆς Μεσοποταμίας. Πτολ. ε', 17.

Θεναί, αἱ καὶ Θένναι, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, ἔχουσα ἓν ἱερὸν ἄλσος. Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δι. 43.

Θεογαμία, ἡ. Ἑορτὴ τῶν Σικελῶν πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης ὅτε ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ Πλούτων.

Θεογείτων, ονος, ὁ. Θηβαῖός τις φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Θεογένης, ους, ὁ· = Θεαγένης, ἀριθμ. 2. Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων τὸν ὁποῖον οὗτοι ἀπέστειλαν πρὸς τὸν Σατράπην τῆς Περσίας Φαρνάβαζον, εἷς δὲ καὶ ἐκ τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 3. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰ ἁπλᾶ καὶ χυδαῖά του ἤθη, Εἰρ. 928.

Θεόγνητος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται λείψανά τινα τῶν κωμῳδιῶν του παρ' Ἀθηναίῳ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. II, σελ. 500. — 2) Νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ. Πυθ. 8, 49.

Θέογνις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς γνωμικὸς ἐκ Μεγάρων πόλεως τῆς Σικελίας, ζήσας τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς λέγεται ἐχρημάτισεν οὗτος διδάσκαλος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα, φθάσας εἰς πολλὰ προβεβηκὸς γῆρας. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται Γνῶμαι ἢ Παραινέσεις τινὲς ἐκ 1238 στίχων εἰς ἐλεγεῖον μέτρον. Θεογν. 23. Πλατ. Νόμ. σελ. 630. — 2) Εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, Ξενοφ. — 3) Τραγικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος, ὅστις διὰ τὸ ψυχρὸς τῶν δραματικῶν του ποιήσεων ἐπωνομάσθη Χιών, πολλάκις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀχαρ. 190. Θεσμ. 177. — 4) Συγγραφεύς τις Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίῳ ἓν σύγγραμμα, περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν, ἐπιγραφόμενον.

Θεογονία, ἡ. Οὕτως ἐπιγράφεται ἓν ἐκ τῶν τριῶν σωθέντων ποιημάτων τοῦ Ἡσιόδου, πραγματευόμενον τὴν ἀρχὴν καὶ γένεσιν τῶν θεῶν καὶ Ἡρώων τῆς παλαιᾶς μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ὁποίου ἡ γνησιότης ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων κριτικῶν· παραβλ. Ἑρμαν. Ὕμν. Ὁμ. καὶ Creuz. Συμβολ. καὶ Μυθ. τομ. β'. σελ. 218.

Θεοδάμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων. Ὑγῖν.

Θεοδέκτης, ου, ὁ. Ἐκ Φασήλιδος πόλεως τῆς Παμφυλίας, Φιλόσοφος περιπατητικὸς καὶ Ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους· κατὰ Σουίδ. συνέγραψεν οὗτος καὶ 50 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι ἀποσπάσματά τινα· ἔγραψεν ἔτι καὶ μίαν ἀπολογίαν τοῦ Σωκράτους. Ἀριστοτ. Ῥητ. β'. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. II. σελ. 322.

Θεοδοσία, καὶ Θευδοσία, ἡ. Δημ. Λεπτ. σελ. 546. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου (Κριμαίας) κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μιλησίων, κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Χαράκος, μὲ ἐξαίρετον λιμένα· τανῦν Καφφᾶ, ἢ Θεοδοσία. Στράβ. Ἀρριαν. Περιπ. — ὅθεν, Θεοδόσιος, ὁ κατοικ.

Θεοδόσιος, ὁ. Συγγραφεὺς μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος, γράψας Σφαιρικὰ εἰς τρία βιβλία καί, περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν βιβλία δύο, τὰ ὁποῖα ἀμφότερα διεσώθησαν· Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ν, σελ. 21. — 2) Ἕτερος Θεοδόσιος Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Θεοδοσιούπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, εἶτα ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ· περίφημος διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον. Προκόπ. Μαννερτ.

Θεοδότας, ου, ὁ. Περίφημός τις στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας, Ῥόδιος. Λουκ.

Θεοδότη, ἡ. Περιβόητος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σωκράτης συνδιελέχθη ποτέ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 11. ἀκολούθως ἐχρημάτισεν ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐκήδευσε μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἀθην. ιγ'. σελ. 574.

Θεόδοτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεοζοτίδου Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. σελ. 33. — 2) Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Πτολεμαίου Διονύσου· τοῦτον εὑρὼν μετὰ ταῦτα ὁ Βροῦτος εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν ἐθανάτωσε μετὰ δεινὰς βασάνους. — 3) Ἀθηναῖός τις, Ἰσοτελής. παρὰ Δημ.

Θεοδωρίς, ίδος, ἡ. Γυνή τις φαρμακὶς ἐκ τῆς νήσου Λήμνου. Δημ.

Θεόδωρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τηλέκλους, περίφημος γλύπτης ἐκ τῆς νήσου Σάμου, ὅστις κατεσκεύασε τοὺς κρατῆρας τοῦ Κροίσου τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς οὗτος ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔτι δὲ καὶ τὴν περίφημον χρυσόδετον σφραγῖδα τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡροδ. 1, 51. 3, 41. Πλατ. Ἴων σελ. 533. — 2) Τραγικὸς ποιητὴς καὶ Ὑποκριτὴς δραμάτων, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτελ. Πολιτ. ζ'. Παυσ. Ἀττ. 4, 37. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 40. — 3) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Προκλέους, ὅπερ ὅρα. Θουκ. — 4) Περίφημος Σοφιστὴς καὶ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐκ Βυζαντίου, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων καλεῖ διὰ τοῦτο, λογοδαίδαλον Βυζάντιον. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 265. — 5) Σοφιστής τις ἐκ Κυρήνης, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, διδάξας αὐτόθι τὴν Γεωμετρίαν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσαν ὁ Σωκράτης καὶ Πλάτων. Ξενοφ. Ἀπομ. δ', 2 Πλατ. Θεαιτ. σελ. 143. — 6) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, ἐπικληθεὶς Ἄθεος, μαθητὴς τοῦ Κράτητος καὶ τοῦ Ἀριστίππου, ὅστις ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἀθεΐαν του, ζητῶν ν' ἀναιρέσῃ τὴν ὕπαρξιν τῶν θεῶν καὶ καταγελῶν τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν· ἐθεώρει δὲ πᾶσαν θρησκείαν καὶ ἀρετὴν ὡς μίαν ἀξιογέλαστον μανίαν τῶν ἀνθρώπων, ὑπερασπιζόμενος ὑπὲρ πᾶσαν ἀναισχυντίαν καὶ ἀνομίαν μὲ σοφιστικὴν θρασύτητα καὶ ἐλευθερίαν. Διογ. Λαερτ. β', 8. — 7) Συρακούσιος, συγγραφεὺς μιᾶς πραγματείας περὶ Τακτικῆς καὶ μιᾶς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. IV. σελ. 344. — 8) Περίφημός τις ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Παραπρεσβ. — 9) Εἷς τῶν Ἐπισήμων καὶ ἰσχυρῶν ἐν Ἐρετρίᾳ πολιτῶν, ὅστις ἀφήρεσε μετὰ τοῦ Θεμίσωνος τὴν πόλιν Ὠρωπὸν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. Δημ. Στεφ. σελ. 259.

Θεοκλῆς, έους, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σπάρτης, μαθητὴς τοῦ Διποίνου καὶ Σκύλλιδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας ἕνα Ἡρακλέα ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἤλιδος ἐκ κέδρου κατεσκευασμένον. Παυσ. Ἠλ. β'. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος, φημιζόμενος διὰ τὴν πρὸς τοὺς πένητας μεγαλοψυχίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — 3) = Θουκλῆς.

Θεοκλύμενος, ὁ (ῡ). Υἱὸς τοῦ Πολυφείδου, ὅστις φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους διά τινα πραχθέντα ὑπ' αὐτοῦ φόνον ἦλθεν εἰς τὴν Ἰθάκην πρὸς τὸν Τηλέμαχον, Ὀμ. Ο, 222. ὡς δὲ ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης, εἶπεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἄφιξιν τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην καὶ ἐρμήνευσε τὸν ἀφανισμὸν τῶν μνηστήρων. Ὀδ. Ο, 528. Ρ, 151. Υ, 350. — 2) Υἱὸς τοῦ Πρωτέως καὶ ἀδελφὸς τῆς Θεονόης. Εὐρ. Ἑλ. 9.

Θεοκρίνης, ους, ὁ. Ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Στεφ.

Θεόκριτος, ὁ. Περίφημος ποιητὴς Βουκολικῶν ποιημάτων, Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Πραξαγόρα καὶ τῆς Φιλίνης, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἱέρωνος τυράννου τῶν Συρακουσῶν· συνέγραψεν εἰδύλλια εἰς διάλεκτον δωρικήν τῶν ὁποίων ἐσώθησαν τριάκοντα· ἔτι δὲ σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοκρίτου ἓν ποίημα, Σύριγξ ἐπιγραφόμενον καὶ τινα ἐπιγράμματα. — Ἀνθολ. α', 263. — 2) Θεόκριτος ὁ Χῖος, Σοφιστὴς ἐκ τῆς νήσου Χίου,

σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συγγράψας μίαν Ἱστορίαν τῆς Λιβύης καί τινος Ἐπιστολάς. Στράβ. ιδ΄. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. III. σελ. 775.

Θεόλυτος, ὁ. Ἀκαρνάν τις, παρὰ Θουκ. β΄, 102.

Θεομήστωρ, ορος, ὁ. Τύραννος τῆς Σάμου διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου, διότι ἐπολέμησε μετ᾽ αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἡροδ. 8, 85.

Θεονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Ψαμμάθης, πρότερον Εἰδὼ καλουμένη. Εὐρ. Ἑλ. 11. — παρ᾽ Ὁμήρ. Εἰδοθέα, ὅπερ ὅρα.

Θεοξένιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ὡς θεοῦ τῆς ξενίας ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ ἑορτὴ Θεοξένια λεγομένη. Παυσ. Ἀχ. 27.

Θεόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, τὸν δῆμον Ἀλωπεκεύς, παρὰ Δημ. — 2) Ἄγνωστός τις συγγραφεύς, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψε μίαν Ἱστορίαν περὶ τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος. Λουκ. Σκύθ. 8.

Θεόπομπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νικάνδρου ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Εὐρυπωντιδῶν, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742 ἔτος πρὸ Χρ. δείξας μεγάλην ἀνδρίαν εἰς τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον. — 2) Μιλήσιος, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε κήρυκα εἰς τὴν Σπάρτην ὁ στρατηγὸς Λύσανδρος· Ξενοφ. Ἑλ. — 3) Υἱὸς τοῦ Δαμασιστράτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, περίφημος ῥήτωρ καὶ Ἱστορικὸς ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε λόγους ἱστορικοὺς εἰς 58 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον λείψανά τινα παρ᾽ ἄλλοις συγγραφεῦσι ἐσπαρμένα. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ, 2. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 809. — 4) Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς Θεοδώρου τοῦ Τραγικοῦ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφορα κωμικὰ δράματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 501.

Θεόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Λέω, ἀδελφὴ τῆς Εὐβούλης· καὶ Πραξιθέας, αἵτινες ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, δι᾽ ὃ καὶ ἐτίμησαν αὐτὰς οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεγείραντες ἴδιον ναὸν Λεωκόριον καλούμενον. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ΄. 28.

Θεούπολις, εως, ἡ· = Ἀντιόχεια ἡ ἐν Συρίᾳ. Προκόπ.

Θεοσδοτίδης, ου, ὁ (ῐ). Πατὴρ τοῦ Θεοδότου καὶ Νικοστράτου. Πλατ. Ἀπολ. σελ. 33. ἔνθα ἄλλως Ζωτίδου εὕρηται γεγραμμ. — 2) Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημοσθ. κατὰ Μειδ.

Θεότιμος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογν. 860.

Θεοφάνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βισάλτου ἐκ Θρᾴκης, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἄκραν ὡραιότητά της ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν, ἐγέννησε μετ᾽ αὐτῆς τὸν Χρυσόμαλλον. Ὑγῖν.

Θεοφάνης, ους, ὁ. Ποιητὴς καὶ Ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, φίλος καὶ εὔνους τοῦ μεγάλου Πομπηίου, τοῦ ὁποίου τὰς πράξεις ἐξιστόρησεν εἰς ἔμμετρον γλῶσσαν. Λουκ. Στράβ.

Θεοφάνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας μικρᾶς Ἀσίας, εἰσβάλλων εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην. Πτολ. ε΄. ὅτι δὲ καὶ Θεοφάνιος ὁ αὐτὸς καλούμενος.

Θεοφίλος, ὁ. Ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐξ Ἐπιδαύρου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανά τινα ἐκ τῶν δραματικῶν ποιημάτων. Εὐσταθ.

Θεόφραστος, ὁ, καὶ Θεύφραστος. Εἷς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων καὶ πολυμαθῶν ἀνδρῶν τοὺς ὁποίους ἀνέδειξεν ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐποχὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς δόξης της. Γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἐρεσσὸν πόλιν τῆς Λέσβου τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. ἐστάλη νέος ἔτι ὢν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ διδαχθῇ αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν προσκολληθεὶς δὲ πρὸ πάντων εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ ἐξόχου τούτου φιλοσόφου, παρὰ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται ὠνομάσθη Θεόφραστος διὰ τὴν εὐφραδῆ καὶ εὔγλωττον αὐτοῦ ἔκφρασιν, πρότερον Τύρταμος καλούμενος· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Ἀριστοτέλους διεδέχθη ὁ Θεόφραστος τὴν σχολὴν ἐν Ἀθήναις τὸ 321 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐδίδαξε μὲ πολλὴν φήμην καὶ κλέος τὴν φιλοσοφίαν του, φθάσας εἰς πολλὰ προβεβηκὸς γῆρας· κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων, κατ᾽ ἄλλους δὲ 99. Κατὰ μίμησιν τοῦ διδασκάλου καὶ προκατόχου του Ἀριστοτέλους ἀφῆκεν ὁ Θεόφραστος διάφορα συγγράμματα ποικίλης ὕλης, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἱκανὰ ἐξ ὧν καὶ οἱ ἠθικοὶ αὐτοῦ Χαρακτῆρες. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β΄, 38. Στράβ. ιγ΄. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 445.

Θεράμβω, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 123. Ἔτι δὲ καί, Θράμβος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Θεράπνη, ἡ, Δωρ. Θεράπνα. Θυγάτηρ τοῦ Λέλεγος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Θεράπνη. Παυσ. Λακ. 19.

Θεράπνη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Κύρατα ποταμοῦ. Εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἐγεννήθησαν οἱ διδυμάδελφοι Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης καὶ ὅτι ἐτάφησαν ὡσαύτως εἰς αὐτὴν ὁ Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη, δι᾽ ὃ καὶ ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἐνταῦθα ἓν ἱερὸν τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Ἡροδ. 7, 61. Πινδ. Πυθ. 11, 95. Νεμ. 106. καί, Θεράπναι, αἱ, παρ᾽ Ἰσοκρ. — ὅθεν Θεραπναῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τὴν πόλιν Θεράπνην ἀνήκων· καὶ Οὐεσιττα. Θεραπναῖος, ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 163.

Θερμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Θέρμης ἢ εἰς τὴν πόλιν Θέρμην ἐν Μακεδονίᾳ ἀνήκων· ὁ Θερμαῖος κόλπος· ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος ἐν Μακεδονίᾳ, τανῦν Κόλπος τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡροδ. 7, 123.

Θέρμα, τά, Στράβ. καὶ Θέρμον, τό. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στράτου, ἔχουσα θερμὰς πηγάς· κατὰ Πολύβ. »Τόπος ἐν τοῖς Θέρμοις κοινοῖς προσυπακουμ. λουτροῖς· — ὅθεν Θέρμιος, ὁ κάτοικ. — 2) Θέρμα, τά, Στέφ. Βυζ. = Θέρμαι ἐν τῇ Σικελίᾳ.

Θέρμαι, αἱ, τῶν Ἱμεραίων, Thermae Himerenses. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος μὲ θερμὰς πηγὰς Ὑδάτων πλησίον τῆς Ἱμέρας, τανῦν Termini. Πολύβ. α΄, 24. ἐν δὲ κεφ. 40. καλεῖται αὕτη Θέρμη, ἔνθα ὀρθογρ. ἀναγνωστ. Θέρμαις ἢ Θερμά· — ὅθεν, Θερμίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Θέρμη, ἡ· Therma. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μυγδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἀρχαιόθεν Αλία καὶ Ἠμαθία καλουμένη, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Θεσσαλονίκη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην του. Ἡροδ. 7, 124. Στράβ. τανῦν Θεσσαλονίκη. Salonichi. — ὅθεν, Θερμαῖος, ὁ κάτοικ.

Θερμησία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ δύο ναοὺς ἐν Τροιζῆνι τῆς Πελοποννήσου. Παυσ. Κορινθ. 34.

Θέρμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα βωμὸν ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου. Παυσ. Ἠλιακ. 15.

Θέρμισσα, ἡ. Μία τῶν Λιπάρων νήσων, ἄλλως Ἱερὰ καλουμένη· τανῦν Volcania· — Στράβ.

Θερμοπύλαι, αἱ (ῠ) (θερμαί, πύλαι). Ἓν Στενὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης, φέρον ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα· πρὸς τὴν δυτικὴν αὐτοῦ πλευρὰν ὑψοῦτο μία σειρὰ ἀποτόμων καὶ δυσβάτων βράχων τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, πρὸς δὲ τὴν ἀνατολικὴν ἔκειτο ἡ θάλασσα καὶ βαθέα ὕλη κατακλυζομένη ὑπὸ τῆς θαλάσσης· τὸ μῆκος τοῦ στενοῦ τούτου ἦν 48 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος αὐτοῦ παραλλάττον· ὠνομάσθη δὲ Θερμοπύλαι ἀπὸ τὰς ἐνταῦθα θερμὰς πηγάς, αἵτινες ἐνομίζοντο ἱεραὶ τοῦ Ἡρακλέους. Περίφημος ὑπῆρξεν ἡ δίοδος αὕτη διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἔνδοξον μάχην τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν ἐναντίον τῶν πολυαρίθμων Περσικῶν στρατευμάτων καὶ τὸν περικλεῆ θάνατον τοῦ Λεωνίδα βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδ. 7, 177. Θουκ. Στράβ. ὅτι δὲ καὶ Πύλαι καλούμεναι.

Θέρμος, ἡ, = Θέρμα. Στέφ. Βυζ.

Θέρμουθις, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἴσιδος, παρ᾽ Αἰγυπτίοις· κατ᾽ Αἰλ. ζώ. ἱστορ. ι΄, 31. ὑπῆρχε φαρμακερός τις ὄφις, περιελιττόμενος ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἴσιδος καὶ τὸν ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ἐσέβοντο ὡς ἱερὸν ζῶον.

Θέρμυδρα, τά, καὶ Θερμυδραί, αἱ (Θερμός, ὕδωρ). Λιμὴν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτόθι Λίνδον πόλιν. Στέφ. Βυζ. Ἀπολλόδ. β΄, 5, 11.

Θερμώδων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἀμαζονικῶν ὀρέων καὶ γενόμενος πλευστός, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι κατῴκουν τὸ πάλαι αἱ Ἀμαζόνες· τανῦν Τερμέθ. Αἰσχ. Προμ. Ἡροδ. β΄, 104. Ξενοφ. Πλίν. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ῥέων πλησίον τῆς Τανάγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πλουτάρχου Αἵμων καλούμενος. Ἡροδ. 9, 43. Πλούτ.

Θέρμων, ωνος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. η΄, 11.

Θερσαγόρας, ου, ὁ. Ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκωμ.

Θέρσανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν πρῶτον κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λεγομένων Ἐπιγόνων καὶ πολεμήσας ἀνδρείως ἐκυρίευσε τὰς Θήβας καὶ ἔλαβε τὸν πῶς κατακρατηθέντα θρόνον τοῦ πατρός του· ἐλθὼν δὲ ἔπειτα καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐθανατώθη μαχόμενος μετὰ τοῦ Τηλέφου. Πινδ. Ὀλ. 2, 76–81. Παυσ. Βοιωτ. 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Σισύφου. Παυσ. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων Πολιτῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας. Ἡροδ. 9, 16.

Θερσίλοχος, ὁ (ῐ). Εἷς τῶν Ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ Ὁμ. Ἰλ. Φ, 209.

Θέρσιππος, ὁ. Μακεδών, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον.

Θερσῖται, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν ἐν τῇ δυτικῇ Ἱσπανίᾳ, Πολύβ, Στέφ. Βυζ.

Θερσίτης, ου, ὁ (ῑ) (θέρσος). Υἱὸς τοῦ Ἀγρίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ δυσειδέστατος καὶ ἀσχημότερος ὅλων τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων καὶ εἰσέτι ὁ πλέον θρασύστομος καὶ προπετής· Ὁμ. Ἰλ. Β, 212. ἀντεφέρετο δὲ ἑκάστοτε κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἀ-

γαμέμνονος καὶ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ἐμαστιγώθη ποτέ, κλαύσας ὡς ἓν μικρὸν βρέφος· λέγεται δὲ ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ ταῦτα, διότι ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀμαζόνος Πενθεσιλείας, θανατωθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Τζέτζ. Λυκόφρ. 999.

Θεσμία, ἡ, καὶ Θεσμοφόρα· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ διαφόρους ναοὺς καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑωρτάζοντο τὰ λεγόμενα Θεσμοφόρια.

Θεσμοφόρια, τά. Μία τῶν ἐπισήμων ἑορτῶν, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Θεσμίας Δήμητρος εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, Θήβας καὶ Συρακούσας, συστηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως· ἐτελοῦντο δὲ τὰ Θεσμοφόρια ταῦτα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 14 ἡμέραν τοῦ Πυανεψιῶνος μηνὸς καὶ διήρκουν πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας ὑπὸ μόνων ἐλευθέρων Ἀθηναίων γυναικῶν, εἰς δὲ τοὺς ἄνδρας δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ὅλως συγκεχωρημένον νὰ μεθέξωσι τῆς τελετῆς ταύτης· αὗται αἱ τελοῦσαι τὴν μυστηριώδη ταύτην ἑορτὴν γυναῖκες ἐκλεγόμεναι ὑφ' ἑκάστου δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἐκαλοῦντο Θεσμοφοριάζουσαι, αἵτινες ἔπρεπε νὰ διαθέτωσιν ἑαυτὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν τελετῶν τούτων δι' ἁγνισμῶν καὶ καθαριότητος, ἀπέχουσαι ἀπὸ πᾶσαν σαρκικὴν ἀπόλαυσιν. Αἱ ἱερώτεραι τελεταὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης ἐγίνοντο ἐν καιρῷ νυκτός, ὅτε ἑκάστη τῶν Θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν ἔφερε μίαν λαμπάδα ἀναμμένην εἰς τὴν χεῖρα, ἐφωνοῦσαι εὐχὰς καὶ ὕμνους πρὸς τὴν Δήμητραν, Περσεφόνην, Πλούτωνα καὶ Καλλιγένειαν, καὶ σχηματίζουσαι ἓν εἶδος χοροῦ ὄκλασμα λεγόμενον ὅμοιον μ' ἐκεῖνο τῶν Περσῶν· καθ' Ἡρόδτ. Β, 171. ἔφερον πρῶτον τὴν τελετὴν ταύτην ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, παρὰ τῶν ὁποίων τὴν ἐδιδάχθησαν αἱ Πελασγιώτιδες γυναῖκες.

Θεσμοφοριάζουσαι, αἱ. Οὕτως ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τῆς ὁποίας σκώπτεται καὶ χλευάζει τὸν τραγικὸν Εὐριπίδην.

Θέσπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θεσπιαί· Παυσ. θ', 26. — 2) = Θεσπιαί, αἱ, ὅπερ καὶ συνηθέστερ. τύπ. ἐστί, Ἡρόδτ. 8, 50. Ὁμ. Ἰλ. Β, 498. (κατὰ Οὔολφ. καὶ Θέσπια διὰ μακροῦ ι ἀναγινώσκ.)

Θεσπιάδαι, οἱ. Οἱ πεντήκοντα δύω υἱοὶ τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου· τούτους μετῴκισεν ὕστερον ὁ Ἰόλαος εἰς τὴν νῆσον Σαρδώ. Διοδ. Σικ. δ', 29. Παυσ. ι', 17.

Θεσπιάδες, αἱ· Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τῆς πόλεως Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ πρῶτον ἡ λατρεία αὐτῶν. Παυσ. θ', 27.

Θεσπιαί, αἱ (σημ. Ἐρειπ. Θέσπεια). Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα, κατὰ Στράβ. οὖσα ἀποικία Θρᾳκῶν, κατ' ἄλλους δὲ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Θεσπίου ἢ τῆς Θεσπείας. Εἰς ταύτην ὑπῆρχεν εἷς περίφημος ναὸς τοῦ Ἔρωτος μὲ τὸ ἀρχαῖον λίθινον αὐτοῦ ἄγαλμα, καὶ ἕτερος τοῦ Ἡρακλέους· τανῦν Νεοχωρίον· Ξενοφ. Ἑλ. ς', 4, 10. Δημ. Στράβ. — ὅθεν, Θεσπιάδης, ου, ὁ· ὁ κάτοικ. τῶν Θεσπιῶν. Ἀντιπ. Σιδ. λα', 3. ποιητ. καὶ Θεσπιεύς, έως, κτλ. Ἡρόδτ. Θουκ. — 2) Θεσπιάς, άδος, ἡ, ἡ ἐκ Θεσπιῶν οὖσα ἢ τῶν Θεσπιῶν. — 3) Θεσπικός, ή, όν, τῶν Θεσπιῶν ἢ εἰς τὰς Θεσπιὰς ἀνήκων, ἡ Θεσπική, ἡ περὶ τὰς Θεσπιὰς χώρα. Θουκ. δ', 76.

Θεσπιάς, άδος, ἡ. Ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Θέσπιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, γεννήσας ἐκ τῆς Μεγαμήδης πεντήκοντα θυγατέρας αἵτινες Θεσπιάδες ἐκαλοῦντο· ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθερώσας αὐτὸν ἀπό τινος φοβεροῦ λέοντος ζῶντος ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Κιθαιρῶνος, ἐγέννησεν ἐκ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ θυγατέρων 52. υἱούς· Ἀπολλόδ. β', 7, 8. Παυσ. θ', 27. ἡ γραφ. Θέστιος καὶ Θεστιάδες ἐστὶν ἡμαρτημ. Ἀπολλόδ. β', 4, 10.

Θέσπις, ιδος, ὁ. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν τραγικῶν Ἑλλήνων ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, Ἰκάριος τὸν δῆμον, ζήσας τὸ 540 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὸν χορὸν τὸ λεγόμενον ἐπεισόδιον, ἤτοι ἕνα ὑποκριτὴν ὅστις μετὰ τὴν παῦσιν τῶν χορικῶν ᾀσμάτων ἀπηγγέλλετο μῦθόν τινα ἢ τὴν διήγησιν τοῦ θεοῦ Βάκχου ἢ ἄλλου τινὸς ὑμνουμένου Ἥρωος· μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος ὑπῆρξεν ὁ Φρύνιχος, ὅστις ἀνεσκεύασε τὴν ἀρχικὴν ταύτην δραματικὴν ἀπαγγελίαν, εἰσάξας καὶ ἓν πρόσωπον γυναικός. Ἀριστφ. Σφ. 1470. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. ΙΙ, σελ. 160. — 2) Περίφημός τις αὐλητὴς παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ πρώτῳ ἐν Αἰγύπτῳ. Λουκ. Προμ.

Θεσπρωτία, ἡ. Μικρά τις ἐπαρχία ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Χαονίας παρὰ τῇ θαλάττῃ. Στεφ. Βυζ. καί, Θεσπρωτίς, ίδος, ἡ, παρὰ Θουκ. α', 30.

Θεσπρωτοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἕνα ἐκ τῶν τριῶν λαῶν ὅσοι κατῴκουν ἀνέκαθεν τὴν Ἤπειρον· ἐλογίζοντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ὡς ἔθνος εἰσέτι ἄγριον καὶ βάρβαρον. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 315. Ἡρόδτ. 8, 46. — ὅθεν· Θεσπρωτός, ό, ή, όν. Ὁ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Θεσπρωτίας ἀνήκων ἢ Θεσπρωτικός, Αἰσχ. Εὐρ. Φοιν. 983. — 2) Θεσπρωτίς, ίδος, ἡ, ἡ τῶν Θεσπρωτῶν χώρα, Θουκ. α', 46. καὶ ἡ κάτοικος τῆς Θεσπρωτίας. — 3) Θεσπρωτιακός, ή, όν· καὶ Θεσπρωτικός, τῶν Θεσπρωτῶν. Στράβ.

Θεσπρωτός, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλόδ. γ', 81. — 2) βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Θυέστης μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίας, τὴν ὁποίαν ἀπατηθεὶς ὕστερον ὁ Ἀτρεὺς ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. Ὑγῖν.

Θεσσαλία, ἡ, Ἀττ. Θετταλία. Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ πάλαι τὴν Ἀρκτικὴν Ἑλλάδα, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας, δυτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Πίνδου τὸ ὁποῖον τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς ἰδίας Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὄρους Οἴτης καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἐκλήθη δὲ Θεσσαλία ἀπὸ τοῦ Θεσσαλοῦ υἱοῦ τοῦ Αἵμονος ἢ υἱοῦ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας· Στράβ. θ'. Στεφ. Βυζ. παρ' Ὁμήρ. οὐχ εὕρηται τὸ ὄνομα Θεσσαλία οὐδαμοῦ· φαίνεται δὲ ἔνθεν ὅτι ἀρχαιόθεν ἐκαλεῖτο αὕτη ἐν γένει ἢ καὶ κατὰ μέρη μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλλάς, Αἰολίς, Πυρραία, Αἱμονία καὶ Πελασγία, καὶ ὅτι μόνον ἓν μέρος αὐτῆς τὸ περὶ τὴν θάλασσαν ἐκτεινόμενον ὠνομάζετο ἰδίως Θεσσαλία, ὡς ἀπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἄλλως. Ἡ δὲ κατ' ἐπιφάνειαν ἔκτασις αὐτῆς ἐσυμποσοῦτο περίπου 450 τετραγ. Γεωγρ. μιλίων, ἔχουσα γῆν εὔφορον μὲ εὐρυχώρους καὶ τερπνὰς πεδιάδας· διῃρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ὅλη ἡ Θετταλία εἰς τέσσαρας μικροτέρας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Φθιῶτιδα, Ἑστιαιῶτιδα, Θεσσαλιῶτιδα καὶ Πελασγιῶτιδα. Ἡρόδτ. 7, 129. Στράβ. θ'. Πτολ. γ', 13. κατ' ἄλλους δὲ εἰς Φθιῶτιδα, Θετταλιῶτιδα, Μαγνησίαν καὶ Περραιβείαν. — Λιβ. 33. Θετταλία, Ἀττικ. πρῶτον παρὰ Ξενοφ. Πλάτ. Δημ. τανῦν Θετταλία, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου.

Θεσσαλικός, ή, όν. Τῆς Θεσσαλίας ἢ εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἀνήκων, Ἡρόδτ. Θουκ. καί, Θετταλικός, ή, όν, Ξενοφ. Πλάτ.

Θεσσαλίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθετον ἡ τῆς Θεσσαλίας οὖσα, Θεσσαλὶς κυνῆ, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 305. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Θεσσαλίας, καὶ Θετταλίς, ίδος, Ἀττικ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 513. ἀντὶ, φαρμακίς, αἱ γὰρ Θετταλίδες γυναῖκες ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειαι μάγισσαι καὶ φαρμακίδες. Ἀριστφ. Νεφ. 749.

Θεσσαλίσκος, ὁ. Θηβαῖός τις παρ' Ἀῤῥιαν.

Θεσσαλιῶτις, ιδος, ἡ. Μία τεσσάρων μικρῶν ἐπαρχιῶν τῆς παλαιᾶς Θεσσαλίας, κειμένη μεταξὺ Ἑστιαιώτιδος καὶ τοῦ ὄρους Πίνδου. Ἡρόδτ. 1, 57. Στράβ.

Θεσσαλοί, οἱ. Ἀττ. Θετταλοί. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἑλλάδι. Οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι λαοὶ τῆς χώρας ταύτης ἐκαλοῦντο Αἵμονες, ὕστερον δὲ ἐλθόντες οἱ Πελασγοὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Φθίου, Ἀχαιοῦ καὶ Πελασγοῦ καὶ διώξαντες αὐτοὺς ἐσυστήθησαν ἐνταῦθα διαμοιράσαντες ὅλην τὴν χώραν μεταξύ των καὶ κτίσαντες τὴν πόλιν Λάρισσαν ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ Πελασγικὸν Ἄργος· περὶ δὲ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ Ἕλληνες, ἐβίασαν τοὺς Πελασγοὺς τούτους νὰ παραχωρήσωσι μέρη τινὰ τῆς χώρας των, ἔνθα πρῶτον ὁ Ἕλλην υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἐσύστησεν ἴδιον Βασίλειον ἐν τῇ Φθιώτιδι, ὅπου ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἑλλάδα· οἱ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ Αἴολος, Δῶρος καὶ Ξοῦθος ἐξετάθησαν ὕστερον εἰς πλειότερα μέρη τῆς Θεσσαλίας. Ἦσαν περίφημοι τὸ πάλαι οἱ Θεσσαλοὶ ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι καὶ ἀνδρεῖοι ἱππεῖς, ἐπινοήσαντες, ὡς λέγεται, πρῶτοι τὴν χρῆσιν τῶν ἵππων· ἀλλ' οὐχ ἧττον διαβόητοι ἦσαν διὰ τὸν κοῦφον καὶ ἄστατον αὐτῶν χαρακτῆρα, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν δεισιδαιμονίαν καὶ περὶ τὰς μαγείας καὶ γοητείας πίστιν των. Πινδ. Ἡρόδτ. 7, 132. Πλάτ. Κριτ. σελ. 54.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Θεσσαλίδος Φήτιδος καλουμένης· ταύτην ἔλαβεν ὕστερον γυναῖκα ὁ Κάσσανδρος ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Φίλιππον, Ἀντίπατρον καὶ Ἀλέξανδρον· ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτῆς λέγεται κατά τινας ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Θεσσαλονίκη. — Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, πρότερον Θέρμη καλουμένη, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός αὐτοῦ Θεσσαλονίκης· τανῦν Θεσσαλονίκη, Selonichi.

Θεσσαλός, ή, όν· Ἀττ. Θετταλός· Ἐπίθετ. τῆς Θεσσαλίας ἢ ἐκ Θεσσαλίας ὤν· αἱ Θεσσαλαὶ ἵπποι, Σοφ. Ἠλ. 702.

Θεσσαλός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χαλκιόπης, βασιλεὺς τῶν νήσων Καλύδνης καὶ Νισύρου, τοῦ ὁποίου οἱ δύω υἱοὶ Φείδιππος καὶ Ἄντιφος ἐξεστράτευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας· Ὁμ. Ἰλ. Β, 679. καί, Θετταλός, παρ' Ἀπολλόδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἵμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ χώρα Θεσσαλία· Στράβ. θ'. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, ὅστις σωθεὶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς παιδοκτόνου μητρός του, ἀνετράφη ὑπὸ τῶν Κορινθίων, εἶτα ἐκυρίευσε τὴν Ἰωλκόν, Διοδ. Σικ. δ', 56. — 4) Υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου, Θουκ. α', 20. — 5) Υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἱπποκράτους, ἰατρὸς καὶ οὗτος· κατὰ Γαλλ. ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀρχελάου.

Θέσταλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐπικάστης θυγατρὸς τοῦ Αὐγείου. Ἀπολλδ. β', 7, 8. ἀμφιβλμ.

Θεστία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Ἀχελώου καὶ Εὐήνου ποταμῶν. — ὅθεν, Θεστιεῖς, οἱ κατοικ. Πολύβ. ε', 7.

Θεστιάδης, ου, ὁ (-υυ) Υἱὸς τοῦ Θεστίου, ὁ Ἴφικλος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 261.

Θεστιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, ἡ Ἀλθαία. Αἰσχλ. Χοηφ. 602, καί, ἡ Λήδα, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 49.

Θέστιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημωνάσσης, ἔκγονος τοῦ Ἀγήνορος. Ἀπολλδ. α', 7, 7. Βασιλεύσας εἰς τὴν Πλευρῶνα ἐν Αἰτωλίᾳ· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Λαοφόντην ἢ κατ' ἄλλους τὴν Δηϊδάμειαν ἐγέννησε τὴν Λήδαν, Ὑπερμνήστραν, Ἀλθαίαν καὶ υἱοὺς τὸν Ἴφικλον, Εὔιππον καὶ Φλέξιππον. Εἰς τοῦτον κατέφυγον ἐκ Σπάρτης ὁ Τυνδάρεως καὶ Ἰκάριος. Παυσ. γ', 1, (τυχαίως ἡμαρτμ. Θέσπιος γραφομ. ἄπερ ὅρα.)

Θεστόρειος, ὁ. ἴδε Θέστωρ.

Θεστορίδης, ου, ὁ (ι) Υἱὸς τοῦ Θέστορος, ὁ Κάλχας, Ὁμ. Ἰλ. Α, 69.

Θεστυλίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 19.

Θέστωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴδμονος εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ μάντεως Κάλχαντος, τῆς Λευκίππης καὶ Θεονόης. Ὑγῖν. 190. τούτου ἡ θυγάτηρ ἁρπαγεῖσα ὑπὸ λῃστῶν ἐπωλήθη εἰς τὸν ἐν Καρίᾳ βασιλέα Ἴκαρον, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα πωληθεὶς ὡς δοῦλος καὶ ὁ Θέστωρ, ἠλευθέρωσεν αὐτὴν πεμφθεὶς εἰς τὴν πατρίδα του ὑπὸ τοῦ Ἰκάρου μὲ πλούσια δῶρα. Ὑγῖν. — 2) Υἱὸς τοῦ ἔνοπος Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 401.

Θετίδειον, τό, καὶ Θετίδιον. Ἱερὸν τῆς Θέτιδος πλησίον τῆς πόλεως Φαρσάλου ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅτι δὲ καί, Θέτιδος Ἀνδάτορος λεγόμενον, Κύριον. ὁ κ τοῦ ει γραφομ. παρὰ Εὐρ. Ἀνδρ. 20 Πινδ. καὶ Πολυβ. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Στράβ.

Θετίδιον, τό, = Θετίδειον.

Θέτις, ιος, καὶ ιδος, Θέτιν, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία καὶ αὐτὴ τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θεογ. 244. τὴν ὁποίαν ἀναθρέψασα ἡ Ἥρα, ἔδωκεν ὡς γυναῖκα εἰς τὸν Πηλέα βασιλέα τῶν Μυρμιδόνων· εἰς τοὺς γάμους δὲ αὐτῆς πλάττεται ὅτι παρευρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐκτὸς τῆς Ἔριδος, ἥτις θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν τοιαύτην περιφρόνησιν, ἔρριψε τὸ περίφημον ἐκεῖνο μῆλον διὰ τοῦ ὁποίου διήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν τῶν τριῶν θεῶν. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 432. Ω, 60. ἐκ τοῦ Πηλέως ἐγέννησεν ἡ Θέτις τὸν ἀνδρεῖον Ἀχιλλέα, διὰ τὸν ὁποῖον παροξυνθεῖσα ἔπειτα μετὰ τοῦ Πηλέως θέλουσα νὰ κάμῃ αὐτὸν ἀθάνατον, ἀφῆκε τὴν οἰκίαν της δι' ὅλου καὶ ἔζη πλησίον τοῦ γέροντος πατρός της Νηρέως. Ἀπολλδ. γ', 13. 6. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 866. Λυκφ. 178. ἡ γενν. Θέτιδος, εὕρηται παρ' Ὁμ. Εὐρ. Πλάτ. Θέτιος παρὰ Πινδαρ. Δοτκ. Θέτι, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 406. Ἡροδτ. Κλητκ. Θέτι, Ὁμ. παρβλ. Ἀπολλδ. γ', 13, 5.

Θετταλία, Θετταλικός, Θετταλίς, Θετταλιῶτις, Θετταλός, Ἀττ. πρῶτον παρ' Ἀριστφ. Πλουτ. 521. Ξενφ. Πλάτ. ἀντὶ Θεσσαλία, Θεσσαλικός, κ. τ. τ.

Θευ, ἀρχικὴ συλλαβὴ συνήθ. παρὰ τοῖς Δωριεῦσι ἀντὶ τῆς Θεο, π. χ. Θευδόσιος, Θεύδοτος, κ. τ. τ. ἀντὶ Θεοδόσιος, Θεόδοτος.

Θευγενίς, ίδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἰατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου. Θεοκρ. Εἰδ. κη', 13.

Θεΰθ, ὁ, καὶ Θώθ ἢ Θαούτ. ἄκλιτ. Θεότης παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἔφορος τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτῶν γνώσεων καὶ ἐξαιρ. τῆς Ἀστρονομίας, διὰ τῆς ὁποίας περίστασιν αὐτὴν τὴν τάξιν καὶ κίνησιν τῶν ἀστέρων καὶ ἐλατρεύετο ὡς εὑρετὴς τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ τῆς Γεωμετρίας, ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ἑρμῆν. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 274. Διοδ. Σικ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, 12. σελ. 89. Creutzer. Συμβολκ. I. σελ. 363.

Θέωλος, ὁ. Οὕτως ἐπροφέρετο ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἡ λέξις Θέωρος, μὴ δυναμένου καθαρῶς νὰ προφέρῃ τὸ στοιχεῖον ρ. Ἀριστφ. Σφ. 45.

Θέων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Σάμου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. — 2) Ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη ὑπάρχει ἀπροσδιόριστος· συνέγραψε, τέχνην περὶ προγυμνασμάτων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI. σελ. 97. — 3) Φιλόσοφος Πλατωνικὸς ἐκ Σμύρνης, ζήσας περὶ τὸ 116 ἔτος ἀπὸ Χρ. συνέγραψε, περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρησίμων εἰς τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν, τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. IV. σελ. 35. — 4) Θέων ὁ Ἀλεξανδρεύς, φιλόσοφος, πατὴρ τῆς περιφήμου Ὑπατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζονται ἐπιγράμματά τινα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 496. — 5) Ἕτερος φιλόσοφος στωϊκὸς Ἀλεξανδρεύς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ συγγράψας κατὰ Σουίδ. Περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν.

Θεῶν Σωτήρων λιμήν, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ κατά τινας ἐν Αἰθιοπίᾳ.

Θέωρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὴν ἐπιορκίαν καὶ ῥυπαρὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 397. Σφη. 43.

Θήβα, ἡ. Δωρι. ἀντὶ Θήβη. Πινδ.

Θῆβαι, αἱ, ποιητκ. Θήβη, Βοιωτκ. Θεῖβαι. Thebae. — 1) Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τῆς Θηβαΐδος, κειμένη ἐπὶ τῶν δύο ὄχθων τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἔχοντος ἐνταῦθα 1300 ποδῶν πλάτος, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος καλεῖ, ἑκατόμπυλον, οὖσα ἀρχαιόθεν καθέδρα τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ Διὸς πόλις κληθεῖσα. Ὁμ. Ἰλ. Ι. 381—384. Ὀδ. Δ, 126. Ἡροδτ. 2, 15. ἡ περίμετρος ταύτης τῆς μεγάλης πόλεως ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. 80 Ἑλληνικῶν σταδίων ἤτοι δύο γεωγρφ. μιλ. τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν της ἀναφέρονται παρά τε Διοδρ. Σικ. καὶ Στράβ. τανῦν κεῖνται ἐπὶ τοῦ αὐτόθι τόπου δύο χωρία Ἀράβων Λουξόρ, καὶ Καρνάκ λεγόμενα. — 2) Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἰδίως Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς Βοιωτίας, τῆς ὁποίας ἡ Ἀκρόπολις, Καδμεία καλουμένη, ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Φοίνικος Κάδμου, ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων 1500 πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ ὁ Ἀμφίων ἔκτισε περὶ τὴν Καδμείαν τὴν ἰδίως πόλιν Θήβας, περικυκλώσας αὐτὴν μ' ἓν τεῖχος ἔχον ἑπτὰ πύλας, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἑπτὰ αὐτοῦ θυγατέρων, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 263. κατὰ Δικαίαρχον εἶχεν ἡ πόλις τῶν Θηβῶν μίαν περίμετρον 43 σταδίων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἦν ἡ μεγάλη ἀγορὰ λεγομένη, ἔνθα ἵσταντο τὰ ἀγάλματα ἄλων τῶν ἐνδόξων Θηβαίων ἀνδρῶν, μεταξὺ δὲ τῆς ἀκροπόλεως καὶ τῆς Ὠγυγίας πύλης εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος καὶ ὁ τοῦ Ἡρακλέους Προμάχου. Περίδοξος πρὸ πάντων ἐχρημάτισεν ἡ πόλις τῶν Θηβῶν διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γέννησιν τοῦ περικλεοῦς ποιητοῦ Πινδάρου καὶ τῶν γενναίων στρατηγῶν Ἐπαμινώνδα καὶ Πελοπίδα, ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτων ἐδοξάσθη οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἐνταῦθα γέννησιν τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ τελευταίου βασιλέως Ξάνθου κατεστάθησαν αἱ Θῆβαι πόλις ἐλευθέρα ἔχουσα ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ἐπαμινώνδα καὶ Πελοπίδα ἔφθασεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης της. — 3) Θῆβαι αἱ Φθιώτιδες. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως, ὕστερον δὲ Φιλιππούπολις κληθεῖσα, τανῦν Ἀρμυρόν. Πολυβ. ε', 100. Στράβ. — Ὅθεν Ἐπιρρ. Θήβαζε, καὶ ποιητκ. Θήβασδε, εἰς τὰς Θήβας, πρὸς τὰς Θήβας. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 279. Θήβηθεν, ἐκ τῶν Θηβῶν καὶ Θήβῃσιν, ἐν Θήβαις. Ὁμ.

Θηβαιεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐκ Θηβῶν, Θηβαϊκός. Ζεὺς ὁ Θηβαιεύς, ὁ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδτ. 1, 182.

Θηβαϊκός, ή, όν. Ὁ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκων ἢ τῶν Θηβῶν ὤν. — 1) ἡ Θηβαϊκή, προσυπακουμ. χώρα, ἡ περὶ τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ χώρα. Στράβ. καί, ἡ Θηβαϊκὴ λίμνη, λίμνη τις κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Αἰλ. — 2) Ὁ Θηβαϊκὸς Νομός, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Νομὸς ἢ μικρὰ ἐπαρχία τοῦ ὁποίου μητρόπολις ἦσαν αἱ Θῆβαι, Ἡροδτ. 2, 4. ἔτι δὲ καὶ Θηβαῖος Νομός.

Θηβαῖος, αία, αῖον. Ἐπιθτ. τῶν Θηβῶν ἢ ἐκ Θηβῶν ὤν. — 2) Οὐσιαστκ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Στράβ.

Θηβαΐς, ίδος, ἡ. Κυρ. Ἐπιθ. ἡ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκουσα καὶ Οὐσιστκ. Ἐκ τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν εἰς τὰ ὁποῖα ἦν τὸ πάλαι διῃρημένη ὅπασα ἡ Αἴγυπτος καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετέλει τὴν ἄνω Αἴγυπτον λεγομένην, κειμένην πρὸς μεσημβρίαν· διῃρεῖτο δὲ ἡ Θηβαῒς εἰς δεκατέσσαρας Νομούς, ἔνθα ἦν καὶ ἡ ἀρχαία μητρόπολις τῆς Αἰγύπτου· τανῦν καλεῖται τοῦτο τὸ μέρος Σαΐδ. Ἡροδτ. 2, 28. — 2) ἡ περὶ τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ χώρα, Θουκ. γ', 58. — 3) Ἐπικόν τι ποίημα ἀρχαῖον πραγματευόμενον τοὺς Θηβαϊκοὺς πολέμους. Ἀπολλδ. α', 8, 4.

Θήβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἀδελφὴ τῆς Αἰγίνης καὶ γυνὴ τοῦ Ζήθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θῆβαι. Πινδ. Ἡροδτ. Ἀπολλδ. γ', 5, 6. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προμηθέως καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Θήβη, Στέφ. Βυζ.

Θήβη, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸ Πλάκιον ὄρος, ἀφ' οὗ καὶ Ὑποπλακίη ἐκαλεῖτο· εἰς ταύτην ἐβασίλευεν ὁ Ἠετίων πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης· ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε τὴν πόλιν ταύτην ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 397. Χ, 479. παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται μόνον, Θήβης πεδίον, εὔφορός τις καὶ τερπνὸς τόπος μεσημβρινῶς τοῦ ὄρους Ἴδας πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου. Ἡροδτ. 7, 42. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 7. — 2) ποιητ. ἀντὶ Θῆβαι.

Θήνα, ἡ. Πόλις μεσογείως τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρείας χώρας. Πτολ. ε', 16.

Θήρα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Ὑγῖν. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγετο αὕτη Κλεοθέα.

Θήρα, ἡ, Ἰωνκ. Θήρη. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, πρότερον Καλλίστη λεγομένη· ὠνομάσθη δὲ Θήρα ἀπό τινος Λακεδαιμονίου Θήρα, ὅστις ἔφερεν εἰς αὐτὴν μίαν ἀποικίαν· τανῦν Σαντορήνη. Ἡροδτ. 4, 147. Πινδ. — ὅθεν ἐπιρρμ. Θήρανδε, εἰς τὴν νῆσον Θήραν. Πινδ. καί, Θηραῖος, αία, αῖον, τῆς Θήρας ἢ εἰς τὴν νῆσον Θήραν ἀνήκων. Πινδ.

ὅτι δὲ καὶ ὁ κάτοικος τῆς Θήρας. Ἡροδ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λυκίας. Πτολ.

Θήραγρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ἔσφαξεν ἡ ἰδία του ἀδελφὴ Ἁρπαλύκη, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ πατρός αὐτῆς. Παρθ. Ἐρωτ. 13.

Θηραμένης, ους, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄγνωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Προδίκου· διὰ τὸν ἄστατον καὶ εὐμετάβολον αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐπωνομάσθη Κόθορνος, Θουκ. ή, 68. μετὰ τὴν δυστυχῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θηραμένης συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ὅπου εἶχε σταλθῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, συνήργησεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, ἐξ ὧν εἷς ἦν καὶ οὗτος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κριτία ἑνὸς τῶν τριάκοντα καὶ τούτου ὡς στασιώδης καὶ προδότης τῆς κοινῆς τῶν τυράννων τούτων ἐξουσίας, ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανε διὰ τοῦ κωνείου. Ὁ Ῥωμαῖος Κικέρων ἐπαινεῖ τὸν Θηραμένην τοῦτον ὡς μέγαν καὶ δεινὸν Ῥήτορα. Ξενφ. Ἑλ. β', 3, 31. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ή, 26.

Θήρας, α, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐτεσίωνος, ἀπόγονος τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν εἶχεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλείδης Ἀριστόδημος πατὴρ τοῦ Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· μὴ εὐαρεστούμενος δὲ νὰ ζῇ εἰς τὴν Σπάρτην, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην, φέρων μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Θήρα. Ἡροδ. 4, 147. Παυσ. Λακων. σελ. 511.

Θηρασία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐκ τῶν Σποράδων κειμένη πλησίον τῆς Κρήτης, Στράβ.

Θηρεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων ὅστις εἰσέβαλεν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τούτου. Διοδ. Σικ. δ', 12.

Θηρικλῆς, έους, ὁ. Περίφημός τις σκευοποιὸς ἢ κεραμεὺς ἐν Κορίνθῳ, κατασκευάζων διάφορα εἴδη ἀγγείων ἐκ πηλοῦ ἢ ξύλινα. Ἀθην. Λουκ. ὅθεν, Θηρίκλειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Θηρικλέους, ἢ ὑπὸ τοῦ Θηρικλέος ἐξειργασμένος· τὰ Θηρίκλεια, προσυπακ. ποτήρια, καὶ, αἱ Θηρίκλειαι, κύλικες, ἔχοντα πλατὺ ἔδαφος. Ἀθην. σελ. 470. Λουκ. Λεξιφ. 4.

Θηρίμαχος, ὁ (μάχη) [ῑ]. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μανίᾳ του. Ἀπολλδ. β', 4, 11. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενφ.

Θηριππίδης, ου, ὁ (ῑ) Ἀθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Δημ.

Θῆρις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρισταίου ἐκ Κρήτης, Καλλμ. Ἐπ. ιβ'.

Θηρώ, οῦς, ἡ. Τροφὸς τοῦ Ἄρεος. Παυσ. Λακ. 19. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Χαίρωνα. Παυσ.

Θήρων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰνησιδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοκράτους, τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν. Νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἁρματοδρομίᾳ. Ὁ Πίνδ. ἐξυμνεῖ αὐτὸν εἰς τὸν δεύτερον τῶν Ὀλυμπιακῶν Ὕμνων του. Ἡροδ. 7, 165.

Θησείδης, ου, ὁ, ποιητικ. Θησηϊάδης. Υἱὸς τοῦ Θησέως — πληθ. οἱ Θησεῖδαι, οἱ Ἀθηναῖοι. Εὐριπ. Τρωάδ. 31.

Θησεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Θησέως ἢ εἰς τὸν Θησέα ἀνήκων, καί, Θησεῖον, τό, Ναὸς τοῦ Θησέως ἐν Ἀθήναις· ὁ περιφημότερος ἦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, ὅστις ὑπῆρχεν ἄσυλον τῶν ἐν Ἀθήναις δούλων καὶ ἄλλων εὐτελοῦς καταστάσεως ἀνθρώπων. Θουκ. Ἀριστ. — Τὰ Θησεῖα, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θησέως τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἑκάστου μηνός, καθ' ἣν ἔδιδον οἱ Ἀθηναῖοι δεῖπνους καὶ ἄλλας πρὸς τέρψιν ἀπολαύσεις διὰ τοὺς πτωχούς· αἱ δὲ προσφερόμεναι ἐν αὐτῇ θυσίαι ἐκαλοῦντο Ὀγδόεια. Ἀριστφ. Πλουτ. 626. Πλουταρχ.

Θησεύς, έως, ποιητικ. Θησῆος, ὁ, Δωρ. Θασεύς. Εἷς τῶν περιφήμων βασιλέων καὶ Ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως, ἢ κατὰ τὴν τότε κοινὴν δόξαν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Τροιζῆνα πόλιν Ἀργολίδος καὶ ἀνατραφεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ πάππου του Πιτθέως· ὅτε ἦλθεν εἰς μειρακιώδη ἡλικίαν ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Τροιζῆνος διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν πατέρα του Αἰγέα, ἐθανάτωσε καθ' ὁδὸν τὸν φοβερὸν λῃστὴν Προκρούστην, Σίνιν, Περιφήτην καὶ τὸν κακοῦργον Κερκυόνα. Ἀπολλδ. γ', 16, 1. Διοδ. Σικ. δ', 61. Πλουτ. Θησ. 8, 9. — Εἰς Ἀθήνας δὲ εὑρὼν τὸν πατρικὸν θρόνον κατεχόμενον ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ ἐχθροὺς αὐτοῦ Παλλαντίδας, ἐπανέστησεν αὐτὸν αὖθις ἐλευθερώσας τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον Μαραθώνιον Ταῦρον. Πλουτ. 18. Παυσ. ά, 27. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν ἐπονείδιστον ἐκεῖνον φόρον, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς αὐτὴν ὁ βασιλεὺς Μίνως, ἐφόνευσε τὸν τρομερὸν Μινώταυρον ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ καὶ ἁρπάσας τὴν Φαίδραν θυγατέρα τοῦ Μίνωος, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐβασίλευσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μὲ πολλὴν πραότητα καὶ πολιτικὴν σύνεσιν, ἑνώσας ὅλους τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν τὰς Ἀθήνας, πρότερον ὄντας διεσπαρμένους καὶ κατοικοῦντας εἰς κώμας καὶ χωρία τῆς Ἀττικῆς καὶ συστήσας τὴν περίφημον ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων Πλουτ. 28. Θουκ. β', 15. Στράβ. συνεκστρατεύσας δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων, ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Ἀντιόπην ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἱππόλυτον καὶ Δημοφῶντα. Παυσ. ά, 2. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πειρίθου, ἥρπασε τὴν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω πολλὰ νέαν ἔτι οὖσαν καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ὁποία ἔπειτα ἐλευθερώθη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Κάστορος καὶ Πολυδεύκους· μετὰ ταῦτα θέλων ὁ Θησεὺς νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν φίλον αὐτοῦ Πειρίθουν, λέγεται ὅτι κατέβη εἰς τὸν Ἅδην διὰ ν' ἁρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἐφυλάκωσεν αὐτόν, ἕως οὗ ἠλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλδ. β', 5, 12. περὶ τὰ τέλη δὲ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τῶν συμπολιτῶν καὶ ὑπηκόων του, ἦλθεν εἰς Σκῦρον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Λυκομήδην, ἔνθα εἶχεν ἰδίως πατρικὰ κτήματα· ἀλλ' ὁ Λυκομήδης προσποιηθεὶς ὅτι θέλει νὰ δείξῃ ταῦτα εἰς αὐτὸν ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου, τὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου ἐπνίγη. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κίμωνος ἔφερον πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἥρωος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μαντείου. — Ἐκ τῆς Φαίδρας ἐγέννησεν ὁ Θησεὺς τὸν Ἀκάμαντα, καὶ ἐκ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιος τὸν Μελάνιππον. Ὁμ. Ἰλ. Α, 263. Ἀπολλδ. γ', 15. 7. Παυσ. β', 22. (Γενικ. Θησέως, καὶ δισυλλβ. προφερμ. παρ' Αἰσχλ. Εὐριπ. ποιητ. Θησέος καὶ Θησῆος, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 997. πληθ. οἱ Θησέες, Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 169.)

Θησηϊάδης, ποιητικ. ἀντὶ Θησείδης.

Θησηΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Θησέως καταγομένη ἢ εἰς τὸν Θησέα ἀνήκουσα. — Ἡ Θησηΐς, προσυπακ. κόμη· ἓν εἶδος κουρεύματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Πλουτ. Θησ. 5.

Θήστη, ἡ. Κρήνη τις ἐν Λιβύῃ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἰράσης, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, διάφορος τῆς Κυρῆς λεγομένης, Ἡροδ. 4, 158, 159.

Θήχης, ὁ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κείμενον μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Ἐρζερούμης ἀνῆκον εἰς τὰ λεγόμενα Μοσχικὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶδον πρῶτον τὴν θάλασσαν οἱ ἐπιστρέφοντες μετὰ τοῦ Ξενοφῶντος Ἕλληνες ἐκ τῆς δυστυχοῦς ἐκστρατείας Κύρου τοῦ Νεωτέρου· κατὰ Kennell τανῦν καλεῖται Τεκ-Καστὲλ ἢ κατ' ἄλλους Τεχιέχ. διάφορον ἀπὸ τὸ ἱερὸν ὄρος τοῦ Ἀπολ. Ῥοδ. ἐν Β, 1015. τὸ ὁποῖον τοῦτο ἔκειτο παραθαλασσίως. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. δ', 7, 21.

Θιαγόλη, ἡ. Μία τῶν νήσων, τὰς ὁποίας σχηματίζει ὁ Ἴστρος ποταμὸς περὶ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, πλησίον τῆς νῦν Κιλίας λεγομένη, ὅτι δὲ παρὰ Πτολ. καλεῖται αὕτω καὶ τὸ μικρὸν στόμιον τοῦ Ποταμοῦ τούτου.

Θίβραχος, ὁ. Πολέμαρχός τις Ἀθηναῖος, Ξενφ.

Θίβρων, ωνος, ὁ (ἐκ τοῦ θιβρός, Δωρ. ἀντὶ θερμός.) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. Ἑλ. γ', 1, 4. ὅτι δὲ καὶ Θίμβρων, ἐν ταῖς ἀρχ. ἐκδόσ.

Θίγινα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Σελ.

Θινῶδες ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Αἰγύπτου κείμενον περὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Νείλου ποταμοῦ.

Θίσβη, ἡ, καὶ Θίσβαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κειμένη μεταξὺ Κρεούσης καὶ Θεσπιῶν, ἥτις παρ' Ὁμ. καλεῖται πολυτρήρων διὰ τὰς πολλὰς τρύπας αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τοὺς παρὰ τῇ θαλάσσῃ βράχους, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἐφώλευον πολλαὶ περιστεραί. Ἑνικ. εὕρηται παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 502. πληθ. δὲ παρὰ Ξενφ. Στραβ. πιθαν. = Σίψαι.

Θίσβη, ἡ. Ὡραία τις Νύμφη ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θίσβη. Παυσ. Βοιωτ. 32.

Θμοῦις, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ· τανῦν Τομοῦ Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Θμουΐτης Νομός, εἷς τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδ. 2, 166.

Θοαί, αἱ, νῆσοι. Μικραί τινες βραχώδεις νῆσοι κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ περὶ τὴν Ἀκαρνανίαν. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 299. παρὰ Στράβ. δὲ καλοῦνται αὗται, αἱ Ὀξεῖαι, ὅπερ ὅρα.

Θόανα, τά. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Πέτρας. Πτολ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Τυάνης ἐν Καππαδοκίᾳ, ὅπερ ὅρα.

Θοαντιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θόαντος, ἡ Ὑψιπύλη. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 637.

Θόας, αντος, ὁ (θοός). Υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ τῆς Γόργης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρῶνος, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Αἰτωλῶν ἔχων 40 πλοῖα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 638. — 2) Υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, βασιλεὺς τῆς νήσου Λήμνου καὶ πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης· τοῦτον ἔσωσεν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ὅτε αἱ γυναῖκες τῆς Λήμνου ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς ἄνδρας των, πέμψασα αὐτὸν κρυφίως μέσα εἰς ἓν πλοῖον εἰς τὴν Οἰνόην, Ὁμ. Ἰλ. Ξ. 230. Ἀπολλδ. ά, 17. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου

καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. Ἀπολλόδ. — 4) Υἱὸς τοῦ Βορυσθένους, βασιλεὺς τῆς Ταυρίδος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπρόσφερον ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. — 5) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μενελάου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 311. — 6) Τύραννος τῆς Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, πιστὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου. Δημ. — 7) ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Θόη, ἡ (ἐπιθτ. θοή). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 245.

Θόλος, ὁ. Οἰκοδόμημά τι στρογγύλη ἐν Ἀθήναις ἔνθα ἐσιτοῦντο οἱ Πρυτάνεις. Πλάτ.

Θοραί, αἱ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Λάμπρας καὶ Αἰγιλίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. — ὅθεν, Θορεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Θορικός, ὁ, καὶ Θόρικος, Θουκ. Στράβ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ κατετάχθη καὶ αὕτη εἰς τῶν ἐν Ἀττικῇ δήμων ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν· τανῦν, Πόρτο Μανδρί, λεγόμενος. Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 126. Ἡροδτ. Στράβ. — ὅθεν, Θορικόνδε, εἰς τὸν Θορικόν, Ὅμ. αὐτόθ. Θορικοῖ, ἐν Θορικῷ, Στέφ. Βυζ. — Θορίκιος, ία, ιον, τοῦ Θορικοῦ ἢ εἰς τὸν Θορικὸν ἀνήκων. Ὁ Θορίκιος πέτρος, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1595. καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τοῦ Θορικοῦ, Δημ. ὅτι δὲ καὶ Θορικεύς, έως, ὁ. Στέφ. Βυζ.

Θόρναξ, ακος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Θόρνακος ὄρου· ἐν Λακωνίᾳ. Ἡσύχ. — 2) ἡ Θόρναξ, γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Βουφάγον. Παυσ. Αρκ. 27.

Θόρναξ, κος, ὁ. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη πλησίον τῆς Σπάρτης, τανῦν τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς πόλεως Μιστρᾶς ἔνθα δὲ καὶ ὄρος Θόρναξ κείμενον πλησίον τῆς ἐπωνύμου κώμης, ἐφ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ Ναὸς τοῦ Θόρνακος Ἀπόλλωνος. Ἡροδτ. 1, 69 Παυσ.

Θούδιππος, ὁ. Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Φωκίωνος. Πλούτ. Φωκ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ, 40.

Θουκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Δημοσθένους, γ', 80. — 2) Πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Νάξον ἐν Σικελίᾳ. Θουκ στ', 3.

Θούκριτος, ὁ, = Θεόκριτος. Λουκ.

Θουκυδίδης, ου, ὁ (ῡ). Υἱὸς τοῦ Μηλησία, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, Ἀλωπεκεὺς τὸν δῆμον· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἀντεπολιτεύετο πάντοτε κατὰ τοῦ Περικλέους, δι' ὃ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας δι' ἐξοστρακισμοῦ. Θουκ. ά, 117. Πλάτ. Λάχ. — 2) Υἱὸς τοῦ Μηλησία καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου Θουκυδίδου, φίλος τοῦ Νικίου καὶ εἷς τῶν ἐξαιρετωτέρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Λαχ σελ. 179. — 3) Περίφημος ἱστορικὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλόρου καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρα καὶ τοῦ ῥήτορος Ἀντιφῶντος, νεώτερος μὲ 16 χρόνους τοῦ Ἡροδότου, γεννηθεὶς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐκστρατεύσας ὁ Θουκυδίδης εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Ἀμφίπολιν, ἐπολέμησε γενναίως κατὰ τοῦ Βρασίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη ἐκυριεύθη δι' ἐφόδου ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θουκυδίδης ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν Θρᾴκην, ἔνθα συνέγραψε τὴν κατὰ πάντα ἀξιέπαινον καὶ περιώνυμον ἱστορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς ὀκτὼ βιβλία μετὰ πολλῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας, φιλαληθείας καὶ ἀμεροληψίας· κατά τινας λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ πολὺ νεώτερος. Θουκ. δ', 104. Ἀριστφ. Ἀχ. 703. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II, σελ. 721. — 4.) Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλου, φίλος καὶ ξένος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ή, 92. (– – ∪ –, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ – ∪ ∪ –.)

Θούλη, ἡ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι χώραν τινὰ κειμένην ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ ἀρκτικῶς πέραν τῶν Βρεττανικῶν νήσων· κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρχαίου γεωγράφου Πυθέα ἐκ Μασσαλίας, ὅς τις ἐπλευσεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν χώραν ταύτην, εἰκάζεται ὅτι ὑπῆρχεν αὕτη ἡ λεγομένη Σκανδιναβία ἢ ἡ νῦν Σουηκία καὶ Νορβεγία, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀρχαῖοι ἐξελάμβανον ὡς μίαν νῆσον τοῦ ἀρκτικοῦ Ὠκεανοῦ· κατ' ἄλλους δὲ ὑποτίθεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Ἰσλανδία, Στράβ. Διον. Περ. 58. καὶ κατὰ Πτολ. μία τῶν νῦν λεγομένων Σχετλανδικῶν νήσων.

Θούμαντις, εως, ὁ (Μάντις) Ποιητής τις μάντις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Ἱππ. 1268.

Θοῦμνα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας. Πτολ.

Θουρία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου· κατὰ Στράβ. ἡ τοῦ Ὁμήρ. Αἴπεια, κατὰ δὲ Παυσ. Ἄνθεια, ὅθεν, ὁ Θουριάτης κόλπος, = Ἀσιναῖος, Παυσ. καὶ, Θουριάτης, ου, ὁ κάτοικ. (ᾱ) Θουκ. ά, 101.

Θούριοι, οἱ, Thurii, Thuriae. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταραντίνου Κόλπου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Σύβαρις καλουμένη, ἔπειτ' ὅμως γενομένη δὲ ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὀνομάσθη Copiae, τανῦν δὲ Terra nuova. Θουκ. ζ, 35. Στράβ. ὅτι δέ, Θουρία, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Θούριον, τό, Διοδ. Σικ. Στεφ. Βυζ. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπό τινος κρήνης Θουρίας λεγομένης· Διοδ. Σικ. — ὅθεν, Θούριος, ία, ιον, Ὁ ἐκ τῶν Θουρίων ὢν ἢ εἰς τοὺς Θουρίους ἀνήκων, π. χ. ἡ Θουρία ναῦς, Ξενφ. καὶ Οὐσιαστ. ἡ Θουρία, ἡ περὶ τοὺς Θουρίους χώρα. Θουκ. ΄Ϛ, 61. καί, Θούριοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Θουρίων. Θουκ Πλάτ. — 2) Θουρῖνος, ίνη, ῖνον καὶ Θουρικός, ή, όν, τῶν Θουρίων· ὁ Θουρῖνος οἶνος. Στράβ. — 3) Θουριάτης, ου, ὁ, θηλ. Θουριᾶτις, ιδος, ἡ. Κάτοικ. τῶν Θουρίων. Στέφ. Βυζ. ἡ Θουριᾶτις γῆ. Θουκ. ζ', 35. ἔνθα κατὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Θουριάς, ἀναγινώσκετ. — 4) Θουριεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῶν αὐτῶν Θουρίων παρ' Ἀρριανῷ.

Θουριόμαντις, εως, ὁ (Θούριοι, μάντις), Μάντις τις παρὰ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων Ἀριστφ. Νεφ. 329. Ἡσύχ. κατὰ τὸν Σχολιστ. ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην ὑπελάμβανον κυρ. τὸν μάντιν Λάμπωνα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὁδηγίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν τὴν εἰς Θουρίους ἀποικίαν των.

Θουφάνης, ους, ὁ (ᾱ) Κόλαξ τις καὶ ἀπατεὼν ἐν Ἀθήναις, φατριαστὴς τοῦ Κλέωνος. Ἀριστφ. Ἱππ. 1102.

Θούφραστος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ σοφιστὴς ἐν Ἀριστφ. Σφ. 1293.

Θόων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολλδ. ά, 6, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Φαίνοπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξάνθου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. ἐ, 152. — 3) ἕτερος Τρὼς φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 422. — 4) Εἷς τῶν Φαιάκων ὅς τις ἠγωνίσθη εἰς τοὺς δοθέντας ἀγῶνας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου, ὅτε αὐτὸς ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 72. — 5) Ἕτερος τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 545. — 6) = Θῶν, ἡ Θῶνις, ὅπερ ὅρα.

Θόωσα, ἡ (θοός) Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυνος καὶ μήτηρ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ὀδ. Α, 72.

Θοώτης, ου, ὁ. κλητ. Θοῶτα. Κῆρυξ τοῦ Μενεσθέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 342

Θρᾴκα, ἡ. Μία τῶν Τιτανίδων μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Βιθυνόν. Στέφ. Βυζ.

Θρᾷκαι, αἱ. Τόπος τις ἄγνωστος πλησίον τῆς Νάξου ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Hellmann καὶ Bredow παρὰ Θουκ ΄Ϛ, 74. ἔνθα Θρᾷκας Αἰτ. ἐκ τῆς Ὀνοματ. Θρᾷκαι ἀναγινώσκετ. κατ' ἄλλους δὲ πάντη ἄκυρος καὶ ἐξαλειπτέα λέξις.

Θρᾷσσαι, αἱ, ἴδε Θρᾷξ

Θρᾴκη, ἡ. Ἑλλ. Ἰωνικ. Θρῄκη καὶ Θρηΐκη. Thracia. Χώρα τῆς Εὐρώπης κειμένη νοτιοανατολικῶς αὐτῆς καὶ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, δυτικῶς, μὲ τὸν Νέστον ποταμὸν καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν κάτω Μοισίαν καὶ μὲ τὰ ὄρη τοῦ Αἵμου. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὑπῆρχον τὰ ὅρια καὶ ἡ ἔκτασις τῆς χώρας ταύτης ἀμυδρῶς προσδιωρισμένα παρ' Ὅμ. ὑπελαμβάνεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλη ἡ ἐπέκεινα τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη χώρα τῆς Εὐρώπης, Ἰλ. Β, 845. ἐκ τῆς ὁποίας ἐκφέρει ὁ ποιητὴς ὡς ἴδια μέρη τὴν Πιερίαν, Ἠμαθίαν καὶ Παιονίαν, κατοικούμενα ὑπὸ τῶν Παιόνων καὶ Κικόνων. Ὁ δὲ Ἡροδτ. 4, 93, συγκαταριθμεῖ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς Θρᾴκης τοὺς Γέτας καὶ Δάκας· κατὰ Στράβωνα, Σκύλακα καὶ Πλίνιον, ἐξετείνετο ἡ Θρᾴκη ἀπὸ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ ἕως τοῦ Στρυμόνος· κατῳκεῖτο δὲ τὸ πάλαι ἡ Θρᾴκη ἀπὸ πολλοὺς κατ' ἰδίαν Λαούς, ἔχοντας ἴδια ἔθιμα καὶ νόμους παραλλάττοντας πρὸς ἀλλήλους Ἡροδτ. 5, 3. Ἦν δὲ περίφημος ἡ χώρα αὕτη διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὴν πλουσιότητα τῶν ἐν αὐτῇ μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ, μολύβδου καὶ ἄλλων φυσικῶν προϊόντων, πρὸ πάντων δὲ διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἵππους. Ἀρχαιόθεν ἐδιοικεῖτο ἡ Θρᾴκη ὑπὸ ἰδίων ἐγχωρίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπέπεσεν εἰς τὴν τῶν Μακεδόνων ἐξουσίαν καὶ τελευταῖον κατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Κατὰ δὲ τὰ παράλια αὐτῆς ἦσαν ἐπίσημοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι συσταθεῖσαι ἐξ ἀρχαίων ἤδη χρόνων, ἐξ ὧν ἀνωτέρω ὑπῆρξεν ἡ Ἡράκλεια καὶ τὸ Βυζάντιον· τανῦν Θρᾴκη. κοιν. στρ. Ῥούμελη, ἐπαρχία τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται καὶ ἡ καθέδρα τῶν Σουλτάνων Κωνσταντινούπολις· ὅτι δέ, Θρηΐκη, ἡ, παρ' Ἡροδτ. 1, 168.

Θρᾴκη ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ ἡ Βιθυνὶς Ἀσία ἐλέγετο. Ἓν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἕως τῆς Ἡρακλείας ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἐπαρχίας Βιθυνίας. Ξενφ. Ἀνάβ. ϛ'. 4, 1. ὅτι δὲ ταὐτ. τῷ Βιθυνία, ὅπερ ὅρα.

Θρᾴκιον, τό. Τόπος τις πλησίον τῆς Θρᾳκικῆς πύλης ἐν Βυζαντίῳ, ἔνδον τῆς πόλεως. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ, 1, 24. Ἑλ. ά, 3, 20.

Θρᾴκιος, ία, ιον, Ἑλλ. καὶ Ἰωνικ. Θρῄκιος καὶ Θρηΐκιος. Τῆς Θρᾴκης ἢ ἐν τῇ Θρᾴκῃ ὤν· αἱ Θρᾴκιαι πύλαι, Θουκ ἐν τῇ Ἀμφιπόλει· αἱ Θρᾴκιαι κῶμαι, Ξενφ. Ἀνάβ. καί, ὁ Θρᾴκιος Βόρος, = Βόσπορος. Δημ. Χερσ. σελ. 100. Ἀπολλδρ. β', 1, 3.

Θρᾳκιστί. Ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον ἢ τὴν διάλεκτον τῶν Θρᾳκῶν.

Θράμβος, ἡ. ἴδε Θεράμβω.

Θρᾷξ, κός, ὁ, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Θρήϊξ καὶ Θρῆξ. Πληθ. Θρᾷκες, Thraces. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπαρχίας Θρᾴκης ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἐδιῃροῦντο οὗτοι παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Γεωγράφοις καὶ Ἱστορικοῖς εἰς διάφορα ἔθνη καὶ λαούς, θεωρούμενοι ὡς ἓν ἀνδρεῖον καὶ πολεμικὸν ἔθνος, ἀλλ' ὅτι κατὰ μέρος βάρβαρον καὶ ἐξηγριωμένον, διατηρήσαντες ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸν τραχὺν καὶ ἄγριον αὐτῶν χαρακτῆρα· ἐπισημότεροι τῶν ἐν Θρᾴκῃ λαῶν ἦσαν, οἱ Ὀδρύσαι, Τριβαλλοί, Κρέβυζοι, Βρύσαι, Θυνοί, Γέται, Ἄορτοι, Σίθωνες, Κίκονες, Βίστονες καὶ ἄλλοι. Ἡροδ. 4, 94. Θουκ. β', 96. οἱ δὲ ἐν Ἀσίᾳ Θρᾷκες ἦσαν οἱ Θυνοὶ καὶ οἱ Βιθυνοί. Θρᾷκες οἱ Βιθυνοί. Ἡρόδ. 3, 90. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. 4, 2. (περὶ τοῦ τόνου Θρᾷξ καὶ Θρὰξ παραβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμ. §. 41. 9. σημ. 14. σελ. 171.)

Θρασιμένη λίμνη, ἡ. Trasimenus lacus. Λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ· ἴδε Τρασιμένη. Πολύβ.

Θράσιος, ὁ (ᾱ) Εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 210. — 2) Μάντις ἐκ Κύπρου, ἄλλως Φράσιος λεγόμενος, ὅπερ ὅρα.

Θρᾷσσα, ἡ. Ἀττ. Θρᾷττα, Ἰωνικ. Θρῇσσα, Θρηΐσσα, ποιητ. Θραΐσσα. Ἡ ἐκ τῆς Θρᾴκης οὖσα, ἡ κάτοικος τῆς Θρᾴκης, καὶ Ἐπιθ. ἡ Θρᾷσσα τροφός, Θεοκρ. Εἰδ. β', 70.

Θρᾷττα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Τηρίνης, ἐκ τῆς ὁποίας Ἱππόνους ἐγέννησε τὸν Πολυφόντην. Ἀντ Λιβ. 21.

Θρᾶσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνίου βασιλέως τῆς Δήλου, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του σκύλων. Ὑγῖν.

Θρασυάλκης, ὁ. Ἀρχαῖός τις Ἕλλην ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος παρὰ Στράβ. βιβλ. α'.

Θρασύβουλος, ὁ. Τύραννος τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 625. ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου, περίφημος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν καὶ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ὥστε ὅλοι οἱ λοιποὶ τύραννοι τῶν ἄλλων πόλεων ἔπεμπον διὰ νὰ ζητήσωσι συμβουλὰς παρ' αὐτοῦ περὶ τῶν μέσων τῆς διατηρήσεώς των. Ἡροδ. 1, 20. — 2) Ἕτερος τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας περὶ τὸ 465 ἔτος πρὸ Χρ. ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν διωχθεὶς μετὰ ὀκτὼ μῆνας ὑπὸ τῶν Συρακουσίων· ἦλθεν εἰς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὺς ὅπου ἔζησε τοῦ λοιποῦ ἰδιωτεύων· μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ τυράννου τούτου καταργήσαντες οἱ Συρακούσιοι δι' ὅλου τὴν μοναρχικὴν πολιτείαν, ἐσύστησαν τὴν δημοκρατίαν. Πολύβ. — 3) Υἱὸς τοῦ Ξενοκράτους ἐξ Ἀκράγαντος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐνίκησεν εἰς τοὺς Πυθικοὺς καὶ Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Πυθ. 6, 15, 44. Ἰσθμ. 2, 1, 45. — 4) Υἱὸς τοῦ Λύκου Στειριεύς, περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ φίλος τῆς Δημοκρατίας, ἐλευθερώσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ὁ Λύσανδρος μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς, ὅστις καὶ πρότερον ἔδειξε πολλὰς γενναίας πράξεις ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, νικήσας δὶς τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Ἆγιν, προχωρήσαντα ἕως τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν· τελευταῖον δὲ σταλεὶς εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μ' ἕνα στόλον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴν Σπάρτην, ἐφονεύθη ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ τῶν Ἀσπενδίων. Θουκ. η', 75. Ξενοφ. — 5) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Κολυττεὺς τὸν δῆμον. Ξενοφ. Ἑλ. α', 1, 26. Δημ. Στεφ. σελ. 301. — 6) Υἱὸς τοῦ Περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θρασυβούλου τοῦ Στειριέως. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 431.

Θρασυδαῖος, ὁ, Ἰωνικ. Θρασυδήϊος (δήϊος) Υἱὸς τοῦ Ἀλεύα ἐκ Λαρίσσης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ Θώρακος. Ἡροδ. 9, 58. — 2) Θηβαῖός τις υἱὸς τοῦ Θήρωνος, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου Πινδ. Πυθ. 11. — 3) Ἐπίσημός τις Δημαγωγὸς ἐξ Ἤλιδος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. β', 2, 27. παρὰ δὲ Παυσ. γ', 8. κεῖται ἡμαρτημ. Θράσυδρος — 4) Θεσσαλός, φίλος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. Στεφ. σελ. 324. Reisk. ἐν δὲ τῇ τοῦ Becker. ἐκδοσ. κεῖται Θρασύλαος.

Θρασυκλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. ε', 19. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος. Λουκ.

Θράσυλλος, ὁ. Εὐγενής τις Ἀργεῖος ἀναφερόμενος παρὰ Πινδ. Νεμ. 10, 74.

Θρασύλαος, ὁ, ἴδε Θρασυδαῖος, ἀριθμ. 4

Θράσυλλος, ὀρθότ. Θρασύλος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ Θρασυκλῆς. Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ε', 54. — 2) Εἷς τῶν δέκα Ἀθηναίων στρατηγῶν οἵτινες μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν κατηγορηθέντες ὡς ἔνοχοι θανάτου, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Δήμου. Θράσυλλος, Θουκ. η', 73. Πλάτ. Θεαγ. 129. D. Πλούτ. Θρασύλος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1, 8, ἐκδ. Schneid. — 3) Περίφημος Μαθηματικός, ἀστρολόγος καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ηὐνοήθη καὶ ἠγαπήθη μεγάλως διὰ τὰς βαθείας αὐτοῦ ἀστρολογικὰς γνώσεις· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ὅμως δὲν ἐσώθη οὐδέν· Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III. σελ. 651. IV. 166.

Θρασύλοχος, ὁ. Μεσσήνιός τις, ὀπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Δημ. — 2) Ἀθηναῖός τις, ἀδελφὸς τοῦ Μειδίου. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 540.

Θρασύμαχος, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Γοργία, δεινὸς εἰς τὴν ῥητορείαν, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόησε καὶ τὸν ῥητορικὸν ἀριθμόν. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 275. Πολιτ. I, σελ. 328.

Θρασυμήδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ. I, 81. K, 255 ἐπέστρεψε δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα του. Ὀδ. Γ, 39, 442. — 2) Σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος βασιλέως τῆς Λυκίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 46. κατ' ἄλλην γραφ. ἐκαλεῖτο οὗτος Θρασύμηλος καὶ ἦν ἱπποκόμος τοῦ Σαρπηδόνος.

Θρασυμηλίδας, α, ο, (ῑ) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. δ', 11.

Θρασύμηλος, ὁ. = Θρασυμήδης, ἀριθμ. 2.

Θράσων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. σελ. 272.

Θρασωνίδας, ου, ὁ (ῑ) Ἠλεῖός τις, ὅστις ἀποκατέστησε τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του Ἦλιδα. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 15.

Θρασωνίδης, ου, ὁ. Πλούσιός τις Κορίνθιος. Αἰλ.

Θραῦστος, ἡ, ἢ Θραῦστον, τό. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἀκρωρείας, Ξενοφ. Ἑλ. ζ', 4, 14. ἢ Θραῖστος, παρὰ Διοδ. Σικ. ιδ', 17.

Θρέϊσσα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Θρᾷσσα. Θεοκρ. Ἐπ. ιή, 1.

Θρεψίππας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλδρ. β', 7, 8. κατ' ἄλλους, Θρέψιππος, παρβλ. Heyne σελ. 487.

Θρηΐκη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκη. Ἡροδ. 4, 99.

Θρηϊκίη, ἡ. Προπαροξ. τῇ. Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ Θρηΐκη. Ἡροδ. 1, 168. (‒ ᴗ ᴗ ‒) Ἀπολ. Ῥοδ. A, 614.

Θρηΐκιος, ία, ιον, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκιος. Τῆς Θρᾴκης ἢ εἰς τὴν Θρᾴκην ἀνήκων, ὁ Θρηΐκιος πόντος, ἡ Θρακικὴ θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περιβρέχον τὰ παράλια τῆς Θρᾴκης. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 195. τὸ Πέλαγος τὸ Θρηΐκιον, ἤτοι ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος ἕως τῆς Σαμοθρᾴκης. Ἡροδ. 7, 176. Ἡσ. (‒ ᴗ ᴗ ᴗ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. παρὰ δὲ Ἀλεξανδρ. ποιητ. καὶ ‒ ‒ ᴗ ᴗ Ἀπολ. Ῥοδ. 1, 1110.)

Θρήϊξ, ϊκος, ὁ. ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷξ. ὁ κάτοικ. τῆς Θρᾴκης. Ὁμ. Ἡροδ. (τὸ ι ἔστι δίχρονον· παρ' Ὁμήρ. δὲ βραχύ, Θρήϊκας Ὁμ. Ἰλ. B, 844. παρὰ δὲ τοῖς μεταγεστρ. ποιητ. εἴληπται αὐτὸ μακρόν, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 637. Θρηΐκος, καὶ 632. Θρήϊκας.)

Θρήκη, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκη. Ὁμ. Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Τραγῳδ. Αἰσχύλ. καὶ Εὐρπ. ὅθεν Ἐπίῤῥ. Θρήκηθεν, ἐκ Θρᾴκης, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 5 καὶ Θρήκηνδε, εἰς τὴν Θρᾴκην. Ὁμ. Ὀδ. Η, 361.

Θρήϊκιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκιος, παρὰ τοῖς Τραγικοῖς. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 666. Εὐριπ.

Θρῆξ, κός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷξ. Ὁ κάτοικος τῆς Θρᾴκης Ἡροδ. 1, 28. ἔτι δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς.

Θρήξ, κός, ἡ. Φρούριον λῃστρικὸν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ πλησίον τοῦ φρουρίου Ταύρου. Στράβ. ιϛ'.

Θρῇσσα, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷσσα. Ἡ κάτοικος τῆς Θρᾴκης, Ἡροδ. 4, 33. ἔτι δὲ καὶ Ἐπιθετ. Εὐριπ. Ἀλκ. 967.

Θρία, ἡ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν· ὅτε δὲ Θριαί, αἱ καὶ Θριώ, ἡ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἐπίῤῥ. Θριάζε, εἰς τὴν Θρίαν, Θουκ. α', 114. Θριᾶσι ἢ Θριᾶσιν, ἐν Θρίᾳ. Ξενοφ. Θριᾶθεν, ἐκ Θρίας. Στέφ. Βυζ. Θριάσιος, ία, ιον, τῆς Θρίας ἢ εἰς τὴν Θρίαν ἀνήκων, τὸ Θριάσιον πεδίον, Εὐφορός τις πεδιὰς ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Θρίας καὶ Ἐλευσῖνος. Ἡροδ. 8. 65. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς, Θριάσιον, Πλουτ. αἱ Θριάσιαι πύλαι, μία τῶν δώδεκα πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, φέρουσα πρὸς τὴν Θρίαν, ἥτις ἡ αὐτὴ καὶ Δίπυλον ἐκαλεῖτο. Ἡσύχ.

Θριαί, αἱ. Νύμφαι τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, αἵτινες ἀνέθρεψαν, ὡς λέγεται, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπενόησαν τὴν τέχνην τοῦ νὰ μαντεύωσι διὰ λιθαρίων ῥιπτομένων μέσα εἰς μίαν κάλπην. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 552. Heyne εἰς Ἀπολλδρ. γ', 10, σελ, 690.

Θρινακίη νῆσος, ἡ, ἀντὶ Θρινακρία, ἢ Τρινακρία. Νῆσος ἔχουσα τρεῖς ἄκρας ἢ ἀκρωτήρια. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 107 κατὰ τὰς Ἑρμηνείας τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐξηγητῶν ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Σικελία, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς τρία ἐπίσημα ἀκρωτήρια, τὸ Πέλωρον, Πάχυνον καὶ Λιλύβαιον, καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 965. ἴδε Τρινακρία, κατὰ τὴν Εἰκασίαν τοῦ Völker. Ὁμηρ. Γεωγρ. σελ. 119. ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὕτη διάφορος τῆς Σικελίας, χωριζομένη ἀπὸ μὲν τῆς Ἰταλίας διὰ τῆς Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως, ἀπὸ δὲ τῆς Σικελίας δι' ἑνὸς ἄλλου στενοῦ θαλάσ-

στῃ. (Κατὰ Στράβ. ς', παρελείφθη τὸ ρ εὐφωνίας χάριν.)

Θριοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου πρότερον εἰς τὴν Ἀχαΐαν ἀνήκουσα, ὕστερον δὲ ἑνωθεῖσα μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἤλιδος. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Θριουσίσιος, ὁ κατοικ.

Θρόακα, τά. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου. Πτολ.

Θρόασκη, ἡ. Πόλις τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πτολ. ς', 8. τανῦν Διόρστ.

Θρόνιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοαγρίου ποταμοῦ, ἀναφερομένη παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 533. Θουκ. ὅθεν, Θρόνιος, ία, ιον· τοῦ Θρονίου ἢ εἰς τὸ Θρόνιον ἀνήκων, καί, Θρονιάς, άδος, ἡ Ευρπ. Ἰφ. Αὐλ. 235. ωσ. Θρόνιος καὶ Θρονιεύς, έως, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Λοκρῶν ὅτε ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἡροδτ. Παυσ.

Θρόνοι, οἱ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου καὶ ὁμώνυμον παρ' αὐτῇ ἀκρωτήριον. Πτολ.

Θρυόεσσα, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Θρύον. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 711.

Θρύον, τό (ῠ). Πόλις ἀρχαία καὶ ἀσημοτάτη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἥτις καὶ Θρυόεσσα ἐλέγετο, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 592. Λ, 711. κατὰ Στράβ. ἡ αὐτὴ καὶ Ἐπιτάλιον καλουμένη· ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τῶν αὐτόθι φυομένων θρύων, εἴδους φυτοῦ. Στράβ. ἔκειτο δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον μὲ τὸ νὰ διέβαινον ἐνταῦθα πεζῇ, ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις αὕτη καὶ πόρος Ἀλφειοῦ. ὅθεν, Θρυΐτης, ου, καὶ Θρυοῦντιος, ὁ κάτοικ.

Θυαμία, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ Ξενφ. Ἑλ. ζ', 2, 1.

Θύαμις, ιδος, ὁ (ῡ ῠ ῠ). Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσπρωτίας χώρας· τανῦν Καλλαμᾶ. Θουκ. α', 46. Στράβ.

Θύαμος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου, τὸ ὁποῖον ἀρχόμενον ἐκ τοῦ Πίνδου ἐκτείνεται διὰ τῆς Ἀκαρνανίας. Θουκ. γ', 106.

Θυάτειρα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, κατὰ Πλίν. καὶ Στεφ. Βυζ. ἀνακαινισθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, πρότερον δὲ Πελοπία καλουμένη, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Στράβ. καλεῖ ἀποικίαν τῶν Μακεδόνων· τανῦν Ἀκχισσάρ. Πολύβ. Στράβ. ὅθεν, Θυατειρηνοί, οἱ κάτοικ. τῶν Θυατείρων. Στέφ. Βυζ.

Θύεσσος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας καὶ ἑτέρα ἐν Πισιδίᾳ, ἀμφότεραι μὴ ἀκριβῶς προσδιοριζόμεναι. Στεφ. Βυζ.

Θυέστης, ου, ὁ, ποιητκ. Θυέστα. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας καὶ ἔκγονος τοῦ Ταντάλου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως· ἀγαπήσας δὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀερόπην, ἐδιώχθη ἐκ τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐπανακαλέσας αὖθις ὁ Ἀτρεύς, παρέθεσεν εἰς αὐτὸν ἐπὶ τραπέζης ὡς φαγητὸν τὸν σφαγέντα υἱόν του· ἐξ ἀγνοίας δὲ συνουρεθεὶς ὁ Θυέστης καὶ μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Πελοπίας, ἐγέννησε τὸν Αἴγισθον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτάφη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 517. Ἰλ. Β, 106. Ἀπολλόδ. β', 4, 6. Παυσ. Κορ. 18. ἡ Ὀνομαστκ. Θυέστα, εὕρηται παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 106. πληθ. Θυέσται, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 11. »ἡ Θυέστου δαὶς« Αἰσχ. 1253. »Τὰ Θυέστου δεῖπνα« Εὐριπ. Ὀρ. 1008. ὅθεν, Θυέστειος, εία, ειον, τοῦ Θυέστου ἢ ὁ τοῦ Θυέστου καταγόμενος. Ἀριστ.

Θυία, ἡ. Τόπος πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Δελφῶν ἐν Φωκίδι, ἐφωνομασμένος εἰς τὴν Θυίαν. Ἡροδτ. 7, 178.

Θυία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ ἱέρεια τοῦ Βάκχου, ἥτις λέγεται ὅτι πρώτη συνέστησε τὰ Ὄργια λεγόμενα, πανηγυριζόμενα ὑπὸ τῶν Βακχῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθησαν Θυῖαι καὶ Θυιάδες, Παυσ. Φωκ. 6. Ἡρόδτ.

Θυῖα, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ Βάκχου ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι παρευρίσκετο καὶ αὐτὸς ὁ Θεός. Παυσ. Ἀχ.

Θύμβρα, ἡ, Ἀττκ. ἀντὶ Θύμβρη. Στέφ. Βυζ.

Θυμβραῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Θύμβρης ἐν Τροίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ἐν ἱερὸν ἄλσος καὶ ναὸς αὐτοῦ. Κύρ. Ῥητ. 231. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 320.

Θύμβραρα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Σάρδεων ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ ποταμοῦ. Ξενφ. Κυρπ. Ϛ', 2, 11. κατὰ Zeune καὶ Schneid. ἐκ τῶν Χειρογρ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Θύμβρη, ἡ. Πολίχνη καὶ πεδίον τῆς Τρωϊκῆς χώρας κείμενον περὶ τὸν Θύμβριον ποταμόν, ἀπ' ὅπου ἐκτείνετο τὸ Στρατόπεδον τῶν συμμάχων τῆς Τροίας, ἕως τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ Κόλπου· κατὰ Δημητρ. ἀπεῖχε τοῦτο 50 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ νέου Ἰλίου· τανῦν χωρίον Ἐκκί. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 430. ὅθεν, Θυμβραῖος, αία, αῖον, τῆς Θύμβρης ἢ εἰς τὴν Θύμβρην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Θύμβρης.

Θυμβρία, ἡ. Κώμη τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια ἀνατολικῶς τῆς Μυοῦντος, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄντρον Χαρώνιον λεγόμενον, ἀναδίδον φθοροποιὰς καὶ θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. Στράβ.

Θύμβριον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ κρήνη τοῦ Μίδα, τανῦν Ἀκτχισχέρ. Ξενφ. Ἀναβ. α', 2, 13.

Θύμβριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θύμβρης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον. Στέφ. Βυζ.

Θύμβρις, εως ἡ. Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Πανός. Ἀπολλόδ. α', 4, 1.

Θύμβρις, εως, καὶ ιδος, ἡ, = Τίβερις, Πλουτ. Διον. Περ. 352. Ἀνθολ. — 2) Πηγή τις καὶ ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, κατά τινας ῥύαξ φερόμενος διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῶν τειχῶν τῆς Νεαπόλεως ἐν Συρακούσαις. Θεοκρ. Εἰδ. α', 118. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. α', 4, 1. τινὲς τῶν ἐξηγητῶν ἐξέλαβον ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν μέρος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης.

Θυμοιτάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Ἥρωος Θυμοίτου καλουμένου. Ἁρποκρ. Σουΐδ. καὶ Σχολ. Ἀριστφ. Σφηκ. 1134. ἡ γραφὴ Θυματάδαι παρὰ Στεφ. Βυζ. φαίνεται ἡμαρτημ. ὅθεν, Θυμοιτάδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἐκθηλ. Θυμοιτίς, ίδος, ἡ, τῶν Θυμοιταδῶν ἢ εἰς τοὺς Θυμοιτάδας ἀνήκουσα. Ἀριστφ. αὐτόθ.

Θυμοίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων βουλευτῶν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 146. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. Σουΐδ.

Θυμοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων, παρὰ Brunk ἐν Ἀναλεκτ. Η. σελ. 259.

Θυμοχάρης, ου, ὁ (ῡ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. η', 96. Ξενφ. Ἑλλ. α', 1. ἄλλως καὶ Θυμόχαρις γραφμν.

Θυνηΐς, ίδος, ἡ. (Θυνοί) τῶν Θυνῶν· ἡ Θυνηῒς νῆσος = ἡ Θυνία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 350.

Θυνία, ἡ (Θύνιος) προσηγορκμ. γῆ. Ἡ ἀρκτικὴ παραλία τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικουμένη ὑπὸ Θυνῶν. Στεφ. Βυζ. — 2) ἡ Θυνία νῆσος. Νῆσος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἑπτὰ σταδίων περίμετρον. Στράβ. ἔτι δὲ Θυνιάς, Ἀπολλωνιὰς καὶ Δαφνοῦσα καλουμένη, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀργοναῦται ἀφιέρωσαν εἰς τὸν θεὸν Ἀπόλλωνα· τανῦν Κιρπέχ. Μάννερτ. Γεωγρ. VI. 3.

Θυνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Θυνίας ἢ εἰς τὴν Θυνίαν ἀνήκουσα, Θυνιὰς Νύμφη, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 485. καὶ Οὐσιαστκ. ἡ Θυνιάς, ἡ νῆσος Θυνία ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Στεφ. Βυζ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 673. — 2) προσηγορκμ. γῆ, καί, τὸ Θυνῶν πεδίον, Ξενφ. οὕτως ὠνομάζετο ὅλον τὸ παράλιον μέρος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας καὶ φθάνον ἕως τῆς Σαλμυδησσοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Θυνοὶ καὶ ἔνθα ἔκειτο ἐν ὁμώνυμον Ἀκρωτήριον· τανῦν Ἰνιάδα ἢ κοντρ. Νιπάδα, Στράβ.

Θυνίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῶν Θυνῶν — ἡ Θυνὶς γαῖα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 460. = ἡ Θυνιάς, ἡ ἐν τῇ Θρᾴκῃ χώρα τῶν Θυνῶν.

Θυνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἀρχαιόθεν περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδησσὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἶτα μεταβὰν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, κατῴκησε τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Βιθυνίας. Ἡροδτ. 1, 28. 7. 75. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 528.

Θῦος, ου, ὁ. Παφλαγών τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του ἀδδηφαγίαν, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Θυραῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Θυραία. Παυσ. Ἀρκ. 35.

Θυρέα, ἡ. Ἰωνκ. Θυρέη. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν πολὺν χρόνον πρὸς ἀλλήλους οἱ Σπαρτιᾶται καὶ Ἀργεῖοι. Ἡρδτ. 1, 82. Θουκ. Πληθ. Θυρεαί, αἱ, Στράβ. Πλουτ. καί, ἡ Θυρεᾶτις. Διόδ. Σικ. ὅθεν Θυρεάτης, ου, ὁ, (ᾱ) ὁ κάτοικ. τῆς Θυρέας. — 2) Θυρεᾶτις, ιδος, ἡ, τῆς Θυρέας ἢ εἰς τὴν Θυρέαν ἀνήκων· ἡ Θυρεᾶτις γῆ, ἡ περὶ τὴν Θυρέαν χώρα. Θουκ. β', 27.

Θυρεαί, αἱ, = Θυρέα.

Θύρεον καὶ Θύριον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς Λευκάδος. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Θυριεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Ἑλ. ς', 2, 37.

Θυρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. α', 8, 1.

Θυρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφινόμου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Κύκνον, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ἀντ. Λιβ.

Θυρίδες, αἱ. Ἀπότομος ἐξέχουσα ἄκρα τοῦ ὄρους Ταϋγέτου ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, τανῦν Καπ-Γρόσσο. Στράβ. Παυσ. ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τὰς πολλὰς ὀπὰς καὶ σπήλαια τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς περὶ τὴν θάλασσαν.

Θύρσις, ιδος, ὁ. Ὄνομα βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Θυσσαγέται, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, τρεφόμενον ἐκ τῆς θήρας τῶν ζώων καὶ κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ, καθ' Ἡροδτ. 4, 22. τανῦν ἡ χώρα τοῦ Ἀστραχανίου.

Θύσσος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Χερσονήσου Ἀκτῆς. Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. Θύσση, Στράβ.

Θύστρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Βυσσάτι-

δος ἐν τῇ Ἀφρικῇ, τανῦν Ἐλ-Ἰεμμέ. Ἡροδ. 7, 6. —

Θυτεῖον, τό. (θύω) Μέρος τι τοῦ Κιῤῥαίου πεδίου ἐν Φωκίδι. Αἰσχίν.

Θυωνεύς, ὁ. Υἱός τοῦ Βάκχου καί πατήρ τοῦ Θόαντος, βασιλεύς τῆς νήσου Λέσβου. Ἀρ. παρ' Ὀρατ. Ὠδ. ά, 17.

Θυώνη, ἡ (θύω). Ἐπιθ. τῆς Σεμέλης, κληθείσης οὕτως ὅτε ἐφέρθη ὑπό τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Βάκχου εἰς τόν Ὄλυμπον. Πίνδ. Πυθ. 3, 177. Ἀπολλ. γ', 5, 3.

Θυώνιχος, ὁ. Σικελός τις παρά Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 1.

Θῶν, ῶνος, ὁ (κατ' Εὐσταθ. ἡ Θέων, ὅμοιος, ἢ βέλτιον ἐκ τοῦ Θῶνις, Θώνιος καί κατά συγκπ. Θῶνος.) Αἰγύπτιός τις, κατοικῶν περί τό Κανωβικόν στόμιον τοῦ Νείλου ἐν Αἰγύπτῳ, ὑποδεχθείς ἐνταῦθα τόν Μενέλαον μετά τῆς Ἑλένης, ὅτε οὗτοι ἐπέστρεφον ἐκ τῆς Τροίας. Ὀμ. Ὀδ. Δ, 227. παρ' Ἡροδ. 2, 113. καλεῖται οὗτος Θῶνις, φύλαξ ἢ ἐπιστάτης τοῦ Κανωβικοῦ στόματος ὑπό τόν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πρωτέα· παρά τοῖς ὕστερον δέ ἀναφέρεται ὡς βασιλεύς τῆς Αἰγύπτου, καί κατά Διοδ. Σικ. ά, 19. κτίσας μίαν παραθαλάσσιον πόλιν Θῶνιν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν παρβλ. Εὐσταθ. Ὀμ. Ὀδ.

Θῶνις, ιος, ὁ, = Θῶν. — 2) ἡ Θῶνις. Μυθολογουμένη πόλις ἐν Αἰγύπτῳ κτισθεῖσα ὑπό τοῦ Θῶνος. Διοδ. Σικ. Στράβ.

Θώραξ, ακος. Ἰων. Θώρηξ. Θεσσαλός τις καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλευαδῶν. Πίνδ. Πυθ. 10, 100. — 2) Λαρισσαῖός τις, παρ' Ἡρόδ. — 3) Στρατηγός τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενφ. Ἑλλ. β', 1.

Θωρυκίων, ωνος, ὁ (–∪∪–) Δασμοτελώνης τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Ἀριστφ. Βάτρ. 363.

Θωσπία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. έ, 13.

Θωσπῖτις Λίμνη. Λίμνη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Ι.

Ἰαβαδίου νῆσος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀσίας, κατά Πτολμ. κειμένη ἐντῷ Γαγγητικῷ κόλπῳ· τινές τῶν νεωτέρων Γεωγρ. ὑπέλαβον ταύτην ἀντί τῆς νῦν Ἰάβας· κατά Nitech. ἡ νῦν Σουμάτρα λεγομένη, καί κατά Mennert. ἡ νῆσος Βάγκα, κειμένη νοτειοανατολικῶς τῆς Σουμάτρας.

Ἰάβρουδα, ἡ. Πόλις τῆς κοίλης Συρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δέν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Πτολ. έ, 15. πιθαν. ἡ νῦν Ἐβρούδ.

Ἰαβώκ, ὁ. Ποταμός τῆς Παλαιστίνης, ὅς τις ῥέων πλησίον τῆς Φιλαδελφείας πόλεως, εἰσβάλλει εἰς τόν Ἰορδάνην, τανῦν Badi-Zέρκα. Εὐσέβ.

Ἰάδερα, ἡ. Πόλις τῆς Λιβουρνικῆς χώρας ἐν τῇ Δαλματίᾳ, τήν ὁποίαν ὁ Πλιν. καί Πτολ. ἀναφέρουσιν ὡς Ῥωμαϊκήν ἀποικίαν, ὑπό τό ὄνομα Ἰάδειρα κολωνία, Πτολ. β', 17. Πλιν. γ', 39. τανῦν Zara Vechia.

Ἰάδμων, ονος, ὁ. Σάμιος, υἱός τοῦ Ἡφαιστοπόλεως, παρά τῷ ὁποίῳ ἐχρημάτισεν δοῦλος ὁ μυθοποιός Αἴσωπος· Ἡροδ. 2, 134.

Ἰάζυγες, οἱ. (ᾱ) Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Σαρματίας ἐν Εὐρώπῃ καί Ἀσίᾳ. Στράβ. Ἀῤῥιαν. ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατῴκουν οὗτοι ἐξαιρ. τά περί τόν Δούναβιν μέρη ἐν τῇ νῦν Πολωνίᾳ καί Γαλιτζίᾳ καί ἐν μέρος αὐτῶν ἐκαλοῦντο Βασίλειοι· ἀρκτικῶς δέ τῆς Εὐρώπης καί Ἀσίας κατεῖχον οἱ Ἰάζυγες οὗτοι ἐν μέγα μέρος ἐπί πολύν χρόνον, οἱ δέ Ῥωμαῖοι μετεχειρίζοντο αὐτούς ὡς μισθωτούς εἰς διαφόρους ἐκστρατείας των· ὁ Πτολεμαῖος λέγει ὅτι κατῴκουν κατά πόλεις, ἐξ ὧν ἀπ·ριθμεῖ διαφόρους. Στράβ.

Ἰαῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων. Ὀμ. Ἰλ. Σ, 42.

Ἴακχος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, τό ὁποῖον συνήθως ἦχον ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ἀττικῇ τελουμένων Ἐλευσινίων μυστηρίων, ὅτε τό ἄγαλμα αὐτοῦ ἐφέρετο ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ εἰς τήν Ἐλευσῖνα, συνοδευόμενον ἀπό διαφόρων ᾀσμάτων Εὐρ. Κυκλ. 69. Ἡσύχ. — 2) Ἆσμα ᾀδόμενον πρός τιμήν τοῦ Βάκχου ἐν Ἀττικῇ. Ἡροδ. 8, 65. Ἡσύχ.

Ἰάλεμος, ὁ (∪–∪∪) Υἱός τοῦ Ἀπόλλωνος καί τῆς νύμφης Καλλιόπης, ἔφορος ἢ ἐφευρετής τῶν ἐλέγων καί πενθίμων ᾀσμάτων, Ἀθην. ιδ, 3. Ἡσύχ.

Ἰαλκός, ἡ = Ἰωλκός Θεοφ.

Ἰάλμενος, ὁ (ῑ). Υἱός τοῦ Ἄρεος καί τῆς Ἀστυόχης, ἀδελφός τοῦ Ἀσκαλάφου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, καί μετά ταῦτα ἐκστρατεύσας εἰς τήν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμών τῶν Ὀρχομενίων φέρων τριάκοντα πλοῖα. Ὀμ. Ἰλ. Β, 512. Ἀπολλδ. γ', 10, 8.

Ἰάλυσος, Ἰων. Ἰήλυσος, ὁ (∪–∪∪). Υἱός τοῦ Κερκάφου καί τῆς Κυδίππης, ἔγγονος τοῦ Ἡλίου καί ἀδελφός τοῦ Καμείρου καί Λίνδου, μετά τῶν ὁποίων διεμοίρασε τήν βασιλείαν τῆς νήσου Ῥόδου, ἔνθα ἔκτισε τήν περίφημον πόλιν Ἰαλυσόν. Πίνδ. Ὀλ. 7, 135. Διοδ. Σικ. έ, 57. Αἰλ.

Ἰαλυσός, Ἰων. Ἰηλυσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τό πάλαι ἐπί τῆς νήσου Ῥόδου, κτισθεῖσα ὑπό τοῦ Ἰαλύσου ἐγγόνου τοῦ Ἡλίου· τανῦν Ἰαλυσός. — Ἰηλυσός, Ὀμ. Ἰλ. Β, 656. Διον. Περ. 508. Θουκ. καί Ἰαλυσός, Στρβ Διοδρ. Ἰήλυσσος δέ, παρ' Ἡροδ. 1, 144. καί Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἰαλύσιοι, οἱ κατοικ. τῆς πόλεως Ἰαλυσοῦ. Στέφ. Βυζ.

Ἰάμβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανός καί τῆς Ἠχοῦς γεννηθεῖσα εἰς τήν Θρᾴκην, θεράπαινα τῆς Μετανείρας γυναικός τοῦ Ἱπποθόωντος, πρός τόν ὁποῖον ἦλθεν ἡ Δημήτηρ, ὅτε ποθοῦσα, ἐζήτει τήν κόρην της Περσεφόνην ἐπί τῆς γῆς, ἥτις διά τῶν ἀστεϊσμῶν τῆς Ἰάμβης ἐκινήθη εἰς γέλωτα. Ὀμ. Ὕμν Δημ. 195. Ἀπολλδ. ά, 5, 1.

Ἰάμβλιχος, ὁ. Φιλόσοφος τῆς Ἐκλεκτικῆς σχολῆς, γεννηθείς εἰς τήν Χαλκίδα πόλιν τῆς κοίλης Συρίας ἐκ μιᾶς ἐπισήμου οἰκίας καί ζήσας περί τήν τετάρτην μετά Χρ. Ἑκατονταετηρίδα, ἐπί τῆς βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου, μαθητής τοῦ Φιλοσόφου Πορφυρίου, φημιζόμενος πρό πάντων ὡς τερατοποιός· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν τινά, συντείνοντα πρός γνῶσιν τῆς τότε ἀνατολικῆς Φιλοσοφίας. Ἀσθολ.

Ἰαμενός, ὁ Εἷς τῶν Ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τροίας, Ὀμ. Ἰλ. Μ, 139.

Ἰαμίδαι, (ῑ) οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἰάμου ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημοι διά τήν μαντικήν αὐτῶν τέχνην Πίνδ. Ἡροδ 5, 44.

Ἰάμισσα, καί Ἰαμησσά, παρά Πτολ. β', 3. ἄλλως Τάμεσα, παρά Διων. Κάσ. μ', 3. Ὁ νῦν Τάμεσις, μέγας ποταμός τῆς νήσου Βρεττανίας. (Tomse.)

Ἰαμνεῖα, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἀρκτικῶς, πολυάνθρωπος τό πάλαι κατοικουμένη καί ὑπό πολλῶν Ἰουδαίων. Ἰώσπ. Πλιν.

Ἴαμος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἀπόλλωνος καί τῆς Εὐάδνης, ἀνατραφείς ὡς πλάττεται ὑπό δύω ὄφεων, καί λαβών παρά τοῦ Ἀπόλλωνος τήν δύναμιν τοῦ μαντεύειν καί γινώσκειν τά μέλλοντα ἐκ τῶν θυμάτων Πινδ. Ὀλ. 6, 120. Παυσ. στ', 2. ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ἡ γενεά τῶν Ἰαμιδῶν ἐν Ἤλιδι.

Ἰάνασσα, ἡ (∪∪–∪). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος, Ὀμ. Ἰλ. Σ, 47.

Ἰάνειρα, ἡ, (∪∪–∪). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Τηθύος, Ὀμ. Δημ. 421. Ἡσ. Θεογ. 356. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος. Ὀμ. Ἰλ. Σ, 47.

Ἰάνθη, ἡ (∪–∪) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 349. σύντροφος καί συμπαίκτωρ τῆς Περσεφόνης Ὀμ. Ὕμν. Δήμ. 421.

Ἰανός, ὁ. Ἀρχαία Θεότης τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, διά τῆς ὁποίας παριστάνετο αὐτή ἡ τοῦ Παντός Φύσις μέ ὅλας τάς ἐν αὐτῇ συμβαινούσας μετατροπάς καί ἀλλοιώσεις, ὅτι δέ καί ὡς σύμβολον τῆς οἰκουμενικῆς εἰρήνης παρά τοῖς Ῥωμαίοις εἰκονίζετο μέ δύω πρόσωπα, καθημένη ἐφ' ἑνός ἀκτινοβολοῦντος θρόνου, καί ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναόν ἐν Ῥώμῃ, τόν ὁποῖον ἤνοιγον μόνον ἐν καιρῷ πολέμου. Πλουτ. Νουμ. Ἀθην.

Ἰαξάρτης, ου, ὁ. Ἐπίσημος ποταμός τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς, τόν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνέχεον πολλάκις μέ τόν Τάναϊν, ὁ δέ Στοβ. ἡμαρτημ. ἐκλαμβάνει τόν τόν Ὦξον ἀντί τοῦ Ἰαξάρτου. Στράβ. ιά. τανῦν Σύρ-Δαρία. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. γ', 30.

Ἰάονες, ἀντί Ἴωνες, (∪–∪∪) Ἑνικ. Ἰάων, σπαν. ἀπαντμ. παρ' Ὁμήρ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς καί τῶν Μεγάρων, Ἰλ. Ν, 685. Στράβ. οἱ Πέρσαι δέ ἐκάλουν Ἴωνας ὅλους τούς Ἕλληνας. Αἰσχλ. Πέρσ. 176, 561. — Ἑνικ. Ἰάων παρά Θεοκρ. Εἰδ. ιστ'. 57.

Ἰαόνιος, ία, ιον, ποιητκ. ἀντί Ἰώνιος, οἱ Ἰόνιοι νόμοι. Αἰσχ. Ἱκετ. 72.

Ἰαπετιονίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἰαπετοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ἰαπετοῦ καταγομένη. Πίνδ. Ὀλ. 9, 81.

Ἰαπετιονίδης, ου, ὁ (–∪∪–∪∪) ἀντί Ἰαπετίδης Υἱός τοῦ Ἰαπετοῦ, ὁ Προμηθεύς. Ἡσ. Θεογ. 528.

Ἰαπετός, ὁ (–∪∪∪) Υἱός τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς καί εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λαβών εἰς γυναῖκα τήν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησε τόν Ἄτλαντα, Προμηθέα καί Ἐπιμηθέα. Ὀμ. Ἰλ. Θ, 479. Ἡσ. Θεογ. 507. κατ' ἄλλους δέ γυνή αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἀσία Ἀπολλδρ. — πληθ. οἱ Ἰαπετοί, ὡς τό Κρόνοι, ἀντί οἱ εἰς ἔσχατον καί ἀσθενές γῆρας φθάσαντες. Ἀριστφ. Νεφ. 994. Λουκ Διαλ. Θ, β'.

Ἰάποδες, οἱ, Japydae. Ἔθνος τῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦν καθ' ὅλον τό μῆκος τῶν Ἰουλιακῶν λεγομένων Ἄλπεων καί ἐν διῃρημένον εἰς πολλούς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἀππ. Στράβ.

Ἰάπυγες, οἱ. Ἰων. Ἰήπυγες, (∪–∪∪) Japyges. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Ἰαπυγίας ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. Στράβ. Ἰήπυγες, Ἡροδ. (Κατά Παστέβ. γενι. Ἰηπυγίων ἀντί Ἰηπύγων παρά Διον. Περ. 379.) — ὅθεν Ἰαπύγιος, ία, ιον. Ἰων. Ἰηπύγιος. Τῆς Ἰαπυγίας ἢ εἰς τήν Ἰαπυγίαν καί Ἰάπυγας ἀνήκων π. χ. ἡ Ἰαπυγία γαῖα, Διον. Περ. 481. = Ἰαπυγία. — ἡ Ἰαπυγία ἄκρα, Japygium Promontorium, Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καλαβρίᾳ χώρα, τανῦν Capo Riezuto, ὅπερ καί, ἡ Σαλεντίνη, ἐλέγετο. Θουκ. στ', 30. Στράβ.

Ἰαπυγία, ἡ. Ἰων. Ἰηπυγίη, Japygia. Ἐπαρχία τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, ἀποτελοῦσα ἐν μέρος τῆς νῦν Καλαβρίας· ἤδη Terra d'Otranto. Ἡροδ. 3, 138. Πολύβ.

Ἰᾶπυξ, υγος, ὁ, Ἰων. Ἰῆπυξ. Υἱός τοῦ Δαιδάλου, ὅστις ἐλθών εἰς τήν μεσημβρινήν Ἰταλίαν ἐκάλεσεν ἀπό τοῦ ὀνόματος του ἐν μέρος αὐτῆς Ἰαπυγίαν. Στραβ. — 2) Κάτοικος τῆς Ἰαπυγίας χώρας, ἴδε Ἰάπυγες.

Ἰάρβας, α, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, λογιζόμενος υἱὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος. Οὐίργ. Αἰν. IV, 198. οὗτος βιάσας τὴν Διδώ, ὡς λέγεται, διὰ νὰ λάβῃ αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας της. Ἰουστῖν.

Ἰαρδάνης, ου, ὁ, = Ἰάρδανος. Ποταμὸς τῆς Ἤλιδος. Στράβ.

Ἰάρδανος, ὁ (ϋ). Βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. Ἡροδ. 1, 7. Ἀπολλόδ. β΄, 6, 3. Παλαίφ. αἰτιᾶ Γενικ. ἐξ ἧς πιθανῶς, καὶ ὁ τύπ. Ἰαρδάνης, οὐ χρήσει.

Ἰάρδανος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Φειᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Η, 135. Γενικ. παρὰ δὲ Παυσ. ε΄, 5. εὕρηται εἰς Ὀνομαστ. ἔνθα ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ Ἀκίδα ῥέοντος διὰ τῆς Χάας εἴληπται. Στέφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Κύδωνες. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 292.

Ἰάς, άδος, ἡ (υυ). Ἐπίθετ. ἀντὶ Ἰωνικὴ· ἡ Ἰὰς πόλις. Ἡροδ. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰωνίας. Ἡροδ. 1, 92. — 3) ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος. Δουκ. καὶ ἐπιρρ. Ἰαστί, Πλάτ.

Ἰασίδης, ου, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ἰασίου, ὁ Ἀμφίων, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 282.

Ἴασιος, ου, ὁ (-υυυ). Βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίονος. Ὁμ. Ὀδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην, θυγατέρα τοῦ Μινύου ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα. Καλλιμ. Ὕμ. Ἀρτ. 215. Ἴασος, παρ' Ἀπολλόδ. γ΄, 9, 2. καὶ Ἰασίων. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ΄, 1. — 3) = Ἰασίων, παρ' Ἡσ. Θεογ. 970.

Ἰασίων, ωνος, ὁ (-υυυ). Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου, τὸν ὁποῖον ἀγαπήσασα ἡ Δήμητρα διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα ἐγέννησε τὸν Πλοῦτον καὶ Κόρυτον· κατ' Ὁμ. Ὀδ. Ε, 125 ἐκεραυνώθη αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολλόδ. γ΄, 12, 1. Διον. Ἁλικ. α΄, 61. Εἰκάζεται δὲ ὡς ἐκ τοῦ μύθου τούτου ὅτι ὁ Ἰασίων ἐδίδαξε πρῶτον τὴν γεωργίαν ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καὶ ἐκ ταύτης προέκυψεν ὡς νόμος ὁ πλοῦτος παρὰ τοῖς αὐτόθι ἐγχωρίοις. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 736. Ἰάσιος, παρ' Ἡσιοδ. — 2) = Ἴασος, ἀριθμ. 2. Αἰλ. (Ἴασος, Ἰάσιος καὶ Ἰασίων εἰσὶ κατὰ διαφορὰν τύποι.)

Ἰασονίδης, ου, Ἰησονίδης, (υ-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, ὁ Εὔνεος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 468.

Ἰασόνιος, ία, ιον (υ-υυυ). Τοῦ Ἰάσονος ἢ εἰς τὸν Ἰάσονα ἀνήκων. — ὅθεν, ἡ Ἰασονία ἀκτή. Ἀκρωτήριον τοῦ εὐξείνου Πόντου πλησίον τῆς Σινώπης εἰς τὸ ὁποῖον, λέγεται ὅτι ἔπραξεν ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ὅτε ἔπλεεν εἰς την Κολχίδα· τανῦν Ἰασον ἢ Κάπο Βόνα. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. στ΄, 2, 1. ἢ ἄκρα, παρὰ Στράβ. καὶ Ἀρριαν. — τὸ Ἰασόνιον ὄρος. Ὑψηλὴ καὶ ἐκτεταμένη συνέχεια ὀρέων ἐν Μηδίᾳ τῆς Ἀσίας φερομένη βορειοδυτικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν. Στράβ. Πτολ. στ΄, 2.

Ἴασος, ὁ (-υυ) = Ἰάσιος, ἀριθμ. 2. Ἀπολλόδ. γ΄, 9, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐάδνης καὶ ἀπόγονος τοῦ Φορωνέως, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀγήνορος. Ἀπολλόδ. β΄, 1, 2, ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη τὸ Ἄργος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἴασον. Ἔγγονος τοῦ Ἰάσου τούτου ὑπῆρξεν Ἄργος ὁ πανόπτης καὶ τούτου υἱὸς Ἴασος ὁ δεύτερος. Ἀπολλόδ. — 3) Υἱὸς τοῦ Πανόπτου Ἄργου καὶ τῆς Ἰσμήνης, ἔγγονος τοῦ προτέρου Ἰάσου καὶ πατὴρ τῆς Ἰοῦς. Ἀπολλόδ. β΄ 1, 3. — 4) Ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Σφήλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 332.

Ἴασος, ὁ, ἡ, ον (-υυ). Ἐπίθ. τοῦ Ἰάσου ἢ εἰς τὸν Ἴασον ἀνήκων· τὸ Ἴασον Ἄργος, ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις τοῦ Ἄργους, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι βασιλεύσαντος Ἰάσου τοῦ πρώτου. Ὁμ. Ὀδ. Σ 245.

Ἰασσός, ἡ, καὶ Ἴασος Θουκ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἰασικοῦ κόλπου μὲ λιμένα, τανῦν Ἀσὰμ-Καλεσί. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Ἰασσεύς, έως, ὁ κάτοικ — Ἰασικός, ή, όν, τῆς Ἰασσοῦ, ὁ Ἰασικὸς κόλπος. Κόλπος θαλάσσης περὶ τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Θουκ. η΄, 28. τανῦν Κόλπος τοῦ Ἀσὰμ-Καλεσί. (Ἰασσός, Πολυβ. ις΄, 2. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Ἀππιαν. Ἴασος, Θουκ. η΄. 28. Ἀθην.)

Ἰάσται, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας, κατὰ Πτολ. κατοικοῦντες ἀρκτικῶς ἄνωθεν τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ἰασώ, οῦς, ἡ (ἰάομαι) [υ--] Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Ὑγιείας, θεὰ τῆς ἰάσεως τῶν ἀσθενούντων Ἀριστοφ. Πλουτ. 701.

Ἰάσων, ονος, ὁ, Ἰωνικ. Ἰήσων, κλητ. Ἰᾶσον. Υἱὸς τοῦ Αἴσονος ἐξ Ἰωλκοῦ πόλεως τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Πολυμήδης. Ἀπολλόδ. α΄, 9, 16. ἢ Ἀλκιμήδης, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 233. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, τὴν ὁποίαν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ θείου αὐτοῦ καὶ βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ Πελίου ἠναγκάσθη νὰ ἐπιχειρισθῇ, λαβὼν συναγωνιστὰς τῆς ἐπικινδύνου ἐπιχειρήσεώς του τοὺς ἀρίστους ἥρωας τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ· ἡ ἁρπαγὴ τοῦ ἐν Κόλχοις φυλαττομένου χρυσοῦ δέρατος ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἔγινεν ἡ περίδοξος καὶ τοσοῦτον διαφημισθεῖσα Ἀργοναυτικὴ ἐκείνη ἐκστρατεία, ἴδε Ἀργοναῦται. Διὰ συνεργείας τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Κόλχων ἠδυνήθη ὁ Ἰάσων νὰ ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο δέρας καὶ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν Ἰωλκὸν πρὸς τὸν θεῖόν του Πελίαν, λαβὼν μετ' αὐτοῦ ὡς γυναῖκα καὶ τὴν Μήδειαν, τὴν ὁποίαν ἐγκαταλιπὼν μετὰ ταῦτα, ἐνυμφεύθη τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ ἐν Κορίνθῳ βασιλέως Κρέοντος, ἀφ' οὗ πρότερον ἐκδιώχθη κατὰ τοῦ θείου του φονεύσας αὐτὸν διὰ τῆς πανούργου συνεργείας τῆς Μηδείας Ἀπολλόδ. α΄. 9, 23. Ἐκ τῆς Μηδείας ὁ Ἰάσων ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Τίσανδρον καὶ τὴν Ἀλκιμένην, τοὺς ὁποίους ἡ ζηλότυπος καὶ καταφρονηθεῖσα Μήδεια ἔσφαξεν ἀνηλεῶς, ἐκδικουμένη οὕτω κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ Ἰάσονος. Διοδ. Σικ. δ΄, 54. τελευταῖον δὲ ἐκινήσατο εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἰάσονα διὰ τῶν ἐπιβουλῶν της, τὸν ἠνάγκασε νὰ γίνῃ αὐτόχειρ. Διοδ. Σικ. τῆς ἐκστρατείας ταύτης τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα τὴν διήγησιν περιγράφει ὁ Ἀπολλώνιος Ῥόδιος εἰς ἓν ἐπικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον Ἀργοναυτικά. — 2) Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ σύνεσιν, πολιτικὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἀγάπην καὶ πρᾳότητα· σύγχρονος τοῦ Ἐπαμεινώνδα, καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐβοήθει τοὺς Θηβαίους εἰς τὰς κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων μάχας, τελευταῖον δὲ συνέλαβε τὸν μέγαν σκοπὸν του νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ μέγα βασίλειον τῶν Περσῶν, ἀλλὰ μία γενομένη κατ' αὐτοῦ συνωμοσία ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Πολυδώρου καὶ Πολύφρονος, τοῦ ἀφήρεσε τὴν ζωὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων καὶ ἐνδόξων αὐτοῦ ἐπιχειρημάτων. Ξενοφ. Ἑλ. στ΄, 1. — 3) Ἕλλην Γραμματικὸς ἐξ Ἄργους, νεώτερος τοῦ Πλουτάρχου· κατὰ Σουΐδ. συνέγραψε, περὶ Ἑλλάδος βιβλία τέσσαρα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. VI. σελ. 370.

Ἰατροκλῆς, έους, ὁ (κλέος). Ἀθηναῖος, ἐπαιδὸς καὶ αὐτὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δήμοσθ.

Ἰάχη, ἡ (υυ-). Νύμφη τις σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 419.

Ἰαωλκός, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ Ἰωλκός, (υυ-υ) Ὁμ. Ἰλ. Β. 712. Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1091.

Ἰάων, ονος, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἴων. (-υ--) ἴδε Ἴωνες. — 2) Ποταμὸς τῆς Πισάτιδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν. Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δι. 21. Διον. Περ. 415.

Ἰβάνωλλις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἡρακλείδου ἐκ Μυλάσων πόλεως τῆς Καρίας Ἡροδ. 5, 121.

Ἴβηρ, ηρος, ὁ (ι) Ὁ κάτοικος τῆς Ἰβηρίας, ἴδε Ἴβηρες. — 2) Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἱσπανίας πηγάζων ἐκ τῆς Κανταβρικῆς χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς την Μεσόγειον θάλασσαν, τανῦν Ἔβρος (Ebro) Πολύβ. β΄, 13. Στράβ. οὐχὶ δὲ Ἴβηρος.

Ἴβηρες, οἱ. Iberi. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ἐπίσημον τῆς Ἱσπανίας, καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Γαλλίᾳ Κελτῶν καὶ κατοικοῦντες ἐνταῦθεν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· εἶχον οὗτοι ἀνέκαθεν μεγάλας καὶ ὀχυρὰς πόλεις, καὶ διῆγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικὸν καὶ λῃστρικόν, ὄντες διῃρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἡροδ. 7, 165. Θουκ. Ἀπκ. Ἰνκ. 72 — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰβηρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ. — ὅθεν, Ἰβηρικός, ή, όν, τῶν Ἰβήρων. Πολύβ. ἡ Ἰβηρικὴ = Ἰβηρία ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Στράβ. Ἰβηριάς, άδος καὶ Ἰβηρίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῆς Ἰβηρίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Ἰβηρίαν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Ἰβηρία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡ Ἱσπανία ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ Ἴβηρος ποταμοῦ. Ἡροδ. 1, 163 Θουκ. ἐξελάμβανον δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Ἱσπανίας τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο παραθαλασσίως ἀπὸ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἕως τῶν Πυρηναίων ὀρέων· τὸ δὲ ἐπέκεινα τῶν Ἡρακλείων στηλῶν λοιπὸν μέρος τῆς Ἱσπανίας ἐκάλουν Ταρτησσόν· παρβλ. Mannert. Γεωγρ. I, σελ. 218. — 2) Ἐπαρχία τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κολχίδος μεγάλης Ἀρμενίας, Ἀλβανίας καὶ Σαρματίας καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Καυκάσου καὶ Ταύρου ὄρους, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ἐκτείνοντο εὐρύχωρα καὶ καρποφόρα πεδία διαρρεόμενα ἀπὸ ἓν πλῆθος ποταμῶν· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες Ἴβηρες ἔζων τὸν αὐτὸν βίον μὲ τοὺς Ἀρμενίους καὶ Μήδους· τανῦν Γεωργία ἢ Ἀτσχία-Βάσχ. Στράβ.

Ἴβυκος, ὁ (-υυ) Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Σάμον ἐπὶ τῆς τυραννίας τοῦ Πολυκράτους, ἔζησεν αὐτόθι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς του· λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν εἰς μίαν του ἀποδημίαν καὶ μέλλων νὰ θανατωθῇ ἀπανθρώπως ὑπ' αὐτῶν, ἰδὼν κατὰ τύχην γεράνους πετῶντας τοὺς ὁποίους ἐπεκαλέσθη νὰ ἐκδικηθῶσι κατὰ τὸν θάνατόν του, τὸ ὁποῖον καὶ συνέβη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου ἐλθόντες οἱ φονεῖς αὐτοῦ εἰς μίαν ὁμήγυριν καὶ ἰδόντες μακρόθεν τινὰς γεράνους ἐγέλασαν, εἰπόντες ἰδοὺ οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ Ἰβύκου! ληφθέντες δὲ καὶ βασανισθέντες ὡμολόγησαν τὴν κακουργίαν των· κατὰ Σουΐδ. ἔγραψεν ὁ Ἴβυκος αὐτὸς Λυρικὰ ποιήματα εἰς Δωρικὴν Διάλεκτον βιβλία τέσσαρα, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 167. Πλάτ. ὅθεν, Ἰβύκειος, α, ον, τοῦ Ἰβύκου, ὁ Ἰβύκειος ἵππος, Πλάτ. Παρμ. σελ. 137. παροιμ. ἐπὶ τινος γεγηρακότος ἵππου λεγομένη, μὲ τὸν ὁποῖον παραβάλλει ἑαυτὸν ὁ Ἴβυκος εἰς τὰ ποιήματά του.

Ἴγγαυνοι, οἱ. Ingauni Ligures. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Λιγυρίας, ἐν τῇ νῦν Γένουᾳ. Στράβ.

Ἴδα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Ἴδη, ὅπερ ὅρα.

Ἰδαία, ἡ (Ἰδαῖος) ἐπιθ. τῆς Κυβέλης, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης· ὅτε δὲ, ἡ Ἰδαία μήτηρ. Εὐριπ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Θυγάτηρ τοῦ Δαρδάνου καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Φινέως, διὰ παρακινήσεως τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τοὺς δύο αὐτοῦ παῖδας ἐκ τῆς πρώτης γυναικός του Κλεοπάτρας. Ἀπολλόδ. γ', 15, 3. — 3) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. Ἀπολλόδ. γ', 12, 1.

Ἰδαῖος, αία, αῖον, (⏑) Τῆς Ἴδης ἢ εἰς τὴν Ἴδην ἀνήκων· ὁ ἐν τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ ὤν, ὡς, Ἰδαῖος, ἐπιθ. τοῦ Διός, Ὁμ. Ἰλ. Π, 605. ἐπιθ. τοῦ Πάριδος. Εὐρ. Ὀρέστ. 1350. ἡ Ἰδαία χθών, ἀντὶ ἡ Τροία. Σοφ. Αἰ. 1350. τὰ Ἰδαῖα ὄρεα, τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐπὶ τῆς Τρωικῆς χώρας. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 410. Ἀρρίαν. — 2) Ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ· οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, ἴδε Δάκτυλοι.

Ἰδαῖος, ὁ (⏑). Περίφημος κήρυξ τῶν Τρώων, ὅστις διὰ τὸ γῆρας καὶ τὸν σεβάσμιον αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πριάμου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, πεμφθεὶς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ προβάλῃ ἀνακωχὴν ὅπλων. Ὁμ. Ἰλ. Η, 276. 381. Ω, 324. — 2) Υἱὸς τοῦ Δάρητος ἱερέως τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τροίᾳ, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 11. — 3) Υἱὸς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ἑλένης καταπλακωθεὶς ἀπὸ τὴν στέγην ἑνὸς οἰκήματος. Δικτ. — 4) Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Τρωάδι ὄρος Ἴδη. Διον. Ἀλικ. ά, 61.

Ἴδακος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Θουκ. ή, 104.

Ἰδαλία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κύπρῳ Ἰδαλίου ὄρους ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ ἄλσος αὐτῆς. Στέφ. Βυζ. Στράβ. ιδ'. Βι. ά, 36

Ἰδάλιον, τὸ (‒⏑⏑⏑). Ὄρος τῆς νήσου Κύπρου, περίφημον τὸ πάλαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἰδαλίας Ἀφροδίτης καὶ ἓν ἱερὸν ἄλσος αὐτῆς. Θεόκρ. Εἰδ. ιέ, 100. Στράβ. ὅθεν, Ἰδαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἰδαλίου ὄρους, καί, Ἰδάλιος, ία, ιον. τοῦ Ἰδαλίου ἢ εἰς τὸ Ἰδάλιον ὄρος ἀνήκων.

Ἰδάνθυρσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σαυλίου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδ.

Ἰδριεύς, έως, ὁ. Τύραννος τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Εἰρ.

Ἴδας, α, ὁ, Ἰωνικ. Ἴδης, εω, (‒‒) Υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως ἐκ Μεσσήνης, ἁρπάσας τὴν ὡραίαν θυγατέρα τοῦ Εὐήνου Μάρπησσαν, ἦλθεν εἰς μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διεχώρισε διὰ τοῦ κεραυνοῦ ἀφήσας τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν νέαν κόρην, ἥτις ἐπροτίμησεν ὡς ἄνδρα αὐτῆς τὸν Ἴδαν, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Κλεοπάτραν γυναῖκα τοῦ Μελεάγρου. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 554. Ἀπολλόδ. ά, 7, 9. εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ ὁ Ἴδας οὗτος, ὕστερον δὲ συνεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολλόδ. ά, 8, 2. κατ' Ἀπολλόδ. γ', 11, 2. ἐλθὼν ὁ Ἴδας εἰς σφοδρὰν ἔριδα μετὰ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους καὶ φονεύσας αὐτούς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός· παρβλ. Θεόκρ. 22. Πίνδ. Νεμ. 10, 112. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ μνηστὴρ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδίκης. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. (Ἴδας, α, Πίνδ. Ἀπολλόδ. ά, 8, 2. Πλουτ. Ἴδης, εω, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 558.)

Ἴδη, ἡ, Δωρ. Ἴδα (⏑) Θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως, ἥτις μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀνέθρεψε τὸν Δία. Ἀπολλόδ. ά, 1, 3. Παυσ. ή. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κορύβαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Λύκαστος ἐγέννησε τὸν δεύτερον Μίνωα. Διοδ. Σικ. δ', 63

Ἴδη, ἡ (⏑). Ὄρος ὑψηλὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου Κρήτης, φερόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, σχηματίζον δύω ὑψηλὰς καὶ ἀποτόμους κορυφὰς αἵτινες ἀεὶ σχεδὸν εἶναι σκεπασμέναι ὑπὸ χιόνων· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἤρχισε πρῶτον ἡ ἐργασία τοῦ σιδήρου· τανῦν δὲ καλεῖται Ψηλορείτης. Στράβ. ί. Διοδ. Σικ. ε'. Διον. Περ. 502. — 2) Περίφημον καὶ μέγα ὄρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Μυσίας καὶ τῆς Τρωικῆς χώρας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Τροία· ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφὴ αὐτοῦ ἐλέγετο Γάργαρος· ἐπὶ τῆς Ἴδης εὑρίσκετο καὶ εἷς ἀρχαῖος ναὸς τῆς Κυβέλης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη ὠνομάζετο Ἰδαία μήτηρ. τανῦν Ἴδα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 821. Ἡρόδ. Θουκ. Ἴδα παρὰ Θεόκρ. καὶ Ἐπιγρ. Ἴδηθεν, ἐκ τῆς Ἴδης. Ὁμ. Ἰλ. Γ. 276.

Ἴδης, ἐπικ. ἀντὶ Ἴδας.

Ἰδμούς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, διότι ἠθέλησε ν' ἀφαιρέσῃ τὸ δέρμα τοῦ θηρευθέντος τούτου θηρίου ἀπὸ τὴν Ἀταλάντην εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐπρόσφερεν ὁ Μελέαγρος. Ὑγῖν. μυθ. 173.

Ἴδμων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης ἢ Ἀστερίας, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις συστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ ἀποβὰς εἰς τὴν Μυσίαν, ἐθανατώθη ἀπὸ ἕνα ἄγριον χοῖρον. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 139. Ὀρφ. Ἀργ. 185. Ἀπολλόδ. ά. 9. 23. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἰδομένη, ἡ, = Εἰδομένη. — 2) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας Ἠμαθίας. Στέφ. Βυζ. — 3) καὶ Ἰδομέναι. Οὕτως ἐκαλοῦνται δύω ὑψηλοὶ λόφοι ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας. Θουκ. γ', 112, 113.

Ἰδομενεύς, έως, ὁ, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ῆος καὶ ἔος. Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, περιβόητος διὰ τὸ κάλλος τοῦ σώματός του καὶ διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναιότητά του. Εἷς καὶ αὐτὸς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης συνεστράτευσεν ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φέρων μετ' αὐτοῦ 80 πλοῖα, ὅπου ἐφόνευσεν εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 645. Δ, 253. Ε, 43. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Κρήτην, ἐθυσίασε τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱὸν εἰς τὸν Ποσειδῶνα κατά τινα εὐχὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ὑπὲρ τῆς αἰσίου ἐπιστροφῆς του· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ μείνῃ ἐκ τῆς Κρήτης, ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Σαλεντῖνον ἀκρωτήριον, ὅπου ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν καὶ εἰσήγαγε τοὺς σοφοὺς νόμους τοῦ Μίνωος· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐτιμήθη ὡς ἥρως μὲ θείας τιμάς. Στράβ. ς'. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Ἰδουβέδα, ας, ἡ, = Εἰδουβέδα, ὅπερ ὅρα.

Ἰδουβέδα, ας, ἡ· Idubida. Ἓν τῶν μεγαλητέρων ὀρέων τῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ἀρχόμενον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ καὶ φερόμενον σχεδὸν παραλλήλως μὲ τὰ Πυρηναῖα ὄρη, καταντᾷ ἕως τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Μεσογείου θαλάσσης· τανῦν Sierra d'Occa Στράβ. Πτολ.

Ἰδουμαία, ἡ. Μεσημβρινὴ χώρα τῆς Ἰουδαίας, συνορεύουσα μὲ τὴν πετραίαν Ἀραβίαν καὶ μὲ τὰ μέρη τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης· — ὅθεν, Ἰδουμαῖοι, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἰδουμανία ἡ· καὶ Εἰδουμανία, Πτολ. β', 3. Ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας ῥέων ἀνατολικῶς· ὅτε δὲ καὶ Sidamanis τανῦν Blackwater.

Ἰδριάς, άδος, ἡ, χώρη. Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας καὶ διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Μαρσύα ποταμοῦ. Ἡρόδ. 5, 118. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἰδριάδος χώρας, πρότερον Χρυσαορὶς καλουμένη. Στέφ. Βυζ.

Ἰδριεύς, έως, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Ἰδυῖα, ἡ (⏑‒⏑). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 352. καὶ 959. γυνὴ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κόλχων. Ἀπολλόδ. ά, 9, 23.

Ἰέγαι, ἴδε Ἴεται.

Ἱερά, ἡ, Hiera (⏑). Μία τῶν τριῶν Αἰγουσῶν νήσων ἀπέναντι τῆς Σικελίας, τανῦν Maritimo καλουμένη. Πολύβ. ὅτε δὲ καί, Ἱερὰ νῆσος. — 2) μία τῶν Λιπαρῶν ἢ τοῦ Αἰόλου νήσων, Θουκ. γ'. 88. ἥτις καὶ Θέρμισσα ἐκαλεῖτο. Στράβ. τανῦν Volcania.

Ἱεραὶ ὁδαί, ἴδε Ἐξάμπαιος.

Ἱεραμένης, ους, ὁ. Πέρσης τις, πιθαν. πατὴρ τοῦ Μιτραίου καὶ γαμβρὸς τοῦ Ξέρξου. Θουκ. Ξενοφ.

Ἱερὰ νῆσος, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων πλησίον τῆς Κρήτης. Στέφ. Βυζ.

Ἱέραξ, ακος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. — 2) Πρέσβυς ἐξ Ἀμφιπόλεως. Δημοσθ.

Ἱεράκων πόλις, εως, ἡ (⏑). Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη δυτικῶς ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Στράβ.

Ἱεράπολις, εως, ἡ (⏑) [Ἱερὰ πόλις, Στέφ. Βυζ] Hierapolis. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι ἐν τῇ Φρυγίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Λαοδικείας, ἔχουσα πολλὰς θερμὰς πηγὰς ὑδάτων καὶ ἓν σπήλαιον, Πλουτώνιον καλούμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνεδίδετο ἀκαταπαύστως μέλας ἀτμός. Εἰς ταύτην ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἡ λατρεία τῆς θεᾶς Κυβέλης. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς Κυρρηστικῆς χώρας, κειμένη δυτικῶς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, μ' ἕνα περίφημον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀστάρτης περιέχοντα πολλοὺς θησαυρούς, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Βαμβύκη, ἤ· Στράβ. ιδ'. Ἀππιαν. Λουκ. — ὅθεν Ἱεραπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. καί, Ἱεραπολιτικός, ή, όν, τῆς Ἱεραπόλεως ἢ εἰς τὴν Ἱεράπολιν ἀνήκων.

Ἱεράπυτνα, ἡ, καὶ Ἱεράπυδνα, τά, Δί. Κασσ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ὕστερον δὲ κατεστάθη τόπος διατριβῆς τῶν Κιλίκων λῃστῶν, διὸ καὶ κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μετέλλου· τανῦν χωρίον Ἱερὰ πέτρα, ἢ κατὰ Mannert. = Ἴτανος, ὅπερ ὅρα. ὅθεν Ἱεραπύτνιοι, οἱ κάτοικ.

Ἱέρασος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαίας Σαρματίας ἢ τῆς Δακίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· τανῦν Προῦτος. Πτολ. γ', 8.

Ἱερεῖς, ἢ Ἱρῆς, οἱ. Ἔθνος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ὁ Θουκυδίδης θέτει μεταξὺ τῶν Παραλίων καὶ Τραχινίων, Θουκ. γ', 92. ἄλλως δὲ οὐδαμοῦ ἀπαντώμενον. παραβλ. μὲ τὸ τοῦ Καλλιμ. Δηλ. 287. Ἱερὸν ἄστυ.

Ἱεριχώ, ἡ, καὶ Ἱεριχοῦς. ἡ, καὶ Ἱερικοῦς, Πτολ. ε', 16. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ἰουδαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, ἀπέχουσα τέσσαρα γεωγρ. μίλ. τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰώσηπ. καλεῖ θεῖον χωρίον· ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ τῆς πλέον εὐφόρου καὶ τερπνῆς θέσεως ὅλης τῆς Παλαιστίνης, οὖσα εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν χώραν ταύτην. Στράβ. 15. Πλιν. 5, 15. περίφημος

δὲ ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν τῶν ἱερέων καὶ προφητῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Λαοῦ.

Ἱέρνη, ἡ, καὶ Ἰουερνία, Hibernia. Ἡ μεγάλη νῆσος Ἰρλανδία κειμένη δυτικῶς τῆς Βρεττανίας, αὕτη ὑπῆρχε σχεδὸν ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους· οἱ τινες ποτὲ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν καταστήσωσιν· ὁ Στράβ. βιβλ. δ, λέγει περὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς μόνον, ὅτι ἦσαν πολλοὶ ἀγριώτεροι τῶν Βρεττανῶν, ἀνθρωποφάγοι τε ὄντες καὶ πολυφάγοι, τούς τε πατέρας τελευτήσαντας κατεσθίειν ἐν καλῷ τιθέμενοι, καὶ φανερῶς μίσγεσθαι ταῖς τε ἄλλαις γυναιξὶ καὶ μητράσι καὶ ἀδελφαῖς· κατὰ Πτολ. β, 2. κατῴκουν ἐν αὐτῇ οἱ ἑξῆς λαοί, Δαρινοί, Οὐολούντιοι, Ἐβλάνοι, Καῦκοι, Μανάπιοι, Κοριόνδοι, Βρίγαντες, καὶ Οὔσδιαι, περὶ τὴν Ἀνατολικὴν παραλίαν. Περὶ δὲ τὴν δυτικὴν παραλίαν κατῴκουν· οἱ Ἰουέρνοι, Οὐελλάβοροι, Γαγγανοί, Αὔτεροι, Μαγνᾶτοι, καὶ Ἐρδῖνοι, καὶ περὶ τὴν ἀρκτικὴν παραλίαν, οἱ Οὐεννίκνιοι καὶ Ῥοβόγδιοι· ὁ αὐτὸς Γεωγράφος αὐτόθι ἀναφέρει καὶ διαφόρους πόλεις τῶν λαῶν τούτων τῆς νήσου Ἱέρνης.

Ἱερνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἰρλανδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν Schannon. Πτολ. β, 10.

Ἱεροκαισάρεια, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε καὶ ἡ λατρεία τοῦ Πυρός. Παυσ.

Ἱεροκλῆς, έους, ὁ. Μάντις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1046. — 2) Διδάσκαλος τῆς Ἐκλεκτικῆς Φιλοσοφίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ζήσας περὶ τὴν πέμπτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται, περὶ Προνοίας καὶ Εἱμαρμένης, ὑπόμνημα εἰς τὰ χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου καὶ Ἀστεῖα. — 3) Ἱεροκλῆς ὁ Γραμματικός, σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, συνέγραψε Περιγραφὴν τῶν 64 ἐπαρχιῶν τοῦ Ἀνατολικορωμαϊκοῦ βασιλείου ὑπὸ τὸ ὄνομα Συνέκδημος.

Ἱερομνήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σιμόεντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσσαράκου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κάπυν. Ἀπολλόδ. γ, 12. 2.

Ἱερόν, τό. Τόπος ὑψηλὸς καὶ λοφώδης ἐν Βιθυνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κείμενος πλησίον τοῦ στομίου τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἷς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Οὐρίου Διός, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἤγειραν ἐνταῦθα οἱ Ἀργοναῦται· Δημ. Λεπτ. σελ. 468. τὸ ἐπὶ στόματι Ἱρόν. Ἡρόδ. 4, 87. Πολύβ. δ, 39. (τινὲς ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ Ἱεροῦ ὄρους πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος.)

Ἱερὸν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν Παραλίων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, περίφημον διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1015. διάφορον ἀπὸ τὸ τοῦ Ξενοφ. Ἱεροῦ ὄρους ἢ ἄλλως Θήχης λεγομένου. — 2) Ὄρος τῆς Θρᾴκης κείμενον ἐπὶ τῆς αὐτόθι Χερσονήσου πλησίον τῆς Γάνου πόλεως, μ' ἓν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ, 1, 14. Δημ. κατὰ Φιλιππ. γ, σελ. 114.

Ἱεροσόλυμα, τά· Jerusalem. Πρωτεύουσα πόλις τοῦ βασιλείου τῆς Ἰουδαίας ἐν Παλαιστίνῃ, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ Αἰλία Καπιτωλίνα ἐπικληθεῖσα, μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἀσίας, καθέδρα τῶν ἀρχαίων Βασιλέων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Σολομῶντος, καὶ ὑπῆρχε τὸ κέντρον τῆς τῶν ἀρχαίων Ἰουδαίων λατρείας, περιέχουσα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἑκαταίου ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου 120,000 κατοίκους· πολιορκηθεῖσα δὲ πολλάκις καὶ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας, Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ἐκυριεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τίτου Οὐεσπασιανοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων τὸ 70 ἔτος ἀπὸ Χρ. ὅστις κατέσκαψεν αὐτὴν ἐκ θεμελίων· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀνήγειρεν αὐτὴν πάλιν ὁ Αὐτοκράτωρ Αἴλιος Ἀδριανός· — τανῦν Ἱερουσαλήμ, Ἀραβιστὶ Ἐλ-Κοδς, κατοικουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Ἀράβων καὶ Ὀθωμανῶν· Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἱεροσολυμίτης, ου, ὁ, κάτοικ. τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἱεροφῶν, ῶντος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ.

Ἱέρων, ωνος, ὁ (υυ–). Υἱὸς τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὸ 477–467 ἔτος πρὸ Χρ. εἷς τῶν ἀγαθῶν καὶ σοφῶν ἡγεμόνων τῆς ἀρχαιότητος, φίλος τῆς μαθήσεως καὶ τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, πρὸ πάντων τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου καὶ Πινδάρου· πρὸς τοῦτον λέγεται ὅτι ἦλθε καὶ ὁ Αἰσχύλος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἐπέρασε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου. Πινδ. Ἡρόδ. — 2) Ἱέρων ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἱεροκλέους ἡγεμὼν τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀπόγονος τοῦ Γέλωνος· φημισθεὶς διὰ τὴν πολεμικὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν του, πολεμήσας ὑπὸ τὸν Πύρρον ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων, εἶτα δὲ γενόμενος φίλος τῶν Ῥωμαίων, ἐβοήθησεν αὐτοὺς μὲ τὸν στόλον του εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον καὶ μὲ ἄλλα πολεμικὰ ἐφόδια. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Ἱέρωνος τούτου ἔζη καὶ ὁ περίφημος μαθηματικὸς Ἀρχιμήδης εἰς τὰς Συρακούσας, διὰ συνεργείας καὶ ὁδηγίας τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ὁ Ἱέρων διαφόρους μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ δημοσίους οἰκοδομὰς εἰς τὴν πόλιν ταύτην· βασιλεύσας δὲ 54 χρόνους, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 90 χρόνων, ἀφήσας μέγα πένθος εἰς τὸν λαόν του. Πολύβ. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. — 4) Κῆρυξ τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 752.

Ἱερώνυμος, ὁ. Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῆς νήσου Ἄνδρου. Ἡρόδ. 9, 33. — 2) Υἱὸς τοῦ Ξενοφάντους, ἄμορφος καὶ ἄφυης τραγῳδοποιὸς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰς παλαιστικὰς αὐτοῦ καὶ ἀγερώχους ἐκφράσεις. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 388. Νεφ. 348. — 3) Ἀρκάς τις, πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 4) Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος, περίφημος φιλόσοφος τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγράψας διαφόρους φιλοσοφικὰς πραγματείας, ἀναφερομένας παρ' Ἀθηναίῳ, Διογένει Λαερτίῳ καὶ Πλουτάρχῳ· πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τό, περὶ Ποιητῶν, μέγα αὐτοῦ σύγγραμμα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. III, σελ. 498. — 5) Περίφημος στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Καρδίας πόλεως τῆς Θρᾴκης. Παυσ. Λουκ. Μακροβ. 22.

Ἰέται, αἱ· Jetae. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν Jato. Θουκ. ζ, 2.

Ἰηλυσός, Ἰων. ἀντὶ Ἰαλυσός, ὅπερ ὅρα.

Ἰήνυσος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Συρίᾳ κειμένη παραλίως μεταξὺ τῆς πόλεως Γάζης καὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, οὖσα ὡς μεθόριον τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας, ὀχυρῶς ᾠκοδομημένη· τανῦν κατὰ Λαρχῆρον, Καν Ἰουνές, κατ' ἄλλους δέ, Ῥαφία. Ἡρόδ. 3, 5.

Ἰηόνιος, ίη, ιον, = Ἰαόνιος, καὶ Ἰώνιος, Ἀνθολ.

Ἰήπυγες, Ἰηπυγία καὶ Ἰῆπυξ, Ἰων. ἀντί, Ἰάπυγες, Ἰαπυγία καὶ Ἰάπυξ, ὅπερ ὅρα.

Ἰησόνιος, ίη, ιον, Ἰων. ἀντὶ Ἰασόνιος, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 983.

Ἰήσων, ονος, Ἰων. ἀντί, Ἰάσων, ὅπερ ὅρα.

Ἰηταγόρης, ου, ὁ. Μιλήσιός τις, βοηθήσας τὸν Ἀρισταγόραν, ὅτε οὗτος ἐπανέστησε τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου. Ἡρόδ. 5, 37.

Ἰθαιμένης, εος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Π, 586.

Ἰθαμάτρης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 67.

Ἰθάκη, ἡ (υυ–). Μία τῶν νήσων τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης κειμένη μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ ἔχουσα 88 σταδίων περίμετρον. Πατρὶς τοῦ περιφήμου Ἥρωος Ὀδυσσέως, ὅστις ἐβασίλευεν εἰς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· ἐπὶ ταύτης ἀναφέρει ὁ Ὅμ. ὡς ὄρος τὸ Νήριτον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις τῆς νήσου ταύτης καὶ καθέδρα τοῦ Ὀδυσσέως· Ὁμ. Ἰλ. Β, 632. Ὀδ. Γ, 81. Δ, 605. τανῦν Θιάκι, μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν πόλιν Βαθύ. — 2) Πόλις τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν Βαθύ· Ὁμ. — ὅθεν Ἰθακήσιος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰθάκης. Ὁμ.

Ἴθακος, ὁ (υυυ). Ἀρχαῖος Ἥρως ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ νῆσος Ἰθάκη· τούτου ἀδελφοὶ ἦσαν ὁ Νήριτος καὶ Πολύκτωρ. Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 201. οἵτινες καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι κατῴκησαν ἀνέκαθεν τὴν νῆσον, φέροντες ἀποικίας ἐξ ἀλλοδαπῆς γῆς. — 2) ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ἰθάκης, Εὐριπ. Κύκλ. 103.

Ἰθωμάτας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἰθωμήτης. Ἐπιθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ, ἔνθα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὰ λεγόμενα Ἰθωμαῖα. Παυσ. Μεσσ. 33. Ἰθωμήτας, α, παρὰ Θουκ. α, 103.

Ἰθώμη, ἡ (ῑ). Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κείμενον μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Μητροπόλεως. Ὁμ. Ἰλ. Β, 729. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπί τινος αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι ἀνετράφη πρῶτον ὁ Ζεύς· εἰς ταύτην κατέφυγον οἱ ἀποστατήσαντες κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν Εἵλωτες ἐπὶ τοῦ τρίτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ἀφ' ὅπου ἀντεπαρετάχθησαν δέκα περίπου χρόνους· ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου εὑρίσκετο καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἰθωμήτου Διός. Ἡρόδ. 9, 34. Θουκ. τανῦν, ὄρος Βουλκάνου· — ὅθεν, Ἰθωμήτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰθώμης, καὶ Ἰθωμαῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τὴν Ἰθώμην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἰθώμης ὤν. Στράβ.

Ἰθωμία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἰθώμῃ τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Στράβ. 9.

Ἰθωρία, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκαρνανίας, τανῦν Ἀγγελόκαστρον. Πολύβ.

Ἰκάρειος, εία, ειον. = Ἰκάριος. Λουκ.

Ἰκαρία, ἡ (–υυ–). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου, πρότερον Δολίχη λεγομένη· ἀνῆκε δὲ τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμίους, καὶ ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ἐπ' αὐτῆς ἡ Ταυροβόλος Ἄρτεμις. Ἀπολλόδ. γ, 5, 2. Στράβ. ὅτε δὲ καὶ Ἴκαρος, ὅπερ ἰδέ· — ὅθεν Ἰκάριος, ία, ιον· τῆς Ἰκαρίας ἢ εἰς τὴν νῆσον Ἰκαρίαν ἀνήκων, ὅτε δὲ καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἰκαρίας. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Ἥρωος Ἰκάρου. — ὅθεν, Ἰκαρεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Ἰκαρίας ὤν. Στεφ. Βυζ.

Ἰκαρία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας, ἔνθα εὑρίσκετο ἓν μέγα πλῆθος ἐλάφων καὶ λαγωῶν, τοὺς ὁποίους δὲν ἐτόλμα νὰ θηρεύσῃ τις ἄνευ τῆς ἀδείας τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ τούτου.

Ἰκάριος, καὶ Ἰκαρίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ

Τυνδάρεω καὶ τοῦ Ἱπποκόωντος ἐν Λακεδαίμονος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Πηνελόπην τὸν Θόαντα, Δαμάσιππον, Ἀλήτην καὶ Περίλαον. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. 6. διωχθεὶς μετὰ τοῦ Τυνδάρεω ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος, ἦλθε καὶ κατῴκησε πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· τούτου τὴν θυγατέρα Πηνελόπην ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς γυναῖκα. Στράβ. Ι', — Ἰκάριος, παρ' Ὁμ. Ὀδ. Β, 53. Ἀπολλόδ. Παυσ. Ἰκαρίων, παρ' Ἀπολλόδ. γ', 10, 4. ἔνθα ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Οἰβάλου. — 2) Πατὴρ τῆς Ἠριγόνης, ἀρχαῖος ἥρως τῆς Ἀττικῆς, ὅστις διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Διονύσου τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ μεθύσας ποτέ, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν συντρόφων του οἱ ὁποῖοι ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς παράφρονα. Ἀπολλόδ. γ', 14, 7.

Ἰκάριος, ία, ιον (– ∪ ∪ ∪). Τῆς Ἰκαρίας ἢ εἰς τὴν Ἰκαρίαν ἀνήκων, ὁ Ἰκάριος Πόντος, ἡ περὶ τὴν νῆσον Ἰκαρίαν θάλασσα, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου ὅστις πεσὼν ἐνταῦθα, ὅτε ἔφευγε μετὰ τοῦ πατρός του ἐκ τῆς Κρήτης ἐπνίγη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 145. ἔτι δὲ καί, τὸ Ἰκάριον πέλαγος. Ἡρόδ. Στράβ.

Ἰκαρομένιππος, ὁ. Οὕτως ὀνομάζεται ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Μένιππος, ἀντὶ ὑπερυψώσας ὡς ὁ Ἴκαρος εἰς ἓν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Λουκιανοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου καταστατυρίζει τὸ ἄλλο πλῆθος τῶν πολλῶν φιλοσόφων· ἴδε Μένιππος.

Ἴκαρος, ὁ (– ∪ ∪). Υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅστις φυλακωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον, ἐξέφυγε διὰ τῶν τεχνικῶν πτερῶν τὰ ὁποῖα κατεσκεύασεν, ἀναβὰς ὑψηλὰ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης· μὴ ὑπακούων δὲ εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρός του καὶ ὑψωθεὶς πολὺ ἄνω τοῦ ἀέρος, μὲ τὸ νὰ ἀνέλυσεν ὁ κηρὸς διὰ τοῦ ὁποίου ἦσαν τὰ πτερὰ κολλημένα ἐπὶ τοῦ σώματός του, ἐκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθη ἔκτοτε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης Ἰκάριος πόντος. Ἀπολλόδ. β', 2, 3. Πολαίφ. φαίνεται δὲ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν ἀρχαίων, ὅτι ὁ Ἴκαρος μὴ δυνάμενος νὰ κυβερνήσῃ τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἔφυγεν ἐκ τῆς Κρήτης, ἐναυάγησε εἰς τὰ περὶ τὴν Ἰκαρίαν μέρη, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ εὑρὼν ὁ Ἡρακλῆς τὸ ἔθαψεν. Παυσ. Βοιωτ. 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Τγίν.

Ἴκαρος, ἡ (– ∪ ∪), = Ἰκαρία. Ὁμ. Ὕμ. Βακχ. 26, 5. Θουκ. γ', 29. — 2) Νῆσος ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Διον. Περ. 610.

Ἰκάρτα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδοσκυθίας παρὰ Πτολ.

Ἱκεταονίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ἱκετάονος, ὁ Μελάνιππος, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 547.

Ἱκετάων, ονος, ὁ (∪ ∪ – –). Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου καὶ πατὴρ τοῦ Μελανίππου. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 147. Ἀπολλόδ.

Ἴκιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κείμενον ἀρκτικῶς· τανῦν Gris Nez ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Καλαί. Πτολ. β', 9.

Ἴκκος, ὁ. Περίφημός τις διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς καὶ σοφιστὴς ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θεμιστοκλέους. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 316 Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 3.

Ἰκμαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρισταῖος ἀνήγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἕνα βωμὸν ἐν τῇ νήσῳ Κέῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 524.

Ἰκμάλιος, ὁ (– ∪ ∪ ∪). Τέκτων τις ξύλων ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 57.

Ἰκόνιον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὕστερον πρωτεύουσα τῆς Λυκαονίας, τὴν ὁποίαν ὁ Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2, 19. θέτει ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας· κατὰ δὲ Ἀμμιαν. ἔκειτο αὕτη ἐπὶ τῆς Πισιδίας χώρας· τανῦν Ἰκόνιον ἢ Κόνια· παράγουσι δὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀπὸ τῆς λέξεως εἰκών, διότι ἐνταῦθα, ὡς λέγεται ἐξέθηκεν ὁ Περσεὺς τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης. Στράβ — Ἰκόνιοι, οἱ κάτοικ.

Ἴκος, ἡ. Νῆσος μικρὰ Ἑλληνικὴ κειμένη πλησίον τῆς Σκύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, τανῦν Σκυρόπουλον. Στράβ.

Ἰκόσιον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ. παλαι. ἢ νῦν Ὀράν. Πλιν. 5, 2. Πομπ. Μελ.

Ἰκτῖνος, ὁ. Περίφημος Ἀρχιτέκτων Ἕλλην, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, ὅστις μετὰ τοῦ Καλλικράτους ᾠκοδόμησε τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐν Ἀθήναις ναὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παρθενῶνα καλούμενον, ἔτι δὲ καὶ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Κωτυλίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πλούτ. Παυσ. Ἀρκαδ.

Ἱλάειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ τῆς Φιλοδίκης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κάστωρ. Ἀπολλόδ, γ, 10, 3.

Ἴλαργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Ῥαιτίας, ὁ νῦν Ἴλερ καλούμενος. Διβ.

Ἵλαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Ἴλας, α, Δωρ. ἀντὶ Ἰόλαος. Διδάσκαλος τοῦ Ἀγησιδάμου εἰς τὴν γυμναστικὴν τέχνην. Πίνδ. Ὀλ. 1π, 2.

Ἰλεύς, έως, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Ὀϊλεύς, (ῑ) Ἡσ. λείψ. γ'. καὶ Ἐτυμ. Μέγ.

Ἰλεργέται, καὶ Ἰλέργητες, οἱ, Ilergetae. Ἔθνος μέγα τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Ἴβηρου ποταμοῦ ἕως τῶν Πυρηναίων ὀρέων καὶ ὄντες διῃρημένοι εἰς διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαούς. Πολυβ. γ', 35, 1. Λιβ. 21, 61.

Ἰλέρδα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰλεργετῶν κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος καὶ καλῶς ὠχυρωμένη· ὕστερον δὲ κατεστάθη καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Lerida Στράβ. γ'. Δι. Κάσ. μα', 20. Πλιν. 3. 4.

Ἰλεργάονες, οἱ, Ilercaonenses. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Ἴβηρα ποταμόν. παρὰ Πλιν. 3, 4. καὶ Λιβ. 22, 21.

Ἰλιάδας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ὀϊλιάδης. Υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως. Πίνδ. Ὀλ. 9, 112. Boekh. Ὀϊλιάδα, Heyne.

Ἰλιακός, ή, όν (– ∪ ∪ ∪). Ὁ ἐκ τοῦ Ἰλίου ἤτοι τῆς Τροίας ὤν, Τρωϊκός· ὁ Ἰλιακὸς πόλεμος, ὁ πόλεμος τῆς Τρῳάδος. Ἀνθολ.

Ἰλιάς, άδος, ἡ (– ∪ ∪) ἰδιοτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Ἰλιακός· καὶ Ἐπίθετ. ἡ Ἰλιὰς πόλις, ἀντὶ ἡ Τρῳάς. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστ. προσυπακ. γυνή, ἡ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα, καί, Ἰλιάς, πρωτυπικ. ποίησις· τὸ Ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου, ἐπιγραφόμενον Ἰλιάς, ὡς πραγματευόμενον τὰς πράξεις καὶ κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων καὶ Τρώων εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας. Ἡρόδ.

Ἰλιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικ. τοῦ Ἰλίου. Ἡρόδ.

Ἴλιον, τό, καὶ **Ἴλιος**, ἡ (– ∪ ∪) Ilium Δύω πόλεις φέρουσαι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κείμεναι ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας. — 1) Τὸ παλαιὸν Ἴλιον, Ilium vetus ὅπερ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο Τροία. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἴλου υἱοῦ τοῦ Τρωός, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Πέργαμον καλουμένην· ἔκειτο δὲ αὕτη ἡ πόλις ἐπί τινος ὑψηλοῦ λόφου ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς εὐρυχώρου πεδιάδος μεταξὺ Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου ποταμῶν, ἀπέχουσα 30 στάδια τῆς θαλάσσης· περίφημος δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ μυθογράφοις διὰ τὴν δεκαετῆ αὐτῆς πολιορκίαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· Ὁμ. Ἰλ. Ν, 713. Π, 745. τὴν ὁποίαν, ὁ αὐτὸς ποιητής, εὐκτίμενον πτολίεθρον, ἐρατεινήν, αἰπεινὴν καὶ ὀφρυόεσσαν καλεῖ· Ἰλ. Δ, 23. Φ, 433. Ε, 210. Ω, 558. Χ, 411. μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐσχηματίσθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους μετ' οὐ πολὺ μία νέα πόλις, κατοικηθεῖσα ὑπὸ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ξέρξης προσέφερεν μίαν ἑκατόμβην εἰς τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν ὅτε ἐστράτευε κατὰ τῶν Ἑλλήνων· Ἡρόδ. 7, 42. Στράβ. ιγ'. τανῦν εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς τὸ χωρίον Βουναρ-Βασχί· κατοικούμενον ὑπὸ Ὀθωμανῶν. — 2) Τὸ νέον Ἴλιον, Ilium novum ἡ Ἴλιον ὁ νῦν ἔστιν κείμενον πλησιέστερον τῆς παραλίας, καὶ ἀπέχον 20 στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχε τοῦτο μικρὰ κώμη μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν διαβαίνων ἐνταῦθεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐχορήγησε μεγάλα δικαιώματα· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς δὲ τῶν Ῥωμαίων κατεστάθη πόλις· τανῦν Τροϊκχί· Στράβ. Λουκ. — ἡ Ἴλιος, παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. ὁ δὲ συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος, Ἴλιον, τό, κεῖται ἅπαξ παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. Ο, 41.

Ἰλιονεύς, ῆος, ὁ (– ∪ ∪ –). Υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 489. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ὀβιδ. μεταμ. VI. 251.

Ἰλιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυμνήστωρ βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ἥτις ἀκούσασα μαθοῦσα τὴν καταστροφὴν καὶ ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ὑγίν. μυθ. 109. 243. περὶ αὐτῆς δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις τῶν Ἑλλήνων.

Ἴλιος, ἡ· παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. συνήθ. τύπ. ἀντὶ Ἴλιον· Ὁμ. Ἰλ. — ὅθεν Ἐπιρρ. Ἰλιόθεν, ἐξ Ἰλίου καὶ Ἰλιόθι, ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἰλίου. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 251. Ὀδ. Ι, 39. Ἰλ. Θ, 557 Κ, 12. Ν, 349.

Ἰλίπα, ας, ἡ. Ilipa. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Λεπτὶς ἐκαλεῖτο· τανῦν, Villa nanva del Rio. Στράβ.

Ἰλισσιάδες, αἱ· Ἐπιθ. τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῶν, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παυσ. α', 19.

Ἰλισσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, καὶ ῥέων ἐγγὺς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἑνοῦται μετὰ τοῦ Κηφισσοῦ· ἦτο δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ἱερὸς τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὄχθην εὑρίσκετο καὶ ὁ ναὸς αὐτῶν· Ἡρόδ. 7, 189. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 215. — ἔτι δὲ Ἰλισός, Beck. Ἀνεκδ. καὶ Εἰλισσός, ὁ, Παυσ. — ὅθεν Ἰλισσιάς, άδος, καὶ Ἰλισσίς, ίδος, τοῦ Ἰλισσοῦ. Στέφ. Βυζ.

Ἰλλυρία, ἡ, = Ἰλλυρίς. Στέφ. Βυζ.

Ἰλλυριοί, οἱ, Illyrii. Οἱ κάτοικ. τῆς χώρας Ἰλλυρίας. Περίφημοι ἦσαν οὗτοι τὸ πάλαι ὡς ἔμπειροι ναῦται, ἔχοντες ἀξιόλογον καὶ μέγα ναυτικόν, καὶ συμμαχήσαντες πολλάκις μὲ τοὺς Ῥωμαίους. Ἡρόδ. 1, 196. Ξενοφ.

Ἰλλυριός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐγέννησαν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀφ' οὗ καὶ ἔλαβεν ἡ χώρα αὕτη τὴν ὀνομασίαν της. Ἀπολλόδ. γ', 5, 4. — 2) ὁ κάτοικ. τῆς Ἰλλυρίας· Ἡρόδ. — ὅθεν, Ἰλλυρικός, ή,

όν, τῆς Ἰλλυρίας ἢ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκων· οἱ Ἰλλυρικοὶ ποταμοί, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 416. καὶ, τὸ Ἰλλυρικόν = Ἰλλυρίς, Ἡρόδτ. 6, 7.

Ἰλλυρίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθτ. Τῆς Ἰλλυρίας, ἡ ἐκ τῆς Ἰλλυρίας οὖσα· ἡ Ἰλλυρὶς αἶα, ἡ χώρα τῶν Ἰλλυριῶν. Διον. Περ. 96. — 2) Οὐσιαστ. Ἡ Ἰλλυρία. Χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον ἀντικρυ, τῆς Ἰταλίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες γενικῶς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις ἔκειτο βορειοδυτικῶς τῆς Ἑλλάδος ἄχρι τῆς Ἰταλίας· ἰδίως δὲ ἐλέγετο παρὰ τοῖς ὕστερον Ἰλλυρία τὸ μέρος ἐκεῖνο περὶ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο ἀπὸ τῆς Ἰστρίας ἕως τοῦ Δρίλου ποταμοῦ, περιεχόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγάλης ξηρᾶς ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σαύου καὶ Δρίνου, καὶ ἐκαλεῖτο ὅλη ἡ χώρα αὕτη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων Ἰλλυρία Βάρβαρος καὶ Ἰλλυρία Ἑλληνική· καὶ ἡ μὲν Βάρβαρος Ἰλλυρία περιελάμβανε τρία μέρη, τὴν Ἰαποδίαν ἢ χώραν τῶν Ἰαπόδων, τὴν Λιβουρνίαν καὶ τὴν Δαλματίαν· ἡ δὲ Ἑλληνικὴ Ἰλλυρία· περιελάμβανε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Ἀλβανίας. Στράβ. ζ'. Πτολμ. β', 17. Πολύβ. Ἀππιαν Διον. Κασ. μδ', 20. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι πιθαν. κατήγοντο ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Θρᾴκης, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον λῃστρικὸν καὶ πολεμικόν· περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας κεῖται ἓν μέγα πλῆθος μικρῶν νήσων καὶ ἀποτόμων βράχων διὰ τῶν ὁποίων ἐγίνετο δύσκολος ἡ διὰ θαλάσσης πλησίασις της ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν· — ὅτι δὲ, τὰ Ἰλλυρικὸν παρ' Ἡροδτ.

Ἶλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Δαρδανίας, ἀποθανόντα δὲ ἄτεκνον διεδέχθη ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. Ὁμ Ἰλ. Λ, 166. Ἀπολλδρ. γ', 12. — 2) Υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλιρρόης, πατὴρ τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Γανυμήδους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἴλιον καὶ τὸν ἐν αὐτῷ ναὸν τῆς Παλλάδος. Ἀπολλδρ. γ', 12. 3. πολεμήσας δὲ κατὰ τοῦ Ταντάλου, ἐδίωξεν ἐκ τῆς χώρας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα· Ὁμ. Ἰλ. Τ, 232 Ἀπολλδρ. — 3) Υἱὸς τοῦ Μερμέρου, κατοικῶν εἰς τὴν Ἐφύραν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ζητῶν φάρμακον διὰ νὰ χρίσῃ τὰ βέλη του· Ὁμ. Ὀδ. Α, 259. (ἡ γραφ. Ἶλος, ὅστιν ἡμαρτμ. Ἀπολλδρ. H.)

Ἰλουργῆτες, = Ἰλεργέται. Πολύβ.

Ἰλουργία, ἡ, Ilurgis. Πόλις τῆς Ἱσπανίας. Πολύβ.

Ἰμαῖος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 31.

Ἴμαος, ὁ. Ὄρος μέγα τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Παροπαμισοῦ ὄρους καὶ φερόμενον ἀρκτικοδυτικῶς διὰ τῆς Ἰνδικῆς χώρας, τανῦν Μουσταγ ὅτε δὲ, τὸ Ἰμαῖον ὄρος. Στράβ.

Ἰμβραμος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ Καρίᾳ, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Ἴμβρου, ἔνθα ἐλατρεύετο μετὰ τῶν Καβείρων. Στέφ. Βυζ. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 524.

Ἰμβρασία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἰμβράσου ἐν Σάμῳ· Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 187.

Ἴμβρασος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σάμου, πρότερον Παρθένιος καλούμενος Στράβ. — ὅθεν, Ἰμβράσιος, ία, ιον, τοῦ Ἰμβράσου ἢ εἰς τὸν Ἴμβρασον ἀνήκων· καὶ Ἰμβρασία, ἡ, Ἐπιθ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αἵτινες εἶχον ἐνταῦθα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν. Ἀπολ. Ῥόδ. Καλλμ. ὕμν. Ἀρτ. 228.

Ἴμβριος, ὁ Υἱὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηδάσου πόλεως τῆς Καρίας, καὶ ἀνὴρ τῆς Μηδεσικάστης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου· ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ Ν, 171.

Ἴμβρος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς νύμφης Καλιάνδης. Ἀπολλδρ. β', 1, 5.

Ἴμβρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Καβείρων καὶ τοῦ Ἑρμοῦ· τανῦν, Ἴμβρος. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἴμβρου· Ὁμ Ἰλ. Ν, 33. Ἡροδτ. — ὅθεν Ἴμβριος, ία, ιον, ἐκ τῆς νήσου Ἴμβρου, ἢ Ἰμβριακός, ὅτε δὲ Ἴμβριος, ὁ κάτοικ. Ὁμ.

Ἱμέρα, γεν. α, ὁ, καὶ Ἱμέρας, α, Στέφ Βυζ. Himero. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ὅστις διαιρεῖται εἰς δύο ἄλλους ὁμωνύμους ποταμούς, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς ῥέει βορειοανατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἱμέρας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, τανῦν Fiume Grande καλούμενος, ὁ δὲ ἕτερος ῥέων μεσημβρινῶς, ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, τανῦν Fiume Salso. Θεόκρ. Εἰδ. ε', 124. Στράβ — 2) ἡ Ἱμέρα, ας. Πόλις ἐπίσημος τῆς Νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἱμέρα ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Ζαγκλαίων, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὴν πόλιν Θερμάς. Πινδ. Ὀλ. 11, 2. Ἡρόδτ 6, 24. Θουκ. — ὅθεν Ἱμεραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἱμέρας, Θερμαὶ αἱ Ἱμεραῖαι, Πολύβ — καὶ, Ἱμεραῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἱμέρας. Θουκ. Πλάτ. Φαιδρ.

Ἱμεραῖον, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. Θουκ. ζ, 9.

Ἱμεραῖος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος Λουκ.

Ἱμούσιμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας. Ἀπολλδρ. γ', 10, 6.

Ἱμέριος, ὁ. Σοφιστὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Προύσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας περὶ 450 ἔτος ὑπὸ Χρ. συστήσας ἓν σχολεῖον τῆς ῥητορικῆς τέχνης εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐδίδασκε μετὰ πολλῆς φήμης, χρηματίσας πιθαν. καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, σώζονται αὐτοῦ λόγοι τινὲς καὶ ἐκλογαὶ ἐν τῇ Φωτίου Μυριοβίβλῳ.

Ἰμμα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος ἐν Συρίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ κατὰ τῆς Ζηνοβίας. Πτολ ε', 15. κατά τινας ἡ νῦν, Καύφ.

Ἰμμάραδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου. Παυσ. α'. 5, 2 Ἴσμαρος κατ' Ἀπολλδρ γ', 15, 4. πιθαν. Ἴμμαρος· ἴδε Heyne. Ἀπολλδρ. αὐτοῦ.

Ἰνάρως, ω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπεστάτησε κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τὸ 462 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνικήθη κατὰ κράτος. Ἡροδτ. Θουκ. α', 104.

Ἰνάχειος, εία, ειον (ι). Τοῦ Ἰνάχου ἢ εἰς τὸν Ἴναχον ἀνήκων, ἀπὸ τοῦ Ἰνάχου καταγόμενος. Ἰναχείη κούρη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, ἡ Ἰώ, Αἰσχύλ. Προμ. 591. τὸ Ἰνάχειον γένος, ἡ γενεὰ τοῦ Ἰνάχου. Ἀπολλδρ.

Ἰναχίδης, ου, ὁ (‒ ◡ ◡ ‒). Υἱὸς τοῦ Ἰνάχου· καὶ Ἰναχίδαι, κληθ. = Ἀργεῖοι. Σιμωνδ Ἐπ. 26.

Ἰναχίς, ίδος, ἡ (‒ ◡ ◡). Τοῦ Ἰνάχου, ἀρσενικ. κούρη· ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. Μοσχ. Εἰδ. β', 44.

Ἰναχιώνη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. Καλλμ. εἰς Ἀρτμ. 254.

Ἴναχος, ὁ (‒ ◡ ◡). Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ Ἀρτεμισίου ὄρους καὶ εἰσβάλλων εἰς μίαν λίμνην· τανῦν Νεῖον ἢ Ζερία. Αἰσχυλ. Εὐριπ Ηλεκ. Ὕμν. εἰς Δηλ. 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀκαρνανίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον· τανῦν Ηρτσέλε. Στράβ. ζ.

Ἴναχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατὴρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Ἰοῦς· οὗτος λέγεται ὅτι ἐλθὼν πρῶτος μὲ μίαν ἀποικίαν ἐξ ἀλλοδαπῆς γῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, βασιλεύσας πεντήκοντα χρόνους· πιθαν. περὶ τὸ 2100 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τῆς Ἀργολίδος, ἐτιμήθη δὲ ὡς εἷς τῶν παλαιῶν Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, εἰσάξας οὗτος πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἥρας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἄργους. Ἀπολλδρ. β', 1, 1. Αἰσχ. Προμ. 668. Διον. Ἁλικρ. α', 25. Παυσ. 2, 15. — μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ υἱός του Φορωνεύς.

Ἰνδαβάρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κασπιραίων. Πτολ. ζ, 1.

Ἰνδία, η, καὶ Ἰνδική. Ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας ἥτις ὡρίζετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν ὀρέων Ἠμωδῶν, Ἴμαον καὶ Παροπαμισόν, τὰ ὁποῖα τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Σκυθίας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀραχωσίας, Γεδρωσίας καὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισαδῶν καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, τὰ δὲ ἀνατολικὰ αὐτῆς σύνορα ὑπῆρχον ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀρχαίους Γεωγράφους καὶ ἱστορικούς· ὁ Ἡροδτ. δὲν προσδιορίζει κατ' ἀκρίβειαν τοὺς ὅρους τῆς χώρας ταύτης· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ διῃρεῖτο ἅπασα ἡ Ἰνδικὴ χώρα εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν, Στράβ. Ὁ Πτολμ. βιβλ. ζ', 1. καὶ ζ', 2. ἀπαριθμεῖ μὲ πλειοτέραν ἀκρίβειαν ὅλους τοὺς διαφόρους λαοὺς οἵτινες κατῴκουν καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα μεγάλα μέρη τῆς Ἰνδίας ὁμοῦ μὲ τὰς πόλεις αὐτῶν· κατὰ δὲ Ἡροδτ. 3, 98. ἦσαν πολλὰ τὰ ἔθνη τῶν Ἰνδῶν μὴ ἔχοντα τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ἀναμεταξύ των, καὶ τὰ μὲν ζῶντα βίον νομαδικόν, τὰ δὲ αὐτόχθονα· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Σελεύκου Νικάτορος, ἔγινε γνωστοτέρα ἡ χώρα αὕτη εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρῶτος δὲ ὁ Δαρεῖος υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατέκτησεν ἓν μέρος τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον διαρρέεται ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ ἔκαμεν αὐτὸ ὑποτελὲς εἰς τὴν Περσίαν. Ἡροδτ. Ὁ Μεγασθένης σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος εἰς τὴν Ἰνδίαν διὰ νὰ κάμῃ τὴν περιγραφὴν τῆς χώρας ταύτης, ἀναφέρει ἑπτὰ φυλὰς τῶν Ἰνδῶν, τὴν φυλὴν τῶν λεγομένων Γυμνοσοφιστῶν ἤτοι τῶν ἱερέων καὶ πεπαιδευμένων τοῦ Ἔθνους, τὴν φυλὴν τῶν γεωργῶν, τῶν νομάδων καὶ κυνηγῶν, οἵτινες δὲν κατῴκουν εἰς πόλεις, τὴν φυλὴν τῶν βαναύσων καὶ τεχνιτῶν, τὴν τῶν πολεμιστῶν, τὴν τῶν ἐχόντων τὰς διαφόρους ἀρχὰς καὶ δημόσια ὑπουργήματα, καὶ τὴν φυλὴν τῶν συνιστώντων τὴν γενικὴν συνέλευσιν καὶ βουλὴν τοῦ Ἔθνους. Διοδρ. Σικ. β', 40. Ἀρῥιαν. Ἰνδ. ιβ'. — τανῦν Ἰνδία ἢ Ἰνδοστάν. India.

Ἰνδικός, ἡ, όν. Τῆς Ἰνδίας ἢ εἰς τὴν Ἰνδίαν ἀνήκων. Ἡρόδτ. ἡ Ἰνδικὴ χώρη, = Ἰνδία. Ἡροδτ. 3, 98. ὅτε καὶ οὐσιαστ. ἡ Ἰνδικὴ ἀντὶ Ἰνδία. Στράβ. Λου.

Ἰνδός, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας ὤν· οἱ Ἰνδοί, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰνδίας. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 299. Ἡρόδ. 3, 91. 4, 45. ἔνθα ἀπαριθμεῖ ὁ ἱστορικὸς οὗτος διαφόρους λαοὺς τῆς Ἰνδίας. — 2) Ἐπιθτ. = Ἰνδικός Διον Περ. 1079. Αἰλ.

Ἰνδός, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, ὅστις κατὰ Στράβ. εἶχε 50 σταδίων πλάτος καὶ εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἢ Ἰνδικὴν θάλασσαν τανῦν. Σίνδ. Ἡρόδτ. 4, 44. Ἀρῥιαν. — 2) Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Καρίας, εἰσβάλλει εἰς τὸν Λύκον. Στράβ.

Ἰνδικῆται, οἱ. Στράβ. γ', 159. καὶ Ἐνδιγέται, Πτολμ. β', 6. Ἔθνος τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, τὰ ὁποῖον ὁ Στράβ. λέγει ὅτι κατῴκει ὅλην τὴν περὶ τὸν Ἴβηρα ποταμὸν παραλίαν χώραν, πλησίον τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας.

Ἴνησσα, ἡ, καὶ Ἴννησα, Inessa. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, ὕστερον Αἴτνη κληθεῖσα. Θουκ. γ', 103. Bekk. Νήσσαν. Ἴνησσα, παρὰ Στράβ. καὶ Ἴνησσον, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν Λεξ. Αἴτνα — ὅθεν, Ἰνησσαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Ἰνσοβρες, καὶ Ἴνσοβροι, οἱ, = Ἴνσουβροι. Πλουτ. Μαρ. 4, 6.

Ἴνσουβροι, οἱ, Insubres. Ἓν ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμόν. Στράβ.

Ἰνταφέρνης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν μάγον Σμέρδιν. Ἡρόδτ. 3, 70.

Ἰντεμέλιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἀλβίου Ἰντεμελίου, Albium Intemelium ἐν Λιγυρίᾳ τῆς Ἰταλίας. Στράβ.

Ἰντεράμνα, ἡ, Interamna καὶ Interamnium. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τανῦν Terni· πατρὶς τοῦ περιφήμου Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Τακίτου. Στράβ. Πτολ. γ', 1.

Ἰντεράμνιον, τό, Interamnium ἢ Interamna Lirinas. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Terano. Στράβ. Πλίν 3, 5.

Ἰντερκατία, ἡ. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρνιάκων. Πτολ.

Ἴνυκος, ἡ, καὶ Ἴνυκον, τό. Στέφ. Βυζ. καὶ Ἴνυξ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν, Calta Bellota. Ἡροδτ. 6, 24. Ἰνυκός, ἡ, παρὰ Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 282. — ὅθεν Ἰνυκῖνος, η, ον. Τῆς Ἰνύκου. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. η', 17. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἰνύκου.

Ἰνώ, οῦς, ἡ (ῑ), αἰτ. Ἰνώ, οὐχὶ Ἰνῶ. παρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμματ. 49. σημ. 9. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Ἀχαΐας, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀθάμας εἶχεν ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ γυναικὸς Νεφέλης δύο παῖδας τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, ἡ Ἰνὼ κατέπεισεν αὐτὸν νὰ τοὺς θανατώσῃ, διὰ τὴν ὁποίαν κακουργίαν της παροργισθεῖσα ἡ θεὰ Ἥρα, τὸν μὲν Ἀθάμαντα ἔκαμε παράφρονα, αὐτὴν δὲ μετὰ τοῦ υἱοῦ της Μελικέρτους καταδιώκουσα, τὴν ἔῤῥιψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν διὰ μεσιτείας τῆς Ἀφροδίτης μετέβαλεν ἀμφοτέρους εἰς θαλασσίους θεούς· ἔκτοτε δὲ ἡ Ἰνὼ ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευκοθέα, ὅπερ ἴδε. Ὁμ. Ὀδύ. Ε, 33. Ἡσ. Θεογ. 976. Ἀπολλδ. γ', 4, 2.

Ἰνῶα, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἰνοῦς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὴν ὁποίαν ἐσύστησε πρῶτον ὁ Σίσυφος ἐν Κορίνθῳ, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο ἀνὰ πᾶν ἔτος δημόσιοι ἀγῶνες καὶ θυσίαι. Παυσ. Λακ.

Ἰνῷος, α, ον. Τῆς Ἰνοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰνοῦς καταγόμενος.

Ἰνωπός, καὶ Ἰνωπός, ὁ, Inopus (ῑ). Κρήνη τις καὶ ἄλσος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, ἥτις ἐμυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι συνείχετο ὑπογείως μὲ τὸν ἐν Αἰγύπτῳ Νεῖλον ποταμόν. — Ἰνωπός, Ὁμρ. Ὕμν. Ἀπολ. 18. ὁ Αἰγύπτιος Ἰνωπός. Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 171. Στράβ.

Ἰξίας, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπό τινος χώρας ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ Ἰξίας καλουμένης, Ἡσύχ.

Ἰξίων, ονος, ὁ (⏑⏑⏑). Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας υἱὸς τοῦ Ἀντίονος καὶ τῆς Περιμήλης. Διόδρ. Σικ. δ', 71, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Δίαν θυγατέρα τοῦ Δηιονέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πειρίθοον· συλλαβὼν αὐτὸς ἔρωτα πρὸς τὴν θεὰν Ἥραν καὶ θελήσας νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀσελγῆ ἐπιθυμίαν του μετ' αὐτῆς, ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις πέμψας εἰς αὐτὸν μίαν νεφέλην ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς Ἥρας, τὸν ἠπάτησε διὰ αὐτῆς καὶ οὕτω ῥίψας αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, τὸν ἔδεσεν ἐπί τινος σφοδρῶς στρεφομένου τροχοῦ· ἐκ δὲ τῆς νεφέλης ταύτης μετὰ τῆς ὁποίας συνευρέθη ὁ Ἰξίων, νομίσας ὅτι ἦν ἡ ἀληθὴς Ἥρα, λέγεται, ὅτι ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους. Πινδ. Πυθ. 2, 40. — ὅθεν πυρσιμ. κύκλωμ' Ἰξίονος. Εὐριπδ. Φοιν. 1192. Ἀπολλδρ. 1, 8, 2.

Ἰόβας, α, ὁ, Jubas. Υἱὸς τοῦ Ἱεμψάλου βασιλέως τῆς Νουμιδίας καὶ ἑνὸς μέρους τῆς Μαυριτανίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Φίλος καὶ πιστὸς τοῦ Πομπηίου, ἐχθρὸς δὲ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον νικηθεὶς τελευταῖον, ἐφονεύθη ἑκουσίως ὑπό τινος τῶν δούλων του. Πλούταρ. ὅτε δὲ καὶ Ἰούβας, α.

Ἰοβάτης, ου, ὁ (ᾱ). Βασιλεὺς τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πατὴρ τῆς Ἀντείας ἢ Σθενοβοίας καὶ πενθερὸς τοῦ Προίτου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπέμφθη ὁ Βελλεροφόντης διὰ νὰ θανατωθῇ· ἀλλ' ὁ Ἰοβάτης ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως καὶ μὴ θέλων ὁ ἴδιος νὰ τὸν φονεύσῃ, ἔστειλεν αὐτὸν πρὸς τὸ φοβερὸν τέρας τὴν Χίμαιραν, νομίζων ὅτι οὕτω θέλει ἀφανισθῇ· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης ἐπιστρέψας νικητὴς ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου Φιλόνοην καὶ τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του. Ἀπολλδρ. Β, 2, 1. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν τραγῳδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰοβάτης, ἥτις δὲν διεσώθη. Φαβρικ. Ἑλ. βιβλ. II, 17, 3.

Ἰόβης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλδρ. β', 7, 8.

Ἰοβιανός, ὁ, Jovianus. Εἷς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης.

Ἰοδάμεια, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς πλησίον τῆς Κορωνείας ἐν Βοιωτίᾳ, περὶ τῆς ὁποίας λέγεται, ὅτι μετεβλήθη εἰς λίθον, ὅτε θέλουσα νὰ εἰσέλθῃ ποτὲ εἰς τὸ τέμενος τῆς θεᾶς, εἶδε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Μεδούσης ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ. θ', 34.

Ἰόεσσα, ἡ. Ἑταίρα τις, παρὰ Λουκ. Διαλγ. Ἑταιρ. ιβ'.

Ἰοκάστη, ἡ (ῑ), παρ' Ὁμ. Ἐπικάστη. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως, ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, ὅστις οὗτος φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβε τὴν Ἰοκάστην ὡς γυναῖκα, μὴ ἠξεύρων πῶς ὅτι ὑπῆρχε μήτηρ του, ἐν ταυτῷ δὲ καὶ τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν· ἐκ ταύτης τῆς παρανόμου καὶ ἀνοσίου μίξεως ἐγέννησεν ἡ Ἰοκάστη μετὰ τοῦ Οἰδίποδος τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην καὶ τὴν Ἀντιγόνην, ὕστερον δὲ πληροφορηθεῖσα τὴν ἀπάτην της καὶ μὴ ὑπομένουσα νὰ ζῇ τοῦ λοιποῦ, αὐτοχειρίσθη. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 632. Ἀπολλδρ. γ', 5, 6.

Ἰοκάστης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Λιπάρων νήσων, καὶ ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς περὶ τὸ Ῥήγιον χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Διόδρ. Σικελ. ε', 8.

Ἰολαΐδας, ου, ὁ (⏑⏑-⏑-). Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, ἀποθανὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 3. (Ἰολλίδας, παρὰ Πλουτρ.)

Ἰόλαος, ου, ὁ (⏑⏑-⏑)· Ἀττ. Ἰόλεως, Δωριστ. Ἰόλας. Υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Αὐτομεδούσης, φίλος πιστὸς καὶ σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσ. Θεογ. 317. Ἀπολλδρ. β', 4, 11. Πινδ. Νέμ. 3. παρευρέθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τῆς Λυρναίας Ὕδρας ἀγῶνά του, εἶτα ἠκολούθουν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀφ' ὅπου ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις τοῦ ἥρωος τούτου, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς πιστότητός του ἀνήγειρεν ὁ Ἡρακλῆς ἕνα ναὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μέγαραν. Ἀπολλδρ. β', 6, 1. Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν μὲ τοὺς παῖδας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ καὶ κυριεύσας ἓν μέγα μέρος αὐτῆς ἤγειρεν αὐτόθι διὰ τῆς συνεργείας τοῦ Δαιδάλου πολλὰς ἐξαιρέτους οἰκοδομὰς καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμάς· πλησίον δὲ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ εὑρίσκετο καὶ ἓν ἰδιαίτερον ἱερὸν αὐτοῦ. Διόδρ. Σικελ. δ', 29, 30. 40. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. α', 7. — 2) Στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων καὶ ὕπαρχος τοῦ Ἱππικοῦ ἐπὶ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Θουκ. 1, 62.

Ἰόλεια, ποιητ. ἀντὶ Ἰόλη. Καλλμ. ἐπ. ς', 3.

Ἰόλη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἤθελεν ὑπερβῇ αὐτὸν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ εἰς τὸ τοξεύειν. Ὁ Ἡρακλῆς νικήσας αὐτοὺς καὶ μὴ λαβὼν τὴν Ἰόλην εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρός της, ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν, ἐφόνευσε τὸν Εὔρυτον καὶ ᾐχμαλώτισε τὴν νέαν Ἰόλην, διὰ τὴν ὁποίαν ζηλοτυπήσασα ἡ Δηιάνειρα γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπροξένησε τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον εἰς τὸν ἥρωα τοῦτον· μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἡρακλέους ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰόλην ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ὕλλος. Σοφ. Τραχ. 381, 401. ἔνθα καὶ Εὐβοῒς ἡ αὐτὴ καλεῖται· ἴδε Οἰχαλία. Ἀπολλδρ. β', 6, 1.

Ἰόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλδρ. α', 2, 6. ἔνθα ὅμως ἀναγινώσκηται κατ' Ἡσ. Ἠιόνη, ἡ Προνόη, παραβλ. Heyne Ἀπολδρ. αὐτ.

Ἰόνιος, ία, ιον (ῑ, ἐκ τοῦ Ἰώ). Τῆς Ἰοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰοῦς καταγόμενος, εἰς τὴν Ἰὼ ἀνήκων· ὁ Ἰόνιος πόντος, ἡ Ἰονικὴ θάλασσα, ἤτοι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται πρὸς ἀνατολὰς περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας καὶ δυτικῆς Ἑλλάδος. Εὐρπ. Φοιν. 216. Ἡρόδτ. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, ἥτις διέπλευσε τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλ. Προμ. 845. Στράβ. ὅτε δὲ Ἰόνιος Κόλπος, Ἡρόδτ. 6, 127. Θουκδ. καί, Ἰόνιον Πέλαγος. Ἡρόδτ. καί, ἁπλῶς, ὁ Ἰόνιος. Θουκ. ς', 30. (-⏑⏑; τὸ ι ὅτε μακρὸν κατ' ἄρσιν· ἴδε Spitzner 64. καὶ σημ. 2. ἐν δὲ τῇ λέξει Ἰὼ ὅτε ἀεὶ μακρόν.)

Ἰόνιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Ἰώνιος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 894.

Ἰόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἰόπη. Στέφ. Βυζ.

Ἰόππη, καὶ Ἰόπη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰουδαίων, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα λιμένα ἐπιτήδειον, ἔνθα ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ναυτικόν των, ὅτε ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου μετήρχοντο τὴν πειρατείαν μετ' ἄλλων Ἀσιατικῶν λαῶν· τανῦν Ἰάφφα (τὸ ι ὅτε μακρὸν κατὰ Spitz. παρὰ δὲ Διον. Περ. 910. Ἰόπη, Διονύσ. Περγ. Στέφ. Βυζ. Ἰόπη, Στράβ.)

Ἰόρας, α, ὁ, Jura. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Γαλλίας, ἀποτελοῦν μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν φερομένην ἀρκτικῶς ἀπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ καὶ σχηματίζουσαν τὰ σύνορα τῶν Γάλλων καὶ

Ἑλβετιῶν· τανῦν Jura. Στράβ. Πτολ. ὅτε δὲ, Ἰουράσιος, ὁ, Στράβ. καὶ Ἰουρασσός, Πτολμ.

Ἰορδάνης, ὁ, καὶ Ἰορδὰν. Ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης ἐπίσημος, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου μὲ σφοδρὰν ταχύτητα, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἐνομίζετο ὀρχιώθεν, ὅτι εἶχε μίαν τινὰ ἰαματικὴν δύναμιν, δι' ὃ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαιοτέρων Χριστιανῶν ἤρχοντο ἐνταῦθα διὰ νὰ βαπτισθῶσιν εἰς αὐτόν· εἰσβάλλει δὲ εἰς τὴν λεγομένην Νεκρὰν θάλασσαν.

Ἰέρδιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς ἰδίως λεγομένης Σουδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. ϛ, 14.

Ἴος, ἡ (ι). Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Νάξου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο, ὅτι εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Ὁμήρου. Στράβ. τανῦν, Ἴος ἢ Νίος, Νιό.

Ἰός, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς χώρας Σκιρίτιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐπί τινος ὄρους. — ὅθεν, Ἰᾶται, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Ἑλλ. ϛ, 5, 25.

Ἰουβενάλιος, ὁ. Δέκιμος Ἰούνιος, Juvenalis. Ποιητὴς Σατυρικὸς Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς τὸ 39 ἔτος ἀπὸ Χρ. εἰς τὸ Ἀκούϊνον πόλιν τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου σώζονται δεκαὲξ Σάτυραι εἰς πέντε βιβλία. Φυβρ. Λατ. βιβλ. II, κεφ. 357.

Ἰουδαία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Σαμαρείας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἀραβίας καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης· πολλάκις δὲ περιλαμβάνεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παρὰ τῷ Στράβ., Διον. Κασσ. καὶ Πλιν. ὅλη ἡ χώρα τῆς Παλαιστίνης· καὶ διῃρεῖτο κυρίως εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν ἰδίως Ἰουδαίαν, ἥτις ἔκειτο ἀρκτικῶς καὶ εἰς τὴν Ἰδουμαίαν μεσημβρινῶς κειμένην· κατὰ δὲ Ἰώσηπ. διῃρεῖτο ἡ Ἰουδαία εἰς ἕνδεκα θέματα ἢ φυλάς· ὁ δὲ Πλιν. ἀπαριθμεῖ δέκα τοπαρχίας ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, ἥτις πιθαν. περιελάμβανεν ὅπασα μίαν ἔκτασιν 315 τετραγωνικῶν γεωγρφ. μιλ. — ἔχουσα τὸ πάλαι πολλὰς καὶ ἐπισήμους πόλεις ἐν αὐτῇ, ἐξ ὧν τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπῆρχεν ἡ πρωτεύουσα ὅλης τῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τοῦ Ἰούδα. Στραβ. Πτολ. παρὰ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο ὕστερον ἡ Ἰουδαία Palaestina Consularis.

Ἰουδαῖος, αία, αῖον. Ὁ τῆς Ἰουδαίας ἢ εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀνήκων· καὶ οὐσιαστ. Ἰουδαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰουδαίας χώρας. Στράβ. Οὗτοι ἐλθόντες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Παλαιστίνης, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰουδαία καὶ συστήσαντες ἰδίαν πολιτείαν καὶ βασίλειον ἔχων διῃρημένοι εἰς δώδεκα φυλάς, καὶ ἔχοντες κατ' ἀρχὰς ἰδίους ἐγχωρίους βασιλεῖς, ὑποταχθέντες δὲ πολλάκις εἰς διαφόρους ἄλλους ἰσχυροτέρους λαοὺς τῆς Ἀσίας, ἕως οὗ πολεμηθέντες καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ στερηθέντες ὅλως δι' ὅλου τὴν πρότερόν των ἐθνικὴν ὕπαρξιν καὶ ἐλευθερίαν, διεσπάρησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς. Στραβ. Ἰώσηπ.

Ἰουερίλη, ἡ, = Ἰέρνη, ὅπερ ὅρα.

Ἰουλία, ἡ, Julia (ι). Ὄνομα κύριον γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἐπισημότεραι ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο γυναῖκες ὑπῆρξαν· — 1) Θυγάτηρ τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ γυνὴ τοῦ Μ. Οὐϊψανίου Ἀγρίππα, περιβόητος διὰ τὸν ἀσελγῆ καὶ αἰσχρὸν βίον της· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγρίππα συμφεύχθη αὐτὴν ὁ καῖσαρ Τιβέριος, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἐξώρισεν αὐτὴν εἰς μίαν ἔρημον νῆσον, ἥτις μετὰ δεκαπέντε χρόνων ἐξορίαν ἔλαβεν ἐλεεινὸν τέλος. — 2) Θυγάτηρ τῆς προτέρας Ἰουλίας καὶ τοῦ Ἀγρίππα, μιμηθεῖσα τὴν μητέρα αὐτῆς κατὰ τὸν ἀσελγῆ βίον της, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, ἀπέθανεν ὕστερον ἀπὸ εἴκοσι χρόνων ταλαιπωρίαν. — 3) Ἰουλία Λιβία, θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ καίσαρος Κλαυδίου.

Ἰουλιακόν, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας, μὴ ἀναφερομένη ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων γεωγρφ. Ἑλλήνων, πιθανῶς ἡ νῦν Julich. Ἀμμ. Μαρκ.

Ἰουλιανός, ὁ. Φλάβιος Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Κωνσταντίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, γεννηθεὶς τὸ 331 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ προικισθεὶς ἐκ φύσεως μὲ μεγάλα προτερήματα ψυχῆς καὶ ὑπέροχον εὐφυΐαν· κατ' ἀρχὰς ἐπέμφθη ἡγεμὼν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔνθα ἐπέδειξεν ὅλας ἐκείνας τὰς ὑπερτάτας ἀρετάς, διὰ τῶν ὁποίων χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων ὡς μέγας στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνήρ· ὢν δὲ ἐχθρὸς ἄσπονδος τοῦ ἤδη ἐπικρατοῦντος Χριστιανικοῦ δόγματος, τὸ ὁποῖον εἰσήγαγεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνστάντιος καθ' ὅλον τὸ Ῥωμαϊκὸν ἀνατολικὸν βασίλειον, κατεδίωκε μὲ θηριῶδες μῖσος ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ζητῶν μὲ παντοῖα μέσα νὰ περιορίσῃ δι' ὅλου τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πρόοδον τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ θείου δόγματος· ἐλθὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν ῥητορικὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν Νεοπλατωνικὴν φιλοσοφίαν, σχετισθεὶς αὐτόθι μὲ τοὺς ἐπιστημονεστέρους Ἕλληνας ἄνδρας καὶ διδασκάλους τῆς τότε ἐποχῆς, καὶ θαυμαζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ πολυμάθειαν, ἔξοχον φαντασίαν καὶ ἀτενῆ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ μεταφυσικήν· συνέγραψε διαφόρους λόγους, σατύρας καὶ ἐπιστολὰς εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, αἱ ὁποῖαι διαπρέπουσι πρὸ πάντων διὰ τὴν καθαρότητα, τὸ ὕφος καὶ τὴν καταλληλίαν τῆς φράσεως· ἀπέθανε δὲ ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, πληγωθεὶς πιθαν. ὑπό τινος Χριστιανοῦ ἐκ τοῦ ἰδίου του στρατεύματος. Ἀμμ. Μαρκ. βιβλ. κϛ', 1. — 2) Ἰουλιανὸς Αἰγύπτιος, χρηματίσας ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, καὶ συγγράψας ἓν μικρὸν ἐρωτικὸν ποίημα ἀναφερόμενον ἐν τῇ τοῦ Πλανούδου Ἀνθολογίᾳ. Boisonad. — 3) Ἰουλιανὸς Ἀντικήνσωρ, ζήσας περὶ τὸ 565 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπιγράμματα. — 4) Ἰουλιανὸς ὁ Χαλδαῖος, νεοπυθαγορικὸς φιλόσοφος, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ὅστις κατὰ Σουΐδ. λέγεται, ὅτι διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ συνεργείας ἐπραξεύθη ἐκεῖνος ὁ ἐξαίσιος ὑετός, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὰ πολεμοῦντα στρατεύματα τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον ἀφανισμὸν αὐτῶν. Ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλιανοῦ τούτου βιβλία τινά, Θεουργικά, Τελεστικά καὶ Λόγια δι' ἐπῶν ἐπιγραφόμενα· ὁ δὲ Πορφύριος ἔγραψεν ἕνα βίον τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τέσσαρα βιβλία. — 5) Ῥήτωρ ἐκ τῆς πόλεως Καισαρείας ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Εὐναπίου.

Ἰουλιάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη παραθαλασσίως. Πτολεμ. ε', 16.

Ἰούλιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν, βασιλέων, ὑπάτων καὶ εὐπατριδῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν ἡ ἐπισημοτέρα καὶ περικλεεστέρα ὑπῆρχεν ἡ τῶν Καισάρων. — 1) Ἰούλιος Καῖσαρ. Ὁ περίφημος στρατηγός, πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ μέγας Δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τῆς Αὐρηλίας, γεννηθεὶς τὸ 654 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. Προικισμένος ἐκ φύσεως μὲ μεγάλην καὶ ὑπέροχον εὐφυΐαν νοός, μὲ ζωηροτάτην φαντασίαν καὶ μὲ ἔξοχον εὐγλωττίαν, χρηματίσας μαθητὴς εἰς τὴν ῥητορικὴν τοῦ περιφήμου Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου καὶ αὐτοῦ τοῦ Κικέρωνος, ἔφθασε πρωΐμως ἤδη εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, ἐκλεχθεὶς δήμαρχος, κοινὸς ταμίας, ἀστυνόμος καὶ τελευταῖον ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Καλπουρνίου Βιβούλου, ἀφ' οὗ πρότερον συνδιαλλάξας τὰς δύο ἀντιφερομένας εἰς τὴν Ῥώμην φατρίας τοῦ Πομπηίου καὶ Κράσσου, ἐσύστησε πρῶτος τὴν λεγομένην Τριανδρίαν (Triumvirat) τὸ 694 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ., τῆς ὁποίας μέλη ἦσαν ὁ Πομπήϊος, ὁ Κράσσος καὶ αὐτὸς ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἀναδείξας εἰς τὴν πόλιν τῆς Ῥώμης μεγάλως ἐνδοξάσας διὰ τῶν διαφόρων ὑπ' αὐτοῦ ἐγερθέντων καταστημάτων καὶ δημοσίων οἰκοδομῶν, κατασχίσας διὰ τῶν μεγαλοδωριῶν του νὰ σύρῃ ὅλως δι' ὅλου πρὸς ἑαυτὸν τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τῶν Ῥωμαίων, διὸ καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐν Ῥώμῃ ὑπατείας του ἐξελέχθη ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς καὶ τοῦ λαοῦ Ἄρχων ὅλης τῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, ὅπου ἐσυγκρότησε διαφόρους μάχας μὲ τοὺς Ἐλβετούς, Γάλλους καὶ μὲ ἄλλους λαοὺς τῆς Γερμανίας καὶ μετέβη ἕως εἰς τὴν νῆσον Βρεττανίαν, καταπολεμήσας τοὺς ἀγρίους Βρεττανοὺς καὶ ἀναγκάσας αὐτοὺς νὰ ζητήσωσιν εἰρήνην· τελευταῖον καθυποτάξας ὅλην τὴν Γαλλίαν καὶ ἀποκαταστήσας αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, ἐστρεψεν ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν καὶ ὅλας τὰς δυνάμεις κατὰ τοῦ ἐπικινδύνου ἐχθροῦ του Πομπηίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀντιφερόμενος πάντοτε περὶ τῆς ὑπερτάτης ἐν Ῥώμῃ ἐξουσίας· καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἐνίκησεν αὐτὸν τελευταῖον εἰς τὴν περίφημον ἐν Φαρσάλοις μάχην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Πομπήϊος χάσας ὑπὲρ τοὺς 25,000 ἄνδρας ἐκ τοῦ στρατεύματός του, ἔφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐλθὼν καὶ ὁ Καῖσαρ καταδιώκων αὐτὸν καὶ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ ἐχθροῦ του, λέγεται ὅτι ἐδάκρυσε πικρῶς, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς. Ἡ εἰς τὴν Ῥώμην ἐλθοῦσα εἴδησις τῆς λαμπρᾶς ταύτης νίκης τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Πομπηίου, ἐκίνησεν ἀμέσως τὴν Ῥωμαϊκὴν βουλὴν καὶ ὅλον τὸν λαὸν εἰς τὸ νὰ ἀναγορεύσωσι τὸν νικητὴν τοῦτον ἐκ νέου Ὕπατον διὰ πέντε ὁλοκλήρους χρόνους, αἰώνιον Δήμαρχον καὶ Δικτάτορα ἐφ' ὅρου ζωῆς· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὁ Καῖσαρ θέλων νὰ οἰκειοποιηθῇ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ δύναμιν ἐν Ῥώμῃ, ἀναγορευθεὶς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, κατεφρόνει ἤδη τὴν Ῥωμαϊκὴν Γερουσίαν, φερόμενος αὐθαιρέτως καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς διοικητικὰς πράξεις, διὰ τοῦ ὁποίου πολιτεύματός του παρώξυνε τὸν ἐν Ῥώμῃ λαὸν καὶ ἐκίνησεν αὐτὸν εἰς τὴν περιβόητον κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν, τῆς ὁποίας πρωταίτιος ἦν ὁ Κ. Κάσσιος. μέλλων λοιπὸν νὰ προσαγορευθῇ καὶ βασιλεὺς ἐν τῷ μέσῳ ὅλης τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς διὸ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Πάρθων κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν τοῦ Μαρτίου μηνός, καθ' ἣν καὶ οἱ συνωμόται ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιφέρωσι τὸ τέλος τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ παῤῥησιασθεὶς εἰς τὸν ὡρισμένον τόπον περιφρουρούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἐπληγώθη τρὶς ὑπὸ τὸν Σερβίλιον Κάσκα καὶ πεσὼν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν του, ἀπέθανε τὸ 56 ἔτος τῆς ἡλικίας του, χρηματίσας εἷς τῶν ἐμπειροτάτων καὶ ἀρίστων στρατηγῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας, τῆς ὁποίας τὴν δόξαν ἀνύψωσε διὰ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ νικῶν καὶ διὰ τῆς καταστροφῆς χιλίων περίπου πόλεων, ἀγαπηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ὡς ἱστοριογράφος δὲ καὶ συγγραφεὺς διαπρέπει ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ πρὸ πάντων διὰ τῆς καθαρᾶς, ἀφελοῦς καὶ καταλλήλου ἐκφράσεως, συγγράψας

διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων σώζονται εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, Ὑπομνήματα τοῦ κατὰ τῶν Γάλλων πολέμου, De bello Gallico commentarium. Libr. VII. καὶ, περὶ ἐμφυλίου πολέμου. De bello Civili Pompejano, Libr. III. Πλουτ. Καῖσ. Πλιν. Φυσ. Ἱστρ. ζ, 25. — 2) Ἰούλιος Σέξτος, θεῖος τοῦ προτέρου Ἰουλίου Καίσαρος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ὕστερον δὲ σταλεὶς Ἔπαρχος εἰς τὴν Αἴγυπτον δι' ἐκλογῆς τοῦ ἀνεψιοῦ του, Καίσαρος. — 3) Ἰούλιος Πολυδεύκης, ἴδε Πολυδεύκης. — 4) Ὁ Ἰουλίου υἱὸς, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 467. Μεῖραξ τις μὲ ξανθὰς καὶ οὔλας τρίχας.

Ἰουλίς, ίδος, ἡ (υ-υ). Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς νήσου Κῶ, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου. Καλλμ. ὕμ. ε', 9. Στράβ. — ὅθεν, Ἰουλιήτης, ου, ὁ κάτοικ. Αἰλ.

Ἰουράσιος, ὁ, ἴδε Ἴορας.

Ἰουρασσός, ὁ, ἴδε Ἴορας.

Ἰουστῖνος, ὁ. Ῥωμαῖος ἱστορικὸς, συγγράψας γενικὴν ἱστορίαν κατ' ἐπιτομὴν τῶν βιβλίων τοῦ Τρόγου Πομπηΐου.

Ἰοφῶν, ῶντος, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος, ὅστις διὰ συνεργείας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνίκησε πολλάκις εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον· περὶ τὰ ἔσχατα δὲ τῆς ζωῆς του κατηγορηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὁ Σοφοκλῆς ὡς παράφρων καὶ στερηθεὶς τοῦ λογικοῦ, ἀπέδειξεν ἐνώπιον τῶν κριτῶν ἄκυρον τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀχαρίστου υἱοῦ του, ἀπαγγελθεὶς τὴν περίφημον αὐτοῦ τραγῳδίαν τοῦ Οἰδίποδος. Ἀριστ. Βατρ. 73.

Ἰπνεῖς, οἱ. ἴδε Ἴπνος.

Ἰπνοί, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὅπαί τινες καὶ σπήλαια εὑρισκόμενα ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν μὲ τοὺς ἰπνοὺς ἤτοι φούρνους· Ἡρόδ. 7, 188. παρὰ δὲ Στράβ. ὁ Ἰπνοῦς, οῦντος· ἤτοι τόπος πλήρης σπηλαίων.

Ἴπνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων. Στεφ. Βυζ. ὅθεν Ἰπνεῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 301.

Ἱππάκρα, ἡ (Ἵππου ἄκρα, παρὰ Στεφ. Βυζ.) Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ κειμένη πλησίον τῆς Ἰτύκης· — ὅθεν, Ἱππακρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ. α', 70, 80.

Ἵππανα, ἡ καὶ **Ἵππανα**, τά, Hippano. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη πλησίον τῆς Πανόρμου καὶ τῆς Μυτιστράτου. Ἔνια παρὰ Πολβ. πληθ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἱππανεὺς, έως ὁ κάτοικ.

Ἱππάλκιμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰτωνοῦ, ἔγγονος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀργοναύτου Πηνελέως. Διοδ. Σικελ. δ', 67. — 2) Υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Πῖσαν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 1, 144

Ἱππαρέτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Καλλίου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πλουτ.

Ἱππαρῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ εὐγενῶν πολιτῶν ἐν Συρακούσαις, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Ἀριστομάχης δευτέρας γυναικὸς τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρώτου. Αἰλιαν. — 2) Υἱὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος κυριεύσας τὴν πόλιν Συρακούσας καὶ βασιλεύσας ἀπολύτως δύο ὁλοκλήρους χρόνους, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 41. ἔνθα ἡ γραφ. Ἱππορῖνον κεῖται ἡμαρτημένη.

Ἵππαρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς νήσου πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης. τανῦν Καρίνας. Πινδρ. Ὀλ. 5, 26.

Ἱππαρχία, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Μητροκλέους καὶ γυνὴ τοῦ περιφήμου κυνικοῦ φιλοσόφου Κράτητος, Θηβαία· κατὰ Σουϊδ. λέγεται, ὅτι συνέγραψε καὶ αὕτη ὀλίγα τινά. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 520.

Ἵππαρχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππία ἐν Ἀθήναις, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του διεδέχθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, φημιζόμενος πρὸ πάντων ὡς ἐραστὴς τῶν μαθήσεων καὶ φίλος τῶν σοφῶν ἀνδρῶν καὶ ποιητῶν τῆς ἐποχῆς του, συντελέσας πολὺ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων καὶ οἰκοδομήσας τὸ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν τεῖχος. Εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων παρευρεθεὶς ὁ Ἵππαρχος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱππία ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, οἵτινες εἶχον συνομόσει κατ' αὐτῶν πρότερον· ἴδε Ἁρμόδιος. Ἡρόδ. 5, 55. Κατὰ Θουκ. ς', 54. ὑπῆρχεν ὁ Ἵππαρχος νεώτερο. τοῦ Ἱππία· κατὰ δὲ Πλάτ. Ἱππαρχ. σελ. 228, ὑπῆρχεν οὗτος πρεσβύτερος τοῦ Ἱππία· ἀλλ' ἡ τοῦ Θουκ. μαρτυρία φαίνεται αὐθεντρ. — 2) Νεανίας τις Ἀθηναῖος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἄλλως καὶ Φιλοκερδὴς ἐπιγραφόμενος, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλουσιν οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων Κριτικῶν, παρβλ. Volckenaer εἰς Ἡρόδ. 5. 55. — 3) Τύραννός τις τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ. Δημ. — 4) Περίφημος ἀστρονόμος Ἕλλην ἐκ Νικαίας πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας περὶ τὸ 150 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἔκαμε διαφόρους χρησίμους παρατηρήσεις καὶ ἀνακαλύψεις ἀστρονομικὰς καὶ συνέγραψε πολλὰς πραγματείας περὶ ἀστρονομίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον δύο. Στράβ Πτολ. Γαλην.

Ἱππασίδης, ου, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ἱππάσου, ὁ Σῶκος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 425.

Ἵππασος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἄκτορος. Ἀπολλδ. α', 9, 16. — 2) Υἱὸς τοῦ Κήυκος βασιλέως τῆς Τραχινίας χώρας, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου παρευρέθη εἰ. τὴν πόρθησιν τῆς Οἰχαλίας, ὅπου ἐθανατώθη. Ἀπολλόδ. β', 7, 7. — 3) Πατὴρ τοῦ Σώκου ἐκ Τροίας, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 450 — 4) Πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 411. — 5) Πατὴρ τοῦ Ἀπισάονος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 347. — 6) Υἱὸς τῆς Λευκίππης, τὸν ὁποῖον αὐτὴ μετὰ τῶν ἀδελφῶν της κατεσπάραξεν ἐν τῇ μανίᾳ της. Ἀντ. Λιβ 10. — 7) Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 352.

Ἱππέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀντίππου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐλάτου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Πολύφημον. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1241. Ὑγῖν

Ἱππεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Προκρίδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἱππημολγοί, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, ζῶντες ὡς οἱ λοιποὶ λαοὶ τῆς Σκυθίας ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 5. Ὁ Στράβ. βιβλ. ζ' θέτει αὐτοὺς περὶ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Ἱππῆς, Ἀττ. ἀντὶ Ἱππεῖς. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν παρ' Ἀθηναίοις. ὅτι δὲ καὶ μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, διὰ τῆς ὁποίας κατασκώπτει ὁ κωμῳδὸς οὗτος τὸν Ἀθηναῖον δημαγωγὸν Κλέωνα.

Ἱππία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο αὕτη εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς κατὰ τῶν Γιγάντων μάχης, ὅτε αὐτὴ ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ Γίγαντος Ἐγκελάδου, καθημένη ἐφ' ἅρματος ἐζευγμένου ὑπὸ δύο ἵππων. Παυσ. Ἀρκδ. 47. ἢ διότι αὕτη ἐδίδαξε πρῶτον τοὺς ἀνθρώπους πῶς νὰ ζεύγωσι καὶ νὰ δαμάζωσι τοὺς ἵππους. Ἀρποκρ.

Ἱππίας, ου, ὁ, Ἰων. Ἱππίης (-υ-). Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππάρχου, διαδεχθεὶς τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ὕστερον δὲ μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ φερόμενος μὲ σκληρὸν καὶ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἐδιώχθη ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ κατέφυγε πρὸς τὸν σατράπην τῆς Περσίας Ἀρταφέρνην εἰς Σάρδεις, τὸν ὁποῖον παρακίνησεν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον· δι' ὃ καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων συνεκστρατεύσας καὶ ὁ Ἱππίας γέρων ἤδη ὢν ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡρόδ. 6, 106. Θουκ. (Κατὰ Πλάτ. Ἱππαρχ. ὑπῆρχεν ὁ Ἱππίας νεώτερος τοῦ Ἱππάρχου, ὅπερ ὅμως ἀναιρεῖται διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Θουκ. ς', 54.) — 2) Περίφημος σοφιστὴς ἐξ Ἤλιδος πόλεως τῆς Πελοποννήσου, μαθητὴς τοῦ Ἡγησιδήμου, ἀνμάσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας διδάσκαλος εἰς τὰς Ἀθήνας· ἦν δὲ ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν καὶ μὲ μεγάλας γνώσεις τῆς Ἱστορίας, Ἀστρονομίας, Γεωμετρίας καὶ Μουσικῆς, συγγράψας διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ποιητικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδέν· ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φέρονται δύο διάλογοι τοῦ Πλάτωνος ἐπιγραφόμενοι, Ἱππίας Μείζων, καὶ Ἱππίας Ἐλάττων, ἀλλ' ἡ γνησιότης τοῦ τελευταίου ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τῶν σοφῶν κριτικῶν. Ξενφ. Πλάτ. — 3) Ἕτερος Ἠλεῖος, φίλος τῆς ὀλιγαρχικῆς πολιτείας, ἀναφερόμενος παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ζ, 4, 15. — 4) Ἀρχιτέκτων τις, παρὰ Λουκ.

Ἵππιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ὡς πρώτου δημιουργοῦ τῶν ἵππων ἀναδειχθέντος. Παυσ. 9, 21.

Ἵππικος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ ἐκβάλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν· τανῦν, Δτχουισκαλέ. Στράβ. ια', Πτολ.

Ἱππόβινος, ὁ (βινέω). Κωμικὴ τις μεταλλαγὴ τοῦ ὀνόματος Ἱππόνικος, παρ' Ἀριστφ Βατρ. 429.

Ἱπποβότης, ου, ὁ (βόσκω), πληθ. Ἱπποβόται· Οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδι οἱ πολῖται, ὅσοι ἦσαν τῆς ἀριστοκρατικῆς φατρίας. Ἡρόδ. 5, 77. καὶ, Ἱππόβοτος χώρα ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Χαλκιδεῖς. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ς', 1.

Ἱπποδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ἀχελῴου καὶ τῆς Περιμήδης καὶ πατὴρ τῆς Εὐρύτης γυναικὸς τοῦ Πορθάονος. Ἀπολλδ. α', 7, 3, 10. — 2) Υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 401.

Ἱπποδάμεια, ἡ (ι) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Πειριθόου, εἰς τῆς ὁποίας τοὺς γάμους συνέβη ἡ περιβόητος ἐκείνη μάχη τῶν Λαπιθῶν μετὰ τῶν Κενταύρων, ἐπειδὴ οὗτοι ἠθέλησαν ν' ἀτιμάσωσι τὰς αὐτόθι παρευρεθείσας γυναῖκας τῶν Λαπιθῶν καὶ πρώτην τὴν Ἱπποδάμειαν θέλων ν' ἁρπάσῃ ὁ Κένταυρος Εὔρυτος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ὁμ. Ἰλ. Β, 742. Ὀδ. Φ, 295. ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Πειρίθοος τὸν Πολυποίτην. Διόδ. Σικ. δ', 65. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνομάου βασιλέως τῆς Ἤλιδος καὶ τῆς Ἀστερόπης. Ὁ πατὴρ αὐτῆς φοβούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν γαμβρόν του, διέφευγεν ἀπὸ τὸ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τινὰ τῶν τότε Ἑλλήνων, ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν μνηστευθῶσιν, ὑποσχόμενος αὐτὴν ὡς γυναῖκα εἰς ἐκεῖνον μόνον, ὅστις ἤθελε νικήσει αὐτὸν εἰς τὸ τρέξιμον· ἐλθὼν δὲ ὁ Πέλοψ υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ νικήσας τὸν Οἰνόμαον διά τινος πανουργίας, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἱπποδάμειαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἓξ υἱούς.

Πινδ. Ὀλ. 1, 114. Εὐριπ. Ἀπολλόδ. β', 14, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγχίσου, ἀδελφὴ τοῦ Αἰνείου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 429. — 4) ἡ θυγάτηρ τοῦ Βρίσου καὶ αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως, ἥτις ἄλλως καὶ Βρισηὶς παρ' Ὁμ. κέκληται. Σχολ. Ἰλ. Α, 184. — 5) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τοῦ Ὀρμενίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φοίνικα. Ὁμ. Ι, 448. — 6) Θεράπαινα τῆς Πηνελόπης ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Σ. 182. — 7) Παρ' Ἀπολλόδ. β', 1, 4. Δύω θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ φονεύσασαι τοὺς μνηστῆρας αὐτῶν Ἴστρον καὶ Διοκορύστην.

Ἱπποδάμειος, ὁ, ἡ, ον, ἴδε Ἱππόδαμος.

Ἱππόδαμος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 334. — 2) Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ. — 3) Περίφημος ἀρχιτέκτων καὶ φιλόσοφος ἐκ Μιλήτου, ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὸν λιμένα τοῦ Πειραιέως καὶ τὴν αὐτόθι ἀγοράν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ Ἱπποδάμειος ἀγορὰ ἐκλήθη. Ἀριστ. Πολιτ. β'. 8. — ὅθεν, Ἱπποδάμειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἱπποδάμου ἢ εἰς τὸν Ἱππόδαμον ἀνήκων. Ξενοφ. Ἑλ. β', 4, 11.

Ἱππόδοτος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἷς περίφημος ναὸς αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἔνθα λέγεται ὅτι αὐτὸς ἔδεσε τοὺς ἵππους τῶν Ὀρχομενίων ὅτε οὗτοι ἐν καιρῷ νυκτὸς ὥρμουν κατὰ τῆς πόλεως τῶν Θηβαίων. Παυσ. Βοιωτ. 26.

Ἱπποδίκη, ἡ (ῐ) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόδ. β', 1.

Ἱππόδρομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀνθίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7. 8.

Ἱππόζυγος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἱπποκράτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7. 8.

Ἱπποθάλης, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Ἱερωνύμου ἐξ Ἀθηνῶν, εἷς τῶν προσώπων τὰ ὁποῖα συνιστῶσι τὸν διάλογον τοῦ Πλάτωνος Λύσιν ἐπιγραφόμενον. Πλάτ. Λυσ. σελ. 203. Α.

Ἱπποθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 251. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου, αἵτινες κατὰ προτροπὴν τῆς Μηδείας ἔσφαξαν τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. Ὑγῖν. μυθ. 24. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μήστορος καὶ τῆς Λυσιδίκης καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Τάφιον ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Ἱππόθοος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λήθου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἄρεως, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Πυλαίου ἐκ τῆς ἐν Τρωάδι Λαρίσσης, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 840. — 2) υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου, θρηνῶν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 251. — 3) υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος. Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. — 4) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γόργης. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 5) Υἱὸς τοῦ περιφήμου λῃστοῦ Κερκύονος, ὅς τις μετὰ καιρὸν κατεστάθη βασιλεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 5.

Ἱπποθόων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλόπης θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος, ἥτις φοβουμένη τὸν πατέρα αὐτῆς, ἐξέθηκε τὸ βρέφος Ἱπποθόοντα, τὸ ὁποῖον εὑρόντες ποιμένες τινὲς καὶ ἐλθόντες εἰς ἔριδα μεταξύ των περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, τὸ ἔφερον εἰς τὸν Κερκύονα· οὗτος γνωρίσας τὸν παῖδα, ἐπρόσταξεν αὐτοὺς νὰ τὸν ῥίψωσι πάλιν εἰς βορὰν τῶν θηρίων, τὴν δὲ Ἀλόπην ἐφόνευσεν· ὁ Ἱπποθόων ἀνατραφεὶς κρυφίως ὑπὸ τῶν αὐτῶν ποιμένων καὶ ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν ἔλαβεν διὰ συνεργείας τοῦ Θησέως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του Κερκύονος τὴν μικρὰν χώραν ἔνθα οὗτος ἡγεμόνευεν. Παυσ. 1, 5. Ὑγῖν. ὅτι δὲ καί, Ἱππόθοος γραπτέ.

Ἱπποθοωντίς, ίδος, ἡ, προσηγορ. φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἱπποθόωντος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Δημ.

Ἱπποκένταυροι, οἱ Παρίστανεντο οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς τερατώδη ὄντα, ἔχοντες μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰξίων ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς νεφέλης καὶ κατοικοῦντες περὶ τὴν Θεσσαλίαν, Πλάτ. Φαιδρ. 229 D. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ Κένταυροι καλούμενοι, παρβλ. Παλαιφ. α', 1. ὅτι δέ, ἡ Ἱπποκένταυρος. Λουκ. Ζευξ. 3.

Ἱπποκλέας, ὁ, Δωρ., ἀντὶ Ἱπποκλέης, ἐρίθμ. 1.

Ἱπποκλείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πολιτῶν, ὅς τις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ μνηστευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Κλεισθένους, ἐχόρευσεν ἰδών τινα τεχνικὸν χορὸν ἐν καιρῷ τῆς δοθείσης εὐωχίας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου, ὅς τις ἰδὼν αὐτὸν τοσοῦτον ἀσέμνως χορεύοντα καὶ καταφρονοῦντά τον δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπεκρίθη ὁ μνηστὴρ οὗτος· οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· ὅπερ καὶ ἐν παροιμίαις τυχὸν ἐκτοτε ἐλέγετο. Ἡροδ. 6, 126. — 129. Λουκ. Ἡρακλ. η'.

Ἱπποκλέης, συνῃρ. Ἱπποκλῆς, έους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φρικίου ἐκ Πελινναίου πόλεως τῆς Θεσσαλίας, νικητὸς σταδίῳ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ δεκάτῃ Πυθ. Ὠδ. Ἱπποκλέα, Αἰτιατ. Ἱπποκλέαν. — 2) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. η', 13.

Ἵπποκλος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Λαμψάκου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ πατὴρ τοῦ Αἰαντίδου. Ἡροδ. 4, 138. Θουκ.

Ἱπποκορύστης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἀπολλόδ. γ', 10, 4. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερίππης. Ἀπολλόδ. β', 1.

Ἱπποκοωντίδης, ου, ὁ (ῐ) Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος. πληθ. Ἱπποκοωντίδαι. Ἀπολλόδ. β', 7, 3.

Ἱπποκόων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω καὶ Ἰκαρίου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τῶν δώδεκα αὐτοῦ υἱῶν ἀφ' οὗ ἐδίωξεν ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πρότερον βασιλεύοντα ἀδελφόν του Τυνδάρεων, ἀλλ' ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Σπάρτην καὶ φονεύσας τὸν Ἱπποκόωντα μὲ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ἀποκατέστησε πάλιν εἰς τὸν αὐτόθι θρόνον τὸν ἐξορισθέντα Τυνδάρεων· οἱ υἱοὶ τοῦ Ἱπποκόωντος τούτου ἐφημίζοντο ὡς ἀνδρεῖοι καὶ ἐπιτήδειοι πολεμισταί, ἐλθόντες καὶ οὗτοι εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος. Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. Ἡροδ. 5, 60 Παυσ. γ', 19. — 2) Σύντροφος τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Ῥήσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ὅς τις ἐκοιμᾶτο βαθέως ὅτε ὁ Διομήδης εἰσέβαλεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ ἥρπασε τὰς ἵππους του. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 518. — 3) Οὕτω καλεῖται μικρός τις ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ς', 41.

Ἱπποκράτη, ἡ (ᾰ) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἱππόζυγον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἱπποκράτης, ους, ὁ (ᾰ) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου Πεισιστράτου ἐν Ἀθήναις, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Νηλέως. Ἡροδ. 1, 59. — 2) Υἱὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ πάππος τοῦ μεγάλου Περικλέους. Ἡροδ. 6, 131. — 3) Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Γέλωνος. Θουκ. Ἡροδ. 6, 23. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πλησίον τοῦ Δηλίου ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ. δ', 66. Ξενοφ. — 5) Ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Χαλκηδόνι. Ξενοφ. — 6) Ὁ περίφημος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιαδῶν, πατὴρ τῆς ἰατρικῆς Ἐπιστήμης καὶ σοφὸς παρατηρητὴς τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κῶ περὶ τὸ 420 περίπου ἔτος πρὸ Χρ. καταγόμενος καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἀρχαίου Ἀσκληπιοῦ· διδαχθεὶς πρῶτον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡρακλείδου τὴν Ἰατρικήν, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἤκουσε καὶ ἄλλους σοφοὺς διδασκάλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χρηματίσας σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Πλάτωνος, Ξενοφῶντος καὶ Θουκυδίδου, καὶ ὡς λέγεται μετήρχετο τὴν Ἰατρικὴν ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι λοιμώδους ἐπιδημίας, θεραπεύων πολλοὺς τῶν ἀσθενούντων, τὸ πλεῖστον δὲ μέρος τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Θρᾴκην καὶ Θεσσαλίαν, ἀποθανὼν εἰς τὴν πόλιν Λάρισσαν τὸν 90 χρόνον τῆς ἡλικίας του. Πλατ. Πρωταγ. σελ. 311. Ἐκ τῶν διαφόρων Ἰατρικῶν καὶ φυσικῶν συγγραμμάτων σώζονται εἰσέτι ἱκανὰ γεγραμμένα εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον. Φαβρ. Ἑλ. Β β. ΙΙ. σελ. 522. — 7) Ἀθηναῖός τις, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ Τελεσίππος, Δημοφῶν καὶ Περικλῆς ἦσαν διαβόητοι ὡς χαῦνοι καὶ ἠλίθιοι, ἀφ' ὧν ἐπεκράτησε καὶ παροιμ. Ὑόστιν καὶ Ὑσὶν (χοίροις) Ἀριστοφ. Νεφ. 997. Θεσμ. 273. — 8) ἕτερος Ἱπποκράτης Κῷος Ἰατρὸς ζώων, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν Ἰατρικὸν ἀπόσπασμα.

Ἱπποκρατίδης, ου, ὁ (‒ ‒ ⏑ ⏑ ‒) Κύρ. Υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ ὡς κύρ. Ὄνομ. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλειδῶν. Ἡροδ. 8, 131.

Ἱπποκρήνη, ἡ, ἴδε Ἱππουκρήνη.

Ἱππόκουρα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἀριακῆς ἐν τῇ μεσογείῳ Ἰνδίᾳ. πιθαν. ἡ νῦν Ὑδεραβάδ Πτολ.

Ἵππολα, ας, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως, ἔρημος ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου· πιθαν. ἡ νῦν Μαίνη. Παυσ. ὅθεν, Ἱππολαΐτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἱππόλεω ἄκρη, ἡ. Ἀκρωτήριον ἢ γήϊνος γλῶσσα ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Ὑπάνεως ποταμοῦ. Ἡροδ. 4, 53.

Ἱππολαΐτις, ίδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου αὐτῆς ναοῦ ὅς τις εὑρίσκετο εἰς τὴν πόλιν Ἵππολα ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. γ', 25.

Ἱππολοχίδης, ου, ὁ (ῐ) Θεσσαλός τις παρὰ Θουκ.

Ἱππόλοχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 122. — 2) Υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Φιλονόης, θυγατρὸς τοῦ Γλαύκου, τὸν ὁποῖον ἔπεμψεν ὡς σύμμαχον εἰς Τροίαν ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι πολιορκίας. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 197. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ.

Ἱππολύτη, ἡ, (ῠ) Θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως ἢ τοῦ Ἱππολύτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκάστου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, ἥτις ἐρωτευθεῖσα εἰς τὸν Πηλέα καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὸν ἑλκύσῃ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της, διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τὸν

ἀνδρὸς τῆς Ἀκάστου. Πινδ. Νεμ. 4, 92. κατὰ δὲ Ἀπολλδ. ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀστυδάμεια, ὅπερ ὅρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα ἁρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολλδ. β', 5, 9. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 968. ὁ Διοδ. Σικ. δ', 16. καλεῖ αὐτὴν Μελανίππην· κατὰ δὲ Εὐρπ. ὑπῆρχεν αὕτη μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου ἐκ τοῦ Θησέως.

Ἱππόλυτος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρμῆς ἐθανάτωσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολλδρ. α', 6, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας. Ἀπολλδρ. β', 1, 4. — 3) Υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἱππολύτης, κατ' Εὐρπ. Ἱππολ. 11. κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἀντιόπης. τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του κατηράσθη πεισθεὶς εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Φαίδρας, ἥτις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν κινήσῃ εἰς τὸ αἰσχρὸν πάθος τὸ ὁποῖον συνέλαβεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Θησέως, διὸ φεύγων πλήρης πατρικῶν ἀρῶν ἐκ τῆς Τροιζῆνος, κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του ἵππων πτοηθέντων ἐξ ἑνὸς θαλασσίου τέρατος, τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ τοῦ Θησέως· ἐτιμήθη δὲ μετὰ θάνατον ὁ Ἱππόλυτος ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων ὡς Ἥρως, οἵτινες συγκατηρίθμουν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἀστέρων. Εὐριπ. Ἱππολ. 11. Ἀπολλδρ. γ', 10, 3. Παυσ. β', 32. — 4) πατὴρ τοῦ Δηϊφόβου, ὅς τις ἐκαθάρισε τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Ἰφίτου, κατοικῶν ἐν Ἀμύκλαις. Ἀπολλδρ. β', 6, 2. ὅθεν Ἱππολύτειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἱππολύτου ἢ εἰς τὸν Ἱππόλυτον ἀνήκων. Λουκ.

Ἱππόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Λεοντεύς. Ὁμ. Μ, 189. — 2) Μάντις ἐκ Λευκαδίας. Ἡροδ. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Τριάκοντα τυράννων, πεσὼν εἰς τὴν κατ' αὐτῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ. Ἑλ. — 4) Διδάσκαλος τῆς Ἀθλητικῆς τέχνης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 6. ἐν δὲ βιβλ. ιδ', 8, κεῖται αὐλητής, ἔνθα ὀρθότ. διορθωτ. ἀθλητής.

Ἱππομέδουσα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλδρ. β', 1, 5.

Ἱππομέδων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἄργους, κατὰ δὲ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1380. υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ· Εἷς δὲ τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων Ἡρώων οἵτινες ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους, ἔνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰσμάρου. Ἀπολλδρ. γ', 603. 6, 7. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 490. Εὐρπ. κατὰ Παυσ. ι', 10. ὁ υἱὸς αὐτοῦ Πολύδωρος ἐξεστράτευσεν ὕστερον μετὰ τῶν ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν.

Ἱππομένης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μεγαρέως ἐξ Ὀγχηστοῦ, πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὁ πέμψας βοήθειαν εἰς τὸν Νῖσον βασιλέα τῶν Μεγάρων. Ἀπολλδρ. γ', 15, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ Μεγαρέως καὶ τῆς Μερίπης ἐξ Ὀγχηστοῦ, ὅς τις ἀγαπήσας τὴν ὡραίαν Ἀταλάντην θυγατέρα τοῦ Σχοινέως, καὶ νικήσας αὐτὴν εἰς τὸ τρέξιμον διὰ βοηθείας τῆς Ἀφροδίτης, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐνηγκαλίζοντο μὲ ἀμοιβαίαν καὶ τρυφερὰν ἀγάπην μεταξύ των ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Κυβέλης, ἡ θεὰ αὕτη παροργισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς λέοντας. Θεοκρ. Σχολ. β', 218. Ἀπολλδρ. γ', 9, 2.

Ἱππομύρμηκες, οἱ. (ἵππος, μύρμηξ) Πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λουκ. ἀληθ. ἱστορ. α', 12. εἰς οἰκήτορες τοῦ ἡλίου.

Ἱππόνικος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καλλία καὶ ἔγγονος τοῦ Φαινίππου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. πλουτισθεὶς ἐκ τῶν Περσικῶν θησαυρῶν τοὺς ὁποίους ὁ Διόμνηστος ἔφερεν ἐξ Ἐρετρίας εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡροδτ. 6, 121. — 2) Υἱὸς τοῦ Καλλία καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Πλουσίου Καλλία καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Τανάγρᾳ μάχην, ὕστερον δὲ θανατωθεὶς εἰς τὸν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον πλησίον τοῦ Δηλίου. Θουκ. γ', 91. Πλατ. Πρωτ. σελ. 314. — 3) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Ἱπποσθένας, α, ὁ. (ξ.) Στρατηγός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

Ἱπποθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 251.

Ἱππονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀλκαῖος ἐγέννησε τὸν Ἀμφιτρύωνα καὶ τὴν Ἀναξώ. Ἀπολλδρ. β', 4, 5.

Ἱππόνοος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Ἀπολλδρ. γ', 12, 5. Ἱππόθοος παρ' Ὁμηρ. — 2) Πατὴρ τῆς Περιβοίας γυναικὸς τοῦ Οἰνέως τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ταλαοῦ Ἀστυόχης. Ἀπολλδρ. γ', 6, 3. κατήγετο δὲ ὁ Ἱππόνοος οὗτος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Προίτου, καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Μεγαπένθους ἢ κατά τινας τοῦ Ἀναξαγόρα. Σχολ. Πινδ. Νεμ. 9, 36. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως πρότερον ὁ Βελλεροφόντης, ἴδε Σχολ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 155. — 4) Υἱὸς τοῦ Τριβαλλοῦ ὅς τις ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Θράσσης ἐγέννησε τὸν Πολυφόντην. Ἀντ. Λ β', 21. — (αἰτιατ. Ἱππόνοα καὶ συνῃρ. Ἱππόνουν, Ἀπολλδρ. α', 8, 4.)

Ἱππόποδες, οἱ. Λαός τις ἐν τῇ Εὐρωπαίᾳ Σαρματίᾳ. Διον. Περ. 310.

Ἵππος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας ῥέων μεσημβρινῶς ὅς τις κατὰ Πλίν. εἰσβάλλει εἰς τὸν Φᾶσιν. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς Γαλιλαίας χώρας. Στέφ. Βυζ.

Ἱππόστρατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐβίασε τὴν Περίβοιαν εἰς τὰς ἀτόθευστου ὀρέξεις. Ἀπολλδ. α', 8, 4.

Ἱπποτάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἱππότου, ὁ Αἴολος θεὸς τῶν ἀνέμων. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 2.

Ἱππότης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φύλαντος καὶ ἀπόγονος ἢ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς καὶ οὗτος ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν οἵτινες εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἀπολλδρ. β', 8, 3. — 2) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Διὸς Τρωὸς τὸ γένος καὶ πατὴρ τοῦ Αἰόλου, κατ' Ὁμ. Κ, 2, 36. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 778. κατ' ἄλλους δέ, πάππος τοῦ Αἰόλου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἄρνης. — 3) Υἱὸς τοῦ Μίμαντος καὶ ἔγγονος Αἰόλου τοῦ πρώτου, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μελανίππης τὸν δεύτερον Αἴολον, τοῦ ὁποίου τούτου ἡ θυγάτηρ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος Αἴολον τὸν τρίτον καὶ τὸν Βοιωτόν. Διοδρ. Σικ. δ', 60. — 4) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος ἢ κατά τινας τοῦ Γλαύκου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Μήδεια. Διοδρ. Σικ. δ', 56.

Ἱπποτίων, ωνος, ὁ (ξ.) Σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 514.

Ἵππου ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Συρτικῆς χώρας, κείμενον δυτικῶς τῆς μεγάλης Σύρτεως Πτολ. — 2) = Ἱππάκρα.

Ἱππουκρήνη, ἡ, Ἵππου κρήνη καὶ

Ἱπποκρήνη. Περίφημος κρήνη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὡς ἐλέγετο ἐσχηματίσθη διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου Πηγάσου, καὶ τῆς ὁποίας τὸ καθαρὸν ὕδωρ εἶχεν ἐνθουσιαστικήν τινα δύναμιν, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ἡ κρήνη αὕτη ἱερὰ τῶν Μουσῶν αἵτινες διέτριβον περὶ τὸ ὄρος τοῦτο. Ἡσ. Θεογ. 6 ἵππου κρήνη, παρὰ Στράβ. Παυσ. Λουκ. (Κατ' Ὀβιδ. Fast. 5, 7. = Ἀγανίππη.)

Ἱππουρίς, ίδος, ἡ (ξ.) προτυπκομ. νῆσος. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς νήσου Θήρας· τανῦν Φιδοῦλσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1712.

Ἵππυλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ ἀσώτου καὶ ἀδηφάγου Θεοφράστου, παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1292.

Ἵππυς, υος, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, εὑρετὴς τῶν πορρωδιῶν. Πλούτ.

Ἱππώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 351. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων. Καλλμ Ἀρτ. 239. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πύλον. Ἀπολλδρ. β', 7, 8. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος. Εὐριπ. Μηδ. 1084.

Ἵππων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς νήσου Μήλου, κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 31.

Ἱππών, ῶνος, ὁ. Hyppo diarrytus, παρὰ Πλιν. Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη δυτικῶς τῆς Ἰτύκης Στράβ. ιζ'. Ἱππὼν διάρρυτος, παρὰ Πτολ. — 2) Hippo regius, Ἱππὼν ὁ βασιλικός. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολ. — 3) = Ἱππώνιον, ὅπερ ὅρα.

Ἱππῶναξ, ακτος, ὁ. Ἕλλην ποιητὴς λυρικὸς ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κύρου, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἀθηναγόρου, ἔφυγεν εἰς τὰς Κλαζομενάς· διὸ καὶ Κλαζομένιος ὠνομάζετο· συνέγραψεν Ἰαμβικὰ ποιήματα τὰ ὁποῖα ἐχαρακτηρίζοντο πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐγγυστικῆς αὐτῶν εἰρωνείας καὶ πικρῶν σκωμμάτων. Ἀριστφ. Βατρ. 660. Στράβ. ιδ'. Σουίδ.

Ἱππωνιάτης κόλπος, ὁ (ξ.) Vibonensis Sinus. Κοι. Κόλπος τις περὶ τὴν Βρεττίαν χώραν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· τανῦν, Golfo di Eufemio. Στράβ.

Ἱππώνιον, τό. Vibo Valentia (Οὐΐβῶνα Οὐαλεντία). Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Ἱππωνιάτου κόλπου. ὅθεν, Ἱππωνιάτης, ου (ξ.) ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἵππωτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλδρ. β', 7, 8. παρβλ. Heyne, παρ' ᾧ Ἱππέας ἀναγινώσκ.

Ἰρά, ἡ. Στεφ. Βυζ. Εἶρα, Παυσ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχον ἓν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ, περίφημον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἑνδεκαετῆ πολιορκίαν τῶν Μεσσηνίων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ Ἀριστομένους. Παυσ. δ', 17. Ἰρή, ἡ, παρὰ Στραβ. ὅς τις συγχέει τὸ ὄρος τοῦτο μὲ τὸ παρ' Ὁμηρ. Ἰρή, ὅπερ ἴδε.

Ἴρασα, τά, καὶ Ἴρατα, Στεφ. Βυζ. Irasa. Χώρα τις ἐν Λιβύῃ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Κυρήνης ἔχουσα τερπνὴν καὶ ὡραίαν θέσιν. Ἡροδτ. 4, 158. ἡ πόλις αὐτόθι, κατὰ Πινδ. Πυθ. 9, 185.

Ἰρή, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, μία, ἐξ ἑπτὰ τὰς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἀχιλλέα ὡς προῖκα, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Παυσ. καλεῖ Ἀβίαν Ὁμ. Ἰλ. Ι, κατὰ δὲ Στράβ Ἰρή καὶ = Ἰρά, ὅπερ ὅρα.

Ἰρὴ ἄκρη, ἡ, = τὸ ἱερὸν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὅρα. Διον. Περ. 562.

Ἶρις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Αἰτ. Ἶριν. Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ἀπολλδρ. α', 2, 6. ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὁμήρ. παρίσταται αὕτη ὡς ἄγγελος τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς καλεῖ, δαίμονα χρυσόπτερον. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 398. Β, 786. παρὰ δὲ τοῖς

ὕστερον ποιηταῖς ἐθεωρεῖτο ὡς ὑπηρέτις καὶ σύντροφος τῆς Ἥρας, μηνύουσα τὰς βουλὰς καὶ θελήσεις τῆς θεᾶς ταύτης πρὸς ὅσους ἐπέμπετο ὑπ' αὐτῆς. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 216. Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 133. Ἀπολ. Ῥοδ. 757.

Ἶρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅς τις ἑνούμενος μὲ τὸν Λύκον εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· τανῦν Καζαλμάκ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 955. Ξενοφ. Κυρ. Ἀν. ε', 6, 9.

Ἶρος, ὁ. Ὁ περιβόητος τῆς Ἰθάκης ἐπαίτης, πρότερον Ἀρναῖος καλούμενος, ὑπὸ δὲ τῶν μνηστήρων Ἶρος ἐπονομασθεὶς ἤτοι ἀπαγγελεύς, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀναγκαζόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ ἀγωνισθῇ κατεπλήγωσεν αὐτὸν καὶ ἐδίωξεν ἐκ τῆς αὐλῆς τῶν μνηστήρων. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 219. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, ὅς τις ἐκαθάρισεν ὡς λέγεται τὸν Πηλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 72. Ἀντ. Λιβ. 38.

Ἱρπηνοί, καὶ Ἱρπινοί, οἱ. Hirpini. Ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας ὅμορον τῶν Σαμνιτῶν· διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Πολύβ. γραφόμ.

Ἵρτιος, ὁ, Hirtius. Ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, σύγχρονος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔδειξεν πολλὰς ἐκδουλεύσεις, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Γαλλίαν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδεται τὸ ὄγδοον βιβλίον τῆς ἱστορίας τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου τὸ ὁποῖον συνέχεται μετὰ τῶν ἄλλων ἑπτὰ βιβλίων τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

Ἴς, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ ἀπέχουσα ὀκτὼ ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος, πλησίον ταύτης εὑρίσκονται διάφοροι πηγαὶ ἀσφάλτου· τανῦν Αἰτ. Ἡροδ. 1, 179. — 2) μικρός τις ποταμὸς ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ, φέρων πολλὴν ἄσφαλτον ὕλην ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην. Ἡροδ. 1, αὐτόθ.

Ἰσαγόρης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἀρχηγὸς τῆς Ἀριστοκρατικῆς φατρίας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡροδ. 5, 66.

Ἰσάδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖται του κατεδίκασαν εἰς ζημίαν τινά, διότι πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἔτι ἡλικίας ὥρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ς', 3.

Ἰσαία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἄλλως Νησαίη καλουμένη. Ἀπολλόδ. α', 2, 6.

Ἰσαῖος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, συγγράψας μίαν ῥητορικὴν τέχνην καὶ 64 λόγους, ἐξ ὧν 10 μόνοι διεσώθησαν.

Ἰσάμνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Ἰρλανδίας, τανῦν Jone point. Mannert.

Ἴσανδρος, ὁ (ῑ) Υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰοβάτου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἐν μιᾷ μάχῃ κατὰ τῶν Σολύμων. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 197.

Ἰσάνωρ, ορος, ὁ (ᾰ) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. 3.

Ἴσαρ, αρος, ὁ. καὶ Ἰσάρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουγδουνισίας Γαλλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανόν· τανῦν Ἴσαρ, Isère. Στράβ. Πολύβ.

Ἴσαρος, ὁ. Isarus. Ποταμὸς τῆς Οὐινδελικίας χώρας ὅς τις πηγάζων ἐκ τῶν Ῥαιτικῶν Ἄλπεων καὶ παραλαμβάνων εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἄταγιν ποταμὸν εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· τανῦν Eisach κατὰ Mannert.

Ἰσαρχίδας, α, ὁ (−⏑⏑−) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων παρὰ Θουκ.

Ἰσαυρία, ἡ. Isauria. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Κιλικίας καὶ Λυκαονίας, καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς Πισιδίας, ἀφ' ἧς ὕστερον καὶ ὅλη ἡ τραχεῖα Κιλικία ὠνομάσθη Ἰσαυρία. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἀμμιαν. Μαρκ. ὅθεν, Ἰσαυρικός, ή, όν. Τῆς Ἰσαυρίας ἢ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκων.

Ἰσαυρίς, ίδος, ἡ (⏑−⏑). Τῆς Ἰσαυρίας, ἢ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Ἴσαυροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰσαυρίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. καί, Ἰσαυρεῖς, Στέφ. Βυζ.

Ἴσβουρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, τανῦν Colotabellota. Πτολ. γ'. 4.

Ἴσειον, τό, (1) Κύρ. Ναὸς τῆς Ἴσιδος. Πλουτάρχ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Isidis oppidum, Πλιν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατὰ Mannert καὶ Minutoli = Βούσιρις· κατ' ἄλλους δὲ διάφορος ταύτης, ἡ παρ' Ἡροδ. Ἄνυσις καλουμένη καὶ τανῦν Bahbeit.

Ἴσεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἴσιδος.

Ἰσθμιακός, ή, όν, = Ἰσθμικός. Στράβ.

Ἰσθμιάς, άδος, ἡ. Ἐπιθ. θηλ. τοῦ Ἴσθμιος, Ἰσθμική, ἡ εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ οὖσα· καὶ Ἰσθμιὰς νίκη. Πινδ. Ὀλ. 13, 46. Νεμ. ε. 13. — 2) Οὐσιαστ. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ πανηγυριζόμενοι δημόσιοι ἀγῶνες. Πινδ. Ὀλ. 13 46. — 3) ἡ Ἰσθμιακὴ χρονολογία ἢ διάστημα τριῶν ἐτῶν. Ἀπολλόδ. β', 7, 2.

Ἰσθμικός, ή, όν, καὶ

Ἴσθμιος, ία, ιον. Τοῦ Ἰσθμοῦ ἢ εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀνήκων. Ἰσθμία νίκη, Πινδ. καὶ Ἰσθμία χθών, Σοφοκλ. ἰδίως δέ, τὰ Ἴσθμια, προπαροξ. ἱερά. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου τελούμενοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων δημόσιοι ἀγῶνες. Ἐσυστήθησαν οὗτοι κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Σισύφου πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ Μελικέρτου παιδὸς τῆς Ἰνοῦς καὶ τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὅς τις ἐπνίγη μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐφέρθη ὑπό τινος δελφῖνος εἰς τὸ παράλιον τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, ὅπου ἔθαψεν αὐτὸ ὁ Σίσυφος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήθησαν ἢ ἀνενεώθησαν οἱ ἀγῶνες οὗτοι ὕστερον ὑπὸ τοῦ Θησέως πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος· ὁ δὲ Πλούταρ. εἰς βί. Θησ. ἀναφέρει ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ Θησεὺς ὅτε διαβαίνων διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐφόνευσε τὸν λῃστὴν Σίνιν. Ἐπανηγυρίζοντο δὲ οὗτοι οἱ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν ἀρχόμενοι πιθαν. εἰς πρὸν φθινοπώρου, εἰς τοὺς ὁποίους συνήρχοντο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, οἱ δὲ νικηταὶ ἐλάμβανον ὡς ἆθλον τῆς νίκης ἕνα στέφανον ἐκ πίτυος. Πινδ. 6, 69. Ἀπολλόδ. γ', 4, 3.

Ἴσθμιος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Κορινθιακῷ Ἰσθμῷ λατρείας αὐτοῦ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐσυστήθησαν αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Θησέως οἱ Ἴσθμιοι ἀγῶνες. Στράβ. η'. Παυσ. β', 2.

Ἰσθμιόνικος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. ε, 19.

Ἰσθμός, ὁ· κυρίως μέρος τι στενὸν ξηρᾶς· καὶ Ὄνομ. Κύρ. ἰδίως, Ἰσθμός, ὁ ἢ ὁ Κορινθιακὸς Ἰσθμός. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόννησος μετὰ τῆς λοιπῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ πάλαι εἷς περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μὲ τοὺς πολυτελεῖς ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένους τέσσαρας ἵππους του καὶ μὲ διάφορα ἄλλα μεγαλοπρεπῆ ἀγάλματα· εἰς τοῦτον ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν καὶ οἱ περίφημοι Ἴσθμιοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, διὸ καὶ ἐλογίζετο ὁ Ἰσθμὸς οὗτος, Ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ Ἰσθμός, παρὰ Θουκ. Πλάτ. ἡ Ἰσθμός, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 8, 64. — 2) Ἰσθμὸς Κιμμερικός· ἓν στενὸν μέρος ξηρᾶς μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Ταυρικὴ χερσόνησος μετὰ τῆς λοιπῆς Σκυθίας. Αἰσχ. Προμ. 736. — 3) ὁ Ἰσθμὸς τῆς Παλλήνης· τὸ στενὸν διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ χερσόνησος Παλλήνη μὲ τὴν λοιπὴν Μακεδονίαν. Θουκ. α', 56. Ξενοφ. — 4) Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Χερσονήσου· ἕτερον στενὸν μέρος ἐν Θρᾴκῃ τὸ ὁποῖον ἑνώνει τὴν αὐτόθι Θρᾳκικὴν Χερσόνησον ἢ Χεῤῥόνησον μετὰ τῆς λοιπῆς Θρᾴκης. Ἡροδ. 6, 36. Ξενοφ. — 5) Ὁ Λευκαδίων Ἰσθμός· διὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο ἡ νῦν Λευκὰς νῆσος μετὰ τῆς ἀπέναντι Ἠπείρου. Θουκ. γ', 81 ὅθεν Ἐπίρρ. Ἰσθμοῖ, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Πινδ. Θουκ.

Ἰσιακός, ή, όν, (−⏑⏑⏑) Τῆς Ἴσιδος ἢ εἰς τὴν Ἶσιν ἀνήκων. Οὐσιαστ. Ὁ Ἰσιακός, ὁ Ἱερεὺς τῆς θεᾶς Ἴσιδος ἐν Αἰγύπτῳ. Πλούτ.

Ἰσιακῶν λιμήν. Isiacorum portus. Λιμὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῷ μικρῷ Κόλπῳ ἔνθα εἰσβάλλουσιν οἱ τρεῖς μικροὶ ποταμοὶ Καγαλνίκ τανῦν λεγόμενοι. Ἀῤῥιαν. Περιπλ. 21. Mannert. Γεωγρ. IV. 237.

Ἰσιάς, άδος, ἡ (−⏑⏑). Ἡ εἰς τὴν Ἶσιν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Ἰσίας, ου, ὁ (−⏑−) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ.

Ἴσιδος νῆσος, ἡ. Μία τῶν νήσων τῆς Ἀφρικῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Πτολ. θέτει περὶ τὴν Αἰθιοπίαν ἐν τῷ Ἀραβίῳ Κόλπῳ. Πτολ. δ', 6, καὶ 8.

Ἰσίδωρος, ὁ (−⏑−⏑) ὁ Χαρακηνός. Ἱστοριογράφος ἐκ Χάρακος πόλεως τῆς Βαβυλωνίας, ζήσας περὶ τὸ 35 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρ' Ἀθην. γ', σελ. 93. ἓν Γεωγραφικὸν βιβλίον, Παρθίας περιηγητικὸν ἐπιγραφόμενον. Λουκ. Μακρόβ. 15.

Ἶσις, ιδος, Ἰων. ιος. Αἰτ. Ἶσιν. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων παρ' Αἰγυπτίοις Θεοτήτων, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν θυγατέρα τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καταγομένην ἀνέκαθεν ἐκ τοῦ Ἡλίου. Διοδ. Σικ. α', 13. κατὰ δὲ Πλούτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 7. ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ῥέας, βασιλεύσασα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ὀσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνετέλεσεν εἰς ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων κατοίκων τῆς χώρας ταύτης, διδάξασα αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, δι' ὃ καὶ παριστάνετο συνήθως παρ' αὐτοῖς ὡς σύμβολον μιᾶς ἀφθόνου καὶ χορηγητικῆς γονιμότητος τῆς γῆς, Διοδ. Σικ. α', 14. 15. ὁ δὲ Ἡροδ. 2, 59. συμπαραβάλλει αὐτὴν μὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων Δήμητραν· μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ὀσίριδος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τυφῶνος, ἐβασίλευσεν ἡ Ἶσις μὲ πολλὴν φιλανθρωπίαν καὶ πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς Εὐδαιμονίας τῶν ὑπηκόων της. Πλουτ. Ἰσ. Ὀσ. 18. ὅθεν καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ καὶ περίφημον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Βούσιριν, παριστανομένη μὲ μορφὴν μεγαλοπρεποῦς γυναικός, καθημένη ἐφ' ἑνὸς θρόνου καὶ θηλάζουσα τὸν παῖδα αὐτῆς Ὧρον, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ὀσίριδος. Ἡροδ. 2, 41, 59. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Ἕλλησιν ἐθεωρεῖτο ἡ Ἶσις ἀντὶ τῆς ἀποθεωθείσης Ἰοῦς, μητρὸς τοῦ Ἐπάφου. Ἀπολλόδ. β', 1. 3. ἱερὸν αὐτῆς ζῶον ὑπῆρχεν ἡ βοῦς. (Δοτ. Ἶσι, παρ' Ἡροδ. 2, 59. παρβλ. Καλλιμ. ἐπ. 61.)

Ἰσμαρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Ἰσμάρου, ἢ εἰς τὴν Ἴσμαρον ἀνήκουσα. — Ὄνομ. κύρ. μιᾶς Λίμνης.

ἐν Θρᾴκῃ κειμένης μεταξὺ Μαρωνείας καὶ Στρύμης. Ἡροδ. 7, 169.

Ἴσμαρος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κικόνων πλησίον τῆς Μαρωνείας, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον καὶ δριμὺν αὐτῆς οἶνον. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 40, 198. Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἰσμαρικός, ἡ, ον, τῆς Ἰσμάρου ἢ ἐκ τῆς Ἰσμάρου ὤν.

Ἴσμαρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ Θηβαῖος, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Ἱππομέδοντα εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου = Ἰμμάραδος, ὅπερ ἴδε.

Ἰσμήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἄργου Πανόπτου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴασον καὶ τὴν Ἰώ. Ἀπολλόδ. β', 1, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Εὐριπ. Φοιν. 552. Ἀπολλόδ.

Ἰσμηνία, ἡ. Ὀνομ. Κύρ. γυναικός τινος ἐκ Βοιωτίας, παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 693.

Ἰσμηνίας, ου, ὁ (ι) Περίφημος αὐλητὴς ἐκ Θίσβης πόλεως τῆς Βοιωτίας. Πλούτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 16. — 2) Εἷς τῶν ἐν Θήβαις ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν, ὅς τις ὢν ἀρχηγὸς τῆς Δημοκρατικῆς φατρίας κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν εἰς θάνατον ὅτε οὗτοι ἐκυρίευσαν τὴν Καδμείαν. Ἐλέγετο δὲ ὅτι ἔλαβε χρήματα μετ' ἄλλων Θηβαίων παρὰ τοῦ Ἀρταξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν διὰ νὰ ἐγείρῃ τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 5, 1. Πλάτ. Μεν. — 3) Ἕτερος Θηβαῖος, ὅς τις ἐπέμφθη ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Πελοπίδα παρὰ τῶν Θηβαίων πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 21. — 4) Ἕλλην συγγραφεύς, γράψας κατὰ Πλιν. περὶ λίθων. — 4) Ὀνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 561.

Ἰσμήνιος, ὁ. Τοῦ Ἰσμηνοῦ ἢ εἰς τὸν Ἰσμηνὸν ἀνήκων. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Θηβῶν Ἡροδ. 1, 52. Πινδ. Θ', 10. εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτει ὡς ἱερεὺς εἷς ἐκ τῶν ὡραιοτέρων νέων Θηβαίων καλούμενος Δαφνηφόρος. Παυσ. αὐτόθ. — 3) Κύρ. Ὀνομ. Λόφος τις πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος. Πίνδ. Πυθ. 11, 10. Παυσ. Θ', 10.

Ἰσμήνιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ὠκεανίδος νύμφης Μελίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Ἰσμηνὸς ποταμὸς πρότερον Λάδων καλούμενος. Παυσ. Θ', 10.

Ἰσμηνοδώρα, ἡ. Αὐλητρίς τις ἐκ Βοιωτίας, παρὰ Λουκ.

Ἰσμηνόδωρος, ἡ. Θηβαῖός τις. Λουκ.

Ἰσμηνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ῥέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν λίμνην Ἀλύκην, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Λάδων· τανῦν Ἰσμηνός. Στράβ. Πίνδ. Νέμ. 9, 53. Πυθ. 11. 10. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης ποτάμιος θεὸς ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6. — 3) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὅς τις τοξευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔπεσεν εἰς τὸν Λάδοντα ἢ Κάδμου ποταμὸν ὅς τις ἀπ' αὐτοῦ, ὡς λέγεται, ὠνομάσθη ἔκτοτε Ἰσμηνός. Πλούτ.

Ἴσομβρες, οἱ, = Ἰνσουμβροι. Πολύβ.

Ἰσοκράτης, ους, ὁ (ι). Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. — 2) Περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, γεννηθεὶς τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 86 Ὀλυμπ. τὸ 436. ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ Προδίκου. Ὢν ἐκ φύσεως δειλὸς καὶ ἄτολμος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιχειρισθῇ ποτὲ τὸ πολιτικὸ οὔτε νὰ ἐκφωνήσῃ λόγους εἰς τὰς κοινὰς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεις, εὐχαριστηθεὶς μόνον νὰ διδάσκῃ κατ' ἰδίαν τὴν τέχνην τῆς ῥητορείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέδωκεν τὰ πλεῖστα ἔχων μέγαν ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῆς διδασκαλίας του καὶ διὰ τῆς κατ' ἰδίαν συνθέσεως πολλῶν ῥητορικῶν λόγων ὑπὲρ ἄλλων. Θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ εὐχόμενος ἀείποτε τὴν κοινὴν αὐτῆς συντήρησιν, μὴ ὑπομείνας τὰ ἴδῃ αὐτὴν ἐκπνέουσαν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ δυστυχῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων, ὑπὸ λύπης ἀποκαρτερήσας ἀπέθανε τὸ 338 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἐσώθησαν 21. καὶ 10. ἐπιστολαί. κατὰ Πλούτ. συνέγραψεν ὁ Ἰσοκράτης καὶ 37 τραγῳδίας. Πλατ. Φαιδρ. Λουκ. Μακρ. 23. Διον. Ἀλ. (– υ υ – καὶ υ – υ – Ἀνθολ.)

Ἰσοκρατία, ἡ. Μία τῶν Ἐπισημοτέρων Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Θηβαΐς.

Ἰσόλοχος, ὁ (ι) Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Πυθοδώρου. Θουκ. γ', 115. Πλάτ.

Ἴσος, ὁ. Υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐξηγόρασεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 101.

Ἴσαι, ἡ. (ι) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀνθηδόνος. Στράβ.

Ἴσπολις, εως, ἡ, Hispolis. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιδος (Γουαδαλκουϊβήρου) ποταμοῦ ἔχουσα τὸ πάλαι ἓν περίφημον ναυπηγεῖον καὶ νεώριον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου· τανῦν Σεβίλλη. Sebilla. κατά τινας δὲ ἡ ἀρχαία Ταρτησσός. Στράβ.

Ἱσπανία, ἡ, Hispania. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἅπασα ἡ χώρα τῆς Εὐρώπης ἥτις ἔκειτο δυτικῶς τῶν Πυρηναίων ὀρῶν σχηματίζουσα μίαν μεγάλην Χερσόνησον περιεχομένην ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Στράβ. γ', 4. αὕτη δὲ ἡ ὀνομασία φαίνεται πιθαν. ὅτι ὑπῆρχεν ἀρχαία φοινικική, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους ὅτε ἤρχισαν νὰ κάμνωσι κατακτήσεις ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης· παρὰ δὲ τοῖς Ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο ἰδίως Ἰβηρία ὅλη ἐκείνη ἡ παραθαλάσσιος χώρα τῆς Ἱσπανίας ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· ἡ δὲ πέραν τῶν στηλῶν χώρα ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς Ταρτησσός, καὶ τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Ἱσπανίας συνεφέροντο συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Κελτική. Ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὕστερον κληθεῖσα Ἱσπανία ἐπεριλάμβανεν ὅλην τὴν νῦν Ἱσπανίαν καὶ Πορτογαλλίαν, ὁριζομένη ἀρκτικῶς μὲν ὑπὸ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν, νοτιοδυτικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἕως τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτὰρ καὶ νοτιοανατολικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, οὖσα διῃρημένη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τρεῖς μεγάλας Ἐπαρχίας, τὴν Λυσιτανίαν, Βαιτικὴν καὶ Ταρρακωνικὴν Ἱσπανίαν· ὑπὸ δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τὸ 324 ἔτος πρὸ Χρ. διῃρέθη ἅπασα ἡ χώρα αὕτη εἰς ἓξ μικροτέρας Ἐπαρχίας, εἰς τὴν Λυσιτανίαν, Βαιτικήν, Γαλλαικίαν, Ταρρακωνίαν, νέαν Καρχηδόνα καὶ Βαλεαρικήν. Πρῶτοι οἰκήτορες τῆς Ἱσπανίας ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς καὶ Γεωγράφοις, οἱ Κυνήσιοι ἢ Κυνῆτες, ὑπὸ Ῥωμ. Conii ἢ Cunei, κατοικοῦντες περὶ τὰ δυτικὰ ἔσχατα μέρη ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Ἡροδ. 2, 33. 4, 49. οἱ Ταρτήσιοι, οἵ τινες ἐδιοικοῦντο ὑπὸ ἰδίων βασιλέων κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ἱσπανίας πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν Ἡροδ. 1, 163. παρ' ᾧ ἀναφέρεται καὶ εἷς τῶν ἀρχαίων βασιλέων Ἀργανθώνιος καλούμενος. Στέφ. Βυζ. οἱ Ἴβηρες, κατοικοῦντες ἐντὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ οἱ Ἰγλῆτες ἢ Γλῆτες Στράβ. γ'. κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Ἰβήρου ποταμοῦ μεσογαίως. παρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐξ ἀρχαίων δὲ χρόνων εἰσέβαλον διάφορα ἄλλα ἔθνη ἐξ ἀλλοτρίας γῆς εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἔνθα ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας καὶ ἔκτισαν ἐπισήμους πόλεις· τὰ ἀξιοσημείωτα τούτων ἦσαν οἱ Κελτοί, οἱ Φοίνικες, οἱ Φωκαεῖς, οἱ Ῥόδιοι, οἱ Μασσαλιῶται, οἱ Ζακύνθιοι, οἱ Καρχηδόνιοι καὶ τελευταῖον οἱ Ῥωμαῖοι. Ἡροδ. 1, 163. Διοδ. Σικ. ε', 33. Στράβ. γ'. 160. λγ'. ιδ', 654. Σκύλ. Διον. Περ. 454. — ὅθεν, Ἱσπανός, ὁ κάτοικ. καὶ Ἱσπανικός, ή, όν, τῆς Ἱσπανίας ἢ εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἀνήκων.

Ἴσσα, ἡ. Νῆσος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Φαρίας, τανῦν, Lissa. Πολύβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 566. — 2) Πόλις ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου Ἴσσης. Πολύβ. — ὅθεν, Ἰσσαῖος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Ἴσσης.

Ἴσση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων συνεκοιμήθη ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ποιμένος τῆς Λέσβου. Στέφ. Βυζ. Ὀβιδ.

Ἰσσηδόνες, οἱ, Ἑνικ. Ἰσσηδών, όνος. Issedones. Ἔθνος μέγα καὶ ἐπίσημον τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, μέρος ἐν τῇ Σκυθίᾳ ἐπέκεινα τοῦ Ἰμαίου ὄρους καὶ μέρος ἐν τῇ Σηρικῇ, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Μογγολικῇ χώρᾳ, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐλάμβανον τὰς πραγματείας καὶ τὰ προϊόντα τῆς νοτιοανατολικῆς Ἀσίας, καὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει συνηθείας τινὰς καὶ ἔθιμα. βιβλ. 1, 201. 4, 26.

Ἰσσηδών, όνος, ἡ, ἡ Σκυθική Πόλις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σκυθίας ἐκτὸς τοῦ Ἰμαίου ὄρους. — 2) ἡ Σηρική. Πόλις τῶν Ἰσσηδόνων τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι θέτουσιν ἐπὶ τῆς Σηρικῆς χώρας· κατὰ Mannert. ἔκειτο αὕτη βορειοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Οἰχάρδου ποταμοῦ. Πτολμ.

Ἰσσικός, ή, όν. Τῶν Ἰσσῶν ἢ εἰς τοὺς Ἰσσοὺς ἀνήκων· ὁ Ἰσσικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματιζόμενος κόλπος· τανῦν Golfo di Ajas. Στράβ.

Ἰσσός, ἡ, καὶ Ἰσσοί, οἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ἡ δευτέρα μάχη μεταξὺ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου· τανῦν Ἄϊας ἢ Ἀϊαζὸ Ἔνια εὕρηται παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. Πληθ. παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2, 24.

Ἰσσωρία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰσσώρου ἐν Λακεδαίμονι. Ἡσύχ. Στεφ. Βυζ. κατὰ δὲ Παυσ. γ', 25 ἐλατρεύετο ἰδίως ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα αὐτόθι ἡ ἐκ Κρήτης Βριτόμαρτις.

Ἱστίαια, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ἑστίαια. Πόλις τῆς Εὐβοίας, μετὰ ταῦτα Ὠρεὸς καλουμένη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 537. Στράβ. καὶ Ἱστιαίη, Ἡροδ. 8, 23. ὅρα Ἑστίαια καὶ Ὠρεός.

Ἱστιαιεῖς, οἱ. Ἑνικ. Ἱστιαιεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικῶν ἀνέκαθεν τὸ πλεῖστον ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἱστιαιῶτις, μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτοῦ πόλιν τὴν Ἱστιαίαν. Ἡροδ. 1, 56. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἱστιαίας. Ξενοφ.

Ἱστιαιῶτις, ιδος, ἡ, = Ἱστιαιῶτις. Ἡροδ.

Ἱστιαῖοι, οἱ, = Ἱστιαιεῖς. Στράβ.

Ἱστιαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυσαγόρου Μιλήσιος,

ζόντας ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦν ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῆς πόλεως Μιλήτου, συνεκστρατεύσας καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῶν Ἰώνων εἰς τὴν κατὰ τῆς Σκυθίας ἐκστρατείαν τοῦ Δαρείου, ἀπέτρεψε τοὺς μετ' αὐτοῦ Ἕλληνας νὰ λύσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ γέφυραν διὰ τῆς ὁποίας διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα. Βοηθήσας δὲ ὕστερον τὸν Ἀρισταγόραν εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐπανάστασιν τῶν Ἰωνικῶν πόλεων καὶ ληφθεὶς εἰς τὰς Σάρδεις, ἐφέρθη πρὸς τὸν Σατράπην Ἀρταφέρνην, ὅστις ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν μετὰ πολλὰς βασάνους. Ἡροδ. 4, 137. 6, 30. Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Τύμνου, ἡγεμὼν τῶν Τερμέρων ἐν Καρίᾳ. Ἡροδ. 5, 37.

Ἱστιαιῶτις, ιδος, ἡ. Ἰων. Ἑστιαιῶτις. Χώρα τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀρκτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ Ἑστιαιεῖς. Ἡροδ. 7, 23. — 2) Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας, ἴδε Ἑστιαιῶτις. — ὅθεν Ἱστιαιώτης, ου, ὁ κατοικ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἱστιαιώτιδος.

Ἱστίη, Ἰων. ἀντὶ Ἑστία. Ὁμήρ. Ἡροδ.

Ἱστορίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, ἥτις λέγεται ὅτι διὰ τῶν ἐπῳδῶν αὐτῆς ἐπετάχυνε τὴν γέννησιν τοῦ Ἡρακλέους ὅτε ἡ Ἀλκμήνη δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαχθῇ ὑπὸ τῶν ὀδυνῶν τὰς ὁποίας ᾐσθάνετο ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν ὀργῆς τῆς θεᾶς Ἥρας. Παυσ. θ', 11, ἄλλως δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Γαλανθὶς ἢ Γαλινθίς, ὅπερ ὅρα.

Ἰστρία, ἡ (Ἴστρος) Istria. Χώρα τῆς Εὐρώπης κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἰταλίας μεταξὺ τῆς Λιβουρνίας καὶ Ἰλλυρίας, ἥτις κατὰ Στράβ. συγκατετάχθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας, κατονομαζομένη ὑπὸ Ἰλλυριῶν· ἡ νῦν χερσόνησος Ἰστρία ἢ βασίλειον τῆς Ἰστρίας λεγομένη. — ὅθεν, Ἴστροι καὶ Ἰστριεῖς, οἱ κάτοικ. Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Ἰστρία, καὶ Ἴστρος. ἡ. Istrus. Πόλις τῆς κάτω Μυσίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων τανῦν Κιουστέντζη ἢ Κωστεντζία ἐπὶ τῆς Βουλγαρίας. Ἡροδ. 2, 33. Στράβ. ὅτε δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Ἰστρόπολις καλουμένη. Πτολ. — ὅθεν, Ἰστριανός, ὁ ἐκ τῆς Ἰστρίας ἢ Ἰστροπόλεως ὤν. Ἡροδ.

Ἴστριος, ία, ιον, καὶ Ἰστρικός, ή, όν. Τῆς Ἰστρίας ἢ εἰς τὴν Ἰστρίαν ἀνήκων, ἡ Ἰστρία γαῖα = Ἰστρία. Πινδ. Ἰστρικός, παρὰ Στράβ.

Ἰστρόπολις, εως, ἡ, = Ἰστρία.

Ἴστρος, ὁ. Ister. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης ὅστις ἄλλως Δάνουβις καὶ Δανούβιος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐκαλεῖτο, παρὰ Ῥωμ. Danubius. Πτολ. β', 11. Καίσ. Γαλ. πολ. 6, 24. Πομπ. Μελ. 2, 1. 3, 3. Οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ εἶχον περὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου καὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ διαφόρους γνώμας· καθ' Ἡροδ. εἶχεν ὁ Ἴστρος τὰς πηγάς του ἐπὶ τῆς Κελτικῆς χώρας ἐκ τῆς πόλεως Πυρήνης ῥέων διὰ μέσου ὅλης τῆς Εὐρώπης. Ἡροδ. 2. 33. Ὁ δὲ Στράβ. ἀναφέρει ἐξ ἀρχαιοτ. Γεωγράφων ὅτι ὁ Ἴστρος ἐσχημάτιζε δύο ἄλλους ποταμοὺς ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Στράβ. βιβλ. α'. πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου εἰς τὴν Γερμανίαν ἔγιναν γνωσταὶ αἱ ἀληθεῖς πηγαὶ τοῦ μεγάλου τούτου ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης· κατὰ Πλιν. βιβλ. IV, 12. καὶ Τακιτ. Γερμ. 1. ἐπήγαζεν οὗτος ἐκ τοῦ ὄρους Ἀβνόβας ἐν τῇ Γερμανίᾳ (τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ νῦν τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ ὄρους Schwarzwald ἐν τῷ μεγάλῳ Δουκάτῳ τοῦ Βάδεν,) χωρίζων δ' αὐτῶν τῶν πηγῶν του τὴν μεγάλην Γερμανίαν ἀπὸ τῆς Οὐινδελικίας, προχωρῶν δὲ ἑκατέρωθεν διαχωρίζει τὴν Δακίαν ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ Μυσίας, ἐκβάλλων δὲ κατὰ στομίων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ὠνομάζετο δὲ Δάνουβις ἢ Δανούβιος κατὰ μὲν Στράβ. βιβλ. ζ' ἕως τῶν καταρακτῶν αὐτοῦ, εἶτα ῥέων ἀνατολικῶς ἕως τῶν ἐκβολῶν του ἐλέγετο αὐτὸς Ἴστρος. κατὰ δὲ Πτολ. γ', 8. ἐκαλεῖτο Ἴστρος ἀπὸ τῆς ἐν Μυσίᾳ Ἀξιουπόλεως ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἐν γένει δὲ ἐκαλεῖτο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν Ῥωμαίων Δανούβιος, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Ἴστρος. Ἡροδ. 4. 51 — 52. Ἀριστ. Μετεωρ. α', 13. Δι. Κασσ. 49.

Ἴστρος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολλ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Πλουτ.

Ἰστώνη, ἡ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ', 85.

Ἴσκα, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Βρεττανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δαμνονίων, τανῦν Axminster. Πτολ. β', 3.

Ἰσχαγόρας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. δ', 132.

Ἴσχαλις, ἡ. Πόλις τῶν Βέλγων ἐπὶ τῆς νήσου Βρεττανίας τανῦν Ilchester. Πτολ. β', 3.

Ἴσχενος, ὁ. Υἱὸς ἑνὸς τῶν Γιγάντων καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπό τινα ἐπισυμβάντα λοιμὸν ἐθυσιάσθη ἑκουσίως, διὸ καὶ ἐτιμᾶτο πολὺ ὑπὸ τῶν Ἐλληνίων οἵτινες προσέφερον εἰς αὐτὸν θυσίας ἰδίας ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων. Λυκόφρ. 43. Τζετζ.

Ἰσχόλαος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἰσχόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Φαρματηνοῦ καὶ Μελανθίου ποταμοῦ Στράβ. ιβ' Πτολ. ε'.

Ἴσχυς, υος, ὁ (- υ). Υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὅπου ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Κορωνὶς θυγάτηρ τοῦ Φλεγύα, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὡς πιθανώτ. λέγεται, ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰατρὸν τῆς ἀρχαιότητος Ἀσκληπιόν. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 210. Παυσ. β', 27. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ θέλοντες νὰ κοσμήσωσι τὴν γέννησιν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἔπλασαν ὅτι ἡ Κορωνὶς ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἰταβήλιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν Κομανίᾳ. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. η', 7.

Ἰταλία, ἡ. Italia. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη μεγάλη χερσόνησος τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες ἐκάλουν γενικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑσπερίαν διὰ τὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος θέσιν αὐτῆς· παρ' Ἡροδ. πρῶτον ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Ἰταλία, διὰ τοῦ ὁποίου ἐννοεῖ ὁ Ἱστορικὸς οὗτος μόνον τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν. Ἡροδ. 1, 163 4, 99. ἐκαλεῖτο ὅτε τοῦτο τὸ μέρος καὶ Οἰνωτρία, Αὐσονία καὶ Ἰαπυγία. Κατὰ Θουκ. στ', 2. καὶ Ἀριστ. Πολιτ. ζ', 10. ὠνομάσθη τὸ μέρος τοῦτο τῆς Εὐρώπης Ἰταλία ἀπό τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου βασιλέως Ἰταλοῦ καλουμένου διαδόχου τοῦ Οἰνώτρου· κατ' ἄλλους ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς λέξεως ἰταλός, ἥτις σημαίνει ταῦρος, διὰ τὰς πολλὰς ἀγέλας τῶν βοῶν αἱ ὁποῖαι ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῆς ἀρχαιόθεν. Οὐάρ. 10, 1. Ὡρίζετο δὲ ἡ ἀρχαία Ἰταλία ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν Ἄλπεων ὀρέων, κατακαθυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς καὶ Σικελικῆς θαλάσσης, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους καὶ ἦτο διῃρημένη ἀρχαιόθεν εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς ἄνω Ἰταλίαν ἢ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Ἰταλίαν εἰς τὴν ὁποίαν συμπεριλαμβάνετο καὶ ἡ Λιγυρία χώρα, εἰς μεσαίαν ἢ ἰδίως Ἰταλίαν, καὶ εἰς κάτω Ἰταλίαν ἥτις καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο. Ὁ Στράβων ἀναφέρει ἑπτὰ χώρας ἐφ' ὅλης τῆς Ἰταλίας ἤτοι, τὴν Κελτικήν, Λιγυρίαν, Πικεντίνην, Λουκανίαν, Τουσκίαν, Ῥώμην, Καμπανίαν καὶ Ἀπουλίαν. Ὁ δὲ Πτολ. διαιρεῖ αὐτὴν κατὰ τεσσαράκοντα ἑπτὰ λαούς. Κατὰ Πλιν. πρῶτον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἔλαβεν ἅπασα ἡ Ἰταλία μίαν πολιτικὴν διαίρεσιν, καταχωρισθεῖσα εἰς ἕνδεκα ὑπαρχίας, ἡ ὁποία ὅμως αὕτη διαίρεσις δὲν φαίνεται ὅτι ἐπεκράτησεν πολὺν χρόνον ἐν συνηθείᾳ· τελευταῖον δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας κατεχώρισεν ἐπ' αὐτῆς δεκαοκτὼ ἐπαρχίας. Αἱ συνήθως ὑπὸ τῶν παλαιῶν Γεωγράφων ἀναφερόμεναι χῶραι καὶ ἐπαρχίαι ὅλης τῆς Ἰταλίας ἦσαν, ἐν μὲν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων καὶ ἡ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία, ἴδε Γαλλία, καὶ ἡ Λιγυρία ἢ Λιγυστική, ἐν δὲ τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ ἡ Τυρρηνία ἢ Ἐτρουρία, ἡ χώρα τοῦ Λατίου, ἡ Καμπανία, ἡ Οὐμβρία, ἡ Πικεντίνη καὶ ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν, καὶ ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἢ ἄλλως ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι καλουμένῃ ἦσαν ἡ Ἀπουλία, ἡ Καλαβρία, ἡ Λευκανία καὶ ἡ Βρεττία ἢ Βρέττιον (Bruttium), αἱ δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐπίσημοι νῆσοι ὑπῆρχον ἡ Σικελία, ἡ Σαρδώ, ἡ Κύρνος καὶ ἡ Μελίτη. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας πρὸ αὐτῆς ἔτι τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου ἀναφέρονται, οἱ Οἴνωτροι, οἱ Ἰταλοί, οἱ Ὀπικοί, οἱ Αὔσονες, οἱ Ὄσκοι, οἱ Λατῖνοι, οἱ Τυρρηνοὶ καὶ οἱ Λίγυρες, οἱ ἐκεῖνοι ὅλοι οὗτοι κατεῖχον τὰ νότεια καὶ δυτικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας. Διον. Ἀλ. α', 12. στ', 32. Στράβ. ε'. Πλίν. Λιβ. Ἐπὶ δὲ τὰ βόρεια καὶ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Ἰάπυγες, οἱ Πευκέτιοι, οἱ Δαῦνοι, οἱ Φρεντάνοι, οἱ Πικεντῖνοι, οἱ Ὄμβροι καὶ οἱ Ἐνετοί. Ἡροδ. 1, 196. Στράβ. Πλίν. 3, 11, 3, 21. Ἐν δὲ τῇ Μεσογαίῳ Ἰταλίᾳ ὑπῆρχον οἱ Σαβῖνοι, οἱ Ἕρνικοι, οἱ Μάρσοι, οἱ Πέλιγνοι, οἱ Μαῤῥουκινοί, οἱ Σαμνῖται, καὶ οἱ Ἐτρουσκοί, οἵτινες οὗτοι κατῴκουν περὶ τὸν Πάδον ποταμόν· μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ πρὸ πάντων περὶ τὸν τέταρτον αἰῶνα ἀπὸ κτίσεως τῆς Ῥώμης παρίστανται καὶ ἕτεροι λαοὶ τῆς Ἰταλίας ὑπὸ ἄλλας ὀνομασίας, καὶ ἐξαιρ. οἱ Γάλλοι ὅσοι ἐκ τῆς πέραν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας εἰσέβαλον ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτῶν τὴν ὀνομασίαν τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία. Περὶ δὲ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας ἦλθον ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφοροι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, αἵτινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα πόλεις ἐπισήμους καὶ ἐσχημάτισαν ἰδίας πολιτικὰς διοικήσεις. Ἡροδ. 1, 170. 7. 171. Διον. Ἀλ. α'. Παυσ. ι', 10. — (υυυ-, παλλάκ. δὲ ποιητ. καὶ -υυ- Καλλιμ. Ἀρτ. 58.)

Ἰτάλικα, ας, ἡ. Italica. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· τανῦν Sevilla la vechia. Στράβ.

Ἰταλική, ἡ, προσωνυμ. πόλις, ἡ παρὰ Ῥωμ. Corfinium Κορφίνιον. Πόλις τῆς ἰδίως Ἰταλίας ἐπὶ χώρας τῶν Σαμνιτῶν· μητρόπολις τῶν Πελιγνῶν, καὶ κέντρον τῶν κατὰ τῆς Ῥώμης συμμαχικῶν πόλεων. Στράβ. ε'. Πτολ. γ', 1.

Ἰταλός, ή, όν καὶ Ἰτάλιος, ία, ιον (υυυυ) Τῆς Ἰταλίας ἢ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων. Πλάτ. Πολύβ. ἡ Ἰταλίη χθών. Ἀνθ.

Ἰταλίς, ίδος, ἡ (υυυ) ἰδιαιτρ. θηλ. θεμ. τοῦ Ἰταλικός· καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰταλίας.

Ἰταλιώτης, ου, θηλ. Ἰταλιῶτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς Ἰταλίας ὤν, ὁ κατοικ. τῆς Ἰταλίας. Ἡρόδτ. Θουκ. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Τ, 383. — 2) ἐπιθτκ. Ἰταλικὸς ἢ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων, ἡ Ἰταλιῶτις ναῦς, Θουκ ή. 91. ὅθεν Ἰταλιωτικός, ή, όν· τῆς Ἰταλίας. Λουκ.

Ἰταλός, ὁ (υυυ) Ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν, κατὰ Θουκ. στ΄, 2 ἐξ Ἀρκαδίας βασιλεύσας εἰς τὴν Σικελίαν· κατ᾽ ἄλλους δὲ διάδοχος τοῦ Οἰνώτρου καὶ βασιλεὺς ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἅπασα ἡ Ἰταλία. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος ἐνταῦθα Πολιτικὰς κοινωνίας καὶ ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς χώρας. Ἀριστ. Πολτ. ζ΄, 10. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Ἰταλίας. Στράβ. 3) ἐπιθτκ. ἀντὶ Ἰταλικός. Ἀνθολ.

Ἰταμένης, ους, ὁ. Σατράπης τις τῶν Περσῶν, παρὰ Θουκ.

Ἰταμὸς λιμήν. Λιμὴν τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολμ. ἑ, 17.

Ἴτανος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Mannert = Ἱεράπυτνα. Ἡρόδτ. 4, 151. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης κείμενον περὶ τὸ νοτιοανατολικὸν αὐτῆς μέρος· τανῦν Κάπο Σχίνη, καὶ Ἰτανός, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἰτέα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ὑγῖν. μυθ. 170.

Ἰτέα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἰτεαῖος Στράβ.

Ἴτιον, τό, Icium. Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τανῦν Wasant. Στράβ.

Ἰτύκη, ἡ. Utica. Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα θάνατον τοῦ ῥωμαίου Κάτωνος. — ὅθεν, Ἰτυκαῖοι, οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Ἴτυλος, ὁ (υυυ) Υἱὸς τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἀηδόνος θυγατρὸς τοῦ Πανδάρεω, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ ἰδία του μήτηρ εἰς μίαν μανίαν της, δι᾽ ὃ καὶ μεταμορφώθη εἰς τὸ πτηνὸν ἀηδόνα θρηνοῦσα τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 522.

Ἴτυς, υος, ὁ. Αἰτ. Ἴτυν (υυ). Υἱὸς τοῦ βασιλέως Τηρέως καὶ τῆς Πρόκνης, τὸν ὁποῖον αὕτη μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Φιλομήλας κατακρεουργήσασα παρέθηκεν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν Τηρέα καταδιωκομένη δὲ ὑπ᾽ αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην ἀνοσιουργίαν της μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς χελιδόνα ὁ δὲ Ἴτυς εἰς φασιανόν. Αἰσχ. Ἀγ. 1156. Ἀπολλδρ. γ΄, 14, 8. Σοφ. Ἠλ. 148. ἔνθα ἡ λήγουσα καὶ ὡς μακρὰ εἴληπται.

Ἴτων, ωνος, ἡ, καὶ Ἴτωνος, ὁ (ι). Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Λαρίσσης, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. — Ἴτων, παρ᾽ Ὁμ. Ἰλ. Β, 696 Ἀπολλδρ. ὁ Ἴτωνος, παρὰ Στράβ — ὅθεν, Ἰτώνιος, ία, ιον· τοῦ Ἴτωνος ἢ εἰς τὴν πόλιν Ἴτωνα ἀνήκων, καὶ Ἰτωνία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ἰτώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκτίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Λυκάστην. Διοδ. Σικ. δ΄, 62.

Ἰτώνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας. — ὅθεν, Ἰτωνεῖς, οἱ κατοικ. Θουκ. ἑ, 5. Στεφ. Βυζ.

Ἰτωνιάς, άδος, ἡ (– – υ υ). Τῆς Ἴτωνος ἢ εἰς τὴν Ἴτωνα ἐν Θεσσαλίᾳ ἀνήκων ἰδίως δὲ ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τὸν ἐν Ἴτωνι Ναὸν αὐτῆς (καὶ υ-υυ, Καλλμ. Ὕμν. Δημ. 75.)

Ἰτωνίς, ίδος, ἡ = Ἰτωνιάς. (– – υ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 551. καὶ υ-υ Αν. Ταρ. 21.)

Ἴτωνος, ὁ (ι) Υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύονος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Μελανίππης τὸν Βοιωτόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των οἱ Βοιωτοί. Παυσ. θ΄, 1.

Ἴυγξ, γγος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς καὶ θεράπαινα τῆς Ἰοῦς, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν παροργισθεῖσα κατ᾽ αὐτῆς, διότι εἵλκυσε τὸν Δία μὲ τὰς μαγείας της εἰς ἔρωτα ὑπὲρ τῆς δεσποίνης της Ἰοῦς. Σχολ. Θεοκρ. εἰδ. β΄, 17. Σουίδ. ἐν λεξ.

Ἰύρκαι, οἱ, Eurcae. Ἔθνος Σουθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ὅμορον μὲ τοὺς Θυσσαγέτας, ἀφ᾽ οὗ εἰκάζ. κατάγονται οἱ νῦν Τοχερνάσοι ἢ Σοροάσαι. Ἡρόδτ. 4, 22. κατά τινας δὲ νομίζεται ὅτι ἀπ᾽ αὐτῶν κατάγονται οἱ νῦν Τοῦρκοι ἢ Ὀθωμανοί.

Ἰφθίμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ τοὺς Σατύρους. Νόν. Διον. ιδ΄. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὔμηλος βασιλεὺς τῶν Φερῶν. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 797.

Ἰφιάνασσα, ἡ (- υ υ υ) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Προίτου, Ἀπολλδρ. β΄, 2, 2 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ἀπολλδρ. ά, 7, 5. — 3) = Ἰφιγένεια. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 145.

Ἰφιγένεια, ἡ (- υ υ - υ) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἀγαμέμνων ἤθελε νὰ σφάξῃ εἰς θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῷ λιμένι τῆς Αὐλίδος κατὰ συμβουλὴν τοῦ μάντεως Κάλχαντος, ὅτε ὁ Ἑλληνικὸς στόλος μέλλων νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν ἐμποδίζετο αὐτόθι ἀπὸ μίαν πολυχρόνιον νηνεμίαν ἀλλ᾽ ἐν ᾧ ὁ ἱερεὺς ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ διὰ νὰ σφαγῇ, ἡ θεὰ Ἄρτεμις ἔσωσεν αὐτὴν ὑπὸ μίαν νεφέλην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν ἐν Ταυρίδι ναόν της ὅπου λέγεται ὅτι συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἱερισσῶν αὐτῆς, ἀντ᾽ αὐτῆς δὲ ἔπεμψεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μίαν ἔλαφον διὰ νὰ σφαγῇ εἰς θυσίαν. Αἰσχ. Ἀγ. 1534. Ἡρόδτ. 4. 103. Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ.

Ἰφιγόνη, ἡ = Ἰφιγένεια. Εὐριπ. Ἠλεκτ. 1023.

Ἰφιδάμας, αντος, ὁ (- υ υ -) Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτοῦ Κισσέως ἐν Θρᾴκῃ, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μὲ δώδεκα πλοῖα εἰς τὴν Τροίαν ὡς σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 221.

Ἰφικλείδης, ου, ὁ (- - - -) Υἱὸς τοῦ Ἰφικλοῦ, ὁ Ἰόλαος. Ἡσ. Ἀσπ. 111.

Ἰφικλέης, Ἀττ. Ἰφικλῆς, έους, ὁ (- υ υ -). Υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἡρακλέους, συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Ἡρώων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου· ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τοῦ Αὐγέου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας πόλεμον καὶ πληγωθεὶς αὐτόθι βαρέως ἀπέθανε μετ᾽ οὐ πολύ, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον καὶ οὗτος ὡς Ἥρως. Ἀπολλδρ. β΄, 4, 8. Παυσ. Ἀρκδ. ιδ΄. κατὰ δὲ Ἀπολλδρ. β΄, 7, 3. ἐφονεύθη οὗτος εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἱπποκόωντος μάχην ἐν Σπάρτῃ. Ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαθόου ἐγέννησεν ὁ Ἰφικλῆς τὸν Ἰόλαον. Ἀπολλδρ. β΄, 4, 11. — (Ἰφικλῆ, Αἰτ. — — — Ἡσ. Ἀσπ. 54. Ἰφικλῆος — υ υ — Θεοκρ κδ΄. 25)

Ἰφικλήειος, είη, ειον. Τοῦ Ἰφίκλου ἢ εἰς τὸν Ἴφικλον ἀνήκων, ἡ βίη Ἰφικληείη. Ὁμ Ὀδ. Λ, 290.

Ἴφικλος, ὁ (- - υ). Υἱὸς τοῦ Φυλάκου καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἡρώων διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του, συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 705. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 45. Ἀπολλδρ. — 2) Υἱὸς τοῦ Θεστίου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν συστρατευσάντων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 201. Ἀπολλδρ. ά, 7, 10. — 3) = Ἰφικλῆς. (Ἴφικλος καὶ Ἰφικλῆς, συνήθως εἰς καὶ ὁ αὐτὸς τύπ. τοῦ αὐτοῦ ὀνόμ. παρβλ. Heyne Ἀπολλδρ. σελ. 124.)

Ἰφικράτης, ους, ὁ (- υ υ -). Εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ ἐμπείρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, υἱὸς σκυτοτόμου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Κότυος· διὰ τῆς στρατηγικῆς ἐμπειρίας του καὶ βαθείας συνέσεως ἀναδειχθεὶς εἰς πολλὰς μάχας ὁ ἄριστος τῶν συγχρόνων του Στρατηγῶν καὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, κατέπληττε πολλάκις τοὺς ἐχθροὺς διὰ μόνης τῆς φήμης του διὰ τῆς ὁποίας καὶ πολλὰς νίκας ἐκέρδησε. Πλουτ. Ἀποφθγ. Ξενφ. Ἑλ. Δημ. κατηγορηθεὶς δὲ ποτὲ ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Ἀριστοφῶντος ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐπανακληθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπερασπίσθη ἑαυτὸν γενναίως ἐνώπιον τῆς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεως, καὶ ἐβιάσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν τῶν ὅπλων ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του, μὴ θελήσας τοῦ λοιποῦ νὰ δουλεύσῃ τὴν πατρίδα διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ φρονήσεώς του. Πολυαιν. στρ. γ΄, 9. Ἀριστ. ῥητ. β΄, 23.

Ἰφιμέδεια, ἡ (- υ υ - υ). Θυγάτηρ τοῦ Τρίοπος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλωέως ἥτις ἐγέννησε τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 305. Πινδ.

Ἰφιμέδουσα, ἡ (- υ υ -). Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλδρ. β΄, 1, 4.

Ἰφιμέδων, οντος, ὁ (- υ υ -). Υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχην. Ἀπολλδρ. β΄, 8.

Ἰφινόη, ἡ (- υ υ -). Θυγάτηρ τοῦ Προίτου καὶ τῆς Σθενοβοίας, ἥτις πεσοῦσα εἰς σφοδρὰν μανίαν ἀπέθανεν· Ἀπολλδρ. β΄, 2, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου, ἀποθανοῦσα ἔτι παρθένος, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸν τάφον ἐπρόσφερον αἱ μέλλουσαι νὰ νυμφευθῶσι τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς των. Παυσ. Ἀττκ. μγ΄. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νίσου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μέγαρος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Παυσ. Ἀττκ. λθ΄. — 4) γυνή τις Λημνία, θεράπαινα τῆς Ὑψιπυλείας· ἥτις φονεύσασα τὸν ἄνδρα αὐτῆς εἶχεν ἀπορρήτους σχέσεις μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 702.

Ἰφινόμη, ἡ. Μία τῶν περιφήμων ἀρχαίων Ἀμαζόνων, Ὑγῖν. μυθ. 164.

Ἴφινοος, ὁ (- υ υ υ). Υἱὸς τοῦ Δεξίου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυκίου Γλαύκου. Ὁμ. Ἰλ. Η, 14.

Ἶφις, ιος, ὁ· Αἰτ. Ἶφιν, Ὁμ. Ἰλ. Π, 417. Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἀπόγονος τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Εὐάδνης, διὰ τῆς συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ὁ Πολυνείκης κατέπεισε δι᾽ ἀπάτης τὸν Ἀμφιάραον νὰ συνεκστρατεύσῃ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Θηβῶν. Εὐρπ Ἱκετ. 988. Ἀπολλδρ. γ΄, 7, 1. — 2) Εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ Ὁμ. Ἰλ. — 3) Υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ἐθανατώθη αὐτόθι εἰς μίαν μάχην, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 223.

Ἶφις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κελευστάνορα. Ἀπολλδρ. β΄, 7, 8. ἔνθα Ἴφιδος ἀντὶ Ἶφις ἀναγινωσκ. — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἐνυέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς αἰχμαλωτίσας εἰς τὴν Σκῦρον, ἔδωκεν αὐτὴν ὡς παλλακὴν εἰς τὸν Πάτροκλον. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 667.

Ἰφιτίδης, ου, ὁ (–υυ–). Υἱὸς τοῦ Ἰφίτου, ὁ Ἀρχεπτόλεμος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 128.

Ἰφιτίων, ωνος, ὁ (–υυ–). Υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέου ἐκ τῆς Ὕδης πόλεως τῆς Λυδίας, τὸν ὁποῖον πρῶτον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 382.

Ἴφιτος, ὁ (–υυ). Υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Περιερχόμενος οὗτος ὅλην τὴν Ἑλλάδα ζητῶν τὰς ἵππους τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἔκρυψεν, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀρτιλόχου, ὅπου εὑρὼν τὸν νέον Ὀδυσσέα ἔκαμε φιλίαν μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἔδωκεν ὡς δῶρον τὸ περίφημον ἐκεῖνο τόξον διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ὕστερον κατετόξευσε τοὺς ἐν Ἰθάκῃ μνηστῆρας. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 14. μετὰ ταῦτα δὲ ἀπαντήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἐκρήμνισεν ἀπό τινος ὑψηλοῦ τείχους καὶ τὸν ἐθανάτωσεν. Ἀπολλόδ. β', 6, 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Ναυβόλου καὶ τῆς Περινίκης ἐκ Φωκίδος, ἐλθὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν· Ὁμ. Ἰλ. Β. 518. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. — 3) Υἱὸς τοῦ Αἵμονος, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας εἰς τὴν Ἦλιδα, ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἀνενέωσεν αὖθις τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας περὶ τὸ 884 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ Στράβ. ἐσύστησεν οὗτος πρῶτον τοὺς ἀγῶνας τούτους. Παυσ. ε', 4.

Ἰχάρα, ἡ. Νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἥτις ἄλλως καὶ Ἴκαρος ἐλέγετο, τανῦν Θεχαρεΐνῆτες, περίφημος διὰ τοὺς μαργαρίτας αὐτῆς· Πτολ. ε', 17.

Ἰχθυοφάγοι, οἱ, (ῡ). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο διάφορα ἔθνη τῆς Ἀσίας. — 1) Ἔθνος κατοικοῦν περὶ παράλια τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἀνωθεν τῆς Συήνης, τρεφόμενοι ἐκ τῶν θηρευομένων ἰχθύων καὶ ἔχοντες κατοικίας αὐτολεξεὶ ὠκοδομημένας ὡς ἐπὶ πολὺ ἐξ ὀστέων τῶν μεγάλων Ἰχθύων τῆς θαλάττης. Ἡρόδ. 3, 19. Παυσ. — 2) Ἔθνος τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Στράβ.

Ἰχθύς, ύος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον μεταξὺ τῆς Φειᾶς καὶ Χελωνάτου, τανῦν, Κάστρον Τορνέζε. Θουκ. β, 25. Ξενοφ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν ἐν τῷ Ὀνομαστ. καὶ Αἰτ. ὁ δὲ Τονισμ. Ἰχθυς καὶ Ἰχθὺς φαίνεται μᾶλλον ἡμαρτημ. (Ἴδε Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 42. 4. σημειωσ. 3.)

Ἴχναι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοττιαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Πέλλας καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ. Ἡρόδ. 7, 123. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας. Στράβ. — ὅθεν Ἰχναῖος, αἶα, αῖον, ὁ ἐκ τῶν Ἰχνῶν ἢ εἰς τὰς Ἴχνας ἀνήκων.

Ἰχναία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Θέμιδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν πόλιν Ἴχνας ἐν Θεσσαλίᾳ Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 94. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ ἴχνος, ὡς ἰχνεύουσα καὶ ἀνερευνῶσα τὰς τῶν ἀνθρώπων πράξεις, ὅτι καὶ ἐπιθ. τῆς Νεμέσεως. Διοδ. Σικ. παραβλ. Ilgen εἰς Ὁμηρ.

Ἰώ, οῦς, Αἰολ. Ἰώ, Ἰωνικ. Ἰοῦν (––). Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου βασιλέως τοῦ Ἄργους ἢ κατά τινας τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Ἀργείας, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἐξαίσιον ὡραιότητά της ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς μετεμορφώθη εἰς ταῦρον καὶ ἦλθε νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἀλλ' ἡ Ἥρα ζηλοτυπήσασα μετέβαλε τὴν Ἰὼ εἰς μίαν νέαν δάμαλιν πρὸς φύλαξιν τῆς ὁποίας ἔπεμψε τὸν φοβερὸν Ἄργον πανόπτην, ὅστις φέρων τὴν δάμαλιν εἰς ἓν ἄλσος πλησίον τῶν Μυκηνῶν τὴν ἐφύλαττεν αὐτόθι μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ αὐστηρότητα, ἕως οὗ ὁ Ἑρμῆς φονεύσας διὰ προσταγῆς τοῦ Διὸς τὸν Ἄργον ἔφερε τὴν Ἰὼ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἀπέλαβεν αὖθις τὴν προτέραν παρθενικὴν μορφήν της καὶ ἐγέννησεν αὐτόθι τὸν Ἔπαφον, τιμηθεῖσα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ὡς θεὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἶσις. Ἡρόδ. 1, 1. Αἰσχ. Προμ. 848. Ἀπολλόδ. α', 1, 2. β', 1, 3.

Ἰωάννης, ου, ὁ Τζέτζης. Ἕλλην Ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς ἐκ Βυζαντίου ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δωδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας ἓν ποίημα Ἰλιακά, ἐπιγραφόμενον εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἢ τὰ πρὸ Ὁμήρου, τὰ Ὁμήρου καὶ τὰ μεθ' Ὅμηρον· καὶ ἕτερα ἄλλα τοιούτου εἴδους ποιήματα· ἔτι δὲ καὶ Σχόλια εἰς Λυκόφρονα καὶ περὶ ῥημάτων αὐθυποτάκτων.

Ἰώλαιος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Θουκ.

Ἰωλκός, ἡ, Ἐπικ. Ἰαωλκὸς καὶ Δωρ. Ἰαλκός, (ῑ) Πόλις ἀρχαία τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου πλησίον τῶν Ἀφετῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευε τὸ πάλαι ὁ Πελίας καὶ ἐγεννήθη ὁ Ἰάσων, ὅστις συνεκάλεσεν ἐνταῦθα ὅλους τοὺς συγχρόνους του Ἥρωας, διὰ νὰ συμπλεύσωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κολχίδα. Ἡσ. Θεογ. 997. Πινδ. Ἰσθμ. 8, 87. Στράβ. εἰς ταύτην ἐσύστησεν ὁ Ἄκαστος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πελίου τοὺς περιφήμους ἐπιταφίους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν αὐτοῦ — ὅθεν, Ἰωλκιος, ία, ιον, τῆς Ἰωλκοῦ, εἰς τὴν Ἰωλκὸν ἀνήκων. Κύρ. — 2) Ἰωλκίς, ίδος. ἡ τῆς Ἰωλκοῦ, ἡ ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ οὖσα. Ἀπολ. Ῥόδ.

Ἴων, ωνος, ὁ (υ–) Υἱὸς τοῦ Ξούθου καὶ τῆς Κρεούσης θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολλόδ. α', 3, 3 κατὰ δὲ Εὐρ. Ἴων. ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δελφικῆς Πυθίας. Ὕστερον δὲ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλίκην θυγατέρα τοῦ Σελινοῦντος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἰγιάλειαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἑλίκην καὶ ὠνόμασε τοὺς ἐν Ἀχαΐᾳ κατοίκους ἀπὸ τὸ ὀνόματος αὐτοῦ Ἴωνας. Παυσ. Ἀχαϊκ. ε'. Ἡρόδ. 7, 94. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. — 2) Ἕλλην ποιητὴς Τραγικὸς καὶ Λυρικὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἀκμάσας περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ συγγράψας 30 ἢ κατά τινας 40 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον τὰ ὀνόματα καὶ ὀλίγα λείψανα· ἔτι δὲ ἔγραψεν ὁ ποιητὴς οὗτος καὶ διάφορα Διθυραμβικὰ ποιήματα, ᾠδάς, ὕμνους, παιᾶνας, κωμῳδίας καὶ ἐπιγράμματα. Ἀριστοφ. Εἰρ. 835. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. — 3) Ῥαψῳδός τις Ἐφέσιος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἷς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Ἰωνίας χώρας.

Ἴων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων διὰ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας. Στράβ.

Ἴωνες, οἱ (ῑ) κατὰ συναιρ. ἐκ τοῦ Ἰάονες. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων Ἑλληνικῶν φυλῶν, οἵτινες ἐλθόντες μετὰ τοῦ Ξούθου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος εἰς τὴν Ἀττικήν, κατῴκησαν ἐνταῦθα ὀνομασθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἴωνος· ὕστερον δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἦλθον καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Αἰγιάλειαν χώραν περὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, κτίσαντες αὐτόθι δώδεκα πόλεις καὶ ὀνομάσαντες τὴν χώραν ταύτην Ἰωνίαν, σχηματίσαντες μεταξύ των μίαν Δημοκρατικὴν ὁμοσπονδίαν. Ὅτε δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν Δωριέων καὶ διεμοίρασαν αὐτὴν πρὸς ἀλλήλους, οἱ Ἴωνες οὗτοι παραχωρήσαντες τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου ἐλθόντας Ἀχαιούς, μετέβησαν οἱ μὲν πάλιν εἰς τὴν Ἀττικήν, οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως υἱοῦ τοῦ Κόδρου ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τοῦ Ἕρμου καὶ Μαιάνδρου ποταμοῦ, σχηματίσαντες καὶ ἐνταῦθα μίαν ἰδίαν Δημοκρατικὴν πολιτείαν συνισταμένην ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων, διὸ ἀκολούθως ἐκαλοῦντο ἰδίως Ἴωνες οὗτοι οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἄποικοι τῶν Ἑλλήνων. Ἡρόδ. Θουκ.

Ἰωνία, ἡ = Ἀττική. Στράβ. — 2) = Ἀχαΐα, ἐκλήθη πρότερον Ἰωνία ἀπὸ τῶν Ἰώνων οἵτινες ἦλθον καὶ κατῴκησαν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Στράβ. — 3) Ἰδίως ἐκαλεῖτο Ἰωνία μετὰ ταῦτα ἡ περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας χώρα κειμένη μεταξὺ Αἰολίδος καὶ Καρίας, κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἰώνων οἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Νηλέως καὶ ἐσύστησαν ἐνταῦθα ἰδίας ἀποικίας σχηματίσαντες μίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν πρὸς ἀλλήλους συνισταμένην ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων· ἦσαν δὲ αἱ πόλεις τῆς Ἰωνίας ἡ Φωκαία, ἡ Σμύρνη, αἱ Κλαζομεναί, αἱ Ἐρυθραί, ἡ Χαλκίς, ἡ Τέως, ἡ Μυοῦς, ἡ Λέβεδος, ἡ Κολοφών, ἡ Ἔφεσος, ἡ Πριήνη, ἡ Μυόννησος καὶ ἡ Μίλητος· Ἡρόδ. 1, 141. 169. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κροίσου ὑπετάχθησαν ὅλαι αὗται αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις εἰς τὴν Λυδικὴν ἐξουσίαν, στερηθεῖσαι τῆς προτέρας των ἐλευθερίας, ἀκολούθως δὲ ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου ὑπέπεσαν εἰς τὴν τῶν Περσῶν δυναστείαν ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου παρὰ τοῦ ὁποίου ἀπέλαβον αὖθις χρόνον τινὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτόνομον αὐτῶν πολιτείαν.

Ἰωνίδαι, οἱ (υ–υ–). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. Στεφ. Βυζ.

Ἰωνίδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς αἵτινες εἶχον ἕνα ἴδιον ναὸν ἐπὶ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἤλιδος, ἐκλήθησαν οὕτως ἀπό τινος Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Γαργηττοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Παυσ. Ἠλιακ. 271.

Ἰωνικός, ή, όν. Τῆς Ἰωνίας ἢ ἐκ τῆς Ἰωνίας ὤν. Ἡρόδ.

Ἰώνιος, ία, ιον, = Ἰωνικός.

Ἰωνίς, ίδος, ἡ (υ–υ)· Ἐπιθ. Τῆς Ἰωνίας ἢ εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀνήκουσα, αἱ Ἰωνίδες νῆσοι. Διον. Περ. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰωνίας χώρας.

Ἰωξος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μελανίππου καὶ ἔγγονος τοῦ Θησέως, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Ὀρνύτου καὶ κατοικήσας εἰς τὴν Καρίαν. Πλούτ. Θησ.

Ἰώσηπος, ὁ Φλάβιος Ἰουδαῖος, γεννηθεὶς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ χρηματίσας εἷς ἐκ τῶν Φαρισαίων· νέος ἔτι ὢν ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην τιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Οὐεσπασιανοῦ, ὕστερον δὲ παρευρέθη μετὰ τοῦ Τίτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Ἱεροσολύμων καθ' ἣν ἐπέμφθη ἀπὸ μέρους του πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὡς διαπραγματευτὴς ὑπὲρ τῆς παραδόσεως καὶ ὑποταγῆς αὐτῶν· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Ῥώμην συνέγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βιβλία ἑπτά, Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιολογίαν βιβλία εἴκοσι, περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους καὶ περὶ Μακκαβαίων, Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. II. σελ. 1.

Ἰωτάπατα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ. Στεφ. Βυζ.

Ἰωτάπη, ἡ. Πόλις τῆς Τραχείας Κιλικίας κειμένη δυτικῶς παρὰ τῷ Σελινοῦντι ποταμῷ. Πτολ.

K.

Κάανθος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσε, διότι ἔκαυσε τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος τὸ ὁποῖον εἶχε περὶ τὸν Ἰσ-

μηνὸν ποταμὸν ἐν Βοιωτίᾳ· ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδεικνύετο ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν τῇ αὐτόθι χώρᾳ. Παυσ. Θ', 10.

Καβαδηνή, καὶ **Καβηδηνή**, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Mannert.

Κάβαλος, οἱ. Ἔθνος μικρὸν τῆς Λιβύης κατοικοῦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας τῶν Αὐχισῶν ἕως τῆς πόλεως Ταύχειρα. Ἡρόδτ. 4, 171.

Καβάλιοι, οἱ, καὶ Καβηλεῖς οἱ Μηίονες. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Καβαλίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. 3, 9.

Καβαλίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Λυκίας καὶ Παμφυλίας, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μίαν ὁμώνυμον πόλιν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Καβαλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κάβασα, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ αὐτόθι Καβασίτου νομοῦ κειμένη μεταξὺ Σάϊος καὶ Βουσίρεως. Πτολ. δ', 5.

Κάβειρα, τά (υ-υ). Κώμη μεγάλη ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ τὴν ὁποίαν ὁ Πομπήϊος ηὔξησε καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Διόσπολιν, ὕστερον δὲ Σεβαστὴ ἐκλήθεισα· τανῦν Νικσάρ. Στράβ.

Καβείρα, ἡ (υ--). Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ μήτηρ τῶν λεγομένων Καβείρων ἐκ τοῦ Ἡφαίστου. Στράβ.

Καβειρία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἓν ἱερὸν ἄλσος εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὅπου δὲν ἠδύνατο οὐδεὶς νὰ εἰσέλθῃ πρὸ τοῦ νὰ μυηθῇ, ἄλλως ἐλέγετο ὅτι ἐνέπιπτεν εἰς μανίαν. Παυσ. Βοιωτ. κε'.

Καβειρίς, ίδος, ἡ, πληθ. αἱ Καβειρίδες, κατὰ Στράβ. ι'. Νύμφαι τινὲς ἀδελφαὶ τῶν Καβείρων ἔχουσαι καὶ αὗται ἰδίους ναούς.

Κάβειροι, οἱ, Cabiri. Μυστηριώδεις τινὲς θεότητες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία εἰσήχθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν εἰς τὴν Σαμοθράκην. Ἡρόδτ. 2, 51 περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφόρους γνώμας, κατά τινας μὲν ὑπῆρχον οὗτοι παῖδες τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως ὄντες τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ τοσαῦται ἀδελφαί. Στράβ. Γ. κατὰ δὲ Νονν. Διον. ἦσαν μόνοι δύο γεννηθέντες ἐκ τοῦ Διός. Διον. ὁ Ἁλ. καὶ Κίκ. ὑπολαμβάνουσιν αὐτοὺς ὡς ὄντας οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς παρὰ Ῥωμαίοις Ἑστιαίους θεούς, καὶ ὅτι ἡ λατρεία αὐτῶν μετεφέρθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐκ τῆς Φρυγίας εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐτιμῶντο δὲ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου καὶ Σαμοθράκης ὡς θεοὶ κατωτέρας τάξεως μὲ μυστηριώδεις τινὰς τελετὰς καὶ παριστάνοντο συνήθ. ὑπὸ ὁμοίαν μορφὴν μὲ τὸν Ἥφαιστον. Ἡρόδτ. 3, 37. κατ' ἄλλους δὲ μὲ μικρὸν σωματικὸν ἀνάστημα καὶ μὲ ἐξέχοντα γεννητικὰ μόρια. Κατ' ἀρχὰς ἐλογίζοντο οὗτοι ὡς ὑπηρέται καὶ παραστάται τῶν ὑπερτάτων Σαμοθρακικῶν Θεῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὰ μυστήρια ὅσοι ἐμυοῦντο ἤλπιζον ὅτι θέλουσιν ἔχει βοήθειαν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς πᾶσαν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀργοναῦται λέγεται ὅτι ἐμυήθησαν ὅτε ἔμελλον νὰ πλεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, διὸ καὶ ἐλατρεύοντο εἰς πολλὰ μέρη μετὰ τῶν Διοσκούρων· ὡσαύτως ἐν Αἰγύπτῳ ἐτιμῶντο αἱ θεότητες αὗται ἔχοντες αὐτόθι ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἦν συγκεχωρημένον νὰ εἰσέρχωνται εἰμὴ μόνον οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καὶ τὸν ὁποῖον κατέκαυσεν ὁ Καμβύσης ὅτε εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἴγυπτον· Ἡρόδτ. 3, 37. Ἡ λατρεία αὐτῶν ἐπεκράτησεν ἔτι καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Ἴμβρου, ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ. παρβλ. Croix Recherches sur les Mystères. pag. 26. Hermann Mythol. 2. σελ. 462. Lobeck. Ἀγλαοφημ. III.

Κάβειρος, ὁ. Ὄρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον ὡς λέγουσι τὴν ὀνομασίαν των οἱ Κάβειροι. Στράβ.

Καβηλέες, οἱ, = Καβάλιοι, ὅπερ ὅρα. Ἡρόδτ. 7, 77.

Καβησός, ἡ, καὶ Καβησσός, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κατ' ἄλλους ἐξηγτ. πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἢ τῆς Λυκίας· ὅθεν Ἐπίρρ. Καβησσόθεν, ἐκ τῆς Καβησοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 363.

Κάβρος, ὁ. Θεότης τις τιμωμένη εἰς τὴν Φάσηλιν πόλιν τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Σουΐδας καλεῖ Καλαβρόν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον ὡς θυσίαν μικροὺς τεταριχευμένους ἰχθῦς. Ἐρασμ.

Καβύλη, ἡ (υ). Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης, πιθαν. ἡ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. Ἐπιτομ. ζ'. ὀνομάζει Καλύβην. Δημ. κατὰ Φιλ. δ'. σελ. 135.

Καβυλλῖνον, τό, Cabillonum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λουγδουνησίας Γαλλίας μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Αἰδούων ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ποταμοῦ, τανῦν Chalons sur Saone. Στράβ.

Καδάρα πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἔνδον τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Πτολ.

Καδμεία, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ ἀρχαία Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάδμου. Ξενοφ. Ἀπολλδ. β, 4, 6.

Καδμεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Κάδμου ἢ ἐκ τοῦ Κάδμου καταγόμενος, ἡ Καδμείη Σεμέλη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου. Ἡσ. Θεογ. 940. — οἱ Καδμεῖοι, ἤτοι οἱ ἑταῖροι τοῦ Κάδμου ὅσοι ἦλθον μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Φοινίκης· Ἡρόδτ. 1, 56. καὶ αὐτοὶ οἱ Θηβαῖοι. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 391.

Καδμεῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὡς ἐγγόνου τοῦ Κάδμου. Παυσ. Θ'.

Καδμείων, ωνος, ὁ. Ὁ ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, πληθ. οἱ Καδμείωνες, = Θηβαῖοι. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 804.

Καδμειώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ Σεμέλη. Ἀνθολ.

Καδμήϊος, Ἰων. ἀντὶ Καδμεῖος. Ἡρόδτ. 5, 59.

Καδμηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλυκ. συν. τοῦ Καδμεῖος, ὡς ἐπιθτ. τῆς Σεμέλης, παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ϛ, 57. καὶ τῆς Αὐτονόης. Καλλιμ. Παλλ. 107. ἡ Καδμηΐς γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Κάδμου, = Θῆβαι. Ἡσ. Ἔργ. 162. Θουκ. α', 12.

Κάδμιλος, συγγεν. τῷ Κάδμος, ἴδε Κάμιλλος.

Καδμογενής, οῦς, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος. Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 305.

Κάδμος, ὁ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ ὁποῖον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Φρυγίας σχηματίζει ἀρκτικῶς τὰ ὅρια μεταξὺ Λυκίας καὶ Καρίας, Στράβ. ιδ'. Πτολ. Στεφ. Βυζ.

Κάδμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, Ἀπολλδ. γ'. 1, 1 κατ' ἄλλους τῆς Ἀντιόπης, καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, τοῦ Φοίνικος καὶ τοῦ Κίλικος· πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἁρπαχθεῖσαν ἀδελφήν του καὶ περιπλανηθεὶς εἰς διάφορα μέρη μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἦλθε τελευταῖον κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τὴν Βοιωτίαν περὶ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐσύστησε τὴν ἐκ τῆς Φοινίκης μετ' αὐτοῦ ἐλθοῦσαν ἀποικίαν καὶ ἔκτισε μίαν νέαν πόλιν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ Καδμείαν, ἥτις ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν· οἱ Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας οἱ Ὕαντες καὶ Ἄονες θέλοντες νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν ἐνταῦθα ἀποκατάστασίν του, οἱ μὲν πρῶτοι πολεμηθέντες ἐδιώχθησαν δι' ὅλου ἐκ τῆς χώρας, οἱ δὲ Ἄονες συμμιχθέντες μετὰ τῶν Φοινίκων διέμειναν εἰς τὴν Βοιωτίαν, σχηματίσαντες ἓν ἔθνος. Συστήσας οὕτως ὁ Κάδμος ἓν ἴδιον βασίλειον ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἔσπευσε νὰ εἰσάξῃ εἰς τοὺς νέους ὑπηκόους του τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν λατρείαν διαφόρων Αἰγυπτιακῶν καὶ Φοινικικῶν Θεοτήτων πρὸ πάντων τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ πρῶτος οὗτος τὴν χρῆσιν τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τὴν τέχνην τοῦ γράφειν. Ἐν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἁρμονίας θυγατρὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ἐγέννησεν ὁ Κάδμος τὴν Αὐτονόην, τὴν Ἰνώ, τὴν Σεμέλην, τὴν Ἀγαυὴν καὶ τὸν Πολύδωρον. Ὁμ. Ὀδ. Ε, 334. Ἡσ. Θεογ. 937. Ἡρόδτ. 4, 147. Ἀπολλδ. γ, 4. Περὶ τὰ τέλη δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν καὶ βασιλεύσας αὐτόθι χρόνον τινά, λέγεται ὅτι μεταμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς δράκοντα. Ἀπολλδ. γ, 5. 4. — 2) Υἱὸς τοῦ Σκύθου, ὅστις ὢν πρότερον τύραννος τῆς νήσου Κῶ, ἀφῆκεν αὐτὴν ἐλευθέραν καὶ ἦλθεν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Γέλωνα εἰς τὸν ὁποῖον ἔδειξε μεγάλας ἐκδουλεύσεις Ἡρόδτ. 7, 164. — 3) Κάδμος ὁ Μιλήσιος, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὰ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις συνέγραψε καὶ αὐτὸς εἰς πεζὴν φράσιν τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. Σουΐδ.

Κάδοι, οἱ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας. Στράβ. Στεφ. Βυζ. καὶ Καδηνοί, οἱ κάτοικ.

Καδούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Μηδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἀμάρδου, ὄντες οἱ ἰσχυρότεροι καὶ ἀνδρειότεροι τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Μηδίας καὶ ἐπιτηδειότατοι τοξόται. Ξενοφ. Κυρ. ε', 2. Στράβ. ια'. Διοδ. Σικ. β'.

Καδύνη, ἡ. Κώμη τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας.

Κάδυτις, ιος, ἡ. Πόλις μεγάλη τῆς Παλαιστίνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης· κατὰ D'Anville, ἡ ὕστερον Ἱερουσαλήμ, κατ' ἄλλους δέ, ἡ Γάθ ἢ Γάζα. Ἡρόδτ. 2, 159 3, 5 κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων ἐξηγητῶν ὑπῆρχεν ἡ Κάδυτις ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ φαίνεται ὅτι προέκυψε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Καδοσχεάχ, τουτ. ἔστ. ἱερὰ πόλις· ἔτι καὶ νῦν καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἡ Ἱερουσαλὴμ Ἐλ Κόδς· παρβλ. Bähr Ἡρόδτ. Exc. XI. σελ. 922.

Κάειρα, ἡ (υ-υ). Ἡ κάτοικος τῆς Καρίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 144 καὶ Ἐπιθ. Ἡρόδτ. 5, 88. (ε, πιθαν. ἐκ τῆς ῥίζης Κάειρ.)

Καθαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας, παρ' Ἀῤῥιαν.

Καθάρσιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν· Παυσ. ε', 14.

Καιέττας κόλπος, Cajetanus Sinus. Ὁ Κόλπος τῆς πόλεως Καιήτης ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεὶς οὕτως ἢ ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς λέξεως καιέττας καὶ καιάδας, ὅπερ σημαίνει χάσμα γῆς, ἢ ἀπὸ τῆς τροφοῦ τοῦ Αἰνείου Καιήτης. Στράβ.

Καιήτη, ἡ. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκάλεσεν οὕτως ὁ Αἰνείας ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Καιήτης. Διον. Ἁλ. α', 52. τανῦν Gaeta.

Καικίλιος, ὁ. Ὄνομα κύριον πολλῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ.

Καικινός, ὁ· Caecinus. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λοκρῶν. Θουκ. γ', 103. Αἰλ.

Κάϊκος, ὁ (υ-υ). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Τευθρανίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου· τανῦν Μανδραγοραΐ. Ἡσ. Θεογ. 343. Ἡρόδτ. Ξενοφ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Γυμναστοῦ, παρὰ Θεοκρ. Ἐπ. 22.

Καΐκου πεδίον. Τόπος εὔφορος εἰς ὄρεον καὶ

τορικός ἐν τῇ Μυσίᾳ περὶ τὸν Κάϊκον ποταμόν. Ἡροδ. 7, 42. Ξενφ.

Καίνας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην. τανῦν Κάν. Ἀρρίαν. Ἰνδ. 4. Πλιν. VI, 18.

Καινείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καινέως, ὁ Κορωνός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 57.

Καινεύς, έως, ἐπικ. ῆος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, ὅστις προσκληθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κενταύρων. Ὁμ. Ἰλ. Α, 264. Ἡσ. Ἀσπ. 176. Πλάττεται περὶ αὐτοῦ ὅτι γεννηθεὶς κατ' ἀρχὰς κόρη καὶ ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος διὰ τὴν μεγάλην ὡραιότητα της μετεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἄνδρα. Λουκ. Ὀβιδ. Ἐγέννησε δὲ δύο υἱοὺς τὸν Κορωνὸν καὶ Ἠνέα οἵτινες συνεξεστράτευσαν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν· Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 58. — 2) Υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 9. 16. ἴδε Heyne.

Καινή, ἡ. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Τυάνας. Πτολ.

Καινὴ πόλις, ἡ, = Καρχηδὼν νέα, ὅπερ ὅρα. Πολυβ. — 2) = ἡ Νέα πόλις. Ἡροδ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ κειμένη πλησίον τῆς Χέμμιδος λίμνης. Πτολ. — 3) Ἔτι δὲ Καινή, Πτολ. τὸ μετὰ ταῦτα ὄνομα τῆς πόλεως Ταινάρου ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. ἴδε Ταίναρον.

Καινός, ἡ. Κώμη μικρὰ κειμένη ἐπί τινος ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν τῇ Βρεττίᾳ χώρᾳ τῆς Ἰταλίας. Στράβ. 5'.

Καῖνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ῥέων παραθαλαττίως καὶ εἰσβάλλων ἀνατολικῶς τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον. τανῦν l'Arc. Πτολ. β'.

Καινύς, ύος, ἡ, προτυπικὴ ὅρα. Ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενον ἀπέναντι τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Σικελίᾳ, τανῦν Codadi Volpe. Στράβ.

Καιπίων, ωνος, ὁ, Caepio. Σερουίλιος. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Πομπηΐου Ῥούφου. — 2) Κ. Σερουίλιος. Ὕπατος καὶ οὗτος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Ἀττιλίου Σεῤῥάνου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς πολυχρόνιον φυλακὴν διὰ τὴν ἧτταν τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἔλαβον ὑπὸ τῶν Γάλλων ὅτε οὗτος ἐπέμφθη ὡς στρατηγὸς εἰς τὴν Γαλλίαν. — 3) Ἕτερος Καιπίων Κ. Σερουίλιος συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Κ. Λαιλίου.

Καίρατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κνωσσοῦ. Καλλιμ. Ἀρτ. 44. Στράβ. — 2) ἡ Καίρατος. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ πόλις Κνωσσὸς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, κατὰ Στράβ. — ὅθεν, Καιράτιος, ία, ιον. Τοῦ Καιράτου ἢ παρὰ τῷ Καιράτῳ.

Καίρη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Ἄγυλλα καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἄλλοτε τὸ ἱερὸν τῶν Ἑστιάδων, τανῦν Cervetri. Πτολ. δ', 1. Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Καιρέα παρὰ Στρβ. Ε'. — ὅθεν Καιρετανός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν Καιρέαν ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Καιρέας ὤν· Καιρετανοί, οἱ κάτοικοι.

Καῖσαρ, αρος, ὁ, Caesar. Κατὰ πρῶτον ὑπῆρχεν ἡ ὀνομασία αὕτη παρὰ Ῥωμαίοις ὡς ὄνομα κύριον ἐπισήμων τινῶν οἰκογενειῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῶν ὁποίων ἦν ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος καὶ ὁ Αὔγουστος, ἀκολούθως δὲ διέμεινεν ὡς τίτλος ὅλων τῶν ἐφεξῆς Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. παρβλ. Adam. Ῥωμ. Ἀρχ. σελ. 308.

Καισαραυγοῦστα, ἡ· Caesaraugusta. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ Ταῤῥακωνικῇ χώρᾳ, ἡ νῦν Σαραγόσσα καλουμένη. Στράβ.

Καισάρεια, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους, πρότερον δὲ Εὐσέβεια καὶ Μάζακα λεγομένη, καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Καππαδοκίας· τανῦν Καισαρ. Στραβ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ μὲ λιμένα, πρότερον Ἰωλ καλουμένη· κατὰ d'Anville ἡ νῦν Ἀλγερία. Στράβ. Λουκ. — 3) Μία τῶν πρώτων πόλεων τῆς Παλαιστίνης, πρότερον Turris Stratonis λεγομένη, ἔχουσα ἐξαίρετον λιμένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Στεφ. Βυζ. — 4) Πόλις μεσόγειος τῆς Κιλικίας, ἥτις πρότερον Ἀναζαρβὸς ἐκαλεῖτο. Πτολ.

Καισαρίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας γεννηθεὶς εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντώνιος ἀνηγόρευσε βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου, ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου.

Καισαρόμαγος, ἡ. Πτολ. β', 9. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βελλουάκων, τανῦν Beauvais.

Καισήνα, ἡ, καὶ Καίσενα, Πτολ. γ', 1. Πόλις ἀρχαία τῆς ἀρκτώας Ἰταλίας κειμένη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, τανῦν Cesena. Στραβ. έ.

Κακύπαρις, εως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. ζ', 80.

Κακός, οῦ, ὁ. Φοβερὸς Γίγας καὶ λῃστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον πλησίον τοῦ Ἀβεντίνου ὄρους· ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων αὐτόθεν ὅτε ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφόνευσεν αὐτὸν μονομαχήσας. Διον. Ἀλ. α', 5. Οὐίρ.

Καλαβρία, ἡ· Calabria. Ἡ ἀνατολικὴ Χερσόνησος τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς πόλεως Τάραντος ἕως τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου· ἐκαλεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Μεσσαπία, Ἰαπυγία καὶ Σαλεντία· τανῦν Terra d'Otranto. Στράβ.

Καλαβρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καλαβρίας ἢ εἰς τὴν Καλαβρίαν ἀνήκουσα· ἡ Καλαβρὶς γαῖα, = Καλαβρία. Διον. Περ. 378.

Καλαβροί, οἱ. Calabri. Οἱ κάτοικοι τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Καλαιθίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύρ. δούλης, παρὰ Θεοκρ. ε', 15.

Καλαίκαρπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρισταίου τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Χάρμου ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδοῦς. Διοδ. Σικ. δ', 89.

Κάλαϊς, ϊδος, Ἰωνικ. ϊος, ὁ (υυυ). Υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου μετὰ ὁποίου συνεξεστράτευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας· ἐπλάττοντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ἦσαν πτερωτοί, ἀπαλλάξαντες τὸν τυφλὸν Φινέα ἀπὸ τὰς Ἁρπυίας τὰς ὁποίας ἐδίωξαν ἐπὶ πολὺ διάστημα διὰ μέσου τοῦ ἀέρος. Πινδ. Πυθ. 4. Ἀπολ. Ῥοδ. Α 211. Ἀπολλόδ. γ', 15, 2.

Κάλαμα, τά. Κώμη μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, πιθαν. μέρος τι ἑλῶδες αὐτόθι. Ἡροδ. 9, 96. παρβλ. Ἀθην. ιγ'. σελ. 572.

Καλάμαι, αἱ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. τανῦν Καλαμάτα. Παυσ.

Κάλαμις, ιδος, ὁ (υυυ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην καὶ γλύπτης, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐργασίαι ἐθαυμάζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἤκμασε περὶ τὴν 78 Ὀλυμπιάδ. Στράβ.

Καλαμίτης, ου, ὁ. Ἄγνωστός τις ἀρχαῖος Ἥρως ἐν τῇ Ἀττικῇ. Δημ. Στεφ. σελ. 270. κατὰ Schäfer. αὐτόθ. κεῖται ὡς προσηγορ. Ὄνομα ἀντὶ Ἰατρός, ἐκ τοῦ κάλαμος, ὅπερ πιθαν. μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς θεραπείαν διαφόρων παθῶν καὶ συντετριμμένων ὀστέων· ὅρα ταυτ. τῷ Ἥρως Ἰατρὸς ἢ Τόξαρις, ὅπερ ὅρα.

Καλαμόδρους, ὁ. Ἀδηφάγος τις ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Κάλαμος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Φοινίκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Θεουπροσώπου. Πολύβ. ε', 68.

Κάλανος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἰνδίᾳ Βραχμάνων ἢ γυμνοσοφιστῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κυρ. Σφίνης καλούμενος, ἀπὸ δὲ τῆς προσαγορεύσεώς αὐτοῦ Καλὲ ἐν τῇ Ἰνδικῇ γλώσσῃ Κάλανος ὀνομασθείς. Πλουτ. Ἀῤῥιαν.

Καλασίριες, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Αἰγύπτῳ μία μοῖρα τῶν αὐτόθι στρατιωτῶν, κατοικοῦντες εἰς ἰδίους νομούς, ὄντες ἐπὶ τῆς ἀκμαίας αὐτῶν ἐποχῆς 250,000 τὸν ἀριθμὸν καὶ προσδιωρισμένοι μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου. Ἡροδ. 2, 164. ἔτι δὲ καὶ Καλασίρεοι, παρὰ Στεφ. Βυζ. σημαίνει ἡ λέξις δὲ κατ' Αἰγυπτιακὴν διάλεκτον νεανίας.

Καλατία, ἡ. Calatia. Πόλις ἀρχαία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἔπεμψεν ὁ Καῖσαρ μίαν ἀποικίαν ἀπομάχων στρατιωτῶν· τανῦν χωρίον Gajazzo. Στράβ. — 2) = Καλλάτις. Πτολ.

Καλατίαι, οἱ Ἰνδοί. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες περὶ τὰ βορειοανατολικὰ αὐτῆς μέρη, τοὺς ὁποίους ὑπέταξεν ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου. Ἡροδ. 3, 38. ἔτι δὲ καὶ Καλαντίαι, Ἡροδ. 3, 97.

Κάλατις, ἡ, ἴδε Κάλλατις.

Καλαύρεια, ἡ. Calauria. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μίαν πόλιν καὶ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον φυγὼν ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ἐφαρμακώθη ἑκουσίως διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Ἀρχία· τανῦν Πόρος. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1243. Δημ. καὶ Καλαυρία, ἡ· Στράβ. Παυσ. — ὅθεν Καλαυρίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικος.

Κάλετοι, οἱ· Caletes. Ἔθνος Κελτικὸν ἐπὶ τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Σηκουάναν ποταμόν, ἐν τῇ νῦν Νορμανδίᾳ χώρᾳ. Στράβ. καὶ Καλῆται. Καῖσ.

Καλὴ ἀκτή, ἡ. Μέρος τι παραθαλάττιον τῆς νήσου Σικελίας περὶ τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν. Ἡροδ. 6, 22. ἐπὶ τοῦ Δυτικοῦ δὲ μέρους αὐτῆς ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μία πόλις ἔνθα νῦν ἡ Caronia κεῖται. Διόδ. Σικ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βυζ.

Καληδόνιοι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς νήσου Βρεττανίας κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ περὶ τὰ αὐτόθι Καληδόνια ὄρη. Πτολ. β', 3.

Καληνοί, οἱ, Caleni. Οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Καλησίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ. Πολύβ. Στράβ.

Κάληξ, ηκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας. Θουκ. δ', 75. ὀρθογρ. Κάλης, ὅπερ ὅρα.

Κάλης, ητος, ὁ, = Κάληξ παρ' Ἀῤῥιαν. περιπλ. καὶ Εὐστ. εἰς Διον. Περ. 793. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν Χελίτ. — 2) ἡ Κάλης. Πόλις ἐμπορικὴ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κάλητος ποταμοῦ ἐν Βιθυνίᾳ. Ἀῤῥιαν.

Καλής, ἡ, = Καλησία παρὰ Στράβ. κατὰ Casaub. ἀντὶ Κάλης.

Καλησία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῶν Αὐσόνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν, Calvi. Στεφ. Βυζ. καί, ἡ τῶν Καληνῶν, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Καληνοί, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Καλήσιος, ὁ. Τρώς, υἱὸς τοῦ Ἀξύλου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 18.

Καλήτωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλυτίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 419.

Καλιάνδη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, καὶ γυνὴ τοῦ

Αἰγύπτου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε δώδεκα υἱούς. Ἀπολλδ. β', 1, 5.

Καλίδιος, ὁ· Calidius. Ῥωμ. κύρ. ὄνομα ἀνδρῶν.

Καλίνδοια, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βάτων. Πτολ.

Κάλιπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας ῥέων παραθαλασσίως, τανῦν Sado ἐν τῇ Πορτουγαλλίᾳ. Πτολ. β'.

Καλισία, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λουίων ἀρκτικώτερον τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ τανῦν Καλίσχ ἐν τῇ Πολωνίᾳ. Στράβ. Πτολ.

Καλλαϊκοί, οἱ· Callaïci. Ἐν τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἰσπανίας κατοικοῦντες ἀρκτικῶς καὶ συνορεύοντες μετὰ τῶν Λουσιτανῶν, τῶν ὁποίων ὁ Πτολεμ. ἀπαριθμεῖ διαφέρους λαούς, ἐν. τῇ νῦν Γαλικίᾳ. Στράβ.

Κάλλαισχρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Κριτίου, Πλάτ. — 2) Υἱὸς τοῦ Διοτίμου ἐκ τοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ.

Κάλλας, αντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Εὐβοίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἱστιαίας. Στράβ.

Καλλάτηβος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας. Ἡρόδ. 7, 31.

Καλλατία, ἡ. = Κάλλατις. Διόδ. Σικ.

Κάλλατις, καὶ Κάλατις, ιδος, ἡ, Calatis. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας, κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἡρακλεωτῶν· τανῦν Καλλάτο Κάλλατις, παρὰ Στράβ. καὶ Κάλατις, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλλατιανοί, οἱ κάτοικ.

Καλλία, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη πλησίον τῆς Νωνάκριος. Παυσ. η', 27.

Καλλίαι, αἱ, ἴδε Κάλλιον.

Καλλιάδης, ου, ὁ (–υυ–). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων τοῦ τετάρτου χρόνου τῆς 74 Ὀλυμπιάδ. Ἡρόδ. 8, 51. — 2) Ζωγράφος τις, παρὰ Λουκ.

Καλλιάνα, ἡ. Πόλις τῆς δυτικῆς Ἰνδίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ πάλαι ἐπίσημον ἐμπόριον. Ἀῤῥιαν. Περίπλ. 30. τανῦν Καρανία.

Καλλιάναξ, κτος, ὁ (–υυ–). Ῥόδιος, πατὴρ τῶν δύο περιφήμων ἀρχαίων ἀθλητῶν Εὐκλέους καὶ Φιλοδώρου, οἵτινες πολλάκις ἔλαβον τὸν στέφανον τῆς νίκης εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, ἔνθα ἦσαν καὶ οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν. Πινδ. Ὀλ. 7, 171.

Καλλιάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 46. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. οὐχ εὑρίσκεται τὸ ὄνομα τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων παρ' αὐτῷ Νηρηΐδων.

Καλλιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 44.

Καλλίαρος, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 531. ἐπὶ τῶν χρόνων δὲ τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον. Στράβ. ὅτε καὶ Καλλίαρα, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλλιαρεῖς, οἱ κάτοικοι.

Καλλίαρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ τῆς Λαονόμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λοκρίδι πόλις Καλλίαρος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 531.

Καλλίας, ου, Ἰωνικ. Καλλίης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τημένου βασιλέως τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. Ἀπολλδ. α', 8, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Φαινίππου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππονίκου, θερμὸς προστάτης τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων καὶ ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου, Ἡρόδ. 6, 121. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου Καλλίου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν διὰ νὰ κλείσῃ τὴν μετ' αὐτῆς εἰρήνην ὕστερον ἀπὸ τὴν ἧτταν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 7, 151. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ὁ πλουσιώτατος τῶν Ἀθηναίων, δι' ὃ καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἰδίως ὁ πλούσιος, συγγενὴς τοῦ Περικλέους, ὅστις ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς γυναῖκα καὶ πενθερὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐκ τῆς θυγατρός αὐτοῦ Ἱππαρέτης, περίφημος δὲ ὡς ἄκρος φίλος καὶ γενναιότατος ὑπερασπιστὴς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν· καταναλώσας δὲ ἀσώτως ὅλα του τὰ πλούτη, ἀπέθανε τελευταῖον εἰς ἄκραν ἔνδειαν· πολλάκις ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς καὶ ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Πλάτ. Ἀριστφ. Βατρ. 428. — 5) Ἀθηναῖος δᾳδοῦχος καὶ εἷς τῶν πρωτίστων ἱερέων τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ δικαίου Ἀριστείδου.

Καλλίβιος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. Ἑλλ.

Καλλίγα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τυνδέως ποταμοῦ. Πτολ. ζ'.

Καλλιγένεια, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ἢ κατ' ἄλλους ὄνομα μιᾶς θεραπαίνης τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀριστφ. Θεσμ. 305.

Καλλιγορίς, ἴδος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη μεσογείως. Πτολ. ζ'.

Καλλίγνωτος, ὁ. Ἀττικ. κύρ. ὄνομα, παρὰ Καλλιμ. ἐπ. 26.

Καλλιδίκη, ἡ (–υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πανδίονα. Ἀπολλδ. β', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 109.

Καλλιδημίδης, ου, ὁ (ι) Ἀττικ. κύρ. ὄνομα ἑνὸς τῶν ἐν τῷ Ἅδῃ διαλεγομένων νεκρῶν, παρὰ Λουκ. Νεκρ. Διαλ.

Καλλίδρομος, ὁ. Μία συνέχεια τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, φερομένη δυτικῶς διὰ τῆς Λοκρίδος χώρας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν καὶ σχηματίζουσα τὰ σύνορα τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν καὶ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ.

Καλλιεῖς, Ἀττ. Καλλιῆς, οἱ· ἑνικ. Καλλιεύς, έως, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῶν Ὀφιονέων ἐν Αἰτωλίᾳ, οἵτινες κατῴκουν τὴν πόλιν Κάλλιον πλησίον τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης. Θουκ. γ', 96.

Καλλιθέη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 100.

Καλλίθυια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πειράνθου ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰνάχου, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας, ὅτε δὲ καὶ Καλλιθόη ἡ αὐτὴ καλουμένη. Εὐσέβ. Χρ.

Καλλικλῆς, έους, ὁ. Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμασάρχου. Πινδ. Νεμ. 4, 130. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐξ Ἀχαρνῶν, ὅστις παρίσταται εἰς ἕνα τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων Γοργίας ἐπιγραφ. ὡς περιφρονητὴς τῆς φιλοσοφίας. Πλάτ. Γοργ.

Καλλικολώνη, ἡ. Λόφος τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως Ἰλίου. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 53, 151.

Καλλικράτης, ους, ὁ (α). Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐπολέμησαν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, θανατωθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοξεύματός τινος. Ἡρόδ. 9, 72. — 2) Υἱὸς τοῦ Καλλίου, ναύαρχος τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔπεμψαν μὲ ἑβδομήκοντα ναῦς κατὰ τῶν Κερκυραίων βοηθοῦντες τοὺς Ἐπιδαμνίους. Θουκ. α', 29. — 3) Γλύπτης ἐκ Λακεδαίμονος, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Περικλέους, θαυμασθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὰς λεπτοτάτας αὐτοῦ ἐργασίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 17. — 4) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Καλλικρατίδας, ου, ὁ (ι). Εἷς τῶν περιδόξων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν, διάδοχος τοῦ Λυσάνδρου ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ καὶ ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ναυμαχήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς Ἀργινούσας νήσους, ἐθανατώθη. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 6.

Καλλιορήτη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κυνάνης καὶ μία τῶν Νυμφῶν. Πλάτ. Θεαγ. 125. D.

Καλλίμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐξ Ἀφιδνῶν, εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν μετὰ τοῦ Μιλτιάδου, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἄρχων τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ στρατεύματος, ὅστις δείξας ἱκανὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν, ἐθανατώθη εἰς τὴν μάχην ταύτην. Ἡρόδ. 6, 109. Θουκδ. — 2) Περίφημος ποιητὴς Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου καὶ τοῦ βουκολικοῦ Θεοκρίτου περὶ τὸ 248 ἔτος πρὸ Χρ., διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου τὰ γράμματα ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν μὲ πολλὴν φήμην καὶ κοινὴν τῶν αὐτόθι σοφῶν εὐαρέσκειαν, τοῦ ὁποίου τὴν σχολὴν ἐπαιδεύθησαν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, Ἐρατοσθένης ὁ Γραμματικὸς, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν πεπαιδευμένων Ἀλεξανδρινῶν, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν βασιλέων Πτολεμαίων· κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος οὗτος ὑπὲρ τὰ 800 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἐσώθησαν μόνον 72 ἔπη, 6 ὕμνοι καὶ ἄλλα τινὰ λείψανα. Καλλμ. ἐπ. — 3) συγγραφεύς τις Ἕλλην, γράψας ἐν βιβλίον περὶ πτηνῶν. Ἀθήν. θ', σελ. 394. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 15.

Καλλιμέδων, οντος, ὁ. Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Λουκ.

Καλλίμορφος, ὁ. Ἰατρὸς καὶ ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ.

Καλλίνικον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα ἡ πόλις Νικηφόριον, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἴδε Νικηφόριον.

Καλλίνικος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τρῳάδος ἐπὶ Λαομέδοντος. Ἀπολλδ. β', 6, 4. — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου. Στράβ.

Καλλινοῦσα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου, ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων.

Καλλίξενος, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐν συμφώνου μετὰ τοῦ Θηραμένους κατηγόρησε τοὺς δέκα στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενοφ. Ἑλ. α', 7, 8.

Κάλλιον, τό, καὶ Καλλιόπολις, Πολύβ. Κάλλιαι, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου, Παυσ. — ὅθεν, Καλλιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Καλλιόπεια, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Καλλιόπη. Ἀνθλ.

Καλλιόπη, ἡ (ὄψ). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν καὶ ἡ ἐξοχωτέρα αὐτῶν, τιμωμένη ἐξαιρετ. ὡς ἔφορος τῆς ἐπικῆς ποιήσεως καὶ παριστανομένη ὡς ἐπὶ πολὺ συμπάρεδρος τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων. Ἀπολλδ. α', 3, 1. Ἡσιόδ. Θεογ. 79. Πλουτ. Συμπ. θ', 13 ἐγέννησε δὲ αὕτη ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα καὶ Ὑμέναιον, ἐκ δὲ τοῦ Οἰάγρου τὸν Λίνον καὶ ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρῆνας. Ἀπολλδ. Παυσ. θ', 34. — 2) Πόλις τῆς Παρθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Καλλιπίδαι, οἱ. Σκυθικὸς λαὸς ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν πλησίον τῆς πόλεως Ὀλβίας, καὶ καταγόμενος ἐξ Ἑλλήνων. Ἡρόδ. 4, 17.

Καλλιππίδης, ου, ὁ (ι). Ὄνομα κύρ. ἀνδρός, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 64.

Καλλίπολις, εως, ἡ (ῐ). Πόλις τῆς παλαιᾶς Καλαβρίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ἔχουσα ἐπιτήδειον λιμένα καὶ ἐπίσημον ἐμπόριον, κτισθεῖσα, κατὰ Πλίν. ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων. τανῦν Γαλλίπολις. Πομ. Μελ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου ταύτης καὶ ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὄρους Αἴτνης. Ἡρόδτ. 7, 154. Στεφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Λαμψάκου. τανῦν Καλλίπολις. Στράβ. — 4) = Κάλλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας. Πολύβ. — ὅθεν, Καλλιπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. αὐτόθ.

Κάλλιππος, ὁ. Ἀθηναῖος, κατὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. Δημοσθ.

Καλλίπυγος, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἕνα ναὸν ἐν Συρακούσαις, κτισθέντα, ὡς λέγεται, ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφὰς ἑνὸς κτηματίου, τὰς ὁποίας ἔλαβον εἰς γυναῖκας οἱ δύο παῖδες ἑνὸς τῶν πλουσίων καὶ συγγενῶν Συρακουσίων. Ἀθην. Δειπνοσ. ιβ', 13.

Καλλιρόη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Καλλιῤῥόη. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 419. Ἡσιόδ. Θεογ. 288.

Καλλιῤῥόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Χρυσάορος, μετὰ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν Γηρυόνην καὶ τὴν Ἔχιδναν. Ἡσιόδ. Θεογ. 351. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 419. Ἀπολλόδ. β', 4, 10 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Τρωὸς βασιλέως τῆς Τροίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἶλον, Ἀσσάρακον, Γανυμήδην καὶ τὴν Κλεοπάτραν. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελῴου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀμφότερον καὶ Ἀκαρνᾶνα, καὶ ἐστάθη αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀνδρός. Ἀπολλόδ. γ', 7, 5 Παυσ. η', 24. — 4) Ὡραία τις παρθένος ἐν Καλυδῶνι πόλει τῆς Αἰτωλίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Κόρεσος ἱερεὺς τοῦ Βάκχου, ἐσφάγη ὑπὲρ αὐτῆς ἰδιοχείρως, αὕτη δὲ μετεμορφώθη εἰς μίαν κρήνην. Παυσ. ζ', 21, 1.

Καλλιῤῥόη, ἡ. Περίφημος κρήνη τῶν Ἀθηνῶν, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀκροπόλεως, ἔχουσα τὰς πηγάς της ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο δι' ἐννέα κρουνῶν εἰς τὴν πόλιν, ὅθεν καὶ Ἐννεάκρουνος ὕστερον ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὅρα. Θουκ. β', 15.

Καλλισθένης, ους, ὁ. Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους ἐξ Ὀλύνθου, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον καὶ ἐφονεύθη διὰ τὴν ἐλεύθερον αὐτοῦ παῤῥησίαν καὶ ἀφιλοπροσωπίαν. Ἀῤῥιαν. Στράβ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ.

Καλλίστη, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων, ὕστερον Θήρα κληθεῖσα, ὅπερ ὅρα. Πίνδ. Ἡρόδ. — ὅθεν, Καλλίστιος, ὁ κάτοικ.

Καλλίστη, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς εὑρίσκετο ἀρχαιόθεν ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὲρ τοῦ τάφου τῆς Καλλιστοῦς, Παυσ. Ἀρκ. 35.

Καλλίστιον, ἡ. Θηλυκ. κύρ. ὄνομα. Ἀνθολ.

Καλλιστρατία, ἡ. Κώμη τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου. Πτολ. ε', 3.

Καλλίστρατος, ὁ. Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4, 27. — 2) Περίφημος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἰφικράτους εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ὅστις ἐξωρίσθη μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνταλκίδα. Τοῦτον ἐμιμήθη πρὸ πάντων ὁ Δημοσθένης εἰς τὴν ῥητορείαν. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ', 2, 39. Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 742.

Καλλιστώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἥτις λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον, διότι δὲν ἐφύλαξε τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν διὰ παντὸς παρθενίαν της, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀρκάδα. Εὐριπ. Ἑλλ. 375. Ἀπολλόδ. γ', 8, 2. κατὰ Παυσ. Ἀρκ. α', εὑρίσκετο ὁ τάφος αὐτῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπί τινος δενδροφύτου λόφου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Καλλίστης Ἀρτέμιδος. — 2) Περίφημος Ἑταίρα ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη ἐκαυχᾶτο ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ ὅλους αὐτοῦ τοὺς μαθητὰς καὶ ὀπαδούς. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. ιγ', 32.

Καλλιφάεια, ἡ. Μία τῶν τεσσάρων Νυμφῶν, αἵτινες ἐκαλοῦντο Ἰωνίδες ἀπὸ τοῦ Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Γαργηττοῦ καὶ εἶχον ἴδιον βωμὸν ἐν Ἤλιδι. Παυσ. Ἠλιακ. 22.

Καλλιφῶν, ῶντος, ὁ. Ζωγράφος τις Συρακούσιος. Παυσ.

Κάλλων, ωνος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης. Παυσ.

Καλὸν ἀκρωτήριον, τό, Pulchrum promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, σχηματίζον ἓν μέρος τῆς λεγομένης ἄκρας τοῦ Ἑρμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Καρχηδόνος· τανῦν Κακ. Βόν· παραβλ. Heyne Op. Acadm. III, σελ. 47. Πολυβ. γ', 23, 5.

Καλὸν στόμα, τό. Τὸ πρὸς μεσημβρίαν στόμιον τοῦ Δανούβεως ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 306.

Καλανίκη, ἡ (ῑ). Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστ. Λυσ. 6.

Καλοῦς, οῦντος, ἡ. Τόπος τις ἔρημος ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ.

Καλούσιον, τό, = Κλούσιον, ὅπερ ὅρα. Διόδ.

Κάλπας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας. Στράβ. Ἀῤῥιαν. Περιπλ.

Κάλπη, ἡ. Πόλισμα τῆς Βιθυνίας, κείμενον πλησίον τοῦ Κάλπα ποταμοῦ, ὅθεν, ὁ Κάλπης λιμήν, λιμήν τις παρὰ τῇ πόλει Κάλπῃ ἐν Βιθυνίᾳ, τανῦν Κερβὲχ ἢ Κεφκέν. Ξενοφ Κύρ. Ἀναβ. ϛ', 4, 3. τὸ Κάλπης ἐστὶ γενικ. πτωτ. ἴδε Ξενοφ. Ἀναβ. ϛ' 2, 13, 17. — 2) Μία τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, κειμένη ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀφρικῇ ἑτέρας στήλης Ἀβύλης λεγομένης καὶ σχηματίζουσα ἓν ὑψηλὸν καὶ απότομον ἀκρωτήριον, συνεχόμενον μὲ τὴν ξηρὰν δι' ἑνὸς στενωτάτου ἰσθμοῦ. τὸ δὲ μεταξὺ τῆς Κάλπης καὶ τῆς Ἀβύλης διάστημα ἦν περίπου 120 σταδίων. Σουμν. τανῦν πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ, Gibraltar Στράβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κάλπης, πρότερον Ἡράκλεια καλουμένη· τανῦν δὲ καλεῖται καὶ αὕτη Γιβραλτάρι, Στράβ. γ'.

Καλπούρνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον παρὰ Ῥωμαίοις. — 1) Καλπούρνιος Βίβουλος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὕστερον, ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Πομπηΐου. — 2) Καλπούρνιος Πίσων, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Γαβινίου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Καλπουρνίαν ἔλαβεν εἰς τετάρτην γυναῖκα ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ.

Καλύβη, ἡ (ῠ). Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Λαομέδων ἐγέννησε τὸν Βουκολίωνα. Ἀπολλ. γ', 12, 3. — 2) Πόλις τῆς Θρᾴκης, κεῖθεν. = Καβύλη Στράβ.

Καλύκαδνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τραχείας Κιλικίας, γινόμενος πλευστὸς ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα· τανῦν Σαλέφ. Στράβ. Ἀμμ.

Καλύδναι νῆσοι, αἱ, Calydnae. Νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῆς Τενέδου, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐκαλεῖτο ἰδίως Καλύδνη. Στράβ. Κουΐντ. Σμ. ιβ', 453. — 2) Παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται νῆσοί τινες ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, κείμεναι πλησίον τῆς Κῶ καὶ ἀνήκουσαι μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι Σποράδων, αἵτινες ὠνομάσθησαν οὕτως ἀπὸ τῆς μεγαλητέρας αὐτῶν Καλύδνης ἰδίως λεγομένης, ὕστερον Κάλυμνα. Ὁ Στράβων ἀναφέρει δύο μόνον τὴν Λέρον καὶ Καλύμναν· κατ' ἄλλους δὲ κεῖται τὸ Καλύδναι ἀντὶ ἑνικ. Καλύδνα ὡς καὶ τὸ Θῆβαι. Ὁμ. Ἰλ. Β, 677. — ὅθεν, Καλύδνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Καλύδνης. Ἡρόδτ. 7, 99. ἴδε Κάλυμνα.

Καλυδών, ῶνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἄρεος ἢ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 640. ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ πόλις Καλυδών· οὗτος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰολίαν θυγατέρα τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην καὶ Πρωτογένειαν. Ἀπολλ. α', 7, 6.

Καλυδών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν ἀρχαιοτέρων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ἀνέκαθεν ὁ Οἰνεὺς καὶ ἐστάθη περίφημος ἐπὶ τῶν Ἡρωϊκῶν χρόνων διὰ τὴν περιβόητον θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 640. Θουκ. — 2) Ἡ περὶ τὴν πόλιν Καλυδῶνα χώρα, πρότερον Αἰολὶς καλουμένη. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 218. Θουκ. γ', 102. — ὅθεν, Καλυδώνιος, ία, ιον, τῆς Καλυδῶνος ἢ ἐκ Καλυδῶνος ὤν, Καλυδώνιος κάπρος, Καλλιμ. καί, Καλυδώνιοι, οἱ κάτοικ. τῆς Καλυδῶνος. Ξενοφ.

Καλυδώνιος κάπρος, ὁ. Περιβόητος καὶ τρομερὸς ἀγριόχοιρος ἐν τῇ Καλυδωνίᾳ χώρᾳ τῆς Αἰτωλίας καὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Οἰνέως, τὸν ὁποῖον ἔπεμψεν ἡ θεὰ Ἄρτεμις, παροργισθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν καταφρόνησίν του· ἐπροξένει δὲ μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἀναγκάζων καὶ αὐτοὺς τοὺς κατοίκους νὰ μὴν ἐξέρχωνται ἐκ τῆς πόλεως. Εἰς τὴν θήραν τοῦ φοβεροῦ τούτου θηρίου ἐκάλεσεν ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως ὅλους τοὺς ἐπισήμους ἥρωας τῆς τότε ἐποχῆς, διὰ συνεργείας τῶν ὁποίων ἠδυνήθη ὕστερον ἀπὸ ἕνα ἐπικίνδυνον ἀγῶνα νὰ φονεύσῃ τὸν ἄγριον τοῦτον κάπρον καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν ἀπὸ μίαν τόσον φθοροποιὸν μάστιγα· ἔτι δὲ καὶ Καλυδώνιος σῦς, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ι, 529. Παυσ Ἀρκ 45. Ἀπολλόδ. α', 8, 2.

Καλύκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἐνδυμίωνος. Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

Καλυκῶπις, ιδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον αὕτη ἔλαβεν, ὅτε ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀγχίσου τὸν Αἰνείαν. Ὁμ. Ὕμν Ἀφρ. 284. Ἦν δὲ ἡ Καλυκῶπις θυγάτηρ τοῦ Ὀτρέως βασιλέως τῆς Φρυγίας. Ὁμ. αὐτόθι στίχ. 111.

Κάλυμνα, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ῥόδου, ἀνήκουσα εἰς τὰς λοιπὰς αὐτόθι Σποράδας νήσους, ἥτις κατὰ Στράβ. ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Καλύδναν λεγομένην, Ἡρόδτ. τανῦν Κάλυμνος, παράγουσα τὰ πάλαι ἐξαίρετον οἶνον. — ὅθεν, Καλύμνιος, ία, ιον, τῆς Καλύμνας. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κάλυνδα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκίας καὶ Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Καύνου. παρὰ Στράβ. Κάλυμνα. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλυνδεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. 8, 324. — 2) Καλυνδικός, ή, όν. Τῆς Καλύνδας ἢ ἐκ τῆς Καλύνδας ὤν, Οὖροι οἱ Καλυνδικοί, τὰ σύνορα τῆς Καλύνδας. Ἡρόδτ.

Καλυψώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσιόδ. Θεογ. 359. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2,

ε. καθ' Ὅμηρ. δὲ θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, Ὀδ. Α, 50. δι' ὃ καὶ Ἀτλαντὶς νύμφη ἐλέγετο. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 575. διέτριβε δὲ αὕτη ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγίας μέσα εἰς ἓν τερπνὸν σπήλαιον, ὑποδεχθεῖσα ἐνταῦθα τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε οὗτος ἐναυάγησε περὶ τὰ παράλια τῆς νήσου της καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχῃ αὐτὸν διὰ παντὸς πλησίον της ὑπέσχετο εἰς αὐτὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἀθανασίαν. Ὁμηρ. Ὀδ. Α, 8. Η, 254. καθ' Ἡσιόδ. Θεογ. 1016. ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Ὀδυσσέως τὸν Ναυσίθοον καὶ Ναυσίνοον.

Κάλχας, αντος, ὁ (καλχαίνω). Υἱὸς τοῦ Θέστορος, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, προέλεγεν εἰς αὐτοὺς ὡς ἔμπειρος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τὰ ἐκ τοῦ πολέμου συμβησόμενα. Ὁμ. Ἰλ. Α, 86. Σοφ. οὗτος ἐπρομάντευσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐν ᾧ ἦσαν ἔτι εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐλίδος καὶ τὴν δεκαετῆ διάρκειαν τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας, δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑφ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν, οἵτινες δὲν ἐπεχειρίζοντο σχεδὸν οὐδὲν ἀπὸ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἔκβασιν μάχης τινὸς χωρὶς πρότερον νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτόν. Κατῴκει δὲ εἰς τὰ Μέγαρα, ἐπ' ὅπου ἦλθε καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων, Παυσ. α', 42. κλητικ. Κάλχαν. Ὁμ.

Καλχηδών, ἡ, = Χαλκηδών. — ὅθεν, Καλχηδόνιος, ία, ιον. Ἡρόδ. 4, 85. Κατὰ Duecker εἰς Θουκ. δ', 75. ἡ γραφ. Καλχηδὼν ἦτο ἡ ἀρχαιοτρ. καὶ ὀρθοτρ.

Κάλχος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δαυνίων, ὅστις ἀγαπήσας τὴν Κίρκην, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον αὐτῆς καθ' ὃν χρόνον εὑρίσκετο αὐτόθι ὁ Ὀδυσσεύς, ὑπὸ τῆς ὁποίας μετεμορφώθη καὶ οὗτος εἰς χοῖρον, Παρθεν. Ἐρωτ. 12.

Καμάρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Κρήτης.

Καμαρίνα, ἡ (ᾱ), Camarina. Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Πινδ. Ὀλ 5, 9. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ἱππάρεως καὶ Ὠάνιος, οὖσα ἀποικία τῶν Συρακουσίων, ταυῦν Camerana. Πινδ. Ἡρόδ. 7, 154. — 3) Ἡ Καμαρίνα λίμνη, λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης, ἐκδίδουσα λοιμώδεις καὶ φθοροποιοὺς ἀναθυμιάσεις, ταυῦν Lagodi Camarane. ὅθεν παροιμ. ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾶν. Λουκ. Ψευδολ. 32. Στέφ. Βυζ. — Καμαριναῖος, αία, αῖον, τῆς Καμαρίνης ἢ εἰς τὴν Καμαρίνην ἀνήκων. Πινδ. Οὐτ. Καμαρηναῖος, ὁ κάτοικ.

Καμαρῖνον, τό, Camerinum. Πόλις ἀρχαία τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· ταυῦν Camerino. Στραβ.

Καμαρῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰβηρίας. Διον. Περ. 700.

Καμβαδηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, κειμένη μεσημβρινοδυτικῶς τῶν Ἐκβατάνων. Ἰσιδρ.

Κάμβαλα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στραβ.

Κάμβης, ητος, ὁ. Λυδός τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην ἀδηφαγίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 27.

Καμβόδουνον, τό, Cambodunum. Πόλις τῆς Ῥαιτίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐστιώνων, Πτολ. β', 13. Στράβ. δ'. ταυῦν Kempten.

Καμβυσηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας μεταξὺ τοῦ Ἀράξου καὶ Κύρου ποταμῶν. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Καμβύσης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μηδίας, κατὰ Πτολ. ς', 2. καὶ Στράβ. ἀμφιβαλλ. αἰτιατ. ὁ νῦν ὁ Ἀντέρος λεγόμενος.

Καμβύσης, ου, ὁ (ῡ). Ἡγεμὼν τῆς παλαιᾶς Περσίας, ὑποτελὴς εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μηδίας Ἀστυάγην, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μανδάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν μέγαν Κῦρον. Ἡρόδ. 1, 46. Ξενοφ. — 2) Υἱὸς Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ δεύτερος βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὅστις εὐθὺς ὅτε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐπεχειρίσθη τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου περίφημον ἐκστρατείαν, κυριεύσας ἐξ ὁλοκλήρου τὴν μεγάλην ταύτην ἐπικράτειαν καὶ αἰχμαλωτίσας τὸν τότε αὐτῆς βασιλέα Ψαμμήνιτον· ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὰς Θήβας τὴν περίφημον ἀρχαίαν καθέδραν τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, κατεδάφισεν ὅλους τοὺς ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ ἄλλας ἐξαισίους οἰκοδομάς, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν βοῦν Ἆπιν, ὅστις ἐλατρεύετο αὐτόθι ὡς θεός· τελευταῖον δὲ μετὰ ὀκτὼ χρόνους ἀφήσας τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὴν Περσίαν, ἀπέθανε καθ' ὁδόν, πληγωθεὶς βαρέως ἐν ᾧ ἔμελλε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου. Ἡροδ. 2, 1. Θουκ. (παρὰ τοῖς ὕστερ. εὕρηται καὶ ῡ. παραβλ. Spitzner. Προσῳδ.)

Κάμειρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡλίου, βασιλεύσας εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ δύο ἀδελφῶν, ἔνθα ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Κάμειρον. Πινδ. Ὀλ. 7, 135. Διοδ. Σικελ. ε', 57. — 2) Ἡ Κάμειρος. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Ῥόδου, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καμείρου. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 656. Ἡρόδτ. — (Κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὁμρ. Ἰλ. ἐστιν ἀρσεν. καὶ θηλ. — παράβ. Θουκ. η', 45. θηλ. μόνον)

Καμερία, ἡ, Cameria. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν κατέκτησαν οἱ Ῥωμαῖοι περὶ τὰς ἀρχὰς ἤδη τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Στέφ. Βυζ.

Κάμικος, ἡ, καὶ Καμικοί, οἱ, Camicus. Πόλις τῆς Σικελίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀκράγαντος, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ καθέδρα τοῦ βασιλέως Κωκάλου, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ λέγεται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Μίνωα. ταυῦν Siculiana. Ἐκτ. παρ' Ἡροδτ. 7, 170. Στέφ. Βυζ. Πληθ. παρὰ Στράβ. ς'. — 2) Ὁ Κάμικος. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμίκου, ταυῦν Canna. Στέφ. Βυζ.

Κάμιλλος, καὶ Κασμιλλος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Τυῤῥηνοῖς, σημαῖνον ὑπηρέτην τῶν θεῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 917.

Κάμιλλος, ὁ. Εἷς τῶν Καβείρων, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας, ὅστις καὶ Κάσμιλλος καὶ Κάδμιλλος ἐκαλεῖτο. Λυκόφρ. στιχ. 162. Κάδμος καὶ Κάδμιλος κατ' Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Δ, 385. εἰσὶ συγγν. τύπ. ὡς παρὰ Νόνν. Διον. δ', 88. τὸ Κάδμηλος καὶ Κάδμος συγχέονται πρὸς ἄλληλα. — 2) Παρὰ Πλουτ. Νουμ. 7. ὑπηρέτης τῶν ἐν Ῥώμῃ ἱερέων. — 3) Κάμιλλος, Μ. Φούριος. Εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ περικλεῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γεννηθεὶς ἐκ Πατρικίων καὶ πολλάκις χρηματίσας Δικτάτωρ καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων, σώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπὸ διαφόρους ἐπιδρομὰς καὶ πολέμους τῶν Γάλλων καὶ ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἰταλίας· εἰς ἡλικίαν ἤδη ὀγδοήκοντα χρόνων τρέψας τοὺς Γάλλους εἰς τελείαν φυγήν, ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπισυμβᾶσαν ἐν Ῥώμῃ λοιμώδη ἐπιδημίαν θρηνούμενος ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ ὅλου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Πλουτ.

Κάμιρος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Κάμειρος, σημ. 2. ὅπερ ἴδε.

Καμπανία, ἡ, Campania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ τῆς Λουκανίας, Σαμνίου, Λατίου καὶ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸ καμπύλον αὐτῆς περὶ τὴν θάλασσαν σχῆμα, οὖσα εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, τὴν ὁποίαν ὁ Στραβ. ε', καλεῖ πεδίον εὐδαιμονέστατον τῶν ἁπάντων, παράγουσα παντὸς εἴδους φυσικὰ προϊόντα, καὶ ἔχουσα τὸ πάλαι πολλὰς ἐπ' αὐτῆς ἐπισήμους πόλεις, ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ νῦν Νεάπολις λεγομένη. Ἤδη ὀνομάζεται Terra di Lavoro, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ βασιλείου τῶν δύο Σικελιῶν. Στράβ. Πολύβ. β'. Διόδρ. Σικλ. — ὅθεν, Καμπανικός, ή, όν, τῆς Καμπανίας ἢ ἐκ τῆς Καμπανίας ὤν. Στράβ.

Καμπανοί, οἱ, Campani. Οἱ κάτοικοι τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Διον. Περιηγ. 357. Πολύβ.

Κάμπη, ἡ (κάμπτω). Τέρας φοβερὸν καταχθόνιον, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττε τοὺς Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλδ. α', 2. 1. Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 291.

Καμπόδουνον, τό, Cambodunum. τοῦτο τῷ Καμβόδουνον, ὅπερ ὅρα. Στράβ.

Κάμψα, ἡ. Πόλις τῆς Κροσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδτ. 7, 123. καὶ Κάψα, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κάναι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα προσφυῆ λιμένα πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κάνης. Στράβ.

Κανάκη, ἡ (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε πέντε παῖδας. Καλλμ. Ὕμν. Δημ. 100. Ἀπολδρ. α', 7, 3.

Καναρία νῆσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς νεωτέροις Γεωγράφοις καὶ αἱ λοιπαὶ περὶ αὐτὴν νῆσοι Καναρίαι. Πτολ. δ', ς'. κατὰ Πλίν. ἐκλήθη αὕτη Καναρία ἀπὸ τινος ἔθνους Κανάριοι λεγομένου, κατοικοῦντος εἰς τὰ ἀπέναντι παραθαλάσσια ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἀπ' ὅπου φαίνεται πιθανὸν ὅτι μετέβησαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην.

Καναστραῖον, τό, προπαροξ. ἀκρωτήριον. Ἀκρωτήριον τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Τορωναίου κόλπου· ταυῦν Κάβο Κάνιστρον. Θουκ. δ', 100. Πτολ. ὅτι, ἡ Καναστραίη ἄκρη. Ἡρόδτ. 7, 123. καὶ Παλλήνη ἄκρη.

Κάναστρον, το, = Καναστραῖον. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καναστραῖος, αία, αῖον. Τοῦ Καναστραίου ἢ εἰς τὸ Καναστραῖον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Κάναχος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. Παυσ.

Κάνδαλος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἡλίου, ὅστις ἔφυγεν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Κῶ. Διοδρ. Σικελ. ε', 56.

Κανδαύλης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μύρσου ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μυρσίλος καλούμενος καὶ τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν, φονευθεὶς διὰ συνεργείας τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς ὑπὸ τοῦ Γύγου πιστοῦ καὶ εὔνου ὑπηρέτου του, ὅστις ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Ἡρόδτ. 1, 7.

Κανδαουΐα, ἡ, Candavia. Τόπος τις ὀρεινὸς καὶ πετρώδης ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στράβ.

Κανδάων, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ὁ Ὠρίων. Τζετζ. Λυκφρ. 328. ἴδε Ὠρίων.

Κανδρηνή, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Κανδάρας πόλεως τῆς Παφλαγονίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἄλλοτε ἕνα περίφημον ναόν. Στέφ. Βυζ.

Κάνδυβα, καὶ Κανδύβη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λυκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Κάνδυβος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις Κανδύβη. Στέφ. Βυζ.

Κάνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κείμενον ἐπὶ τῶν νοτείων παραλίων τῆς Αἰολίδος χώρας ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου· τὸ Κάνης

δρος, Ἡρόδ. 7, 42. κατὰ Στράβ. ιγ', 1, 68. καὶ Αἰγᾶ καλούμενον· τανῦν Κάπο-Κολόνης.

Κάνηθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄβαντος ἐξ Εὐβοίας καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κάνθου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. — 3) Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Χαλκίδος. Στραβ.

Κάνθαρος, ὁ. Ἓν τῶν τριῶν προσορμιστηρίων, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζον τὸν Πειραιᾶ λιμένα ἐν Ἀττικῇ, κληθὲν οὕτως ἀπό τινα ἀρχαῖον ἥρωα, ὁ Κανθάρου λιμήν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 144. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλης. Λουκ.

Κανθαρώλεθρον, τὸ (ὄλεθρον). Τόπος ὀρεινὸς πλησίον τῆς πόλεως Ὀλύνθου ἐν Θρᾴκῃ. Στράβων.

Κανθικὸς κόλπος, ὁ. Κόλπος τῆς Ἰνδίας, ἀρχόμενος κατὰ Πτολ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τοῦ Μαψίδος ποταμοῦ. Mannert. Γεωγρ. V, 1, σελ. 171.

Κάνθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κανήθου ἐξ Εὐβοίας, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. Δ, 1485.

Κάνναι, ἡ, καὶ Κάνναι, αἱ, Cannae. Κώμη τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀννίβα ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἤδη ὅλη εἰς ἐρείπια· τανῦν χωρίον Canne. Ὁ πληθ. τύπ. ἐστὶ συνηθέστερ. Πολύβ. Στραβ. Ἑνικ. δὲ εὕρηται παρὰ Πολυβ.

Κανταβρία, ἡ· Cantabria. Ἐπαρχία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Βισκαϊκὴν θάλασσαν. Στέφ. Βυζ.

Κανταβροί, οἱ· καὶ Κόνταυροι, Cantabri. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ Κανταβρίᾳ χώρᾳ περὶ τὴν νῦν ἐπαρχίαν la Montana καὶ Burgos, ὄντες τὸ πάλαι οἱ ἀνδρειότεροι, ῥωμαλαιότεροι καὶ ἀγριώτεροι τῶν λοιπῶν Ἰβηρικῶν λαῶν. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κάντιοι, οἱ, Cantii. Λαὸς τῆς ἀρχαίας Βρεττανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης μεταξὺ Γαλλίας καὶ Βρεττανικῆς νήσου· πιθαν. καταγόμενοι ἐκ Γάλλων. Πτολ. β', 3. Καῖσ.

Κάντιον, τό, Cantium. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρεττανίας κείμενον ἀνατολικῶς· τανῦν Cap. Papernese. Στράβ.

Κανύσιον, τό· Canusium. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Canosa. Στράβ. — ὅθεν, Κανυσίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ.

Κανωβεύς, έως, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, κυρ. τοῦ Αἰγυπτίου, ἔχων ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὴν ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν Κάνωβον. Ἡρόδ. 2, 113. Στράβ. ιζ'.

Κάνωβος, καὶ Κάνωπος, ὁ (α) Canopus. Πόλις ἀρχαία τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου ποταμοῦ εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν· ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κανώβου κυβερνήτου τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Ἑλένης. Ἡρόδ. 2. 15. τανῦν Ἀβουκὶρ ἡ συνήθ. γραφ. ἐστὶ διὰ τοῦ β· μόνον δὲ παρὰ Λουκ. Καλλιμ. καὶ Στεφ. Βυζ. εὕρηται διὰ τοῦ π γραφομ. καὶ Ἀρτεμ. παρὰ Στρβ. Λουκ. Πλ. 15. — ὅθεν Κανωβίτης, ου (ι) ὁ ἐκ τοῦ Κανώβου. — 2) Κανωβικός, ή, όν, τοῦ Κανώβου ἢ εἰς τὴν πόλιν Κάνωβον ἀνήκων· τὸ Κανωβικὸν στόμα, τὸ δυτικὸν στόμιον τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Ἡρόδ. 2, 17. ὅπερ καὶ Ἡρακλεωτικὸν στόμα ἄλλως ἐλέγετο. Στράβ. — 4) Κανωβίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Κανώβου οὖσα. Στλ. λειψ. 22.

Κάνωβος, ὁ. Ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπέθανεν ἐνταῦθα, ταφεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου πλησίον τοῦ δυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κανωβικόν, ὡσαύτως καὶ ἡ πόλις Κάνωβος. Στράβ. ιζ'. Διον. Περ. 15.

Κάνωνος, ὁ, καὶ Κάννωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὅστις ἐξέδωκε τὸ ἰσχυρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλ. α', 7, 21. καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1089. — ὅθεν, τὸ Κανώνου ψήφισμα, παρβλ. Brunk. εἰς Ἀριστοφ. καὶ Schneid. εἰς Ξενοφ. αὐτόθι.

Κάνωπος, ὁ, = Κάνωβος.

Καούαροι, οἱ, Cavarae. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, Στράβ.

Καπανεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱππονόου καὶ τῆς Ἀστυνόμης πατὴρ τοῦ Σθενέλου ἐκ τῆς Εὐάδνης καὶ εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος οἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον· ἀναβαίνων δὲ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν Θηβῶν διὰ νὰ εἰσβάλῃ ἔνδον λέγεται ὅτι κεραυνωθεὶς ἀπέθανε. Ὁμ. Ἰλ. Β, 564. Αἰσχ. Ἀπολλόδ. γ', 6, 3.

Καπανηϊάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Σθένελος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 109.

Καπανήϊος, ίη, ιον. Ὁ ἐκ τοῦ Καπανέως ὢν ἢ καταγόμενος, ὁ Καπανήϊος υἱός, = Σθένελος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 367.

Καπάτων, ωνος, ὁ. Λοκρός τις ἐξ Ἰταλίας παρὰ Θουκ. γ', 103.

Κάπετος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς ὡραίας Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ. Ϛ', 21.

Καπετώλιον, τό, = Καπιτώλιον, ὅπερ ὅρα.

Καπήνα, ἡ. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Φαλίσκου. Διον. Ἁλ. γ', 32. Λιβ. τανῦν Civitella. — ὅθεν, Καπηνάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Καπιτώλιον, τό· Capitolium. Μία τῶν ἀκροτάτων κορυφῶν τοῦ Καπιτωλίνου ὄρους ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἤγειρε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Ταρκουίνιος ὁ Πρίσκος ἔνδον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ τούτου κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καθήμενον ἐφ' ἑνὸς θρόνου· εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐφυλάττοντο καὶ τὰ βιβλία τῶν Σιβυλλῶν μέσα εἰς λίθινα κιβώτια καὶ ἄλλα ἐπίσημα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων γράμματα. Πολύβ. Στράβ. Καπετώλιον, τό, Διον. Ἁλ. Στεφ. Βυζ. Ἡρωδ. — ὅθεν, Καπιτώλιος, ία, ιον· ὁ εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀνήκων, Ζεὺς ὁ Καπιτώλιος. Πολυβ. — 2) Καπιτωλεῖος, α, ον· τοῦ Καπιτωλίου, καὶ Καπιτωλεῖα, τά, οἱ Καπιτώλιοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου Διὸς τελούμενοι, καὶ ὁ ἀγὼν τῶν Καπιτωλίων. Ἡρωδ. — 3) Καπιτωλίς, ίδος, ἡ, ἡ εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ Καπιτωλίου οὖσα. Ἀνθολ.

Καππαδόκης, ου, ὁ· Cappadox. Ὁ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πληθ. οἱ Καππαδόκαι· Ἡρόδ. Ξενοφ. Διον. Περ. 974 καὶ Καππάδοξ, κος, Στράβ. κατ' Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 970.

Καππάδοκος, ὁ· Στεφ. Βυζ. Ἐτυμ. Μεγ.

Καππαδοκία, ἡ, Cappadocia. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρμενίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Κιλικίας καὶ Κομμαγηνῆς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Λυκαονίας. Κατὰ Στράβ. διῃρεῖτο ἡ Ἐπαρχία αὕτη ὑπὸ τῶν Περσῶν εἰς δύο Σατραπείας εἰς μεγάλην Καππαδοκίαν καὶ εἰς μικρὰν Καππαδοκίαν ἢ εἰς τὴν ἐν Πόντῳ Καππαδοκίαν λεγομένην. Ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Καππαδοκία μόνον τὸ ἐνδότερον πρὸς μεσημβρίαν μέρος ταύτης τῆς χώρας, τὸ δὲ ἀρκτικὸν ὅπερ ἄλλως καὶ ἡ ἐν Πόντῳ Καππαδοκία ἐλέγετο, ὠνομάσθη ἰδίως ὑπ' αὐτῶν Πόντος· ἐσχημάτιζε δὲ ἡ Καππαδοκία ἓν ἴδιον βασίλειον ἀπὸ τῆς βασιλείας Ἀριαράθου τοῦ δευτέρου ἕως τοῦ Ἀρχελάου, ὅτε ἔγινε καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ Ἐπαρχία ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου τὸ 17 ἔτος ἀπὸ Χρ. Ἡρόδ. 1, 70. Ξενοφ.

Καππαδόκισσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Καππάδοξ, κος, ὁ, = Καππαδόκης. — 2) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας χώρας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Γαλατίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἅλυν. Λουκ.

Καππώτας, ου, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἷς ἱερὸς λίθος πλησίον τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνικῇ ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρέστης ἐλευθερώθη τῆς μανίας του. Παυσ. β', 22. 2.

Καπρέαι, αἱ (Καπρία, ἡ, Στεφ. Βυζ.). Capreae. Νῆσος τῆς μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Νεαπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ Τιβέριος διέτριψε τοὺς τελευταίους ἑπτὰ χρόνους τῆς ζωῆς του μονάζων· τανῦν Capri· ὅθεν, Καπρεάτης, του, (α) ὁ κάτοικ.

Καπρία, ἡ. Λίμνη τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στρβ.

Κάπρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας ῥέων πλησίον τῶν Κολοσσῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Στράβ. — 2) μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς χύνεται εἰς τὸν Τίγριν, τανῦν μικρὸς Ζὰβ ἢ Ζαβάτος. Πολύβ. — 3) Νῆσος μικρὰ καὶ λιμὴν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῶν Σταγείρων ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Καπύη, ἡ· Capua. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τιφατα εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐσύστησαν μετὰ ταῦτα διάφορα γυμναστήρια, ἐξαιρ. τῆς παλαίστρας καὶ τῆς ἀθλητικῆς τέχνης· τανῦν Ἐρείπια πλησίον τῆς κώμης St. Maria. Πολύβ. Στράβ. (ὁ τύπ. Κάπυα εὕρηται μόνον ἅπαξ παρὰ Στράβ. ὡς καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ.) — ὅθεν Καπυανός, ὁ κάτοικ. τῆς Καπύης.

Κάπυς, υος, ὁ (υυ). Υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου καὶ τῆς Ἱερομνήμης, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θέμιδος θυγατρὸς τοῦ Ἴλου. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 239. Ἀπολλόδ. β, 11, 2.

Κάρ, γεν. Καρός, ὁ, Αἰτ. Κᾶρα. Υἱὸς τοῦ Φορωνέως ἀδελφὸς τοῦ Μυσοῦ καὶ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ χώρα Καρία. Ἡρόδ. 1, 171. Κατὰ Παυσ. α', 39. ἐβασίλευσεν ὁ Κὰρ εἰς τὰ Μέγαρα ἔνθα ἔκτισε μίαν Ἀκρόπολιν Καρίαν, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ τάφος εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Κορίνθου. — 2) Κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πληθ. οἱ Κᾶρες. Ὁμ. Ἰλ. Β, 867. Ἡρόδ. Ἐλογίζοντο οἱ Κᾶρες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς ἓν ἔθνος δουλικὸν καὶ χαμερπὲς καταφρονούμενοι πρὸ πάντων διὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν λῃστρικὸν βίον καὶ διότι μετὰ ταῦτα ἐδούλευον ἐπὶ μισθῷ ὡς στρατιῶται εἰς τὰς διαφόρους τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν ἐκστρατείας, ἐξ οὗ ἐκαρτέρησεν ἡ λέξις Κᾶρες ἐν παροιμίαις, ἐπὶ οὐτιδανῶν καὶ ἀναξίων ἀνθρώπων λεγομένη· Θουκ. α', 4-8. (τὸ α ἐστὶ μακρόν· μόνον δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 378. ἐν Καρὸς αἴσῃ, εὕρηται βραχὺ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς. Τὰ Λεξικὰ ἀναφέρουσι ἄλλην τινὰ παραγωγὴν καὶ ἑρμηνείαν τῆς Ὁμηρικῆς λέξεως Καρός, καθ' ἃς τὸ Κὰρ κεῖται ὡς ἀρχαία τις λέξις ἀντὶ θρίξ, ὡς εἰ ἔλεγε ἐν τριχὸς μοίρᾳ ἤτοι ἐν οὐδενὶ λόγῳ.)

Κάραβις, ιος, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ταῤῥακωνιακῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει κατ' ἀκρίβειαν προσδιωρισμένη. Ἀππιαν. Ἰ. 42, 43.

Κάραλις, εως, ἡ, Caralis. Πόλις τῆς Νήσου Σαρδινίας κειμένη ἀνατολικῶς, τανῦν Cagliari· ἐτι δὲ καὶ Κάραλις ἄκρα. Πτολ. γ', 3. Στράβ. ε'. ἡ Γραφ. Καλαρις ἐστιν ἡμαρτημ.

Καραμβίς, ίδος, ἡ· προσυπακουμ. ἄκρα· Carambis. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ Μετώπου ἀκρωτηρίου ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· τανῦν Κερεμπέ· Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 361. Στράβ. Γενν. Καραμβεως, παρὰ Διον. Τεξ. 57.

Καρανῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχει τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Εὐφράτης Ποταμός. Πτολ. Στράβ. παρὰ Πλιν. V, 20.

Κάρανος, ὁ· Ἰωνικ. Κάρηνος. Εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀργείων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ κυριεύσας ἐν μέγα μέρος αὐτῆς ἐσύστησε πρῶτος αὐτόθι τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Πλουτ. — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφονεύθη παῖς ἔτι ὢν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κάρβων, ωνος, ὁ, Carbo Ὄνομ. Κύρ. Ἐπισήμου τινὸς ἀνδρὸς ἐν Ῥώμῃ. Στράβ.

Καρδαμύλη, ἡ (‒⏑⏑‒) Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη πλησίον τοῦ Λεύκτρου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδ. θέτει ἐπὶ τῆς Λακωνίας· τανῦν Καρδάμυλα. Ὁμ. Ἰλ. Ι. 150. Ἡρόδ. 8, 73. Θουκ. — 2) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Χίου ἢ κατά τινας πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Θουκ. η', 24. Στεφ. Βυζ.

Καρδία, ἡ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, πατρὶς τοῦ στρατηγοῦ Εὐμένους· τανῦν Καρδιά. Ἡρόδ. Ξενοφ. — ὅθεν, Καρδιανός, ὁ κάτοικ. Δημ.

Καρδοῦχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀσσυρίας, κατὰ κώμας καὶ χωρία, πιθαν. οἱ νῦν Κοῦρδοι. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 5, 15. οἱ Γορδυαῖοι, παρὰ Στράβ. καί, Καρδυκιοι, Ἰώσηπ. — ὅθεν Καρδούχιος, ία, ιον, τῶν Καρδούχων ἢ εἰς τοὺς Καρδούχους ἀνήκων· — τὰ Καρδούχια ὄρη· ὄρη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι μίαν συνέχειαν τοῦ Ταύρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀσσυρίας. Ξενοφ. τὰ Γορδυαῖα ὄρη παρὰ Στράβ. ὅπερ ὅρα.

Καρεῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἔχοντες πόλιν τοὺς Κόλχους δι' ὃ καὶ Κόλχοι ὑπό τινων ἐκαλοῦντο. Πτολ. Mannert. Γεωγρ. V. 1. σελ. 209.

Καρήνη, = Καρίνη, Στέφ. Βυζ.

Καρηνῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐπὶ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Εὐφράτης ποταμός, = Καρανῖτις. Στράβ.

Κάρηνος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Κάρανος. Σπαρτιάτης τις παρ' Ἡροδ. 7. 173.

Κάρησος, ὁ (‒). Ποταμὸς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Αἴσηπον ὕστερον Πίτυς καλούμενος. — 2) = Καρησσία, ὅπερ ἰδε. Πτολ.

Καρθέα, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κέω. Στράβ.

Καρία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ῥόδου μεταξὺ Λυκίας, Φρυγίας, Λυδίας καὶ τῆς θαλάσσης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἀπὸ τοῦ Μύνδου ποταμοῦ ἕως τοῦ λιμένος Καύνου ἐκτείνετο παραθαλασσίως ἡ χώρα τῶν ἐν Ἀσίᾳ Δωριέων· ἐσχημάτιζε δὲ πρότερον ἡ Καρία ἐν ἴδιον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν Ἁλικαρνασσὸν ἕως οὗ ἀκολούθως ὑπετάχθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν. Ἡρόδ. Θουκ. — ὅθεν, Κάριος, ία, ιον, καὶ Καρικός, ή, όν, τῆς Καρίας, ἢ εἰς τὴν Καρίαν ἀνήκων· ὁ Κάριος Ζεύς, Ἡρόδ. 1, 171. — τὸ Καρικὸν ἔθνος, Ἡρόδ. τὰ Καρικὰ αὐλήματα, Ἀριστφ. Βατρ. 1303. ἤτοι δουλικὰ καὶ χυδαῖα διὰ τῶν αὐλῶν ᾄσματα. Voss.

Καρία, ἡ. Ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Καρὸς υἱοῦ τοῦ Φορωνέως ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισεν αὐτὴν πρῶτος. Παυσ. α', 39.

Καρίνη, ἡ (‒) καὶ Καρήνη, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθήνης, ἥτις δὲν ἐσώζετο πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου. Ἡρόδ. 7, 42. — 2) Πόλις τῆς Μηδίας. Πτολ.

Κάριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Μύλασα τῆς Καρίας.

Καρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καρίας ἡ εἰς τὴν Καρίαν ἀνήκουσα. Οὐσιαστ. = Κῶς. Στέφ. Βυζ.

Καρίων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἀρκαδίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Μαντινείας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν· Καλλμ. Ὕμν. Δι. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλου παρ' Ἀριστφ. Πλοῦτ. 1101.

Καρκαθιόκερτα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, μητρόπολις τῆς αὐτόθι ἐπαρχίας Σωφηνῆς, κατὰ Πλιν. κειμένη πλησίον τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ Στράβ. παρὰ δὲ Πτολμ. ὑπάρχει τὸ ὄνομα τοῦτο ἄγνωστον.

Καρκασών, καὶ Καρκασώνη, ἡ, Carcaso. Πόλις μεσόγειος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας. Πτολ. β', 10. Πλίν. 3, 4. τανῦν Carcassona.

Κάρκινα, ἡ, = Καρκινῖτις. Πτολ.

Καρκινίτης, ου, ὁ (‒⏑‒‒). Ὁ Καρκινίτης Κόλπος. Κόλπος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας πλησίον τῆς πόλεως Καρκίνης, τανῦν Ἀμμοσχίδ Στράβ. — 2) κωμικ. πεπλασμ. λέξις, υἱὸς τοῦ Καρκίνου Ἀριστφ. Σφηκ. 1406.

Καρκινῖτις, ιδος, ἡ, Carcine, Πλιν. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου, τανῦν Μαρουσκαλις. Ἡρόδ. 4, 55. Κάρκινα, Πτολ. γ', 5.

Καρκίνος, ὁ (‒). Υἱὸς τοῦ Ξενοτίμου, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. β', 23. — 2) Ποιητὴς Τραγικός, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πολλάκις ἀναφέρεται. Εἶχεν οὗτος τρεῖς υἱοὺς τὸν Ξενοκλέα, Ξενότιμον καὶ Ξέναρχον, ἐξ ὧν ὁ Ξενοκλῆς ὑπῆρξεν ὡσαύτως τραγικὸς ποιητής. Ἀριστφ. Εἰρ. 781. Νεφ. 1261. Σφ. 1506. (ἡ γραφ. Καρκῖνος καὶ Κάρκινος ἐστιν ἡμαρτημ. διότι τὸ ι εὑρηται ἀεὶ βραχύ.)

Καρμάνη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, τανῦν Κερμάν. Στράβ.

Καρμανία, ἡ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας, κειμένη μεταξὺ Περσικοῦ Κόλπου, Ἰνδικῆς θαλάσσης, Παρθίας, Ἀρίας καὶ Γεδρωσίας, εἰς ἄκρον εὔφορος καταβρεχομένη ἀπὸ ἀναρίθμητους ποταμούς, τῶν ὁποίων τινὲς περιεῖχον χρυσόν, ἐπὶ δὲ τῶν ὀρέων αὐτῆς εὑρίσκοντο διάφορα εἴδη μεταλλικά· πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν ἐγένετο γνωστοτέρα ἡ χώρα αὕτη εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἥτις τανῦν Κερμὰν καλεῖται, Στράβ. ιε'. Πτολ.

Καρμανίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καρμανίας, ἡ Καρμανικὴ ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Διον. Περ. 606.

Καρμανοί, οἱ· Carmani. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Καρμανίας χώρας, πιθαν. οἱ παρ' Ἡροδ. Γερμάνιοι, τανῦν δὲ Γαβέρνοι καλούμενοι. Διον. Περ. 1083. Στράβ.

Καρμάνωρ, ορος, ὁ. Κρής, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκαθάρισε τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος Πύθωνος· τούτου παῖς ἦν ὁ Εὔβουλος ὅστις ἐγέννησε τὴν Κάρμην. Παυσ. β', 11. ι, 7. 30.

Καρμέντις, ιος, ἡ· Carmenta. Περίφημος μάντισσα καὶ μία τῶν ἀρχαίων Νυμφῶν, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, τιμηθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὡς ἐγχώριος θεά, καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγύριζον αἱ γυναῖκες τῆς Ἰταλίας τὰ Καρμεντάλια ἱερὰ λεγόμενα κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἰανουαρίου μηνός. Διον. Ἁλ. α', 3. Στραβ. Οὐϊρ.

Κάρμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐβούλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Βριτόμαρτιν. Παυσ. β', 30. κατ' ἄλλους δὲ ἦν αὐτὴ θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀγήνορος. Ἀντ. Λιβ. 40.

Κάρμηλος, ὁ. Ὄρος τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ φερόμενον μεσημβρινῶς ἀπὸ τοῦ ὄρους Λιβάνου, περίφημον διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐφορίαν καὶ τερπνότητα, τανῦν Καρμελ. Πτολ. ε', 15. Ἰώσηπ.

Κάρμινα, ἡ, = Καρμόνη, ἀριθμ. ϛ.

Κάρμων, ωνος, ἡ, Carmona. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ· τανῦν Carmona. Στράβ.

Κάρνεα, τά· Δωρ. ἀντὶ Κάρνεια, Θεοκρ. Εἰδ. ε', 83.

Καρνεάδης, ου, ὁ (‒). Περίφημος Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης πόλεως τῆς Ἀφρικῆς, μαθητὴς τοῦ Στωϊκοῦ Διογένους, ἀκμάσας περὶ τὸ 180 ἔτος πρὸ Χρ. ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Κριτολάου, ἐθαυμάσθη ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὴν σοφιστικήν του εὐγλωττίαν. Λογίζεται δὲ ὁ Καρνεάδης οὗτος ὡς καθιδρυτὴς καὶ ἀναρθωτὴς τῆς νέας Ἀκαδημαϊκῆς φιλοσοφίας, ἥτις πρὸ αὐτοῦ ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐκπίπτῃ. Λουκ. Μακροβ. 20. Κικ.

Καρνεάτης, ου, ὁ (‒). Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κάρνεια, τά· καὶ Κάρνεα. Ἑορτὴ ἀρχαία παρ' Ἕλλησι, πανηγυριζομένη ἐξαιρ. ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ διὰ τὸν φόνον τοῦ μάντεως Κάρνου ὑπὸ τοῦ Ἱππότου υἱοῦ τοῦ Φύλαντος, ἢ διὰ τὰ δένδρα κρανείας τὰ ὁποῖα οἱ Ἕλληνες ἔκοψαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἄλσους τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Τρωϊκῆς Ἴδης πρὸς κατασκευὴν τοῦ δουρείου ἵππου. Παυσ. Λακ. 13, 3. ἐτελοῦντο δὲ ταῦτα περὶ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν τοῦ Καρνείου μηνὸς καὶ διήρκουν ἐννέα ὁλοκλήρους ἡμέρας. Ἡρόδ. 7, 206. Θουκ. παρβλ. Valkenn. εἰς Ἡρόδ.

Καρνειάς, άδος, ἡ. Τῶν Καρνείων ἢ εἰς τὰ Κάρνεια ἀνήκουσα, αἱ Καρνειάδες ὧραι, = Κάρνεια, Καλλμ. Ἀπολ. 83.

Κάρνειος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνο. παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος μάντεως Κάρνου, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξεν ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην καὶ ὕστερον ἐφόνευσεν αὐτὸν οἱ Ἡρακλεῖδαι Ἀλήτης καὶ Ἱππότης, πρὸς ἐξιλέωσιν δὲ τοῦ φόνου τούτου ἐσύστησαν ὕστερον τὰ λεγόμενα Κάρνεια ἱερά, τὰ ὁποῖα ἐπανηγύριζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ καὶ Κάρνειος Ἀπόλλων ἐλέγετο· παρβλ. Παυσ. Λακ. 13. Σχόλ. Καλλμ. εἰς Ἀπολ. 72. — 2) ὁ Κάρνειος μήν, ὁ παρ' Ἀθηναίοις Μεταγειτνιὼν λεγόμενος, ἀναλογῶν δὲ μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Αὔγουστον μῆνα, καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ

Κάρνεια πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐριπ. Ἀλκ. 448. Θουκ.

Καρνηΐος, ΐα, ΐον, ποιητ. ἀντὶ Κάρνειος. Πινδ. Πυθ. 5, 106.

Καρνίων, ωνος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Καλλιμ. Δι. 24. κατ' ἄλλους γραφτ. Καρίων ὅπερ ὅρα.

Κάρνοι, οἱ, Carni. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Καρινθίᾳ καὶ Στυρίᾳ χώρᾳ· — ὅθεν, Καρνικός, ή, όν, τῶν Κάρνων.

Κάρνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐρωμένος τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν μαντικὴν τέχνην. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 83. Παυσ. κατ' ἄλλους δὲ περίφημος μάντις ἐξ Ἀκαρνανίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλείδης Ἱππότης ἐφόνευσεν ὅτε οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, διὰ τὸν ὁποῖον φόνον παροργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, ἔπεμψε λοιμικὴν νόσον εἰς αὐτούς, πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ὁποίας οἱ Δωριεῖς ἐσύστησαν τὰ λεγόμενα Κάρνεια πανηγυριζόμενα ἔκτοτε εἰς τὴν Λακεδαίμονα πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. γ', 13, 3. Ἀπολλόδ. β', 8, 3.

Κάρπαθος, ἡ. Νῆσος Ἑλληνικὴ ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους μεταξὺ τῆς Κρήτης καὶ Ῥόδου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη καὶ ἡ περὶ αὐτὴν θάλασσα Καρπάθιον πέλαγος· τανῦν Κάρπαθος. κοινῶς Σκάρπαντο. Ἡροδ. 3, 45. Στράβ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 676. κεῖται διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου Κράπαθος· — ὅθεν, Καρπάθιος, ία, ιον, τῆς Καρπάθου ἢ εἰς τὴν Κάρπαθον ἀνήκων· τὸ Καρπάθιον πέλαγος, ἐν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Κρήτης καὶ Ῥόδου. Στράβ.

Καρπασία, ἡ, Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου Κύπρου, τανῦν Καρπάση. Στράβ. Διοδ. Σικ. β'.

Καρπάτης, ου, ὁ (α). Μεγάλη συνέχεια ὑψηλῶν ὀρέων φερομένη μεταξὺ τῆς τῶν Οὐγγαρίας, Πολωνίας καὶ Δακίας, ἥτις ἤδη Καρπάθια ὄρη Carpok λέγεται. Πτολ.

Καρπήσιοι, οἱ, = Καρπητανοί· Πολύβ. γ', 14, 2.

Καρπητανία, Carpetania. Ἡ χώρα τῶν Καρπητανῶν ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ. Στράβ.

Καρπητανοί, οἱ· Carpetani. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Τολέδην. Στράβ. καί, οἱ Καρπήσιοι, παρὰ Πολύβ.

Κάρπις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παιονίας, ἔχων τὰς πηγάς του ἐπὶ τῆς Ὀμβρικῆς χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, πιθαν. ὁ νῦν Δράβος (Drave) Ἡροδ. 4, 49.

Καρπώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Ὡρῶν παρὰ Παυσ. 9, 35.

Κάῤῥαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Ἐδέσσης, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἱστορικοὶ ἀναφέρουσιν ὡς Ἑλληνικὴν ἀποικίαν, καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ εὑρηται ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀῤῥάν. Στράβ. Δι. Κασσ. λζ', 3. Ζωσιμ. γ', 12.

Κάῤῥας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καῤῥῶν. Στέφ. Βυζ.

Καῤῥωτος, ὁ. Κυρηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλεξιβίου καὶ γυναικάδελφος Ἀρκεσιλάου τοῦ τρίτου, βασιλέως τῆς Κυρήνης, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας ἀγωνισθεὶς ἁρματι. Πινδ. Πυθ. ε', 34.

Καῤῥόδουνον τό· Carrhodunum. Πόλις τῆς Παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ νῦν Πελίκα ποταμοῦ ἐν Πολωνίᾳ Zarnovice. Πτολ.

Καρσέολοι, οἱ, Carseoli. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκούων ἐν τῷ Λατίῳ περὶ τὰ σύνορα τῶν Σαμνίων, τανῦν Carsoli. Στράβ.

Κάρσις, ιδος, ὁ. Μακεδόνιτις παρ' Ἀῤῥιαν.

Κάρσος, ὁ, ἴδε Κέρτος.

Κάρσουλοι, οἱ, Carsulae. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· κειμένη δυτικῶς τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων. τανῦν χωρίον Casigliano. Στράβ.

Καρτέρεια, τά, ἴδε Κρατέρεια.

Καρτέρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Καρτηΐα, ἡ, Carteja. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κατοικηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ Φοινίκων κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἔπεμψαν μίαν ἀποικίαν 4000 νεανίσκων μετὰ τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους· τανῦν Rocadillo. Στράβ. Πτολ.

Καρύα, ἡ, = Καρύαι.

Καρύαι, καὶ Καρυαί, αἱ (υυ-). Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Σελλασίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦν ὁ ναὸς τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος, ἔνθα αἱ παρθένοι συνήρχοντο ἐτησίως καὶ ἐπανηγύριζον τὴν ἑορτὴν αὐτῆς μὲ δημοσίους χορούς· Θουκ. ε', 55. Ξενοφ. Κυρ. αἱ, Παυσ. γ', 11. — ὅθεν, Καρυάτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Θηλ. Καρυᾶτις, ιδος, ἡ ἐκ τῶν Καρυῶν οὖσα. — 2) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τοῦ Φηνεοῦ. Παυσ. η', 14. Καρυάτιδες, αἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο γυναικόμορφά τινα ἀγάλματα ἱστάμενα ἐπὶ τῶν τοιχῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφέροντο διάφορα βάρη· — καὶ Καρυατίζω, συγκροτῶ δημοσίους χορούς. Λουκ. Οὐίρ. I, 1.

Καρυανδα, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Καρίας κειμένη ἐπί τινος μικρᾶς νήσου συνεχομένης σχεδὸν μὲ τὰ παράλια τῆς αὐτόθι χώρας, ἔχουσα ἕνα λιμένα· Στράβ. — ὅθεν, Καρυανδεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 4, 44.

Καρυᾶτις, ιδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὀνομασθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς κώμης Καρυῶν ἐν Λακωνίᾳ ἥτις ἦν ἱερὰ αὐτῆς καὶ ὅθεν εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἷς ναὸς αὐτῆς. Παυσ. γ', 10.

Κάρυστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χείρωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Κάρυστος. Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 539.

Κάρυστος, ἡ (α). Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς λατομεῖα τῶν Μαρμάρων, τὰ ὁποῖα οἱ Ῥωμαῖοι ἐξαιρ. μετεχειρίζοντο εἰς διαφόρους αὐτῶν μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· τανῦν Κάρυστος· Ὁμ. Ἰλ. Β, 539. Ἡροδ. — ὅθεν, Καρύστιος, ία, ιον, τῆς Καρύστου ἢ ἐκ τῆς Καρύστου ὤν. Εὐριπ. καὶ Καρύστιοι, οἱ κάτοικ.

Καρχηδών, όνος, ἡ, Carthago. Ἀρχαία καὶ περίδοξος πόλις, πρωτεύουσα τῆς Καρχηδονικῆς Δημοκρατίας ἐν Ἀφρικῇ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπό τινος Καρχηδόνος καλουμένου τὸ 1198 ἔτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ περὶ τὸ 323 ἔτος μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἐλθοῦσα ἐνταῦθα ἐκ τῆς Φοινίκης ἡ Διδὼ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος μὲ μίαν ἀποικίαν Τυρίων, ἔκτισεν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ηὔξησε μὲ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς καὶ ὀχυρὰς οἰκοδομάς, καὶ μὲ μίαν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν Βύρσαν καλουμένην· εἶχε δὲ ἡ πόλις αὕτη καὶ δύο εὐρυχώρους λιμένας, ἐξ ὧν ὁ εἷς περιεῖχε τὸν στόλον τῶν Καρχηδονίων, ὁ δὲ ἕτερος ἐδέχετο τὰ εἰσπλέοντα ἐμπορικὰ πλοῖα ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς οἰκουμένης. Πολὺν χρόνον ὑπῆρξεν ἡ Καρχηδὼν ἰσχυρὰ ἀντίζηλος τῆς Ῥώμης, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀλλεπαλλήλους πολέμους, ἕως οὗ νικηθεῖσα κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατηδαφίσθη ἐξ ὁλοκλήρου τὸ 608 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. 146 πρὸ Χρ. Ἡροδ. 3, 17, 19. Θουκ. Διοδ. Σικ. ιζ'. ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ἀνώρθωσεν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ἔφερεν σχεδὸν εἰς τὴν προτέραν ἀκμαίαν κατάστασιν· — ὅθεν, Καρχηδόνιος, ία, ιον, τῆς Καρχηδόνος ἢ ἐκ τῆς Καρχηδόνος ὤν. Θουκ. Καρχηδόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Καρχηδόνος· Ἡροδ. ἡ Καρχηδονία, ἡ περὶ τὴν Καρχηδόνα χώρα, καὶ Καρχηδονιακός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν Καρχηδόνα ἀνήκων Θουκ.

Καρχηδών, όνος, ἡ νέα, Carthago nova. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσδρούβα στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ὀχυρὰ κειμένη ἐντὸς ἑνὸς στενοῦ κόλπου τῆς θαλάσσης· πρὸ τοῦ λιμένος αὐτῆς εὑρίσκετο μία μικρὰ νῆσος Ἡρακλέους νῆσος καλουμένη· τανῦν ὀνομάζεται Καρθαγένη. Στράβ. ὅτε δέ, ἡ Καινὴ πόλις. Πολύβ.

Κάσαμβος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτου, εἷς τῶν ἐν Αἰγίνῃ προυχόντων πολιτῶν. Ἡροδ. 6, 73.

Κασθαναία, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μαγνησίᾳ ὑπὸ τοῦ Πηλίου ὄρους· τανῦν, Καστανιά· Ἡροδ. 7, 183. Στράβ. καὶ Κασταναία. Στεφ. Βυζ.

Κασίλινον, το Casilinum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βουλτούρνου ποταμοῦ· τανῦν, Nova Capua. Στράβ.

Κάσινον, τό, Casinum. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Οὐόλσκων· τανῦν, Casino. Στράβ.

Κάσινος, ὁ· Casinus. Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Sacco. Στράβ.

Κάσιοι, οἱ, ἴδε Κάσος.

Κάσιον, τό (α) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κασίου ὄρους· τανῦν Κατιέχ. Στεφ. Βυζ.

Κάσιον ὄρος, τό (α) Casius mons. Ὄρος παραθαλάσσιον τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Σερβωνίδος λίμνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς περίφημος ναὸς τοῦ Διός· μετὰ τὴν ἐν Φαρσάλοις ἧτταν φυγὼν ὁ Πομπήϊος ἐφονεύθη καὶ ἐτάφη ἐνταῦθα· τανῦν καλεῖται Ἑλ-Κας. ἢ Καπ δελ Κίς. Ἡροδ. 2, 6. — 2) Ὄρος ὑψηλὸν τῆς ἐπαρχίας Σελευκίας ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ· τανῦν Ὀκραβ. Στράβ. Διον. Περ. 880. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Πλίν. 5, 15.

Κάσιος, ὁ (α) Ἐπιθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Κασίου ὄρους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ περίφημος αὐτοῦ ναός. Στράβ. 15'. Πλίν.

Κασιῶτις, ιδος, ἡ (υυ-υ). Τοῦ Κασίου ἢ ἐκ τοῦ Κασίου ὄρους οὖσα· ἡ Κασιῶτις πέτρη, = τὸ Κάσιον. Διον. Περ. 260. — 2) Οὐσιαστ. παράλιός τις χώρα ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Πηλουσίου στόματος.

Κασμέναι, αἱ· καὶ Κασμένη, ἡ· Casmena. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς Μοτύης, τανῦν Scieli. Ἐκκ. παρ' Ἡροδ. 7, 155. Πληθ. παρὰ Θουκ. 5', 5. — ὅθεν, Κασμεναῖοι, οἱ κάτοικ.

Κάσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Κῶ, τανῦν Κάσος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 676. — ὅθεν Κάσιοι, οἱ κάτοικ.

Κασουργίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐν τῇ νῦν Σιλεσίᾳ χώρᾳ. Πτολ.

Κασπάτυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ Πακτυϊκῇ χώρᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀφ' ὅπου ὁ Σκύλαξ ἔπλευσε δι' ἐπιταγῆς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰνδίας· Ἡροδ. 3, 93. 4, 44. τανῦν Καβούλ παρὰ Στεφ. Βυζ. καλεῖται

αὐτὴ κεῖται. κατὰ γραφ. ἁμάρτημα Κασπάπυρος, τὴν ὁποίαν ὁ Γεωγράφος οὗτος ἀναφέρει ἐκ τοῦ Ἑκαταίου ὡς πόλιν τῶν Γανδαρίων.

Κάσπειροι, οἱ, Caspiraei. Ἔθνος μέγα τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων μεταξὺ τῶν Σάκων καὶ Πάρθων, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν ἡ Ἡράραστα· Ἡροδ. 3, 93. 7, 86. ἔνθα κατά τινας Κάσπιοι ἀναγινωσκ. ἴδε Reitz praef pag. 17. Ἑκατ. Κάσπειρος, ἡ, παρὰ Στεφ Βυζ. ἐν Ἡροδ.

Κάσπειρος, ἡ. Caspira. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κασπείρων κειμένη ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν. Στεφ. Βυζ.

Κασπία θάλασσα, ἡ, Κάσπιαι πύλαι, ἴδε Κάσπιος.

Κασπιακός, ἡ, όν. Ἐκ τῶν Κασπίων, ἢ εἰς τοὺς Κασπίους ἀνήκων. Λουκ.

Κασπιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατοικουμένη περὶ τὸν Κύρον ποταμόν. Στράβ. — ὅθεν, Κασπιανοί, οἱ κάτοικ.

Κασπιάς, άδος, καὶ **Κασπίς**, ίδος, ἡ, = Κασπία. Διον. Περ. 729. 1035.

Κάσπιοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῶν Καυκασίων ὀρέων καὶ ἐν τῇ ἀνατολικῇ Μηδίᾳ· εἶχον δὲ οὗτοι βίον νομαδικὸν καὶ ἦσαν ὑποτελεῖς εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν, τὰ δὲ ὅπλα αὐτῶν ἦσαν τόξα καὶ ξίφη μακρά. Ἡροδ. 3, 92. Στράβ.

Κάσπιον ὄρος, τό, Mons Caspii. Ὄρος τῆς ἀρκτῴας Ἀσίας σχηματίζον τὰ ἀνατολικὰ ὅρια τῆς Ἀσίας καὶ ἀρκτικῆς Μηδίας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἦν ἡ διάβασις τῶν λεγομένων Κασπίων πυλῶν· τανῦν Σιὰχ Κόχ. Στράβ. Πτολ.

Κάσπιος, ία, ιον. Τῶν Κασπίων. Ἡ Κασπία θάλασσα καὶ τὸ Κάσπιον πέλαγος, ἔτι δὲ καὶ Ὑρκανικὴ θάλασσα λεγομένη· ἡ ἐν τῇ Βορείῳ Ἀσίᾳ εὑρισκομένη ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα θάλασσα, τῆς ὁποίας μόνον τὸ δυτικὸν μέρος ἐκαλεῖτο ἰδίως Κασπία, τὸ δὲ ἀνατολικὸν Ὑρκανικὴ θάλασσα ἀπὸ τῆς αὐτόθι Ὑρκανίας χώρας· καθ' Ἡροδ. εὑρίσκετο ἡ θάλασσα αὕτη μόνη καὶ καθ' ἑαυτὴν μὴ συνεχομένη μὲ οὐδεμίαν ἄλλην· τῆς ὁποίας τὸ μῆκος ἦν ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον ὡς ἀπεδείχθη ὕστερον καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων Γεωγράφων. Ἡροδ. 1. 202. Στράβ. ἔτι ἡ Κασπὶς θάλασσα, Διον. Περ. — 2) Αἱ Κάσπιαι πύλαι, Caspiae Portae. Στενωτάτη διάβασις διὰ μέσου τῶν Κασπίων ὀρέων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας καὶ Ὑρκανίας, ἔχουσα μῆκος ὀκτὼ σταδίων περιεχομένη ἑκατέρωθεν ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων βράχων. Στράβ. Ἀῤῥιαν. γ', 29. Πλίν. (-υυ, ἐν δὲ τῷ Κασπία εὕρηται πολλάκ. τὸ ι μακρόν, π. χ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 859. Διον. Περ. 21. 53. παρβλ. Herm. στοιχ. μετρ. σελ. 56, 57. καὶ Pass. εἰς Διον. Περ. 1039.)

Κασάνδρα καὶ **Κασάνδρεια**, ἡ, = Κασσάνδρα, Κασσάνδρεια.

Κασσανδάνη, ἡ. Γυνὴ Κύρου τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν καὶ μήτηρ τοῦ Καμβύσου. Ἡροδ. 2, 1.

Κασσάνδρα, ἡ. Ἐπικ. Κασσάνδρη, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀλεξάνδρα ἐλέγετο. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἑλένου, ἥτις ὡς ἐλέγετο ἐδιδάχθη εἰς τὸν ἐν Θύμβρῃ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικὴν τέχνην ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, μὴ θέλουσα δὲ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ὁ Ἀπόλλων ὑπὲρ αὐτῆς, κατεστάθη ἀκράτητος ὑπ' αὐτοῦ, ὥστε οὐδεὶς πλέον τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔδιδε πίστιν εἰς τὰς μαντείας αὐτῆς, μὲ τὸ νὰ ἑρμηνεύῃ πάντοτε δυστυχίας καὶ ὀλέθρους. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. αὕτη προεῖπε καὶ τὸν μέλλοντα ἀφανισμὸν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ οὐδ' ὅλως ὁ πατὴρ αὐτῆς Πρίαμος. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ ἐλθοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν Κλυταιμνήστραν ἐφ' οὗ πρότερον ἐμήνυσε διὰ τῆς μαντικῆς τέχνης της τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 366. Λυκόφρ. 1108. παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ τοῖς ὕστερον συγγρ. εὕρηται Κασάνδρα. Εὐριπ. Ἑκ. 88. Λουκ.

Κασσάνδρεια, ἡ, πρότερον Ποτίδαια καλουμένη. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, κατασκαφεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὕστερον δὲ πάλιν ἀνορθωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου· τανῦν Κασσάνδρα. Στράβ. Ἐπιτ. Παυσ. καὶ Κασάνδρεια, Διόδ. Σικ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κασσανδρεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κάσσανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, τὸν ὁποῖον τινὲς τῶν ἱστορικῶν ἀναφέρουσιν ὡς φονέα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου διὰ παρακινήσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ἀφ' οὗ πρότερον κατεπολέμησε τὸν Πολυσπέρχοντα καὶ τὴν φατρίαν τῆς Ὀλυμπιάδος μητρὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἠφάνισε ὅλους τοὺς ἐναπολειφθέντας συγγενεῖς καὶ οἰκείους τῆς βασιλικῆς γενεᾶς. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θεσσαλονίκης εἶχε τρεῖς παῖδας, τὸν Φίλιππον, Ἀντίπατρον καὶ Ἀλέξανδρον, τῶν ὁποίων ὁ πρωτότοκος Φίλιππος διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασσάνδρου τὸ τρίτον ἔτος τῆς 120 Ὀλυμπ. Πολύβ. Κάσανδρος, παρ' Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ.

Κασσίεια, ἡ, = Κασσιόπεια. ὅπερ ἴδε.

Κασσιέπεια, ἡ καὶ Κασσιόπη, καὶ Κασσίεια. Θυγάτηρ τοῦ Ἀράβου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀνδρομέδαν, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Ἀτύμνιον. Ἀπολλόδ. β', 4, 3. γ', 1, 2. Λουκ. συγκατετάχθη δὲ καὶ αὐτὴ μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀστέρων. Ὑγῖν. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 308.

Κασσιόδωρος, ὁ. Ὁ μεταφράσας τὸν Ἰώσηπον Φλάβιον εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν περὶ τὴν ἕκτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα. — 2) Ὄνομα κύρ. ἀνδρὸς ἐν τῇ Ἀνθολ.

Κασσιόπη, ἡ, = Κασσιόπεια. Ἀνθολ. — 2) Κασσώπη. Πτολμ.

Κάσσιος, ὁ. Cassius. Ὄνομα κύριον ἐπισήμου ἀνδρὸς καὶ ὑπάτου ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν Κάσσιος ὁ ἐκ Πάρμης πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὁ πρῶτος τῶν συνωμοτῶν ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

Κασσιτερίδες, αἱ νῆσοι, καὶ Καττιτερίδες, Στράβ. (κασσίτερος.) Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆσοι τινὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, κείμεναι βορειοδυτικῶς τῆς Ἱσπανίας, ὅπου πρῶτον, κατὰ Στράβ. ἔπλευσαν οἱ Φοίνικες, καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας μετεφέρετο πολὺς κασσίτερος εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ὁ Ἡροδ. 3, 115, δὲν προσδιορίζει οὐδ' ὅλως τὴν θέσιν αὐτῶν· κατὰ τοὺς μεταγενεστ. γεωγράφους ἦσαν αἱ νῦν Scilly νῆσοι λεγόμεναι ἢ κατ' ἄλλους αἱ Σορλίγγαι νῆσοι, κείμεναι 7 βαθμοὺς ἀρκτικώτερον τῆς βορείου Ἱσπανικῆς ἄκρας. Στράβ. ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ Ἑσπερίδες παρὰ Διον. Περ. 561.

Κασσιφόνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τηλέμαχος, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐφονεύθη. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 798. 808.

Κασσιῶτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, Στράβ. διάφορος τῆς Κασσιώτιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Κασσωπαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Στράβ. καὶ, Κασσωπιοι. Στέφ. Βυζ.

Κασσώπη, ἡ, Κασσιώπη, Πτολ. Πόλις τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Κομάρου, τανῦν κατά τινας ἡ πόλις Ἰωάννινα. Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) Λιμὴν τῆς Ἠπείρου κείμενος ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἄκρας τῆς αὐτόθι Χαονίας χώρας ἀρκτικῶς τοῦ Βουθρωτοῦ, ἀντικρὺ τὸ πάλαι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Κερκύρας, καὶ ἀπ' ὅπου ἐγίνετο συνήθ. ὁ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος διάπλους· τανῦν Ἅγιοι. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κερκύρας μὲ λιμένα, τανῦν Κασσώπος. Πτολ.

Κασσωπία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Ἠπείρου, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς πόλεις τὴν Πανδοσίαν, Βουχαίτιον καὶ Ἐλάτειαν, καὶ λιμένα τὴν Κασσώπην. Δημ.

Κασσωτίς, ίδος, ἡ Νύμφη τις τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο οὕτω καὶ μία κρήνη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. ι', 22.

Καστάβαλα, τά. Πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη πλησίον τῶν αὐτόθι ὁρίων. Στράβ.

Κασταλία, ἡ. Περίφημος πηγὴ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἱερὰ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔπινον συνήθ. ὅσοι ἤρχοντο νὰ ἐρωτήσωσι τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος περί τινος πράγματος· ὠνομάσθη δὲ Κασταλία ὑπὸ τοῦ Κασταλίου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ἀπό τινος νύμφης Κασταλίας ἥτις διωκομένη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου μετεμορφώθη εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγήν. Πινδ. Ἡροδ. — ὅθεν, Κασταλίς, ίδος, ἡ, τῆς Κασταλίας, αἱ νύμφαι Κασταλίδες. = Μοῦσαι. Θεοκρ. Ει. ζ, 148.

Κασταλιος, ὁ (-υυυ). Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ πηγὴ Κασταλία ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἢ αὐτόχθων τις πατὴρ τῆς Θυίας. Παυσ.

Καστάναια, ἡ, = Κασθάναια, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Καστανάεύς, ὁ κάτοικ.

Καστιάνειρα, ἡ (-υυ-). Γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ μήτηρ τοῦ Γοργυθίωνος, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 305.

Καστόρειος, ὁ, ἡ, ον, ἴδε Κάστωρ.

Κάστωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκους, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ θεοφιλεστέρων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς τέχνης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ὕστερον ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ὅτε δὲ ὁ Θησεὺς ἥρπασε τὴν ἀδελφήν του Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πολυδεύκους εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν ᾐχμαλώτισε τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐτιμήθη ἐξόχως διὰ τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς αὐτοὺς φιλανθρωπίαν μὴ θελήσας νὰ βλάψῃ ποσῶς τὴν χώραν των. Μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθη δὲ μὲ θνητὴν φύσιν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἴδα ὅτε ἠγωνίσθη μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, ἀλλ' ὁ ἀδελφός του Πολυδεύκης μετέδωκεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν Δία μεσιτείας του ἐκ τῆς ἀθανασίας τὴν ὁποίαν ὡς τέκνον τοῦ θεοῦ τούτου ἔλαχεν παρὰ τοῦ πατρός του· δι' ὃ καὶ ἐναλλὰξ ἀνὰ μίαν ἡμέραν εὑρίσκετο ὁ

οις εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ ὁ ἕτερος εἰς τὸν Ἅδην. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολλόδ. γ΄, 10, 2. ἐσεμνήθησαν δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μὲ θείας τιμὰς ἔχοντες εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἰδίους ναοὺς, παριστανόμενοι οὐδέποτε ὡσωμένοι καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἔφιπποι. — 2) Συγγραφεύς τις Ῥόδιος ὀνομαστὸς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Πλουτ. ὅθεν, Καστόρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κάστορος ἢ εἰς τὸν Κάστορα ἀνήκων, ἐκ τοῦ Κάστορος καταγόμενος· ὁ Καστόρειος νόμος ἢ τὸ Καστόρειον ᾆσμα, ἐμβατήριον ἐπινοηθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Κάστορος ἐν Λακεδαίμονι τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο διὰ τῶν αὐλῶν. Πινδ. Πυθ. 2, 127.

Κάστρον, τὸ, Castrum novum (Κάστρουμ νοβουμ) Πόλις τῆς Πικεντίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Giulia Nova. Στράβ.

Κάστυλον, τὸ, καὶ Καστουλὼν, ἡ, Πολύβ. ί, 38. ιά, 20. Castalo. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνιτῆς Ἰσπανίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι Φωκίδος. Στράβ. γ΄. τανῦν Cazlona ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Guadalimar.

Καστωλὸς, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. α΄, 4, 3. — τὸ Καστωλοῦ πεδίον, πεδίον εὐρύχωρον ἐν Λυδίᾳ εἰς τὸ ὁποῖον συνηθροίζοντο συνήθως τὰ Περσικὰ στρατεύματα τῆς κάτω Ἀσίας. Ξενοφ. Ἀναβ. α΄, 1.

Καταβαθμὸς, ὁ μέγας. Ἐν μέρος τῆς Λιβύης διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον ἐχωρίζετο ἡ χώρα αὕτη ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν συνόρων, τανῦν Ἀκαβὲ - Ἀττζαλών. Στράβ. — 2) ὁ μικρὸς, πόλις μικρὰ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Πτολ.

Καταβῆτα, ἡ. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, τανῦν Κουρβουμφολὺ καλούμενος, ἐν τῇ Βεγγαλικῇ χώρᾳ. Πτολ. Mannert.

Κατάδουπα, τὰ. Καταῤῥάκτης τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας διὰ τῶν ὁποίων εἰσρέει εἰς τὴν Αἴγυπτον μεσημβρινῶς τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης πλησίον τῆς Συήνης. Ἡρόδ. 2, 17. παρὰ Στράβ. καλεῖται οὗτος, ὁ μικρὸς Καταῤῥάκτης· λέγεται δὲ ὅτι ὁ Νεῖλος ῥέων ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἀποτόμων βράχων ἀποτέλει τοσοῦτον κρότον ὥστε οἱ αὐτόθι κατοικοῦντες ἐκωφαίνοντο ἐξ ὅλου· τανῦν ὀνομάζεται ὁ καταῤῥάκτης οὗτος Χελλάλ.

Καταιβάτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, Παυσ. ε΄, 14.

Καταισιὸν, τὸ. Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Πτολ.

Κατάνη, ἡ (α) Catana. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, τανῦν Catania. Θουκ. στ΄, 3. Ξενοφ. — ὅθεν, Καταναῖος, α, ον· τῆς Κατάνης ἢ ἐκ τῆς Κατάνης ὢν· καὶ Καταναῖοι, οἱ οἰκήτορες.

Κατάονες, οἱ, Ἑνικ. Καταὼν, ονος. Οἱ κάτοικοι τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ. Στράβ.

Καταονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ Ἀντιταύρου, δι' αὐτῆς δὲ ῥέουσιν οἱ ποταμοὶ Πύραμος καὶ Σάρος. Στράβ.

Καταὼν, ονος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν ἐν Καππαδοκίᾳ Καταονίαν.

Καταῤῥάκτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας, πηγάζων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν παρὰ τῷ Μαρσύᾳ. Ἡρόδ. 7, 26. Κατὰ Λαμπρὸν ἦν ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μαρσύαν. — 2) ἕτερος ποταμὸς τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. — 3) Ὁ μέγας καὶ μικρὸς Καταῤῥάκτης, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δύο καταῤῥάκται τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου· ἴδε Κατάδουπα.

Καταρζηνὴ, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰ Μοσχικὰ ὄρη. Πτολ.

Κατίαροι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῶν ὁποίων ἡ χώρα δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Ἡρόδ. 4, 6.

Κατόριγες, οἱ, Caturiges. Ἔθνος τῆς Ναρβωνιτῆς Γαλλίας τῶν ὁποίων πρωτεύουσα ὑπῆρχε τὸ Ἐμβρέδουνον. Στράβ.

Κατρεὺς, εως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους. Ἀπολλόδ. γ΄, 2, 1.

Κάτων, ωνος, ὁ. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἐξέχουσιν. — 1) Μάρκος Πόρκιος, Κηνσωρῖνος ἐπικαλούμενος, ὅτι δὲ καὶ Κάτων ὁ Πρεσβύτερος, γεννηθεὶς εἰς τὸ Τούσκουλον πόλιν τῆς Ἰταλίας περὶ τὸ 520 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, χρηματίσας καὶ ὕπατος μετὰ τοῦ Οὐαλερίου Φλάκκου· ἐθαυμάσθη ἐξαιρ. διὰ τὸν ἁπλοῦν καὶ ἰδιωτικὸν βίον τὸν ὁποῖον ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης δόξης καὶ κοινῆς ὑπολήψεως διῆγεν φροντισθεὶς εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας, ὢν εἷς τῶν δοκιμάτων ἐν Ῥώμῃ ῥητόρων καὶ Ἱστορικῶν· συνέγραψε δὲ ἓν βιβλίον περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἰταλικῶν ἐθνῶν καὶ ἕτερον περὶ γεωργίας, ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του — 2) Κάτων, Μ. Πόρκιος, ὁ ἐπικληθεὶς Οὐτικὸς, δισέγγονος τοῦ προτέρου Κάτωνος, γεννηθεὶς τὸ 652. ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. μέγας Πολιτικὸς καὶ αὐστηροῦ χαρακτῆρος ἀνήρ· διδαχθεὶς πρὸ πάντων ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας του τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν, καὶ γυμνασθεὶς εἰς τὴν Ῥητορείαν ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα καὶ ὑπέροχα ἀξιώματα τῆς Ῥώμης, δείξας πάντοτε καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας ἐπιχειρήσεις μίαν σταθερὰν ἐμβρίθειαν καὶ βαθεῖαν σύνεσιν ὑπερασπιζόμενος ἀείποτε τοὺς νόμους καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπὶ τῆς Ἐμφυλίου δὲ στάσεως τοῦ Πομπηΐου καὶ Καίσαρος Ἰουλίου, ἑνωθεὶς μὲ τὴν φατρίαν τοῦ Πομπηΐου ἀντεπολιτεύετο κατὰ τοῦ Καίσαρος ὡς ἐχθροῦ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ καὶ φυγὼν εἰς τὴν Ὕτικην πόλιν τῆς Ἀφρικῆς ἀπέθανε μὲ ὀπώδυνον θάνατον τὸ 55 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Πλουτρ.

Κατουχλανοὶ, Πτολ. β΄, 3. καὶ Κατουελανοὶ, Δι. Κασσ. 60. Ἔθνος τῆς Βρεττανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Νορθαμπτωνίᾳ, Οὐντιγτωνίᾳ καὶ Βολφορδίᾳ.

Καυδιάκης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Γεδρωσίας ἢ κατὰ Πτολμ. τῆς Καρμανίας.

Καύδιον, τὸ, Caudium. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Καυή, ἡ. Ἐπίσημος κώμη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ΄, 1, 20.

Καύκασα, τά. Λιμὴν τις ἢ ὁρμητήριον τῆς νήσου Χίου ἄλλως ἄγνωστον. Ἡρόδ. 5, 33. κατά τινας νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Χίου.

Καυκάσιοι, οἱ. Οἱ περὶ τὸ Καύκασον ὄρος κατοικοῦντες. Στράβ.

Καύκασος, ὁ, καὶ τὸ Καύκασον. Ἀῤῥιαν. Μεγάλη τις σειρὰ ὀρέων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Καύκασος κατὰ Σκυθικὴν διάλεκτον κορυφὴν καλυμμένην ὑπὸ χιόνων. Πλιν. 6, 19. τανῦν Καύκασος. — 2) = ὁ Παροπάμισος, οὕτω καλούμενος ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. Ἀλ. ε΄, 5, 3. — ὅθεν Καυκάσιος, ία, ιον· τοῦ Καυκάσου ἢ εἰς τὸν Καύκασον ἀνήκων, τὸ Καυκάσιον ὄρος. Ἡρόδ. Διον. Περ. 663.

Καύκη, ἡ, Cauca. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἰσπανίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος, τανῦν, Medica del Rio Secco. Ἀππιαν.

Καύκων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. β΄, 8, 1. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας Καυκωνίας, ἴδε Καύκωνες. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὴν Τευθέαν. Στράβ.

Καύκωνες, οἱ. Ἔθνος βάρβαρον τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, ὅμοροι με τοὺς Παφλαγόνας, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 429. Στράβ. Ἓν μέρος τῶν Καυκώνων τούτων μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατῴκησεν ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῆς Ἤλιδος, ἢ κατ' ἄλλους ἐπὶ τῆς Τριφυλίας χώρας καὶ τῆς Μεσσηνίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 366. Ἡρόδ. Στράβ. Φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι οὗτοι ἦσαν λείψανα τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν καὶ ὅτι ἐκ τῆς Ἤλιδος ἀπέρασαν ἀκολούθως εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡρόδ. 1, 146.

Καυκωνία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Καυκώνων κειμένη ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. ὅθεν, Καυκωνὶς, ίδος, ἡ. Τῆς Καυκωνίας ἢ εἰς τὴν Καυκωνίαν χώραν ἀνήκουσα, καὶ Καυκωνιάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Καύλαρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σίνδας.

Καυλιακὸς, ὁ· παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 324. ὁ σκόπελος παρὰ Καυλιακοῖο, βράχος τις ἐξέχων ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Καυλωνία, ἡ, Caulonia. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Castrum Vetrium καὶ τανῦν Castel Vetere. Στράβ. ὅτι δὲ καὶ Αὐλωνία πρότερον καλουμένη. ὅθεν, Καυλωνιᾶται, οἱ κάτοικ. Πολύβ. καὶ, Καυλωνιᾶτις, ιδος, ἡ, ἡ περὶ τὴν Καυλωνίαν χώρα. Θουκ. ζ΄, 25.

Καύνιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἔρωτος λατρευομένου ἐν τῇ πόλει Καύνῳ. Ἡσυχ.

Καῦνος, ἡ. Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἥτις ὑπῆρχε τὸ ὅριον τῆς ἐν Καρίᾳ Δωρικῆς χώρας, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ ζωγράφος Πρωτογένης· ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὔφορος, ἡ δὲ θέσις τῆς πόλεως νοσώδης· τανῦν Καιὶ. Ἡρόδ. 1, 176. Θουκ. ὅθεν Καύνιος, ία, ιον, τῆς Καύνου ἢ ἐκ τῆς Καύνου ὤν, Καύνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. καὶ Καυνικός. Ἡρόδ.

Καΰστριος, ὁ (α) Ἀρχαῖός τις Ἕλλην Ἥρως, ὅς τις εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν πλησίον τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ ἐν Ἰωνίᾳ. Στράβ. ιδ΄. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Πενθεσιλείας.

Καΰστριος, ὁ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡρόδ. καὶ **Κάϋστρος**, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας χώρας, ὅς τις πηγάζων ἐκ τῆς Λυδίας καὶ ῥέων μεταξὺ Κολοφῶνος καὶ Ἐφέσου εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Καρασού. Ξενοφ. ὅθεν, Καΰστριος, ία, ιον καὶ Καϋστριανὸς, ή, όν, τοῦ Καΰστρου ἢ παρὰ τῷ Καΰστρῳ κείμενος· τὸ Καΰστριον πεδίον. Πεδίον εὐρύχωρον μεταξὺ Λυδίας καὶ Ἰωνίας περὶ τὸν Κάϋστρον ποταμόν. Στέφ. Βυζ. Καΰστρου πεδίον, Ξενοφ. Κυρ. παιδ. β΄, 1, 6. Ἀῤῥιαν.

Καυστρουπεδίον, τό. Πόλις επίσημος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἀναβ. α', 2, 11. κατὰ Reichardt. ἡ ὕστερον, Κάστρος καλουμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Σαλαγασσοῦ, ὅθεν κατὰ Mannert. Καΰστρου πεδίον, ἀναγινώσκομεν.

Καφαρεύς, Δωρ. ἀντὶ Καφηρεύς.

Κάφαυρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος, ὅστις ἐθανάτωσε τὸν Ἀργοναύτην Κάνθον ὅτε οὗτος ἤθελε νὰ τοῦ ἀφαιρέσει τὸ ποίμνιόν του. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490.

Καφηρεύς, έως, ὁ. Caphereus. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον μεσημβρινῶς, ἔχον περὶ αὐτὸ πολλοὺς ἐπικινδύνους βράχους· τανῦν Καπὸ Ὄρο. Ἡροδ. Η', 7. ὅθεν Καφήρειος, α, ον, τοῦ Καφηρέως ἢ εἰς τὸν Καφηρέα ἀνήκων· αἱ Καφήρειοι ἄκραι. Εὐρπ. Τρωαδ. 90. καὶ Καφηρίς, ίδος, ἡ. Ἀνθολ.

Καφείρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Ποσειδῶνα παραλαβοῦσα αὐτὸν ἔτι βρέφος αὐτὰ παρὰ τῆς Ῥέας. Διοδ. Σικ. ε', 55.

Καφισός, Δωρ. ἀντὶ Κηφισός, ὅπερ ὅρα.

Καφισίς, ίδος, Δωρ. ἀντὶ Κηφισίς.

Καφύα, ἡ, καὶ Καφύαι, αἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φηνεοῦ ἐπὶ μικρᾶς βαθείας κοιλάδος, πλησίον τῆς ὁποίας ἐσώζετο ἐπὶ πολλοὺς χρόνους εἷς ἀρχαῖος Πλάτανος, τὸν ὁποῖον λέγουσιν ὅτι ἐφύτευσεν αὐτόθι ὁ Μενέλαος πρὸ τῆς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Τροίαν. Παυσ. η', 23. Πολύβ. — ὅθεν, Καφυεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Κέβης, ητος, ὁ. Μαθητὴς ἐπιστήθιος τοῦ Σωκράτους Θηβαῖος, διδαχθεὶς καὶ ὑπὸ τοῦ Φιλολάου καὶ ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν καὶ γύμνασιν τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας· εἰς τοῦτον ἀποδίδεται μία ἀλληγορικὴ παράστασις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἐπιγραφομένη Πίναξ Κέβητος, ἥτις ὅμως λογίζεται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν ὡς μὴ γνήσια αὐτοῦ. Πλάτ. Ξενφ.

Κεβρήν, ῆνος, ὁ. Ἐν Φρυγίας, τοῦ ὁποίου αἱ δύο θυγατέρες Ἀστερόπη καὶ Οἰνώνη ὑπανδρεύθησαν μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν Αἴσακον καὶ Πάριν. Ἀπολλδ. γ', 12, 5. — 2) ὁ Κεβρήν. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Ἀπολλδ. — 3) ἡ Κεβρήν. Πόλις Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρῳάδι. Ξενφ. Δημοσθ.

Κεβρήνη, ἡ, = Κεβρήν. Σκύλαξ.

Κεβρήνιος, ία, ιον. Τῆς Κεβρῆνος, ἢ εἰς τὴν πόλιν Κεβρῆνα ἀνήκων· ὅθεν, Κεβρήνιοι, οἱ κάτοικ. τῆς Κεβρῆνος. Ὁμ. Ἐπ. 10. καί, ἡ Κεβρηνία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Κεβρῆνα χώρα ἐν τῇ Τρῳάδι. Στράβ.

Κεβριόνης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 318. Λ, 521.

Κέγλουσα, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀσωπόν. Παυσ. β', 12.

Κέγχρεια, ἡ. Κρήνη πλησίον τῆς Λέρνης ἐν τῇ Ἀργολίδι. Αἰσχ. Προμ. 681. ἔνθα πρότερον Κέρχνεια ἐγράφη.

Κεγχρέαι, Ξενφ. καὶ Κεγχρεαί, αἱ, Στράβ. Εἷς τῶν λιμένων τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου κείμενος ἐντὸς τοῦ Σχοινοῦ ὅρμου καὶ σχηματίζων μίαν ἰδίαν πόλιν αὐτόθι· τανῦν Κεχριαί. Ξενφ. Στράβ. αἱ Κεγχρεῖαι, Θουκ. η', 23. καὶ Ἰωνσ. Κεγχρηίς, ίδος, ἡ. Καλλιμ. — 2) Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, ὅθεν, Κεγχρεάτης, ου (α) ὁ κάτοικ. (Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἔστω κατά τινας ἀπὸ τοῦ Κεγχρεών, τόπου τινὸς ἔνθα εἰργάζοντο τὰ μέταλλα· παρβλ. Σχολσ. Θουκ. η', 10.)

Κεγχρεύς, έως, ὁ· ἴδε Κυχρεύς.

Κεγχρίας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πειρήνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀχελώου, τὸν ὁποῖον ἡ Ἄρτεμις ἐξ ἀπροσεξίας ἐτόξευσεν εἰς τὴν θήραν, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Κορίνθῳ λιμὴν Κεγχρέαι. Παυσ. β', 2 καὶ 3.

Κέγχρις, ιδος, ἡ. Μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιέρου, αἵτινες ἐλθοῦσαι μὲ τὰς Μούσας εἰς φιλονεικίαν καὶ νικηθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά. Ἀντ. Λιβ. 9.

Κέδρειαι, καὶ Κεδρέαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου. Ξενφ. Ἑλλ. β', 1, 15. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κεδρεάτης, ου (α) ὁ κάτοικ.

Κέθηγος, ὁ, Cethegus. Ὄνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμ. Λυκ. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Σεμπρωνίου Τουδιτανοῦ.

Κεῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς νήσου Κέω (Ζίας) ἴδε Κέως.

Κειριάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Ἡσύχ. Στέφ. Βυζ.

Κέκαλος, ὁ. Μεγαρεύς τις παρὰ Θουκ. δ', 119.

Κεκίλιος, ὁ, Cecilius. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κεκροπία, ἡ· κυρ. θηλκ. τοῦ Κεκρόπιος· καὶ Ουσιαστ. Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, ἐκτισθεῖσα ἤδη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κέκροπος ὀχυρωθεῖσα καὶ ἀποπερατωθεῖσα, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κεκροπία. Στράβ. — 2) = ἡ Ἀττική. Ἀπολλδ. γ', 14, 1. — 3) Κώμη τῆς Ἀττικῆς κειμένη μεταξὺ Ἀχαρνῶν καὶ Ἐλευσῖνος. Θουκ. β', 19. ἄλλως δὲ ἄγνωστος· βέλτιον Κρωπεία ἀναγινώσκομεν ὅπερ ὅρα.

Κεκροπίδης, ου, ὁ (ι) Ἀπόγονος τοῦ Κέκροπος. — 2) Ἀθηναῖος ἢ κάτοικος τῆς Ἀττικῆς καὶ Κεκροπίδαι, οἱ Ἀθηναῖοι. Ἡροδ. 4, Εὐριπ.

Κεκροπίηθεν. Ἐπίρρ. Ἐκ τῆς Κεκροπίας ἢ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 95.

Κεκρόπιος, ία, ιον. Τοῦ Κέκροπος, ἢ ἐκ τοῦ Κέκροπος καταγόμενος· ἡ Κεκροπία χθὼν = Ἀττική. Εὐρπ. Ἰκολ. 34. καί, Κεκρόπιοι, οἱ Ἀθηναῖοι. Ἀνθολ.

Κεκροπίς, ίδος, ἡ· ἰδικτρ. θηλκ. τοῦ Κεκρόπιος. — Ἡ Κεκροπὶς φυλή, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Κέκροπος. Ἀριστφ. Ὀρν. 1407.

Κέκροψ, πος, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Ἀττικῆς. — 1) Κέκροψ ὁ πρῶτος. Καθιδρυτὴς τῆς ἀρχαίας πολιτικῆς συστάσεως καὶ κοινωνικῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀρχαίων ἐν τῇ Ἀττικῇ κατοίκων. Οὗτος ἦλθεν μὲ μίαν Αἰγυπτιακὴν ἀποικίαν ἐκ τῆς Σάϊδος πόλεως τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου οἱ εἰσέτι ἄγριοι λαοὶ τῆς Ἀττικῆς ὑπεδέχθησαν αὐτὸν φιλοφρόνως. Ἐνταῦθα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἄγραυλον θυγατέρα τοῦ ἐγχωρίου βασιλέως Ἀκταίου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη μετὰ θάνατον καὶ τὸ βασίλειον τῶν Ἀθηνῶν, κτίσας καὶ ὀχυρώσας τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ἀττικῆς, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Κεκροπία καὶ ἐξημερώσας τοὺς νέους αὐτοῦ ὑπηκόους, διδάξας τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν καὶ συνενώσας αὐτοὺς κατὰ κοινωνίας πρότερον πλανητικὴν βίον διάγοντας καὶ συστήσας πόλεις καὶ κώμας, ἀφ' ἑξῆς δὲ μετέδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν λατρείαν τῶν ὑπερτάτων θεῶν, ἀποτρίψας τοῦ λοιποῦ πᾶσαν δι' αἵματος προσφερομένην θυσίαν καὶ οἰκοδομήσας διαφόρους ναοὺς καὶ ἱερὰ πρὸς τιμὴν τῶν εἰσαχθέντων θεῶν· τοὺς ὁποίους εἰσέτι νὰ γνωρίσωσι τὰς ἐκ τῶν γάμων ὠφελείας καὶ τὰ καλὰ μιᾶς νομίμου τεκνοποιΐας· πρῶτος εἰσήγαγεν ὅτι ὡς λέγεται καὶ τὴν φυτείαν τῶν ἐλαιῶν ἀποδείξας τὸ δένδρον τοῦτο ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Διῄρεσε δὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Ἀττικῆς εἰς τέσσαρας φυλάς, Κεκροπίδα, Αὐτόχθονας, Ἀκταίαν, καὶ Παραλίαν· τελευταῖον ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν καὶ ἡ πρώτη σύστασις τοῦ περιφήμου ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου πάγου. Μετὰ μίαν πεντηκονταετῆ βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Κέκροψ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς Ἥρως καὶ εὐεργέτης αὐτῶν. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀγραύλου ἐγέννησε τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἄγλαυρον, Ἕρσην καὶ Πάνδροσον. Ἡροδ. 8, 53. Παυσ. α', 18. 27. ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὁ Κέκροψ διφυής, ἔχων διπλῆν φύσιν δράκοντος καὶ ἀνθρώπου, διὰ τοῦ ὁποίου τούτου παριστάνετο κυρίως ὡς εἰσηγητὴς τῆς νομίμου συνοικέσεως τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικός. Ἀπολλδ. γ', 14, 1. Θουκ. — 2) Κέκροψ ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ ἔγγονος τοῦ Πανδίονος, ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων· εἰς τοῦτον ἀποδίδουσι τὴν εἰς δώδεκα πόλεις διαίρεσιν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τὰς ὁποίας ὁ Στράβ. ἀναφέρει κατ' ὄνομα. Ἀπολλδ. γ', 15, 5. Παυσ. Ἀττ.

Κεκρυφάλεια, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου κειμένη μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἐπιδαύρου. Θουκ. α', 105. καί, Κεκρυφαλία, ἡ, Διοδ. Σικ.

Κελάδων, οντος, ὁ (κυρ. θορυβώδης, Ὁμ. Ὀδ. Β, 421.) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, κἄνθεν ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Ξενφ. Κλάδαον καλούμενον, ὅπερ ὅρα. Ὁμ. Ἰλ. Η, 134. Καλλιμ. κατὰ Στράβ. Ἀκίδων καὶ Χαά ἀντὶ Φειᾶς ὑπό τινων ἀναγινώσκομεν.

Κελάδων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπιθῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Ἀμύκου εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβίδ. μεταμ. XII. 250.

Κελαιναί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πολυάνθρωπος τὸ πάλαι τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ, ἔχουσα μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν καὶ παλάτιον τοῦ νεωτέρου Κύρου. Εἰς ταύτην ἐγίνετο πρότερον μέγα ἐμπόριον, καὶ πολλοὶ τῶν κατοίκων της εἶχον μεγάλους θησαυρούς, ἀλλ' ἡ ὕστερον κτισθεῖσα Ἀπάμεια ἡ Κιβωτὸς συνετέλεσεν εἰς τὴν παντελῆ ἐκπτωσιν τῶν Κελαινῶν. Ἡροδ. 7, 26. Ξενοφ. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν λέγεται ὅτι ἐφιλονείκησεν ὁ Μαρσύας μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ τῆς μουσικῆς· τανῦν καλεῖται Ἰτχενιέχ.

Κελαινεύς, έως, ὁ, ἴδε Κηλαινεύς.

Κελαινώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ὑπέρβιον. Ἀπολλδ. β', 1, 5. κατὰ Στράβ. ιβ'. ἡν αὕτη μήτηρ τοῦ Κελαινοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ πόλις Κελαιναί. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Λύκον, ὅστις μετετέθη εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων. Ἀπολλδ. γ', 10, 1. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ὑάμου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δελφόν ἐξ οὗ ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Φωκίδι Δελφοί. Παυσ. ι', 6.

Κελεαί, αἱ. Κώμη τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος. Παυσαν.

Κελέης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅστις συνέπλευσεν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Σικελίαν, θανατωθεὶς αὐτόθι εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων μάχην. Ἡροδ. 5, 46.

Κελένδερις, εως, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν Κελενδέρον. Ἀπολλδ. γ', 14, 3. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τοῦ λιμένος Πώγωνος.

Κελεός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φαρου καὶ ἔγγονος τοῦ Κραναοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὴν θεὰν Δήμητραν ὅτε αὕτη ἐπεριπλανᾶτο ζητοῦσα τὴν κόρην αὐτῆς Περσεφό-

νην, πρὸς εὐγνωμοσύνην τῆς ὑποδοχῆς ταύτης ἠθέλησεν ἡ Δήμητρα νὰ κάμῃ ἀθάνατον τὸν υἱὸν τοῦ Κελεοῦ Δημοφῶντα, ἀλλ᾽ ἐνῷ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔκαιε τὴν θνητὴν αὐτοῦ σάρκα ἐπὶ τοῦ πυρός, ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς Μετάνειρα ἰδοῦσα τοῦτο καὶ ἐκβαλοῦσα δυνατὴν φωνήν, ἔγινεν αἰτία τοῦ θανάτου του· ἡ θεὰ πρὸς παρηγορίαν τῶν γονέων ἔδωσεν εἰς αὐτοὺς ἄλλον υἱὸν τὸν Τριπτόλεμον. Ἀπολλ. α΄, 5, 1. Κατὰ Παυσ. β΄, 14 καὶ α΄, 38. ἔγινεν ἔπειτα ὁ Κελεὸς ἱερεὺς τῆς Δήμητρος μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Διογενείας, Παμμερόπης καὶ Σαισάρας.

Κελευστάνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἴφιδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β΄, 7, 8.

Κελεύτωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ἀπολλ. α΄, 8, 6.

Κέλλιος ὄρος, ὁ. Ἓν τῶν ἑπτὰ βουνῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ Ῥώμη, ἀποτελοῦν τὸ δεύτερον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον εἷς ναὸς τοῦ Διός, ἕτερος τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, τοῦ Βάκχου, ἄλλαι ἀξιόλογοι οἰκοδομαὶ καὶ μία μεγάλη ἀγορά. Στράβ. Τακτ.

Κέλσα, ἡ. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνιτῆς Ἱσπανίας, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ, τανῦν Xelso. Πτολ. Στράβ. γ΄.

Κέλσος, ὁ. Φιλόσοφος Ἐπικούρειος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς εἶναι ὀλίγον γνωστά· ὁ Ὠριγένης ἔγραψε μίαν ἀπολογίαν πρὸς τὸν Κέλσον τοῦτον ὑπὲρ τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων. Λουκ. Ἀλ. 2. — 2) Ῥωμαῖος ἰατρός, ζήσας περὶ τὴν πρώτην σωτήριον ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν ἓν μέρος τῆς Ἰατρικῆς πραγματείας του εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Κελταί, οἱ. = Κελτοί. Στράβ.

Κελτίβηρες, οἱ, Celtiberi. Ἓν ἐκ τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας, συνιστάμενον ἐκ Κελτῶν οἵτινες κατὰ καιροὺς εἰσέβαλον ἐκ τῆς Γαλλίας καὶ ἐξ Ἰβήρων ἐγχωρίων λαῶν, διαφέροντες ἐκ τῶν λοιπῶν Ἱσπανῶν κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὸν τρόπον τοῦ βίου καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἰδίας αὐτῶν ἐμπειρίας καὶ ἀνδρείας· μετὰ ταῦτα κατεστάθησαν οὗτοι κύριοι ἑνὸς μεγάλου μέρους τῆς Ἱσπανίας, ἔχοντες ὑποτελεῖς πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν αὐτῇ γειτόνων λαῶν· ἐσχημάτιζον δὲ ἀναμεταξύ των οἱ Κελτίβηρες οὗτοι ἓξ μεγάλους λαοὺς οἵτινες ἦσαν οἱ Ἀρουάκοι, Arevaci, Βήρωνες, Berones, Πελενδόνες, Pelendones κατοικοῦντες ὀρεινὰς τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, οἱ Λούσωνες, Lusones, Βελλοί, Belli καὶ Τιτθοί, Tilthi, κατοικοῦντες μεσημβρινῶς καὶ ὄντες οἱ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων τριῶν ἀρκτικῶν λαῶν. Στράβ. γ΄. Πτολ. β, 6. Πολύβ. λέ, 2. Πλίν. 3, 4. 4, 35. Οἱ Ῥωμαῖοι ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι τοὺς λαοὺς τούτους διὰ μόνης τῆς πρὸς ἀλλήλους διχοστασίας καὶ ἀσυμφωνίας μετὰ μεγάλας ἀνθιστάσεις τὰς ὁποίας ἀδοκίμασαν ἑκάστοτε ἐκ μέρους των.

Κελτιβηρία, ἡ. Celtiberia. Ἡ χώρα τῆς Ταῤῥακωνιτῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Κελτίβηρες, διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Ἄνα, Τάγου καὶ Δουρίου ποταμῶν καὶ σχηματίζουσα τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Νέας Καστιλίας, ἓν μέρος τῆς παλαιᾶς Καστιλίας καὶ μέρος τῆς Ἀῤῥαγονίας. Στράβ. γ΄. Πολύβ.

Κελτική, ἡ. κυρ. Ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Κελτοί, ἀκολούθως δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλη ἡ Γαλλία ἥτις καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν Ἄλπεων Κελτικὴ ἐλέγετο, ἐπὶ δὲ Καίσαρος Αὐγούστου ὠνομάζετο Κελτικὴ ἰδίως μόνον ἓν μέρος τῆς Γαλλίας ὅπερ ἄλλως Λουγδουνικὴ Γαλλία ἐλέγετο. Στράβ.

Κελτικός, ή, όν. Τῶν Κελτῶν ἢ εἰς τοὺς Κελτοὺς ἀνήκων. Στράβ.

Κελτίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βρεττανοῦ, ἥτις ἠράσθη τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τοῦ πατρός της φέρων τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Κελτόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των οἱ Κελτοί. Παρθ. Ἐρωτ. 30.

Κελτοί, οἱ, Celtae. Ἓν τῶν τεσσάρων ἀρχαίων ἐθνῶν τὰ ὁποῖα κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλούμενοι· οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ ἱστορικοὶ Ἕλληνες ὡς Σκύμνος ὁ Χῖος, Ἡρόδοτος καὶ Ἔφορος ἐκάλουν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλους ἐν γένει τοὺς λαοὺς ὅσοι κατεῖχον τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης, ὥστε παρὰ τοῖς ὑστέροις συγγραφεῦσι ἐπεκράτησεν ἡ ὀνομασία αὕτη καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἐκτὸς τῆς Γαλλίας κατοικοῦντας λαούς. Ἦσαν δὲ οἱ Κελτοὶ οὗτοι ἐξ ἐκείνων τῶν λαῶν ὅσοι κατὰ καιροὺς εἰσέβαλον ἐκ τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ ἐκ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ᾽ ἡ ἐποχὴ τῆς μεταβάσεως αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Περὶ τῶν συνόρων τῆς ἐν Γαλλίᾳ χώρας τῶν Κελτῶν δὲν συμφωνοῦσι κατ᾽ ἀκρίβειαν πρὸς ἀλλήλους οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι· συνήθως δὲ ἀναφέρεται ἡ χώρα αὐτῶν μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα (Seine) καὶ Γαρούνα ποταμῶν ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς ἕως τοῦ Ῥήνου καὶ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέγα μέρος τῆς Γαλλίας· ἐκ τῶν Κελτῶν τούτων μετέβη πρωΐμως ἤδη ἓν μέγα μέρος εἰς τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν ὑπερβάντες τὰς Ἄλπεις, ὅπου ἔκτισαν πόλεις ὀχυράς. Πολύβ. β΄, 34. Λιβ. V, 31. Οἱ δὲ λοιποὶ Κελτοὶ τῆς Ἱσπανίας καὶ Βρεττανίας δὲν εἶχον κἀνὲν κοινὸν ὄνομα οὔτε γλῶσσαν μὲ τοὺς ἐν τῇ Γαλλίᾳ Κελτούς. Πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἔζων οἱ Κελτοὶ οὗτοι πάντη ἐλεύθεροι ὄντες διῃρημένοι εἰς ἓν μέγα πλῆθος μικροτέρων λαῶν, ἔχοντες ἰδίας ἀριστοκρατικὰς ἀρχὰς συνισταμένας ἐκ τῶν εὐγενεστέρων ἑκάστου λαοῦ· ὁ δὲ γενικὸς αὐτῶν χαρακτὴρ διεκρίνετο πρὸ πάντων ὡς κοῦφος, ἀλαζονικὸς καὶ πρὸς τὰ πάντα νεωτερίζων. Στράβ. δ. Δι. Κασ. 76, 6. ἦσαν δὲ μεγάλου ἀναστήματος καὶ ῥωμαλέοι, ἀλλ᾽ ὀλίγον ἀντέχοντες εἰς τὰς διαρκεῖς κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας των· παρὰ τῶν Μασσαλιωτῶν παρέλαβον οἱ ἐν Γαλλίᾳ Κελτοὶ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, χωρὶς ὅμως νὰ γράφωσι δι᾽ αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. Καῖσ. I, 29. VI. 14. οἱ Κελταί, Ἡροδ.

Κελτός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Κελτικῆς χώρας, ἡ Γαλάτης — 2) ἐπιθετ. ταὐτ. τῷ Κελτικός. Καλλιμ. Δηλ. 173.

Κελτοσκύθαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας. Στράβ.

Κελυδνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰλλυρίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Σαλνίκ.

Κέμμενον ὄρος, τό, Cebenna. Ὄρος τῆς Γαλλίας ἐκτεινόμενον νοτιοανατολικῶς καὶ σχηματίζον ἐν μέρει τὰ ὅρια μεταξὺ τῆς Ἀκυιτανικῆς καὶ Ναρβωνικῆς Γαλλίας, τὰ νῦν ὄρη τῶν Σεβέννων καλούμενα (Sevennes) Στράβ. δ΄. Πλιν. 3, 6. ἔτι δέ, ἡ Κεμμένη, καὶ τὰ Κέμμενα ὄρη, Στράβ.

Κενομανοί, οἱ, Cenomani. Ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμὸν ἕως τῶν Ἰουλιακῶν Ἄλπεων. Στράβ. Γονομανοί, παρὰ Πολυβ.

Κενταύρειος, εία, ειον. Τῶν Κενταύρων ἢ ὁ τῶν Κενταύρων ὤν. Εὐριπ.

Κενταυρικός, ή, όν. Τῶν Κενταύρων ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κενταύρων· ὁ Κενταυρικὸς θίασος. Πλατ.

Κενταύριος, ία, ιον, ταὐτ. Τῷ Κενταύρειος. Λουκ.

Κένταυροι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ἄγριον τῆς Θετταλίας, τὸ ὁποῖον ὡς λέγεται κατῴκει ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ τῆς Ὄσσης· ἐπλάττοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων οἱ Κένταυροι, ἔχοντες μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου, γεννηθέντες ἐκ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης. Σχολιστ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 268. Διοδ. Σικ. δ΄, 72. ἢ κατ᾽ ἄλλους ἐγέννησεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος. Νον. Διον. ιδ΄, 249. ἀναφέρονται δὲ ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς παλαιοῖς οἱ Κένταυροι ὡς ἓν ἔθνος μάχιμον, ἐξηγριωμένον καὶ διατρίβον ὡς ἐπὶ πολὺ κατὰ μόνας περὶ τὰ ὄρη τῆς Θετταλίας καὶ Ἠπείρου, δι᾽ ὃ καὶ Ὅμηρος καλεῖ αὐτοὺς φῆρας καὶ ὀρεσκῴους. Πρῶτοι δὲ οὗτοι, ὡς εἰκάζεται, ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ἐπολέμουν ἀνέκαθεν ἔφιπποι, ἐξ οὗ καὶ Ἱπποκένταυροι συνήθ. ἐκαλοῦντο. Πολλοὶ δὲ τῶν Κενταύρων τούτων ἐστάθησαν ἐπίσημοι κατὰ τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, πρὸ πάντων δὲ ἀξιοσημείωτος ὑπῆρχε διὰ τὴν ἀγριότητα αὐτῶν ἡ μετὰ τῶν Λαπιθῶν συμβᾶσα μάχη εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὁμ. Ἰλ. Α, 832. Ὀδ. Φ, 295. Ἡσ. Ἀσπ. 184.

Κένταυρος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Λαπίθου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων ἐκ τῆς Στίλβης θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Κρεούσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ Κένταυροι. Διοδ. Σικ. δ΄, 71.

Κεντήνιος, ὁ. Centenius. Ὄνομ. Κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κεντόριπα, τά, Centuripae. (Κεντούριπαι, παρὰ Πτολμ.) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείως πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης· τανῦν Centorbe. Θουκ. ς΄, 94. Πολύβ. Στράβ. ὅθεν Κεντοριπῖνοι, οἱ κάτοικ. Διοδ. Σικ. καὶ Κεντόριπες, οἱ, παρὰ Θουκ. ζ, 32 ἔνθα ἡ γραφ. ἀμφιβαλλ.

Κεντρίτης, ου, ὁ (ι). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν χώραν τῶν Καρδούχων ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀρμενίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριν· κατὰ d' Anville· τανῦν Κχαβούρ, κατὰ δὲ Rennel Βαλδίς. Ξενοφ. Ἀναβ. δ΄, 3, 1.

Κέντρωνες, οἱ, Centrones. Λαὸς τις μικρὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Henegau καὶ Namour Στράβ.

Κέος, ἡ. = Κέως, ὅπερ ὅρα.

Κεραμεικός, ὁ. (κέραμος). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν κείμενον βορειοδυτικῶς αὐτῆς περιέχον τὴν ἀγοράν, τὸ Μητρῷον λεγόμενον, τὸν Θόλον, καὶ τὸ Βουλευτήριον· ἓν ἕτερον μέρος τοῦ Κεραμεικοῦ, ὁ ἔξω καλούμενος Κεραμεικός, ἐχωρίζετο τοῦ προτέρου διὰ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως εἰς τὸ ὁποῖον ἐξήρχοντο διὰ τῆς πύλης Δίπυλον καλουμένης. Ἐνταῦθα ἦν ἡ Ἀκαδημία καὶ οἱ τάφοι τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων Ἀθηναίων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελοῦντο καὶ αἱ λεγόμεναι Λαμπαδηφορίαι. Θουκ. ς΄, 57. Κατὰ Παυσ. ἐκλήθη ὁ τόπος οὗτος Κεραμεικὸς ἀπὸ τοῦ Κεράμου υἱοῦ τοῦ Βάκχου, κατ᾽ ἄλλους δὲ πιθαν. ἀπὸ τοὺς αὐτόθι πολυπληθεῖς κατοικοῦντας κεραμεῖς.

Κεραμεικός, ή, όν. Τοῦ Κεράμου ἢ εἰς τὸν Κεράμον ἀνήκων. — ὁ Κεραμεικὸς κόλπος. Κόλπος τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περὶ τὰ παράλια τῆς Καρίας, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Κεράμου· τανῦν Κόλπος τοῦ Μαρμαρᾶ ἢ τῆς Κῶ. Ἡροδ. 1, 174. ἔτι δὲ Κεράμιος καὶ Κεραμιεύς, Ξενοφ. Ἑλλ. α΄, 4, 8. καὶ β΄, 1, 15.

Κεραμεῖς, οἱ, Ἑνικ. Κεραμεύς. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς κατοικῶν εἰς τὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως Κεραμεικόν. Πλάτ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1093. ὁ ἐκ Κε-

-ραμέων, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου τῶν Κεραμέων. Πλούτ.

Κεραμικός, ή, όν, = Κεραμεικός.

Κέραμος, ὁ. Ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Ἀθήναις τόπος Κεραμεικός. Παυσ. ά, 3.

Κέραμος, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ αὐτόθι Κεραμεικὸς κόλπος, Στράβ. ὅθεν, Κεραμεικός, Κεράμειος, καὶ Κεραμικός, ή, όν, τῆς Κεράμου ἢ εἰς τὴν Κέραμον ἀνήκων.

Κεράμων, ωνος, ὁ (ᾱ) Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν.

Κεραμῶν ἀγορά, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Φρυγίας, κατὰ Rennel· ἡ νῦν Κουτοχιά, κατὰ δὲ Reichard ἡ ἐν Φρυγίᾳ Κέραμος, τανῦν Σανδακλέχ. Ξενοφ. Ἀνάβ. ά, 2, 10. —

Κέρας, ατος, τό. Ἀκρωτήριον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θρᾴκῃ. Στράβ.

Κερασοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, οὖσα ἀποικία τῆς πόλεως Σινώπης, ὕστερον Φαρνακία κληθεῖσα, ἐκ τῆς ὁποίας ἔφερε πρῶτον ὁ στρατηγὸς Λούκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην τὸ δένδρον τῶν κερασίων, ἀφ' ἧς ἔκτοτε ὠνομάσθη ὁ καρπὸς οὗτος κέρασον ἢ κεράσιον· τανῦν Κερασοῦντα. Ξενοφ. Ἀνάβ. έ, 3, 2. ὅθεν Κερασούντιοι, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. καί, Κερασουνταῖοι, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ, 3, 32.

Κέρατα, τά. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος ἔχον δύω ἐξεχούσας ἄκρας ἐκτεινομένας εἰς τὴν θάλασσαν μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος. Στράβ.

Κεραυνία, ἡ, ἴδε, Κερυνία.

Κεραύνια ὄρη, τά. Ὄρη ὑψηλὰ καὶ ἀπότομα μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, τῶν ὁποίων ἡ ἐξέχουσα πρὸς τὴν θάλασσαν ἄκρα ἐκαλεῖτο Ἀκροκεραύνια, τανῦν ὄρη τῆς Χιμαίρας, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 520. Στράβ. — 2) ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸ ὁποῖον κατὰ Στράβ. ἦν συνέχεια τοῦ Καυκάσου ὄρους.

Κεραύσιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ σχηματίζον ἓν μέρος τοῦ Λυκαίου καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ ποταμὸς Νέδα. Παυσ.

Κερβέριοι, οἱ. Καίαλοστον ἐθνικὸν ὄνομα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης ὀνειδιζόμενος ἐμφαίνεται τῶν παρ' Ὁμήρ. Κιμμερίων, οἵτινες κατῴκουν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἅδου ἐν αἰωνίῳ σκότει. Ἀριστοφ. Βάτρ. 189.

Κέρβερος, ὁ. Ὁ καταχθόνιος κύων, ἔχων ὡς ἐπλάττετο τρεῖς κεφαλὰς καὶ φυλάττων τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅδου· καθ' Ἡσιόδ. Θεογ. 311. ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης μὲ πεντήκοντα κεφαλάς· κατ' ἄλλους δὲ ἱστορικοὺς ὑπῆρχεν ὁ Κέρβερος φοβερός τις δράκων διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ὑπελάμβανον ὡς τὴν εἰς Ἅδου κατάβασιν, Ἑκατ. Μιλήσ. παρὰ Παυσ. Λακ. 25. Τοῦτον τὸν Κέρβερον καταβὰς ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν ᾅδην ἔφερεν κατ' διαταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως εἰς τὸν κόσμον, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ἴδῃ αὐτὸν τὸν ἔπεμψε πάλιν ὀπίσω Ἀπολλόδ. β', 5, 12. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 622.

Κερδονία ἡ. Herdonia, Λιβ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Ordona Στράβ.

Κερδύλιον, τό. Χωρίον τῆς Θρᾴκης κείμενον πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως. Θουκ. έ, 6.

Κερδώ, όος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φορωνέως, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ὑπῆρχεν εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. β', 21. —

Κέρδων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύριον δούλου, παρὰ Δημ.

Κερεάτης, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Μαντινείας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. ή, 34.

Κερησσός, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ Παυσ. — 2) πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰακετανῶν· τανῦν Cerlera.

Κέρθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἴοβην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. ἔνθα ὁ Heyne ἀντὶ Κρέθη ἀναγινώσκει.

Κερκάσωρος πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Ἑπτανομίδι ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὅς τις χωρίζεται ἐνταῦθα εἰς τοὺς δύω αὐτοῦ βραχίονας, τὸν Κανωβικὸν καὶ Πηλουσιακόν· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἦσαν τὰ σύνορα τῆς μέσης καὶ κάτω Αἰγύπτου· τανῦν Κασάς, ἢ Δυσας. Ἡρόδ. 2, 15. καί, Κερκέσουρα, Στράβ.

Κερκαφίδης, ου, ὁ (– υ υ –) Υἱὸς τοῦ Κερκάφου, Ἀνθ.

Κέρκαφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡλίου, ὅς τις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κυδίππην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λίνδον, Ἰάλυσον καὶ Κάμειρον ἐν Ῥόδῳ ὅπου ἐβασίλευεν. Διόδ. Σικ. έ, 56 — 57. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ, Στράβ. θ'. -

Κερκέστης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ Δαναῒς Δώριον ὅτε ἐμνηστεύθη αὐτήν. Ἀπολλόδ. ά, 1, 5.

Κερκέται, οἱ. Cercetae. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ διάγον βίον πειρατικόν· πιθαν. οἱ νῦν Κιρκάσσοι. Στράβ. καί, Κερκέτιοι, Διον. Περ. 682

Κερκετεύς, έως, ὁ, Cercetius. Πλίν. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου. Στράβ. — 2) συνέχειά τις τοῦ Ὄρους Πίνδου ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

Κερκηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 355.

Κερκιδᾶς, ᾶ ὁ. Ἀρκάς τις, ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημ. Στεφ. σελ. 324. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἀρκάδων ἐκ Μεγαλοπόλεως, ποιητὴς καὶ νομοθέτης. Πολύβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Κέρκινα, ἡ. Ὄρος τῆς Παιονίας κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Σιντῶν, πιθαν. τὸ νῦν Περλίσση λεγόμενον. Θουκ. β', 98. — 2) Νῆσος καὶ πόλις πλησίον τῆς μικρᾶς Σύρτεως ἐν Ἀφρικῇ, μ' ἐπιτήδειον καὶ εὐρύχωρον λιμένα, ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Καρχηδονίους· τανῦν Κερκένη. Διόδ. Σικ. Κέρκιννα, παρὰ Στράβ. ὅθεν, Κερκινήτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Κερκινῖτις, ιδος, ἡ. Τῆς Κερκίνης· ἡ Κερκινῖτις λίμνη Λίμνη τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. ά, 11.

Κερκίνιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Βοιβηΐδος λίμνης.

Κέρκιννα, ἡ = Κέρκινα. Στράβ. Διον. Περι 480.

Κερκιννῖτις, ιδος, ἡ. πρωτυποκμ. νῆσος. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκίνης ἐν Ἀφρικῇ Στράβ. Πλίν.

Κέρκυρ, υρος, ὁ. = Κερκυραῖος.

Κέρκυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Φαίακα. Διόδ. Σικ. δ', 74. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 568.

Κέρκυρα, ἡ. Corcyra. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων Ἰονίων νήσων κειμένη ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τοῦ Ἰονίου Πελάγους, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Φαιάκων καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σχερίη καλουμένη· ὕστερον δὲ κατεσκηνώθη ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Κορινθίων, ἥτις ἔκτισεν ἐπ' αὐτῆς μίαν ἐπίσημον διὰ τὸ ἐμπόριον της ὁμώνυμον πόλιν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειοι ναῦται, ἔχοντες ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Περσικοῦ καὶ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἰσχυρὸν στόλον· τανῦν Κέρκυρα ἢ κοινοτρ. Κορφοί, Corfu. καὶ Κόρκυρα. Στράβ. — Ἡρόδ. Θουκ. ὅθεν, Κερκυραῖος, αία, αῖον, τῆς Κερκύρας ἢ ἐκ τῆς Κερκύρας ὤν. Οὐσιαστ. Κερκυραῖοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. καί, Κερκυραϊκός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν Κέρκυραν ἀνήκων. Θουκ.

Κερκυών, ονος, ὁ. (ῡ) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Ἡφαίστου, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, διατρίβων ἐν Ἐλευσῖνι, ὅς τις ἀναγκάζων ὅλους τοὺς διαβαίνοντας αὐτόθεν ξένους νὰ παλαίωσι μετ' αὐτοῦ τού, ἐφόνευεν ἀπολαύς, τελευταῖον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐφονεύθη, ἀφ' οὗ πρότερον ἐθανάτωσεν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀλόπην. Διόδ. Σικ. δ', 61. Παυσ. ά, 39. Πλουτ. Θησ.

Κέρκωπες, οἱ. Ἑνικ. Κέρκωψ. Λαός τις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικῶν περὶ τὴν Ἔφεσον, περιβόητος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἀπατηλὸν καὶ πανοῦργον αὐτοῦ χαρακτῆρα, οἵτινες ὡς ἐλέγετο ἐζήτουν μὲ ποικίλους καὶ δολίους τρόπους ν' ἀπατῶσιν ὅλους τοὺς ξένους, τοὺς ὁποίους τελευταῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐξωλόθρευσεν νικήσας αὐτούς. Ἀπολλόδ. β', 6, 3. καθ' Ἡρόδ. 7, 216. ἐκαλεῖτο ἓν μέρος πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν Κερκώπων ἕδος. Ἴδε Lobeck. Ἀγλαοφαμ. παριστάνοντο οἱ Κέρκωπες οὗτοι ἐν τῇ Ἀττικῇ κωμῳδίᾳ ὡς γόητες καὶ πανοῦργοι δαίμονες τῶν Ἑλλήνων, ἐξαιρ. ἀναφερόμενοι εἰς τὰς τερατώδεις καὶ ἐξαισίους πράξεις τοῦ Ἡρακλέους· ὁ δὲ Λουκιαν. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς φθονεροὺς καὶ κατεπτοημένους ἄνδρας. Λουκ. Ἀλ. 4. ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρεται ἔτι καὶ ἓν δρᾶμα τοῦ Εὐριπίδου.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ. Πυθαγόρειός τις φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπολλόδ. β', 1 — 2) ἑνικ. τοῦ Κέρκωπες.

Κέρνη, ἡ. Cirne. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Καρχηδονίων· τανῦν Ἀργουίνη, ἢ κατὰ Gosselin Φεδάλη. Πολύβ. Διον. Περ. ὅθεν, Κερναῖοι, οἱ κάτοικ.

Κεῤῥητανοί, οἱ. Cerretani. Ἔθνος τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντος περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων ὀρῶν καὶ ὄντος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰβήρων. Στράβ. γ'. Πλίν. 3, 4.

Κερσοβλέπτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Θρᾴκης, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅς τις ἐχάρισεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν τῆς Χερσονήσου. Δημ. Αἰσχίν.

Κέρσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ῥέων διὰ μέσου τῶν Συρίων Πυλῶν· τανῦν Μερκές. Ξενοφ. Ἀνάβ. ά, 4, 4.

Κερτώνιον, τό, καὶ Κερτώνιον ἐν Χειρτρ Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀταρνέως, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ, 8, 8. ἄλλως δὲ ἄγνωστος. κατὰ Οὐδ. ἡ παρ' Ἡρόδ. πόλις Καρήνη καλουμένη, ἢ ἡ παρὰ Στεφ. Βυζ. Κυτώνιον.

Κερύνεια, ἡ. (ῠ) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεων καὶ ἓν ὁμώνυμον ὄρος αὐτόθι, πλησίον τῆς Ἑλίκης. Πολύβ. Στράβ. καὶ Κερυνία, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ις', 6. ἔτι δὲ Κεραυνία, ἡ, ἐν τισὶ ἐκδόσ. ὅπερ κατὰ Mannert ἐστὶν ἡμαρτημ. — ὅθεν, Κερυνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καί, Κερύνειος, εία, ειον, τῆς Κερυνείας ἢ εἰς τὴν Κερύνειαν ἀνήκων· ὁ Κερύνειος πάγος, ἡ περὶ τῆς Κερυνείας χώρα. Καλλιμ. Ἀρτ. 109. — ἡ

Κερύνεια ἔλαφος, μία τῶν πέντε χρυσοκεράτων ἐλάφων κατά τῶν ὁποίων ἡ Ἄρτεμις ἔκαμεν τάς πρώτας αὐτῆς θηρευτικάς δοκιμάς, ἥτις ὡς λέγεται εἶχε καί χαλκοῦς πόδας· ταύτην θηρεύσας μετά ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς τὴν ἔφερεν, ὡς λέγεται, εἰς τάς Μυκήνας πρός τόν Εὐρυσθέα. Ἀπολλόδ. β', 4. 3. Διοδ. Σικ. δ', 13. Παυσ. ζ, 25 — 2) πόλις τῆς νήσου Κύπρου. Σκυλ.

Κερυνῖτις, ιδος, ἡ (υυ-υ) Τῆς Κερυνείας ἡ ἐν τῆς Κερυνείας οὖσα, ἡ Κερυνῖτις ἔλαφος = Κερύνεια ἔλαφος. Ἀπολλόδ.

Κέρχνεια, ἡ, ποιητ. ἀντί Κέγχρεια, ὅπερ ὅρα.

Κερχνίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντί Κεγχρίς. Τῆς Κεγχρινίας ἡ εἰς τόν λιμένα Κεγχρέας ἐν Κορίνθῳ ἀνήκουσα. Καλλ. Δηλ. 271.

Κερωνία, ἡ. Πόλις ἐπί τῆς νήσου Κύπρου. Πτολ. καί Κερύνεια. Σκυλ.

Κερωσσός, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Μελίτης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 573.

Κεστρίνη, ἡ. 1) Ἐπαρχία μικρά τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ κληθεῖσα οὕτως ἀπό τοῦ Κεστρίνου.

Κεστρῖνος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἑλένου καί τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλεύς τῆς Ἠπείρου ἀπό τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ μικρά χώρα τῆς Θεσπρωτίας Κεστρίνη. Παυσ. α', 11.

Κέστρος, ὁ. Ποταμός τῆς ἐπαρχίας Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις γινόμενος πλευστός ῥέει διά τῆς πόλεως Πέργης. Στράβ. ιβ'. Πτολ. ε. καί Κέστρος. Πτολεμ. κατά Reich τό παρά Ξενοφ. Καΰστρου πεδίον καλούμενον.

Κευθώνυμος, ὁ. Πατήρ τοῦ Μενοιτίου, ὅστις οὗτος ἐφύλαττε τάς ἀγέλας τοῦ Πλούτωνος. Ἀπολλόδ. β', 5, 12.

Κεφαλή, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τήν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Σουΐδ. Κεφαλῆθεν, Ἐπίρρ. ἐν Κεφαλῇ Ἀριστοφ. Ὀρν. 476.

Κεφαλλήν, ῆνος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου τό ὁποῖον ἔλαβεν ἀπό τῆς χαλκῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἥτις εὑρίσκετο εἰς τό ἐν Δελφοῖς μαντεῖον. Παυσ. ι', 19.

Κεφαλήν, καί Κεφαλλήν, ῆνος, πληθ. Κεφαλλῆνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαλληνίας, οἵτινες παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται ὡς ὑπήκοοι τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπό τό ὁποῖον ὄνομα ὁ ποιητής περιλαμβάνει τούς κατοίκους τῆς νήσου Ἰθάκης, Ζακύνθου καί αὐτῆς τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανίας. Ἰλ. Β, 631. παρά τοῖς ὕστερον δέ ἰδίως μόνον ἐλέγοντο οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Ἡροδ. Θουκ. — 2) Ἐκ δέ, τῆς Κεφαλληνίας ἡ εἰς τήν Κεφαλληνίαν ἀνήκων. Σοφ. Φιλ. 791. (δι' ἑνός λ εὕρηται παρά Δημ. ἐκδ. Bekk. Σκυλ. καί παρά τοῖς μεταγενεστ. Συγγραφ.)

Κεφαληνία, καί Κεφαλληνία, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα Ἑλληνική νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, τήν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Σάμην καί Σάμον. Ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Θουκυδίδου εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς τέσσαρες πόλεις, ἡ Σάμη, οἱ Προνοι, οἱ Κράνιοι καί ἡ Πάλη, ὕστερον δέ ἐκτίσθη καί ἄλλη πόλις ὁμώνυμος τῆς νήσου. Ἡροδ. 9, 28 Θουκ. β', 30. ἐξουσιάζετο δέ κατ' ἀρχάς ἡ Κεφαλληνία ὑπό τῶν Θηβαίων, ἔπειτα ὑπό τῶν Μακεδόνων καί τελευταῖον ὑπό τῶν Αἰτωλῶν, ἕως οὗ ὑπέπεσε καί αὐτή εἰς τήν Ῥωμαϊκήν δυναστείαν· τανῦν Κεφαλληνία. — ὅθεν Κεφαλληνιακός, ή, όν, ὁ εἰς τήν Κεφαλληνίαν ἀνήκων.

Κεφαλίς, ίδος, ἡ, = Κεφαλοίδιον, ὅπερ ἴδε.

Κεφαλοίδιον, τό, καί Κεφαλίς, ίδος, ἡ. Πόλις ὀχυρά τῆς Σικελίας κειμένη ἐπί τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας· τανῦν Cephali. Στράβ.

Κέφαλος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἑρμοῦ καί τῆς Ἕρσης ἡ Κρεούσης Ἀπολλόδ. γ', 13. 3. τόν ὁποῖον διά τό ἔξοχον αὐτοῦ κάλλος ἐρασθεῖσα ἡ Ἠώς ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ εἰς τήν Συρίαν τόν Φαέθοντα. Ἡσ. Θεογ. 986. Παυσ. α', 3 κατά δέ Ἀπολλόδ. ἐγέννησε τόν Τιθωνόν. — 2) Υἱός τοῦ Δηιονέως βασιλέως τῆς Φωκίδος καί τῆς Διομήδης, ἔγγονος τοῦ Αἰόλου καί σύζυγος τῆς Πρόκριδος θυγατρός τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως· ἐλθών μετά τοῦ Ἠλεκτρύωνος εἰς τόν κατά τῶν Τηλεβοῶν πόλεμον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τήν ἐξουσίαν τῶν αὐτόθι νήσων τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ὠνομάσθησαν ἔκτοτε ἀπ' αὐτοῦ Κεφαλλῆνες· οἱ ἀπόγονοι τούτου ὁ Χάλκινος καί Δαίτος ἦλθον μετά δέκα γενεάς εἰς τάς Ἀθήνας ἔνθα συγκατετάχθησαν μεταξύ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Παυσ. α', 37. Καλλιμ. Ἀρτ. 209. Ἀπολλόδ. β', 4, 7. — 3) Ῥήτωρ Συρακούσιος ἡ ἐκ Θουρίων, ὅστις μετέβη εἰς τάς Ἀθήνας ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους· υἱοί αὐτοῦ ὑπῆρξαν ὁ Πολέμαρχος, Εὐθύδημος καί ὁ περίφημος ῥήτωρ Λυσίας. Πλατ. Δημ. — 4) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις υἱός κεραμέως, ἀκμάσας ἐπί τῶν χρόνων τῶν τριάκοντα Τυράννων. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 249

Κέως, ω, ἡ. Αἰτ. Κέω, Ἰωνικ. Κέος, Cea. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου ἀκρωτηρίου, πατρίς τοῦ περιφήμου λυρικοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἔτι δέ Κα. ἡ, παρά Πτολ. τανῦν Ζία. Πινδ. Ἡροδ. ὅθεν, Κεῖος, ὁ κάτοικος Θουκ.

Κηδαλίων, ωνος, ὁ. Ὑπηρέτης τοῦ Ἡφαίστου εἰς τό ἐν Λήμνῳ χαλκεῖον τοῦ θεοῦ τούτου, ὅστις λέγεται ὅτι ὡδήγησε τόν Ὠρίωνα πρός τόν Ἥλιον ὅτε ἐτυφλώθη ὑπό τοῦ Οἰνοπίωνος. Λουκ. Ἐρατοσθ. 32 Ηyg. Ἀπολλόδ. σελ. 50.

Κῆϊος, ὁ. Ἰωνικ. καί ποιητ. ἀντί Κεῖος. Ἡροδ. Θεοκρ.

Κηκείδης, ου, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητής ἐξ Ἑρμιόνης. Ἀριστοφ. Νεφ. 960.

Κηλαινεύς, έως, ὁ. Υἱός τοῦ Ἠλεκτρύωνος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καί τῆς Ἀναξοῦς, φονευθείς ὑπό τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου. Ἀπολλόδ. β', 4, 5 — 6. ἔτι δέ καί Κελαινεύς γραφομ.

Κηλοῦσα, ἡ, = Κελλοῦσα, ὅπερ ὅρα. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 7, 7.

Κηναῖον, τό. Cenaeum. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον ἐπί τοῦ βορειοδυτικοῦ αὐτῆς παραλίου· τανῦν Κάπο Λιθάδα καλούμενον. Ὁμ. Ὕμ. Ἀπόλ. 219. Θουκ. ὅθεν Κηναῖος, αία, αῖον, τοῦ Κηναίου ἡ εἰς τό Κηναῖον ἀνήκων, τό Κηναῖον ἄκρον Σοφοκλ. Τραχ. 753. — ὁ Κηναῖος Ζεύς, ἐπίθετ. τοῦ Διός ἀπό τοῦ ναοῦ τόν ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἐπί τοῦ ἀκρωτηρίου Κηναίου. Σοφ. Τραχ. 238. Ἀπολλόδ. β', 7. 7.

Κῆπις, ιδος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρά Πλάτ.

Κῆποι, οἱ, σπαν. ἑνικ. ἡ Κῆπος. Copi. Πόλις τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, κειμένη ἀνατολικῶς, κτισθεῖσα τό πρῶτον ὑπό τῶν Μιλησίων· τανῦν Κοιλ. Αἰσχ. Στράβ. — 2) Οἱ Κῆποι, οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐκτός τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔχων ἕνα ναόν τῆς Ἀφροδίτης. Λουκ. Παυσ.

Κηρεύς, έως, ὁ. Ποταμός τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀπό τοῦ ὁποίου τό ὕδωρ πίνοντα τά πρόβατα ἐλέγετο, ὅτι ἐλάμβανον λευκότατον μαλλόν. Στράβ. παρά δέ Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκ. 149. εὕρηται ἡ μορφ. Κέρβης.

Κήρινθος, ἡ Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη πρ...ικῶς τῆς Χαλκίδος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 538 Στράβ.

Κήρυκες, οἱ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἱερατικῶν οἰκογενειῶν ἐν Ἀθήναις, καταγομένη ἀπό τοῦ Κήρυκος υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ. Θουκ. η', 53.

Κῆρυξ, υκος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἑρμοῦ καί τῆς Πανδρόσου θυγατρός τοῦ Κέκροπος, ἀπό τοῦ ὁποίου κατήγετο ἡ γενεά τῶν Κηρύκων ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α', Πολυδ. θ', 103.

Κήτειοι, οἱ. Λαός τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθείς οὕτως ἀπό τοῦ αὐτόθι Κητείου ποταμοῦ καί κατοικῶν εἰς τήν μετά ταῦτα Ἐλαΐαν χώραν κληθεῖσαν ἡ περί τήν Πέργαμον. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 521. (ὁ Ἀρίσταρχ. ἐκλαμβάνει τήν λέξιν κατ' Εὐσταθ. ὡς προσηγορικόν ὄνομα παραγόμενον ἐκ τοῦ κῆτος, καί ἑρμηνεύει αὐτήν διά τοῦ μεγάλοι.)

Κήτειος, ὁ. Ποταμός τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μυσίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου καί ἐκβάλλων εἰς τόν Κάϊκον. Στράβ. ἔτι καί Κητώεις, εντος, ὁ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ.

Κητεύς, έως, ὁ. Υἱός τοῦ Λυκάονος καί πατήρ τῆς Καλλιστοῦς κατά Φερεκύδ. παρ' Ἀπολλ. γ', 8, 2.

Κητώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καί τῆς Γῆς, γυνή τοῦ Φόρκυος, μετά τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τάς Γραίας καί Γοργόνας. Ἡσ. Θεογ. 270, 333. Ἀπολλόδ. α', 2, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος. Ἀπολλ. α', 2, 7.

Κήϋξ, υκος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἑωσφόρου ἡ τοῦ Ἑσπέρου καί τῆς νύμφης Φιλωνίδος. ἀρχαῖος βασιλεύς τῆς Τραχινίας χώρας ἐν Φωκίδι καί πιστός φίλος τοῦ Ἡρακλέους, μετά τοῦ ὁποίου τόν θάνατον ἔλαβεν ὑπό τήν προστασίαν του τούς καταδιωκομένους ὑπό τοῦ Εὐρυσθέως παῖδας αὐτοῦ. Παυσ. α', 31. Ἀπολλόδ. β', 7, 6. Γυνή αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ περίφημος Ἀλκυόνη, τήν ὁποίαν ἡ Ἥρα ἀπό ζηλοτυπίαν μετεμόρφωσε μετά τοῦ Κήϋκος εἰς ὁμώνυμον πτηνόν ἀλκυόνην λεγόμενον. Ἀπολλόδ. α', 7, 4. — παρά τισι μυθογράφοις ἀναφέρεται ἕτερος Κήϋξ βασιλεύς τῆς Τραχινίας πατήρ τοῦ Ἱππάσου, τόν ὁποῖον ὅμως οἱ πλεῖστοι συγχέουσι μετά τοῦ προτέρου.

Κηφεύς, έως, ὁ. Υἱός τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, βασιλεύς τῆς Τεγέας, ἀδελφός τοῦ Ἀγκαίου, μετά τοῦ ὁποίου συνεστράτευσεν εἰς τήν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ἀπολλόδ. β', 7, 3. ἡ ἄλλως υἱός τοῦ Ἀλεοῦ καί ἀδελφός τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 164. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. — 2) Υἱός τοῦ Βήλου, ἀνήρ τῆς Κασσιόπης, μετά τῆς ὁποίας ἐγέννησε τήν Ἀνδρομέδαν καί βασιλεύς τῶν Αἰθιόπων. Ἡροδ. 7, 61. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 3) Υἱός τοῦ Ἀλεοῦ καί τῆς Νεαίρας ἐν Τεγέᾳ, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκτισεν ἕνα ναόν πρός τιμήν τῆς Πολιάτιδος Ἀθηνᾶς. Παυσ. η', 47. Ἀπολλόδ.

Κηφῆνες, οἱ. Ὑπό τοῦτο τό ὄνομα ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες ἀρχαιότερον τούς Πέρσας. Ἡρόδ. 7, 61.

Κηφισσία, ἡ, = Κηφισία, ὅπερ ἴδε.

Κηφισία καί Κηφισσία, ἡ (--υ-). Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς τάς ὁποίας ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Κέκροψ, ὕστερον δέ συγκαταταχθεῖσα μεταξύ τῶν λοιπῶν δήμων τῶν Ἀθηναίων, ἀνήκουσα εἰς τήν Ἐρεχθηΐδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Κηφισιᾶσιν, ἐπίρρ. ἐν Κηφισίᾳ. Αἰσχ. καί, Κηφισιεύς, έως, ὁ κάτοικος. Πλάτ. Ἀπολ. (ἡ γραφ. Κηφισσία καί Κηφισσεύς ἔστιν ὀλιγώτ. ὀρθή.)

Κηφισίς, καί Κηφισσίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Κηφισοῦ, ἡ εἰς τόν Κηφισόν ἀνήκουσα, ἡ Κηφισίς λίμνη, = Κωπαΐς. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 709 Παυσ. ἐκλήθη δέ ἡ λίμνη αὕτη οὕτως ἀπό τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Κηφισοῦ ποταμοῦ ὅστις εἰσβάλλει εἰς αὐτήν.

Κηφισόδημος, ὁ. Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχ. 705.

Κηφισόδοτος, ὁ. Περίφημος ῥήτωρ καί στρατηγός τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας μετά τόν Πελοποννησιακόν πόλεμον. Ξενοφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 501. — 2) Εἷς τῶν ἀρίστων ἀρχαίων ἀγαλματοποιῶν. Παυσ.

Κηφισόδωρος, ὁ. Λοχαγός τοῦ στρατεύματος τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Ἀναβάσει τοῦ νεωτέρου Κύρου, Ἀθηναῖος. Ξενοφ. Ἀνάβ. — 2) Υἱός τοῦ Πραξιτέλους, εἷς τῶν περιφήμων ἀγαλματοποιῶν, τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο διάφορα ἔξοχα ἔργα ἐν Ῥώμῃ. Πλίν. — 3) Ἕτερος ἀγαλμα-

τοποιός, ζήσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας ἀγάλματα διαφόρων ἀρχαίων φιλοσόφων.

Κηφισός, καὶ Κηφισσός, ὁ, Δωρικ. Καφισός. Ποταμὸς τῆς Φωκίδος, πηγάζων ἐκ τῆς πόλεως Λιλαίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐν Βοιωτίᾳ· τανῦν Μαυρόνερο, Ὁμ. Ἰλ. Β, 522. Διόδ. Σικελ. ιϛ', 37. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὰ μακρὰ τείχη καὶ εἰσβάλλων πλησίον τοῦ Φαληρέως εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον. Ξενοφ. Στράβ. Εὐριπ. Μηδ. 835. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴναχον. Παυσ. β', 15. ὡσαύτως ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι μικροὶ ποταμοὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος καὶ Σκύρου καὶ ἐν Σικυῶνι. Στράβ. (ἡ γραφ. Κηφισσὸς ἐστὶν ὀλιγώτερον ὀρθή. παραβλ. Buttm. Ἑλλ. Γραμμ. 21. σελ. 81.)

Κηφισοφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀθηναῖος ἐκ τῆς φατρίας τῶν Ἀριστοκρατικῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. — 2) Υἱὸς τοῦ Κηφισοφῶντος ὁ Ῥαμνούσιος, ἑταῖρος καὶ φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, κατήγορος δὲ τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Στεφ. — 3) Υἱὸς τοῦ Κλέωνος, τὸν δῆμον Ἀναφλύστιος, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις. Δημ. Στεφ. — 4) Δοῦλος τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου, ὅστις κατ' Ἀριστοφάνην ἐβοήθει τὸν δεσπότην του εἰς τὰς τραγικὰς παραστάσεις. Ἀριστοφ. Βατρ. 944.

Κία, ἡ, = Κέως. Πτολ.

Κιάβρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μοισίας χώρας ἐν Εὐρώπῃ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ ἄνω Μοισία ἀπὸ τὴν κάτω Μοισίαν. Πτολμ. γ', 9. τανῦν Ζβρίτζ

Κιανός, ή, όν [υ-υ] (Κίος). Τῆς Κίου, ὁ εἰς τὴν Κίον πόλιν τῆς Βιθυνίας ἀνήκων· ὁ Κιανὸς κόλπος. Κόλπος τῆς Προποντίδος, κείμενος περὶ τὰ παράλια τῆς Βιθυνίας. — Κιανοί, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κίου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1354. Πολύβ.

Κιανίς, ίδος, ἡ (υ-υ). Τῆς Κίου, ἡ Κιανὶς γῆ, ἡ περὶ τὴν Κίον ἐν Βιθυνίᾳ χώρα. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1177.

Κιβαλίς, ίδος, ἡ, Cibalae. Πόλις τῆς Πανονίας, κειμένη ἐπί τινος λόφου πλησίον τῆς βάλτου Ἰούλκας λεγομένης, πατρὶς τοῦ αὐτοκράτορος Οὐαλεντινιανοῦ. Πτολμ. β', 16. Ζωσιμ.

Κίβυρα ἡ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Φρυγίας, κειμένη περὶ τὰ σύνορα τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· τανῦν τὰ ἐρείπια της Ἀρουδόνης λεγομένη Στράβ. — 2) ἡ μικρά. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τανῦν Ἰβούρας. Στράβ.

Κιβωτός, ἡ. Οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Ἀπάμεια. Στράβ.

Κιγβαγάτας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περσ. 992.

Κίγκιος, ὁ, Cincius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Κιδαρία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Φενεῷ πόλει τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας τὸ αὐτόθι ἄγαλμα εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐμαστιγώνετο ὑφ' ἑνὸς ἱερέως. Παυσ. η', 15.

Κίδρος, ἡ, ἴδε Πρευτικός.

Κιζάρα, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. ε', 7.

Κιθαιρών, ῶνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι περίφημον ὄρος Κιθαιρών. Παυσαν. θ', 1, 2.

Κιθαιρών, ῶνος, ὁ. Ὄρος τῆς Βοιωτίας, περίφημον ἐν τῇ Μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ σχηματίζον ἓν μέρος τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι αἱ Βάκχαι κατεσπάραξαν τὸν Πενθέα, τὸν δὲ Ἀκταίωνα οἱ κύνες αὐτοῦ. Πινδ. Καλλμ. Ὑμν. εἰς Δηλ. 97. — ὅθεν, Κιθαιρώνειος, α, ον, τοῦ Κιθαιρῶνος, τὸ Κιθαιρώνειον λέπας, Εὐριπ. Βακχ. 998. — ὁ Κιθαιρώνειος λέων, ὁ φοβερὸς λέων τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ὅστις ἐφάνιζε τὰ ποίμνια τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλδ. β', 4, 9. — Κιθαιρώνιος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κιθαιρῶνος ἢ ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος, ἡ Κιθαιρώνιος ἠχώ, Ἀριστφ. Θεσμ. 996. καί, Κιθαιρωνίς, ίδος, ἡ, ποιητ. τύπ. θηλ. τοῦ Κιθαιρώνιος, Ἡρόδτ.

Κιθαιρώνιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος. Παυσ. θ', 2.

Κιθαρίστη, ἡ, Citharista. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ μικρὸν λιμένα ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνιτικῆς Γαλλίας· τανῦν Ciotat.. Πτολ. β', 10. Πλίν.

Κικέρων, ωνος, ὁ, Cicero. Μάρκος Τούλλιος. Εἷς τῶν περιφήμων πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἐξόχων ῥητόρων τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γεννηθεὶς τὸ 104 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τὴν πόλιν Ἄρπιναν τῆς Ἰταλίας. Διδαχθεὶς τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν ὑπὸ τῶν πλέον σοφῶν ἐν Ῥώμῃ τότε διδασκάλων, μιμούμενος ἐξαιρέτως τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐπιστήμονας τῶν Ἑλλήνων ῥήτορας, μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἤκουσε τὸν περίφημον διδάσκαλον τῆς φιλοσοφίας Ἀντίοχον. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὑπάτευεν εἰς τὴν Ῥώμην ἐξερράγη καὶ ἡ φρικώδης ἐκείνη συνωμοσία τοῦ Κατιλίνα, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ δεινὰ καὶ ὀλέθρια ἀποτελέσματα μόνος οὗτος ὁ συνετὸς καὶ μέγας ἀνὴρ ἔσωσε τὴν Ῥωμαϊκὴν Δημοκρατίαν, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πατὴρ τῆς πατρίδος· δείξας δὲ καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας κατεπειγούσας περιστάσεις πολλὰς καὶ μεγάλας εὐδουλεύσεις εἰς τὴν πολιτείαν διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων καὶ τοῦ θερμοῦ πατριωτισμοῦ του, μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ μεγάλου Πομπηίου καὶ τὴν ἐν Ῥώμῃ ὑπερτάτην ἐξουσίαν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ἀπομακρυνθεὶς δι' ὅλου τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἐδόθη κατ' ἰδίαν ὅλως εἰς τὴν μελέτην τῆς φιλοσοφίας, συντάττων τοὺς θαυμασίους ἐκείνους πολιτικοὺς καὶ ῥητορικοὺς λόγους του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος καταξιωσόμενος ἐσπλάγχνισε ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου καὶ σπεύδων νὰ σώσῃ ἑαυτὸν διὰ τῆς εἰς Μακεδονίαν φυγῆς του, ἐθανατώθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ Ἀντωνίου ὑπό τινος ταγματάρχου Ποπιλλίου τὸν 64 χρόνον τῆς ἡλικίας του 44 ἔτος πρὸ Χρ. Διάφοροι λόγοι, ἐπιστολαὶ καὶ φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι τοῦ κορυφαίου τούτου Ῥωμαίου ῥήτορος διέμειναν σῶοι ἄχρι τῆς σήμερον, εἰς τοὺς ὁποίους πρὸ πάντων εὑρίσκει τις μεγάλην καὶ βαθεῖαν Ἑλληνικὴν πολυμάθειαν. Πλούτ. — 2) Υἱὸς τοῦ προτέρου, γεννηθεὶς τὸ 688 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκλέχθη ὕπατος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καθ' ἣν ἐποχὴν εἶδεν εὐχαρίστως τὴν πτῶσιν καὶ τελείαν καταστροφὴν τοῦ πατρικοῦ ἐχθροῦ καὶ φονέως Ἀντωνίου μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς γενεᾶς

Κίκονες, οἱ (ῐ), ἑνικ. Κίκων, ονος, ὁ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντος περὶ τὰ παράλια ἀπὸ τοῦ Ἰσμάρου ἕως τοῦ Λίσου ποταμοῦ ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 846. Ὀδ. Ι, 39. Ἡρόδτ. 7, 59.

Κικονία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ, Στέφ. Βυζ. μὲ πόλιν τὴν Μαρώνειαν.

Κικόνηθος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Παγασαίου κόλπου παρὰ τῇ Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Κίκυννα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Ἡσύχ. — ὅθεν, Κικυννόθεν, ἐκ Κικύννης. Ἀριστφ. Νεφ. 134. — Κικυννεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Κικύννης. Ἀριστφ. Νεφ. 210, ἔνθα Κικυννῆς, οἱ, πληθ. κεῖται.

Κιλικία, ἡ (υυυ-), Cilicia. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἐπικρατειῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη μεταξὺ Συρίας, Καππαδοκίας, Λυκαονίας, Παμφυλίας, Ἰσαυρίας καὶ τῆς μεσογείου θαλάσσης καὶ περιεχομένη ὑπὸ πολλῶν σειρῶν τοῦ Ἀμανοῦ καὶ Ταύρου ὄρους. Ἐκλήθη Κιλικία, ὡς λέγεται, ἀπὸ τοῦ Κίλικος υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Κάδμου, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἕλιξ, διὰ τὸ ἑλικοειδὲς αὐτῆς σχῆμα· ἦν δὲ διῃρημένη εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ὀρεινὴν ἢ τραχεῖαν Κιλικίαν, κειμένην δυτικῶς καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ κατακαλυμμένην ὑπὸ ὀρέων, Ἡρόδτ. 2, 34. Στράβ. καὶ εἰς πεδιάδα ἢ ἐπίπεδον Κιλικίαν, σχηματίζουσαν τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος, τὸ ὁποῖον ἦν τὸ εὐφορώτερον καὶ τερπνότερον διὰ τὴν θέσιν του. Μητρόπολις τῆς Κιλικίας χώρας ὑπῆρχεν ἡ Ταρσὸς ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Κίλικες, οἱ κάτοικοι τῆς Κιλικίας.

Κιλίκιος, ία, ιον, καὶ ιος, ὁ, ἡ, ιον (υυυυ). Τῆς Κιλικίας, ἐκ τῆς Κιλικίας ὢν ἢ εἰς τὴν Κιλικίαν ἀνήκων· τὸ Κιλίκιον Ἄντρον· τὸ ἐν Κιλικίᾳ σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ὁ Τυφῶν. Πινδ. Αἰσχ. Προμ. 351. Ἡ Κιλίκιος θάλαττα, ἡ περὶ τὴν Κιλικίαν θάλασσαν. Στράβ. (ὅθεν, Κιλίκιον, Κιλικίζω καὶ Κιλικισμός, ἅπερ ἴδε ἐν Λεξ.)

Κίλιξ, ικος, ὁ (υ-). Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ Φοίνικος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαχθείσης ἀδελφῆς των Εὐρώπης· μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ εὕρῃ αὐτὴν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν περὶ τὸν Πύραμον ποταμὸν χώραν τῆς Ἀσίας, διέμεινεν αὐτόθι καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Κιλικίαν. Ἡρόδτ. 7, 91. Ἀπολλδ. γ', 1, 1. τούτου ἡ θυγάτηρ Θήβη ὑπανδρεύθη τὸν υἱὸν τῆς Κυβέλης Κορύβαντα. Διόδρ. Σικελ. ε', 49. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Κιλικίας, καὶ πληθ. οἱ Κίλικες, ὄντες ἀνέκαθεν Σύροι τὸ γένος, ἐσχημάτιζον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου ἐν τῇ μεγάλῃ Μυσίᾳ δύο βασίλεια τὸ τῶν Θηβῶν καὶ τὸ τῆς Λυρνησσοῦ, ὕστερον δὲ κατοικήσαντες εἰς τὴν ἰδίως Κιλικίαν, ἦσαν περιβόητοι διὰ τὰς πειρατείας καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπιστίαν των, ἔχοντες τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἤθη μὲ τοὺς Καππαδόκας. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 397. Ξενφ. Ἀνάβσ.

Κίλισσα, ἡ· θηλυκ. Τῆς Κιλικίας ἢ ἐκ τῆς Κιλικίας οὖσα· ἡ Κίλισσα ναῦς. Ἡρόδτ. — 2) Οὐσιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Κιλικίας. Ξενοφ.

Κίλλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου. Ἀπολλδ. γ', 12, 3. — 2) ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Θυμοίτου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε παρανόμως τὸν Μούνιππον. Τζέτζ.

Κίλλα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἱερὸν ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁμ. Ἰλ. Α, 38. Ἡρόδτ. 1, 149.

Κίλλας, ου, ὁ, Παυσ. ε', 10. καὶ Κίλλος, ὁ, Στράβ. η'. Ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀπαποικίαν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Κιλικία.

Κιλλικῶν, ῶντος, ὁ. Προδότης Μιλήσιος, ἰδίως Ἀχαιὸς καλούμενος, ὅστις ἀπρόδωκε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Μίλητον εἰς τοὺς Στρατηγοὺς τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 362. Ἡσύχ.

Κιλλουτά, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης, Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. ϛ', 19.

Κίμαρος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν, Κάβο Κιρβοῦττα. Στράβ.

Κίμβροι, οἱ· κατὰ Mannert. Ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς ἐν τῇ Κριμμαίᾳ Κιμμερίους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς νῦν χερσονήσου Ἰουτλάνδης ἐν τῇ Δανίᾳ, καὶ τοὺς ὁποίους ὁ Πλούταρχ. Μαρ. 11 ὀνομάζει Λῃστάς, Latrones, Pomp. Fest. δὲν ὑπάρχει δὲ ἀκριβῶς ἐγνωσμένη ἡ καταγωγὴ τῶν λαῶν τούτων παρὰ τοῖς παλαιοῖς Συγγρ. τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἐξ ὧν οἱ μὲν ὑπελάμβανον αὐτοὺς ὡς Κελτούς, οἱ δὲ ὡς Γερμανούς. Ὁ Πτολ. β', 11. ἀναφέρει ἐπὶ τῆς Ἰουτλανδικῆς χερσονήσου διαφόρους ἄλλους λαούς, τῶν ὁποίων ἀρκτικωτέρους θέτει τοὺς Κίμβρους τούτους, ἄρα ἐν τῇ νῦν περὶ τὴν Ἀαλβούργην καὶ Βιβούργην χώρᾳ.

Κιμινία λίμνη, ἡ. Ciminius lacus. Λίμνη τῆς Τυῤῥηνίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκαμεν ὁ Ἡρακλῆς ν' ἀναφανῇ θέλων ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς αὐτόθι κατοίκους τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ἀνδρίαν· τανῦν, Lago di Vico. Στράβ.

Κιμμερικόν, τό, ἴδε Κιμμέριον.

Κιμμερικός, ἡ, όν. Τῶν Κιμμερίων ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Κιμμερίων ἀνήκων. Ὁ Κιμμέριος ἰσθμός, ὁ ἰσθμὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μὲ τὴν λοιπὴν Σκυθίαν. Αἰσχλ. Προμ. 735. — ὁ Κιμμερικὸς Βόσπορος ἢ κόλπος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθ. 2. Στράβ.

Κιμμέριοι, οἱ, Cimmerii. (συγγεν. τῷ χειμέριοι.) Παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται ὡς μυθώδεις λαοί, κατοικοῦντες εἰς τοὺς Ἑσπερίους τόπους τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανὸν καὶ ὄντες κεκαλυμμένοι ὑπὸ πυκνοῦ καὶ ζοφεροῦ νέφους, τοὺς ὁποίους ὁ Ἥλιος δὲν φωτίζει οὐδέποτε μὲ τὰς ἀκτῖνάς του. Ὁμ. Ὀδυ. Λ, 13. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους Ἑρμην. κατῴκουν αὐτοὶ μέρος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὴν Ἄορνον λίμνην καὶ μέρος ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ. Ἐφορ. παρὰ Στράβ. — Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡροδότου ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Σκυθικοὶ λαοί, κατοικοῦντες περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. Οὗτοι καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν ἄλλων νομάδων Σκυθῶν, εἰσέβαλον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐπόρθησαν τὴν Λυδίαν καὶ τὰς Σάρδεις καὶ ἐπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἀλυάττου. Ἡρόδ. 1, 15. 4, 12. Καλλμ. Ἀρτμ. 253. Στράβ.

Κιμμέριον, τό, Cimmerium. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου ἐν τῇ Σινδικῇ χώρᾳ. Κιμμέρια τείχεα, τά, Ἡρόδ. 4, 12. καί, τὰ Κιμμερικόν, παρὰ Στράβ. — 2) τὸ Κιμμέριον ὄρος, ὄρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς ἄκρας. Στράβ. — 3) Τὰ Κιμμέρια Πορθμήϊα. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔπλεον συνήθως εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡρόδ. 4, 12. καί, κώμη ἡ Κιμμερική. Στράβ.

Κιμμέριος, ία, ιον. Τῶν Κιμμερίων ἢ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκων, ἡ Κιμμερίη γῆ· ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κιμμέριοι, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ Ταυρικὴ χερσόνησος, τανῦν Κριμμαία. Ἡρόδ. 4, 11. — 2) Ὁ Κιμμέριος Βόσπορος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθμ. 2.

Κιμμερίς, ίδος, ἡ. Τῶν Κιμμερίων, ἢ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκουσα, ἡ Κιμμερὶς γῆ, = ἡ Κιμμερία. Ἀπολλδ. β', 1, 3.

Κιμώλιος, ία, ιον (υ-υυ). Τῆς Κιμώλου ἢ ἐκ τῆς νήσου Κιμώλου ὤν. Ἡ Κιμωλία γῆ, καὶ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ Κιμωλία, εἶδος λευκῆς γῆς, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζοντο οἱ ἐν Ἀθήναις κουρεῖς, ὅτε δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ ἐκπλύνωσι διαφόρους κηλίδας καὶ ῥυπαρίας ἐκ τῶν φορεμάτων. Ἀριστφ. Βατρ. 713. Στράβ.

Κίμωλις, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν. Κινουλί. Στράβ. ιβ'.

Κίμωλος, ἡ (ι). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Μήλου, περίφημος διὰ τὴν Κιμωλίαν γῆν της, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς διαφόρους χρείας· τανῦν Κίμουλος, Στράβ. ἔτι δὲ Κίμωλις, Πολμ.

Κίμων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Μιλτιάδου. Ἡρόδ. 6, 39. — 2) Υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου καὶ εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ γενναίων στρατηγῶν ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον νέον ἔτι ὄντα παρέλαβεν ὁ δίκαιος Ἀριστείδης καὶ ἐμαθήτευσεν εἰς αὐτὸν πολλὰς τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων τῆς Δημοκρατίας. Εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον ἐκλεχθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων στρατηγός, ἐπέμφθη μὲ τριακοσίας ναῦς εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, ὅπου εὑρίσκετο ὁ στόλος τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον μετὰ μίαν ἰσχυρὰν ναυμαχίαν νικήσας κατὰ κράτος, ἐκυρίευσεν 200 ἐχθρικὰς τριήρεις, ἔτρεψε τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν καὶ συνάξας πλουσιώτατα λάφυρα, ἠδυνήθη δι' αὐτῶν νὰ κτίσῃ τὰ μακρὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ εὐπρεπίσῃ διάφορα μέρη τῆς πόλεως. Εἰς μίαν δευτέραν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν κυριεύσας ὁ Κίμων κατὰ κράτος τὴν νῆσον Κύπρον καὶ καταπολεμήσας τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μεγάβυζον ἐν Κιλικίᾳ, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ κλείσῃ μίαν λαμπρὰν ὑπὲρ τῆς πατρίδος του εἰρήνην, ἀπέθανεν ἐνταῦθα ὑπὸ μιᾶς ἀσθενείας ἢ κατά τινας ὑπὸ θανατηφόρου τραύματος, ἀφήσας μεγάλην εὔκλειαν διὰ τῆς ἡρωικῆς αὐτοῦ καὶ ἀληθοῦς πρὸς τὴν πατρίδα ἀφοσιώσεως· ἐθαυμάζετο δὲ ἔτι ὡς εἷς τῶν δεινῶν ῥητόρων τῆς ἐποχῆς του. Ἡρόδ. 7, 107. Θουκ. — 3) Πατὴρ τοῦ Λακεδαιμονίου. Θουκ. — 4) Περίφημος ζωγράφος ἐκ Κλεωνῶν. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ.

Κινάδων, ωνος, ὁ (υυ-). Σπαρτιάτης, συνωμότης κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 3, 5.

Κιναίθων, ωνος, ὁ. Ποιητής τις Λακεδαιμόνιος.

Κίνδυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς Ἰασσοῦ. Παρὰ Στράβ. κεῖται κώμη τις αὐτόθι Κινδύη καλουμένη, ἥτις δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ. — ὅθεν, Κινδυεύς, έως, ὁ κάτοικος Ἡρόδ. 5, 118. καὶ Κινδυάς, άδος, ἡ. Τῆς Κίνδυος, ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἷς ναὸς ἐν τῇ πόλει τῆς Κίνδυος.

Κινέας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Κινέης. Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, ἐκ Κονίου πόλεως τῆς Φρυγίας, ὅστις ἦλθεν μὲ χιλίους ἱππεῖς πρὸς βοήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡρόδ. 5, 63. — 2) Θεσσαλός τις, παρὰ Δημ. Στεφ. — 3) Ὁ γνωστὸς διὰ τὴν πρὸς τὸν Πύῤῥον βασιλέα τῆς Ἠπείρου φιλίαν καὶ ἀφοσίωσίν του, Θεσσαλὸς τὴν πατρίδα. Πλούταρχ. (παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 33. ἀναγινώσκεται Κινέας ἀντὶ Νικίας ἡμαρτμ.)

Κινησίας, ου, ὁ. Ποιητής τις διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ἀριστοφάνους, τὸν ὁποῖον ὁ Κωμικὸς αὐτὸς καταπαίζει πολλαχοῦ εἰς τὰ δράματά του. Ἀριστφ. Βατρ. 153. ἐν δὲ Ὀρν. 1378. παριστάνει αὐτὸν μουσικὸν τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως, μεγαλόσωμον, ἰσχνὸν καὶ ἔχοντα κυλλοὺς πόδας· παρβλ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 301.

Κινυράδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Κινύρου. Πλούτ.

Κινύρας, ου, Ἰωνικ. Κινύρης, ὁ (υυ-). Υἱὸς τοῦ Σανδάκου, ἀπόγονος τοῦ Φαέθοντος, κατ' ἀρχὰς βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν ἢ Ἀσσυρίαν, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κύπρον ἔκτισε τὴν αὐτόθι πόλιν Πάφον, ὅπου ὑπανδρευθεὶς τὴν Μεθάρμην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν καὶ τὴν Μύῤῥαν. Ἀπολλδ. γ', 14, 3. Βίων εἰδ. α', 91. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Λ, 20. ἀναφέρεται ὡς βασιλεὺς τῆς Κύπρου· ἐφημίζετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ Κινύρας οὗτος διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ καὶ πλουσίους θησαυρούς, ἀναφερομένους καὶ ἐν παροιμίαις ὡς ὁ χρυσὸς τοῦ Μίδα καὶ Γύγου. παρβλ. Τυρτ. γ', 6. Πλάτ. Νομ. II, σελ. 660. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν Κινυράδαι οἱ ἐν Κύπρῳ ἱερεῖς τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν αὐτόθι πρῶτον ὁ Κινύρας.

Κίνυψ, υπος, ὁ· Κίνυφος, Πτολ. Ποταμὸς τῆς Λιβύης ῥέων μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τριπόλεως. Ἡρόδ. 4, 175. τανῦν Badi-Κουάμ. — 2) Χώρα ἐν Λιβύῃ κειμένη περὶ τὸν Κίνυπα ποταμὸν καὶ ἐκτεινομένη ἕως τῆς Κυρηναϊκῆς, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Μάκαι. Ἡρόδ. 4, 198.

Κίος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Μυσίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· κατὰ Λαρχῆρον ὁ τοῦ Πλιν. Oescus καλούμενος· τανῦν δὲ Ἴσκερ, Ἡρόδ. 4, 49. — 2) Ὁ οἰκιστὴς τῆς πόλεως Κίου, ὅπερ ὅρα.

Κίος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἐκ Κόλχων ἐπιστροφήν του ἔφερε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Μιλήτου εἰς τὴν Μυσίαν ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Κίον, ἥτις ὕστερον Προυσιὰς ἐκλήθη. Στράβ. ιβ. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 806. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. 1178. 1346.

Κίος, ἡ· Cius. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οὖσα ἀρχαιόθεν ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ ἔχουσα ἕνα προφυῆ λιμένα κατὰ δὲ Ἡρόδ. 5, 122. καὶ Ξενφ. α', 4, 7. ἔκειτο αὕτη ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κιανοῦ κόλπου, ὕστερον δὲ Προυσιὰς ἐκλήθη. Ἀπολλδ. α', 9, 19. — 2) ὁ Κίος, ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κίου ἐν Μυσίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1178. — ὅθεν, Κίοι, οἱ Κιανοί, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κίου. (τὸ ἰῶτα ἐν τῇ λέξει Κίος, ἡ, καὶ Κίος, ὁ ποταμ. ἔστι βραχύ, ἐν δὲ τῇ Κίος, ὁ κάτοικ. μακρὸν παραβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 64. 1. σημ.)

Κιρκαῖον, τό· Circejum promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν της ἡ Κίρκη θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου. Στράβ. καὶ Κιρκαῖον· τανῦν, Monte Circello. — 2) Circeji. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων, ὀνομασθεῖσα οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς περιφήμου Κίρκης ἥτις ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἐπὶ τούτου τοῦ μέρους· ὕστερον δὲ ἔπεμψεν ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς Ταρκυΐνιος Σουπέρβος μίαν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν· ὅτι δέ, πολίχνιον Κίρκης, παρὰ Στράβ. τανῦν· St. Felice. — ὅθεν Κιρκαιῆται, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Κιρκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Κίρκης, ἢ εἰς τὴν Κίρκην ἀνήκων. Τὸ Κιρκαῖον πεδίον, χώρα τις ἐν Κολχίδι περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμόν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 400.

Κίρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 137. ἢ τῆς Περσηΐδος, Ἡσ. Θεογ. 957. κατὰ δὲ Ὀρφ. Ἀργ. 1215. Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Ἀστεροπῆς, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Πασιφάης, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Αἰαίαν ἀπὸ τῆς Αἴας χώρας ἐν Κολχίδι, ὡσαύτως καὶ τὴν νῆσον ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη κατῴκει ὀνομάζει ὁ ποιητὴς Αἰαίαν, κειμένην ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ Ὠκεανοῦ· ὑπὸ δὲ τῶν μεταγενεστρ. ποιητῶν λέγεται ὅτι φυγοῦσα ἐκ τῆς Κολχικῆς γῆς ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ αὐ-

τεῦθι ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθὲν Κιρκαῖον ἀκρωτήριον. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 559. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. ἐκλάττετο δὲ εἰς μία Νύμφη πολυφάρμακος καὶ περιβόητος διὰ τὰς μαγείας της, ἔχουσα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλῃ εἰς μορφὴν ζώων πολλοὺς ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσόν της· ὅτε δ' Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ ἀποπλανηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων ἦλθεν εἰς τὴν χώραν αὐτῆς, ἡ Κίρκη μετέβαλεν πολλοὺς ἐκ τῶν συντρόφων του διὰ τῆς μαγείας αὐτῆς ῥαβδίου εἰς χοίρους. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 210. μόνος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦτον διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ διατρίψας παρ' αὐτῇ ἕνα ὁλόκληρον χρόνον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Τηλέγονον κατά τινας δὲ τὸν Ἄγριον καὶ Λατῖνον. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 261–448. Μ, 37. Ἡσ. Θεογ. 1013.

Κίρρα, ἡ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Κίρρα. Παυσ. Γ, 37.

Κίρρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ἀπέχουσα 80 στάδια τῶν Δελφῶν· τὴν ὁποίαν ὁ Κλεισθένης ἐπὶ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ Σόλωνος διὰ ψηφίσματος τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνελεύσεως κατηδάφισεν ἐκ θεμελίων, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἀφιερώθη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ κατεστάθη ἔκτοτε λιμὴν τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Πινδ. Στράβ. ὅθεν, Κιρράθεν, ἐπίρρ. ἐκ Κίρρας Πινδ. — Κιρραῖος, αία, αῖον, τῆς Κίρρας ἢ εἰς τὴν Κίρραν ἀνήκων· τὸ Κιρραῖον πεδίον, ἡ περὶ τὴν Κίρραν χώρα, ἥτις ὡς ἱερὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος δὲν ὑπῆρχε συγκεχωρημένον νὰ γεωργῆται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Αἰσχ. καὶ Κιρραῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Κίρρας Δημ.

Κίρτα, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεσογείως, οὖσα καθέδρα τοῦ βασιλέως Μασσινίσσου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. ιζ. καλεῖ εὐερκεστάτην καὶ καλῶς τοῖς πᾶσι κατεσκευασμένην, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν καὶ Ἕλληνες· ὁ δὲ Πτολ. δ', 3. ὀνομάζει αὐτὴν Κίρταν Ἰουλίαν, τανῦν Κωνσταντίνα.

Κίρφις, εως, ὁ. Ὄρος τῆς Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κείμενον ἀντικρυ τῶν Δελφῶν· τανῦν Στίβα· Στράβ. — 2) Πολίχνη ἐπὶ τοῦ Κίρφεως ὄρους ἐν Φωκίδι. Στράβ.

Κίσαμος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη παραθαλασσίως οὖσα λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Ἀπτέρας τανῦν Κίσαμος Στράβ.

Κισθήνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῆς Αἰολίδος χώρας· Στράβ. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τοῦ παραλίου τῆς Λυκίας. Στράβ. — 3) Τὰ πεδία Κισθήνης, Αἰσχ. Προμ. 799. Κισθήνη ἐν τῇ τοῦ Schütz ἐκδ. ὁ τόπος ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι κατῴκουν αἱ Γραῖαι καὶ Γοργόνες περὶ τὸ ὄρος Ἄτλαντα ἐν Λιβύῃ. Κατὰ Vossen Μυθολ Ἐπιστ. Π, 38. ὑπέλαμβανεν ὁ ποιητὴς τὰς Γοργόνας κατοικούσας εἰς τὰ πρὸς ἑσπέραν ἔσχατα μέρη τῆς Γῆς, δι' ὃ πιθανὸν Κυνήτης ἀναγνωστέον. οἱ γὰρ Κυνῆται κατῴκουν περὶ τὰ ἀκρότατα μέρη τῆς Ἱσπανίας· παρβλ. Ἡρόδ. 4, 49. Στέφ Βυζ.

Κισσαία, ας, ἡ. Ἐπιθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ Ἀθηνᾶ ἓν ἄγαλμα, εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον. Παυσ. β', 29.

Κισσαίθα, ἡ (α). Ὄνομα μιᾶς βοσκίδος παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 151.

Κισσεύς, εως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνθήλας· Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, καθ' Ὅμηρ. πατὴρ τῆς Θεανοῦς γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος. Ἰλ. Λ, 223. παρὰ δὲ τοῖς ὑστέροις ποιηταῖς πατὴρ τῆς Ἑκάβης. Εὐρ. Ἑκ. 3. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Κισσηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ἡ Θεανώ. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 299.

Κισσῆς, ὁ, = Κισσεύς.

Κισσίδας, ου, ὁ (Κισσός). Συρακούσιός τις παρὰ Ξενοφ.

Κισσία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὰς δύω ὄχθας τοῦ Εὐλαίου ἢ Χοάσπου ποταμοῦ, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Μητρόπολις τοῦ Περσικοῦ βασιλείου Σοῦσα, καὶ ἔνθεν κατῴκουν οἱ Κίσσιοι συγγενεῖς τῶν Περσῶν ἔχοντες τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ γλῶσσαν μεταξύ των. Στράβ. τανῦν Κχοσιστάν· ἡ Κισσίη γῆ, Ἡρόδ.

Κίσσινος, η, ον, = Κίσσιος. Τῆς Κισσίας ἢ εἰς τὴν Κισσίαν ἀνήκων· τὸ Κίσσινον ἔρκος, ἀντὶ τὸ τεῖχος τῶν Κισσίων, Αἰσχ. Πέρσ. 7. καί, τὸ Κίσσινον πόλισμα, ἡ πόλις τῶν Κισσίων. Αἰσχ. Πέρσ. 117. = Σοῦσα, πρωτεύουσα τῆς Κισσίας.

Κίσσιοι, οἱ, καὶ Κισσοί, Διον. Περ. οἱ κάτοικ. τῆς Κισσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. ἦσαν οἱ αὐτοὶ καὶ Σούσιοι λεγόμενοι. Ἡρόδ. 3, 91.

Κίσσιος, ία, ιον. Τῆς Κισσίας ἢ εἰς τὴν Κισσίαν ἀνήκων· ἡ Κισσίη γῆ. Ἡρόδ. — αἱ Κισσίαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Βαβυλῶνος. Ἡρόδ. 3, 155. ἡ Κισσία πολεμίστρια. Αἰσχ. Χοηφ. 421.

Κισσός, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ ἐγκατεστάθησαν οἱ κάτοικοι τῆς Κισσοῦ. Κατὰ δὲ Στράβ. ὑπῆρξεν αὕτη καθέδρα τοῦ Κισσέως.

Κίτιον, τό· καὶ Κίττιον. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς νήσου Κύπρου κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Πάφου· εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος Ζήνων· τανῦν Χιέτι. Θουκ. α', 112. Στράβ. δι' ἑνὸς τ εὕρηται γραφόμ. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. διὰ ττ παρ' Αἰλ. — ὅθεν, Κιτιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κίτρον, τό. Νεώτερον ὄνομα τῆς πόλεως Πύδνας ἐν Μακεδονίᾳ· ὅπερ ὅρα.

Κίττος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Κίχυρος, ἡ. Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Ἐφύρα καλουμένη. Στράβ. ὅπερ ὅρα.

Κλεάμητις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυβίην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. κατὰ Heyne Κολάμητις γραφόμ.

Κλάδεος, ὁ, = Κελαδών. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, περιέχων τὸ ἱερὸν ἄλσος Ἄλτιν πλησίον τῆς Ὀλυμπίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Ξενοφ. Ἑλλ ζ, 4.

Κλαζομεναί, αἱ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης, πρότερον οὖσα μεσογείως κτισμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι φοβούμενοι τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Περσῶν, ἦλθον καὶ κατῴκησαν ἐπὶ μιᾶς νήσου ἥτις ἀκολούθως ἡνώθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου δι' ἑνὸς χώματος μὲ τὴν πλησίον ξηράν· εὑρίσκετο ἐν αὐτῇ εἷς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· οἱ δὲ κάτοικοί της ἐνησχολοῦντο ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαιῶν διὰ τῆς ὁποίας ἐχορήγουν μεγάλον πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν των· εἰς ταύτην ἐγεννήθη καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀναξαγόρας Ἡρόδ. 1. 142. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 1, 31. παρ' ᾧ ἀναφέρεται ὡς μία νῆσος· τανῦν Βουρλά· — ὅθεν, Κλαζομένιος, οἱ κάτοικ. τῶν Κλαζομενῶν Θουκ.

Κλαία, ἡ. Νύμφη τις, ἔχουσα ἕνα βωμὸν ἐπὶ τοῦ Καλαθίωνος ὄρους ἐν Λακεδαίμονι. Παυσ γ'.

Κλάνις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πηλεὺς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 379.

Κλάνις, ιος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Λεῖρις ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας καὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, τανῦν Garigliano. Στράβ. ε', 3, 6. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Τυῤῥηνίας χώρας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίβεριν· τανῦν Chiano.

Κλάριος, ὁ (νυν). Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 53. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Κλάρον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Καλλιμ Ἀπολ. 70. Παυσ. ζ', 3, 5.

Κλάρος, ἡ (α). Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Κολοφῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος μὲ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν αὐτοῦ κτισθέντα ὑπὸ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, ἔνθα ἐδίδοντο καὶ χρησμοὶ ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἱερέων τοῦ θεοῦ τούτου· τανῦν ἐρείπια πλησίον τῆς Ζίλλης. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 40. Θουκ γ', 33.

Κλαστίδιον, τό, Clastidium. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας· τανῦν Chiastezzo. Πολύβ. Στράβ.

Κλαυδία, ἡ, Claudia. Μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπισημοτέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξελέγοντο συνήθως πολλοὶ τῶν λεγομένων Πατρικίων, καὶ ἥτις ὑποδιηρεῖτο εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπίσης εὐγενεῖς οἰκογενείας. — 2) Θηλυκ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Κλαυδιανός, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμου ἀνδρὸς ἐν Ῥώμῃ.

Κλαυδιόπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ Βιθύνιον ἐκαλεῖτο. — 2) Πόλις τῆς Ἰσαυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. κατὰ δὲ Πτολ ἐν τῇ Καπαδοκίᾳ.

Κλαύδιος, ὁ, Claudius. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερεῖχον ἐξαιρ. οἱ Κλαύδιοι ἐπονομαζόμενοι Ἄππιοι.

Κλεαγόρας, ὁ. Ζωγράφος τις ἐκ Φλιοῦντος. Ξεν.

Κλεαίνετος, ὁ (αἰνέω). Πατὴρ τοῦ Κλέωνος Ἀθηναῖος, κατὰ Θουκ. γ', 36, ὅστις ἀπερρίφθη τῆς ἐν Πρυτανείῳ ἑστιάσεως τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν. Ἀριστοφ. Ἱππ. 574. — 2) Λοχαγός τις παρὰ Ξενοφ.

Κλεανδρίδας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Γυλίππου. Θουκ.

Κλέανδρος, ὁ. Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἱπποκράτους, ὅστις διεδέχθη τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἡρόδ. 7, 154 — 2) Υἱὸς τοῦ Τελεσάρχου ἐξ Αἰγίνης, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς Ἰσθμιακοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Ἰσθμ 8. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, ἔπαρχος τοῦ Βυζαντίου. Ξενοφ. — 4) Δοῦλός τις παρ' Ἡρωδιαν. α', 12.

Κλεάνθης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φανίου ἐξ Ἀσσοῦ πόλεως τῆς Λυδίας, ὅστις λαβὼν μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἐμαθήτευσε πλησίον τοῦ Κράτητος ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἤκουσε καὶ αὐτοῦ τοῦ Ζήνωνος· θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιμονὴν πρὸς τὴν μάθησιν ἐνασχόλησιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐνίκησε καί τινα φυσικὰ ἐλαττώματά του· ὢν δὲ εἰς ἄκραν πενίαν, εἰργάζετο ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἀντλῶν ὕδωρ διὰ νὰ πορισθῇ τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τροφὴν του δαπάνην, ὥστε ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματα τοῦ διδασκάλου του, ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθη μόνον εἷς ὕμνος εἰς Δία. Πλούταρχ. Διογ. Μακρβ. 19.

Κλεάνωρ, ορος, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. Κυρ. γ', 47.

Κλεάρετος, ὁ, καὶ Κλεάρατος. Λοχαγός τις παρὰ Ξενοφ.

Κλεαρίδας, ου, ὁ (ῡ). Λακεδαιμόνιός τις, ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, ὁ νικήσας τὸν Ἀθηναῖον Κλέωνα. Θουκ. δ', 132.

Κλεαρίστη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 74.

Κλεάριστος, ὁ (ᾱ) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογν. 502.

Κλέαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, κατ' ἀρχὰς ἡγεμὼν τοῦ Βυζαντίου, ὕστερον δὲ ἐξορισθεὶς τῆς πατρίδος του ἦλθεν εἰς τὰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν Νεώτερον τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν ὡς στρατηγὸς ὅλου μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος· εἰς τὴν ἐν Κουνάξᾳ μάχην μετὰ τῶν Περσῶν, ἀντιπαραταχθεὶς γενναίως κατὰ τῶν Βασιλικῶν στρατευμάτων ἔτρεψεν αὐτὰ εἰς παντελῆ φυγήν· μετὰ δὲ τὸν φόνον τοῦ Κύρου, συλληφθεὶς καὶ οὗτος μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοὺς διὰ προδοσίας ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. Ξεν. Ἀνάβ α'. Θουκ. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις μετὰ μίαν δωδεκαετῆ τυραννικὴν καὶ ἀπάνθρωπον ἐξουσίαν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Δημ. Λεπτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. θ', 13.

Κλειγένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, ὅστις ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς Δημοκρατίας. Ἀριστφ. Βάτρ. 709.

Κλεῖδες, αἱ, Ἰωνικ. Κληΐδες, Clides. Κατὰ Στράβ. Δύω μικραὶ νῆσοι, κατὰ δὲ Πλίν. τέσσαρες, κείμεναι ἀπέναντι τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου. — 2) παρ' Ἡροδότῳ καλεῖται οὕτως ἡ ἄκρα, ἀντὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς νήσου ταύτης. ὅπερ ὁ Στράβ. Οὐρανία ἄκρα καλεῖ, τανῦν δὲ Κάβος τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Ἡροδτ. 5, 108.

Κλειδημίδης, ου, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Βάτρ. 791.

Κλείδημος, ὁ. Ἀρχαιότατος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου, συγγράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς. Πλουτ. Θησ. 68. Κλειτόδημος παρὰ Παυσ. ι', 16. παραβλ. Heyne, εἰς Ἀπολλδ. σελ. 809.

Κλείδικος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Παυσ.

Κλεινα̲γόρας, ὁ. Ἱερεὺς τῶν Ἀμφικτυόνων, παρὰ Δημοσθ.

Κλειναρέτη, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 41.

Κλεινίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Κλεινίης. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσιωτέρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ὅστις ἐν καιρῷ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἐχορήγησεν ἐξ ἰδίας δαπάνης μίαν τριήρη ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν συμπολιτῶν του σωτηρίας, ὕστερον δὲ εκστρατεύσας ἐναντίον τῶν Βοιωτῶν, ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Κορωνείᾳ μάχην. Ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Δεινομάχης ἐγέννησε τὸν περίφημον στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων Ἀλκιβιάδην. Ἡροδτ. 8, 17. Θουκ Πλάτ. Ἀλκιβ. I, σελ 112 — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀξιόχου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου Κλεινίου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 273. — 3) Κρής, εἷς ἐκ τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος διαλόγῳ περὶ νόμων. ὅθεν ἐπιθ. Κλεινίειος, ὁ, ἡ, ον. τοῦ Κλεινίου ἢ ἐκ τοῦ Κλεινίου καταγόμενος.

Κλεινίης, ὁ, Ἰων ἀντὶ Κλεινίας.

Κλεινόμα̲χος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3.

Κλεισπάτρη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Κλεοπάτρη. Ἀπολ Ῥοδ. Β, 239.

Κλεισθένης, ους, ὁ. Αἰτ.-η καὶ -ην. Ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ὅστις ἐκλέχθη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων στρατηγὸς τῶν πολεμικῶν δυνάμεων ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς ἐν Φωκίδι πόλεως Κίρρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκστρατείαν ἔχων μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Σόλωνα ἠδυνήθη διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν ν' ἀποπερατώσῃ εὐτυχῶς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην. Τούτου τὴν θυγατέρα Ἀγαρίστην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο μητρόθεν ὁ μέγας Περικλῆς. Ἡροδτ. 5, 67. 6, 126. Παυσ. ϛ', 37. — 2) Υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου Κλεισθένους, σύγχρονος τῶν Πεισιστρατιδῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, ὅστις συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὸ νὰ διωξωσιν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τὸν τύραννον Ἱππίαν, ἀποκαταστήσας τὴν προτέραν δημοκρατικὴν πολιτείαν καὶ εἰσάξας ἐν νέου τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος. Οὗτος λέγεται ὅτι εἰσήγαγε πρῶτον καὶ τὸ περὶ ἐξοστρακισμοῦ θέσπισμα, διαιρέσας ὅλον τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς 10 φυλάς, καὶ αὐξήσας ἐπὶ πολὺ τὴν δύναμιν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων Ἡροδτ. 5, 65. ὁ Ἀριστοτέλης θεωρεῖ τὸν Κλεισθένην τοῦτον ὡς πρῶτον ὅστις ἐζήτησε νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν, χορηγήσας μίαν ἀπεριόριστον ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν. — 3) Περιβόητός τις ἐν Ἀθήναις πολίτης διὰ τὸ ἁβροδίαιτον καὶ τὴν φαυλότητα τῶν ἠθῶν του, πολλάκις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βάτρ. 48. Ἀχαρν. 118. καὶ ἀλλαχοῦ.

Κλεισιδίκη, ἡ (‒ ᴗ ᴗ ‒). Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 109.

Κλεῖτα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Κλείτη. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Θεοκρ.

Κλειταγόρα, ἡ (‒ ᴗ ᴗ ‒). Ποιήτριά τις ἐκ Θετταλίας, ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Πεισιστρατιδῶν. Ἀριστφ. Λυσ. 1244.

Κλείταρχος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱστοριογράφου Δίνωνος, ὅστις συνώδευσε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείαν καὶ τοῦ ὁποίου συνέγραψε τὰς πράξεις μὲ ὀλίγην ἀκρίβειαν. Στράβ.

Κλειτόλης, ους, ὁ. Κορίνθιός τις παρὰ Ξενφ Ἑλ.

Κλείτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κλεῖτον. Ἀπολλδ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μέροπος βασιλέως τῆς Ῥυνδάκου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, γυνὴ τοῦ Κυζίκου, ἥτις ὑπὸ απελπισίας διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἀπηγχόνισθη ἰδιοχείρως. Ἀπολ. Ῥοδ Α, 976.

Κλειτόμα̲χος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους Θηβαῖος, νικήσας πολλάκις διὰ Παγκρατίου εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας. Πίνδ Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 30 Παυσ. ϛ', 15. — 2) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Δημ. Φιλιππ. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Καρχηδόνος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου, ζήσας περὶ τὸ 115 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν ἐσώθη κανέν. Διογ. Λαέρτ.

Κλεῖτος, ὁ (ἐπιθ κλειτός). Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλείτης. Ἀπολλδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Πεισήνορος ἐκ Τροίας, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων Ἡρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Ο. 445. — 3) Υἱὸς τοῦ Μαντίου καὶ ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἐξοχόν του κάλλος ἥρπασεν ἡ Ἠώ, μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὸν Ὄλυμπον. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 249. — 4) Υἱὸς τοῦ Δρώπιος, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐν Γρανίκῳ μάχην, ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν καιρῷ μιᾶς σφοδρᾶς μέθης του. Ἀρρίαν. Λουκ.

Κλείτων, ωνος, ὁ· καὶ Κλίτων, Στοβ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀναφέρεται οὐδὲν ἄλλο. Ξενφ. Ἀπομν. γ', 10. 6.

Κλείτωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλδ. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἐρύμανθον. Παυσ. η', 14. 15. — 3) Κλείτωρ, ἡ Μία τῶν ἐπισήμων τῆς Ἀρκαδίας πόλεων κειμένη ἐπὶ τοῦ Κλείτορος ποταμοῦ πλησίον μιᾶς πηγῆς, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ἔπαυε τὴν ἡδονὴν τοῦ οἴνου· τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ χωρίου Μαζί. Πινδ. Στράβ. καὶ Κλίτωρ παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Κλειτόριοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Κλειώ, οῦς, ἡ, Δωρ. Κλεώ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 77. συλλαβοῦσα ποτὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς τὸν Πίερον υἱὸν τοῦ Μάγνητος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν ὡραῖον Ὑάκινθον. Ἀπολλδ. α', 3, 2. — 2) Γυνή τις περιβόητος διὰ τὴν οἰνοποσίαν της, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Κλέοβι̲ς, ιος, ὁ. Υἱὸς τῆς Κυδίππης ἱερείας τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας, ἀδελφὸς τοῦ Βίτωνος, ὅστις ζευχθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν ἅμαξαν, ἔσυρεν τὴν μητέρα αὐτοῦ ἕως τοῦ ναοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὅπου μετ' ὀλίγος στιγμὰς ἀπέθανεν ὑπὸ γλυκύτατον θάνατον. Ἡροδτ. 1, 31. Λουκ. ἐπισκοπ. 10 παραβλ. Βίτων. Δοτικ. Κλέοβι. Ἡροδτ. ἰδὲ Buttm Ἑλ. Γραμμ. §. 50. σελ. 189 Αἰτ. Κλέοβιν.

Κλεοβοία, ἡ. Μήτηρ τῆς Εὐρυθέμιδος γυναικὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλδ. α', 7, 10. ἔνθα πιθαν. ἀντὶ Κλεοδαίου ἀναγινωσκτέ. παραβλ. Heyne σελ. 111.

Κλεοβούλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Μυρτίλον. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηφέως καὶ Ἀμφιδάμαντος. Ὑγῖν μυθ. 14.

Κλεόβουλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ Ἰλ. Π, 320. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐαγόρου ἐν Λίνδου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐδιδάχθη αὐτόθι παρὰ τῶν ἱερέων τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ μυστήρια τῶν Αἰγυπτίων. Ἀποφθέγματά τινα τοῦ φιλοσόφου τούτου ἐσώθησαν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις Συγγραφεῦσιν. ὁ Λίνδιος, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 343. Α. κατὰ δὲ Διογ. Λαέρτ. ὑπῆρχεν ὁ Κλεόβουλος ἐκ Καρίας. — 3) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Θουκ. ε', 36.

Κλεόδαιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὕλλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὁδηγίαν ἐζήτησαν κατ' ἀρχὰς εἰς μάτην οἱ Ἡρακλεῖδαι νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον· τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστόμαχος. Ἡροδτ. 6, 52. Παυσ. Ἀπολλδ. β', 82. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀργήλης. Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Κλεόδα̲μος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Κλεόδημος, ὁ. Ποιμήν τις, παρὰ Βίων. Εἰδ. ϛ', 11. — 2) Φιλόσοφός τις Περιπατητικός. Λουκ. Συμπ. Λαπ. 6.

Κλεοδίκη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Ἀτωσοῦ ἐκ τοῦ Ἰμέρου.

Κλεοδόξη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. Ἀπολλδ. γ', 5, 6.

Κλεοδώρα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς

λίξου. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Παρνασσόν. Παυσ. ι', 6.

Κλεόκριτος, ὁ. Κῆρυξ τῶν ἐν Ἀττικῇ μυστηρίων, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς πολύσαρκος καὶ βραδυκίνητος. Βατρ. 1437. Ὀρν. 877. Ξενοφ. Ἑλ. β, 4. 20.

Κλεόλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δίαντος, μετὰ τῆς ὁποίας, ὡς ὑπό τινων διαφέρεται, ὁ Ἀτρεὺς ἐγέννησε τὸν Πλεισθένην. Σχολ. Εὐρ. Ὀρέστ.

Κλεόλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλης. Διοδ. Σικ. δ', 31. Ἀπολλόδ. — 2) Ἀρχ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκ.

Κλεόμβροτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ Παυσανίου, στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡροδ. 8, 71. Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀγησίπολιν εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης· ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀρχίσας ὁ περίφημος πόλεμος τῶν Θηβαίων μετὰ τῆς Σπάρτης εἰς τὸν ὁποῖον ἐκστρατεύσας καὶ εἰσβαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν μὲ ἓν στράτευμα 12,000 Λακεδαιμονίων, ἀπήντησε τὴν δύναμιν τῶν Θηβαίων συνισταμένην ἐκ μόνων 6,000 ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ γενναίου Ἐπαμινώνδα περὶ τὴν πόλιν Λεῦκτρα, ὅπου συγκροτηθείσης τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάχης περὶ τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ἐνικήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ κράτος, ὁ δὲ Κλεόμβροτος ἐθανατώθη, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ σῶμα ἔλαβον οἱ Θηβαῖοι μετὰ τῶν ἄλλων λαφύρων. Ξενοφ. Ἑλ. ϛ', 4, 14. — 3) Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀμβρακίας, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀναγνώσας τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Καλλιμ. ἐπ. 23. Λουκ. Φιλοπσ. 1. πιθαν. ὁ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλάτων ἐν Φαιδ. σελ. 59. ὡς μαθητὴν τοῦ Σωκράτους.

Κλεομένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ περιφήμου Δημαράτου, ἀδελφὸς τοῦ Δωριέως, κατηγορούμενος ὡς φρενοβλαβής, πανοῦργος καὶ φιλόδοξος. Ἐκστρατεύσας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ πρόσκλησιν τῆς φατρίας τοῦ Κλεισθένους, ἐδίωξεν αὐτόθεν τοὺς Πεισιστρατίδας· μὴ ἀρεσκόμενος δὲ νὰ συμβασιλεύῃ μετὰ τοῦ Δημαράτου, συνήργησε διὰ δολίων καὶ ἀπατηλῶν μέσων εἰς τὸν ἐκθρονισμὸν τοῦ βασιλέως τούτου ἀποδείξας ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐκ γνησίου βασιλικῆς γενεᾶς· μετ' οὐ πολὺ πληροφορηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται τὴν δολιότητά του, ἐδίωξαν αὐτὸν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος, ὅπου ὅμως ἐπανεκάλεσαν αὐτὸν μετ' ὀλίγον καὶ τὸν ἀποκατέστησαν αὖθις εἰς τὸν θρόνον· τελευταῖον δὲ πεσὼν εἰς παραφροσύνην καὶ δεθεὶς ὑπὸ τῶν φρουρῶν ἐβλήθη εἰς φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐλεεινῶς, γενόμενος αὐτόχειρ. Ἡροδ. 3, 148. 5, 64. — 2) Υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, διαδεχθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Σπάρτης τὸν Ἀγησίπολιν ἀποθανόντα ἄτεκνον. Θουκ. Παυσ. ά, 13, 3. — 3) Υἱὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης τὸ 221 ἔτος πρὸ Χρ. δείξας κατ' ἀρχὰς γενναῖον καὶ στρατηγικὸν χαρακτῆρα εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πόλεμον τῆς πατρίδος του. Ἀκολούθως δὲ συλλαβὼν τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀνορθώσῃ τὴν πολιτείαν τῆς Σπάρτης ἀποκαθιστῶν αὖθις τοὺς ἀρχαίους νόμους τοῦ Λυκούργου καὶ ἐξαλείφων παντάπασι τὴν δύναμιν τῶν Ἐφόρων, κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, θανατώσας τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν καὶ διαμοιράσας ἐκ νέου ὅλην τὴν χώραν τῆς Λακωνίας εἰς ἴσα μερίδια, φανεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς ἄκρον γενναῖος, δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος πρὸς τοὺς ὑπηκόους του καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτῶν· ἀλλὰ μέχρι τέλους διὰ ζηλοτυπίας τοῦ Ἀράτου στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ὅστις ἐκάλεσε κρυφίως τοὺς Μακεδόνας ἐναντίον τῆς Λακεδαίμονος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τραπεὶς εἰς φυγὴν μετὰ μίαν γενναίαν κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀντίστασιν, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην εὗρε παρ' αὐτῷ πολλὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ δέσας αὐτὸν τὸν ἔρριψεν εἰς μίαν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανεν ἐδυστυχῶς μὴ δυνηθεὶς πλέον νὰ ἐλευθερωθῇ· μὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Κλεομένους τούτου ἐσβέσθη ἐξ ὁλοκλήρου ἡ γενεὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβασίλευον ἀνέκαθεν εἰς τὴν Σπάρτην. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 8. — ὅθεν, Κλεομενικός, ἡ, όν· τοῦ Κλεομένους ἢ εἰς τὸν Κλεομένην ἀνήκων· καί, Κλεομενισταί, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κλεομένους. Πολύβ.

Κλεομήδης, ου, ὁ. Ἀθλητὴς ἐκ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι νικήσας ποτὲ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ μὴ λαβὼν τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν μὲ τὸ νὰ ἐφόνευσε πυκτεύων τὸν Ἐπιδαύριον Ἴκκον, γενόμενος ἔμφρων ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἀστυπάλαιαν ἐκρήμνισεν αὐτόθι τὴν στέγην ἑνὸς διδασκαλείου εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο περίπου ἑξήκοντα παῖδες· διωκόμενος δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπ' ὅπου ἔγινε πάντῃ ἀφανής. Τὸ δὲ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρὸς τὸ ὁποῖον οἱ Ἀστυπαλαιεῖς ἔπεμψαν διὰ νὰ μάθωσι περὶ τοῦ συμβάντος, ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς, ὅτι ὁ Κλεομήδης ἦν ὁ ὕστατος τῶν Ἡρώων καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ τὸν τιμῶσι μὲ θυσίας ὡς ἀθάνατον. Παυσ. ϛ', 9, 3.

Κλεομήδης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ε', 84. — 2) Εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 3. — 3) Μαθηματικός, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθὴν ἔζη δὲν ὑπάρχει ἐγνωσμένη· σώζεται αὐτοῦ μία εἰσαγωγὴ σφαιρικῆς Ἀστρονομίας.

Κλεόνικος, ὁ. Δωρ. Κλεόνικος. Θεσσαλός τις. Καλλιμ. Ἐπ. 32.

Κλεοπάτρα, ἡ, ποιητ. Κλεοπάτρη καὶ Κλεοπάτρη (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Τρωός, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καλιρρόης θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου. Ἀπολλόδ. γ', 12 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γυνὴ τοῦ Φινέως μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πλέξιππον καὶ Πανδίονα. Ἀπολλόδ. γ', 15, 2. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 4) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Πολυξοῦς, γυνὴ τοῦ Ἕρμου. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἴδα καὶ τῆς Μαρπήσσης, γυνὴ τοῦ Μελεάγρου. Ὁμ. Ἰλ. Ι. 556. Παυσ. δ', 2. Ἀπολλόδ. ά, 8. 3.

Κλεοπάτρα, ἡ. Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα διάφοροι ἐπίσημοι ἀρχαῖαι γυναῖκες. — 1) Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περδίκκα. Πλάτ. Γοργ. — 2) Ἀνεψιὰ τοῦ Ἀττάλου στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὁποίαν ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον ἀφ' οὗ ἀπέβαλε τὴν προτέραν του γυναῖκα Ὀλυμπιάδα· ἐκ ταύτης ἐγέννησε δύο παῖδας, τὸν Κάρανον καὶ τὴν Εὐρώπην, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φιλίππου ἐθανατώθησαν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα αὐτῶν Κλεοπάτραν. Παυσ. ή, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεύσασα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. — 5) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, νυμφευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν Ἀλέξανδρον βασιλέα τῆς Συρίας· εἶτα μὲ τὸν Δημήτριον, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸν Σέλευκον τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία ἐφόνευσεν, εἶτα ἀπέθανε φαρμακωθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ δευτέρου υἱοῦ της Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου. — 6) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου συνεβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, καθ' ὃν καιρὸν καὶ ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος νικήσας καὶ καταδιώκων τὸν Πομπήϊον ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διέτριψε χρόνον τινὰ ἀναγορεύσας τὴν Κλεοπάτραν μόνην βασίλισσαν ὅλης τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, ἥτις δοθεῖσα εἰς παντὸς εἴδους ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἕνα υἱὸν τὸν Καισαρίωνα· μετὰ δὲ τὸν ἐν Ῥώμῃ θάνατον τοῦ Καίσαρος, θελχθεὶς ἀπὸ τὰ ὑπέροχα προτερήματα καὶ τὸ ἔξοχον κάλλος της ὁ Μάρκος Ἀντώνιος, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἀναγορεύσας καὶ τὰ τέκνα τῆς Κλεοπάτρας βασιλεῖς τῶν διαφόρων μερῶν τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατακτηθείσης Ἀσίας· ἀλλ' εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ φοβερὰν ναυμαχίαν μεταξὺ τοῦ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ, παρευρεθεῖσα καὶ ἡ Κλεοπάτρα μὲ ἑξήκοντα πλοῖα βοηθοῦσα τὸν Ἀντώνιον, μετὰ τὴν παντελῆ ἧτταν αὐτοῦ ἐσώθη εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου μετ' οὐ πολὺ ἦλθε καὶ ὁ Ὀκταβιανός, τὸν ὁποῖον ἐννοήσασα ἡ Κλεοπάτρα ὅτι ἔμελλε νὰ σύρῃ αὐτὴν μὲ τὸν λοιπὸν θρίαμβόν του εἰς τὴν Ῥώμην ἐφονεύθη ἰδιοχείρως διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν αἰσχύνην ταύτην, βασιλεύσασα 22 χρόνους· τὸ 32 ἔτος τῆς ἡλικίας της μὲ τῆς ὁποίας τὴν τελευτὴν ἐξηλείφθη καὶ ἡ γενεὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλευσάντων Πτολεμαίων. Λουκ.

Κλεοπατρίς, ἡ· ἴδε Ἀρσινόη.

Κλεόπομπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Παρνασσοῦ ἐκ τῆς Κλεοδώρας, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ποσειδῶν ὑπῆρξε πατὴρ τοῦ Παρνασσοῦ Παυσ. ι', 6. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β, 26.

Κλεοσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Κλεόστρατος, ὁ. Πρέσβυς τις τῶν Ἀργείων, παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. ά, 3.

Κλεότιμος, ὁ. Ἠλεῖος, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Κλεόφαντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τῆς Ἀρχίππης θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρου. Πλάτ. Μενων σελ. 93. Ε.

Κλεοφίλη, ἡ (ῐ) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀγκαῖον, Ἀμφιδάμαντα, Ἔποχον καὶ Ἴασον. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2.

Κλεοφῶν, ῶντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς μιᾶς Θρᾴσσης γυναικὸς καὶ Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις παρακινῶν ἀεὶ ποτὲ τὸν λαὸν εἰς πόλεμον· ἕνεκα δὲ τὸν ἀχρεῖον αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ διὰ μίαν πραχθεῖσαν παρανομίαν κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ βληθεὶς εἰς τὰ δεσμὰ ἐφονεύθη τελευταῖον ἐν καιρῷ μιᾶς συμβάσης ταραχῆς τοῦ λαοῦ· τοῦτον κατακωμῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀλλοεθνῆ, ἐν Βατρ. 678, 1504. Ξενοφ. Ἑλ. ά, 4, 40. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Κλεοχάρεια, ἡ (ᾰ). Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Λέλεξ ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν. Ἀπολλόδ. γ', 10. 3.

Κλέοχος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀρείας ἐκ τῆς ὁποίας

ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Κλευόδαμος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Κλεόδημος. Πατὴρ ἀθλητοῦ τινος Ἀστυπάλου ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. ιά, 31.

Κλεύνικος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Κλεόνικος. Θεοκρ.

Κλεψύδρα, ἡ. Κρήνη ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ γινόμενον κατὰ διαστήματα ἀφανὲς ἀνέβλυζε αὖθις εἰς τὸν περὶ τὸν Φαληρέα τόπον. Ἀριστοφ. Λυσ. 912. Ἡσ. δὲ τούτου ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ Ἐμπεδώ. Ἡσύχ. — 2) Ἑτέρα κρήνη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. (ἐκ τοῦ κλέπτω καὶ ὕδωρ. ὅρα ἐν Λεξ.)

Κλέων, ωνος, ὁ. Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ἰδιωτικῆς κλάσεως, ἀνὴρ πονηροῦ καὶ ἀναιδοῦς χαρακτῆρος, ὅστις διὰ τῆς χαμερποῦς καὶ ἀπατηλῆς εὐγλωττίας του ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, διαδεχθεὶς καὶ αὐτὸν τὸν Περικλέα μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀποτρέψας πολλάκις διὰ τῆς κακῆς του ἐπιρροῆς τὸν δῆμον ἀπὸ πολλὰς σωτηριώδεις καὶ χρησίμους ἐπιχειρήσεις· ἐκστρατεύσας τελευταῖον ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Θρᾴκην ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως ὅπου καὶ ἐθανατώθη. Θουκ. γ', 36. Κατὰ τοῦ Δημαγωγοῦ τούτου ἔγραψεν ὁ ἀστεῖος Ἀριστοφάνης μίαν τῶν κωμῳδιῶν του ἐπιγραφομένην Ἱππεῖς, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος παρίσταται ὑπὸ τὸ ὄνομα Παφλαγών. Ἐν ταῖς Νεφ. 576. καλεῖ αὐτὸν ὁ κωμικὸς οὗτος καὶ βυρσοδέψην, ὡς μετελθόντα πρότερον τὴν τέχνην ταύτην. — 2) Υἱὸς τοῦ Κλέωνος, φίλος τοῦ Αἰσχίνου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους. Δημ. — 3) Τύραννός τις ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Ἀράτου τὸ 220 ἔτος πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43. Πλούτ.

Κλεωναί, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἄργους μεσημβρινῶς τῆς Νεμέας, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο τὸ ὄρος Τρητὸς ἔνθα ὑπῆρχε τὸ σπήλαιον τοῦ φοβεροῦ λέοντος τῆς Νεμέας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 570. Πινδ. — ὅθεν, Κλεωναῖος, αία, αῖον· τῶν Κλεωνῶν ἢ εἰς τὰς Κλεωνὰς ἀνήκων, ὁ Κλεωναῖος ἀγὼν = Νεμεαῖος. Πινδ. Νεμ. 4, 27. καὶ Κλεωναῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. — 2) Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Ἄθωνος περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον. Ἡροδ. 7, 22. Θουκ. δ', 109. — 3) Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Ὑαμπόλεως· ὁ Πλούτ. καλεῖ αὐτὴν Κλεωνὰς πρὸ τῆς Ὑαμπόλεως, ὁ δὲ Schneid. ἐκλαμβάνει ταύτην ὡς προάστειον τῶν Ὑαμπολιτῶν. Ξενοφ. Ἑλ. στ', 4, 27. κατὰ Λαρχέρον καὶ Valkenaer ἀναγνωστ. παρ' Ἡροδ. 8, 33. Κλεωνὰς ἀντὶ Νέωνα.

Κλεώνη, ἡ. Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεωναί. Παυσ. β', 15. Διοδ. Σικ. δ', 74.

Κλεώνης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεωναί. Παυσ. β', 15.

Κλεωνυμίδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Υἱὸς τοῦ Κλεωνύμου. Πινδ.

Κλεώνυμος, ὁ. Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, νικητὴς εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας ἁρμάτων. Πινδ. Ἰσθ. 3, 24. — 2) Υἱὸς τοῦ Σφοδρία Σπαρτιάτης, εὐνοῦς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην. Ξενοφ. Ἑλ. ς', 4, 25. — 3) Ἀδηφάγος τις καὶ πολύσαρκος Ἀθηναῖος, ἐμπαιζόμενος ἐν ταῖς κωμῳδίαις τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀχαρν. 88. 844. Σφῆκ. 19. τὸν ὁποῖον καλεῖ ὁ κωμικὸς οὗτος καὶ ῥιψάσπιδα, Εἰρ. 445. Νεφ. 353. παρβλ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Κληΐδες, Ἰων. ἀντὶ Κλεῖδες, ὅπερ ἴδε.

Κλήμης, εντος, ὁ, Φλάβιος. Φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς χριστιανός, διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀνὴρ μὲ πολλὴν καὶ βαθεῖαν μάθησιν καὶ μεγάλην ἀρετήν, τοῦ ὁποίου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ Ὠριγένης. Σώζονται φιλοσοφικά τινα συγγράμματα αὐτοῦ Στρωματεῖς ἐπιγραφόμενα εἰς ὀκτὼ βιβλία καί τινες λόγοι.

Κληπίδαυα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας τὴν ὁποίαν ὁ Πτολεμαῖος θέτει ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βαστάρνων· τανῦν Kaminieck, ἐν τῇ Λεχίᾳ.

Κλῖμαξ, ακος, ἡ. Ὄρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται πρὸς δυσμὰς τὸ ὄρος τοῦ Ταύρου. Στράβ. Πολύβ. ε', 72. — 2) Ὄρος τῆς Κοίλης Συρίας, κείμενον ἀρκτικῶς τῆς Τύρου. Στράβ.

Κλίτερνα, ἡ. Cliterna. Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ὡρισμένη. Στράβ.

Κλιτώριοι = Κλειτώριοι, ὅπερ ἴδε.

Κλοίλιος, ὁ. Cluilius. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κλονίη, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ὑριεὺς ἐγέννησε τὸν Νυκτέα, Λύκον καὶ Ὠρίωνα. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1.

Κλόνιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ὅστις ἐλθὼν μὲ δώδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 495.

Κλουνία, ἡ, Clunia. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἥτις μετὰ ταῦτα κατεστάθη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Βαλλαδολίδη, Valladolid. Διον. Κασσ.

Κλούνιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα) κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας· τανῦν St. Catherina. Πτολ. γ', 2.

Κλούσιον, τό. Clusium. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, καθέδρα τοῦ βασιλέως τῶν Τυρρηνῶν Πορσίνα, ἀπέχουσα κατὰ Πολύβ. τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ῥώμης· τανῦν Chiusi. Πολύβ. Στράβ. Καλούσιον, παρὰ Διοδ. Σικ. — ὅθεν, Κλουσῖνος, ίνη, ῖνον, τοῦ Κλουσίου ἢ εἰς τὸ Κλούσιον ἀνήκων· καὶ Κλουσῖνοι, οἱ κάτοικ. Στράβ. ὅτι δὲ καὶ Καμέρτιοι οἱ αὐτοὶ λεγόμενοι, ἀπὸ τῆς Κάμερς προτέρας ὀνομασίας τῆς πόλεως ταύτης. Πολύβ.

Κλούσιος, ὁ. Clusius καὶ Clesius. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, τανῦν Chieso, καλούμενος. Πολύβ.

Κλυδαί, αἱ. Πόλις τῆς Καρίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐσχάτων αὐτῆς παραλίων καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Ῥοδίων.

Κλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 351. γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄτλαντα, Προμηθέα καὶ Ἐπιμηθέα. Ἡσ. Θεογ. 507. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἀναφέρεται αὕτη ὡς γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Μέροπος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα. Εὐριπ. Λουκ. διαλ. Θε. 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 47. — 3) Θεράπαινα τῆς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἔφερε καὶ ταύτην μετὰ τῆς Αἴθρας μητρὸς τοῦ Θησέως ὁ Πάρις εἰς τὴν Τροίαν, ὅτε ἥρπασε τὴν Ἑλένην ἐκ Σπάρτης. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 144. παρβλ. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κατρέως καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ναύπλιος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Παλαμήδην. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα καὶ γυνὴ τοῦ Ἰάσου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀταλάντην. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2. — 6) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ Μινύα καὶ γυνὴ τοῦ Φύλακος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἴφικλον. Παυσ. ι', 29. — 7) γυνὴ τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Ποδάρκους. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 325. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 765. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας. Παυσ. ι', 26.

Κλύμενος, ὁ (ῠ). Ἔγγονος τοῦ Φρίξου, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς μίαν ἑορτὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Ἀπολλόδ. β', 4, 11. Πινδ. Ὀλ. 4, 31. παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Γ, 452, εὑρίσκεται πατὴρ τῆς Εὐρυδίκης γυναικὸς τοῦ Νέστορος. — 2) Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θανατωθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Καλυδωνίων μάχην. Ἀπολλόδ. α', 8. Ἀντ. Λιβ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φορωνέως, λατρευόμενος ἐν Ἑρμιόνῃ μὲ θείας τιμὰς ἔχων καὶ ἴδιον ναόν. Παυσ. β', 35.

Κλυπία, ἡ, Clupea, ἴδε Ἀσπίς.

Κλύσμα, ατος, τό. Μικρὸς κόλπος σχηματιζόμενος ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀρσινόης καὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου φρουρίου, Λουκ. Ἀλεξ. 44. — 2) Φρούριον ἐπὶ τοῦ Κλύσματος κόλπου κείμενον ἀπέναντι τῆς Κλεοπατρίδος μὲ λιμένα, τανῦν Κόλζουν. Στράβ. Πτολ.

Κλυσώνυμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐξ Ὀποῦντος, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν καιρῷ ἀγώνων τινῶν, δι' ὃ καὶ ἐβιάσθη οὗτος νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Πηλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 88. Ἀπολλόδ. γ', 13, 8.

Κλυταιμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6—7. λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀγαμέμνων ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην, τὴν Ἠλέκτραν καὶ τὴν Ἰφιγένειαν· ὅτε δὲ ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὁ Ἀγαμέμνων, ἀφῆκεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν καὶ ἐπιτροπὴν ἀοιδοῦ τινος τῆς αὐλῆς του· ἀλλ' ἡ Κλυταιμνήστρα γοητευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ συνομιλήσασα μετ' αὐτοῦ, ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα ὅτε οὗτος μετὰ δέκα χρόνους ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ὑπανδρευθεῖσα τὸν Αἴγισθον ἐβασίλευσε μετ' αὐτοῦ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Μυκήνας, ἕως οὗ ὁ Ὀρέστης, ὅστις μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του ἐφέρθη κρυφίως εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Στρόφιον, ἐλθὼν εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἐθανάτωσεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀπανθρώπου Αἰγίσθου της ἐκδικηθεὶς αὐτοὺς τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 113. Ὀδ. Λ, 421. Λ, 458. Ἀπολλόδ. ὁ Περίλαος ἐξάδελφος τῆς Κλυταιμνήστρας θέλων νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ Ὀρέστου ὑπὲρ αὐτῆς, ὥρμησεν εἰς τὰς Μυκήνας, ὅπου πολεμοῦντες ἐθανατώθησαν ἀμφότεροι, ταφέντες ἐντὸς τῆς Πόλεως. Παυσ. β', 16. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν Τραγῳδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κλυταιμνήστρα ἥτις δὲν διεσώθη. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, 17, 5.

Κλυτή, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόδ. β', 7. 8.

Κλυτία, ἡ, Ἰων. Κλυτίη. (υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352. — 2) Παλλακὶς τοῦ Ἀμύντορος, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ὁποίας οὗτος ἐτύφλωσεν ἀδίκως τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φοίνικα. Ἀπολλόδ. γ', 13. Σχολ.

Λυκφ. 421. — 3) Μήτηρ τοῦ Χάλκωνος βασιλέως τῆς νήσου Κῶ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 5.

Κλυτιάδης, ου, ὁ (υυυ-) Υἱὸς τοῦ Κλυτίου καὶ ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου, μιᾶς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἤλιδι γενεῶν ἥτις κατήγετο ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω, διὸ ὁ καὶ ὑπῆρχε περίφημος διὰ τὴν μαντικὴν τέχνην της. Ἡροδ. 9, 33. Παυσ.

Κλυτίδης, ου, ὁ (υυ-) ταὐτ. τῷ Κλυτιάδης, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 540. ὁ Πειραῖος ἐξ Ἤλιδος.

Κλυτίος, ὁ (υυυ) Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, πατὴρ τοῦ Καλήτορος καὶ εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ γερόντων βουλευτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 147. Ο, 419. Υ, 238. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς τοῦ Φηγέως πατὴρ τοῦ Πειραίου ἐξ Ἤλιδος. Ὁμ. Ὀδ. Π, 327. — 3) Υἱὸς τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, κατ' ἄλλους δὲ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Οἰχαλίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 86. Διοδ. Σικ. δ', 40. — 4) Υἱὸς τῆς Γῆς καὶ εἷς τῶν Γιγάντων φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολλόδ. α', 6, 2.

Κλυτίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Εὐρύκαπυν. Ἀπολλόδ. β', 7.

Κλυτομήδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἤνοπος ἐξ Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ αγωνίσας εἰς τοὺς ἀγῶνας οἵτινες ἐπανηγυρίσθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 634.

Κλυτόνηος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Λαοδάμαντα καὶ Ἅλιον. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 119. — 2) Υἱὸς τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολ. Ῥόδ.

Κλυτός, οῦ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβασίλευσαν εἰς τὸ Ἄργος. Ὑγῖν. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτοδίκης. Ὑγῖν. —

Κλωδία, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν. Πλουτρ.

Κλώδιος, Clodius. Ἀρσ. κύρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίοις.

Κλωθώ, οῦς, ἡ. Ἡ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἥτις ἐκλώθετο ἐνί δολωθῇ τὰ νήματα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων· καθ' Ἡσ. Θεογ. 218. θυγάτηρ τῆς Νυκτός· ἐν δὲ Θεογ. 905. θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ὡς παρ' Ἀπολλόδ. α', 3, 1.

Κλωνάριον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. ἑταιρ. Διαλ.

Κλωπίδαι, οἱ (ι) Ἐπίπλαστος παρ' Ἀριστοφ. δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐκ τοῦ κλώψ, διὸ τῆς ὁποίας λέξεως αἰνίττεται ὁ κωμικὸς οὗτος τὴν ἐν Ἀττικῇ κώμην Κρωπίαν. Ἱππ. 79.

Κναγία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὀνομασθείσης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου πολεμιστοῦ Κναγέως, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ληφθεὶς αὐτόθι αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπωλήθη εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ὅπου γνωρισθεὶς μὲ μίαν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος, ἔφυγεν ὁδηγῶν μετ' αὐτῆς λαβὼν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς. Παυσ. γ', 18.

Κναπαλησία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Κναπάλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἡ Θεὰ αὕτη ἕνα ἴδιον ναόν. Παυσ. η', 33.

Κνημῖδες, αἱ, ὀρθτρ. Κνημῖδες. Πόλις ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἐπάνω εἰς μίαν ἐξέχουσαν ἄκρην τοῦ αὐτόθι ὄρους Κνημῖδος· τανῦν Ἐρετία. Στράβ. καὶ Κνημίς, Συλλ.

Κνημίς, ῖδος, ἡ. Ὄρος συνεχόμενον μὲ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λοκρίδι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ Βοιωτία ἀπὸ τῆς Λοκρίδος, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ αὐτόθι κάτοικοι Λοκροὶ Ἐπικνημίδιοι. Παυσ. — 2) = Κνημῖδες, αἱ, ὅπερ ὅρα (ὁ τονισμ. Κνημίς, ῖδος, ἐστὶν ἡμαρτημ. παρά τε Στράβ. καὶ ἄλλοις Συγγρφ.)

Κνῆμος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. β', 66.

Κνήμων, ωνος, ὁ. Ἀρσεν. Κύρ. Ὄνομα παρὰ Λουκ.

Κνιδία, ἡ. Χερσόνησος τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος. Ἡροδ. 1, 174. Καλλμ. Δῆλ. 25. τανῦν Καβο Κριος. εἰς ταύτην ἐλθόντες οἱ Θεσσαλοὶ ἐκ τῶν Δωτίων πεδίων ἔκτισαν τὴν πόλιν Κνίδον. Διοδρ. Σικ. η', 61. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Κνίδον Ἀνθλ.

Κνίδος, ἡ (ι) Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων πόλεων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἀκρωτηρίου τῆς Χερσονήσου Κνίδου, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἦν ἓν ἀπὸ τὰ ἔξοχα ἀριστουργήματα τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Πραξιτέλους· τανῦν δὲν σώζεται οὐδὲν λείψανον τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως. Ὁμ. Ἀπολ. 43. Ἡροδ. 1, 144. ὅθεν Κνίδιος, ία, ιον, τῆς Κνίδου ἢ εἰς τὴν Κνίδον ἀνήκων, καὶ Κνίδιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Κνωσσός, ἡ (Κνωσός). Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Καιράτου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος λέγει καθέδραν τοῦ βασιλέως Μίνωος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ὁ περίφημος Λαβύρινθος καὶ ὁ μαντεῖον εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Τ, 175. Πλάτ. Παυσ. δι' ἑνὸς σ εὑρηται ὀρθγρ. γεγραμ. ἐν τοῖς ἀρχαίοις μνημείοις, διὰ δὲ σσ. κεῖται ἐν τοῖς τοῦ Ἡροδ. Καλλμ. Στράβ. ἐκδοσ. παρβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 21. σελ 86. — ὅθεν, Κνωσόθεν, Ἐπιρρ. ἐκ τῆς Κνωσσοῦ. Ἀπολ. Ῥόδ. Κνώσιος, ία, ιον, τῆς Κνωσσοῦ ἢ ἐκ τῆς Κνωσσοῦ ὤν. Ὁμηρ. καὶ Κνώσιοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κνωσσοῦ.

Κοάρα, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Συρίᾳ. Πτολ. ε', 15.

Κόβων, ωνος, ὁ. Πολίτης τις τῶν Δελφῶν ὅστις ἔπεισε τὴν Πυθίαν ν' ἀποκριθῇ πρὸς χάριν τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης κατὰ τοῦ Δημαράτου, ὅτε οὗτος ἐκατηγορεῖτο ὡς μὴ γνήσιος υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος. Ἡροδ. 6, 66.

Κοδάνη, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ.

Κόδρατος, ὁ. Quadratus. ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδν.

Κοδρίδης, ου, ὁ (ι) Υἱὸς τοῦ Κόδρου. πληθ. οἱ Κοδρίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κόδρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. η', 13.

Κόδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μελάνθου, δέκατος ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσέβαλον οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 1050. ἔτος πρὸ Χρ. ἐπειδὴ δὲ ἐδόθη χρησμὸς ὅτι τὸ εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰσβαλὸν μέρος θέλει κερδήσει τὴν νίκην ἐὰν φυλαχθῇ καλῶς ἀπὸ τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Βασιλέα τῶν Ἀθηναίων, ὁ Κόδρος θέλων νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς θάνατον, καὶ ἐνδυθεὶς ποταπὰ ἐνδύματα εἰσεχώρησε εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον ἀγνώριστος, ὅπου παροξύνας διὰ ὕβρεων τινας τῶν στρατιωτῶν ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Οὕτω λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὸν θάνατον τοῦ γενναίου τούτου καὶ ἀγαθοῦ βασιλέως νικήσαντες, ἐξέβαλον τῆς Ἀττικῆς τοὺς Δωριεῖς. Πρὸς αἰώνιον δὲ ἀνάμνησιν τῆς ἐξόχου ταύτης πράξεως θέλοντες νὰ τιμήσωσιν ἀξίως τὸν ἀποθανόντα βασιλέα αὐτῶν κατήργησαν ἔκτοτε δι' ὅλου τὴν βασιλικὴν ἀξίαν νομίσαντες ὅτι οὐδεὶς πλέον τῶν βασιλέων θέλει εἶσθαι ἄξιος τοῦ Κόδρου. Ἡροδ. 1, 147. Πλάτ.

Κοθωκίδαι, οἱ (ι) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωωντίδα φυλήν· ἐκ Κοθωκιδῶν. Ἀριστφ. Θεσμ. 626. — ὅθεν Κοθωκίδης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν ὤν. Δημ.

Κοία, ἡ. Μία τῶν ἀνδρειοτάτων Ἀμαζόνων τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Θηβαΐς.

Κοιαντίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κοίου, ἡ Λητώ. Ὀρφ. Ὕμν. 34, 2.

Κοιηΐς, ΐδος, ἡ = Κοιαντίς. Καλλμ. Δηλ. 150.

Κοῖλα, τά, τῆς Εὐβοίας, Cava Euboeae. Τὰ παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενα μεταξὺ τῶν Ἀκρωτηρίων Καφαρέως καὶ Χερσονήσου, ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς πλέοντας διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν καμπὰς καὶ τοὺς περὶ αὐτὰ βράχους· εἰς ταῦτα ἠφανίσθη ὁ Περσικὸς στόλος φερθεὶς ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς καταιγίδος. Ἡροδ. 8, 13. Πτολ. κατὰ Στράβ. βιβλ. ι', ἐκτείνετο τὸ μέρος τοῦτο ἕως τῆς Αὐλίδος, ὅπερ ἀποδεικνύεται ἡμαρτημ. παραβλ. Μάνερτ. 8, σελ. 261. — 2) τὰ κοῖλα καλούμενα τῆς Χίης χώρης. Τόπος τις κοῖλος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ὀλίγον ἀπέχων τῆς αὐτόθι πρωτευούσης πόλεως. Ἡροδ. 6, 26.

Κοίλη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωωντίδα φυλήν, ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ στρατηγοῦ Κίμωνος. Ἡροδ. 6, 103. Δημ. καὶ Κοιλὶς παρ' Ἡσυχ.

Κοίλη Συρία, ἡ. Coela Syria. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Συρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου καὶ σχηματίζουσα μίαν εὐρύχωρον καὶ κοίλην πεδιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειντο αἱ πόλεις Λαοδίκεια, Ἡλιούπολις, Ἄβιλα καὶ μεσημβρινώτερον ἡ Δαμασκός, αὕτη διῃρημένη εἰς δέκα ἄλλας μικροτέρας Ἐπαρχίας. Πολύβ. Στράβ.

Κοίλιος, ὁ. Coelius. Ὄνομ. κύρ. Ἐπισήμων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοιλώσσα, ἡ. Ὄρος τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Φλιοῦς. ἓν μέρος τοῦ ὄρους τούτου ὠνομάζετο Καρνεάτης, ὁ. Στράβ. Ξενφ. Ἑλ. δ', 7, 7. ἐν δὲ τῇ τοῦ Schneidr. Ἐκδοσ. γεγραπτ. Κηλοῦσα ἐκ Χειργ.

Κοινόηνον, τό. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐίρούνων. Πτολ. β', 11. τανῦν Reizeburg.

Κοῖνος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅστις πρὸ πάντων ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείαν· ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐπιστροφῇ πρεσβυβηκὼς ἤδη ὤν. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ.

Κόϊντος, ὁ, καὶ Κύϊντος, Πλουτρ. Quintus. Σμυρναῖος, συγγράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα, Ὁμήρου παραλειπόμενα ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον διεσώθη. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κοίνυρα, τά. Τόπος ὀρεινὸς τῆς νήσου Θάσου κείμενος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σαμοθράκης. Ἡροδ. 6, 47.

Κοιογένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Κοίου γεννηθεῖσα = Λητώ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 712.

Κοῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Τιτάνων. Ἡσ. Θεογ. 134. ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Φοίβης ἐγέννησε την Λητώ καὶ τὴν Ἀστερίαν. Ἡσ. Θεογ. 404. (παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 62. κεῖται τὸ οι βραχὺ, παρβλ. Spitzner Προσῳδ. 6, 5.)

Κοιρανίδης α, ὁ (‿‿–) Υἱὸς τοῦ Κοιράνου, ὁ Πολυΐδος ἐκ Κορίνθου. Πινδ.

Κοίρανος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Πατὴρ τοῦ μάντεως Πολυΐδου ἐκ Κορίνθου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. Παυσ. ά, 43. — 3) Εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἐλθόντων Κρητῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 605.

Κοιρατάδας, α, ὁ. Θηβαῖος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐκστρατείαν. Ξενοφ. Ἑλ. α', 3, 15. ἔτι δὲ καὶ διδάσκαλος τῆς Τακτικῆς. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ, 1, 33. ἔνθα Κοιρατάδης εὕρηται γεγραμμ.

Κοισύρα, ἡ (–‿–) Μία τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων γυναικῶν ἐξ Εὐβοίας, καταγομένη ἐκ παλαιᾶς τινος αὐτόθι γενεᾶς· κατὰ Σουίδ γυνὴ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀλκμαίωνος. Ἀριστοφ. Νεφ. 801. (ἐν Ἀχαρν. ὁ Κοισύρας ἤτοι ὁ ἀπόγονος τῆς Κοισύρας, ὁ Περικλῆς)

Κοῖτοι, οἱ. Ἔθνος ἐλεύθερον καὶ αὐτόνομον τῆς Ἀσίας, κατοικοῦντος μεταξὺ τῶν Τιβαρηνῶν καὶ τῶν Μοσσυνοίκων ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ, 8, 25. ἄλλως δὲ ἄγνωστοι.

Κόκινθος, ὁ, Cocinthum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, τανῦν Capo di Stilo. Πολύβ.

Κοκκήϊος, ὁ. Coccejus. Ὄνομα. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κοκκώκα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ἤλιδα, Παυσ. ς', 15. —

Κοκκωνᾶς, ᾶ, ὁ. Βυζάντιός τις, ὀπαδὸς τοῦ περιβοήτου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβωνοτειχίτου. Λουκ.

Κοκύλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας. — ὅθεν, Κοκυλῖται, οἱ κάτοικ. Ξεν. Ἑλ. γ, 1, 16.

Κολαινίς, ίδος, Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κολαίνου, Παυσ. ά, 31.

Κόλαινος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεύσας ὡς λέγεται εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸ τοῦ Κέκροπος καὶ κτίσας ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Κολαινίς. Παυσ ά, 31.

Κολακώνυμος, ὁ. Κατὰ μετωνυμ. ἀντὶ Κλεώνυμος, παρ' Ἀριστοφ. Σφηκ. 592.

Κολόνικα, ἡ. Πόλις τῆς βαρβάρου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Δαμνίων, τανῦν Lanerk. Πτολ. β', 6.

Κολάξαϊς, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου ἀπὸ τοῦ, ὁποίου κατήγοντο οἱ Παραλάται λεγόμενοι λαὸς Σκυθικός. Ἡροδ. 4, 5.

Κόλαπις, ὁ. Colapis. Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Παννονίας εἰσβάλλων εἰς τὴν Σάβην· τανῦν Κοῦλπα. Στράβ.

Κολασσαί, αἱ, = Κολλοσαί.

Κολλατία, ἡ. Collatia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἀρχαιόθεν κατέκτησαν. Στράβ.

Κολλατῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου τοῦ Σουπέρβου καὶ ἀνὴρ τῆς περιφήμου Λουκρητίας, ὅς τις διὰ τὴν προξενηθεῖσαν ἀτιμίαν τῆς γυναικός του συνομόσας ἐναντίον τῶν βασιλέων, ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκ τῆς Ῥώμης μετὰ τοῦ Βρούτου καὶ ἐκλέχθη πρῶτος ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετ' αὐτοῦ· ὕστερον δὲ καταστοθεὶς ὕποπτος εἰς τοὺς συμπολίτας του ὡς ἐχθρὸς τῆς νεοσυστασθείσης δημοκρατικῆς πολιτείας ἐξωρίσθη ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ ἐλθὼν εἰς Λαβίνιον, ἔζησεν ἐκεῖ ἰδιωτεύων μέχρι τέλους. Διον. Κασ.

Κολλίνα πύλη, ἡ, Collina porta. Μία τῶν πυλῶν τῆς ἀρχαίας Ῥώμης κειμένη εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς πόλεως ταύτης, τανῦν Porte Salaria. Στράβ.

Κολοκασία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἄλλοτε ἐν Σικυῶνι. Ἀθην. γ', 1.

Κολοσσαί, οἱ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ἥτις περὶ τὸ 65 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἠφανίσθη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ὑφ' ἑνὸς σεισμοῦ· ἐν τῇ ἱερᾷ ἱστορίᾳ καλεῖται αὕτη Κολασσαὶ ἢ Κολοσσαὶ αἱ χῶναι, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτι ἐπὶ ἀποστόλου Παύλου ἔκτισαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἰδίαν ἐκκλησίαν· τανῦν δὲ κώμη Κόνος καλουμένη, Ἡροδ. 7, 30. Ξενοφ. — ὅθεν, Κολοσσηνοί, οἱ κάτοικ.

Κολοφών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὴν θαλάσσιον καὶ ἱππικὴν αὐτῆς δύναμιν, ἀπέχουσα ὀλίγον διάστημα τῆς θαλάσσης, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ξενοφάνους· ταύτης οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὸν πολυτελῆ καὶ τρυφηλὸν βίον των ἐνασχολούμενοι ἀκαταπαύστως εἰς παντὸς εἴδους ἡδονὰς καὶ τέρψεις, διατηρήσαντος ἐπὶ πολὺν χρόνον τὰ ἐγχώρια αὐτῶν ἔθιμα καὶ ἀφ' οὗ ὑπέπεσαν εἰς ξένας δυναστείας. Ἡρόδ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν, Κολοφώνιος, ία, ιον· τῆς Κολοφῶνος ἢ εἰς τὴν Κολοφῶνα ἀνήκων, καί, Κολοφώνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Κολοφωνία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως, θυσιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν ἐν Ἀθήναις θεῶν. Ὑπὸ κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Χθονία.

Κολοφωνίων Λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῶν Κολοφωνίων ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης. Θουκ. ε, 2. —

Κολυμβάς, άδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πειραίου, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς φιλονεικίαν μὲ τὰς Μούσας καὶ νικηθεῖσα, μετεμορφώθη ὁμοῦ μὲ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς εἰς πτηνόν, Ἀντ. Λιβ.

Κολυττεύς, ὁ. = Κολυττός.

Κολυττός, ὁ, καὶ Κολλυτὸς ἐν Ἐπιγρ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. Ξενοφ. ὅθεν, Κολυττεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κολυττοῦ ὤν. Ξενοφ. Ἀπομ.

Κολχικός, ή, όν. Τῆς Κολχίδος ἢ ἐκ τῆς Κολχίδος ὤν, ἡ Κολχικὴ γῆ = Κολχίς. Ἀπολλδ.

Κολχίς, ίδος, ἡ. Τῶν Κόλχων ἢ εἰς τοὺς Κόλχους ἀνήκων. Αἶα ἡ Κολχίς. Ἡροδ. 1, 2. ὅθεν Οὐσιαστ. κύρ. Ὄνομ. χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἥτις κατὰ Πτολμ ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Φάσιδος ἕως τοῦ Κόρακος ποταμοῦ μεταξὺ Ἰβηρίας καὶ Ἀρμενίας, περίφημος εἰς τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας διὰ τὴν ἐνταῦθα ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, οἵτινες πρῶτοι ἔπλευσαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς ταύτην τὴν χώραν διὰ νὰ λάβωσι τὸ περιβόητον χρυσοῦν δέρας, ὅπερ πιθανὸν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο τι εἰμὴ ἄφθονος χρυσὸς τὸν ὁποῖον ἡ γῆ αὕτη παράγει· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες κατήγοντο ὡς ἐλέγετο ἐξ Αἰγυπτίων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσωστρις Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀφῆκεν εἰς την χώραν ταύτην. Ἡροδ. 2, 104. 4, 37. οἵτινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου εἶχον τὸ αὐτὸ χρῶμα, τὴν περιτομήν, τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ δίαιταν μὲ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους. Διον. Περ. 689. τανῦν Μιγγρηλία. Ξενοφ. Στράβ. καί, ἡ Κόλχων χώρα. Ξενοφ. — 2) ἡ κάτοικος τῆς Κολχίδος, ἐξαιρ. ἡ Μήδεια, Εὐριπ. Μήδ. 132.

Κόλχοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Κολχίδος χώρας. Ἡροδ. 4, 37. οἵ τινες καὶ Κολχίνωπες οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο, Πινδ. Πύθ. 4, 376. ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων ἐκαλοῦντο οὗτοι Λάζοι.

Κολχός. ὁ, ἡ. Ὁ κάτοικος τῆς Κολχίδος χώρας, ἡ Κόλχος Μήδεια Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 285. C.

Κολωναί, αἱ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς αὐτόθι Ἀλεξανδρείας Τρῳάδος. πιθαν. ἡ νῦν Χομαλὶ λεγομένη. Κολωναὶ αἱ Τρωϊάδος, παρὰ Θουκ. ά, 131. Ξενοφ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῆς Λαμψάκου· τανῦν Κολῶναι. Στράβ. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. ά, 12.

Κολωνάτας, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τινος τόπου Κολώνης ἐν Λακωνίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Παυσ. γ', 13.

Κολώνη, ἡ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα λιμένα Φοινικοῦν καλούμενον, κειμένη μεταξὺ Μεθώνης καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα. Πτολ. αἱ Κολωνίδες, παρὰ Παυσ. Μεσσ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας πλησίον τοῦ Ῥήβα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ, Ῥοδ. Β, 650.

Κολωνός, ὁ. Λόφος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἓν ἱερὸν ἄλσος τῶν Εὐμενίδων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλθὼν ὁ Οἰδίπους εὗρε παραμυθίαν καὶ πέρας τῶν δεινῶν του διὰ τῆς φιλανθρώπου ὑποδοχῆς τοῦ τότε βασιλεύοντος Θησέως. Θουκ. ή, 67. αἱ ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου ᾠκοδομημέναι οἰκίαι ἐσχημάτιζον ὅ α δῆμον τῆς Ἀττικῆς εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ περίφημος τραγικὸς ποιητὴς Σοφοκλῆς· ἐπωνομάζετο δὲ καὶ Ἵππιος διὰ τὸν αὐτόθι ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, παρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1708. σώζεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ Σοφοκλέους ἐπιγραφομένη, Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ. — ὅθεν, Ἐπιρρ. Κολωνῆθεν, ἐκ τοῦ Κολωνοῦ, καὶ Οὐσιαστ. Κολωνεύς, έως, Κολωνίτης καὶ Κολωνιάτης, ου, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κολωνοῦ ὤν· ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος ἐγράφετο καὶ Κολώνη, ἡ. Ἀθην. ή, σελ. 598. Σουίδ.

Κολωνίς, ίδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιόνης, τανῦν Σκοτζύπουλον.

Κομαγηνὴ καὶ **Κομαγηνοί**, ἴδε Κομμαγηνὴ καὶ Κομμαγηνοί.

Κομαιθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου βασιλέως τῶν Τηλεβόων, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀμφιτρύωνος ὅτε οὗτος ἐπολέμει κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἔκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσῃ ὁ Πτερέλαος, ὁ Ἀμφιτρύων κυριεύσας διὰ τῆς τοιαύτης προδοσίας ὅλην τὴν χώραν τῶν Τηλεβόων ἐφόνευσε τὴν Κομαιθώ. Ἀπολλδρ. β', 4, 5.

Κόμανα, τά. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῆς Κατaονίας χώρας, μία τῶν ἐπισήμων πόλεων κειμένη ἐπὶ τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Συρίας θεᾶς Μυλίττης ἥτις ἐνταῦθα Κόμανα ἐπωνομάζετο, ὅτι δὲ καί, ἡ Κόμανα, παρὰ Στράβ. — 2) Κόμανα τὰ Ποντικά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἴριδος ποταμοῦ, ἔχουσα καὶ αὕτη ἕνα ναὸν τῆς Κομάνης θεᾶς, εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Ἀσίας· Στράβ.

Κομανία, ἡ. Φρούριον τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου. Ξενφ. Ἀναβ. ζ, 8, 15.

Κόμαροι, οἱ. Ἔθνος Σουθικὸν κατοικοῦν εἰς τῇ χώρᾳ τοῦ Σακως ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ. Πτολμ.

Κόμαρος, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῆς Μολοσσίδος χώρας πλησίον τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου. Στράβ.

Καμάτας, α, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Κομήτης ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 4.

Κομβάβος, ὁ. Νεανίας τις ὡραῖος, ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου Νικάτορος, ὅς τις λέγεται ὅτι εὐνουχίσθη ἰδιοχείρως ὅτε ἔμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου του εἰς μίαν οδοιπορείαν. Λουκ Συρ. Θε. 19

Κομῆδοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σακῶν, κατοικοῦντες περὶ τὰ αὐτόθι ὁμώνυμα ὄρη. Πτολ.

Κομήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Λαπιθῶν ὅς τις παρευρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κενταύρων. Ὀβιδ. μεταμ. — 2) ἐκ Πηρεσίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίωνος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 35. Παυσ. ε', 17.

Κομμαγενηνός, ἡ, όν = Κομμαγηνός. Διον. Περ. 877.

Κομμαγηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας κειμένη ἀρκτικῶς καὶ συνορεύουσα μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ τὸ ὄρος Ἀμανόν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρχον τὰ Σαμόσατα· τανῦν Καμάσχ. Στραβ. (ἡ διὰ τοῦ μμ γραφ. ἔστω ὀρθότ. κατὰ τὰ Χειρογρ.)

Κομμαγηνός, ἡ, όν. Τῆς Κομμαγηνῆς ἢ εἰς τὴν Κομμαγηνὴν ἀνήκων. Κομμαγηνοί, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ. Στράβ.

Κομμενάσης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, ὁ νῦν Γάγρα καλούμενος. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. V, 1.

Κόμμοδος, ὁ. Commodus. Ἥρως· οὗτος υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ὅστις μ' ἔξοχα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος προτερήματα καὶ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἡδυπαθὴς καὶ ἄσωτος, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπῶν ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος, διώρισεν ἔπαρχον τῆς Παννονίας καὶ μετ' ὀλίγον ἀνηγόρευσεν αὐτὸν ὕπατον ἐν Ῥώμῃ· ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ὑπατείας ἐξαντληθεὶς ὅλως δι' ὅλου ὑπὸ τὴν ἄσωτον καὶ τρυφηλὴν αὐτοῦ ζωήν, ἀπέθανε τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. — 2) Υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τῆς Φαυστίνης, ὅς τις μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 933. ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα χρόνων, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν διὰ τῆς τυραννικῆς καὶ ἀνοήτου δυναστείας του ἕνα τῶν πλέον ἀπανθρώπων καὶ βιαίων τυράννων, ὅσους κατὰ καιροὺς ἀνέδειξεν ἡ μεγάλη τῶν Ῥωμαίων μοναρχία, ὑπερβὰς εἰς τὴν ἄσωτον αὐτοῦ καὶ θηριώδη ζωὴν ὅλους τοὺς προκατόχους του βασιλεῖς καὶ αὐτὸν τὸν Νέρωνα. Μετὰ μίαν δωδεκαετῆ καὶ ἐπονείδιστον βασιλείαν ἐφονεύθη τελευταῖον διὰ συνωμοσίας μιᾶς τῶν παλλακίδων του, ἡ δὲ Βουλὴ τῶν Ῥωμαίων κηρύξασα αὐτὸν ἐχθρὸν τῆς Μοναρχίας, ἠφάνισεν ὅλα τὰ πρότερον ἐγερθέντα αὐτοῦ ἀγάλματα καὶ ἐπιγραφάς. Ἡρωδ.

Κομπασεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐκ Κομπάσου ὤν, κωμικὴ πεπλασμένη λέξις ἐκ τοῦ κόμπος, παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 1126. ἤτοι ὁ ἐκ κομπαστικῆς πόλεως ὤν, Voss.

Κόμψα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Ἱρπηνῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Conza. Πτολ. γ', 1.

Κόμψατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ῥέων μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Τρίβου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην, τανῦν Σύσαρις.

Κόμων, ωνος, ὁ. Μουσικός τις.

Κονδοχάτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, τανῦν Γουνδούκ. Πτολ. ς', 18. Ἀῤῥιαν. α', 4.

Κονδυλέα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. Ἀρκδ.

Κονδυλεᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Κονδυλέᾳ κώμῃ τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Κοθύλη, ἡ (υ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. — ὅθεν Κοθωκεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Κοθύλης ὤν. Ἀριστφ. Σφηκ. 233.

Κόνιον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ἥτις κατὰ Πτολ. καὶ Κόννα καὶ Κονιούπολις, παρ' Ἱεροκλ. ἐκαλεῖτο. ὅθεν, Κονιαῖος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. 5, 63.

Κόνιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰ Μέγαρα μέσα εἰς ἕνα ναὸν μὴ ἔχοντα ὄροφον. Παυσ. α', 40.

Κονίσαλος, ὁ. Θεός τις τῶν Ἀθηναίων σύντροφος τοῦ Πριάπου. Σχολστ. Ἀριστφ. Λυσιστρ 981.

Κονίστωργις, ἡ, καὶ Κουνίστοργις. Πόλις μεγάλη τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κουνέοι. Πτολ. β', 4. Στράβ. γ'. Στέφ. Βυζ.

Κοννᾶς, οῦ, ὁ, ὀρθότρ. Κόννος, κατὰ Brunk. Αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις, ὅς τις ἐλέγετο ὅτι ἦν πάντοτε πένης, μ' ὅλον ὅτι ἔλαβεν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης. Ἀριστφ. Ἱππ. 534. ἐξ οὗ καὶ παροιμ. «Κόννου ψῆφον ἡγεῖσθαι» ἀντὶ τοῦ «οὐδὲν λογίζειν». Ἀριστφ. Σφηκ. 695.

Κόννος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μητροβίου κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν Μουσικήν. Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 272. C.

Κοννίδης, ου, ὁ. Παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν βασιλέα τοῦτον ἐτίμησαν μετὰ θάνατον ὡς Ἥρωα θύοντες εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως ἕνα κριόν. Πλούτρ. Θησ. 2.

Κονσίδιος, ὁ. Considius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοντάδεσδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀγριάνην Ἡροδτ. 4, 90.

Κόνων, ωνος, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ εἷς τῶν δέκα ἡγεμόνων τοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πολεμήσας γενναίως εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ σωθεὶς μὲ ὀλίγα πλοῖα εἰς τὴν Κύπρον ἠνώθη μὲ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας καὶ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὸν Περσικὸν στόλον διὰ τοῦ ὁποίου ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν πλησίον τῆς Κνίδου ἐν Καρίᾳ· ἔπειτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνήγειρεν αὖθις τὰ μακρὰ τείχη τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου κατηδάφισεν ὁ Λύσανδρος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἐπωκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ διὰ δαπάνης τῶν Περσῶν. Θουκ. — 2) Ζωγράφος τις ἐκ Κλεωνῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. η', 8. ὅθεν κατὰ Περιζων. Κίμων ἀναγινώσκετ. ἐν Πλιν 35, 8.

Κοπράτας, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πασίτιγριν. Στράβ. ιε'.

Κοπρεαῖος, ὁ. Κωμικὸν πεπλασμένον κύρ. Ὄνομ. ἐκ τοῦ κόπρος. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 317.

Κοπρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἐξ Ἤλιδος, ἔνθα φονεύσας τὸν Ἴφιτον, ἦλθε πρὸς τὸν Εὐρυσθέα εἰς τὰς Μυκήνας καὶ ἔγινε κῆρυξ παρ' αὐτῷ, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐλάμβανε τὰς διαταγὰς παρὰ τοῦ Εὐρυσθέως. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639. Ἀπολλδ. β', 4, 1.

Κοπρία, ἡ. Παραλία τις περὶ τὴν πόλιν Ταυρομένιον ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφέροντο τὰ λείψανα ἐκ τῶν συμβαινόντων ναυαγίων περὶ τὴν Χάρυβδιν. Στράβ.

Κοπτός, ἡ. Coptus. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μεταξὺ τῆς Ἀραβίας καὶ Αἰγύπτου· τανῦν Κεφτ. Στράβ. Λουκ. καὶ Κοπτώ, οῦς. Πλουτ.

Κοπτώ, οῦς, ἡ. = Κοπτός. Πλούτρ.

Κόρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων πλησίον τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἔκτισεν ὁ Δάρδανος· τανῦν Cori. Στράβ.

Κορακήσιον, τό. Φρούριον τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας. Στράβ. ιδ'. Πτολ. ε, 5.

Κόρακος πέτρα, ἡ. Βράχος τις ἀπότομος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πλησίον τῆς κρήνης Ἀρεθούσης, κατὰ Kruse, σχηματίζων ἓν μέρος τοῦ αὐτόθι Νηΐου ὄρους, κατὰ δὲ Völker τοῦ Νηρίτου. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 408. Ω, 150. Κατὰ Σχολστ. ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Κόρακος υἱοῦ τῆς Ἀρεθούσης, ὅς τις θηρεύων ἐνταῦθα ἐκρημνίσθη ἐκ τοῦ βράχου τούτου.

Κόραξ, ακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ὅς τις ἀποθανὼν ἄτεκνος ἀφῆκεν τὸ βασίλειον τῆς χώρας ταύτης εἰς τὸν Ἐπωπέα. Παυσ. β', 5, 6. — 2) Υἱὸς τῆς Ἀρεθούσης ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκης, ἔνθα λέγεται ὅτι θηρεύων ἔπεσεν ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν. — 3) Διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, Συρακούσιος, ὅστις πρῶτος ἐζήτησε νὰ ὑποβάλῃ εἰς κανόνας τὸν δικανικὸν λόγον· τούτου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ Τεισίας. Λουκ.

Κόραξ, ακος, ὁ. Ὄρος ἀπότομον καὶ πετρῶδες ἐν Ἑλλάδι χωρίζον τὴν Αἰτωλίαν ἀπὸ τοὺς Λοκροὺς Ὀζόλους· τανῦν Κοράκι. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Πτολ.

Κοραξοί, οἱ. Coraxi. Ἔθνος τῆς Κολχίδος χώρας κατοικοῦντες περὶ τὸν αὐτόθι Κόρακα ποταμόν. Στέφ. Βυζ.

Κορασσίαι, αἱ. Νῆσος ἔρημος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Καρίας. Στράβ.

Κορβάσα, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν Ἀσίᾳ πιθαν. ἡ νῦν κώμη Κουρνάρ. Πτολ. ε'. Πολύβ. 32.

Κορβίλων, ωνος, ἡ. Corbilo. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, πιθαν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λιγήρου ποταμοῦ (Loire) κειμένη Στράβ.

Κορδάκα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχαιόθεν ἴδιον ναὸν εἰς τὴν Ἦλιδα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ ἓν εἶδος χοροῦ κόρδαξ λεγομένου τὸν ὁποῖον ἐσύστησαν αὐτόθι πρῶτον οἱ ἑταῖροι τοῦ Πέλοπος Παυσ. ς', 22.

Κόρδυβα, ἡ. Corduba. Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, πολυάνθρωπος καὶ μεγάλη κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Κορδούβα Corduba, τὴν ὁποίαν κατανικήσαντες μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας εἰς αὐτήν Στράβ.

Κορδύλη, ἡ. Λιμὴν τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Ἀῤῥιαν. Περιπλ.

Κορέθων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλδ.

Κόρη, καὶ Κούρη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνήθως ὠνομάζετο εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐλευσινίων ἐν Ἀττικῇ· Κυρπ. Ἀλκ. 358.

Κορησία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Στέφ. Βυζ. ἐν Λεξ. Κόρησος.

Κορησσία, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κῶ, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῳκίσθησαν ὕστερον εἰς τὴν πόλιν Ἰουλίδα. ἡ γραφ. Καρηστός παρὰ Πτολεμ. ἔστιν ἡμαρτημένη.

Κορησσός, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον 40 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐφέσου καὶ ἔχον ἐπ' αὐτοῦ μίαν κώμην σχηματίζουσαν εἶδος προαστείου τῆς Ἐφέσου. Ἡροδ. 5, 100. Ξενοφ. Ἑλλ. Κορισσός, ὁ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἔνθα ὀρθογρ. Κορησσός κατὰ τὴν τῶν στοιχείων σειράν.

Κορία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, πιθαν. ἀπὸ τοῦ Κόρη, μὲ τὸ τὰ ἠλευθέρωσε τὰς θυγατέρας τοῦ Προίτου ἀπὸ τὴν μανίαν των· πότε οἱ συνεδέξαο κουρησσοῦρα πλαζομένας Ἀζηνιαν Καλλιμ. Ἀρτ. 234. παρὰ Παυσ. η', 21. ἔστι ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἕνα ναὸν ἐπὶ τῆς Κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Κλειτορίου ὄρους.

Κορία, ἡ, παρὰ Πτολμ. β', 3. Πόλις τῆς Βαρβάρου Βρεττανίας πλησίον τοῦ νῦν Ἀμιλτῶνος ποταμοῦ ἐν τῇ Σκωτίᾳ.

Κοριδοργίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κολδούων, κειμένη πλησίον τῆς νῦν Brunn πόλεως ἐν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Κόριλα, ἡ, = Κορίολα, ὅρα ἰδέ.

Κορινθιάζομαι. Ζῶ ἀτάκτως καὶ ἀσελγῶς ἰδὲ Κορίνθιος. Ἀριστ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κορινθιακός, ή, όν. Τῆς Κορίνθου ἡ εἰς τὴν Κόρινθον ἀνήκων. Ξενοφ. ὁ **Κορινθιακὸς κόλπος**. Ὁ κόλπος τῆς Κορίνθου, κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀχαΐας, Κορινθίας, Μεγαρίδος, Βοιωτίας, Φωκίδος καὶ Λοκρίδος· τανῦν κόλπος τῆς Λεπάνθου. Στράβ.

Κορινθιάς, άδος, ἡ. Τῆς Κορίνθου ἡ εἰς τὴν Κόρινθον ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Κορίνθιος, ία, ιον. Τῆς Κορίνθου ἡ ἐκ τῆς Κορίνθου ὤν. Ἡ Κορινθία χθών, ἡ χώρα τῆς Κορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ. Σοφκλ. ἡ Κορινθία κόρη, ἤτοι ἡ ἑταίρα, κοινὴ κόρη. Πλάτ. Πολιτ. III, σελ. 404. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἐν Κορίνθῳ εἷς ναὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτρέφοντο ἐν αὐτῷ χίλιαι περίπου ἀνύπανδροι κόραι, αἵτινες ἐλυμαίνοντο διὰ τῶν θελγήτρων των τοὺς εἰς τὴν Κόρινθον ἐρχομένους ξένους, ἐλάμβανον συνευριστούμεναι μετ' αὐτῶν ἁδρὰς ἀμοιβάς, ἐξ οὗ καὶ παροιμία· «Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς». Στράβ. η, 6, 20. μία ἐκ τῶν ὡραίων τούτων ἑταίρων ὑπῆρξε καὶ ἡ περιβόητος Λαΐς· ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὴν παροιμίαν ταύτην ἄλλως, ὅτι δηλ. δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς καθένα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν Κόρινθον διὰ τὰς πολλὰς περὶ αὐτὴν εὑρισκομένας ὑφάλους πέτρας. — 2) οὐσιαστ. Οἱ Κορίνθιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κορίνθου καὶ Κορινθία, ἡ περὶ τὴν Κόρινθον χώρα, Ξενοφ.

Κόρινθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλεγον οἱ Κορίνθιοι ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις αὐτῶν Κόρινθος. Πινδ. Νεμ. 7, 155. Παυσ. β', 1. — ὅθεν παροιμ. «Ὁ Διὸς Κόρινθος», λεγομένη συνήθως ἐπὶ τῶν ὅσοι τὰ αὐτὰ ἀεὶ διαλαλοῦσι, Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 292 C. Ἀριστφ. Βατρ. 440. κατὰ τὸν αὐτόθ. Σχολιστ. ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ παροιμία αὕτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ Μεγαρεῖς ἀπεστάτησαν τῶν Κορινθίων, οὗτοι δὲ πέμψαντες κήρυκα πρὸς αὐτοὺς διὰ νὰ τοὺς ἐπανακαλέσωσιν αὖθις ἐπρόσθεσεν ἀεὶ τὸ αὐτά, λέγοντες· «Ἄλλως ὁ Διὸς Κόρινθος θέλει σᾶς τιμωρήσει».

Κόρινθος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων, ἐμπορικωτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου Ἰσθμοῦ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐτὴν χώραν, ἥτις ἐσχημάτιζε τὸ πάλαι ἴδιον καὶ αὐτόνομον ἐπικράτειαν συνορεύουσαν ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ἀνατολικῶς μὲ τὰ Μέγαρα καὶ μὲ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀργολίδα καὶ δυτικῶς ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Νεμέα ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Σικυῶνος καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴν καὶ πετρώδη. Ἡ πόλις τῆς Κορίνθου κειμένη εἰς μίαν τόσον προσφυῆ θέσιν μεταξὺ Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου κατεστάθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, φθάσασα εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀκμὴν τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐπορίας, ἔχουσα ἐν αὐτῇ διάφορα ἀξιόλογα τεχνουργεῖα, πρὸ πάντων μεταλλουργεῖα εἰς τὰ ὁποῖα εἰργάζοντο τὸν χρυσόν, ἄργυρον καὶ χαλκόν· εἶχεν ἔτι καὶ σπουδαίαν θαλάσσιον δύναμιν, πρώτη αὐτὴ ὡς λέγεται ἐπενόησε καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν τριηρῶν. Ὁ συστήσας κατ' ἀρχὰς τὸ βασίλειον τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ Σίσυφος υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ὅς τις ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Κόρινθον τὴν ὁποίαν οὗτος ἐκάλεσεν ἀνέκαθεν Ἐφύραν, Ἀπολλδ. α', 9, 3. Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 152. κατὰ δὲ Παυσ. β', 1. ὠνομάσθη Ἐφύρα ἀπὸ τῆς Ἐφύρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τῆς ὁποίας ὁ μετὰ ταῦτα ἀπόγονος Κόρινθος ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Περίφημος ὑπῆρχε τὸ πάλαι εἰς ταύτην τὴν πόλιν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἡ ἀκρόπολις Ἀκροκόρινθος καλουμένη εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ δυσπρόσιτος, οἱ δύο αὐτῆς λιμένες ὁ μὲν ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου Κεγχρεῖαι λεγόμενος εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέπλεον τὰ ἐκ τῆς Φοινίκης καὶ λοιπῆς Ἀσίας ἐρχόμενα πλοῖα, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου Λεχαῖον καλούμενος, δεχόμενος ὅλα τὰ ἐκ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ Ἰταλίας εἰσορμίζοντα πλοῖα. — Ὁ συνήθης τύπ. ἔστι κατὰ θηλυκ. γεν. Σοφ. Ἡροδτ. Θουκ. Ὁμηρ. Ἰλ. Β. 570, ἔνθα ἀφνειὸς Κόρινθος λέγεται, λαμβανομένου τοῦ ἀφνειὸς κατὰ κοιν. γέν. ἀρσεν. δὲ εὕρηται ἐν τινι χρησμῷ τοῦ Ἡροδτ. 5. 92, 5. καὶ τρὶς παρὰ Στράβ. ἐξ ἀρχαίων ποιητῶν. ἔνθα ὑπολαμβάνεται ἀεὶ ἡ ἐν Κορίνθῳ ἀκρόπολις. — ὅθεν Ἐπίρρ. Κορινθόθε, ἐν Κορίνθῳ. Ὁμήρ.

Κορινθιουργής, έος. Ἐκ Κορινθιακῆς ἐργασίας. Στράβ.

Κόριννα, ἡ. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων ποιητριῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Τανάγρας πόλεως τῆς Βοιωτίας, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου τὸν ὁποῖον, ὡς λέγεται, ἐνίκησε πεντάκις εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ποιητικοὺς ἀγῶνας. Παυσ. θ', 22. ἦν δὲ εἰς ἄκρον ὡραία καὶ πλήρης ὑψηλῆς φαντασίας, χρηματίσασα μαθήτρια τῆς περιφήμου Μυρτίδος. Ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα τῶν ποιημάτων αὐτῆς ἐσώθησαν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιγ', 25. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. I, σελ 578.

Κορίολα, ἡ, καὶ Κόριλα Στεφ. Βυζ. καὶ Πλούτ. Corioli. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἀντίου, τὴν ὁποίαν Διον. ὁ Ἁλικαρ. ὀνομάζει μητρόπολιν τῶν Οὐόλσκων, περίφημος διὰ τὴν πολιορκίαν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Μαρκ. Κοριολανοῦ. — ὅθεν Κοριολανοί, Coriolani, οἱ κατοικ. Πλιν. 3, 5.

Κοριολανός, ὁ, Μάρκιος. Εἷς τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ Πατρικίων τῆς Ῥώμης, ὅς τις εἰς τὸν κατὰ τῶν Οὐόλσκων καὶ Ἀντιατῶν πόλεμον δείξας μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ῥώμης καὶ μέλλων νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον διὰ συνεργείας τῶν λοιπῶν Πατρικίων, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦλθεν εἰς τοὺς προτέρους αὐτῆς ἀσπόνδους ἐχθροὺς τοὺς Οὐόλσκους, μετὰ τῶν ὁποίων ἑνωθεὶς καὶ διορισθεὶς ὑπ' αὐτῶν στρατηγός, ἐπαρρησιάσθη ἀπροσδοκήτως πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Ῥώμης ἀφ' οὗ πρότερον ἐκυρίευσε πολλὰς ἄλλας πόλεις πλησιοχώρους καὶ ἠφάνισε τοὺς ἀγροὺς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ· μέγα σέβας κατακυριεῦσαν τὰς ψυχὰς τῶν ἤδη πολιορκουμένων Ῥωμαίων, καὶ ἡ βουλὴ ἀμηχανοῦσα ἔπεμψεν ἀλλεπαλλήλους πρεσβείας πρὸς τὸν νέον τοῦτον καὶ ἀνδραῖον ἐχθρὸν τῆς παρακαλοῦσα ὑπὲρ εἰρήνης, τὰς ὁποίας οὗτος ἀπέπεμψεν ἀπράκτους· τέλος ἐλθοῦσα εἰς τὸ στρατόπεδον ἡ γραῖα μήτηρ του Βετουρία μετὰ τῆς συζύγου καὶ ἄλλων γυναικῶν καὶ παίδων, καὶ παρρησιασθεῖσαι δακρύουσαι ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἠδυνήθησαν μόλις νὰ κινήσωσι τὴν καρδίαν τοῦ παρωργισμένου τούτου καὶ ἀδιαλλάκτου ἐχθροῦ τῆς πατρίδος του, ὅς τις ἐνδοὺς εἰς τὰς μητρικὰς ἱκεσίας, ἔστρεψεν ὀπίσω τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπαλλάξας οὕτω τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον· ἀλλ' ἐπιστρέψας εἰς τοὺς Οὐόλσκους καὶ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ συστρατηγοῦ του Ἀττίου Τούλλου ὡς προδότης ἐφονεύθη εἰς μίαν ταραχὴν τοῦ αὐτόθι λαοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐθρήνησαν αἱ ἐν Ῥώμῃ γυναῖκες δέκα ὁλοκλήρους μῆνας. Πλούτ. Κορ.

Κόριος, ὁ, Corius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κόρκυρα, ἡ, Corcyra. μεταγενέστ. τύπ. τοῦ Κέρκυρα. Δημ. Ἀψβ. Στράβ. Κτημ. — 2) ἡ Μέλαινα Κόρκυρα, Corcyra Nigra. Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· τανῦν Κόρζολα. Στράβων

Κορνηλία, ἡ, Cornelia Gens. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ εὐγενεστέρα τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαιρέτως κατήγοντο αἱ οἰκίαι τῶν ἐνδόξων Πατρικίων ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς ἐποχῆς τῆς Δημοκρατίας τῶν Ῥωμαίων· ἐκ ταύτης ἔτι κατήγοντο καὶ πολλοὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχρεώστει ἡ Ῥώμη τὴν μεγάλην ἐκείνην ὑπεροχὴν καὶ δόξαν, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τοῦτα ἔφθασε· τέσσαρες πρὸ πάντων ἐπίσημοι οἰκίαι ἐν Ῥώμῃ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα, ἡ τῶν Λεντούλων, Ῥουφίνων, Μαλουγίνων καὶ Σκιπιώνων, αἵτινες ὑποδιαιροῦντο αὖθις εἰς ἄλλας μικροτέρας οἰκογενείας. — 2) Κύρ. ὀνομ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κορνήλιος, ὁ, Cornelius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις Πολυβ.

Κόρνικλον, τό, Corniculum. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· τανῦν Monticelli. Στέφ. Βυζ.

Κορογκάνιος, ὁ, Coruncanius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Κόροιβος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μυγδόνος βασιλέως τῆς Φρυγίας, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κασσάνδραν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Εὐριπ. Ῥῆσ. 535. Παυσ. ε', 27. — 2) Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐξ Ἤλιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρώτου ἄρχισαν οἱ Ἕλληνες τὴν χρονολογίαν τῶν Ὀλυμπιάδων, τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. Παυσ.

Κοροκονδάμη, ἡ (α). Κώμη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κατὰ Mannert ἡ νῦν πόλις Ταμὰν λεγομένη. Στράβ. — ὅθεν ἡ Κοροκονδαμῖτις λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς κώμης ταύτης ἐκβάλλουσα εἰς τὴν θάλασσαν, περὶ τὴν ὁποίαν ἔκειντο πρότερον διάφοροι πόλεις. Στράβ.

Κορόντα, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, πιθαν. ἡ νῦν Ἄσπρον καλουμένη. Θουκ. β', 102.

Κόρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χύσεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ· πιθαν. ὁ νῦν Βενδεμήρ, κατ' ἄλλους δὲ ὁ αὐτὸς καὶ Κῦρος λεγόμενος. Διον. Περ. 1073.

Κόρραγον, τό, Corragum, Λιβ. Φρούριον τῆς Μακεδονίας. Αἰσχ. κατὰ Κτησ. σελ. 454.

Κόρσεαι, αἱ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Σάμου, τανῦν Σουσὰν Ἀδασσί. Στέφ. Βυζ.

Κορσεία, ἡ, καὶ Κορσιαί, αἱ, Corsiae. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Πτώου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, πληθ. παρὰ Δημ. Παραπρ. σελ. 385. ἑνικ. Παυσ.

Κορσιαί, αἱ, = Κορσεία, ὅπερ ἰδε·

Κόρσικα, ἡ, = Κύρνος, παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κορσίς, ίδος, ἡ, = Κύρνος, Διον. Περ. 459.

Κορσωτή, ἡ. Πόλις μεγάλη ἀλλ' ἔρημος τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μασκᾶ ποταμοῦ ὅπανω εἰς μίαν νῆσον· κατὰ Rennel ἡ νῦν Ἐρξί ἢ Ἰρσάχ Ξενφ. Ἀνάβ. α', 5, 4.

Κορτύτα, ἡ, ἴδε Κόρτυρτα.

Κόρτωνα, ἡ. Cortona. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν, λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ Κόρυθος ἀνὴρ τῆς Ἠλέκτρας καὶ πατὴρ τοῦ Δαρδάνου, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον καὶ κατῴκησαν οἱ Πελασγοὶ πολὺν χρόνον· τανῦν Κόρτωνα, Cortona· κατὰ δὲ Mannert 8, σελ. 26 = Κρηστών· παρ' Ἡροδτ. ὅπερ ὅρα.

Κορυβάντειος, εία, ειον. Τῶν Κορυβάντων ἢ εἰς τοὺς Κορύβαντας ἀνήκων.

Κορυβαντιασμός, ὁ. Ἑορτὴ τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντιάω. Πανηγυρίζω τὴν ἑορτὴν τῶν Κορυβάντων. Πλάτ.

Κορυβαντίζω. Κατηχῶ τινα εἰς τὰς τῶν Κορυβάντων τελετάς. Ἀριστφ. Σφηκ. 119.

Κορυβαντικός, ή, όν. Τῶν Κορυβάντων.

Κορυβάντιος, ία, ιον, = Κορυβάντειος. Τὸ Κορυβάντιον ἄστυ· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ πόλις Σαμοθρᾴκη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ πανηγυριζομένας τελετὰς τῶν Κορυβάντων, Διον. Περ. 524 Οὐτ. τὸ Κορυβάντιον, ὁ ναὸς τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντίς, ίδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ Κορύβας. Ἱέρεια τῆς θεᾶς Κυβέλης.

Κορυβαντισμός, ὁ. Ἡ μύησις τῶν Κορυβαντείων τελετῶν.

Κορύβας, αντος, ὁ (ῠ). Υἱὸς τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰασίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των οἱ Κορύβαντες, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε τὴν ἱερατείαν αὐτῶν εἰσάξας τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀσίαν, κατὰ Στράβ. ί, 3, 19. ἐκ Ῥόδου, κτίσας καὶ τὴν πόλιν Ἱεράπυτνα ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης· ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Κίλικος — 2) συνήθ. πληθ. οἱ Κορύβαντες. Ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης ἢ Ῥέας ἐν Φρυγίᾳ καὶ ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ· κατά τινας κατήγοντο οὗτοι ἀπὸ τοῦ Ἡφαίστου, κατὰ δὲ Ἀπολλδ. α', 3, 4. ἦταν παῖδες τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Θαλείας, καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Κρόνου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιόπης. Στράβ. ί, ἐν τέλει. Εὐριπ. Βακχ. 113. κατὰ δὲ Διοδρ. Σικελ. ε', 49. κατήγοντο οἱ Κορύβαντες αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ Κορύβαντος υἱοῦ τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰασίωνος. Ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τούτου ἐκαλοῦντο οἱ αὐτοὶ ἔτι Κουρῆτες καὶ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, νομιζόμενοι ὡς ἐγχώριοι δαίμονες καὶ Ἥμιθεοι· Ἐπανηγυρίζετο δὲ ὑπ' αὐτῶν ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης μὲ ἐνθουσιώδεις τελετάς, μὲ θορυβώδεις ἤχους μουσικῶν ὀργάνων καὶ διάφορα εὔρυθμα κινήματα τοῦ σώματος, διὰ τῶν ὁποίων ἤθελον νὰ παραστήσωσι τὴν ὑπὲρ τοῦ νέου Ἄττιος λύπην καὶ ἀμηχανίαν τῆς θεᾶς αὐτῶν, κατακόπτοντες μὲ μαχαίρας τὸ πρόσωπον καὶ λοιπὸν σῶμά των. Κατὰ Lobeck Ἀγλαοφ. III δὲν εὑρίσκοντο οὗτοι κατ' ἀρχὰς εἰς οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τοῦ Διός, ὅτε δὲ ἡ λατρεία τῆς μητρὸς τῶν θεῶν διεδόθη εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τότε διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν τελεῶν αὐτῆς μ' ἐκείνην τοῦ Διὸς συνεχέοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ Κορύβαντες οὗτοι μετὰ τῶν Κουρήτων ἀρχαίων ἱερέων τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, καὶ οὕτω κατ' ὀλίγον θεοποιούμενοι, ἐνομίζοντο ὑπ' αὐτῶν οἰκεῖοι καὶ σύντροφοι τῆς Ῥέας καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν, λατρευόμενοι ὡς δαίμονες πολιοῦχοι. (ἡ λέξις Κορύβας ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ κόρυς ἤτοι περικεφαλαία· ὅθεν καὶ τρικόρυθες οἱ αὐτοὶ παρ' Εὐριπ. ἐπικαλούμενοι, ἢ κατὰ Στράβ. ὅτι τὸ Κορύβας = ὁ κορύπτων βαίνει.)

Κορυδαλός, ὁ, καὶ Κορυδαλλός, Αἰολ. κατὰ Lobeck Φρυν. σελ. 338. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Στράβ. Κορυδαλεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) Ὄρος τῆς Ἀττικῆς παραλίας, κείμενον ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ὁμώνυμος δῆμος. Στράβ. διὰ τοῦ δύο λλ παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κορύδαλλος, ὁ. Ἕλλην τις ἐξ Ἀντικύρας πόλεως τῆς Φωκίδος, ὅστις ἔδειξεν εἰς τοὺς Πέρσας διὰ τοῦ ὄρους Οἴτης ἄγνωστον ὁδὸν φέρουσαν εἰς Θερμοπύλας. Ἡρόδτ. 7, 214.

Κορύδων, ωνος, ὁ (ῠ). Βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ'. 1

Κορυθαλία, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀθην. Δειπν. δ', 6.

Κόρυθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Οἰνώνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τῆς Ἑλένης. Λυκόφρ. Σχολ. Παρθ. Ἐρωτ. 25. παρ' Ὁμρ. οὐχ εὕρηται τὸ ὄνομα τοῦτο. — 2) Ἀρκάς τις ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας, τοῦ ὁποίου οἱ ποιμένες λέγεται ὅτι εὑρόντες τὸν Τήλεφον ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου ἀνέθρεψαν αὐτόν. Ἀπολλδ. γ', 9, 1. Διόδρ. Σικελ. δ', 33. — 3) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἠλέκτραν θυγατέρα τοῦ Ἄτλαντος λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον, κατὰ Διον. Ἁλ. α', 61. ἐβασίλευεν οὗτος εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Κορύλας, α, ὁ. Πέρσης σατράπης τῆς Παφλαγονίας. Ξενφ. Ἀνάβ.

Κορυνήτης, ου, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Περιφήτου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κορύνης αὐτοῦ ἤτοι ῥοπάλου, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφόνευε τοὺς διαβαίνοντας. Ἀπολλδ. γ', 16.

Κόρυς, υος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀραβίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ἡρόδτ. 3, 9. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Κορυφαία, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ λόφου πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Παυσ. β', 28.

Κορυφαῖος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίου ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη

Κορυφασία ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ. Λεων. Ταρ. 24.

Κορυφάσιον, τό (ᾱ). Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς παραλίας τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἡ πόλις Πύλος, τανῦν ὄρος τοῦ ἁγίου Νικολάου, Στράβ. Παυσ. δ', 38. — 2) Φρούριον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας, εἰς τὸ ὁποῖον κατέφυγον οἱ κάτοικοι τῆς Πύλου μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως αὐτῶν· κατὰ δὲ Mannert ὑπῆρχεν ἡ αὐτὴ πόλις Πύλος. Θουκυδ. δ', 3. Ξενφ. Ἑλλ. α', 2, 18. Στράβ (παρὰ Θουκ. δ', 3. ἀναφερομένης τῆς αυτωνυμ. αὐτῆς εἰς τὸ Πύλος, ὅτι τὸ Κορυφάσιον ταυτοσημαντ. τῷ Πύλος, ὥσπερ καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Πύλος· ὀρθογρ. μέντοι ἀναφερομένης τῆς αὐτωνυμ· εἰς τὸ γῆν.) — ὅθεν Κορυφασιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Κορυφή. ἡ· κατὰ Κικέρ. Φυσ. Θεῶν 23. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων Κορία ἐλέγετο.

Κορφίνιον, τό, Corfinium. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῶν Πελιγνῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν San Perino, καλουμένη· ὅτε δὲ καὶ Ἰταλική, παρὰ Στράβ

Κορώβιος, ὁ. Κρὴς τις, ὅστις ὡδήγησε τοὺς κατασκόπους τῆς νήσου Θήρας εἰς τὴν ἐν Λιβύῃ Πλάτεαν νῆσον. Ἡρόδτ. 4, 151.

Κορώνεια, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τῆς Κωπαΐδος λίμνης, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τῶν Βοιωτῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· τανῦν Διμηνία. Πλησίον τῆς πόλεως ταύτης εὑρίσκετο ὁ ναὸς τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 503 Πλάτ. — 2) Πόλις μεσόγειος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κορωνεῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Κορωνείας. Ἡρόδτ. 5, 79. Θουκ. καὶ Κορώνειοι, οἱ, Στράβ. θ', σελ. 411. ὅστις τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Κορώνης ἐν Μεσσηνίᾳ πρὸς διαφορὰν Κορωνεῖς ὀνομάζει. Στράβ.

Κορώνη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη εἰς τοὺς προπόδας τοῦ ὄρους Τεμαθία, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοιωτοῦ Ἐπιμελίδου μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Μεσσηνίων τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ· τανῦν Φρούριον τῆς Κορώνης· κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὁμρ. Αἴπεια καλουμένη· κατὰ δὲ Παυσ. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Αἴπειαν. — ὅθεν Κορωνεῖς, οἱ κάτοικ.

Κορωνίς, ίδος, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Φλεγύου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰξίονος ἐκ Λακερείας πόλεως τῆς Μαγνησίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν· μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ θεὸς οὗτος διὰ τοῦ πτηνοῦ κόρακος τὸν μετὰ τοῦ Ἴσχυος ἔρωτα αὐτῆς, ἐτόξευσε τὴν ἄπιστον ταύτην, τὸν δὲ κόρακα ἔχοντα πρότερον λευκὰς πτέρυγας ἔκαμεν αὐτὸν ὅλον μέλανα ὡς ἄνθρακα, διότι δὲν ἀνεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ταχύτερον τὸ συμβάν· ὅτε δὲ ἔμελλεν ἡ Κορωνὶς νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἔγκυος ἔτι οὖσα μὲ τὸν Ἀσκληπιόν, ὁ Ἀπόλλων ἐξέβαλεν ἐκ τῆς κοιλίας τὸ βρέφος καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Χείρωνα νὰ τὸ ἀναθρέψῃ. Ὁμ. Ὕμν. ιε', 2. Ἀπολλδ. γ', 10, 3. Πινδ. Πυθ. 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ μία τῶν Ὑάδων νυμφῶν. Ὑγίν. μύθ. 182. — 3) Νύμφη τις, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον νὰ τὸν ἀναθρέψῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου. Διόδρ. Σικελ. ε', 52.

Κόρωνος, ὁ, καὶ Κορωνός, Διόδρ. Σικελ. Υἱὸς τοῦ Καινέως, πατὴρ τοῦ Λεοντέως, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν ἐν Γυρτῶνι πόλει τῆς Θεσσαλίας καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 57. παρὰ Διόδρ. Σικελ. δ', 27. ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε, παρὰ δὲ Ἀπολλδ. α', 9, 16. ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Καινέως. παραβλ. Heyn. Ἀπολλδ. σελ. 178 — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσόρθης, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Κόραξ ἐβασίλευσεν ἐν Σικυῶνι. Παυσ. β', 5. — 3) Υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου, τὸν ὁποῖον υἱοθετήσας ὁ Ἀθάμας ἀφῆκεν εἰς αὐτὸν ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κορώνεια. Παυσ. θ', 34.

Κόσας, α, ὁ, Cosa. Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας. Στράβ. καὶ Κόσσας, Αἰλιαν.

Κοσμητής, οῦ, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδιον βωμὸν ἐν Λακεδαίμονι. Παυσ. γ', 17.

Κόσσα, ἡ, καὶ Κόσσαι, αἱ, Cossa. Πόλις

τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτόθι Ἀλβινία ποταμοῦ μὲ λιμένα, ἥτις καὶ Ἰουλία ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Ansedonia. Στράβ.

Κοσσαῖοι, οἱ. Ἔθνος ἄγριον καὶ ληστρικὸν τῆς μεγάλης Μηδίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Περσίας, γείτονες τῶν Παραιτακηνῶν, τοὺς ὁποίους οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας δὲν ἠδυνήθησαν οὐδ' ὅλως νὰ ὑποτάξωσιν, ὕστερον δὲ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καταπολεμήσας αὐτούς, ἔκαμε τὴν χώραν αὐτῶν μίαν Σατραπίαν, ἀλλ' οἱ διάδοχοι αὐτοῦ δὲν ἠμπόρεσαν τοῦ λοιποῦ νὰ κρατήσωσιν αὐτοὺς ὑποχειρίους. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. γ', 19. κατὰ Mannert. οἱ Κοσσαῖοι οὗτοι δὲν ἀνῆκον εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν ἀλλ' εἰς τὴν Σουσιανήν, συνορεύοντες μὲ τοὺς Οὐξίους. Στράβ. Ἀῤῥιαν.

Κόσσουρα, ἡ. Στράβ. καὶ Κόσσυρος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Νῆσος μικρὰ καὶ ἄφορος, κειμένη μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς· τανῦν Παντελαρέα. Κόσσυρος, ἡ, παρὰ Πολυβ.

Κόσσυροι, ἡ, = Κόσσουρα. ὅπερ ἰδέ.

Κόταινα, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολμ. ε', 7.

Κοτάμβα, ἡ. Πόλις τῆς ἰδίως Περσικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ. ϛ', 4.

Κοτινοῦσα, ἡ (κότινος). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μικρᾶς νήσου ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Γάδειρα. Διον. Περ. 456.

Κόττας, α, ὁ, Cotta. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοττίαρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σινῶν, περὶ τὸν ὁποῖον ὁ Πτολμ. θέτει τοὺς ὅρους τοῦ ἐγνωσμένου κόσμου· τανῦν Σιχιάγγ.

Κόττος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Ἑκατογχείρων. Ἡσ. Θεογ. 140. ἰδὲ Ἑκατόγχειρες.

Κοττυφίων, ωνος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστρ. α', 29.

Κότυφος, ὁ, Ἀττκ. ἀντὶ Κόσσυφος. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λεγομένου πολέμου. Δημοσθ.

Κοτυάειον, τό. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ· τανῦν Κουταΐεχ. Στράβ.

Κοτύλαιον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ταμυνῶν. Αἰσχ.

Κοτυλεύς, έως, ὁ. Ἐπιθτ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἤγειρεν ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐν Λακεδαίμονι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. Παυσ. γ', 19.

Κοτύλειον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον πλησίον τῆς Φιγαλίας ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Νέδα ποταμοῦ, τανῦν Λογκαρόλα καλούμενον· ἐπὶ τούτου τοῦ ὄρους εὑρίσκετο εἷς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων, ὅσοι ἦσαν ἐν ὅλῃ τῇ Πελοποννήσῳ, κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου, ὅστις ᾠκοδόμησεν ἐπὶ τοῦ Περικλέους καὶ τὸν Ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἀκρόπολιν. Παυσ. η', 41.

Κότυρτα, ἡ. Χωρίον τῆς Λακωνίας, ὀλίγον ἀπέχον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου. Θουκυδ. δ', 56. ἐκ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Κύρτατα.

Κότυς, υος, ὁ, δοτκ. Κότυϊ. Πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Ἀσίου. Ἡρόδτ. δ', 45. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Κερσοβλέπτου καὶ πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ἰφικράτους, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη, τὴν ἡδυπάθειαν καὶ ἀλαζονείαν του, ὅστις περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς βασιλείας του ὢν σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου καὶ μ' ἕνα χρυσοῦν στέφανον, ὕστερον δὲ πολεμήσας κατ' αὐτῶν, ἔτρεψε δὶς τὸν στρατηγὸν Ἰφικράτην εἰς φυγὴν καὶ κατέστησε μερικὰς συμμαχικὰς τῶν Ἀθηναίων πόλεις· τελευταῖον δὲ ἐθανατώθη ὑπὸ μιᾶς γενομένης κατ' αὐτοῦ συνωμοσίας· τῶν δύο ἀδελφῶν τοῦ Ἡρακλείδου καὶ Πύθωνος. Δημ. — 3) Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἑλ. δ', 1, 3. ἔνθα κατὰ Schneid Ὄτυς γέγραπτ. ὅπερ ὅρα.

Κότυς, ἡ, = Κοτυττώ. Στράβ. ἐξ Αἰσχύλ. ι'.

Κοτυττάρις, ιδος, ἡ. Μάγισσά τις. παρὰ Θεοκρ. Ἐιδ ϛ', 40.

Κοτύττια, τά. Ἑορτὴ ἀρχαία, πανηγυριζομένη ἐν Ἀττικῇ, Κορίνθῳ, Χίῳ, Θρᾴκῃ καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Κοτυττοῦς ἐν καιρῷ νυκτός, τῆς ὁποίας οἱ ἱερεῖς ἐκαλοῦντο Βάπται. Στράβ.

Κοτυττώ, οῦς, ἡ. Θεὰ τῶν ἡδονῶν καὶ πάσης ἀκολασίας, ἥτις ἀρχαιόθεν ἐλατρεύετο ἐν Θρᾴκῃ, ὕστερον δὲ ἡ λατρεία αὐτῆς μετέβη εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰς τὴν Κόρινθον, ἐξαιρέτως δὲ ἐτίμων αὐτὴν οἱ Χῖοι ὡς θεὰν καὶ προστάτιν τῶν ἀκολάστων καὶ αἰσχρῶν ἡδονῶν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζοντο καὶ τὰ λεγόμενα Κοτύττια εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. ι'. Ἡσύχ.

Κοτύωρα, τά. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀποικία τῶν Σινωπέων, περίφημος διὰ τὸν περὶ αὐτὴν μέγαν κόλπον τῆς θαλάσσης· τανῦν Βουζούκ-Καλέ· — ὅθεν Κοτυωρεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Ἀνάβ ε', 5. Διόδρ. Σικλ. ιδ', 32. Στράβ. ιβ'. (ἡ γραφ. Κύτωρος, ἡ, παρὰ Στράβ ἐστιν ἡμαρτμ.)

Κουάδοι, οἱ, καὶ Κολδοῦοι, Στράβ. ζ', Guadi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ καὶ ἀνατολικῇ Βοεμίᾳ, Μοραβίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ· ὄντες κατ' ἀρχὰς φίλοι τῶν Ῥωμαίων, συνεμάχησαν ὕστερον μετὰ τῶν Μαρκομάνων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των ἐναντίον τῆς Ῥώμης, πολεμήσαντες γενναίως κατὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τὸ 174 ἔτος μετὰ Χρ. Στράβ. Δίων. Κάσσ. 71, 8. Ἀῤῥιαν.

Κουάριος, ὁ, ἰδὲ Κουράλιος.

Κουΐντα, ἡ, Quinta. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθλ.

Κουΐρῖνος, ὁ, Quirinus. Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μὲ τὴν ἀποθέωσίν του. Στράβ.

Κουΐρῖνος λόφος, ὁ, Collis Quirinalis. Ἓν τῶν ἑπτὰ ὀρέων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη. Στράβ.

Κουκούλα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Κολχικῆς χώρας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Πτολμ.

Κουνάξα, ἡ. Χωρίον τῆς Μεσοποταμίας πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐφονεύθη ὁ νέος αὐτὸς ἡγεμών. Ξενφ. Ἀνβ α', 8, 1. κατὰ Mannert ἔκειτο τὸ χωρίον τοῦτο ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ.

Κουκοῦσος, ἡ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, τανῦν Κοσκάν. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ 694.

Κούνεος, ὁ, Cuneus. Ἐπαρχία τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ἀνα ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (ἁγίου Βικεντίου)· τανῦν Capo di St. Maria. Στράβ.

Κουράλιος, ὁ, Αἰολ. Κωράλιος. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἴτωνος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Στράβ. ἔνθα ἅπαξ εὕρηται ἡμαρτ. Κουάριος. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας κυρίως Φάλαρος λεγόμενος, ῥέων πλησίον τῆς Κορωνίας, κληθεὶς οὕτως ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, ὅτε ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. Καλλμ. Παλλ. 64.

Κουρῆς, ῆτος, ὁ. Ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Κουρῆτες. Στράβων.

Κουρῆτες, οἱ, ἑνκ. Κουρής, ῆτος, ὁ. Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρονται δύο γένη ἀνθρώπων ὑπὸ ταῦτα τὰ ὄνομα· — 1) Κουρῆτες ἐλέγοντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Αἰτωλίας, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν ὁ Αἰτωλός, ὅτε ἐκυρίευσε τὴν χώραν ταύτην· πιθαν. δὲ ἀνῆκον αὐτοὶ εἰς τὴν γενεὰν τῶν Λελέγων. Ὁμρ. Ἰλ. I, 532. Στράβ. ι'. καὶ παρ' Ἀπολλδρ. α', 7, 6. καλεῖται ἀπ' αὐτῶν ἡ Αἰτωλία Κουρῆτις χώρα· ὠνομάζοντο δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς κουρᾶς τῶν ἐμπροσθίων τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἢ κατ' Ἀθην. ιβ', 6. ἀπὸ τῆς περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐπιμελείας καὶ περιποιήσεως αὐτῶν. — 2) Ἀρχαῖοι ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στράβωνα ἦσαν νεανίαι τὴν ἡλικίαν, λατρεύοντες αὐτόθι τὸν Δία δι' ἐνόπλων ὀρχήσεων καὶ κρότου διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων· ὁ δὲ Διόδρ. Σικλ. ἀποδίδει εἰς αὐτοὺς καί τινας χρησίμους περὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον τεχνικὰς ἐφευρέσεις, ὡς φ. ε. τὴν τῶν οἰκιῶν κατασκευήν, τὴν ἐξημέρωσιν καὶ τιθάσσευσιν διαφόρων ζώων, τὴν περιποίησιν τοῦ μέλιτος, τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα εἰς σύστασιν τῆς οἰκονομικῆς εὐδαιμονίας· ἐκαλοῦντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς δαίμονες καὶ ὀπαδοὶ τῆς Κυβέλης, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ θεὰ αὐτὴ παρέδωκε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα νὰ τὸν ἀναθρέψωσι κρυφίως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρόνου· οὗτοι δὲ ἔκαμνον διὰ τῶν ὅπλων τοιοῦτον κρότον, ὥστε ὁ Κρόνος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούῃ τοὺς κλαυθμοὺς τοῦ παιδός. Ἀπολλδρ. α', 1, 3. — ὅτε δὲ ἡ λατρεία τῆς Φρυγίας Κυβέλης διεδόθη καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, συνεχέοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ Κουρῆτες οὗτοι μετὰ τῶν Κορυβάντων, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων δὲν διεκρίνοντο οὐδ' ὅλως ἀπ' ἀλλήλων. Στράβ. ι', 3. ὁ δὲ Παυσ. δ', 31. ἀναφέρει περὶ τῶν Κουρήτων ὅτι οὗτοι εἶχον ἴδιον ναὸν ἐν Μεσσήνῃ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ὡς θυσίας παντὸς γένους ζῶα καιόμενα κατ' Ἀπολλδ. β', 1, 3. ἐθανάτωσεν αὐτοὺς τελευταῖον ὁ Ζεύς, διότι ἔκρυψαν τὸν νέον Ἔπαφον κατὰ διαταγὴν τῆς Ἥρας. — Τινὲς τῶν Γραμματικῶν διακρίνουσι τὸν τύπ. Κουρῆτες ἀπὸ τοῦ Κούρητες, ὥστε διὰ μὲν τοῦ πρώτου ὑπετίθεντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Αἰτωλίας, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου οἱ ἱερεῖς τῆς Ῥέας ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ. παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὁμρ. Ἰλ. Τ, 193. ἀρθτρ. μέντοι ὅτι ὁ τύπ. Κουρῆτες λαμβανόμενος ὡς κύρ. ὄνομα, τὸ δὲ Κούρητες ἀντὶ νεανίαι. (ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐστὶ κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ κοῦρος, ὅ ἐστι νεανίας, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ κουρά, ἤτοι κούρευμα τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν, ὅπερ ἰδίως ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐν Αἰτωλίᾳ κατοίκους.)

Κουρητικός, ή, όν. Τῶν Κουρήτων ἢ εἰς τοὺς Κουρῆτας ἀνήκων, ἡ Κουρητική, = Πλευρωνία. Στράβ.

Κουρῆτις, ιδος, ἡ. Ἡ τῶν Κουρήτων ἢ εἰς τοὺς Κουρῆτας ἀνήκουσα. Οὐσιαστκ. προσυπκμ. χώρα· ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ χώρα πέριξ τοῦ Πλευρῶνος καὶ αὐτὴ ἡ Αἰτωλία. Ἀπολλδρ. α', 7, 6. Στράβ.

Κουριάτιος, ὁ, Curiatius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κούριον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας πλησίον τοῦ Πλευρῶνος. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Κύπρου, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων ἐπὶ τοῦ Κουρία ἀκρωτηρίου. Πλίν. — ὅθεν Κουριεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 5, 113.

Κούρτιος, Ῥοῦφος, ὁ. Ῥωμαῖος ἱστοριογρά-

ρος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ Κλαυδίου καὶ ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ· συνέγραψε δὲ ἱστορίαν τῶν πράξεων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς δέκα βιβλία εἰς ὕφος κομψότατον καὶ ἐπιτετηδευμένον.

Κόων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν τῇ μάχῃ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως ἐφονεύθη τελευταῖον. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 53

Κόως, ἡ, ἐπιθ. ἀντὶ Κῶς, ὅπερ ὅρα, ἐξ οὗ Κόωνδε εἰς τὴν Κῶ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 255.

Κραγαλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δρύοπος, πρὸς τὸν ὁποῖον, ἐνῷ ἐφύλαττε ποτὲ τὰς ἀγέλας του, ἦλθον ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ τὴν ψῆφον ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς τούτους θεοὺς θέλει λάβει ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν πόλιν Ἀμβρακίαν, ἐπειδὴ δὲ ἔκρινεν αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, παροργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἕνα βράχον. Οἱ Ἀμβρακιῶται ἐτίμων αὐτὸν ἔκτοτε μὲ ἰδίας θυσίας. Ἀντων. Λιβ.

Κράγος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τρεμίληνου καὶ τῆς Πραξιδίκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυκίᾳ ὄρος Κράγος. Στεφ. Βυζ

Κράγος, ὁ (ᾰ). Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τελευτῶν μὲ ὀκτὼ ἄλλα πρὸς τὴν θάλατταν ἐξέχοντα ἀκρωτήρια, καὶ τοῦ ὁποίου ἓν μέρος ἐσχημάτιζε τὸ βραχῶδες χάσμα Χιμαίρας καλούμενον. Διονυσ. Περ. 850. Στράβ. — 2) Ὄρος τῆς Τραχείας Κιλικίας, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας. Στράβ.

Κραθία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Κράθιος ποταμοῦ ἐν τῇ Λευκανίᾳ χώρᾳ. Ἡρόδ. 5, 45. ἔνθα κατ' ἄλλας ἐκδόσεις κεῖται ἡμαρτ. Κραστία.

Κράθιππος, ὁ, = Κράτιππος, ὅπερ ἴδε.

Κρᾶθις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν καὶ πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κράθιος. Ἡρόδ. 1, 145 Καλλιμ. εἰς Δι. 26. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συβαριτῶν· τανῦν Κρατί· Ἡρόδ. 5, 45. Θεόκρ. Εἰδ. ε', 16. Στράβ. — 3) Ὄρος τῆς Ἀχαΐας, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον.

Κράμβις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐτύφλωσε, πεισθεὶς εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Ἰδαίας· ἴδε Φινεύς.

Κράμβουσα, ἡ. Νῆσος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας. Στράβ

Κρανάα, ἡ, καὶ Κραναί, αἱ (κραναός). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Κραναοῦ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 481. καὶ Ὀρν. 123. παρβλ. Σχολιαστ. αὐτόθ. ὀρθοτρ. μέντοι ἀπὸ τοῦ κραναός, ἤτοι πετρώδης καὶ ἀπότομος· ὡς καὶ παρὰ Πινδ. εὕρηται ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Κρανάη (νυ-), ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ τῆς Πεδιάδος θυγατρὸς τοῦ Μήνυος. Ἀπολλόδ. γ', 14, 5.

Κρανάη, ἡ. Νῆσος μικρά, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφερε πρῶτον τὴν Ἑλένην ὁ Πάρις, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 445. πιθαν. ἡ νῆσος Κυθήρα· κατὰ τινὰς δὲ ἔστιν ἡ πλησίον τῆς Ἀττικῆς κειμένη Ἑλένη νῆσος. Εὐριπ. Ἑλ. 1697. Στράβ. ἢ μία μικρὰ νῆσος ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ πλησίον τοῦ Γυθίου, τανῦν Μαραθωνῆσι λεγομένη. Παυσ.

Κραναία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ἐλάτειαν ἐν Φωκίδι. Παυσ. ι', 34.

Κρανεία, ἡ, = Κράνειον, ὅπερ ὅρα.

Κραναΐδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν βασιλέως Κραναοῦ. Εὐριπ. Ἰων. 715.

Κραναῖες, οἱ. Οἱ κάτοικοι ἑνὸς μέρους τῆς Ἀττικῆς χώρας. Βακχυλ. 19.

Κραναίχμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Κρανάης. Ἀπολλόδ. γ', 14, 5.

Κραναοί, οἱ (νυ-). Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι Πελασγοί, ὅτε κατῴκουν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐπὶ τῶν αὐτόθι ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων μερῶν Ἡρόδ. 8, 44.

Κραναός, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων καὶ ἰσχυρῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κέκροπος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀττικήν· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Πεδιάδα θυγατέρα τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαίμονος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κραναίχμην καὶ Ἀτθίδα. Ἀπολλ. γ', 14, 5. Αἰσχ. Εὐμεν. 1041. Παυσ. α', 2.

Κρανάπης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μητροβάτου, ἡγεμὼν τοῦ Δασκυλίου ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Ἡρόδ 3, 126.

Κράνειον, τό, καὶ Κράνιον (ᾰ). Ἄλσος ἐκ κυπαρισσῶν πλησίον τῆς Κορίνθου μ' ἕνα ναὸν τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Κράνιον, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 4. καὶ Κράνειον παρὰ Παυσ. πιθαν. ἐκ τοῦ κράνου.

Κράνιοι, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Θουκ. β', 23 Στράβ. Σουΐδ. Κράνιον, τό, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Κράνιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Κρανιεῖς παρὰ Στεφ. Βυζ

Κράνιον, τό, ἴδε Κράνειον.

Κραντώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσιόδ. Θεογ. 243.

Κράντωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπιθῶν, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δημολέοντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. μεταμ. XII, 361.

Κρανών, ῶνος, ἡ, καὶ Κραννών. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαρίσσης, κειμένη ἐπὶ τῶν Θετταλικῶν τέμπεων, κατὰ Στράβ. πρότερον Ἐφύρα καλουμένη. Ἡρόδ. Καλλιμ. Δημ. 77. — ὅθεν, Κρανώνιος, ία, ιον. τῆς Κρανῶνος, τὸ Κρανώνιον πεδίον, Καλλιμ. καὶ Κρανώνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 6, 126. (διὰ ἑνὸς ν ὀρθοτρ. καὶ παρ' Ἡρόδ. Θουκ. Ξενοφ. Καλλιμ. διὰ δὲ δύο ν παρὰ Στράβωνι.

Κράπαθος, ἡ· Ὁμ. ἀντὶ Κάρπαθος Ἰλ. Β, 676.

Κράσσος, ὁ, Crassus. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων παρὰ Ῥωμαίοις.

Κραταιΐς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις μήτηρ τῆς Σκύλλης. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 124. κατά τινας δὲ ἦν τοῦτο μόνον ὡς ἐπίθετον, ἐν ᾧ ἄλλως ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης ὠνομάζετο Ἑκάτη Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ, 828.

Κραταιμένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Ζάγκλην. Θουκυδ. ς', 4.

Κρατεάς, ᾶ, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβασ.

Κράτεια, ἡ, καὶ Φλαβιόπολις καλουμένη. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Κρατέρεια, τά, καὶ Carteria Πλιν. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Σμύρνης μὲ λιμένα. Θουκ. η', 101.

Κρατερός, ὁ (ᾰ) Εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν τοῦ Ἡγεμόνος τούτου ἐνίκησε καὶ ὑπέταξε διάφορα ἰσχυρὰ ἔθνη· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀνεδέχθη κοινῶς μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ἐν Εὐρώπῃ χωρῶν, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀπ' ὅπου μετέβησαν ὕστερον καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ πολεμήσωσι τοὺς αὐτόθι ἡγεμόνας τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων Περδίκκαν καὶ Εὐμένην, ἔνθα ἐλθὼν ὁ Κρατερὸς εἰς μίαν ἀπροσδόκητον συμπλοκὴν μετὰ τοῦ Εὐμένους καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐχθροῦ του, ὅστις καὶ εἰς ταύτην τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἔδειξε τὴν προτέραν πρὸς αὐτὸν φιλίαν. Πλουτ. Εὐμ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. Διόδ. Σικ. ιη', 30.

Κρατεύας, ου, ὁ. Μακεδών, ὁ φονεύσας τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῆς Μακεδονίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. η', 9. Πλουτ. — Κρατερὸς παρὰ Διοδ. Σικ.

Κρατήρ, ῆρος, ὁ. Κόλπος τῆς Ἰταλίας περὶ τὴν Καμπανίαν μεταξὺ τοῦ Μισηνοῦ καὶ Ἀθηναίου ἀκρωτηρίου, = ἀκρωτήριον τῶν Βαιῶν. Στράβων.

Κράτης, ητος, ὁ (ᾰ). Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, εὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς διαφόρους ἐφευρέσεις τῆς τότε δραματικῆς παραστάσεως. Ἀριστοφ. Ἱππ. 537. — 2) Θηβαῖος, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων Κυνικῶν φιλοσόφων, μαθητὴς Διογένους τοῦ Σινωπέως ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα παραβάλλονται σχεδὸν μὲ τὰ τοῦ Πλάτωνος διὰ τὰς πολλὰς ἐν αὐτοῖς ἠθικὰς ἀληθείας καὶ ὑψηλὰς ἰδέας· τούτου γυνὴ ὑπῆρξεν ἡ περίδοξος Ἱππαρχία, οὖσα καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς τῶν Κυνικῶν αἱρέσεως. Διογ. Λαέρ. ς', 85. Αἰλ. — 3) Γραμματικός τις ἐκ Μάλλου πόλεως τῆς Κιλικίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστάρχου. Στράβ. — ὅθεν Κρατήτειος, ό, ή, ον. Ἐκ τοῦ Κράτητος ὤν.

Κρατησικλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Θρασυμηλίδου Θουκ. δ', 11.

Κρατησιππίδας, α, ὁ (ῐ). Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1, 32.

Κρατίδας, α, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Κράτητος. Θεοκρίτ. Εἰδ. ε', 91.

Κρατιεύς, έως, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀναξιβίας, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Νέστωρ. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. ἴδε Ἀναξιβία.

Κρατῖνος, ὁ. Ποιητὴς Κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, εὐδοκιμήσας ἐξαιρέτως εἰς τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐλεγκτικὴν παράστασιν τῶν ἐλαττωμάτων τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, ἐφαπτόμενος ἀτομικῶς καὶ ἀπαρακαλύπτως τῶν ἀτομικῶν ἰδιωμάτων ἑκάστου· πολλάκις δὲ σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μαλθακὸς καὶ φιλοπότης. Ἀχαρν. 849. Νεφ. 10. Ἱππ. 393. ἔτι δὲ καὶ Ταυροφάγος καλούμενος ἐν Βατρ. 357. ὡς Βακχικὸς ποιητής· ἴδε Ταυροφάγος. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Κρατίνου ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα. — 2) Στρατηγός τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις. Δημ. (ἐκ τοῦ κράτος καὶ νοῦς, παρβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. §. 36. σημ 5, 3.

Κράτιππος, ὁ (ᾰ). Ἕλλην ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησε τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας. Πλούτ. Διον. Ἁλικ. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ Κικέρων, ἐπαινῶν αὐτὸν μεγάλως. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 21. (κυρ. Ἰωνικ. τυπ. ἀντὶ Κράθιππος, παρβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμματ. §. 17. σημ. 3.)

Κράτος, εος, τό. Τέκνον τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος. Ἀπολλόδ α', 2, 4. ἀδελφὸς τῆς Νίκης, Βίας καὶ τοῦ Ζήλου, μετὰ τῶν ὁποίων συνεμάχησεν ὑπὲρ τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων. Ἡσιόδ. Θεογ. 775. Ἀπολλόδ. Αἰσχ. Προμ.

Κρατύλος, ὁ (υυυ). Ἕλλην φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, ὅστις οὕτως ἔγραψεν ἕνα

διάλογον ὑπὸ ὄνομα Κρατύλος ἢ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. Πλάτ.

Κρείουσα, ἡ. Δωρ. = Κρέουσα. Πινδ.

Κρεῖον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους. Καλλιμ. Παλ. 41. καί, Κρεόπωλον, παρὰ Στράβ.

Κρειοντιάδης, ου, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ Κρεοντιάδης, ὅπερ ἰδε. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 240.

Κρειοντιάς, άδος, ἡ, Ἀνθολ. καί

Κρειοντίς, ίδος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Κρεοντίς, θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος, ἡ Μεγάρα. Πινδ. Ἰσθμ. δ', 108.

Κρεῖος, ὁ· καὶ **Κρῖος**, Ἀπολλδ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Εὐρυβίας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀστραῖον, Πάλλαντα καὶ Περσέα. Ἡσ. Θεογ. 134. 375. Ἀπολλδ. α', 1, 3.

Κρείων, οντος, ποιητ. ἀντὶ Κρέων. Ὁμ. Ἰλ. I, 84.

Κρεμαστή, ἡ. Ἐπιθ. τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) Χωρίον πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 8, 37.

Κρεμμύων, = Κρομμύων. Στέφ. Βυζ.

Κρεμώνη, ἡ, Cremona. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν ποτὲ Κενομανῶν, ἥτις κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἀνεκαινίσθη αὖθις μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου. Πολύβ Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Κρεμών, ῶνος, Ἀππιαν.

Κρεοντιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-) Πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ὁ Λυκομήδης. Ὁμ. Ἰλ. — 2) Ὀνομ. κυρ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος. Ἀπολλδ β', 3, 11.

Κρεόπωλον, τό, ἰδε Κρεῖον ὄρος.

Κρέουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ξοῦθος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀχαιὸν καὶ Ἴωνα· πρότερον δὲ ἐλέγετο ὅτε ἀγαπήσας αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἴωνα. Εὐρπ. Ἰων. 11. Ἀπολλδ. α', 7, 2. Παυσ. α', 31. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀσκάνιον, ἥτις μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἔγεινε δι' ὅλου ἀφαντής. Ἀπολλδ. γ', 12, 3. Παυσ. — 3) Νύμφη τις τῶν ὑδάτων, μήτηρ τοῦ Ὑψέως ἐκ τοῦ Πηνέως υἱοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ. Πινδ. Πυθ. 9, 30. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῆς Κορίνθου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὕστερον εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων, ἥτις ἄλλως καὶ Γλαύκη ἐλέγετο. Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος Μήδεια, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπιστίαν του, ἔπεμψεν ἓν φαρμακερὸν ἔνδυμα εἰς τὴν δυστυχῆ ταύτην νέαν γυναῖκα του, ἥτις ἐνδυθεῖσα αὐτὸ κατεκαύθη μεθ' ὅλης αὐτῆς τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ πατρός της. Ἀπολλδ. α', 9, 28. Διοδρ Σικ. — 5) = Κρεῦσις, ἡ, ὅπερ ἰδε. Στραβ.

Κρεσφόντης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου καὶ εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς λοιποὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβεν εἰς μερίδα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Τημένου καὶ Ἀριστοδήμου τὴν Μεσσηνίαν· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ προὔχοντες τῆς χώρας ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσήνην, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ Αἰπυτίδας καλουμένους. Πλάτ. Νόμ. Ἀπολλδ. β', 8, 4. — 2) Οὕτως ἐπεγράφετο καὶ ἓν τῶν δραματικῶν ποιημάτων τοῦ Εὐριπίδου, Δημοσθ. Στεφ. σελ. 288.

Κρεῦσις, ιος καὶ ιδος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βοιωτίας, οὖσα τὸ πάλαι λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως τῶν Θεσπιῶν, τανῦν Κόκλα. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 16. Παυσ. καὶ Κρέουσα παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κρέων, οντος, ὁ· κλητκ. Κρέον. Υἱὸς τοῦ Μενοικέως, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐβιάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Οἰδίποδα ὅτε οὗτος ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός. Ἀπολλδ. γ', 5, 8. ἀφ' οὗ δὲ ὁ Οἰδίπους μετὰ ταῦτα ἐδιώχθη ἐκ τῶν Θηβῶν διὰ τὴν παράνομον μετὰ τῆς ἰδίας μητρός του Ἰοκάστης συνοίκησιν, οἱ δὲ δύω αὐτοῦ υἱοὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἐφονεύθησαν διὰ μονομαχίας, ὁ Κρέων ἐπανέλαβεν αὖθις τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν· οὗτος λέγεται ὅτι ὑπεδέχθη εἰς τὰς Θήβας καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα φυγόντα ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ παιδὸς Ἡρακλέους καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν βοήθειαν διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Τηλεβόων· τὴν δὲ Ἀντιγόνην θυγατέρα τοῦ Οἰδίποδος λέγεται ὅτι ἔθαψε ζῶσαν, διότι ἠθέλησε νὰ κηδεύσῃ τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Αἵμων καὶ ἡ Μεγάρα τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς. Ὁμηρ Ὀδ. Λ, 269. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 476. Ἀπολλδ. — 2) Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων μετὰ τὴν Μήδειαν· αὕτη δὲ παρυβρισθεῖσα διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησιν καὶ ἀπιστίαν τοῦ Ἰάσονος, ἔπεμψεν εἰς τὴν Γλαύκην ἓν νυμφικὸν ἔνδυμα, διὰ τοῦ ὁποίου κατέκαυσεν ὅλον τὸ παλάτιον αὐτῆς ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα της Κρέοντα. Εὐρπ. Μηδ. 19. Ἀπολλδ. α', 9. Σχολ. Εὐρπ. Μηδ. ἔνθα ὁ Κρέων οὗτος ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Ἱππότου. — 3) Πατὴρ τοῦ Λυκομήδους, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἡρώων. Ὁμ Ἰλ I, 84. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐμήδης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλδ. β', 7, 8. — 5) Πατὴρ τοῦ Σκόπα, Ἡγεμὼν τῆς Κραννῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ Πλάτ. Πρωτ. σελ. 339. — ὅθεν, Κρεόντειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κρέοντος ἢ εἰς τὸν Κρέοντα ἀνήκων Σοφ. Οἰδ. 400.

Κρεωνδαι, οἱ, Δωρ. ἀντὶ Κρεοντίδαι. Ἀρχαία τις δεσπόζουσα γενεὰ ἐν Θεσσαλίᾳ, καταγομένη ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος Κρέοντος. Θεοκρ. Εἰδ. 16', 39.

Κρεώφυλος, ὁ. Κατὰ Πλάτ. Φίλος τοῦ Ὁμήρου ἐκ τῆς νήσου Χίου ἢ Σάμου, ὅστις διέσωσε τὰ ποιήματα τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ὑποδεχθεὶς αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκίαν. Πλάτ. Πολιτ, ι'. Καλλιμ. Ἐπ. 6. (ἐκ τοῦ κρέας καὶ φῦλον, οὐχὶ δὲ Κρεώφιλος γραπτ.)

Κρηθεΐδας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Κρηθεΐδης. Υἱὸς τοῦ Κρηθέως, ὁ Νηλεύς. Πινδ. Πυθ. 14, 142. καὶ ὁ Αἴσων, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 357.

Κρηθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης ἢ Λαοδίκης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἰωλκὸν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Σαλμωνέως Τυρώ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἴσονα, Ἀμυθάονα καὶ Φέρητα, τὸν δὲ Νηλέα καὶ Πελίαν λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἡ Τυρὼ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 257. Ἀπολλδ α', 7, 3. καὶ 9, 10.

Κρήθων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διόκλου ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 542.

Κρημνοί, οἱ. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Σκυθίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ὀλβιοπόλεως περὶ τὴν Μαιῶτιδα λίμνην, κληθεῖσα δὲ οὕτως διὰ τὴν ἀπότομον αὐτῆς καὶ κρημνώδη θέσιν, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Ταϊγάνη. Ἡροδτ. 4, 20. Mannert. Γεωγρ. IV.

Κρῆναι, αἱ. Χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Ἄργους. Θουκ. γ', 105, 106.

Κρηναῖος, αία, αῖον (κρήνη). Ὁ εἰς τὴν κρήνην ἀνήκων· αἱ Κρηναῖαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀπὸ τῆς αὐτόθι κρήνης Δίρκης, ἥτις ἰδίως καὶ Κρήνη ἐλέγετο. Εὐρπ. Φοιν. 1123. Ἀπολλδ.

Κρηνίδες, αἱ (ῑ). Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσα, ὅπερ ἰδε. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀῤῥιαν.

Κρηνίς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὴν Κρήνην ἀνήκουσα, ὅθεν αἱ Κρηνίδες πύλαι, = Κρηναῖαι πύλαι, Ἀπολλδ. γ', 6, 6.

Κρής, ητός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, Στεφ. Βυζ. πρῶτος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἀνεφύη ἐκ τῆς γῆς μὲ τοὺς αὐτόχθονας Κρῆτας Ἐτεοκρῆτας καλουμένους καὶ ὅτι ἐφεύρηκε πολλὰ ἐκ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος αὕτη Κρήτη. Διοδρ. Σικ. ε', 64. Παυσ. η', 53. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἔλαβεν τὴν ὀνομασίαν της ἡ νῆσος Κρήτη. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Κρήτη.

Κρής, ητός, ὁ· συνηθ κληθτ. οἱ Κρῆτες. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κρήτης, ἰδε Κρήτη· καὶ Κρὴς ταῦρος, φοβερώτατος καὶ τερατώδης ταῦρος ἐν Κρήτῃ, τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἔλαβεν δῶρον ὁ Μίνως παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὅστις κομισθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ κακώσας πολλὰ μέρη τῆς Λακεδαίμονος καὶ Ἀρκαδίας ἐφθασεν καὶ εἰς τὸν ἐν Ἀττικῇ Μαραθῶνα, ἀφ' οὗ καὶ Μαραθώνιος ταῦρος ἐκλήθη, ὅπου τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ἀπολλδ. β', 5, 7. Πλούτρ. Θησ. 18.

Κρήσιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου λέγεται ὅτι ἔθαψε τὴν Ἀριάδνην οὖσαν ἐκ τῆς νήσου Κρήτης. Παυσ. β', 23.

Κρήσιος, ία, ιον. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων· τὸ Κρήσιον πέλαγος, ἡ περὶ τὴν νῆσον Κρήτην θάλασσα. Σοφ. Τραχ. 118.

Κρῆσος, ὁ. Αὐτόχθων τις Ἴων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος μετὰ τοῦ Ἐφέσου τὸν περίφημον ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, Παυσ. ζ', 2.

Κρῆσσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς νήσου Κρήτης. Σοφκλ. — 2) Λιμήν τις ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ πλησίον τῶν Αἰγῶν. Σκυλ.

Κρηστών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, πρωτεύουσα τῆς Κρηστωνίας χώρας, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἢ Τυῤῥηνῶν. Ἡροδτ. 1, 57. παρβλ. Θουκ. δ', 109. κατ' ἄλλους ὅμως ἡ ἐν Τυῤῥηνίᾳ Κόρτωνα· ἔτι δὲ ἡ Κρηστώνη, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Ἡροδτ. — ὅθεν, Κρηστωνιῆται οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Κρηστωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Κρηστῶνος ἢ εἰς τὴν Κρηστῶνα ἀνήκων· ἡ Κρηστωναίη, προσυπακμ. γῆ, = Κρηστωνία. — 2) οἱ Κρηστωναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας Κρηστωνίας. Ἡροδτ. 7, 124.

Κρηστωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Ἐχεδώρου ποταμοῦ μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν· τανῦν Χριστιανία· ἐν ταῖς ἀρχ. Ἐκδοσ. εὕρηται καὶ Γρηστωνία. Θουκ. β', 99.

Κρηστωνικός, ή, όν. Τῆς Κρηστωνίας ἢ ἐκ τῆς Κρηστωνίας ὤν· καὶ ἡ Κρηστωνική, = Κρηστωνία. Ἡρόδτ. 8, 116.

Κρηταιεύς, έως, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ Κρής, ὁ κάτοικ. τῆς Κρήτης. Καλλμ. Δημ. 265. — καὶ Ἐπιθτ. ἀντὶ Κρητικός. Ἀπολ Ῥοδ.

Κρηταῖος, αία, αῖον. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων, τὸ Κρηταῖον ὄρος, Καλμ.

Κρήτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος βασιλέως τῆς Κρήτης, κατά τινας γυνὴ τοῦ Μίνωος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον καὶ Ἀνδρόγεων, ἔτι δὲ τὴν Ἀκάλλην, Ξενοδίκην, Ἀριάδνην καὶ Φαίδραν, ἡ ὁποία ἄλλως καὶ Πασιφάη ἐκαλεῖτο. Ἀπολλδ. γ', 1, 2. ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρεται ὡς γυνὴ τοῦ Ἡλίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πασιφάην γυναῖκα τοῦ Μίνωος. Διοδ. Σικ. δ', 62. — 2) Θυγάτηρ ἑνὸς τῶν Κουρήτων τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄμμων ὅτε ἦλθεν ἐκ τῆς Λιβύης εἰς τὴν νῆσον Ἰδαίαν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτῆς Κρήτη. Διοδ. Σικ. γ', 71. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος. Ἀπολλδ. γ', 3, 1.

Κρήτη, ἡ. Creta. Μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ ἀνατολικῶς τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, πρότερον Κουρῆτις, Ἰδαία, Χθονία καὶ Μακάρων νῆσος καλουμένη, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 700 στάδια ἀπὸ τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ ἀκρωτηρίου Μαλέα καὶ 1000 ἀπὸ τῆς νήσου Ῥόδου· τὸ ἔδαφος αὐτῆς ἦν κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν ὀρέων ἐξ ὧν ἐπισημότερα ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν τὰ Λευκὰ ὄρη, ἡ Δίκτη, τανῦν Λασῆθι· καὶ ἡ Ἴδη ἢ Ἰδαῖον ὄρος κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου, τὸ ὁποῖον κατὰ Στράβ. ἦν τὸ ὑψηλότερον πάντων ἔχον ἑξακοσίων σταδίων περιφέρειαν, τανῦν Ψηλορείτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων· τὰ δὲ μεσόγεια καὶ παράλια αὐτῆς πεδία ἦσαν εἰς ἄκρον εὔφορα καὶ τερπνά, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτρέφοντο πλήθη ποιμνίων, δι' ὃ καὶ ἐκλήθη ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆσος τῶν Μακάρων. Ὑπῆρχε δὲ καὶ εἰς ἄκρον πολυάνθρωπος κατ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἀρχαίους χρόνους τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀκμῆς της, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Κρήτην ἑκατόμπολιν. Ἰλ. Β, 649. ἀλλαχοῦ δέ, ἐνενηκοντάπολιν. Ὀδ. Τ, 174. διὰ δὲ τὴν προσφυῆ αὐτῆς θέσιν κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, ἔφθασεν πρωΐμως ἤδη καὶ πρὸ τῶν ἄλλων τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος βασιλείων εἰς μέγαν βαθμὸν δυνάμεως, πλούτου καὶ ἐσωτερικῆς εὐνομίας, πρὸ πάντων διὰ τῶν σοφῶν Νόμων τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Μίνωος· πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐκυρίευσαν οἱ Κρῆτες διὰ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῶν θαλασσίου δυνάμεως μέγα μέρος τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσων καὶ πολλὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης. Εἰς δὲ τὴν κατὰ τῶν Τρώων πολιορκίαν ἔπεμψαν μίαν δύναμιν ἐξ 80 πλοίων ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἰδομενέως. Ἐπίσημοι πόλεις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἡ Κνωσσός ἀρχαιοτάτη μητρόπολις ὅλης τῆς νήσου καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Μίνωος, ἡ Κυδωνία, ἡ Γορτύνη, αἱ Ἐλευθεραί, τὸ Ῥύτιον καὶ ἄλλαι. — Οἱ ἀρχαῖοι οἰκήτορες τῆς Κρήτης ἦσαν κατὰ Διοδ. Σικ. ε', 64. οἱ Κουρῆτες καὶ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι λεγόμενοι, οἵτινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου ὑπῆρχον ἀνέκαθεν τὸ γένος Φοίνικες, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐδιδάχθησαν τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου, διαφόρους θρησκευτικὰς λατρείας καὶ τελετάς, τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων καὶ ἄλλα χρήσιμα πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον πράγματα· πρὸ πάντων ἀξιοσημείωτος ἦν ἡ ἐποχὴ τῆς ἐνταῦθα βασιλείας τοῦ ἀρχαίου Μίνωος, ὅστις ἔδωκε πρῶτος εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου μίαν πολιτικὴν καὶ εὔτακτον σύστασιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἔγγονος αὐτοῦ Μίνως ὁ δεύτερος ἐτελειοποίησε διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ νόμων καὶ ἄλλων πολιτικῶν διατάξεων, παρὰ τῶν ὁποίων ὕστερον ἔλαβεν ὁ Νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος τὸ πλεῖστον μέρος πρὸς σύστασιν τῆς περιφήμου ἐκείνης Σπαρτιατικῆς Νομοθεσίας του. Διοικηθεῖσα ἡ Κρήτη πολλοὺς αἰῶνας ἀνέκαθεν ὑπὸ ἐγχωρίων βασιλέων, ἐσύστησεν μετὰ ταῦτα ἰδίας δημοκρατικὰς πολιτείας ἕως οὗ ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηναίων. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἐκπτώσεως μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπικρατειῶν, ἄρχισαν καὶ τὰ ἤθη τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων νὰ ἐξοχρειοῦνται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὠνομάζοντο ἰδίως ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν Ψεῦσται καὶ κακοτεχνίες, καὶ κρητίζειν ἀντὶ ψεύδεσθαι λεγόμενον, παρὰ Σουίδ. Παυλ. Ἐπιστ. Τίτ. α', 12. Καλλ. Δί. — τανῦν Κρήτη, παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Candia, οὖσα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου καὶ κατοικουμένη μέρος ὑπὸ Ἑλλήνων Χριστιανῶν καὶ μέρος ὑπὸ Ὀθωμανῶν· — ὅθεν Ἐπίρρ. Κρήτηθεν, ἐκ τῆς Κρήτης καὶ Κρήτηνδε εἰς τὴν Κρήτην. Ὁμ.

Κρητηνία, ἡ. Τόπος τις ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλθημένους υἱοῦ τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις ἦλθεν καὶ κατῴκησεν ἐντοῦθα ἀφήσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα Κρήτην διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν πλήρωσιν ἑνὸς χρησμοῦ ὅστις προεμήνυσεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τῶν παίδων του. Μετὰ ταῦτα δὲ θέλων ὁ Κατρεὺς νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐν Κρήτῃ βασιλείαν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥόδον ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸς ζήτησίν του, μὴ γνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλθημένους κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ νομισθεὶς ὡς κακοῦργος ὅστις ἤθελε νὰ εἰσβάλῃ βιαίως εἰς τὴν νῆσον ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του. Ἀπολλδ. γ', 2, 2. Στέφ. Βυζ.

Κρητικός, ή, όν. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων. Αἰσχ. Ἡρόδ. τὸ Κρητικὸν πέλαγος. Ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν νῆσον Κρήτην· Θουκ. δ', 53. καὶ Ἐπίρρ. Κρητικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν· Ἀριστοφ. Ἐκκλ.

Κρητίζω. Πολιτεύομαι ὡς Κρὴς ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν, ψεύδομαι. Σουίδ. καὶ Κρητισμός.

Κρητίνης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τυράννου Ἀναξιλάου ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡροδ.

Κρίασος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους. Ἀπολλδ. β', 1, 2.

Κριθωτή, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀλυζίας. — 2) Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς Μαδύτου. Δημ. κατὰ Ἀριστ. Στράβ. καὶ Κρηθωτή, Στέφ. Βυζ.

Κρίμισα, ἡ, καὶ Κρίμισσα, Λυκοφ. Crimisa Ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ· τανῦν Cap Piccoli. Στράβ.

Κριμισός, ὁ· καὶ Κριμισσός, Crimisus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων διὰ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τὰ νῦν Bellica Destro καλούμενος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. — 2) Ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων διὰ τῆς πόλεως Κριμίσης. Στέφ. Βυζ.

Κριναγόρας, ου, ὁ (‒ ⏑ ⏑ ‒). Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐκ Μιτυλήνης. Ἀνθολ.

Κρίνακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διός· καὶ πατὴρ τοῦ Μακαρέως, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκυρίευσε πρῶτος τὴν νῆσον Λέσβον καὶ συνῴκησεν αὐτήν. Διοδ. Σικ. ε', 82.

Κρινώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Καλλιδίκην, Οἴμην, Κελαινὼ καὶ Ὑπερίππην. Ἀπολλδ. β', 1.

Κρίοιππος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τυράννου Τηρίλλου ἐξ Ἱμέρας πόλεως τῆς Σικελίας. Ἡροδ. 7, 165.

Κρῖος, ὁ, = Κρεῖος. Εἷς τῶν Τιτάνων. Ἀπολλδ. — 2) Εἷς τῶν ἐν Αἰγίνῃ πολιτῶν. Ἡροδ.

Κριοῦ μέτωπον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν Κάβο Κριού. Στράβ. Διον. Περ. 90 ἐκλήθη δὲ οὕτω διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μὲ κεφαλὴν ἑνὸς κριοῦ. — 2) Μεσημβρινὸν ἀκρωτήριον τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀσίᾳ Καραμβίδος ἀκρωτηρίου· τανῦν Καπ-Ἄγια. Στράβ. Διον. Περ. 311.

Κριοφόρος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐν Τανάγρᾳ πόλει τῆς Βοιωτίας ἕνα ἴδιον ναὸν καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἑορτὴν ἔφερεν περὶ τὴν αὐτόθι πόλιν εἷς τῶν νέων Ταναγραίων ἕνα κριὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Παυσ. θ', 13.

Κρῖσα, ἡ· ὀρθογρ. Κρῖσσα. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Κίρρας ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ἥτις κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνόδου κατεδαφίσθη ἐκ θεμελίων, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἐδόθη εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱεροῦ πολέμου· ὕστερον δὲ ὑπῆρχε μόνον ἐπίλοιπος λιμὴν τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 520. ἀλλ' ὅμως σ. Ὁμήρ. Οὐόλφ. Σοφ. Ἡροδ. Θουκ. διὰ σσ παρ' Ὁμηρ. Ὕμ. ἐκδ. Ilgen. Ἱστορ. Στράβ. Παρὰ δὲ Παυσ. κεῖται ἡμαρτημ. Κρῖσα καὶ Κίρρα ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις· — ἴδεν

Κρισαῖος, αία, αῖον (Κρισσαῖος). Τῆς Κρίσης ἢ εἰς τὴν Κρῖσαν ἀνήκων· ὁ Κρισαῖος κόλπος, ἡ περὶ τὴν Φωκίδα θάλασσα σχηματίζουσα ἓν μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, τανῦν Κόλπος τοῦ Σάλωνος. Θουκ. Στράβ. τὸ Κρισαῖον πεδίον, τερπνότατος κάμπος τῆς Φωκίδος μεταξὺ τῆς πόλεως Κρίσης καὶ Κίρρας, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κρίσης ἔγεινεν ἱερὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος· (τὸ Κιρραῖον πεδίον, Αἰσχίν.) Σοφ. Ἡροδ. 8, 32. — Κρισαῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κρίσης.

Κριτίη ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος Ἡσ. Θεογ. 359. ἔνθα κατὰ Dindorf. Χρυσηΐς γέγραπτ.

Κρίσος, ὁ, καὶ Κρίσσος. Υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ πατὴρ τοῦ Στροφίου, πάππος δὲ τοῦ Πυλάδου. Παυσ. β', 29. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 33.

Κρισπῖνος, ὁ· Crispinus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθ.

Κρίσων, ωνος, ὁ, καὶ Κρίσσων, Πλούτρ. Περίφημός τις σταδιοδρόμος ἐκ τῆς πόλεως Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ. Πλάτ. Πρωτ.

Κρίταλλα, τά· ἢ Κρίταλλοι, οἱ. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ. Ἡροδ. 7, 25. ἔνθα, ἐν Κριτάλλοις κεῖται.

Κριτήριον, τό. Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Δαναὸς ἔκρινε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ὑπερμνήστραν, διότι παρέβη τὴν πατρικὴν διαταγὴν μὴ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα· ἴδε Ὑπερμνήστρα.

Κριτίας, ου, ὁ (⏑ ⏑ ‒). Υἱὸς τοῦ Δρωπίδου, πάππος Κριτίου τοῦ δευτέρου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτ. Τιμ. 25. καλεῖ παλαιόν· ὅρα Σχολ. Runk. αὐτόθ. — 2) Υἱὸς τοῦ Καλλαίσχρου, προθεῖος τοῦ Πλάτωνος, κατ' ἀρχὰς χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἐπιστήδειος αὐτοῦ, ὕστερον δὲ ἄσπονδος ἐχθρός του τὸν ὁποῖον ἐζήτει μὲ πάντα τρόπον νὰ διαβάλῃ ὡς ὑπεύθυνον· μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐκλέχθη ὁ Κριτίας οὗτος μετὰ τοῦ Θηραμένους ἐπὶ κορυφῆς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, γενόμενος αἴτιος ὅλων τῶν κατοδυναστευτικῶν ἐναντίον τῶν συμπολιτῶν του· ἀλλ' εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ γενναίου Θρασυβούλου, ἐθανατώθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συνεργῶν τῶν τυραννικῶν καταχρήσεων· ἦν δὲ ὡς ἐλέγετο

καὶ ποιητὴς Ἐλεγείων. Ξενφ. Ἑλ. β', 4, 19. Πλάτ. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν. Ἀθην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ Γ', 13. — 4) Ἀγαλματοποιὸς τις. Παυσ.

Κριτόβουλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρίτωνος ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους Ξενφ. Ἀπομν. Πλάτ. Φαίδ. — 2) Ἰατρὸς καὶ χειρούργος τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ Μακεδονίας, τοῦ ὁποίου ἐθεράπευσε τὸν ὀφθαλμὸν ὅτε ἐπληγώθη εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει πολιορκίαν.

Κριτόδημος, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ. Ἀῤῥιαν.

Κριτόλαος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Φασήλιδος πόλεως τῆς Λυκίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ Στωϊκοῦ Διογένους εἰς πρέσβυς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Ῥώμην· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. Λουκ. — 2) Στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ὅστις ἐδόθη πρῶτος αἴτιον εἰς τὸν κατὰ τοῦ δεσμοῦ τούτου πόλεμον τῶν Ῥωμαίων, ἀποθανὼν τελευταῖον εἰς τὴν μετὰ τοῦ Μετέλλου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων μάχην.

Κριτομήδη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀντίπαφον. Ὑγῖν.

Κριτύλλα, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Λυσ. 323.

Κρίτων, ωνος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, σύγχρονος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβοήθει εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Φιλοσοφίας του μὴ ἀποχωρισθεὶς ἀπ' αὐτοῦ ἕως τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου του. Ξενφ. Ἀπομν. Πλάτ.

Κριτωνιανός, ὁ· Critonianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις (τὸ α παρὰ τοῖς ὑστέρον εὕρηται καὶ βραχύ· παρβλ. Spitzn. Προσ. §. 55 2. σημ.)

Κριῶα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. Ἁρποκρ. — ὅθεν Κριωεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου. Κριωᾶς.

Κρόβυζοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. κατοικοῦντες μεσημβρινῶς τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ. Ἡροδ. 4, 49. κατὰ δὲ Στράβ. ἔθνος τῆς κάτω Μυσίας περὶ τὴν Ὀδησσόν.

Κρόεσσα, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἰοῦς μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βύζαντα. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Βυζάντιον.

Κροῖσμος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Μέγης ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 523.

Κροῖσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλυάττου καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 35 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ πολεμήσας τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, τῶν ὁποίων τὰς πλείστας ὑπέταξεν ὑποτελεῖς εἰς τὴν βασιλείαν του· ἐφημίζετο οὗτος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὁ πλουσιώτατος τῶν ἐν Ἀσίᾳ συγχρόνων του ἡγεμόνων, πέμψας διάφορα καὶ πλούσια ἀναθήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸς τοῦτον ἐλθὼν κατὰ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ Νομοθέτης Σόλων διέτριψε καιρόν τινα εἰς τὴν αὐλήν του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφιλοτιμήθη ὁ Κροῖσος νὰ δείξῃ ὅλους αὐτοῦ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν, νομίζων ὅτι δι' αὐτῶν θέλει ἐκπλήξει τὴν ψυχὴν τοῦ σοφοῦ τούτου ἀνδρὸς, ὥστε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὑπῆρχεν ὁ μακαριώτατος ὅλων τῶν θνητῶν, ἀλλ' ὁ Σόλων μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ ματαίας ἐρωτήσεις τοῦ Βασιλέως τούτου τῷ εἶπεν τελευταῖον ὅτι δὲν γνωρίζει κἀνένα ἐκ τῶν ἀνθρώπων μακάριον πρὸ τοῦ τέλους τῆς ζωῆς· τὴν ὁποίαν ταύτην ἀλήθειαν ἐγνώρισε μετ' οὐ πολὺ ὁ Κροῖσος, ὅτε πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Κύρου, ὅστις ἐκστράτευσεν ἐναντίον του μὲ μεγάλας δυνάμεις καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἔμελλε νὰ βληθῇ ζῶν ἐπὶ τῆς πυρᾶς διὰ νὰ καῇ· συνοδεύσας δὲ τὸν Κῦρον εἰς τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, διέμεινε μέχρι τέλους πλησίον τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Καμβύσου. Πινδ. Ἡροδ. 1, 86. κ. ε. ξ.

Κροκάλη, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῶν συντρόφων τῆς Ἀρτέμιδος. Ὀβιδ. — 2) Ὄνομα Ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Κροκέαι, αἱ. Πολίχνιον τῆς Λακωνίας. Στέφ. Βυζ.

Κρόκιον πεδίον, τό. Εὔφορος πεδιὰς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος χώρας ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀμφρυσὸν ποταμόν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐποίμαινε τὰς ἀγέλας τοῦ βασιλέως Ἀδμήτου. Στραβ.

Κροκοδείλων πόλις, ἡ· Crocodilorum oppidum. Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης πλησίον τοῦ αὐτόθι περιφήμου Λαβυρίνθου, ὕστερον Ἀρσινόη κληθεῖσα· τανῦν Ἐρείπια Ἀλ-Φαϊούμ λεγόμενα· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐλατρεύοντο ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων οἱ Κροκόδειλοι Ἡροδ. 2, 148. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῷ Ἀφροδιτοπολιτικῷ Νομῷ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου. Πτολ. — ὅθεν, Κροκοδειλοπολίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Κροκοδείλων πόλεως.

Κροκύλεια, τά (ῠ). Καθ' Ὅμηρ. πιθαν. μέρος τι ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ δὲ Στράβ. Τόπος τις ἢ χωρίον ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 633.

Κροκύλειον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Τειχίου καὶ Ποτιδανίας. Θουκ. γ', 96.

Κροκύλος, ὁ (ῠ). Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ε', 11.

Κρόκων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τῆς Μεγανείρας γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος τῆς Ἀττικῆς Κροκωνὶς χώρα. Ἀπολλδ. γ', 9, 1. Παυσ. α', 37.

Κρομμυών, ῶνος, ὁ (ῠ) καὶ **Κρομμυῶν** Θουκ. καὶ **Κρομυών** Παυσ. Κώμη τῆς Μεγαρίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κορίνθου, ἔχουσα ἐν φρούριον ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Καστρότειχον. Ἀρσεν. παρὰ Θουκ. δ', 42. Ξενφ. Στραβ. Θηλκ. ἅπαξ παρὰ Στρβ. παρὰ τοῖς πλείστοις δὲ Συγγραφ. εὕρηται διὰ μμ γραφομ. ὀρθογρ. μόνον τοῖς Κρομυών, παρὰ Παυσ. β', 1. Κρομμυών κεῖται παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Κρομμυώνιος, ία, ιον, τοῦ Κρομμυῶνος ἢ εἰς τὴν κώμην Κρομμυῶνα ἀνήκων. Ἡ Κρομμυωνία ὗς, ἥτις ἄλλως καὶ Φαιὰ ἐκαλεῖτο, ὑπῆρχε θῆλύς τις χοῖρος πλησίον τῆς κώμης Κρομμυῶνος προξενῶν μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν περὶ αὐτὴν χώραν, ἥτις τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Πλάτ. Λαχ. Διοδ. Σικ. δ', 61. ἡ γραφ. Κρωμμυὼν ἐστιν ἡμαρτ. Παττβ.

Κρόμος ἢ **Κρῶμος**, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μεγαρίδι κώμη Κρομυών. Παυσ. β', 1.

Κρομυών, = **Κρομμυών**.

Κρόνειος, ὁ, = **Κρόνιον**. Ξενφ.

Κρόνια, τά, προσηγορ. ἱερά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου κατὰ τὴν δωδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός· Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 708 — 2) Ἑτέρα ἑορτὴ τοῦ Κρόνου πανηγυριζομένη ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα Saturnalia, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δοῦλοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ συνεστιῶνται μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ὑπηρετοῦντο Λουκ.

Κρονιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκουσα.

Κρονίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς. Ὅμηρ.

Κρονικός, ή, όν. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκων, ἡ Κρονικὴ ἑορτή, = Κρόνια, τά· παρὰ Ῥωμαίοις Saturnalia, Πλουτ. καὶ Κρονικαὶ γνῶμαι, παροιμ. ἐπὶ παλαιωμένης καὶ σαθρᾶς τινὰς ἰδέας. συγκρ. Κρονικώτερος. Πλάτ.

Κρόνιον, τό, Cronius Mons. Ὄρος μικρὸν τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς πόλεως Ὀλυμπίας, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἕνα ναὸν τοῦ Κρόνου. Πινδ. Ολ. 3, 179. ὅτι δέ, ὁ Κρόνου πάγος λεγόμενον. Πινδ. καί, ὁ Κρόνειος. Ξενφ Ἑλ. — 2) = ὁ Κρόνιος Ὠκεανός, ἐν μέρει τοῦ Βορείου Ὠκεανοῦ, τανῦν Παγωμένη θάλασσα. Διον. Περ. 32.

Κρόνιος, ία, ιον. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκων, ἐκ τοῦ Κρόνου ὤν· ὁ Κρόνιος, = Κρονίδης, ὁ Ζεύς. Πινδ. Ὀλ. 2, 24. — 2) Ὁ Κρόνιος Ὠκεανός, ἡ Παγωμένη θάλασσα. Διον. Περ. 32. ἡ Κρονίη ἅλς, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 509.

Κρόνιππος, ὁ. Κατ' ἀστεϊσμὸν πεπλασμένον ὄνομα, σημαῖνον μωρόν τινα καὶ σεσαθρωμένα φρονήματα ἔχοντα ἄνθρωπον. Ἀριστφ. Νεφ. 1067. (ἔνθα κατὰ Σχολιστ. τὸ ἵππος ἐν τῇ Συνθεσ. δηλοῖ μέγας)

Κρονίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς. ἔτι δὲ γενικ. Κρονίονος· (τὸ ι ἐστὶ μακρὸν ἐν τῇ Ὀνομαστ. καὶ Γενικ. Κρονίωνος· καθ' ὅλας δὲ τὰς λοιπὰς πτώσ. βραχύ.) Ὁμ. Ἰλ. Β, 419.

Κρόνος, ὁ, παρὰ Ῥωμ. Saturnus. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων θεοτήτων τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον ὡς ὑπερτάτην δύναμιν καὶ κυρίαν τοῦ παντός. γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ Θεογ. 137. Ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ῥέας ἐγέννησεν ὁ Κρόνος τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Πλούτωνα, τὴν Ἥραν, τὴν Δήμητραν, τὴν Ἑστίαν καὶ τελευταῖον τὸν Δία, τὸν ὁποῖον μόνον δὲν κατέπιεν, ὡς εἶχε καταπίει τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ παῖδας, φοβούμενος μήπως τις ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν οὐράνιον ἀρχήν· ἀλλ' ὅτε ὁ Ζεὺς ηὔξησε κατὰ τὴν ἡλικίαν πολεμήσας αὐτὸν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς βασιλείας του, ἀφ' οὗ πρότερον τὸν ἐβίασε νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους αὐτοῦ ἀδελφοὺς καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον μετὰ τῶν ἄλλων Τιτάνων. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 479. Ξ, 203. κατὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων μυθολογίαν διωχθεὶς ὁ Κρόνος ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου λέγεται ὅτι διδάξας πρῶτον τοὺς κατοίκους τούτου τοῦ μέρους τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ ἐξημερώσας τὰ ἄγρια αὐτῶν ἤθη ἐτιμήθη μεγάλως ὑπ' αὐτῶν, ὥστε ἡ αὐτόθι ἐποχή του ἐχαρακτηρίζετο πρὸ πάντων ὡς ὁ Χρυσοῦς αἰὼν τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῆς γῆς κατοίκων, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ ἀναφέρουσι πολυειδῶς εἰς τὴν ἐπίγειον αὐτοῦ βασιλείαν. Ἡσ. Ἔργ. 111. Ἀπολδρ. α, 1, 3 Πλάτ. Τιμ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐλογίζετο ὡς μία ἀρχαία πάτριος θεότης, δι' ὃ καὶ ἐσήμαινε πολλάκις παρ' αὐτοῖς ὡς καὶ τὸ Ἰαπετὸς ἀπλοϊκόν τινα καὶ μεμωραμένον γέροντα. Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 288. Ἀριστφ. Σφ. 1471, ὅθεν καὶ ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος. Λουκ. Δραπ. 17. ἐπρόσφερον δὲ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου κατ' ἀρχὰς ἀνθρωπίνους θυσίας, πρὸ πάντων οἱ Καρχηδόνιοι, οἱ παλαιοὶ Γάλλοι καὶ οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν Πελασγῶν ὅσοι κατῴκησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Περίφημοι ναοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐν τῇ πόλει Δρέπανον καὶ ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐχρησίμευεν συγχρόνως ὡς κοινὸν θησαυροφυλάκιον τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας.

Κρονοσόλων, ὁ. Σύνθετος λέξις ἐκ τοῦ Κρόνος καὶ Σόλων, σημαίνουσα τὸν νομοθετοῦντα καὶ διατάττοντα τὰ Κρόνια, παρὰ Λουκ.

Κροσσαίη χώρη, ἡ. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Θερμαί-

σοῦ κόλπου. Ἡροδ. 7, 123. — ἡ Κρουσίς, ίδος, γῆ, παρά Θουκ. β΄, 79. Στέφ. Βυζ.

Κροτατος, ὁ. Εἷς τῶν Μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας φονευθεὶς καὶ αὐτος ὑπό τοῦ πατρός της Οἰνομάου. Παυσ. ς΄, 22.

Κρότων, ωνος, ἡ, Croto. Πόλις ἐπίσημος τό πάλαι τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπί τῆς χώρας τῶν Βρεττίων παρά τῷ Αἰσάρῳ ποταμῷ κτισθεῖσα ὑπό μιᾶς ἀποικίας τῶν Ἀχαιῶν περί τήν 17 Ὀλυμπ. περίφημος διά τό ἐν αὐτῇ γενόμενον μέγα ἐμπόριον καὶ διά τήν εὐφορίαν τῆς περί αὐτήν χώρας, πρό πάντων δέ ἐδοξάσθη διά τούς ἀρίστους αὐτῆς ἀθλητάς οἵτινες πολλάκις ἐνίκησαν διά τῆς ἀνδρίας των εἰς τούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνας· τανῦν Crotona Ἡροδ 3, 131. — ὅθεν, Κροτωνιάτης, ου, Ἰωνικ. Κροτωνιήτης· ὁ κάτοικ. Θουκ. Ἡροδ. καὶ Κροτωνιάτις, ιδος, Ἰωνικ. Κροτωνιῆτις, ἡ, ἡ περί τήν πόλιν Κρότωνα χώρα. Ἡροδ.

Κρότων, ωνος, ὁ. Ἀρχαιότατος Ἥρως τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθείς ἐξ ἀτυχίας ὑπό τοῦ Ἡρακλέους, ἀπό τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κρότων. Διοδ. Σικ. δ΄, 25.

Κροτωπιάδης, ου, ὁ (ῑ ᾱ) Υἱός τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, καὶ καθολ. ἀπόγονος τοῦ Κροτώπου, ὁ Λίνος. Καλλμ. λείψ. 315.

Κρότωπος, ὁ. Υἱος τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεύς τοῦ Ἄργους, πατήρ τῆς Ψαμάθης, μετά τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τόν Λίνον· ὕστερον δέ βιασθεὶς ὑπό μιᾶς φθοροποιᾶς νόσου ὁ Κρότωπος ἀφῆκε τό Ἄργος καὶ ἦλθεν εἰς τά Μέγαρα· Παυσ. β΄, 16. α΄, 34.

Κρύα, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπί τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων. Πτολ. ε΄.

Κρυπτός λιμήν, ὁ. Πόλις μέ λιμένα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπί τοῦ πορθμοῦ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολ. ς΄, 17.

Κρυτίδας, α, ὁ. Ἀρχηγός τῶν Σικελῶν, φονευθεὶς ὑπό τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος διέβαινεν ἐντεῦθεν μέ τάς βοῦς τοῦ Γηρυόνου ὕστερον δέ τιμηθεὶς ὑπό τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Διοδ. Σικ. δ΄, 23.

Κρωβίαλος, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κρώμνης. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 944. Στεφ. Βυζ.

Κρωβύλη, ἡ. Χωρίον τῆς Θρᾴκης, Δημ. Φιλ. κατά Ῥείσκ. πιθαν. τό αὐτό ὅπερ καὶ Καβύλα ἐλέγετο.

Κρώβυλος, ὁ (ῡ). Ἀθηναῖος, πιθαν. ὁ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ΄, 16. ἀναφερόμενος ὀψοποιός. Αἰσχ. Κτησ.

Κρῶμνα, ἡ. Φρούριον τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμάστριος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Καράμβι, κατά Στράβ. ὕστερον ἑνωθεῖσα μέ τήν Ἄμαστριν. Ὁμ Ἰλ. Β, 855. Στράβ.

Κρῶμνος, ὁ. Μέρος τι ὀχυρόν τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ. Ἑλ ζ, 4, 21. καὶ Κρῶμοι, οἱ, παρά Παυσ. η΄, 34.

Κρῶμος, ὁ Υἱός τοῦ Λυκάονος ἀπό τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Κρῶμοι. Παυσ. η΄, 34.

Κρωπειά, ἡ, = Κρωπία. ὅπερ ἰδε.

Κρωπία, ἡ· καὶ Κρωπειά. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τήν Λεοντίδα φυλήν· Στέφ. Βυζ. διά Κρωπειᾶς, ἀναγινώσκει ὁ Bredow παρά Θουκ. β΄, 19. ἐξ ἀρίστων Χειρογρ ἀντί Κεκροπία· ὅθεν, Κρωπίδης, ου, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Κρωπίας.

Κρῶφι, τό· ἄκλιτ. Ὄρος τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον μεταξύ τῆς πόλεως Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης· μεταξύ τούτου τοῦ ὄρους καὶ τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ κειμένου Μῶφι ἔλεγον οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἱερεῖς ὅτι εἶχεν ὁ Νεῖλος τάς πηγάς του. Ἡροδ. 2 28.

Κτέατος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολόνης, ἢ κατά τόν μῦθον υἱός τοῦ Ποσειδῶνος, ἀδελφός δίδυμος τοῦ Εὐρύτου, μετά τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Νηλέως ἐναντίον τοῦ Νέστορος καὶ τῶν Πυλίων, ὕστερον δέ συμμαχήσαντες ἀμφότεροι ὑπέρ τοῦ Αὐγείου κατά τοῦ Ἡρακλέους ἐφονεύθησαν ὑπό τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τούς Ἰσθμικούς ἀγῶνας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 855. Λ, 708. Ἀπολδρ. β΄, 7. ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Θηρονίκης ἐγεννήθη ὁ Κτέατος οὗτος τόν Ἀμφίμαχον ὅστις ἐξεστράτευσε μετά τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τήν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ἰλ. Ν, 181.

Κτενοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μέ λιμένα ἐπί τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Παρθενίου. Στράβ.

Κτημένη, ἡ, = Κτιμένη. Στέφ. Βυζ.

Κτησίας, ου, ὁ (ῑ). Περίφημος ἀρχαῖος ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, ἰατρός τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος, συγγράψας ἱστορίαν τῶν Ἀσσυρίων, Περσῶν καὶ Ἰνδῶν ἥτις ἐπαινεῖτο πρό πάντων ὑπό τῶν παλαιῶν διά τήν ἀκρίβειαν αὐτῆς καὶ τήν ἄφθονον ὕλην διαφόρων ἱστορικῶν ἀντικειμένων ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων λαῶν τῆς Ἀσίας· ταύτης ἐσώθησαν μόνον λείψανά τινα ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Ξενφ. Ἀνάβ. α΄, 8. Διοδ. Σικ. β΄. Φωτ — 2) Συκοφάντης τις καὶ κατάσκοπος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἀχ. 842.

Κτησίβιος, ὁ (– ‿ ‿ ‿). Περίφημος μαθηματικός ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, κατ' ἀρχάς ἐπαγγελλόμενος αὐτόθι τόν κουρέα ἀκολούθως δε διά τῆς ἐξόχου αὐτοῦ εὐφυΐας κατεστάθη εἷς τῶν πρώτων ὅσοι συνετέλεσαν διά τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν ἀνακαλύψεων εἰς τήν τελειοποίησιν τῶν μηχανικῶν τεχνῶν ἐπινοήσας διάφορα ὑδραυλικά ἐργαλεῖα· ἔζη δέ ἐπί τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου περί τό 140 ἔτος πρό Χρ. Λουκ. Ἀθην. δ΄, σελ. 174. C.

Κτησικλῆς, έους, ὁ. Πολίτης Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἕνα τῶν συμπολιτῶν του ἐν καιρῷ μιᾶς δημοσίου ἐν Ἀθήναις τελετῆς. Δημ. κατά Μειδ. σελ. 572. — 2) Κωμικόν ὄνομα κυνικοῦ τινος φιλοσόφου παρά Λουκ.

Κτησίλαος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιός, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πλίνιος ἔξοχά τινα ἔργα.

Κτήσιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός ὑπό τό ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τήν Φλιοῦντα. Παυσ. α΄, 31. — 2) Υἱος τοῦ Ὀρμένου καὶ πατήρ τοῦ Εὐμαίου χοιροβοσκοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 414.

Κτήσιππος, ὁ. Υἱός τοῦ Πολυθέρσου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ἐν Ἰθάκῃ ὑπό τοῦ Φιλοιτίου. Ὁμ. Ὀδ. Υ. 285—288. — 2) Υἱός τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυδαμείας. Ἀπολδρ. β΄, 7. — 3) Ἕτερος υἱός τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Δηιανείρας ἀδελφός τοῦ Ὕλλου. Ἀπολδρ. β΄, 7, 5. — 4) ὁ Παιανιεύς· μαθητής τοῦ Σωκράτους ἐκ Παιανίας δήμου τῆς Ἀττικῆς, τόν ὁποῖον εἰσάγει ὁ Πλάτων εἰς πολλούς τῶν διαλόγων του· Πλάτ. Φαιδ. σελ. 59. — 5) Υἱός τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου κατήγορος τοῦ Λεπτίνου καὶ ἀνήρ πολυδάπανος. Πλούτ. Ἀθην. ιβ΄, σελ. 552.

Κτησιφῶν, ῶντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, υἱός τοῦ Λεωσθένους Ἀναφλύστιος τόν δῆμον, φίλος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους παρά τοῦ ὁποίου ἐπροβλήθη εἰς τήν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων τό νά στεφανώσωσι τόν Δημοσθένην μέ χρυσοῦν στέφανον διά τάς ὁποίας ἀπέδειξε πρός τήν δημοκρατίαν ἐκδουλεύσεις, κατά τῆς προτάσεως τοῦ ὁποίου ὁ ἐχθρός τοῦ ῥήτορος τούτου Αἰσχίνης ἔγραψε τόν περίφημον λόγον του κατά Κτησιφῶντος ἐπιγραφόμενον. Δημ. Στεφ. σελ. 243. — 2) Ἕτερος Ἀθηναῖος, διάφορος τοῦ προτέρου, εἷς τῶν ἀποσταλέντων πρέσβεων πρός τόν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Παραπρ. σελ. 344.

Κτησιφῶν, ῶντος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπί τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· κτισθεῖσα τό πρῶτον ὑπό Μακεδόνων, ὕστερον δέ καταστᾶθεῖσα πρωτεύουσα τῆς χώρας ταύτης ὅτε οἱ Πάρθοι ἐκυρίευσαν αὐτήν ἔχουσα περί που 100,0 0 κατοίκους, καὶ τήν ὁποίαν οὗτοι ὠχύρωσαν ἀκολούθως μέ τείχη· κατά Πτολμ. ἀπεῖχεν αὕτη τῆς Σελευκίας τρία γεωγραφικά μίλια, Πολύβ. ε΄, 24. Στράβ. — ὅθεν Κτησιφώντιος, ὁ κάτοικ. τανῦν Taous - Kesora· ἤ κατά τινας Ἀλ - Modain. — Mannert. Γεωγρ. V, 405.

Κτήσυλλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκιδάμαντος ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κέω, τήν ὁποίαν ἀγαπήσας Ἀθηναῖός τις Ἑρμοχάρης καλούμενος, ἰδών αὐτήν ποτέ εἰς τους Πυθικούς ἀγῶνας, τήν ἔλαβεν εἰς τάς Ἀθήνας ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πατρός αὐτῆς, ὅστις τήν ὑπεσχέθη γυναῖκα εἰς ἕνα ἄλλον πλούσιον πολίτην, μετ' οὐ πολύ ἡ Κτήσυλλα ἀπέθανεν εἰς τάς Ἀθήνας καὶ ἐν ᾧ ἐφέρετο εἰς τόν τάφον λέγεται ὅτι ἐπήδησεν ἐκ τοῦ νεκρικοῦ αὐτῆς κραββάτου μία περιστερά πετῶσα διά τοῦ ἀέρος, τό δε πτῶμα τῆς ἀποθανούσης ἔγεινεν ἄφαντον, περί τοῦ ὁποίου συμβάντος ἐρωτήσας τό μαντεῖον ὁ Ἑρμοχάρης, ἔλαβε διαταγήν παρ' αὐτοῦ νά κτίσῃ εἰς τήν Ἰουλίδα ἕνα ναόν πρός τιμήν τῆς Ἀφροδίτης ὑπό τό ὄνομα τῆς Κτησύλλης Ἀφροδίτης, εἰς τόν ὁποῖον πολύν χρόνον ἐπρόσφερον θυσίας εἰς τήν θεάν ταύτην οἱ Κεῖοι. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ Μεταμ. α΄.

Κτήσων, ωνος, ὁ. Κωμικόν ἐπίπλαστον ὄνομα ἑνός τῶν Κυνικῶν Φιλοσόφων παρά Λουκ.

Κτιμένη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Λαέρτου καὶ ἀδελφή τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπανδρευθεῖσα εἰς τήν νῆσον Σάμον. Ὁμ Ὀδ. Ο, 363. — 2) Πόλις τῶν Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ Ῥοδ. Α, 68.

Κυαμόσωρος, ὁ. Ποταμός τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κεντορίας. Πολυβ.

Κυάνεαι, αἱ, προσυπακ. πέτραι, (– ‿ ‿ –) Cyaneae Insulae. Δύω μικραί νῆσοι ἢ σκόπελοι, πρότερον Πλαγκταί καλούμεναι, κείμεναι ἐπί τῆς εἰσόδου τοῦ Εὐξείνου Πόντου διά τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, περίφημοι τό πάλαι ἐκ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν ὡς πολλά ἐπικίνδυνοι διά τους διαπλέοντας τήν θάλασσαν ταύτην, αἵτινες ἐπιλάττοντο ὑπό τῶν ποιητῶν ὅτι συγκρουόμεναι ὑπό τῆς βίας τῶν ἀνέμων ἀκαταπαύστως κατετρίβον πᾶν ὅ,τι διήρχετο διά μέσου αὐτῶν, ὅτε δέ τό πλοῖον Ἀργώ διά συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἔπλευσε δι' αὐτῶν εὐτυχῶς χωρίς νά βλαφθῇ, λέγεται ὅτι ἔπαυσαν ἀπό τό νά κινῶνται τοῦ λοιποῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 606. Ἡροδ. 4 85. Στράβ. Διον. Περ. 144. ἐκαλοῦντο ὅτι ὡς ἐκ τῆς πρός ἀλλήλας αὐτῶν συγκρούσεως Συμπληγάδες καὶ Συνδρομάδες· — ὅθεν αἱ Κυάνεαι Συμπληγάδες. Εὐρ Μηδ. 2.

Κυανή, ἡ. Νύμφη τις ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ, ἥτις ὡς λέγεται ἐσυνώδευε τήν Περσεφόνην ὅτε αὐτη ἡρπάσθη ὑπό τοῦ Πλούτωνος, ὑπό δέ τῆς λύπης διά τήν στέρησιν ταύτην μετεμορφώθη εἰς τήν ἐν Συρακούσαις εὑρισκομένην Κυανήν κρήνην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β΄, 33. Εἰς ταύτην ἐπρόσφερον οἱ κάτοικοι τῆς Σικελίας ἐτησίως μίαν κοινήν θυσίαν ἐκ Ταύρων. Διοδ. Σικ. ε΄. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λιπάρου τήν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἴολος. Πλάτ. Θεαγ. σελ. 125.

Κυάνιππος, ὁ. Υἱός τοῦ Αἰγιαλέως καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀδράστου, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἐπίτρο-

πος ὁ Διομήδης μετὰ τὸν ἐν Θήβαις θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἀπολλδ. α΄, 9, 13. Παυσ. β΄, 18. 30.

Κυαξάρης, ους, καὶ ου, Ἡροδ. Αἰτιατ. ην. Υἱὸς τοῦ Φραόρτου καὶ ἔγγονος τοῦ Δηιόκου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας, τὸ 620. ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀσσυρίων ἀπεκτήσεν αὖθις τὰ ὑπ' αὐτῶν πρότερον κυριευθέντα μέρη τῆς Μηδίας, πολιορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τῆς Ἀσσυρίας Νῖνον· ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ Κιμμέριοι Σκύθαι κυριεύσαντες μέγα μέρος αὐτῆς καὶ προχωρήσαντες ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, μόλις δὲ μετὰ εἰκοσιοκταετῆ χρόνον κυριαρχίαν φονεύσας πολλοὺς ἐξ αὐτῶν δι' ἀπάτης ὁ Κυαξάρης, ἠλευθέρωσε τὴν Μηδίαν ἀπὸ τὴν δυναστείαν των· ἑνωθεὶς δὲ καὶ μὲ τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλωνίας κατέστρεψε τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, ἐκυρίευσε διαφόρους χώρας τῆς περὶ τὸν Πόντον Ἀσίας, καὶ μετὰ μίαν τεσσαρακονταετῆ βασιλείαν ἀποθανὼν ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀστυάγην. Ἡροδ. 1, 46. — 2) Κυαξάρης ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγους εἰς τὸν θρόνον τῆς Μηδίας, ὅς τις κατὰ Ξενοφ. ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου κατέστησαν ὁμοῦ τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων Ξενοφ. Κυρ Παιδ. α΄, 5, 2. ἀλλὰ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Κυαξάρου τούτου ἀμφιβάλλεται μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν· παρβλ. Schneid. εἰς Ξε.

Κύβελα, τά (ῠ) καὶ Κύβελλα, Cybella. Ὄρος τῆς Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν, πιθαν. δὲ καὶ πόλις τις αὐτόθι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἀπολλδ. γ΄, 5. 1. τὰ Κύβελα ὄρη. Ὀρφ. Ἀργ. 22. ἀπὸ τοῦ ὄρους τούτου λέγεται ὅτι ἔλαβεν ἡ θεὰ Κυβέλη τὴν ὀνομασίαν της ταύτην. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κυβέλεια, ἡ. Κώμη τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰωνίας, κειμένη ὑπὸ τοῦ ὄρους Μίμαντος. Στράβ.

Κυβέλη, ἡ Cybele. Ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐλατρεύετο πρὸ πάντων καὶ ἀνέκαθεν ἡ θεὰ αὕτη, ἥτις ὕστερον πολλάκις συνεχέετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὴν Ῥέαν, ἔσθ' ὅτε μὲ τὴν Γαῖαν καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἑστίαν, ὥστε παρ' αὐτοῖς ἡ Ῥέα, Γαῖα καὶ Κυβέλη ἐλογίζετο ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ θεότης· περὶ δὲ τὸ 203 ἔτος πρὸ Χρ. εἰσήχθη ἡ λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης καὶ εἰς τὴν Ῥώμην τῆς ὁποίας τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα εὑρισκόμενον ἀρχαιόθεν εἰς Πεσσινοῦντα πόλιν τῆς Φρυγίας, ἔφερον οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἐν Περγάμῳ Ἀττάλου εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας. Διὰ τῆς λατρείας τῆς ἀρχαίας ταύτης θεότητος παριστάνετο συνήθως ἡ ἰδέα μιᾶς γονίμου, ὑπερτάτης καὶ οὐρανίου οὐσίας, προξένου πάσης φυσικῆς τῶν ὄντων ἀναπτύξεως καὶ ἐπιδόσεως, σύμβολον τῆς εὐφορίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ζωτικῶν αὐτιῶν. Ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἦν θυγάτηρ τοῦ Μαίονος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Φρυγίας ἢ κατά τινας τοῦ Πρωτογόνου καὶ ὅτι ἀπενόησε διάφορα μουσικὰ ὄργανα πρὸς ἴασιν πολλῶν ἀσθενειῶν τῶν παίδων καὶ τῶν ἐν ἀγροῖς διατετριμμένων ἀνθρώπων, παριστανομένη εἰς ἄκρον ὡραία καὶ συνετή — οἱ ἱερεῖς αὐτῆς, τῶν ὁποίων εἷς ὑπῆρξεν καὶ ὁ προσφιλὴς της Ἄττυς, ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις Γάλλοι, ὄντες ἅπαντες εὐνοῦχοι καὶ τῶν ὁποίων ὁ κορυφαῖος ἐλέγετο Ἀρχέγαλλος, εἴτε Γάλλος· ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι, ἔνθα ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ῥέα, ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς αὐτῆς Κορύβαντες ἢ Κουρῆτες· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη καὶ Κυβήβη· πρῶτον δὲ εὕρηται τὸ ὄνομα Κυβέλη παρὰ Σιμ. Ἐπ. 106. Εὐρπ. Βακχ. 79. (κατὰ τοὺς Γραμματικ. αἱ Γραφ. Κυβήλη καὶ Κύβελλα εἰσὶν ἡμαρτμ.)

Κυβέρνισκος, ὁ. Λύκιος, υἱὸς τοῦ Σίκα, εἷς τῶν θαλασσίων ὑποστρατηγῶν ὅσοι ἐκστράτευσαν μετὰ τοῦ Ξέρξου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδ. 7, 98.

Κυβήβη, ἡ, κλητκ. Κυβέβα = Κυβέλη. Ἀνακρ. Ἡροδ. 5, 102.

Κύβιστρα, τά. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ Στράβ.

Κυδαθήναιον, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Κυδαθηναιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κυδαθηναίου ὤν. Ἀριστφ. Σφ. 890. Πλάτ.

Κυδίας, ου, ὁ (–υ–) Περίφημός τις ζωγράφος ἐκ τῆς νήσου Κύθνου, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνορος. Λουκ.

Κυδιμάχη, ἡ (ῠ) Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρὰ Λουκ.

Κυδίππη, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει, μήτηρ τοῦ Κλεόβιος καὶ Βίτωνος, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔσυραν ποτὲ ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξάν της ἕως τοῦ ναοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως· ἴδε Κλέοβις καὶ Βίτων. Ἡροδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀκοντίου. Καλλμ.

Κύδνος, ὁ Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Κιλικίας, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ ῥέων διὰ τῆς πόλεως Ταρσοῦ ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀγχιάλης· εἰς τοῦτον τὸν ποταμὸν κολυμβήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἠσθένησε βαρέως ὥστε μικρὸν ἀπέφυγεν τὸν θάνατον. Ξενφ Ἀνάβ. α΄, 2, 24. Ἀῤῥιαν· τανῦν Καρασού.

Κυδραγόρα, ἡ, καὶ Κυνδραγόρα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Στρόφιος ἡγεμὼν τῆς Φωκίδος ἐγέννησε τὴν Ἀστυδάμειαν καὶ τὸν Πυλάδην. Σχολιστ. Εὐριπ.

Κύδραι, αἱ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Χαονίας ἐν τῇ Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ.

Κύδραρα, τά. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, πιθαν. ἡ ὕστερον Λαοδίκεια ἐπὶ Λύκῳ κληθεῖσα. Ἡρόδ. 7, 30.

Κύδων, ωνος, ὁ (ῠ) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος Νύμφης, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Κυδωνία. Στέφ. Βυζ. Παυσ.

Κύδων, ωνος, ὁ, πληθυντ. οἱ Κύδωνες. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες τὸ πρῶτον περὶ τὰ δυτικὰ αὐτῆς μέρη, ὕστερον δὲ ἐκαλοῦντο οὕτως ἰδίως οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Κυδωνίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 292. Τ, 176.

Κυδωνία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Φρίξαν ἐν Ἤλιδι κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Κλυμένους υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὅς τις ἐγεννήθη εἰς τὴν ἐν Κρήτῃ Κυδωνίαν πόλιν. Παυσ. ς΄, 21.

Κυδωνία, ἡ, καὶ Κυδωνίς, Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῆς ὀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Μίνως, ὕστερον δὲ ηὐξήθη ὑπὸ τῶν Σαμίων, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν ναὸν τῆς Δικτύννης Ἀρτέμιδος· οἱ κάτοικοι ταύτης ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειοι τοξόται· τανῦν Κανέα ἢ Χανιά. Ἡροδ. 3, 44. Θουκ. Στράβ.

Κυδωνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Κυδωνίας ἢ εἰς τὴν Κυδωνίαν ἀνήκουσα. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κυδωνίᾳ ναοῦ αὐτῆς ἔνθα ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Δικτύννα. Ὀρφ.

Κυδωνιάτης, ου, ὁ (ῠ). Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Κυδωνίας ἐν Κρήτῃ. Στράβ.

Κυδωνικός, ή, όν. Τῆς Κυδωνίας ἢ ἐκ τῆς Κυδωνίας ὤν· ὁ Κυδωνικὸς ἀνήρ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ΄, 12.

Κυδώνιος, ία, ιον. Τῆς Κυδωνίας. Καλλμ. — ὅθεν Κυδώνιοι, οἱ Κάτοικοι τῆς Κυδωνίας. Πολύβ.

Κυδωνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Κυδωνίας οὖσα καὶ Οὐσιαστ. = Κυδωνία. Εὐσταθ.

Κύζικος, ὁ (–υυ) Υἱὸς τοῦ Αἰνέου καὶ τῆς Αἰνήτης θυγατρὸς τοῦ Εὐσώρου βασιλεὺς τῶν Δολιόνων ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὅς τις ὑπεδέχθη τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβησαν ἐντεῦθεν πλέοντες εἰς τὴν Κολχίδα, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ καταληφθῶσιν ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας καὶ βιασθέντες νὰ ἐπιστρέψωσιν πάλιν εἰς τὸ ὀπίσω, νομισθέντες ὡς κακοῦργοι ὑπὸ τοῦ Κυζίκου, ἐν ᾧ οὗτος ὥρμησεν ἐναντίον των, ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Ἰάσων. Τὴν ἐφεξῆς ἡμέραν μαθὼν ὁ Ἰάσων τὸν ἐξ ἀγνοίας πραχθέντα φόνον τοῦ Κυζίκου, ἔθαψεν αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς καὶ ἤγειρε πρὸς ἀνάμνησιν ἕνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπὶ τῆς νήσου ἔνθα ἐβασίλευσεν ὁ Κύζικος, παραδοὺς καὶ τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς παῖδας αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ Ἀργοναῦται ὑπὸ πένθους διὰ τὸν συμβάντα τούτου θάνατον ἀπέκοψαν ἅπαντες τὰς κόμας τῆς κεφαλῆς των· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι πόλις Κύζικος. Ἀπολλ. Ῥόδ Α, 949. καὶ ε. ξ. Ἀπολλδ. α΄, 9, 18.

Κύζικος, ἡ (–υυ) Νῆσος τῆς Προποντίδος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὡς λέγεται ἐκαλλιέργησαν πρῶτοι οἱ Μιλήσιοι, ὁ δὲ Μέγας Ἀλέξανδρος ἥνωσεν αὐτὴν διὰ δύο γεφυρῶν μὲ τὴν ἀπέναντι στερεάν· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ὑψόνοντο δύο ὄρη μετρίου μεγέθους τὸ μὲν Δίνδυμος καλούμενον, τὸ δὲ Ἀρτάκη· τανῦν Κύζικος. Στράβ — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, μία τῶν ὡραιοτέρων καὶ ἐμπορικωτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Κυζίκου καὶ ὕστερον αὐξηθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων· πλησίον ταύτης ἔκειτο τὸ ὄρος Δίνδυμον μ' ἕνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπ' αὐτοῦ. Ἡροδ. 4, 14. Θουκ. Ξενφ. ὅθεν Κυζικηνός ή, όν, ὁ ἐκ τῆς Κυζίκου, καὶ Οὐσιαστ. χρυσοῦν τι νόμισμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφ' ἑνὸς μέρους κεχαραγμένην τὴν Κυβέλην καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἕνα λέοντα, ἔχον βάρος 28 Ἀττικῶν δραχμῶν. Ξενφ. καὶ Κυζικηνός ή, όν· τῶν Κυζικηνῶν ἢ εἰς τοὺς Κυζικηνοὺς ἀνήκων. Ἀριστφ Εἰρ. 1176.

Κυθαίρη, ἡ. Νεώτρ. ποιητκ. τύπ. ἀντὶ Κυθήρεια, ἡ.

Κυθέρεια, ἡ. Cytherea. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης· εἴτε ἀπὸ τῆς νήσου Κυθήρας ἥτις ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῆς ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως Κυθήρας ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ Ὁμ. Ὀδ. Θ, 288. Ἡσ. Θεογ. 198. καὶ Ὁμ. Ὕμν. ϛ΄, 1.

Κυθέρη, ἡ = Κυθήρεια. Λουκ. Συμ. 41.

Κυθηρία, ἡ. προσυπακ. γῆ· ἡ χώρα τῶν Κυθήρων = Κύθηρα. Ξενφ. Ἑλ. δ΄, 8, 7.

Κύθηρα, τά (ῡ) Νῆσος ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς θαλάσσης κειμένη νοτειοδυτικῶς τοῦ Μαλέα ἀκρωτηρίου, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, τὴν ὁποίαν ἀρχαιόθεν ἐσύστησαν οἱ Φοίνικες, καὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς εἰς τὴν αὐτόθι πρωτεύουσαν τῆς νήσου Κύθηραν· εἶχεν ἡ νῆσος αὕτη δύο λιμένας, τῶν ὁποίων ὁ ἀξιολογώτερος ὠνομάζετο Σκάνδεια καὶ ἐπίσημον ἐμπόριον ἐνεργούμενον ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀσίας. Κατ' ἀρχὰς ἀνῆκεν ἡ νῆσος τῶν Κυθήρων εἰς τοὺς Ἀργείους, ὕστερον κατέστησεν αὐτὴν ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθη-

ναίου Νικίας καὶ τελευταῖον ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν] Λακεδαιμονίων οἱ τινες εἶχον ἐπ' αὐτῆς μίαν φρουρὰν καὶ ἔπεμπον ἐτησίως ἕνα ἄρχοντα διὰ νὰ κυβερνᾷ αὐτήν. Θουκ. δ', 53. ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης πλάττεται ὅτι ἀπέβη πρῶτον ἡ Ἀφροδίτη ὅτε ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης, δι' ὃ καὶ Κυθέρεια ἐπεκαλεῖτο. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 432. Ἡσ. Θεογ. 192. τανῦν κοινότρ. Τζερίγον. ὅθεν Κυθήροθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν Κυθήρων. Ὁμηρ. — 2) πρωτεύουσα τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον ἀρχαιόθεν ἤγειραν ἐνταῦθα οἱ Φοίνικες ὅτε εἰσήγαγον καὶ τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Θουκ. δ', 54. Ἡρακλ. Ποντ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, παρὰ Σχολιασ. Ἡσ. Θεογ. 192. ὅθεν μᾶλλον ὑποτίθεται ἡ νῆσος. ὅθεν, Κυθήριος, ία, ιον, τῶν Κυθήρων ἢ εἰς τὰ Κύθηρα ἀνήκων. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 268. ἡ Κυθηρίη νῆσος = Κύθηρα Ἡροδ. 1, 82. καὶ Κυθήριοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κυθήρων.

Κυθήρη, ἡ = Κυθέρεια. Ἀνθολ.

Κυθηριάς, άδος, ἡ. Ἡ εἰς τὰ Κύθηρα ἀνήκουσα ἢ τῶν Κυθήρων. Ἀνθολ.

Κυθήριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας Στράβ.

Κύθηρος, ὁ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς τὰς ὁποίας ἔκτισε πρῶτος ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ συγκατελέχθη μεταξὺ τῶν λοιπῶν τῆς Ἀττικῆς δήμων, ἀνήκουσα εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καὶ Κυθήριον, τό, Σουίδ. ὅθεν, Κυθήριος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κυθήρου ὤν.

Κύθνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς ὑδάτων ἐπ' αὐτῆς συντονούσας εἰς θεραπείαν διαφόρων χρονικῶν παθῶν με μίαν ὁμώνυμον πόλιν· τανῦν Θερμιά. ὅθεν, Κύθνιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡροδ. 7, 91.

Κυκήσιον, τό. Πόλις τῆς Πισάτιδος χώρας ἐν Ἤλιδι ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὴν κρήνην Βίσαν Στράβ.

Κυκλάδες, αἱ, προπαροξ. νῆσοι (αἱ Cyclades). Οὕτως ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κείμεναι νῆσοι αἵ σχηματίζουσαι κύκλον πέριξ τῆς νήσου Δήλου, οὖσαι κατὰ Στράβ. 12 τὸν ἀριθμόν· γενικωτ. δὲ ἀμπεριλαμβάνοντο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλαι αἱ νῆσοι ταύτης τῆς θαλάσσης ὅσαι ἔκειντο μεταξὺ τῆς Κρήτης, Καρπάθου, Κῶ καὶ Εὐβοίας· κατῳκήθησαν δὲ αὗται ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἀπὸ Φοίνικας καὶ Κᾶρας, τοὺς ὁποίους ἐκβαλόντες τελευταῖον οἱ Ἕλληνες, ἔκτισαν ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐκόσμησαν διὰ τῆς ποικίλης καὶ φιλοπόνου καλλιεργείας τῆς γῆς καὶ τῶν λιμένων των· ἐσχημάτιζον δὲ αὗται ἰδίας ἀνεξαρτήτους μικρὰς πολιτείας, τὰς ὁποίας μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Περσῶν ὑπέταξαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἔκαμον αὐτὰς ὑποτελεῖς εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡροδ. 5, 30. Διον. Περ. 526.

Κυκλεύς, έως, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος ἐκ Μηθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ἀνθολ.

Κυκλοβόρος, ὁ. Ὀρμητικός τις χείμαρρος ἐν Ἀττικῇ, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα. Ἱππ. 137.

Κύκλωπ, ωπος, ὁ. Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Κυκλώπειος, εία, ειον. Τῶν Κυκλώπων ἢ ἐκ τῶν Κυκλώπων ὤν, εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀνήκων· ὁ Κυκλώπειος βίος, ἤτοι ὁ νομαδικὸς βίος ὃν ἔζων οἱ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τοῦ Ὁμήρου ἀναφερόμενοι Κύκλωπες. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια σπήλαια. Σπήλαιά τινα πλησίον τῆς Ναυπλίας ἐν Ἀργολίδι ἔχοντα λαβυρινθώδεις διεξόδους. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια τείχη, οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ τείχη τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ κτισθέντα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἐκ μεγάλων καὶ ἀκατεργάστων ὀγκώδων λίθων, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐπιτηδείως συνηρμοσμένων ὥστε ἀπετέλουν ἓν συνεχὲς ὅλον· ἐκάλουν δὲ ταῦτα Κυκλώπεια τείχη, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἄλλως ὑπῆρχεν ἀδύνατον εἰς τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους νὰ κινήσωσι τοσούτους ὀγκώδεις λίθους καὶ νὰ κτίσωσι τοιαῦτα τείχη. Εὐριπ. Ἠλ. 1158. Κυκλώπεια πόλις = Μυκῆναι. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 15. ἴδε Κύκλωψ ἐν τέλει.

Κυκλώπιος, ία, ιον. Τῶν Κυκλώπων ἢ εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀναφερόμενος· ἡ Κυκλωπία Μυκήνη. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 256. ἡ Κυκλωπία γῆ = ἡ χώρα τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν. Εὐριπ. Ὀρέστ. 965 Ουτικαττα ἡ Κυκλωπία, προσωποποιΐα, οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ἔνατον βιβλίον τῆς Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιγ', 14.

Κύκλωπες, ἑνικ. Κύκλωψ. Cyclopes. Γίγαντες τερατώδεις καὶ φοβεροί, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βρόντης, Στερόπης καὶ Ἄργης, τοὺς ὁποίους ὁ Οὐρανός, φοβούμενος τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀλλ' ὕστερον ἐλευθερώθησαν πάλιν ὑπὸ τοῦ Διός ὅστις πρὸς ἀνταμοιβὴν ἔλαβε πρῶτον παρ' αὐτῶν τοὺς κεραυνοὺς τοὺς ὁποίους συνειργάζοντο μετὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ Ἡσ. Θεογ. 139. Ἀπολλόδ. α', 1. Σχόλ. Εὐρ. Ὀρεστ. 965. παριστάνονται δὲ οὗτοι ἔχοντες ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐλογίζοντο ἐφευρεταὶ διαφόρων πολεμικῶν ὅπλων τὰ ὁποῖα εἰργάζοντο μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα, διατρίβοντες ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ, ποτὲ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ καὶ ποτὲ ἐπὶ τῆς Λιπάρας. Καλλιμ. Ἀρτεμ. 47. — Β) ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τοῦ Ὁμήρου ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Κύκλωπες, τέκνα τοῦ Ποσειδῶνος, λαός τις ἄγριος καὶ γιγαντιαίου ἀναστήματος, κατοικῶν ἀρχαιόθεν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἀνοικοδόμητος, ἄνευ νόμων καὶ διεσπαρμένος εἰς ὄρη καὶ εἰς σπήλαια, τρεφόμενος ἐκ τῶν ἀγρίων καρπῶν τῆς γῆς καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἔβοσκον οἱ αὐτῶν ἕκαστος κατ' ἰδίαν· κατ' ἀρχὰς κατῴκουν οὗτοι περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς νήσου, ὕστερον δὲ μετὰ τὴν καταδίωξιν τῶν Γιγάντων ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὰ ἀνατολικὰ παράλια πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 106. κ. τ. λ. Θουκ. ς', 2. Στράβ. κ.λ. πρὸ πάντων ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν Κυκλώπων τούτων ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ Πολύφημος λεγόμενος, τὸν ὁποῖον μεθύσας ὁ Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν· ἴδε Πολύφημος. — Γ) ἕτεροι Κύκλωπες ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἱστορίᾳ οἱ τινες ἔκτισαν τὰ τείχη τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ· οὗτοι δὲ ἦσαν ὡς λέγεται τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες, μεταβάντες εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ἐπιτήδειοι καὶ ἔμπειροι τέκτονες· ἐλθόντες δὲ ὕστερον μετὰ τοῦ Προίτου ἐκ τῆς Λυκίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔκτισαν αὐτόθι τὰ τείχη τῆς πόλεως Τίρυνθος· ὅτι δὲ λέγεται ὅτι οἱ αὐτοὶ ἔκτισαν καὶ τὰ τείχη τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν τὰ ὁποῖα ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθησαν Κυκλώπεια τείχη· ἐπωνομάζοντο δὲ καὶ ἐγχειρογάστορες, μυθολογούμενοι ὅτι αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐξεῖχον ἐκ τῆς κοιλίας, ὅπερ ἐδήλου ὅτι ἐτρέφοντο ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν των, ὅθεν Κυκλώπων θυμέλαι, τὰ τείχη τῶν Κυκλώπων, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 151. Ἠλ. 1158. Ἀπολλόδ. β', 2, 1.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ. ἑνικ. τοῦ Κύκλωπες· ὡς οὐσιαστ. Κύκλωψ ὁ Πολύφημος Ὁμ. Ὀδ. Α, 69. ὅρα Πολύφημος. — 2) ἓν εἶδος χοροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμιμοῦντο τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου πρὸς τὴν Νύμφην Γαλατείαν. Ἀριστοφ. Βατρ. 290.

Κύκνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πελοπίας, ὅς τις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θεμιστονόην θυγατέρα τοῦ Κήϋκος· διατρίβων δὲ ἐν Ἴτωνι τῆς Θεσσαλίας κατελῄστευε καὶ ἐφόνευε τοὺς ὅσοι διέβαινον ἐκεῖθεν διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τοὺς Δελφούς· μὲ τοῦτον μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἤρχετο εἰς τὴν Τραχινίαν καὶ πληγώσας αὐτὸν βαρέως τὸν ἐθανάτωσεν λαβὼν τὰ ὅπλα αὐτοῦ εἰς λάφυρον. Ἡσ. Ἀσπ. 57. κ. ε. ξ. 413. — 423. Εὐρπ. Ἡρ. μαιν. 386. Ἀπολλόδ. β', 7, 7 — 2) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πυρήνης, διατρίβων περὶ τὸν Ἀχέδωρον ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι κατασκεύαζεν ἀνιλεῶς ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας, ἤγειρεν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρός του Ἄρεως. Ἀπολλόδ. β', 5, 11. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καλύκης θυγατρὸς τοῦ Ἑκάτωνος, βασιλεὺς τῆς νήσου Τενέδου, ὅς τις ἐφορμήσας κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἦλθον ν' ἀράξωσιν ἐνταῦθα, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Πινδ. Ὀλ. 2, 147 (82). Στράβ. ιγ'. Κατὰ Παυσ. ι', 14. ἔλαβεν ὁ Κύκνος οὗτος εἰς γυναῖκα τὴν Προκλείαν θυγατέρα τοῦ Κλυτίου γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὴν Ἡμιθέαν καὶ τὸν Τέννην. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θυρίας ἢ Ὑρίας, εἰς ἄκρον εὐειδὴς δι' ὃ καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ πολλῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως μετ' ὀλίγον ἐγκατέλειπον αὐτὸν διὰ τὰ ἄτοπα καὶ αἰσχρὰ ἤθη του· τελευταῖον δὲ μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν κύκνον. Ἀντ. Λιβ. 12. Ὀβίδ. — ὅθεν, Κύκνειος, εία, ειον. Τοῦ Κύκνου ἢ εἰς τὸν Κύκνον ἀνήκων, ἡ Κύκνειος μάχη. Πινδ.

Κυλάβαρις, ιδος, ἡ, καὶ Κυλλάβαρις, Λουτ. Γυμνάσιόν τι πλησίον τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ ἀπέχον τριακόσια βήματα τῆς πόλεως, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς χώρας Κυλαβάρου λεγομένου, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἔκειτο πλησίον τοῦ γυμνασίου. Παυσ. β', 22. ὅτε τὸ Κυλαβάρου γυμνάσιον.

Κυλάβαρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ.

Κυλλάνα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Κυλλήνη Πινδ.

Κυλλάνιος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Κυλλήνιος.

Κύλλαρος, ὁ. Τέκνον τῆς Ποδάργης, ἄριστος καὶ ὡραῖος ἵππος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρμῆς ἐπρόσφερε δῶρον εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Σουίδ.

Κυλλήν, ῆνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος Κυλλήνη. Παυσ. η', 17.

Κυλλήνη, ἡ. Τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον πρατικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, ἔχον ὕψος ὡς ἐλέγετο 15 σταδίων καὶ ἐκτεινόμενον δυτικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Λάμπη, Ἐρύμανθος καὶ Φολόη. περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ γέννησιν τοῦ Ἑρμοῦ, δι' ὃ καὶ ὑπῆρχε τὸ ὄρος ἱερὸν τοῦ θεοῦ τούτου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς ἀρχαῖος ναὸς αὐτοῦ· τανῦν Ζυρία Ὁμ. Ἰλ. Β, 603. Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 2. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος κειμένη παραθαλασσίως, ἥτις ὑπῆρχε κυρίως λιμὴν τῶν Ἠλείων, τανῦν Χιαρέντζα. Θουκ. α', 30. Ξενοφ. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης, μόνον παρὰ Ξενοφ. Κυροπαιδ. ζ, 1, 45. ἀναφερομένη· πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδ. Καρήνη καλουμένη, κειμένη παραθαλασσίως. ὅθεν Ἐπίρρ. Κυλλήνηθεν, ἐκ τῆς Κυλλήνης. Διον. Περ.

Κυλλήνη, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Πελασγοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ἀπολλόδ. γ'. 8, 1.

Κυλλήνιος, ία, ιον. Τῆς Κυλλήνης ἢ εἰς τὸ ὄρος Κυλλήνην ἀνήκων· ὁ Κυλλήνιος πάγος, τὸ ὄρος τῆς Κυλλήνης. Καλλ. εἰς Δηλ. 272. καὶ Οὐσιαστ. ἐπώνυμ. τοῦ Ἑρμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐν

Ἀρκαδίᾳ ὄρους Κυλλήνης κληθέντος, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναός αὐτοῦ. Παυσ. ή, 17.

Κύλλιος, ὁ, = Κυλλήνιος. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Κυλλήνιος.

Κυλλύριοι, οἱ. Ὄνομα δούλων παρά τοῖς ἀρχαίοις Συρακουσίοις Ἡροδ. 7, 155. ἔνθα ὁ Valkenaer Κιλλικύριοι διορθ.

Κύλων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων καί πλουσίων πολιτῶν, ζήσας περί τό 612 ἔτος πρό Χρ. ὅστις διά τοῦ πλούτου καί τῆς εὐπροσηγορίας του ἑλκύσας πολλούς τῶν συμπολιτῶν εἰς τήν φατρίαν του, ἀπεφάσισε νά σφετερισθῇ τήν ὑπερτάτην ἀρχήν ἐν Ἀθήναις, ὅθεν περί τήν 45 Ὀλυμπ. καθ' ἥν οἱ πλεῖστοι τῶν ἰσχυροτέρων Ἀθηναίων ἦλθον εἰς τήν Ὀλυμπίαν διά νά ἑορτάσωσι τούς κοινούς αὐτόθι ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων, εὑρών εὐκαιρίαν ἐπιτήδειον ἐκυρίευσε τήν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὅμως πολιορκηθείς ὑπό τοῦ Μεγακλέους ὄντος ἄρχοντος τότε εἰς τάς Ἀθήνας καί στενοχωρούμενος ὑπό ἐλλείψεως ἐφοδίων μόλις ἠδυνήθη νά ἐκφύγῃ μετά τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, οἱ δέ λοιποί στασιῶται αὐτοῦ οἵτινες εἶχον καταφύγει εἰς τόν ἐν Ἀκροπόλει ναόν τῆς Ἀθηνᾶς, ἐφονεύθησαν ἅπαντες ὑπό τοῦ Μεγακλέους ἀφ' οὗ πρότερον διά ἀπάτης ἔσυρεν αὐτούς ἔξω τοῦ ναοῦ· Ἡροδ. 5, 71. Θουκ. α', 126.

Κυμαίθας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινός παρά Θεοκρίτ. Εἰδ. δ', 46.

Κυμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Κύμης, ἢ ὁ ἐκ τῆς Κύμης ὤν, εἰς τήν Κύμην ἀνήκων· ὁ Κυμαῖος κόλπος, ὁ περί τήν Κύμην ἐν Ἰωνίᾳ κόλπος, τανῦν Κόλπος τοῦ Σάνδαλι. Στράβ. — 2) ὁ περί τήν Κύμην ἐν Ἰταλίᾳ Κόλπος, Cumanus Sinus. Στράβ.

Κυματολήγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 253.

Κύμη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων ἀπό τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κύμη. Στέφ. Βυζ.

Κύμη, ἡ, Δωρ. **Κύμα** (ῠ). Ἡ μεγαλητέρα καί ἐπισημοτέρα τῶν Αἰολικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπό τῶν Αἰολέων ὅσοι ἦλθον ἐκ τῆς Λοκρίδος, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου καί τῆς περιφήμου Κυμαίας Σιβύλλης. Κατά Στράβ. ἐφημίζοντο οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης διά τήν μεγάλην αὐτῶν ἁπλότητα καί τήν πρός τούς ξένους δικαιοσύνην καί φιλανθρωπίαν των. Ὁμ. Ἐπιγ. Κύμη ἡ Αἰολίς. Ἡσ. Ἔργ. 634. Θουκ. ὅτι δέ καί Κύμη ἡ Φρικωνίς καλουμένη, Ἡρόδ. 1, 149. ἀπό τοῦ ἐν Λοκρίδι Φρικίου ὄρους ὡς κτισθεῖσα πρῶτον ὑπό Λοκρῶν, τανῦν Σανταρλί. — 2) **Κύμη**, ἡ. Cumae. Πόλις ἀρχαία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπό Ἑλλήνων ἀποίκων ἐλθόντων ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, κειμένη παραθαλασσίως. Κατά τήν τῶν ἐγχωρίων δόξαν, τήν ὁποίαν καί αὐτός ὁ Ῥωμαῖος ποιητής Οὐϊργίλιος παρεδέχθη, ἐλέγετο ὅτι ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ἦν ἡ Κυμαία Σιβύλλη ἀλλ' οὐχί ἐκ τῆς Αἰολικῆς Κύμης, τῆς ὁποίας ἐδείκνυον καί τό σπήλαιον εἰς τό ὁποῖον διέτριβε πλησίον τῆς πόλεως εἰς τό ἄλσος Τριβίου λεγόμενον. Πινδ. Πυθ. 1, 34. Κύμη ἡ Χαλκιδική, παρά Θουκ. ϛ', 4. Στράβ. — ὅθεν Κυμαῖος, αία, αῖον· τῆς Κύμης ἢ εἰς τήν Κύμην ἀνήκων, καί Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Κύμης.

Κυμοδόκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 39. Ἡσ. Θεογ. 252. (ἐκ τοῦ κῦμα καί δέχομαι.)

Κυμοθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 41. Ἡσ. Θεογ. 245. (ἐκ τοῦ κῦμα καί θοός.)

Κυμοπόλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καί γυνή τοῦ Ἑκατόγχειρος Βριάρεω, Ἡσ. Θεογ. 819. (κῦμα, πολέω).

Κυμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 255. Ἀπολλδ.

Κύνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας καί γυνή τοῦ Ἀμύντα. Ἀῤῥιαν.

Κυναίγειρος, ὁ. Υἱός τοῦ Εὐφορίωνος ἐξ Ἀθηνῶν καί ἀδελφός τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀριστεύσας μέ πολλήν φήμην διά τῆς ἐξαισίου ἀνδρίας καί γενναιότητός του εἰς τήν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατά τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 6, 114. (Κυνέγειρος, Κριναγ. Ἐπ. 25. Ἀνθολ. β', 147.)

Κύναιθα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπί τοῦ Κρυμμένου ποταμοῦ περίφημος διά τήν ἐν αὐτῇ πηγήν Ἄλυσσον καλουμένην τῆς ὁποίας τό ὕδωρ εἶχεν ἰαματικήν τινα δύναμιν· Παυσ. η, 19. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Κυναιθαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κυναίθα, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας τινός παρά Θεοκρ. Εἰδ. ε', 102.

Κύναιθος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος τούς ὁποίους ὁ Ζεύς ἐκεραύνωσεν. Ἀπολλδ. γ', 8, 1. — 2) Ῥαψῳδός τις ἀρχαῖος ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Πεισιστράτου. Σχόλ. Πινδ. Νεμ. 2, 1.

Κυνδιάς, άδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας τό ἄγαλμα ὡς ἐλέγετο κείμενον εἰς τό ὕπαιθρον δέν ἐβρέχετο οὐδέποτε· Πολύβ. ιϛ', 4.

Κυνδραγόρα, ἡ. = Κυδραγόρα. ὅπερ ἰδε.

Κυνέας, ου, ὁ. Πρῶτος ὑπουργός καί σύνευνος τοῦ βασιλέως τῶν Ἠπειρωτῶν Πύῤῥου, Θεσσαλός τό γένος· διδαχθείς εἰς τάς Ἀθήνας τήν ῥητορικήν τέχνην πλησίον τοῦ Δημοσθένους, τήν δέ πολεμικήν ὑπό τούς στρατηγούς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Κατεστάθη εἷς τῶν ἐπισήμων καί ἐνδόξων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του· οὗτος ἐζήτησε διά τῶν φρονίμων αὐτοῦ συμβουλῶν νά ἀποτρέψῃ τόν Πύῤῥον ἀπό τήν κατά τῆς Ἰταλίας ἐκστρατείαν, τό ὁποῖον μή δυνηθείς νά ἐκτελέσῃ συνεκστράτευσε μετά τοῦ Ἡγεμόνος τούτου παρά τοῦ ὁποίου σταλείς ὕστερον πρέσβυς εἰς τήν Ῥώμην διά νά πραγματευθῇ μετά τῆς βουλῆς τήν εἰρήνην, κατέπεισε τό πλεῖστον μέρος τῶν Ῥωμαίων βουλευτῶν εἰς τό νά παραχωρήσωσι δι' ὅλου τήν προτέραν ἐλευθερίαν καί ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀλλά μέχρι τέλους διά τῆς ῥητορείας τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἀππίου Κλαυδίου μή δυνηθείς νά φέρῃ εἰς πέρας τήν σωτηριώδη αὐτοῦ διαπραγμάτευσιν, ἐπέστρεψεν ἄπρακτος πρός τόν Πύῤῥον εἰς τόν ὁποῖον παρέστησε τήν ὑπεροχήν μεγάλην ἀξίαν τῆς Ῥωμαϊκῆς γερουσίας.

Κύνης, τος, ὁ. Υἱός τοῦ Θεολύτου ἐξ Ἀκαρνανίας. Θουκ. β', 102.

Κυνήσιοι, οἱ, παρ' Ἡροδ. 2, 33. = Κύνητες.

Κύνητες, οἱ. Ἔθνος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦν περί τά δυτικώτατα ἄκρα αὐτῆς ἐπί τοῦ Ἄνα ποταμοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, κατά Mennert. λαός τις Κελτικός ἐν τῇ Λυσιτανίᾳ· πιθαν. ἐν τῇ λεγομένῃ Κουνέῳ χώρᾳ αὐτόθι. Ἡρόδ. 4, 49.

Κυνητικόν, τό. Χώρα τῆς ἐπαρχίας Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ, πιθαν. κειμένη περί τάς ἐκβολάς τοῦ Ἄνα (Γουαδιάνα) ποταμοῦ· Στέφ. Βυζ.

Κυνθιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Κύνθου ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Κύνθου οὖσα. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 61.

Κύνθιος, ία, ιον. Τοῦ ὄρους Κύνθου ἢ εἰς τόν Κύνθον ἀνήκων. Κύνθιος ὄχθος, = Κύνθος. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 17. Εὐρ. — ὁ Κύνθιος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπό τοῦ ἐν Δήλῳ ὄρους Κύνθου ἐπί τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἐγέννησεν αὐτόν ἡ Λητώ, διό καί ὑπῆρχεν ἱερόν τό ὄρος τοῦτο τοῦ Ἀπόλλωνος. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 10.

Κύνθος, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Δήλου ἐπί τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καί ἡ Ἄρτεμις. Ὁμ. Ὕμ. Ἀπολ. 141. Στράβ. κατά Στέφ. Βυζ. εὕρηται καί θηλ. παρ' Ἀντιμάχῳ.

Κυνία, ἡ, προσηγορ. λίμνη. Ἡ μεγαλητέρα ἐκ τῶν λιμνῶν τῆς Αἰτωλίας τήν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Ἀχελῷος ποταμός ἐπί τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ πλησίον τῶν Οἰνιαδῶν· Στράβ.

Κυνικός, ὁ (κύων) πληθ. οἱ Κυνικοί, προσηγορ. φιλόσοφοι. Οὕτως ὠνομάσθη ἐν Ἀθήναις μία ἀρχαία αἵρεσις φιλοσόφων τήν ὁποίαν πρῶτος ὁ Ἀντισθένης μαθητής τοῦ Σωκράτους ἐσύστησεν εἰς ἕνα τόπον ἐκτός τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν Κυνόσαργες λεγόμενον, ὅπου ἐδίδασκε τήν φιλοσοφίαν του ἀπό τοῦ ὁποίου τόπου ὠνομάσθησαν οἱ ὀπαδοί αὐτοῦ Κυνικοί· ὁ χαρακτήρ τῆς φιλοσοφίας τῶν Κυνικῶν ἦν ὁ αὐτός μέ ἐκεῖνον τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας, τῆς ὁποίας κύριον ἀντικείμενον ὑπῆρχεν ἡ πρακτική ἠθική, καί ἥτις καταφρόνει πᾶσαν θεωρίαν καί περί τά πράγματα σκέψιν· θέλοντες δέ οἱ φιλόσοφοι οὗτοι νά ζῶσι συμφώνως καί ὅσον δυνατόν πιστῶς μέ τήν φύσιν ἀρκούμενοι εἰς τήν πλήρωσιν μόνον τῶν πρώτων καί κυρίων χρειῶν των, διῆγον τό πλεῖστον βίον ῥυπαρόν καί θηριώδη, ἀποφεύγοντες πᾶσαν ἀληθῆ ἡδονήν καί τέρψιν τῆς ψυχῆς, διό καί κατεφρονοῦντο ὑπό πολλῶν φρονίμων ἀνθρώπων διά τό αὐστηρόν καί ἀπειρόκαλον ἦθός των. Ἐπισημότεροι ὀπαδοί τῆς αἱρέσεως ταύτης ὑπῆρξαν Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὁ Μόνιμος, ὁ Κράτης καί ὁ Μένιππος. Λουκ. Διογ. Λαερτ.

Κυνίσκα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Ἀρχιδάμου, ἥτις πρώτη αὐτή τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐνίκησεν εἰς τούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνας. Παυσ. γ', 8. — 2) Γυνή τις ἐκ Σικελίας παρά Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 8. (κυνίσκη, ἡ, κυρ. μικρά κύων.)

Κυνίσκος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ζευξιδάμου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Λεωτυχίδου Ἡροδ. 6, 71. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρά Ξενοφ.

Κύννα, ἡ, = Κύνα. Περιβόητος τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἱππ. 765.

Κύννειος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἐν Ἀθήναις ἀπό τινος αὐτόθι γενεᾶς Κυννιδῶν καλουμένης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξελέγοντο οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ· Ἡσυχ.

Κυνοκέφαλοι, οἱ (κύων, κεφαλή.) Κατά Στράβ. ή, 3, 6. μυθολογούμενόν τι ἔθνος παρ' Αἰσχ.

Κυνόπολις, εως, ἡ· ἴδε Κυνῶν πόλις.

Κυνοπολίτης, ου, ὁ· ὅρα Κυνῶν πόλις.

Κυνόρτης, ου, ὁ, Δωρ. **Κυνόρτας**, α. Υἱός τοῦ Ἀμύκλα καί τῆς Διομήδης, ἀδελφός τοῦ Ὑακίνθου, βασιλεύς τῆς Λακεδαίμονος· τούτου ὁ υἱός Περιήρης ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γοργοφόνης τόν Ἰκάριον, Τυνδάρεων, Ἀφαρέα καί Λεύκιππον. Ἀπολλδ. γ', 10. 3. Παυσ. γ', 1.

Κυνόρτιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου ἐπί τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς ναός τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ.

Κῦνος, ἡ. Πόλις ἐπί τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων κειμένη ἐφ' ἑνός ὁμωνύμου αὐτόθι ἀκρωτηρίου καί ἥτις ὑπῆρχε λιμήν τῆς πόλεως Ὀποῦντος· τανῦν Κῦνο. Ὁμ. Ἰλ. Β, 521. — Στράβ.

Κυνόσαργες, εους, τό. Τόπος τις κείμενος ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀρκτικῶς ἐφ' ἑνός ὁμωνύμου λόφου ὀλίγον ἀπέχοντος τοῦ Λυκείου, ἱερός τοῦ Ἡρακλέους, ἔνθα ὑπῆρχε καί εἷς μεγαλοπρεπής ναός αὐτοῦ. Εἰς τοῦτον τόν τόπον ἐγυμνάζοντο οἱ παῖδες ἐκεῖνοι ὅσοι δέν ἐγεννήθησαν ἐκ γνησίων Ἀθηναίων γονέων. Περίφημος πρό πάντων κατεστάθη τό Κυνόσαργες ἀφ' ὅτου ὁ Ἀντισθένης ἐσύστησεν ἐνταῦθα τήν σχολήν του εἰς τήν ὁποίαν ἐδίδασκε τήν φιλοσοφίαν του, ἀπό τοῦ ὁποίου μέρους ὠνομάσθησαν καί οἱ ἐ-

παιδεὶ αὐτοῦ Κυνικοί. Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ κύων καὶ ἀργὸς ἤτοι ταχύς, διότι ἐν ᾧ κατὰ ὁ Δίομος ἐπρόσφερε θυσίαν εἰς τὸν Ἡρακλέα, κύων τις ἁρπάσας μίαν μερίδα κρέατος ἐκ τῶν θυμάτων ἔφυγεν μὲ αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Παυσ. α', 19.

Κυνοσάργης, ους, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὸ Κυνόσαργες πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. Παυσ.

Κυνὸς κεφαλαί, αἱ. Δύω ὑψηλοὶ λόφοι πλησίον τῆς πόλεως Σκοτούσσης ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅπου ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων Κουΐντος Φλαμίνιος ἐνίκησε κατὰ κράτος Φίλιππον τὸν δεύτερον βασιλέα τῆς Μακεδονίας τὸ 197 ἔτος πρὸ Χρ. Στράβ. Πλούτ. — 2) Ἕτερος λόφος ἐν Βοιωτίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ τῶν Θεσπιῶν. Ξενφ. Ἑλλ. ε', 4, 15. ὁ Στέφανος καλεῖ τοῦτον χωρίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς Πίνδαρος.

Κυνόσουρα, ας, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν Κρήτῃ, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Δία, ὅστις πρὸς εὐγνωμοσύνην μετέστησεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἀστέρων οἵτινες σχηματίζουσι τὸν ἐν τῷ Οὐρανῷ ἀστερισμὸν τῆς μικρᾶς Ἄρκτου. Υγῖν. Ἐρατοσθ.

Κυνόσουρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς κείμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων μεσημβρινώτερον τοῦ Μαραθῶνος. Ἡροδ. 8, 76.

Κυνὸς σῆμα, τό· καὶ **Κυνόσσημα**, Στεφ. Βυζ. Canis Sepulcrum. Ἐξέχουσα ἄκρα ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, ἥτις ἐπλάττετο ὅτι μεταμορφώθη εἰς κύνα· Εὐρ. Ἑκάβ. 1275. Θουκ. η, 104, 105. ἔτι δὲ καὶ Ἑκάβης μνημεῖον, παρὰ Διοδ. Σικ. λεγόμενον.

Κύνουρα, τό. Πόλις τῆς Ἀργολίδος κατὰ Στεφ. Βυζ.

Κυνουρία, ἡ, προσυπακ. γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀργολίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς πόλιν τὴν Θυρέαν· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἔτι τοῦ βασιλέως Κροίσου ἐν Λυδίᾳ ἐπολέμησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῆς χώρας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ κυρίευσις ἔληξε μετὰ μίαν αἱμοβόρον μάχην πρὸς τὸ μέρος τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἔκτοτε εἶχον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των τὴν Κυνουρίαν. Ἡροδ. 1, 81. Θουκ. δ', 56. Στράβ. — ὅθεν, Κυνούριοι καὶ Κυνουρεῖς, οἱ κάτοικ. τῆς Κυνουρίας χώρας.

Κυνούριοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ καταγόμενοι ἐξ Ἰώνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι χώρα Κυνουρία. Ἡρόδ. η', 73.

Κυνώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ ἑνὸς τῶν ποιμένων τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους, Σπακὼ κατὰ μηδικὴν διάλεκτον καλουμένη ἥτις ἀνέθρεψε Κῦρον τὸν μέγαν, ἐξ οὗ ἐπλάσθη ὅτι ἐθήλασεν αὐτὸν μία κύων. Ἡρόδ. 1, 110.

Κυνῶν πόλις, ἡ (υ) καὶ **Κυνόπολις**, ἡ, Πτολ. Canum Urbs. Πλίν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Δέλτα· Στράβ. — 2) ἡ μεγάλη Μητρόπολις τοῦ Κυνοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν τῇ Ἑπτανομίδι τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀνούβιδος παριστανομένης μὲ κεφαλὴν κυνός· τανῦν Σαμαλλούτ. Στράβ. — ὅθεν, Κυνοπολίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Κυπαρισσήεις, εντος, ὁ. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι οὖσα ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Νέστορος· Ὁμ. Ἰλ. Β, 593. κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Μακιστίας χώρας ἐκτεινομένης πέραν τοῦ Νέδα ποταμοῦ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἔρημον χωρίον ἡ Κυπαρισσία καλούμενον. — 2) ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κυπαρισσία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ Ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Κυπαρισσίαν πόλιν. Παυσ.

Κυπαρισσία, ἡ, = Κυπαρισσήεις. Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τανῦν Κάβο Ἀπιδαλιά. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ, τανῦν Ἀρκαδία καλουμένη. Στράβ. καί, Κυπαρισσιαί, αἱ. Παυσ. ἡ Κυπαρισσαία. Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Λακωνίας μὲ λιμένα πλησίον τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Κυπαρισσεῖς, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Κυπάρισσος, ὁ (υυ-υ). Υἱὸς τοῦ Μινύαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Κυπάρισσος. Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 519.

Κυπάρισσος, ἡ (υυ-υ). Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἡ κατά τινας ἄλσος κυπαρίσσων αὐτόθι· Ὁμ. Ἰλ. Β, 519.

Κύπασις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη πλησίον τῆς Καλλιπόλεως. Σκυλ.

Κυπρία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχον ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ἢ διότι ἦλθε πρῶτον εἰς ταύτην τὴν νῆσον· Ἡσ. Θεογ. 199. = Κύπρις.

Κύπριος, ία, ιον. Τῆς Κύπρου, ἢ ἐκ τῆς Κύπρου ὢν ἢ εἰς τὴν νῆσον Κύπρον ἀνήκων· αἱ Κύπριαι πόλεις. Αἰσχ. Περσ. 889. τὰ Κύπρια, προσυπακ. Ἔπη, οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαῖά τινα ἡρωϊκὰ ποιήματα διὰ τῶν ὁποίων ἐψάλλετο ἀπ' ἀρχῆς ὁ πόλεμος τῆς Τροίας· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ὅπου λέγεται ὅτι πρῶτον ἐποιήθησαν, ἢ ἀπὸ τῆς Κυπρίας Ἀφροδίτης ὡς αἰτίου τοῦ πολέμου τούτου· πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀπέδιδον εἰς τὸν Ὅμηρον τὰ ποιήματα ταῦτα; ἀλλ' ὁ ἱστορικὸς Ἡρόδοτος, 2, 117. ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἦσαν οὐδ' ὅλως Ὁμηρικὰ ἀλλ' ἄλλου τινὸς ἀρχαίου ποιητοῦ· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. θ', 15. (τὸ υ ἐστὶ κυρ. βραχύ, ἐνθ' ὅτε δὲ παρὰ τοῖς Ἐπικ. εἴληπται καὶ ὡς μακρόν·) ὅτε δέ, Κύπριοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου.

Κύπρις, ιδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ θεὰ αὕτη· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 422. Αἰτ. Κύπριδα καὶ Κύπριν· Ὁμηρ. ἡ γεν. Κύπριος, εὕρηται παρὰ τοῖς ὕστερον· Θεοκρ. Εἰδ. ια', 16.

Κυπρογένεια, ἡ. Ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου γεννηθεῖσα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης. Ἡσ. Θεογ. 199.

Κυπρογενής, οῦς, ἡ, = Κυπρογένεια· Ὁμ. Ὕμ. θ', 1. Σιλ. Λεψ 2.

Κυπρόθεμις, ιδος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ τοπαρχῶν τοῦ Σατράπου Τιγράνου. Δημ.

Κύπρος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Συρίας καὶ Κιλικίας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ πλούσια καὶ ἄφθονα μεταλλεῖα, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ἐνταῦθα ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, συστάθεῖσαν πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων· διῃρεῖτο δὲ τὸ πάλαι ἅπασα ἡ νῆσος εἰς τέσσαρας χώρας, εἰς τὴν Παφίαν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Πάφον, εἰς τὴν Ἀμαθουσίαν μὲ πρωτεύουσαν πόλιν τὴν Ἀμαθοῦντα, εἰς τὴν Λάπαθον καὶ Σαλαμινίαν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Σαλαμῖνα. Κατὰ Στράβ. ὅλη αὐτῆς ἡ περίμετρος ἦν 3420 σταδίων, ἔχουσα ὑψηλὰ ὄρη ἀπ' αὐτῆς κεκαλυμμένα ὡς καὶ πολὺ ὑπὸ πυκνῶν δασῶν τῶν ὁποίων πρὸ πάντων ὑπερεῖχεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τὸ ὄρος Ὄλυμπος· καὶ πολλὰς ἐπισήμους πόλεις. Πρῶτοι δὲ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου οἵτινες ἐσύστησαν πόλεις καὶ νόμους ἐπ' αὐτῆς ἦσαν πιθαν. Σύροι καὶ Φοίνικες διοικούμενοι ἀρχαιόθεν ὑπὸ ἐγχωρίων βασιλέων· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν ἐνταῦθα ὁ Τεῦκρος υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων, ἔκτισε τὴν πόλιν Σαλαμῖνα, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσαν οἱ Εὐαγόραι λεγόμενοι· ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀρταξέρξου Μνήμονος ὑπέπεσεν ἡ Κύπρος διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδου ὑπὸ τὴν Περσικὴν δυναστείαν, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ὕστερον ἐχώρισεν ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὴν Περσίαν χορηγήσας εἰς αὐτὴν τὴν προτέραν ἐλευθερίαν της, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἠνώθη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου μὲ τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου· τανῦν Κύπρος· Ὁμ. Ἰλ. Λ, 21. Ἡσ. — ὅθεν Κύπρονδε, εἰς τὴν Κύπρον· Ὁμ. (τὸ υ ἐστὶ κυρ. βραχύ, παρὰ τοῖς Ἐπικ. δὲ μακρόν· Ὁμ. Ἰλ. Λ, 21. Ὀδ. Θ, 362.)

Κύρα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Κύρου. Στράβ. ἔτι Κύρου πόλις, ἡ· Ἀῤῥιαν. καὶ Κυρέσχατα, τά, παρὰ Πτολ. ἔσχατον Κύρου κτίσμα. Στραβ.

Κυράνα, ἡ· Δωρ. ἀντὶ Κυρήνη.

Κύραυνις, ιος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Λιβύης πλησίον τῆς χώρας τῶν Γυζάντων, παράγουσα ἄφθονον οἶνον καὶ ἐλαίας. Ἡροδ. 4, 195.

Κύρβας, αντος, ὁ, πληθ. Κύρβαντες, κατὰ συγκοπ. τύπ. ἀντὶ Κορύβας, Κορύβαντες, Καλλιμ. εἰς Δι. 46.

Κυρβία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀχίμου καὶ τῆς Νύμφης Ἡγητορίας, πρότερον Κυδίππη καλουμένη, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Κέρκαφος ἐγέννησε τὸν Λίνδον, Ἰάλυσον καὶ Κάμειρον· Διοδ. Σικ. ε', 57.

Κυρεῖος, εία, εῖον, ἴδε Κῦρος.

Κυρηβίων, ωνος, ὁ· Ἐπώνυμ. τοῦ ἀδελφοῦ Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος ἐν Ἀθήναις, ὅστις κυρ. Ἐπικράτης ὠνομάζετο· Δημ. Παραπρ. σελ. 433. Becker. ἀλλαχοῦ δὲ Κηρυβίων, παρβλ. Ἀθην. σελ. 242. D. — 2) πιθαν. ὄνομα ἀρτοποιοῦ τινος, ἀντὶ Κιριβός, ὅπερ ὅρα.

Κυρή, ῆς, ἡ. Ἱερὰ τις κρήνη τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λιβύῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἔνθα ὕστερον ἐκτίσθη ἡ πόλις Κυρήνη. Καλλιμ. Ἀπολ. Ἡροδ. 4, 158. παρ' ᾧ καὶ Κρήνη Ἀπόλλωνος καλεῖται· παρβλ. Πίνδ. Πυθ. 4, 524. διάφορος δὲ ταύτης ὑπῆρχεν ἡ κρήνη Θέστη, ὅπερ ὅρα.

Κυρηναία, ἡ, Cyrenaica. Ἐπαρχία τῆς Λιβύης ἐν Ἀφρικῇ ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἀπὸ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἕως τοῦ Κόλπου τῆς μεγάλης Σύρτεως, τανῦν σχηματίζουσα τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἐν Ἀφρικῇ βασιλείου τῆς Βάρκης, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον ἐξ ἀρχαίων χρόνων Ἕλληνες καὶ ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας, κτίσαντες ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπισήμους πόλεις, δι' ὃ καὶ Πεντάπολις ἐκαλεῖτο ἀπὸ τὰς πέντε ἐν αὐτῇ μεγάλας πόλεις, αἵτινες ἦσαν, ἡ Βερενίκη, Ἀρσινόη, Πτολεμαΐς, Ἀπολλωνιούπολις καὶ Κυρήνη, ἀκμάσασαι τὸ πάλαι διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς γεωργίας καὶ τῶν τεχνῶν. Στράβ. καί, ἡ Κυρηναίη χώρη· Ἡροδ. 4, 199. ἔτι δέ, ἡ Κυρήνη ἀντὶ ἡ Κυρηναία.

Κυρηναῖος, αία, αῖον. Τῆς Κυρήνης ἢ εἰς τὴν Κυρήνην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστ. Κυρηναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Κυρηναίας χώρας καὶ τῆς πόλεως Κυρήνης· Ἡροδ. 2, 161. (τὸ υ ἐστὶ μακρὸν Καλλιμ. Ἐπ. 14. καὶ βραχὺ παρὰ τῷ αὐτῷ 22, 2.)

Κυρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα ἀγαπήσας ὁ Ἀπόλλων, ἥρπασεν

ἀπὸ τοῦ ὄρους Πηλίου καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Λιβύαν ὅπου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον· περὶ ταύτης λέγει ὁ Πίνδαρος ὅτι ἐνησχολεῖτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἐν ᾧ ἐβοσκόμαινε τὰς ἀγέλας της, καὶ ὅτι μόνη καὶ ἄνευ οὐδενὸς ὅπλου ἐφόνευσεν ἕνα φοβερὸν λέοντα ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ὅστις ἐπροξένει μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν πέριξ χώραν. Πινδ. Πυθ. 9, 23. Ἀπολ. Ῥοδ. Β 501. ἀπὸ ταύτης λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Λιβύῃ πόλις Κυρήνη. Διοδ. Σικ. δ', 69. — 2) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Διομήδην Βασιλέα τῆς Θρᾴκης· Ἀπολλόδ. β', 5, 8. — 3) Ἑτέρα Νύμφη ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἴδμονα· Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 139. — 4) Περιβόητός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Θεσμφ. 98.

Κυρήνη, ἡ, = Κυρηναΐα, ἡ χώρα τῶν Κυρηναίων ἐν Λιβύῃ Ἡροδ. — 2) Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βάττου ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Σπαρτιατῶν ἐνταῦθα ἐλθὼν ἐκ τῆς νήσου Θήρας. Περίφημος ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ μητρόπολις αὕτη διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ ὡς πατρὶς διαφόρων ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Καλλιμάχου, Ἀριστίππου, Ἐρατοσθένους καὶ ἄλλων· τανῦν Κορὶν ἢ Καιρὰν· Ἡροδ. 4, 155. Θουκ. (τὸ υ ἐστὶ μακρὸν· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 501. Καλλιμ. εἰς Ἀρτ. 206. Διον. Περ. 213. ἐνθ' ἔνι δὲ καὶ βραχύ· Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 72, 94. παραβλ. Spitzner Προσῳδ. §. 66. 2. σημ. 3.)

Κυρῖνος, ὁ, Quirinus. Ὄνομα κύρ. τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του. (Κυρῖνος διὰ τοῦ ι, παρὰ Λεοντ. Φιλ. Ἐπ. 1. Ἀρχ. γ', 128.) Πλουτρ.

Κυρῖνος, ὁ, = Κυρεῖος, ὅπερ ὅρα.

Κύρις, εως, ἡ, καὶ Κύρεις, αἱ, Cures. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ βασιλέως Νουμᾶ Πομπιλίου· πληθ. αἱ Κύρεις, παρὰ Διον. Ἀλ. Ἑνικ. ἡ Κύρις, παρὰ Στράβ. — ὅθεν Κυρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ. καὶ Κουρίτης. Στέφ. Βυζ.

Κύρνος, ἡ· παρὰ Ῥωμ. Corsica. Νῆσος μεγάλη τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Ἰταλίας, κατοικηθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Τυῤῥηνῶν καὶ Καρχηδονίων. Μία Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν ἐν Ἀσίᾳ Φωκαέων φεύγουσα τὴν δουλείαν τῶν Περσῶν ἦλθε καὶ ἀπεκατεστάθη ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ὅπου ἔκτισε τὴν παραθαλάσσιον πόλιν Ἀλερίαν ἢ Ἀλαλίαν καλουμένην· μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον ὑπέπεσεν ἡ Κύρνος ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἔστησαν ἐπ' αὐτῆς διαφόρους ἀποικίας καὶ πόλεις, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα ἔμενε πάντοτε ἡ Ἀλερία· κατὰ Στράβ. εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς χρόνον πολὺν καὶ λαοὶ ἄγριοι καὶ βάρβαροι κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη καὶ ζῶντες βίον θηριώδη, τῶν ὁποίων ὅσοι ἠλίσκοντο ἐπωλοῦντο ὡς ἀνδράποδα εἰς τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ἀλλοεθνεῖς· Ἡροδ. 1, 165. τανῦν Κόρσικα· — ὅθεν, Κύρνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. — 2) Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον ἐν τῇ περὶ τὴν Κάρυστον χώρᾳ. Ἡρόδ. 9, 105.

Κύρνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Κύρνος. Ἡροδ. 1, 167. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος τὸν ὁποῖον οὗτος ἀναφέρει εἰς τὰ γνωμικά του ποιήματα. Θεογ. 19.

Κυρόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη δυτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτόθι Ἀμαράδου ποταμοῦ εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· Πτολ. ς', 2.

Κῦρος, ὁ· Cyrus, ὁ παλαιὸς ἢ ὁ πρότερος λεγόμενος, Υἱὸς τοῦ Καμβύσου Ἡγεμόνος τῆς Περσίδος καὶ τῆς Μανδάνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους· κατ' Ἡροδ. 1, 105. θέλων ὁ Ἀστυάγης ν' ἀποφύγῃ τὴν πλήρωσιν ἑνὸς ὀνείρου ὁ ὁποῖος ἐπρομήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ παῖς τῆς θυγατρός του μέλλει νὰ κυριεύσῃ ὅλην τὴν Ἀσίαν καὶ αὐτὴν τὴν Μηδίαν, παρέδωκε τὸν Κῦρον νήπιον ἔτι ὄντα εἰς ἕνα τῶν προύχόντων τοῦ βασιλείου του Ἅρπαγον καλούμενον διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, ἀλλ' ὁ Κῦρος σωθεὶς ὑφ' ἑνὸς ποιμένος καὶ αὐξηθεὶς παρ' αὐτῷ, εἰς ἡλικίαν ἔτι δέκα χρόνων ἦλθεν πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀγαπηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καὶ βοηθούμενος κρυφίως ὑπὸ τοῦ ἐν Μηδίᾳ Ἁρπάγου, ὥρμησε μ' ἐν Περσικὸν στράτευμα κατὰ τοῦ πάππου του Ἀστυάγους, τὸν ὁποῖον μετὰ δευτέραν μάχην αἰχμαλωτίσας ἐκυριεύσατο τὸν θρόνον τῆς Μηδίας· ἀκολούθως ἐκστρατεύσας μὲ πολυάριθμον καὶ ἰσχυρὸν στράτευμα ἐναντίον τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἀσίας ὑπέταξε τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων, τῶν Σύρων, Φοινίκων, ὅλην τὴν Λυδίαν καὶ μικρὰν Ἀσίαν ὁμοῦ μὲ τὰς αὐτόθι Ἑλληνικὰς πόλεις, αἰχμαλωτίσας καὶ τὸν βασιλέα τῶν Λυδῶν Κροῖσον· τελευταῖον δὲ προχωρήσας ἀρκτικώτερον ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐναντίον τῶν Μασσαγετῶν καὶ συγκροτήσας μίαν σφοδρὰν μάχην μετ' αὐτῶν ἐφονεύθη τὸ 530 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας εἴκοσι ἐννέα χρόνους. Ὁ Ξενοφῶν διηγεῖται πολὺ διαφόρως τὴν ἀρχὴν καὶ αὔξησιν τοῦ πρώτου τούτου καὶ ἀρχαίου Κύρου, ὅστις κατὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον βασιλεύσας τριάκοντα ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν ἡσύχως εἰς τὸν θρόνον του· Ξενφ. Κυρπαιδ. — ἔτι, ὁ Περσῶν πρῶτος βασιλεύων· Θουκ. α', 13. ὁ Αἰσχ. Περσ. 765. ὀνομάζει αὐτὸν τρίτον βασιλέα τῶν Περσῶν, ὑπολαμβάνων πρὸ αὐτοῦ ὡς πρῶτον τὸν Μῆδον καὶ δεύτερον τὸν Κυαξάρην. — 2) Κῦρος ὁ Νεώτερος, υἱὸς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, ἀδελφὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Σατράπης τῆς Λυδίας, μεγάλης Φρυγίας, Καππαδοκίας καὶ Ἰωνίας καὶ ἄκρος φίλος τῶν Λακεδαιμονίων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Δαρείου ἐπιβουλευθεὶς τὸν ἀδελφόν του ἤδη ἀναβάντα εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας, καὶ θέλων νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν βασιλείαν, ἐσύναξε μίαν δύναμιν ἐξ 130,000 στρατιωτῶν, ἐξ ὧν 13,000 ἦταν ἐκλεκτοὶ Ἕλληνες, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἰδίων στρατηγῶν· ἐκστρατεύσας δὲ μὲ ταύτην τὴν πολεμικὴν προετοιμασίαν ἐκ Σάρδεων σπεύδων νὰ προκαταλάβῃ τὸν βασιλέα ἀδελφόν του ἀπαράσκευον ἔτι, ἔφθασεν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Βαβυλωνίαν πλησίον τῆς κώμης Κουνάξης ὅπου ἀπαντήσας τὸν Ἀρταξέρξην ἐρχόμενον κατ' αὐτοῦ μ' ἓν στράτευμα ἐξ 900,000 βαρβάρων καὶ συγκροτηθείσης ἰσχυρᾶς μάχης, ἐθανατώθη ὑφ' ἑνὸς ὑπασπιστοῦ τοῦ βασιλέως καθ' ἣν στιγμὴν ὁρμήσας κατ' αὐτοῦ ἔμελλε νὰ τὸν πληγώσῃ ἰδιοχείρως. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 8, 21. — ὅθεν Κύρειος, εία, εῖον· τοῦ Κύρου ἢ εἰς τὸν Κῦρον ἀνήκων· οἱ Κύρειοι, οἱ μετὰ τοῦ Κύρου στρατιῶται· τὸ Κύρειον στρατόπεδον· (ἡ γραφ. Κύριος καὶ Κυρῖνος παρὰ Στράβ. ἐστιν ἡμαρτμ.)

Κῦρος, ὁ. Χώρα τις ἐν Καππαδοκίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως Τυάνης καὶ Κυβίστρας. Στράβ. καί, τὸ Κύρου στρατόπεδον. παρ' Ἀῤῥ.

Κῦρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας, κατὰ Στράβ. πρότερον Κόρος καλούμενος, παρὰ δὲ Πτολ. Κύῤῥος, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Πλίνιον ἔχων τὰς πηγάς του ἐπὶ τοῦ ὄρους Κόρακος καὶ ἑνούμενος μὲ δύο ἄλλους ποταμοὺς τὸν Κοὺρ καὶ Μεγκαρὶ· ῥέων δὲ διὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ Ἀλβανίας ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· τανῦν Κούρ. Στράβ. παραβλ. Mannert. Γεωγρ. IV, 416. — 2) Ποταμὸς τῆς ἰδίας Περσίδος χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Πασαργάδων εἰσβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· τανῦν Κορός· Στράβ. ΙΕ'. ἔτι δὲ Κόρος, Διον. Περ. 1073. (ἡ γραφ. Κύρος ἐστὶν ἡ ὀρθή. ἡ δὲ Κῦρος ἡμαρτ.)

Κυρούπολις, εως, ἡ, = Κύρα. Ἀῤῥιαν.

Κυῤῥήστης, ου, ὁ· καὶ Κυῤῥέστης. Στέφ. Βυζ. θηλ. Κυῤῥῆστις, ιδος, ἡ. Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Κύῤῥου ἢ τῆς Κυῤῥηστικῆς χώρας. Στράβ.

Κυῤῥηστικός, ή, όν. Τῶν Κυῤῥηστῶν ἢ εἰς τὴν πόλιν Κύῤῥον ἀνήκων· — ὅθεν, Κυῤῥηστική, προσυπακ. χώρα· χώρα τῆς Μακεδονίας περὶ τὴν πόλιν Κύῤῥαν. — 2) μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Συρίας κειμένη μεταξὺ Ἀντιοχείας, Εὐφράτου ποταμοῦ, Κομμαγηνῆς καὶ Ὀρόντου. Στράβ.

Κύῤῥος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἠμαθίας χώρας ἀρκτικῶς τῆς Ἰδομένης· Θουκ. β', 100. — 2) Πόλις τῆς Κυῤῥηστικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ ἀπέχουσα δύο στάδια τῆς Ἀντιοχείας μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· τανῦν ἐρείπια τοῦ Κορους λεγόμενα. Στράβ.

Κυρσίλος, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖος, ὅστις ἠναντιώθη κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους ὅτε οὗτος ἐπρόβαλε νὰ ἀφήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ ν' ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῶν Περσῶν, ἤθελε δὲ νὰ προσκυνήσῃ εἰς τοὺς Πέρσας δι' ὃ καὶ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Δημ. Στεφ. σελ. 296. Ἀρσ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Στράβ. (ἡ γραφ. Κυρσίλος καὶ Κύρσιλος ἐστιν ἡμαρτμ.)

Κύρτωνες, αἱ Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης.

Κυρτώνιον, τό. Πόλις τῆς Τυῤῥηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Πολύβ. = Κόρτωνα. ὅπερ ὅρα.

Κυταία, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ Μήδεια· πιθαν. ἡ νῦν Κουταΐς. Σουΐδ. Στέφ. Βυζ — ὅθεν, Κυταῖος, αία, αῖον· τῆς Κυταίας ἢ ἐκ τῆς Κυταίας ὤν· Ἐπιθ. τοῦ Αἰήτου· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1095. Στράβ. — 2) ὁ Κυταιεύς, έως, = Κυταῖος. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 403. — 3) Κυταΐς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τῆς Κυταίας ἢ εἰς τὴν Κυταίαν ἀνήκουσα· ἡ Κυταῒς Ἤπειρος· ἡ περὶ τὴν Κυταίαν χώρα, ταὐτ. τῷ Κολχίς. Ἀπλ. Ῥοδ. Β, 399. — ἡ Κυταῒς πόλις, = Κυταία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1267.

Κύταιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Στέφ. Βυζ.

Κυτίνιον, τὸ (υ-υυ). Μία τῶν τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων ἐν τῇ Ἑλλάδι κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Θουκ. α', 107. Στράβ. — ὅθεν Κυτινιάτης, ου (ᾱ) ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυτίσσωρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης. Ἡροδ. 7, 197. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1157. Κυτίσωρος, παρ' Ἀπολλόδ. α', 9, 1. καὶ Κύτωρος παρὰ Στράβ.

Κύτωρος, ἡ (ῡ). Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῆς Ἀμάστρεως, ἔχουσα ἕνα λιμένα· τανῦν Κίτρος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 853. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 942. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κύτωρος υἱοῦ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης· Στέφ. Βυζ. ἔτι δέ, τὸ Κύτωρον, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Κυτωρεύς, έως· ὁ κάτοικ.

Κύφαντα, τά. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τῶν Πρασιῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν

χρόνου τοῦ Πανταυίου εὑρίσκετο πλέον εἰς ἐρείπια. Πολύβ. δ', 36 Παυσ.

Κύφαρα. Πόλις τῆς Θεσσαλιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη· ἄλλως καὶ Κυπαίρα καλουμένη.

Κύφος, ὁ (ῡ). Υἱὸς τοῦ Περραιβοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Κύφος. Στεφ. Βυζ. Εὐσταθ. Ὁμ. Ἰλ.

Κύφος, ἡ (ῡ). Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 748. Στράβ. — 2) Κύφος, ὁ. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύφος. Στράβ.

Κυχρεία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Κυχρέως κληθεῖσα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 776.

Κυχρεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Κυχρέως ἢ εἰς τὸν Κυχρέα ἀναφερόμενος· αἱ Κυχρεῖαι ἀκταί, ἡ νῆσος Σαλαμίν. Αἰσχ. Περ. 557.

Κυχρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ· φονεύσας ἕνα φοβερὸν δράκοντα ὅστις κατηφάνιζε τὴν νῆσον Σαλαμῖνα πλησίον τῆς Ἀττικῆς ἔγεινεν αὐτόθι βασιλεύς· ἀποθανὼν δὲ ἄτεκνος ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης εἰς τὸν Τελαμῶνα υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 7 Στεφ. Βυζ.

Κύψελα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου βασιλέως τῆς χώρας ταύτης Κυψέλου, υἱοῦ τοῦ Αἰπύτου. Θουκ. ε', 33. Παυσ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου μεταξὺ τῆς Στεντορίδος λίμνης καὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, τανῦν Ἰψάλα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καί, τὸ Κύψελον, Στράβ. ἔτι, τὰ Κύψελα, παρὰ Πτολ. ἐθν. Κυψελῖνος· ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυψελίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Κυψέλου Ἡροδ. πληθ. οἱ Κυψελίδαι· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κυψέλου, οἵτινες εἶχον πολὺν χρόνον τὴν ἐν Κορίνθῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Πλατ. Φαιδ. σελ. 233. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ϛ', 13. (ἡ γραφ. Κυψελλίδης, ἐστιν ἡμαρτημ.)

Κύψελος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας ὅστις θέλων νὰ διασώσῃ τὴν ἐπικράτειάν του ἀπὸ τὴν τότε ἐπιδρομὴν τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ τῶν λοιπῶν μετ' αὐτῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἡρακλείδην Κρεσφόντην καὶ ἐβοηθήθησαν αὐτὸν εἰς τὴν κατάστησιν τοῦ βασιλείου τῆς Μεσσηνίας. Παυσ. η', 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἠετίωνος Κορίνθιος, εἷς τῶν συγγενῶν τῆς αὐτόθι δεσποζούσης γενεᾶς τῶν Βακχιαδῶν, ὅστις καταλύσας τὴν ἐν Κορίνθῳ Ἀριστοκρατικὴν ἐξουσίαν καὶ διώξας τοὺς Βακχιάδας ἐσφετερίσθη τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν καταστα θεὶς ἀπόλυτος τύραννος τῆς Κορίνθου τὸ 663 ἔτος πρὸ Χρ. Κατ' ἀρχὰς ἐκυβέρνει οὗτος μὲ πολλὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν φονεύων πολλοὺς ἐκ τῶν Κορινθίων καὶ ἄλλους αὖθις ἐξορίζων· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐξησθένησε πολλοὺς ἐκ τῶν προὐχόντων καὶ πλουσιωτέρων πολιτῶν, ἄρχισε νὰ δεικνύηται πρὸς τοὺς ὑπηκόους του εἰς ἄκρον εἰρηνικὸς καὶ πρᾶος, ἀγαπηθεὶς μέχρι τέλους μεγάλως ὑπ' αὐτῶν· βασιλεύσας δὲ τριάκοντα ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν, ἀφήσας τὸν θρόνον τῆς Κορίνθου εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Περίανδρον· Ἡροδ. 5, 92. Ἐκλήθη δὲ Κύψελος ἀπὸ μιᾶς κυψέλης μελισσῶν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ του Λάβδα ἔκρυψεν αὐτὸν βρέφος ἔτι ὄντα ὅτε ἡ ἐν Κορίνθῳ ἰσχύουσα φατρία τῶν Βακχιαδῶν ἀπεφάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ, διὰ τῆς ὁποίας σωθεὶς ὁ Κύψελος καὶ ἀναβὰς μετὰ ταῦτα εἰς τὸν θρόνον, ἀφιέρωσεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ναὸν τῆς Ἥρας, τῆς ὁποίας ταύτης κυψέλης τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν ἀναφέρει ὁ Παυσανίας βιβλ. ε', 17, 1. ὅστις ἰδὼν αὐτοψεὶ αὐτὴν κατασκευασμένην ἐκ ξύλου κέδρου, μὲ διάφορα περὶ αὐτὴν ἀνάγλυφα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ. — 3) Πατὴρ τοῦ Μιλτιάδου ἐξ Ἀθηνῶν, Ἡροδ. 6, 34. καὶ Κύψελλος Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 45.

Κύων, υνός, ὁ, = Κυνικός. Ἀνθολ.

Κωγαίωνος, ὁ. Ὄρος τι ἱερὸν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γετῶν κείμενον νοτειοανατολικῶς ἐπὶ τῆς Δακίας περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔρρεεν ὁ ὁμώνυμος ποταμός. Στράβ.

Κώης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρξάνδρου, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδ. 4, 97.

Κώθων, ωνος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου κειμένη πλησίον τῶν Κυθήρων βραχώδης καὶ ἀκατοίκητος. Στεφ. Βυζ. Πλιν. — 2) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Λιβυκῆς θαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Καρχηδόνος διὰ τῆς ὁποίας ἐσχηματίζετο εἷς τῶν λιμένων τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως.

Κῷος, ῴα, ῷον· ἀντὶ τοῦ συναιρ. Κῷος, ὅπερ ὅρα.

Κώκαλος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαίδαλον ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα φυγὼν ἐκ τῆς Κρήτης καὶ ἐφόνευσε τὸν Μίνωα, ὅτε οὗτος διώκων τὸν Δαίδαλον μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον, ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην· Παυσ. η', 4. Διοδ. Σικ. δ', 81. πρὸς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του ἔκτισεν ὁ Δαίδαλος ἐνταῦθα τὴν ἰσχυρὰν Ἀκρόπολιν τοῦ Κωκάλου εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ φυλάττηται ἀπὸ πᾶσαν ἐχθρικὴν ἐπιδρομήν· Διοδ. Σικ. αὐτόθ.

Κώκυτος, ὁ. Ποταμὸς καταχθόνιος, τέκνον τῆς Στυγός, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. Ὀδ. Κ, 514. λέγει ὅτι ἔρρεεν ἐκ τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ μετ' αὐτοῦ ἐχύνετο εἰς τὸν Ἀχέροντα· παρὰ δὲ Ησ. Θεογ. 740. καὶ 807. ἀναφέρεται ὅτι ἔρρεεν ἀπέναντι τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ εἰσέβαλλεν εἰς τὸν Τάρταρον· παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς εὕρηται ὁ Κώκυτος οὗτος ἀντὶ τοῦ ποταμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἡ εἰς τὸν ᾅδην διαπέραιωσις, συγχεόμενος πολλάκις μετὰ τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς λίμνης Ἀχερουσίας. Εὐρ. Ἀλκ. 445. Ἡρακλ. μαιν. 770, 838. Πινδ. λείψ. Εὐριπ. Φοιν. 1323. Θεοκρ. Εἰδ. ΙϚ', 41. — 2) Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ῥέων βορειοδυτικῶς τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον εἰσβάλλει. τανῦν Γλυκί. Παυσ. α', 17.

Κωκυτός, οῦ, ὁ. Ἀρχαιότατος Ἰατρὸς διδαχθεὶς τὴν ἰατρικὴν τέχνην παρὰ τοῦ Χείρωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐθεράπευσε τὸν πληγωθέντα Ἄδωνιν. Πτολ. Ἡφαισ. α'.

Κῶλι, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου ἐν τῇ Χερσονήσῳ Μαλαίᾳ. Πτολ.

Κωλιάς, άδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κωλιάδος ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 1. Σχόλ. Ἀριστφ. Λυσ. 2.

Κωλιάς, άδος, ἡ, προσυπακ. ἄκρα. Μικρὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐκτεινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀλιμοῦ ἄκρας, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατασκευὴν διαφόρων πηλίνων ἀγγείων καὶ διὰ τὰ λείψανα τοῦ Περσικοῦ στόλου τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐφέρθησαν ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Ἐκλήθη δὲ Κωλιὰς ἀπὸ τοῦ κωλῆ, ὡς ἔχον σχῆμα ἀνθρωπίνου ποδός· Ἡροδ. 8, 96. ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο καὶ εἷς ναὸς τῆς Κωλιάδος Ἀφροδίτης. Στράβ. Ἀριστφ. Νεφ. 52. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰνδικῆς χώρας· Διον. Περ. 592.

Κωμαρχίδης, ου, ὁ (ῑ). Κωμικὸν ἐπίπλαστον κύρ. Ὄνομ. ἐκ τοῦ Κωμάρχης, παρ' Ἀριστφ. 1145.

Κώμβρεια, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Κροσσαίας ἐν Μακεδονίᾳ πρότερον ἀνήκουσα εἰς τὴν Θρᾴκην· Ἡροδ. 7, 123.

Κωμίας, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 230.

Κωμισηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Υρκανίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ἦσαν κατὰ Πολύβ. αἱ Ταγαί· τανῦν Κωμίς· Στράβ.

Κῶμον, τό· Comum. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος ἐσύστησε μίαν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν· τανῦν Como. Στράβ.

Κωνάρας, α, ὁ (-ν-) Ὄνομ. κύρ. Βουκόλου παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 102.

Κωνκορδία, ἡ, Concordia Julia. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κάρνων οὖσα ἀποικία Ῥωμαϊκή. Στράβ.

Κωνσεντία, ἡ· Consentia. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ. κατὰ Λίβ. ὑπῆρχεν αὐτὴ ἀποικία τῶν Λατίνων.

Κωνσταντῖνος, ὁ, ὁ ἐπικληθεὶς μέγας. Υἱὸς Κωνσταντίου τοῦ Χλώρου καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς τὸ 274 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐν τῇ πόλει Ἐβοράκῳ τῆς Ἀγγλίας ἢ κατά τινας εἰς τὴν Ναϊσσὸν τῆς Δαρδανίας καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ῥώμῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κωνσταντίου ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων Καῖσαρ Αὔγουστος καὶ ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Μαξιμίνου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Φαῦσταν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ἐπολέμησε πρῶτον κατὰ τοῦ Γαλερίου, εἶτα ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Γερμανίαν ἐνίκησε διαφόρους λαοὺς αὐτόθι· ἐπιστρέψων δὲ μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ φονεύσας τὸν τυραννικὸν Μαξέντιον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς δόξης καὶ ὑποδοχῆς ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῆς αὐτόθι βουλῆς πρῶτος τῶν Καισάρων τῆς Ῥωμαϊκῆς Μοναρχίας. Ἤδη ὁ μέγας Κωνσταντῖνος καταπαύσας πᾶσαν κατὰ τῶν τότε Χριστιανῶν καταδίωξιν, ἐφάνη θερμὸς ζηλωτὴς τοῦ νέου αὐτῶν δόγματος συγκροτήσας περὶ τὸ 342 τὴν περίφημον ἐν Νικαίᾳ σύνοδον. Περὶ δὲ τὸ 330 ἔτος ἀπὸ Χρ. μεταθέσας τὸν θρόνον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου εἰς τὸ Βυζάντιον διὰ νὰ δύναται πλησιέστερον ν' ἀποκρούῃ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους τῶν ἐν Εὐρώπῃ βαρβάρων λαῶν, ηὔξησε καὶ ἐκόσμησε τὴν πόλιν ταύτην μὲ διαφόρους μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' ἐν ᾧ προπαρεσκευάζετο εἰς μίαν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἀσθενήσας βαρέως ἀπέθανε τὸ 64 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ Καθέδρᾳ, ἀφήσας διαδόχους τοῦ θρόνου τοὺς τρεῖς αὐτοῦ υἱοὺς Κωνστάντιον, Κωνσταντῖνον καὶ Κώνσταν, ἀφ' οὗ πρότερον εἶχε διαιρέσει ὅλον τὸ Βασίλειόν του εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἰλλυρίαν καὶ Ἀνατολήν· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκεσε 31 περίπου χρόνους χαρακτηριζομένη πρὸ πάντων διὰ τῆς πρώτης καὶ ἐπισήμου συστάσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας τὴν ὁποίαν πρῶτον ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος ὑπερασπίσθη μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν Μητρόπολίν του.

Κωνσταντίνου πόλις, καὶ **Κωνσταντινούπολις,** ἡ· Στέφ. Βυζ. ἴδε Βυζάντιον.

Κωνστάντιος, ὁ· Φλαύιος Χλῶρος. Υἱὸς τοῦ Εὐτροπίου ἐκ Δαρδανίας πόλεως τῆς ἄνω Μοισίας καὶ ἀνεψιὸς ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτο-

ρος Κλαυδίου, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Γερμανῶν πόλεμον περὶ τὸ 270 ἔτος ἀπὸ Χρ. ὕστερον δὲ υἱοθετηθεὶς παρὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ, ἐτιμήθη μὲ τὸ ὄνομα Αὐτοκράτωρ καὶ πατὴρ τῆς πατρίδος· ἐκλεχθεὶς δὲ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Βρεττανίας, Ἱσπανίας καὶ Μαυριτανίας, ἐδιοίκησε μὲ πολλὴν φρόνησιν καὶ φιλανθρωπίαν, ἔχων καθέδραν τοῦ βασιλείου του τὴν πόλιν Ἐβόρακον ἢ Ὑόρκ ἐν τῇ Βρεττανίᾳ, ἀποδειχθεὶς μέγας φίλος τῶν Χριστιανῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε διάδοχον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν.

Κωνώπα, ἡ. Τὸ πρῶτον κώμη τῆς Αἰτωλίας, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πόλις ὑπὸ τῆς Ἀρσινόης γυναικὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Ἀρσινόη. Στράβ. καὶ Κωνώπη, ἡ. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Κῷος, ῴα, ῷον. Τῆς Κῶ· ἴδε Κῶς.

Κῶπαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς βορειοανατολικῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης, τανῦν Τοπόλια. Ὁμ. Ἰλ. Β, 502. Στράβ. — ὅθεν Κωπαῖος αία, αῖον· τῶν Κωπῶν ἢ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Κωπῶν ὤν· καὶ Κωπαιεύς, έως, ὁ οἰκήτωρ. Θουκ. δ', 93.

Κωπαΐς, ίδος, ἡ. Τῶν Κωπῶν ἢ εἰς τοὺς Κώπας ἀνήκουσα, Ἀριστφ. Ἀχ. 880. — ἡ **Κωπαῒς λίμνη**. Λίμνη ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, κειμένη ὀρεινῶς, ἔχουσα 380 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσρέουσιν ὅλοι οἱ ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Βοιωτίας πηγάζοντες ποταμοί, προξενοῦσα διὰ τῶν συνεχῶν κατακλυσμῶν της βλάβην εἰς τὴν πέριξ αὐτῆς χώραν. Οἱ ἐξ ἀρχαιοτάτων καὶ ἀδήλων χρόνων κατωρυγμένοι ὑπόγειοι ὀχετοὶ ἔφερον τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης ταύτης διὰ τριῶν στομίων ἕως τῆς θαλάσσης, ἔχοντες οἱ μὲν 30 σταδίων μῆκος καὶ ἄλλοι πλειότερον, ἀλλὰ μὲ τὸν χρόνον ἐμολύνθησαν οὗτοι ὅλως δι' ὅλου, ὥστε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εὑρίσκοντο οἱ πλεῖστοι πεφραγμένοι· τανῦν λίμνη τῆς Λιβαδίας ἢ Τοπολίας. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 880. Στράβ. πρότερον δὲ Κηφησὶς καλουμένη. Ὅμηρ.

Κῶρυ, τό. Νῆσος τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κανθικοῦ κόλπου. Πτολ. Insula Solis παρὰ Πλιν. τανῦν Ῥαμανόδα.

Κωρυκαῖοι καὶ **Κωρυκιῶται**, οἱ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Κωρύκου ἀκρωτηρίου ἐν Κιλικίᾳ, οἵτινες κατασκοπεύοντες τὰ αὐτόθι προσορμίζοντα πλοῖα ἐπρόδιδον αὐτὰ εἰς τοὺς Μυοννησίους πειρατάς, μετὰ τῶν ὁποίων διεμοιράζοντο τὰ λῃστευόμενα λάφυρα. Στέφ. Βυζ.

Κωρυκία, ἡ. Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Πλείστου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκωρέα καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Κωρύκιον ἄντρον. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 713. Παυσ. ι', 6.

Κωρυκίαι, αἱ Νύμφαι. Θυγατέρες τοῦ Πλείστου, διατρίβουσαι εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Κωρύκιον ἄντρον. Παυσ. ι', 32. ὅθεν καὶ Κωρυκίδες.

Κωρισσίδες αἱ Νύμφαι, = Κωρυκίαι.

Κωρύκιος, ία, ιον. Τῆς Κωρυκίας ἢ εἰς τὴν Κωρυκίαν ἀνῆκον· τὸ **Κωρύκιον ἄντρον**. Βαθύ τι σπήλαιον, κείμενον περὶ τοὺς νοτίους πρόποδας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἱερὸν τοῦ Πανὸς καὶ τῶν Κωρυκίων νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ μέρη ἔσταλαζε διὰ παντὸς καθαρὸν καὶ διαυγέστατον ὕδωρ. Εἰς τοῦτο τὸ ἄντρον κατέφυγον οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν Δελφῶν, ὅτε ὁ Ξέρξης εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡρόδτ. 8, 36. Στράβ. Παυσ. ι', 32. — ὅθεν αἱ **Κωρύκιαι νύμφαι**, αἱ θυγατέρες τοῦ Πλείστου. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 711. — 2) Κοιλάς τις βαθεῖα καὶ περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν ὡραίων ἐν Κιλικίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο πολλαὶ πηγαὶ ὑδάτων, περίφημος διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς κρόκον, ὅστις ἐκαλλιεργεῖτο μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, καὶ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ Ἄντρον, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοῦ θορύβου εἰσβάλλει κατορρέων τις χείμαρρος καὶ εἶτα γίνεται αὖθις ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν. Ἀπολλδ. α', 6, 3. Στράβ. — ὅθεν, Κωρύκιος κρόκος. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 355.

Κωρυκίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Κωρυκίου· ἡ **Κωρυκὶς πέτρα**, τὸ μέρος τοῦ Παρνασσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο τὸ Κωρύκιον ἄντρον. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 22.

Κώρυκος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔχον μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ μὲ λιμένα· πλησίον τούτου εὑρίσκετο καὶ τὸ ἐν Κιλικίᾳ Κωρύκιον ἄντρον. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Κωρυκαῖος, αία, αῖον, ἴδε ἀνωτ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἢ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ. ἡ Κώρυκος, παρὰ Διονυσ. Περ. 855. πιθαν. κατὰ ποιητικ. ἄδειαν. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης, κείμενον δυτικῶς αὐτῆς. Στράβ.

Κώρυκος, ὁ. Ὄρος ἀπότομον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον ἓν ἀκρωτήριον πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἐρυθρῶν. Ὁμ. Ὑμν. Ἀπολ. 39. Θουκυδ. η', 14.

Κῶς, ἡ, ἐπικ. Κόως· γενικ. Κῶ. Νῆσος μικρὰ Ἑλληνική, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου Πελάγους ἀπέναντι τῶν ἐν Καρίᾳ πόλεων Κνίδου καὶ Ἁλικαρνασσοῦ εἰς ἄκρον εὔφορος, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν μὲ προσφυέστατον λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἷς περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ πλήρης πλουσίων καὶ ποικίλων ἀναθημάτων· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ἐγεννήθη καὶ ὁ περίδοξος πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἱπποκράτης, ὁ ζωγράφος Ἀπελλῆς καὶ Φιλήτας· ἐφημίζετο δὲ πρὸ πάντων ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τῶν παλαιῶν διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ τὰ λεπτὰ καὶ διαφανῆ ὑφάσματά της· τανῦν Κῶς, κοινοτρ. Σταγκιό. Ὁμ. Ἰλ. Β, 677. παρ' ᾧ εὕρηται καὶ ὁ τύπ. Κόως, αἰτιατ. Κόων· ἔτι δὲ καὶ παρὰ Θουκ. η', 41, καὶ Κῶ, παρὰ Ξενοφ. Ἀπολλδ. Στράβ. — ὅθεν Κῷος, ῴα, ῷον· τῆς νήσου Κῶ ἢ εἰς τὴν Κῶ ἀνήκων. Ἡρόδτ. καὶ Κῷοι, οἱ κάτοικ.

Κώσας, α, ὁ, = Κόσσας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 26

Κωφαῖος, ὁ. Ἰνδός τις παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κωφήν, ῆνος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν· τανῦν Κάβ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. δ', 22. καὶ Κώφης, ου, Διον. Περ. 1140. — 2) Πέρσης τις παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κωφὸς λιμήν. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Λ.

Λᾶα, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Λᾶ, Λᾶς, ὅπερ ὅρα.

Λάαθα, ἡ. Πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη ἐντὸς τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Πτολ. ϛ', 17.

Λάβα, ἡ. Πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Λάβας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Λάβης. Σπηλαιώτης τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 24. ἴδε Λάβης.

Λάβδα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ τοῦ Ἠετίωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον τῆς Κορίνθου τύραννον Κύψελον. Ἡρόδτ. 5, 92.

Λαβδακίδης, ου, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, ὁ Λάϊος, Πινδ. Ἰσθμ. 3, 26. πληθ. οἱ Λαβδακίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Λαβδάκου. Καλλμ. Παλλ. 126.

Λάβδακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βάκχου, ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ, ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Λάϊον. Ἀπολλδ. γ', 5, 5. Παυσ. — ὅθεν, Λαβδάκειος, εία, ειον· τοῦ Λαβδάκου ἢ εἰς τὸν Λάβδακον ἀνήκων. Σοφκλ.

Λάβδαλον, τό. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ϛ', 97.

Λαβέων, ωνος, ὁ, Labeo. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Λαβέριος, ὁ, Laberius, Δέκιμος. Ῥωμαῖος ἱππεὺς καὶ ποιητὴς μίμων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Φαβρ. Λατ. βιβλ. I, 476.

Λαβηρας, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας)· τανῦν Κέλλς. Πτολ. β', 2.

Λάβης, ὁ (λαμβάνω). Κωμικὴ μετασχημάτισις τοῦ ὀνόματος Λάχης, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐδωροδοκήθη ὑπὸ τῶν Σικελιωτῶν. Ἀριστφ. Σφη. 832.

Λαβίηνος, ὁ, Labienus. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ.

Λαβικόν, τό, Labici. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Πραινέστης καὶ Τουσκούλου. — ὅθεν Λαβικανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Λαβίνιον, τό, ἴδε **Λαουΐνιον**.

Λάβρανδα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐπί τινος ὄρους κτισμένη μεταξὺ Μυλάσης καὶ Ἀλαβάνδων, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἷς ναὸς τοῦ Διός. Ἡρόδτ. 5, 119.

Λαβρανδεύς, καὶ Λαβρανδηνός, ὁ. Ἐπιθετ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ Λάβρανδα πολίχνην τῆς Καρίας. Στράβ. ιδ'.

Λαβύνητος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, κατὰ Wesselling ὁ Ναβουκαδνεζάρ. Ἡρόδτ. 1, 74. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, ἄλλως Ναβονηδὸς καλούμενος. Ἡρόδτ. 1, 77.

Λαβύρινθος, ὁ (ῠ). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐννοοῦν οἱ ἀρχαῖοι μεγάλην τινὰ καὶ εὐρύχωρον οἰκοδομήν, περιέχουσαν πολλὰς διόδους καὶ οἰκήματα, διὰ τῶν ὁποίων εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ περιπλανηθῇ ἐν αὐτῇ· πρὸ πάντων περίφημοι ὑπῆρχον — 1) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Αἰγύπτου, εὑρισκόμενος ἐπὶ τῆς Μοίρεως λίμνης πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κροκοδείλων ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ, οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ψαμμητίχου, καθ' Ἡρόδτ. 2, 148. κατὰ δὲ Διόδ. Σικ. ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μένδητος, περιέχων τρεῖς χιλιάδας κοιτῶνας, τῶν ὁποίων οἱ ἡμίσεις ἔκειντο ὑπογείως· τὴν περιγραφὴν τοῦ Λαβυρίνθου τούτου ἀναφέρει ὁ Ἡρόδτ. αὐτόθ. περιστατικῶς, γενόμενος αὐτόπτης τούτου. — 2) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Κρήτης, εὑρισκόμενος ἐν πόλει Κνωσσῷ, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν ὁ Δαίδαλος κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ μεγάλου Λαβυρίνθου ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Μίνωος. Καλλμ. Δηλ. 311. πιθαν. δὲ ὑπῆρχεν οὗτος εὐρύχωρόν τι σπήλαιον ἀποτόμου ὄρους, ἔχον μακρὰς καὶ ἑλικοειδεῖς διεξόδους· παρ' Ὁμήρ. δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τοῦ Λαβυρίνθου, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Διοδ. Σικελ. καὶ Πλιν. δὲν εὑρίσκετο ἐπὶ τῶν χρόνων των οὐδεὶς Λαβύρινθος ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Νεώτεροι περιηγηταὶ ἀναφέρουσιν ἓν σπήλαιον εὑρισκόμενον περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἴδης, ἀπέχον ἓν Γαλλικὸν μίλλιον τῆς παλαιᾶς πόλεως Γορτύνης.

Λαβώτης, ου, ὁ, Ἰων. Λεωβώτης. Ἔπαρχός τις Σπαρτιάτης, παρὰ Ξενοφ.

Λαγιάδας, α, Δωρικ. ἀντὶ Λαγιάδης (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Λάγου, ὁ Πτολεμαῖος. Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 14. κατὰ Meinek ἀντὶ Λαγίδας ἢ ὁ Λαγίδας.

Λάγκη, ἡ, Lance καὶ Lancia. Πόλις μεγάλη καὶ ὀχυρὰ τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἐπὶ

τῆς χώρας τῶν Ἀστρουρίων, ἔχουσα τείχη ξύλινα, τὰ ὁποῖα μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι κατέκαυσαν, ὅτε ἐπορθήσαν τὴν πόλιν ταύτην· τανῦν Solantia. Διων. Κασ. νγ', 25, 29. Λαγκίατον, παρὰ Πτολμ.

Λάγος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, Μακεδὼν τὸ γένος. Ἀῤῥιαν.

Λάγουσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας· τανῦν Κανδιάνα. Στράβ.

Λαγύρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· τανῦν Βολβέκ. Πτολμ. γ', 6.

Λάδας, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Λάδη, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μιλήτου. Ἡρόδτ. 6, 7. τανῦν Ἀγαθονῆσι.

Λαδίκη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Λαοδίκη (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Βάτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμάσιος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδτ. 2, 181.

Λαδόκεια, τά, ἴδε Λαοδόκειον.

Λάδοκος, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Εὐχήμου. Παυσ.

Λάδων, ωνος, ὁ (ᾰ). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Δράκων, ὅστις ἐφύλαττε τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθε διὰ ν' ἁρπάσῃ αὐτά. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1396. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μεθώνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀσωπός. Ἡσ. Θεογ. 344. Διόδρ. Σικ. δ', 74. — 3) Ποταμός, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ εἰσβάλλων διὰ τῆς Ἤλιδος εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον καθαρὸν καὶ διαφανές. Παυσ. η', 25.

Λαέρκης, εος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα, πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 197. — 2) Ἐπιτήδειός τις τεχνίτης ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 425.

Λαέρτη, ἡ. Φρούριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πατρὶς Διογένους τοῦ Λαερτίου. Πτολ. Λαέρτης, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Λαέρτιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λαέρτης.

Λαέρτης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκεισίου καὶ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ περιβοήτου Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀντικλείας ἢ καθ' Ὁμρ. ἐκ τῆς Εὐρυκλείας. Ὀδ. Τ, 407. εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ ὁ Λαέρτης μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ὕστερον δὲ συνέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολδρ. α', 9, 16. ἐπιστρέψας ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας μετὰ εἴκοσι ἔτη, εὗρεν αὐτὸν ἤδη γέροντα καὶ ἐξησθενημένον ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὴν πολυχρόνιον ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ του· ἀλλ' ἡ Ἀθηνᾶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν πάλιν τὴν προτέραν νεανικὴν εὐρωστίαν του. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 204–370. ὥστε ἠδυνήθη νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν λοιπῶν Ἰθακησίων μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀδ. Ω, 497.

Λαερτιάδης, ου, ὁ (– – ᴗ ᴗ –). Υἱὸς τοῦ Λαερτίου, ὁ Ὀδυσσεύς. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 200.

Λαέρτιος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Λαέρτης. — 2) = Λαέρτης. Σοφοκλ. Φιλ. 401. Εὐρπ. Ἑκβ. 400.

Λαζοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῇ Κολχίδι περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐπεκράτησε συνηθέστρ. τὸ ὄνομα τοῦτο τῶν ἐν Κολχίδι κατοίκων, οἵτινες ἐβοήθησαν μεγάλως τοὺς μετὰ ταῦτα αὐτοκράτορας τῶν Ῥωμαίων εἰς τοὺς πολέμους αὐτῶν κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων ἀρκτικῶν λαῶν τῆς Ἀσίας· ἀκολούθως δὲ παρεδέχθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τοῦ Ἀνατολικοῦ βασιλείου καὶ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν. Ἀῤῥιαν. Λουκ. Mannert. Γεωγρ. IV, 392.

Λαιαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, κατοικῶν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν. Θουκυδ. β', 96. Λαῖοι. Στέφ. Βυζ.

Λαιβῖνος, ὁ, Laevinus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Λαίλιος, ὁ, Laelius. Ὄνομα γενεᾶς ἐπισήμου ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν καὶ Laelia Gens. Ἀππιαν.

Λάϊος, ὁ (– ᴗ ᴗ). Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαβδάκου, ὅστις ὢν βρέφος ἔτι ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανεν, ἀνετράφη ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν καὶ φροντίδα τοῦ Λύκου· φθάσας δὲ εἰς νόμιμον ἡλικίαν καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου, ὑπανδρεύθη τὴν Ἰοκάστην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν περιβόητον Οἰδίποδα, τὸν ὁποῖον διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν πλήρωσιν τοῦ δοθέντος χρησμοῦ ὅτι μέλλει ποτὲ νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ παιδός, ἐξέθηκεν εἰς ἐν δάσος, ὅπου εὑρόντες αὐτὸν ποιμένες τινὲς τὸν ἔσωσαν· ἐλθὼν δὲ εἰς ἡλικίαν ὁ Οἰδίπους καὶ ἀπαντήσας ποτὲ τὸν Λάϊον ἐν ᾧ ἤρχετο εἰς τὸ τῶν Δελφῶν μαντεῖον διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ υἱοῦ, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ αὐτόν, τὸν ἐφόνευσεν ὕστερον ἀπὸ μίαν ἔριδα, ἥτις ἠκολούθησε μεταξὺ τῶν δύο· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψεν ὁ τότε βασιλεύων τῶν Πλαταιῶν Δαμασίστρατος. Ἀπολδ. γ', 5, 8. Σοφοκλ. — ὅθεν Λάϊος, α, ον· τοῦ Λαΐου ἢ εἰς τὸν Λάϊον ἀνήκων. Σοφκ Οἰδ. Τυρ. 451.

Λαΐς, ΐδος, ἡ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δύο περιβόητοι διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῶν κάλλος ἑταῖραι, ἐξ ὧν ἡ μία θαυμάζεται ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν γεννηθεῖσα εἰς τὴν πόλιν τῆς Σικελίας Ὕκκαρα καὶ ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου, ἐφέρθη παῖς ἔτι οὖσα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μετ' οὐ πολὺ μορφωθεῖσα καὶ ἀναδειχθεῖσα μία τῶν ὡραιοτέρων καὶ θελκτικωτέρων γυναικῶν, ἀποκατεστάθη εἰς τὴν Κόρινθον, ἑλκύσασα μέγα πλῆθος ἐραστῶν· περὶ ταύτης εἶπέ ποτε ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ὅτε ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ μίαν μεγάλην ποσότητα· «Οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν»· ταύτης ἠράσθη καὶ ὁ περίφημος Κυρηναῖος φιλόσοφος Ἀρίστιππος, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι εἶχε καὶ στενὴν φιλίαν. Ἀριστφ. Πλουτ. 179. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ι', 2.

Λαισποδίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν ἐν Ἀθήναις. Θουκδ. ς', 105. ὅστις λέγεται ὅτι εἶχεν ἐν ἕλκος εἰς τὴν ἀριστερὰν κνήμην. Ἀριστφ. Ὀρν. 1568.

Λαιστρυγόνιος, ία, ιον. Τῶν Λαιστρυγόνων ἢ εἰς τοὺς Λαιστρυγόνας ἀνήκων. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 82. καί, Λαιστρυγονίη, οὐσιαστ. ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων, ἔνθα τὸ Τηλέπυλος ἀντὶ ἐπιθέτου κεῖται· ὅπερ καὶ ὀρθότρ. Ὀδ. Ψ, 318.

Λαιστρυγόνες, οἱ, ἑνκ. Λαιστρυγών, όνος, ὁ. Ἔθνος ἄγριον καὶ ἀνθρωποφάγον, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ὁμρ. ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἔχον ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ φοβερόν, τῶν ὁποίων βασιλεὺς ὑπῆρχεν ὁ Λάμος καὶ πόλις αὐτῶν ἡ Τηλέπολις. Ὁ Θουκυδίδης ἀναφέρει τοὺς Λαιστρυγόνας τούτους ὡς ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς νήσου Σικελίας, ὁ δὲ Πλίνιος καὶ ἄλλοι θέτουν αὐτοὺς πλησίον τῶν Φορμιῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· κἀκεῖθεν δὲ μετέβησαν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Σικελίαν. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 119. Θουκ. ς', 2. Πλίν. III, 5.

Λαῖτος, ὁ, Laetus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδν.

Λάκαινα, ἡ (ᾰ). θηλ. τοῦ Λάκων. Ἡ κάτοικ. τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — 2) Ἡ χώρα Λακωνία, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ζ, 1, 29. ὁ Φρύνιχος δὲ ἀποβάλλει τὴν χρῆσιν ταύτην τῆς λέξεως· ἡ Λάκαινα χώρη, Ἡρόδτ. 7, 235. καὶ ἐπιθτ. ἡ Λάκαινα λίθος, εἶδος μαρμάρου πολυτίμου διὰ τὸ πράσινον καὶ ζωηρὸν αὐτοῦ χρῶμα. Λουκ. Ἱππ. 5.

Λακεδαιμόνιος, ία, ιον. Τῆς Λακεδαίμονος ἢ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ὤν· καὶ οὐσιαστ. Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικος τῆς Λακεδαίμονος. Ἡρόδ. — 2) Ἡ Λακεδαιμονία, ἡ χώρα τῶν Λακεδαιμονίων. Ἀπολδρ.

Λακεδαιμόνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον. Υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. α', 45.

Λακεδαίμων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ταϋγέτης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Σπάρτην θυγατέρα τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Εὐρυδίκην καὶ τὸν Ἀμύκλαν, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λακωνίας· ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην Λακεδαίμονα, τὴν δὲ πρωτεύουσαν πόλιν ἐκάλεσε Σπάρτην ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικός αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. Παυσ. γ', 1–18–20.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ, Lacedaemon. Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἰδίως δὲ Σπάρτη καλουμένη, ὅπερ ὅρα. Ὁμρ. Ὀδσ. Δ, 1. — 2) Ἡ περὶ τὴν Σπάρτην χώρα τῆς Λακωνίας, ἔτι δὲ καὶ ὅλη ἡ ἐπαρχία τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 581. Στράβ. — ὅθεν Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λακεδαίμονος ἢ Λακωνίας.

Λακέρεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Βοιβηίδος λίμνης. Πινδ. Πυθ. 3, 60. Στεφ. Βυζ.

Λακιάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Λακιβούργιον, τό, Laciburgium. Πόλις τῆς ἀρκτικῆς Γερμανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Οὐάρνων, τανῦν Wismar. Πτολ. β', 11.

Λακινιάς, άδος, ἡ· ἴδε Λακίνιον.

Λακίνιον, τό (ᴗ – ᴗ ᴗ), Lacinium. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ ναὸς τῆς Λακινίας Ἥρας· τανῦν Capo delle colonne. Θεοκρτ. Εἰδ. δ', 33. — ὅθεν Λακινιάτης, ου (ᾱ), ὁ κάτοικ. καὶ Λακινιάς, άδος, ἡ ἐπιθτ. τῆς Ἥρας. Διον. Περ.

Λακίνιος, ὁ (ᴗ – ᴗ ᴗ). Περιβόητός τις ἀρχαῖος λῃστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθεν ἐνταῦθα διὰ νὰ λάβῃ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ναὸν τῆς Λακινίας Ἥρας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. Διόδρ. Σικ. δ', 25. Σχολ. Λυκφρ. 856.

Λάκιος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Ἀττικῆς. Παυσ. α', 37.

Λάκιππος, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀλεκίππης. Πτολμ. β', 4. τανῦν ἐξηφανισμένη.

Λάκμος, ου, ὁ. Στράβ. καὶ

Λάκμων, ωνος, ὁ. Τὸ πρὸς ἄρκτον ἐκτεινόμενον μέρος τοῦ ὄρους Πίνδου μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας. Ἡρόδτ. 9, 92.

Λακράτης, ου, ὁ (– ᴗ –). Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, Σπαρτιάτης. Ξενφ.

Λακρατείδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, καὶ παροιμ. ἀντὶ Νικητὴς ἐν Μαραθῶνι. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 220.

Λακρίνης, ου, ὁ (ῑ). Φωκαεύς τις ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του εἰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν μέγαν. Ἡρόδτ. 1, 152.

Λάκριτος, ὁ (– ᴗ ᴗ). Σοφιστὴς ἐκ Φασήλιδος πόλεως τῆς Ἀσίας, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς Δημοσθενικὸς λόγος.

Λακτάντιος Πλάκιδος, ὁ. Συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη· ἔγραψεν ἐν ὑπο-

μνημα εἰς τὴν Θηβαΐδα τοῦ Στατίου καὶ ἐπιτομὴν τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου.

Λακύδης, ου, ὁ (---). Φιλόσοφος Ἀκαδημιακός, διάδοχος τοῦ Ἀρκεσιλάου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κυρήνην καὶ διδαχθεὶς τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας· περὶ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του ὑποπεσὼν εἰς διάφορα ἐκ τοῦ ... ἐλαττώματα πρὸ πάντων εἰς οἰνοποσίαν, ἀπέθανεν ὑπὸ ἀποπληξίας τὸ 241 ἔτος πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 41. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 177.

Λάκων, ωνος, ὁ (--). Δοῦλός τις Συβαρίτης ἐξ Ἰταλίας. Θεοκρ. έ, 5. — 2) Πλαταιεύς τις. Θουκυδ. γ', 53.

Λάκων, ωνος, ὁ (υ-), Laco. Ὁ κάτοικος τῆς Λακωνίας, ὁ Λακεδαιμόνιος. Ξενοφ. Διον. Περ. 419.

Λακωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἴδε Λακεδαίμων.

Λακωνικός, ή, όν. Τοῦ Λάκωνος ἢ εἰς τοὺς Λάκωνας ἀνήκων. Ἡρόδ. — ὅθεν, ἡ Λακωνικὴ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, = Λακωνία ἢ Λακεδαίμων. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κειμένη μεσημβρινῶς αὐτῆς, συνορεύουσα πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν κόλπον τῆς Λακωνίας, πρὸς δυσμὰς μὲ τὸν τῆς Μεσσηνίας καὶ μὲ τὸ ὄρος Ταΰγετον καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἀργολίδα. ἡ ἔκτασις ὅλης τῆς Λακωνίας μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Μεσσηνίων ἦν περίπου 150 μιλ. γεωγρ. τετραγ. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ἠλαττώθη κατ' ἕνα μέγα μέρος. Ὁ Εὐρώτας ποταμός, τανῦν Βασιλοπόταμον ῥέων ἐκ τῆς Σκιρίτιδος χώρας πρὸς μεσημβρίαν διὰ τῆς Λακωνίας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυθίου εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον, δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν τὸν Γέρυλον καὶ τὴν Τιάσαν· περιεχομένη δὲ ἡ Λακωνία ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων, τὰ ὁποῖα ἀπεκαθίστων κατὰ μέρη τὸ κλίμα αὐτῆς ἄστατον καὶ ὁρμὴν ἐν καιρῷ χειμῶνος δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν εὐφορίαν μὲ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου, ὑπέκειτο δὲ καὶ εἰς συνεχεῖς σεισμούς. Στράβ. η'. 1. περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐρώτα καὶ περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ἐκτείνοντο μ' ὅλον τοῦτο τερπνὰ πεδία παράγοντα παντὸς εἴδους καρποὺς καὶ ἐξαίρετον οἶνον. Παυσ. γ'. ἐπίσημοι δὲ ἐν Λακωνίᾳ πόλεις ὑπῆρχον ἡ Σπάρτη, ἡ Σελλασία, ἡ Σκίρος, αἱ Βρασιαί, καὶ τὸ Γύθιον. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Λακωνίας ἀναφέρονται οἱ Κυνούριοι καὶ οἱ Λέλεγες, περὶ τῆς ἐποχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὁποίων ἀποσιωπεῖ παντάπασιν ἡ ἀρχαία ἱστορία· ἐφεξῆς ἀναφέρονται οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τελευταῖον οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οὗτοι ἐλθόντες μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐκυρίευσαν ὅλην τὴν Λακωνίαν καὶ διέμειναν ἐν αὐτῇ μέχρι τέλους, συστήσαντες ἰδίους βασιλεῖς ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν· ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Λάκωνες καὶ Λακεδαιμόνιοι ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Λακωνίας. Στράβ. η', 9. Θουκ. γ', 4, 5. Πολύβ. δ', 53. τανῦν Λακωνία ἡ κοινῶς Τσακωνιά, σχηματίζουσα ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὸν Μιστρᾶν. — ὅθεν οἱ Λακωνικοί, = Λάκωνες. Ἀριστφ. Νεφ. 186.

Λακωνικὸς κόλπος, ὁ. Ἡ περὶ τὴν Λακωνίαν θάλασσα, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ τοῦ Μαλέα καὶ Ταινάρου ἀκρωτηρίων· τανῦν κόλπος τῆς Κολοκυνθιᾶς. Στράβ.

Λακωνίς, ίδος, ἡ· ἰδιαιτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Λακωνικός. Ἡ κάτοικος τῆς Λακωνίας. — 2) Ἡ χώρα τῆς Λακωνίας, μετὰ τοῦ γαῖα. Ὁμ. Ὕμ. Ἀπολ. 410.

Λάλασις, εως, ἡ. Μία τῶν τοπαρχιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐν Ἀσίᾳ Κιλικία διῃρέθη ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Πτολμ.

Λάμαχος, ὁ (-υυ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις σταλεὶς εἰς τὴν Σικελίαν ὡς βοηθὸς τοῦ Νικίου καὶ Ἀλκιβιάδου, ἐζήτησε νὰ καταπείσῃ τούτους εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρισθῶσιν ἀμέσως τὴν κατὰ τῶν Συρακουσίων ἔφοδον, βέβαιος ὢν ὅτι θέλουν δυνηθῆ νὰ τὰς κυριεύσωσι μὲ εὐκολίαν μὲ τὸ νὰ μὴν εἶχον ἀκόμη εἰσέτι οἱ Συρακούσιοι οὐδεμίαν πολεμικὴν προπαρασκευήν. Ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην εἰς πολλοὺς ἀστεϊσμούς του, παράγων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λαὸς καὶ μάχη μὲ τὸ νὰ διήγειρε τῷ ὄντι ὁ Λάμαχος τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας ὀλέθριον ἐκεῖνον πόλεμον. Ἀριστφ. Εἰρ 129. Ἀχαρ. 766.

Λαμαχίππιον, τό. Κωμικὴ πεπλασμένη λέξις ἀπὸ τοῦ Λάμαχος καὶ ἵππος, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 1207.

Λαμία, ἡ, καὶ Λάμια. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Σίβυλλαν Ἡροφίλην. Παυσ. ι', 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ τῆς Λιβύας, τὴν ὁποίαν μὲ τὸ νὰ ἠγάπησεν ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, ἡ Ἥρα μετεμόρφωσεν εἰς ἓν τέρας πλῆρες μανίας καὶ σκληρότητος, ὥστε ἐλέγετο ὅτι ἁρπάζουσα τὰ τέκνα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κατέτρωγεν αὐτὰ ἀπανθρώπως, διὸ καὶ ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα αὐτῆς ὡς φόβητρον τῶν παιδίων. Ἀριστφ. Σφη. 1030, 1173. — 3) Περίφημος ἑταίρα καὶ αὐλήτρια ἐν Ἀθήναις, θυγάτηρ τοῦ Κλεάνορος καὶ ἐρωμένη τοῦ Πολιορκητοῦ Δημητρίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 17.

Λαμία, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, ὀχυρὰ τὸ πάλαι, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ὁ περιβόητος πόλεμος τοῦ Ἀντιπάτρου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· τανῦν Ζητοῦνι. Στράβ. — ὅθεν, Λαμιεῖς, οἱ κάτοικ. τῆς Λαμίας, καὶ Λαμιακός, ή, όν· τῆς Λαμίας ἢ εἰς τὴν Λαμίαν ἀνήκων, ὁ Λαμιακὸς πόλεμος. Διόδρ. Σικλ.

Λαμίας, ου, ὁ (υυ-). Κατ' ἀστεϊσμ. πεπλασμένον κύριον ὄνομα ἀπὸ τοῦ Λαμία, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 77.

Λάμιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Λαμίαν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Λάμις, ιδος, ὁ. Μεγαρεύς τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν Σικελίαν. Θουκ. ς', 4.

Λάμισκος, ὁ. Φιλόσοφός τις Πυθαγόρειος ἐκ τῆς νήσου Σάμου. Παλαιφ. 4.

Λαμνιάς, Λάμνιος, Λᾶμνος, Δωρικ. ἀντὶ Ληmνιάς, Λήμνιος, Λῆμνος. ὅπερ ὅρα.

Λάμος, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Τηλέπυλον ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 81.

Λάμος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Φάλαρον. Παυσ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ. Πτολμ.

Λάμπεια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας καὶ σχηματίζον ἓν μέρος τοῦ Ἐρυμάνθου. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 127.

Λαμπέτεια, ἡ, Lampetia. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων. Πολύβ. καὶ Clampetia.

Λαμπετίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλοψ. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 526.

Λαμπετίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς νύμφης Νεαίρας ἀδελφὴ τῆς Φαεθούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐφύλαττε τὰς ἱερὰς βοῦς τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἡλίου ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 132. Ἀπολ. Ῥόδ. αὕτη ἐμήνυσεν εἰς τὸν Ἥλιον τὴν ἀσεβῆ πρᾶξιν τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτε οὗτοι ἥρπασαν τινὰς ἐκ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ βοῶν. Ὁμρ. Ὀδ. Μ, 374.

Λαμπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Πανός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Λαμπείας, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτοῦ. Παυσ. η', 24.

Λαμπιδώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἄγιδος. Πλάτ. Ἀλκ α', σελ. 124.

Λαμπιτώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις. Ἀριστφ.

Λάμπιχος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκ.

Λάμπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Λαομέδοντος καὶ εἷς τῶν πρεσβυτέρων καὶ σεβασμίων Τρώων. Ὁμρ. Ἰλ. Ο, 527. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 3) Ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 185. — 4) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἡλίου. Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 246.

Λαμπρά, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Σουνίου καὶ Φαληρέως. Στράβ. ὅθεν Λαμπρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημοσθ.

Λαμπριάδας, α, ὁ (-υυ-), = Λαμπρεύς, ἴδε Λαμπρά. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 21.

Λαμπρίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ.

Λαμπροκλῆς, έους, ὁ. Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Ξενφ. Ἀπομ.

Λάμπρος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

Λαμπτήρ, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πόλιν Πελλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 27.

Λάμπων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος βασιλέως τῆς Τροίας, Ἀπολδρ. γ', 12, 3. παρ' Ὁμρ. Λάμπος, ὅπερ ὅρα. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς νήσου Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Πυθέα, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν Νεμ. 5. Ἡρόδτ. 9, 77. — 3) Σάμιός τις. Ἡρόδτ. — 4) Ἱερεύς τις καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις. Θουκ. ε', 19. Ἀριστφ. Σφη. 83.

Λαμπωνία, ἡ, = Λαμπώνιον. Στράβ.

Λαμπώνιον, τό. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀντάνδρου. Ἡρόδτ. 5, 26.

Λάμφιλος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Λάμψακος, ἡ, Lampsacum, Kre. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, πρότερον Πιτυοῦσα καλουμένη, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Πριάπου καὶ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Ἡρόδτ. τανῦν Λαμψάκι. — ὅθεν Λαμψακηνός, ή, όν· τῆς Λαμψάκου ἢ εἰς τὴν Λάμψακον ἀνήκων, καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ.

Λαμῶτις, ιδος, ἡ. Μία τῶν ἐν Κιλικίᾳ τοπαρχιῶν, κειμένη μεταξὺ τῶν ποταμῶν Κύδνου καὶ Καλυκάδνου. Πτολμ.

Λανούβιον, τό, Lanuvium. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν χωρίον Lavigna. Στράβ.

Λαόγονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμρ. Ἰλ. Π, 64. — 2) Υἱὸς τοῦ Βίαντος ἐκ Τροίας. Ὁμρ. Ἰλ. Υ, 459.

Λαογόρας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, ὅστις βοηθῶν τοὺς Λαπίθας ἐναντίον τοῦ Αἰγιμίου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδ. β', 7, 7.

Λαογόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα, ἴδε Λαοδίκη ἀριθμ. 4.

Λαοδάμας, αντος, ὁ (-υυ-), Ἀττ. Λεωδάμας. Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, ἡγεμὼν τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 516. — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ὁ ὡραιότερος καὶ ῥωμαλεώτερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ὁμηλίκων. Ὁμρ. Ὀδσ. Η, 170. Θ, 116. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἐτεοκλέους βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐπιτροπεύθη ὑπὸ τοῦ Κρέοντος. Παυσ.

θ', 10. Εἰς τὸν μετὰ τῶν Ἐπιγόνων πόλεμον ἐφόνευσεν ὁ Λαοδάμας τὸν Αἰγιαλέα υἱὸν τοῦ Ἀδράστου, ἀλλὰ τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος. Ἀπολλόδ. γ', 7, 4. κατὰ δὲ Ἡρόδ. 5, 61. καὶ Παυσ. ἐσώθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν. — 4) Ἡγεμὼν τῶν Φωκαέων ἐν Ἰωνίᾳ. Ἡρόδ. 4, 138.

Λαοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 198. Ἀπολλόδ. γ'. 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, ἥτις μαθοῦσα τὸν ἐν τῇ Τροίᾳ θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ της ἀνδρὸς ὑπὸ τῆς λύπης αὐτοχειρίσθη. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 698. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρκὰς ἐγέννησε τὸν Τρίφυλον. Παυσαν. ι', 9.

Λαοδίκεια, ἡ, Leodicea. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς μεγάλης Φρυγίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, περίφημος καὶ πλουσία διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὴν εὔφορον χώραν της· τανῦν Eski-Hissar. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ μία τῶν τεσσάρων πρώτων αὐτόθι πόλεων κατὰ Στράβ. οἰκισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὀχυρὰ καὶ ἐμπορικωτάτη τὸ πάλαι, καταστασθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Σευήρου Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταννῦν Λαοδίκη ἢ Λαοδικία. Στράβ. Ἀππιαν. ὅτι δὲ Λαοδίκη. Διον. Παρ. 915. — 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κειμένη περὶ τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ Λιβάνου ὄρους, περὶ τῆς ὁποίας οἱ μετὰ ταῦτα συγγραφεῖς ὀλίγα μόνον ἀναφέρουσι. Πολύβ. — 4) Λαοδίκεια, ἡ κατακεκαυμένη, Leodicia Compuste. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοὺς συνεχεῖς αὐτόθι συμβαίνοντας σεισμοὺς καὶ ἐρήξεις. Στράβ. — ὅθεν Λαοδικεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρωδ.

Λαοδίκειν, τά, Θουκ. η', 134. ἴδε Λαοδόκειον.

Λαοδίκη, ἡ (ι). Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Φορωνεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην. Ἀπολλόδ. β', 1. — 2) Ἡ ὡραιοτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἑλικάονος, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀκάμαντος, ὅτε οὗτος ἦλθεν ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν Τροίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μούνιτον· ὕστερον δὲ καταπιεζομένη ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν ἐν Θρᾴκῃ θάνατον τοῦ παιδός της, ἐκρημνίσθη ἀφ' ἑνὸς ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 124. Ἀπολλόδ. Λυκόφρ. 315-497. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Η, 145 τὴν ὁποίαν οἱ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα ὀνόμασαν Ἠλέκτραν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 26. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἔλατος ἐγέννησε τὸν Στύμφαλον καὶ Πηρέα. Ἀπολλόδ. γ', 9. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαπήνορος, ἥτις ἔκτισεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης. Παυσ. Ἀρκ. 53. — 6) Γυνὴ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σέλευκον Νικάτορα. — 7) Θυγάτηρ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε Σέλευκον τὸν Καλλίνικον, Ἀντίοχον τὸν Ἱέρακα καὶ τὴν Στρατονίκην· ὕστερον δὲ φαρμακώσασα τὸν ἴδιον αὐτῆς ἄνδρα, διότι ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Μιθριδάτου, βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ γυνὴ τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου. — 9) Ἀδελφὴ τῆς προτέρας καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας Ἀριαράθου τοῦ ἑβδόμου, ὕστερον ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Νικομήδους βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Λαοδόκειον, τό, προπαροξ. πεδίον. Πεδίον τῆς Ἀρκαδίας, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ Τεγέας ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. δ', 134, ἐν τῶν ἀρίστων χειρογρ. ἀντὶ Λαοδίκειο· τὰ Λαοδόκεια, παρὰ Πολυβ. β', 51, 55. καὶ Λαοδίκεια, τά, Παυσ. η', 44. ἐκλήθη δὲ οὕτω τὸ πεδίον τοῦτο ἀπὸ τοῦ Λαοδόκου υἱοῦ τοῦ Ἐλάτου. Παυσ. κατὰ δὲ Mannert καὶ κώμη τις αὐτόθι, σχηματίζουσα ἐν εἶδος προαστείου τῆς Μεγαλοπόλεως.

Λαόδοκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 87. — 2) Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων ἑταῖρος τοῦ Ἀντιλόχου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 699. — 3) Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 11, 5. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δώρου. Ἀπολλ. α', 7, 6. — 5) Εἷς τῶν ἡγεμόνων, ὅσοι ἐστράτευσαν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς πρώτους ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Ἀπολλόδ. γ', 6, 4. — 6) Κιθαρῳδός τις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 2.

Λαοθόη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄλτου βασιλέως τῶν Λελέγων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 85. — 3) Μήτηρ τοῦ Ἐχίονος καὶ Ἐρύτου. Ὀρφ. ἀργον. 13.

Λαοθόης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιδος. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Λαοκόων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πορθάονος βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 191. — 2) Ἱερεὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Τροίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι, ὅτε οἱ Ἕλληνες προσποιούμενοι ὅτι ἀνεχώρησαν δι' ὅλου ἐκ τῆς Τροίας, ἀφῆκαν πρὸ τῶν τειχῶν αὐτῆς τὸν περιβόητον ἐκεῖνον Δούρειον ἵππον, ὁ Λαοκόων συμβουλεύσας τοὺς λοιποὺς Τρῶας νὰ μὴ τὸν εἰσάξωσι παντελῶς εἰς τὴν πόλιν, νομίζων αὐτὸν ὡς ἀπάτην ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ νὰ ἀποτρέψῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὸ νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς ἓν ἱερὸν ἀνάθημα τῆς Ἀθηνᾶς, ἔπληξε πρῶτος τὴν κοιλίαν τοῦ τεχνικοῦ τούτου ἵππου διὰ τῆς λόγχης του· παροργισθεῖσα ἡ Ἀθηνᾶ διὰ τὴν ἀσεβῆ ταύτην πρᾶξίν του καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὁ Λαοκόων παρευρίσκετο μετὰ τῶν ἄλλων Τρώων πλησίον τῆς θαλάσσης τελῶν θυσίαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἔπεμψεν ἡ θεὰ αὕτη ἀπὸ τῆς ἀπέναντι νήσου Τενέδου δύο φοβεροὺς δράκοντας, οἵτινες ὁρμήσαντες κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν δυστυχῆ τοῦτον ἱερέα, ἐθανάτωσαν αὐτὸν μετὰ τῶν δύο αὐτόθι εὑρεθέντων παίδων του, ἔπειτα δὲ εἰσελθόντες εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκρύβησαν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα αὐτῆς. Ἡ διήγησις τοῦ μύθου τούτου ἀποδίδεται εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ποιητὰς καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς Τραγικούς, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ὁ Ῥωμαῖος Οὐϊργίλιος ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλ. τῆς Αἰνειάδος του. (Γεν. Λαοκόωντος παρὰ Κοΐντ. Σμυρ. ιβ', 449.)

Λαονόωσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀφαρέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγκέως. Θεόκρ. Εἰδ. κβ', 206. παρ' Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. καλεῖται αὕτη Ἀρήνη ἢ Πολυδώρα.

Λαομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσιό. Θεογ. 257.

Λαομεντιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὁ Πρίαμος ἢ ὁ Λάμπος. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 250.

Λαομεδόντειος, ία, ιον. Τοῦ Λαομέδοντος ἢ εἰς τὸν Λαομέδοντα ἀναφερόμενος. Πίνδ.

Λαομέδων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Στρυμὼ θυγατέρα τοῦ Σκαμάνδρου, ἐγέννησε τὸν Λάμπον, Ἱκετάονα καὶ Πρίαμον, θυγατέρας δὲ τὴν Ἡσιόνην, Κίλλαν καὶ Ἀστιόχην. Ἀπολλόδ. γ'. 11, 3. ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἐλθόντες ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὴν χώραν του, ἔκτισαν τὰ τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μισθῷ, τὸν ὁποῖον μισθὸν μὲ τὸ νὰ μὴν ἤθελεν ὁ Λαομέδων ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτούς, ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν ἓν θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον κατερήμωσε καὶ ἠφάνιζεν ὅλην τὴν ἐπικράτειάν του· κατὰ δὲ τὴν διαταγὴν τοῦ μαντείου ἄλλη ἀπαλλαγὴ τοῦ δεινοῦ δὲν ἔμενεν, εἰμὴ τὸ νὰ προσφέρῃ ὁ Λαομέδων τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Ἡσιόνην εἰς βορὰν τοῦ θηρίου τούτου. Ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων τότε διὰ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἠλευθέρωσεν αὐτήν, φονεύσας τὸ φοβερὸν τοῦτο τέρας, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τοῦτον δὲν ἤθελεν ὁ Λαομέδων νὰ φυλάξῃ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσίν του, τοῦ νὰ τὸν ἀντημείψῃ μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε ταχεῖς ἵππους του, δι' ὃ μετὰ ταῦτα πολεμήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐκυρίευσε τὴν πόλιν του, τὴν δὲ Ἡσιόνην αἰχμαλωτίσας, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Τελαμῶνα. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 443. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μελίνης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Λαομένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. Ἀπολλόδ. β', 7, 7.

Λααμήδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης. Παλαίφ.

Λαονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γουνέως, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Παυσαν. η', 14.

Λᾶος, ὁ, = Λαΐος. Πίνδ. Ὀλυμ. 2, 70.

Λᾶος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Βραττίων· ταννῦν Laeno. Στράβ.

Λᾶος, ὁ, Laus. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Συβαριτῶν· ταννῦν Laino. Ἡρόδ. 6, 21. ἐνθα ἡμαρτημ. Λάος κεῖται. — 2) Laus Pompeia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταννῦν Lodi. Πλίν.

Λαουϊνία καὶ Λαβινία, ἡ, Lavinia. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λατίνου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἰνείας, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν Σίλβιον. Διον. Ἁλικ. Ῥωμ. ἀρχ. α', 6.

Λαουΐνιον, τό, Lavinium. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Αἰνείας, καλέσας αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του Λαβινίας καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἷς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ διατηρηθέντα ἀρχαῖα ἱερὰ τῶν Τρώων. Στράβ. Διον. Ἁλικαρ. α', 67. ταννῦν Pratica. Στράβ. καὶ Λαβίνιον, τό, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Λαβινιάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Λαοφόντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολλόδ. α', 7, 7. ταύτην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Θέσπιος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀλθαίαν καὶ Λήδαν. Σχολ. τ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 146.

Λάππα, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Κρήτης, κειμένη παραθαλασσίως, ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον λιμένα. Στράβ. Διόδ. Σικελ. ιθ', 59.

Λαπέρσαι, οἱ. Ἐπώνυμ. τῶν Διοσκούρων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἀπὸ τῆς πόλεως Λᾶς ἐν Λακεδαίμονι, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπόρθησαν. Στράβων.

Λαπίθαι, οἱ (ιι—), ἑνικ. Λαπίθης, ου, ὁ. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ μάχιμον τῆς Θεσσαλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ Πηλίου, συγγενὲς καὶ πλησιόχωρον τῶν Κενταύρων, μετὰ

τῶν ὁποίων ἐπολέμησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ βασιλέως αὐτῶν Πειριθόου καὶ τοὺς ὁποίους ἐνίκησαν διὰ βοηθείας τοῦ Ἡρακλέους· μεταξὺ τῶν Λαπιθῶν τούτων ἀναφέρονται πρὸ πάντων ὡς περιφημότεροι ὁ Δρύας, Καινέας, Ἐξάδιος καὶ Πειρίθους. Ὁμ. Ἰλ. Α, 263. Μ, 128. Ἡσ. Ἀσπ. 178. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ Λαπίθαι ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς Περραιβούς.

Λαπίθαιον, τό. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου ὄρους. Παυσ. γ', 20.

Λαπίθης, ου, ὁ (υυ–) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, ἀδελφὸς τοῦ Κενταύρου καὶ ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸν Πηνειὸν χώρας ἐν Θετταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Λαπίθαι. Διοδ. Σικ. δ', 69. — 2) Ἥρως τις ἀρχαῖος τῆς Σπάρτης πατὴρ τῆς Διομήδης γυναικὸς τοῦ Ἀμύκλα. Ἀπολλδ. γ', 10. 3. Παυσ.

Λάρανδα, ἡ. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν Λαρανδέχ.

Λαρεντία, ἡ. Laurentia. Ὄνομ. κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Λάρες, οἱ, Lares. Οἱ παρὰ Ῥωμαίοις Ἐφέστιοι ἢ Κατοικίδιοι θεοὶ καλούμενοι, τέκνα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Λάρας. Fast. Ὀβίδ. II.

Λαρινᾶτις, ιδος, ἡ· ἴδε Λάρινον.

Λάρινον, τό. Larinum. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν· τανῦν Larino. ὅθεν, Λαρινάτης, ου, ὁ κάτοικ. καί, Λαρινᾶτις, ιδος, ἡ, ἡ περὶ τὸ Λάρινον χώρα. Πολύβ.

Λάριος λίμνη, ἡ, Larius Lacus. Λίμνη τῆς ἄνω Ἰταλίας, τανῦν Lago di Como. Στράβ.

Λαρισαῖος, ὁ = Λαρισσαῖος. Δημ. καὶ Πλάτ.

Λάρισος, ὁ· = Λάρισσος.

Λάρισσα, ἡ (– – υ) Θυγάτηρ τοῦ Πελασγοῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους Λάρισσα καὶ ἡ ἐν Θετταλίᾳ πόλις. Παυσ. ζ', 17.

Λάρισσα, Ἰων. Λήρισσα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἔχουσα τερπνὴν καὶ εὔφορον περὶ αὐτὴν χώραν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ γενομένας ὑπὸ τῶν πολιτῶν της ταυρομαχίας εἰς τὰς ὁποίας οὗτοι ἐφημίζοντο πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος· τανῦν Λάρισσα. Ἡροδ. Θουκ. β', 22. Ἀριστ. πολιτ. ε', 6. — 2) ἡ Κρεμαστὴ λεγομένη καὶ ἡ Πελασγία, πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν ἐπί τινος ὑψώματος Στράβ. — 3) Ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη παραλίως πλησίον τῆς Ἀμαξιτοῦ. Θουκ. η', 101. Στράβ. — 5) ἡ Φρικωνίς. Πόλις ἀρχαία τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῆς Αἰολικῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 840. Στράβ. καὶ αἱ Λήρισσαι, παρ' Ἡροδ. 1, 149. ἔτι δὲ ἡ Αἰγυπτία, παρὰ Ξενοφ. Κυροπαιδ. ζ', 1, 45. διότι παρεχώρησεν αὐτὴν Κῦρος ὁ μέγας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ὅσοι ἦλθον καὶ ἡνώθησαν μετ' αὐτοῦ. — 6) Κώμη, πρότερον δὲ πόλις τῆς Λυδίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — 7) Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Ξενοφῶν εὗρεν ἤδη εἰς ἐρείπια. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 4, 7. — 8) Πόλις τῆς Ἀπαμηνῆς χώρας ἐν Συρίᾳ κειμένη δυτικῶς τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ. Στράβ.

Λαρισσαία, Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ Λαρίσσου ποταμοῦ ἐν Ἤλιδι. Παυσ. Ἀχ. 17. συρ. θηλ. τοῦ

Λαρισσαῖος, αία, αῖον. Τῆς Λαρίσσης ἢ εἰς τὴν Λάρισσαν ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. Λαρισσαῖος, ὁ κάτοικος. Ἡροδ.

Λαρισσαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔκ τινος ἐν Ἀττικῇ κώμης Λαρίσσης, κατὰ Στράβ. α', 9.

Λαρισσηνός, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν Λάρισσαν κώμην τῆς Λυδίας. Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Λάρισσος, ὁ, καὶ Λάρισος, Στράβ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅς τις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλατταν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀράξου. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2, 23.

Λαρτιάδης, ου, ὁ = Λαερτιάδης. Ἀνθολ.

Λάρτιος, ὁ = Λαέρτιος. Σοφοκλ. Αἰ. ι'.

Λάρυμνα, ἡ. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης· τανῦν Λάρμες. Στράβ.

Λᾶς, αος, ἡ. Ἐπικ. Λᾶος. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως, τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων οἱ Διόσκουροι δι' ὃ καὶ Λαπέρσαι ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθησαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 585. Στράβ. κατ' Εὐσταθ. Ὁμ. αὐτόθ. καὶ κατὰ Στεφ. Βυζ. εὕρηται κατὰ δύο γένη, ἡ Λᾶ καὶ ὁ Λᾶς· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου ἐδεικνύοντο ἔτι λείψανά τινα τῆς πόλεως ταύτης, πρὸ πάντων τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Λασθένης, ους, ὁ. Θηβαῖος, πολεμήσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Ἀμφιάρεω, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 632. — 2) Ὀλύνθιός τις, προδοὺς τὴν πατρίδα αὐτοῦ εἰς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Δημ.

Λασθένεια, ἡ. Περιβόητος ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἐρωμένη τοῦ Φιλοσόφου Σπευσίππου. Ἀθην.

Λάσιος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ. ς', 21.

Λασίων, ωνος, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἀλφειόν. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2, 30. καὶ Λασιών, ῶνος, Πολύβ. ὅθεν, Λασιώνιος, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Λασόνιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τῶν Ἀμαζόνων. Ἡροδ. 3, 90. ἐν δὲ 7, 77. καλοῦνται αὐτοὶ Καβηλέες Μηΐονες.

Λᾶσος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης ἐν Ἀργολίδι, ζήσας περὶ τὴν 63 Ὀλυμπιάδ. Ἡρόδ. 7, 6.

Λατεῖον, τό. Τὸ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενον πολιτικὸν δικαίωμα τῶν Λατίνων. Στράβ.

Λατίνη, ἡ (ι) Ἡ χώρα τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἄλλως Λάτιον λεγομένη, Latium. Πολύβ.

Λατινιάς, άδος, καὶ Λατινίς, ίδος, ἡ. Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου. Ἀνθολ.

Λατινίς, ίδος, ἡ. Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου.

Λατῖνος, ὁ, Latinus. Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. Ἡσ. Θεογ. 1013. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατά τινας υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς νύμφης Μαρικας, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐάνδρου. Ὅτε ὁ Αἰνείας ἦλθεν ἐκ τῆς Τροίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Λατῖνος καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Λαβινίαν. Ἰουστιν. Ὑγίν. — 3) ἔτι δὲ ὁ κάτοικος τοῦ Λατίου. Πολύβ. καὶ Ἐπιθ. ἀντὶ Λατινικός.

Λάτιον, τό, καὶ Λατίνη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Λατῖνοι κειμένη μεταξὺ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ καὶ τοῦ Κιρκαίου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα πόλεις ἐπ' αὐτῆς τε Λαβίνιον, Λαύρεντον, τὴν Ἀρικίαν, Τούσκουλον καὶ ἄλλας· ταύτην τὴν χώραν κυριεύσαντες οἱ Ῥωμαῖοι πρώϊμος ἤδη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἄγκου Μαρκίου, ἐσύστησαν διαφόρους ἰδίας ἀποικίας ἐπ' αὐτῆς. Διον. Ἀλ. ἀρχ. α', 53. τανῦν Patrimonium Petri ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπικρατείας τοῦ Πάπα.

Λάτμος, ὁ. Ὄρος τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι ἡ Σελήνη συνεκοιμήθη μετὰ τοῦ Ἐνδυμίωνος· τανῦν Παλαιτσχια. Στράβ. ὅθεν, Λάτμιος, ία, ιον. Τοῦ Λάτμου ἢ εἰς τὸ ὄρος Λάτμον ἀνήκων Θεοκρ. — 2) παρὰ Θουκ. γ', 33, Νῆσός τις, ἔνθα νῦν Πάτμος γέγραπτ.

Λατοΐδης, ὁ Δωρ. ἀντὶ Λητοΐδης. Πινδ.

Λατομίαι, αἱ, ἴδε Λιθοτομίαι.

Λάτραμις, εως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Λατυμνος, ὁ. (α) Ὄρος τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενον πλησίον τοῦ Κρότωνος. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 19.

Λατώ. Δωρ. ἀντὶ Λητώ, Κύρια.

Λαύρεντον, τό, Laurentum. Πόλις ἀρχαία τοῦ Λατίου εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὴν καθέδραν του ὁ βασιλεὺς Λατῖνος ὅτε ἐφθασεν ἐνταῦθα ὁ Αἰνείας ἐκ τῆς Τρῳάδος, ὕστερον δὲ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Σαμνιτῶν· ἐπὶ ταύτης κεῖται τανῦν ἡ πόλις Torre di Paterno. Στράβ. καὶ Λαυρέντιος, ἡ. Ἡρωδ. ἐθν. Λαυρεντῖνοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Λαυριακόν, τό, Lauriacum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Γερμανίας ἐπὶ τοῦ Νωρικοῦ. Ἀμμιαν.

Λαύριον, τό. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς κείμενον ἀρκτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο ἄφθονα μεταλλεῖα ἀργυρίου. Ἡροδ. 7, 144. καὶ Λαύρειον Θουκ. Παυσ. ὅθεν Λαυριωτικός, ἡ, όν· τοῦ Λαυρίου ἢ ἐκ τοῦ Λαυρίου ὄρους· αἱ Λαυριωτικαὶ γλαῦκες, ἀργυροῦν νόμισμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων ἔχον παράσημον τὴν γλαῦκα Ἀριστφ. Ὀρν. 1106.

Λαφάνης, ους, ὁ (– υ –) Υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἐκ Παίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, εἷς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν ἄλλων μνηστήρων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ μνηστευθῶσι τὴν Ἀγαρίστην θυγατέρα τοῦ Κλεισθένους. Ἡροδ. 6, 127. — 2) Υἱὸς τοῦ Λασθένους, Ἀνθολ.

Λαφρία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο μεγαλοπρεπῶς εἰς τὰς Πάτρας τῆς Ἀχαΐας, ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Καλυδῶνα καὶ Μεσσήνην. Παυσ. ζ', 18. δ', 31.

Λαφύστιον, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Διὸς ἐπ' αὐτοῦ Παυσ.

Λαφύστιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαφυστίου ἐν Βοιωτίᾳ. Παυσ. Βοιωτ. 34. ἢ ἀπὸ τοῦ λαφύσσειν, φεύγειν, ταυτ. τῷ Φύξιος Παυσ. Ἀττ. 24.

Λαχάρης, ους, ὁ. Τύραννος τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὴν 120 Ὀλυμπιάδ. ὅς τις ἀπὸ ἐπιθυμίαν πλούτου ἀφῄρεσεν ὅλον τὸν χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐκ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς Πλουτ.

Λάχεσις, εως, ἡ (α) Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ προσδιορίζουσα τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἡσ. Θεογ. 218.

Λάχης, ητος, ὁ (α) Εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἢ ὁ περὶ ἀνδρείας. Θουκ.

Λέαγρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Ἡροδ. 9, 75. Θουκ.

Λεάδης, ου, ὁ, ποιητ. ὀρθογρ. Λειάδης. Υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, ὅς τις μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ἐπολέμησε γενναίως ὑπὲρ τῶν Θηβαίων ἐναντίον τῶν ἑπτὰ Ἡρώων. Ἀπολλδ. γ', 6, 8. παραβλ. καὶ Heyne. σελ. 629.

Λέαινα, ἡ. Ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀριστογείτονος, ἀποθανοῦσα ὑπὸ βασάνων ὅτε ἐφονεύθη ὁ Ἵππαρχος υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Παυσ.

Λέανδρος, ὁ, ποιητ. Λείανδρος. Νέος τις ὡραῖος ἐξ Ἀβύδου, ὅς τις ἠγάπησε τὴν Ἡρὼ ἱέρειαν τῆς ἐν Σηστῷ Ἀφροδίτης· ἴδε Ἡρώ. Μουσ.

Λεάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρκὰς ἐγέννησε τὸν Ἔλατον καὶ Ἀφείδαντα. Ἀπολλόδ. γ΄. 9, 1.

Λέαρχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν ὁ ἴδιος πατήρ του ἐν τῇ μανίᾳ, νομίσας αὐτὸν ἔλαφον. Ἀπολλόδ. γ΄. 4, 3. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου δευτέρου βασιλέως τῆς Κυρήνης. Ἡρόδ. 4, 160. καὶ Λέαρχος, ὁ, Πλούτ. — 3) Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ῥηγίου ἀκμάσας περὶ τὴν ὀγδόην πρὸ Χρ. ὀκτωκαιδεκαετηρίδα, μαθητὴς τοῦ Σκύλλιδος, ὅς τις πρῶτος ἐπεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ.

Λεβάδεια, καὶ Λεβαδία, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κειμένη περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα, περίφημος διὰ τὸ ἐνταῦθα ἄντρον τοῦ Τροφωνίου καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν αὐτῇ μνημεῖα· τανῦν Λιβαδία· ἡ διὰ τοῦ ει γραφ. ἐστὶ συνηθεστέρ. Ἡρόδ. 8, 134. διὰ δὲ τοῦ ι εὕρηται μόνον παρὰ Πλούτ. καὶ Πτολ. —

Λεβαίη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας. Ἡρόδ. 8, 137.

Λέβεδος, ἡ. Μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια τῆς Κολοφῶνος, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα κατέστρεψεν ὁ Λυσίμαχος, μετοικίσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς τὴν Ἔφεσον. Παυσαν. Πλίν.

Λεβήν, ῆνος, ὁ, καὶ Λεβήνα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων, οὖσα λιμὴν τῶν Γορτυνίων· τανῦν Καλοὶ λιμένες. Στράβ. Παυσ.

Λέβινθος, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων, τανῦν Λεβίθα. Στραβ.

Λειαγόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 257.

Λείβηθρον, τό. Τόπος ὀρεινὸς τῆς Πιερίας πλησίον τοῦ Δίου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θετταλίας καὶ Μακεδονίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔζησεν ὁ Ὀρφεύς. Στράβ. ὅτε δὲ Λείβηθρα, τά, Ὀρφ. Ἀργον. 50 καὶ Λίβηθρα τά, Παυσ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας σχηματίζον μίαν συνέχειαν τοῦ Ἑλικῶνος, ἔνθα ἐδεικνύετο τὸ σπήλαιον τῶν Μουσῶν καὶ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα αὐτῶν. Παυσ. τανῦν Ζαγαροβοῦνι. — ὅθεν, Λειβηθριὸς ἄδος, καὶ Λειβηθρὶς, ίδος, ἡ, ἡ εἰς τὸ ὄρος Λείβηθρον ἀνήκουσα. Στράβ. Τὸ τῶν Λειβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον, ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος. Στράβ.

Λειμώνη, ἡ = Ἠλώνη, ὅπερ ὅρα.

Λειποφίλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰολάου καὶ γυνὴ τοῦ Φύλαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Θηρώ. Παυσ. 9΄, 40.

Λειπόξαϊς, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Αὐχάται. Ἡρόδ. 4, 6.

Λεῖρις, ιος, ὁ. Liris. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας καὶ πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων· τανῦν Corigliano. Στράβ.

Λεῖχος, = Λίχας, ὅπερ ὅρα.

Λειψύδριον, τό. Τόπος κατάξηρος ἐν Ἀττικῇ πλησίον τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Ἡρόδ. 5, 62. (ἐκ τοῦ λείπω καὶ ὕδωρ)

Λειώδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἴνοπος καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς ἐθανάτωσεν ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 144.

Λειώκριτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρίσβα, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 344. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐήνορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ. Β, 242.

Λεκτόν, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενον δυτικῶς τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρχιζεν ἡ παραλία χώρα τῶν Αἰολέων· τανῦν Καπ Βαβά. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 133. Ἡρόδ. (ἐν Ὕμν. Ὁμ. Ἀπολ. 217. ἀναγινώσκει ὁ Jlgen ἀντὶ τοῦ Λεκτοῦ, Λεύκον, ποταμὸς ἐν Μακεδονίᾳ)

Λέλεγες, οἱ. Ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀρχὰς ἐλθὸν ἐκ τῆς Καρίας εἰς τὴν Τρωϊκὴν χώραν, ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἡγεμόνος τινὸς Λέλεγος καλουμένου μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς Λακεδαίμονος, ὅτι δὲ μέγα μέρος αὐτῶν κατῴκησεν εἰς τὴν Φωκίδα, Ἀκαρνανίαν, Λοκρίδα καὶ Μεγαρίδα· ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταβάσεως αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἢ μυθογράφων, φαίνεται δὲ ὅτι ὑπῆρχον εἷς τῶν ἰσχυροτέρων καὶ πολυπληθεστέρων λαῶν ἐπ' ὅσους μετέβησαν ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην, διὸ καὶ ἄλλος ἀπ' αὐτῆς τῆς μεταβάσεώς των διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 429. Ἡρόδ. 7, 171 Στράβ. ζ΄.

Λέλεξ, γος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, πάππος τοῦ Πύλαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάζοντο πρότερον οἱ κάτοικοι τῶν Μεγάρων Λέλεγες. Παυσ. α΄, 44 καὶ 59. — 2) Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Λακωνίᾳ ἀρχαῖοι κάτοικοι Λέλεγες· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Κλεοχαρείας ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν. Ἡ ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Λέλεγος τούτου ὑπάρχει ἄγνωστος καὶ ἀπροσδιόριστος. Παυσ. γ΄. 1. Ἀπολλόδ. γ΄, 10, 3.

Λεμάνη, (ᾱ) λίμνη, ἡ. Lacus Lemanus. Λίμνη τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τανῦν ἡ τῆς Γενεύης λίμνη ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ. Στράβ. Πτολ.

Λεμοβῖκες, οἱ, Lemovices. Ἔθνος τῆς Ἀκυϊτανικῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ Αὐγουστόριτον· τανῦν Limoges. Στραβ. Πτολ.

Λέντυλος, ὁ. Lentulus. Ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ.

Λεόννατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνταίου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Περδίκκα ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν τῆς μεγάλης Φρυγίας ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου· ὕστερον δὲ βοηθήσας τὸν Ἀντίπατρον εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμον καὶ μεταβὰς εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ ἓν ἰσχυρὸν στράτευμα, ἐνικήθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην. Ἀῤῥιαν.

Λεοντεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κορώνου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα ἐκ Θετταλίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 745. Μ, 130, 188.

Λεοντιάδης, ου, ὁ (υ – υ υ –) Υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου στρατηγὸς τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν Ἡρόδ. 7, 205. Θουκ. — 2) Πολέμαρχος τῶν Θηβαίων, ὅστις ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Φοιβίδα στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν τὴν ἀκρόπολιν Καδμεῖον. Ξενοφ. Ἑλ. ε΄, 2. καὶ Λεοντίδης, Πλούταρχ.

Λεοντῖνοι, οἱ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἀνατολικῶς, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Χαλκιδέων καὶ ἔχουσα εὔφορον περὶ αὐτὴν χώραν· τανῦν Lentini. Θουκ. ς΄, 3. καί, τὸ Λεόντιον, Πτολμ. — ὅθεν, Λεοντῖνος, ίνη, ῖνον, τῶν Λεοντίνων ἢ ἐκ τῶν Λεοντίνων ὤν· καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων. Ξενοφ. Ἡ Λεοντίνη, ἡ περὶ τοὺς Λεοντίνους χώρα. Θουκ.

Λεόντιον, ἡ. Περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις λέγεται ὅτι καὶ συνέγραψεν εἰς Ἀττικὴν γλῶσσαν μὲ πολλὴν ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν ἓν βιβλίον κατὰ Θεοφράστου. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. ΙΙΙ. σελ. 613. — 2) Λεόντιον, τό. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Αἰγίου. Πολύβ. — 3) = Λεοντῖνοι. Πτολ.

Λεοντίς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ἥρωα Λέω ἀνήκουσα ἢ ἀναφερομένη· ἡ Λεοντὶς φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου ἥρωος Λέω, ἴδε Λέως. Ξενοφ.

Λεοντόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου καὶ μητρόπολις τοῦ αὐτόθι Λεοντοπολίτου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο ὁ λέων· τανῦν Τελ-Ἐσσαβά. — ὅθεν, Λεοντοπολίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυτοῦ, ἥτις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Πορφύριον. Στραβ. Σκύλ. Πλιν. V. 20.

Λέπιδος, ὁ, Lepidus. Αἰμίλιος. Υἱὸς τοῦ Μ. Αἰμιλίου Λεπίδου, Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ τὸ 707 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη διὰ συνεργείας τοῦ Ἀντωνίου μέγας Ἀρχιερεὺς τῶν Ῥωμαίων. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἡνώθη μετὰ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου καὶ τοῦ αὐτοῦ Μάρκου Ἀντωνίου σχηματίσας τὴν λεγομένην Τριανδρίαν (Triumviri) ἐν Ῥώμῃ· ἀκολούθως δὲ εἰς τὴν διανομὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου ἥτις ἔγινεν μεταξὺ τῶν τριῶν ἀρχηγῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, ἔλαβεν ὁ Λέπιδος εἰς μερίδα τὴν βασιλείαν ὅλης τῆς Ἀφρικῆς. Πολ.

Λεπόντιοι, οἱ, Lepontii, καὶ Lipontii. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦντες περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τῶν Ἄλπεων. Στράβ.

Λεπρεας, ου, ὁ ἴδε Λέπρεος.

Λέπρειον, τό. ποιητ. Καλλιμ. καὶ

Λέπρεον, τό. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος κειμένη μεσημβρινῶς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὰ ἄχρεια αὐτῶν ἤθη· τανῦν ἐρείπια πλησίον τῆς πόλεως Στροβίτζας. Ἡρόδ. 4, 148. Θουκ. Οὐάτρ. παρὰ Στράβ. Πολυβ. ἀρτ. Λέπρεος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 149. Παυσ. ὅθεν Λεπρεᾶται, Ἰωνικ. Λεπρεῆται, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Λεπρεατικός, ή, όν, τοῦ Λεπρέου ἢ εἰς τὸ Λέπρεον ἀνήκων.

Λέπρεος, ὁ, καὶ Λεπρέας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α΄, 24. Υἱὸς τοῦ Πυργέως ἢ τοῦ Καύκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μίαν μονομαχίαν· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Λέπρεον ἐν Ἤλιδι. Παυσ. Ἠλ. 5. Σχολιστ. Καλλιμ. εἰς Δι. 39.

Λεπρίνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. γ΄, 2, 30. ἔνθα ὁ Schneider Λετρίνους ἀναγινώσκει.

Λεπτὴ ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Λεπτίνης, ου (ῑ) ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα τῶν ἀρίστων αὐτοῦ ῥητορικῶν

λόγων, Δημ. Λεπτ. σελ. 408. ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ Οὐολφίου μετὰ κριτικωτάτων σημειώσεων. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Διονυσίου τυράννου τῶν Συρακουσίων. Αἰλ.

Λέπτις, εως, ἡ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς Συρτικῆς χώρας, ἥτις καὶ Νεάπολις ἐκαλεῖτο, τανῦν Λεβίδα. Πολυβ. Στράβ. — 2) — ἡ μικρά. Πόλις τῆς Βυζαντίδος χώρας ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Ἀδρουμήτου, ὑπὸ Ῥωμαίων Julia Hadrumetina καλουμένη, τανῦν δὲ Μουχαμέτη. Πτολ.

Λερία, ἡ = Λέρος. Στραβ.

Λέρνα, ἡ. Λουκ. περὶ τοῦ πῶς δεῖ Ἱστ. συγ. Παυσ. καὶ

Λέρνη, ἡ. Λίμνη τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὴν περιβόητον Λερναίαν Ὕδραν. Αἰσχ. Προμ. 653 Ἀπολλόδ. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας ῥέων διὰ τῆς Λέρνης λίμνης. Στράβ. — 3) Κώμη πλησίον τῆς ὁμωνύμου λίμνης ἐν Ἀργολίδι περίφημος ἐν τῇ παλαιᾷ μυθολογίᾳ διὰ τὸν ἐνταῦθα πραχθέντα φόνον τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Δαναΐδων, αἵτινες ἀφαιρέσασαι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ὅτε τοὺς ἐμνηστεύθησαν, τὰς ἔρριψαν εἰς τὴν αὐτόθι λίμνην. Πλουτ. Κατὰ δὲ Παυσ. β΄, 36. εὑρίσκετο αὐτόθι ἓν μόνον ἱερὸν ἄλσος εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελοῦντο τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος. — ὅθεν, Λερναῖος, αία, αῖον. τῆς Λέρνης ἢ ἐκ τῆς Λέρνης ὤν. Εὐριπ. ἡ Λερναία Ὕδρα, φοβερός τις δράκων, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, αὐξηθεὶς ὡς ἐλέγετο ἐν τῇ λίμνῃ Λέρνῃ τῆς Ἀργολίδος καὶ ἀφανίζων ὅλην τὴν πέριξ κειμένην χώραν· ἐπλάττετο δὲ ἔχων ἐννέα κεφαλὰς τῶν ὁποίων ἡ μεσαία ἦν ἀθάνατος καὶ ἄτρωτος. Πρὸς τοῦτο τὸ τέρας ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰολάου ἐθανάτωσεν αὐτὸ μετὰ πολὺν ἀγῶνα καὶ πάλην, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ φαρμακερὸν αἷμα ἔβαψε τὰ βέλη του διὰ νὰ δύναται εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἐπιφέρῃ δι' αὐτῶν θανατηφόρους καὶ ἀνιάτους πληγὰς καθ' ὅσων ἤθελε τοξεύει. Ἡσ. Θεογ. 314. Ἀπολλόδ. β΄ 5, 3.

Λέρος, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη μεσημβρινωτέρα τῆς Πάτμου· τανῦν Λερο. Ἡρόδ. 5, 125 Θουκ. η΄, 27. ἔτι δὲ ἡ Λερία. Στράβ. ὅθεν, Λέριοι οἱ κάτοικ. Φωκυλ.

Λεσβία, ἡ. Ὄνομα κυρ. δούλης, παρὰ Λουκ.

Λέσβος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λαπίθου, ὅς τις κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου ἐλθὼν μὲ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Πελασγία καὶ ἐγκατασταθεὶς αὐτόθι, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομαστὸς τοῦ Λέσβον. Ἐνταῦθα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Μήθυμναν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως μέρους τῆς νήσου Διοδ. Σικ. ε΄, 82.

Λέσβος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ εὐφορωτέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀρχαιόθεν Πελασγία, Λασία καὶ Ἴσσα καλουμένη, ἔτι δὲ καὶ νῆσος Αἰολίς, παρὰ Σκύλακ. διὰ δὲ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γέννησιν πολλῶν ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος ὀνομάζει αὐτὴν ὁ Ῥωμαῖος ἱστορικὸς Τάκιτος 6, 3. insula nobilis et amoena. Κατὰ Στράβ. ιγ΄. ὑπῆρχεν ἡ Λέσβος πατρὶς τοῦ λυρικοῦ Ἀλκαίου, Ἀρίονος καὶ τῆς Σαπφοῦς, τοῦ ποιητοῦ Τερπάνδρου, τοῦ φιλοσόφου Πιττακοῦ καὶ Θεοφράστου, τοῦ ἱστορικοῦ Θεοφάνους καὶ Ἑλλανίκου, τῶν ῥητόρων Διοφάνους, Λεσβώνακτος, Ποτάμωνος, καὶ ἄλλων. Κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον ἡ περίμετρος ὅλης τῆς νήσου ἦν 1500 σταδίων καὶ τὸ μεγαλήτερον αὐτῆς μῆκος σταδίων 560. τὸ δὲ ἐπισημότερον καὶ ὑψηλότερον ἐπ' αὐτῆς ὄρος ἐκαλεῖτο Ὄλυμπος· ὁ Πομπ. Μέλ. 2, 7. ἀπαριθμεῖ πέντε μεγάλας καὶ ἐπισήμους ἐν αὐτῇ πόλεις, τὴν Ἄντισσαν, Πύῤῥαν, Ἔρεσσον, Ἀρίσβην καὶ Μιτυλήνην, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ὑπερεῖχεν ἡ Μιτυλήνη, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. μεγίστην πόλιν ὀνομάζει, καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι πρωΐμως ἤδη ἐνησχολήθησαν εἰς παντὸς εἴδους γνώσεις καὶ ἐπιστήμας, διατηρήσαντες αὐτὰς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὕστερον ἕως αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων. Ἀρχαιόθεν δὲ κατῳκήθη ἡ νῆσος αὐτὴ ὑπὸ Αἰολέων, οἵτινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα διαφόρους ἀνεξαρτήτους καὶ ἰσχυρὰς δημοκρατικὰς πολιτείας, κατακτήσαντες καὶ πολλὰ μέρη τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ξηρᾶς· μετὰ τὴν ἐν Μυκάλῃ ἧτταν τῶν Περσῶν ἑνώθεῖτο ἡ Λέσβος μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν καὶ ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ἐπολέμησε πολλάκις κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων· ἐπὶ δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐχρησίμευεν ἡ νῆσος αὕτη εἰς πολλοὺς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Ῥωμαίων ὡς τόπος τερπνῆς διατριβῆς, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι ἤρχοντο διὰ ν' ἀπολαύσωσιν ἐν ἡσυχίᾳ τὰς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εὐαρέστου κλίματός της ἡδονάς· τανῦν Λέσβος ἢ κοινότρ. Μιτυλήνη. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 544. Ἡρόδ. 2, 179. Θουκ. Παυσ. η΄, 30. ὅθεν, Ἐπίρρ. Λεσβόθεν, ἐκ τῆς Λέσβου, Ὁμ. Λέσβιος, ἰα, ιον, καὶ ὁ, ἡ, ἐκ, ὁ ἐκ τῆς Λέσβου ὤν, ὁ Λέσβιος οἶνος, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐξαίρετον αὐτοῦ ποιότητα. Αἰλιαν. καὶ Οὐσιαστ. ὁ Λέσβιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Λέσβου Ἡρόδ. — ἡ Λεσβιάς, άδος, καὶ Λεσβίς, ίδος, ἡ κατοικ. τῆς Λέσβου. Ὁμ. καὶ Λεσβιάζειν, μιμοῦμαι τὰ τρυφηλὰ καὶ ἡδυπαθῆ τῶν Λεσβίων ἤθη καὶ δίαιταν.

Λεσβῶναξ, ακτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποτάμωνος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, ἀκμάσας περὶ τὴν τελευταίαν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ καὶ ζήσας πολὺν χρόνον ἐν Ῥώμῃ, τοῦ ὁποίου σώζονται δύω λόγοι προτρεπτικοὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Λουκ. Σουΐδ.

Λεσχηνόριος, ὁ (λέσχη) Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῆς τῶν ἀρχαίων λέσχης.

Λέσχης, εω, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων Κυκλικῶν ποιητῶν ἐκ Μιτυλήνης, ἀκμάσας περὶ τὴν 28 Ὀλυμπιάδ. καὶ συγγράψας τὴν λεγομένην μικρὰν Ἰλιάδα. (ἡ γενικ. Λέσχεως, ὅσ τις ἡμαρτημ. παρβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 34. σελ. 147.)

Λετρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Λετρῖνοι. Παυσ. ς΄, 22.

Λετρῖνοι, οἱ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἀρκτικῶς αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας· τανῦν Πύργος Ξενοφ. Ἑλλ. γ΄, 2, 25. Παυσ. ς΄, 22. ὅθεν, Λετριναῖοι, οἱ κάτοικ. Παυσ.

Λευκά, τά, Leuca. Πόλις τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν S. Maria di Leuca. — 2) τὰ Λευκὰ ὄρη Συνέχειά τις ὀρέων φερομένη διὰ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς νήσου Κρήτης· τανῦν Σφακιά. Στράβ.

Λευκαδία, ἡ, προσηγορικ. νῆσος. Κατ' ἀρχὰς χερσόνησος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας μετὰ τῆς ὁποίας συνείχετο διὰ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ Διορύκτου καλουμένου, τὸ ὁποῖον κατασκάψαντες οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἔκαμον αὐτὴν νῆσον πρὸς εὐκολίαν τοῦ διάπλου. Θουκ. γ΄, 81. ἔτι δὲ καὶ Λευκάς, ὅπερ ὅρα· τανῦν Ἁγία Μαύρα.

Λευκάδιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου, ὅς τις ἐβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλυζέου εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Λευκάς. Στραβ. ι΄. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκαρνανίᾳ πόλεως Λευκάδος, ἔνθα ὑπῆρχεν εἷς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ Θουκ. γ΄, 94.

Λευκάδιος, ία, ιον. Τῆς Λευκάδος, εἰς τὴν πόλιν Λευκάδα ἀνήκων, ἢ ἐκ τῆς νήσου Λευκαδίας ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Λευκάδος. Ἡρόδ.

Λευκαὶ στῆλαι, αἱ. Χώρα τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περὶ τὸν Μαρσύαν ποταμὸν ἐπὶ τῆς Φρυγίας. Ἡρόδ. 5, 118.

Λευκανία, ἡ. Lucania. Ἡ χώρα τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ περιεχομένη ὑπὸ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Ταραντίνου κόλπου, πρότερον Οἰνωτρία καλουμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφέροντο πάντοτε ἐχθρικῶς ἐναντίον τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων ἀποίκων, τῶν ὁποίων μετὰ καιρὸν ἐκυρίευσαν πολλὰς πόλεις· ἦσαν δὲ οἱ Λευκανοὶ αὐτοὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριοι καὶ μάχιμοι, μὴ θελήσαντες ποτὲ νὰ διδαχθῶσί τι παρὰ τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων· τανῦν ἀποτελεῖ ἡ Λευκανία ἓν μέγα μέρος τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως. Στράβ.

Λευκάνιοι, οἱ, ἴδε Λευκωνίδαι.

Λευκανοί, οἱ, Lucani. Οἱ κάτοικοι τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Λευκάς, άδος, ἡ. Παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Ω, 11. ἡ Λευκὰς πέτρη. Βράχος τις περὶ τὰ παράλια τῆς Ἠπείρου, ἔνθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς Ἅδου κατάβασις. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Λευκαδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μέρους τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ἡ νῆσος αὕτη ἀπὸ τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανικῆς ξηρᾶς. ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζετο ἐνταῦθα ἐτησίως μία πομπώδης ἑορτὴ καθ' ἣν ἐκρήμνιζον ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα τῶν καταδίκων. Στράβ. ι΄. περίφημος ὑπῆρχεν ἔτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ Λευκὰς διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πήδημα ὑπὸ πολλῶν ὅσοι κατετρύχοντο ἀπὸ σφοδρὸν πάθη τῆς ψυχῆς. Ἡρόδ. η΄, 87. Θουκ. γ΄, 94 γ΄, 94. Πτολ. Ἡφαιστ. τανῦν Ἁγία Μαῦρα. — 3) = Λευκαδία Δημητρ. Στράβ.

Λευκασία, ἡ, ἴδε Λευκωσία.

Λευκάριστος, ἡ Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς νῦν Σιλεζίας. Πτολ.

Λευκάτας, α, Δωρ. ἀντὶ Λευκάτης, ὁ (α). Leucata. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκαδίας κείμενον νοτιοδυτικῶς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου λέγεται ὅτι ἐκρημνίσθη ἡ περίφημος Σαπφὼ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ τὸν πρὸς τὸν νέον Φάωνα ἔρωτά της· τανῦν Κάβο Δουκάτον. Στράβ σελ. 461 ὅθεν, ὁ Λευκάτας ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ναοῦ αὐτοῦ. Στράβ.

Λευκή, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Εὐξείνου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ, ἱερὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἥτις καὶ Ἀχίλλειος νῆσος ἐλέγετο. Κατὰ Στράβ. ἀπεῖχεν αὕτη 500 στάδια ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τυρα (Νέστου) ποταμοῦ· ἔτι δὲ, ἡ Φοινικὴ νῆσος, παρὰ Πινδ. Νεμ. 4, 80. καὶ, ἡ Ἀχίλλεια, ὅπερ ὅρα. παρβλ. Διον. Περ. 543. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, πιθαν. πλησίον τῶν Ἀσινῶν. Στράβ. καί, Λευκαί, παρὰ Πολυβ.

Λευκὴ ἀκτή, ἡ. Κώμη τῆς Προποντίδος ἐν Θράκῃ ἔνθα συνήθως ἔπραξον διάφορα πλοῖα· Ἡρόδτ. 7, 25. καί, Λευκὸν πεδίον. Πεδιὰς τῆς Θράκης πλησίον τῆς πόλεως Καρδίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται, ἔκειτο ἡ κώμη Λευκὴ ἀκτή· Δημ. Ἀλ. σελ. 86. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας.

Λευκὴ κώμη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἀραβίου κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον μίαν φρουρὰν καὶ ἐλάμβανον τελώνειον ἀπὸ ὅλας τὰς εἰσερχομένας αὐτόθι πραγματείας. παρβλ. Μαννερτ. Γεωγρ. VI. 50.

Λευκίμμη, ἡ· Στράβ. καὶ

Λευκίμνη, ἡ. Leucimna. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας κείμενον πρὸς τὰ ἀνατολικὰ αὐτῆς· τανῦν Capo Bianco. Θουκ. α', 30.

Λεύκιος, ὁ· Lucius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Λευκίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 418. Παυσ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἴλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος· Τζέτ. κατά τινας δὲ ἡ Λευκίππη ἦν γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου. Σχολ. Λυκφ. 18. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλδ. 751. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς κτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν της Ἀριστίππης καὶ Ἀλκαθόης· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42. — 4) Γυνὴ τοῦ Εὐήνορος ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος. Πλάτ. Κριτ. σελ. 113.

Λευκιππίς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Λευκίππου ἢ ἐκ τοῦ Λευκίππου οὖσα· αἱ Λευκιππίδες, προσωπικῶς θυγατέρες· αἱ κόραι τοῦ Λευκίππου ἡ Ἰλάειρα καὶ Φοίβη, ἁρπαχθεῖσαι ὑπὸ τῶν Διοσκούρων. Εὐριπ. Ἑλ. 1467. Ἀπολλδ. γ', 10, 3.

Λεύκιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ Τυνδάρεως, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Μεσσηνίαν κατῴκησεν αὐτόθι ὅπου ἐγέννησε τὴν Ἰλάειραν, Φοίβην καὶ Ἀρσινόην, ἐκ τῶν ὁποίων τὰς δύω πρώτας ἥρπασαν οἱ Διόσκουροι, ἡ δὲ τελευταία Ἀρσινόη ἐγέννησε, κατά τινας, μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἀσκληπιόν, Ἀπολλδ. γ', 10, 3. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυτέλης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλδ. γ', 12, 3. — 3) Υἱὸς τοῦ Οἰνομάου ἐξ Ἤλιδος· ἀγαπήσας τὴν Δάφνην. Παυσ. Ὁμηρ. Ὕμ. Ἀπολ. 212. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Λάμπρου καὶ τῆς Γαλατείας, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι ἡ Λητὼ μετεμόρφωσεν ἀπὸ παρθένου εἰς νεανίαν κατὰ παράκλησιν τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἀντ. Λιβ. 17. — 5) Υἱὸς τοῦ Ναξίου καὶ πατὴρ τοῦ Σμαρδίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Νάξου. Διοδ. Σικ. ε', 57. — 6) Φιλόσοφος τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοκρίτου, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται παντάπασιν ὁ βίος καὶ ἡ πατρίς· κατά τινας μὲν ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς νήσου Μήλου κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὰ Ἄβδηρα, ζήσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. Τζετζ. Χιλ. 937. Ἀριστ. Διογ. Λαέρτ. α'.

Λευκοθέα, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ Ἰνὼ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀφ' οὗ συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν θαλασσίων θεοτήτων. Ὁμ. Ὀδ. Ε, 334. Ἀπολλδ. — 2) Μία τῶν μικρῶν νήσων ὅσαι κεῖνται περὶ τὴν Ἰταλίαν; ἰδὲ Λευκωσία.

Λεῦκοι, οἱ, Leuci. Ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν τὸ Τούλλιον, τανῦν Toul. Στράβ.

Λεύκολλα, ἡ. Λιμὴν τῆς νήσου Κύπρου κείμενος ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους. Στράβ.

Λεύκολλος, ὁ· Lucullus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ. ὅτι δὲ Λούκουλλος, Λουκ.

Λευκολόφας, ου, ὁ. Νέος τις μαλθακὸς καὶ ἀβροδίαιτος παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 647. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Λευκολοφίδης, ου, ὁ (ι). Πατὴρ τοῦ Ἀδειμάντου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 315.

Λευκόν, τό, προσωπικῶς. ὄρος, = Λευκὰ ὄρη. Καλλιμ. Ἀρτ. 42. — 2) προσωπικῶς. πεδίον, = Λευκὴ ἀκτή. Δημ. Ἀλ. σελ. 86.

Λευκὸν τεῖχος, τό. Φρούριον τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, τοῦ ὁποίου τὰ τείχη ἦσαν κτισμένα ἐκ λευκῶν τετραγώνων λίθων, ἐν τούτῳ ὑπῆρχεν καὶ ἡ καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· Ἡρόδτ. 3, 91. Θουκ. α', 104.

Λευκονοεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λευκονόης δήμου τῆς Ἀττικῆς. Δημ.

Λευκονόη, ἡ, ἢ Λευκόνιον, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Σουίδ.

Λευκονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύα, ἰδὲ Ἀλκιθόη. Ὀβιδ.

Λευκοπέτρα, ἡ. Leucopetra. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Cap del' Armi· Στράβ. Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, παρὰ Θουκ. ὅπερ ὅρα.

Λεῦκος, ὁ. Εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 491. — 2) Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας. Πλούτ.

Λευκόσυροι, οἱ. Λαὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Λευκοφρύνη, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἷς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτῆς ἐν Μαγνησίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, συγκρινόμενος κατὰ τὴν ὡραιότατα μ' ἐκεῖνον τῆς Ἐφέσου· Στράβ. α', 14.

Λεύκοφρυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ πλησίον τῆς Μαγνησίας· Ξενφ. Ἑλλ. γ', 2, 19 ὅθεν Λευκοφρύνη, Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα περιφήμου αὐτῆς ναοῦ. Παυσ.

Λεῦκτρα, τά. Κώμη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θεσπιῶν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Ἐπαμινώνδα καὶ τῶν 6000 Θηβαίων ἐναντίον τῶν Σπαρτιατῶν· τανῦν Ἐρημόκαστρον Ξενφ. Ἑλ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Μεσσηνίας πλησίον τῶν Θαλαμῶν παραθαλασσίως. Παυσ. καὶ Λεῦκτρον τό Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας. Θουκ. ε, 54. τῆς Ματεατιδος. Ξενφ. Ἑλ. ς', 5, 24

Λευκτρικός, ή, όν. Τῶν Λεύκτρων ἢ εἰς τὰ Λεῦκτρα ἀναφερόμενος· τὰ Λευκτρικά, ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη. Πολύβ.

Λεῦκτρον, τό, = Λεῦκτρα ἀριθμ. 2. — 2) Κώμη τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη δυτικῶς τοῦ Ἀργίου. Στράβ.

Λεύκων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς. Ἀπολλδ. α', 9, 2. — 2) Ἡγεμὼν μιᾶς μικρᾶς χώρας τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρχεν ἡ πόλις Παντικάπαια ἄρξας αὐτόθι περὶ τὴν ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδ. ἀνὴρ γενναίου καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος, νικήσας πολλάκις τοὺς ἐχθρούς του διὰ τῆς φρονήσεως καὶ καρτεροψυχίας του· Δημ. Λεπτ. Πολυαιν.

Λεύκων, ωνος, ὁ. Χωρίον τῆς ἐν Λιβύῃ Κυρηναϊκῆς χώρας πλησίον τῆς Βάρκης· Ἡρόδτ. 4, 160.

Λευκωνίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀσχρηΐδος μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλδ. β', 8.

Λευκωνίδαι, οἱ (ι). Οἱ ἀπόγονοι τοῦ τυράννου Λεύκωνος ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ς', 13.

Λευκώνιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Χίου, Θουκ. η', 24. καὶ Λευκωνία, ἡ· Πολυαιν.

Λευκωπεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως. Ἀπολλδ. α', 7, 10.

Λευκωσία, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Λευκωσία πλησίον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσσῃ. Στράβ. ς'. Λυκφρ. — 2) Νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἰταλίας, τανῦν Licosa. Στράβ.

Λευτυχίδης, εω, ὁ (–◡◡–) Ἰωνκ. ἀντὶ Λεωτυχίδης, ὅπερ ὅρα.

Λέχαιον, τό· Lechaeum. Λιμὴν τῆς Κορίνθου κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως διὰ ἑνὸς τείχους. Ξενφ. Στράβ. — ὅθεν, Λέχαιος, τοῦ Λεχαίου ἢ ὁ ἐν Λεχαίῳ κατοικῶν· καὶ Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν τῷ λιμένι Λεχαίῳ. Καλλιμ. Δηλ. 271.

Λεχεάτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν εἰς τὴν Ἀλιφήραν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ· Παυσ. η', 26.

Λέχης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πειρήνης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Κορίνθῳ λιμὴν Λεχαῖον. Παυσ. β', 2.

Λεωβώτης, εω, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Λαβώτας. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατ' Ἡρόδτ. 1, 65. ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπετροπεύθη ἀνήλιξ ἔτι ὤν· κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Χαρίλαος υἱὸς τοῦ Πολυδέκτου. Λέω εὕρηται ἐν τῇ σ. Θέσ. Ἰωνκ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ Λαο.

Λεωγόρας, ου, ὁ Ἀττκ. ἀντὶ Λαογόρας. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἀνδοκίδου. Θουκ. α', 51. — 2) Περιβόητός τις ἀδηφάγος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 109.

Λεωδάμας, αντος, ὁ (◡–◡–). Περίφημός τις ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις τὸν δῆμον Ἀχαρνεύς· Δημοσθ. — 2) Στόλαρχός τις παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 249. ἔνθα ἄλλοι Λεωμέδων ἀναγινώσκουσι.

Λεώδοκος, ὁ. Ἰωνκ. ἀντὶ Λαόδοκος. Υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 119.

Λεωντίδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φείδωνος τυράννου τοῦ Ἄργους. Ἡρόδτ. 6, 127

Λεωκόρειον, τό (Λέως, κόρη). Ναὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ ἐντὸς Κεραμεικοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τοῦ ἥρωος Λέω· αἵτινες ἐπρόσφερον ἑαυτὰς ἑκουσίως εἰς θυσίαν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ συμβᾶσαν τινὰ λοιμώδη ἐπιδημίαν. Θουκ. α', 20. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Λεωκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ.

Λεώκριτος, ὁ. ἰδὲ Λειώκριτος.

Λέων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας Ἀπολλδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐρυκρατίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡρόδτ. — 3) Σπαρτιάτης τις, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὴν Τραχῖνα ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. γ', 92. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Σαλαμίνιος, τὸν ὁποῖον κατεδίκασαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς θάνατον. Ξενφ. Ἑλ.

Λέων, οντος, ὁ. Κώμη παραθαλάσσιος τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. ς', 97. — 2) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης ῥέων ἀρκτικῶς τῆς Σιδῶνος. Πτολ. κτλ. ὁ νῦν Ἀβλέ.

Λεωνίνη, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, κατὰ Reich. ἡ νῦν Villar Luengo. Πτολ. β', 6. Πλιν.

Λεωνίδας, Ἰωνκ. Λεωνίδης, ου, ὁ (◡–◡–). Υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου ἀδελφὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ Κλεομένους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους. Ὅτε ὁ Ξέρξης βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἔμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ πολυάριθμον ἐκεῖνο πλῆθος τῶν βαρβάρων, ἀπειλῶν τὸν παντελῆ ἀφανισμὸν καὶ ὑποδούλωσιν αὐτῆς, ὁ Λεωνίδας ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν συμμάχων πόλεων στρατηγὸς τῆς διὰ

τηρᾶς δυνάμεως ἐπέμφθη εἰς τὰς Θερμοπύλας μ' ἓν σῶμα 300 γενναίων Σπαρτιατῶν διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ τούτου ὥστε νὰ μὴ δυνηθῶσιν οἱ ἐχθροὶ νὰ προχωρήσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἑλλάδος· μὲ τὸ μικρὸν τοῦτο Σπαρτιατικὸν σῶμα ἠνώθησαν καὶ ἄλλα στρατεύματα ἐκ διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ὥστε ὅλη ὁμοῦ ἡ δύναμις μὲ τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς οὗτος ἔφθασεν ἐν τάχει πρὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἐσυγκροτεῖτο καθ' Ἡρόδ. 7, 202 ἐξ 7000 ἀνδρῶν, κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. ια', 4 ἐξ 7400. Μετὰ πολλὰς ἐνδόξους καὶ αἱματώδεις συμπλοκὰς τὰς ὁποίας οἱ ὀλίγοι οὗτοι Ἕλληνες ὑπέμειναν ἀπὸ μέρους τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, ἠδυνήθησαν διὰ τῆς ἀκαταμαχήτου καὶ ἀπαραδειγματίστου καρτεροψυχίας τοῦ ἀξίου αὐτῶν στρατηγοῦ νὰ τρέψωσιν αὐτὰ πολλάκις εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην φθορὰν καὶ φόβον· ἀλλὰ μέχρι τέλους Τραχίνιός τις Ἐφιάλτης καλούμενος προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀνεκάλυψεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς μίαν ἄλλην στενὴν ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων, διὰ τῆς ὁποίας αὐτοὶ ὁδηγηθέντες ὥρμησαν ἐκ τοῦ ὄπισθεν μέρους κατὰ τῶν μαχομένων Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ἤδη εἶχον περικυκλωμένους ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Ὅλοι οἱ πρὸ μικροῦ ἑνωθέντες μετὰ τοῦ Λεωνίδα Ἕλληνες ἀφῆκαν τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ ἦλθον νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας, ἐκτὸς τῶν Θηβαίων καὶ τῶν ὀλίγων Θεσπιέων, οἵτινες ἀπεφάσισαν νὰ ὑπομείνωσι μετὰ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν τὴν κινδυνηρὰν ἔκβασιν τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τελευταίας καὶ φοβερᾶς ταύτης νυκτὸς ὁρμήσας ὁ ἀπτόητος οὗτος τῆς πατρίδος του ὑπερασπιστὴς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν βαρβάρων, τὸ ὁποῖον ἦτο πέραν τῆς ὁδοῦ καὶ τοῦ αὐλίου, καὶ κατασφάξας μὲ τοὺς ὀλίγους περὶ αὐτὸν γενναίους πολεμιστάς του πολλοὺς ἐκ τῶν ἐχθρῶν, εἰσεχώρησεν ἕως αὐτῆς τῆς σκηνῆς τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις ὑπὸ φόβου εἶχεν ἤδη τραπῆ εἰς φυγήν· ἐνταῦθα περικυκλωθέντες οἱ Ἕλληνες πανταχόθεν ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ τάγματα τῶν Περσῶν ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς αἱματηρᾶς καὶ φοβερᾶς μάχης, ἰδοὺ τελευταῖον νὰ πέσῃ ὑπὸ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ ὁ γενναῖος οὗτος βασιλεύς, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἠδυνήθησαν μόλις μὲ πολὺν ἀγῶνα νὰ διατηρήσωσι· κατὰ δὲ Ἡρόδ. 7, 232. λαβόντες οἱ Πέρσαι τὸ σῶμα τοῦ Λεωνίδα κατεμαστίγωσαν αὐτὸ μὲ πολλὰς ὕβρεις καὶ ἀτιμίας. Πρὸς αἰώνιον ἀνάμνησιν καὶ δόξαν τῆς ἀρετῆς τοῦ ἀξίου αὐτῶν βασιλέως ἤγειραν οἱ Λακεδαιμόνιοι πλησίον τοῦ ἐν Σπάρτῃ θεάτρου ἕνα τάφον τοῦ Λεωνίδα, ἐγχαράξαντες εἰς μίαν στήλην καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν οἵτινες ἀπέθανον μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην. Παυσ. γ', 14. — 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς Οἰκίας τοῦ Κυρυσθένους, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν πρώτων διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἀνατραφεὶς πρότερον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κλεομένην. — 3) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου. Στράβ ιδ'. — 4) Στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων. Αἰλιαν.

Λεωνίδης, ου, ὁ. Ἰατρὸς Ἀλεξανδρινός, πιθαν. ζήσας μετὰ τὸν Γαληνὸν καὶ συγγράψας ἰατρικὰς θεωρίας καὶ παρατηρήσεις περὶ παθῶν· Ἀετ. λογ. β', 11.

Λεωπρέπης, ους, ὁ, καὶ Λεωπρεπεύς. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σιμωνίδου ἐκ τῆς νήσου Κέω. Σιμων. Ἐπ. Ἡρόδ. 7, 228.

Λεώς, εω, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ὁποίου αἱ τρεῖς θυγατέρες προσέφερον ἑαυτὰς εἰς θυσίαν πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος των, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν εἰς τιμὴν αὐτῶν ἕνα ἴδιον βωμὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν Λεωκόριον καλούμενον, ὅπερ ὅρα· ἔτι δὲ καὶ Ἥρως ἐπώνυμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Λεοντὶς φυλή. Παυσ. α', 5. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Λεωσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, διαπρέψας πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐν Λαμίᾳ μάχην κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου. Οὗτος μετεκόμισε καὶ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσοι ἐπολέμησαν ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τὸν Δαρεῖον ἐναντίον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοὺς ὁποίους κατὰ διαταγὴν τῆς πατρίδος του ἐσύλλεξεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ὅτε ἐξελέχθη στρατηγὸς ἐναντίον τῶν Μακεδόνων. Παυσ. α', 25. Δημοσθ.

Λεωτρεφίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του. Ὀρν. 1406. Λουκ.

Λεωτυχίδης, ου, ὁ. Δωρ. Λεωτυχίδας, α (υ–υυ–) κυρ. πατρων. Ὀνομ. Υἱὸς τοῦ Λεωτύχου· καὶ κύριον Ὄνομα· βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, ὅστις εἰς τὸν μετὰ τῆς Περσίας πόλεμον τῶν Ἑλλήνων ὢν καὶ αὐτὸς ἡγεμὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου μετὰ τοῦ Ξανθίππου, ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα καὶ στρατηγικὴν ἐμπειρίαν εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην, κατακαύσας τὰ πλοῖα καὶ χαρακώματα τῶν αὐτόθι ἐστρατοπεδευμένων Περσῶν· ὕστερον δὲ πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν οἰκείων τελῶν διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Θεσσαλούς, διότι εἶχον ἑνωθῆ μὲ τοὺς Πέρσας πολεμοῦντες τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας, μετὰ μίαν κατ' αὐτῶν νίκην του δωροδοκηθεὶς καὶ φοβούμενος τὴν ἐπαπειλουμένην κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἐφόρων ζημίαν ἔφυγεν εἰς τὴν Τέγεαν, ὅπου ἀπέθανεν ἐξόριστος τῆς πατρίδος του, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 4·6 ἕως 451 ἔτους πρὸ Χρ. Θουκ. α', 89. Λευτυχίδης, Ἡρόδ. — 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἄγιδος τοῦ πρώτου τὸν ὁποῖον ὑποπτευόμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι ὡς μὴ γνήσιον υἱὸν τοῦ Ἄγιδος καὶ διὰ παρακινήσεως μᾶλλον τοῦ Λυσάνδρου δὲν ἀφῆκαν νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἄγιδος τὸν μέγαν Ἀγησίλαον. Ξενοφ. Ἀγησ. α', 5. καὶ Λεωτυχίδα.

Λεωχάρης, ου, ὁ (α). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102 Ὀλυμπ. ὅστις συνειργάσθη καὶ οὗτος μετ' ἄλλων συγχρόνων του ἀγαλματοποιῶν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ θαυμασίου τάφου τοῦ Μαυσώλου ἐν Καρίᾳ, ὁ δὲ Πλίνιος ἀναφέρει καὶ ἄλλας διαφόρους ἐπισήμους ἀξιολόγους ἐργασίας τοῦ τεχνίτου τούτου. Παυσ. Πλιν. 36. 5.

Λήδα, ἡ· Ἰων. Λήδη. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Γλαύκου καὶ τῆς Λαοφόντης. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 146. ταύτην λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Τυνδάρεως βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐγέννησε τὴν Τιμάνδραν, Κλυταιμνήστραν καὶ τὸν Κάστορα. Ἀγαπήσας δὲ αὐτὴν καὶ ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς κύκνον, ἐγέννησε καὶ οὗτος ἐξ αὐτῆς τὴν ὡραίαν Ἑλένην καὶ τὸν Πολυδεύκην. Κατά τινας ἐγέννησεν ἡ Λήδα δύο ᾠὰ τὸ ἓν ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τὸ ἄλλον ἐκ τοῦ Τυνδάρεω, καὶ ἐκ μὲν τοῦ πρώτου ἐξέβηκεν ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Πολυδεύκης, ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου ὁ Κάστωρ καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 298. Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. Ὑγῖν.

Ληθαῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης ῥέων πλησίον τῆς Γορτύνης καὶ εἰσβάλλων μεσημβρινῶς εἰς τὴν θάλασσαν. Στράβ. — 2) ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Μαγνησίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Ἀνακρ. 58. Στράβ.

Ληθαῖος, ἢ **Λήθαιος**, α, ον. Τῆς Λήθης ἢ εἰς τὸν ποταμὸν Λήθην ἀνήκων· τὸ Ληθαῖον πεδίον. Οὕτως ἐκαλεῖτο πεδίον τι περὶ τὴν πόλιν Λεβαδείαν ἐν Βοιωτίᾳ. Θεογν. 106.

Λήθη, ἡ. Μυθολογούμενος ποταμὸς τοῦ Ἅιδου, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνουσαι αἱ σκιαὶ τῶν ἀποθνησκόντων, ἐλησμόνουν ὅλα τὰ ἐν τῷ βίῳ· κατὰ τὴν ἰδέαν τινῶν ἀρχαίων ἔπινον ἐξ αὐτοῦ καὶ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ψυχαὶ ὅσαι ἔμελλον νὰ ἀναζήσωσιν αὖθις, ὥστε οὕτω νὰ λησμονήσωσι καὶ αὗται τὰς ἀπολαύσεις τῶν Ἠλυσίων πεδίων· Πλατ. Σερβ. εἰς Οὐιργ. τὸ Λήθης πεδίον. Τόπος τις καταχθόνιος ὅθεν ἐκαλεῖτο ὅτι ἐκπήγαζεν ὁ ποταμὸς τῆς Λήθης. Ἀριστ. Πλάτ. — 2) Κρήνη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Λεβαδείας. — 3) Ὁ τῆς Λήθης ποταμός. Ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας, Flumen Oblivionis παρὰ Λ.β. ὅστις καὶ Βελιὼν ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὅρα.

Λῆθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἐν Λαρίσσῃ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 843.

Λήϊτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλεκτρύονος ἢ Ἀλέκτορος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν· Ὁμ. Ἰλ. Β, 494.

Λήλαντον πεδίον, τό. Εὔφορος καὶ τερπνὴ πεδιὰς ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρετρίας περὶ τὸν Λήλαντον ποταμόν, ἔχουσα πηγὰς θερμῶν ὑδάτων καὶ μεταλλεῖα σιδήρου· Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 220. Στράβ. ἡ γραφ. Λίλαντον ὅστις ἧττον ὀρθὴ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ς', 1. — ὅθεν Ληλάντιος, ία, ιον, τοῦ Ληλάντου, τὸ Ληλάντιον πεδίον, Καλλιμ.

Λήλαντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐβοίας ῥέων διὰ τοῦ Ληλάντου πεδίου δυτικῶς τῆς νήσου· Θεογν. 872.

Λημνίαι, αἱ. Αἱ γυναῖκες τῆς νήσου Λήμνου, περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὅτι μὲ τὸ νὰ κατεφρόνησαν ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης, ἡ θεὰ αὕτη διήγειρε μῖσος εἰς τοὺς ἐν Λήμνῳ ἄνδρας κατ' αὐτῶν, ὥστε ἐγκαταλείψαντες αὐτὰς ἔλαβον ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῆς Θρᾴκης· αἱ Λημνίαι ἐκδικούμεναι ἐθανάτωσαν ὅλους αὐτῶν τοὺς ἄνδρας, συστήσασαι ἴδιον βασίλειον συνιστάμενον ἐκ μόνων γυναικῶν, βασίλισσα δὲ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Ὑψιπύλη θυγάτηρ τοῦ Θόαντος ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἦλθασαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 609. Ἀπολλόδ. α', 9, 17. ὅθεν, τὰ Λήμνια ἔργα, ἀντὶ αἱ κακουργίαι τῶν Λημνίων γυναικῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. αὐτόθ.

Λήμνιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡφαίστου ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, καὶ διότι ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖόν του· Ἀνακρ. 45, 2.

Λῆμνος, ἡ, Δωρ. Λᾶμνος. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ Μυρίνα· εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐπεκράτησεν ἀρχαιόθεν ἡ λατρεία τοῦ Ἡφαίστου θεοῦ, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖόν του, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός. ἐπὶ ταύτης ὑπῆρχεν καὶ εἷς Λαβύρινθος· τανῦν Λῆμνος, κοινῶς Σταλιμένη. Ὁμ. Ἰλ. Α, 594. — ὅθεν Ἐπίρρ. Λημνόθεν, ἐκ τῆς Λήμνου. Ποιητ. Λήμνιος, ία, ιον· τῆς Λήμνου ἢ ἐκ τῆς Λήμνου ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Λήμνου Ἡρόδ. — Λημνιάς, ἄδος, ἡ. Τῆς Λήμνου ἢ εἰς τὴν Λῆμνον ἀνήκουσα, καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Λήμνου.

Ληναῖον, τό, καὶ Λήναιον. Τόπος δημόσιος ἐν Ἀθήναις περὶ τὸν ναὸν τοῦ Διονύσου, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο τὰ λεγόμενα Λήναια, πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, ἔτι δὲ καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ληναῖον καλούμενος. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 504. Στεφ. Βυζ.

Ληναῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διονύσου κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῶν ληνῶν. Διοδ. Σικ. δ', 5.

Ληξόβιοι, οἱ, Lexovii. Ἔθνος τῆς Λουγδουνησίας Γαλλίας, τὸ ὁποῖον κατὰ Πτολμ. κατῴκει τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Νορμανδίας περὶ τὰ παράλια. Στραβ. Πτολ.

Ληπόντιοι, οἱ, Lepontii, = Λεπόντιοι, ὅπερ ὅρα.

Λήρισσα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Λάρισσα.

Λήρων, ωνος, ἡ, Lero. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, τανῦν St. Marguerite. Στράβ.

Λητογένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Λητοῦς γεννηθεῖσα, ἡ Ἄρτεμις. Αἰσχύλ. Ἱκέτιδ. Θηλ. τύπ. τοῦ

Λητογενής, οῦς. Ὁ ἐκ τῆς Λητοῦς γεννηθείς.

Λητοΐδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τῆς Λητοῦς, ὁ Ἀπόλλων. Ὅμηρ.

Λητώ, οῦς, ἡ, Δωρ. Λατώ, Αἰολ. Λάτων, ἐξ οὗ τὸ παρὰ Ῥωμ. Latona. Θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς Φοίβης. Ἡσ. Θεογ. 406. Ἀπολλόδ. α', 2, 5. μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· καταδιωκομένη ὑπὸ τῆς ζηλοτύπου Ἥρας ἠγωνίζετο ὅτι οὐδὲν καὶ μὴ εὑρίσκουσα μέρος ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ γεννήσῃ, ἀφ' οὗ ἐπλανήθη πολὺν χρόνον, ἔφθασε τελευταῖον ἐπὶ τὴν νῆσον Δῆλον, τὴν ὁποίαν τότε πρῶτον ὁ Ποσειδῶν ἀνέδωκεν ἀφανῆ ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἐγέννησε πρῶτον τὴν Ἄρτεμιν καὶ μετ' αὐτὴν τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀκολούθως θέλων νὰ βιάσῃ αὐτὴν ὁ Γίγας Τιτυὸς ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 580. Εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐθεράπευσε μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν πληγωθέντα Αἰνείαν. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 447. Ἡ λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πρὸ πάντων δὲ ἐτιμᾶτο μ' ἔξοχον μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν Λυκίαν, Δῆλον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς δὲ τὴν Κρήτην ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς τὰ λεγόμενα Ἐκδύσια. Αἰτ. Λητοῖ, Ὅμηρ. Ἰων. Λητοῦν. Ἡρόδ. — ὅθεν, Λητῷος, ῴα, ῷον καὶ Λητώϊος, συγκρμ. Λητῷος. τῆς Λητοῦς ἢ εἰς τὴν Λητὼ ἀνήκων· Σοφοκλ. Ἀθλ. ὅθεν

Λητωϊάς, άδος, ἡ, καὶ Λητωΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἄρτεμις. Πολλμ.

Λιβάνιος, ὁ. Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐξ Ἀντιοχείας πόλεως τῆς Συρίας, γεννηθεὶς τὸ 314 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐκ μιᾶς τῶν αὐτόθι ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων οἰκιῶν. Νέος ἔτι ὢν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, διέτριψε χρόνον τινὰ φημισθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ ῥητορείας καὶ δεινότητος, καὶ εὐνοηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὅστις ἐτίμησεν αὐτὸν μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμία, καὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας του ἔγραψε πρὸς αὐτὸν διαφόρους ἐπιστολάς. Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἀντιόχειαν, ἀπέρασεν αὐτόθι τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων. Σώζονται τοῦ σοφιστοῦ τούτου διάφοροι ῥητορικοὶ λόγοι, μελέται, ἐπιστολαὶ καὶ ὑποθέσεις εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους, πλήρεις Ἀττικῆς εὐφραδείας καὶ κομψότητος, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἐπιτετηδευμέναι. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 750. Harle.

Λιβανῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου ἐν Συρίᾳ. Λουκ.

Λίβανος, ὁ, Libanus. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Φοινίκης, ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς τῆς χώρας ταύτης καὶ φερόμενον παραλλήλως μὲ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς Τύρου ἕως τῆς Τριπόλεως, τοῦ ὁποίου αἱ κορυφαὶ καλύπτονται τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους ὑπὸ χιόνος, δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη Λίβανον ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ, ἤτοι λευκὸν ὄρος ἐκ τοῦ λαβάν, ὅπερ δηλοῖ λευκόν· περίφημον δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ καὶ παλαιοτάτας κέδρους, τὰς ὁποίας οἱ Φοίνικες, Σύριοι καὶ Αἰγύπτιοι μετεχειρίζοντο πρὸς ναυπηγίαν· τὴν δὲ καὶ εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ τερπνόν, ἔχον πολλοτάτας πηγὰς ὑδάτων ἐξ αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων σχηματίζονται διάφοροι ποταμοί. Στραβ. Πολύβ. ε', 45. Διονυσ. Περ. 901. κατὰ Διοδ. Σικ. ιθ', 22. συνείχετο ὁ Λίβανος μὲ τὸ ἐν Συρίᾳ ὄρος τοῦ Ἀμάνου.

Λίβερτας, ἡ, Libertas, Ἐλευθερία. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἰδίως ἐν Ῥώμῃ μία θεότης, ἥτις καθ' Ὑγῖν. προοίμ. σελ. 12. ἐπλάττετο ὡς θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἔχουσα ἴδιον ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντίνου μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν ᾠκοδομημένον, ἔνδον τοῦ ὁποίου ἐφυλάττοντο διάφορα ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων. Λιβ. 34, 16.

Λίβηθρα, τά, ἴδε Λείβηθρα.

Λιβία, ἡ, καὶ Λίβιος, ὁ, Livia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέροντο πολλαὶ ἄλλαι ἔξοχοι οἰκογένειαι τῶν Ῥωμαίων, πρὸ πάντων ἡ τῶν Δρούσων. Στραβ.

Λίβιος, Τίτος, ὁ. Περίφημος ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς εἰς Πατάβιον πόλιν τῆς Ἰταλίας τὸ 58 ἔτος ἀπὸ Χρ. συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, ἀρχομένην ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ 744 ἔτους ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, διῃρημένην εἰς 140 ἢ 142 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως τινὰ ἐχάθησαν. Φαβρ. Λατιν. βιβλ. I, 12.

Λιβύη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ τῆς Μέμφιος, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀφρικῇ χώρα Λιβύη. Σχολ. Λυκόφρ. 894. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ἀγήνορα καὶ τὸν Βῆλον. Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 5.

Λιβύη, ἡ (ῡ–). Παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἡ χώρα ἐκείνη τῆς Ἀφρικῆς, ἥτις ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἕως τοῦ Ὠκεανοῦ δυτικῶς, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς οὕτως καλεῖ εὐφορωτάτην ἀφ' ὅλης τῆς γῆς. Ὀδ. Δ, 85. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο Λιβύη ὅλον τὸ βορειότερον μέρος τῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ τῶν Σύρτεων, ὅτε δὲ καὶ αὐτὴ ἅπασα ἡ ἕως τότε ἐγνωσμένη Ἀφρική, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς Νομάδες, ἔχοντες ὀλίγας τινὰς κατοικίας κεχωρισμένας ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἐσπαρμένας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἡρόδ. 2, 16. Στραβ. ιζ'. Πολύβ. — ὅθεν Λιβύηθεν, Δωρικ. Λιβύαθεν, ἐκ τῆς Λιβύας. Θεόκρ. καὶ Λιβυκός, ή, όν, τῆς Λιβύας ἢ εἰς τὴν Λιβύαν ἀνήκων. Ἡρόδ. τὸ Λιβυκὸν χωρίον. Χώρα τις ἐν Ἀφρικῇ. κειμένη μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Μαρμαρικῆς. Ἡρόδ. τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, ἡ περὶ τὰ παράλια τῆς Λιβύας κειμένη θάλασσα ἕως τῆς Κρήτης. Στράβ. Τὸ Λιβυκὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀφρικῆς, κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Αἰγύπτου καὶ χωρίζον τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὴν Λιβύαν. Ἡρόδ. 2, 124.

Λιβυρνικός, ή, όν. Τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων, ὁ Λιβυρνικὸς παράπλους, τὰ παράλια τῆς χώρας τῶν Λιβυρνῶν, ἥτις ἀπετέλει μίαν ἐπαρχίαν τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, κειμένην μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας καὶ σχηματίζουσαν ἓν μέρος τῆς νῦν Κροατίας καὶ τῆς βορειοτέρας Δαλματίας. Στράβ.

Λιβυρνίς, ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἡ τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκουσα· αἱ Λιβυρνίδες νῆσοι αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνῶν κείμεναι νῆσοι, οὖσαι 40 τὸν ἀριθμόν. Ἀπολ. Ῥόδ.

Λιβυρνός, ὁ, Liburnus. Ὁ κάτοικος τῆς Λιβυρνικῆς χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ. καὶ ἐπίθ. Λιβυρνός, ή, όν· τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων. Στράβ.

Λίβυς, υος, ὁ, πληθ. Λίβυες (ῡυυ). Οἱ κάτοικοι τῆς Λιβύας. Πίνδ. καὶ ἐπίθ. ἀντὶ Λιβυκός, Εὐριπ. — 2) Ὄνομα κύρ. Σπαρτιάτου τινὸς ἀδελφοῦ τοῦ Λυσάνδρου. Ξεν.

Λίβυσσα, ἡ (ῑ). Ἡ κάτοικος τῆς Λιβύας. Ἡρόδ. καὶ ἐπίθ. ἀντὶ Λιβυκή. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἀρκτικῶς τῆς Νικομηδείας, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Καρχηδονίου στρατηγοῦ Ἀννίβα. Πλούτ.

Λιβυστικός, ή, όν, = Λιβυκός. Αἰσχύλ.

Λιβυστίς, ίδος, ἡ, = Λιβυκή. Ἀπολ. Ῥόδ.

Λιβυφοίνιξ, ικος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λιβύας, καταγόμενος ἐκ Φοινίκων, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Καρχηδόνιοι ἰδίως ὡς ἄποικοι τῶν Τυρίων. Πολύβ.

Λίγγονες, οἱ, Lingones. Ἓν τῶν μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς Λουγδουνησίας Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῶν Βελγίων καὶ ἐπὶ τῶν Βοσγικῶν ὀρέων, ὕστερον σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Στραβ. Τακιτ. Ἱστορ. I, 78. ἔτι καὶ Λίγγωνες. Πολύβ. — 2) Ἔθνος Γαλλικόν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, ἔνθα εἰσέβαλον ἀναχωρήσαντες ἐκ τῆς Κελτικῆς Γαλλίας μετὰ τῶν λοιπῶν Γάλλων.

Λίγεια, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων. Εὐσταθ. εἰς Ὅμ.

Λιγύη, ἡ, Liguria, παρ' Ἀπολλόδ. β', 5. ἄλλως Λιγυστική, ὅπερ ὅρα.

Λίγυρ, υρος, ὁ, Liger. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ Κεμμένου (Sevennes) ὄρους καὶ ῥέων βορειοδυτικῶς, ἐκβάλλει εἰς τὸν Ὠκεανόν. Ἀνέκαθεν ἐπλέετο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ διαφόρων ἐμπορικῶν λαῶν, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων συνέδεε τὰ ἐμπόρια τῆς Βρεττανίας μὲ τὰ τῆς Μασσαλίας καὶ Ἰταλίας· τανῦν Loire. Στράβ.

Λιγύρων, ὁ (υυ–). Ὑπὸ ταῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ Ἀχιλλεὺς παῖς ἔτι ὤν. Ἀπολλ. γ', 13, 5.

Λίγυς, υος, ὁ, Ligur. Ὁ κάτοικος τῆς Λιγυρίας ἢ Λιγυστικῆς χώρας. Ἡρόδ. 5, 9. ἔτι δὲ καὶ λαός τις ἐν Κολχίδι. Ἡρόδ. 7, 52.

Λιγυστιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθ. = Λιγυστίς. Διονυσ. Περ. 76.

Λιγυστικός, ή, όν. Τῆς Λιγυρίας ἢ εἰς τὴν Λιγυρίαν ἀνήκων· ἡ Λιγυστική, πρατυπαστὴ, Liguria. Ἐπαρχία τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Πάδου ποταμοῦ καὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπικράτειαν τοῦ Πεδεμοντίου τῆς Γενούας καὶ τὸ δουκάτον τῆς Λαύκας. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν ἀνέκαθεν ἐπιτήδειοι ἔμποροι καὶ τεχνῖται, ἔχοντες στενὰς σχέσεις μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Ὁ Κορνήλιος Σκιπίων ὑπέταξεν αὐτοὺς κατὰ πρώτας εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν τὸ 531 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ.

Λιγυστινός, ὁ, = Λίγυς. Πολύβ.

Λιγυστίς, ίδος, ἡ· ἐπίθ. = Λιγυστική, ὅθεν αἱ Λιγυστίδες νῆσοι, αἱ περὶ τὴν Λιγυρίαν νῆσοι.

Λιθοτομίαι, αἱ. Τόπος τις βραχώδης πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνδοθεν ἐσκαμμένος, χρησιμεύων ὡς φυλακὴ διὰ τοὺς καταδικαζομένους. Θουκυδ. ζ', 86. ἔτι δὲ καὶ Λατομίαι. Πλούταρχ.

Λικάττιοι, οἱ, Licates. Λαὸς τῆς Οὐινδελικίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γερμανίᾳ, κατοικοῦντες κατὰ Πτολμ. περὶ τὴν νῦν Βαυαρίαν.

Λικιννία, ἡ, Licinia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἐκ τῆς κλάσεως τῶν Πατρικίων. — 2) Θηλυκ. κύρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίοις.

Λικίνιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐκ τῆς Λικιννίας γενεᾶς, παρὰ Ῥωμ.

Λιούμνα, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Τερύνθου ἐν Πελοποννήσῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λικυμνίου. Στραβ.

Λικύμνιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Μιδείας, θεῖος τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις μόνος ἐκ

τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν διεσώθη, ὅτε οὗτοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχην· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους Τληπτολέμου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 663. Ἀπολλδ. β΄, 4, 5 — 2) Ῥήτωρ τις ἐν Σικελίᾳ, διδάσκαλος τοῦ Πώλου, ὅστις ἐπενόησε διαφόρους τῆς ῥητορικῆς τεχνικὰς λέξεις. Πλάτ. Φαιδρ. 276.

Λίλαια, ἡ (∪-∪). Πόλις τῆς Φωκίδος, κειμένη ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Θετταλίας. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 523. — Λιλαιῆθεν, ἐκ τῆς Λιλαίας.

Λίλαια, ἡ. Μία τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Λίλαια. Παυσ. ι΄, 33.

Λίλαντον, τό, ἴδε Λήλαντον.

Λιλύβη, ἡ (∪∪-), = Λιλύβαιον, τό, Διονυ. Περιηγ. 470.

Λιλύβαιον, τό (∪∪-∪), Lilybaeum. Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, κείμενον δυτικῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο μία ὁμώνυμος πόλις, τανῦν Capo di Boco. Πολύβ. 1, 38. — 2) Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, οὖσα ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας. — ὅθεν, ἡ Λιλυβαΐτις, ιδος, χώρα, ἡ περὶ τὸ Λιλύβαιον.

Λιλυβηΐς, ἴδος, ἡ. Τοῦ Λιλυβαίου. Λιλυβηΐς ἄκρη, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Λιλυβαίου ἐν Σικελίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ 919.

Λιμενήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Λιμενεῖον. Τόπος τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἅπαξ ἀπαντώμ. παρ' Ἡροδτ. 1, 18.

Λιμενῆτις, ιδος, ἡ, καὶ Λιμνᾶτις, ιδος. Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς ἐφόρου τῶν λιμένων, λιμνῶν καὶ ποταμῶν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα εὑρίσκοντο διάφοροι ναοὶ αὐτῆς εἰς Σικυῶνα, εἰς τὰς Πάτρας καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Παυσ. δ΄, 4, 31. β΄, 7. Ἀνθολ. 3.

Λιμνάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ἔφοροι τῶν λιμνῶν. Θεόκρ. ε΄, 17.

Λίμναι, αἱ. Τόπος τις ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, κείμενος πρὸς μεσημβρίαν καὶ ὀλίγον ἀπέχων τῆς Ἀκροπόλεως, πιθαν. διὰ τὴν βαλτώδη αὐτοῦ θέσιν κληθεὶς οὕτως, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἕτερος τῆς Ἀρτέμιδος. Εὐρπ. Ἱππ. 1124. Θουκ. — 2) Προάστειον τῆς πόλεως Σπάρτης ἐν Λακεδαίμονι. Στράβ. — 3) Χωρίον τι μεταξὺ Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Λιμνᾶτις, ιδος. Στράβ. — ὅθεν, Λιμναῖος, αία, αῖον τῶν Λιμνῶν ἢ εἰς τὰς Λίμνας ἀνήκων. Στράβ.

Λιμναία, ἡ. Κώμη τις, κειμένη ἀρκτικῶς ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ Κόλπου καὶ ἀνατολικῶς τοῦ Ἀκτίου· τανῦν Λουτράκι. Θουκ. β΄, 80.

Λιμνώρεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλδ. α΄, 2, 7.

Λίμυρα, τά. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπίσης αὐτόθι λίμνης. Στραβ.

Λίμυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυκίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους· τανῦν Μύρα. Στράβ. ιδ΄.

Λινδία, ἡ. Ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν πόλιν Λίνδον ἐν Ῥόδῳ. Ἡρόδτ. 2, 182. Διόδρ. Σικλ. ε΄, 58.

Λίνδιοι, οἱ. Χωρίον τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐκτίσθη ἡ πόλις Γέλα ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου Ἀντιφήμου. Θουκυδ. ϛ΄, 4.

Λίνδος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν τριῶν παίδων τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Λίνδον ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου. Πινδ. Διόδρ. Σικελ. ε΄, 57.

Λίνδος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Ῥόδου, πατρὶς τοῦ σοφοῦ Κλεοβούλου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ εἷς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς περίφημος διὰ τὰ πολυτελῆ ἐν αὐτῷ ἀναθήματα διαφόρων βασιλέων· τανῦν Λίνδος. Ὁμρ. Σχολ. Πινδ. Ὀλυμ. 7. — ὅθεν Λίνδιος, ία, ιον· τῆς Λίνδου ἢ ἐκ τῆς Λίνδου ὤν, καὶ οὐσιαστ. Λίνδιος ὁ κάτοικ. Ἡρόδοτος.

Λίνος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων μουσικῶν καὶ ῥαψῳδῶν Θηβαῖος τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Οἰάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης, Ἀπολλδ. α΄, 3, 2, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὸν ῥυθμὸν καὶ τὴν δι' ὀργάνων μελῳδίαν, διδάξας τὸν Ὀρφέα καὶ Ἡρακλέα τὴν μουσικὴν τέχνην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ἐφονεύθη, κτυπηθεὶς διὰ τῆς κιθάρας ἐν ᾧ τὸν ἐδίδασκεν. Ἀπολλδ. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, διότι ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀνώτερον εἰς τὴν τέχνην τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. θ΄, 29. Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Σ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλδ. γ΄, 8, 1. (τὸ ι εὕρηται πανταχοῦ βραχύ. Ὁμρ Ἰλ. Σ, 570. Ἡσ. Ἀσπ. 1. Θεόκρτ. κ΄, 103. ἡ δὲ γραφὴ Λῖνος ἐστὶν ἡμαρτημένη.)

Λίξος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολλδ. β΄, 1, 4.

Λίπαξος, ἡ (∪). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κροσσαίας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ὀλύνθου. Ἡρόδτ. 7, 123.

Λιπάρα, ἡ (∪∪-), Λιπάρη. Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σικελίας μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλάττετο ὅτι ὁ Αἴολος θεὸς τῶν ἀνέμων εἶχε τὴν καθέδραν του, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ εὐλίμενος, τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς ἐπιτήδειοι πειραταί· τανῦν Lipari. Θουκ. Καλλμ. εἰς Ἀρτεμ. 47. πληθ. αἱ Λιπάραι, = αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. Στράβ. — ὅθεν, Λιπαραῖος, αία, αῖον, τῆς Λιπάρας ἢ ἐκ τῆς Λιπάρας ὤν, καὶ Λιπαραῖαι νῆσοι, αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. Πολυβ. οὐσ. ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Λιπάρας· καὶ ἐπιθτ. τοῦ Ἡφαίστου. Θεοκρ. αἱ Λιπαραῖαι νῆσοι, = Αἰόλου νῆσοι. Πολύβ. — 2) Λιπαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Λίπαρος, ὁ (∪). Υἱὸς τοῦ Αὔσονος, ὅστις βιασθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἰταλίαν, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν καὶ κατῴκησε τὰς τότε ἐρήμους ἔτι Λιπάρας νήσους· τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἴολος. Διόδρ. Σικελ. ε΄, 7.

Λιρεμιρίς, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐίρουνων, πιθαν. ἡ νῦν Oldenfeld πλησίον τῆς Ἀμβούργης. Πτολ. β΄, 11.

Λίσσαι, αἱ. Πόλις τῆς Κροσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡρόδτ. 7, 123.

Λίσσος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ὅστις ῥέων δυτικῶς τοῦ Ἕβρου, εἰσβάλει εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Ἡρόδτ. 7, 108.

Λισσός, ὁ, καὶ ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Δαλματίας, καταστᾶσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τὴν ὁποίαν ὁ Διονύσιος τύραννος τῆς Σικελίας εἶχεν ἤδη πρότερον αὐξήσει καὶ ἐνισχύσει δι' ὀχυρῶν τειχῶν· τανῦν Alessio. Διόδ. Σικλ. ιε΄, 13, ἔνθα εὕρηται κατὰ θηλ. γέν. ἀρσεν. δὲ παρὰ Πολυβ. α΄, 12.

Λιταί, αἱ. Συμβολικαὶ θεότητες θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἄτης, παριστανόμεναι ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου χωλαί, ῥυτιδώδεις καὶ συνοδεύουσαι φαίνοτε τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Ἄτην. Ὁμρ. Ἰλ. Ι, 502. — 2) Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται καὶ ἡ ἐννάτη ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου. Πλάτ. Κρατυλ. 428.

Λιχάδες, αἱ (Λίχας) [∪]. Τρεῖς μικραὶ νῆσοι, κείμεναι ἀρκτικῶς τῆς Εὐβοίας, ἡ Σκάρφεια, Κάρησσα καὶ Φωκαρία. Στραβ.

Λίχας, ου, ὁ, καὶ Λείχας, Ἰωνικ. Λίχης. Ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἀνέθρεψε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὕλλον. διὰ τοῦ Λίχου τούτου ἔπεμψεν ἡ Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἦν βεβαμμένον εἰς τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κενταύρου Νέσσου καὶ τὸ ὁποῖον φορέσας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γενόμενος παράφρων, ἔρριψε τὸν δυστυχῆ τοῦτον ὑπηρέτην του ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν. Σοφκλ. Ἀπολλδ. β΄, 7, 7. — 2) Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι εὗρε τὰ ὀστᾶ τοῦ Ὀρέστου. Ἡρόδτ. 1, 67. — 3) Ἕτερος Σπαρτιάτης περίφημος διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἄκραν φιλοξενίαν καὶ φιλοφροσύνην. Ξενφ. Ἀπομν. α΄, 2, 61. Λείχας, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ΄, 2, 21.

Λογγῖνος, ὁ, Διονύσιος. Φιλόσοφος Πλατωνικὸς καὶ περίφημος ῥήτωρ, τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς κατά τινας μὲν ὑπῆρχον αἱ Ἀθῆναι, κατ' ἄλλους ἡ Ἔμεσα ἐν Συρίᾳ, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, περιελθὼν δὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ἐξαιρτ. διατρίψας ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν Ἀθήναις χρόνον ἱκανόν, ἤκουσε τοὺς τότε ἀρίστους διδασκάλους τῆς ῥητορικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας· ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα κατὰ πρόσκλησιν τῆς βασιλίσσης Ζηνοβίας εἰς τὴν Πάλμυραν τῆς Συρίας, διέτριβε παρ' αὐτῇ ὡς διδάσκαλος καὶ σύμβουλος της, ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς κυριεύσας τὴν πόλιν ταύτην καὶ λαβὼν τὸν Λογγῖνον αἰχμάλωτον, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν τὸ 273 ἔτος μετὰ Χρ. σώζεται τοῦ ῥήτορος τούτου μία πραγματεία περὶ ὕψους λόγου. Φαβρ. Ἑλλ. VI, σελ. 78.

Λόγγος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκωτίας, ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, Πτολμ. τανῦν Linn Loch κατὰ Mannert.

Λόγγος, ὁ. Μυθιστοριογράφος Ἕλλην, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἢ πέμπτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται τέσσαρα βιβλία τῶν κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην.

Λοίμιος, ὁ. Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω διότι ἀπήλλαξε τὴν πόλιν Λίνδον ἐν Ῥόδῳ ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν ποτὲ λοιμώδη νόσον. Μακρβ. α΄, 17.

Λόκρα, ἡ, Locra. Ποταμὸς τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα), ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν. Πτολ. γ΄, 2. πιθαν. ὁ νῦν Talaro.

Λοκρικός, ή, όν. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς τοὺς Λοκροὺς ἀνήκων. Στράβ.

Λοκρίς, ίδος, ἡ ἐπιθετ. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς τοὺς Λοκροὺς ἀνήκουσα. Πλάτ. — καὶ οὐσιαστ. προσυπακ. γυνή. Ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν. Πινδ. — 2) προσυπακ. γῆ. Ἡ ἐπαρχία τῶν Λοκρῶν ἐν Ἑλλάδι. Θουκδ. — καὶ ἡ χώρα τῶν Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θουκυδ. γ΄, 103.

Λοκροί, οἱ. Ἓν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον πρότερον ἀνεφέρετο ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Λέλεγες, ὕστερον δὲ ἐκλήθη Λοκροὶ ἀπὸ τοῦ Λοκροῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος· ἐδιῃροῦντο δὲ οἱ Λοκροὶ οὗτοι εἰς τέσσαρας φυλὰς ἢ λαούς, ἐξ ὧν οἱ μὲν τρεῖς κατῴκουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ δὲ τέταρτος μετέβη εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 527. — 1) **Λοκροὶ οἱ Ἐπικνημίδιοι**. Οὗτοι κατῴκουν περὶ τὸ ὄρος Κνημῖδα κοντὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, χωριζόμενοι ἀρκτικῶς διὰ τῆς Οἴτης ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν· διὰ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν ἔρρεον οἱ ποταμοὶ Βοάγριος καὶ Φοῖνιξ. Τὸ Θρόνιον ὑπῆρχεν ἡ ἐπισημοτέρα καὶ ὀχυρωτέρα αὐτῶν πόλις μὲ ἕνα προσφυῆ λιμένα, ἀπέχοντα 20 στάδια ἀπ' αὐτῆς. Στράβ. θ΄. Ἀπολλδ. — 2) **Λοκροὶ οἱ Ὀπούντιοι**. Κατοικοῦντες μεσημβρινῶς τῶν Ἐπικνημιδίων ἀπέναντι τῆς Εὐ-

βοίας, κατὰ Στράβ. σχηματίζοντες ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν λαὸν μὲ τοὺς Ἐπικνημιδίους· μητρόπολις αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Ὀποῦς. Θουκυδ. — 3) Λοκροὶ οἱ Ὀζόλαι. Κατοικοῦντες περὶ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Ἡρόδ. οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο καὶ Ἑσπέριοι Λοκροί, Στράβ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας ταύτης ὑπῆρχεν ἡ Ναύπακτος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Παυσ. ι', 38. Ἀπολλόδ. β', 8, 2. ἔτι δὲ ἡ Ἄμφισσα ἀρχαία μητρόπολις μὲ μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν. Διοδ. Σικελ. — 4) Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι. Οὗτοι ἦταν ἀποικία τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, οἵτινες περὶ τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 24 Ὀλυμπιάδ. ἐλθόντες εἰς τὰ μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, κατῴκησαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἐπιζεφύριοι ὠνομάσθησαν, κτίσαντες αὐτόθι τὴν πόλιν Λοκρούς· ἐσχημάτιζον δὲ οὗτοι μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν σοφὴν νομοθεσίαν τοῦ Ζαλεύκου, ὕστερον δὲ ἐξασθενούμενοι κατ' ὀλίγον διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυπαθείας των, ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πύρρου, τῶν Καρχηδονίων καὶ τελευταῖον ὑποτάχθησαν κατὰ κράτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν. Ἡρόδ. 6, 23. Πολύβ. ιβ', 5. Στράβ. ς'.

Λοκροί, οἱ, Locri. Μητρόπολις τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Βρεττίας χώρας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν μεγαλοπρέπειάν της, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ὁ μέγας καὶ πολυτελὴς ναὸς τῆς Περσεφόνης, τὸν ὁποῖον ὁ Πύῤῥος κατεγύμνωσε. Θουκυδ. ζ', 35. Διόδ. Σικελ. ιδ', 34. Πολύβ. ιβ'. 5. τανῦν ἐρείπια ἐπὶ τοῦ Torre di Pagliapoli λεγομένου· — ἔτι, οἱ Ἐπιζεφύριοι, Στράβ.

Λοκρός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύονος, κατά τινας δὲ υἱὸς τοῦ Φυσκίου καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Λοκροὶ πρότερον Λέλεγες καλούμενοι. Ὁ υἱὸς τοῦ Λοκροῦ τούτου Ὀποῦς ἔκτισε τὴν πόλιν Ὀποῦντα. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 531. Κατὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 9, 35. ὑπῆρχεν ὁ Λοκρὸς υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας. — 2) Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου. Παυσαν. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Λοκρίδος χώρας.

Λόλλιος, ὁ, Lollius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθλ.

Λόξα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Σκωτίας, ῥέων ἀνατολικῶς, πιθαν. ὁ νῦν Strath. Πτολμ. Mannert.

Λοξίας, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τοῦ ὁποίου οἱ χρησμοὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ πολὺ λοξοὶ καὶ ἀμφιῤῥεπεῖς. Σχολ. Ἀριστφ. Πλουτ. 8.

Λοξώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου. Καλλμ. εἰς Δηλ. 292.

Λόρυμα, τά, ἴδε Λώρυμα.

Λούγδουνον, τό (Λουγδοῦνον, Ἡρωδ.), Lugdunum. Ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Λουγδουνησίας Γαλλίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Αἰδούων, κειμένη ἐπὶ τῆς συῤῥοῆς τοῦ Ῥοδάνου καὶ Ἄραρος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἐσύστησαν μίαν ἰδίαν καὶ μεγάλην ἀποικίαν· τανῦν Lyon. Στράβ. καὶ Λουγόδουνον, Δίων Κάσσ.

Λουγδοῦνον, τό, = Λούγδουνον. Ἡρωδν.

Λούγδουνος, ἡ, Lugdunum Convenarum. Πόλις τῆς Ἀκυϊτανικῆς Γαλλίας· τανῦν Bertrand. Στράβ. δ', Πτολμ. β', 7.

Λούγοδον, τό, Lugdunum Bodavorum. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ· τανῦν Leyden. Πτολμ. β', 19.

Λουγέδουνον, τό, = Λούγδουνον. Δίων Κάσσ.

Λουδίας, ου, ἴδε Λυδίας.

Λοῦκα, ἡ, Luca. Πόλις τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Lucca. Στράβ.

Λουκουρία, ἡ, Luceria. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως καὶ Νουκερία Ἀπούλων καλουμένη. Πτολμ. γ', 1. ἀποικία Ἑλληνική, ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Στράβ. Ϛ'. Πολύβ. τανῦν Lecera. — ὅθεν Λουκερῖνοι, οἱ κάτοικ.

Λουκιανός, ὁ. Ἕλλην συγγραφεύς, γεννηθεὶς εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας καὶ ζήσας κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐξ εὐτελοῦς καὶ πενιχρᾶς οἰκίας· διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς τὴν ῥητορικὴν καὶ σοφιστικὴν τέχνην εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐπιδείξας πανταχοῦ τὴν ἔξοχον καὶ δεινὴν αὐτοῦ περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι ἐπιτηδειότητα καὶ εὐφυΐαν. Ἐκ τῆς Γαλλίας μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλεις μετερχόμενος τὸν σοφιστὴν καὶ διαλόγον, τελευταῖον ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τοπάρχης τῆς Αἰγύπτου, ἀπέθανεν εἰς προβεβηκὸς γῆρας. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν ἱκανά, περιλαμβάνοντα διάφορον καὶ ποικίλην ὕλην, πρὸ πάντων ἐκ τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς τῶν συγχρόνων του καταστάσεως μὲ πολλὴν χάριν καὶ εὐφράδειαν γεγραμμένα. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ V, σελ. 328. (παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς εὕρηται τὸ α καὶ βραχύ· παραβλ. Spitzner. Προτμθ. §. 55. c.)

Λουκίλλα, ἡ, Lucilla. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Λουκίλλιος, ὁ, Lucillius. Πατὴρ τῆς Σατυρικῆς ποιήσεως τῶν Ῥωμαίων, θεῖος τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, γεννηθεὶς τὸ 605 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 46 χρόνων, τὸν ὁποῖον ὁ κριτικὸς Κουϊντιλιανὸς συγκρίνει μὲ αὐτὸν τὸν Ὁράτιον, ἀποδεικνύων αὐτὸν ἄνδρα πολυμαθέστατον.

Λούκιος, ὁ, = Λεύκιος Lucius. Ἀνθλγ.

Λουκοτοκία, ἡ· ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Λουκοτοκία, ἡ. Στράβ. δ', καὶ Λουκοτεκία, Πτολ β', 8. Lutecia Parisiorum. Μητρόπολις τῶν Παρισίων ἐν τῇ Λουγδουνησίᾳ Γαλλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα (Seine) ποταμοῦ. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπῆρχεν ἡ πόλις αὕτη μικρά, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἱκανὸν ἐμπόριον διὰ πλοίων τὰ ὁποῖα ἐφέροντο πανταχόθεν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ· εἰς ταύτην ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων ὁ ἀποστάτης Ἰουλιανὸς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων τὸ 360 ἔτος μετὰ Χρ. — τανῦν Παρίσιον, Paris, πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Γαλλίας

Λούκουλλος, ὁ, = Λεύκολος.

Λουκούμων, ωνος, ὁ, ἴδε Λυκόμων.

Λουκρήτιος, ὁ, Lucretius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Λοῦνα, ἡ, Luna, ὁ Σελήνης λιμήν, παρ' Ἕλλησι. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα ἕνα προσφυῆ λιμένα· τανῦν Lunegiana Στράβ.

Λουπερκάλια, τά, προσωπικμ. ἱερά. Ἑορτὴ παρὰ Ῥωμαίοις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Πανὸς κατὰ τὴν 15 ἡμέραν τοῦ Φευρουαρίου μηνός, καθ' ἣν ἔθυον μίαν αἶγα εἰς τὸν θεὸν τοῦτον. Πλούταρχ. Ῥωμλ 17.

Λουπίαι, αἱ, Lupia. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Καλαβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, τανῦν Lecce. Στράβ.

Λουπίας, ου, ὁ, Lupia. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας ὅστις κατὰ Στράβ. γινόμενος πλευστὸς εἰσβάλλει εἰς τὸν Ὠκεανόν· τανῦν Lippa. Στράβ. ζ.

Λουσηίς, ίδος, ἡ. Τῶν Λουσῶν ἢ εἰς τὴν πόλιν Λουσοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀνήκουσα. Ἀνθλ.

Λουσία, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Λουσιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Λουσίας ὤν. Δημ.

Λουσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀφ' ὅτου βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐλούσθη εἰς τὸν Λάδωνα ποταμὸν διὰ νὰ καθαρισθῇ. Παυσ. η', 25.

Λουσιτανία, ἡ, = Λυσιτανία. Διόδρ. Σικ.

Λουσοί, καὶ Λουσσοί, οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Κλείτορος, ἔνθα εὑρίσκετο εἷς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. Καλλ. Ὕμν. Ἀρτμ. 235. — ὅθεν, Λουσιεύς, έως, καὶ Λουσιάτης, ου, ὁ (ᾱ), ὁ κάτοικ.

Λουτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πολύβ. καὶ Λουτατία, Lutatia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ οἰκογενειῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Κατούλων.

Λυαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὡς λύοντος καὶ καταπαύοντος τὰς τῶν θνητῶν μερίμνας, = Λύσιος. Ὀρφ. λείψ.

Λύγδαμις, ιος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Κιμμερίων ἐν Σκυθίᾳ, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἰωνίαν, ἦλθε καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὴν Κιλικίαν. Καλλμ. Ἀρτμ. 252. — 2) Πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας βασιλίσσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδ. 7, 99.

Λύγιοι, οἱ, καὶ Λουῖοι, Στράβ. ζ. Λοῦγοι, Λούγιοι. Πτολμ. β', 11. Lygii καὶ Ligii. Ἓν ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων καὶ μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνατολικῶς ἓν μέγα μέρος τῆς νῦν Σιλεσίας καὶ Πολωνίας καὶ ὄντες διῃρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, οἱ Βουροί, Ἑλυσίοι Ἄριοι, Διδοῦνοι, Αἰλουαίωνες, Ναχαρβαλοὶ καὶ ἄλλοι. Πτολ. Δίων Κάσσ. παρὰ τοῖς ὕστερον συγγραφ. δὲν ἀπαντᾶται οὐδ' ὅλως τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα τῶν Λυγίων.

Λυγκεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἴδα, περίφημος ἐν τῇ ἡρωϊκῇ ἐποχῇ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ὀξυδέρκειαν, ὥστε ἐπλάττετο ὅτι ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ αὐτὰ τὰ ὑπὸ τὴν γῆν κεκρυμμένα. Εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι Ἑλλήνων ἡρώων, ὕστερον δὲ συνεστράτευσε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολόδ α', 9, 16. γ', ι', 3. Κατὰ Πινδρ. ἐφονεύθη ὁ Λυγκεὺς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους, ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἴδας ἐθανάτωσε τὸν Κάστορα μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἰφιγείρας Πινδ. Νεμ 10. — ὅθεν παροιμ. ὀξύτερον βλέπειν Λυγκέως. Ἀριστφ. Πλουτ. 210. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυφίας, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Ὑπερμνήστραν θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, ἀπέφυγε μόνος οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του τὸν θάνατον· λαβὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν Ὑπερμνήστραν, διεδέχθη τὸν Δαναὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄβαντα. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 327. Ἀπολόδρ. β', 1, 4 Πινδ — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολόδρ. β', 7, 8. — 4) Εἷς τῶν θηρευτικῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος κατεσπαράχθη. Ἀπολλόδρ. γ', 4, 4. — ὅθεν, Λυγκεῖος, εία, εῖον, ἢ κ. Λυγκήϊος. Τοῦ Λυγκέως ἢ εἰς τὸν Λυγκέα ἀνήκων, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 125.

Λυγκησταί, οἱ, ἑνικ. Λυγκηστής, οῦ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, κατοικῶν ἐπὶ τῆς αὐτόθι Λυγκηστίδος χώρας. Θουκυδ, β', 99. καὶ, Λυγκισταί. Διόδρ. Σικελ.

Λυγκηστίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη νοτιοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ Ἀλιάκμονος καὶ Ἐριγόνος ποταμῶν. Στέφ. Βυζ.

Λύγκος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυγκηστίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Θουκ. δ', 83, 124. Στέφ. Βυζάντιος.

Λύδδα, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρίας, ἥτις ἄλλως Διόσπολις ἐκαλεῖτο. Ἰώσηπ.

Λυδή, ἡ θηλ. τοῦ Λυδός. Ἡ κάτοικος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. — 2) Λύδη, ἡ, παρξυτν. Ἡ ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Ἀντιμάχου. Ἀθήν. ιγ', σελ. 598. Ἀταλην. 36.

Λυδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ πολυάνθρωπος τὸ πάλαι, κειμένη μεταξὺ Καρίας, Μυσίας, Φρυγίας καὶ Αἰγαίου πελάγους, τῆς ὁποίας τὰ πρὸς δυσμὰς παράλια κατείχοντο ὑπὸ τῶν Ἰώνων. Ἐσχημάτιζεν ἡ Λυδία ἀρχαιόθεν ἓν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πλουσίων βασιλείων τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον διὰ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Περσικῆς ἐπικρατείας, τοῦ ὁποίου μητρόπολις ὑπῆρχον αἱ Σάρδεις, περίφημος διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ λαμπρότητα τῶν ἐν αὐτῇ παλατίων τῶν ἀρχαίων βασιλέων της καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον μετὰ ταῦτα τὴν καθέδραν των οἱ σατράπαι τῆς Περσίας. Κρίδτ. Ξενφ. Περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Τρωικοῦ πολέμου ἄρχισαν νὰ βασιλεύωσιν εἰς τὴν Λυδίαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, καταγόμενοι ἐκ τοῦ Ἀργώνος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τῆς βασιλίσσης Ὀμφάλης. Ἡ γενεὰ αὕτη διέμεινεν ἄρχουσα 505 χρόνους ἕως τοῦ Κανδαύλου τελευταίου βασιλέως· ἀπὸ τούτου μετέβη ὁ θρόνος τῆς Λυδίας εἰς τοὺς Μερμνάδας ἕως τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὅτε οἱ Πέρσαι ἐπὶ μεγάλου Κύρου κατακτήσαντες τὴν χώραν ταύτην μετὰ τῆς λοιπῆς Ἀσίας, τὴν ἥνωσαν μὲ τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον. Ἡρόδτ. 1, 7. Διον. Ἀλικ. — ὅθεν Λύδειος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Λύδιος, ία, ιον· τῆς Λυδίας ἢ εἰς τὴν Λυδίαν ἀνήκων. Αἰσχ. Ἡρόδ. ἔτι, Λύδιος, ὁ, ἡ, ον, ἡ Λύδιος φωνή. Λουκ. ἀληθ. Ἱστρ. α', 8. — Λυδικός, ἡ, όν, = Λύδιος. Ἡρόδτ. — ἡ Λυδική, ἀντὶ ἡ Λυδία καὶ Λυδικός, ἡ, όν, τῆς Λυδίας ἢ ἐκ τῆς Λυδίας ὤν.

Λυδιάδας, α, ὁ (-υυ-). Ἡγεμὼν τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Πολύβ.

Λυδίας, ου, Ἰωνισ. Λυδίης, εω, ὁ, Λουδίας, παρὰ Στράβ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, σχηματίζων τὸν πρὸς δυσμὰς βραχίονα τοῦ Ἀξιοῦ· τανῦν Καρατσμάκ. Ἡρόδτ. 7, 127.

Λυδοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Λυδίας ἐν Ἀσίᾳ πρότερον Μῄονες καλούμενοι. Ἡρόδτ.

Λυδός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄτυος ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Λυδίας, καθ' Ἡρόδτ. ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς καὶ Μυσοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Λυδία. Ἡρόδτ. 1, 7, 171.

Λυκαβηττός, ὁ, καὶ Λυκαβητός, Σουίδ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Πλάτ. Κριτ. σελ. 112.

Λύκαιον, τό (υ), ἢ τὸ Λύκαιον ὄρος. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον μεσημβρινῶς, ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πανός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον οἱ θεοὶ οὗτοι ἰδίους ναούς, καὶ ἔνθα ἐξαιρέτως ἐπεκράτησεν ἀνέκαθεν ἡ λατρεία τοῦ Διός, δι' ὃ καὶ οἱ ἐγχώριοι ὑπελάμβανον τὸ ὄρος τοῦτο ὡς κατοικίαν τῶν θεῶν ὀνομάσαντές το ἀληθῆ Ὄλυμπον καὶ Ἱερὰν κορυφήν. Θουκ. ε', 16. Παυσ. η', 38. τανῦν Τετραγί.

Λυκαῖος, αία, αῖον. Τοῦ Λυκαίου ἢ εἰς τὸ ὄρος Λύκαιον ἀνήκων· καί, **Λυκαῖος**. Ἐπίθτ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε καὶ ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. η', 38. — 2) Ἐπίθτ. τοῦ Πανός, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς αὐτοῦ μὲ ἓν ἱερὸν ἄλσος. Παυσαν. η', 38. — 3) Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Σικυῶνα, ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ταύτης ἀπὸ τῶν λύκων, οἵτινες ἠφάνιζον ποτὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν. Παυσαν. β', 9.

Λυκαινίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Καλλιμ.

Λυκάμβης, ου, ὁ. Θηβαῖος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα ὁ ποιητὴς Ἀρχίλοχος δι' ὑποσχέσεως τοῦ ἰδίου πατρός της· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀκολούθως ἀπαρνήθη τὸν λόγον του μὴ θελήσας νὰ δώσῃ εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον τὴν νέαν θυγατέρα του, ὁ Ἀρχίλοχος παροργισθείς, ἐσατύρησεν αὐτὸν μὲ τοιοῦτον πικαντικὸν καὶ δηκτικὸν τρόπον, ὥστε ὁ Λυκάμβης ὑπὸ ἀμηχανίας ἔγινεν αὐτόχειρ. Ἀνθολ. Λουκ. Ερωτ. 3.

Λύκανθος, ὁ (υ). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενφ.

Λυκάονες, οἱ· ἑνικ. Λυκάων (υ--). Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὀνομασθέντες οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος Λυκάονος. Ξενφ. Διον. Περ. 857.

Λυκαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα μὲ τὴν Φρυγίαν, Κιλικίαν, Γαλατίαν καὶ Καππαδοκίαν καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλέως Λυκάονος· ἦν δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ χώρα αὕτη ὀρεινὴ καὶ πετρώδης, ἔχουσα ὀλίγας πηγὰς ὑδάτων, ἡ δὲ ἔκτασίς της ἦν μίλια 21 τετραγ. μιλ. γεωγραφ. Ξενφ.

Λυκαονίδης, ου, ὁ (ι). Πατρωνυμ. ὄνομα. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ Μαίναλος ἢ ὁ Ἀρκάς. Θεοκρ. Εἰδ. α', 125.

Λυκαονικός, ή, όν. Τῆς Λυκαονίας ἢ εἰς τὴν Λυκαονίαν ἀνήκων. Στράβ.

Λυκαόνιος, ία, ιον. Τοῦ Λυκάονος, ὁ εἰς τὸν Λυκάονα ἀναφερόμενος, ἡ Λυκαονίη ἄρκτος, = Καλλιστώ, ὅπερ ὅρα. Καλλιμ. εἰς Δι. 41. — 2) Ὁ εἰς τὴν χώραν τῆς Λυκαονίας ἀνήκων. Ἀνθλ. καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Λυκαονίας.

Λυκάρητος, ὁ. Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου, Ἡρόδτ. 3, 143.

Λυκάριος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ.

Λυκάστης, ου, ὁ. Υἱὸς Μίνωος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἰτώνης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἴδαν θυγατέρα τοῦ Κορύβαντος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς Μίνωα τὸν δεύτερον. Διόδρ. Σικ. δ', 62. ἄλλως δὲ ὁ Μίνως οὗτος ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διός· ὅτι δὲ καὶ Λύκαστος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος. Εὐστάθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 647.

Λυκαστία, καὶ Λύκαστος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς αὐτόθι Θεμισκύρας. — ὅθεν, Λυκάστιος, ία, ιον, τῆς Λυκαστίας ἢ εἰς τὴν Λυκαστίαν ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥόδ. 999.

Λύκαστος, ἡ (υ). Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη μεσημβρινῶς, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Λυκάστης υἱὸς τοῦ Μίνωος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 647. Εὐστάθ. αὐτόθ. — ὅθεν, Λυκάστειος, εία, ειον, ὁ εἰς τὴν Λύκαστον ἀνήκων. Ἀνθολ. ἔτι καὶ ἀρσενικ. ὁ Λύκαστος, παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λυκάων, ονος, ὁ (υ--). Υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῆς Μελιβοίας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν, Ἀπολλδρ. γ', 8, 1. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Λυκάων υἱὸς τοῦ Ἀζᾶνος καὶ ἔγγονος τοῦ Πελασγοῦ. Διον. Ἀλικ. α', 11. Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος εἰσήγαγεν ἐντεῦθεν τὴν λατρείαν τοῦ Λυκαίου Διός, ἐξημερώσας τὰ εἰσέτι ἄγρια καὶ θηριώδη ἤθη τῶν ἀρχαίων Ἀρκάδων. Παυσ. η', 2. Τούτου τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς λέγεται ὅτι ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ἀσέβειάν των, τὸν δὲ Λυκάονα μετεμόρφωσεν εἰς λύκον, διότι ἐλθὼν ποτὲ ὡς ἀγνώριστος ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ καταλύσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λυκάονος, κατεγελάσθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν παίδων του, οἵτινες παρέθηκαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς φαγητὸν ἀνθρωπίνους σάρκας, θέλοντες νὰ δοκιμάσωσιν οὕτω τὴν θείαν φύσιν τοῦ φιλοξενουμένου. Σουίδ. Ὀβιδ. μεταμ. I, 214. μόνος δὲ ὁ Νυκτῖνος ἐκ τῶν λοιπῶν παίδων τοῦ Λυκάονος διεσώθη διὰ μεσιτείας τῆς Γῆς. Ἀπολλδρ. εἶχεν ἔτι ὁ Λυκάων δύο θυγατέρας τὴν περίφημον Καλλιστώ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα καὶ τὴν Θείαν, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δρύοπα. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 480. Heyne εἰς Ἀπολλδρ. σελ. 263. — 2) Πατὴρ τοῦ Πανδάρου ἑνὸς τῶν ἐν Τροίᾳ ἡρώων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 826. — 3) Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοθόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτε οὗτος ἐπίασεν αὐτὸν αἰχμάλωτον. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 333. Ἀπολλδρ. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενφ.

Λύκειον ἢ **Λυκεῖον**, τό, Lyceum. Ἓν ἐκ τῶν τριῶν περιφήμων ἀρχαίων γυμνασίων τῶν Ἀθηνῶν, κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ, καὶ ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος. Κατά τινας ἐκτίσθη τὸ γυμνάσιον τοῦτο πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Περικλέους καὶ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Λυκούργου· τὰ περὶ αὐτὸ τείχη ἦσαν κεκοσμημένα μὲ διαφόρους εἰκόνας καὶ διάφορα δένδρα καὶ ἐσχημάτιζον τερπνοὺς καὶ κατασκίους ἐν αὐτῷ τόπους. Ξενφ. Κύρ. παιδ. ζ'. Παυσ. α', 19. εἰς τὸ Λύκειον τοῦτο ἐδίδαξε πολὺν χρόνον ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φιλοσοφίαν του· ὕστερον δὲ ἠφανίσθη δι' ὅλου ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Σύλλα, ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰς Ἀθήνας· ὅτι τὸ Λύκειον, κατὰ Παυσαν. α', 19, 4. ἀπὸ τοῦ Λυκίου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Πλάτ. Λυσ. σελ. 203.

Λύκειος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Λυκαῖος, ὅρα λ. 3. παρβλ. Παυσαν. β', 19, 3. ἢ ὡς προστάτου τῆς ἐν Ἀσίᾳ Λυκίας χώρας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 145. ἴδε Λύκιος.

Λύκειος, εία, ειον, καὶ Λύκειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Λυκείου, ὁ εἰς τὸν Λύκειον Ἀπόλλωνα ἀνήκων, ἡ Λύκειος ἀγορά, τόπος δημόσιος πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος ἐν Ἄργει. Σοφκλ. Ἠλ. 7. — 2) = Λύκαιος. Σοφκλ. Οἰδ. Τυρ. 208. τὰ Λύκει' ὄρεα, = τὸ Λύκαιον.

Λυκηγενής, οῦς, ὁ (Λυκία, γένος). Ὁ ἐν Λυκίᾳ ὤν ἢ καταγόμενος, ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς γεννηθέντος κατά τινα διήγησιν ἐν Λυκίᾳ τῆς Ἀσίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 101. καὶ Σχολιστ. αὐτόθι.

Λυκία, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Τροιζῆνα, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου. Παυσ. β', 31.

Λυκία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Φρυγίαν, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Παμφυλίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Καρίαν καὶ πρὸς νότον μὲ τὴν θάλασσαν, πρότερον Μιλυὰς καλουμένη. Ἡρόδτ. 1, 173, ἥτις κατὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον ὠνομάσθη Λυκία ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Κατὰ Στράβ. αἱ πόλεις τῆς Λυκίας ἐσχημάτιζον ἀνέκαθεν πρὸς ἀλλήλας μίαν συμμικτικὴν πολιτείαν ὁμοίαν μὲ ἐκείνην τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων, ἔχουσαι ἴδιον ἀρχηγὸν Λυκιάρχην λεγόμενον καὶ συγκροτοῦσαι κοινὰς μεταξύ των συνελεύσεις. — Ὁμ. Ἰλ. Β,

24

877. Διόδ. Σικελ. ιε'. — ὅθεν Λυκίηθεν, ἐκ Λυκίας, καὶ Λυκίηνδε, εἰς τὴν Λυκίαν. Ὁμ.

Λυκιακός, ή, όν. Τῆς Λυκίας ἢ εἰς τὴν Λυκίαν ἀνήκων. Λουκ.

Λυκιάδας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Λυκιάδης (υυ–). Εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 310. — 2) Βουκολικός τις ποιητής. Μόσχ. Εἰδ. γ', 96. — 3) Δοῦλος τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου. Δημ.

Λυκίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι ὡμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ Μαρδονίου. Ἡρόδοτ.

Λυκῖνος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρ' Αἰσχ. καὶ Λουκιανῷ.

Λύκιοι, οἱ (υ). Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σόλυμοι καὶ Τερμίλαι καλούμενοι, σύμμαχοι τῶν Τρώων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 876. Ἡρόδοτ.

Λύκειον, τό (υυυ). Ὁ ναὸς τοῦ ἥρωος Λύκου ἐν Ἀθήναις, διάφορος τοῦ Λυκείου. Πλουταρχ. Θησ. 26.

Λύκιος, ία, ιον (υ). Τῆς Λυκίας ἢ ἐκ τῆς Λυκίας ὤν. Ἡρόδτ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὁμ. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Δαναὸς ἔκτισεν εἰς τὸ Ἄργος ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. β', 19. ὅτι δὲ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ εἰς τὰ Πάταρα πόλιν τῆς Λυκίας, ἔνθα ὡσαύτως ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Πινδ. παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδυσ. Ξ, 161.

Λύκιος, ὁ (υ). Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 3) = Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος. Παυσ. — 4) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐκστρατείαν ἐν Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἀνάβασ. δ', 3.

Λυκίς, ίδος, ὁ (υυ). Κωμικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστοφ. Βατραχ. 14.

Λυκίσκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Λυκόα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Μαιναλίου ὄρους, ἔνθα ἦν ἓν ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. η', 36.

Λυκοᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐν Λυκόᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας ναοῦ αὐτῆς. Παυσ. η', 36.

Λυκομήδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Παρθενόπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγκαίου. Παυσ. ζ', 4. — 2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων Ἡγεμόνων. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 84. — 3) Βασιλεὺς τῆς νήσου Σκύρου, πατὴρ τῆς Δηιδαμείας, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν θάλαμον ἔκρυψεν ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα καὶ ὅπου οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Δηιδαμείας τὸν Νεοπτόλεμον· ὁ Λυκομήδης οὗτος ἐκρήμνισε τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν Θησέα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν προσποιηθεὶς ὅτι ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὰ ἐν Σκύρῳ πατρικὰ αὐτοῦ κτήματα. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 508. Ἀπολλόδ. γ', 13. Πλουτ. Θησ. — 3) Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδ. — ὅθεν, Λυκομηδίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Λυκομήδους ἢ ἐκ τοῦ Λυκομήδους οὖσα, ἡ καταγομένη· ἡ Δηιδάμεια. Βι. ιε', 8.

Λυκόμων, ωνος, ὁ Lucumo. Ὄνομ. Κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Διον. Ἁλικ. Λουκούμων, παρὰ Στράβ.

Λυκόοργος, ου, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Λυκοῦργος, ὅπερ ἴδε.

Λυκοπολίτης, ου, ὁ, ἴδε Λύκων πόλις.

Λυκόρμας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας ὕστερον Εὔηνος ὀνομασθείς, ὅπερ ὅρα. Ἀπολλόδ. α', 7, 8.

Λυκόρτας, α, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ἱστοριογράφου Πολυβίου ἐκ Μεγαλοπόλεως τῆς Ἀρκαδίας, δείξας μεγάλας καὶ λαμπρὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων πόλεμον τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ ἐνδόξου Φιλοποίμενος, ὢν ἡγεμὼν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως· σταλεὶς δὲ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς, διεπραγματεύθη μὲ ζῆλον τὰ συμφέροντα τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ μετὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φιλοποίμενος ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων ἐκλεχθεὶς ὁ Λυκόρτας στρατηγὸς τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας, εἰσέβαλε εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Μεσσήνην καὶ ἐξεδικήθη ἀξίως τὸν θάνατον τοῦ προκατόχου του. Πολύβ.

Λύκος, ὁ (υυ). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Δασκύλου ἔγγονος τοῦ Ταντάλου, βασιλεὺς τῶν Μαριανδυνῶν, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι ἐπέρασαν διὰ τῆς χώρας του· διὰ συνεργείας δὲ τοῦ Ἡρακλέους νικήσας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Βέβρυκας καὶ κυριεύσας τὴν χώραν Μυγδονίαν ἔκτισε πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας ταύτης τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν πόλιν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 139. Ἀπολλόδ. α', 9, 23. — 3) Υἱὸς τοῦ Ὑριέως, ἀδελφὸς τοῦ Νυκτέως καὶ Ὠρίωνος καὶ ἀνὴρ τῆς Δίρκης. Ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Νυκτέως εἰς τὰς Θήβας καὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Πενθέως καὶ πολιτογραφηθείς, ἤρπασε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν· ἐκεῖθεν δὲ ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Ἐπωπέως βασιλέως τῆς Σικυῶνος καὶ φονεύσας αὐτόν, ἐκυρίευσε καὶ τὴν χώραν ταύτην· τελευταῖον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν δύο αὐτοῦ ἀνεψιῶν Ἀμφίονος καὶ Ζήθου παίδων τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως ἐφονεύθη, τὸ δὲ βασίλειον τῶν Θηβῶν ὑπετάχθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν δύο τούτων νικητῶν. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. Παυσ. θ', 5. — 4) Υἱὸς τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν κατῴκησεν ἐνταῦθα τὴν χώραν τῶν Τερμιλῶν ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Λυκία. Ἡροδ. 1, 173. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6. Στράβ. ιβ'. Οὗτος πρῶτος ἔκτισε καὶ τὸν ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐτιμᾶτο καὶ ὡς ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς ἔχων καὶ ἴδιον ἱερὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀριστοφ. Σφ. 408. Λύκιος, παρὰ Παυσ. — 5) Εἷς τῶν Τελχίνων ἢ ἀρχαίων κατοίκων τῆς νήσου Ῥόδου, ὅστις φυγὼν εἰς τὴν Λυκίαν, ἔκτισεν αὐτόθι τὸν ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος· Διόδ. Σικ. ε', 56. — 6) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Λύκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριν, παρὰ Ξενοφ. ἄλλως δὲ Ζάβατος λεγόμενος· τανῦν ὁ μέγας Ζάβ. Πολύβ. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς Παφλαγονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅστις ῥέων διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλει πλησίον τῆς Ἡρακλείας εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, τανῦν Τουρκ. Ξενοφ. Ἀναβ. ϛ', 2, 13. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Φρυγίας ῥέων διὰ τῆς Λαοδικείας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Ἡροδ. 7, 30. τανῦν Δικχουνάρ. — 4) Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην, τανῦν Σαμάρα· Ἡροδ. 4, 123. — 5) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἶριν. Στράβ. — 6) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου ῥέει μεταξὺ τῆς πόλεως Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ· τανῦν Ναχὸρ-Κέλβ. Στράβ. ιϛ'. Πλιν. 5. 20.

Λυκοσούρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Λυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον καὶ κατῴκησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Παυσ. η', 10.

Λυκούργεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ ἀρχαίου τῶν Σπαρτιατῶν νομοθέτου Λυκούργου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ἐτησίως μίαν δημόσιον θυσίαν. Πλουτ. Λυκ. Στράβ. η'.

Λυκοῦργος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δρύαντος βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου καὶ καταδιώκων τὰς Μαινάδας ὅσαι εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Νύσης, παρώργισεν τοσοῦτον τοὺς θεοὺς ὥστε τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ· Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 130. Κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. γ', 5, 1. λέγεται ὅτι ὁ Λυκοῦργος οὗτος περιυβρίσας τὸν Διόνυσον ὅτε οὗτος εὑρίσκετο εἰς τὴν Θρᾴκην μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν πλήθους τῶν Σατύρων καὶ Μαινάδων καὶ διώξας αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας, ἐνέπεσεν εἰς σφοδρὰν μανίαν φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν ἴδιόν του υἱὸν Δρύαντα καὶ ἀκρωτηριάσας ἑαυτόν· τελευταῖον δὲ δεθεὶς ὑπὸ τῶν Ἠδωνῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπό τινων ἀγρίων ἵππων. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐξ Ἀρκαδίας, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυνόμην ἢ κατά τινας τὴν Κλεοφίλην ἐγέννησε τὸν Ἀγκαῖον, Ἔποχον, Ἀμφιδάμαντα καὶ Ἴασον. Ὁμ. Ἰλ. Η, 142. Ἀπολλόδ. γ', 9. Παυσ. η', 4. — 3) Υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Νεμέας, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀμφιθέας τὸν Ἀρχέμορον. Ἀπολλόδ. α', 9. 14. — 4) Εἷς ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου· Παυσ. ϛ', 21. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων· Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 6) Ὁ περίφημος τῆς Σπάρτης Νομοθέτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου ἐκ τοῦ γένους τῶν Προκλειδῶν καὶ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Πολυδέκτου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπετρόπευσεν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λακεδαίμονος ἕως οὗ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Χαρίλαος ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ βασιλεύσῃ μόνος. Θέλων ὁ Λυκοῦργος νὰ εἰσάξῃ μίαν νέαν καὶ σταθερωτέραν πολιτικὴν σύστασιν εἰς τοὺς συμπολίτας του Σπαρτιάτας, ἀνατρέπων ὅλως δι' ὅλου τοὺς πρωτέρους καθεστῶτας νόμους καὶ ἔθιμα αὐτῶν, ἀφῆκε προσίμως ἤδη τὴν Λακεδαίμονα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν αὐτόθι νομοθεσίαν καὶ λοιπὴν πολιτικὴν διάταξιν τοῦ σοφοῦ Μίνωος, ἐκ τῆς ὁποίας ὡς λέγεται ἠρανίσθη τὸ πλεῖστον μέρος τῶν εἰς τὴν Σπάρτην εἰσαχθέντων νόμων του· ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν ἀπέναντι μικρὰν Ἀσίαν ὅπου περιερχόμενος τὰς αὐτόθι Ἑλληνικὰς πόλεις τῶν Ἰώνων ἀνεκάλυψε τὰ πολύτιμα καὶ ἀθάνατα ποιήματα τοῦ Ὁμήρου τὰ ὁποῖα πρῶτος ἔφερεν εἰς τὴν ἐν Εὐρώπῃ Ἑλλάδα· ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν μερῶν ἐπεσκέφθη ὁ Λυκοῦργος κατὰ Πλουτ. καὶ τὴν Αἴγυπτον μελετῶν μετὰ πολλῆς ἐπιστασίας τὰς αὐτόθι διατάξεις τῶν κατὰ καιροὺς ἀρχαίων Αἰγυπτίων βασιλέων· τελευταῖον προσκαλούμενος κατεπειγόντως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν βασιλέων διχοστασίας καὶ στάσεις, ἐπανεχώρισεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ τοσοῦτον περίφημον σύνθεσιν τῆς νέας αὐτοῦ νομοθεσίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐστηρίζετο ἡ μέλλουσα εὐδαιμονία καὶ αὔξησις τῶν Λακεδαιμονίων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἄρθρον τῶν πολιτικῶν διατάξεων τοῦ σοφοῦ τούτου μεταρρυθμιστοῦ ἦν ἡ ἐν Σπάρτῃ σύστασις τῆς λεγομένης Γερουσίας, συνισταμένης ἀπὸ 28 μέλη ἐκ τῶν γεροντοτέρων

καὶ ἐμπειροτέρων πολιτῶν τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἐξουσίας ἡ ἐπιῤῥοὴ καὶ δύναμις ἐμετρίαζε πάντοτε τὸ ὑπέροχον καὶ δυναστικὸν τῶν βασιλέων, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ὁποίας δὲν ἠδύναντο οὗτοι νὰ ἐκτελέσωσι τίποτε· ἐπέτρεψε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λαὸν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ψηφοφορῇ εἰς τὰς κοινὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ἐπεκύρωσε τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου διὰ τῆς ὑπὸ μέρους τῶν θεῶν ὑπερτάτης συναινέσεως, ὥστε οὕτως ὅλοι κοινῶς οἱ Σπαρτιᾶται ὑπεβλήθησαν εὐλαβῶς εἰς αὐτούς, ὑποχρεωθέντες μεθ' ὅρκου νὰ διατηρήσωσιν αὐτοὺς ἀπαραλλάκτους μέχρι τέλους. Ἐκπληρώσας δὲ ὁ Λυκοῦργος τὸ μέγα τοῦτο καὶ σωτηριῶδες ἐπιχείρημα καὶ ἰδὼν πραγματοποιουμένην τὴν πρὸ τοσούτου χρόνου τρεφομένην εὐχὴν ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῶν συμπολιτῶν του, ἀφῆκεν τελευταῖον ἑκουσίως τὴν Σπάρτην καὶ περιερχόμενος ἀλλοδαπὰς χώρας, ἀπέθανεν ὡς κοινῶς δοξάζεται ἀποκαρτερήσας. Κατὰ Πλούτ. ἐφέρθησαν τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἰς τὴν Σπάρτην ὅπου ἐτέθησαν εἰς ἕνα μετὰ ἁπλότητα οἰκοδομηθέντα αὐτοῦ τάφον· πρὸς τιμὴν δὲ καὶ αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ἤγειρον οἱ Σπαρτιᾶται ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὸν ὁποῖον προσέφερον ἐτησίως μίαν δημοσίαν θυσίαν Λυκούργεια λεγομένην· Ἡροδ. 1, 65. Παυσ. γ', 16. Πλουτ. Λυκ. — 7) Εἷς τῶν περιφήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὴν 100 Ὀλυμπ. μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, δείξας μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐτιμήθη μεγάλως· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τῷ ἀνήγειρεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν χαλκοῦν ἀνδριάντα· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἐσώθη μόνον εἷς ἐπιγραφόμενος κατὰ Λεωκράτους· Πλούτρ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 812. — ὅθεν, Λυκούργειος, ὁ, ἡ, ον, Λουκ. καὶ Λυκούργιος, ία, ιον, τοῦ Λυκούργου ἢ εἰς τὸν Λυκοῦργον ἀνήκων. Ἀριστ. ἡ Λυκουργία, οὕτω ἐπεγράφετο μία τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Αἰσχύλου.

Λυκοφόντης, ου, ὁ· ἴδε Πολυφόντης· ἀριθμ. 1.

Λυκόφρων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μήστορος ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του διά τινα αὐτόθι πραχθέντα φόνον, ἦλθε μετὰ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 430. — 2) Υἱὸς τοῦ Περιάνδρου τυράννου τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μελίσσης, ὅστις μαθὼν παρὰ τοῦ πάππου του τὸν φόνον τῆς μητρός του ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρὸς Περιάνδρου καὶ μὴ δυνάμενος τοῦ λοιποῦ νὰ βλέπῃ αὐτόν, ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν ὅπου μέχρι τέλους ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κερκυραίων, ὅτε οὗτοι ἔμαθον ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔρχεται πρὸς ζήτησίν του εἰς τὴν νῆσόν των· Ἡροδ. 3, 50. — 3) Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε μετὰ τῶν λοιπῶν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν. Εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον ἑνωθεὶς μετὰ τῶν Φωκέων ἐπολέμει κατὰ τῶν Θεσσαλῶν, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐβιάσθη νὰ ἀφήσῃ τὰς Φερὰς εἰς τοὺς Μακεδόνας καὶ νὰ φύγῃ εἰς τὴν Φωκίδα. Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας, Γραμματικὸς καὶ Τραγικὸς ποιητής, ἀκμάσας περὶ τὸ 284 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως· σώζεται αὐτοῦ ἓν τραγικὸν δρᾶμα ἐπιγραφόμενον Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα εἰς γλῶσσαν σκοτεινήν, ἀσαφῆ καὶ ἀνώμαλον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἰωάν Τζέτζης ἔγραψεν ἱκανὰς ἑρμηνείας. Λουκ.

Λύκτιος, ὁ. Κρής, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰτώνην ἐγέννησε Μίνως ὁ πρῶτος τὸν Λύκαστον. Διοδ. Σικ. δ', 62.

Λύκτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λύκτος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κνωσσοῦ, ἀποικία τῶν Λακεδαιμονίων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 647. Στράβ. καὶ Λύττος, Πολύβ. — ὅθεν, Λύκτιος, ία, ιον, τῆς Λύκτου ἢ εἰς τὴν Λύκτον ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Λύκτου.

Λύκων, ωνος, ὁ (ῡ). Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 335. — 3) Ἀθηναῖός τις κατήγορος τοῦ Σωκράτους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς κόλαξ καὶ παράσιτος. Πλάτ. Ἀπολ. 23. Ἀριστφ. Σφ. 1291. — 4) Ποιμήν τις παρὰ Θεοκρ.

Λύκων πόλις, ἡ, Lycopolis. Μητρόπολις τοῦ Λυκοπολιτικοῦ Νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο ὁ λύκος ὡς ἱερὸν ζῶον· τανῦν Σιούτ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τῆς Μένδητος Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Λυκοπολίτης, ου (ι̅) ὁ κάτοικ.

Λυκωπεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγρίου καὶ θεῖος τοῦ Τυδέως, ὅστις ἐδίωξε τὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου του, μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ. α', 8, 6. — 2) Πολίτης ἐκ τῆς νήσου Κῶ παρὰ Θεοκρ.

Λυκώπη, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας· — ὅθεν Λυκωπίτης, ου (ι̅) ὁ κάτοικ. Θεοκρ. Ζ', 72.

Λυκώπης, ου, ὁ. Γενναῖός τις Σάμιος πολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐναντίον τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του Ἡροδ. 3, 55.

Λυκώρεια, ἡ. Ἡ ὑψηλοτάτη μεσημβρινὴ κορυφὴ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν τῇ Φωκίδι, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ πάλαι ἔκειτο μία ὁμώνυμος πόλις ἔνθα λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε χρόνον τινὰ ὁ Δευκαλίων· τανῦν Λιάκουρα. Στράβ. Παυσ. — ὅθεν Λυκώρειος, α, ον. Τῆς Λυκωρείας ἢ ἐκ τῆς Λυκωρείας ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὡς Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκωρείας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490.

Λυκωρεύς, έως, ὁ, = Λυκώρεια, τανῦν Λιάκουρα. Λουκ. Τιμ. 3. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Φωκίδι ὄρους Λυκωρείας. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 19. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κωρυκίας. Ὑγῖν. ὅτι δὲ καὶ Λύκωρος. Παυσ. ι', 2.

Λυκωριάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὑγῖν.

Λύρα, ἡ (ῡ). Πολίχνη τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 929. — 2) Ὄνομα Ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Λύρβη, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Τερμησσοῦ. Διον. Περ. 859.

Λυρκεία, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι κατέφυγεν ὁ Λυγκεὺς διωκόμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Δαναοῦ. Παυσ. β', 25. κατὰ Στράβ. Λυγκούργειον.

Λύρκειον, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ἔνθα ὁ Ἴναχος ποταμὸς ἔχει τὰς πηγάς του. Στράβ.

Λυρναῖος, αία, αῖον. Τῆς Λύρνας ἢ ἐκ τῆς Λύρνης ὤν, = Λυρνητός. Αἰσχ. Περσ. 322.

Λυρνησσὸς καὶ Λυρνησσός, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀδραμμυτίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυρίευσεν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ· δι' ἑνὸς σ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 691. διὰ σσ παρὰ Διον. Περ.

Λύρνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, ἀποθανὼν ἔτι εἰς παιδικὴν ἡλικίαν. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2 ἔνθα ὁ Heyne προείλετο τὴν γραφ. Λύρνος ἀντὶ Λύρος.

Λυσαγόρης, εω, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Λυσαγόρας. Πάριός τις. Ἡροδ. 6, 133.

Λυσάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Παυσ.

Λυσάνδρεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Σάμῳ πρὸς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου, πρότερον Ἡραῖα καλούμενα. Pall. ἀρχ.

Λύσανδρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 491. — 2) Ὁ περίφημος τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγός, ὅστις ἀπεπεραίωσε τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον διὰ τῆς παντελοῦς ἐκείνης καὶ φοβερᾶς διὰ θαλάσσης νίκης του κατὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς, ἀπ' ὅπου ἐλθὼν μετὰ θριάμβου πολλοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κρημνίσας τὰ μακρὰ τείχη τοῦ Πειραιέως ἐσύστησε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις τῶν τριάκοντα Τυράννων. Κατήγετο ὁ Λύσανδρος οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν ἐν Σπάρτῃ, ἀνατραφεὶς εἰς τὴν νεότητά του μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν αὐστηρότητα καὶ λιτὴν δίαιταν τὴν ὁποίαν οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἐπέβαλλον εἰς τὴν τῶν παίδων ἀνατροφήν, ἀλλ' ὕστερον κατεστάθη ἀνὴρ εἰς ἄκρον φιλόδοξος, τυραννικὸς καὶ δόλιος, καταφρονῶν καὶ αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος του πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν φιλοδόξων αὐτοῦ σκοπῶν· οὐχ ἧττον δὲ νομίζεται αἴτιος τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐκπτώσεως τῶν συμπολιτῶν του ἀπὸ τὸ ἁπλᾶ καὶ ἀφιλοκερδῆ ἐκεῖνα πρότερον ἤθη των, εἰσάξας εἰς τὴν Σπάρτην πολλοὺς θησαυροὺς καὶ χρήματα ἐκ τῶν ὅσων πόλεων ἐλαφυραγώγησεν· οὗτος συνήργησε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἄγιδος ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ὁ νέος Ἀγησίλαος, ἐλπίζων ὅτι οὕτω θέλει ἀπέχει αὐτὸς μᾶλλον τόπον βασιλέως· τελευταῖον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν Βοιωτῶν ἐθανατώθη εἰς μίαν μάχην, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις. Ξενοφ. Ἑλλ. Πλούταρ. Λυσανδ.

Λυσανία, ἡ. Ἑταίρα τις παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 30.

Λυσανίας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. — 2) Ἐρετριεύς τις παρ' Ἡροδ. 6, 127.

Λύση, ἡ (ῡ). Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Λυσιάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 58. Ἀπολλόδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ μήτηρ τοῦ τυράννου Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Λυσίας, ου, ὁ (– υ –). Υἱὸς τοῦ Κεφάλου, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, ἀκμάσας περὶ τὴν 90 Ὀλυμπ. Εἰς δεκαπέντε χρόνων ἡλικίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦλθεν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Θουρίους ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Νικίᾳ καὶ Τισίᾳ· μετὰ δὲ τὴν παντελῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ἐν Συρακούσαις ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του μετ' ἄλλων συμπολιτῶν του, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου συνεισέφερε μεγάλως καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἀθηναίων καὶ εἰς τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων· διδάσκων δὲ ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν καὶ μετερχόμενος μετὰ πολλῆς φήμης τὸν συνήγορον γράφων δικανικοὺς λόγους ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων. Κατὰ Διον. Ἀλικαρ. συνέγραψεν ὁ Λυσίας 230 ῥη-

τορικούς λόγους, ἐξ ὧν μόνον 34 διεσώθησαν, πλήρεις ἀφελείας, φυσικῆς χάριτος καὶ σαφηνείας εἰς τὴν παράστασιν τῶν ἐννοιῶν. Φαβρικ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 762. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων. Διοδρ. Σικ.

Λυσιάς, αδος, ἡ (-υυ). Πόλις ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Ἀπαμηνῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Λυσιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μήστωρ ἐγέννησε τὴν Ἱπποθόην. Ἀπολλδ. β', 4, 5. Κατὰ δὲ Διοδρ. Σικ. δ', 9. ὑπῆρχεν αὕτη γυνὴ τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τέλην. Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Λυσιθείδης, ου, ὁ· ἄνευ πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Λυσιθέου, καὶ Κύρ. Ὄνομ. Εἷς τῶν πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Δημ. κατὰ Μειδ.

Λυσίθεος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπιάδ.

Λυσίθοος, ὁ. Υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολλδ. γ', 12, 5.

Λυσικλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀβρωνύχου. Θουκ. α', 91. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις προκάτοχος τοῦ Κλέωνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἡ Ἀσπασία εἰς δεύτερον γάμον πρότερον μετερχόμενον ἐμπόριον ζώων, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης κατακωμῳδεῖ ἐν Ἱππ. 132. Σφ. 254. παραβλ. Θουκ. γ', 19.

Λυσικράτης, ους, ὁ (-υυ-). Στρατηγός τις Ἀθηναῖος κατηγορούμενος διὰ τὸ μικρὸν καὶ δύσμορφον αὐτοῦ σῶμα καὶ πρὸ πάντων ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Ἀριστφ. Ὀρν. 513. 626.

Λύτιλλα, ἡ. Ὄνομ. κύρ. Γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 678.

Λυσιμάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄδραστον, Παρθενοπαῖον, Πρώνακτα, Ἀριστόμαχον καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολλδ. 9, 13. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλδ. γ', 12, 5.

Λυσιμαχία, ἡ, ὀρθτρ. Λυσιμάχεια. Ἐπίσημος πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Καλυδῶνος. Στράβ — 2) Λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Αἰτωλίᾳ πρότερον Ὕδρα καλουμένη. — 3) Πόλις ὀχυρὰ τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Θρᾴκης, κτισθεῖσα μετὰ τὴν κατεδάφισιν τῆς Καρδίας. Πολύβ. Παυσ. — ὅθεν Λυσιμαχεῖς, οἱ κάτοικοι.

Λυσίμαχος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ δικαίου καὶ ἐναρέτου Ἀριστείδου. Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀριστείδου. Πλάτ. Λάχ. σελ. 179. C. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐκ Πέλλης τῆς Μακεδονίας, εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾴκης καὶ κατακτήσας πολλὰς ἄλλας πόλεις κειμένας περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον ἕως τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ, ἐσύστησεν ἴδιον καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Θρᾴκης, ἑνώσας εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς Μακεδονίας τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε καταπολεμήσας πρότερον τὸν Ἀντίγονον καὶ Δημήτριον· περὶ τὰ τέλη δὲ βιασθεὶς νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐναντίον τοῦ Σελεύκου μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ἑνωθῆ ὅλαι αἱ πρότερον ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν ὑποχείριοι πόλεις καὶ ἐπαρχίαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐλθὼν εἰς μάχην μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ἑλλησπόντῳ Φρυγίαν ἐνικήθη κατὰ κράτος, στερηθεὶς καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπιάδ. Στράβ. ζ'. Πλούτ. Δημ.

Λυσιμέλεια, ἡ, λίμνη. Λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. ζ', 53. Θεόκρ. εἰδ. ις', 84.

Λυσιμένης, ους, ὁ. Σικυώνιός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλην. ζ', 1.

Λυσίνομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολλδ. β', 4, 5.

Λύσιος, ὁ. Ἐπιθτ. τοῦ Βάκχου ὡς λύοντος τὰς μερίμνας τῶν θνητῶν διὰ τοῦ οἴνου, = Λυαῖος. Κατὰ Παυσ. θ', 16. ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ θεὸς οὗτος ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Θηβαίοις, οἵτινες διὰ συμβουλῆς αὐτοῦ ἠλευθερώθησάν ποτε ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Θρᾳκῶν, τοὺς ὁποίους μεθύσαντες μὲ οἶνον, κατέσφαξαν ἐν ᾧ ἐκοιμοῦντο.

Λυσίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρασιππον· Ἀπολλδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προίτου, Ἀπολλδ. ἴδε Προῖτος.

Λύσιππος, ὁ (υ). Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενφ. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου γεννηθεὶς εἰς τὴν Σικυῶνα ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ὅτι ὕψωσε τὴν πλαστικὴν τέχνην εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἐντελείας, μιμηθεὶς πιστότατα αὐτὴν τὴν φύσιν καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐφημίζοντο πρὸ πάντων τῶν ἄλλων προεχόντων τοῦ τεχνίτου διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῶν κομψότητα, χάριν καὶ περίβλεψιν· τὰ πλεῖστα αὐτοῦ ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ χαλκοῦ· κατὰ Πλίν. ἐσυμποσοῦντο ταῦτα 610 τὸν ἀριθμόν. Παυσαν. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 17.

Λύσις, ιδος, ὁ (υυ). Νεανίας τις Ἀθηναῖος, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλατ. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ περιφήμου Θηβαίου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως μέχρι τέλους, ἀποθανὼν πλησίον αὐτοῦ εἰς τὰς Θήβας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. καὶ Δῦσις, Ἀνθολ. β', 54.

Λυσιστράτη, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρ' Ἕλλησιν· ἔτι δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα φέρεται καὶ μία τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λυσίστρατος, ὁ. Ἀθηναῖός τις χρησμολόγος, ὅστις προεῖπεν εἰς τοὺς συμπολίτας του περὶ τῶν Περσικῶν ναυαγίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐκ Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐφέρθησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν Κωλιάδα ἀκτήν· Ἡροδ. 8, 96. — 2) Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου. Πλιν. — 3) Ποιητής τις κυβιστὴς ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ ὄνειδος Χολαργέων. Ἀχαρν. 854.

Λυσιτανία, ἡ· καὶ Λουσιτανία, Στέφ. Βυζ. Lusitania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας κειμένη δυτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν μεταξὺ τοῦ Δουρίου καὶ Τάγου ποταμοῦ, ἀποτελοῦσα ἓν μέγα μέρος τῆς νῦν Πορτογαλλίας Στράβ. γ'. Πλιν. 3, 2. 3. μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου νέαν διαίρεσιν τῆς Ἱσπανίας εἶχεν ἡ Λυσιτανία εὐρυχωρότερα ὅρια ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος ἀπὸ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ εὔφορος καὶ τερπνή, σκεπασμένη ὑπὸ πολλῶν σειρῶν ὀρέων, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ εὐδαίμονα. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν οἱ Λυσιτανοί, Τουρδοῦλοι, Οὐέττωνες, Κελτοὶ καὶ Κυνήσιοι ἢ Κονιοί. Στράβ. γ'. Πολυβ. ι', 7, 5.

Λυσιτανοί, οἱ, Lusitani. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Λυσιτανίας χώρας κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Δουρίου καὶ Τάγου καὶ ἔχοντες τὸ πάλαι ἰδίας καὶ ὀχυρὰς πόλεις. Στράβ. γ'. Διοδ. Σικ. ε', 34. Πλίν.

Λύσων, ωνος. Ἕλλην ἀγαλματοποιός. Παυσ.

Λυταία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὑακίνθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν της ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου· Ἀπολλδ. γ', 15, 18. ἔνθα κατὰ Meursius Λουσία. ἐκ Στεφ. ἀναγινώσκεται.

Λυτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Λυτήριος, ὁ· Ἐπιθτ. τοῦ Πανὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Τροιζῆνι, ἔχων αὐτόθι καὶ ἴδιον ναόν, Παυσ. Κορινθ. 32.

Λυτιέρσος, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Λυτιέρσης, ου. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Μίδα ἐν Φρυγίᾳ, περιβόητος διὰ τὴν πολυφαγίαν του, τὸν ὁποῖον οἱ Φρύγες ἐξαιρέτ. ἐτίμων ὡς ἔμπειρον τῆς γεωργίας. Ὁ Ἡρακλῆς φονεύσας αὐτὸν ἔρριψε τὸ σῶμά του εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν· Σχολστ. Θεοκρ. ι', 41. — 2) Ἆσμα τῶν Φρυγῶν ᾀδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Λυτιέρσου εἰς τὴν περὶ τὰς Κελαινὰς χώραν. Θεοκρτ. αὐτοθ.

Λύττος, ἡ, = Λύκτος, Πολύβ.

Λυχνιδός, ἡ. Λυχνίδιος, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπί τινος λίμνης αὐτόθι. Στράβ τανῦν Ἄχριδα, — ὅθεν, Λυχνίδιος, ία, ιον, τῆς Λυχνιδοῦ, ἡ Λυχνιδία λίμνη, μεγάλη λίμνη τῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας.

Λώρυμα, τά. Πόλις τῶν Δωριέων ἐν Καρίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἀπέναντι τῆς νήσου Ῥόδου, μὲ λιμένα. Θουκ. η', 43. κατὰ δὲ Στράβ. ιδ'. ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ ἅπασα ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην παραλία· (ἡ γραφ. Δώρυμα ἐστιν ἡμαρτμ.)

Λωτοφάγοι, οἱ (α). Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς τρεφόμενοι ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ αὐτόθι δένδρου λωτοῦ καὶ διάγοντες βίον εἰρηνικόν, ὄντες εἰς ξένους φιλόξενοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ὅτι ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπλανᾶτο ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του ἐκ τῆς Τροίας. Ὀδ. Ι, 84. Καθ' Ἡροδτ. 4, 177. κατῴκουν οὗτοι ἐπὶ μιᾶς ἄκρας τῆς Ἀφρικῆς ἐξεχούσης πρὸς τὴν θάλασσαν πλησίον τῶν Γινδάνων· κατὰ δὲ τοὺς πλείστους συγγρφ. ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγγος, τανῦν Ζερβὶ καλουμένης.

Μ.

Μᾶ, ᾶς, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ῥέας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, καὶ ἥτις ἀπέκρυψεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ζηλότυπον Ἥραν, εἰποῦσα ὅτι ἦν τέκνον τοῦ Ἄρεος, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάζετο ἐν τῇ Καρίᾳ ὁ Βάκχος Μάσαρις. Στεφ. Βυζ. ἐν Λέξ. Μάσταυρα. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ῥέας ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Λυδοὶ ἐπρόσφερον αὐτῇ θυσίαν ἕνα ταῦρον· Στέφ. Βυζ.

Μάαρβας, ὁ. Καρχηδόνιός τις παρὰ Πολυβ.

Μααρσάρης, ου, ὁ· Πτολ. Ποταμὸς τῆς Βαβυλωνίας χώρας ὅστις ῥέων παραλλήλως μὲ τὸν Εὐφράτην ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα εἰσβάλλει εἰς αὐτὸν πλησίον τῆς Βαβυλῶνος.

Μάγαρσα, τά, καὶ Μάγαρσος, ἡ. Κώμη μὲ λιμένα τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς Μαλλοῦ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀρριαν.

Μαγαρσίς, ίδος, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ Μάγαρσα κώμην τῆς Κιλικίας. Ἀρριαν. Ἀνάβ. β'.

Μάγαρσος, ἡ, = Μάγαρσα, ὅπερ ἴδε.

Μάγας, α, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης. Παυσ.

Μάγδωλος, ἡ, Μάγδωλος, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς καὶ ἀ-

απέχοντα 12,000 βήματα τοῦ Πηλουσίου Μαγδὶλ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ. Ἡροδ. 2, 159. ἔνθα ὁ Ἱστορικὸς οὗτος συγχέει τὴν πόλιν ταύτην μὲ τὴν ἐν Παλαιστίνῃ κειμένην ἐπὶ τοῦ ὄρους Καρμήλου, ὅπου ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Νεκὼ κατεπολέμησε τὸν Ἰωσίαν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἥτις ἄλλως Μαγεδδὼ ἐκαλεῖτο. παρβλ. Hennike. γεωγρ. Ἡροδ. σελ. 69.

Μογία, ἡ· Mogia. Πόλις τῆς ἀρχαίας Ῥαιτίας, τανῦν Meyenfeld ἐν Ἑλβετίᾳ. Στέφ. Βυζ. — 2) = Μαλεα, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. Πτολ.

Μάγνατα, πόλις ἐπίσημος, παρὰ Πτολ. τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη παραθαλασσίως, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη.

Μάγνης, ητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ναΐδα ἐγέννησε τὸν Πολυδέκτην, Δίκτυν καὶ Πίερον. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. -3. 3. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήλης ἔκγονος τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Μαγνησία. Ἀντ. Λιβ. 23. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, κατὰ Σουίδ. σύγχρονος τοῦ Επιχάρμου, συγγράψας ἐννέα κωμῳδίας καὶ νικήσας δὶς εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἀγῶνας. Ἀριστοφ. Ἱππ. 520. — 4) ὁ κάτοικος τῆς Μαγνησίας, ἰδὲ Μάγνητες.

Μαγνησία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Παγασαίου κόλπου καὶ τῆς Θρακικῆς θαλάσσης. Ἡροδ. ὅτε δὲ ἡ Ἤπειρος Μαγνητική. Ἡροδ. 7, 176. καὶ ἡ Μαγνητικὴ παραλία Στραβ. — 2) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηλείου ὄρους. Δημ. — 3) Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου πλησίον τοῦ αὐτόθι Ληθαίου ποταμοῦ, οὖσα Αἰολικὴ ἀποικία, τανῦν Γουζέλ-Ἰσσάρ· καὶ, ἡ ὑπὲρ Μαιάνδρου ποταμοῦ Ἡροδ. 3, 123. καὶ, πρὸς ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ. Στράβ. ὅτε δὲ ἡ Ἀσιατικὴ Μαγνησία. Θουκ. α', 138. — 4) Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Σιπύλου, καταστραφεῖσα ἤδη ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ· τανῦν Μάγνησα· καί, ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ. Στράβ.

Μαγνήσιος, ία, ιον, καὶ Μαγνήσιος, ὁ, ἡ, ον. Τῆς Μαγνησίας ἢ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνήκων, ὁ ἐκ τῆς πόλεως Μαγνησίας ὤν.

Μάγνησσα, ἡ· θηλ. τοῦ Μάγνης, ἡ ἐκ τῆς Μαγνησίας οὖσα. Θεοκρ.

Μάγνητες, οἱ, Ἑνικ. Μάγνης. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. — 2) Οἱ κάτοικ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Μαγνησίας Ἡροδ. 3, 90.

Μαγνῆτις, ιδος, ἡ. Ἡ τῆς Μαγνησίας ἢ ἐκ τῆς Μαγνησίας οὖσα· ἡ **Μαγνῆτις ἵππος** Πινδ. — ἡ **Μαγνῆτις λίθος**, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Μαγνησίας, ἢ ἀπό τινος ποιμένος Μάγνητος ὅστις διὰ τοῦ σιδήρου τὸν ὁποῖον εἶχεν ἡ ἄκρα τῆς βακτηρίας του, ἀνεκάλυψε τὴν μαγνητικὴν δύναμιν τῶν τοιούτων λίθων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης. Πλιν.

Μαγνητικός, ή, όν. Τῆς Μαγνησίας ἢ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνήκων· — ἡ **Μαγνητικὴ γαῖα**, ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνητία χώρα. Αἰσχλ. Πέρσ. 316. παρβλ. Spilen. Πρωτοθ.

Μάγοι, οἱ (ᾱ). Λαὸς τῆς Μηδίας σχηματίζων τὴν αὐτόθι ἱερατικὴν κλάσιν, ὡς οἱ Λευῖται παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, οἵτινες κατ' Ἡροδ. 1, 132. ἐπηγγέλλοντο καὶ τὴν οἰωνοσκοπίαν καὶ δι' αὐτῶν μόνων ἐγίνοντο αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς θυσίαι καὶ δεήσεις τῶν Μήδων καὶ Περσῶν, διὸ καὶ ἐσεβάσθησαν μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἔχοντες μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα, τοὺς ὁποίους εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐσυμβουλεύοντο καὶ αὐτοὶ οἱ Δυνάσται καὶ βασιλεῖς τῶν Περσῶν· Ἡροδ. 1, 101. Ἔτι δὲ παρὰ τοῖς Πέρσαις ὑπῆρχον οἱ Μάγοι οὗτοι καὶ ἐξηγηταὶ ὀνείρων, προλέγοντες δὲ αὐτῶν ὅσα ἔμελλον νὰ συμβῶσι κοινῶς τε καὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἕκαστον ὅστις τοὺς ἐσυμβουλεύετο, λογιζόμενοι ὡς μόνοι ἐπιστήμονες καὶ ἐγκρατεῖς πάσης σοφίας καὶ πραγματικῆς γνώσεως. Ἐκ τῆς κλάσεως αὐτῶν ἐδιορίζοντο καὶ τὰ μέλη τὰ ὁποῖα συνίστων τὸ ἀνώτατον βασιλικὸν Δικαστήριον, διαμένοντες ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς τὸ ὁποῖον κατηγορεύοντο ἅπαξ ὑψηλὸν τοῦτο ἐπάγγελμα. Ἡροδ. 3, 21. 7, 194. Λουκ.

Μάγων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ, πολεμήσας τὸν τύραννον τῶν Συρακουσίων Διονύσιον τὸν πρεσβύτερον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθεὶς μέχρι τέλους ἐθανατώθη περὶ τὴν 99 Ὀλυμπιάδ. — 2) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Ἀννίβα, πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον· Λιβ. XXI. Πολύβ.

Μαδότας, α, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Μαδία, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη μεσογείως. Στράβ.

Μαδύης, ου, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ. 1, 103 καὶ Μάδυς, υος, Στράβ.

Μάδυτος, ἡ (Μαδυτός, Στέφ. Βυζ.). Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ τῆς Σηστοῦ ἔστησεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Εἰς ταύτην ἐδεικνύετο ὅτι καὶ ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης Ἑκάβης· τανῦν Μαιτοῦ. Ἡροδ. 7, 33. Ξενοφ.

Μάζακα, τά. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους ἥτις καὶ Εὐσέβεια ἐκαλεῖτο· — ὅθεν, Μαζακηνοὶ οἱ κάτοικ. Στράβ.

Μαζεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκάνορος βασιλέως τοῦ Βοσπόρου. Λουκ.

Μαιζάρης, ους, ὁ. Μῆδός τις παρ' Ἡροδ.

Μάζυες, οἱ. Λαὸς τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ. Στεφαν. πιθαν. = Μάξυες.

Μάθυμνα, Δωρ. ἀντὶ Μήθυμνα. Ἀνθολ.

Μάθως, ω, Αἰτ. ω. Λίβυς τις παρὰ Πολυβ.

Μαῖα, ἡ, Επικ. Μαίη, Maja. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μετὰ τῆς ὁποίας συνουρεθεὶ ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἑρμῆν. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1, 2. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 3. ὕστερον δὲ συγκατέταξεν αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταξὺ τῶν ἐν Οὐρανῷ Πλειάδων· καὶ Μαίη. Ἡσ. Θεογ. 938. — 3) Γυνή τις ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸν παῖδα Ἀρκάδα ν' ἀναθρέψῃ. Ἀπολλόδ. γ', 8.

Μαιάνδριος, ία, ιον· Ἐπιθετ. τοῦ Μαιάνδρου ἢ εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἀνήκων· τὸ Μαιάνδριον πεδίον· χώρα τις περὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ. 837. — 2) Ὄνομ. κυρ. Σάμιός τις, ὑπουργὸς τοῦ Τυράννου Πολυκράτους ἐν Σάμῳ καὶ διάδοχος αὐτοῦ· Ἡροδ. 3, 142.

Μαίανδρος, ὁ. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Φρυγίας καὶ ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας εἰσβάλλει μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μιλήτου εἰς τὸ Ἰκάριον Πέλαγος· ἦν δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἑλίξεις· τανῦν Μαίνδερ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 869. Ἡροδ. Στράβ.

Μαιάνδρου πεδίον, τό. Εὔφορος καὶ τερπνὴ χώρα περὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 17. ἔνθα ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὴν Πριήνην, Λεύκοφρυν καὶ Ἀχίλλειον.

Μαιανδρούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ πιθαν. κειμένη πλησίον τῆς Μαγνησίας. Στέφ. Βυζ.

Μαιάς, άδος, ἡ (-υ) ποιητ. τύπ. ἀντὶ Μαῖα. Ὁμήρ. Ὀδ. Ξ, 435.

Μαιδοβιθυνοί, οἱ, = Μαῖδοι. Στράβ.

Μαῖδοι, οἱ· Maedi. Ἓν τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τὸ πάλαι τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντα περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β', 98. καὶ Μαιδοί, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαιδικός, ή, όν· τῶν Μαίδων ἢ εἰς τοὺς Μαίδους ἀνήκων.

Μαιήτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαιώτης. Ἡροδ.

Μαιῆτις, ιδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Μαιῶτις. Ἡροδ.

Μαικήνας, ου, ὁ· Maecenas. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, φίλος καὶ εὔνους τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τοῦ ποιητοῦ Οὐιργιλίου καὶ Ὁρατίου, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολιτικὰς ἀρετὰς καὶ τὴν πρὸς τὰς μαθήσεις φροντίδα καὶ περίθαλψιν. Αἰλ.

Μαιμακτήρια, ἡ. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μαιμάκτου Διός, διὰ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι κατέπαυεν ὁ Θεὸς οὗτος τὰς ἐν καιρῷ χειμῶνος συμβαινούσας τρικυμίας καὶ ταραχὰς τῶν καιρῶν, ἀφ' οὗ καὶ Μαιμακτηριὼν ὠνομάσθη ὁ δέκατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ὀκτώβριον.

Μαιμάκτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, κατὰ Πλουταρχ. καὶ Ἡσύχ. ταὐτ. τῷ Μειλίχιος. Ἁρποκρ.

Μαιμαλίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ὁ Πείσανδρος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 194.

Μαινάδες, αἱ. Ἱέρειαι τοῦ Διονύσου, = Βάκχαι, ἐκ τοῦ μαίνομαι.

Μαίνακα, ἡ· Maenaka. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη δυτικῶς, κατὰ Σκυλ. πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὑρίσκετο πλέον εἰς ἐρείπια. Στράβ.

Μαινάλιος, ία, ιον. Τοῦ Μαινάλου ἢ εἰς τὸ ὄρος Μαίναλον ἀνήκων· Πινδάρ. — ὅθεν, Μαινάλιοι, οἱ περὶ τὸ ὄρος Μαίναλον κατοικοῦντες. Θουκ. ἡ Μαιναλία, πρωτοπαρμ. χώρα ἡ περὶ τὸ Μαίναλον κειμένη χώρα ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. ε, 64. — 2) Μαινάλιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Πανὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Μαινάλου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 3.

Μαίναλον, τό, Maenalus. Ἓν τῶν περιφήμων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὀρέων τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμυθολογεῖτο ὅτι διέτριβε συνήθως ὁ Θεὸς Πάν, διὸ καὶ ἐλογίζετο ὡς ἱερὸν ὄρος αὐτοῦ· ἐκτείνετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῆς Μεγαλοπόλεως ἕως τῆς Τεγέας, οἱ δὲ περὶ αὐτὸ οἰκοῦντες Ἀρκάδες ἔλεγον ὅτι πολλάκις ἤκουον καὶ τοὺς ἤχους τῆς σύριγγος τοῦ αὐτόθι περιφερομένου Πανός· Στράβ. Θεοκρ. α', 122. τὸ Μαινάλιον ὄρος. Παυσ. η', 36. σπαν. ὁ Μαίναλος. Σχολιαστ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 769.

Μαίναλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ πόλις Μαίναλος. Παυσ. η', 3. Στέφ. Βυζ. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Μαίναλος, ἡ, θηλ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἀρχαία, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Μαινάλου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζοντο οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Μαινάλιοι. Στράβ.

Μαίνοβα, ἡ. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, τανῦν Velez. Στράβ.

Μαίονες, οἱ, Ἰωνικ. Μῄονες. Ὁμηρ. καὶ Μηίονες, Ἡροδ. ἑνικ. Μαίων, ονος, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαιονίας χώρας, πολλάκ. δὲ ταυτ. τῷ Λυδοί. Στράβ.

Μαιονία, ἡ, Ἰωνικ. Μῃονίη. Χώρα τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς περὶ τὸ ὄρος Τμῶλος. — 2) πολλάκις δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Λυδία. Στράβ. — 3) ἡ πόλις τῆς Μαιονίας χώρας. Λουκ.

Μαιονίδης, ου, ὁ (ξ) Υἱὸς τοῦ Μαίονος, ἐξαιρετ. ὡς πατρωνυμικ. ὄνομ. τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, εἴτε ὡς υἱοῦ τοῦ Μαίονος, ἢ διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Μαιονίαν χώραν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀνθολ.

Μαιόνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Μῃόνιος. Τῆς Μαιονίας ἢ εἰς τὴν Μαιονίαν ἀνήκων. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Μαιονίας χώρας ἔνθα ἐγίνετο ἐξαίρετος οἶνος.

Μαῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προίτου καὶ τῆς Ἀντείας, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Λοκρόν, δι᾽ ὃ καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τῆς ὁποίας τὴν προστασίαν εὑρίσκετο μετὰ τῶν ἄλλων παρθένων ὅσοι ἐπυνάδευον τὴν θεὸν ταύτην. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 326. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ γυνὴ τοῦ Τεγεάτου, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδεικνύετο ἐν τῇ πόλει Τεγέᾳ ἐγγὺς τῆς αὐτόθι ἀγορᾶς. Παυσ. ή, 48, 12. — 4) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κύων τοῦ Ἰκαρίου, ὅστις ἐμήνυσε τὸν θάνατον τοῦ δεσπότου εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἠριγόνην καὶ τὸν ὁποῖον λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς μετέστησεν εἰς τοὺς ἀστέρας ὑπὸ τὸ ὄνομα μικρὸς κύων, Ἀπολλόδ. γ, 14, 7.

Μαισά, ᾶς, ἡ, Moesa. Θυγάτηρ τοῦ Βυσσιανοῦ ἐκ Φοινίκης καὶ μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου. Ἡρωδ.

Μαισάδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ.

Μαίσωλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου ἐν τῇ αὐτόθι Μαισωλίᾳ χώρᾳ· τανῦν Κιστνὰ ἢ Κίσθνα, Πτολ.

Μαισωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραλίας Πτολ.

Μαίων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἵμονος ἐκ Θηβῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐτεοκλῆς ἔπεμψεν εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον μὲ πεντήκοντα Θηβαίους πολεμιστὰς διὰ νὰ ἐνεδρεύσῃ τὸν Τυδέα ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν ἐκ τῶν Θηβῶν· ἀλλ᾽ ὁ Τυδεὺς φονεύσας τοὺς συντρόφους αὐτοῦ ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον ζῶντα διὰ νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν βασιλέα τὴν δυστυχῆ ἀποτυχίαν του. Ὁμ. Ἰλ. Δ, Δ, 394. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου Λουκ. Ἐγκωμ. Δημ 9.

Μαιῶται, οἱ. Ἰωνικ. Μαιῆται, Maeotici. Ὑπὸ τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα ἐκαλοῦντο ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Σκυθίας ὅσοι κατῴκουν περὶ τὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ ἁλιευτικῆς καὶ ὄντες ἐλεύθεροι καὶ ἀνεξάρτητοι. Ἡρόδ. 4, 123. Στράβ. ιά. Πλιν. 6, 7.

Μαιώτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. Μαιήτης. Ὁ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην κατοικῶν. Ἡρόδ. — 2) ἡ Μαιώτις λίμνη. Ἡρόδ. 4, 45.

Μαιωτικός, ή, όν. Τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἢ εἰς τοὺς Μαιώτας ἀνήκων· ὁ Μαιωτικὸς αὐλών, Ὁ πυθμὸς τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Αἰσχ. Προμ. 37.

Μαιῶτις, ιδος, ἡ, Ἰωνικ. Μαιῆτις. θηλυκ. τοῦ Μαιώτης. — 2) ἡ Μαιῶτις λίμνη, Maeotis palus· τὸ μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κείμενον ἀρκτικῶς μεταξὺ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καὶ τῆς Σαρματίας, συνεχόμενον μετὰ τῆς λοιπῆς θαλάσσης διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου· κατὰ Πολύβ. ἡ περίμετρος τῆς λίμνης ταύτης ἦν 8000 σταδίων κατὰ δὲ Στράβ. 9000 σταδίων. περὶ δὲ τὰ παράλια αὐτῆς εὑρίσκοντο διάφοροι πόλεις ἐμπορικαὶ μὲ λιμένας· τανῦν θάλασσα τοῦ Ἀζόφ. Αἰσχ. Προμ. 419. Ἡρόδ. 4, 3, 20. καὶ Μαιῆτις, Ἡρόδ. 4. 86.

Μαιωτιστί, ἐπίρρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μαιωτῶν. Θεόκρτ.

Μάκαι, οἱ, Macae. Ἔθνος τῆς Λιβύης ἐν τῇ Συρτικῇ χώρᾳ κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Λωτοφάγων καὶ Νασαμώνων, διὰ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἔρρεεν ὁ Κίνυψ ποταμός. Ἡρόδ. 4, 175. οἱ Μακαῖοι Συρτῖται Πτολ.

Μάκαρ, αρος, ὁ (υυ) Υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅστις φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Τενάγην ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον ἥτις ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάσθη Μακαρία. Διόδ. Σικ. έ, 57. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 544. καὶ Μακαρεύς.

Μακαρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μακαρίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολλόδ. γ᾽, 8, 1. Παυσ. ή, 3 — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἀδελφὸς τῆς Κανάκης ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐθανατώθη ἰδιοχείρως. Πλάτ. νόμ. 8 σελ. 838. C — 3) Υἱὸς τοῦ Κρινάκου καὶ ἔγγονος τοῦ Διός, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰώνων ἐκ τῆς Ἀχαΐας εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἔκτισεν αὐτόθι δύο πόλεις, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μὲ τὸ ὄνομα τῶν δύο αὐτοῦ θυγατέρων Μήθυμναν καὶ Μιτυλήνην. Διόδ. Σικ. ή, 81. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, Τζέτζ. κατ᾽ ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μέρμερος.

Μακαρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηιανείρας, ἥτις φυγοῦσα μετὰ τῶν λοιπῶν παίδων τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπρόσφερεν ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ τῆς κατὰ τοῦ Εὐρυσθέως νίκης των. Εὐριπ. Παυσ. ά, 32. — 2) Κρήνη τις ἐν Μαραθῶνι τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Μακαρίας θυγατρὸς τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ Στράβ. — 3) χώρα τις ἐν Μεσσηνίᾳ διὰ τῆς ὁποίας ἔρρεεν ὁ Παμισσὸς ποταμός Στράβ. — 4) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Παυσ. καὶ Μακαρεαί. Στέφ. Βυζ.

Μακάριος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. γ᾽, 100.

Μακάρων, νῆσοι, αἱ. Μυθολογούμεναι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν νῆσοι, κείμεναι κατὰ τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔνθα ἐλογίζοντο ὅτι οἱ θεοὶ ἔπεμπον τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων διὰ ν᾽ ἀπολαμβάνωσι μίαν αἰώνιον καὶ ἀδιάκοπον εὐδαιμονίαν. Ἡσ. Θεογ. 173. παρὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 2. ἀναφέρεται μόνον μία νῆσος. Πλάτ. Γοργ. — 2) Τόπος εὔφορος καὶ τερπνὸς ἐν τῇ Λιβύῃ κείμενος ἐν τῷ μέσῳ εὐρυχώρων συρτίων καὶ ἔχων ἐπ᾽ αὐτοῦ μίαν πόλιν Ὄασιν καλουμένην. Ἡρόδ 3, 26.

Μάκεδνον, τό. Δωρικός τις λαός, κατοικῶν ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ, ὕστερον δὲ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Καδμείων ἦλθε καὶ ἐσυστήθη περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, ὅπου ὠνομάσθη Μακεδνοί Ἡρόδ. 1, 56.

Μάκεδνος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἀπολλόδ. γ᾽, 8, 1.

Μακεδόνες, οἱ, Ἑνικ. Μακεδών, όνος. Οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας χώρας. Αἰσχ

Μακεδονία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θυίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Εὐρώπῃ χώρα Μακεδονία. Στέφ. Βυζ.

Μακεδονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, τῆς ὁποίας τὰ σύνορα ἦσαν διάφορα κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τῆς πολιτικῆς αὐτῆς καταστάσεως πρὸ τῆς βασιλείας ὅτι τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ὡρίζετο ἡ ἰδίως Μακεδονία ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Παιονίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας· ἀπὸ δὲ τῆς ἀρχῆς τοῦ βασιλέως Φιλίππου αὐξηθεῖσα, περιελάμβανεν ἀνατολικῶς ὅλην τὴν ἕως τοῦ Νέστου ποταμοῦ χώραν τῆς Θρᾴκης, ἀρκτικῶς τὴν Παιονίαν, μεσημβρινῶς τὴν Χαλκιδικὴν Χερσόνησον καὶ δυτικῶς ἓν μέγα μέρος τῆς Ἰλλυρίας ὅπερ καὶ Μακεδονικὴ ἡ Ἑλληνικὴ Ἰλλυρία ἐκαλεῖτο· τελευταῖον δὲ ἐπὶ Ῥωμαίων κατασταθεῖσα ἡ Μακεδονία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία προσέλαβεν ὅλην τὴν Θεσσαλίαν καὶ Ἤπειρον. Θουκ. β᾽, 4. Πολύβ. ι᾽, 38. Πτολ. γ᾽, 13. Πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου ὑπῆρχεν ἡ Μακεδονία διῃρημένη εἰς πολλὰς χώρας μικροτέρας τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα διετηρήθησαν μέχρι τῶν ὑστάτων χρόνων τῆς παντελοῦς ἐκπτώσεως της· ἐπὶ δὲ τῶν λαμπρῶν χρόνων τῆς δόξης καὶ πολιτικῆς ἀκμῆς της περιελάμβανε τὰς ἑξῆς ἐπαρχίας, πρὸς μὲν δυσμὰς τὴν Πιερίαν, Στυμφαλίδα, Ὀρεστίδα, Ἐλυμειώτιδα, Βοττιαίαν, Ἐορδαίαν, Ἠμαθίαν, Λυγκηστίδα καὶ Πελαγονίαν, Ἡρόδ. 7. Θουκ. ά. καὶ β᾽. Πολύβ. έ, 97. 108. Στράβ. Πτολ. μεταξὺ δὲ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος ποταμῶν τὴν Χαλκιδικήν, Κρηστωνίαν, Ἀμφαξῖτιδα, Μυγδονίαν, Κρηστωνίαν, Μαιδικήν, Ἠδωνίδα, Βισαλτίαν, Σιντίαν καὶ Ὀδομαντικήν. Θουκ. Στράβ. ζ᾽. Ἡρόδ. 7, 123 — 124. Πτολ. Στέφ. Βυζ. Ἀρχαιόθεν κατῳκεῖτο ἡ ἰδίως Μακεδονία ὑπὸ δύο ἐθνῶν, τῶν Θρᾳκῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον οἱ Παίονες καὶ οἱ Πελάγονες καὶ ὑπὸ τῶν Δωριέων παρὰ τῶν ὁποίων οἱ μετὰ ταῦτα Μακεδόνες παρέλαβον τὴν γλῶσσαν καὶ λοιπὴν δίαιτάν των. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας παρίστανται οἱ Μακεδόνες ὡς ἓν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πολεμικῶν ἐθνῶν τῆς ἀρκτικῆς Ἑλλάδος, ἔχοντες ἀνέκαθεν διηνεκεῖς πολέμους μὲ τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ Θρᾷκας, δι᾽ ὃ καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου κατεστάθησαν διὰ τῆς ἀνδρίας καὶ πολεμικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας τὸ φοβερώτερον ἐν Εὐρώπῃ ἔθνος. Κατὰ δὲ τὰς διαφόρους ἐν Μακεδονίᾳ ἐμπεριλαμβανομένας ἐπαρχίας καὶ χώρας εἶχεν ἕκαστος τῶν αὐτόθι λαῶν καὶ τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν του. Ἡρόδ. Θουκ. Στέφ. Βυζ. τανῦν Μακεδονία, συνιστῶσα μίαν τῶν ἐπισήμων ἐπαρχιῶν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου.

Μακεδονικός, ή, όν. Τῆς Μακεδονίας ἢ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων. Ἡρόδ.

Μακεδόνιος, ία, ιον. Ἐκ Μακεδονίας ἢ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων· ἡ Μακεδονὶς γῆ = Μακεδονία. Ἡρόδ. 7, 9.

Μακεδονίς, ίδος, ἡ· ἰδιαιτ. θηλυκ. τοῦ Μακεδόνιος· ἡ Μακεδονὶς γῆ. Ἡρόδ. 7, 127. καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Μακεδονίας.

Μακεδών, όνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ στρατηγὸς αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ὡς ἔλεγαν ἐσυνώδευσεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας. Διόδ. Σικ. ά, 18. μείνας δὲ ἐν Εὐρώπῃ ἐκάλεσεν ἀπ᾽ αὐτοῦ τὴν αὐτόθι χώραν Μακεδονίαν. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ὀδρυσῶν, παρ᾽ Ἡρόδ. 7, 2. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Μακεδονίας. Ἡρόδ.

Μακεδωνία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Μακεδονία. Ἀνθολ.

Μάκελλα, ἡ, Macella. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κριμισσοῦ ποταμοῦ. Πολύβ

Μακέστιος, ὁ, = Μακίστιος, Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ.

Μακέτης, ου, ὁ, = Μακεδών. Ἀνθολ.

Μακέτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Μακέτης, ἀντὶ Μακεδονὶς καὶ Μακεδονική. Λουκ.

Μακηδονία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Μακεδονία, Διον. Περ. 427.

Μακηδόνιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Μακεδόνιος, Ἀνθολ.

Μακηδών, όνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Μακεδών. Καλλιμ. Δηλ. 167.

Μακιστεύς, έως, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Μηκιστεύς.

Μάκιστος, ὁ. Macistum. Πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Καυκώνων. Ἡροδ. 4, 148. Ξενοφ. Στράβ. ἔτι δέ, τὸ Μάκιστον. καὶ ὁ Πλατανιστοῦς, οῦντος, Στράβ. ἔθεν, Μακίστιος, ία, ιον, τοῦ Μακίστου ἢ ἐκ τοῦ Μακίστου ὤν· ἡ Μακιστία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Μάκιστον χώρα, καὶ Μακίστιοι, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ.

Μάκιστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Μάκιστος. Στεφ. Βυζ. — 2) οἱ Μακίστου σκοπαί, παρ' Αἰσχλ. Ἀγμ. 300. κατά τινας μὲν ὁ Μάκιστος οὗτος ὑπῆρχεν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀγαμέμνων διώρισεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄθωνος νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὸν αὐτόθι καιόμενον φανόν, κατ' ἄλλους δὲ ἐξηγητὰς ὑποτίθεται ὡς ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου. παραβλ. Πλίν. 5, 31.

Μάκνα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη μεσογείως ἀλλ' ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Πτολ. παραβλ. Mannert. Γεωγρ. VI. σελ. 16.

Μακόδαμα, τά. Πόλις τῆς Βυζακίδος ἐν Ἀφρικῇ κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ.

Μακραὶ πέτραι, αἱ. Βράχος τις κείμενος ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν μὲ ἓν σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανός. Εὐρ. Ἐλ. 13. παραβλ. Λουκ. Διαλ. 9.

Μακρὰ τείχη, τά, καὶ μακρὰ σκέλη. Οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ δύω ἐκτεταμένα τείχη τὰ ὁποῖα ἐφέροντο ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἕως τοῦ Πειραιέως λιμένος, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἐκαλεῖτο βόρειον τεῖχος ἐκτεινόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς, τὸ δὲ νότιον τεῖχος φερόμενον παραθαλασσίως καὶ συνάπτον τὸν λιμένα τοῦ Πειραιέως μ' ἐκεῖνον τὸν Φαληρέως, Θουκ. β', 17.

Μακριάς, άδος, ἡ. Τῶν Μακριέων ἢ εἰς τοὺς Μακριεῖς ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1112.

Μακρίδιος, ία, ιον (ι) Τῆς Μάκριδος ἢ εἰς τὴν Μάκριδα ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1175.

Μακριεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μάκριδος = τῆς Εὐβοίας. Στεφ. Βυζ. — 2) Λαός τις τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πιθ. ὁ αὐτὸς μὲ τοὺς Μάκρωνας. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1024.

Μακρῖνος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ὅς τις φονεύσας τὸν πρὸ αὐτοῦ βασιλεύοντα Καρακάλλαν ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης· βασιλεύσας δὲ μόλις τέσσαρας μῆνας ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ἡρδ.

Μάκρις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου, ἥτις λέγεται ὅτι ἔθρεψε πρώτη τὸν Διόνυσον μὲ μέλι ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας κατέφυγε μετὰ τοῦ βρέφους εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1131. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοίας κληθείσης οὕτω διὰ τὴν μεγάλην κατὰ μῆκος ἔκτασίν της. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 20. — 3) Οὕτως ὠνομάζετο ἀρχαιόθεν καὶ ἡ νῆσος Κέρκυρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 520.

Μακρόβιοι, οἱ. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρεται ὡς ἓν ἔθνος τῶν ὑπερβορείων μερῶν τῆς γῆς, ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς ἰδίως ὑπερβορείους καλουμένους, τοὺς ὁποίους ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄβιοι, κατοικοῦντας κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦτον εἰς τὰ ἀρκτικώτατα πέρατα τῆς οἰκουμένης. Κατὰ Στράβ. ἔζων οὗτοι 1000 χρόνους, κατ' ἄλλους δὲ ὀλιγώτερον, διάγοντες βίον ἁπλοῦν καὶ εὐδαίμονα. Παρ' Ἡροδ. 2, 17. — 75. ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, περίφημον ἐν τῇ ἀρχαιότητι, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπεχειρίσθη ὁ βασιλεὺς Καμβύσης τὴν δυστυχῆ ἐκείνην καὶ ἐπίμοχθον ἐκστρατείαν· ἔζων δὲ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν τρεφόμενοι ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ποιμνίων των καὶ ἐκ τῆς θήρας τῶν ἰχθύων, καὶ ἐγνώριζον διαφόρους τέχνας καὶ ἐργασίας ἔχοντες καὶ ἰδίαν ἐπὶ τῆς χώρας των πόλιν. Διον. Περ. 560.

Μακρόβιος, ὁ. Συγγραφεὺς ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἑπτὰ Βιβλία Κρονικὰ ἐπιγραφόμενα καὶ ἓν ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐνύπνιον τοῦ Κικέρωνος.

Μακροὶ Κάμποι, οἱ, Macri Campi. Πεδίον εὐρύχωρον τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ περὶ τὴν πόλιν Πάρμαν· τανῦν, Val di Montirone. Στράβ.

Μάκρωνες, οἱ, Ἐνικ. Μάκρων, ωνος. Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ὄρους Θήχους καὶ τῆς Κολχίδος χώρας. Ἡροδ. 2, 104. κατὰ Στράβ. οἱ ὕστερον Σάννοι κληθέντες.

Μακτώριον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσημβρινῶς ἄνωθεν τῆς Γέλας. Ἡροδ. 7, 153.

Μακυνία, ἡ. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταφιάσσου. Στράβ.

Μάκυνος, ἡ, = Μακυνία. Ἀνθολ. π, 489.

Μάλακα, ἡ. Malaca. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Φοινίκων, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γενόμενον μέγα ἐμπόριον· τανῦν Μάλαγα, Malaga, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Στράβ.

Μαλέα ἄκρα, ἡ. Ἐπικ. Μάλεια, πληθ. αἱ Μαλέαι. Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον νοτιοανατολικῶς τῆς Λακωνίας, τοῦ ὁποίου ὁ περίπλους ἐλογίζετο εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· τανῦν Κάβο Μαλέας. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 80. Ἡροδ. πληθ. παρ' Ἡρόδ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ Μαλειάων ὄρος. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 288. — 2) τὸ πρὸς μεσημβρίαν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. Θουκ. γ', 4 καὶ Μαλία. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως. Πλουτ. ὅθεν, Μαλεᾶτις, ιδος, προσηγορικ. χώρα, ἡ περὶ τὴν Μαλέαν ἐν Ἀρκαδίᾳ χώρα. Ξενοφ. Ἑλ. ς', 4, 26.

Μαλεάτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἐπιδαύρῳ. Παυσ. β', 27.

Μαλειαῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς τὴν Μαλέαν ἀνήκων. Ἀνθολ.

Μάλειος, εία, ειον. Τῆς Μαλέας, τὸ Μάλειον ὄρος = Μαλέα. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Α, 263.

Μαλήνη, ἡ. Πολίχνη τῆς χώρας τοῦ Ἀταρνέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡροδ. 6, 29.

Μάλης, ου, ὁ. Αἰτωλός τις· παρ' Ἡροδ.

Μαλθάκη, ἡ (– υ υ) Ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Μαλία, ἡ, = Μαλέα. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. — 2) Ἀττ. Μηλία. Πόλις ἀρχαία τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, πρωτεύουσα τῶν Μαλιέων. Σχολ. Σοφ. Τραχ. 179. — 2) πολίχνη τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας. Ἀππιαν.

Μαλιακός, ἡ, όν, Ἰων. καὶ Ἀττ. Μηλιακός. Τῆς Μαλίας ἢ εἰς τὴν πόλιν Μαλίαν ἀνήκων· ὁ Μαλιακὸς κόλπος, κείμενος νοτιοανατολικῶς τῆς Θεσσαλίας περὶ τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι ἐπαρχίας Μαλίδος ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας· τανῦν Κόλπος τοῦ Ζειτουνίου. Στράβ.

Μαλιεύς, έως, ὁ. Ἰων. καὶ Ἀττ. Μηλιεύς. ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαλίδος χώρας. Ξενοφ. Στράβ. — 2) = Μαλιακός. Στράβ.

Μαλίς, ίδος, ἡ. Ἰων. καὶ Ἀττ. Μηλίς. Νύμφη τις προστάτις καὶ φύλαξ τῶν ποιμνίων (μήλων) παρὰ Θεοκρ. ιγ', 45. — 2) ἡ Μαλὶς γῆ· μικρά τις χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. Ἡροδ. 7, 198.

Μάλλιος, ὁ, Manlius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Μαλλεώτης, ὁ, = Μαλλώτης.

Μαλλοί, οἱ. Ἰσχυρὸν καὶ μάχιμον ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου, τὸ ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ ὑποτάξῃ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ς', 9. Στράβ.

Μαλλός, ἡ, Mallus. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν δύω παίδων τῆς Μαντοῦς, τοῦ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, οὖσα τὸ πάλαι ἐπίσημος καὶ ἔχουσα ἓν Μαντεῖον ἀρχαῖον ἐν αὐτῇ. Στράβ. ὅθεν Μαλλώτης, ου, Στράβ. καὶ Μαλλωτός, Ἀῤῥιαν. ὁ κάτοικ. τῆς Μαλλοῦ.

Μαλόεις, εντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα περὶ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Μαλέας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος τιμωμένου ἐν τῇ πόλει Μαλόεντι ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου. Θουκ. γ', 3.

Μαλοί, οἱ = Μαλλοί. Στεφ. Βυζ.

Μαλχίων, ωνος, ὁ. Σύρος τις, παρὰ Λουκ.

Μάμερκος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ἑνωθεὶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τοῦ Τιμολέοντος καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

Μαμέρτιον, τό, Mamertium. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Oppido. Στράβ.

Μάμερτος, ὁ. Ἀρχαῖον ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως παρὰ τοῖς Σαβίνοις. Λυκ. ἔτι δὲ καὶ Μάμερκος, παρὰ Πλουτρ.

Μαμίλιος, ὁ, Mamilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λιβ.

Μαμμαία, ἡ. Μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σευήρου. Ἡρωδ.

Μαμμάκυθος, ὁ (– – υ υ) παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 990. συνθετ. λέξ. ἐκ τοῦ μάμμα καὶ κεύθω, δηλοῦσα μωρόν τινα ἢ ἠλίθιον ἄνθρωπον ὅστις κρύπτεται ὄπισθεν τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ φόβου, ἔνθα ὁ Σχολιστ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ μαμμόθρεπτος· ὅθ' ἔτι δὲ εὕρηται καὶ Μαμμάκουθος γραφμός.

Μαναπία, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· ἡ νῦν πρωτεύουσα τῆς νήσου ταύτης Δουβλίνη, Dublin. Πτολ. β', 2.

Μανδάγαρα, τά. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας. Πτολ. ς', 2.

Μανδάνη, ἡ (α) Θυγάτηρ τοῦ Ἀστυάγους βασιλέως τῆς Μηδίας καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου ἡγεμόνος τῆς Περσίας μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν μέγαν Κῦρον. Ἡροδ. 1, 107.

Μανδούβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἔχων μητρόπολιν τὴν Ἀλεσίαν. Στράβ.

Μανδράβουλος, ὁ. Σάμιός τις, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι εὑρὼν κατὰ ἕνα θησαυρόν, ἀφιέρωσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας τὸν μὲν πρῶτον χρόνον ἕνα χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δὲ δεύτερον ἕνα ἀργυροῦν καὶ τὸν τρίτον ἕνα χαλκοῦν, ἀφ' οὗ καὶ παροιμ. ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα [illegible] Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 2. 1.

Μανδροκλέης, έος, ὁ. Τέκτων Σάμιος, ὁ κατασκευάσας τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ὅτε διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μανέθων, ωνος, ὁ, καὶ Μανεθώς, ῶ. Περίφημος ἱερεὺς τῶν Αἰγυπτίων καὶ συγγραφεύς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γράψας διάφορα ἱστορικά, φυσικὰ καὶ ἀστρολογικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον ἀποσπάσματά τινα τῆς Αἰγυπτιακῆς αὐτοῦ ἱστορίας, συλλεχθέντα ὑπὸ Γεωρ-

γίου Συγγέλου. Πλουτρ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 128. Herle.

Μανέρως, ὁ. Ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ πρώτου καὶ ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων, ὅστις ἀποθανὼν πολλὰ πρώϊμος ἐθρηνήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, δι' ὃ καὶ ἐπεκράτησε ἐν Αἰγύπτῳ θρηνητικόν τι ᾆσμα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον καθ' Ἡρόδοτον ἦν τὸ αὐτὸ μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Λίνον λεγόμενον. Ἡροδτ. 2, 79. Ἀθην. ιδ', 3. Παυσ. Βοιωτ. 29.

Μάνης, ου, ὁ, καὶ Μανῆς, Ἀριστ. ὄνομ. κύρ. δούλων κατὰ Στράβ. Ἰδίως δὲ ὄνομα τῶν Παφλαγόνων, Ἀριστφ. Λυσ. 907. — 2) Ποταμὸς τῆς Λοκρίδος. Στράβ.

Μανία, ἡ (-υ-) Ὄνομ. κύρ. δούλων γυναικῶν καταγομένων ἐκ Φρυγίας, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 1345. — 2) Ἡ γυνὴ Σατράπου τινὸς Ζήνιος ἐκ Δαρδανίας, παρ' Ξενφ. — 3) πληθ. Μανίαι = Ἐριννύες. Παυσ. ή, 34.

Μάνιος, ὁ. Ῥωμαϊκὸν κύρ. Ὄνομ. Ἀνδρῶν Πολύβ.

Μανόδωρος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 658.

Μαντιανὴ λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, ἥτις κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἡ μεγαλητέρα ἐν Ἀσίᾳ μετὰ τὴν Μαιῶτιδα, ἔχουσα ὕδωρ ἁλμυρόν, τανῦν Βάν. Στράβ. Mannert Γεωγρ. V.

Μάντικλος, ὁ. Ἐπιθτ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἴδιον ναὸν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μεσσήνην. Παυσ. δ', 23.

Μαντίθεος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Ξενφ.

Μαντινέη, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Μαντίνεια. Ὁμ. Ἰλ. Β, 607. Ἡροδτ.

Μαντίνεια, ἡ. Mantinea. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Τεγέας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν πληθὺν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων, διὰ τὸν πλοῦτον καὶ διὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς τεχνικὰ καταστήματα· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς οἱ εὐσεβέστεροι ὅλων τῶν λοιπῶν Ἀρκάδων. Διοδρ. Σικ. ιε. πλησίον ταύτης τῆς πόλεως ἠγωνίσθησεν ἡ τελευταία μάχη τῶν Θηβαίων καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδα κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μέγας οὗτος στρατηγὸς ἐπεσφράγισε τὴν ὑπεροχὴν καὶ δόξαν τῶν συμπολιτῶν διὰ τοῦ θανάτου του· τανῦν Παλαιόπολις. Θουκ. Παυσ. ή. — ὅθεν, Μαντινεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) Μαντινικός, ή, όν, τῆς Μαντινείας ἢ εἰς τὴν Μαντίνειαν ἀνήκων. Θουκ. — 3) Μαντινίς, ίδος, ἡ· ἡ ἐκ Μαντινείας οὖσα. Στέφ. Βυζ.

Μαντινεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μαντίνειαν. Ἀπολδρ. Παυσ. ή, 3. — 2) Πατὴρ τῆς Ὠκαλείας γυναικὸς τοῦ Ἄβαντος. Ἀπολδρ. β', 2, 1.

Μάντιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιφάτου. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 242.

Μάντουα, ἡ. Mantua. Πολις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Πάδου Γελλίας, ἥτις ὡς λέγεται ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν καὶ ἦν μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς Ἰταλίας ἀρχαίων πόλεων· τανῦν, Mantua. Στράβ. ἡ Μάντυα. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαντυανός. ὁ κάτοικ.

Μαντώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, περίφημος μάντισσα τῆς ἀρχαιότητος διδαχθεῖσα τὴν τέχνην παρὰ τοῦ ἰδίου πατρός της, ἥτις ὡς λέγεται ἐξεστράτευσε καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὕστερον δὲ ἐστάλη εἰς τοὺς Δελφοὺς ὡς ἱέρεια τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολδρ. γ', 7, 3. Ἐλθοῦσα δὲ ἀκολούθως εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Μόψον, ὅπου ὡς λέγεται εἰσήγαγε καὶ τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὴν πόλιν Κλάρον καὶ Κολοφῶνα Παυσ. ζ, 3. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 308.

Μαξήρα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Ὑρκανίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· τανῦν Ἐτρέκ. Πτολμ.

Μαξῆραι, οἱ. Λαὸς τῆς Ὑρκανίας χώρας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀρκτικὰ αὐτῆς μέρη. Πτολμ.

Μαξιμῖνος, ὁ. Maximinus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων διάδοχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων. Ἡρωδν.

Μάξιμος ὁ Τύριος. Ὀπαδὸς τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας, ζήσας περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς ἐπὶ πολὺ διατρίψας ἐν Ἑλλάδι· σώζονται αὐτοῦ 41 λόγοι ἢ διαλέξεις περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. σελ. 515. — 2) Ἕτερος Μάξιμος, διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφορα ἀστρολογικὰ βιβλία παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VIII. σελ. 414. — 3) Μάξιμος Οὐαλέριος. Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. —

Μάξυες, οἱ. Λαὸς τῆς Λιβύης κατοικῶν δυτικῶς τῆς Τριτωνίδος λίμνης, καὶ ζῶν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡροδτ. 4, 191.

Μάραγδος, ὁ. Ἄραψ τις παρὰ Ξενφ. Κυρπ. β', 1.

Μάραθος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη πλησίον τῆς Ἀντικύρας. Πολύβ. ε', 68 Στράβ. — 2) ἡ Μάραθος. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου, πολυάνθρωπος καὶ πλουσία, κατεστραφεῖσα ἤδη ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Συρίας Στράβ. Πτολ. (νῦν, Διεν. Ιερ 914.)

Μαραθοῦσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. ή, 31.

Μαραθών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ. Κώμη τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῶν Ἀθηνῶν, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λαμπρὰν καὶ ἀξιομνημόνευτον νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῶν Περσικῶν στρατευμάτων κατὰ τὸ 490 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐδεικνύοντο καὶ οἱ τάφοι τῶν εἰς ταύτην τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων, ἔχοντες ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐπιγραφὰς ἑκάστου· ὡσαύτως εὑρίσκετο εἰς τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἓν μνημεῖον τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ· ἐκλήθη δὲ Μαραθὼν ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ αὐξάνοντος χόρτου μαράθου. Ὁμ. Ὀδ. Η, 80. Ἀρσενικ. εὕρηται παρ' Ἡροδτ. 1, 62. Παυσ. ε', 32. Θηλυκ. δὲ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13. 57. Δημ. Παραπρ. σελ. 441. καὶ Μαραθῶνι, Ἐπιρρημ. ἀντὶ ἐν Μαραθῶνι. Θουκ.

Μαραθών, ῶνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐπωπέως ἐκ Σικυῶνος, ὅς τις ἐλθὼν ἐκ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀττικὴν κατῴκησεν αὐτόθι· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι ὡς ἕνα τῶν ἀρχαίων Ἡρώων μὲ θείας τιμάς, ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν κώμην Μαραθῶνα Παυσ. β', 1. ε', 33.

Μαραθώνιος, ία, ιον. Τοῦ Μαραθῶνος ἢ εἰς τὸν Μαραθῶνα ἀνήκων· ὁ Μαραθώνιος ταῦρος ὁ ἐκ Κρήτης ταῦρος τὸν ὁποῖον ἔφερε πρῶτον ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὕστερον δὲ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Θησεύς· ὅρα Κρής. Ἀπολδρ. — καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τοῦ Μαραθῶνος.

Μαράκανδα, τά. Μητρόπολις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐξαγομένων ἀπ' αὐτῆς ξηρῶν καρπῶν. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 30. καὶ Μαράκανδα, ἡ. Στράβ. τανῦν Σαμαρκάνδ.

Μαρακόδρα, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη δυτικῶς τοῦ Δαργίδου ποταμοῦ. Πτολ. ς', 11.

Μαρακοί, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας, ὅμορος μὲ τοὺς Δόλοπας. Ξενφ. Ἑλλ. ς'. 1, 7.

Μαράφιοι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας, παρ' Ἡροδτ. 1, 125. κατὰ Σχολστ. Ὁμηρ. Ἰλ. Γ, 175 ἀπὸ τοῦ Μαραφίου υἱοῦ τοῦ Μενελάου κληθέντες.

Μάραφις, ιος, ὁ, (υυυ) Ἕκτος βασιλεὺς τῆς Περσίας κατ' Αἰσχύλ. Περσ. 775. ἔνθα τὸ χωρίον ἀμφιβαλτ. παραβλ. Schütz. Excurs. II.

Μαργάλαι, αἱ = Μάργανα

Μάργανα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Διοδ. Σικ.

Μαργανεῖς, οἱ. Οἱ Κάτοικοι τῆς πόλεως Μαργάνων ἐν Ἤλιδι. Ξενφ. Ἑλ. γ', 2, 25.

Μαργιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Βακτριανήν, δυτικῶς μὲ τὴν Ὑρκανίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀρίαν, σχηματίζουσα τὸ πάλαι μίαν χώραν ὑποτελῆ τοῦ μεγάλου Περσικοῦ βασιλείου· οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν κατὰ Πτολμ. οἱ Δερβίκκαι, Πάρνοι, Δάαι, Τάπουροι καὶ κατὰ Πλιν. οἱ Μάρδοι· τανῦν Χορασάν. Στράβ.

Μαργίδουνον, τό, Margidunum. Πόλις τῆς νήσου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κοριταυῶν, κατὰ d' Anville τανῦν Bower Castle. Πτολ. β', 3.

Μαργίτης, ου, ὁ (ι) Οὕτως ἐπεγράφετο ἓν κωμικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν ὀλίγοι τινὲς στίχοι μόνον. Πλάτ. Ἀλκ. II. σελ. 147.

Μάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία αὐτὴ οὕτως, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὦξον ποταμόν· τανῦν Μοργάβ. Στράβ. ια'. Πτολ. — 2) Μάργος ἢ Μάργις, Πλιν. Ποταμὸς τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν· τανῦν Μοράβας. Στράβ.

Μάρδοι, οἱ. Περίφημον καὶ ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης ἐν τῇ ἀρκτικῇ Μηδίᾳ καὶ διάγον βίον νομαδικὸν Ἡροδτ. 1, 125. Ἀρριαν. κατὰ δὲ Πλιν. καὶ Πτολμ. κατῴκουν οὗτοι καὶ περὶ τὰ νοτιοανατολικὰ ὄρη τῆς Ἀρμενίας· εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἐδόθησαν οἱ λαοὶ οὗτοι εἰς τὴν λῃστείαν, ἐπιφέροντες μεγάλας ζημίας εἰς τὰ γειτνιάζοντα ἔθνη. Στράβ. Πλιν. — 2) = Ἄμαρδοι, ἀρχαῖός τις λαὸς κατοικῶν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Στράβ.

Μαρδόνιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Γωβρύου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς κατ' ἀρχὰς μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἕλληνας καὶ χάσας ἓν μέγα μέρος τῆς δυνάμεώς του ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος ὀπίσω εἰς τὴν Περσίαν καθαιρεθεὶς καὶ αὐτῆς τῆς ἀξίας τοῦ Στρατηγοῦ· ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ξέρξης ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ πολυάριθμον ἐκεῖνο στράτευμα τῶν βαρβάρων διὰ νὰ πολεμήσῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις ὅσαι δὲν ἤθελον νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν μεγάλην του ἀρχήν, ὁ Μαρδόνιος συμβουλεύσας αὐτὸν ἔμεινε εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ μίαν δύναμιν 300.000 Περσῶν τὴν ὁποίαν ἐνισχύσας μὲ νέας ἐκ Θεσσαλίας καὶ ἄλλων μερῶν στρατολογίας, εἰσέβαλε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐφεξῆς ἔτους εἰς τὴν Βοιωτίαν στρατοπεδεύσας πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Κιθαιρῶνος εὑρίσκοντο ἐστρατοπεδευμένοι οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὴν Ἀρχι-

στρατηγίαν τοῦ βασιλέως Παυσανίου συγκροτοῦντας μίαν δύναμιν ἐξ 110,000 ἀνδρῶν· εἰς τὴν ἐνταῦθα μετ' οὐ πολὺ συμβᾶσαν σφοδρὰν καὶ αἱματώδη μάχην, καθ' ἣν ἡ μεγάλη τῶν Περσῶν δύναμις ἐνικήθη κατὰ κράτος, πληγωθεὶς ὁ Μαρδόνιος βαρέως, ἔπεσε νεκρὸς μετὰ μίαν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν ἐν τῷ μέσῳ χιλίων ἐκλελεγμένων περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν. Ἡροδ. 7, 5. 9. 36. — 46.

Μαρδόντης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν ἐκ τῶν οἰκητῶν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. Ἡροδ. 7, 80.

Μαρδος, ὁ = Ἄμαρδος. Ποταμὸς τῆς Μηδίας. Διον. Περ.

Μαρδυηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες εἰς τοὺς πρόποδας τῶν αὐτόθι Σογδίων ὀρέων. Πτολμ.

Μάρδων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λυδῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 50.

Μαρέη, ἡ, Ἡροδ. Μάρεια, Θουκ. καὶ Μαρία. Διοδ. Σικ. Marea. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Μαρείας λίμνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον Μαρεώτην οἶνον· τανῦν Μαριούτ. Ἡροδ. 2, 18. ὅθεν, Μαρεώτης, ου, ὁ, θηλ. Μαρεῶτις, ιδος, τῆς Μαρέης ἢ εἰς τὴν Μαρέην ἀνήκων, καὶ Οὐτικόττα, ὁ κάτοικ. τῆς Μαρέης πόλεως.

Μάρεια καὶ Μαρεῶτις, ιδος, ἡ, λίμνη. Μεγάλη τις λίμνη ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, συνεχομένη διὰ μιᾶς διώρυγος μὲ τὸν Νεῖλον ποταμὸν καὶ δι' ἄλλης μὲ τὴν Μεσόγειον θάλατταν, τῆς ὁποίας τὸ μῆκος ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. 300 σταδίων τὸ δὲ πλάτος 150· τανῦν Μαριούτ. Στραβ. καὶ Μαρία, ἡ. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. γ', 1.

Μᾶρες, ων, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡροδ. 7, 79 Μᾶρες οἱ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Μάρης, ου, ὁ. Ἀρχαῖός τις Ἰταλὸς αὐτόχθων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Αὔσονες καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἐμυθολόγουν ὅτι τὸ μὲν ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματός του εἶχεν μορφὴν ἀνθρώπου, τὸ δὲ ὄπισθεν ἵππου καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ἐπεκράτησε παρ' Ἕλλησι τὸ ὄνομα Μάρης ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἱππομιγής· ὅτι δὲ ἔπλαττον ὅτι ἔζησεν ἑκατὸν εἴκοσι καὶ τρία ἔτη ἀπέθανεν καὶ ἀνέζησε τρίς. Αἰλ. ποικ. ἱστ. θ', 16.

Μαρία, λίμνη, ἡ = Μάρεια. Ἀῤῥιαν.

Μαριάμμη, ἡ, καὶ Μαριαμμία. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κειμένη δυτικῶς τῆς Ἐμέσης. Ἀῤῥιαν. Στεφ. Βυζ.

Μαριανδυνοί, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Βιθυνίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἵτινες ὑποταχθέντες εἰς τοὺς ἐν Ἡρακλείᾳ κατοίκους ἐλογίζοντο ὡς δοῦλοι αὐτῶν. Ἡροδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 140.

Μαριανδυνός, ή, όν. Τῶν Μαριανδυνῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Μαριανδυνῶν ἀνήκων· ὁ Μαριανδυνικὸς θρηνητήρ, οὕτως ἐκαλεῖτο θρηνητικόν τι ᾆσμα διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Μαριανδυνοὶ ἐθρήνουν τὸν θάνατον τοῦ ὡραίου Βώρμου. Αἰσχ. Περσ. 991. ὅρα Βῶρμος. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μαριανδυνῆς χώρας.

Μαριανδυνός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φινέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Πόντῳ Μαριανδυνοί. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 785, 725.

Μαρίδη, ἡ. Φρούριον τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ κείμενον ἀρκτικῶς. πιθαν. τὸ νῦν, Μαρδὶν καλούμενον. Ἀμμιαν. 19. 9.

Μαρικᾶς, ᾶ, ὁ. Οὕτως ἐπεγράφετο μία τῶν Κωμῳδιῶν τοῦ ποιητοῦ Εὐπόλιδος ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος ἐρράπτεται τοῦ Ῥήτορος Ὑπερβόλου. Ἀθην. ιε' 12. Αἰλ.

Μαριλάδης, ου, ὁ. Ἀνθρακεύς τις ἐξ Ἀχαρνῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 609. (ἐκ τοῦ μαρίλη, ἄνθραξ)

Μαρῖνος, ὁ. Γεωγράφος τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, Τύριος τὴν πατρίδα, περιγράψας πρὸ πάντων μετὰ πολλῆς ἀκριβείας τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς γεωγραφικὰς εἰδήσεις ὠφελήθη μεγάλως ὁ Πτολεμαῖος. — 2) Περίφημος Ἀνατόμος, ἀκμάσας κατὰ τὸ 90 ἔτος μετὰ Χρ. τὸν ὁποῖον ὁ Γαληνὸς ὀνομάζει ἀνορθωτὴν τῆς Ἀνατομικῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ὁποίου διάφοροι πολλὰς ἀνακαλύψεις τῆς νευρολογίας.

Μάριον, τό. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἀρσινόης ἐν Κύπρῳ. Στεφ.

Μάρις, ιος, ὁ (υυ) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Ἀμισωδάρου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὸν Τρωικὸν πόλεμον, σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ πληγωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θρασυμήδους. Ὁμ. Ἰλ. Π, 319. — 2) Ποταμὸς τῆς Σκυθίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν. Ἡροδ. 4, 48 κατά τινας ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μάρισον.

Μάρισος, ὁ, Marisius. Μέγας ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Δακίας, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Τιβίσκον εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν· τανῦν Μαρος ἢ Μάρωσος ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ. Στράβ.

Μαρίτιμα Κολωνία, παρὰ Πτολ. β', 10. Maritima Advaticorum. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης· τανῦν Martigues.

Μαριωνίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτικῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐαρούνων, τανῦν Ἀμβοῦργον (Hamburg.) Πτολ. β', 11.

Μαριωνὶς ἑτέρα, Marionis altera. Ἑτέρα πόλις τῶν Οὐαρούνων ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μεταξὺ τῶν ἀρκτῴων καὶ νοτίων Γερμανῶν· τανῦν Λυβέκη, Lubeck. Πτολ. β', 11. — Κλούβερ.

Μάρκελλος, ὁ, Marcellus, Κλαύδιος. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῆς Ῥώμης πολεμήσας ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου κατὰ τοῦ Ἀννίβα μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ γενναιότητα· ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῆς Σικελίας, ἔστησε τὴν περιβόητον ἐκείνην πολιορκίαν τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάττης μὲ διαφόρους καὶ πολυειδεῖς μηχανάς, τὰς ὁποίας ὁ περίφημος Ἀρχιμήδης ἠδυνήθη διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ μαθηματικῶν γνώσεων καὶ πολυπειρίας νὰ ματαιώσῃ ὅλως δι' ὅλου, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν ἀπέναντι τῶν Συρακουσῶν ἱστάμενον στόλον τῶν Ῥωμαίων ἠμπόρεσε νὰ κατακαύσῃ διὰ τῶν κοίλων κατόπτρων του· τελευταῖον μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ διετῆ πολιορκίαν ἡμαρτημένως δὲ ἀπάτης νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν ταύτην, ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς καθ' ἣν οἱ Συρακούσιοι πανηγυρίζοντες τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀρτέμιδος, εἶχον δοθῇ εἰς τὰς τρυφὰς καὶ εἰς τὴν μέθην· εἰς τὴν συμβᾶσαν ταύτην αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον ἔφοδον τῶν Ῥωμαίων ἐφονεύθη καὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος μαθηματικὸς Ἀρχιμήδης ὑφ' ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μαρκέλλου, ὅστις οὕτως ἐθρήνησε μεγάλως τὸν θανατωθέντα καὶ ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς τὸ σῶμα αὐτοῦ. Κυριεύσας δὲ ὁ Μάρκελλος καὶ τὰς λοιπὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἐκστράτευσεν αὖθις κατὰ τοῦ Ἀννίβα εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀναγορευθεὶς ἤδη πεντάκις ὕπατος τῆς Ῥώμης, ὅπου ὅμως μαχόμενος ποτὲ καὶ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αἰφνιδίως ἐθανατώθη, θαυμασθεὶς μεγάλως καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐχθροῦ του Ἀννίβα, ὅστις καύσας μεγαλοπρεπῶς τὸ πτῶμα τοῦ μεγάλου τούτου στρατηγοῦ καὶ συνάξας ἐπιμελῶς τὴν κόνιν του, ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς μίαν κάλπην πρὸς τὸν υἱόν του. — Πλουτρ.

Μαρκιανός, ὁ. Marcianus. Συγγραφεὺς Γεωγράφος ἐξ Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πτολεμαῖον περὶ τὴν πέμπτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συντάξας ἐκ τῶν ἀρίστων ἀρχαίων γεωγράφων ἕνα γενικὸν περίπλουν ἁπάσης τῆς ἕως τοῦδε ἐγνωσμένης γῆς, ἐπιγραφόμ. περίπλους τῆς ἔξω θαλάσσης ἑῴου τε καὶ ἑσπερίου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ μεγίστων νήσων, συνιστάμενον εἰς δύο μέρη, τοῦ ὁποίου ὅμως δυστυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα καὶ ἡ εἰσαγωγὴ ἐσώθησαν. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 613.

Μαρκία, ἡ, Marcia. Ὄνομ. Κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Μαρκόμανοι καὶ Μαρκόμμανοι, Marcomanni. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, συνιστάμενοι ἐκ πολλῶν ἄλλων μικροτέρων λαῶν κατοικούντων μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μαίνου καὶ Δουνάβεως ποταμῶν, ὅπου ἀφ' ὅπου διώξαντες παντάπασι τοὺς Ἐλβετούς, ἔκτισαν ἐνταῦθα ἓν εἶδος προτειχίσματος ἐναντίον τῶν ἐφόδων τῶν Γαλλικῶν ἐθνῶν. Ἦσαν δὲ οὗτοι φίλιποτε ἐχθροὶ ἄσπονδοι τῶν Ῥωμαίων εἰσβάλλοντες πολλάκις καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἰταλίας, δι' ὃ καὶ ἐπολέμησαν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἀριοβίστου κατὰ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἐλβετῶν. Ἰουλ. Καισ. 1, 31. Τακ. Γερμ. 28. Ἐπισήμους πόλεις αὐτῶν ἀναφέρει ὁ Πτολεμαῖος τὸ Μαρόβουδον· πιθαν. ἡ νῦν Budweis. τὸ Οὔσβιον, Ἀβίλουνον, Φελικούτιον, Νομιστήριον καὶ Καλαίγκορον. Πτολ. β', 11. Στράβ. Ἀῤῥιαν.

Μαρκόμανοι, οἱ, = Μαρκόμανοι.

Μάρκος, ὁ, Marcus. Ὄνομα κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ. — 2) Ἀραβός τις, παρὰ Πολυβ. β', 10, ἔνθα ὁ Reiske Μάρκος ἀναγινώσκει.

Μάρμαξ, ακος, ὁ. Ὁ πρῶτος τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις νικηθεὶς εἰς τὸ τρέξιμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων μνηστήρων. Παυσαν. ϛ', 21.

Μαρμαρίδαι, οἱ (-υυ-), ἑνικ. Μαρμαρίδης, ου, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Διον. Περ. 214.

Μαρμαρική, ἡ, προσυπακουομ. γῆ, ἡ χώρα, Marmorica. Μεγάλη ἐπαρχία τῆς Λιβύης, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας καὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, τανῦν ἡ χώρα τῆς Βάρκης. Πτολ.

Μαρμάρινος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Μαρμαρίου ἐν Εὐβοίᾳ, ὅπου εὑρίσκετο εἷς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ. Στράβ. ι.

Μαρμάριον, τό. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Καρύστου, περὶ τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο ἀξιόλογα λατομεῖα μαρμάρου. Στράβ. — ὅθεν, Μαρμάριος, ὁ κάτοικ.

Μαρόβουδον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, πιθαν. ἡ νῦν Budweis ἐπὶ τοῦ Μολδάου ποταμοῦ. Πτολ. Τακτ. Χρ. II, 62.

Μαρουκῖνοι, Στράβ. καὶ Μαῤῥουκῖνοι, οἱ, Πολύβ. Marrucini. Ἓν τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄτερνον ποταμὸν καὶ συμμιχθὲν μετὰ τῶν Σαβίνων. Οἱ Ῥωμαῖοι προσέλαβον αὐτοὺς πρωίμως ἤδη εἰς τὴν συμμαχίαν των. Στράβ.

Μάρπησσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἴδα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Κλεοπάτραν· ἐπειδὴ δὲ

ἠγάπησαν αὐτὴν καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ζεὺς ἀφῆκε τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν Μάρπησσαν νὰ λάβῃ ὁποῖον ἐκ τῶν δύο τούτων ἐπιθυμήσει καλλίων, αὕτη δὲ ἐξέλεξε τὸν Ἴδαν. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 557. Ἀπολλ. α΄, 7, 8. — 2) = Μάρπησσος.

Μάρπησσος, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Πάρου, ἔχον λατομεῖα μαρμάρου. Παυσ. καὶ Μάρπησσα, ἡ. Στέφ. Βυζ. — 2) Μάρπησσος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ.

Μάρση, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Βουκόλον. Ἀπολλόδ. β΄, 7, 8.

Μάρσοι, οἱ, Marsi. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ πολεμικὸν τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἀποικία τῶν Σαβίνων, φημιζόμενοι τὸ πάλαι μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἰταλικῶν λαῶν διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἐπῳδὰς ἐμπειρίαν των ὡς οἱ παλαιοὶ Θεσσαλοὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησιν· ἐλέγοντο δὲ ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ Μάρσου υἱοῦ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως. Στράβ. — ὅθεν Μαρσικός, ἡ, όν, τῶν Μάρσων ἢ εἰς τοὺς Μάρσους ἀνήκων. Πολύβ. — 2) Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνέκαθεν περὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν. Στράβ. Τακτ.

Μαρσύας, ου, Ἰωνικ. Μαρσύης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀλύμπου ἢ τοῦ Οἰάγρου, ἔχων φύσιν σατύρου ἢ Σιληνοῦ, ὅστις εὑρὼν κατὰ τύχην τοὺς αὐλούς, τοὺς ὁποίους ἔρριψεν ἡ Ἀθηνᾶ, διότι ἐκαμνον αὐτὴν δύσμορφον ὅτε ἔψαλλε, καὶ γυμνασθεὶς ἱκανὸν χρόνον εἰς τὸ νὰ αὐλίζῃ ἐπιτηδείως, ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ μουσικῆς, ἀλλὰ κριθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατώτερος τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὴν τέχνην, ἐθανατώθη ἐλεεινῶς ὑπ᾿ αὐτοῦ, ὅστις κρεμάσας αὐτὸν ἀπό τινος δένδρου, τὸν ἐξέδαρε. ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη ἐν Φρυγίᾳ Μαρσύας ποταμός. Ἀπολλ. α΄, 4, 2. Ἡρόδ. 6, 26.

Μαρσύας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἀπό τινος σπηλαίου εὑρισκομένου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. Ἡρόδ. Ξενοφ. Ἀνάβ. α΄, 2, 8. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὅστις ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀπαμείας καὶ τῆς Λαρίσσης εἰσβάλλει εἰς τὸν Ὀρόντην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ περὶ αὐτὸν Μαρσύου πεδίον. (τὸ υ ἔστι συν. βραχύ, παρὰ δὲ Νονν. Διον. 1, 45. καὶ μακρόν.)

Μαρτυρούπολις, εως, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ. Προκ.

Μαρψίας, ου, ὁ (ῑ). Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὸ στασιῶδες καὶ φιλοτάραχόν του. Ἀχρ. 702.

Μάρων, ωνος, ὁ (ᾱ). Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Εὐάνθους καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἰσμάρῳ, τὸν ὁποῖον διασώσας ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε κατεπόρθησε τὴν Ἴσμαρον, ἔλαβε παρ᾿ αὐτοῦ ἑπτὰ τάλαντα χρυσοῦ καὶ δώδεκα ἀμφορεῖς οἴνου ἐξαιρέτου. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 197. κατ᾿ ἄλλους δὲ ὁ Μάρων οὗτος ὑπῆρχεν ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἀλλ᾿ οὐχὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὅτι ἀπ᾿ αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ ἐν Θρᾴκῃ πόλις Μαρώνεια. Νονν. Διον. 19. 179. — 2) Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου ἤγειρον οἱ συμπολῖταί του ἐν Ἡρῷον αὐτοῦ ἐν Σπάρτῃ. Ἡρόδ. 7, 227. Παυσ. Λακ. 12. — 3) Ἐπώνυμον τοῦ Ῥωμαίου ποιητοῦ Οὐϊργιλίου. Ἀνθολ.

Μαρώνεια, ἡ, Maronia. Πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον· τανῦν Μαρόγνα. Στράβ. — ὅθεν, Μαρωνείτης, ου, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Μαρωνειάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Πτολμ. ε΄, 13.

Μασαισύλιοι, οἱ (υ-υυ-). Ἔθνος τῆς δυτικῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυριτανίας. Διον. Περ. 187. Πολύβ. Στράβ. ἡ γραφὴ Μασσαισύλιοι ἔστιν ἐλεγκτ. ἐρθ.

Μάσης, ητος, ὁ (ᾱ). Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὕστερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Ἑρμιόνης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 562. Στράβ.

Μασινισσᾶς, ᾶ, ὁ, Masinissa. Βασιλεὺς τῶν Μασαισυλίων ἐν Λιβύῃ, φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον, περίφημος διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναιότητά του καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἐμπειρίαν του, ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων του καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ ἄλλας τέχνας τοῦ οἰκονομικοῦ βίου, ζήσας ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη. Λουκ. Μακροβ. 17. καὶ Μασσανάσσης, παρὰ Πολυβ.

Μάσιον ὄρος, τό. Συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Ἀσίᾳ, χωρίζουσα ἀρκτικῶς τὴν Μεσοποταμίαν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἐκτεινομένη ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ.

Μασίστρης, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ᾿ Αἰσχ. Περσ. 30.

Μασίστης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, ἀρχιστράτηγος τῶν Περσῶν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 82.

Μασίστιος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μακίστιος καλούμενος. Ἡρόδ. 9, 20.

Μασκάμης, ου, ὁ. Πέρσης, σατράπης τοῦ Δορίσκου ἐν Θρᾴκῃ· — ὅθεν Μασκάμειος, ὁ, ἡ, ον, παρ᾿ Ἡρόδ. 7, 106.

Μασκᾶς, ᾶ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, ῥέων μεσημβρινῶς καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Πτολεμαίῳ Σαοκόραν καλούμενον Ξενοφ. Ἀνάβ. ά, 5, 4.

Μάσπιοι, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Περσίας, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα ὅπου ἰδίως κατῴκει δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Ἡρόδ. 1, 125.

Μάσσαγα, τά, καὶ Mazagae παρὰ Κουρτ. Πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀσσακηνῶν ἐν Ἰνδίᾳ, κειμένη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Γουραίου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη βαρέως ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρριαν. Ἀναβ. δ΄. Μάσσακα, Στέφ. Βυζ.

Μασσαγέται, οἱ, ἑνικ. Μασσαγέτης, ου, ὁ. Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν πέραν τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ περὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Κασπείας θαλάσσης, εἰς ἄκρον μάχιμον καὶ ἰσχυρόν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκοντο ἄφθονος χρυσὸς καὶ χαλκός. Κατ᾿ αὐτῶν ἐκστρατεύσας ὁ μέγας Κῦρος θέλων νὰ τοὺς ὑποτάξῃ καὶ νικηθεὶς ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἡρόδ. 1, 201-204. Στράβ. τανῦν Μογγόλοι. — ὅθεν, Μασσαγετίς, ίδος, θηλ. Λουκιαν.

Μασσάγης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λιβύων εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

Μασσαισύλιοι, οἱ, = Μασαισύλιοι.

Μασσαλία, ἡ (–υυ–), Marseille. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀποικία τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Φωκαέων, συσταθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 45 Ὀλυμπιάδος καὶ ἀκμάσασα πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἐν Γαλλίᾳ πόλεων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταστροφῆς τοῦ Καρχηδονικοῦ κράτους ἕως τοῦ ἐμφυλίου Ῥωμαϊκοῦ πολέμου ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου, οὖσα πάντοτε φίλη καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων· ἑνωθεῖσα δὲ ἀκολούθως μὲ τὴν φατρίαν τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, ὑπέμεινε μίαν σκληρὰν πολιορκίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Καίσαρος, ὅστις κυριεύσας αὐτήν, τὴν ἐστέρησε πολλῶν δικαιωμάτων καὶ αὐτῆς τῆς προτέρας ἐλευθερίας της. Ἡ δὲ ἀρχαία πολιτεία τῶν Μασσαλιωτῶν ὑπῆρχεν ἀριστοκρατική, συνισταμένη ἐκ μιᾶς βουλῆς 600 μελῶν, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο Τιμοῦχοι, καὶ ἔχοντα τοὺς αὐτοὺς νόμους μὲ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνας· τανῦν Marseille. Ἡρόδ. Διον. Περ. 75. Σκυμν. 210. — ὅθεν, Μασσαλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Μασσαλίας, καὶ Μασσαλιωτικός, ή, όν. Τῆς Μασσαλίας ἢ εἰς τὴν Μασσαλίαν ἀνήκων. Πολύβ.

Μασσανάσσης, ου, ὁ, = Μασινισσᾶς. Πολύβ.

Μάσσικος, ὁ, Massicus. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, φερόμενον βορειοανατολικῶς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἐξαίρετος οἶνος.

Μασσίκυτος, ου, ὁ. Ὄρος τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Κουϊντ. Σμυρν. γ΄, 234.

Μασσυλεῖς, οἱ, Massyli. Ἔθνος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη καὶ συνορεύοντες μὲ τοὺς Μασαισυλίους. Πολύβ. Μασυλῆες, παρὰ Διον. Περ. 187. καὶ Μάσυλοι, Στέφ. Βυζ.

Μάσταυρα, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, κειμένη πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Στραβ. ιδ΄.

Μάστειρα, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως Λευκάνορος ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ. Λουκ. Τοξ. 51. — 2) Χωρίον τῆς Θρᾴκης, παρὰ Δημ. Χερσ. 44.

Μαστία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος. — 2) Πόλις τῆς Ἱσπανίας, κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαστιανοί, οἱ κάτοικοι.

Μαστουσία, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους· τανῦν Ἰενισχεόρ. Πτολ.

Μάστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Κυθήροις πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Λυκόφρονος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 430, 438. — 2) Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀλιθέρσου. Ὁμ. Ὀδ. Β, 658.

Μασυλῆες, οἱ, = Μασσυλεῖς.

Μασυντίας, ου, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου τινὸς παρ᾿ Ἀριστφ. Σφη. 436.

Μάτερνος, ὁ, Maternus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Ματιανή, ἡ, Ἰωνικ. Ματιηνὴ γῆ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Ματιανοί. Ἡρόδ. Στράβ.

Ματιανοί, οἱ, Ἰωνικ. Ματιηνοί. Ἔθνος τῆς Μηδίας, κατοικοῦντες κατὰ Πτολ. μεσημβρινῶς περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀσσυρίας, κατὰ δὲ Στράβ. περὶ τὴν αὐτόθι Ἀτροπατηνὴν χώραν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον καὶ οἱ Καρδοῦχοι καὶ Κάσπιοι· κατ᾿ Ἡρόδ. 1, 189. ἐκτείνετο ἡ χώρα αὐτῶν Ματιανὴ καλουμένη ἀπὸ τοῦ Γύνδου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἀράξου. — 2) Λαὸς τῆς Καππαδοκίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ἅλυν ποταμόν. Ἡρόδ. 1, 72.

Ματιηνός, ή, όν. Τῶν Ματιανῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Ματιανῶν ἀνήκων· τὰ Ματιηνὰ ὄρη. Ὄρη τῆς Μηδίας, χωρίζοντα κατὰ μέρος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας. Ἡρόδ.

Ματτιακοί, οἱ. Πτολ. β΄, 11. Ἔθνος τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Μοίνου (Main) καὶ Λογάνα (Lahn) ποταμῶν καὶ ἔχοντες πόλιν τὸ Ματτιακόν· τανῦν Marburg. Πτολ. β΄, 11. Τακιτ. Χρον. 11, 20.

Μαυρητανία καὶ Μαυριτανία, ἡ, Mauretania, = Μαυρουσία, ὅπερ ὅρα.

Μαῦρος, ὁ, Maurus, = Μαυρούσιος. Στράβ. Λουκιανός.

Μαυρουσία, ἡ, Mauretania. Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν ἕως τῆς Νουμιδίας καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων ἢ Μαυρουσίων, τῶν ὁποίων ὁ Πτολ. δ΄, 1. ἀπαριθμεῖ διαφόρους λαούς,

οἵτινες τὸ πάλαι ἐσχημάτιζον ἓν μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον, διῃρημένον εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Καισαρειανὴν Μαυρουσίαν, Mauretania Caesariensis, κειμένην ἀνατολικῶς καὶ εἰς τὴν Τιγγιτανὴν Μαρουσίαν, Mauretania Tingitana, καὶ ἔχον ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτοῦ, τῶν ὁποίων πολλαὶ ἦσαν ἀποικίαι τῶν Ῥωμαίων· τανῦν βασίλειον τοῦ Φὲς καὶ Μαρόκου. Στράβ. Διβ.

Μαυρούσιοι, οἱ, Mauri. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαυρουσίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν αὐτοὺς Μαυρουσίους, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι Μαύρους καὶ Μαυρητανούς. Στράβ.

Μαυρούσιος, ία, ιον. Τῆς Μαυρουσίας ἢ εἰς τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκων. Οἱ Μαυρούσιοι Νομάδες. Ὅσοι ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Μαυρουσίας χώρας ἔζων βίον νομαδικόν. Ἡρωδν.

Μαυρουσίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῆς Μαυρουσίας ἢ εἰς τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκουσα. Ἡ Μαυρουσὶς γῆ, = Μαυρουσία. Διον. Περ.

Μαυσώλειον, τὸ, Mausoleum. Ὁ περίφημος καὶ μεγαλοπρεπὴς τάφος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀρτεμισία βασίλισσα τῆς Καρίας ἤγειρεν εἰς τὴν Ἁλικαρνασσὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος αὐτῆς συζύγου Μαυσώλου, τὸν ὁποῖον τάφον οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς συγκατέταττον μεταξὺ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου. Κατὰ Πλιν 36, 4. εἶχεν ὁ τάφος οὗτος 411 ποδῶν περίμετρον καὶ 25 πηχῶν ὕψος, περιεχόμενος ὑπὸ 36 μεγάλων στηλῶν· εἰς τὴν πολυτελῆ καὶ ἐξαίσιον αὐτοῦ κατασκευὴν συνειργάσθησαν ὅλοι οἱ περίφημοι τεχνῖται καὶ ἀγαλματοποιοὶ τῆς τότε ἐποχῆς, ὁ Σκόπας, Λεωχάρης, Βρύαξις καὶ Πύθης, κατὰ δὲ Οὐϊτρούβιον καὶ αὐτὸς ὁ Πραξιτέλης· ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου μνημείου ἐκαλοῦντο ἀκολούθως γενικῶς Μαυσώλεια καὶ ἄλλου εἴδους πολυτελεῖς καὶ κολοσσιαῖαι οἰκοδομαί, ἐγειρόμεναι πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν ἐπισήμων ἀνδρῶν. Στραβ. — 2) Mausoleum Augusti. Μεγαλοπρεπής τις οἰκοδομὴ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι πεδίου τοῦ Ἄρεος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάττοντο αἱ κόνεις τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, τοῦ Μαρκέλλου, τοῦ Ἀγρίππα καὶ ἄλλων τινῶν ἐκ τῶν ἐφεξῆς αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. Σουητ.

Μαύσωλος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν, ἀνὴρ τῆς περιφήμου Ἀρτεμισίας, ἥτις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ τὸν θάνατόν του ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδτ. 5, 118. — 2) Ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, βασιλεὺς καὶ οὗτος τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Δημοσθ.

Μαχαιρεύς, έως, ὁ. Κάτοικός τις τῶν Δελφῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως. Στράβ.

Μάχαιρος, ἡ. Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, ὀχυρὰ καὶ δυσάλωτος. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας φυλακώσας τὸν βαπτιστὴν Ἰωάννην, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν διὰ παρακλήσεως τῆς Ἡρωδιάδος. Ἰώσηπ.

Μαχάτας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Μαχάτης (υ – –). Ἀχαιός τις, Ἀνθλ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀρπάλου στρατηγοῦ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν.

Μαχάρης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, ὅστις ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Λουκούλλου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ ἰδίου πατρός του· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συλληφθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Λιβ.

Μαχάων, ονος, ὁ (υ – –). Υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Κορωνίδος ἢ κατά τινας τῆς Ἠπιόνης, ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἔμπειρος τῆς ἰατρικῆς τέχνης. Εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν ἐλθὼν μὲ τριάκοντα πλοῖα, ἐθεράπευσε τὸν πληγωθέντα Μενέλαον, τὸν Φιλοκτήτην καὶ ἄλλους· θέλων δὲ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ Νιρέως, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 732. Δ, 213. Παυσ. γ'. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκυδ. β', 83. ἔνθα ἔν τισι χειρογράφ. εὕρηται Μάχων.

Μάχιμος, ὁ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὁ δυστυχὴς οὗτος κατεσπαράχθη. Υγῖν. μύθ. 181.

Μαχλαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας. Λουκ.

Μάχλυες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦντες μεταξὺ τῆς μικρᾶς Σύρτεως καὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κουρεύοντες καθ' Ἡρόδτ. τὰς ὄπισθεν τρίχας τῆς κεφαλῆς των. Ἡρόδτ. 4, 178. — 2) Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Λουκ. Τοξ. — ὅθεν

Μαχλυΐνη, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Μαχλύων.

Μαχούριβοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολμ.

Μάχων, ωνος, ὁ (υ –). Ποιητὴς κωμικῶν δραμάτων ἐκ Κορίνθου ἢ Σικυῶνος, ζήσας εἰς τὴν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, σύγχρονος τοῦ Γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου. Ἐκ τῶν κωμῳδιῶν αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα. Ἀθήν. β'. Σουΐδ.

Μεγαβάζης, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχλ. Πέρσ. 22. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Ἡροδτ. 7, 79. Μεγάβυζον.

Μεγάβαζος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ζωπύρου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐναντίον τοῦ Ἰνάρου, ὑπέταξεν αὐτὴν αὖθις εἰς τὴν Περσικὴν δυναστείαν· καὶ Μεγάβυζος. Ἡρόδτ. 3, 160. Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Μεγαβάτου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν καὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἡρόδτ. 7, 97. — 3) Υἱὸς τοῦ Σπιθριδάτου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ξενφ. Ἑλ. δ', 1. 58. ὅστις ἐν τῷ Ξεν. Ἀγησ. γ'. Μεγαβάτης ὀνομάζεται. (Μεγάβαζος, Μεγάβυζος καὶ Μεγαβάτης ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Περσικὸν ὄνομα, διαφόρως δὲ προφερόμενον, δι' ὃ καὶ πολλάκις συγχέεται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν· παρ' Ἡροδτ. εὕρηνται καὶ οἱ τρεῖς τύποι· ὁ δὲ Κτησ. παρὰ Φωτ. χρῆται καὶ τῷ τύπῳ Μεγάβαζος.)

Μεγαβάτης, ου, ὁ. Συγγενὴς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου, ὁ ὑποτάξας τὴν νῆσον Νάξον μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου. Ἡρόδτ. 3, 32. — 2) Πέρσης, σατράπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Ἰωνίᾳ, Θουκδ. α', 129. — 3) = Μεγάβαζος. ἀριθμ. 3.

Μεγάβυζος, ὁ. Ὄνομα ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν τῆς Περσίας. — 1) Εἷς τῶν εὐγενῶν Περσῶν, ὅστις ἀνακαλύψας τὴν συνωμοσίαν τοῦ Ψευδοσμέρδιος, συνήργησεν εἰς τὸ νὰ φονεύσωσιν αὐτόν· ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Δαρείου ἐναντίον τῶν Σκυθῶν, ἐκυρίευσε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Θρᾴκης. Ἡρόδτ. 3, 153. — 2) Εὐνοῦχός τις ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος. Ξενφ. Κυρπ. ε', 3, 6. Λουκ. Τιμ. 22.

Μεγαΐνετος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὸ ἄγριον καὶ χονδροειδὲς ἦθός του. Βατρ. 965.

Μέγαιρα, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἐριννύων. Ὀρφ. Ἀργ. 966.

Μεγακλέης, ὁ, συντμ. Μεγακλῆς, έους. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, τὸ ὁποῖον συνήθως μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι Κωμῳδοὶ διὰ νὰ παραστήσωσιν εἰς τὰ δράματά των ἀλαζόνα τινὰ καὶ πλούσιον ἐκ τῶν πολιτῶν. Ἀριστοφ. Νεφ. 47. Λουκ. Τιμ. 22. πρὸ πάντων ἐπίσημος ὑπῆρξεν ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Οὗτος πολιορκήσας τὸν Κύλωνα μὲ τοὺς φατριαστὰς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὅτε ἤθελον νὰ σφετερισθῶσι τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ νὰ καταργήσωσι τὴν δημοκρατίαν, ἐφόνευσε τοὺς πλείστους, ἑλκύσας αὐτοὺς δι' ἀπάτης ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχον καταφύγει μετὰ τὴν ἧττάν των· ἐφεξῆς δὲ συνήργησεν εἰς τὸ νὰ διωχθῇ ὁ Πεισίστρατος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ δημευθῶσι τὰ κτήματά του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατώρθωσεν οὗτος διά τινος πανουργίας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόλυτον ἀρχὴν ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Μεγακλέους. Ἡρόδ. 1, 59. Πλουτ. — 2) Ἔγγονος τοῦ προτέρου, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ἡρόδτ. 6, 131. Πίνδ Πυθ. 7.

Μεγακρέων, οντος, ὁ. Ἀβδηρίτης τις, ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ νὰ γίνωσιν ἱκέται ἐνώπιον τῶν ἐγχωρίων ἱερῶν πρὸς τὸν Ξέρξην τοῦ νὰ μὴ ἐπιφορτίσῃ αὐτοὺς μὲ διπλῆν χορηγίαν τροφῶν διὰ τὰ διαβαίνοντα αὐτόθεν Περσικὰ στρατεύματα, ἄλλως ἔμελλον νὰ ἀφανισθῶσι κατὰ κράτος. Ἡρόδτ. 7, 120.

Μεγάλα πεδία, τά, Magni Campi. Εὐρύχωρος πεδιὰς πλησίον τῆς Ἰτύκης ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ.

Μεγάλη Ἑλλάς, άδος, ἡ, Graecia Magna. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, κληθείσης οὕτω κατὰ Φῆστον ἀπὸ τὰς ἐν αὐτῇ πολλὰς καὶ μεγάλας Ἑλληνικὰς πόλεις, συσταθείσας ἀρχαιόθεν ἐκ διαφόρων ἀποικιῶν, ὅσαι ἦλθον κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἰδίας Ἑλλάδος· «Major Graecia dicta est, quod in ea multae magnaeque Civitates fuerunt, ex Graecia profectae.» Fest. παραβλ. Πολύβ. Σύγγκλ. Χρον. Στράβ. ς'. κ. ἀλ. — ἐπεριλάμβανε δὲ ἡ μεγάλη Ἑλλὰς τρία ἐπίσημα μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, τὴν Ἀπουλίαν μετὰ τῆς Καλαβρίας, τὴν Λευκανίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Βρεττίων· ἀφ' οὗ δὲ ἀκολούθως οἱ Ῥωμαῖοι κατέκτησαν τοῦτο τὸ μέρος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν Ἰταλίᾳ χωρῶν ἔπαυσε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος μεγάλη Ἑλλάς. Κικρ.

Μεγάλαρτος, ἡ (μέγας, ἄρτος). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰν πόλιν Σκῶλον. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 497

Μεγάλη πόλις, ἡ, καὶ Μεγαλόπολις, εως, παρὰ τοῖς ὕστερον. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις νίκην τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, τῆς ὁποίας τὸ ἥμισυ μέρος ὠνομάζετο καὶ Ὀρεστία. Εἰς ταύτην ἦλθον καὶ κατῴκησαν οἱ ἐκ διαφόρων ἄλλων μικρῶν πόλεων τῆς Ἀρκαδίας κάτοικοι, συγκροτήσαντες αὐτὴν μίαν τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων. Πολύβ. β', Παυσ. η', 27. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας κατεστράφη αὕτη ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὥστε εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη πάντη κατερημωμένη. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ μέγας ἱστορικὸς Πολύβιος καὶ ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ Φιλοποιμήν. Διόδ. Σικλ. ις'. Ξενφ. Ἑλ. Μεγάλη πόλις παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Μεγαλοπολίτης, ου, θηλ. Μεγαλοπολῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ κάτοικ. τῆς Μεγαλοπόλεως. Ξενφ. Δημ.

Μεγαμηδείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μεγαμήδου

καὶ πατὴρ τοῦ Πάλλαντος. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 100. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Μεγαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρναίου καὶ γυνὴ τοῦ Θεστίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας. Ἀπολλόδ. β΄, 4, 10.

Μεγάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κρόκωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος. Ἀπολλόδ. γ΄, 9, 1. — 2) Ἄλλως Μετάνειρα καλουμένη.

Μεγάπανος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ὑρκανῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου· Ἡροδ. 7, 62.

Μεγαπένθης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Προίτου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ Περσεὺς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, παραχωρήσας εἰς αὐτὸν οὗτος τοῦτου τὴν Τίρυνθα· Ἀπολλόδ. β΄, 4, 4. τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀναξαγόρας καὶ ἔγγονος ὁ Ἀλέκτωρ. Παυσ. β΄, 18. — 2) Υἱὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τῆς Ἑλένης ἐκ μιᾶς δούλης ἐν Σπάρτῃ. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 188. Ο, 100. κατ' Ἀπολλόδ. γ΄, 11, 1. ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ τῆς δούλης Πιερίδος· διὰ τὴν μὴ γνήσιον γέννησίν του ἀπέβαλον αὐτὸν οἱ Σπαρτιᾶται τοῦ πατρικοῦ θρόνου ἀναγορεύσαντες ἀντ' αὐτοῦ τὸν Ὀρέστην διὸ βασιλέα ὡς ἀπόγονον τοῦ Τυνδάρεω· Παυσ. γ΄, 19. — 2) Ἀγνωστότατος τύραννος· παρὰ Λουκιαν.

Μεγάρα, ἡ, Ἰων. **Μεγάρη** (νυ-). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κρέοντος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην, καὶ Δηίοντα. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 269. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 9. Ἀπολλόδ. β΄, 4. 11. ὕστερον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Ἰόλαον. Ἀπολλόδ. β΄, 6, 1. Παυσ. ι΄, 29.

Μέγαρα, τά, Megara. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας Μεγαρίδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν καὶ ἕνα λιμένα Νισαίαν καλούμενον συνεχόμενον μετὰ τῆς πόλεως διὰ δύο μακρῶν τειχῶν τὰ ὁποῖα ὅμως κατηδαφίσθησαν πρωΐμως ἤδη οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι. Εἶχε τὸ πάλαι ἡ πόλις αὕτη πολλὰς ἀξιολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ βουλευτήριον ἐκ λευκοῦ λίθου κτισμένον. Παυσ. α΄, 39. Στράβ. ζ΄, Πίνδ. Ὀλ. 13, 120. τανῦν Μέγαρα· — ὅθεν Μεγαράδε, Ἐπίρρ. εἰς τὰ Μέγαρα· Εὐριπ. Μεγαρόθεν, ἐκ τῶν Μεγάρων· Πλάτ. καὶ Μεγαροῖ, ἐν Μεγάροις. Πλάτ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῶν Συρακουσῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεγαρέων περὶ τὴν 11 Ὀλυμπιάδ. πρότερον δὲ Ὕβλα καλουμένη, ὅπερ ὅρα· Θουκ. ϛ΄, 4. Στράβ.

Μεγαρεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Μεγάρων· Ἡροδ. οἱ Νισαῖοι Μεγαρεῖς, οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι κάτοικοι τῶν Μεγάρων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ λιμένος Νισαίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 747. Θεόκρ. ιβ΄, 27. — οἱ **Μεγαρεῖς Ὑβλαῖοι**, οἱ κάτοικοι τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων· Θουκ. ϛ΄, 4. Τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, τὸ ψήφισμα τὸ ὁποῖον ἐξέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν κατοίκων τῶν Μεγάρων διὰ τοῦ ὁποίου ἀπετρέπετο πᾶσα σχέσις καὶ κοινωνία μετ' αὐτῶν ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀριστοφ. Νεφ. 533. παρβλ. καὶ Θουκ. α΄, 139.

Μεγαρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱππομένους, Ἀπολλόδ. γ΄, 15, 8. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Οἰνώπης ἐξ Ὀγχηστοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Νίσου βασιλέως τῶν Μεγάρων ἐναντίον τοῦ Μίνωος ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολλόδ. γ΄, 5, 8. ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις Μέγαρα. Παυσ. α΄, 39. Κατὰ δὲ τὴν διήγησιν τῶν Ἐγχωρίων ὁ Μεγαρεὺς οὗτος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Νίσου καὶ διαδεχθεὶς αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸν θρόνον, ἐκάλεσε τὴν αὐτόθι πόλιν Μέγαρα Παυσ. αὐτόθ. — 2) Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ.

Μεγαρικός, ή, όν. Τῶν Μεγάρων ἢ ἐκ τῶν Μεγάρων ὤν· Ἀριστοφ. Εἰρ. 608. — οἱ Μεγαρικοί, ἀντὶ οἱ Ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Εὐκλείδου ἐκ Μεγάρων. Στράβ.

Μεγαρίς, ίδος, ἡ. Κτητικ. Τῶν Μεγάρων ἢ ἐκ τῶν Μεγάρων οὖσα. Θουκ. α΄, 48. — 2) Οὐσιαστικ. προπαροξυτ. γῆ. Ἡ ἐπαρχία τῶν Μεγάρων ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἔχουσα μικροτάτην ἔκτασιν καὶ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀττικήν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κορίνθου καὶ ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Ἀνῆκε ἀρχαιόθεν ἡ χώρα αὕτη εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ ὅπου ἦσαν καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῆς, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κόδρου κατεστάθη ἐλευθέρα καὶ αὐτόνομος καθ' ὃν χρόνον καὶ ἐκατεφανίσθη ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, δι' ὃ καὶ ἐπεκράτησαν ἀεὶ ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης τὰ ἤθη καὶ ἡ γλῶσσα τῶν Δωριέων. Ἡροδ. 5, 76. Παυσ. α΄, 39. πρὸ τούτων δὲ κατῴκουν ἐνταῦθα Λέλεγες καὶ Ἴωνες τῶν ὁποίων μέγα μέρος διέμενε μέχρι τέλους ἀναμιχθὲν μὲ τοὺς ἔπειτα ἐλθόντας Δωριεῖς· ἐσχημάτιζον δὲ τὸ πάλαι οἱ Μεγαρεῖς μίαν οὐχ ἧττον ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, εἰς ἄκρον πολυάνθρωπον, δι' ὃ καὶ ἔπεμψαν πολλὰς ἀποικίας εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν συνεισέφερον οἱ Μεγαρεῖς ἕνα στόλον ἐξ εἴκοσι καλῶς ὡπλισμένων τριηρῶν· Ἡροδ. η΄, 45. 9, 28. τανῦν Μέγαρα, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. — 3) ταυτ. τῷ Μέγαρα ἐν Σικελίᾳ Συνλ.

Μέγαρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Σιθνίδων Νυμφῶν, ὅστις ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος σωθεὶς εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους Γερανείας μιμούμενος τοὺς γεράνους ἅτε οὗτοι ἐνήχοντο πρὸ αὐτοῦ, ὠνόμασεν ὕστερον ἀπ' αὐτῶν τὸ ὄρος τοῦτο Γεράνεια. Παυσ. α΄, 40.

Μέγαρσος, ἡ, = Μάγαρσος. Λυκοφρ. 444.

Μέγας, α, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἢ Λυκίων τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς καλεῖται Μεγάδης, ἐν Ὁμ. Ἰλ. Π, 695. — 2) Αἰγινήτης τις, πατὴρ τοῦ Δαΐμιδος· Πινδ. Νεμ. 8, 26.

Μεγασθένης, ους, ὁ. Συγγραφεὺς ἱστορικὸς καὶ πιστὸς ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου, ὅστις πεμφθεὶς εἰς πρέσβυς εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ αὐτόθι συνέλεξε τὴν χώραν ταύτην συνάξας ἱκανὴν ὕλην καὶ ἀξιολόγους παρατηρήσεις διὰ τῶν ὁποίων συνέταξεν ἀκολούθως τὴν περίφημον ἐκείνην Ἱστορίαν τῶν Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐσώθησαν παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι· Στράβ. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ.

Μεγαφέρνης, ους, ὁ· Αἰτ. -ην. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Περσῶν. Ξενοφ.

Μεγεσσάρης, ου, ὁ. Πατὴρ τῆς Φαρνάκης καὶ πάππος τοῦ Κινύρα· Ἀπολλόδ. γ΄, 14, 3.

Μέγης, ητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φυλέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Αὐγείου καὶ ἔγγονος τοῦ Φυλέως, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, Ἀπολλόδ. γ΄, 10, 8. ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα ἔδειξεν ἐξαίρετον ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 627. Ξ, 520. Εὐριπ.

Μεγίλλος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. γ΄, 4, 6. παρὰ δὲ Πλουτρ. Τιμ. 35. Μέγιλλος, ἄγνωστ. τίν.

Μέγιλλα, ἡ· Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκ.

Μέγιλλος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις καὶ εἷς τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τοῖς τοῦ Πλάτωνος νόμοις, σελ. 629. — 2) Ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κορίνθου. Λουκ. Διαλ. Νεκρ. α΄.

Μεγιστεύς, έως, ὁ. Νεανίας τις εὐειδής, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ λυρικὸς Ἀνακρέων· Σιμων. Ἐπ. 55.

Μεγίστη, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη μεταξὺ Ῥόδου καὶ τῶν Χελιδονίων νήσων. Στέφ. Βυζ.

Μεγιστίας, α, ὁ, Ἰων. Μεγιστίης, ου. Περίφημος οἰωνοσκόπος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Λεωνίδα εἰς τὰς Θερμοπύλας κατὰ τῶν Περσῶν, Ἡροδ. 7, 121. — Σιμων. Ἐπιγραμ.

Μεδεών, ῶνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Μεδεών. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 501.

Μεδεών, ῶνος, ὁ Βοιωτικός. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Φοίνικος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 508. Στράβ. — 2) Μεδεὼν ὁ Φωκικός. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, κατεδαφισθεῖσα ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱεροῦ πολέμου. Στράβ. — 3) — Medion. Λίβ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ΄, 106.

Μεδιών, ῶνος, ὁ, = Μεδεών, ἀριθμ. 3. Πολύβ καὶ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μεδιώνιοι, οἱ κάτοικ. τοῦ Μεδιῶνος ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Μεδιολάνιον, τό, Στράβ. καὶ Μεδιόλανον· Πολύβ. Mediolanum. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαντόνων, τανῦν Saintes καλουμένη. Πτολ β΄, 7. Στράβ. δ΄. — 2) καὶ **Μεδιόλανα**, τά, παρὰ Πτολ, γ΄, 1. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Ἰνσούβρων, αὐξηθεῖσα καὶ εὐπρεπισθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων μὲ πολλὰς ἀξιολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, ὀνομαστὴ πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς πρώτης σωτηρίου Ἑκατονταετηρίδος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ διδασκομένας ἐπιστήμας καὶ διὰ τοὺς ἐξόχους καὶ σοφοὺς ἄνδρας οἵτινες διέτριψαν ἐνταῦθα ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥστε ὁ νεώτερος Πλίνιος καλεῖ αὐτὴν νέας Ἀθήνας· εἰς τοὺς ἐφεξῆς δὲ αἰῶνας ἤρχοντο καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Αὐτοκράτορες εἰς αὐτὴν διατρίβοντες μέγα διάστημα τῆς ζωῆς των αὐτόθι· τανῦν Μιλάνον, Milano, ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τοῦ Λαμβαρδικοῦ Βασιλείου. Πολυβ. β΄, 27. Πτολμ. — 3) Mediolanium. Πόλις τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρεττανίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Ὀρδοουίκων, τανῦν Clanum Monthwy· Πτολ. β΄, 3. Τακτ. — 4) Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν μικρῶν Βρουκτέρων· Πτολ. β΄, 11. τανῦν Metein an der Vecht.

Μεδιοματρικοί, οἱ· Mediomatrici. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοσέλαν ποταμὸν καὶ ἐκτεινόμενοι ἀνατολικῶς ἕως τοῦ Ῥήνου. Στράβ. Καισ.

Μεδόακοι, οἱ, Medoaci. Ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ. Στράβ.

Μεδόακος, ὁ, Medoacus. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπεινῶν ὀρῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· τανῦν Βρέντα· Στράβ.

Μέδεισα, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Μέδουσα. Πίνδ.

Μεδούλλοι, οἱ, Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ. Στράβ.

Μέδουσα, ἡ. Μία τῶν τριῶν Γοργόνων, θυγά-

τηρ τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητοῦς, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἐκαλύπτετο ὅτι, ἔχουσα ἀντὶ τριχῶν ὄφεις, μεταμόρφονεν εἰς λίθους ὅλους ὅσοι ἔβλεπον αὐτήν· πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Περσεὺς ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ νὰ κόψῃ τὴν φοβερὰν ταύτην κεφαλήν της τὴν ὁποίαν φέρων μετ' αὐτοῦ κεκρυμμένην εἰς τὸν κόλπον του ἀπελίθωσε δι' αὐτῆς μετὰ ταῦτα τὸ θαλάσσιον ἐκεῖνο τέρας ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἔμελλε νὰ κατασπαραχθῇ ἡ Ἀνδρομέδα· ὕστερον δὲ λαβοῦσα ἡ Ἀθηνᾶ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος της. Ἡσ. Θεογ. 276 Ἀπολλόδ. β', 4, 2. ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη ὁ ἵππος Πήγασος, τὸν ὁποῖον ἡ Μέδουσα εἶχε συλλάβει πρότερον ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος· Ἡσιοδ. Κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Πρόκλου ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα μία τῶν ἀγρίων ἐκείνων καὶ θηριωδῶν γυναικῶν αἵτινες κατῴκουν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ἡ ὁποία πλανηθεῖσα ἕως τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ ἐφονεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Περσέως. Παυσ. β', 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σθενέλου. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ὀρσιλόχου καὶ γυνὴ τοῦ Πολύβου. Φερεκύδ. Λείψ.

Μέδων, οντος, ὁ, κλητ. Μέδον. Υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως Λοκρός, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Φθιωτῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 727. Θ, 693. — 2) Κῆρυξ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, ὅστις ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀναχώρησιν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Τηλεμάχου καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν τῶν μνηστήρων. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 677. Χ, 357. — 2) Υἱὸς τοῦ Κόδρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλικῆς ἀξίας ἐχειροτονήθη πρῶτος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων ἐφ' ὅρου ζωῆς. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. η', 5.

Μέθανα, ἡ, καὶ Μεθώνη, Θουκ. Φρούριον ἐπί τινος ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου μεταξὺ Επιδαύρου καὶ Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὁποῖον ἔκτισαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Στραβ. Παυσ. Ἔν τισι χειρογραφ. τοῦ Θουκ. δ', 45. κεῖται καὶ Μεθάνη, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Στράβ. τανῦν ἐρείπια Μέθανα λεγόμενα.

Μεθάρμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Κινύρα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν καὶ Ὀξύπορον· Ἀπολλόδ. γ', 14, 3.

Μεθουριάδες, καὶ Μεθουρίδες, αἱ, προσυπακ. νῆσοι. Τέσσαρες μικραὶ νῆσοι κείμεναι ἐπὶ τοῦ Μεγαρικοῦ κόλπου ἀκατοίκητοι. Ἀνθολ.

Μεθύδριον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως μεταξὺ τῶν δύο μικρῶν αὐτόθι ποταμῶν Μαλοίτου καὶ Μυλάωνος, κατοικισθεῖσα ἤδη ὅτε ἤρχισε ν' αὐξάνῃ ἡ Μεγαλόπολις. Θουκ. ε', 58. Παυσ. η'. Πολυβ. δ'. — ὅθεν Μεθυδριεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Μέθυμνα, ἡ, = Μήθυμνα, Σουΐδ. ὅπερ καὶ ὀρθότ.

Μεθωναῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς τὴν Μεθώνην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Μεθώνης ὤν· καί, Μεθωναῖοι, οἱ κάτοικ.

Μεθώνη, ἡ, = Μέθανα ἐν Ἀργολίδι· Θουκ. δ', 45. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συνήθως Μοθώνη, Mothone καλουμένη· τανῦν Μοθώνη· ἔτι δέ, Μεθώνη τῆς Λακωνικῆς, παρὰ Θουκ. β', 25. — 3) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. κατὰ Θουκ. ς', 7. κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας· ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων ἡρώων εὑρίσκετο αὕτη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Φιλοκτήτου. Ὁμ. — 4) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐστερήθη ὁ Φίλιππος ἕνα τοῦ ὀφθαλμόν. Θουκ. δ', 129. Δημ. κατὰ Φιλ. α', σελ. 41. Στράβ.

Μειδίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ὁ ὁποῖος ἠγάπα πολὺ νὰ παίζῃ μὲ τοὺς ὄρτυγας, δι' ὃ καὶ ὀρτυγοτρόφος ἐπωνομάσθη· Πλατ. Ἀλκ. α', σελ. 120. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1297. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐξ Ἀναγυροῦντος, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους. Αἰσχ. Δημ.

Μειχιάδης, ου, ὁ (ι). Ναύαρχός τις ἐκ Κορκύρας παρὰ Θουκ. α', 47.

Μειλανίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης θυγατρὸς τοῦ Σχοινέως, μετὰ τῆς ὁποίας μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς λέοντα· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Μειλανίων τὸν Παρθενοπαῖον· Ἀπολλόδ. γ', 9.

Μειλίχιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. β', 9.

Μελάγγεια, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Τεγέας.

Μελάγχλαινοι, οἱ (μέλας, χλαῖνα). Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Ἀστραχανίου. Ἡροδ. 4, 20. Διον. Περ. 309.

Μελαγχρίδας, α, ὁ (ι). Κάτοικός τις τῆς νήσου Χίου, παρὰ Θουκ. η', 6. ἔνθα ἐν τῷ κειμένῳ Μελαγκρίδας κεῖται.

Μέλαγχρος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Μιτυλήνης ἐν Λέσβῳ, φίλος τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου. Διογ. Λαέρτ.

Μέλαινα, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ὀνομασθείσης οὕτως ὅτε πενθοῦσα τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης, ἐνδεδυμένη μέλανα ἐνδύματα ἐκρύφθη εἰς ἓν σπήλαιον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 42.

Μέλαινα ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 349. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Λυδίας, τανῦν Καρα Βουρνού. Στράβ.

Μελαιναί, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν· — ὅθεν Μελαινεῖς, οἱ κάτοικ.

Μέλαινα Κόρκυρα, ἴδε Κόρκυρα.

Μελαινεαί, αἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Μελαινεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Μελαινεαί. Παυσ. Στεφ. Βυζ.

Μελαινίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Μελάγγειαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 6.

Μελαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἰτώνην· Θουκ. ε', 5. ἄλλως ἄγνωστοι.

Μελάμποδες, οἱ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Αἰγύπτιοι, κατ' Ἀπολλόδ. β', 1, 4. καί, ἡ Μελαμπόδων χώρα, παρβλ. Αἴγυπτ. αὐτοθ.

Μελαμποδίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, ὁ Θεοκλύμενος. Πλατ. Ἴων.

Μελάμπους, οδος, ὁ, Δωρ. Μέλαμπος. Υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὰς ἰατρικὰς γνώσεις του, ὅστις λέγεται ὅτι ἐθεράπευσε τὸν Ἴφικλον υἱὸν τοῦ Φυλάκου ἀπὸ τὴν ἀτεκνίαν ἢ ἀγονίαν του, λαβὼν ὡς ἀνταμοιβὴν παρὰ τοῦ πατρός του τὰς βοῦς διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βίας ἠδυνήθη ἀκολούθως νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν Πηρὼ θυγατέρα τοῦ Νηλέως. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 286. Θεραπεύσας δὲ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ Προίτου ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτῶν, ἔλαβεν ἓν μέρος τοῦ βασιλείου τοῦ Ἄργους ὡς μισθὸν καὶ μίαν ἐξ αὐτῶν τὴν Ἰφιάνασσαν εἰς γυναῖκα. Ἀπολλόδ. α', 9, 11. β', 6, 1–2. Καθ' Ἡρόδ. 2, 49. ὑπῆρχεν ὁ Μελάμπους οὗτος σοφός τις ἀνήρ, ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης διδαχθεὶς αὐτὴν παρὰ τοῦ Φοίνικος Κάδμου καὶ εἰσάξας πρῶτος αὐτὴν μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου εἰς τοὺς Ἕλληνας· φαίνεται δὲ ἀκμάσας ὅτι ἔζη 120 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀργοναυτῶν· ὁ δὲ Διόδ. Σικ. α'. λέγει ὅτι ὁ Μελάμπους ἐδιδάχθη ὅλην τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ κατὰ Κλημ. Ἀλεξ. ἔφερε πρῶτος οὗτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος καὶ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια ἐκ τῆς Αἰγύπτου.

Μελάμπυγος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, παρὰ Τζέτζ. Ανεφ. 91. — 2) **Μελάμπυγος λίθος**. Βράχος τις ἀπότομος ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ἀνωπαίας περὶ τὰ σύνορα τῆς Λοκρίδος. Ἡρόδ. 7, 216.

Μελάμφυλλος, ἡ (μέλας, φύλλον). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σάμου. Στράβ.

Μελαναιγίς, ίδος, ὁ (μέλας, αἴξ)· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐπαρρησιάσθη ποτὲ ὑπὸ τὴν μορφὴν μαύρης αἰγὸς εἰς τὸν Μέλανθον καὶ παρεκίνησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Ξάνθον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐλάτρευον αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ ἰδιαιτέρας ἐτησίους τελετάς, Ἀπατούρια καλουμένας. Παυσ. β', 35.

Μελανδέπται, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Θρᾴκης ἐν Εὐρώπῃ, ὀρθότ. Μελανδῖται ἐν Στεφ. Βυζ. καί, Μελανδία, ἓν μέρος τῆς ἐν Θρᾴκῃ Σιθωνίας χώρας κατοικουμένης ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Μελανδιτῶν. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 2, 32.

Μελανδία, ἡ, = Μελανδέπται. Ξενφ. ὅθεν

Μελανδῖται, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Μελανδίας.

Μελανεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, ὅστις λαβὼν παρὰ τοῦ Περιήρους ἓν μέρος τῆς Μεσσηνίας ἐκάλεσεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικός του Οἰχαλίαν. Παυσ. δ', 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμέδοντος ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 103. — 3) Εἷς τῶν Κενταύρων, εὑρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Μελανθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δολίου, ἔφορος τῶν αἰγοβοσκῶν τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, παριστανόμενος ὡς ἄπιστος καὶ ἀλαζών, συνεργῶν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν μνηστήρων κατὰ τοῦ δεσπότου του· Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 212–260. Υ, 173. Φ, 175. Κλητικ. ἐν Ὀδ. Χ, 176. αἱ λοιπαὶ πτώσεις σχηματίζ. ἐκ τοῦ Μελάνθιος. Ὀδ. Ρ, 247.

Μελάνθιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς τραγικός, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν καὶ ἀσωτίαν του, αἰσθαν. ὁ αὐτὸς παρὰ Πλουτάρ. Συμπ. β', 1. Ἀριστφ. Εἰρ. 803. Ὀρν. 151. — 3) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, παρ' Ἡρόδ. 5, 97.

Μέλανθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, ἐκ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἵτινες καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν ἐξαιρέτως· φονεύσας δὲ τὸν βασιλέα τῶν Βοιωτῶν Ξάνθον εἰς μίαν μάχην ἥτις εἶχε προξενηθῆ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων διὰ δύο συνορευούσας πόλεις, ἐκλέχθη βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κόδρον. Ἡρόδ. 5, 65. Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 146. — 2) Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. η', 5.

Μελανθώ, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δολίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθίου, ἀνατραφεῖσα πλησίον τῆς Πηνελόπης, ὕστερον δὲ ἐνωθεῖσα καὶ αὐτὴ μὲ

τοὺς μνηστῆρας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 321.

Μελανίππεια, ἡ. Μία τῶν Χελιδονίων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. Στέφαν. Βυζ.

Μελανίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν εἰς ἵππον κατὰ παράκλησιν τοῦ ἰδίου πατρός της ἀφ' οὗ οὗτος ἔμαθεν ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τοῦ Αἰόλου ἐν τόκον. Ἀριστφ. Θεσμ. 549. Ἐρατοσθ. Ὑγῖν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Δησμόντου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ Αἴολον. Πλατ. Παυσ. πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀτιμίας ταύτης τυφλώσας αὐτὴν ὁ πατήρ της ἔκλεισεν εἰς ἕνα σκοτεινὸν πύργον χρόνον ἱκανὸν ἕως οὗ ἠλευθερώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων της. Ὑγῖν. — 3) Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα λέγεται ὅτι ἁρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Διοδ. Σικ. δ', 16. Ἀπολ. Ῥοδ. — 4) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἴτωνος ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν, κατὰ Παυσ. θ', 1.

Μελανιππίδης, ου, ὁ· κυρίως Ὀνομ. πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Μελανίππου· καὶ κύρ. Ὀνομ. περίφημος ποιητὴς διθυράμβων, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μῆλον καὶ ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὴν 65 Ὀλυμ. Σουΐδ. Ἀθην. β', ὁ αὐτὸς ὑπῆρχεν ἴσως καὶ ποιητὴς τραγικὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται παρὰ Στοβαίῳ λείψανά τινα ἑνὸς τῶν δραμάτων του Περσεφόνη ἐπιγραφομένου. Ἀπολλόδ. λείψ. β'. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 129.

Μελάνιππος, ὁ (ᾰ) Υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀγρίου, πολεμήσας γενναίως εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων οἵτινες ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου κατὰ τῶν Θηβῶν καὶ τελευταῖον φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 409. Ἀπολλδρ. γ', 6, 8 ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδεικνύετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Χαλκίδος Παυσ. Βοιωτ. 18. — 2) Υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας σταδίῳ. Παυσ. ι', 25. Πλουτρ. Θησ. — 3) Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου κατ' Ἀπολλδρ. γ', 12, 5. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἱκετάονος ἐκ Τροίας, ποιμαίνων τὰς ἀγέλας τοῦ πατρός του, ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 547. — 5) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἀγρίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν. Ἀπολλδρ. α', 8, 6. — 6) Υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Τριταίας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τριταίαν ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 22. — 7) Ῥόδιός τις παρὰ Ξενφ.

Μελανίων, ωνος, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Μειλανίων. Νεανίας τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἀπορριπτόμενα ὡς μισῶν τὰς γυναῖκας. Ἀριστφ. Λυσ. 876.

Μελάντης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Μελάντειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Μέλανος ἢ εἰς τὸν Μέλανα ἀνήκων· αἱ **Μελάντιοι πέτραι ἢ δειραί**. Βράχοι τινὲς τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὀλίγον ἀπέχοντες τῆς νήσου Θήρας, κληθέντες οὕτως ἀπό τινος Μέλανος, Ἀπολ. Ῥοδ. Ἀπολλδρ. α', 9, 26.

Μέλανθος, ὁ. Χαμερπής τις παράσιτος καὶ κόλαξ, παρὰ Λουκ.

Μελάνωπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λάχητος Ἀθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλιστράτου· Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Λάχητος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνὴρ ἀχρείου καὶ ποταποῦ χαρακτῆρος. Δημοσθ.

Μέλας, ανος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις λέγεται ὅτι πλέων ἐκ τῆς Κολχίδος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπνίγη εἰς τὸ μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσθη ἔκτοτε Μέλας κόλπος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1707. — 2) Υἱὸς τοῦ Πορθέως ἢ Πορθάονος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐξ Αἰτωλίας, τοῦ ὁποίου τοὺς υἱοὺς ἐφόνευσεν ὁ Τυδεὺς ὅτε ἐπεβουλεύοντο τὸν θεῖον αὐτὸν Οἰνέα· Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 117. Ἀπολλδρ. α', 7, 10. — 3) Υἱὸς τοῦ Λικυμνίου, ὅστις συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν πόρθησιν τῆς Οἰχαλίας ἐφονεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου. Ἀπολλδρ. β', 7, 7.

Μέλας, ανος, ὁ· Melas. Ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον· Ἡροδτ. 7 198. — 2) Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Μέλανα κόλπον· τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγεται ὅτι κατεξήρευσαν τὰ στρατεύματα τοῦ Ξέρξου ὅτε διέβαινον ἐντεῦθεν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων· τανῦν Σχιερὲ Σοῦ. Ἡροδτ. 7, 58. Διον. Περ. 538. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ εἰσβάλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην, τανῦν Μαυρόνερον· Στράβ. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς Ὠλένου. Καλλ. εἰς Δι. 23. Στράβ. — 5) ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν Καραμαθ. Στράβ. ιβ'.

Μέλας κόλπος, ὁ. Κόλπος τις περιβρέχων βορειοδυτικῶς τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερσόνησον, τανῦν Κόλπος Σάρος λεγόμενος. Ἡροδτ. ἔτι, ὁ Μέλας πόντος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 922.

Μέλδοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα (Seina) καὶ Μάρνης ποταμῶν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἰάτινον. Στράβ. Πτολ.

Μελεαγρίς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Μελεάγρου ἢ εἰς τὸν Μελέαγρον ἀνήκουσα· **αἱ Μελεαγρίδες**· αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Μελεάγρου Εὐρυμέδουσα καὶ Μελανίππη, μεταμορφωθεῖσαι ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς πτηνά· Ἀντ. Λιβ. 2. αἱ Μελεαγρίδες νῆσοι· μυθολογούμεναι νῆσοι ἐπὶ τοῦ Παδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ· Στραβ.

Μελέαγρος, ὁ· Meleager. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἄρεος. Πλουτρ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος· ἡγεμὼν τῆς Καλυδωνίας χώρας ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὰς περὶ τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἐπιτήδειας καὶ ἐμπειρίαν του. Οὗτος λέγεται ὅτι συνεκάλεσεν ὅλους τοὺς ἀνδρειοτέρους ἥρωας τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν τόσον περιβόητον ἐκείνην θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ὅστις ἠφάνιζεν ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ πατρός του Οἰνέως· μετὰ ταῦτα δὲ συνεστράτευσε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν διαταγὴν τῶν Μοιρῶν ἡ ζωὴ τοῦ Μελεάγρου ἐκρέματο ἀπὸ ἕνα ἐσβεσμένον δαυλὸν, τὸν ὁποῖον ἐφύλαττεν ἡ μήτηρ του κεκρυμμένον καὶ ἀδιάφθορον, μαθοῦσα αὕτη τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς πραχθέντα ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου διὰ τὴν δορὰν τοῦ θηρευθέντος κάπρου καὶ καταρωμένη αὐτὸν, ἔβαλε τὸν δαυλὸν ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ πυρὸς κατακαύσασα αὐτὸν ὅλως δι' ὅλου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγίνεν αἰτία τοῦ προώρου θανάτου τοῦ υἱοῦ της Ὁμ. Ἰλ. Β, 642. Ἀπολλδρ α', 8, 2. Ἐκ τῆς Κλεοπάτρας θυγατρὸς τοῦ Ἴδα ἐγέννησεν ὁ Μελέαγρος τὴν Πολυδώραν· Παυσ. δ', 2. ἐκ δὲ τῆς Ἀταλάντης ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον· Ὑγῖν. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν — 3) Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, υἱὸς τοῦ Εὐκράτους ἐκ Συρίας ἀκμάσας περὶ τὰ 90 ἔτος πρὸ Χρ. κατά τινας δὲ ἔζη αὐτὸς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Ἀνθολ.

Μελέας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Μελέδημος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 273. ἔνθα κατὰ Becker Τηλέδημος ἀναγινώσκεται.

Μελέτη, ἡ. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων Μουσῶν, τῶν ὁποίων τὴν λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτον οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀλωέως εἰς τὴν Βοιωτίαν. Παυσ. θ', 29.

Μέλης, ητος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης, περὶ τοῦ ὁποίου λέγουσι ὅτι ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς Ὅμηρος. Ὁμ. Ὑμν. η', 3. Στράβ. καὶ ὁ Μέλητος. Στεφ. Βυζ. — 2) Ποτάμιος θεὸς, ἐκ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος, ἀφ' οὗ καὶ Μελησιγενὴς ἐπονομάζεται· Πλουταρ. 61. Ὁμ. — 3) Πατὴρ τοῦ Κινησία ποιητοῦ διθυράμβων, κιθαρῳδὸς τὴν τέχνην· Πλούτ. Γοργ. 501.

Μελήσανδρος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 29.

Μελησίας, α, ὁ. Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας Πινδ. Ὀλυμ. 8. — 2) Υἱὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις Θουκυδίδου ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους· Πλάτ. Λάχ. καὶ Μέμν.

Μελησιγενής, οῦς, ὁ. Ὁ περὶ τὸν Μέλητα ποταμὸν γεννηθεὶς, ἐπώνυμον τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου γεννηθέντος πλησίον τῆς Σμύρνης ἐκεῖ που αὐτόθι Μέλητος ποταμοῦ. Λουκ.

Μελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἰνάχου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φορωνέα καὶ Αἰγιαλέα. Ἀπολλδρ. β', 1, 1. — 2) Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰσμήνιον καὶ Τήναρον· Πινδ. Πυθ. 11, 6. ἐκ δὲ τοῦ Σιληνοῦ ἐγέννησεν ἡ Μελία τὸν Κένταυρον Φόλον. Ἀπολλδρ. β', 5, 4.

Μελίαι, αἱ. Ἀρχαῖαι τινὲς Νύμφαι, καθ' Ἡσ. Θεογ. 187. γεννηθεῖσαι ἐκ τῆς Γῆς μετὰ τῶν Ἐριννύων καὶ Γιγάντων ἀπὸ τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν τμηθέντων αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ· μία ἐξ αὐτῶν ἡ Μελία ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Σιληνοῦ τὸν Κένταυρον Φόλον. Ἀπολλδρ. β', 5, 4.

Μελίβοια, ἡ (⏑⏑–⏑). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πελασγὸς ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ἀπολλδρ. γ', 8, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ἥτις μόνη ἐκ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της δὲν ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολλδρ. γ', 5, 6. — 3) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ὄσσης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 717.

Μελιτοννίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσύχ — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρας. Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 48.

Μελίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλδρ. α', 2, 7. — 2) = Μελία, Καλλιμ.

Μελικέρτης, ου, ὁ. Melicerta. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι αὕτη ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε ὁ Ἀθάμας ἔμελλε νὰ φονεύσῃ αὐτὴν εἰς τὴν μανίαν του. Ὁ Ποσειδῶν μετεμόρφωσε τὸν Μελικέρτην τοῦτον εἰς θαλάσσιον θεὸν, τιμώμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαίμων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ὁ Σίσυφος ἐσύστησε τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Ἀπολλδρ α', 9, 2. γ', 4, 3.

Μελιναία, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης παρὰ Λυκόφρ 403. κατὰ Τζέτζ. κληθείσης οὕτω κατὰ μεταφορ. ἀπὸ τῆς γλυκύτητος τοῦ μέλιτος.

Μελίνη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολλδρ. β', 7, 8.

Μελιννώ, οῦς, ἡ. Ἀρχαία τις ποιήτρια παρὰ Φώτ.

Μελινοφάγοι, οἱ Θρᾷκες. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θρᾴκης, πιθαν. = Ἀσταί, ὡς τρεφόμενοι ἐκ μελίνης. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 5, 12.

Μελιβώ, οῦς, ἡ. Γυνή τις αὐλήτρια. παρὰ Θεοκρ.

Μελιόδουνον, τό. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κουάδων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Μελίσανδρος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, γράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα τῆς μάχης τῶν Λαπιθῶν κατὰ τῶν Κενταύρων. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 2.

Μελισσιάς, άδος, ἡ. Ἑλλην. κύρ. Ὀνομ. γυναικῶν. Ἀνθολ.

Μέλισσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Περιάνδρου τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡροδτ. 3, 50.

Μέλισσαι, αἱ. Νύμφαι τινές, θυγατέρες τοῦ Μελισσέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ἡ Ἀδράστεια καὶ Ἴδα, αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης· Ἀπολλδ. ὅτι δὲ καὶ Δικταῖαι Μελίαι καλούμεναι, παρὰ Καλλμ. εἰς Δι. 47. — 2) Ἱέρειαι τῆς Δήμητρος καὶ Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ. Πινδ. Πυθ. 4, 106. Καλλμ.

Μελισσεύς, έως, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες Ἀδράστεια καὶ Ἴδα λέγονται ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία αὐτόθι. Ἀπολλδ. α', 1, 3.

Μέλισσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τελεσιάδου Θηβαῖος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ — 2) Φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Σάμον καὶ ζήσας περὶ τὴν 84. Ὀλυμπδ. μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ὠφελήσας μεγάλως τὴν πατρίδα του καὶ διὰ τῆς στρατηγικῆς αὐτοῦ ἐμπειρίας· παρ' αὐτῷ ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν Ζήνων ὁ Ἐλεάτης· συνέγραψε δὲ πολλὰ βιβλία περὶ διαφόρων φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς Ἀριστλ. φυσ. Ἀκρόασ. 1, 22. Πλάτ. Θεαίτ. Αἰλια.

Μελιστίχη, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ 46.

Μελίταια, ἡ (ῑ). Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, πρότερον Πύῤῥα καλουμένη· Στραβ. καί, Μελιτία, ἡ, Θουκ. δ', 78. Μελίτεια. παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Μελιταιεῖς, οἱ κάτοικοι. Στραβ.

Μελιτεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ὀθρηΐδος, τὸν ὁποῖον εὑρὼν ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Φάγρος ἐκτεθειμένον ὑπὸ τῆς ἰδίας μητρός του μέσα εἰς ἓν δάσος, ἀνέθρεψεν αὐτὸν καὶ ἐκάλεσεν Μελιτέα, ὅστις μετὰ ταῦτα κυριεύσας ἓν μέγα μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Μελίταιαν. Ἀντ. Λιβ 13.

Μελίτη, ἡ (ῑ). Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος· Ὁμ. Ἰλ. Σ, 42. Ἡσ. Θεογ 246. — 2) Θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Αἰγαίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὕλλον. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 538.

Μελίτη, ἡ (ῐ). Νῆσος τοῦ Ἀδριατικοῦ Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· τανῦν Μελέδη, Meleda. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 572. καὶ Μελιτίνη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — 2) Λίμνη ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως τῶν Οἰνιαδῶν· Στράβ. — 3) Μελίτη, ἡ (ῐ) Melite. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάττης κειμένη μεταξὺ τῆς Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς, ἡ νῦν Μάλτα. Malta, λεγομένη, ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν μὲ καλοὺς λιμένας καὶ μ' ἕνα πολυτελῆ ναὸν τῆς Ἥρας· περίφημος πρὸ πάντων ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς ὑφάσματα· Διοδ. Σικ. ε', 12. Σκύλ (τὸ ι εὕρηται μακρὸν παρὰ Λυκοφρ. 1027.) — ὅθεν Μελιταῖος, αία, αῖον· τῆς Μελίτης ἢ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης ὤν· τὰ **Μελιταῖα κυνίδια**. Γένος σκύλων μικρῶν τῆς νήσου Μελίτης, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ὡς εὐγενὲς ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων· Στραβ. κατά τινας δὲ τῆς νήσου Μελίτης ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ. — 4) Δῆμος ἀρχαῖος τῆς Ἀττικῆς μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ὁ ἥρως οὗτος ἐσύστησε τὰς τελετὰς τῶν μικρῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Πλάτ. — ὅθεν, Μελίτης μαστιγίας, = Ἡρακλῆς, Ἀριστφ. Βάτρ. 501. — καί, Μελιτεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Μελίτης ἐν Ἀττικῇ ὤν. Δημοσθ.

Μελιτήϊος, ία, ιον. Τῆς Μελίτης ἢ εἰς τὴν Μελίτην ἀνήκων· τὸ **Μελιτήϊον ὄρος**. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Μελίτης ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1150.

Μελιτηνή, ἡ· Melitene. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐκτεινομένη περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ Σωφηνῆς χώρας Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μελιτηνῆς χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος, ὕστερον δὲ ἀνῆκεν εἰς τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν· τανῦν Μαλατία.

Μελιτία, = Μελίταια.

Μελιτίδης, ου, ὁ (υ-υ-). Ἐμπαικτικὸν κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀθηναίοις παραστῆσον βλάκα τινὰ καὶ χονδροειδῆ, ὡς τὸ Σαννυρίων καὶ Κόροιβος· πληθ. **Μελιτίδαι**, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 993. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 1. Λουκ.

Μέλιτος, ὁ. Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις τὸν δῆμον Πιθεύς, ὅστις συμφώνως μετὰ Ἀνύτου ἐκατηγόρησε τὸν Σωκράτην ἐπ' ὀνόματι τῶν λοιπῶν ἐν τῇ πόλει ποιητῶν. Ξενφ. Ἀριστφ. Βάτρ. 1302. Μέλητος, παρὰ Πλατ. Stallb. (ὁ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Ν, 106. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ μέλι, ἀλλ' οὕτως ἡ παραλήγουσα ἔστι φύσει βραχεῖα)

Μέλιττα, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ Μέλισσα. Ὀνομ. ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκ.

Μελλαρία, ἡ. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη παραθαλασσίως ἐφ' ἑνὸς μικροῦ κόλπου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἤξευρον τὴν τέχνην τοῦ νὰ ταριχεύωσιν ἐπιτηδείως τοὺς ἰχθῦς· τανῦν Toro della Penna. Στράβ. γ'.

Μέλλων, ωνος, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλ. ε', 4, 2. καὶ Μίλων παρὰ Πλουτ. Πελοπ. η'.

Μελπομένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡσ. Θεογ. 77. ἔφορος τῆς Τραγικῆς ποιήσεως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελώου τὰς Σειρῆνας. Ἀπολδρ α', 3, 4.

Μελπόμενος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἔφορος τῶν Μουσῶν. Παυσ. 1, 2. καὶ 31.

Μεμβλίαρος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποικίλου Φοῖνιξ, εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Κάδμου, ὅστις μείνας ἐπὶ τῆς νήσου Καλλίστης ἐσύστησεν αὐτόθι μίαν ἀποικίαν Φοινίκων. Ἡροδτ. 4, 147. — 2) Μεμβλίαρος, ἡ, νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Θήρας· = Ἀνάφη· Στεφ. Βυζ.

Μεμνόνειον, τό. Ἡ τοῦ Μέμνονος ἀκρόπολις ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. Στράβ.

Μεμνόνειος, εία, ειον, = Μεμνόνιος. Στράβ.

Μέμνονες, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Νείλου καὶ Ἀσταπόυ ποταμῶν. Στέφ. Βυζ.

Μεμνόνιος, ία, ιον. Τοῦ Μέμνονος ἢ εἰς τὸν Μέμνονα ἀνήκων· Ἡροδτ. τὸ **Μεμνόνειον ἄστυ**, = Σοῦσα ἐν τῇ Περσίδι. Ἡροδτ. 5, 54. κτισθὲν ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ πατρὸς τοῦ Μέμνονος, καὶ **Σοῦσα τὰ Μεμνόνεια**· Ἡροδτ. 7, 151. — **τὰ Μεμνόνια βασίλεια**. Ἡ ἀκρόπολις ἢ τὰ περιτετειχισμένα βασίλεια τῆς πόλεως τῶν Σούσων ἐν Περσίδι. Ἡροδτ. 5, 53. καί, τὸ Μεμνόνειον. Στράβ.

Μέμνων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ἡσ. Θεογ. 984. παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρεται νέος ὡραιότατος, ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος ἔχων ἓν στράτευμα Αἰθιόπων καὶ φονεύσας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Ἀντίλοχον υἱὸν τοῦ Νέστορος, ἐφονεύθη τελευταῖον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 188. Λ, 521. Πινδ. Νεμ. 3, 111. Κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Μέμνων οὗτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων ἔχων τὴν καθέδραν του εἰς τὰ Σοῦσα· Διοδρ. Σικ. β', 22 καὶ κατ' ἄλλους ἐλθὼν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας εἰς τὴν Ἀσίαν διέμεινεν εἰς τὴν Περσίδα, κτίσας αὐτόθι τὰ Μεμνόνια βασίλεια λεγόμενα· Στράβ. ιζ', Διοδ. Σικ. ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις τῶν Σούσων Μεμνόνιον ἄστυ· Ἡροδτ. 7, 151. Μετὰ τὸν θανατόν του ἐτιμήθη ὡς ἥρως, ἔχων, ὡς ἐλέγετο, καὶ ἴδιον ναὸν ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, οἱ δὲ ἐν Θήβαις Αἰγύπτιοι ἐπρόσφερον αὐτῷ καὶ θυσίας. Ὀππιαν. κυνηγ. β', 51. Φιλοστρ. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο δύο κολοσσιαῖα ἀγάλματα τοῦ Μέμνονος πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ, κατὰ Φιλοστρ. κατεσκευασμένα ἐκ μελανοῦ μαρμάρου καὶ ἀποτελοῦντα ἡδύν τινα ἦχον ὅτε ἐπροσβάλλοντο ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων περὶ τὰς πρωϊνὰς ὥρας. Ὀππιαν. Καλλιστρ. Λουκ. Φιλοψευδ. κατὰ δὲ Παυσ. α', 42. ὡμοίαζεν ὁ ἦχος τῶν ἀγαλμάτων τούτων μ' ἐκεῖνον τῆς κιθάρας ἢ λύρας ὅτε μία τῶν χορδῶν ἐκρογῇ. — 3) Μέμνων ὁ Ῥόδιος, Σατράπης καὶ στρατηγὸς τοῦ τελευταίου τῶν Περσῶν βασιλέως Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, πολεμήσας εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅπου νικηθεὶς ἐσώθη εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ Ἁλικαρνασσόν· πολιορκηθεὶς δὲ ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων καὶ βιασθεὶς νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ μὲ τὸ ἐναπολειφθὲν μέρος τῆς Περσικῆς δυνάμεώς του εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ εἰσβάλῃ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν, ἐλπίζων οὕτω ν' ἀποσπάσῃ τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ τῆς Ἀσίας, ἀλλ' εἰς τὴν ἐν Μιτυλήνῃ πολιορκίαν κατέλαβεν αὐτὸν ὁ θάνατος πρὸ τοῦ ἔτι νὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν μελετηθεῖσαν σωτηριώδη ἐπιχείρησίν του. Ἀρριαν. α', 21. Διοδρ. Σικ ιζ', 23-27.

Μέμφις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐπάφου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Λιβύαν καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ πόλις Μέμφις. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. Ἀπολόδρ. αὐτόθι.

Μέμφις, ιδος, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα Αἰγυπτίων βασιλέων, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, καθ' Ἡρόδτ. 2, 93. κτισθεῖσα ὑπὸ τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου βασιλέως Μήνου, κατὰ δὲ Διόδρ. Σικελ ὑπὸ τοῦ Οὐχορέως, ὅστις ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς θυγατρός του Μέμφιδος. Εἶχεν ἡ πόλις αὕτη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου βιβλ. α', 50, 150 σταδίων περίμετρον, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἔπλεον ἐπὶ τοῦ Νείλου ὅλα τὰ ἐκ τῆς ἄνω καὶ κάτω Αἰγύπτου φερόμενα πλοῖα· περίφημος δὲ πρὸ πάντων ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐσήκωσε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Μήνης, ἀκολούθως δὲ ἐκόσμησαν καὶ ηὔξησαν αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς οἱ λοιποὶ αὐτόθι βασιλεύσαντες. Ἡρόδτ. 3, 93. 114. 145. Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἡ Μέμφις κατεστάθη καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὰς Θήβας δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ προσδιορισθῇ, φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι ἡ μετάβασις αὕτη τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρξεν ἀρχαιοτάτη, διότι οἱ παρ' Ἡροδτ. ἀναφερόμενοι παλαιοὶ Αἰγύπτιοι βασιλεῖς ἦσαν ἅπαντες Μεμφῖται. Μετὰ τὴν ἐν

τῇ κάτω Αἰγύπτῳ κτισθεῖσαν ὕστερον Ἀλεξάνδρειαν ἠλαττώθη μεγάλως ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων τῆς Μέμφιδος καὶ ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆς· διὰ δὲ τῶν κατακλύσεων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἠφανίσθη κατ' ὀλίγον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ὥστε τανῦν δὲν σώζεται σχεδὸν τίποτε τῆς ἀρχαίας αὐτῆς μεγαλοπρεπείας. Κατὰ τοὺς νεωτέρ. περιηγητὰς ὁ τόπος, ἔνθα ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ Μέμφις διαχύεται δύο ὥρας, ἀπέχων μεσημβρινῶς τῶν μεγάλων Πυραμίδων, ἔνθα τανῦν κεῖται τὸ χωρίον Μεμφ, κατ' ἄλλους δὲ παλαιὸν Μισρ. — γενικ. ιος, παρ' Ἡροδτ. Ἀῤῥιαν. ιδος, παρὰ Θουκ. ιδος, παρὰ Στράβ. δοτικ. Μέμφι, παρ' Ἡροδτ. 2, 3. Μέμφει, παρὰ Παυσ. — ὅθεν, Μεμφίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ. τῆς Μέμφιδος. Ἡρόδτ. καὶ ἐπιθετικ. ἡ Μέμφις γῆ. Αἰσχύλ. Περσ. 35.

Μέμφις, ιος, ὁ. Ἡγεμὼν τις τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, παρ' Αἰσχ. Περσ. 966.

Μέναιχμος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ναυπάκτου, κατὰ Ἀθήν. συγγράψας ἓν βιβλίον περὶ τεχνικῶν πιθαν. ἀκμάσας ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Παυσ.

Μενάλιππος, ὁ. Φίλος τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ἡρόδτ. 5, 95.

Μενάλκας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρτ. Εἰδ. η'.

Μενάλκης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀδύτης. Ἀπολλ. β', 1, 4. ἔνθα ὁ Heyne Μετάλκης ἀναγινώσκει.

Μένανδρος, ὁ, Menander. Διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς τέχνης ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, πεμφθεὶς εἰς τὸν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον. Θουκ. Ξενφ. — 3) Περίφημος κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, γεννηθεὶς τὸν τρίτον χρόνον τῆς 109 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 52 ἔτος τῆς ἡλικίας του, γράψας κατά τινας μὲν 109, κατ' ἄλλους δὲ 105 κωμικὰ δράματα, ἐκτιμηθέντα μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κριτικῶν διὰ τὸ εὔσχημον τῶν ἐν αὐτοῖς προσωπικῶν χαρακτήρων καὶ διὰ τὴν κατάλληλον πρὸς τὴν δραματοποιΐαν φράσιν των, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ ἕνα ἀνδριάντα. Ἐκ τῶν ποιημάτων τούτων ἐσώθησαν δυστυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα συλλεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἑρτελίου καὶ Οὐγὼ Γροτίου ἐν Excerptis e comd. Gr. pag. 708–763. Παυσ. α', 2. Λουκ. — 4) Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐκ Λαοδικείας ἀναφερόμενος παρὰ Σουΐδᾳ, ζήσας πιθαν. περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης σωτηρίου ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας ἓν βιβλίον, γενεθλίων διηγήσεις ἐπιγραφόμενον. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 105 Harls. — 5) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὴν Λυδίαν. Φώτ. — 6) Βυζάντιος ποιητής, πιθαν. μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 454.

Μεναπία, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ς', 11.

Μενάπιοι, οἱ, Manapii. Ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ Μόσα ποταμῶν, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ βαλτώδης καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνῶν δάσων, μὴ ἔχοντες ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος οὐδεμίαν πόλιν, ἀλλὰ ζῶντες ἐσπαρμένοι εἰς χωρία μικρὰ καὶ κατοικοῦντες εἰς καλύβας. Διων. Κασ. γ', 28. Στράβ. Καῖσ.

Μενάρης, ους, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λευτυχίδου. Ἡρόδτ. 8, 131.

Μένασκος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. δ', 2.

Μένδαχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλοῦς. Ἀπολλδ. β', 1, 4.

Μενδαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μένδης ἐν Μακεδονίᾳ. Θουκ.

Μένδη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριέων, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδτ. Θουκ. καὶ Μένδης, Ἀπολλδ. παρὰ Στεφ. Βυζαντίου.

Μένδης, ητος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Μενδησίου νομοῦ, κειμένη πλησίον τοῦ πέμπτου στομίου τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ θεὸς Μένδης· τανῦν Ἀχμοὺν. Ἡρόδτ. 2, 42. Στράβ. — 2) Ὁ Μένδης. Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδτ. λέγει ὅτι ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησι Πᾶνα, παριστανομένη καὶ αὐτὴ συνήθως μὲ κεφαλὴν αἰγὸς καὶ πόδας τράγου καὶ τιμωμένη ἐξαιρέτως ἐν τῇ πόλει Μένδητι τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 2, 46.

Μενδήσιος, ία, ιον. Τῆς Μένδητος ἢ εἰς τὴν πόλιν Μένδητα ἀνήκων. ὁ Μενδήσιος νομός. Εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ Δέλτα νομῶν, ἔχων μητρόπολιν τὴν Μένδητα. Ἡρόδτ. — τὸ Μενδήσιον στόμα, τὸ πέμπτον στόμα τοῦ Νείλου, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, συνεχόμενον μὲ τὸ Σεβεννυτικὸν στόμιον· τανῦν Δυβέχ.

Μενεδαῖος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκυδ.

Μενέδημος, ὁ. Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. Στράβ. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀῤῥιαν. — 3) Κυνικὸς φιλόσοφος. Διογ. Λαέρτ.

Μένεσλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὕλλου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱππότης ἐγέννησε τὸν Αἴολον. Εὐσταθ.

Μενεκλείδης, ὁ. Θηβαῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐχθρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, καταδικασθεὶς τελευταῖον εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν διὰ τὰς κακοβούλους συκοφαντίας ἐναντίον πολλῶν συμπολιτῶν του.

Μενεκλῆς, έους, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. Δημ.

Μενεκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ἰατρὸς Συρακούσιος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος μὲ μίαν μεγάλην συνοδίαν ὀπαδῶν, ἔλεγεν ἑαυτὸν Δία. Ἀθήν. ζ. 10. Πλουτρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 51. — 2) Ἕτερος ἰατρός, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, ὁ ἐφευρετὴς διαφόρων ἰατρικῶν μίγμάτων καὶ κατασκευῶν φαρμάκων. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Συρακούσιος, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 469.

Μενέκωλος, ὁ· πιθαν. Μένεκλος. Συρακούσιός τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Καμαρίναν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 5', 5.

Μενελάεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μενελάου ἐν Θεράπνῃ πόλει τῆς Λακωνίας, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἰδιαίτερος αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης ναός. Ἡσύχ.

Μενελάϊος, ία, ιον (ᾱ). Τοῦ Μενελάου ἢ εἰς τὸν Μενέλαον ἀνήκων. Τὸ Μενελάϊον. Ὄρος μὲ ἓν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Πολύβ. — 2) ὁ Μενελάϊος λιμήν. Λιμὴν εὐρύχωρος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐφέρθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὁ Μενέλαος, ὅτε ἐπέστρεφε μετὰ τῆς Ἑλένης ἐκ τῆς Τροίας. Ἡρόδτ. 4, 169. ὁ Μενέλαος, παρὰ Στράβ.

Μενέλαος, ὁ, Ἀττ. Μενέλεως, Δωρ. Μενέλας, α, Menelaus. Υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ· λαβὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν ὡραίαν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Σπάρτης, διεδέχθη καὶ τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του. Παυσ. Λακ. α'. Ἀπολλ. γ', 3, 2. Ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Μενελάου εἰς τὴν Κρήτην ἐλθὼν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου ἐκ Τροίας εἰς τὴν Λακεδαίμονα, κατέλυσεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, εὑρὼν τὴν ἁρμόζουσαν βασιλικὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην ἀπὸ μέρους τῆς γυναικός του Ἑλένης· θελχθεὶς δὲ ἀπὸ τὸ κάλλος τῆς ἐξαισίου ταύτης γυναικὸς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν ὁμοῦ μὲ ἄλλους θησαυροὺς τῆς οἰκίας της, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Τροίαν. Τὴν ὕβριν καὶ ἀδικίαν ταύτην μὴ ὑπομείνας ὁ Μενέλαος μετὰ τὴν εἰς Σπάρτην ἐπιστροφήν του, κατέπειτα διὰ συνεργείας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος ὅλους τοὺς λοιποὺς ἡγεμόνας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐκστρατεύσωσι κατὰ τῆς Τροίας, ἐκδικούμενοι τὴν προξενηθεῖσαν καταισχύνην του. Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ἐφάνη ὁ Μενέλαος εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ γενναιοτέρων αὐτόθι Ἑλλήνων ἡρώων, ἔχων τὴν δευτέραν τάξιν μετὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, δείξας πρὸ πάντων τὴν πρὸς τὴν ἁρπαχθεῖσαν σύζυγόν του πίστιν, μὴ θέλων ποτὲ νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς γέρας ἀπὸ μίαν τῶν Τρωΐδων αἰχμαλώτων, ὅπως οἱ λοιποὶ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ἔφερον εἰς τὰς σκηνάς των μετὰ τὴν πόρθησιν τινὰς τῶν πέριξ τῆς Τροίας πόλεων. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἀγαθὸν Μενέλαον, ἀρηΐφιλον, κυδάλιμον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 408. Γ, 21. Ὀδ. Δ, 217. ἔτι δὲ κάρη ξανθὸς Μενέλαος. Ὀδσ. Ο, 145. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας λαβὼν αὖθις τὴν Ἑλένην καὶ περιπλανηθεὶς πολὺν χρόνον εἰς διάφορα μέρη ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων, φερθεὶς καὶ ἕως εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἔφθασε τελευταῖον εὐτυχῶς εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμ. Ὀδσ. Α, 286. Δ, 381–586. Ἐκ τῆς Ἑλένης ἐγέννησε μίαν μόνην θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως. Ὀδ. Δ, 551. Κατὰ Παυσ. Λακ. ιθ'. ἀποθανὼν ὁ Μενέλαος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Σπάρτης, ἐτάφη μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς τὴν πόλιν Θεράπνην τῆς Λακωνίας· κατ' ἄλλους δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ταυρίδα μὲ τὴν Ἑλένην πρὸς ζήτησιν τοῦ Ὀρέστου, ἐσφάγησαν ἀμφότεροι ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας πρὸς θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος. Πτολμ. Ἡφαιστ. δ'. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμύντα βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ πάππος τοῦ Φιλίππου. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 43. — 3) Ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σατράπης τῆς νήσου Κύπρου. — 4) Μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἀνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, τοῦ ὁποίου σώζεται μία πραγματεία περὶ σφαιρικῶν τριγώνων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 23. — 5) = Μενελάϊος λιμήν. Στράβ. ὅπερ ὅρα. — 6) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Δέλτα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Μενελάου ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Στράβ. — ὅθεν, Μενελαΐτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ.

Μενέξενος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν οἰκογενειῶν ἐν Ἀθήναις, πολλαχοῦ ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Διογ. Λαέρτ. ὅτι καὶ εἷς τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μενέξενος.

Μενεπτόλεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου βασιλέως τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 693.

Μενεσθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πετεοῦ βασι-

λεύς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Θησέως· ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων πεντήκοντα πλοῖα, ἐφάνη εἷς τῶν ἐμπειροτέρων Ἑλλήνων πολεμιστῶν. Κατὰ Πλούταρχ. Θησ. 41. ἐθανατώθη ὁ Μενεσθεὺς ἐν τῇ πολιορκίᾳ ταύτῃ. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 552. Δ, 327. Ἀπολλ. γ', 10, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἰφικράτους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Δημοσθ.

Μενεσθέως λιμήν, ὁ, Menesthei Portus. Λιμὴν τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας πλησίον τῶν Γαδείρων. Στράβ.

Μενέσθης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 609. — 2) Ἀθηναῖος, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Θησέως εἰς τὴν Κρήτην. Πλουτρ.

Μενέσθιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρηϊθόου βασιλεὺς τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Πάριδος. Ὁμρ. Ἰλ. Η, 8-10. — 2) Υἱὸς τοῦ Σπερχειοῦ ἢ τοῦ Βώρου καὶ τῆς Πολυδώρης θυγατρὸς τοῦ Πηλέως ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας Ὁμ. Ἰλ. Π, 173. Ἀπολλ. γ', 13. 4.

Μενεσθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσδ. Θεογ. 357.

Μενηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενήτου, ἡ Ἀντιάνειρα. Ἀπολ. Ῥοδ Α, 56.

Μένης, τος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Μενίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 260. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠρίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Αντιόχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐδιδάχθη τὴν ὑφαντικὴν τέχνην παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ δὲ Ἀφροδίτη ἐκόσμησεν ἀμφοτέρας μ' ἔξοχον κάλλος· ὕστερον δὲ ἀποθανοῦσαι ἑκουσίως, θέλουσαι ν' ἀπαλλάξωσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ φθοροποιᾶς τινος νόσου, μετετέθησαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης εἰς τοὺς ἀστέρας· οἱ δὲ Ἄονες ἤγειρον πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. 25.

Μενιππίδης, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλδ. β', 7. 8.

Μένιππος, ὁ. Ἔμπορός τις ἵππων ἐν Ἀθήναις, ἐπικαλούμενος Χελιδών. Ἀριστφ. Ὀρν. 1293.— 2) Τύραννος τῆς Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, μαθητὴς τοῦ Διογένους ἐκ Φοινίκης, συγγράψας ποιήματα σατυρικὰ μὲ πολλὴν πικρίαν καὶ χλευασμόν· Διογ. Λαέρτ. Ϛ', 99.— ὅθεν Μενίππειος, α, ον, τοῦ Μενίππου ἢ εἰς τὸν Μένιππον ἀνήκων. Λευκ.

Μένλασσος, ἢ Μέλλασσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀρκτικοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν Bitossos. Πτολμ.

Μενοικεύς, έως, ὁ. Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης. Σοφκλ. Εὐρ. Φοιν. 10. — 2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ὅς τις θυσιασθεὶς ἑκουσίως εἰς τὸν Ἄρην πρὸ τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν, ἔγινεν αἴτιος τῆς νίκης τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων, οἵτινες ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Εὐρπ. Φοιν. 776. Ἀπολλ. γ', 6, 7.

Μενοιτιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-) Υἱὸς τοῦ Μενοιτίου, ὁ Πάτροκλος Ὁμ. Ἰλ. Α, 307.

Μενοίτιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, κατ' Ἀπολδρ. τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς κεραυνώσας, ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον διὰ τὴν ἀλαζονείαν καὶ φαυλότητά του. Ἡσδ. Θεογ. 500. Ἀπολλδρ. α', 2, 3. — 2) Υἱὸς τοῦ Κευθωνύμου, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν Ἅδην, μετὰ τοῦ ὁποίου μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἦλθε νὰ ἁρπάσῃ τὸν Κέρβερον, κατεσύντριψεν ὅλον του τὸ σῶμα, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἀπολλδρ. β', 5, 10. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Αἰακοῦ, ὅς τις ἐλθὼν εἰς τὴν Ὀποῦντα πόλιν τῆς Λοκρίδος, ἐγέννησεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Φιλομήλας τὸν Πάτροκλον φίλον τοῦ Ἀχιλλέως· συνεστράτευσε δὲ ὁ Μενοίτιος οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὁμρ. Ἰλ. Λ, 765. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 69. Ἀπολδρ. α', 9, 16.

Μενουθίας νῆσος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐν τῷ Βαρβαρικῷ κόλπῳ· πιθαν. ἡ νῦν Πέμβα καλουμένη μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Γάδου καὶ Μολινδας. Πτολ. δ', 9.

Μέντης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγχιάλου βασιλεὺς τῶν Ταφίων καὶ ξένος τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τὴν τεβασμίαν μορφὴν τοῦ ὁποίου ἐνεφανίσθη ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Τηλέμαχον παρακινοῦσα αὐτὸν νὰ συγκαλέσῃ τὸν λαὸν τῆς Ἰθάκης καὶ νὰ ὑπάγῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν Πύλον καὶ εἰς Λακεδαίμονα διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ πατρός του. Ὁμ. Ὀδ. Α, 105, 180. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 73.

Μεντορίδης, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Μέντορος. Ἀνθολογ.

Μέντωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴμβρου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 171. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους μάχην ἐν Ἀθήναις. Ἀπολδρ. β', 8, 1. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, φίλος πιστὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε ἀπῆλθε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Μέντορος τούτου συνώδευσεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν Πύλον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐβοήθησε τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τοὺς μνηστῆρας. Ὁμ. Ὀδ. Β, 225. Γ, 12. Χ, 235. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀσωπίδος μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8. — 5) Περίφημός τις ἀρχαῖος τεχνίτης μετάλλων, παρὰ Λουκιαν.

Μένων, ωνος, ὁ. Θετταλὸς ἐκ Φαρσάλου, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, φονευθεὶς καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους Θουκ. β', 22. Ξενφ. Ἀναβ. — 2) Εἷς τῶν Στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀῤῥιαν.

Μέρδις, ιος, ὁ. = Σμέρδης. Πέμπτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχύλ. Περσ. 771.

Μέρμερος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων Μυσῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 513. — 2) Ἡγεμὼν Θεσσαλὸς πατὴρ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐφόνευσεν ἐκδικουμένη κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ ἀνδρός της. Ἀπολδρ. α', 9, 28. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐλιθοβολήθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος ὑπὸ τῶν Κορινθίων ὡς αἴτιος τῆς προξενηθείσης δυστυχίας τῆς νέας συζύγου τοῦ Ἰάσονος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κρέοντος. Παυσ. — 4) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου βασιλέως τῶν Λαπιθῶν. Ὀβιδ. μεταμορ. 7, 305.

Μερμησσός, ἡ. Κώμη τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι διέτριβεν ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλα. Στέφ. Βυζ.

Μερμόδας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Mannert, τανῦν Ἐγορλέκ. Στράβ.

Μερμνάδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία γενεὰ βασιλέων τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ Γύγου ἕως τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς χώρας ταύτης Κροίσου. Ἡρόδτ. 1, 7.

Μέρμνων, ωνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. γ', 35.

Μερόη, ἡ. Νῆσος τῆς Αἰθιοπίας ἐν Ἀφρικῇ, σχηματιζομένη ἐκ τοῦ Νείλου καὶ Ἀσταβόρα ποταμῶν, ἀπέχουσα 5000 στάδια τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως Συήνης καὶ κατοικουμένη ὑπὸ νομάδων καὶ γεωργῶν λαῶν, μὲ πολλὰ μεταλλεῖα χρυσοῦ, σιδήρου καὶ χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς, ἡ νῦν Ἀτβὰρ ὑπὸ τοῦ βασιλείου Σεννάρ. Στράβ. Διόδ. Σικλ. Πλίν. — 2) Πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Μερόης, κατοικουμένη ὑπὸ Αἰθιόπων, οἵτινες ἐλάτρευον ἐνταῦθα τὸν Δία καὶ Διόνυσον. Εἰς ταύτην εἶχον ἀρχαιόθεν τὴν καθέδραν των οἱ ἐγχώριοι ἱερεῖς, οἵτινες ἐδιοίκουν μόνοι τὰ πολιτικὰ πράγματα τοῦ ἔθνους των καὶ εἰς τὴν ὁποίαν πρῶτον, ὡς λέγεται, ἐπενοήθη ἡ ἱερογλυφικὴ τέχνη καὶ ἄλλαι ἐπιστῆμαι καὶ γνώσεις. Ἡροδτ. 2, 29. Διοδ. Σικλ.

Μέροπες, οἱ· ἑνκ. Μέροψ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς νήσου Κῶ, κληθέντων οὕτως ἀπό τινος βασιλέως αὐτῶν Μέροπος. Ὁμρ. Ὑμν. Ἀπολ 42. Πινδ. Σ·οφ. — 2) Μυθώδης τις λαός, τὸν ὁποῖον πλάττει ὁ Σειληνὸς εἰς τὴν πρὸς τὸν Μίδαν διήγησίν του, ὅτι κατῴκει εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ κόσμου τούτου ἤπειρον. Θεόπομπ. παρ' Αλιαν. ποικ. Ἱστρ. γ', 18.

Μερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Σίσυφος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Γλαῦκον. Ἀπολδ α', 9, 3 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνοπίωνος βασιλέως τῆς Χίου καὶ γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος. Ἀπολδ. α', 4. 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Κυψέλου καὶ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴπυτον· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κρεσφόντου ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυφόντης ὁμοῦ μὲ τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας. Ἀπολδρ. β', 8, 5. Παυσαν. δ', 3. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλέως Πολύβου ἐν Κορίνθῳ Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 775.

Μεροπηΐς, ΐδος, ἡ. Τοῦ Μέροπος ἢ εἰς τὸν Μέροπα ἀνήκουσα· ἡ **Μεροπηΐς νῆσος**, = Κῶς. Καλλμ. Δηλ. 160. κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Μέροπος υἱοῦ τοῦ Τριόπα· ὅπερ ὅρα.

Μεροπίς, ίδος, ἡ, = Μεροπηΐς, ἡ Μεροπὶς Κῶς. Θουκ. η', 41. Στράβ. — 2) ἡ Μεροπὶς γῆ. Μυθώδης χώρα τῶν ὑπερβορείων. Στράβ. ἐκ Θεοπόμπ. ἴδε Μέροπες, ἀριθμ. 2.

Μέροψ, οπος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ [υἱὸς τοῦ Τριόπα, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν νύμφην Κυθυμίαν, ἐγέννησε τὴν Κῶ· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος αὕτη Μεροπὶς καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Μέροπες. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μέροψ. Κυριπ. Ἑλ 384. — 2) Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Περκώτης ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, τοῦ ὁποίου οἱ δύο παῖδες Ἄδραστος καὶ Ἄμφιος ἐφονεύθησαν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Β, 831. Λ, 329. — 3) Πατὴρ τῆς Ἀρίσβης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Αἴσακον, ὅστις οὗτος ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ πάππου του τὴν τέχνην τοῦ ἐξηγεῖν τοὺς ὀνείρους. Ἀπολλ. γ', 12, 5.

Μεσαβατηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίδος ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἐλυμαΐδος. Στράβ. ἴδε Μεσαβάται.

Μεσαμβρίη, ἡ. Mesambrie. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας, οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων· τανῦν Μεσέμβρια. Ἡρόδ. 4, 93.

Μεσημβρία παρὰ Στράβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ἡρόδ. 7, 108.

Μεσατεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰς Πάτρας πόλιν τῆς Ἀχαΐας. Παυσ. ζ, 21.

Μεσαύλιος, ὁ. Δοῦλος τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 449.

Μεσημβρία, ἡ, = Μεσημβρίη, πρότερον Μενεβρία. Στράβ. καί, Μεσημβριανός, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μεσημβρίας.

Μεσήνη, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς κάτω Μεσοποταμίας, περιεχομένη ὑπὸ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης καὶ σχηματίζουσα μίαν νῆσον, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἀράβων. Στράβ. — 2) = Μεσσήνη, ἐν τισι χειρογρ. τοῦ Πλάτ. καὶ Θουκ.

Μέσθλης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους καὶ τῆς νύμφης Γυγαίας, ἡγεμὼν τῶν Μαιόνων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, σύμμαχος τοῦ Πριάμου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 864.

Μεσοποταμία, ἡ, μεσοποτ. χώρα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας, ἥτις ἐξετείνετο κατὰ μῆκος μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος ποταμῶν, ἡ νῦν Ἀλ-Δσχεζίρα λεγομένη· πρὸς ἄρκτον ἐχωρίζετο αὕτη διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας, πρὸς δὲ Ἀνατολὰς διὰ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον διὰ τοῦ Εὐφράτου ἀπὸ τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας· παρ' Ἡροδ. ἀναφέρεται ἡ Μεσοποταμία ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Συρία· παρὰ δὲ τοῖς ὑστέροις συγκατηριθμεῖτο συνήθως μετὰ τῆς Βαβυλωνίας· οἱ κάτοικοι τῆς ἀρκτικῆς Μεσοποταμίας ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν κατὰ τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν Μυγδόνιοι καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Μυγδονία, ἥτις ὑπῆρχεν ἡ εὐφορωτέρα καὶ τερπνοτέρα τῆς λοιπῆς Μεσοποταμίας, ὕστερον Ἀνθεμουσία Ὀσροηνὴ λεγομένη, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Ἔδεσσαν ἄλλως Ἀντιόχειαν μετὰ ταῦτα κληθεῖσαν· ἡ δὲ μεσημβρινὴ Μεσοποταμία ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ξηρὰ καὶ ἀμμώδης, κατοικουμένη ὑπὸ νομάδων Ἀράβων καὶ ἔχουσα πολλὰ ἄγρια θηρία ἐπ' αὐτῆς. Στράβ. Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. Πτολ. — ἔθεν, Μεσοποταμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Μέσπιλα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος Ποταμοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς παλαιᾶς Νίνου μεσημβρινῶς, ἧς τὰ ἐρείπια ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξενοφῶντος. Ξενοφ. Ἀνάβ. γ', 4, 10. νῦν Νουνία.

Μέσσα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, ἡ παρ' Ὁμ. Μέσση, κατὰ Παυσ. γ', 25.

Μεσσαβάται, οἱ (-υυ-). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαβατηνῆς χώρας ἐν τῇ Σουσιανῇ. Διονύσ. Περιηγ. 1015.

Μεσσάνα, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Μεσσήνη. Πίνδ.

Μεσσάνιος, ία, ιον, Δωρικ. ἀντὶ Μεσσήνιος. Πίνδαρος.

Μεσσαπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδιον ναὸν ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τοῦ ὄρους Ταϋγέτου. Παυσ. Λακ. 30.

Μεσσαπία, ἡ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὴν πρὸς μεσημβρίαν χερσόνησον τῆς Ἰταλίας, ἥτις ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Βρεντεσίου ἕως τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Καλαβρίαν λεγομένην· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἀγρίων κατοίκων Μεσσαπίων ἐξ Ἰλλυρίας καταγομένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦλθον καὶ ἐσύστησαν μετὰ ταῦτα οἱ Κρῆτες τὰς ἀποικίας των. Ἡρόδ. 7, 170. Θουκ. 9, 34. — 2) Πολλάκις ἐκαλεῖτο Μεσσαπία μόνον τὸ μεσαῖον μέρος τῆς χερσονήσου ταύτης, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Μεσσάπου, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν ἐκ Βοιωτίας. Στράβ.

Μεσσάπιοι, οἱ (α). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαπίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ὄντες λαοὶ τῆς Ἰλλυρίας καὶ ζῶντες ἀνέκαθεν βίον ἄγριον. Ἡρόδ. Στράβ. Ϛ'. — 2) Λαὸς τῆς Λοκρίδος χώρας, κατοικῶν μεταξὺ Τριταίας καὶ Χαλαίου. Θουκυδ. γ', 101. κατά τινας Μετάπιοι ὁ Στεφ. Βυζ. ἀναγινώσκει, ἴδε Μέταπα.

Μεσσάπιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας περὶ τὴν Ἀνθηδόνα· τανῦν Κτυποβοῦνι. Στράβ. Μεσσάπιον. Αἰσχ. Ἀγ. 303.

Μεσσάπιος, ία, ιον (α). Τῆς Μεσσαπίας ἢ ἐκ Μεσσαπίας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ ὤν· τὸ Μεσσάπιον ἔθνος. Θουκ. ζ, 33. οἱ Ἰήπυγες Μεσσάπιοι, Ἡρόδ. 7, 170. Οὐσιαστ. Μεσσάπιος, ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσαπίας.

Μέσσαπος, ὁ. Βοιωτός, ἐλθὼν μὲ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας. Στράβ.

Μεσσάτις, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Πατρῶν, Παυσ. ζ.

Μέσση, ἡ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Λακωνίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 582. κατὰ Παυσ. Μέσσα, παρὰ Στράβ. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Μεσσήνη.

Μεσσηΐς, ίδος, ἡ. Περίφημος κρήνη πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάδος ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 457.

Μεσσήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τρίοπος καὶ γυνὴ τοῦ Πολυκάονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Μεσσήνη, ἔνθα ἐλατρεύετο μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα ἐν ἄγαλμα ἐκ χρυσοῦ. Παυσ. δ', 1.

Μεσσήνη, Δωρικ. Μεσσάνα, ἡ. Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων ἀναφέρεται ὡς χώρα μικρὰ τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ μετὰ ταῦτα ἐπαρχίᾳ τῆς Μεσσηνίας, ὑποκειμένη εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Μενελάου. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 15. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις συγγραφ. = Μεσσηνία. Ξενοφ. Πλάτ. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε οὗτος ἐπανέφερε τοὺς πρὸ χρόνων ἐκ τῆς πατρίδος των ἐξορισθέντας Μεσσηνίους, εἰς ἄκρον ὀχυρά, ἔχουσα ἀκρόπολιν τὴν Ἰθώμην καὶ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· τανῦν Μαυρο-Ματιά. Πολύβ. δ', 32. Στράβ. Παυσ. δ', 3. — 3) Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς νήσου ταύτης ὁμωνύμου πορθμοῦ, πρότερον Ζάγκλη καλουμένη. Καθ' Ἡρόδ. 4, 23. μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνίας ὑπὸ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐλθόντες τινὲς τῶν Σαμίων καὶ Μιλησίων εἰς τὴν Σικελίαν ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν Ζάγκλην, κατοικήσαντες εἰς αὐτὴν περὶ τὸ 495 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ κατὰ Θουκυδ. Ϛ', 4. κατακτήσας αὐτὴν μετ' οὐ πολὺ ὁ τύραννος τοῦ Ῥηγίου Ἀναξίλαος, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα Μεσσήνη ὡς καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίας· ὁ δὲ Στράβ βιβλ. Ϛ. λέγει· ὅτι ἡ πόλις Ζάγκλη ὠνομάσθη Μεσσήνη, διότι οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσήνιοι ἔπεμψαν εἰς αὐτὴν μίαν ἰδίαν ἀποικίαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Γόργου υἱοῦ τοῦ Ἀριστομένους. Ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου ὑπέπεσεν ἡ πόλις αὕτη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων, τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας· τανῦν, Μεσσήνια, Messina. Ἡρόδ. 7, 164. Θουκ. Πολύβ. Στράβ. Δωρικ. ἡ Μεσσάνα. (ἡ διὰ τοῦ σσ γραφὴ ἐστὶ συνηθεστέρα, παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. ω', 7, 9.

Μεσσηνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κειμένη νοτιοδυτικῶς αὐτῆς, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Ἤλιδος καὶ τῆς Ἀρκαδίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Λακωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Πελάγους. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Μεσσηνίας ἀναφέρονται οἱ Λέλεγες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀνέκαθεν συνεμίχθησαν εἰς ἓν ἔθνος οἱ Ἀργεῖοι καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Αἰολεῖς· ὅτε δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύσαντες καὶ τὴν Μεσσηνίαν, ἐσύστησαν ἐν αὐτῇ ἴδιον βασίλειον, ἔνθα ἐβασίλευσαν οἱ λεγόμενοι Αἰπυτίδαι ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Αἰπύτου υἱοῦ τοῦ Κρεσφόντου πρώτου βασιλέως τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, τῶν ὁποίων τελευταῖος ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστομένης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ἀρχὴν ὁ μεταξὺ τῆς Σπάρτης καὶ Μεσσηνίας φοβερὸς πόλεμος, ὅστις μετὰ 50 ὁλοκλήρους χρόνους ἐπέφερε τὴν παντελῆ φθορὰν καὶ ὑποδούλωσιν τῶν Μεσσηνίων, ἀφ' ὅτου καὶ ἡ χώρα αὐτῶν ἐρημωθεῖσα τῶν πλείστων κατοίκων, ἠνώθη μὲ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Λακεδαίμονος. Μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Θηβαίων, ἀποκαλέσας ὁ γενναῖος τῶν Θηβαίων στρατηγὸς Ἐπαμεινώνδας τοὺς εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς φυγόντας καὶ διεσπαρμένους Μεσσηνίους, ἔκτισεν ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν τὴν νέαν πόλιν Μεσσήνην, ὅπου αὖθις ἀποκατασταθέντες καὶ διασώσαντες τὰ πρότερα ἐγχώρια ἤθη καὶ γλῶσσαν, ἔζησαν τοῦ λοιποῦ ὑπὸ μίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἕως οὗ ὑπέπεσαν καὶ οὗτοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν λαῶν ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων. Πολύβ. Παυσ. δ'. τανῦν Μεσσηνία, σχηματίζουσα ἕνα τῶν δέκα νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν τοῦ νομοῦ τὴν Ἀρκαδίαν (Κυπαρισσία)· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἡ Μεσσήνη· παρὰ Θουκ. δὲ ἡ Μεσσηνὶς γῆ.

Μεσσηνιακός, ή, όν. Τῆς Μεσσηνίας ἢ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἀνήκων· ὁ Μεσσηνιακὸς κόλπος. Ἡ περὶ τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ θάλασσα μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα καὶ Ταινάρου, τανῦν κόλπος τῆς Κορώνης. Στράβ.

Μεσσήνιος, ία, ιον. Τῆς Μεσσηνίας ἢ ἐκ τῆς Μεσσηνίας ὤν· καὶ οὐσιαστ. ὁ Μεσσήνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσηνίας ἢ τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Πελοποννήσῳ.

Μεσσηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μεσσηνίας ἢ εἰς τοὺς Μεσσηνίους ἀνήκουσα, ἡ Μεσσηνὶς γῆ, = Μεσσηνία. Θουκ. δ', 41.

Μεσσωγίς, ίδος, ἡ. Ὄρος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἕως τῆς Μυκάλης· τανῦν Καστανεουτ-δάγ. Στράβ. καὶ Μεσωγίς, Στέφ. Βυζ.

Μεσσόλα, ἡ. Πολίχνη τῆς Λακωνίας. Στράβ.

Μέστλητα, τά· παρὰ Πτολμ. ε', 10. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀλβανίας. Mannert Γεωγρ. IV, 210.

Μέταβος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σισύφου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Μεταγείτνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ ἑορτὴ Μεταγείτνια λεγομένη. Πλουτ. Ἡσύχ. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη καὶ ὁ παρ' Ἀθηναίοις μὴν Μεταγειτνιών.

Μεταγένης, ους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκυδ. ε', 19.

Μεταγώνιον, τό. Χώρα μικρὰ τῆς Λιβύης, πιθαν. ἅπασα ἡ παραλία αὐτῆς ἀπὸ τῆς Νουμιδίας ἕως τῆς Μαυριτανίας. Πολύβ. γ', 33. καί, Μεταγωνίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Μεταγώνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, κείμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ πόλεως νέας Καρχηδόνος. Στράβ.

Μεταγωνεῖτις, ιδος, ἡ, = Μεταγώνιον. Πτολ.

Μετάλκης, ους, ὁ. Υἱός τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολλόδ. ἴδε Μεναλκης

Μέταλλον, τό. Πόλις τῆς Κρήτης, αὕτα λιμὴν τῆς Γορτύνης· Στράβ. τανῦν Μέταλλα.

Μετάνειρα, ἡ (υ-υ). Γυνὴ τοῦ Κελεοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου, εἰς τῆς ὁποίας τὴν οἰκίαν κατέλυσεν ἡ Δήμητρα, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ζητοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτῆς Περσεφόνην, ἁρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 161. Ἀπολλόδ. Μεγάνειρα παρὰ Παυσ.

Μέταπα, τό. Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Αἰτωλίας, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Θέρμου. Πολύβ.

Μεταπόντιον, τό, Metapontium. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία Ἑλληνική, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταραντίνου κόλπου, πρότερον Μέταβος ἀπὸ τοῦ Μετάβου καλουμένη· ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή· τανῦν Torre di Mare. Ἡρόδτ. 4, 15. Στέφ. Βυζ. — ἔθεν, Μεταπόντιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Μέταυρος, ὁ, Metaurus. Ποταμὸς τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Metoro. Στράβ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων· τανῦν Metro Στράβ.

Μέτουλον, τό, Metulum. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Ἰαπόδων ἐν Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἐγγὺς τοῦ Κολάπιδος ποταμοῦ, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος· τανῦν Motling, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κροατίας. Στράβων.

Μέτων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Παυσανίου ἐκ Λευκονοίης δήμου τῆς Ἀττικῆς, ὁ διορθώσας καὶ διατάξας τὴν χρονολογίαν τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ 432 ἔτος πρὸ Χρ. ἥτις ἐκαλεῖτο Ἐννεακαιδεκαετηρίδες, ὁρίσας τὸν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν ἐκ 365 $\frac{5}{19}$ τὸν δὲ σεληνιακὸν ἐκ 354 ἡμερῶν, 9 ὡρῶν, 11', 29'', 21'''. Ἀριστφ. Ὀρν. 999. Διόδρ. Σικελ. ιβ', Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ι', 7. ἔνθα ἡμαρτμ. Λάκων ἀντὶ Λευκονοεὺς ἀναγνωστέο.

Μετώπη, ἡ. Δωρικ. Μετώπα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνὸν τὴν Θήβην καὶ ἄλλας θυγατέρας. Πίνδρ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου καὶ μήτηρ τῆς Ἑκάβης Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων πλησίον τῆς Στυμφάλου. Καλλμ. Ὕμν. εἰς Δι. 26. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 33.

Μήδεια, ἡ, Ἰωνικ. Μηδείη, Ἡρόδτ. Medēa. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ τῆς Ἰδυίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 242. Σχολ. Ἡσδ. Θεογ. 957. κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἑκάτης, περιβόητος φαρμακὶς καὶ μάγισσα, διὰ συνεργείας τῆς ὁποίας ἠδυνήθη ὁ Ἰάσων νὰ ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας ἐκ τῆς Κολχίδος, μετὰ τοῦ ὁποίου φυγοῦσα ἡ Μήδεια εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγέννησε δύο παῖδας τὸν Μέρμερον καὶ Φέρητα, εἶτα δὲ ἐσφάγησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας, ὅτε ὁ Ἰάσων μὴ φυλάξας τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Γλαύκην θυγατέρα τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῆς Κορίνθου· ἐλθοῦσα δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Αἰγέα, λέγεται ὅτι ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ ἕνα υἱὸν τὸν Μῆδον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ φύγῃ καὶ ἐκεῖθεν, ὅτε ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ διὰ τῶν φαρμάκων της τὸν νέον Θησέα. Πλουτ. Θησ. Σχολ. Ἰλ. Κ, 471 Παυσ. β', 3. Ἀπολλόδ α' 9, 28. τελευταῖον δὲ λέγεται ὅτι ἐπιστρέψασα πάλιν εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς τὸν πατέρα της, διέμεινεν αὐτόθι μέχρι τέλους. Διόδρ. Σικελ. δ', 55. ἡ κατ' ἄλλους ἀπῆλθεν εἰς τὸ Βουθρωτὸν πόλιν τῆς Ἠπείρου Μήδεια. Ἡσδ. Θεογ. 961. Πίνδ. Ἀπολλόδ. α', 9, 23. Μηδείη, Ἡρόδτ. 1, 2. — 2) = Μηδία, παρὰ Ξενφ. καὶ Στράβ. ἡμαρτμ.

Μήδειος, α, ον. Τῆς Μηδίας ἢ εἰς τὴν Μηδίαν χώραν ἀνήκων. Σιμ. ἐπ. 34. — ἔθεν, οἱ Μήδειοι, οἱ κάτοικοι τῆς Μηδίας. Πίνδαρ. Πυθ. 1, 151.

Μήδειος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Ἡσδ. Θεογ. 1001. ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβε μετὰ ταῦτα ἡ Μήδεια μαζύ της καὶ ἔφυγεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν ἀπ' αὐτοῦ Μῆδοι οἱ κάτοικοι τῆς Μηδίας χώρας. Παυσ. β', 3. Διόδρ. Σικλ. δ', 56. ἴδε Μῆδος.

Μηδεσικάστη, ἡ (μῆδος). Νόθος θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 173.

Μηδία, ἡ, Media. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ μεγαλητέρα ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀσσυρίαν καὶ Ἀρμενίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Περσίδα καὶ Σουσιανὴν καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ὑρκανίαν καὶ ἀποτελοῦσα ἀρχαιόθεν μίαν ἐπαρχίαν τῆς μεγάλης τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, ὕστερον δὲ διοικηθεῖσα χρόνον τινὰ ὑπ' ἰδίων καὶ ἀνεξαρτήτων βασιλέων, ὑπετάχθη τελευταῖον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀστυάγους εἰς τὴν Περσικὴν βασιλείαν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου Κύρου. μετὰ τῆς ὁποίας διέμεινεν ἡνωμένη ἕως τῆς ἀρχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Περσικοῦ βασιλείου, ὅτε διῃρέθη εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν Ἀτροπατηνὴν Μηδίαν καὶ εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν, καὶ ἡ μὲν Ἀτροπατηνὴ Μηδία περιλάμβανεν ὅλον τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς χώρας ταύτης, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος κατατάττει τοὺς ἑξῆς κατὰ λαούς, Καδουσίους, Καλύγους, Δρίβρυκας, Κασπίους, Καρδούχους, Μαρούνδας καὶ Μαργάσους, εἰς δὲ τὴν μεγάλην Μηδίαν, ἥτις ἀπετέλει τὸ ἐπίλοιπον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς μέρος τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἀναφέρει ὁ αὐτὸς γεωγράφος ἄλλους ἐπτὰ λαούς, τοὺς Ἀμαριάκας, Μάρδους ἢ Ἀμάρδους, Ἐλυμαίους, Ταπούρους, Σίδικας, Οὐαδάσους καὶ Σαγαρτίους. Ἦν δὲ τὸ πάλαι ἡ Μηδία μία τῶν εὐφορωτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐπικρατειῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀσιατικῶν λαῶν ὡς τὸ πλέον πεπολιτισμένον καὶ σοφὸν ἔθνος, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Πέρσαι, ὑποτάξαντες τὴν Μηδίαν, παρεδέχθησαν πολλὰς συνηθείας, ἔθιμα καὶ λοιπὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς διατάξεις, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν Μηδικὴν γλῶσσαν ὡς πλουσιωτέραν καὶ εὐγενεστέραν τῆς Περσικῆς· δι' ὃ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Κύρου ἀναφέρονται συνήθως οἱ Πέρσαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστοριογράφοις καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα Μῆδοι· τανῦν Ιρακ-Ἀγχαμί. Ἡρόδοτ. Στράβ. — ἔθεν Μηδίζω, μιμοῦμαι τὰ ἤθη καὶ τὰ φρονήματα τῶν Μήδων ἢ Περσῶν, καὶ Μηδισμός, Μηδιστί, ἴδε ἐν Λεξικ.

Μηδίας τεῖχος, τό, Mediae murus. Τὰ τείχη τῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενα ἐπὶ τῆς στενῆς διαβάσεως μεταξὺ τῶν ποταμῶν Τίγρεδος καὶ Εὐφράτου καὶ χωρίζοντα τὴν Βαβυλωνίαν ἀπὸ τὴν Ἀσσυρίας. Κατὰ Διόδρ. Σικελ. ιδ', 12. εἶχον τὰ τείχη ταῦτα 400 σταδίων μῆκος. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 7, 15. ὁ δὲ Στράβων καλεῖ αὐτὰ Σεμιράμιδος τείχη.

Μηδική, ἡ, ἐκ. Τῆς Μηδίας ἢ ἐκ τῆς Μηδίας ὤν. Ἡρόδτ. ἡ Μηδική, προσυπακ. γῆ, = Μηδία. Ξενφ

Μήδιος, ία, ιον, = Μηδικός. Ξενφ. — 2) Κύρ. ὄνομα. Φίλος πιστὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ.

Μηδίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Μηδίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Μηδίαν ἀνήκουσα. Οὐσιαστ. προσυπακμ. γυνή, ἡ κάτοικος τῆς Μηδίας. Ἡρόδτ. 1, 91.

Μῆδοι, οἱ, Medi. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ· καθ' Ἡρόδτ. 7, 62, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, ὅτε αὕτη φυγοῦσα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Μήδοκος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, παρὰ Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32. ἐν δὲ Ἑλλ. δ', 8, 26. ὁ αὐτὸς Ἀμήδοκος ἀναγνωστέ.

Μῆδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μηδίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. — 2) Υἱὸς τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολλ. α', 9, 28. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μήδειος καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Ἰάσονος. Ἡσ. Θεογ. 1001. φυγὼν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου, ὡς λέγεται, κατακτήσας πολλὰς χώρας, ὠνόμασεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν αὐτόθι ἐπαρχίαν Μηδίαν, ἀποθανὼν τελευταῖον εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Ἀπολλ. αὐτόθ. κατά τινας δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ εὑρὼν τὸν θρόνον κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ Πέρσου ἀδελφοῦ τοῦ Αἰήτου, ἐδίωξεν αὐτὸν ἐκεῖθεν καὶ κατέστησεν αὖθις τὸν πάππον του βασιλέα. Ὁ Διόδρ. Σικ. δ', 56. ἀναφέρει ὅτι ἡ Μήδεια φυγοῦσα εἰς τὰ ἔνδον τῆς Ἀσίας, ὑπανδρεύθη ἕνα τῶν αὐτόθι ἰσχυρῶν βασιλέων, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μῆδον, ὅστις βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του τὴν χώραν ἐκείνην Μηδίαν. — 3) Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχύλῳ Περσ. 761. αἰθαν. Δαρεῖος ὁ Μῆδος ἢ ὁ Ἀστυάγης. Σουίδ.

Μῆδος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας, ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Ἀράξην. Στράβ.

Μηδοσάδης, ου, ὁ. Πρέσβυς τοῦ βασιλέως Σεύθου ἐν Θρᾴκῃ. Ξενφ.

Μήθυμνα, ἡ, Δωρικ. Μάθυμνα, Methymna. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Λέσβου, περίφημος προπάντων διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς οἶνον, πατρὶς τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος. Θουκ. γ', 2. — ἔθεν Μηθυμναῖος, αία, αῖον· τῆς Μηθύμνης ἢ ἐκ τῆς Μηθύμνης ὤν· καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Μηθύμνης. Ἡρόδτ. ἡ διὰ τοῦ η γραφ. ἔστιν ὀρθοτ. Μέθυμνα εὕρηται ἅπαξ παρὰ Σκυλκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως ἐκ Λέσβου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Μήθυμνα. Διόδρ. Σικλ. ε', 83.

Μηθώνη, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Μεθώνη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 716.

Μηΐονες, οἱ, = Μήονες. Ἡρόδτ.

Μηκιστεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυάλου, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ Ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 566. Ἀπολλόδ. γ', 6, 3. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἐχίου, ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου. Ὁμρ. Ἰλ. Θ, 333. — 3) Υἱὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. Δωρικ. Μακιστεύς.

Μηκιστηϊάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, ὁ Εὐρύαλος. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 28.

Μηκύβερνα, ἡ. Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, κατὰ Στράβ. σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Ὀλύνθου. Ἡρόδτ. Θουκ. — ἔθεν, Μηκυβερναῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Μηκώνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ. Ἡσδ. Θεογ. 536. παραβλ. Στράβ. η', 6, 25.

Μήλης, ου, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Λυ-

δίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Εὐσέβ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἡροδτ. 1, 84.

Μηλιεκός, ή, όν, Ἰωνκ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ Μαλιακός, ὅπερ ὅρα.

Μηλιάς, άδος, ἡ (– υυ)· Ἰωνκ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ Μαλιάς, = Μηλίς· αἱ Μηλιάδες Νύμφαι, αἱ Νύμφαι τῆς Μηλίδος χώρας ἐν Τραχινίᾳ. Σοφκλ.

Μηλίβοκον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Γερμανίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἄλβιος (Ἔλβα), τανῦν Ἀρτζ Haregebirge. Πτολμ. β', 11.

Μηλιεύς, έως, ὁ, Ἰωνκ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ Μαλιεύς, έως· ὁ κάτοικος τῆς Μηλίδος χώρας· Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Ἐπιθτκ. ἀντὶ Μηλιακός, τῆς Μηλίδος ἢ εἰς τὴν Μηλίδα χώραν ἀνήκων, ὁ Μηλιεὺς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μηλίδα χώραν σχηματιζόμενος κόλπος, ἴδε Μαλιακός· Αἰσχ. Περσ. 484. (Αἰτκ. Ἑνικ. Μηλιᾶ, παραβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμματ. §. 53. 2. Αἰτ. πληθ. Μηλιέας.)

Μηλίς, ίδος, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαλίς, προσωνυμ. τῇ Ἐπαρχίᾳ μικρᾷ τῆς Θεσσαλίας περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. — 2) = Μαλιακή. — ἡ Μηλὶς λίμνη, ἡ περὶ τὴν Μαλίδα χώραν ἐν Θεσσαλίᾳ θάλασσα. Σοφ. Τραχ. 638.

Μήλιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Βοιωτίᾳ. Πολυδ. Ὀνομ. α', 30. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τοῖς Μιλησίοις· Ἡσύχ. — 2) Ἐπιθτκ. Μήλιος, ία, ιον, ὅρα Μῆλος.

Μηλόβιος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ.

Μηλόβοσις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μία τῶν Νυμφῶν ὑπὸ τῶν ὁποίων συνωδεύετο ἡ Περσεφόνη. Ὁμ. Ὑμν. Δημ. 420. Ἡσ. Θεογ. 354.

Μηλόκαυος, ἡ, Melocavus. Πόλις τῆς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Χαττῶν πλησίον τῆς νῦν Φούλδας. Πτολ. β', 11.

Μῆλος, η, Melos. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰς ἄκρον εὔφορος ἔχουσα τὸ πάλαι ἠφαίστειον ἔδαφος μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ περιβόητος διὰ τὴν ἀθεΐαν του Διαγόρας· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι κατήγοντο ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων· τανῦν Μήλος. Θουκ. γ', 91. Ξενφ. — ὅθεν Μήλιος, ία, ιον, τῆς Μήλου ἢ εἰς τὴν Μῆλον ἀνήκων· ὁ Μήλιος πόντος, = Αἰγαῖος πόντος. Θεογν. 680. — ὁ Μήλιος λιμός, συνήθ. ἐν παροιμίαις λεγόμενον ἀφ' ὅτου ποτὲ ἡ Μῆλος ἠναγκάσθη ὑπὸ λιμοῦ νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθρούς. Ἀριστφ. Ὀρν. 186. Οὐσιαστκ. ὁ Μήλιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Μήλου· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καλεῖ ὁ Κωμικὸς Ἀριστοφάνης τὸν Σωκράτην μιμούμενος τὸν ἄθεον Διαγόραν, Νεφ. 825. — 2) Μηλιάς, άδος, καὶ Μηλίς, ίδος, ἡ ἐκ τῆς Μήλου οὖσα. Πλούτρ.

Μήν, **Μῆνος**, Αἰτκ. Μῆνα· Men ἢ Menes. Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας ὡς εἰκάζεται περὶ τὸ 2100 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Μέμφιν, χώσας καὶ πολλὰ μέρη τῆς κάτω Αἰγύπτου πρότερον κατακλυζόμενα ὑπὸ τῶν πλημμυρῶν τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Κατὰ Διοδ. Σικ. α', 45. πρῶτος οὗτος εἰσήγαγε καὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰ ἱερὰ ἔθιμα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡροδτ. 2, 4. Δοτικ. Μῆνι, Ἡρόδτ. 2, 99. παρ' ἄλλοις δὲ Συγγραφ. εὑρηται καί, ὁ Μήνης.

Μήν, ηνός. = Lunus. Θεότης διὰ τῆς ὁποίας παρίστανον οἱ ἀρχαῖοι Φρύγες τὴν Σελήνην. Στράβ.

Μηνᾶς, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. — 2) Αἰχμάλωτός τις τὸν ὁποῖον ἠλευθέρωσεν ὁ Σέξτος Πομπήϊος. Πλούτρ.

Μήνη, ἡ· Lune, = Σελήνη, ὅπερ ὅρα. Ὁμ. Ὑμν. 32.

Μῆνιγξ, ιγγος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Συρτικῆς χώρας, κατὰ Πολύβ. κατῴκουν ἐπ' αὐτῆς οἱ λεγόμενοι Λωτοφάγοι· ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Γίρβα καὶ τανῦν Ζέρβι. Πολύβ. α', 39. Στράβ.

Μήνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Θεοκρτ. κε', 15. Παυσ. Ϛ', 26.

Μηνοσγάδα, τά· Menosgade. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑρμουνδούρων κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαίνου (Mein) ποταμοῦ Πτολ. β', 11.

Μηνοφάνης, ους, ὁ (ᾱ). Ἰατρός τις, ἐν τῇ Ἀνθολ.

Μῄονες, οἱ, Ὁμηρ. Μηΐονες, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαίονες, ὅπερ ὅρα.

Μῃονίη, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαιονία, ὅπερ ὅρα.

Μῃόνιος, ίη, ιον, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαιόνιος, Καλλμ. εἰς Δῆλ. 250.

Μῃονίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μαιονίας, ἢ εἰς τὴν Μαιονίαν ἀνήκουσα. — 2) Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας χώρας. Ὁμηρ.

Μηουανία, ἡ· Mevania. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τὸ πάλαι, παράγουσα ἀρίστους καὶ ὡραιοτάτους ταύρους. τανῦν Bevagno. Στράβ. ε'.

Μηριόνης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μόλου καὶ τῆς Μέλφιδος γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ἔγγονος τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δευκαλίωνος. Ἀπολλδ. γ', 3, 1. ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἰδομενέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Κρητῶν, ἔδειξε πολλὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα, φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων· πρὸ πάντων δὲ ἐφημίζετο διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητά του εἰς τὸ τρέχειν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 561 Ν, 240, 650.

Μηρόν, το, Marus. Ὄρος τῆς Ἰνδίας εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ἡ πόλις Νύσα, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ μηροῦ, διότι ὁ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Νύσαν Διόνυσος ἐτράφη χρόνον τινὰ ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ Διὸς πρὸ τοῦ νὰ γεννηθῇ. Ἀρριαν. Ἀναβ. ε', 1.

Μήστωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιδίκην θυγατέρα τοῦ Πέλοπος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἱπποθόην Ἀπολλδ. β', 4, 5. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ Ἰλ. Ω, 257. Ἀπολλδ. γ', 12, 5. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς. Πλάτ. Κριτίλ.

Μήστρα, ἡ, καὶ Μήτρα, Παλαίφ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της λέγεται ὅτι καταθλιβόμενος ὑπὸ τῆς ἀκορέστου ἐκείνης πείνας εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ἀπὸ τὴν Δήμητραν ἐπώλησεν καὶ αὐτὴν ἔχουσαν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταμορφοῦται ποτὲ εἰς δάμαλιν, ποτὲ εἰς ἵππον καὶ ποτὲ εἰς πτηνόν· Ἀντ. Λιβ. 16. Λυκόφρ.

Μήτα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὁπλητος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· Ἀπολλδ. γ', 15, 6.

Μητιάδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος τοῦ δευτέρου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πανδίονα. Ἀπολλδ. γ', 15, 5.

Μητιονίδης, ου, ὁ (– υυυ –). Υἱὸς τοῦ Μητίονος· οἱ Μητιονίδαι, υἱοὶ τοῦ Μητίονος, οἵτινες ἐδίωξαν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τὸν βασιλέα Πανδίονα τὸν δεύτερον, Ἀπολλδ. γ', 15, 6.

Μητίοχος, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 6, 41.

Μῆτις, ιδος, ἐπικ. ιος, ἡ· Metis. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν πρώτην γυναῖκα ὁ Ζεύς. Ἡσ. Θεογ. 886. ἐλογίζετο δὲ ὡς ἡ φρονιμωτέρα καὶ σοφωτέρα ὅλων τῶν ἄλλων θεῶν, δι' ἧς βοηθείας τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ πατρός του Κρόνου τοὺς ὁποίους οὗτος εἶχε καταπίει πρότερον. Πληροφορηθεὶς δὲ ἀκολούθως παρὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὅτι τὸ ἐκ τῆς Μήτιδος μέλλον νὰ γεννηθῇ τέκνον θέλει τοῦ ἀφαιρέσει τὸν θρόνον τοῦ Οὐρανοῦ, κατέπιεν ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἔγκυον οὖσαν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς του τὴν Ἀθηνᾶν. Ἡσ. Θεογ. αὐτοθ. ἐλατρεύετο δὲ ἡ θεότης αὕτη ὡς σύμβολον βαθείας συνέσεως καὶ σοφίας διὰ μέσου τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπέρτατοι τοῦ Ὀλύμπου θεοὶ ἠδύναντο νὰ ἐκτελῶσι τὰς ὑψηλὰς αὐτῶν βουλάς· παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλδ. σελ. 16.

Μητίων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας ἐξ Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ πάππος τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολλδ. γ', 15, 1. 8. κατὰ δὲ Πλάτ. Ἴων, σελ. 531. ὑπῆρχεν ὁ Μητίων πατὴρ τοῦ Δαιδάλου· ἀπὸ τούτου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Μητιονίδαι ἐν Ἀθήναις οἵτινες ἐδίωξαν τὸν βασιλέα Πανδίονα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Ἀττικῆς· (Γενκ. Μητίονος, Ἀπολλδ. γ', 15, 58. Παυσ. β', 6. ἀλλὰ κατὰ Heyne Ἀπολλδ. σελ. 854. ἐστὶν ἡ γραφ. ἡμαρτμ.)

Μήτρα, ἡ, ὅρα Μήστρα.

Μητραγάθης, ου, ὁ (– υυ –). Πέρσης τις παρ' Αἰσχ. Περ. 43.

Μητροβάτης, ους, ὁ (ᾱ). Πέρσης, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ.

Μητρόδωρος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Προκοννήσου ἐν Προποντίδι καὶ εἷς τῶν τυράννων τοῦ Ἑλλησπόντου ὅστις συμφώνως μὲ τὸν Ἱστιαῖον τὸν Μιλήσιον δὲν εὕρισκε εὔλογον νὰ λύσωσι τὴν γέφυραν τὴν ὁποίαν ἔστησεν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἡροδτ. 4. 138. — 2) Περίφημος ποιητὴς καὶ Ῥαψῳδὸς ἐκ τῆς πόλεως Λαμψάκου. Πλάτ. Ἴων. σελ. 530. — 3) Φιλόσοφος Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπικούρου, ἐπαινούμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος· Διογ. Λαέρτ. Γ, 18. 23. — 4) Ἕτερος φιλόσοφος ὀπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου καὶ Καρνεάδου ἐκ Στρατονικείας. Διογ. Λαέρτ. ι', 9. — 5) Μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, γράψας ἓν βιβλίον περὶ Φύσεως. Πλουτ. παρ' Εὐσεβ. α', 8.

Μητροκλῆς, έους, ὁ. Φιλόσοφος Κυνικός, σύγχρονος τοῦ Στίλπωνος. Πλούτρ.

Μητρόπολις, εως, ὁ. Πολίχνη τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ἄργους. Θουκ. γ', 107. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑστιαιώτιδι χώρᾳ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κουραλίου ποταμοῦ. Στραβ. — 3) Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, τανῦν Τορκέχ Στράβ. — ὅθεν, Μητροπολίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ.

Μητρῷον, τό. Τόπος τις τοῦ Κεραμεικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἱερὸς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας.

Μῄων, ωνος, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαίων.

Μίγδων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 4.

Μίγκιος, ὁ, Mincius. Ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πρότερον Σάρκας καλούμενος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· τανῦν Mincio Στράβ.

Μιγωνῖτις, ιδος, ἡ Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης ἐν Λακωνίᾳ ἀπέναντι τῆς νήσου Κρανάης, κτισθεὶς ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐ-

το ἥρπασεν ἐκ τῆς Σπάρτης τὴν Ἑλένην καὶ μετέβη πρῶτον εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἀφ' ου καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος ἐκαλεῖτο Μιγώνιον· Παυσ. γ', 22.

Μιδάειον, τό. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μιδαεινός, ὁ κάτοικ.

Μίδαμος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Δαναοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης. Ὑγίν. μυθ. 170.

Μίδας, α, καὶ ου, Ἰωνικ. Μίδης (ῑ). Υἱὸς τοῦ Γορδίου βασιλέως τῶν Βρύγων ἐν Θρᾴκῃ ἐπὶ τοῦ Βρεμίου ὄρους, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως τὴν μουσικὴν τέχνην. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν περὶ τὸ 94 ἔτος πρὸ τῆς ἁλώσεως τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου καὶ κυριεύσας ἐν μέγα μέρος τῆς Φρυγίας ἐσύστησεν ἴδιον βασίλειον ἐκ τῶν μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐλθόντων Βρύγων. Εἰς τοῦτο τὸ μέρος λέγεται ὅτι ὁ Μίδας ὑποδεχθεὶς ποτὲ τὸν Σιληνὸν καὶ περιποιηθεὶς αὐτὸν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βάκχου ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς χάριτος ταύτης τὸ νὰ δυνηται νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσίον ὅ,τι ἤθελεν ἐγγίζει μὲ τὰς χεῖράς του· ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ τροφή του ἐγίνετο χρυσίον, καὶ κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, ἐλούσθη κατὰ συμβουλὴν τοῦ Διονύσου εἰς τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ οὕτως ἀπηλλάχθη τῆς νόσου, ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος λέγεται ὅτι ἔφερεν ἔκτοτε ἐπὶ τῶν ὑδάτων του χρυσίον ἄφθονον· Ὑγίν. μυθ. 191. Ὀβιδ. μεταμορφ. 11, 90. Ὅτε δὲ ὁ Ἀπόλλων ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πανὸς περὶ τῆς μουσικῆς ποῖος ἐκ τῶν δύω ὑπερεῖχεν τὸν ἕτερον, ὁ Μίδας κρίνας τὸν Πᾶνα ὑπέρτερον τοῦ Ἀπόλλωνος παρώργισε τὸν θεὸν τοῦτον τοσοῦτον ὥστε ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ ὡς ποινὴν τῆς κρίσεώς του ὦτα ὄνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ὁλόκληρον ὄνον. Ὁμήρ. Ἐπιγρ. γ', 1. Λυκοφρ. 1401. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 287. — Γενικ. Μίδεω, Ἡροδτ. 8, 138. Μίδα, Πλάτ. Μίδα μᾶλλον πλουτεῖν. Μίδου, παρὰ Ξενφ. — 2) Ἕτερος Μίδας, υἱὸς τοῦ Γορδίου βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν βαρβάρων ἡγεμόνων ὅστις ἔπεμψε ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Καθ' Ἡροδτ. 1, 14. ἀνέθηκεν οὗτος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸν μεγαλοπρεπῆ βασιλικὸν θρόνον του ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήμενος ἔκρινε τὰς διαφορὰς τῶν ὑπηκόων του, βασιλεύσας περὶ τὸ 737 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, ὅστις λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἑκουσίως πιὼν αἷμα ταύρου, μὴ ὑπομείνας τὰ συμβόντα δεινὰ καὶ δυστυχίας εἰς τὴν ἐπικράτειάν του. Ἡροδτ. 1, 35. — 4) Ἀκραγαντῖνος, νικήσας διὰ τῆς μουσικῆς τῶν αὐλῶν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ ι'. Πυθι. Ὠδ. — 5) Ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Στράβ. — 6) πολλάκις σημαίνει ἡ λέξις Μίδας πλουσιώτατόν τινα ἄνθρωπον, Λουκ. Ἀλκ. 6. Πληθ. Μίδαι, οἱ. Λουκ. — 7) ἡ τοῦ Μίδου κρήνη, ὅρα Μίδου.

Μίδεα, ἡ (ῐ). Ἐπικ. Μίδεια. Πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη πρότερον ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ὕστερον δὲ καταποντισθεῖσα ὑπ' αὐτῆς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 507. Στράβ. — 2) Μιδέα, Στράβ. Μίδεια, Ἀπολλδ. Παυσ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Ναυπλίας. Ἀπολλδ. β', 4. 4. — ὅθεν, Μιδεάτης, ου, θηλ. Μιδεᾶτις, ιδος· ὁ κάτοικ. τῆς Μιδέας καὶ Ἐπίρρ. Μιδέαθεν, ἐκ Μιδέας. Πινδ. Στράβ. η', 6, 11. ἔνθα ὁ γεωγράφος διακρίνει τὴν μὲν Μίδειαν ἐν Βοιωτίᾳ, τὴν δὲ Μιδέαν ἐν Ἀργολίδι κειμένην.

Μιδέα, ἡ. Κόρη τις ἐκ Φρυγίας, τῆς ὁποίας ἐρασθεὶς ὁ Ἠλεκτρύων ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Λικύμνιον. Ἀπολλδ. β', 4, 5. — 2) Νύμφη, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀσπληδόνα καὶ ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Μίδεα. Παυσ. θ', 38. καὶ 39.

Μιδεᾶτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς πόλεως Μιδέας ἐν Ἀργολίδι οὖσα, οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ Ἀλκμήνη θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος. Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 20.

Μίδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίοχον, Παυσ. ι', 10. — 2) = Μίδεα.

Μίδου κρήνη. Κρήνη τις ἐν Φρυγίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Θυμβρίου, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Μίδας ἐθήρευσε τὸν Σάτυρον Σιληνὸν κεράσας μὲ οἶνον τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 2, 13.

Μιδυλίδαι, οἱ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Πινδ. Πυθ. 8, 53.

Μίθαικος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας ἐν βιβλίον περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς τέχνης. Πλάτ. Ἀθην.

Μίθρας, ου, Ἰωνικ. Μίθρης, Ξενφ. Ἀρχαία θεότης παρὰ τοῖς Πέρσαις, λατρευομένη ὑπ' αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ὑπερτάτου πυρὸς ἢ τοῦ Ἡλίου· κατὰ δὲ Ἡροδτ. 1, 131. παρίστανον οἱ Πέρσαι δι' αὐτῆς τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, εἰκονιζομένην ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν μορφὴν νεανίου τινὸς φέροντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐν Φρυγικὸν κάλυμμα καὶ καθημένου ἐντὸς ἑνὸς σπηλαίου, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζετο μία μεγάλη ἑορτὴ κατὰ τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου μηνός· ὅθεν, μὰ τὸν Μίθρην. Ξενφ. Κυρ. ζ, 5, 53. νὴ τὸν Μίθρην· Πλούτρ. καὶ Μιθρικός ἢ Μιθρακηνός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν Μίθραν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος. Στράβ.

Μιθριδάτης, ου, ὁ (ᴗᴗ–ᴗ). Σατράπης τῆς Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας, φίλος τοῦ Νεωτέρου Κύρου καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου· Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 8, 25. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Περσῶν. Ξενφ. Κυρπαιδ. η', 8. — 3) Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι βασιλεῖς τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐξ ὧν ἐπίσημοι πρὸ πάντων ὑπῆρχον. — 4) Μιθριδάτης ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Πόντου, σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων, πέμψας εἰς βοήθειαν αὐτῶν μίαν ἰσχυρὰν θαλάσσιον δύναμιν ἐπὶ τοῦ τρίτου Καρχηδονικοῦ πολέμου. — 5) Ὁ ἐπονομασθεὶς Διόνυσος, Εὐπάτωρ καὶ μέγας. Ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησε πολλάκις μὲ μεγάλην φθορὰν τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων, ἕως οὗ ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Λουκίου Σύλλα καὶ Πομπηίου. Κατακτήσας πρότερον διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας, ηὔξησε καὶ ἐνίσχυσε μεγάλως τὸ βασίλειόν του· ἐκστρατεύσας δὲ μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Ἑλληνικῶν νήσων καὶ διὰ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Ἀρχελάου ὑπέταξε τὰς Ἀθήνας καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐρήμωσε τὴν Εὔβοιαν κατὰ κράτος καὶ πέμψας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀριαράθην εἰς τὴν Μακεδονίαν μὲ μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν ἐκυρίευσεν ὅλην ταύτην τὴν χώραν μετὰ τῆς Θρᾴκης, προχωρήσας ἕως τῆς Σκυθίας· ἀλλὰ μετὰ μίαν πεντηκονταετῆ βασιλείαν καὶ μετὰ τὴν παντελῆ ἧτταν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἰδὼν ἑαυτὸν ἐγκαταλελειμμένον πάσης ἐλπίδος καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τοῦ Πόντου διὰ μιᾶς στάσεως τοῦ λαοῦ, ἐσφάγη ἰδιοχείρως εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν τὸν 75 χρόνον πρὸ Χρ. φανεὶς εἷς τῶν ἐξόχων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ εἷς τῶν φιλανθρωποτέρων δυναστῶν τῆς Ἀσίας. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπανηγύρισαν τὸν θάνατον τοῦ φοβεροῦ τούτου ἀντιπάλου των μὲ χαρμοσύνους τελετάς. Ἀππιαν. Πλουτρ. Σύλ. Ἰουστιν. — ὅθεν Μιθριδατικός, ή, όν· τοῦ Μιθριδάτου ἢ εἰς τὸν Μιθριδάτην ἀνήκων· Στράβ.

Μιθρίνης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς Καππαδοκίας, Ἀρριαν. Ἀναβ.

Μιθροβαζάνης, ους, ὁ. Μάγος τις Πέρσης, παρὰ Λουκ.

Μίκα, ἡ, Μίκκα, Πλούτ. Ὄνομα κορασίου τινὸς παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 766.

Μικκαλίων, ωνος, ὁ (–ᴗᴗ–). Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μικκίων, ωνος, ὁ. Ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζεύξιδος. Λουκ. Ζευξ. 8.

Μίκκος, ὁ (Δωρ. ἀντὶ μικρός). Σοφιστής τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Λυσ. 204. — 2) Πολίτης τις ἐκ Πελλήνης ἐν Πελοποννήσῳ Ἀνθολγ.

Μικίψας, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μασινίσσα βασιλέως τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, φίλος τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ καρτεροψυχίας.

Μίκυθος, ὁ (–ᴗᴗ). Ὑπηρέτης τοῦ Ἀναξιλάου τυράννου τοῦ Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡροδτ. 7, 170. — 2) Εὐνοῦς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόσταξε νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ ὅσα χρήματα ἔλαβεν παρὰ τοῦ ἀπεσταλμένου πρέσβεως τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν διὰ τῶν ὁποίων ἤθελεν ὁ μονάρχης οὗτος νὰ ἑλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἀδωροληπτον τοῦτον στρατηγόν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 5.

Μίκυλλος, ὁ· Ὄνομ. Κύρ. ἀνδρὸς παρὰ Λουκ. Ἀλεκτ. 1.

Μίκυλος, ὁ (–ᴗᴗ). Ἀρχαῖός τις ποιητής, παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. ση', 3.

Μίκων, ωνος, ὁ (ῑ). Περίφημος ζωγράφος Ἀθηναῖος. Ἀριστφ. Λυσ. 680. Παυσ. — 2) (ῐ) Ὄνομ. κύρ. ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 112.

Μίλατος, ἡ· Δωρ. ἀντὶ Μίλητος.

Μιλησία, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μιλήτῳ ναοῦ αὐτῆς· Οὐαλ. Μαξ.

Μιλήσιος, ία, ιον. Τῆς Μιλήτου ἢ ἐκ τῆς Μιλήτου ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Μιλήτου· ἐν παροιμίαις πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι ἐπὶ ἀπεσπασμένως πραγμάτων τῆς προτέρας αὐτῆς ἀκμῆς λεγόμενον. Ἀριστφ. Πλουτ. 1003. παραβλ. Ἀθην. ιβ'.

Μίλητος, ἡ (ῑ) Δωρ. Μίλατος. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι καὶ πλουσία τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, αὐξηθεῖσα πρὸ πάντων διὰ τῆς ἀποικίας τῶν Ἰώνων ὅτε οὗτοι ἦλθον ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Οἱ κάτοικοι τῆς Μιλήτου ἐνησχολήθησαν πρωΐμως εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν θαλασσοπλοΐαν ἔχοντες μέγαν καὶ ἰσχυρὸν ναυτικόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδυνήθησαν νὰ συστήσωσι πολλὰς ἀποικίας εἰς διάφορα παράλια τῆς Θρᾴκης καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὥστε κατὰ Πλίνιον ἀριθμοῦντο ὅλαι αὐτῶν αἱ ἀποικίαι περίπου 80. Εἰς ταύτην ἐγεννήθησαν ὁ περίφημος Θαλῆς καθιδρυτὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος, ἡ Ἀσπασία καὶ διάφοροι ἄλλοι ἔνδοξοι ἄνδρες καὶ τεχνῖται τῆς ἀρχαιότητος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 868. Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων δυτικῶς τοῦ Δίου ἀκρωτηρίου, τανῦν Μιληδόνη. Ὁμ. Ἰλ. Β 647.

Μίλητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρείας θυγατρὸς τοῦ Κλεόχου ἐκ Κρήτης, ὅστις

ἐλθὼν μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι περίφημον πόλιν Μίλητον. Ἀπολλόδ. γ΄, 1, 2. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 186. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Μίλητος υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Μίνωος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν κόρην τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Καρίας Εἰδοθέαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Καῦνον καὶ Βιβλίδα. Ἀντ. Λιβ. 30.

Μιλτιάδης, ου, ὁ (– ∪ ∪ –). Υἱὸς τοῦ Κυψέλου Ἀθηναῖος, ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ, ὅστις κατά τινα διαταγὴν τοῦ Μαντείου προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Δολόγκων λαοῦ τῆς Θρᾴκης, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου καὶ κατεστάθη ἡγεμὼν αὐτόθι, ἀφήσας μετὰ θάνατον τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Στησαγόραν. Ἡροδ. 6, 34. — 2) Υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου Μιλτιάδου, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων καὶ γενναιοτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου. Κατ' ἀρχὰς διαδεχθεὶς τὸν Στησαγόραν εἰς τὴν ἐν Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ ἡγεμονείαν, ὑπέταξεν εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν τὴν νῆσον Λῆμνον καὶ τὰς πλείστας τῶν Κυκλάδων· ἐκεῖθεν ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Δαρείου καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ἐναντίον τῶν Σκυθῶν, πρῶτος αὐτὸς ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἴωνας τὴν συμβουλὴν τοῦ νὰ λύσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ γέφυραν καὶ νὰ ἐμποδίσωσιν οὕτω τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Πέρσου ἐκ τῆς Σκυθίας· ἀκολούθως ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας διέπρεψε πρὸ πάντων μετὰ πολλῆς δόξης εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἐν Μαραθῶνι, ὅπου ἐκλεχθεὶς καὶ οὗτος εἷς μεταξὺ τῶν δέκα στρατηγῶν, τοὺς ὁποίους ἑκάστη φυλὴ τῆς Ἀττικῆς διώρισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς 1000 ὁπλιτῶν, πρῶτος αὐτὸς κατέπεισε τοὺς λοιποὺς συναγωνιστάς του, πρὸ τοῦ ἔτι νὰ φθάσῃ ἡ ἐκ Σπάρτης προσδοκωμένη βοήθεια, νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τοῦ δ' ἐν περιστάσιν ἐκλεχθεὶς κοινῇ ψήφῳ τῶν ἄλλων ἀρχηγὸς τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, προσέβαλε μὲ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο τῶν δέκα χιλιάδων Ἀθηναίων στράτευμα ἐναντίον δέκα μυριάδων βαρβάρων οἵτινες κατεῖχον ὅλον τὸ πεδίον τοῦ Μαραθῶνος ὑπὸ τὴν ἀρχιστρατηγίαν τοῦ Πέρσου Δάτιδος· μετὰ μίαν αἱματηρὰν καὶ πεισμονοῦ συμπλοκὴν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἔτρεψαν οἱ Ἕλληνες εἰς παντελῆ φυγὴν τοὺς πεφοβισμένους Πέρσας, ἀφ' οὗ πρότερον ἐθανάτωσαν καὶ ἔκαμον νὰ πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὲρ τοὺς 6400· διὰ τῆς λαμπρᾶς καὶ ἀξιομνημονεύτου ταύτης νίκης ἔσωσεν ὁ μέγας οὗτος τῆς πατρίδος ὑπερασπιστὴς τὴν κοινὴν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερίαν τὸ τρίτον ἔτος τῆς 72 Ὀλυμ. 490 πρὸ Χρ. Ἐλθὼν δὲ ἔπειτα μὲ ἕνα στόλον 70 πλοίων κατὰ τῆς νήσου Πάρου, ἥτις εἶχε χορηγήσει βοήθειαν εἰς τοὺς Πέρσας καὶ πολιορκῶν αὐτήν, μὲ τὸ νὰ ἐπληγώθη βαρέως εἰς τὸν πόδα ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφήσας ἀτελῆ τὴν ἐπιχείρησίν του ταύτην. Ἐνταῦθα κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηναίων κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 50 ταλάντων, τὰ ὁποῖα μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν φυλακήν ὅπου ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ ἐκ τοῦ τραύματός του· μετὰ θάνατον δὲ ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ συμπολῖταί του μὲ μεγάλας καὶ ἀξιοπρεπεῖς τιμάς, ἐγείραντες τὸν τάφον του εἰς τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ Μαραθῶνος ὅπου πρῶτον ἐνίκησε τοὺς Πέρσας. Ἡροδ. 4, 137. 182.

Μιλτιάδεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἐν Χερσονήσῳ Θρᾳκῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Μιλτιάδου. Πατερ Ἀρχ.

Μιλτοκύθης, ου, ὁ. Θρᾷξ τις παρὰ Ξενοφ. καὶ Δημ.

Μιλτώ, οῦς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ νεωτέρα Ἀσπασία, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ΄, 1.

Μιλύαι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σολύμοι καλούμενοι, ὕστερον δὲ Λύκιοι ἀπὸ τοῦ Λύκου ὀνομασθέντες. Ἡροδ. 1, 173.

Μιλύας, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μιλυάδος χώρας. — 2) Ἀπελεύθερός τις τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ.

Μιλυάς, άδος, ἡ γῆ. Καθ' Ἡροδ. 1. 173. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. κατ' ἄλλους δέ, ὀρεινή τις χώρα μεταξὺ Πισιδίας καὶ Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. Ἀρρίαν.

Μίλων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, ἐξαισίου σωματικῆς ἀνδρίας καὶ εὐρωστίας νικήσας ἑξάκις εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· περὶ αὐτοῦ λέγεται ὅτι φέρων ποτὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἕνα ταῦρον εἰς θυσίαν καὶ πλήξας αὐτὸν μὲ τὴν πυγμὴν τὸν ἐθανάτωσεν· ἦν δὲ καὶ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἀφήσας τινὰ συγγράμματα. Ἡροδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, 852 (τὸ ι ἔστι μακρόν, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ΄, 6. 4 7. σπανιώτατα βραχύ· παρβλ. Spitz. προσῳδ. §. 64, 2, 6.)

Μίμας, αντος, ὁ (∪ –). Ὄρος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον τὸ ἀκρωτήριον Κωρύκιον ὅπερ ἄλλως καὶ Μίμας ἐλέγετο. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 172. Θουκ. η΄, 34. — 2) Κένταυρός τις παρευρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 186. — 3) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου βασιλεύσας εἰς τὴν Αἰολίδα. Διοδ. Σικ. δ΄, 69. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανοῦς. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Μίμνερμος, ὁ. Ἐρωτικὸς ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Σόλωνος, ἐπονομασθεὶς Λιγυαστάδης διὰ τὰ λιγυρὰ αὐτοῦ καὶ πένθιμα ᾄσματα· σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ΄, 36.

Μίνδαρος, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

Μίνθης ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Πύλου. τανῦν Μίντανα. Στράβ.

Μίνιας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυσιτανίας χώρας ἐν Ἱσπανίᾳ ῥέων ἀρκτικῶς καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν· τανῦν Μίγχος. Στράβ.

Μιναῖοι, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, κατὰ Διον. Περ. 959. Μειναῖοι, παρὰ Στράβ.

Μινουκία, ἡ· Minucia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενεῶν τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς ὁποίας κατάγοντο πολλοὶ τῶν στρατηγῶν καὶ Ὑπάτων τῶν Ῥωμαίων.

Μιντοῦρναι, αἱ, Minturnae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Αὐσόνων. Στράβ. ε΄. Λ β.

Μινύαι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Αἰολίδος χώρας, ὅστις ἐλθὼν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Μινύα ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Βοιωτίας συνέστησεν αὐτόθι τὸ ἰσχυρὸν βασίλειον τῶν Μινύων λεγόμενον μὲ μητρόπολιν τὸν Ὀρχομενόν· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Μινύα υἱοῦ τοῦ Χρύσου καὶ ἐγγόνου τοῦ Ποσειδῶνος. Πινδ. οἱ Μινύαι Ὀρχομένιοι. Ἡροδ. 1, 146. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ Ἀργοναῦται εἴτε ὡς καταγόμενοι μητρόθεν ἀπὸ τοῦ Ὀρχομενίου Μινύα, ἢ διότι οἱ Μινύαι ἐσύστησαν ἀρχαιόθεν μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ χώραν τῆς Ἰωλκοῦ, Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 229. — 3) Οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἀργοναυτῶν ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐπὶ τῆς Λήμνου ἀφ' ὅτου οὗτοι διέβησαν διὰ τῆς νήσου ταύτης πλέοντες εἰς τὴν Κολχίδα. Ἡροδ. 4, 145.

Μινύας, ου, ὁ (∪ ∪ –) Ἐπικ. Μινύης. Υἱὸς τοῦ Χρύσου καὶ τῆς Χρυσογενείας, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς ἑνὸς μέρους τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ ἐν αὐτῷ κάτοικοι ὠνομάζοντο ἀρχαιόθεν Μινύαι· τούτου ὁ υἱὸς Ὀρχομενὸς ἔκτισε τὴν αὐτόθι ὁμώνυμον πόλιν ἥτις ἄλλως καὶ Μινυεία ἐλέγετο. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1095. Παυσ. Βοιωτ. 36. — 2) Υἱὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ τῆς Ἀρσίππης, Λευκίππης καὶ Ἀλκαθόης, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Μινυάδες. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ΄. 42.

Μινυάς, άδος, ἡ (∪ ∪ ∪). Θυγάτηρ τοῦ Μινύου, πληθ. αἱ Μινυάδες, αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Μινύου, Ἀρσίππη, Λευκίππη καὶ Ἀλκαθόη, περὶ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι καταφρονοῦσαι τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς ζῶα. Νικανδ. παρ' Ἀντ. Λιβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ΄, 42. — 2) ἡ Μινυάς, προσυπακ. γῆ· ἡ χώρα ἢ τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀνθολ.

Μινύειος, εία, ειον (∪ ∪ – ∪). Τῶν Μινυῶν ἢ εἰς τοὺς Μινύας ἀνήκων, Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Μινυῶν ἢ ἀπὸ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Β΄, 511. καί, ἡ Μινυεία, προσυπακ. πόλις, = Ὀρχομενός, Πινδ.

Μινυήϊος, ΐη, ϊον, Ἐπικ. ἀντὶ Μινύειος. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 284.

Μινυήϊος, ου, ὁ, Ἀττ. Μινυεῖος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ὕστερον Ἄνιγρος καλούμενος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 722. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ὀρχομενοῦ ποταμοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Διοδ. Σικ.

Μινυηΐς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύου, ἡ Κλυμένη. Ἀπολ. Ῥοδ.

Μίνυτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ἀπολλόδ. γ΄, 5, 6.

Μινῴα, Ἰωνικ. Μινῴη. Ἀκρωτήριον τῆς Μεγαρίδος καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἓν φρούριον καὶ σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας. Στράβ. — 2) Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Μινῴας ἄκρας ἐν Μεγαρίδι, συνεχομένη διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ξηράν. Θουκ. γ΄, 51. — 3) Φρούριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη δυτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου, τανῦν Μαλήτιον. Πτολ. γ΄, 17. Στράβ. — 5) = Ἡράκλεια πόλις τῆς Σικελίας, ὅπερ ὅρα.

Μινωΐς, ΐδος, ἡ. Τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μίνωα ἀνήκουσα· αἱ Μινωΐδες νῆσοι, οὕτως ἐκαλοῦντο τινὲς τῶν Κυκλάδων νήσων ἀπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος ὅστις κατέστησεν αὐτάς. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 519.

Μινώϊος, ΐη, ϊον. Ἐπικ. ἀντὶ Μινῷος, καὶ Μινωΐς, ὁ, ἡ, ον· τοῦ Μίνωος ἢ ἐκ τοῦ Μίνωος ὤν, ἡ Μινωΐας Κνωσός, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 393.

Μινῷος, ῴα, ῷον. Τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μίνωα ἀνήκων. Ἀνθολ.

Μίνως, γενικ. Μίνωος καὶ Μίνω, ὁ (– –) Minos. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς νήσου Κρήτης, πολλάκις συγχεόμενοι μεταξύ των ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀμφότεροι πα-

ρίστανται ὡς τέκνα τοῦ Διὸς καὶ πρῶτοι νομοθέται τῶν Κρητῶν. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης διακρίνει πρῶτον τὰ δύο ταῦτα ἀρχαῖα ἱστορικὰ ὀνόματα ἀπ' ἀλλήλων· ὁ πρῶτος τούτων ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος καὶ Ῥαδαμάνθυος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ὅστις λέγεται ὅτι λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰτώνην θυγατέρα τοῦ Λύκτου ἐγέννησε τὸν Λυκάστην. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. Διοδ. Σικ. δ'. Καθ' Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 321. εἶχεν ὁ Μίνως τὴν καθέδραν του εἰς τὴν πόλιν Κνωσσόν, βασιλεύσας ἐννέα χρόνους ἔχων ἀδιάκοπον συνεχῆ οἰκειότητα μετ' αὐτοῦ τοῦ Διός· μετὰ θάνατον δὲ ἐδιωρίσθη ὑπὸ τῶν θεῶν πρῶτος τῶν κριτῶν τοῦ Ἅδου. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 567. Ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἀναφέρει παῖδας τοῦ Μίνωος τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Ἀριάδνην καὶ ἔγγονον τὸν Ἰδομενέα. Ὀδ. Τ, 178. — 2) Μίνως ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Λυκάστου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων συγχέοντες μετὰ τοῦ πρώτου, ἀναφέρουσιν αὐτὸν ὡς τέκνον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης. Γυνὴ τοῦ Μίνωος τούτου ὑπῆρχεν ἡ Πασιφάη θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν· κατεσκεύασε τὸν περίφημον ἐκεῖνον Λαβύρινθον τῆς Κρήτης, ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Κυκλάδων νήσων διώξας αὐτόθεν τοὺς Κᾶρας καὶ ἐπολέμησε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Αἰγέως διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, ὑποχρεώσας αὐτοὺς νὰ πέμπωσιν ὡς δασμὸν εἰς τὴν Κρήτην ἀνὰ πᾶσαν ἐννεατίαν ἑπτὰ νέους καὶ τοσαύτας νέας εἰς βορὰν τοῦ Μινωταύρου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τοῦτον ἐπονείδιστον φόρον ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Θησεὺς εἰς τὴν Κρήτην ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας διὰ συνεργείας τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀριάδνης. Εἰς τὸν Μίνωα τοῦτον ἀποδίδεται τὸ πλεῖστον μέρος τῆς σοφῆς ἐκείνης νομοθεσίας καὶ πολιτικῆς διατάξεως τῶν κατοίκων τῆς Κρήτης, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδ. Τ, 178. καλῶν αὐτὸν Διὸς μεγάλου ὀαριστὴν καὶ ἥτις ἐθαυμάζετο τοσοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. — Γεν. Μίνωος, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Πλάτ. Μιν. σελ. 321. καὶ Ἀπολλόδ. Μίνω, παρ' Αἰσχυλ. Ἡροδ. Θουκ. καὶ Πλάτ. — Δοτ. Μίνωι, παρ' Ἀπολλόδ. Λουκ. — Αἰτ. Μίνωα, Ὁμηρ. Ἀπολλόδ. Μίνω, Ὁμηρ. Πλάτ. καὶ Μίνων, Ἡροδ. καὶ Πλάτ. Μιν. σελ. 318.

Μινώταυρος, ὁ. Φοβερὸν τέρας τῆς νήσου Κρήτης, τέκνον τῆς Πασιφάης γυναικὸς Μίνωος τοῦ δευτέρου, τὸ ὁποῖον αὕτη λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἔκ τινος ὡραίου ταύρου εἰς τὸν ὁποῖον ἠράσθη κατὰ θέλησιν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, διὸ καὶ παριστάνετο ἔχον μορφὴν ἀνδρὸς καὶ ταύρου καὶ τρεφόμενον μὲ σάρκας ἀνθρωπίνους. Ἀπολλόδ. γ', 1, 4. τοῦτον ἐκράτει κλεισμένον ὁ Μίνως εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον προσφέρων αὐτῷ ὡς βορὰν πολλοὺς τῶν καταδικαζομένων κακούργων καὶ τοὺς πεμπομένους νέους καὶ παῖδας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὡς δασμὸν διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρογέω, τὸν ὁποῖον τελευταῖον ἐφόνευσεν ὁ Θησεὺς μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ Λαβυρίνθου. Πλούτ. Θησ. Κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἀρχαίων ἐξηγητῶν ἐγέννησε τὸν Μινώταυρον τοῦτον ἡ Πασιφάη μετά τινος ὡραίου νέου Κρητὸς καλουμένου Ταύρου, ὅστις αὐξηθεὶς καὶ φυγὼν διὰ τὸν φόβον τοῦ Μίνωος εἰς τὰ ὄρη καὶ δάση τῆς Κρήτης ἔμενεν κεκρυμμένος μέσα εἰς σπήλαια πολὺν χρόνον· ἐναντίον τούτου ἔπεμψεν ὁ Μίνως πολλοὺς τῶν Κρητῶν διὰ νὰ πολεμήσωσι καὶ νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε καὶ ὁ Θησεύς. Παλαίφ. — Μίνω ταῦρος, παρὰ Παυσαν.

Μισγολαΐδας, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφ.

Μισηνόν, τό, Misenum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας, ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο μία βάλτος· ἀπέναντι αὐτοῦ ἔκειντο αἱ μικραὶ νῆσοι Πιθηκοῦσαι λεγόμεναι· τανῦν, Cap di Miseno Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος. Τακιτ. Χρον. VI, 51. Φαίδρ.

Μίτρα, ἡ. Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ τοῖς Πέρσαις, Ἡροδ. 1, 131. ἴδε Μίθρας.

Μιτραδάτης, ου, ὁ — Μιθραδάτης, (α). Ποιμὴν τοῦ Ἀστυάγους βασιλέως τῆς Μηδίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Ἅρπαγος τὸν παῖδα Κῦρον νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὰ θηρία κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως· Ἡροδ. 1, 110.

Μιτροβάτης, ου, ὁ (α). Σατράπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ἡροδ. 3, 120.

Μιτυλάνη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Μιτυλήνη. Θεοκρ. ζ', 52. παρὰ τοῖς ὕστερον Καικαῖς εὕρηται κατ' ἀρέτασιν καὶ Μιτυλάνα, Ἀντ. Σιδ. 60. (Α. Π. β', 22)

Μιτυληναῖος, αία, αῖον, ἴδε Μυτιληναῖος.

Μιτυλήνη, ἡ, ἴδε Μυτιλήνη.

Μναμοσύνη, ἡ· Δωρ. ἀντὶ Μνημοσύνη. Πινδ.

Μνασάλκας, ου, ὁ. Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικυῶνος. Στράβ.

Μνασέας, ου, ὁ. Ἀργεῖός τις φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Φωκέων. Παυσ. — 3) περίφημος ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος Ἕλλην, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλινίου.

Μνάσιππος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Ξενοφ.

Μνάσων, ωνος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Ἐλατείας ἐν Φωκίδι, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. γ', 19.

Μνήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός, συγκαταταττομένη μεταξὺ τῶν Μουσῶν. Παυσ. θ', 20.

Μνημοσύνη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, παρισταμένη ὡς σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνου σκέψεως, μετὰ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὰς ἐννέα Μούσας· ἐλατρεύετο δὲ πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν Ἐλευθερὰς ἐν Βοιωτίᾳ. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 429. Ἡσ. Θεογ. 915.

Μνημοσυνίδες, αἱ. Θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης, Ἐπώνυμ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὀβιδ.

Μνησαγόρας, ου, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἔνθα ἡ ἀληθὴς γραφὴ ἐστὶ Μηλησαγόρας, παρβλ. Heyne, σελ. 987.

Μνησαρέτη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ περίφημος ἑταίρα Φρύνη. Πλούτρ.

Μνησαρχίδης, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, ὁ Πυθαγόρας. Λουκ.

Μνήσαρχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου ἐν Σάμῳ. Ἡροδ. 4, 195. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου. Σουίδ. — 3) Τύραννος τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ. Αἰσχιν.

Μνησίδημος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Λουκ.

Μνησιθείδης, ου, ὁ. Πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Μνησιθέου. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλην. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, Ψευδώνυμος. Δημοσθ.

Μνησίθεος, ὁ (ι). Ἀθηναῖος, Ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητής, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρει ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ βιβλ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II, σελ. 47.

Μνησθεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἀπόγονος τοῦ Ἀσσαράκου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὑγίν. μύθ. 273.

Μνησίλεως, ω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Φοίβης, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῶν Διοσκούρων ἐν Κορίνθῳ. Ἀπολλόδ. γ', 11, 1. Παυσ. β', 22.

Μνησίλοχος, ὁ (ι). Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Ἕλλην κωμῳδός, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν κωμικὸν ποίημα, Φαρμακοπώλη, ἐπιγραφόμ. παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 471.

Μνησιμάχη, ἡ (– ∪ ∪ –). Θυγάτηρ τοῦ Δεξαμένου ἐν Ὠλένῳ πόλει τῆς Ἀχαΐας, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος. Ἀπολλόδ. β', 5, 5.

Μνησίμαχος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς μεσαίας κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουίδας ἐξ Ἀθην. τινὰ δράματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 470.

Μνησίφιλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημοσθ.

Μνήστρα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγιον. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Μοδάκαι, αἱ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν οἵτινες κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Ἀσιατικὴν Σαρματίαν. Πτολ.

Μοδιάνα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου· τανῦν Κάλλα-Μαλάχ. Πτολ.

Μοδόγουλλα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς Ἀριάκης χώρας, τανῦν Μουδγελι. Πτολμ.

Μόδονος, ὁ, Modonus. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἰέρνης ῥέων ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Δουβλίνης· τανῦν Lissy. Πτολ. β', 2.

Μόδουρα ἡ τῶν θεῶν. Πόλις τῆς ἰδίας Ἰνδίας κειμένη δυτικῶς, τανῦν Μαδούρα. Πτολ. ζ', 1.

Μοῖνος, ὁ· Moenus. Πλίν καὶ Moenis. Πομπ. Μελ. 3, 2. τανῦν Moin. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Γερμανίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥῆνον, ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ ὁποίου θέτει ὁ Πτολεμαῖος τὴν πόλιν Μηνοσγάδαν· ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαντώμενος παρὰ τοῖς Ἕλλησι συγγραφ.

Μοῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σμύρνης. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. α', 109. — 2) πληθ. αἱ Μοῖραι, παρὰ Ῥωμ. Parcae. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 217. Θυγατέρες τῆς Νυκτός, οὖσαι τρεῖς ἀδελφαί, ἡ Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος· ἐν δὲ Ἡσ. Θεογ. 904. ἀναφέρονται ὡς θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, εἰς τὰς ὁποίας ἀπέδιδον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πᾶν ὅ,τι ἀνεφέρετο εἰς τὰς καλὰς ἢ κακὰς ἐκβάσεις τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιχειρήσεων· ὅτι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν θνητῶν, παριστανόμεναι συνήθως ὡς σύμβολον μιᾶς ὑπερτάτης δυνάμεως, ἐφόρου τῆς τύχης καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ συμβαινόντων, τῆς ὁποίας αἱ βουλαὶ ἐθεωροῦντο ἀμετάτρεπτοι καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀθανάτων· ἐξέφραζον δὲ περὶ αὐτῶν ἰδίως ὅτι ἔκλωθον τὸ νῆμα διὰ τοῦ ὁποίου ὡρίζετο ἡ ζωὴ ἑκάστου τῶν θνητῶν, καὶ ἡ μὲν Κλωθὼ ἐκράτει τὴν ἠλακάτην, ἡ δὲ Λάχεσις τὸν ἄτρακτον καὶ ἡ Ἄτροπος ἔκοπτε τὸ νῆμα μὲ τὸ ψαλλίδιον, φέρουσα οὕτω τὸ τέλος τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν προσδιωρισμένον ἀνέκαθεν ὡς ὅρος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Κατώκουν δὲ αὗται εἰς τὸν Ἅιδην εἰκονιζόμεναι ὡς γραῖαι τὴν ἡλικίαν καὶ καθήμεναι ἐπὶ θρόνων μὲ λευκὰ ἱμάτια ἐνδεδυμέναι. Ἀπολλόδ. α', 3, 1. παρ' Ὁμήρ. εὕρηται ὡς ἐπὶ πολὺ κατ' Ἑνικ. ἀριθμόν, ἅπαξ δὲ κατὰ πληθ. Ἰλ. Ω, 49.

Μοιραγέτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῆς τύχης τῶν θνητῶν. Παυσ. ε', 15.

Μοιρεάδης, ου, ὁ (ᾱ). Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μοῖρις, ιδος, Ἰων. ιος, ὁ· Δωρ. Μοῖρι. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος κατεσκεύασε τὴν μεγάλην ἐκείνην λίμνην ἥτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Μοῖρις, βασιλεύσας περὶ τὸ 1445-1416 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 1, 101. — 2) ἡ Μοίριος λίμνη. Ἐπίσημος καὶ μεγάλη λίμνη τῆς μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη μεταξὺ Μέμφιδος καὶ Ἀρσινόης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔσκαψεν αὐτόθι ὁ ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Μοῖρις θέλων νὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἐκ τοῦ Νείλου ποταμοῦ περιττεῦον ὕδωρ διὰ μιᾶς διώρυχος ἐχούσης 80 σταδίων μῆκος· εἶχεν ἡ λίμνη αὕτη περίμετρον 3600 σταδίων ἤτοι 48 περίπου γερμαν. μιλ. καὶ βάθος 50 ὀργυιῶν· ἐχρησίμευε δὲ πρὸ πάντων ἡ χειροποίητος αὕτη καὶ θαυμασία διὰ τὸ μέγεθός της λίμνη εἰς τὸ νὰ ἀπαντᾷ τὰς κατ' ἔτος ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον μέτρον συμβαινούσας πλημμύρας τοῦ Νείλου ποταμοῦ, καὶ ν' ἀπαλλάττῃ τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τὰς ἐπισυμβαίνουσας ἐκ τῶν κατακλύσεων τοῦ ποταμοῦ τούτου φθορὰς καὶ βλάβας· ὁ Στράβων παραβάλλει αὐτὴν μὲ μίαν θάλασσαν· τανῦν καλεῖται αὕτη Βιρκὲτ Καρούμ ἢ τοῦ Χάρωνος λίμνη· Ἡρόδ. 2, 149. Διοδ. Σικ. καὶ ἡ Μοίριδος λίμνη, Στράβ.

Μοῖρις, ὁ Ἀττικιστής. Συγγραφεὺς Ἕλλην ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, γράψας ἓν βιβλίον εἰς εἶδος λεξικοῦ Ἐπιγραφόμενον Λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων κατὰ στοιχεῖον. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 171.

Μοίριχος, ὁ. Πλούσιός τις Κορίνθιος, πιθαν. πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λουκ.

Μοιροκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον ἐζήτησεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος παρὰ τῶν Ἀθηναίων νὰ παραδώσωσιν εἰς αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων. Δημ. Ἀῤῥιαν.

Μοιρώ, οῦς, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ. Ἰων.

Μοισαῖος, Δωρ. ἀντὶ Μουσαῖος.

Μοισία, ἡ. Moesia, Διων. Κασ. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγρ. καὶ Μυσία ἡ ἐν Εὐρώπῃ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης κειμένη πέραν τῆς Θρᾴκης καὶ συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὸν Δούναβιν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὸ ὄρος Αἷμον ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σαύου ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐχωρίζετο δὲ ἅπασα αὕτη ἡ χώρα ὑπὸ τοῦ Κιάβρου ποταμοῦ τανῦν Ζιβρίτζ εἰς δύο μέρη εἰς ἄνω Μοισίαν περιλαμβάνουσα ὅλον τὸ πρὸς δυσμὰς μέρος αὐτῆς καὶ εἰς κάτω Μοισίαν περιλαμβάνουσαν τὸ πρὸς ἀνατολάς, καὶ κατῳκεῖτο ἀρχαιόθεν ἀπὸ Σκύθας καὶ Γέτας, ἕως οὗ ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς καταστήσας ὅλην τὴν χώραν ἐσύστησε καὶ ἐνταῦθα Ῥωμαϊκὰς ἀποικίας. Ἐθεωροῦντο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων οἱ Μοισοὶ οὗτοι ὡς οἱ Κᾶρες καὶ Φρύγες μὲ περιφρόνησιν, ὅθεν, Μυσῶν ὁ ἔσχατος, Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 209. καί, εἴτε Μυσόν γε ἴδιον καλοῖν. Πλάτ. Γοργ. σελ. 521. — τανῦν περιλαμβάνει ἡ Μοισία ἅπασαν τὴν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν. Πτολ. γ', 9 καὶ 10. Δι. Κασσ.

Μοισοί, οἱ· καὶ Μυσοί. Mosei. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ ἐπαρχίας Μοισίας, τανῦν Βουλγαρίας καὶ Σερβίας. — Στράβ.

Μολιόνε, τὼ (ῑ) Δυϊκ. ἀριθμ. τοῦ Μολίων· οἱ δύο υἱοὶ τῆς Μολιόνης καὶ τοῦ Ἄκτορος, ὁ Κτέατος καὶ Εὔρυτος, κληθέντες οὕτως ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 709. ἄλλως δὲ καὶ Ἀκτορίωνε ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἄκτορος, ὅπερ ὅρα. Κατὰ Ἀπολλόδ. β', 7, 2. εἶχον οὗτοι ἓν κοινὸν σῶμα, τέσσαρας χεῖρας καὶ τοσούτους πόδας ὄντες εἰς ἄκρον ἀνδρεῖοι καὶ μάχιμοι· τελευταῖον ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς.

Μολίονες, οἱ, = Μολιόνε. Πινδ. Ὀλυμπ. 10, 47.

Μολιόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἄκτορος, ἥτις ὡς λέγεται ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτέατον καὶ Εὔρυτον, τοὺς ὁποίους ὕστερον ἐθανάτωσεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Αὐγίου μάχην· ἀπὸ ταύτης ὠνομάζοντο οὗτοι Μολίονες. Ἀπολλόδ. β', 7, 2.

Μολιονίδαι, οἱ (υ-υυ-), = Μολιόνε. Ἀπολλόδ.

Μολίων, ίονος, ὁ (ῑ). Ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 322. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Εὐρύτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδ. Σικ. δ', 37.

Μολόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν. Ἡροδ. 9, 57.

Μόλορχος, ὁ, καὶ Μόλορκος, Στέφ. Βυζ. Πένης τις κάτοικος τῶν Κλεωνῶν πλησίον τῆς Νεμέας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα ὅτε οὗτος ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερε μίαν θυσίαν εἰς τὸν Δία τὸν Σωτῆρα. Ἀπολλόδ. β', 5, 1.

Μόλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Μηριόνου. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 249. Μῶλος, παρ' Ἀπολλόδ. γ', 3, 1.

Μολοσσία, ἡ· Ἀττ. Μολοττία. Μία τῶν τριῶν χωρῶν αἵτινες ἐμπεριελαμβάνοντο τὸ πάλαι εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠπείρου κειμένη πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς καὶ συνιστῶσα ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἓν ἴδιον καὶ αὐτόνομον βασίλειον ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Πυῤῥιδῶν ἀπογόνων τοῦ Πύῤῥου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων ἐκ Θεσσαλίας ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὸ βασίλειόν του· τούτου οἱ ἀπόγονοι οἵτινες καὶ Αἰακίδαι ἐκαλοῦντο ἐβασίλευσαν διαδοχικῶς ἐπὶ ὁλοκλήρους χρόνους ἀποκαταστήσαντες τοὺς Μολοσσοὺς τὸ ἰσχυρότερον καὶ ὑπέροχον ἔθνος ἐν Ἠπείρῳ· εἰς τούτους ὑπῆρχεν καὶ ὁ μέγας Πύῤῥος ὁ πολεμήσας μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ῥωμαίων· Πινδ. Στεφ. Βυζ (διὰ τοῦ σσ εὕρηται παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ ἀρχαίοις Ἀττικοῖς· διὰ ττ παρ' Ἀπολλόδ. καὶ Στράβ.)

Μολοσσικός καὶ Μολοττικός, ή, όν. Τῶν Μολοσσῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Μολοσσῶν ἀνήκων. Ἀπολλόδ.

Μολοσσίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαιτ. θηλ. τύπ. τοῦ Μολοσσικός. Στεφ. Βυζ.

Μολοσσοί, οἱ· Ἀττ. Μολοττοί. Οἱ κάτοικοι τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Ἡροδ. 1, 146.

Μολοσσός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πύῤῥου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔγγονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑλένου τὸν θρόνον τῆς ἐν Ἠπείρῳ χώρας ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὡς λέγεται ὠνομάσθη Μολοσσία· Παυσ. α', 11. Στέφ. Βυζ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Ἡροδ. — 3) Ἐπιθετ. = Μολοσσικός. Αἰσχ.

Μολουρίς, ίδος, ἡ πέτρα. Βράχος ἀπότομος ἐν Μεγαρίδι, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἰνὼ ἐκρημνίσθη μετὰ τοῦ Μελικέρτους εἰς τὴν θάλασσαν. Παυσ.

Μολπαδία, ἡ. Μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, μετὰ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι αὕτη ἐῤῥίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, φοβηθεῖσα τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός της, ὅτε αὗται ἀφῆκαν αὐτὰς νὰ φυλάξωσι τὸν τρυγηθέντα οἶνόν του, τὸ ὁποῖον χοῖροί τινες ἔχυσαν ἐκ τῶν πίθων ἐν ᾧ αὗται ἐκοιμῶντο· Διοδ. Σικ. ε', 63.

Μολύκρεια, ἡ· καὶ Μολύκρειον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Αἰτωλίας μὲ λιμένα, κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀντιῤῥίου τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς καὶ Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν ἐκαλεῖτο Θουκ. β', 85-87. Στράβ. — Μολύκρειον εὕρηται μόνον παρὰ Θουκ. καὶ Μολυκρία παρὰ Στράβ.

Μολυκρία, ἡ, = Μολύκρεια. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Διοδ. Σικ.

Μολύκριον Ῥίον, τό, = Ἀντίῤῥιον, ὅπερ ὅρα. Στράβ.

Μόλων, ωνος, ὁ. Ὑποκριτὴς δραμάτων, ἀνὴρ μεγάλου σωματικοῦ ἀναστήματος. Ἀριστοφ. Βατρ. 55. Δημ. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημ.

Μονάχη, ἡ. Μία τῶν πολλῶν νήσων τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη περὶ τὴν αὐτόθι μεγάλην νῆσον Ταπροβάνην. Πτολ. ζ', 4.

Μονήττιον καὶ Μονήτιον, τὸ Μονέτιον. Πόλις τῶν Ἰαπόδων ἐπὶ τῆς Λιβυρνίας χώρας. Στράβ.

Μονοίκου λιμήν, ὁ· Monoeci Portus. Πόλις τῆς Λιγυστικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλέους τιμωμένου ἐνταῦθα ὡς προστάτου τῶν πλεόντων· τανῦν Monecho. Στράβ καὶ Μόνοικος, ἡ· Στέφ. Βυζ.

Μόνυχος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ὑπὸ τοῦ Νέστορος. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 499.

Μοργαντίνη, ἡ, = Μοργάντιον, ἀριθμ. 1. Θουκ. δ', 65.

Μοργάντιον, τό, Morgantia. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Χρύσα. Στράβ. — 2) = Μοργέντιον. Στεφ. Βυζ. Murgentia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· τανῦν St. Georgio. — ὅθεν, Μοργεντῖνος· ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Μόργητες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας ἀπ' ὅπου μεταβὰν πρωΐμως εἰς τὴν Σικελίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι πόλιν Μοργάντιον. Στράβ.

Μορικάμβη, ἡ. Κόλπος τῆς Βρεττανίας κείμενος βορειοδυτικῶς, τανῦν Moricaba Bay. Πτολμ.

Μοριμηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας. Στράβ.

Μορινοί, οἱ, Morini. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικῶν παραθαλασσίως ἀπέναντι τῶν Βρεττανικῶν νήσων· τανῦν Boulenois. Στράβ.

Μόριχος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς ἐν Ἀνθολ.

Μορμολύκη, ἡ, = Μορμώ. Στράβ.

Μορμώ, οῦς καὶ Μορμών, όνος καὶ ῶνος. Φόβητρον τῶν παίδων παριστανόμενον ὑπὸ τερατώδη καὶ τρομακτικὴν μορφήν. Ἀριστοφ. Ἀχ. 582. ἴδε ἐν Λεξικ.

Μόρσιμος, ὁ (μόρος). Υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Φιλοκλέους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου τραγικὸς ποιητὴς ὀλίγου λόγου ἄξιος, χλευαζόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βατρ. 151. Ἱππ. 401.

Μόρσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Eid

Μορούνδα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας, ἡ νῦν Μοράνδ καλουμένη. Πτολ.

Μόρυχος, ὁ. Τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀσωτίαν καὶ ἀδδηφαγίαν του. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 326. Σφηκ. 506. — ὅθεν Μορύχειος, ία, ειον· τοῦ Μορύχου· ἡ Μορυχία οἰκία. Πλατ. Φαιδρ.

Μόρων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τάγου ποταμοῦ, πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Μόρβα καλουμένη. Στράβ.

Μορφεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὕπνου καὶ θεὸς τῶν ὀνείρων, παριστανόμενος ὡς νεανίας εὐειδὴς ἱστάμενος πρὸ τῆς Νυκτός. Ὀβιδ. Μεταμ. XI.

Μορφώ, οῦς, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω, ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρίστατο τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς μὲ δεσμὰ εἰς τοὺς πόδας. Παυσ. γ', 15.

Μόσυνοι, οἱ, Σκύλ. ἴδε **Μοσυνοικοι**.

Μοσύνοικοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντος δυτικῶς τῆς Τραπεζοῦντος ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Κολχίδος, ἀπὸ τῆς Κερασοῦντος ἕως τῆς Φαρνακίας πόλεως καὶ διάγοντες βίον ἄγριον καὶ βάρβαρον ἔχοντες ἴδιον βασιλέα· αἱ κατοικίαι αὐτῶν ἔκειντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν αὐτόθι ὀρέων οὕτως αἱ πλεῖσται ξύλιναι καλύβαι, τὰ δὲ σώματα των εἶχον χρωματισμένα μὲ ποικίλα ἄνθη. Ἡροδ. Στράβ. καὶ Μοσσύνοικοι, παρὰ Ξενφ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 379. καὶ Διον. Περ. 766.

Μοσχίων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς καὶ κωμικὸς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Στοβαῖος δράματά τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, 311.

Μόσχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης. Ἡροδ. — ὅθεν Μοσχικός, ἡ, όν, τῶν Μόσχων ἢ εἰς τοὺς Μόσχους ἀνήκων· τὰ **Μοσχικὰ ὄρη**· Σινέχεια τις τοῦ ὄρους Καυκάσου ἐν Ἀσίᾳ, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ δασώδης, κατοικουμένη διὰ τῆς χώρας τῶν Μόσχων. Στράβ. ια'.

Μόσχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν δῆμον Πλειεύς, παρὰ Δημοσθ. — 2) Περίφημος ποιητὴς Εἰδυλλίων Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Βίωνος καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τοῦ ὁποίου σώζονται ὀκτώ τινα εἰδύλλια. Σουίδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III, σελ. 806. — 3) Ὁ συγγράψας μίαν πραγματείαν ἀστρολογίας, φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐπικούρου. Ἀθην. δ'.

Μοτίνη, ἡ. = Μουτίνη.

Μοτύα, ἡ. Γυνή τις ἡ ὁποία ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἁρπάσαντα τὰς βοῦς αὐτοῦ ὅτε διέβαινε διὰ τῆς Ἰταλίας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας ἔκτισεν οὗτος ἔπειτα τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μοτύην. Στεφ. Βυζ.

Μοτύη, ἡ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Λιλυβαίου καὶ τῆς πόλεως Δρεπάνου. Θουκ. ς', 2.

Μούζουρις, ιδος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων ἐντὸς ἑνὸς στενοῦ κόλπου· τανῦν Μίρζιο. Πτολ. Λουκ.

Μούκιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, καὶ **Μουκία**, ἡ· Mucia Gens· μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων γενεῶν ἐν Ῥώμῃ.

Μούλιος, ὁ. Ἀνὴρ τῆς Ἀγαμήδης θυγατρὸς τοῦ Αὐγίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν μετὰ τῶν Πυλίων μάχην· Ὁμ. Ἰλ. Λ, 737.

Μούμμιος, ὁ. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Λεντούλου καὶ εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχιστράτηγος τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πολέμου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκυρίευσε τὴν Κόρινθον νικήσας κατὰ κράτος τὴν ὅσην τοῦδε ἔτι διετηρεῖτο δύναμιν τῶν Ἀχαιῶν πόλεων καὶ ὑποτάξας διὰ τῆς ἐν τῷ Ἰσθμῷ νίκης του ὅλην τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα· οὗτος κατέκαυσε δὲ ὅλην τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, ἐκρήμνισε τὰ τείχη της καὶ ἠφάνισε τὰ πολυτελῆ καὶ ἔξοχα ἀρχαῖα μνημεῖά της, πολλοὺς δὲ τῶν κατοίκων της ἐπώλησεν ὡς ἀνδράποδα ἢ ἔφερε μετ' αὐτοῦ δεσμίους εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του. Πολύβ.

Μουνδα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς αὐτῆς ὄχθης, κυριευθεῖσα καὶ κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν χωρίον Monda Στράβ.

Μουνυχία, ἡ. Εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὀλίγον ἀπέχων τοῦ Πειραιέως μετὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο δι' ἑνὸς τοίχους, σχηματιζόμενος ὑπὸ μιᾶς μικρᾶς Χερσονήσου ἥτις ὡς ἀπότομος λόφος ὑπεχώρει εἰς τὴν θάλασσαν· πρότερον εὑρίσκετο αὐτόθι μία μικρὰ ὁμώνυμος πόλις ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἠφανίσθη· ὕστερον δὲ ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐξέχοντος λόφου ἓν φρούριον μόνον. Ἡρόδ. Θουκ. β, 13. — ὅθεν Ἐπιρρ. Μουνυχιᾶσι· ἐν Μουνυχίᾳ. Θουκ. — Μουνύχιος, ία, ιον, τῆς Μουνυχίας ἢ εἰς τὴν Μουνυχίαν ἀνήκων. Εὐριπ. καὶ **Μουνυχία**, ἡ, Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μουνυχίᾳ ναοῦ αὐτῆς. Ξενφ.

Μούνυχος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Δρύαντος, εὐσεβέστατος καὶ δικαιότατος ἄνθρωπος, γεννήσας ἐκ τῆς Λελαντίας τὸν Ἀλέανδρον, Μεγαλήτορα καὶ Φιλαῖον, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὰ εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτοὺς ὅτε ἔμελλον ποτὲ νὰ συλληφθῶσιν ὑπό τινων κακούργων. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ.

Μουργίσση, ἡ. Φρούριον τῆς Θρᾴκης. Αἰσχίν.

Μουρσία κολώνεια, ἡ. Πτολ. γ', 16. Mursa Major. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δραύου ποταμοῦ, κατὰ Στεφ. Βυζ. ἀποικία Ῥωμαϊκὴ συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· τανῦν Essek.

Μούρσελλα, ἡ· Πτολ. β', 16. Mursa Minor. Πόλις τῆς Παννονίας, πιθαν. κειμένη καὶ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ Δραύου ποταμοῦ.

Μουρυχίδης, ου, ὁ (– ᴗ ᴗ –). Ἀνὴρ Ἑλλησπόντιος τὸν ὁποῖον ὁ Μαρδόνιος ἔπεμψε πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους διὰ νὰ παρακινήσῃ αὐτοὺς νὰ προσκυνήσωσιν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 9, 4.

Μοῦσα, ἡ. Παρ' Ὁμηρ. Ἑνικ. καὶ Πληθ. Μοῦσαι. Θεαὶ καὶ ἔφοροι τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν καὶ πάσης νοερᾶς τῶν ἀνθρώπων ἐνασχολήσεως, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐννέα τὸν ἀριθμὸν καθ' Ἡσ. Θεογ. 76. 915. τὰς ὁποίας ὁ ποιητὴς αὐτὸς καλεῖ Πιερίδας, ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Πιερίας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔνθα ἐλογίζοντο ὅτι ἀρχαιόθεν διέτριβον, ἦσαν δὲ ἡ **Κλειώ**, **Εὐτέρπη**, **Θάλεια**, **Μελπομένη**, **Τερψιχόρη**, **Ἐρατώ**, **Πολύμνια**, **Οὐρανία** καὶ **Καλλιόπη**, ἔχουσαι πρὸ πάντων ὡς μόνην αὐτῶν καὶ κυρίαν σπουδὴν τὴν περὶ τοὺς ὕμνους καὶ μουσικὴν ἐπιμέλειαν· τερπόμεναι διὰ τῶν μελῳδικῶν καὶ ποικίλων αὐτῶν θείων ᾀσμάτων· ἰδίως δὲ ἑκάστη ἐξ αὐτῶν ἐλογίζετο ὡς ἔφορος καὶ προστάτις μιᾶς τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων παρίστανεν συνήθως καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων συμπαίζων καὶ συναγωνιζόμενος εἰς τὰς τῆς μουσικῆς μελέτας των, ἀφ' οὗ καὶ Μουσηγέτης ἐπωνομάζετο ὁ θεὸς οὗτος· Ὁμ. Ἰλ. Α, 603. Ὀδ. Ω, 62, εἶχον δὲ αἱ Μοῦσαι διαφόρους τόπους διατριβῆς. Κατὰ μὲν τοὺς Ὀρφικοὺς ἀνεφέροντο αὗται κατ' ἀρχὰς διατρίβουσαι εἰς τὰ περὶ τὴν Θρᾴκην ὄρη, κατὰ δὲ τοὺς Καδμείους εἰς τὸ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρος Ἑλικῶνα ἔνθα ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῶν ἡ πηγὴ Ἱπποκρήνη καλουμένη εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐλούοντο. Ἡσ. Θεογ. 1-21. ὅτι δὲ καὶ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι ὅπου ὑπῆρχεν ὡσαύτως ἱερὰ αὐτῶν ἡ κρήνη Κασταλία. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον τὰς Μούσας μὲ ἰδίας τιμάς, παριστάνοντες αὐτὰς ὑπὸ τὴν μορφὴν νέων παρθένων αἵτινες χορεύουσι περὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ἔχουσα ἑκάστη ἓν παράσημον τῆς τέχνης ἢ ἐπιστήμης τῆς ὁποίας ἐλογίζετο προστάτις. Ἀπέδιδον δὲ εἰς αὐτὰς καὶ διάφορα τέκνα τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν ἐκ πολλῶν ὅσους αὗται ἠγάπησαν διά τινα ἔξοχον ἀρετὴν ἢ κάλλος. Ἀπολλόδ. α', 3, 2. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 895.

Μουσαῖος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν ηὐτομόλησε πρὸς αὐτόν, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. α', 71. — 2) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου καὶ τῆς Σελήνης ἐξ Ἀθηνῶν, Ἡροδ. Ἀριστφ. Βατρ. 1030. Σχολ. ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ὀρφέως ἢ τοῦ Λίνου. Πλατ. Διοδρ. Σικ. καὶ κατ' ἄλλους Θρᾷξ τὸ γένος μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, ὅστις λέγεται ὅτι εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰς τελετὰς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, συγγράψας διάφορα ποιήματα ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται ἓν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ὅμως λογίζεται ὑπὸ τῶν πλείστων κριτικῶν ὡς μὴ γνήσιον τοῦ ἀρχαίου τούτου Μουσαίου.

Μουσάριον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκιαν.

Μουσαρνκαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ συνορεύων μὲ τὴν Ἀραχωσίαν. Πτολ.

Μουσεῖον, τό. συρ. τόπος ἱερὸς τῶν Μουσῶν· καὶ Κύρ. ὄνομα. Τόπος ὀχυρὸς ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἔψαλλεν ὁ Μουσαῖος τὰ ποιήματά του καὶ ὅτι ἐτάφη αὐτόθι. Πλουταρ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Μακεδονίας. Στεφ. Βυζ.

Μουσώνιος Ῥοῦφος, ὁ. Φιλόσοφος Στωικὸς ἐκ Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐτιμᾶτο μεγάλως, παρὰ Στοβαίῳ σώζονται πολλὰ τῶν φιλοσοφικῶν ἀξιωμάτων τοῦ Μουσωνίου καὶ ἓν ὡραῖον ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ περὶ ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 565.

Μουτίνη, ἡ, Στράβ. καὶ **Μοτίνη**. Πολύβ. Mutina. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, κατασταθεῖσα πρώιμως ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Μόδενα Modena· — ὅθεν, Μοτινηνός, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Μουτίνης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Καρχηδόνος πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου· ὕστερον δὲ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἄννωνος καὶ ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ ὑπάτου Οὐαλερίου Λαιβίνου ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου εὗρεν μεγάλην ὑποδοχὴν ἀπὸ μέρους τῶν προτέρων ἐχθρῶν του, ἠξιώθη τοῦ δικαιώματος τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου.

Μόψιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιώτιδος Θεσσαλίας κειμένη ἐπί τινος λόφου ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσσης. Στράβ.

Μοψοπία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας ἐν Ἑλλάδι, κληθεῖσης οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι παλαιοῦ βασιλέως Μόψοπου. Στράβ.

Μοψόπιος, ία, ιον. Τῆς Μοψοπίας, = Ἀττικός. Ἀνθολ. καὶ, Μοψόπιοι, = Ἀττικοί.

Μόψοπος καὶ Μόψοψ, πος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἐγχώριος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ χώρα αὕτη Μοψοπία. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Μόψος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμπυκος καὶ τῆς Χλωρίδος ἐν Θεσσαλίας, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τῆς ἀρχαιότητος, καθ' Ἡσ. Ἀσπ. 178. Λαπίθης τὸ γένος, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡρώων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἀφ' ἑξῆς ἐκστρατεύσας καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα.

μεταβὰς δὲ ἔπειτα εἰς τὴν Λιβύην, ἀπέθανεν αὐτόθι, δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ὄφεων, οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Μεδούσης. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 80. Δ, 1502. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, περίφημος οἰωνοσκόπος καὶ αὐτός, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἔκτισε μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου μετὰ θάνατον ὑπῆρχεν ἓν περίφημον μαντεῖον αὐτοῦ. Παυσαν. ζ, 3. Λυκόφρ. 427, 980

Μόψου ἑστία, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ· τανῦν Matissa. Στράβ. ἔτι καί, Μόψου πόλις, Ἀνθολ. — ὅθεν, Μοψεάτης, ὁ κάτοικ.

Μόψου κρήνη, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος. Ἀμμιαν. Μαρκ. XXI, 15.

Μυγδόνες, οἱ, Mygdones. Οἱ κάτοικοι τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, καταγόμενοι ἐκ Θρᾳκῶν. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονίας, ὄντες καὶ αὐτοὶ τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες, κατὰ Στράβ. — 3) Κάτοικοι τῆς Μυγδονίας ἐν Μεσοποταμίᾳ. Στράβ.

Μυγδονία, ἡ, Mygdonia. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμόν, = Ἠμαθία. Ἡροδτ. 7, 123. — 2) Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Μύγδονος, κατὰ Στράβ. κειμένη πλησίον τῆς Κυζίκου. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς μεγάλης ἐπαρχίας Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Κατὰ Στράβ. ἐκλήθη οὕτω τὸ μέρος τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκστρατείας τῶν Μακεδόνων εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ὀνόματος μὲ τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ Μυγδόνας, ἀλλὰ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ξενοφῶντος ἐπεκράτει ἡ ὀνομασία αὕτη ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας ἤδη τῶν δέκα χιλιάδων Ἑλλήνων, ὅτε ἦλθον εἰς βοήθειαν τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ἦν δὲ ἡ χώρα αὕτη εἰς ἄκρον εὔφορος, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Νίσιβιν. Πλούτρ. Ξενφ.

Μυγδόνιος, ία, ιον. Τῆς Μυγδονίας ἢ εἰς τὴν Μυγδονίαν ἀνήκων, συνεχῶς ἀντὶ τοῦ Φρύγιος, π. χ. Μυγδόνιος αὐλός. Αἰσχ. β΄, 98. καὶ οὐσιαστικ. Μυγδόνιος, ὁ κάτοικος τῆς Μυγδονίας χώρας, = Φρύξ, Λουκ. — **Μυγδόνιοι**, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ Μυγδονίας χώρας. Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. δ΄, 3, 4. ἔνθα κατά τινας οἱ Μαρδόνιοι ἀναγινώσκετ.

Μύγδων, ονος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, φονευθεὶς ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδ. β΄, ς΄, 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τοῦ Ἄκμονος καὶ πατὴρ τοῦ Κοροίβου ἐκ τῆς Ἀναξιμένης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος τῆς Φρυγίας Μυγδονία. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 187. Παυσ.

Μυγδών, όνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κοροίβου, κατ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 535. — 2) Κάτοικος τῆς Μυγδονίας χώρας. Στράβων.

Μύδων, ωνος, ὁ (ῡ). Υἱὸς τοῦ Ἀτυμνίου ἐκ Τροίας, ἡνίοχος τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὁμρ. Ἰλ. Ε, 580. — 2) Ἕτερός τις Τρώς, ἐν Ὁμ. Ἰλ.

Μυέκφορις, ιος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου ἐπί τινος αὐτόθι νήσου ἀπέναντι τῆς Βουβάστιος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, **Μυεκφορίτης** (ῑ) **νομός**, εἷς τῶν νομῶν τῆς Αἰγύπτου, ἀναφερόμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ἡροδ. ὕστερον δὲ πιθαν. ἀνήκων εἰς τὸν τῆς Βουβάστιδος νομόν.

Μυῖα, ἡ. Ὡραία νεᾶνις ἀντίζηλος τῆς Σελήνης, μεταμορφωθεῖσα εἰς ὁμώνυμον ἔντομον. — 2) Θυγάτηρ καὶ μαθήτρια τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανοῦς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, κατὰ Ἰάμβλιχον καὶ τῆς ὁποίας σώζεται μία ἐπιστολὴ περὶ δουλικῆς τροφοῦ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. 1, σελ. 884.

Μυίαγρος, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἤλιδι καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπήλλαξε τοὺς κατοίκους ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν ποτὲ αὐτόθι ἐπιδημιώδη νόσον ἐκ τοῦ πλήθους τῶν μυιῶν. Παυσαν. η΄, 26. Πλίν. 10, 28.

Μυκάλη, ἡ (ῡ⏑). Ὄρος δασῶδες τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῆς Σάμου, σχηματίζον ἓν ἀκρωτήριον Τρωγίλιον καλούμενον. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 869. Ἡρόδτ. περίφημον διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Ὁ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει καὶ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρους. — ὅθεν, Μυκαλησσίς, ίδος, ἡ, τῆς Μυκάλης ἢ ἐκ τῆς Μυκάλης οὖσα, Καλλ. εἰς Δηλ. 50.

Μυκαλησσίδες, αἱ (⏑⏑-⏑⏑). Ἐπώνυμ. τῶν ἐν Σάμῳ Νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι κειμένου ὄρους τῆς Ἀσίας Μυκάλης. Καλλμ.

Μυκαλησσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Μυκαλησσῷ πόλει τῆς Βοιωτίας, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἤνοιγε πᾶσαν ἡμέραν καὶ ἔκλειεν αὐτὸν πᾶσαν νύκτα. Παυσ. Βοιωτ. 19.

Μυκαλησσός, καὶ Μυκαλησσος, ἡ, Βοιωτικ. Μυκαλησσός. Πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 498. δι' ἑνὸς σ παρ' Ὁμρ. διὰ σσ παρὰ Θουκ. 7, 29. — 2) — ὁ. Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς πόλεως Μυκαλησσοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Μυκαλήσσιος, ὁ κάτοικος.

Μυκερῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χέοπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1076 - 1036 ἔτος πρὸ Χρ.

Μυκῆναι, αἱ, ποιητικ. Μυκήνη, Mycenae. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ δευτέρα μετὰ τὸ Ἄργος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπεῖχε 80 περίπου στάδια, καθέδρα τοῦ Εὐρυσθέως καὶ Ἀγαμέμνονος, περίφημος δὲ πρὸ πάντων διὰ τὰ Κυκλώπεια αὐτῆς τείχη· μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Ἀργεῖοι ἐξ ὁλοκλήρου, οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν κατοίκων της ἔφυγον εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ὁμ. Παυσ. β΄, 16. Διόδρ. Σικελ. ς΄, 65. — Ἑνικ. παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Δ, 52. πληθ. παρὰ τοῖς πεζοῖς συνηθέστ. Θουκ. — ὅθεν Μυκήνηθεν, ἐκ τῶν Μυκηνῶν. Ὁμ.

Μυκηναῖος, αία, αῖον. Τῶν Μυκηνῶν ἢ ἐκ τῶν Μυκηνῶν ὤν. Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυκηνῶν. Ὁμηρ.

Μυκηνεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Φορωνέως, κατά τινας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ. Κύρ. Ὀρ. 1247.

Μυκήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρέστορος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἀρχαία πόλις Μυκῆναι. Ὁμρ. Ὀδσ. Β, 120. Παυσ. Κορινθ. 16. — 2) = Μυκῆναι. Ὁμηρ.

Μυκηνίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Μυκηναῖος. Εὐριπ. Ὀρ. 1246.

Μύκοι, οἱ. Ἀρχαῖός τις λαὸς τῆς Περσίδος, παρ' Ἡροδτ. 3, 93.

Μύκονος, ἡ (ῡ). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἀπέχουσα 24 στάδια ἀνατολικῶς τῆς Δήλου, ἄφορος διὰ τὴν ὁποίαν ἔπασχε στέρησιν τοῦ ὕδατος, περίφημος δὲ διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ διάφορα ἐν αὐτῇ ἄγρια κτηνά, μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς· οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς φιλοκερδεῖς καὶ παράσιτοι. Ἀρχίλοχ. Ἀθήν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 882. Μύκονος παρὰ Πτολμ. ἡμαρτημ. — ὅθεν, Μυκόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Μυκόνου. Θουκ.

Μυλαί, αἱ, Mylae. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς χερσονήσου μὲ λιμένα οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία· τανῦν Melilli ἢ Milazzo. Θουκυδ. γ΄, 90. — ὅθεν, Μυλαῖος, αία, αῖον, ἐκ τῶν Μυλῶν ἢ εἰς τὰς Μυλὰς ἀνήκων, τὸ Μυλαῖον πεδίον, ἡ περὶ τὰς Μυλὰς χώρα. Πολύβ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυλῶν. Διόδρ. Σικελ. ἔτι δὲ Μυλαΐτης, ου (ῑ), καὶ θηλκ. **Μυλαΐτις**, ιδος, ὁ κάτοικ. Πολύβ. — 2) Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Μητροπόλεως. Στέφ. Βυζ.

Μύλασα, τὰ (ῡ). Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Καρίας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἑκατόμνου, κειμένη ἐπί τινος βράχου καὶ ἔχουσα εὔφορον καὶ τερπνὴν περὶ αὐτὴν χώραν καὶ ἕνα λιμένα φύσκον καλούμενον· τανῦν Melasso. Ἡρόδτ. 1, 171. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Μυλασεύς, έως, ὁ κάτοικ. (δι' ἑνὸς σ εὕρηται ἐν Ἐπιγραμ. καὶ νομίσμ. Ἀνθολγ. γ΄, 229. Μύλασσα, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ. α΄, 20.)

Μύλης, ητος, ὁ. Υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Σπάρτης Λέλεγος, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυκάονος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὴν κατασκευὴν τῶν μύλων. Παυσ. γ΄, 1, 20.

Μυλητίδαι, οἱ (ῡ). Οὕτως ἐκαλεῖτο φατρία τις ἐν Συρακούσαις τῆς Πελοποννήσου, ἥτις φυγοῦσα ἐκ τῶν Μυλῶν, ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἀποκατεστάθη. Θουκ. ς, 5.

Μυλῖνος, ὁ. Ἀρχαῖος τύραννος ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τὸν ὁποῖον, λέγεται, ὅτι ἠφάνισεν ὁ Ζεύς. Διόδρ. Σικλ. ε΄, 71.

Μύλιττα, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη, ἔχουσα ἕνα περίφημον καὶ μεγάλον ἱερὸν ἐν Βαβυλῶνι, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλαι αἱ παρθένοι ἐχρεώστουν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ νὰ ἔλθωσι καὶ νὰ συνουρανωθῶσι μὲ ἕνα τῶν αὐτόθι παρεπιδημούντων ξένων, τὸ δὲ ἀργύριον τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον αὐταὶ ὡς ἀμοιβὴν παρακατετίθετο ὡς ἱερὸν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς θεᾶς. Ἡρόδτ. 1, 131.

Μυλλίας, ου, ὁ (ῑ). Μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλογίζετο ὅτι εὑρίσκετο ἡ ψυχὴ τοῦ Φρυγὸς Μίδου μετὰ τὴν ἀναβίωσιν αὐτῆς. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. δ΄, 17.

Μύνδος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Δωριέων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἰσθμοῦ, ἔνθα εὑρίσκετο καὶ ἡ πόλις Ἀλικαρνασσός· τανῦν Mendes. Πολύβ. — ὅθεν, Μύνδιος, ία, ιον, τῆς Μύνδου ἢ εἰς τὴν Μύνδον ἀνήκων. Ἡρόδτ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ.

Μύνης, ητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἡγεμόνος τῆς Λυρνησσοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρισηίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πόρθησιν τῆς πόλεως ταύτης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 692.

Μυονεύς, έως, ὁ, ὅρα Μυονία.

Μυόνησος, καὶ Μυόννησος, ἡ. Νῆσος τῶν μυῶν· μικρά τις ἄκρα τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· διὰ τοῦ νν παρὰ Θουκδ. γ΄, 32 καὶ Στράβ. δι' ἑνὸς ν παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Νῆσος μικρά, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Ἀφετῶν. — ὅθεν, Μυονήσιοι, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Μυονία, καὶ Μυωνία, ἡ. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν ἐν Ἑλλάδι, κειμένη νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀμφίσσης. Παυσ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυονεῖς, οἱ κάτοικοι. Θουκδ. γ΄, 101. καὶ Μυονες, Στέφ. Βυζ.

Μυὸς ὅρμος, ὕστερον Ἀφροδίτης ὅρμος καλούμενος. Ἐπίσημον ἐμπορεῖον μὲ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· τανῦν Kosseir. Στράβ.

Μυοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις μικρά τῶν Ἰώνων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπί τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· τανῦν Παλάτσα. Ἡρόδτ. — ὅθεν, Μυούσιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ.

Μύρα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· οὖσα ἐπί τῶν Βυζαντηνῶν αὐτοκρατόρων μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Στράβ. ιδ', Πτολμ. ε'.

Μυρίανδρος, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας κειμένη ἐπί τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας, ἐπίσημος τό πάλαι διά τό ἐν αὐτῇ ἐνεργούμενον μέγα ἐμπόριον· κατά Ξενφ. ὑπῆρχεν αὕτη ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Φοινίκων, ὕστερον δέ ἐξέπεσεν ὅλως τῆς προτέρας αὐτῆς ἀκμῆς καί πολυανθρωπίας. Ξενοφ. Ἀνάβσ. α', 4, 6. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. β', 6 καί 8. — ὅθεν, Μυριανδρικός, ή, όν. Τῆς Μυριάνδρου ἤ εἰς τήν Μυρίανδρον ἀνήκων. Ὁ Μυριανδρικός κόλπος, ὁ περί τήν Μυρίανδρον σχηματιζόμενος κόλπος, = Ἰσσικός κόλπος. Ἡρόδ. 4, 38.

Μυρίνα, ἡ, ἐπικ. Μυρίνη (υ--). Πόλις παραθαλάσσιος μέ λιμένα τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 40 στάδια τῆς Κύμης καί κτισθεῖσα ἀρχαιόθεν, ὡς λέγεται, ὑπό τῶν Ἀμαζόνων, ὕστερον δέ Σεβαστόπολις καλουμένη. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1. Μύρινα, παρ' Ἡρόδτ. 1, 149. καί Μύρινα· παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Λήμνου, τανῦν Κάστρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 605. — ὅθεν, Μυριναῖοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ.

Μυρίνη, ἡ (υ--). Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου καί γυνή τοῦ Δαρδάνου, ἥτις ἄλλως καί Βάτεια ἐκαλεῖτο. Ὁμ. Ἰλ. Β, 814. κατά δέ Στράβ. μία τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη εἰς τήν ἐν Αἰολίδι πόλιν Μυρίναν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως καί γυνή τοῦ Θόαντος, ἀπό τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐπί τῆς νήσου Λήμνου πόλις Μυρίνα. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 604.

Μυριωνύμη, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἴσιδος, κληθείσης οὕτως ἀπό τάς μυρίας καί πολυειδεῖς μορφάς τῆς φύσεως, παριστανομένης συμβολικῶς παρά τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις ὑπό τήν εἰκόνα τῆς θεᾶς ταύτης. Πλούτ. Ἴσ. καί Ὀσ.

Μύρκινος, ἡ Ἠδωνίς. Χώρα τῆς ἐπαρχίας τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ περί τόν Στρυμόνα ποταμόν. Ἡρόδτ 5, 11. — 2) Πόλις ἐπί τῆς ὁμωνύμου χώρας ἐν Θρᾴκῃ, κτισθεῖσα ὑπό Ἱστιαίου τοῦ Μιλησίου. Ἡρόδτ. Θουκ. δ', 107. ἔτι δέ καί Μύρκιννος, παρά Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυρκίνιος, ία, ιον· τῆς Μυρκίνου ἤ εἰς τήν Μύρκινον ἀνήκων· καί Μυρκίνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Μυρκίνου ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ.

Μύρλεια, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπί τοῦ Εὐξείνου πόντου, οὖσα ἀρχαιόθεν ἀποικία τῶν Κολοφωνίων, ὕστερον δέ Ἀπάμεια κληθεῖσα ἀπό τῆς γυναικός τοῦ βασιλέως Προυσίου. Στράβ — ὅθεν, Μυρλεανός, ὁ κάτοικος· καί, Μυρλεᾶτις, ιδος, ἡ περί τήν Μύρλειαν χώρα ἐν Βιθυνίᾳ.

Μυρμηκίδης, ου, ὁ. Ἐπιτήδειος γλύπτης ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας περί τό 450 ἔτος πρό Χρ. ὅστις λέγεται ὅτι κατεσκεύαζε λεπτότατα πράγματα μετά πολλῆς τέχνης καί τόσῳ μικρά, τά ὁποῖα ἠδύναντο νά καλυφθῶσιν ὑπό μυίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 17.

Μυρμήκιον, τό. Πόλις τῆς Σκυθίας, κειμένη ἐπί τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς Παντικαπαίας. Στράβ.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ. Σκόπελος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μεταξύ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θετταλίᾳ καί τῆς νήσου Σκιάθου. Ἡρόδοτ. 7, 183.

Μυρμιδόνες, οἱ, ἑνικ. Μυρμιδών, όνος. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Αἰγίνης, τούς ὁποίους, μυθολογεῖται, ὅτι ὁ Ζεύς μετεμόρφωσεν εἰς ἀνθρώπους κατά παράκλησιν τοῦ Αἰακοῦ, ὄντας πρότερον μύρμηκας, ὅτε διά τινος συμβάσης νόσου ἠφανίσθησαν ὅλοι οἱ πρότερον κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης. Πυθ. Λουκ. Στράβ. η'. κατά τινας δέ λέγεται ὅτι ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες διά τήν μεγάλην αὐτῶν φιλοπονίαν καί ἐπιμέλειαν περί τήν γεωργίαν κατοικοῦντες ἀνέκαθεν μέσα εἰς σπήλαια. Τζέτζ. εἰς Λυκοφ. 176. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. γ', 12, 6. ὅτε δέ ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες καί λαός τις Ἀχαϊκός, κατοικοῦντες τό πάλαι εἰς τήν ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιῶτιδα χώραν περί τήν πόλιν Φθίαν καί Λάρισσαν τήν Κρεμαστήν, ἀποκατασταθέντες ἐνταῦθα μετά τοῦ Πηλέως, ὅτε οὗτος ἔφυγεν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης καί ὄντες ἀκόλουθοι ὑπό τήν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλέως, τόν ὁποῖον ἠκολούθησαν εἰς τήν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 180.

Μυρμιδόνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τόν μνηστῆρα αὐτῆς Μινέα. Ὑγίν. μυθ. 170.

Μυρμιδών, όνος, ὁ. Υἱός τοῦ Διός καί τῆς Εὐρυμεδούσης, ὅστις λαβών εἰς γυναῖκα τήν Πεισιδίκην ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τό Ἄκτορα καί Ἄντιφον. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 56. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ χώρας τῶν Μυρμιδόνων. Ὁμ.

Μυρόπνους, ὁ. Δραπέτης τις δοῦλος, ὑποκρινόμενος τόν φιλόσοφον, παρά Λουκ.

Μύῤῥα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα ἤ τοῦ Θείαντος, μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος. Λουκ. ἔτι δέ καί Σμύρνα παρ' Ἀπολλόδ. ὅπερ ὅρα.

Μυῤῥίνη, ἡ (ῑ), Ἀττικ. ἀντί Μυρσίνη. Θυγάτηρ τοῦ Καλλίου γυνή τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Ἱππίου υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Θουκ. ϛ', 55. — 2) Ὄνομα Ἀθηναίας τινός παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 872.

Μυῤῥινίδιον, τό (-υυυ-). Ὑποκρ. κύρ. ὀνομ. τοῦ Μυῤῥίνη, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 872.

Μυῤῥινοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καί δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τήν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Μυῤῥινούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Μυῤῥινοῦντος ὤν. Πλάτ.

Μυρσίλος, ὁ, Ἀττικ. Μυρτίλος (ῑ). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπό τῶν Ἑλλήνων ὁ Κανδαύλης τελευταῖος βασιλεύς τῶν Λυδῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδτ. 1, 7. ἡ γραφ. Μυρτίλος, ὅστις ἡμαρτημ. ὅρα Μυρτίλος.

Μύρσινος, ἡ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος, κειμένη πλησίον τῆς Δύμης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 616. ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος, τό Μυρτούντιον καλουμένη.

Μύρσος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεύς τῶν Λυδῶν πατήρ τοῦ Κανδαύλου. Ἡρόδτ. 1, 7. — 2) Λυδός τις, υἱός τοῦ Γύγου. Ἡρόδτ. 3, 122.

Μύρτων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύριον ποιμένος, παρά Βίων.

Μυρτάλη, ἡ (ᾰ). Ὄνομα ἑταίρας, παρά Λουκ.

Μυρτία, ἡ. Ἀθηναία τις ἀρτοπώλης, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 1387.

Μυρτίλος, ὁ (ῑ). Υἱός τοῦ Ἑρμοῦ καί τῆς Κλεοβούλης ἤ Θεοβούλης· κατά τινας δέ υἱός τοῦ Διός καί τῆς Κλυμένης. Εὐρ. Ὀρεστ. 1002. ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου βασιλέως τῆς Ἤλιδος, ὅς τις συνήργησεν εἰς τήν νίκην τοῦ Πέλοπος, ὅτε οὗτος ἐλθών νά μνηστευθῇ τήν Ἱπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τούτου, ἔπρεπε νά ἀγωνισθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τό διά τοῦ ἅρματος τρέξιμον, ἐλπίσας νά λάβῃ ἀξίαν ἀνταμοιβήν παρ' αὐτοῦ ὑπέρ τῆς ἐκδουλεύσεώς του ταύτης, ἀλλ' ὁ Πέλοψ μετά τήν εὐτυχῆ νίκην του ἔῤῥιψεν αὐτόν εἰς τήν θάλασσαν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Μυρτῷον πέλαγος· κατ' ἄλλους δέ λέγεται ὅτι ἐνοχοποίησεν αὐτόν ἡ γυνή τοῦ Πέλοπος Ἱπποδάμεια διά τινα πρός αὐτήν ὕβριν, καί οὕτω παροργισθείς ὁ Πέλοψ, ἐβύθισεν αὐτόν εἰς τήν θάλασσαν. Σοφ. Ἠλ. 509. πρός ἐξιλέωσιν δέ τοῦ πατρός αὐτοῦ Ἑρμοῦ, λέγεται, ὅτι ὁ Πέλοψ ἤγειρεν ἕνα ναόν τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ἤλιδι, στήσας καί τόν ὡραῖον τάφον τοῦ Μυρτίλου. Παυσ. ε', 1 καί 20. — (τό ι ἐστί φύσει βραχύ, ὅρα Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 755.) — 2) Ἀθηναῖός τις, παρά Θουκυδ. ε', 19. — 3) Ποιητής κωμικός Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, υἱός τοῦ Λυσίου καί ἀδελφός τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίππου, τοῦ ὁποίου ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τινά κωμικά δράματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, 471. (ἡ γραφ. Μύρτιλος ἐστιν ἡμαρ.)

Μύρτιον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρά Λουκ. — 2) Χωρίον τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου πλησίον τοῦ Σεῤῥίου. Δημ. Στεφ. σελ. 234. Μυρτήνιον, παρά Σουΐδ.

Μύρτις, ιος, ἡ. Ποιήτρια ἐξ Ἀνθηδόνος, κατά Σουΐδ. διδάσκαλος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου καί τῆς Κορίννης. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 133.

Μυρτόεσσα, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, αἵτινες λέγεται ὅτι ἀνέθρεψαν τόν Δία εἰς τήν Ἀρκαδίαν. Παυσ. η', 31.

Μύρτος, ἡ. Νῆσος μικρά τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Εὐβοίας.

Μύρτουσσα, ἡ, καί Μύρτουσα. Στέφ. Βυζ. Ὄρος τῆς Λιβύης πλησίον τῆς Κυρήνης. Καλλμ. εἰς Δηλ. 91. καί Μυρτώσιον αἶπος, τό. Ἀπολ. Ῥόδ Β, 505.

Μυρτώ, οῦς, ἡ. Ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, κατά Λουκ. — 2) Ὄνομα βοσκοπούλας, παρά Θεοκρ.

Μυρτῷος, α, ον. Τῆς Μυρτοῦς· τό Μυρτῷον πέλαγος. Ἐν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους μεταξύ Κρήτης καί Εὐβοίας, κληθέν οὕτως ἀπό τοῦ Μυρτίλου ἱπποκόμου τοῦ Οἰνομάου, τόν ὁποῖον ἔῤῥιψεν ἐνταῦθα ὁ Πέλοψ. Στράβων.

Μυρώ, οῦς, ἡ. Ποιήτρια Ἑλληνίς ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἤ κατά τινας θυγάτηρ τοῦ τραγικοῦ Ὁμήρου, ἥτις ἔζη ἐπί τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· συνέγραψεν αὕτη ἐν ποίημα Μνημοσύνη ἐπιγραφόμενον, τοῦ ὁποίου σώζονται τινές στίχοι παρ' Ἀθην. βιβλ. ια'. Κατά δέ Παυσ. Βοιωτ. ὑπῆρχε τό Μυρώ ὄνομα ποιητοῦ τινος Βυζαντίου. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 131. — (τό υ εὕρηται μακρόν, πολλάκις δέ καί βραχύ. παρβλ. Spitzn. Προσωδ. § 66, 2.)

Μύρων, ωνος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ἀγαλματοποιῶν σύγχρονος καί συμμαθητής τοῦ Πολυκλείτου ἐξ Ἐλευθερῶν πόλεως τῆς Ἀττικῆς, ἀκμάσας περί τό 450 ἔτος πρό Χρ. τοῦ ὁποίου τά πλεῖστα ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ μαρμάρου, ξύλου καί χαλκοῦ κατεσκευασμένα, εἰς τά ὁποῖα κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου δεικνύεται πλουσιωτέρα καί ἀκριβεστέρα συμμετρία καί ἀναλογία τῶν μορίων παρά εἰς τά τοῦ Πολυκλείτου· περίφημος πρό πάντων ὑπῆρχεν ἡ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη δάμαλις, ἥτις συγκατετάττετο μεταξύ τῶν λοιπῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαίας ἀγαλματοποιίας τῶν Ἑλλήνων. Λουκ.

Μυρωνίδης, ου, ὁ (ῑ). Περίφημος στρατηγός τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις εἰς μίαν μόνην ἐκστρατείαν ἠδυνήθη νά κυριεύσῃ ὅλην σχεδόν τήν Φωκίδα καί αὐτήν τήν Βοιωτίαν. Διόδ. Σικελ. ια', Θουκ. Ἀριστφ. Λυσ. 802.

Μῦς, υός, ὁ, Ἀττι. Μῦν. Κάρ τις ἐκ τῆς πόλεως Εὐρώπου, ὅστις ἐξ ἐπιταγῆς τοῦ Μαρδονίου ἐπέμφθη νά ἐρωτήσῃ τά ἐν Ἑλλάδι χρηστήρια περί τῆς ἀποβάσεως τοῦ κατά τῶν Ἑλλήνων πολέμου. Ἡρόδτ. 8, 133. — 2) Περίφημός τις τεχνίτης Ἕλλην. Παυσ.

Μυσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισε Μύσιός τις ἐν Ἀχαΐᾳ πλησίον τῆς Πελλήνης καὶ εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτῆς μία ἑπταήμερος ἑορτή. Παυσ. ζ, ἐν τέλει. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. γ', 20

Μυσία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰωνίας καὶ Λυδίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Προποντίδος ἐμπεριλαμβανομένης ἐν αὐτῇ καὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας· ἅπασαν δὲ τὴν χώραν διαιρεῖ ὁ Στράβων εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς Μυσίαν Ὀλυμπηνὴν καὶ εἰς Μυσίαν Περγαμηνήν. Κατ' ἄλλους δὲ διῃρεῖτο εἰς μεγάλην Μυσίαν καὶ εἰς μικρὰν Μυσίαν, ἀποτελοῦσα ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Περσικῆς δυναστείας μίαν ὁλόκληρον σατραπείαν, κατοικουμένην ὑπὸ διαφόρων λαῶν· περὶ δὲ τὰ δυτικὰ παράλια αὐτῆς ἔκειντο αἱ Αἰολικαὶ πόλεις τῶν Ἑλλήνων· μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ἐπισήμων αὐτῆς πόλεων προεῖχεν ἐξαιρέτως μετὰ ταῦτα ἡ περίφημος Πέργαμος καθέδρα τῶν βασιλέων Ἀττάλων. Ἡρόδ. 7, 41. Στράβ. ιγ'. — κυρίως ἐπίθετ. προτυπικῶς. γῆ. — 2) = Μοισία ἡ Μυσία ἐν Εὐρώπῃ, Μοῖσοι· ἴδε Μοισία.

Μυσικός, ή, όν. Τῆς Μυσίας ἢ εἰς τὴν Μυσίαν ἀνήκων. Στράβ.

Μύσιος, ία, ιον. Τῆς Μυσίας ἢ ἐκ τῆς Μυσίας ὤν. Πίνδ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας χῶρος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 321. — 2) Κύριον ὄνομα. Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ὑπεδέχθη ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν θεὰν Δήμητραν καὶ ἔκτισε τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ναὸν αὐτῇ. Παυσ. β', 18. ζ'.

Μυσίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μυσίας ἢ εἰς τὴν Μυσίαν ἀνήκουσα· ἡ Μυσὶς αἶα, = Μυσία. Διονυσ. Περ. 803.

Μύσκελος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλέμονος ἐξ Ἄργους, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐμφανισθεὶς ὁ Ἡρακλῆς εἰς ὄνειρον τὸν ἐπρόσταξεν ἐπιμόνως ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα· ἐλθὼν δὲ ὁ Μύσκελος εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὴν χώραν, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Κρότωνος, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν περίφημον πόλιν Κρότωνα· Στράβ. Ὀβίδ.

Μύσκων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀθηναίων πόλεμον. Θουκυδ. η', 85.

Μυσοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 858. ὄντες τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες ἐξ Εὐρώπης, καὶ τοιούτους ὑποτίθησιν αὐτοὺς ὁ Στράβων ἐν Ἰλ. Ν, 5. — 2) = Μοισοί, ὅπερ ἴδε.

Μυσός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁμ. — 2) Ἐπίθετ. ὡς, ὁ Ὄλυμπος, παρὰ Καλλιμ. Ἀρτ. 117. — 3) Κύριον ὄνομα. Ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς καὶ τοῦ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ χώρα τῆς Μυσίας. Ἡρόδ. 1, 171. — 2) Ποταμὸς τῆς Μυσίας χώρας. Στράβ.

Μύσων, ωνος, ὁ Χηνεύς. Εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Χηνὸς πόλεως τῆς Λακωνίας, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου. Πλάτ. Πρωταγ. τόμ. β', σελ. 153. Bipont.

Μυτιληναῖος, αία, αῖον. Τῆς Μυτιλήνης ἢ ἐκ τῆς Μυτιλήνης ὤν. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μυτιλήνης. Ἡρόδ.

Μυτιλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μάκαρος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Λέσβῳ πόλις Μυτιλήνη. Διόδ. Σικ. ε', 82.

Μυτιλήνη, ἡ, καὶ Μιτυλήνη. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς νήσου Λέσβου πατρὶς τοῦ περιφήμου λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφοῦς καὶ τοῦ Πιττακοῦ, ἔχουσα δύο λιμένας τὸν ἕνα πρὸς ἄρκτον καὶ τὸν ἕτερον πρὸς μεσημβρίαν· εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγίνοντο τὸ πάλαι οἱ περίφημοι ἀγῶνες τῶν ποιητῶν λεγόμενοι, εἰς τοὺς ὁποίους παρευρέθη ποτὲ καὶ ὁ μέγας Πομπήϊος ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου. Πλουτ. Πομπ. ὁ δὲ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν μεγίστην πόλιν. Ἡρόδ. 2, 178. Θουκ. γ', 2, 4. ϛ', 9. Παυσ. η', 30. τανῦν Κάστρον. (ἡ διὰ τοῦ υ γραφ. ἐστὶν ὀρθοτ. ἐκ τῶν ἔτι σωζομένων νομισμάτων· ὁ δὲ Στέφανος Βυζάντιος παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Μύτωνος ἢ Μυτίλου. Ἡρόδ. 1, 160. Πλάτ. Πρωταγ. 343, κατὰ Stallb. Δημ. Ῥόδ. 196. Becker.)

Μύτων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μυτιλήνης, ὁ κτίσας τὴν ἐν Λέσβῳ πόλιν Μυτιλήνην. Στέφ. Βυζ.

Μυχός, ὁ. Λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος· τανῦν Ἰανιτζά. Στράβ.

Μωμεμφις, ιος, καὶ εως, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι μεγάλης διώρυχος, διὰ τῆς ὁποίας συνέχεται ἡ Μαρεῶτις λίμνη μετὰ τοῦ Κανωβικοῦ στόματος τοῦ Νείλου· τανῦν Μανουφ. Ἡρόδ. 2, 163. Στράβ. — ὅθεν, Μωμεμφίτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικ.

Μῶφι, τό. Ὄρος τῆς ἄνω Αἰγύπτου, ἐκτεινόμενον πλησίον τῆς Ἐλεφαντίνης πόλεως· ἴδε Κρῶφι. Ἡρόδ. 2, 28.

Μωφίς, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν παραλίων αὐτῆς καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον· τανῦν Μαχιέ. Πτολ.

N.

Ναάγραμμον μητρόπολις, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, κειμένη μεσογείως, ἥτις καὶ Μαράγραμμον ἄλλως ἐλέγετο. Πτολεμ.

Νάανα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Κόρακος ποταμοῦ. Mannert. Γεωγρ. IV, σελ. 376.

Νάαρδα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ μιᾶς διώρυχος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Πτολεμ. ε', 18.

Νάβαρις, ιδος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολεμ. ϛ', 17.

Ναβαρζάνης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον Κοδομανόν, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην ἡνώθη μετὰ τοῦ Βήσσου, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως του. Ἀρριαν.

Ναβαταῖοι, οἱ. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἀρχαιοτέρων ἐθνῶν τῆς Πετραίας Ἀραβίας, διῃρημένον εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαοὺς καὶ σχηματίζον ἓν ἴδιον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν Πέτραν· ἦσαν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῶν Φοινίκων καὶ λοιπῶν ἐθνῶν τῆς Ἀσίας, μετακομίζοντες τὰς διαφόρους πραγματείας τῆς μεσημβρινῆς Ἀραβίας καὶ Ἰνδίας. Ἔζων οἱ Ναβαταῖοι οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη τῶν Ἀράβων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν, περιερχόμενοι διαφόρους χώρας, ὅπου ἠδύναντο νὰ εὕρωσι τροφὰς ἀφθονωτέρας. Διόδ. Σικελ. β', 48. ιθ', 94. ἀλλὰ μετὰ καιρὸν ἑλκόμενοι ἀπὸ τὸ κέρδος καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῆς ἐμπορείας, ἐσχημάτισαν τακτικὰς κοινωνίας καὶ ἔκτισαν ἰδίας πόλεις, τῶν ὁποίων ὁ Πτολεμαῖος ἀπαριθμεῖ οὐκ ὀλίγας. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἰωσ. Ἀρχ. δ', 7.

Ναβιαναί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας. Στράβων.

Νάβις, ιδος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος περὶ τὸ 196 ἔτος πρὸ Χρ. εἷς τῶν ἀπανθρωποτάτων καὶ σκληροτάτων τυράννων τῆς ἀρχαιότητος, ὑπερβὰς ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων φημιζομένους δυνάστας εἰς τὸ εἶδος τῆς τυραννικῆς καὶ αὐθαιρέτου ἀρχῆς του. Θέλων δὲ νὰ κτυπῇ τὰ ὅρια τοῦ βασιλείου του, ἐπεχειρίσθη τὴν ἀκατάκτητον διαφόρων πόλεων τῆς Πελοποννήσου, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου, ἀλλὰ πολλάκις ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ τελευταῖον ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Φιλοποιμένος πλησίον τῆς Σπάρτης, ἥτις ἔκτοτε ἡνώθη μετὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους. Πο υβ. ιγ'. Παυσ.

Ναγαδηβα, ἡ. Μία τῶν πολλῶν μικρῶν νήσων, ὅσαι κεῖνται περὶ τὴν μεγάλην νῆσον Ταπροβάνην ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. Πτολ. ζ. 4.

Νάγαρα, ἡ, καὶ Διονυσόπολις. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἀρκτικῶς, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν ἀρχαίων Νῦσαν καλουμένην· τανῦν Ναγὰρ ἢ Ναγγάρ.

Νάζαδα, τά. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας. Πτολεμ. Ϛ', 2.

Ναζιαζός, ἡ, πρότερον Διοκαισάρεια. Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρχελαΐδος.

Ναθώ, ἡ. Νομὸς τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ὁποίου τὸ ἥμισυ μέρος κατῳκεῖτο ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Ἑρμοτυβίων. Ἡρόδ. 2, 165. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Πτολεμ. Νεοὺτ καλούμενον, κείμενον μεταξὺ τοῦ Βουσιριτικοῦ καὶ Βουβαστικοῦ στομίου τοῦ Νείλου.

Ναΐς, ΐδος, ἡ, = Νηΐς, ὅπερ ἴδε.

Ναϊσσος, ἡ Στέφ. Βυζ. καὶ Νάισος, Πτολ. γ', 9. Πόλις τῆς ἄνω Μοισίας, κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ Θρᾳκῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας· τανῦν Νίζα. Ζωσιμ.

Νακόλεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας. Ζωσιμ. δ', 2. Ἀμμ.

Ναμαδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρριαν. Περιπλ. καλεῖ Λαμναῖον· τανῦν Νορβουδδα. Πτολεμ. ζ, ε'.

Ναμνῖται, αἱ, Namnetes. Ἔθνος μικρὸν τῆς Λουγδουνησίας Γαλλίας, ἔνθα νῦν κεῖται ἡ Nantes. Στράβ. Ναμνῖται· κατά τινας δὲ Ἀμνῖται. Διον. Περιηγ.

Νάνδη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας πλησίον τῆς νῦν Σελμάς. Πτολεμ. ϛ', 2.

Νάνος, ὁ. Κατὰ Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 1244. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀνέκαθεν ὁ Ὀδυσσεύς· κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν, πλησίον τῶν ὁποίων διῆγε τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του.

Νανώ, οῦς, ἡ. Ὡραία τις αὐλήτρια, τῆς ὁποίας ἠράσθη ὁ ποιητὴς Μίμνερμος, γράψας δι' αὐτὴν πολλὰ ἐκ τῶν ποιημάτων του. Ἀνθολ.

Νάξιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολέμωνος βασιλεὺς τῶν Καρῶν, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν νῆσον Δίαν, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Νάξον. Διόδ. Σικ. ε, 51.

Νάξος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νῆσος Νάξος. Στέφ. Βυζ.

Νάξος, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χωριζομένη ἀπὸ τῆς νήσου Πάρου δι' ἑνὸς στενωτάτου ἰσθμοῦ, ἀρχαιόθεν Δία καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀ-

λατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ Βάκχος. Ἦν δὲ ἡ νῆσος αὕτη τὸ πάλαι εἰς ἄκρον εὔφορος, παράγουσα πρὸ πάντων τὸν ἄριστον μεταξὺ τῶν λοιπῶν εἰδῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ οἴνου, δι' ὃ καὶ ἐκαλεῖτο μικρὰ Σικελία, θεωρουμένη ἰδίως ὡς ἱερὰ τοῦ Διονύσου. Κατὰ Διόδρ. Σικελ. οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ὑπῆρχον Θρᾷκες, μετερχόμενοι ἀνέκαθεν τὴν πειρατείαν· ἀκολούθως δὲ ἐλθόντες ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας οἱ Κᾶρες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ναξίου, διέμειναν ἐπ' αὐτῆς, ἀφ' ὅτου καὶ ὠνομάσθη ἡ νῆσος αὕτη Νάξος· συνέστησαν δὲ οἱ Νάξιοι τὸ πάλαι μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, κατακτήσαντες καὶ αὐτὴν τὴν Πάρον καὶ Ἄνδρον· καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἑνωθέντες μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἔδειξαν μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς μάχην· τανῦν Νάξος ἢ Ναξία. Ὁμ. Ὕμ. Ἀπολ. 44. Ἡρόδτ. Διόδρ. Σικλ. ε. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων περὶ τὸ ὄρος Ταῦρον, οὖσα πρώτη Ἑλληνικὴ ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, συσταθεῖσα περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος· τανῦν Kastel-Schiaa. Ἡρόδ. Θουκυδ. δ', 25. καὶ ἡ Χαλκιδικὴ καλουμένη. Ὅτε δὲ ἡ πόλις αὕτη κατεστράφη ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου, οἱ ἐν αὐτῇ Νάξιοι ἔκτισαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Ταύρου τὴν πόλιν Ταυρομένιον, τὴν ὁποίαν ὁ Πλίνιος ἐσφαλμένως συγχέει μετὰ τῆς Νάξου. — ὅθεν, Νάξιος, ία, ιον. Τῆς Νάξου ἢ ἐκ τῆς Νάξου ὤν. — ἡ Ναξία ἀκόνη. Πίνδ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Νάξου. Ἡρόδτ. ὅτε δὲ, Ναξιουργής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐν Νάξῳ εἰργασμένος. Ἀριστ.

Ν α π α ῖ α ι, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅσαι τῶν Νυμφῶν διέτριβον εἰς τὰ νάπη καὶ δάση.

Ν ά π α ρ ι ς, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν κατὰ Mannert, ὁ νῦν Ἄρτζες ἐν τῇ Βλαχίᾳ, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Πράοβα. Ἡρόδτ. 4, 48.

Ν ά π η ς, ἡ. Τόπος τις δασώδης ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου.

Ν ά ρ, ρος, ὁ, Nar. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διασώζονται ἔτι λείψανά τινα τῆς γεφύρας, τὴν ὁποίαν ἔστησεν ἐνταῦθα ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος· τανῦν Nera, ἑνούμενος μὲ τὸν Τίβεριν. Στράβ.

Ν α ρ ά γ α ρ α, τό, Naragara. Λιβ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη πλησίον τῆς Ζάμης. Πολύβ. ιε', 5. ἔνθα ἄλλως Μάργαρον καλεῖται.

Ν α ρ β ώ ν, ῶνος, ἡ, Narbo. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς παλαιᾶς Γαλλίας πρωτεύουσα τῆς μετὰ ταῦτα ἰδίως Ναρβωνικῆς καλουμένης Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἄτακος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον· τανῦν Narbonne. Στράβ. Νάρβων. Πολύβ. — 2) Ναρβών, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ῥέων διὰ τῆς πόλεως Ναρβῶνος, ἄλλως καὶ Ἄταξ καλούμενος, Πολύβ. — ὅθεν Ναρβωνίτης, ου. θηλυκ. ἡ Ναρβωνῖτις, ιδος. Ὁ κάτοικος τῆς Ναρβῶνος· καὶ ἐπιθετ. τῆς Ναρβῶνος ἢ εἰς τὴν Ναρβῶνα ἀνήκων. Στράβ. ἡ Ναρβωνῖτις καὶ Ναρβωνησία, Στράβ. δ'. Gallia Narbonensis. Μία τῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, ἥτις ἀκολούθως καὶ ἰδίως Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία, Provincia Romana ἐκαλεῖτο, συνορεύουσα μεσημβρινῶς μὲ τὸν Γαλλικὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀκουϊτανικὴν Γαλλίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὸν Ῥόδανον ποταμὸν καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὰς Ἄλπεις, διὰ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Κατὰ Στράβ. δ'. εἶχεν ἡ χώρα αὕτη σχῆμα ἑνὸς παραλληλογράμμου. Πτολμ. β', 20. Κατῳκεῖτο δὲ τὸ πάλαι ὑπὸ ἑπτὰ ἐπισήμων λαῶν, οἵτινες ἦσαν, οἱ Βέβρυκες ἢ Σαρδόνες, οἱ Βολκαί, οἱ Ἐλουΐοι ἢ Ἐλβιοι, οἱ Ἀλλόβρογες, οἱ Καυᾶρες, οἱ Οὐοκόντιοι καὶ οἱ Σάλυες. Στράβ. Πτολμ.

Ν α ρ θ ά κ ι ο ν ὄ ρ ο ς, τό. Ὄρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενφ. Κατὰ Πλούτ. καὶ πόλις τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς Φαρσάλου.

Ν α ρ ι σ τ α ί, Δίων Κάσ. 71, 21. καὶ Οὐαρισταὶ Πτολεμ. β', 11. Narisci. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαρκομάνων καὶ Ἑρμουνδούρων ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ Βαυαρίᾳ. Τακτ.

Ν α ρ κ α ί α, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Ναρκαῖος. Παυσ. ε', 16.

Ν α ρ κ α ῖ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βάκχου, ὅστις ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῶν συνεχῶν πολέμων, τοὺς ὁποίους εἶχε μὲ τοὺς πλησιοχώρους λαούς, ἔκτισεν εἰς τὴν Ἤλιδα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ. ε', 16.

Ν ά ρ κ ι σ σ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῆς νύμφης Λειριόπης, περὶ τῆς ὡραιότητος τοῦ ὁποίου καὶ τῆς μέχρι τέλους δυστυχίας του ἀναφέρονται πολλὰ ὑπὸ τῶν νεωτέρων μυθογράφων. Κατὰ Παυσ. θ', 31. ἐγεννήθη ὁ Νάρκισσος οὗτος εἰς τὰς Θεσπιὰς ἐν Βοιωτίᾳ, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τῆς διδύμου αὐτοῦ ἀδελφῆς, τὴν ὁποίαν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν καὶ πανταχοῦ συνέτρεχε μετ' αὐτῆς, κατατηκόμενος ἀκαταπαύστως ὑπὸ τῆς λύπης, μετεμορφώθη τελευταῖον εἰς ὁμώνυμον ἄνθος. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πίνων ποτὲ ὕδωρ ἔκ τινος πηγῆς καὶ ἰδὼν τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου του εἰς αὐτήν, ἐρωτεύθη τοσοῦτον, ὥστε μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὸ ἀγαπώμενον τοῦτο ἀντικείμενον, ἐφθάρη τελευταῖον ὑπὸ τῆς ἀμηχανίας. Και.

Ν α ρ ν ί α, ἡ, Narnia. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Νάρος ποταμοῦ, τανῦν Narni. Στράβ.

Ν ά ρ ρ α γ α, ἡ. Διῶρυξ μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χώρας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἕως τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας. Ξενφ. Πλίν.

Ν ά ρ υ ξ, υκος, ἡ, καὶ Νάρυκες, ἡ, ἔνι δὲ τὸ Ναρύκιον. Πόλις ἀρχαία τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων, κειμένη πλησίον τῆς Ὀποῦντος. εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αἴας υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ναρύκιοι, οἱ κάτοικ.

Ν α σ ά μ ω ν, ωνος, ὁ (υυ-). Υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, ἀδελφὸς τοῦ Καφαύρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Ἀφρικῇ Νασαμῶνες. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1496.

Ν α σ α μ ῶ ν ε ς, οἱ, ἑνικ. Νασαμών, ῶνος. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦντες νοτιοδυτικῶς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἕως ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης Σύρτεως, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ νομαδικὸν βίον καὶ ὄντες ὑποτελεῖς εἰς τοὺς Καρχηδονίους. Ἡρόδτ. 4, 172. ὕστερον δὲ κατῴκουν ἐντὸς τῆς Μαρμαρικῆς χώρας. Στράβ.

Ν α σ ι κ ᾶ ς, ᾶ, ὁ, Nasica. Ὄνομα ἐπισήμου οἰκογενείας ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων παλαιῶν Ῥωμαίων. Στράβ.

Ν ᾶ σ ο ς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ νῆσος. Ἓν μέρος τῆς παλαιᾶς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἰδὲ Ὀρτυγία.

Ν ά σ τ η ς, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νομίονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, ἐλθὼν ἡγεμὼν τῶν Καρῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 867.

Ν α υ ά ρ ι ο ν, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ.

Ν α ύ β α ρ ο ν, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαίας Σαρματίας ἐν τῇ νῦν Ταρταρίᾳ τῆς Εὐρώπης. Πτολ.

Ν α υ β ο λ ί δ η ς, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Ναυβόλου, ὁ Ἴφιτος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 518. — 2) Ὁ Κλυτόνηος. Ἀπολ. Ῥόδ. — 3) Εἷς τῶν Φαιάκων Ὁμρ. Ὀδσ.

Ν α ύ β ο λ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀρνύτου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίτου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 518. Ἀπολ. Ῥόδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Λέρνου καὶ πατὴρ τοῦ Κλυτονήου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 135.

Ν α υ κ λ ε ί δ α ς, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ναυκλείδης. Πλαταιεύς τις, παρὰ Θουκυδ. β', 2. — 2) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενφ. παιδαγ. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Αἰλ. ποικλ. Ἱστορ. δ', 7. Υἱὸς τοῦ Πολυβιάδου.

Ν α υ κ λ ῆ ς, έους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις στρατηγός. Ξενφ. Ἑλλ. ζ, ε.

Ν α υ κ ρ ά τ η ς, ους, ὁ (α). Σικυώνιός τις, παρὰ Θουκυδ. δ', 129.

Ν α ύ κ ρ α τ ι ς, ιος, καὶ εως, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Ναυκρατίτου νομοῦ ἐν τῷ Δέλτᾳ τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες εἶχαν τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον. Ἡρόδτ. 2, 97. Πλάτ. — ὅθεν, Ναυκρατίτης, ου (ι), ὁ κάτοικος. — Ν α υ κ ρ α τ ι τ ι κ ό ς, ή, όν. Τῆς Ναυκράτεως ἢ εἰς τὴν Ναύκρατιν ἀνήκων. Δημσθ.

Ν α υ κ υ δ ή ς, ου, ὁ (υ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν 95 Ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας διὰ τοὺς Κορινθίους ἓν ἄγαλμα τῆς Ἥβης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ. Παυσ. Κορν.

Ν α ύ λ ο χ ο ς, ὁ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀποικία τῶν ἐκ Μεσημβρίας Θρᾳκῶν. Στράβ. — 2) Πόλις μικρὰ καὶ λιμὴν τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς τῶν Μυλῶν. Ἀππιαν. ε', 67.

Ν α ύ μ α χ ο ς, ὁ. Ἑλλην. κύρ. ὄνομ. παρὰ Στοβ.

Ν α ύ π α κ τ ο ς, ἡ, Naupactum Λ.β. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, ὅτε οὗτοι ἐδιώχθησαν τῆς πατρίδος των ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, συγκατεριθμεῖτο εἰς τὴν χώραν αὐτῶν· τανῦν Λέπαντος. Θουκ. α', 103. — ὅθεν, Ναυπάκτιος, ία, ιον. Τῆς Ναυπάκτου ἢ ἐκ τῆς Ναυπάκτου ὤν. Αἰσχύλ. καί, Ναυπάκτιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. — 2) Ναυπακτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Ναύπακτον ἀνήκων. Ἀπολδρ.

Ν α υ π ι δ ά μ η, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Αὐγίαν. Ὑγίν. μυθ. 14.

Ν α υ π λ ί α, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου μὲ λιμένα, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ναυπλίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος· κατὰ δὲ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ναῦς καὶ πλέω, διὰ τὸ αὐτόθι συνεχῶς εἰσπλέοντα πλοῖα. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου δὲν ἐσώζετο πλέον ἡ πόλις αὕτη· τανῦν κεῖται ἐπ' αὐτῆς ἢ πλησίον αὐτῆς ἡ ὀχυρὰ πόλις Ναύπλιον, ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων Napoli di Romania καλουμένη. Ἡρόδτ. 6, 76. — ὅθεν, Ναύπλιος, ία, ιον. Τῆς Ναυπλίας ἢ εἰς τὴν Ναυπλίαν ἀνήκων· ὁ Ναύπλιος λιμήν, = Ναυπλία. Εὐρίπ. Ὀρέστ. 767. καὶ πληθ. Εὐρίπ. Ἠλεκτ. 451. — ἡ Ναυπλία χθών. Εὐριπ. — 2) Ναυπλίειος, α, ον, = Ναύπλιος. Εὐριπ. Ὀρέστ. 54. — 3) Ναυπλιεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Ν α υ π λ ι ά δ η ς, ου, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ναυπλίου, = Προῖτος. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 136

Ν α ύ π λ ι ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμυμώνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ναυπλίαν ἐν Πελοποννήσῳ. Ἀπολδρ. β', 1, 4. Παυσ. β', 38. ὑπῆρξε δὲ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων ἀρχαίων θαλασσοπόρων καὶ παρατηρητῶν τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέρων. Εἰς τοῦτον παρέδωκεν ὁ φιλοςτου Ἀλεὸς βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας τὴν ἰδίαν θυγατέρα

Αὔγην νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς ξένην χώραν, πληροφορηθεὶς ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον, τὴν ὁποίαν ὁ Ναύπλιος κομίσας εἰς τὴν Μυσίαν, ἐγχείρισεν εἰς τὸν αὐτόθι βασιλέα Τεύθραντα. Ἀπολλ. γ΄, 9, 1. Παυσ. η΄, 48. — 2) Υἱὸς τοῦ Κλυτονήου καὶ ἀπόγονος τοῦ προτέρου Ναυπλίου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ ἔμπειρος τῆς ναυτικῆς τέχνης, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 134. — 3) Ὁ ἐξ Εὐβοίας, ἔμπειρος θαλασσινὸς καὶ οὗτος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Κατρέως, ἐγέννησε τὸν περίφημον Παλαμήδην. Θέλων δὲ νὰ ἐκδικηθῇ ὁ Ναύπλιος τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ υἱοῦ του Παλαμήδου φονευθέντος διὰ πανουργίας τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ἀνάψας πυρὰς εἰς τοὺς περὶ τὴν Εὔβοιαν βράχους ἐν ᾧ τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων ἐπέστρεφον, ἠπάτησεν αὐτὰ οὕτως ἐν καιρῷ νυκτός, ὥστε πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἐναυάγησαν αὐτόθι ἐλπίζοντα νὰ εὕρωσι τόπον ἀσφαλῆ διὰ ν' ἀράξωσιν. Ὑγῖν. Λουκ. Ὁ Ἀπολλόδ. β΄, 1, 4 συγχέει τὸν Ναύπλιον τοῦτον μετὰ τοῦ πρώτου. παρβλ. Hyne. εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 274.

Ναύπορτον, τό, Nauportus. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας. Στράβ.

Ναυσιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α΄, 2, 6.

Ναυσίθοος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σχερίαν ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, ἔνθα πρῶτον ἐβασίλευσεν. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλκίνοος ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, Ὁμ. Ὀδ. Η, 56. — 2) Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Καλυψοῦς ἀδελφὸς τοῦ Ναυσιθόου. Ἡσιόδ. Θεογ. 1016.

Ναυσικάα, ἡ (-˘˘-) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων καὶ τῆς Ἀρετῆς, ἥτις διὰ παρακινήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐλθοῦσα εἰς τὸ παραθαλάσσιον διὰ νὰ πλύνῃ τὰ ἐνδύματά της, εὗρεν αὐτόθι γυμνὸν τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε οὗτος εἶχε ναυαγήσει ἐν ᾧ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰθάκην, τὸν ὁποῖον ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της διὰ ν' ἀναπαυθῇ καὶ νὰ τύχῃ τῆς ἀνηκούσης ὑποδοχῆς καὶ φιλοξενίας. Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 17. κατ' Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδυ. Π, 120. λέγεται ὅτι αὕτη ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Περσέπολιν.

Ναυσικλῆς, έος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων καὶ στρατηγός. Δημ.

Ναυσικράτης, ους, ὁ (ξ). Καρύστιός τις ἐξ Εὐβοίας, παρὰ Δημ.

Ναυσικύδης, ους, ὁ (-˘--). Πλούσιος Ἀλφιτοπώλης ἐκ Χολάργου δήμου τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 426. Πλάτ. Γοργ. Ξενφ.

Ναυσιμάχη, ἡ (ξ). Ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι, παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 804.

Ναυσιμέδων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Ἡσιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου. Ἀπολλόδ. β΄, 1, 4.

Ναυσίνικος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπιάδ. ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας τοῦ ὁποίου διῃρέθη ὁ λαὸς τῆς Ἀττικῆς κατὰ συμμορίας. Δημ.

Ναυσίνοος, ὁ (ξ). Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Καλυψοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσιθόου. Ἡσιόδ. Θεογ. 1017. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. Ὑγῖν. μύθ. 125.

Ναύσταθμος, ὁ. Κώμη καὶ ὁρμητήριον τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Στράβ.

Ναύσων, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα ὡσανεὶ θυγάτηρ τοῦ ναύτου, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1309.

Ναύτακα, τά. Πόλις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν τῇ Περσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὤξου ποταμοῦ. Ἀρρ. Ἀνάβ. γ΄, 28.

Ναυτεύς, ῆος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἑνὸς τῶν Φαιάκων. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112.

Ναυφάντη, ἡ. Ὄνομα κύρ. πλοίου. Ἀριστ.

Νέαιθος, ὁ, Neaethus. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κρότωνος. Στράβ. καὶ Νήαιθος, Θεοκρ. τανῦν Neto.

Νέαιρα, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ Φαέθουσαν Ὁμ. Ὀδ. Μ, 133. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηρέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὴν Αὔγην, τὸν Λυκοῦργον καὶ Κηφέα. Ἀπολλδ. γ΄, 9, 1. Παυσ. — 3) Θυγάτηρ ἢ γυνὴ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ καὶ μήτηρ τῆς Εὐάδνης. Ἀπολλόδ. β΄, 1, 2. — 4) Θυγάτηρ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολλδ. γ΄, 5, 6. — 4) Περιβόητος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, κατὰ τῆς ὁποίας φέρεται εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλει ὁ Ἀθήναιος ἐν βιβλ. η΄, σελ. 573.

Νεάνδρεια, καὶ Νεανδρία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου· διὰ τοῦ ει, παρὰ Σκύλ. Στέφ. Βυζ. διὰ δὲ τοῦ ι, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Νεανδρεῖς, οἱ κάτοικοι. Ξενφ. Ἑλλ. γ΄, 1.

Νέανθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πιττακοῦ τυράννου ἐν Λέσβῳ, ὅστις μαθὼν ὅτι ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως ἐκίνει ποτὲ τὰ θηρία καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους, ἠδυνήθη διὰ δωροδοκίας νὰ λάβῃ αὐτὴν παρὰ τῶν ἱερέων τοῦ ἐν Λέσβῳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο αὕτη κρεμαμένη, ἐλπίζων ὅτι καὶ οὗτος θέλει ἠμπορέσει δι' αὐτῆς νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν τὰ ἄψυχα ὄντα· ἀλλὰ μόλις κρούσας αὐτὴν παρώξυνε τοσοῦτον τὰ ἄγρια θηρία, ὥστε κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν κυνῶν. Λουκ. πρὸς ἀπαιδ. 12. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς Ἕλλην καὶ ῥήτωρ ἐκ Κυζίκου, μαθητὴς τοῦ Φιλίσκου, γράψας διαφόρους ῥητορικοὺς λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδείς. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 311. ὅτι δὲ ὁ αὐτὸς καὶ Νεάνθης γραφμ. παρὰ Στράβ.

Νεάπολις, εως, ἡ (Νέη πόλις, Ἡρόδτ.) Πόλις ἐπίσημος τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κρατῆρος, πρότερον Παρθενόπη καλουμένη, οὖσα ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Κυμαίων, ἥτις ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας διετήρησεν ἔτι τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς Ἑλληνικὴν πολιτείαν καὶ κοινωνικὴν σύνταξιν, μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι εὐηρεστοῦντο μεγάλως νὰ διατρίβωσι χρόνον ἱκανόν, διδασκόμενοι πολλὰ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σοφῶν καταστημάτων τῶν Ἑλλήνων· τανῦν Νεάπολις, Napie καθέδρα τοῦ βασιλείου τῶν δύο Σικελιῶν. Πολύβ. Λιβ. — 2) Ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, πρότερον ὁ Τεμενίτης καλούμενον. Πολύβ. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μὲ λιμένα. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Σαρδινίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, τανῦν Ocistano. Πτολεμ. γ΄, 3. Πλίν. — 5) Πόλις τῆς Κολχίδος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, τανῦν Νοββικί. Σουλ. — 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς Σαμαρίας χώρας, πρότερον Σιχὲμ καλουμένη. Ἰωσπ. — 7) Πόλις ἐπίσημος τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ, ἄλλως καὶ Ἀταὶς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν Καρχηδονίων, ἀφ' ὅπου ὑπῆρχεν ἡ συντομωτέρα διάβασις ἐκ Σικελίας εἰς τὴν Ἀφρικήν. Θουκυδ. ζ, 50. — 8) Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Θρᾴκῃ πλησίον τῆς Ἀφύτεως ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου. Ἡρόδτ. 7, 123. — 9) Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη πλησίον τῆς Χέμμιδος. Ἡρόδτ. 2, 91. κατὰ d'Anville Καινὴ πόλις, Πτολμ. τανῦν χωρίον Κενέ. (παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέρ. συγγραφ. εὕρηται κεχωρισμένον, Νέης πόλιος, Ἡρόδτ. παρὰ δὲ τοῖς ὑστέροις Νεαπόλεως. Στράβ. αἰτιατ. Νέαν πόλιν. Θουκ. καὶ Στράβ.)

Νεαπολίτης, ου, ὁ (ι). Ὁ κάτοικος τῆς Νεαπόλεως. Πολύβ.

Νέαρχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Δημοκρατείας ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Δημ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίμου, ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ περιπλεύσας μὲ τὸν Μακεδονικὸν στόλον ὅλον τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀντήμειψεν αὐτὸν διὰ τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησίν του μ' ἕνα χρυσοῦν στέφανον. Ἀρρίαν.

Νεβρίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα δούλης, παρὰ Λουκ.

Νέβρισσα, ἡ, καὶ Νέβρισσα. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουρδητανῶν· τανῦν Lebrija. Στράβ.

Νεβροφόνη, ἡ. Νύμφη τις καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος. Κλαυδ.

Νεβροφόνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης. Ἀπολλδ. α΄, 9, 17.

Νεβρώδη, τά. ἴδε Νευρώδη.

Νέδα, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις κατά τινα ἐγχώριον διήγησιν τῶν Ἀρκάδων λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Δία καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ ἐν Μεσσηνίᾳ Νέδα ποταμός. Παυσ. η΄, 47. Σχολ. Καλλμ. εἰς Δία 33.

Νέδα, ἡ. Ἰωνικ. Νέδη. Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος· τανῦν Βουτζί. Στράβ. Καλλμ. εἰς Δία. 33.

Νεδουσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ὁ Νέστωρ ἐπὶ τοῦ Νέδοντος ποταμοῦ, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας. Στράβ. ι.

Νέδων, οντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πολίχνην, ἐκβάλλων πλησίον τῶν Φαρῶν εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον. — ὅθεν, Νεδουσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ.

Νειλεύς, έως, ὁ, = Νηλεύς, ὅπερ ὅρα.

Νειλόπολις, εως, ἡ. Πτολ. δ΄, 5. καὶ Νείλου πόλις, Ἀνθολγ. Πόλις τῆς μεταξὺ Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Εἰς ταύτην ἐτρέφετο 40 ὁλοκλήρους ἡμέρας ὁ μόσχος, τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἔφερον εἰς τὴν Μέμφιδα, ὅτε ἀπέθνησκεν αὐτόθι ὁ βοῦς Ἆπις· πλησίον τῆς πόλεως ταύτης ἵσταται ἔτι μία πυραμίς. Στέφ. Βυζ.

Νεῖλος, ὁ, Nilus. Ὁ μέγας καὶ μόνος ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ χώρα αὕτη χρεωστεῖ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ γονιμότητα. Ἑβραϊστ. Ναχὰρ Μιζραΐμ καὶ Ἰαρὸ καλούμενος· παρ' Ὁμ. δὲ Αἴγυπτος, ὅπερ ὅρα· πρῶτον δὲ παρ' Ἡσ. Θεογ. 338. εὕρηται τὸ ὄνομα Νεῖλος. Περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ καὶ γεωγράφοι διαφόρους γνώμας, ἐν γένει δὲ ἔθετον αὐτὰς ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ περὶ τὰ ὄρη τῆς Σελήνης. Στράβ. ιζ΄. Ἡρόδτ. Ὁ Ἐρατοσθένης καὶ Στράβων καλοῦσιν αὐτὸν Ἀσταβόραν καὶ Ἄσταπον, ἐκ τῆς ἑνώσεως τῶν ὁποίων τούτων ποταμῶν σχηματίζεται περὶ τὴν νῆσον Μερόην ὁ μέγας πρὸς ἄρκτον φερόμενος ῥοῦς τοῦ Νείλου· περὶ δὲ τὴν Κερκάσωρον πόλιν χωρίζεται οὗτος εἰς δύο μεγάλους βραχίονας, διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ ἓν μέγα τρίγωνον ὡς νῆσος Δέλτα καλούμενον, ἀπωτέρω δὲ χωρίζεται αὖθις εἰς πολλοὺς ἄλλους βραχίονας σχη-

βάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ὅπου οἱ ἀρχαῖοι ἔθετον ἑπτὰ στόμια αὐτοῦ, τὸ Κανωβικὸν στόμα, τὸ Βολβιτινόν, τὸ Σεβεννυτικόν, τὸ Φατμητικόν, τὸ Βουβαστικόν, τὸ Σαϊτικὸν καὶ τὸ Πηλουσιακόν, τῶν ὁποίων τὰ ἓξ κατὰ Ἀριστοτ. Μετ, α', 14. φαίνεται ὅτι ἦσαν χειροποίητα καὶ οὐχὶ τοῦ ποταμοῦ· παρβλ. Στράβ. ιζ'. Διόδρ. Σικλ. α', 33. Πτολ. δ', 5. — ὅθεν ἑπτάπορος. Μόσχ. β', 58. παρὰ δὲ Ἡροδ. 2, 10. πεντάστομος. — 2) Ἐν τῇ Μυθολογίᾳ παρίσταται ὁ Νεῖλος ὡς μία ἐγχώριος Αἰγυπτιακὴ θεότης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡσίοδ. Θεογ. 338. λέγει τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὁ δὲ Πίνδ. Πυθ. 4, 90. παῖδα τοῦ Κρόνου· κατὰ Ἀπολλόδρ. β, 4. θυγάτηρ τοῦ Νείλου ὑπῆρχεν ἡ Μέμφις, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἔπαφος. Ἐλάτρευον δὲ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τὸν Νεῖλον ὡς ἕνα τῶν κορυφαίων παρ' αὐτοῖς θεῶν, ὀνομάζοντες αὐτὸν πατέρα καὶ διατηρητὴν τῆς χώρας των καὶ πανηγυρίζοντες πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ λεγόμενα Νειλῷα ἱερὰ περὶ τὰς θερινὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου· εἰς δὲ τὴν Νειλούπολιν ὑπῆρχε καὶ εἷς ναὸς αὐτοῦ. Πλούτ. Ἱστ. Ὀσ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Νειλαῖος καὶ Νειλαῖος, αία, αῖον· ἔτι δὲ Νειλαιεύς, έως, ὁ. Τοῦ Νείλου ἢ ἐκ τοῦ Νείλου ὤν. Ἀνθολ. — β) Νειλῶτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐν τῷ Νείλῳ κειμένη. Ἀνθλ. — Νειλώτιδες πυραμίδες. Ἀνθολ. — γ) Νειλώτης, ου, θηλ. Νειλῶτις, ιδος, ἡ. Ὁ περὶ τὸν Νεῖλον ἢ ἐν τῷ Νείλῳ εὑρισκόμενος. Αἰσχύλ. Προμ. 820. — δ) Νειλῷος, ῴα, ῷον, = Νειλαῖος, Λουκ. τὰ Νειλῷα, προσυπακ. ἱερά. — ε) συνθτ. Νειλογενής, οῦς, Νειλοθαλής, Νειλόθερης, Νειλόρρυτος, κ. τ. τ. ὅρα ἐν Λέξ.

Νεκρόπολις, εως, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν προάστιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο πολλοὶ τάφοι. Στράβ.

Νεκτοναβός, ὁ Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὤχου, ἄρξας ἐν καιρῷ τῆς πρὸς καιρὸν ἀνεξαρτησίας τῶν Αἰγυπτίων ἀπὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, διαδεχθεὶς τὸν Ταχὼ διὰ βοηθείας τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου περὶ τὸ 366 ἔτος πρὸ Χρ. νικηθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐβιάσθη νὰ ἀφήσῃ δι' ὅλου τὴν Αἴγυπτον εἰς αὐτούς, φυγὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰθιοπίας.

Νεκώς, ὼ, ὁ, Αἰγυπτ. Νεκώ, Neco ἢ Necho. Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ψαμμητίχου. Ἡρόδ. 2, 152. — 2) Υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεύσας περὶ τὸ 617 - 601 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων μάχας. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐδοκίμασε πρῶτον νὰ ἑνώσῃ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν μὲ τὸν Νεῖλον ποταμὸν διὰ μιᾶς μεγάλης διώρυχος, συνδέων οὕτω τὴν θάλασσαν ταύτην μετὰ τῆς Μεσογείου, εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἐπίμοχθον ἐργασίαν ἠφανίσθησαν περίπου 120,000 ἄνθρωποι ἕως οὗ μέχρι τέλους διὰ διαταγῆς τοῦ μαντείου παρῃτήθη δι' ὅλου τοῦ ἐπιχειρήματος. Ἡρόδτ. 2. 158. Οὗτος ἔκαμεν ἔτι νὰ περιπλεύσωσι Φοινικικὰ πλοῖα ὅλην τὴν Ἀφρικήν. Ἡρόδτ. 4, 52. βασιλεύσας δὲ δεκαέξ χρόνους, ἀφῆκε τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ψάμμιν.

Νέμαυσος, ἡ, Nemousus. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς αὐτόθι Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας λεγομένης· τανῦν Niemes. Στράβ.

Νεμέα, ἡ, Ἰωνκ. Νεμέη, ποιητκ. Νεμείη. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ τῶν Κλεωνῶν καὶ τοῦ Φλιοῦντος. Θουκυδ. γ', 96. Παυσ. β', 15. — 2) Τόπος δρυμώδης πλησίον τῆς Νεμέας, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Νεμαίου Διός. Ἐνταῦθα ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν Νέμεον λέοντα, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν οἱ περίφημοι Νεμεαῖοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχεμόρου. Ἡσιό. Θεογ. 331. Πίνδ. — 3) Ποταμός, πηγάζων πλησίον τῆς Νεμέας ἐν Ἀργολίδι, ὅστις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας καὶ Κορινθίας χώρας, εἰσβάλλει εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Στράβ. Αἰσχ. — ὅθεν ἐπιρρμ. Νεμέα, ὡς Πυθοῖ, ἐν τῇ Νεμέᾳ. Πλάτ. καὶ Νεμέηθεν, ἐκ τῆς Νεμέας. Καλλμ. — Νεμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Νεμαίας ἢ ἐκ τῆς Νεμαίας ὤν. Πίνδ. Ζεὺς ὁ Νεμαῖος, καὶ Νεμεάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλκ. ποιητκ. τύπ. τοῦ Νεμαῖος, Νεμεὰς ἱερομηνία. Πίνδ. Νεμ. 3, 2. — ἔτι Νεμειαῖος, αία, αῖον, ποιητκ. ἀντὶ Νεμεαῖος. Ἡσιό. Θεογ. 328. — Νέμειος, εία, ειον. Τῆς Νεμέας, Εὐριπ. συνηθστ παρὰ τοῖς πεζ. Θουκυδ. Δημ. Λουκ. ἔτι δὲ Νέμειος, ὁ, ἡ, ον. Ἀνθολ. Ὁ Νέμειος λέων. Ὁ φοβερὸς τῆς Νεμέας λέων, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Ὄρθρου, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον ἐν τῷ περὶ τὴν Νεμέαν δρυμῷ καὶ προξενῶν μεγάλην φθορὰν εἰς ὅλην τὴν πέριξ χώραν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς σφίγξας μὲ τὰς χεῖράς του, ἐθανάτωσε κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ μετεχειρίζετο εἰς τὰς λοιπὰς ἐκστρατείας του ὡς ἐπανωφόριον. Διόδρ. Σικλ. δ', 11. Ἀπολλόδρ. β, 5, 1. — τὰ Νέμεια, = Νέμεα. οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες, Πίνδ. — Νεμεαῖος, αία, αῖον. Τῆς Νεμέας ἢ Νεμεαῖος. Θεόκρ. καὶ παρ' Ἀπολλόδρ. ὁ Νέμεος λέων. — Νεμεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Νεμέας. Πολύβ. ἔτι δὲ καὶ Νεμεήτης, ου, Στέφ. Βυζ.

Νέμεα, καὶ Νέμεια, τά. Οἱ περίφημοι ἐν Νεμέᾳ τελούμενοι ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα μῆνα, συσταθέντες ἐνταῦθα πρῶτον ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡρώων, οἵτινες ἐξεστράτευον μετὰ τοῦ Πολυνείκους κατὰ τῶν Θηβῶν, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ παιδὸς Ἀρχεμόρου ἢ Ὀφέλτου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Νεμαίου Διός, ὅτε ἐνίκησε τὸν φοβερὸν τῆς Νεμέας λέοντα. Εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων τούτων ἐδίδετο ὡς βραβεῖον στέφανος ἐξ ἐλαίας ἢ σιστοῦ. Ἀπολλόδρ. Παυσ.

Νέμειον, τό. Ναὸς τοῦ Νεμαίου Διὸς ἐν Λοκρίδι, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἡσίοδος. Θουκ. γ', 96.

Νεμεσιανός, ὁ. Ποιητὴς Καρχηδόνιος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ γράψας Κυνηγετικά, Ἁλιευτικὰ καὶ Ναυτικά, ἐξ ὧν μόνον τὸ τῶν Κυνηγετικῶν ποίημα διεσώθη καί τινες ἐκλογαί. Φαβρ. Λατ. βιβλ. III, σελ. 5.

Νεμέσιος, ὁ. Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης, συγγράψας μίαν πραγματείαν περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Νέμεσις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός, Ἡσιό. Θεογ. 223. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 198. κατὰ Παυσαν. Ἀχ. 5. θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Νυκτὸς καὶ κατ' ἄλλους θυγάτηρ τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβου, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς εὐθύτητος καὶ δικαιοσύνης, τιμωρὸς πάσης ὕβρεως καὶ δυναστείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέδιδον καὶ τὴν ἐπιστασίαν τῆς τῶν νεκρῶν κηδείας· παριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τὴν μορφὴν μιᾶς κοσμίου γυναικός, ἔχουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον καὶ κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα ἓν κλάδον ἢ ἓν μέτρον. Παυσ. α', 23. Πρῶτος ὁ Ἄδραστος ἤγειρε πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης ἕνα ναὸν ἐν Ἑλλάδι, ἀφ' οὗ καὶ Ἀδράστεια αὕτη ἐπωνομάζετο. Στράβ. ιγ'.

Νεοβούλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκάμβους, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀρχίλοχος. Ἀνθολγ. ἴδε Λυκάμβης.

Νεοκαισάρεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ· τανῦν Νεοσάρα. Στέφ. Βυζ.

Νεοκλέης, Ἰωνκ. ἀντὶ Νεοκλῆς.

Νεοκλείδης, ου, ὁ. Δημόσιος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ὁ ἀπατήσας τὸ ταμεῖον τῆς πολιτείας. Ἀριστφ. Πλουτ. 665. καὶ Ἐκκλ. 255.

Νεοκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θεμιστοκλέους. Ἡροδτ. 7, 143. — 2) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου. Ἀθήν. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημ.

Νεόμηρις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδρ. α', 2, 7.

Νέον τεῖχος, τό. Πόλις τῶν Αἰολέων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ ἐν Μυσίᾳ. Ἡροδτ. 1, 149. — 2) Φρούριον τῆς Θρᾴκης, κείμενον παραθαλάσσιον· τανῦν Ἀϊνάδσγικ. Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 5, 8.

Νεοπτολέμεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Δελφῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀποθανόντος ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν. Πόττερ Ἀρχ. 908.

Νεοπτόλεμος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηιδαμείας, γεννηθέντος εἰς τὴν νῆσον Σκῦρον, καθ' Ὅμρ. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Φθίαν μετὰ τῶν Μυρμιδόνων, ἐβασίλευσεν αὐτόθι ἐν ἡσυχίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 327. Ὀδ. Λ, 508. κ. ἑ. ξ. Κατὰ δὲ τὴν διήγησιν ἄλλων ποιητῶν μεταβὰς εἰς τὴν Ἤπειρον ἐσύστησεν αὐτόθι ἴδιον βασίλειον, εἰς τὸ ὁποῖον διέμειναν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ δεσπόζοντες· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τοὺς Δελφούς, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου. Πίνδ. Κατὰ Παυσ. 1, 26. ὠνομάσθη τὸ πρῶτον Πύρρος ὑπὸ τοῦ πάππου του Λυκομήδους· ὕστερον δὲ Νεοπτόλεμος ὑπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ Φοίνικος, διότι εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἤρχισεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς πολλὰ νεαρὸν ἔτι ἡλικίαν τὰς πολεμικὰς πράξεις του. — 2) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Ὀλυμπιάδας γυναικὸς τοῦ Φιλίππου. Παυσ. — 3) Υἱὸς τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ὅστις πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου, ὑστερήθη τοῦ θρόνου του καὶ τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. — 4) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀρμενίας· ὕστερον δὲ πολεμῶν μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐναντίον τοῦ Εὐμένους, ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου εἰς μίαν μάχην. — 5) Περίφημος ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τὸν ὁποῖον ὁ ἡγεμὼν οὕτως διέφθειρεν ἑλκύσας αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος του. Δημ. — 6) Παρὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 299. ἀναφέρεται Νεοπτόλεμός τις συγγραφεὺς Ναυπακτικῶν, καὶ παρ' Ἀθην. ι'. εὑρηνται ποιήματά τινα αὐτοῦ καὶ ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 412.

Νέπετα, ἡ, καὶ Νέπιτα, Nepe, Nepet. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ὕστερον καταστᾶθεῖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Στράβ. Πτολ. γ', 1.

Νερούϊοι, οἱ, Nervii. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, καταγόμενοι ἐκ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἐνεγάου καὶ Ναμοὺρ χώρᾳ. Στράβ.

Νέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἰσπανίας, ἄλλως καὶ Κελτικὸν ἄκρ. καλούμενον Promontorium Artabrum ἢ Celticum· τανῦν Capo Finisterre. Στράβ.

Νέρων, ωνος, ὁ, Nero, Κλαύδιος. Υἱὸς τοῦ Δομιτίου καὶ τῆς Ἀγριππίνης θυγατρὸς τοῦ Γερμανικοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης διὰ συνεργείας τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὸ 807 ἔτος ἀπὸ κτ. Ῥωμ. ἐφάνη κατ' ἀρχὰς εἰς

τῶν συνετωτέρων καὶ δικαιοτέρων ἡγεμόνων διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ καὶ φιλανθρώπων διατάξεων, βοηθῶν πολλοὺς τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐνδεῶν καὶ ἀποτρέπων αὐστηρῶς πᾶσαν ἀσέλγειαν καὶ παρανομίαν τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ ὑβριστὴς οὗτος καὶ ἔξοχος χαρακτὴρ τοῦ Μονάρχου τούτου ἤρξατο νὰ λαμβάνῃ εὐθύνσιν ὅλως ἐναντίαν τῆς προτέρας διὰ τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀπανθρώπων πράξεών του, φονεύσας πρῶτον τὸν νέον Βρεττανικὸν υἱὸν τοῦ ἀποθανόντος Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ νόμιμον διάδοχον τοῦ θρόνου τῶν Ῥωμαίων δημεύσας καὶ ὅλα αὐτοῦ τὰ κτήματα, ἀκολούθως τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα Ἀγριππίνην καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλον καὶ σοφὸν σύμβολόν του Σενέκαν· ἀποβαλὼν δὲ καὶ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ σύζυγον Ὀκταβίαν, ἀπέπεμψεν ἐξόριστον εἰς μίαν νῆσον ὅπου μετ' ὀλίγον ἐπρόσταξε νὰ τὴν φονεύσωσιν, ὑπανδρευθεὶς τὴν περιβόητον Ποππαίαν Σαβίναν γυναῖκα τοῦ Ὄθωνος· πρὸ πάντων δὲ ἀφοσιωθεὶς εἰς παντὸς εἴδους τρυφὰς καὶ αἰσχρὰ πάθη, ἐπαρρησιάζετο πολλάκις εἰς τοὺς δημοσίους τόπους τῆς Ῥώμης καὶ ἄλλων πόλεων τῆς Ἰταλίας ἀγωνιζόμενος ὡς ἀθλητὴς καὶ μουσικὸς μετὰ τῶν ἄλλων ὅσοι διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τέχνης των ἔτερπον τὸν Ῥωμαϊκὸν λαὸν, μιμούμενος καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν θεάτροις ὑποκρινομένους. Ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη κατὰ τὸ 817 ἔτος ἀπὸ Κτ. Ῥωμ. ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἑξαήμερος πυρκαϊὰ καθ' ἣν ἠφανίσθη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ῥώμης, ἀποδοὺς ὁ Νέρων τὴν αἰτίαν τοῦ δεινοῦ τούτου εἰς τοὺς τότε ἐν τῇ πόλει ζῶντας Χριστιανοὺς, ἐφόνευσεν ἓν μέγα πλῆθος αὐτῶν μὲ τὰς πλέον ἀπανθρώπους καὶ σκληρὰς βασάνους. Περιελθὼν δὲ χρόνον τινὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ καταναλίσκων ἀφειδῶς τοὺς θησαυροὺς τῶν πλείστων ἐν αὐτῇ πόλεων, ἀφήρεσε καὶ αὐτὰ τὰ πολύτιμα ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ λοιπὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτῶν στολὰς καὶ ἥρπασε τὰς περιουσίας πολλῶν πλουσίων πολιτῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ λοιπῆς Ἰταλίας. Ἀλλὰ μία φοβερὰ τοῦ λαοῦ ἐπανάστασις ἐν Ῥώμῃ, καθ' ἣν ἡ Βουλὴ τῶν Ῥωμαίων ἀνηγόρευσεν αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν, ἠνάγκασε τελευταῖον τὸν Νέρωνα ὑπὸ ἀπελπισίας νὰ ζητήσῃ τὸ πέρας τῶν κακουργιῶν του δι' ἑκουσίου θανάτου εἰς ἡλικίαν 31 χρόνων· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτέθη εἰς τὸ πολυτελὲς ἐν Ῥώμῃ ταφεῖον τῆς Οἰκίας τῶν Δομιτίων. Ἡρωδ. Τακιτ. Χρον. Δι. Κασ.

Νῆσος, ὁ, = Νέστος. Ἀρριαν. Πτολ.

Νέσσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐτόξευσε θέλοντα νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Δηϊάνειραν ὅτε διέβαινε μετ' αὐτῆς τὸν Εὔηνον ποταμὸν ἐν Αἰτωλίᾳ· εἰς τὸ αἷμα τοῦ Κενταύρου τούτου ἦν βεβαμμένον τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἔνδυμα τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἔπεμψεν ἀπατηθεῖσα ἡ ζηλότυπος Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος τούτου· ὅρα Ἡρακλῆς. Σοφοκλ. Τραχ. 558. Ἀπολλόδ. β', 7, 4. Διοδ. Σικ. δ', 36. — 2) = Νέστος. Ἡσ. Θεογ. 341.

Νέσσων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ.

Νεσσωνίς, ίδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Θεσσαλίας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Νέσσωνος υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ. — 2) ἡ Νεσσωνὶς λίμνη. Λίμνη τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Λαρίσσης. Στράβ.

Νεσταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρῶν καὶ τοῦ Ὠρικοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1215. — ὅθεν

Νεστίς, ίδος, ἡ. Τῶν Νεσταίων· ἡ Νεστὶς αἶα. Ἀπολ. Ῥοδ.

Νεστόρειος, εία, ειον. Τοῦ Νέστορος ἢ εἰς τὸν Νέστορα ἀνήκων. Πινδ.

Νεστόρεος, έα, εον. Τοῦ Νέστορος = Νεστόρειος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 54.

Νεστορίδης, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 81.

Νέστος καὶ **Νέσσος** ἢ **Νέσος**, ὁ. Ποτάμιος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 341. — 2) Ποταμὸς τῆς Θράκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· τανῦν Καρασοῦ. Ἡροδ. Θουκ. Στράβ. — ὅθεν, Νέστιοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν Νέστον ποταμόν. Παυσ.

Νέστωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος, βασιλεὺς τῆς Πύλου ἐν Πελοποννήσῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος καλεῖ Γερήνιον ὡς ἀνατραφέντα εἰς τὴν Γερηνὴν πόλιν τῆς Μεσσηνίας, δι' ἣν καὶ ἐπειδὴ οὗτος μόνος ὅτε οἱ λοιποὶ αὐτοῦ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· εἷς τῶν ἐπισημοτέρων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς πολλὰς μεγάλας ἐκστρατείας ὅσαι συνέβησαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἐφημίσθη πρὸ πάντων διὰ τὴν βαθεῖαν σύνεσιν καὶ σοφὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας ἐδίδεν ἐπιστημόνως εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων. Ἐκστρατεύσας δὲ εἰς προβεβηκὸς γῆρας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας φέρων μετ' αὐτοῦ ἐνενήκοντα πλοῖα, συνετέλεσε μεγάλως καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς αὐτόθι πολιορκίας διὰ τῆς ἐμφρόνου εὐγλωττίας καὶ τῆς περὶ τὰ πράγματα ἐμπειρίας του εἰς τὰς εὐτυχεῖς τῶν συναγωνιστῶν του ἐπιχειρήσεις, συνδιαλλάξας πολλάκις καὶ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐχθροπαθείας καὶ μίση. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐβασίλευσεν ἔτι τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Ὁμ. Ἰλ. Α, 276. Ι, 52. Ὀδ. Γ, 165. εἰς πολλοὺς τῶν περιφήμων ῥητόρων ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ὀνομάζωνται Νέστορες ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχαίου τούτου σοφοῦ καὶ εὐγλώττου ἥρωος. Πλάτ. Γοργ. σελ. 261. C.

Νεῦδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὑδραώτην. Ἀρριαν.

Νευρίς, ίδος, ἡ, προπερισπ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Νευρῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Ἡροδ. 4, 51.

Νευροί, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦντες βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ καὶ φημιζόμενοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Σκυθῶν καὶ Ἑλλήνων τοῦ Πόντου διὰ τὰς μαγείας καὶ γοητείας των, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐτησίως εἰς τινας ὡρισμένας ἡμέρας μεταμορφοῦντο εἰς λύκους. Ἡροδ. 4, 17. 105.

Νευρώδη ὄρη, τά, Nebrodes Montes. Ὄρη τῆς Σικελίας φερόμενα ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς εἰς νευροειδὲς σχῆμα καθ' ὅλην τὴν νῆσον. Στράβ. 5'. παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται Νεβρώδη, ἡμαρτημ.

Νεφαλίων, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρίας, ὅστις συνοικήσας μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του τὴν νῆσον Πάρον ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Νεφέλη, ἡ. Προτέρα σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Θεσσαλίᾳ, μήτηρ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἀνδρός της ἐφέρθη ἀπὸ τοὺς θεοὺς εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 266. ἴδε Φρίξος. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἰξίονος μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους. Διοδ. Σικ. δ', 12. Ὑγῖν.

Νεφέλη, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Παλαίφ.

Νεφελοκοκκυγία, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα πόλεως διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης ἐμφαίνεται τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὀρν. 820.

Νέφθυς, υος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Διοδ. Σικ. κατὰ δὲ Πλουτ. τέκνον τῆς Ῥέας, τιμωμένη ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἀντὶ τῆς Ἀφροδίτης του σποτους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἴδιος αὐτῆς ναός· ὁ ἀδελφός της Τυφὼν ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγέννησε κανὲν τέκνον, ἐκ δὲ τοῦ Ὀσίριδος λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Ἄνουβιν. Πλουτ. Ἰσ. Ὀσ.

Νέφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πραξιθέας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Νεχραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας, παρὰ Λουκ. Δραπ. 6. ἄλλως ἄγνωστον.

Νέων, ωνος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς ἀντὶ τοῦ Χειρισόφου εἰς τὴν ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. Ξενοφ. Ἀναβ.

Νέων, ωνος, ἡ **Νέωνα**, τά. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἥτις κατεστράφη τὸ πρότερον ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ ἀνακαινισθεῖσα αὖθις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Τιθορέα, τὸ δὲ παρ' αὐτῇ κείμενον ὑψηλὸν ὀροπέδιον διέσωσε τὴν ἀρχαίαν ὀνομασίαν Νέων καλούμενον. Ἡροδ. 7, 32. Παυσ. ι', 32, 6. ἐν Νέωσιν· Δημ. Παραπρ. σελ. 387. Ἁρποκρ. Νέων, ἡ, παρὰ Σοφοκλ. ἐν τῇ Αἰτεῖ, τοῦ Ἡροδ. Νέωνα.

Νήϊσθος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Νέαιθος, ὅπερ ὅρα.

Νηΐθ, ἡ, ἄκλιτ. Ἀρχαία θεότης τῶν Αἰγυπτίων, ἐκλαμβανομένη συνήθως ἀντὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶς. Πλάτ. Τιμ. σελ. 21.

Νήϊον, τὸ (ι). Ὄρος τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ Will. Gell σχηματίζον τὴν ἀνατολικὴν ὑπώρειαν τοῦ μεγάλου ὄρους Νηρίτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἰθάκη. Ὁμ. Ὀδ. Α, 186. Στράβ. — ὅθεν, Ἰθάκης Ὑπονηΐου, Ὀδ. Γ, 81. ὅπερ κατὰ Στράβ. ὑπὸ Νηΐου ἀναγινώσκετ.

Νηΐς, ΐδος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ Ναΐς. Νύμφη τῶν Ὑδάτων. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ζήθου καὶ γυνὴ τοῦ Κλυμένου. Ἀπολλόδ. α', 7, 6. ἢ τοῦ Ἀμφίονος κατὰ Σχολιστ. Εὐρ. Φοιν. 1103.

Νηΐτος, ίτη, ῖτον· τῆς Νηΐδος, αἱ **Νηΐται πύλαι**, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν κειμένη πρὸς δυσμάς, κατὰ Σχολιστ. Εὐρ. Φοιν. 1103. ἀπὸ τῆς Νηΐδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης κληθεῖσα. Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ. 462.

Νηλείδης, ου, ὁ· ποιητ. Νηληϊάδης. Υἱὸς τοῦ Νηλέως. Ἡροδ. καὶ, οἱ Νηλεῖδαι, Ἡροδ. 5, 65.

Νηλεύς, έως, ποιητ. ῆος. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. κατ' ἄλλους δὲ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως βασιλέως τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου ἐχθρευθεὶς ὁ Νηλεὺς ἐδιώχθη ἐκ τῆς Θεσσαλίας· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ ἔλαβεν ἓν μέρος αὐτόθι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὴν πόλιν Πύλον, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Χλωρίδα θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος ἐξ Ὀρχομενοῦ, ἐγέννησε δώδεκα υἱοὺς ἐξ ὧν εἷς ὑπῆρχεν ὁ Νέστωρ ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας εἰς τὴν Πύλον. Τὸν Νηλέα τοῦτον καλεῖ ὁ Ὅμηρος Διοφιλῆ, ἀγαυότατον καὶ ἱπποκέλευθον. Ὀδ. Γ, 409. Ο, 219. Ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Πύλον πρὸς τὸν Νηλέα, ἐφόνευσεν ὅλους αὐτοῦ τοὺς παῖδας ἐν τῇ μάχῃ ἐκτὸς τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 689. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Νηλεύς· Ὑγῖν. κατὰ δὲ Παυσ. Ἠλιακ. 8. λέγεται ὅτι ὁ Νηλεὺς ἀνενέωσε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πελίου. — 2) Υἱὸς τοῦ Κόδρου τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μέδοντος ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰώνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὅπου ἔκτισε τὴν Μίλητον. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ.

226. Αἰλ. Νειλεύς, έως, Παυσ. Πλουτ. καὶ Νεῖλεος, Δοτ. Νειλεῳ. Ἡροδτ. 9, 97.

Νηλεύς, έως, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικός, υἱὸς τοῦ Κορίσκου ἐκ Σκήψεως καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ὅλα αὐτοῦ τὰ Βιβλία· οὗτος λέγεται ὅτι ἔδωκε πρῶτος ὁδηγίαν εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖς περὶ συστάσεως μιᾶς βιβλιοθήκης. Διογ. Λαέρτ. ε, 30. Στραβ.

Νηλεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Εὐβοίας εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγίνετο μέλαν τὸ μαλλίον τῶν προβάτων ὅσα ἔμβαινον εἰς αὐτόν. Στραβ.

Νηληϊάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Νηλείδης. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 100. (– – ᴗ ᴗ –)

Νηλήϊος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Νηλέως ἢ ἐκ τοῦ Νηλέως καταγόμενος, εἰς τὸν Νηλέα ἀνήκων· ὁ Νηλήϊος υἱός, υἱὸς τοῦ Νηλέως, ὁ Νέστωρ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 20. Πύλος ἡ Νηλήϊος, Ἰλ Λ, 682.

Νηληΐς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, ἡ Πηρώ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α 120.

Νηλία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου. Στραβ.

Νηλώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλδ.

Νημερτής, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 46. Ἡσ. Θεογ. 262.

Νηρεΐς, ΐδος, ἡ, Ἰωνκ. Νηρηΐς. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφη τῆς Μεσογείου θαλάσσης· πληθ. οἱ Νηρεΐδες. Μόσχ. Εἰδ. β, 114.

Νηρεύς, έως. Ἰωνκ. ῆος, ὁ. Μία τῶν παλαιοτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 233 Ἀπολλδ. α, 2, 6. λατρευόμενος ὡς θαλάσσιος δύναμις καταπαύουσα καὶ καθησυχάζουσα τὰς ἐν θαλάσσῃ τρικυμίας καὶ προλέγουσα εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ ὅσα ἔμελλον νὰ συμβῶσιν· ἐπλάττετο δὲ ὅτι εἶχε τὸν κατοικίαν του εἰς τὰ βάθη τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τερπόμενος καὶ διὰ τῶν ᾀσμάτων καὶ χορῶν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Νηρηΐδων. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Δωρὶς θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας τὰς Νηρηΐδας καλουμένας. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 319. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 77.

Νηρηΐνη, ἡ (ᴗ) ποιητκ. ἀντὶ Νηρηΐς. Κουϊντ. Σμ.

Νηρηΐς, ΐδος, ἡ· Ἰωνκ. ἀντὶ Νηρεΐς· πληθντ. Νηρηΐδες. Θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφαι θαλάσσιαι· ἐξαιρετ. ἐν τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ περιφερόμεναι πρὸς διάκρισιν τῶν Ὠκεανίδων Νυμφῶν αἵτινες κατῴκουν εἰς τὰ βάθη τῆς μεγάλης θαλάσσης. Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Δωρίδες ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν, οὖσαι πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται διαφόρως παρὰ τῷ Ὁμ. Ἰλ. Σ, 38. Ἡσιοδ. Θεογ. 243. καὶ Ἀπολλδ. α, 2, 6 παριστάνοντο δὲ συνήθ. ὡς κόραι ἱλαραὶ καὶ πλήρεις θελγήτρων, ἐνασχολούμεναι πρὸ πάντων με τὴν μουσικήν, τὴν ὄρχησιν καὶ ἄλλα εἴδη τέρψεως καὶ ἔχουσαι τὴν δύναμιν τοῦ νὰ καταπραΰνωσι τὴν ἐξαγριουμένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων θάλασσαν. Ἡσ. Θεογ. 252. Ὀρφ. Ὕμν. μία ἐκ τῶν Νηρηΐδων τούτων ὑπῆρχεν ἡ ὡραία Ἀμφιτρίτη γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ Θέτις μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως. Πινδ. Θεοκρ. Ἡροδτ. 2, 50. παρὰ τοῖς ποιηταῖς εὕρηται καὶ τρισυλλάβως προφερόμενον, ὡς Νηρῇδων, Εὐριπ. Ἀνδρ. 1243.

Νήρικος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Λευκάδος, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον συνείχετο ἡ νῆσος αὕτη μὲ τὴν ἀπέναντι ξηράν· — ὅθεν ἀκτὴ ἠπείροιο. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 377. Οἱ δὲ ταύτης κάτοικοι ἔκτισαν μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν Λευκάδα, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα ὁ Θουκ. γ, 7. Στράβ. ὅθεν κεῖται κατ' Ὀνομστ. Νήρικος. Πολλάκ. συγχεόμεν. μετὰ τοῦ Νήριτον, τό, ὅπερ ὅρα· — ὅθεν, Νηρίκιος, ία, ιον, ἐκ Νηρικοῦ.

Νηρίς, ίδος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀργολίδος χώρας. Παυσ.

Νήριτον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας αὐτῆς, κατὰ Gell τανῦν Ἀνωΐ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 632. παρβλ. καὶ Ὁμ. Ὀδ. Ι, 22. Στράβ. ὁ Νήριτος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Νηρίτιος, ία, ιον, τοῦ Νηρίτου ἢ εἰς τὸ Νήριτον ἀνήκων, οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Παπσόβ. ἐν Διον. Περ. 495. ἡ Νηριτίη Ἰθάκη ἀντὶ Νηρικίη.

Νήριτος, ὁ Υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ὁ κατοικήσας τὴν νῆσον Ἰθάκην. Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 207.

Νησαίη, ἡ, = Νησαίη, ὅπερ ὅρα.

Νησαίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 40 Ἡσ. Θεογ. 249.

Νησίμαχος, ὁ Πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυθιδίκης θυγατρὸς τοῦ Ταλαοῦ. Ὑγῖν. μυθ. 90.

Νῆσις, εως, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ εὔφορος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Λουκαν.

Νησιώτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Κριτία. Παυσ.

Νῆσσα, ἡ Πόλις τῆς Σικελίας. Θουκ. γ, 103. ἴσως νῦν ἐρθοτρ. Ἴνησσα κεῖται, ὅπερ ὅρα.

Νηστεία, ἡ, ἡ ὀρθοτρ. Νηστεία. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ταραντίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἀφ' ὅτου οὗτοι ἀπηλλάχθησαν ποτὲ ἀπό τινος λιμοῦ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε, 20.

Νησώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261.

Νηφαλίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίνωος, ἴδε Νεφαλίων.

Νῆφος, ὁ, = Νέφος, ὅπερ ὅρα.

Νίβαρος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρμενίας ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς πρὸς τὸ Κάσπιον ὄρος, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἴμβαρος παρὰ τῷ αὐτ.

Νίγειρ, ειρος, ὁ, καὶ Νίγρ. Nigir. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς ῥέων διὰ τῆς Γαιτουλίας χώρας, τὸν ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος περιγράφει ὡς ἕνα τῶν μεγάλων χειμάῤῥων ῥέοντα ἐκ τοῦ ὄρους Μάνδρου καὶ Θάλης καὶ ἑνούμενον μὲ τὴν Νιγρίτιδα καὶ Λιβύην λίμνην· τανῦν Ἰολίβα· πιθαν. ὁ παρ' Ἡροδτ. 2, 32, Ποταμὸς μέγας καλούμενος. Πλιν. 5, 4.

Νίγειρα μητρόπολις, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ, πρωτεύουσα τῆς Νιγριτίας. πιθαν. ἡ νῦν Κανό. Πτολ.

Νίγρητες, οἱ, καὶ Νιγρῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγειρα ποταμὸν καὶ συνορεῦον μὲ τοὺς Ἑσπερίους Αἰθίοπας. Διον. Περ. 215. Στράβ.

Νιγρῖνος, ὁ· Nigrinus. Ὄνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις· παρὰ Λουκιαν. πιθαν. πεπλασμένον ὄνομα σοφοῦ τινος, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος περιέγραψε τὴν ἰδέαν ἑνὸς φιλοσόφου.

Νίγρος. Niger· ὁ. Ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κομμόδου καὶ φίλος τοῦ μετὰ ταῦτα Αὐτοκράτορος Σευήρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως πολεμηθεὶς πολλάκις ἀφ' οὗ οὗτος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐν Κιλικίᾳ, κατεκόπη ἐν τῇ φυγῇ του. Ἡρωδν.

Νίκαια, ἡ (ᴗ). Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀσκανίας λίμνης, πρότερον Ἀντιγονία καλουμένη κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου Νίκαια κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· τανῦν Ἰσνίκ. Πλουτ. Στράβ. — 2) Φρούριον τῆς χώρας τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κείμενον κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἴτης ἐγγὺς τῶν Θερμοπυλῶν. Δημ. Φιλ. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπίσημος τῆς Λιγυρίας χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἀποικία τῶν ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλλήνων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον· τανῦν Nizza Στράβ. — 4) Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως Πώρου νίκης του. Ἀναβ. ε, 22.

Νικαιεύς, έως, ὁ· Ἀττκ. Νικαεύς· ὁ κάτοικος τῆς Νικαίας. Στέφ. Βυζ.

Νικάνδρα, ἡ, Ἰωνκ. Νικάνδρη. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Ἡροδτ. — 2) Γραῖά τις γυνή, ἥτις διδαχθεῖσα παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὑφαντικήν, ἐδούλευσεν ἕνα ὁλόκληρον χρόνον πλησίον τῆς Ἀλκινόης· ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἀπέβαλεν αὐτὴν χωρὶς νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν τῆς ἐργασίας, ἡ Ἀθηνᾶ διὰ παρακλήσεως τῆς Νικάνδρας ἐτιμώρησε τὴν Ἀλκινόην, ἥτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρός τινα νέον Σάμιον καὶ μεταμεληθεῖσα ἔπειτα ἐῤῥίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Παρθ. Ἐρωτ. 27.

Νίκανδρος, ὁ (ᴗ) Nicander. Υἱὸς τοῦ Χαριλάου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 8, 131. — 2) Περίφημος Γραμματικός, Ἰατρὸς καὶ Ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 150 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους κατὰ Σουΐδ. τοῦ ὁποίου σώζονται δύω ἐπικὰ ποιήματα, τὸ μὲν Θηριακὰ ἐπιγραφόμενον ἤτοι πραγματεία περὶ δηγμάτων φαρμακερῶν ὄφεων καὶ τῆς αὐτῶν θεραπείας· τὸ δὲ Ἀλεξιφάρμακα ἤτοι περὶ Ἰατρικῶν μέσων ἐναντίον τῶν φαρμάκων. Ἀνθολ. III, 270. Λουκ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. τομ. IV, σελ. 344.

Νικάνωρ, ορος, ὁ (– – –). Στρατηγὸς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Χαόνων. Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀποθανὼν εἰς τὴν Βακτριανὴν χώραν ἐν Ἀσίᾳ. Ἀῤῥιαν. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Κασσάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὰς Ἀθήνας ἔπαρχον τῆς Μουνυχίας καὶ τοῦ Πειραιέως, ἀλλ' ὕστερον καταστάθεὶς ὕποπτος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ὅτε ὁ Κάσσανδρος κυριεύσας τὰς Ἀθήνας κατέστησεν ἡγεμόνα αὐτόθι Δημήτριον τὸν Φαληρέα.

Νικαρέτη, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄνομα ἐν Ἀνθολ.

Νίκαρχος, ὁ (ᴗ). Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 908. — 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξενφ.

Νικασίς, ίδος, ἡ (– – ᴗ) Ὄνομ. κυρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ. III, 288.

Νικάσιππος, ὁ (ᴗ). Χοροδιδάσκαλός τις, παρὰ Πινδ.

Νίκατος, ὁ. Πολίτης τῶν Μεγάρων. παρὰ Θουκ. γ, 119.

Νικάτωρ, ορος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Νικήτωρ, Ἐπώνυμ. τοῦ βασιλέως Σελεύκου.

Νίκη, ἡ (ᴗ). Θυγάτηρ τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ζήλου, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, λατρευομένη συμβολικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τῆς νίκης καὶ τῆς ἐν πολέμοις κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὑπεροχῆς· ἐπολέμησε δὲ αὕτη μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἐναντίον τῶν Τιτάνων, δι' ὃ καὶ παριστάνετο ὡς ἐπὶ πολὺ πάρεδρος τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ὀλύμπῳ. Ἡσ. Θεογ. 384. εἰκονιζομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν νέας γυναικὸς μὲ πτερὰ κρατούσης εἰς τὴν χεῖρα στέφανον ἐκ δάφνης ἢ κλάδον φοίνικος. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νικόδρομον. Ἀπολλδ. β, 7, 8.

Νικήρατος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου, Θουκ. Ξενφ. — 2) Υἱὸς τοῦ Νικίου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλου-

σίων πολιτῶν, φονευθεὶς ἐπὶ τῆς αὐτόθι ἐξουσίας τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλ. β', 3, 39. Πλάτ.

Νικήτης, ου, ὁ, Δωρ. Νικήτας. Ὄνομ. κυρ. Ἀρτεμ. ἐν Ἀνθολ.

Νικηφόρα, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἷς ναὸς αὐτῆς ἐν Ἀργολίδι κτισθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερμνήστρας. Παυσ. β', 19.

Νικηφόριον, τό. Πόλις καὶ φρούριον τῆς ἀρκτῴας Μεσοποταμίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὕστερον δὲ Λεοντόπολις καλουμένη.

Νικηφόριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Νικηφορίου εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἷς περίφημος ναὸς μ' ἓν μαντεῖον αὐτοῦ. Σπαρτ.

Νικιάδης, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Νικίου· καὶ Κυρ. Ὄνομ. παρὰ Θουκ. γ', 118.

Νικίας, ου, ὁ (– ∪ –). Υἱὸς τοῦ Νικηράτου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων ἐν Ἀθήναις ἰδιωτῶν, τιμώμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐλευθεριότητα καὶ τὴν εἰς τὰς κοινὰς ἑορτὰς πλουσιόδωρον δαπάνην· κατ' αὐτοῦ ἀντεπολιτεύετο πάντοτε ὁ δημαγωγὸς Κλέων, ὅστις ὅσῳ ὀξέως ἐζήτει πάντοτε ν' ἀνατρέπῃ τοὺς κοινωφελεῖς καὶ σωτηριώδεις σκοποὺς τοῦ Νικίου διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ παῤῥησίας, μὲ τὴν ὁποίαν ὡμίλει πάντοτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἠδυνήθη τελευταῖον ὁ Νικίας νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πρὸ τοσούτου χρόνου μελετωμένην εἰρήνην τῆς πατρίδος του μετὰ τῆς Σπάρτης· μετ' οὐ πολὺ δὲ εὗρεν ἕτερον ἐπίσης ἰσχυρὸν ἀντίπαλον εἰς τὰς πράξεις του τὸν νέον Ἀλκιβιάδην ὅστις παρεκίνησε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, τὸν ὁποῖον ὁ συνετὸς καὶ ἀληθὴς φίλος τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων Νικίας ἐζήτησε ματαίως μὲ παντὰ τρόπον νὰ ἀνατρέψῃ προβλέπων τὰ τούτου δεινὰ ἐπακόλουθα. Ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Λαμάχου ἔφθασεν εἰς τὴν Σικελίαν μ' ἕνα στόλον 300 νηῶν, ὅπου μετὰ πολλοὺς ἐπικινδύνους ἀγῶνας καὶ ἀτυχεῖς μάχας βιασθεὶς τελευταῖον νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς μὲ τοὺς ἔτι περιαυτὸν ἐναπολειφθέντας Ἀθηναίους καὶ βασανισθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἔλαβεν τὸν πλέον ἀπάνθρωπον θάνατον μετὰ τοῦ συστρατηγοῦ αὐτοῦ Δημοσθένους, τὸν ὁποῖον ἔπεμψαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν τόπον τοῦ Ἀλκιβιάδου· Θουκ. ε', 10. ζ', 86. Πλάτ. — 2) Περίφημος ζωγράφος ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 31. — 3) Ἰατρὸς ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. εἰδ. ια', 1. — ὅθεν, Νικίειος, εα, εον (– ∪ ∪ ∪) ἐκ τοῦ Νικίου ἢ εἰς τὸν Νικίαν ἀνήκων. Θεοκρ. Εἰδ. κη', 9.

Νικίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίμαχον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος καὶ γυνὴ τοῦ Σθενέλου, μήτηρ τοῦ περιφήμου Εὐρυσθέως. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Λευκίππη, Ἀρχίππη ἢ Ἀστυδάμεια. — 3) Ἱέρειά τις ἐν Θεσσαλίᾳ. Καλλμ. Δημ. 43.

Νίκιππος, ὁ (ι). Τύραννός τις τῆς νήσου Κῶ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 29.

Νικόδημος, ὁ. Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ.

Νικοδίκη, ἡ (– ∪ ∪ –). Γυνή τις Ἀθηναία, παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 321.

Νικόδρομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Νίκης. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Αἰγινήτης τις, ὅστις διωχθεὶς μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐζήτησε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἀποτυχὼν ἔφυγεν εἰς τὸ Σούνιον τῆς Ἀττικῆς. Ἡροδ. 6, 88.

Νικόδωρος, ὁ. Μαντινεύς τις, ὅστις ἐπαγγελλόμενος πολὺν χρόνον τὸν πύκτην καὶ εὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του, εἰς πρεσβυτικωτέραν ἤδη ἡλικίαν κατεστάθη Νομοθέτης τῶν Μαντινέων περὶ τὰ 400 ἔτος πρὸ Χρ. λαβὼν ὡς λέγεται τὴν νομοθεσίαν του παρὰ Διαγόρου τοῦ Μηλίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 23.

Νικοθόη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου ἐδίωξαν ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Ἀπολλόδ. α', 9, 23.

Νικοκλῆς, έους, ὁ. Τύραννος τῆς νήσου Κύπρου ὑπὸ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης ἕνα παραινετικὸν λόγον περὶ βασιλείας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 2.

Νικοκρέων, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, ὁ καταβασανίσας ἀπανθρώπως μὲ σιδηρᾶ ῥόπαλα τὸν φιλόσοφον Ἀνάξαρχον. Πλουτ. Διογ. Λαερ. θ', 10.

Νικολάδας, α, ὁ (– ∪ – –). Κορίνθιός τις, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Σιμ. 75, 2. κυρ. υἱὸς τοῦ Νικολάου.

Νικόλαος, ὁ· Ἰων. Νικόλεως, Δωρ. Νικόλας. Πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Βούλιος, ὅπερ ὅρα — Νικόλεω, παρ' Ἡροδ. 7, 134. — 2) Υἱὸς τοῦ Βούλιος ἐκ Σπάρτης, ὅστις πεμφθεὶς ἄγγελος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἀνηρίστου ἐφονεύθη. Ἡροδ. 7, 137. Θουκ. β', 67. — 3) Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός. Φιλόσοφος Ἱστορικὸς ἐκ Δαμασκοῦ πόλεως τῆς Συρίας ἐξ Ἑλλήνων καταγόμενος, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῶν Ἰουδαίων· συνέγραψεν Ἱστορίαν καθολικὴν εἰς βιβλία ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ τέσσαρα κατὰ Ἀθην. τῆς ὁποίας μέρος ἀποτελεῖ ἡ περίφημος Ἀσσυριακὴ Ἱστορία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα ἐσώθησαν εἰς τὴν συλλογὴν Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

Νικόλοχος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 1.

Νικομαχίδης, ου, ὁ (– ∪ ∪ ∪ –) κυρ. πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Νικομάχου. καὶ Ὄνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινός, παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν.

Νικόμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας θυγατρὸς τοῦ Διοκλέους, ἔξοχος ἰατρός, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του ἀνέβη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὸν θρόνον τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. δ', 30. πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἤγειρεν ὁ Ἴσθμιος ἕνα ναὸν ἐν Φεραῖς. Παυσ. αὐτοθ. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 2, 34. — 3) Φωκεύς τις παρὰ Θουκ. — 4) Δημόσιός τις γραφεὺς ἐν Ἀθήναις, ἀνὴρ εὐτελοῦς καὶ ποταπῆς καταστάσεως, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1506. — 5) Περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. Πλουτ. — 6) Μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος ἐκ Γεράσων πόλεως τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι δύο βιβλία Ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἓν Ἐγχειρίδιον ἁρμονικῆς. Λουκ.

Νικομήδεια, ἡ, Nicomedia. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος καὶ ἔχουσα αὐτόθι ἕνα καλὸν λιμένα· ἐκτίσθη δὲ αὕτη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Νικομήδους τοῦ πρώτου καὶ ὑπῆρξε πολὺν χρόνον καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης· τανῦν Νικομήδεια ἢ Ἰσμίδ. Στράβ. — ὅθεν Νικομηδεύς, ὁ κάτοικ. Ἡρωδ.

Νικομήδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Θουκ. α', 107. — 2) Νικομήδης ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ περὶ τὴν 120 Ὀλυμ. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Νικομήδειαν ἐπὶ τῆς Προποντίδος· ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ μετέβησαν πρῶτον οἱ Γάλλοι εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν ἀπ' αὐτῶν Γαλλογραικίαν ἢ Γαλατίαν χώραν κληθεῖσαν. Στράβ. — 3) Νικομήδης ὁ δεύτερος ἐπικαλούμενος Ἐπιφανής, υἱὸς τοῦ Προυσία, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας, ἀνατραφεὶς παιδιόθεν εἰς τὴν Ῥώμην· ὕστερον δὲ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον φονεύσας ὡς λέγεται καὶ τὸν ἴδιόν του πατέρα, ὅστις εἶχε καταφύγει εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς ἐν Νικομηδείᾳ. — 4) Νικομήδης ὁ τρίτος καὶ Φιλοπάτωρ καλούμενος, υἱὸς νόθος τοῦ προτέρου, ὅστις διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Βιθυνίας τὸν ὁποῖον καὶ ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς αὐτοὺς ὡς κληρονομίαν. Δι. Κασ.

Νικονίδας, ου, ὁ (– ∪ ∪ –)· κυρ. πατρωνυμ. Ὄνομ. ὀρθογρ. μέντοι Νικωνίδας, κύρ. Ὄνομ. πολίτου τινὸς ἐκ Λαρίσσης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Νικονόη, ἡ· Ὄνομ. κυρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Νικόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ἠπείρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου καὶ κοσμηθεῖσα μὲ πολλὰς ὡραίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς. Δι. Κασ. 51, 1. ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Πρέβεζα. Στράβ. ζ'. Πλιν. 4, 1. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηίου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του· τανῦν Διβρίγη. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως· Στράβ. — 4) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας, αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ὅστις ἐνίκησεν ἐνταῦθα κατὰ κράτος τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀντωνίου. τανῦν Καίσαρα. Δι. Κασ 51. Ἰωσηπ. — 5) Νικόπολις ἐπὶ τοῦ Ἴστρου, Nicopolis ad Istrum. Πόλις τῆς Μοισίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Δακῶν νίκης του· τανῦν Νικόπολις. Ἀμμιαν. Μαρκ. 24, 4. — 6) Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, ὕστερον Χριστόπολις κληθεῖσα. Πτολ. γ', 11.

Νικοστράτη, ἡ (α). Μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, παρὰ Στραβ.

Νικόστρατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μενελάου τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Πιερίδος καλουμένης. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. Παυσ. β', 18. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς ἰδίας γυναικός του Ἑλένης. — 2) Υἱὸς τοῦ Διιτρέφους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. δ', 58. — 3) Νικόστρατος ὁ καλὸς ἐπικαλούμενος· Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Υἱὸς τοῦ Θεοδοτίδου, ἀδελφὸς τοῦ Θεοδότου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· Πλατ. Ἀπολλόδ. — 5) Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ζωγράφων· παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 47. σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος τοῦ ὁποίου ἐθαύμαζε ποτὲ μεγάλως τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης, κιθαρ. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νικόμαχον.

Νικοτέλης, ους, ὁ. Κορίνθιός τις φημιζόμενος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν οἰνοποσίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Νικοφάνης, ους, ὁ (– ∪ ∪ –). Πολίτης τις ἐκ Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πολύβ.

Νικόφημος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 7.

Νίκυλλα, ἡ (ι) Ὄνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Νικώ, οῦς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Νίκων, ωνος, ὁ (—), Θηβαῖός τις παρὰ Θεοκ. ζ', 19.

Νικωνία, ἡ, καὶ **Νικώνιον**, τό· Πτολ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη πλησίον τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ· Στράβ. Ἀῤῥιαν. Περιπλ. — ὅθεν, Νικωνιάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Νιλεύς, ὁ, Nileus. Ἐχθρὸς καὶ ἀντεραστὴς τοῦ Περσέως εἰς τὸν γάμον τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ ἥρως οὗτος μετεμόρφωσεν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης. Ὀβιδ. Μετ. V, 187.

Νινευή, ἡ, = Νῖνος, ἡ· ὅπερ ἴδε.

Νῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βήλου, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ὡρισμένη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀράβων Ἀριαίου κατέκτησε τὴν Ἀρμενίαν, Βαβυλωνίαν, Μηδίαν καὶ μέγα μέρος τῆς λοιπῆς Ἀσίας συστήσας οὕτω τὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ κτίσας τὴν περίφημον πόλιν Νῖνον. Ἐπιστρέψας δὲ ἐκ τῆς κατὰ τῶν Βακτρίων ἐκστρατείας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν φρόνιμον καὶ ὡραίαν Σεμίραμιν σύζυγον ἑνὸς τῶν στρατηγῶν του, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Νινύαν· Ἡροδτ. 1, 7. Πλάτ. Νομ. Διοδ. Σικ. κατὰ τὰς εἰκασίας τινῶν νεωτέρων χρονολόγων λογίζεται ἡ βασιλεία τοῦ Νίνου περὶ τὰ 2200 καὶ 2100 ἔτος πρὸ Χρ.

Νῖνος, ἡ, καὶ **Νινευή**· Ninive. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ποταμοῦ εἰς τὸν Τίγριν, κτισθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ τοῦ Νίνου καὶ χρηματίσασα ἐπὶ πολὺν χρόνον καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας καὶ Βαβυλωνίας, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους βασιλέως τῶν Μήδων. Εἰς ταύτην εὑρίσκετο ὁ περίφημος πύργος τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ὡς τάφον τοῦ βασιλέως Νίνου ἡ σύζυγος αὐτοῦ Σεμίραμις. Διοδ. Σικ. β, 7. κατὰ Rennel ἔκειτο ἡ Νῖνος ἐπὶ τοῦ μέρους ἔνθα τανῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Μοσούλ. Μία ἄλλη Νῖνος πάντη διάφορος τῆς προτέρας, συνηθέστ. Νινίβη, Ninive καλουμένη, εὑρίσκετο μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐπίσης μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. Ἡροδτ. 1, 193. Στράβ. — ὅθεν, Νίνιος, (– υ υ) ὁ κάτοικ. τῆς Νίνου· Ἡροδτ. (Νῖνος, διὰ μακροῦ ι, παρβλ. Spitzn. Προσ. §. 2. d. ὅτε δὲ καὶ διὰ βραχέος ι, ὡς παρὰ Χοιρίλ. Ἐπ. ἐν Ἀνθολ. I, 185. Φωκυλ. λειψ. 4.)

Νινύας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ τῆς Σεμιράμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον εἰς τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, εἰσάξας πρῶτος εἰς τὴν αὐλήν του πᾶσαν τρυφὴν καὶ λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν καὶ διαφθορὰν διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ ἀφεξῆς βασιλεῖς τῆς Ἀσσυρίας.

Νιόβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Δίας, γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν ἓξ υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας· ἐπαιρομένη δὲ διὰ τὴν εὐτεκνίαν της καὶ νομίζουσα ἑαυτὴν ὑπερτέραν τῆς Λητοῦς κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν παίδων της, παρώργισε τοσοῦτον τὴν θεὰν ταύτην, ὥστε δι' ἐπιταγῆς αὐτῆς ἐτοξεύθησαν ὅλα τὰ τέκνα τῆς Νιόβης ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αὐτὴ δὲ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης της μετεμορφώθη εἰς βράχον· Ὁμ. Ἰλ. Ω, 602. Ἀπολλδ. γ', 5, 6. καθ' Ἡσ. ἐγέννησεν ἡ Νιόβη 19 τέκνα, καὶ κατ' ἄλλους δέκα ἢ δεκαοκτώ· ὁ δὲ Ἀπολλδ. λέγει ὅτι ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐτόξευσε τοὺς υἱοὺς τῆς Νιόβης καθ' ὃν καιρὸν οὗτοι ἐθήρευον ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ἡ δὲ Ἄρτεμις τὰς θυγατέρας εἰς τὴν ἐν Θήβαις οἰκίαν τοῦ πατρός των. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης, μετὰ τῆς ὁποίας πρώτης ἐκ τῶν λοιπῶν θνητῶν γυναικῶν συνευρεθεὶς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄργον καὶ Πελασγόν. Πλάτ. Τιμ. 22. Ἀπολλδ. β', 1, 1.

Νιρεύς, έως, ὁ, ποιητ. ῆος. Υἱὸς τοῦ Χάροπος καὶ τῆς Ἀγλαΐας ἐκ τῆς νήσου Σύμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος μὲ μόνον τρία πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὢν ὁ ὡραιότερος μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλ' ὀλιγώτερος ἀνδρεῖος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 671. ὅθεν παροιμ. Νιρέως καλλίων. Λουκ. Διαλ. Νεκρ. 9.

Νῖσα, ἡ, ἄλλως καὶ **Νῖσσα**. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 508. κατὰ δὲ Στράβωνα δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία πόλις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, διὸ καί τινες ἀναγινώσκουσιν Ἴσος ἢ Νῦσα.

Νίσαια, ἡ (ι). Πόλις τῆς Μεγαρίδος χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μὲ λιμένα συνεχόμενον ἄλλοτε δι' ἑνὸς τείχους μὲ τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Ἡροδτ. 1, 59. — ὅθεν Νισαῖος, αία, αῖον, τῆς Νισαίας, οἱ **Νισαῖοι Μεγαρῆες**, Θεοκρ. ιβ', 27. καὶ Νισαιῶται, οἱ κάτοικ. τῆς Νισαίας.

Νισαία, ἡ, καὶ Νησαία, Στράβ. Εὔφορος χώρα τῆς Μαργιανῆς ἐπαρχίας, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τοῦ Ὤχου ποταμοῦ. Πτολ.

Νισαῖον πεδίον, τό. Τόπος τις εὔφορος ἐν τῇ Ῥαγιανῇ χώρᾳ τῆς Μηδίας παρὰ ταῖς Κασπίαις πύλαις, περίφημος διὰ τὰς ἀρίστους αὐτῆς ἵππους, τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο πρὸ πάντων οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας διὰ τὸ ἱππικόν των καὶ δι' ἰδίαν αὐτῶν ἱππηλασίαν. Ἡροδτ. 7, 40. Διοδ. Σικ. ιγ', 110. Ἀῤῥιαν. Νησαῖον, παρὰ Στράβ. καὶ Ἡσυχ. διὰ τοῦ υ Νυσαῖον, παρ' Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. ζ'. 3, 6. ἡμαρτημ. — ὅθεν, Νισαῖος, αία, αῖον· τοῦ Νισαίου πεδίου ἢ ἐκ τοῦ Νισαίου πεδίου ὤν, οἱ **Νισαῖοι ἵπποι**, περίφημοι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὡραιότητά των Ἡροδτ. 3, 106.

Νισαῖος, ὁ. Τύραννός τις περιβόητος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν οἰνοποσίαν του, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Νίσιβις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Μυγδονίου ποταμοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀντιόχεια ἡ Μυγδονικὴ ἐκαλεῖτο, τανῦν Νισιβίν· Στράβ. Διων. Κασ. Λουκ. — ὅθεν, Νισιβηνοί, οἱ κάτοικ. Λουκ.

Νῖσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ δευτέρου Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Σκύλλας καὶ βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πορφυρᾶς τρίχας, αἵτινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου καθίστων αὐτὸν ἀνίκητον ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς προσβολῆς καὶ ἡ πόλις τῶν Μεγάρων δὲν ἠδύνατο νὰ κυριευθῇ ποτὲ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν ὅσῳ οὗτος ἔζη· ὅτε δὲ ὁ Μίνως βασιλεὺς τῆς Κρήτης ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἡ Σκύλλα ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος ἀπέκοψε τὰς πορφυρᾶς τρίχας ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός της παραδοῦσα οὕτω τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἀλλ' ὁ Μίνως φονεύσας αὐτὴν ἔῤῥιψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Πινδ. Αἰσχύλ. Ἀπολλδ. γ', 4. 8. Παυσ. α', 39. — ὅθεν, ἡ Νίσου πόλις. = Μέγαρα. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 933. — 2) Δουλίχιός τις. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 127. — 3) Λόφος τις ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις τῶν Μεγάρων· Θουκ. δ', 118. ὁ τοῦ Νίσου λόφος· Πινδ. Πυθ. 9', 160. (ἡ γραφ. Νῖσος, ἐστὶν ἡμαρτημ.)

Νισυρεύς, έως, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Νισύρου. Στράβ. ι'.

Νίσυρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη μεταξὺ τῆς Τήλου καὶ Κῶ, εἰς ἄκρον πετρώδης καὶ δύσβατος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξωρύττοντο ἄρισται μυλόπετραι· τανῦν Νίσαρι· Ὁμ. Ἰλ. Β, 676. κατ' Ἀπολλδ. α', 6, 2. ὑπῆρχεν αὕτη ἀπότομος βράχος τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἐξέκοψεν ἀπὸ τῆς νήσου Κῶ ῥίψας αὐτὸν κατὰ τοῦ Πολυβώτου ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Καρπάθου· ὅθεν, Νισύριοι, οἱ κάτοικ. τῆς Νισύρου, Ἡροδτ. (τὸ υ ἐστὶ μακρὸν παρ' Ὁμ. ἐν δὲ τῷ Νισυρίτις, ιδος, ἡ, βραχύ, Ἐπιγραμ. ἀδεσπ. ἐν Ἀνθολ. III, 240.)

Νίτητις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπρίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 3, 1.

Νιτιόβριγες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες εἰς τὸ νῦν θέμα τοῦ Λότου καὶ Γαρόννης. Στράβ. δ'.

Νιτρίαι, αἱ καὶ **Νιτρία**. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου πρωτεύουσα τοῦ Νιτριώτου Νομοῦ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Μαρεώτιδος Λίμνης, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων ἐλατρεύετο ὁ Σέραπις. Στράβ. ιζ'.

Νίτωκρις, ιος, ἡ. Ἀρχαία βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τῆς ὁποίας ἔγγονος ὑπῆρχεν ὁ Λαβύνητος τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων περὶ τὸ 604-561 ἔτος πρὸ Χρ. Κατά τινας δὲ ἦν αὕτη γυνὴ τοῦ Ἐβιλμεροδάχου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβυνήτου. Ἡροδτ. 1, 185. — 2) Ἀρχαία τις βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θανατώσασα μὲ δόλον πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὸν προχθέντα ὑπ' αὐτῶν φόνον τοῦ πρώην βασιλεύοντος ἀδελφοῦ της. Ἡροδτ. 2, 100.

Νιφάτης, ου, ὁ (α) Niphates. Ὄρος ὑψηλότατον τῆς Ἀρμενίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου καὶ ἐκτεινόμενον πέραν τοῦ Τίγρηδος ποταμοῦ ἕως τῶν συνόρων τῆς Μηδίας. Στράβ. — 2) Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, παρ' Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ.

Νιψαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἄνωθεν τῆς Ἀπολλωνίας καὶ Μεσημβρίας. Ἡροδτ. 4, 93. Πρωτεύουσα αὐτῶν πόλις ἀναφέρεται παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Νίψα.

Νόαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Σαῦον εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν. Στράβ. δ'.

Νοῆλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ταῤῥακωνησίας Ἱσπανίας, πιθαν. ὁ παρὰ Στράβ. Μέλσος καλούμενος. Πτολμ.

Νοήμων, ονος, ὁ. Λύκιός τις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 670. — 2) Υἱὸς τοῦ Φρονίου ἐξ Ἰθάκης, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Πύλον πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρός του. Ὁμ. Ὀδ. Β, 386. Δ, 630.

Νόης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· τανῦν Ἰσχεσού. Ἡροδτ. 4, 49.

Νοιόμαγος, ἡ, Noemagus. Πτολ. β', 10. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τρικαστινῶν, τανῦν Nion. — 2) Πόλις τῆς νήσου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥηγνῶν, τανῦν Hollywood. Πτολ. β', 3.

Νομάδες, οἱ (ᾰ). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο γενικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ λαοὶ ὅσοι διάγοντες βίον ποιμενικὸν ἐπεριπλανῶντο μὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς διαφόρους χώρας μὴ ἔχοντες μονίμους κατοικίας οὐδὲ σχηματίζοντες κοινωνίας κατὰ πόλεις· πρῶτον εὑρηται ἡ λέξις παρὰ Πινδ. Πυθ. 9, 216. περὶ τῶν ἐν Λιβύῃ Νομάδων, καὶ οἱ Νομάδες Λίβυες, παρ' Ἡροδτ. 4, 181. — 2) παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο ἰδίως Νομάδες οἱ κάτοικοι τῆς Νουμιδίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξαιρέτ. ἀνῆκον οἱ Μασαισύλιοι καὶ Μασσύλιοι. Πολύβ.

Νομαδική, ἡ, ταυτ. τῇ Νουμιδίᾳ ἐν Ἀφρικῇ, ὅπερ ἄρα. Πολύβ.

Νομαδικός, ἡ, όν. Τῶν Νομάδων ἢ εἰς τούς

Νομάδας ἀνήκων, ἰδίως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἐν Ἀφρικῇ Νουμιδίας χώρας· ὁ Νομαδικὸς ὄρνις. Δουκ.

Νομαίη, ας, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας παρὰ Θεοκρ.

Νομαντία, ἡ, Numantia. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος πλησίον τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀντεστάθησαν πολλοὺς χρόνους κατὰ τῶν Ῥωμαίων δυνάμεων ἕως οὗ τελευταῖον ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ, ἡ δὲ πόλις αὐτῶν κατεστράφη ἐξ ὁλοκλήρου. Στράβ. γ', Ἀππιαν. — ὅθεν Νομαντῖνοι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Νομάς, άδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Νουμιδίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. — 2) Ἐπιθτ. τῆς Νουμιδίας ἢ ἐκ τῆς Νουμιδίας ὤν, Νομὰς Λίθος.

Νομᾶς, ᾶ, ὁ, = Νουμᾶς. Πλούτ.

Νομία, ἡ. Νύμφη τις λατρευομένη ἐξαιρέτως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν τὰ αὐτόθι ὄρη Νόμια. Παυσ. η', 38.

Νόμια ὄρη, τά. Δύο ὄρη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας. Παυσ. Ἀρκ.

Νόμιος, ὁ, προτυπωμ. θεός. Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀφ' ὅτου ἐποίμαινε παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ βασιλεῖ τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 47. — ἔτι δὲ ἐπιθτ. τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀριστφ. Θεσμ. 983.

Νομιστήριον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μυρκομάνων, τανῦν Niemes. Πτολ. β', 11.

Νομίων, ονος, ὁ (ι). Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου ἡγεμόνος τῶν Καρῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 871.

Νόννος, ὁ. Αἰγύπτιος, ποιητὴς συγγράψας τεσσαράκοντα βιβλία ἐπιγραφμ. Διονυσιακά.

Νόσσις, ιδος, ἡ. Λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Λοκρῶν, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ Ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολγ.

Νότιον, τό. Πόλις τὸ πάλαι τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως. Ἡροδτ. 1, 149. ὕστερον δὲ ἁπλῶς ὀχυρωτήριον μὲ λιμένα ἀνήκοντα εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα. Θουκ. γ', 34. Ξενφ. Ἑλλ. α', 2.

Νότιος, ία, ιον. Τοῦ Νότου ἢ ἐκ Νότου ὤν. Νοτίη θάλασσα, ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη θάλασσα, παρ' Ἡροδτ. 3, 17. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐκλαμβάνει ὁ Ἱστορικὸς οὗτος γενικῶς πᾶν μέρος θαλάσσης εὑρισκόμενον μεσημβρινῶς τῆς γῆς, π. χ. τὴν Αἰθιοπικὴν θάλασσαν, ἐν δὲ βιβλ. 4, 42. τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

Νότος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, εἷς τῶν τεσσάρων πρώτων ἀνέμων, παρὰ Ῥωμαίοις Auster. Ἡσ. Θεογ. 378.

Νότου κέρας, ό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κείμενον ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων. Ἀν.

Νοῦβαι, οἱ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται δύω ἔθνη τῆς Ἀφρικῆς τὸ μὲν κατοικοῦν ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ περὶ τὰς δυτικὰς πλευρὰς τῆς νήσου Μερόης διῃρημένον εἰς πολλὰ βασίλεια, τὸ δὲ περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Νείλου πλησίον τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Πτολμ.

Νούδιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ἡροδτ. 4, 148. ἄλλως ἄγνωστος.

Νουκερία, ἡ, Nuceria. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπονομαζομένη Ἀλφατερία, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων. Πολύβ. Στράβ. τανῦν Nocera. — 2) Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἥτις καὶ Κουμελλαρία ἐπεκαλεῖτο, τανῦν Nocera. Στράβ. — 3) Ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ Στράβ. καὶ ἄλλους κτισθεῖσα 400 ἔτη πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος ἀφανισθεῖσα ὁλοκλήρως ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ· τανῦν Lucera. — 4) Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, τανῦν Luzera.

Νουμᾶς, ᾶ, ὁ, Numa, Πομπίλιος. Υἱὸς τοῦ Πομπιλίου ἑνὸς τῶν ἐπισήμων Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, δεύτερος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμύλου περὶ τὸ 39 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ὅστις πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ῥώμην διαφόρους θρησκευτικὰς διατάξεις καὶ ἱεροπραξίας κτίσας ἐν αὐτῇ καὶ ναοὺς πρὸς λατρείαν τῶν διαφόρων θεοτήτων· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρξεν ἡ εἰρηνικὴ καὶ σοφὴ αὐτοῦ Νομοθεσία διὰ τῆς ὁποίας ὁ εἰσέτι ἄγριος καὶ πολεμικὸς λαὸς τῆς Ῥώμης ἤρχισε ν' ἀπολαμβάνῃ τὰς εὐδαιμονίας μιᾶς εὐτάκτου καὶ ἡσύχου κοινωνίας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διαρκέσασα 43 ὁλόκληρα ἔτη μετέβη μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὸν Τοῦλλον Ὁστίλιον· Πλούτ Νουμ. Διον.

Νουμήτωρ, ορος, ὁ Numitor. Υἱὸς τοῦ Πρόκα βασιλέως τῆς Ἄλβης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμουλίου, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ῥέαν Συλβίαν ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ῥώμυλον πρῶτον βασιλέα τῆς Ῥώμης. Πλουτ. Στράβ. Νεμήτωρ καὶ Νεμίτωρ, παρ' Ἀππιαν.

Νουμιδία, ἡ Numidia. Ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συνήθως Νομαδικὴ καλουμένη. Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν μεταξὺ τῆς Μαυριτανίας καὶ τῆς Καρχηδονικῆς χώρας καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἓν μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον. Διον. Και. 41. Πολύβ.

Νουρσία, Nourcia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, τανῦν Norcia.

Νυκτεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Υριέως, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης ἀδελφὸς δὲ τοῦ Λύκου. Ἀπολδρ. γ', 10. ἐν δὲ βιβλ. γ', 5, 5. ἀναφέρεται οὗτος υἱὸς τοῦ Χθονίου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης, κατὰ Παυσαν. βασιλεύσας εἰς τὰς Θήβας ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀνηλίκου Λαβδάκου. — 2) Πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς. Ἀπολδρ. γ', 8, 2.

Νυκτηΐς, ΐδος, ἡ. Τοῦ Νυκτέως ἢ ἐκ τοῦ Νυκτέως οὖσα, θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως, ἡ Ἀντιόπη, Ἀπολδρ. — 2) Γυνὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβδάκου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ἀπολδρ. γ', 5, 5.

Νύκτιμος, ὁ. Ὁ τελευταῖος υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον μόνον ἐκ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του δὲν ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς διὰ μεσιτείας τῆς Γῆς· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβη ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Νύμφα, ας, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἤγειρεν ἕνα Ναὸν αὐτῆς μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι ὅτε ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλένην· Παυσ. β', 32.

Νύμφαι, αἱ. Θεότητες κατωτέρας τάξεως τὰς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ ἔπλαττον ὡς ἐφόρους διαφόρων ἐν τῇ φύσει ἀψύχων ὄντων, διὰ τῆς δυνάμεως καὶ ἐπιρροίας τῶν ὁποίων ἐλάμβανον ταῦτα τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν καὶ αὔξησιν, θεωρούμεναι ἀείποτε ἐνεργοῦσαι ἐν ὅλῃ τῇ φύσει καὶ παριστανόμεναι ὡς αἰθέριοι καὶ ἀόρατοι Οὐσίαι τρεφόμεναι μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Εἶχον μ' ὅλα ταῦτα ὡς ἐπλάττετο φύσιν θνητὴν ἀποθνήσκουσαι καὶ αὗται, ἀλλ' ὑπερέβαινον κατὰ τὴν ἐν τῷ βίῳ διάρκειαν τοὺς λοιποὺς θνητούς. Τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἦσαν διάφορα ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐπιστασίας τὴν ὁποίαν ἀπένεμον οἱ ἄνθρωποι εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν· αἱ μὲν ἐκαλοῦντο Ὀρειάδες, ὅσαι ἐνομίζοντο ὅτι κατῴκουν περὶ τὰ ὄρη οὖσαι ἔφοροι αὐτῶν, αἱ δὲ Ναϊάδες, ἤτοι ἔφοροι τῶν πηγῶν καὶ λοιπῶν ἀναβλυστικῶν ὑδάτων, αἱ δὲ Ναπαῖαι διατρίβουσαι εἰς τὰ νάπη καὶ κοιλάδας, αἱ δὲ Ἁμαδρυάδες ἢ Δρυάδες, ὅσαι ἔζων ἐντὸς τῶν δένδρων καὶ ἄλλαι ἄλλως. Ἡ λατρεία αὐτῶν ὑπῆρχε κοινὴ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπρόσφερον συνήθως ὡς θυσίας γάλα, μέλι, ἔλαιον καὶ νέους μόσχους. Ὁμ. Ὕμν. Ἀφ. 256. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 53, 149. καὶ ιζ', 69. Σχολστ. αὐτοθ.

Νυμφαίη, ἡ. Ὄνομα τῆς νήσου ἐπὶ τῆς ὁποίας διέτριβεν ἡ Καλυψώ, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 574.

Νύμφαιον, τό, καὶ Νυμφαῖον· κυρ. ναὸς τῶν Νυμφῶν· καὶ Ὄνομ. Κύρ. Πόλις μὲ ἐπιτήδειον λιμένα ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη πλησίον τοῦ Παντικαπαίου. Αἰσχιν Στράβ. — 2) Χωρίον τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας περίφημον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἀσφαλτώδεις πηγάς. Στρβ. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ Στράβ. — 4) Ἱερὸν ἄντρον ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ καὶ τοῦ Κασσίου ὄρους. Στράβ.

Νυμφαῖος, ὁ. Μουσικὸς τις ἐκ Κυδωνίας πόλεως τῆς Κρήτης, παρ' Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. ιβ', 50, ὅνθα κατὰ Πυρίχιον. Κύδας ὁ Καφυαῖος ἀναγινώσκ.

Νυμφόδωρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Ἀβδήρων ἐν Θρᾴκῃ. Ἡροδτ. 7, 137.

Νύξ, κτός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χάους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐρέβου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μόρον, τὸν Θάνατον, τὸν Ὕπνον, τὰς Μοίρας τὸν Ὄρκον καὶ ἄλλα καταχθόνια τέκνα· Ἡσ Θεογ. 124 211-225. κατοικεῖ δὲ εἰς τὸν Τάρταρον περιεχομένη ὑπὸ ζοφερῶν νεφῶν ὅθ' ὅπου ἐξήρχετο ὅτε διεδέχετο αὐτὴν ἡ Ἡμέρα. Ἡσ. Θεογ. 748. παρὰ δὲ Ὀρφ Ὕμν β', καὶ λοιπ. παρίσταται ἡ Νὺξ μήτηρ τῶν Θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ Κύπρι.

Νῦσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διονύσου καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Αἰθιοπίᾳ πόλις Νῦσα Διοδ. Σικ. γ', 70. κατ' Ἀρριαν. Ἀνάβ. ε', 1. ὠνομάσθη οὕτως, ἡ ἐν Ἰνδίᾳ Νῦσα.

Νῦσα, ἡ, ποιητ. Νύση, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται διάφοροι πόλεις καὶ ὄρη ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλατρεύετο ὁ Διόνυσος. — 1) Ὄρος τῆς Θρᾴκης, κατ' Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ζ, 133 τὸ Νυσήϊον ὄρος. — 2) Ὄρος τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Σερβωνίδα λίμνην· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1218. Ἀπολδρ. α', 6, 3. — 3) Ὄρος τῆς Ἀραβίας, Ὁμ. Ὕμν. Βακχ. κς', η'. τηλοῦ Φοινίκης· καὶ Εὐρ. Βάκχ. 521. — 4) Ἕτερον ὄρος τῆς Ἰνδίας, παρ' Εὐρ. Κυκλ. 68 ἄλλως Μηρὸς καλούμενον. — 5) Πόλις τῆς Αἰθιοπίας κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Διόνυσος ἀνετράφη πρῶτον Ἡροδτ. 2, 146. — 6) Χωρίον τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα. Στράβ. — 7) Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, περὶ τὴν ὁποίαν ηὔξανον ἄριστος οἶνος· Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 235. — 8) Πόλις τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ ὄρους Μεσσωγίδος Στράβ. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. δ', 17. Νῦσα τῆς Ἀσίας, Ἀπολδρ. γ', 4, 3. — 9) Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Μηροῦ εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Βάκχος ἐσύστησεν ἰδίαν ἀποικίαν καλέσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Νύσης καὶ ὅπου μετὰ ταῦτα ἐλθὼν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος διέτριψεν ἐν αὐτῇ μετὰ τοῦ στρατεύματός του δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας δοθεὶς εἰς παντὸς εἴδους εὐφροσύνας καὶ τερψεις μιμούμενος τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα τῶν ἐργαζόν-

των· Στράβ. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. ε΄. — ὅθεν Νυσαῖος, οἱ κάτοικ. (Νύση, υ, Ὁμ. Νύσα, Ἡροδτ. τὸ δὲ Νῦσα, ἔστι συγγεν. τῷ νύσσα, ὅπερ δηλοῖ τὸ τέρμα τῶν διὰ τοῦ σταδίου ἀγωνιζομένων· δι᾽ ἑνὸς σ εὕρηται ἐκ τοῖς ἀρίστοις Χειρογ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλδ. 563. καὶ ἐντεῦθεν ὀνομαστι. Νῦσα ὀρθοτρ.)

Νυσαῖος, αία, αῖον. Τῆς Νύσης ἢ εἰς τὴν Νύσαν ἀνήκων. Ἀῤῥιαν. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Νύσης. — 3) = **Νισαῖοι**, ὅπερ ὅρα.

Νυσήϊος, ία, ιον. Τῆς Νύσης ἢ ἐκ τῆς Νύσης ὤν· τὸ **Νυσήϊον ὄρος**, = Νύσα, ἀριθμ. 1. — 2) Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀνέκαθεν ἀπὸ τοῦ ἐν Θρᾴκῃ ὄρους Νύσης. Ἀριστφ. Βατρ. 216.

Νυσηΐς, ίδος, ἡ, πληθ. **Νυσηΐδες**, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ Νύμφαι αἵτινες ἀνέθρεψαν πρῶτον τὸν Διόνυσον ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης, κατὰ Φερεκ. λείψ. καὶ Σχολ. Ἰλ. Σ, 486. ἐκαλοῦντο αὗται καὶ Δωδωνίδες. Ὑγῖν. μυθ. 182. Ὀβιδ.

Νύσιος, ία, ιον (υ). Τῆς Νύσης ἢ ἐκ τῆς Νύσης ὤν· τὸ **Νύσιον πεδίον**, Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 17. — 2) = Ἰνδικός. Σοφ. Αἰ. 707.

Νῦσος, ὁ. Ὁ πρῶτον ἀναθρέψας τὸν παῖδα Διόνυσον, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη μετὰ ταῦτα τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν ὅτε ἐξεστράτευσε εἰς τὴν Ἰνδίαν. Ὑγῖν. μυθ. 167.

Νυχεία, ἡ. Νύμφη τις παρὰ Θεοκρ. ιγ΄, 45.

Νῶλα, ἡ· καὶ **Νώλη**, Nola. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἀποικία τῶν Χαλκιδέων, τανῦν Nola· Στράβ. Πολυβ. — ὅθεν, Νωλανοί, οἱ κάτοικ.

Νώλη, ἡ, = Νῶλα. ὅπερ ἰδε.

Νώμεντον, τό, Nomentum. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κατασταθεῖσα ἤδη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ταρκυνίου τοῦ πρώτου, τανῦν Lamentana. — ὅθεν, Νωμεντανοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Νωνακριάτης, ου, ὁ (α), Ἐπιθτ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Νωνάκριος πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἰδίως ἐλατρεύετο. Τζετζ. καὶ Λυκφρ. 680.

Νώνακρις, ιος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Νώνακρις. Παυσ. η΄, 17.

Νώνακρις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Φενεοῦ περὶ τὴν κρήνην Στύγα, τῆς ὁποίας τὸ φαρμακερὸν ὕδωρ πίπτον κατὰ σταγόνας ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐπροξένει μεγάλην φθορὰν διὰ τοῦ μολυσμοῦ του· τανῦν Naύσρια. Ἡροδτ. 6, 74. Παυσ.

Νῶρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς νήσου Σαρδινίας κειμένη μεσογείως, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἰβήρων, τανῦν Nurri. Πτολ. γ΄, 3.

Νώραξ, ακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἐρυθείας θυγατρὸς τοῦ Γηρυόνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Νώραν. Παυσ. ι΄, 17.

Νωρεία, ἡ. Μητρόπολις τῶν Ταυρίσκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, καταλαφυρισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πρὸ τῆς ἐποχῆς ἔτι τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου καὶ Πτολεμαίου, κατὰ Reichord ἡ νῦν Friesach, κατ᾽ ἄλλους δέ, Neumark.

Νωρικοί, οἱ, Norici. Ἔθνος μέγα τὸ πάλαι τῆς Γερμανίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ συνιστάμενοι ἐκ δύο μεγάλων λαῶν τῶν Βοΐων ἢ Βοΐων, Boii καὶ τῶν Ταυρίσκων, Taurisci, ἐνεργοῦντες ἀρχαιόθεν ἐπίσημον ἐμπόριον ἐκ τῶν προϊόντων τῆς χώρας των, ἐξαιρέτως χρυσοῦ καὶ σιδήρου. Στράβ. ζ. Πτολ. β΄, 14. — ὅθεν Νωρίκειος, ία, ειον, τῶν Νωρικῶν ἢ εἰς τοὺς Νωρικοὺς ἀνήκων. Διον. Περ. 321.

Νωρικόν, τό, Noricum. Χώρα μεγάλη τὸ πάλαι τῆς μεσημβρινῆς Γερμανίας συνορεύουσα δυτικῶς μὲ τὸν Αἶνον ποταμόν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Σαῦον καὶ τὰς Ἄλπεις, ἀνατολικῶς μὲ τὸ ὄρος Κέτιον ἢ Καλεμβὸργ διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὸν μέγαν ποταμὸν Δούναβιν. Πτολ. β΄, 14 Δι. Κασ. 54. περιελάμβανε δὲ ἡ χώρα αὕτη ἅπασαν τὴν νῦν Αὐστρίαν, Στυρίαν, Καρινθίαν, ἓν μέρος τῆς Βαυαρίας, τὴν χώραν τοῦ Τυρόλου καὶ τὸ Σαλτζβοῦργον, σχηματίζουσα ἀνέκαθεν ἓν ἴδιον βασίλειον διοικούμενον ὑπὸ ἐγχωρίων ἡγεμόνων ἕως οὗ κατεκατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου. Ἡ ὀνομασία Νωρικὸν ἢ Νωρικοὶ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τῆς Νωρείας μητροπόλεως τῶν Ταυρίσκων αἵτινες ἀπετέλουν ἓν μέγα μέρος τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων· Πτολ. Στράβ. δ΄.

Ξ.

Ξάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 356.

Ξάνθης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μάρδων, παρ᾽ Αἰσχ. Πέρσ. 990.

Ξανθίας, ου, ὁ (ᾱ) Ὄνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ᾽ Ἀριστφ. Βατρ. 541. Νεφ. 1477. — 2) Διδάσκαλος τῆς αὐλητικῆς τέχνης. Πλάτ. Μεν.

Ξανθίδιον, τό· Ὑποκοριστ. κύρ. Ὄνομ. τοῦ Ξανθίας. Ἀριστφ. Βατρ. 582.

Ξανθικλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀχαΐας. Ξενφ. Ἀναβ.

Ξάνθιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ὑρκανίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, σχηματίζοντες ἓν μέρος τῶν αὐτόθι Δάων νομάδων. Στράβ.

Ξανθίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δώρου καὶ γυνὴ τοῦ Πλευρῶνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα καὶ Λαοφῶντα. Ἀπολλδ. α΄, 7. 7. — 2) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ. Ξενφ.

Ξάνθιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ἀπολλδ. α΄, 8, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος καὶ πατὴρ τοῦ μεγάλου Περικλέους, παρευρεθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μυκάλῃ καὶ ἐγκαλέσας πρῶτος τὸν Μιλτιάδην ἐπ᾽ εἰσαγγελίας διὰ τὴν κατὰ τῆς νήσου Πάρου ἀτυχῆ ἐπιχείρησίν του. Ἡροδτ. 6, 136. Θουκ. — 3) ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Περικλέους, περιβόητος διὰ τὸν ἄσωτον αὐτοῦ καὶ ἀχαλίνωτον βίον, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ συμβάντος λιμοῦ ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Μενεξ. σελ. 94. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ϛ, 16. — 4) Λακεδαιμόνιος στρατηγὸς ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Καρχηδονίων μ᾽ ἓν σῶμα Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ἠλευθέρωσε τὴν Καρχηδόνα ἀπὸ τὴν ἐπαπειλουμένην ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων παντελῆ καταστροφήν της, νικήσας κατὰ κράτος τὴν Ῥωμαϊκὴν δύναμιν καὶ αἰχμαλωτίσας καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων Ῥέγουλον· ἀλλὰ μέχρι τέλους μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὸν φθόνον τῶν Καρχηδονίων, ἐπέστρεψεν ὡς λέγεται μετὰ κινδύνου εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Πολύβ.

Ξανθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὁμόλιππον. Ἀπολλδ. β΄, 7, 8.

Ξάνθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τριόπου βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν κατῴκησεν ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου καλέσας αὐτὴν ἔκτοτε Πελασγίαν. Καλλμ. εἰς Δῆλ. 41. Διοδ. Σικ. ε΄, 82. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάνθου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐσύστησαν οἱ Θηβαῖοι τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἀθανάτων ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ὁποίους ἔλαβεν δῶρον ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πηλεὺς παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 149. Ἀπολλδ. γ΄, 13, 5. — 4) Εἷς τῶν τεσσάρων ἵππων τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 125. — 5) Σάμιός τις, ὁ ὁποῖος ὥφερε τὴν περίφημον ἑταίραν Ῥοδώπην εἰς τὴν Αἴγυπτον· Ἡροδτ. 2, 135. Γενο. κα. — 6) Ἀρχαιότατος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἀκμάσας πρὸ τοῦ Στησιχόρου. Ἀθην. ιβ΄. — 7) Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, ἀναφερόμενος ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως ἐν τῇ Ῥωμ. Ἀρχ. α΄, 28. κατὰ Σουίδ. ἐγεννήθη εἰς τὰς Σάρδεις καὶ συνέγραψε Λυδιακῶν τέσσαρα βιβλία. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 159. VI, 550.

Ξάνθος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Τροίας, οὕτως καλούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων Σκάμανδρος, ὅπερ ὅρα. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρότερον Σίρβης καλούμενος, περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ Ξάνθιον πεδίον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 877. Ἡροδτ. 4, 176. τανῦν Ἐκσενίδε. — 3) Ξάνθος, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπό τινος Ξάνθου Κρητὸς ἢ Αἰγυπτίου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Σαρπηδόνος· τανῦν Ἐκσενίδη. Ἡροδτ. 1, 176. — ὅθεν, Ξάνθιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Ξανθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὑγῖν.

Ξειναγόρης, εω, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Ξεναγόρας. Πολίτης τις ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου Σατράπης τῆς Κιλικίας. Ἡροδτ.

Ξεινοφάων, ποιητκ. ἀντὶ Ξενοφῶν.

Ξεναγόρας, ου, ὁ. Ῥόδιός τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του οἰνοποσίαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ΄, 26.

Ξενάρης, ους, ὁ (ᾱ) ὁ **Κνίδιος Λακεδαιμόνιος**, Θουκ. ε΄, 51. κατὰ Heilmann, υἱὸς τοῦ Κνίδιος ἐκ Λακεδαίμονος, κατ᾽ ἄλλους ἄνευ τοῦ Κνίδιος, παρβλ. κεφ. 36 καὶ 37.

Ξενάρκης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης· ὅθεν Ξενάρκειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ξενάρκους ἢ ἐκ τοῦ Ξενάρκους ὤν. Πινδ. Πυθ. 8, 26.

Ξέναρχος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Σώφρονος, ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐν τῇ τοῦ Ἑρτέλου καὶ Γροτίου συλλογῇ. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 505.

Ξενέα, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας τινός, ἐρωμένης τοῦ Δάφνιδος. Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 73. ἄλλως δὲ πάντη ἄγνωστον κυρ. Ὄνομ.

Ξενιάδης, ου, ὁ (υυυ–). Πλούσιός τις Κορίνθιος, ὅστις ἀγοράσας τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον Διογένην ἀφῆκεν αὐτὸν πάλιν ἐλεύθερον ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ τὴν διδασκαλίαν τοῦ υἱοῦ του· Διογ. Λαερ. — 2) Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, 674.

Ξενίας, ου, ὁ (υυ–). Ἀρκάς, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενφ. Ἀναβ. α΄, 1. — 2) Πλούσιός τις πολίτης ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενφ.

Ξένιος, ὁ· Ἐπιθτ. τοῦ Διὸς ὡς προστάτου τῆς φιλοξενίας, παρὰ Ῥωμ. Hospitalis καλουμένου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα εὑρίσκετο ἐν τῇ

Σπάρτῃ ἐν ἄγαλμα αὐτοῦ πλησίον τοῦ τόπου, ὅπου ἐγίνοντο τὰ κοινὰ συσσίτια. Παυσ. γ΄. 11.

Ξεόδαμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Κνωσσίας. Ἀπολλόδ. γ΄, 2, 1. — 2) Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, γράψας κατά τινας Παιᾶνας, κατ' ἄλλους δὲ Ὑπορχήματα. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ.

Ξενοδίκη, ἡ (⏑). Θυγάτηρ τοῦ Συλέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα αὐτῆς, διότι ἐβίαζεν ὅλους τοὺς ξένους νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς ἀμπέλους της. Ἀπολλόδ. β΄, 6, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης. Ἀπολλόδ. γ΄, 1, 2. — 3) Γυνή τις ἐκ Τροίας, ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῆς Κλυμένης, Κρεούσης καὶ ἄλλων Τρῳάδων. Παυσ. Φωκ. 26.

Ξενοκλεία, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐβίασε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ὅτε οὗτος εἶχε φονεύσει τὸν Ἴφιτον. Παυσ. Φωκ. 13.

Ξενοκλείδης, ου, ὁ. Ναύαρχος τῶν Κορινθίων. Θουκ. α΄, 46. — 2) Ἕλλην ποιητής. Δημοσθ.

Ξενοκλέης, κατὰ συναλ. Ξενοκλῆς. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. — 2) Ποιητὴς τραγικὸς Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Καρκίνου, νικήσας τὸν Εὐριπίδην εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις δραματικοὺς ἀγῶνας τῇ 91 Ὀλυμπιάδ. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. β΄, 8. — 3) Υἱὸς τοῦ Καρκίνου, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος ὀλίγου λόγου ἄξιος, πολλάκις χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Βατρχ. 86. Θεσμ. 175.

Ξενοκράτης, ους, ὁ (⏑). Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων φιλοσόφων ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, διαδεχθεὶς τὸν Σπεύσιππον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ὅπου ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν του 25 ὁλοκλήρους χρόνους, ἀποθανὼν τὸ 82 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀφήσας διάδοχον τὸν Πολέμωνα. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β΄, 19. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 291. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Θήρωνος τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ. Πυθ. 6, 6. — 3) Ἰατρὸς Ἀφροδισιεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας βιβλία τινὰ περὶ τῆς ἐκ τῶν θηρίων ὠφελείας. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. III, σελ. 192.

Ξενοκρίτη, ἡ (⏑). Ὄνομα κύριον γυναικός, παρὰ Πλουτάρχ.

Ξενόκριτος, ὁ. Λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Λοκρῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Στησιχόρου, ὁ ἐφευρέτης τῆς Λοκρικῆς ἁρμονίας. Διογ. Λαέρτ. Πλούταρχ.

Ξένος Ἰατρός, ὁ, = Τόξαρις, ὅπερ ὅρα Λουκ. Σκύθ.

Ξενοφάνης, ους, ὁ (⏑). Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Λαμάχου. Θουκ. — 2) Φιλόσοφος Ἕλλην Κολοφώνιος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Ἐλέαν, ἐσύστησεν ἐντοῦθα τὴν περίφημον Ἐλεατικὴν σχολήν, χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου· ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 100 χρόνων, γράψας διαφόρους φιλοσοφικὰς πραγματείας εἰς ἔμμετρον φράσιν. Πλάτ. Στράβων.

Ξενοφαντίδας, ου, ὁ (⏑). Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. η΄, 55.

Ξενόφαντος, ὁ. Ποιητὴς διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Ἱερωνύμου. Ἀριστφ. Νεφ. 346.

Ξενόφιλος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς καὶ μουσικὸς ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Θρᾴκης, σύγχρονος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, ζήσας 105 χρόνους. Λουκ. Μακροβ. 18.

Ξενόφρων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φαιδίμου Ἀθηναῖος. Δημοσθ.

Ξενοφῶν, ῶντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κορίνθου, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν ιγ΄ Ὀλυμπι. Ὠδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐριπίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκδ. β΄, 70. — 3) Υἱὸς τοῦ Γρύλλου, περίφημος στρατηγός, φιλόσοφος καὶ ἱστοριογράφος τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν τρίτον χρόνον τῆς 83 Ὀλυμπ. καὶ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας μαθητεύσας πλησίον τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως. Κατὰ παρακίνησιν τοῦ φίλου αὐτοῦ Προξένου τοῦ Θηβαίου ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἠκολούθησε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τὸν νεώτερον Κῦρον εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν, ἀπ' ὅπου μετὰ τὸν ἐν Κουνάξᾳ θάνατον τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ τὸν ἀπάνθρωπον φόνον τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν διὰ τῆς πανουργίας τοῦ Τισσαφέρνους, ἠδυνήθη ὁ Ξενοφῶν μόνος διὰ τῆς γενναιότητος καὶ στρατηγικῆς φρονήσεώς του νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς δέκα χιλιάδας Ἕλληνας εἰς τὰς πατρίδας των, ἀντιτασσόμενος ἑκάστοτε εἰς τοὺς πανταχόθεν προσβάλλοντας βαρβάρους ἐχθροὺς καὶ ὑπερνικῶν πάντα κίνδυνον καὶ ἐμπόδιον, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες ἔδωσαν εἰς αὐτὸν ἓν μέγα μέρος τῶν ἐκ Φρυγίας πλουσίων λαφύρων, μὲ τὰ ὁποῖα ἀγοράσας ἐν κτῆμα πλησίον τῆς Σκιλλοῦντος ἐν Ἤλιδι, ὅτε οἱ συμπολῖταί του ἐξώρισαν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὰς πρὸς τὴν Σπάρτην ἐκδουλεύσεις του, διῆγεν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, ἀπ' ὅπου μετὰ ταῦτα ἀναγκασθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς Κόρινθον, ἀπέθανεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν 90 χρόνων, γεννήσας πρότερον ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Φιλησίας δύο υἱοὺς τὸν Γρύλλον καὶ Διόδωρον. Εἰς τὰ διασωθέντα συγγράμματα τοῦ ἐξόχου τούτου πολιτικοῦ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀρχαιότητος διαπρέπει πανταχοῦ ἡ ἰδέα καὶ τ' ἀξιώματα μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας, ἡ ἀληθὴς καὶ πιστὴ παράστασις τῶν πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς του μεταβολῶν καὶ ὁ εὐγενὴς σκοπὸς τῆς ὠφελείας διὰ σταθερῶν κανόνων καὶ καταλλήλων τῆς ἀρετῆς παραδειγμάτων. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 2. — 4) Ξενοφῶν ὁ Ἐφέσιος, ἀγνώστου ἐποχῆς συγγραφεύς, γράψας μίαν μυθιστορίαν τὰ κατ' Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην εἰς πέντε βιβλία.

Ξένων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. Θουκ. ζ΄, 19. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται βιβλία τινὰ ἐπιγραφόμ. Ἰταλικὰ καὶ Κρητικά, παρὰ Στεφ. Βυζ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 505.

Ξενύλλα, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 631.

Ξέρξης, ου, ὁ. Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ τῆς Ἀτόσσης, βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατὰ 486-465 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος ἐπεχειρίσθη τὴν δευτέραν κατὰ τῶν Ἑλλήνων καβερὰν ἐκείνην ἐκστρατείαν μ' ἓν στράτευμα ἐκ 1,800,600 Περσῶν καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας καὶ μὲ μίαν θαλάσσιον δύναμιν 1,200 πλοίων, ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον διὰ μιᾶς γεφύρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας διεβίβασεν ὅλα τὰ διὰ ξηρᾶς στρατεύματά του ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ κατασκάψας τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος πρὸς ἀσφαλῆ διάπλουν τοῦ στόλου του. Ἡ ἐν τῷ στενῷ τῆς Σαλαμῖνος παντελὴς ἧττα τῆς θαλασσίου δυνάμεως τῶν Περσῶν ἠνάγκασε τὸν μέγαν τοῦτον βασιλέα νὰ ζητήσῃ τὴν σωτηρίαν του διὰ τῆς φυγῆς του ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἀφήσας αὐτόθι τὸν στρατηγὸν Μαρδόνιον μὲ μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου· ἴδε Μαρδόνιος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὰ Σοῦσα καὶ δοθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς παντὸς εἴδους Ἀσιατικὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειαν, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἀρταβάνου ἡγεμόνος τῶν βασιλικῶν δορυφόρων, ἀφήσας τὸν θρόνον τῆς Περσίας εἰς τὸν τρίτον αὐτοῦ υἱὸν Ἀρταξέρξην τὸν Μακρόχειρα. Ἡρόδ. Θουκυδ. — 2) Υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου, βασιλεύσας μόνον 45 ἡμέρας τὸ 425 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Σογδιανοῦ. (Ξέρξης δηλοῖ κατ' Ἡρόδτ. 6, 98 Ἀρήϊος ἤτοι πολεμικός.)

Ξιφωνία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ἀφ' ἧς ἀκρωτήριον τῆς Ξιφωνίας, ὀλίγον ἀπέχον τῶν Μεγάρων μὲ λιμένα ἐν ταὐτῷ· τανῦν Capo de St. Croce. Στράβ. ϛ΄. Σκύλ.

Ξόϊς, ιος, ἡ, Ἀττικ. Ξόϊν. Πόλις τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, τανῦν Μεχαλλετελ Κεβύρ. Στράβ. — ὅθεν, Ξοΐτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ξοῦθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηΐδος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικήν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν. Εὐριπ. Ἴων 63. Ἀπολλόδ. α΄, 7, 2. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ.

Ξυλόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Πτολμ.

Ξυνία, ἡ (-⏑⏑) Πόλις τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Ὑπάτων ὅθεν, Ξυνιάς, άδος, ἡ (-⏑⏑). Λίμνη τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 68.

Ξυνοίκια, τά, = Συνοίκια. Ἑορτή, πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνάμνησιν τῆς συνοικήσεως τῶν πρότερον κατὰ κώμας καὶ χωρία ζώντων λαῶν τῆς Ἀττικῆς. Θουκ. β΄, 15.

Ξυπέτη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. — ὅθεν, Ξυπετεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ξυπέτης ὤν. Στέφ. Βυζ. Στράβ.

O.

Ὄα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. Ἡσύχ. — ὅθεν Ὄαθεν, ἐκ τῆς Ὄας, καὶ Ὀαεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ὄας ὤν. Διάφορος τούτου ἐστὶ τὸ Ὀή, ὅπερ ὅρα.

Ὀάνοι, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ, κατοικοῦντες μεσογείως. Πτολεμ.

Ὄαξος, ἡ (Ἀξός, παρ' Ἡροδτ. καὶ Οἴαξος, Ἀπολ. Ῥόδ.). Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Κρήτης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὀάξου υἱοῦ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος. Στέφ. Βυζ — ἐθν. Ὀάξιος, ὁ κάτοικος.

Ὄαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡρόδ. 4, 123.

Ὄασις, ιος, ἡ, συρ. Αἰγυπτιακὴ λέξις, Αὔασις, εως, παρὰ Στράβ. Οὕτως ἐκαλοῦντο μέρη τινὰ εὔφορα μεταξὺ τῶν ἐν Λιβύῃ μεγάλων Σύρτεων, κείμενα περὶ τὴν μεσαίαν Αἴγυπτον ὄπισθεν τῶν Λιβυκῶν ὀρέων καὶ παράγοντα διάφορα εἴδη καρπῶν, γεννήματα καὶ οἶνον. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχον τρεῖς Ὀάσεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγάλη Αὔασις λεγομένη ἀναφέρεται μόνη παρ' Ἡροδτ. 3, 26, τὴν ὁποίαν ὁ ἱστορικὸς οὗτος καλεῖ πόλιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μακάρων νῆσοι, ἀπέχουσαν 7 ἡμερῶν ὁδὸν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν· ἡ δευτέρα Ὄασις τοῦ Στράβωνος ἔκειτο περὶ τὴν Μοίριδα λίμνην, καὶ ἡ τρίτη, ἥτις καὶ Ὄασις ἡ μικρὰ ἐλέγετο εὑρίσκετο περὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος Διός· τανῦν Ἐλ-Βαχ.

Ὄβενα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀσσυρίας. Πτολεμ. ϛ', 1.

Ὀβιγονεῖς, οἱ. Οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Βεσσελίγγιος ἐν Ἡροδ. 3, 90. ἀντὶ Ὑγεννέων, κατὰ τὴν παρὰ Πλιν. V, 32 ἀναφερομένην Ὀβιγηνὴν χώραν τῆς Λυκαονίας.

Ὀβόκα, ἡ. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας), ῥέων διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, τανῦν Boyne. Πτολμ. β', 2.

Ὀβούλκων, ωνος, ὁ, Obulco. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, τανῦν Porcuna. Στράβ. — ὅθεν, Ὀβολκωνίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ὀβριάρεως, ὁ, = Βριάρεως, ὅπερ ἰδε. Ἡσιὸδ Θεογ. 617, 734. Δινδορφ.

Ὄβριμος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ὑγίν. μυθ. 170.

Ὄγκα, ἡ, καὶ Ὄγγα. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς βωμὸς αὐτῆς ἐν Θήβαις καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ταύτης Ὀγκαῖδες πύλαι· κατὰ Σχολ. Εὐριπίδ. Φοιν. 1064. καὶ Στέφ. Βυζ. ὑπῆρχε τοῦτο Φοινικικὸν ὄνομα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπό τινος ἐν Βοιωτίᾳ κώμης Ὄγκαι καλουμένης. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 166, 489. Ὄγγα. Παυσ.

Ὀγκαΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Ὄγκας ἢ εἰς τὴν Ὄγκαν ἀνήκων, αἱ Ὀγκαΐδες πύλαι. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, κειμένη νοτιοανατολικῶς καὶ φέρουσα πρὸς τὰς Ἀθήνας. Ἀπολλ. γ', 6, 6. Πύλαι Ὄγκας Ἀθάνας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 793. κατὰ Schutz ἢ παρ' Εὐριπίδ. Φοιν. 1126. Ὠγυγία πύλη λεγομένη.

Ὀγκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Ὄγκας ἢ εἰς τὴν Ὄγκαν ἀνήκων, καὶ ἡ Ὀγκαία, = Ὄγκα. Στέφ. Βυζ.

Ὄγκειον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἓν ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος Ὄγκου καλουμένου. Παυσ. Ἀρκ.

Ὄγκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς Ἀρκαδίας, κληθέντος ἀπ' αὐτοῦ Ὄγκιον, τρέφων ἐνταῦθα ὡραίους ἵππους, μεταξὺ τῶν ὁποίων φυγοῦσα ἡ Δήμητρα, διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον, ἐγέννησε μετὰ ταῦτα τὸν Ἀρίονα. Παυσαν. η', 25.

Ὄγμιος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἡρακλέους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γάλλοις. Λουκ. Ἡρόδ. 1.

Ὀγχησμός, ὁ. Λιμὴν τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ἀπέναντι τῆς νήσου Κερκύρας. Στραβ.

Ὀγχήστια, τά. Ἑορτὴ ἐν Βοιωτίᾳ, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀγχηστίου Ποσειδῶνος. Παυσαν. Βοιωτ.

Ὀγχήστιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Ὀγχηστὸν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἓν ἱερὸν ἄλσος αὐτοῦ. Παυσ. θ', 26.

Ὀγχηστός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστὸν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἤγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Παυσ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 506. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὅστις φυγὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐφόνευσε τὸν Οἰνέα. Ἀπολλόδ. α', 8, 6.

Ὀγχηστός, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπίσημος τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης μὲ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν καὶ ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρος Ἀγλαὸν ἄλσος καλεῖ, Ἰλ. Β, 506· τανῦν Μοναστήριον Μαζαράκι λεγόμενον. Ἀπολ. Ῥόδ. Στράβ. — ὅθεν Ὀγχηστόνδε, εἰς τὴν Ὀγχηστόν. Ὁμ. καὶ Ὀγχήστιος, ία, ιον. Τῆς Ὀγχηστοῦ ἢ ἐκ τῆς Ὀγχηστοῦ ὤν. Πινδ. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Βοιβηΐδα λίμνην.

Ὀδησσός, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οὖσα ἀποικία τῶν ἐν Ἀσίᾳ Μιλησίων. Στράβ. — ὅθεν, Ὀδησσιεύς, ὁ κάτοικος.

Ὀδίος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζώνων ἐν Βιθυνίᾳ, ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 856. Ε, 39.

Ὀδοιδόκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀπούντος, γεννήσας ἐκ τῆς Λαονόμης τὸν Ὀϊλέα καὶ Καλλίαρον. Εὐστάθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 531.

Ὀδομαντική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Πτολ.

Ὀδομαντίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ὀδόμαντοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν περὶ τὸ Παγγαῖον ὄρος ἕως τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς Ὀδομαντικῆς χώρας. Ἡρόδ. 5, 16. Θουκ. καὶ Ὀδόμαντης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 456.

Ὀδρύσαι, οἱ, ἑνικ. Ὀδρύσης, ου (ῠ). Εἷς τῶν ἰσχυροτέρων καὶ μεγαλητέρων ἀρχαίων λαῶν τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες περὶ τὸν Ἕβρον ποταμὸν καὶ σχηματίζοντες τὸ πάλαι ἓν ἴδιον βασίλειον.

Ὀδρυσίς, ίδος, ἡ (-υυ). Τῶν Ὀδρυσῶν ἢ εἰς τοὺς Ὀδρύσας ἀνήκων· ἡ Ὀδρυσὶς γῆ, = Θρᾴκη. Ἀνθολ. — 2) Ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσῶν. Παυσ.

Ὀδυσεύς, ἐπικ. ἀντὶ Ὀδυσσεύς. Ὁμ. καὶ Ὀδυσεῦς. Αἰολικ. Γενικ. ἀντὶ Ὀδυσσέως. Ὁμρ. Ὀδσ. Ω, 397.

Ὀδυσήϊος, Ἐπικ. ἀντὶ Ὀδύσσειος. Ὁμ.

Ὀδύσσεια, ἡ· κυρ. θηλ. τοῦ Ὀδύσσειος. — 2) προτυπαχμ. ποίησις. Οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου, διὰ τοῦ ὁποίου περιγράφει ὁ ποιητὴς οὗτος τὰ συμβάντα καὶ τὰς τύχας τοῦ ἥρωος Ὀδυσσέως, ἀφ' ὅτου μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην ἐπεριπλανήθη πολὺν χρόνον εἰς διαφόρους χώρας τῆς Οἰκουμένης, παθὼν πολλὰ δεινὰ καὶ χάσας ὅλους αὐτοῦ τοὺς ἑταίρους· τελευταῖον τὴν εἰς Ἰθάκην ἔλευσιν καὶ ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς πιστῆς συζύγου του Πηνελόπης καὶ τὸν φόνον τῶν μνηστήρων αὐτῆς. Ἡρόδτ. — 3) Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, ἥτις ὡς λέγεται ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Στραβ.

Ὀδύσσειος, εία, ειον, καὶ Ὀδύσσειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ὀδυσσέως ἢ εἰς τὸν Ὀδυσσέα ἀνήκων.

Ὀδυσσεύς, έως, Ἐπικ. ῆος, ὁ, παρὰ Ῥωμ. Ulysses καὶ Ulixes. Υἱὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλείας, ἀπόγονος τοῦ Κεφάλου, κατά τινας δὲ υἱὸς τοῦ Σισύφου Τζέτζ. εἰς Λυκφ. 344. βασιλεύων πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ ἔτι πολέμου εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην καὶ Δουλίχιον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα διὰ συνεργείας τοῦ Τυνδάρεω τὴν σοφὴν Πηνελόπην θυγατέρα τοῦ Ἰκαρίου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τηλέμαχον. Ὁμ. Ὀδ. Β, 234. Βιασθεὶς δὲ καὶ οὗτος νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔφερεν αὐτόθι εἰς δώδεκα πλοῖα τοὺς κατοίκους τῆς Ἰθάκης καὶ ἄλλων πλησιοχώρων νήσων, δείξας πολλὴν φρόνησιν καὶ ἐμπειρίαν εἰς διαφόρους κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις τῶν Ἑλλήνων, ἀγαπώμενος πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς καὶ θαυμασθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὰς πολυειδεῖς αὐτοῦ ῥᾳδιουργίας καὶ πολύτροπον ἦθός του· ἀκολούθως κρυφθεὶς ἐντὸς τοῦ Δουρείου Ἵππου, εἰσέβαλε πρῶτος μετὰ τοῦ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δηϊφόβου ἐν Τροίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης, ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἰθάκην μὲ τοὺς λοιποὺς στρατιώτας καὶ συντρόφους του, ἐπεριπλανήθη δέκα ὁλοκλήρους χρόνους εἰς ἀλλοδαπὰς χώρας, ναυαγήσας πολλάκις καὶ ἐκτεθεὶς εἰς τοὺς φοβερωτέρους κινδύνους, φερόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων ποτὲ εἰς τὴν νῆσον τῶν Κυκλώπων, ποτὲ εἰς τὴν χώραν τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, ποτὲ εἰς τὴν τῆς Καλυψοῦς, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέμεινε πολὺν χρόνον καὶ ποτὲ ἀλλαχοῦ, κατέβη καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἅδην διὰ νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ μάντεως Τειρεσίου περὶ τῆς μελλούσης τύχης του, ἕως οὗ ἐπιστρέψας τελευταῖον εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐπαρρησιάσθη ὡς ἄγνωστος ἐπαίτης εἰς τὴν Πηνελόπην, ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς μνηστῆρας αὐτῆς καὶ ἐβασίλευσεν ἔτι χρόνον τινὰ αὐτόθι, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τηλεγόνου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κίρκης. Ὁμ. Ὀδ. Σχολ. Ὀδ. Λ, 133. — παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς εὑρηται πολλάκις διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου καὶ Ὀδυσεύς γραφμν. — Αἰολικ. Γενικ. Ὀδυσσεῦς, ὅπερ ἰδε. Αἰτιατ. Ὀδυσῆ ἀντὶ Ὀδυσσῆα, Ὁμρ. Ὀδσ. Τ, 136. καὶ Ὀδυσσῆ. Πινδ. Εὐριπ.

Ὀζόλαι, οἱ. Λαὸς τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν τῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τῆς δυσώδους ἀποφορᾶς μιᾶς αὐτόθι εὑρισκομένης λίμνης. Στράβ.

Ὀή, ἡ, καὶ Οἰή. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Οἰῆθεν, ἐκ τῆς Οἰῆς, Δημ. καὶ Οἰᾶτις, ιδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν δῆμον Οἰὴν ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Οἰῆς οὖσα. Σοφ.

Ὀθρηΐς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Μελιτέα, πρότερον δὲ ἐγέννησεν αὕτη μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φάγρον. Ἀντ. Λιβ. 13.

Ὀθρυάδης, ου, ὁ (-υυ-). Σπαρτιάτης, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀργείων μάχην ὑπὲρ τῆς πόλεως Θυρέας ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα, ὅτε διὰ κοινῆς ἑκατέρωθεν ἐκλογῆς μονομαχήσαντες τριακόσιοι Ἀργεῖοι μετὰ τοσούτων Λακεδαιμονίων, μὲ τὸ νὰ ἐσώθησαν μόνον δύο ἐκ τῶν Ἀργείων, οἵτινες καὶ ἔσπευσαν νὰ κοινοποιήσωσι τὴν νίκην των εἰς τὸ Ἄργος, ὁ Ὀρθρυάδης βαρέως πληγωμένος, ὕψωσε τὸ τρόπαιον γράψας μὲ τὸ ἴδιον αἷμά του τὴν νίκην τῶν συμπολιτῶν του, διὰ τῆς ὁποίας ταύτης γενναίας πράξεως ἔγιναν οἱ Λακεδαιμόνιοι κύριοι τῆς ἀμφιμαχομένης πόλεως. Ἡρόδτ. 1, 82.

Ὀθρυονεύς, ῆος, ὁ. Ἐκ Καβησοῦ σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 363.

Ὄθρυς, υος, ἡ. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, φερόμενον ἐκ τοῦ Πηλίου καὶ ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Φθιώτιδος χώρας ἕως τοῦ Ποσιδίου ἀκρωτηρίου, τανῦν Δελοχα. Ἡσὶδ. Θεογ. 632. Ἡρόδτ. 7, 129. Στράβ.

Οἴαγρος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν περίφημον μουσικὸν Ὀρφέα, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν οὗτος πατὴρ τοῦ Μαρσύου. Ἀπολλ. α', 3, 2. Ὀρφ. Ἀργ. 73. Ὑγίν. μυθ. 165. — ὅθεν, Οἰαγρίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Οἰάγρου ἢ ἐκ τοῦ Οἰάγρου οὖσα· αἱ Οἰαγρίδες, προτυπικ. κοῦραι, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ὀρφέως ἢ αἱ Μοῦσαι. Μοσχ. γ', 37. — 2) Περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀριστοφ. Σφ. 599.

Οἰάνθεια, ἡ, = Οἰάνθη, ὅπερ ἰδε.

Οἰάνθη, καὶ Οἰάνθεια, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου· τανῦν Γαλαξίδι. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Οἰανθεῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Οἴαξ, ακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου. Εὐριπ. Ὀρ. 432. Ἀπολδρ. γ', 2.

Οἰαξίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ὀάξου ἢ εἰς τὴν πόλιν Ὄαξον ἐν Κρήτῃ ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥόδ. ἰδε Ὄαξος.

Οἴβαλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ ὀρθτρ. τοῦ Κυνόρτα βασιλέως τῆς Σπάρτης, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Βατείας τὸν Τυνδάρεων, Ἱππο-

σύοντα καὶ Ἴκάριον, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχε γυνὴ τοῦ Οἰβάλου ἡ Γοργοφόνη θυγάτηρ τοῦ Περσέως. Ἀπολδρ. γ', 10, 4. Παυσ. Λακ. 1.

Οἰβάρης, ους, ὁ (ξ). Υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ἀρχιπποκόμος τοῦ βασιλέως Δαρείου. Ἡρόδτ. 3, 85. Αἰσχύλ. Περσ. 980. — 2) Σατράπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ἡρόδτ. 6, 33

Οἰβωτός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνίου ἐκ Δύμης πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ὅστις ἐνίκησε πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῶν λοιπῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγωνισθέντων Ἀχαιῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ συμπολῖταί του δὲν ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν ἀξίας τιμὰς τῆς πράξεώς του, ὁ Οἰβωτὸς κατηράσθη αὐτούς, ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν ἀξιωθῇ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀριστείου εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους, ὅως οὗ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἐγείραντες εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἕνα ἀνδριάντα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του, ἄρχισαν αὖθις ν' ἀριστεύωσι πολλοὶ ἐκ τῶν Ἀχαιῶν. Παυσ. Ἀχαΐα. 7. ἡ νίκη τοῦ Οἰβώτου συνέβη κατὰ τὴν ἕκτην Ὀλυμπ. ἡ δὲ ὕψωσις τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστήν. Παυσ. Ἠλ. 3.

Οἰδιπόδα, Δωρικ. ἀντὶ Οἰδίποδος. Πίνδ. Πυθ. 4, 463. παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς εὑρηται ἡ Αἰτιατ. Οἰδιπόδαν ἐκ τοῦ Δωρ. τύπ. Οἰδιπόδας ἀντὶ Οἰδιπόδης. Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 754

Οἰδιπόδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Οἰδίπους, ἐξ οὗ ἐπιθ. Γενικ. Οἰδιπόδαο. Ὁμρ. Ἰλ. Ψ, 678. Ἡσ. καὶ Οἰδιπόδεω Ἡρόδτ. 4, 149. ἡ Ὀνομ. εὕρηται ἐν τῇ Ἀνθολ.

Οἴδιπος, ποιητικ. ἀντὶ Οἰδίπους, Γενικ. Οἰδίπου, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 205. ἡ Ὀνομαστ. εὕρηται παρ' Ἀλκαίῳ Μεσσ. κα', Ἀνθλ.

Οἰδίπους, οδος, ὁ. Oedipus. Υἱὸς τοῦ Λαΐου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἰοκάστης ἢ ἄλλως Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του κατὰ διαταγὴν ἑνὸς χρησμοῦ θέλων νὰ ἀφανίσῃ, παρέδωκεν εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του διὰ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ὅστις λαβὼν αὐτὸν καὶ τρυπήσας τοὺς πόδας του, ἐκρέμασεν ἀπό τινος αὐτόθι δένδρου· εὑρὼν δὲ αὐτὸν ἕτερος ποιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, ἔφερε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος τούτου Περίβοιαν, ἥτις ἀνέθρεψεν αὐτὸν ὡς ἰδιόν της τέκνον ἐν τῇ αὐλῇ της, ὅτε καὶ ὠνομάσθη Οἰδίπους διὰ τὸ ἐκ τῆς προτέρας πληγῆς προξενηθὲν οἴδημα τῶν ποδῶν του. Ἀπολδρ. γ', 5, 7. Θέλων δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Οἰδίπους νὰ πληροφορηθῇ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ γέννησιν, ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Πυθίαν περὶ τοῦ γνησίου πατρός του, ἥτις ἐπέταξεν εἰς αὐτὸν νὰ φυλάττηται καλῶς ἀπὸ τὸ νὰ μεταβῇ ποτὲ εἰς τὴν πατρίδα του· ἐν ᾧ δὲ ἔμελλε νὰ διέλθῃ διὰ τῶν Θηβῶν ἀπαντήσας τὸν ἄγνωστον πατέρα του Λάϊον εἰς ἓν στενωπὸν μέρος τῆς Φωκίδος, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀγνοίας (ἴδε Λάϊος), ἐκεῖθεν φθάσας εἰς τὰς Θήβας καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβεν ὡς ἆθλον τὸν χηρεύοντα θρόνον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Ἰοκάστην εἰς γυναῖκα (ἴδε Σφίγξ), ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην, τὴν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην. Ἀπολδρ. γ', 5, 8. Μαθὼν δὲ ἀκολούθως διὰ τοῦ μαντείου τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως καὶ τὴν ἀνόσιον μετὰ τῆς μητρός του συνοίκησιν, ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ ἔφυγεν ἀκουσίως ἐκ τῶν Θηβῶν καταρασθεὶς πρότερον τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ, ἡ δὲ Ἰοκάστη ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, μὴ ὑπομείνασα τὰς φρικώδεις βασάνους τῆς βδελυρᾶς ἀναμνήσεως τῶν δεινῶν της. Ὁδηγούμενος ὁ Οἰδίπους ὑπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντιγόνης, ἦλθεν εἰς τὴν ἐν Ἀττικῇ κώμην Κολωνὸν πρὸς τὸ αὐτόθι ἄλσος τῶν Εὐμενίδων, ὅπου μετ' ὀλίγον καὶ ἀπέθανεν. Ἀπολδ. γ', 5, 9. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 36, 578. κατ' Αἰσχύλ. ἐτάφη ὁ Οἰδίπους εἰς τὰς Θήβας, κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας. Παρὰ τοῖς πεζογράφοις Γενικ. Οἰδίποδος, Δοτικ. Οἰδίποδι, Αἰτιατ. Οἰδίπουν καὶ ποιητικ. Οἰδίποδα. Σοφ. Πληθ. Οἰδίποδες, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1034. ὅσοι ἀνοσίως συνευρίσκονται μὲ τὰς ἰδίας αὐτῶν μητέρας.

Οἰή, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ἡρόδτ. 5, 83. — 2) Οἰή, ἡ, = Ὀή, ὅπερ ὅρα.

Οἰκιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Οἰκίου, ὁ Δεξαμενός. Καλλμ. Ὕμ. Δηλ. 102.

Οἰκλείδας, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ὀϊκλείδης. Πίνδ.

Ὀϊκλείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀϊκλέους. Αἰσχλ.

Ὀϊκλείης, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ Ὀϊκλῆς. Ὁμρ. Ὀδσ. Ο, 244.

Ὀϊκλέης, συνηρμ. Ὀϊκλῆς, έους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντιφάτου ἐξ Ἄργους πατὴρ τοῦ περιφήμου μάντεως Ἀμφιάρεω καὶ πάππος τοῦ Ἀλκμαίωνος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῆς Τροίας, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος. Ὁμρ. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 611. Ἀπολδρ. α', 9, 16. Αἰτιατ. Ὀϊκλῆα, ὡσπερεὶ ἐκ τοῦ Ὀϊκλεύς. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 243.

Ὀϊλεύς, έως, καὶ ῆος, ὁ (υ-υ). Υἱὸς τοῦ Λεωδάκου βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν, ἐστρατεύσας νέος ὅτε ὢν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριώπιδα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἴαντα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 527. Ορφ. Ἀργ. 191. Ἀπολδρ. ὅτι δὲ, Ἰλεύς ἐν Λοιφ. Ἡσδ. 3. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 93.

Ὀϊλιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, ὁ Αἴας τῶν Λοκρῶν. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 365.

Οἴμη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1.

Οἰνειάδαι, αἱ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Οἰνείδης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ Τυδεύς. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 813. καὶ ὁ Μελέαγρος. Ἀπολ. Ῥόδ. πληθ. Οἰνεΐδαι, οἱ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οἰνέως. Πίνδ.

Οἰνεύς, έως, ποιητ. ῆος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πορθέως ἢ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης θυγατρὸς τοῦ Ἱπποδάμαντος, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἀπολδρ. α', 8, 1. διδαχθεὶς πρῶτος παρὰ τοῦ Βάκχου τὴν οἰνοποιίαν Ὑγῖν. μυθ. 129. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλθαίαν θυγατέρα τοῦ Θεστίου, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Μελέαγρον, Μελάνιππον, Κλύμενον καὶ τὴν Γόργην· ἐκ δὲ τῆς Περιβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἱππονόου ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Τελῶν δὲ ὁ Οἰνεύς ποτὲ θυσίας εἰς τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐλησμόνησε παντάπασι τὴν Ἄρτεμιν, ἥτις παροργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ, ἔπεμψε πρὸς τιμωρίαν εἰς τὴν χώραν του τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον Καλυδώνιον κάπρον, εἰς τὴν θήραν τοῦ ὁποίου συνεκάλεσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μελέαγρος ὅλους τοὺς τότε ἥρωας τῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 115. Ἀπολδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Πανδίονος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς. Παυσ. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Οἰνεών, ῶνος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα. Θουκ. γ', 98. — ἔθεν, Οἰνεωνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Οἰνιάδαι, οἱ (-υυ-). Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκαρνανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, πρότερον Ἐρυσίχη καλουμένη τανῦν Ἀνατολικόν. Σοφ. Τραχ. 509. Θουκ. — ὅθεν Οἰνιάδαι, οἱ κάτοικ. Θουκ. β', 82, 102.

Οἰνόη, ἡ. Κώμη ὀχυρὰ καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Ἡρόδτ. Θουκυδ. β', 18. Ἁρποκρ. — 2) Ἑτέρα κώμη τῆς Ἀττικῆς, κειμένη πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκουσα εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Στράβ. Λουκ. Ἰκαρομ. 18. — 3) Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κορινθίας χώρας, κείμενον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεγαρίδος. Ξενφ. Ἑλλ. δ', 5. Στράβ. — 4) Πόλις μικρὰ τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος, ἔνθα εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐξῆλθεν εἰς τὴν θήραν τῆς χρυσοκεράτου Ἐλάφου. Ἀπολδρ. α', 8, 6. Παυσ. β', 25. — Οἴνη, Στέφ. Βυζ.

Οἰνόη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἔλεγον οἱ παλαιοὶ Ἀρκάδες ὅτι αὗται ἀνέθρεψαν παρ' αὐταῖς τὸν παῖδα Δία. Παυσ. η', 47.

Οἰνοίη, ποιητικ. ἀντὶ Οἰνόη. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικίνου ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 623. — 2) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος. Ἀπολ. Ῥόδ. αὐτόθι.

Οἰνόμαος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ἡρώων τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Στερόπης ἢ Ἀστερόπης μιᾶς τῶν Πλειάδων. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐαρέτην θυγατέρα τοῦ Ἀκρισίου, ἐγέννησε τὴν περιβόητον Ἱπποδάμειαν καὶ τὸν Λεύκιππον. Θέλων δὲ ν' ἀποτρέψῃ πάντας, ὅσοι ἤρχοντο ὡς μνηστῆρες νὰ λάβωσι τὴν Ἱπποδάμειαν εἰς γυναῖκα, φοβούμενος τὴν πλήρωσιν ἑνὸς χρησμοῦ, ὅστις προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλει φονευθῇ ἀπὸ τὸν μέλλοντα νυμφίον του, ὑπεσχέθη ταύτην εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τὸν νικήσει εἰς τὴν ἱππηλασίαν, ὅθεν μετὰ τὸν ἀπάνθρωπον φόνον πολλῶν μνηστήρων, ἐλθὼν ὁ Πέλοψ καὶ ἀγωνισθεὶς μετὰ τοῦ Οἰνομάου, ἠδυνήθη διὰ τῆς πανουργίας τοῦ ἡνιόχου του Μυρτίλου νὰ νικήσῃ αὐτὸν καὶ οὕτως ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν εἰς γυναῖκα, ὁ δὲ Οἰνόμαος, ὡς λέγεται ὑπό τινων, πεσὼν ἐκ τοῦ ἅρματος ἐθανατώθη. Πίνδ. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 2) Ἕλλην τις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμρ. Ἰλ. Ε, 706. — 3) Ὁ Καθωσίδης, οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνης, ἐφ' ὅσον ὑπεκρίνετο τὸν Οἰνόμαον ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου. Δημ. Στέφ. σελ. 286. — 4) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ Γαδάρων πόλεως τῆς Συρίας, ἀνθήσας ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου δὲν ἐσώθη οὐδὲν λείψανον. Σουίδ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. III, σελ. 522.

Οἰνώπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐπωπέως, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Μέγαρον. Ὑγῖν. μυθ. 157.

Οἰνοπία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης. Πίνδ. Ἰσθ. 8, 45.

Οἰνοπίδης, ου, ὁ (ξ) Ὄνομα πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος, ὁ Ἕλενος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 707. — 2) Μαθηματικός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἑλικοειδοῦς γραμμῆς. Πλάτ. Διάκοσμ. Ἱστρ. α', 7.

Οἰνοπίων, ωνος, ὁ (ξ). Υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ὅστις λαβὼν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὴν νῆσον Χίον, ἐβασίλευσεν αὐτόθι, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ πατρός του τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου. Διόδρ. Σικλ. ε', 80. Λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλίκην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Μερόπην, τὴν ὁποίαν ἐβίασεν ὁ Ὠρίων. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 996. Ἀπολδρ. α', 4, 3. — 2) Ὄνομα δούλου, παρὰ Λουκ.

Οἰνοῦς, οῦντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ὅς τις ἑνούμενος μὲ τὸν Γοργύλαν, εἰσβάλλει πλησίον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν Εὐρώταν. Πολύβ.

β', 65. — 2) Χωρίον τῆς Λακωνίας, κείμενον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ.

Οἰνοῦσσαι, αἱ, καὶ Οἰνοῦσαι, Παυσ. Πέντε μικραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι μεταξὺ Χίου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ξηρᾶς· τανῦν Οἰνοῦσαι. Ἡρόδ. 1, 165. Θουκυδ. — ὁ δὲ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει ἐκ Πλουτ. μίαν μόνην νῆσον. — 2) Τρεῖς ἕτεραι μικραὶ νῆσοι ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ. Παυσ. δ', 34.

Οἰνόφυτα, τά (οἶνος, φύω)· κατὰ Σχολιαστ. Πόλις ἢ τόπος πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἀμπέλων ἐν Βοιωτίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ νίκην τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Βοιωτῶν. Θουκυδ. α', 108. Πλάτ. Μενεξ.

Οἴνοψ, οπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λειώδους ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 144. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἥρωος τῶν Θηβῶν Ὑπερβίου. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 505.

Οἰνωᾶτις, ιδος, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ Οἰνοᾶτις. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμήν αὐτῆς ἐν τῇ Οἰνόῃ ὁ Προῖτος. Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 376. ἴδε Οἰνόη.

Οἰνώνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης. Πινδ. Ἰσθμ. 4. Ἡρόδ. 8, 46. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ποταμίου θεοῦ Κεβρῆνος καὶ γυνὴ τοῦ Πάριδος, τὸν ὁποῖον μὴ θελήσασα κατ' ἀρχὰς νὰ θεραπεύσῃ, ὅτε οὗτος ἐπληγώθη βαρέως διὰ τοῦ φαρμακεροῦ βέλους τοῦ Φιλοκτήτου καὶ μεταμεληθεῖσα, ὅτε εὗρεν αὐτὸν νεκρόν, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6. ἐγέννησε δὲ αὕτη ἐκ τοῦ Πάριδος, πρὸ τοῦ ὅτι αὐτὸς ν' ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, τὸν Κόρυθον. Παρθ. Ἐρωτ. 4 καὶ 34.

Οἰνωτροὶς, αἱ, = Οἰνωτροί, ὅπερ ὅρα.

Οἰνωτρία, ἡ, Oenotria. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ νοτιοδυτικὴ ἄκρα τῆς Ἰταλίας διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον οἶνον, ἢ κατὰ τινας ἀπὸ τοῦ Οἰνώτρου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας· ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἅπασα ἡ λοιπὴ Ἰταλία. Ἡρόδ. 1, 167. Στράβ.

Οἰνωτροί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· κατήγοντο δὲ οὗτοι ἀνέκαθεν ἐκ τῶν Πελασγῶν, ἐλθόντες περὶ τὸ 1650 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Οἰνώτρου ἐξ Ἀρκαδίας καὶ συστήσαντες ἰδίαν ἀποικίαν περὶ τὰ μεσημβρινοδυτικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας, ὀνομάσαντες καὶ τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Οἰνωτρίαν. Διονυσ. Ἁλικ. ὅθεν, Οἰνώτριος, ία, ιον. Τῶν Οἰνωτρῶν ἢ εἰς τοὺς Οἰνώτρους ἀνήκων. Στράβ.

Οἴνωτρος, ὁ. Νεώτερος υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πευκετίου εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας συνέστησεν αὐτόθι μίαν ἀποικίαν ὀνομάσας καὶ τὴν χώραν ταύτην Οἰνωτρίαν. Παυσ. η', 3.

Οἰοβάζος, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡροδ. 4, 83

Οἰόκλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἄσκρης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἄσκρην ἐν Βοιωτίᾳ πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Παυσ. θ', 29.

Οἰόλυκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἀφῆκεν εἰς τὴν μεταξὺ τῶν λύκων, ὅτε ἀπεδήμησεν ἐκ τῆς πατρίδος του. Ἡρόδ. 4, 149.

Οἶον τὸ Δεκελεικόν. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Σουίδ. — 2) Οἶον τὸ Κεραμεικόν, ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Στέφαν. Βυζάντ.

Οἰόρπατα. Ὄνομα τῶν Ἀμαζόνων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Σκύθαις, ἐκ τοῦ Οἰόρ, ὅπερ ἐδήλου παρ' αὐτοῖς ἀνὴρ καὶ πατὰ κτείνειν, ἤτοι ἀνδροκτόνοι. Ἡρόδ. 4, 110.

Οἰστρόβλης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἡσυχίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Οἰσύμη, ἡ (υ). Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Νέστου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Θασίων. Θουκ. δ', 107. Αἰσύμη, παρ' Ὁμήρου.

Οἴτα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Οἴτη.

Οἰταῖος, αία, αῖον. Τῆς Οἴτης ἢ εἰς τὴν Οἴτην ἀνήκων, τὸ Οἰταῖον νάπος, = Οἴτη. Σοφ. Τραχ. 436. — Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικος τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης ἢ τῆς πόλεως Οἴτης ἐν Θετταλίᾳ. Θουκυδ.

Οἰταῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτω διὰ τὸν συμβάντα θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θετταλίᾳ. Ἀπολλ. β', 7, 7.

Οἴτη, ἡ, Oeta. Ὑψηλὴ συνέχεια ὀρέων ἐν Θεσσαλίᾳ, χωρίζουσα τὴν χώραν ταύτην μεσημβρινῶς ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος καὶ φερομένη ἀπὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἕως τοῦ ὄρους Πίνδου, ἐκεῖθεν δὲ ἐκτεινομένη νοτιοδυτικῶς ἕως τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· τανῦν Κατάβοθρα. Σοφοκλ. Θεόφραστ.

Οἰτόλινος, ὁ. Ἆσμα, ᾀδόμενον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ θανάτου τοῦ Λίνου. Παυσ.

Οἰτόσυρος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Σκύθαις. Ἡρόδοτ. 4, 59.

Οἴτυλος, ὁ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κειμένη παραθαλασσίως, τανῦν Βίτουλον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 585. ἄλλοι δέ, ὁ Τύλος. Στράβ. — 2) Ἀρχαῖός τις ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Οἴτυλος. Στέφ. Βυζ.

Οἰχαλία, ἡ (–υυ–). Πόλις ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, καθ' Ὅμηρ. καθέδρα τοῦ Εὐρύτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς κατηδάφισεν, ὅτε ὁ Εὔρυτος δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του Ἰόλην. Ὁμ. Ἰλ. Β, 730. καὶ 596. ἔνθα κατὰ Müll. Δωρ. I, σελ. 413. καὶ Στράβ. η'. ἀναφέρει ὁ ποιητὴς τὴν ἐν Θετταλίᾳ παλαιὰν Οἰχαλίαν. — 2) Κώμη τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρετρίας, τὴν ὁποίαν οἱ μεταγενέστ. ποιηταὶ ἀναφέρουσιν ὡς πόλιν τοῦ Εὐρύτου, καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Σοφ. Τραχ. 75. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀπολλόδ. — 3) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Μελανέως· κατὰ Στράβ. κληθεῖσα ὕστερον Ἀνδανία, τὴν ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὗτος ἐκλαμβάνει ἀντὶ τῆς παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 596. ἀναφερομένης — ὅθεν, Οἰχαλίηθεν, ἐκ τῆς Οἰχαλίας, καὶ Οἰχαλιεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Οἰχαλίας. Ὁμηρ.

Οἰχάρδης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σηρικῆς ἐπαρχίας ἐν Ἀσίᾳ, τανῦν Σελέγγας. Πτολ. ς', 16.

Οἰώνιχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἀτίμου καὶ φαύλου διαγωγῆς. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1287. ὑποκοριστικ. τοῦ

Οἰωνός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λικυμνίου ἐκ Μιδέας πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἐξάδελφος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Σπάρτης, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος. Πινδ. Ὀλ. 11, 86. Ἀπολλόδ. β', 7, 3.

Ὀκητίς, ίδος, ἡ, καὶ Σκῆτις, Ocetis. Νῆσος Βρεττανική, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἀρκτικῆς ἄκρας τῆς Σκωτίας· τανῦν South-Ronaldscha. Πτολ. δ', 30.

Ὀκρίκολοι, οἱ, Ocriculum. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Τίβερις ποταμός· τανῦν Otricoli. Στράβ. καὶ Ὀκρίκολα. Στέφ. Βυζ.

Ὀκταβία, ἡ, Octavia gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν τῶν Πατρικίων, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ οἰκογένειαι Βάλβοι καὶ Ῥοῦφοι. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις.

Ὀκτάβιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Ὀκταμασάδης, ου, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Σκύλου, βασιλέως τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδ. 4, 80.

Ὀλβία, ἡ, καὶ Ὀλβιόπολις, ὕστερον Βορυσθενὶς καλουμένη. Πόλις ἐπίσημος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ὑπάνιος ποταμοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Βορυσθένην, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς τὸ πάλαι καὶ ἄλλας δημοσίους οἰκοδομάς· ἴδε Βορυσθενίς. Ἡρόδ. 4, 17, 53. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Ἀστακὸς καλουμένη. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παμφυλίας, κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο μία ἄλλη ἀποικία αὐτῶν Ἀθηνόπολις λεγομένη. Στράβ. δ', Στεφ. Βυζ. — 5) Ὀλβία πόλις. Ἐπίσημος πόλις τῆς νήσου Σαρδινίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, ἔχουσα περιφανέστατον λιμένα ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου. Παυσ. ι', 17. Πολ. γ', 3. — ὅθεν, Ὀλβιοπολῖται, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 4, 18.

Ὀλβιάδης, ου, ὁ (–υυ–). Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις. Παυσ.

Ὀλβιόπολις, ἡ, ἴδε Ὀλβία.

Ὀλίατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰβανώλλιος ἡγεμὼν τῆς Μυλάσσης ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδ. 5, 37.

Ὀλιγαιθίδαι, αἱ (ι). Ἐπίσημος γενεὰ ἐν Κορίνθῳ, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Ὀλιγαίθου ἀρχαίου τινὸς καὶ εὐγενοῦς Κορινθίου. Πινδαρ. Ὀλ. 13, 137.

Ὀλιζών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου νοτιοδυτικῶς τῆς Μελιβοίας. Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 717.

Ὀλισιππών, τό, Olisipo καὶ Ulyssipo. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ, ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Felix-citta Julia κληθεῖσα, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάγου ποταμοῦ, ἔνθα εὑρίσκεται ἡ πόλις Λισσαβὼν τῆς Πορτογαλλίας. Πτολεμ. Στέφ. Βυζ.

Ὀλκάδες, οἱ, Ἑνικ. Ὀλκάς, άδος, Olcădes. Ἔθνος μάχιμον τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Καρτεία ἢ κατὰ Πολύβ. ἡ Ἀλθαία καὶ τοὺς ὁποίους μετὰ ταῦτα ὁ Ἀννίβας μετῴκισεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν μὲ πολλοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Ἰβηρίας. Πολύβ. γ', 13. Στέφ. Βυζ.

Ὀλμειός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Περμησσόν, εἰσβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην. Ἡσιόδ. Θεογ. 6.

Ὀλμιαί, αἱ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ὁ Κορινθιακὸς κόλπος ἀπὸ τῆς Ἀλκυονικῆς θαλάσσης· τανῦν Καλομαστά. Στράβ.

Ὄλμωνος, αἱ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης. Παυσ.

Ὀλονθεύς, έως, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ὀλοοσσών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Εὐρώτα ποταμοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 739. τανῦν Ἀλασσόνα.

Ὄλορος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου. Ἡρόδ. 6, 39. — 2) Πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀθηναίου ἱστοριογράφου Θουκυδίδου.

Ὄλουρος, ὁ. Φρούριον ὀρεινὸν τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῆς πόλεως Πελλήνης. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 18. — 2) — καὶ Ὀλουρίς, ἡ. Κώμη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κει-

μένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, ἥτις καὶ Δώριον ἄλλως ἐκαλεῖτο. Στράβ.

Ὀλόφυξος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, κατοικουμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Θουκυδίδου ὑπὸ βαρβάρων λαῶν. Ἡρόδτ. 7, 22. Θουκ. — ὅθεν, Ὀλοφύξιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ. Ἀριστφ. Ὀρν. 1042. κατὰ κωμικ. σημν. ἀπὸ τοῦ ὀλοφύζω.

Ὀλπαί, αἱ, καὶ Ὄλπη, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἠπείρου πλησίον τοῦ Ἄργους ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· τανῦν Βλίχο. Θουκ. γ', 105, 187. — ὅθεν, Ὀλπαῖοι, οἱ κάτοικοι.

Ὀλπαῖοι, οἱ. Κάτοικοι χώρας τινὸς ἐν Λοκρίδι. Θουκ. γ', 101.

Ὄλπις, ιος, ὁ. Ὄνομα ἁλιέως τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Ὀλυμπηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸ αὐτόθι ὄρος Ὄλυμπον. Στράβ.

Ὀλυμπία, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Εἰλειθυίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Ἤλιδι. Παυσ. ϛ', 20.

Ὀλυμπία, ἡ. Τόπος τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς πόλεως Πίσης, ἀπέχων 80 στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπανηγυρίζοντο οἱ περίφημοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν ἄλσος τοῦ Διὸς ἐξ ἀγρίων ἐλαιοδένδρων Ἄλτις καλούμενον ὁμοῦ μὲ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου, ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἥρας, ὁ ἱππόδρομος, ἔχων 1200 ποδῶν μῆκος, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ λεγόμενον στάδιον, ἔχον 600 Ἑλλην. ποδῶν μῆκος. Ἡρόδτ. 2, 149. Πίνδ. Ὀλ. 3, 31, 7, 12. Παυσ. ἀρκτικῶς ἔκειτο τὸ μικρὸν ὄρος Κρόνιον μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Κρόνου ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῆς Εἰλειθυίας, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ὑπωρείας εὑρίσκετο τὸ ταμεῖον, περιέχον τοὺς ἱεροὺς θησαυρούς, ἔτι δὲ καὶ ἄλλαι κοιναὶ οἰκοδομαί, εἰς τὰς ὁποίας συνήρχοντο οἱ ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀθροιζόμενοι θεαταὶ τῶν ἀγώνων τούτων. Παυσ. Στράβ. — Ἐπιθετ. Ὀλυμπία, προσυπακμ. γῆ. Ἡ εἰς τὸν Ὀλύμπιον Δία ἀφιερωμένη γῆ ἐν Ἤλιδι. — ὅθεν ἐπιρρμ. Ὀλυμπίασιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ὀλυμπίαζε, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ Ὀλυμπίαθεν, ἐκ τῆς Ὀλυμπίας. (αἱ γραφ. Ὀλυμπιάσι καὶ Ὀλυμπιᾶσι, ὡς ἐπιρρήματα, λαμβανόμεναι εἰσὶν ἡμαρτημ. παραβλ. Σχολ. Ἀριστφ. Σφ. 1473. καὶ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμματ. — Ὀλυμπιάσι, ἔστι Δοτικ. πληθ. τοῦ Ὀλυμπιάς)

Ὀλύμπια, τά, προσυπακμ. ἱερά. Οἱ περίφημοι ἐν Ὀλυμπίᾳ πανηγυριζόμενοι ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, οἵτινες ἄλλως καὶ **Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες** ἐλέγοντο, Olympia Certamina. Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ἀγώνων τούτων ὑπῆρχον διάφοροι γνῶμαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ ἴδιος Ζεὺς μετὰ τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πῖσος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Πίσα. Ἀριστφ. Πλοῦτ. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι· κατ' ἄλλους ἐσυστήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἐκυρίευσε τὴν Ἦλιν, νικήσας τὸν Αὐγίαν περὶ τὸ 1350 ἔτος πρὸ Χρ. ἀκολούθως ἀνακαινισθέντες περὶ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Ἤλιδος, ἐφυλάχθησαν τοῦ λοιποῦ ἀδιαλείπτως χρησιμεύοντες ὡς κοινὴ τῶν Ἑλλήνων χρονολογικὴ διάταξις, ἐπαναλαμβανόμενοι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν περὶ τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός. Τὰ εἴδη τῶν ἀγώνων τούτων ἦσαν ἡ πάλη, ἡ πυγμή, ὁ δρόμος, τὸ ἅλμα καὶ ὁ δίσκος, οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς ἀγωνιζόμενοι ἐκαλοῦντο μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα ἀθληταί· ἐκτὸς δὲ τούτων ἐγίνοντο καὶ ἄλλα εἴδη ἀγῶνος, ὡς τῆς μουσικῆς, ποιητικῆς καὶ ῥητορείας· οἱ δὲ νικηταὶ ἐλάμβανον ὡς ἀριστεῖον τῆς εἰς τὸ ἕκαστον εἶδος ὑπεροχῆς των ἕνα στέφανον ἐκ κλάδου ἐλαίας ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἱεροῦ ἄλσους τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἡ ἔναρξις τῶν ἀγώνων τούτων ἐγίνετο συνήθως μὲ θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ θυσίας, καὶ διήρκουν πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας. Πίνδ. Ἡρόδτ. Παυσ. ε'. Ἀπολδρ. β', 7, 2.

Ὀλυμπιακός, ή, όν. Τῆς Ὀλυμπίας· ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών, = Ὀλύμπια. Θουκδ. α', 6. Ἀπολδρ. β', 7.

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ (υ-υυ). Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπος τοῦ Ὀλύμπιος· καὶ ἐπίθτ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἔνθα ἀρχαιόθεν διέτριβον. Ἡσδ. Θεογ. 25. Ὁμ. — 2) οὐσιαστ. Ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγών. Πίνδ. — 3) Χρονικὸν διάστημα, συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων ἐνιαυτῶν, σύνηθες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ νὰ προσδιορίζωσι κατ' ὡρισμένην χρονολογικὴν τάξιν τὰς διαφόρους ἐποχὰς τῶν ἱστορικῶν συμβάντων. Ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς θέτεται κατὰ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ περίφημοι τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες ἔλαβον σταθερωτέραν καὶ σημαντικωτέραν σύστασιν διὰ τῆς γενομένης ἤδη ἀνανεώσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου· ἴδε Ὀλύμπια. Πίνδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νεοπτολέμου ἡγεμόνος τῆς Ἠπείρου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ μήτηρ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἀποβαλὼν ὁ Φίλιππος, ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Κλεοπάτραν ἀνεψιὰν τοῦ στρατηγοῦ Ἀττάλου. Παυσ.

Ὀλυμπιεῖον ἢ Ὀλυμπίειον, τό. Κυρίως ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός. — 2) Πολίχνη τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη πλησίον τῶν Συρακουσῶν μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Θουκυδ. ϛ', 64. Ὀλύμπιον, τό, παρὰ Διοδρ. Σικλ.

Ὀλυμπιηνοί, οἱ, = Ὀλυμπηνοί. Ἡρόδ. 7, 74.

Ὀλυμπικός, ή, όν, = Ὀλυμπιακός· ἡ **εἰσβολὴ ἡ Ὀλυμπική**. Στενὴ διάβασις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου. Ἡρόδτ. 7, 172.

Ὀλυμπιόδωρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λάμπωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ἡρόδτ. — 2) Φιλόσοφος ἐξ Ἀλεξανδρείας, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ Μετεώρων. — 3) Πλατωνικὸς φιλόσοφος, γράψας καὶ αὐτὸς ὑπομνήματα εἰς τινας τοῦ Πλάτωνος διαλόγους.

Ὀλύμπιον, τό, = τὸ Ὀλυμπίειον. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, κείμενος πρὸς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη καὶ κολοσσιαία οἰκοδομὴ ἤρχισεν ἤδη ἐπὶ τῆς τυραννίας τῶν Πεισιστρατιδῶν καὶ ἀπεπερατώθη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· ἡ περιοχὴ αὐτοῦ ὑπῆρχε 4 σταδίων καὶ ἐστηρίζετο ἔνδοθεν ὑπὸ 120 μεγάλων στηλῶν ἐκ πολυτίμου Φρυγίου μαρμάρου. τὸν ὁποῖον τοῦτον ναὸν καλεῖ ὁ Παυσαν. α', «Ναὸν Διὸς Πανελληνίου, καί, θεοῖς ταῖς πᾶσιν ἱερὸν κοινόν». Πλάτ. Φαίδρ. 227. Στράβ.

Ὀλύμπιος, ία, ιον. Τοῦ Ὀλύμπου ἢ ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὤν, ὁ κατοικῶν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ. Πολλάκις ἐπίθτ. τῶν ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 353 ἔτι δὲ ἐπίθτ. τῶν Μουσῶν. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 484. ἐξαιρτ. τοῦ Διός. Ἰλ. Α, 580.

Ὄλυμπος, ὁ, ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. Οὔλυμπος. Περίφημον καὶ ὑψηλὸν ὄρος τῆς Θεσσαλίας, χωρίζον αὐτὴν ἀρκτικῶς ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, ἔχον ὕψος 10 σταδίων. Πλούτρ. καθ' Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 616. ἐσχημάτιζεν ὁ Ὄλυμπος τὸ κέντρον ὅλον τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Οἰκουμένης, περίδοξον μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατοικίαν τῶν θεῶν καὶ τῶν Μουσῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 30. ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης αὐτοῦ κορυφῆς ἐδοξάζετο ὅτι ὑπῆρχεν ὁ ἐκ χαλκοῦ οὐράνιος θόλος, ὅστις ἐκτείνετο ἄνωθεν ὅλης τῆς Γῆς στηριζόμενος πλαγίως ὑπὸ πολλῶν ἐκ τοῦ ὄρους τούτου σχηματιζομένων κώνων, ὅπου εἶχε τὴν καθέδραν του ὁ πρώτιστος τῶν θεῶν Ζεύς. Ἐπὶ τῶν λοιπῶν κατωτέρων κορυφῶν αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι διέτριβον συνήθως οἱ ἄλλοι θεοὶ καὶ θεαί· ἡ δὲ πύλη τῆς οὐρανίου ταύτης κατοικίας ὑπῆρχε μία πυκνοτάτη νεφέλη. Ὁμ. Ἰλ. Α, 494. ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τούτου ἐπλάττετο ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμπεν ἐνίοτε τὰς ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπ' ὅπου κατεπολέμησε καὶ τοὺς Γίγαντας, ὅτε οὗτοι ἤθελον νὰ ἀναβῶσιν ἕως τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ κατοικίας. — 2) Ὄρος τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ ἕως Βιθυνίας, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως διέτριβον πολλοὶ λῃσταί· τανῦν Ἀνατολὴ Δάγ. ὁ **Μυσὸς Ὄλυμπος**. Ἡρόδτ. 1, 36. — 3) Ὄρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. Στράβ. Στέφαν. Βυζάντ. — 4) Ὄρος τῆς Λακωνίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σελλασίας. Πολύβ. — 5) Ὄρος τῆς νήσου Κύπρου, κείμενον μεσογείως, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ὑπερεῖχεν ὅλων τῶν ἄλλων αὐτόθι εὑρισκομένων ὀρέων· τανῦν ὄρος Σταυρός· ἔτι δὲ καὶ ἓν ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐπ' αὐτοῦ. Στράβ.

Ὄλυμπος, ὁ. Ἀρχαῖος αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς τοῦ Μαρσύου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὅστις κατὰ Πλούταρ. εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὕμνους τῶν ἱερῶν τελετῶν· κατὰ δὲ Κλημ. ἐφεῦρεν οὗτος τὸν Λύδιον ῥυθμόν. Εἰς τοῦτον λέγεται ὅτι ἔδωκεν ὁ Ἀπόλλων τὸ ἐκδαρμένον σῶμα τοῦ Μαρσύου διὰ νὰ τὸ θάψῃ μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ νίκην του. Ἀριστφ. Ἱππ. 9. Πλάτ. Συμπ. σελ. 215. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. α', 4, 2. ὑπῆρχεν ὁ Ὄλυμπος πατὴρ τοῦ Μαρσύου. — 2) Ὁ ἀναθρέψας πρῶτος τὸν παῖδα Διόνυσον καὶ διδάξας αὐτὸν πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἀρετήν. Διόδ. Σικ. γ', 73. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐβοίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 4) Φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός. Σουίδ. Φαβρικ. Ἑλ. βιβλ. 1, σελ. 134.

Ὀλυμποῦσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀλοκράτην. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ὄλυνθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Στρυμόνος, κατασπαραχθεὶς εἰς τὴν θήραν ὑφ' ἑνὸς ἀγρίου λέοντος. Κον. δ'. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Βολβῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ποταμὸς Ὄλυνθος. Ἀθήν. η', 3. — 3) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Ὄλυνθος. Στέφ. Βυζ.

Ὄλυνθος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἐπειδὴ ἄτε δὲ καὶ ὡς Θρᾳκικὴ πόλις ἀναφερομένη, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία καὶ σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλεμον καὶ σχηματίζουσα μίαν ἰδίαν ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν, ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἠφανίσθη διὰ πυρός, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα εἰς ἀλλοτρίας χώρας· τανῦν πιθαν. Ἀγιόμαμα. Ἡρόδτ. Θουκ. — ὅθεν, Ὀλύνθιος, ία, ιον. Τῆς Ὀλύνθου ἢ εἰς τὴν Ὄλυνθον ἀνήκων· καί, Ὀλύνθιοι, οἱ κάτοικοι. Θουκυδ.

Ὀμανὸν ἐμπόριον, τό. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη μεσογείως, ὀλίγον

ἀπέχουσα τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ σχηματίζουσα μίαν ἰδίαν χώραν, κατοικουμένην ὑπὸ τῶν Ὁμανιτῶν. Πτολμ.

Ὁμαγύριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀγαμέμνων ἤγειρε πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἕνα ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσαν. ζ, 24.

Ὁμάριον, τὸ (∪∪∪∪). Ναὸς τοῦ Ὁμαρίου ἢ Ὁμαγυρίου Διὸς πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο συνήθως αἱ συνελεύσεις τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων. Πολύβ. γ', 93. παρὰ δὲ Στράβωνι, Αἰνάριον.

Ὄμβρος, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ Ὀμβρίου νομοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Κροκοδείλων. Πτολ. δ', 5. Πλίν.

Ὄμβρεα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Ἐλέστη. Πτολμ.

Ὀμβρική, ἡ, Umbria. Χώρα τῆς μεταξὺ Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ Ῥουβικῶνος ποταμοῦ, Τιβέρεως, Νάρος καὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάττης καὶ χωριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων εἰς δύο μέρη εἰς τὴν ἐντεῦθεν καὶ πέραν τῶν Ἀπεννίνων Ὀμβρίαν, Umbria Cisapennina καὶ Umbria Transapennina. Πολύβ. β', 16. Πλίν.

Ὀμβρικός, ἡ, ὀν. Τῆς Ὀμβρίας ἢ ἐκ τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ὤν. Ὀμβρικοί, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρικῆς χώρας. Ἡρόδτ. — 2) Λαός, κατοικῶν πλησίον τῆς Ἰλλυρίας ἐν Εὐρώπῃ. Ἡρόδτ. 4, 49.

Ὄμβριος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 32.

Ὄμβροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρικῆς χώρας. Πολύβ.

Ὄμβρωνες, οἱ, Ombrones. Ἔθνος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες νοτιοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Οὐϊστούλα ποταμοῦ. Πτολ.

Ὁμήρειον, τό. Ναὸς τοῦ Ὁμήρου ἐν Σμύρνῃ. Στράβ.

Ὁμήρειος, εία, ειον. Τοῦ Ὁμήρου ἢ εἰς τὸν Ὅμηρον ἀνήκων. Καλλμ.

Ὁμηρίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἀπόγονος τοῦ Ὁμήρου. Πληθ. Ὁμηρίδαι, οἱ. Οὕτως ὠνομάζετο ἀρχαία τις γενεὰ Ἑλλήνων ῥαψῳδῶν, κατοικοῦσα ἀνέκαθεν ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ, ἥτις ἐνομίζετο ὅτι κατήγετο ἀπ' αὐτὸν τὸν Ὅμηρον, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα διέσωζε, ψάλλουσα αὐτὰ κατὰ τεμάχια εἰς τὰς κοινὰς τῶν αὐτόθι Ἑλλήνων συνελεύσεις μὲ πολλὴν χάριν καὶ εὐφράδειαν. Πινδ. Νεμ. β', 1. Πλάτ.

Ὅμηρος, ὁ. Homerus. Ὁ ἀρχαιότατος τῶν Ἑλλήνων ἐπικῶν ποιητῶν, ὅτου τὰ ποιήματα διέμειναν ἄχρι τοῦ νῦν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀναφέρεται πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 34. καὶ Πινδ. Νεμ. 7, 21. — Ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ὁ μέγας οὗτος τῆς ἀρχαιότητος ποιητὴς ἔζη τίθεται συνήθως ὑπὸ τῶν πλειοτέρων ἱστορικῶν καὶ βιογράφων μεταξὺ τοῦ 1,000 καὶ 900 ἔτους πρὸ Χρ. 300 σχεδὸν χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας· τὰ λοιπὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ περιστατικὰ ὑπάρχουσιν ὀλίγον ἢ οὐδ' ὅλως γνωστὰ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, καὶ αἱ μικραὶ αὗται περὶ τοῦ βίου του εἰδήσεις στηρίζονται μᾶλλον εἰς εἰκασίας καὶ ἀσαφεῖς πιθανότητας· αἱ δὲ ἀποδιδόμεναι βιογραφίαι τοῦ Ὁμήρου εἰς τὸν Ἡρόδοτον καὶ Πλούταρχον ἀποδεικνύονται ὑπὸ τῶν πλείστων κριτικῶν γέννημα πολὺ νεωτέρας ἐποχῆς. Κατὰ Κικέρωνα, ἑπτὰ πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἐφιλοτιμοῦντο τὸ πάλαι ν' ἀποδείξωσι τὸν ποιητὴν τοῦτον ἴδιον τέκνον των, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Χίος φαίνονται κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειοτέρων ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς νήσου Χίου διέμεινεν ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ ταῦτα ἡ λεγομένη Ὁμηρικὴ σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου διετηρήθησαν ὑπὸ τῶν Ὁμηριδῶν. Ἡ ὑπὸ πολλῶν ἀναφερομένη τύφλωσις αὐτοῦ ἀποδεικνύεται μᾶλλον ὡς ἐπίπλαστος ἐκ παραδόσεως διήγησις τινῶν Ἰώνων, ἀντιβαίνουσα εἰς ὅλα, ὅσα ἀναφέρονται περὶ τῆς ἐξόχου τοῦ ποιητοῦ τούτου φύσεως· πιθανώτερον μ' ὅλον τοῦτο ὑπάρχει ὅτι αὕτη συνέβη περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του. Ὅσα ἔτι διηγοῦνται περὶ τῆς μεγάλης καὶ μακρινῆς αὐτοῦ ἀποδημίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου παρίστανται ἐπίσης ὀλίγον ἀξιόπιστα, βεβαιότερον δὲ φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων Ἰώνων ἀοιδῶν περιῆλθε μόνον ἓν μέγα μέρος τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπ' ὅπου ἐξεδέχθη τὰ ἤθη καὶ τὰς πολιτείας τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, παραλαβὼν τὰς ἐγχωρίους ἱστορικὰς καὶ μυθώδεις παραδόσεις αὐτῶν. Ἡ Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια, τὰ δύο ἔξοχα ἡρωϊκὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, περιέχοντα ὕλην ἐκ τοῦ κατὰ τῆς Τροίας πολέμου τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τὰ ὑπέροχα ἀριστουργήματα τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔφερε πρῶτον ὁ νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος ἐκ τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν ἰδίως Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον καὶ τὰ ὁποῖα ἀκολούθως δι' ἐπιστασίας τοῦ τυράννου Πεισιστράτου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἱππάρχου διεσκευάσθησαν καὶ συνηρμόσθησαν εἰς ἓν ὅλον ἀποτελοῦντα πρότερον ἴδια κατὰ ῥαψῳδίας κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων μέρη. Ἐκτὸς τούτων ἀποδίδονται ὅτι εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ποιητὴν ἓν κωμικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον Βατραχομυομαχία, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀποδεικνύεται πολὺ μεταγενέστερον τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου, τριάκοντα τρεῖς ὕμνοι τῶν θεῶν καὶ διάφορα μικρὰ ἐπιγράμματα. Ἔτι ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολλὰ ἄλλα ποιήματα ἀποδιδόμενα ὡσαύτως εἰς τὸν Ὅμηρον, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὕρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. 1, σελ. 374. ε. ε. ξ. ἔκδ. Ἀρλεσ.

Ὁμόλιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Ξανθίδος. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὁμόλη, ἡ, Δωρικ. Ὁμόλα. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῶν Τεμπῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο ὁ Πάν. Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 363. Ἀπολ. Ῥόδ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 103

Ὁμόλιον, τό, = Ὁμόλη. — 2) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Στράβ.

Ὁμολωΐς, ΐδος, ἡ, πληθ. αἱ Ὁμολωΐδες πύλαι. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὁμόλης, διότι κατὰ Παυσ. οἱ Καδμεῖοι καταβάντες ἐκ τοῦ ὄρους τούτου, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς πύλης ταύτης· κατά τινας δὲ ἀπὸ τῆς Ὁμολωΐδος θυγατρὸς τῆς Νιόβης. Εὐριπ. Φοιν. 1126. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθ. εὕρηται ἔτι καὶ Ὁμολοΐς, ΐδος, ἡ.

Ὀμπνία, ἡ (-∪∪). Ἐπίθτ. τῆς Δήμητρος, θεωρουμένης ὡς μητρὸς τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ προξένου πάσης εὐφορίας. Νονν. ε', 483.

Ὀμφάλη, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἰαρδάνου καὶ γυνὴ τοῦ Τμώλου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐβασίλευσε μόνη εἰς τὴν Λυδίαν· πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου ἐπωλήθη ὡς δοῦλος καὶ ἔμεινεν ὑπηρετῶν αὐτὴν χρόνον ἱκανὸν αὐτόθι ἐνδεδυμένος γυναικεῖα φορέματα καὶ ἐκτελῶν πολλὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Σοφ. Τραχ. 253. ἐγέννησε δὲ αὕτη ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ἀγέλαον, Ἀπολλδ. β', 7, 8. ἢ κατ' ἄλλους τὸν Λάμον. Διόδ. Σικελ. δ', 31. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Λυδίας ἕως τοῦ Κροίσου. Ἀπολλδ. Ἡρόδτ.

Ὀμφάλιον, τό (-∪∪∪). Πόλις ἢ χώρα ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῶν Θεννῶν, ὅπου λέγεται ὅτι ἔπεσεν πρῶτον τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νεογεννηθέντος Διός· ὅτε, τὸ Ὀμφάλιον πεδίον, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ὀμφάλιον χώρα. Καλλμ. εἰς Δία 45. Στέφ. Βυζ.

Ὄναρος, ὁ. Πλουτρ. Θησ. Ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀριάδνην θυγατέρα τοῦ Μίνωος, ὅτε ὁ Θησεὺς ἐγκατέλειπεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης.

Ὀνάσιμος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ὀνήσιμος. Σικυώνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ὀνατᾶς, ᾶ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ὀνήτης. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ὀκτῆς πρὸ Χρ. Ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας τὰ ἐννέα ἀγάλματα τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅσοι ἤθελον νὰ μονομαχήσωσι διὰ κλήρου μετὰ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν καὶ ἄλλα διάφορα ἀριστουργήματα τῆς ἐξόχου τέχνης του.

Ὀνεᾶται, οἱ. Ἐπωνυμία μιᾶς τῶν ἐν Σικυῶνι γενεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Κλεισθένης ἐκάλεσεν οὕτω κατ' ἐμπαιγμὸν ἐκ τοῦ ὄνος. Ἡρόδ. 5, 68.

Ὄνεια ὄρη, τά, καὶ Ὀνεῖα. Συνεχεῖς τις ὀρέων, ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς τῶν Μεγάρων ἕως τῶν Σκιρωνικῶν βράχων παρὰ τῇ Ἀλκυονίδι θαλάττῃ, ἢ ἕως αὐτοῦ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ φερομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους Βριληττοῦ. Πολύβ.

Ὄνειον, τό. Ὄρος τῆς Κορινθίας χώρας, κείμενον ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Κορίνθου καὶ μεσημβρινῶς τῶν Κεγχρεῶν. Θουκ. δ', 44.

Ὀνείτης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὀνήσανδρος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην καὶ φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κλαυδίου τὸ 53 ἔτος μετὰ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται μία ἐξαίρετος πραγματεία, ἐπιγραφομένη, στρατηγικὸς λόγος, ἢ κατὰ Σουΐδ. τακτικὰ περὶ στρατηγημάτων.

Ὀνησίκριτος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Κυνικοῦ Διογένους ἐξ Ἀστυπαλαίας καὶ πρῶτος κυβερνήτης τῆς βασιλικῆς νηὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις περιπλεύσας τὸ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, ἔκαμε διαφόρους ἀξίας παρατηρήσεις τῶν αὐτόθι λαῶν, συγγράψας κατὰ μίμησιν τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἓν ἐγκώμιον τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. ζ'. Πλουτ. Ἀλεξ.

Ὀνήσιλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χέρσιος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ἡρόδτ. 5, 104.

Ὀνήσιμος, ὁ. Ἀρτεμιδ. κύρ. ὄνομα ἐν Ἀνθολ.

Ὀνήσιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χρυσηΐδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Ὀνήτης, ου, ὁ. Καρύστιός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ξέρξην τὴν στενὴν διάβασιν διὰ τῶν ὀρέων πρὸς τὰς Θερμοπύλας. Ἡρόδτ. 7, 214.

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ. Ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμάς, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Λαόγονος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μηριόνους. Ὁμ. Ἰλ. Π, 633. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Ὀνομακλῆς, έους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ Θουκ. η', 25. παρὰ δὲ Ξενφ. καὶ εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. — 3) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ.

Ὀνομάκριτος, ὁ, πρῶτον παρὰ Θεογ. 495. Μάντις καὶ ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαίου, ὕστερον δὲ διωχθεὶς ἐκ τῶν Ἀθη-

τῶν ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἱππάρχου υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Ἡρόδτ. 9, 6.

Ὀνομάντιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Ὀνόμαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ, διαδεχθεὶς τὸν Φιλόμηλον, τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων καὶ συλλαβὼν αὐτὸν, ἀνεσταύρωσε. Δημ.

Ὀνόμας, αντος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρ' Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ.

Ὀνόμαστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγαίου Ἠλεῖος, εἷς τῶν Ἑλλήνων μνηστήρων, ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδτ. 6, 127.

Ὀνοσκελέαι, αἱ. Ἐπίπλαστον ὄνομα θαλασσίων γυναικῶν, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστορ. β, 48. ἴδε Ἔμπουσα.

Ὄνου γνάθος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνίας, σχηματίζον μετὰ τοῦ Μαλέα ἕνα μικρὸν κόλπον καὶ συνεχόμενον μὲ τὴν λοιπὴν ξηρὰν διὰ πολλῶν σκοπέλων. Στράβ.

Ὄνουφις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Βουσίριδος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν

Ὄνουφις, ὁ. Εἷς τῶν τριῶν ἱερῶν ταύρων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον εἰκονικῶς τὸν Ἥλιον, τοῦ ὁποίου ὁ ναὸς ὑπῆρχεν εἰς τὴν πόλιν Ἑρμουνθιν. Αἰλ. Ἱστρ ζώ. ιβ', 11.

Ὀνουφίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ὀνούφιος ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, καὶ ἐπίθετ. ὁ Ὀνουφίτης νομός. Εἷς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν, κείμενος πιθαν. περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος μὲ μητρόπολιν τὴν Ὄνουφιν. Ἡρόδτ. 2, 116.

Ὀνόχωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θετταλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ἡρόδτ. 7, 129.

Ὀξεῖαι, αἱ. Βράχοι τινὲς θαλάσσιοι, κείμενοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας, κατὰ Στράβ. = αἱ νῆσοι Θοαὶ τοῦ Ὁμήρ. ὅσσις τάττει αὐτὰς μεταξὺ τῶν αὐτόθι Ἐχινάδων νήσων. τανῦν Κουρζολάραι.

Ὦξος, ὁ, = Ὦξος, ὅπερ ὅρα.

Ὀξυάθρης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἀῤῥιαν.

Ὀξυάρτης, ου, ὁ. Πέρσης εὐγενής, πατὴρ τῆς περιφήμου Ῥωξάνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀῤῥιαν.

Ὀξύβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λιγυστικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῶν Ἄλπεων. Πολυβ.

Ὀξυδερκώ, οῦς, ἡ (ὀξὺ, δέρκω). Ἐπίθτ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Διομήδης ἔκτισεν εἰς τὴν Κόρινθον ἕνα ναὸν τῆς θεᾶς ταύτης, διότι ὡδήγησεν αὐτὸν ποτὲ ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας. Παυσ. β', 24.

Ὀξυδράκαι, οἱ (α). Ἔθνος τῆς Ἰνδίας μάχιμον, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Γάγγου καὶ Ὑφάσιος ποταμοῦ. Ἀῤῥιαν. Στραβ.

Ὄξυλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Καλυδῶνος. Ἀπολλδ. α', 7, 7. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἵμονος ἔγγονος τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ ἀπόγονος τοῦ Θόαντος ἐξ Αἰτωλίας, ὅστις ὁδηγήσας τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος του φυγὴν, ἔλαβεν ὡς ἀντιμοιβὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος. Ἀπολλδρ. β', 8, 3.

Ὀξύνεια, ἡ. Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτόθι Τιτάρου ὄρους. Στράβ. θ'. τανῦν Μουνετσικατό, Reich.

Ὀξύνιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ τῆς Λυδίας, ἐπανέκτισεν αὖθις τὸ Τρωϊκὸν βασίλειον. Πόν. 46.

Ὀξύπορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδώνιδος. Ἀπολδ. γ', 14, 3.

Ὀξύρυγχος, ἡ. Πόλις τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ἓν εἶδος ἰχθύων Ὀξύρυγχος καλούμενον. — ὅθεν, Ὀξυρυγχῖται, οἱ κάτοικοι. Πλούταρχ.

Ὀπικία, ἡ (υυυ-). Ἡ χώρα τῶν Ὀπικῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θουκ. ϛ', 4.

Ὀπικοί, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, κατὰ Στράβ. β', ἐξ Ἀντιόχ. οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς Αὔσονας καὶ Ὄσκους λεγομένους, κατὰ δὲ Πολύβιον διάφοροι τῶν Αὐσόνων, κατοικοῦντες καὶ τῆς Καμπανίας χώρας. Θουκ. ϛ', 4.

Ὀπλεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Λαπιθῶν, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν εἰς τὴν κατὰ τῶν Κενταύρων μάχην. Ἡσ. Ἀσπ. 198. — 2) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης. Ἀπολλδρ. α', 7, 4. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλδρ. γ', 8, 1.

Ὅπλης, ητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴωνος καὶ πενθερὸς τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀττικῇ Ὅπλητες. Ἡρόδτ. Ἀπολλδρ. γ', 15, 6.

Ὅπλητες, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὅπλητος υἱοῦ τοῦ Ἴωνος. Εὐριπ. Ἴων 1580. Ἡρόδτ. Ὁ δὲ Πλούταρχος ἑρμηνεύει τὸ Ὅπλητες διὰ τοῦ Ὁπλῖται.

Ὁπλόδαμος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἡ Ῥέα εἰς βοήθειαν ἐναντίον τοῦ Κρόνου, ὅτε αὕτη ἐγέννησε τὸν Δία ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 36.

Ὀπόεις, εντος, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Ὀποῦς. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημος διὰ τὴν πρὸς ὅλους τοὺς ξένους φιλάνθρωπον ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν. Πινδ. Ὀλυμ. 9, 8. — 2) = Ὀποῦς, ὅπερ ὅρα.

Ὀποίη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Σκύλου. Ἡρόδτ.

Ὀπούντιος, ία, ιον· ἴδε Ὀποῦς.

Ὀποῦς, οῦντος, ὁ, ποιητκ. Ὀπόεις, εντος, Opus. Ἀρχαία μητρόπολις τῶν Λοκρῶν, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ὀποῦντος υἱοῦ τοῦ Λοκροῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Πάτροκλος. Ὁμ. Ἰλ. Ἀρσενικ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 326. Θουκδ. β', 32. καὶ Στράβ. Θηλκ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 9, 25. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ὀλυμπίας. Στράβ. — ὅθεν, Ὀπούντιος, ία, ιον. Τοῦ Ὀποῦντος ἢ ἐκ τοῦ Ὀποῦντος ὤν, ὁ Ὀπούντιος κόλπος, ἓν μέρος τῆς περὶ τὴν Εὔβοιαν θαλάσσης. Στράβ. καὶ οὐσιαστικ. Ὀπούντιος, ὁ κάτοικος τοῦ Ὀποῦντος, καλλάκις Λοκροὶ οἱ Ὀπούντιοι, ἓν μέρος τῶν Λοκρῶν, ὅσοι κατῴκουν περὶ τὴν πόλιν Ὀποῦντα, ἀντίκειντες εἰς τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκρούς. Ἡρόδτ.

Ὀππιανός, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἀναζάρβου τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Μελίτην ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου, ὅπου συνέγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα εἰς πέντε βιβλία Ἁλιευτικὰ ἐπιγραφόμενον καὶ ἕτερον Κυνηγετικὰ εἰς τέσσαρα βιβλία, διὰ τῶν ὁποίων τοσοῦτον ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου Καρακάλλα, ὥστε ἐστάθη αἴτιος τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐλθὼν καὶ ὁ Ὀππιανὸς ἀπέθανεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. V, σελ. 590.

Ὀπώρα, ἡ. Προσωποποιηθεῖσα θεότης τῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῶν ὀπωρῶν, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 523.

Ὀράτιος, ὁ, Horatius, Φλάκκος. Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Οὐενουσίαν πόλιν τῶν Σαμνιτῶν καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤκουσεν αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἄλλα μαθήματα, συγγράψας διάφορα ποιήματα εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, συνιστάμενα εἰς ᾠδὰς, ἐπιστολὰς, σατύρας καὶ ἓν βιβλίον περὶ ποιητικῆς τέχνης, de Arte Poetice. Φαβρ. Λατ. βιβλ. I, σελ. 390.

Ὀρβαλισηνή, ἡ· κατὰ Πτολμ. ε', 7. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ.

Ὀρβηλός, ὁ. Συνέχεια ὀρέων τῆς βορείου Μακεδονίας, διὰ τῶν ὁποίων αὕτη ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Θρᾴκης.

Ὀργασοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Ἰμαίου ὄρους. Πτολ. ϛ', 14.

Ὀργης, εος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀντιπάτρου Θάσιος, Ἡρόδτ. 7, 118.

Ὀρδησσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ῥέων δυτικῶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· τανῦν Σερέτης κατὰ Mannert. Ἡρόδτ. δ', 48.

Ὀρδούικες, οἱ, Ordovices. Λαὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρεττανίας, κατοικοῦντες παραθαλασσίως καὶ ἔχοντες πόλιν τὸ Μεδιολάνιον. Πτολ. β', 3.

Ὀρειάδες, αἱ, Νύμφαι. Αἱ περὶ τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας διατρίβουσαι Νύμφαι.

Ὀρείη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομένην. Ἀπολλδρ. β', 7, 8.

Ὀρεός, ἡ, ἴδε Ὠρεός.

Ὀρέσβιος, ὁ. Πλούσιός τις Βοιωτὸς ἐκ τῆς πόλεως Ὕλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 707.

Ὀρεσθάσιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀρεσθέως υἱοῦ τοῦ Λυκάονος. Παυσ. η', 44. καὶ Ὀρέσθειον, τό. Θουκ. ε', 64. κατὰ Mannert διάφορος τοῦ Ὀρεστίου, ὅπερ ὅρα.

Ὀρεσθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρεσθάσιον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Στέφ. Βυζ. Παυσ. — 2) Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν. Παυσ. ι', 38. Ἀθήν.

Ὀρεσθίς, ίδος, ἡ. Ἡ περὶ τὴν πόλιν Ὀρέσθειον χώρα ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. δ', 134.

Ὀρέσται, οἱ, ἑνικ. Ὀρέστης. Λαός τις, κατοικῶν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ὕστερον ἀνήκων εἰς τὴν Μακεδονίαν. Θουκ. β', 80. Στράβ.

Ὀρέστας, Δωρικ. ἀντὶ Ὀρέστης.

Ὀρέστειον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὀρέστου υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, εἰς τὸν τόπον τῆς ὁποίας ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Μεγαλόπολις. Εὐριπ. Ὀρ. 1642. Ἡροδτ. 9, 11. Ἓν μέρος τῆς περὶ τὴν Μεγαλόπολιν χώρας ἐκαλεῖτο ἐφεξῆς Ὀρεστία. Στέφ. Βυζ.

Ὀρέστης, ου, ὁ. Κλητικ. Ὀρέστα. Υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφὸς τῆς Ἠλέκτρας καὶ Ἰφιγενείας, ὅστις ὢν ἔτι παῖς τὴν ἡλικίαν, ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, ἐσώθη διὰ συνεργείας τῆς ἀδελφῆς του Ἠλέκτρας εἰς τὴν Φωκίδα, ὅπου ἀνετράφη ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Στροφίου· καθ' Ὅμηρ. δὲ ἐσώθη εἰς τὰς Ἀθήνας· κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐπιστρέψας εἰς τὰς Μυκήνας μετὰ ὀκτὼ χρόνους, ἐφόνευσε τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Κλυταιμνήστραν ἐκδικούμενος οὕτω τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ πατρός του. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 307. Ψ, 458. Περίφημος ὑπῆρχεν ἡ φιλία αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πυλάδου υἱοῦ τοῦ βασιλέως Στροφίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου συνοδευόμενος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα του ἐπανακτήσας τὸν πατρικὸν θρόνον· ἀλλ' ἐφεξῆς βασανιζόμενος ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν Ἐριννύων

διά τήν πραχθεῖσαν μητροκτονίαν καί μή εὑρίσκων οὐδαμοῦ ἀπαλλαγήν τῶν ἐσωτερικῶν ἐλέγχων τῆς ψυχῆς του, ἦλθε κατά συμβουλήν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τήν Ταυρικήν χερσόνησον, ἐλπίζων οὕτω νά τύχῃ αὐτόθι ὑπό τῆς Ἀρτέμιδος κατάπαυσίν τινά τῶν δεινῶν του, ὅπου ὅμως συλληφθείς ὑπό τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Θόαντος ἐφέρθη εἰς τόν ναόν τῆς θεᾶς διά νά σφαγῇ ὡς θῦμα κατά τήν ἐγχώριον συνήθειαν τῶν λαῶν τούτων τοῦ νά σφάζωσιν ὅλους τούς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους, γνωρισθείς δέ ὑπό τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, ἥτις ὑπῆρχεν ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἐσώθη μετ' αὐτῆς εἰς τήν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπαναλαβών αὖθις τόν θρόνον τοῦ πατρός του, ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ εἰς τάς Μυκήνας καί εἰς τήν Σπάρτην λαβών εἰς γυναῖκα τήν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου ἐξ ἧς ἐγέννησε τόν Τισαμενόν. Ὁμ. Σοφ. Ἠλ. Εὐρ. Ὀρεστ. κατ' ἄλλους δέ λέγεται ὅτι οἱ Τροιζήνιοι ἐκαθάρισαν τόν Ὀρέστην ἀπό τόν φόνον τῆς μητρός του συνδιαλλάξαντες αὐτόν μέ τούς θεούς. Παυσ. β, 31. Ἀπέθανε δέ ὁ Ὀρέστης εἰς τήν Ἀρκαδίαν πλησίον τῆς πόλεως Ὀρεστείου δηχθείς ὑπό ὄφεως καί ἐτάφη εἰς τήν Τεγέαν. Στράβ. Τζετζ. Λυκόφρ. 1374. Παυσ. γ', 11. — 2) Υἱός τοῦ Ἀχελώου καί τῆς Περιμήδης θυγατρός τοῦ Ἱπποδάμαντος. Ἀπολλ. α', 7, 3. — 3) Εἷς τῶν Ἐπισήμων Τρώων φονευθείς ὑπό τοῦ Λεοντέως. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 193 — 4) Τύραννος τῆς Φαρσάλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. (Κατά Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 394. ἐστι παραγωγ. ἐκ τοῦ ὄρος, πρός δήλωσιν ἀγρίας τινός καί τεταραγμένης διαθέσεως.)

Ὀρεστία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἕν μέρος τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως. Στεφ.

Ὀρεστιάς, άδος, ἡ (υ-υυ) καί

Ὀρεστίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῶν Ὀρεστῶν κειμένη μεταξύ Ἠπείρου καί Ἰλλυρίας, ὕστερον δέ ἑνωθεῖσα μετά τῆς Μακεδονίας. Στράβ. — ὅθεν, Ὀρεστικός, ή, όν. Τῆς Ὀρεστίδος ἡ εἰς τήν χώραν τῶν Ὀρεστῶν ἀνήκων. Στράβ.

Ὀρέται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, παρά Διον. Περ. 652. πιθαν. οἱ ἄλλως Ταρέται καλούμενοι, ὅπερ ὅρα.

Ὀρθαγόρας, ου, ὁ. Ἀγνωστός τις αὐλητής Θηβαῖος. Πλάτ. — 2) παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. κωμικ. ἐπιπλαστ. λέξις ἐπ' αἰσχρᾶς ἐννοίας λαμβανομένη.

Ὀρθαία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὑακίνθου, σφαγεῖσα ὑπό τῶν Ἀθηναίων ἐπί τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου. Ἀπολλ. γ', 15, 8.

Ὀρθάνης ἡ Ὀρθάγης, ὁ. Θεότης ὁμοία μέ τόν Πρίαπον τιμωμένη ἐν Ἀθήναις μετά τῆς Ἀφροδίτης. Στράβ. η'. Ἡσύχ. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 538.

Ὀρθη, ἡ. Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Φαλάννης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 739.

Ὀρθία, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπό τό ὁποῖον ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο εἰς τήν κώμην Λιμναῖον ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν τό ἀρχαῖον ἄγαλμα αὐτῆς τό ὁποῖον ἔφερεν ὁ Ὀρέστης ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἐντός δέ τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταύτης ἐμαστιγοῦντο οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν κατά τινα διάταξιν τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου. Ξενοφ. Λακ. Πολ. β', 10. Καθ' Ἡσύχ. ἐκλήθη οὕτως ἡ θεά αὕτη ὁπό τινος ὄρους τῆς Ἀρκαδίας ἐπί τοῦ ὁποίου ὡσαύτως ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ λατρεία αὐτῆς. Τζετ. Λυκλ. 1331.

Ὀρθιάνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ϛ', 17.

Ὀρθοκορυβάντιοι, οἱ. Λαός τῆς Μηδίας κατοικοῦντες ἐπί τῶν συνόρων αὐτῆς ὑποκείμενοι εἰς τούς Πέρσας. Ἡροδ. 3, 92.

Ὀρθουρα, τά. Πόλις τῆς ἐντός τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπί τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων. Πτολμ. Mannert. Γεωγρ. V, 1. σελ. 218.

Ὄρθρος, ὁ. Φοβερός κύων δικέφαλος, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καί τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τάς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου, τόν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὅτε ἦλθε ν' ἁρπάσῃ αὐτάς. Ἡσ. Θεογ. 293. Ἀπολλ. β', 5, 10. ἡ γραφ. Ὄρθος ἐστιν ἡμαρτημ. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. αὐτόθ.

Ὀρθων, ωνος, ὁ. Συρακούσιός τις παρά Θεοκρ.

Ὀρθωσία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πινδ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπί τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, τανῦν Ὀρτασσα. Στράβ. ιδ'. Πολύβ.

Ὀρθωσιάς, άδος, ἡ. Στράβ. καί

Ὀρθωσίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ, παρ' ἄλλοις καί Ἀντάραδος καλουμένη. Πτολ. ε', 15. Διον. Περ. 914.

Ὀρικαδμος, ὁ. Ὄνομα ἀγνώστου τινός ἀθλητοῦ, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 1.

Ὀριβάσιος, ὁ. Ἰατρός ἐκ Περγάμου, ἀκμάσας ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ὀλίγα τινά λείψανα τῆς Ἑβδομηκοντάβιβλου του.

Ὄρικος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεύς τῶν Σκυθῶν. Ἡροδ. 4, 78.

Ὀριλοχεία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἰφιγενείας θυγατρός τοῦ Ἀγαμέμνονος, τό ὁποῖον ἔλαβεν μετά θάνατον ὅτε αὐτή ἐνυμφεύθη μέ τήν σκιάν τοῦ Ἀχιλλέως ἐπί τῆς νήσου Λευκῆς. Ἀντ. Λιβ. 27.

Ὀρμενίδης, ου, ὁ (υ). Υἱός τοῦ Ὀρμένου, ὁ Ἀμύντωρ, πατήρ τοῦ Φοίνικος. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 448.

Ὀρμένιον, τό. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπί τοῦ Παγασαίου κόλπου, τό πάλαι καθέδρα ἑνός μικροῦ βασιλείου τῶν Αἰολέων, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑφ' ἑνός τῶν ἐγγόνων Αἰόλου τοῦ δευτέρου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετ' ἄλλων Θεσσαλῶν ἦλθον μετά ταῦτα καί κατῴκησαν τήν πόλιν Δημητριάδα· ἐπί δέ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχε τό Ὀρμένιον κώμη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 738. κατ' Εὐσταθ. φιλοῦμεν.

Ὄρμενος, ὁ. Υἱός τοῦ Κερκάφου καί ἔγγονος Αἰόλου τοῦ δευτέρου, πατήρ δέ τοῦ Ἀμύντορος, ὁ κτίσας τήν πόλιν Ὀρμένιον ἐν Θεσσαλίᾳ. Στρβ. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθείς ὑπό τοῦ Πολυποίτου. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 187.

Ὀρμίαι, αἱ, = Φορμίαι. Στράβ.

Ὀρνεαί, αἱ, ποιητ. Ὀρνειαί. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος χώρας κειμένη ἐπί τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας ἀνήκουσα τό πάλαι εἰς τό βασίλειον τῶν Μυκηνῶν μ' ἕνα ναόν τοῦ Πριάπου, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπό τοῦ Ὀρνέως υἱοῦ τοῦ Ἐρεχθέως, εἰς τήν ὁποίαν κατῴκουν οἱ ἀρχαῖοι Κυνούριοι· ἐπί δέ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια. Ὁμ. Ἰλ. Β, 571. Θουκ. Στράβ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 399. — 2) Πολίχνη κειμένη μεταξύ Κορίνθου καί Σικυῶνος· — ὅθεν Ὀρνεάτης, ου καί Ἰωνικ. Ὀρνεήτης, ὁ κάτοικ. τῶν Ὀρνεῶν ἐν Ἀργολίδι. Ἡρόδ.

Ὀρνεάτης, ου, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Πριάπου ἀπό τοῦ ἐν Ὀρνεαῖς τῆς Ἀργολίδος ναοῦ αὐτοῦ. Στράβ.

Ὀρνεύς, έως, ὁ. Υἱός τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀπό τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀργολίδι πόλις Ὀρνεαί· τούτου ὁ υἱός Πετεώς ἐξεστράτευσε μετά τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐναντίον τῆς Τροίας. Παυσ. β', 25.

Ὀρνέων ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ, τανῦν Καρατίβα. Πτολμ.

Ὀρνέων νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρά τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης, τανῦν Καρατίβα. Πτολ. ζ', 4. Mannert. Γεωγρ. V. σελ. 284.

Ὀρνυτίδης, ου, ὁ (-υυ-). Υἱός τοῦ Ὀρνύτου, ὁ Ναύβολος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 208.

Ὀρνυτίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Υἱός τοῦ Σισύφου καί πατήρ τοῦ Φώκου. Παυσ. β', 4.

Ὄρνυτος, ὁ. Πατήρ τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Κατά τινας καί Τευθίς καλούμενος, ὅστις μή θελήσας νά ἐκστρατεύσῃ μετά τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατά τῆς Τροίας διά τινα συμβᾶσαν ἔριδα μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς τήν πόλιν αὐτοῦ Τευθίδα ὑπέπεσεν εἰς μίαν βαρεῖαν ἀσθένειαν ἐκ τῆς ὁποίας δέν ἠδυνήθη ν' ἀπαλλαχθῇ ἕως οὗ κατ' ἐπιταγήν τοῦ Μαντείου ἀνήγειρεν ἕν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς παριστᾶνον αὐτήν μ' ἕνα μηρόν πληγωμένον. Παυσ. η', 28. — 3) Εἷς τῶν Βεβρύκων κατοίκων τῆς Βιθυνίας. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 65.

Ὀροάτης, ου, ὁ. Ποταμός τῆς Σουσιανικῆς χώρας ῥέων διά τῶν συνόρων τῆς ἰδίως Περσίδος, ὅστις πηγάζων ἐπί τῶν Οὐξίων ὀρέων ἐκβάλλει εἰς τόν Περσικόν κόλπον. Στράβ. ιε', Πτολμ. ϛ'. 3. κατά Mannert ὁ νῦν Ταβ καλούμενος.

Ὀράβα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπί τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Πτολ.

Ὀράβατις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας. Ἀρριαν. Ἀναβ.

Ὀροβίαι, αἱ. Πόλις μικρά τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη πλησίον τῶν Αἰγῶν, εἰς τήν ὁποίαν εὑρίσκετο ἕν παλαιόν μαντεῖον. Θουκ. γ', 89. Στράβ.

Ὄροβις καί Ὄβρις, ὁ. Ποταμός τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας πηγάζων ἐπί τῶν Σεβέννων ὀρέων καί ῥέων παραθαλασσίως· τανῦν Orbe. Ὄροβις, παρά Πτολ. καί Ὄβρις παρά Στράβ.

Ὀροιβάντιος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητής Ἕλλην ἐκ Τροιζῆνος, ἀκμάσας ὡς λέγεται πρό αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 2.

Ὄροιδος, ὁ. Βασιλεύς τῶν Παραυαίων ἐν Ἠπείρῳ. Θουκ. β', 80.

Ὀροίτης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις λαβών τόν Πολυκράτην τύραννον τῆς Σάμου ἐθανάτωσεν μετά σκληρῶν καί ἀπανθρώπων βασάνων. Ἡροδ. γ', 120. Λουκ. Κατάπ. 14. ἔτι δέ καί Ὀρόντης.

Ὀρόντας, α, καί Ὀρόντης, ου, ὁ. Ἡγεμών τις τῶν Περσῶν καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ὅστις ἑνωθείς μετά τοῦ Νεωτέρου Κύρου εἰς τήν κατά τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν καί ἀνακαλυφθείς μετά ταῦτα ὡς ἐπίβουλος καί ἄπιστος ἐθανατώθη διά προσταγῆς τοῦ Κύρου· Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. α'. — 2) Σατράπης τῆς Ἀρμενίας. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 5, 17. — 3) Ἕτερος Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας, ἀποστατήσας κατά τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου περί τήν 104. Ὀλυμπ. Δημοσθ.

Ὀρόντης, ου, ὁ. Μέγας ποταμός τῆς Συρίας ὅστις πηγάζων ἐπί τοῦ ὄρους Λιβάνου καί ῥέων ἀρκτικῶς εἰσβάλλει εἰς τήν Θάλασσαν ἔνθα γίνεται πλευστός ἐπί τι διάστημα· κατά Στράβ. ιϛ'. ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ ποταμός οὗτος Τυφῶν, τανῦν δέ Ἀασί. — 2) Ὄρος μέγα τῆς Μηδίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου καί φερόμενον πλησίον τῶν Ἐκβατάνων. Πτολμ.

Ὄρος, ὁ. Υἱός τοῦ Λυκάονος, Ἀπολλ. γ', 8, 1. πιθαν. Οἴνωτρος, παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. αὐτόθ.

Ὀροφέρνης, ους, ὁ, καί Ὀρρεφέρνης. Υἱός νόθος Ἀριαράθου τοῦ πέμπτου βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ὅστις κατ' ἀρχάς βοηθούμενος ὑ-

πό Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος ἐξέβαλε τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀριαράθην τὸν ὄγδοον, ἀλλ' ὕστερον πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Καππαδοκίας. Πολυβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. ἔτι δὲ καὶ Ὀλοφέρνης, παρ' Ἀππιαν.

Ὀρσεδίκη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης. Ἀπολλδ. γ', 14.

Ὀρσηίς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ἕλληνος μετὰ τῆς ὁποίας αὐτὸς ἐγέννησε τὸν Δῶρον, Ξοῦθον καὶ Αἴολον. Ἀπολλδ. α', 7, 2.

Ὀρσηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ὀρβαλισηνῆς. Πτολ. ε', 7.

Ὀρσίλοχος, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμὼν τῶν Φαρῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγνωρίσθη διὰ ξενίας μετὰ τοῦ Ἰφίτου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 547. Ὀδ. Φ, 15. — 2) Υἱὸς τοῦ Διοκλέους καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Κρήθωνος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 542. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἰδαμενέως, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 260. — 4) Μαστρωπός τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Λυσ. 726.

Ὀρσινόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυνόμου καὶ γυνὴ τοῦ Λαπίθου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φόρβαντα καὶ Περίφαντα. Διοδ. Σικ. δ', 71.

Ὄρσιππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλην.

Ὀρτήσιος, ὁ. Ὄνομ. Κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Hortesius. Πλούτρ. καὶ Ὀρτήσιος. Στράβ.

Ὀρτίαπος, ἡ, = Ὀρσίαπος. Πανσ.

Ὀρτόσπανα, τά. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων ἐν τῇ Περσίᾳ, ἥτις παρὰ Πτολμ. καὶ Κάρουρα Ὀρτόσπανα καλεῖται, πιθαν. ἡ νῦν Κανδαχάρ. Στραβ. Mannert. Γεωγρ. V, 2. σελ. 84.

Ὀρτυγία, ἡ, Ἐπικ. Ὀρτυγίη (– ⏑ ⏑ –). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων ἐξηγητῶν κληθεῖσης οὕτως, διότι ἐπ' αὐτῆς ἐφόνευσεν ἡ Ἄρτεμις τὸν Ὠρίωνα. Ὁμ. Ὀδ. Ε, 123. παρβλ. Ἀπολλδ. α', 4, 3. καὶ Καλλμ. εἰς Δηλ. 57. κατά τινα δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος Ῥήνεια πλησίον τῆς Δήλου κειμένη· παρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 16. — 2) Μικρὰ νῆσος ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, σχηματίζουσα ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἥτις ἄλλως καὶ Νᾶσος ἐλέγετο. Κατὰ Πινδ. Νέμ. 1, 1. καὶ ε. ξ. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην ἠκολούθησαν τινὲς τῶν νεωτέρων κριτικῶν καὶ αὐτὸς ὁ Voss.

Ὀρτών, ῶνος, ἡ, Ortona. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Ortona a Mare. Στράβ.

Ὄρυξ, γος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀρκτικῶς Παυσ. η', 25.

Ὀρφεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων ἀοιδῶν καὶ φιλοσόφων, καθιδρυτὴς πολλῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ τελετῶν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἐχρεώστουν μέγα μέρος τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως· ὑπῆρχε δὲ οὗτος, ὡς κοινῶς ἐλέγετο, υἱὸς τῆς Μούσης Καλλιόπης, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ κατά τινας ἔκ τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Θρᾴκης Οἰάγρου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 24. Σχολστ. αὐτόθ. Πινδ. Πυθ. 4, 313. Ὀρφ. Ἀργ. 76. Ἀπολλδ. α', 3, 2. κατὰ δὲ Παυσ. θ', 30, ὑπῆρχεν υἱὸς μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Πιέρου. Τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχαίου τούτου Μουσικοῦ ἀναφέρονται ποικιλοτρόπως ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν καὶ μυθογράφων, πιθανὸν δὲ φαίνεται ὅτι περιῆλθε ὁ Ὀρφεὺς διάφορα μέρη τῆς τότε γνωστῆς οἰκουμένης ἐλθὼν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἀπ' ὅπου παρέλαβε τὰς πλείστας ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς γνώσεις, μυηθεὶς καὶ αὐτὰ τὰ μυστήρια τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρὸ πάντων δὲ ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ πολλῶν ἡ σύστασις τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος πανηγυριζομένων, ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ Διονύσια. Ἀπολλδ. α', 3, 2. ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα ποιητῶν ὅτι παραλαβὼν ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα τὴν λύραν καὶ προσθέσας εἰς αὐτὴν ἔτι δύο χορδάς, ἔψαλλε δι' αὐτῆς τοσοῦτον ἐπιτηδείως καὶ ἁρμονικῶς ὥστε ἔθελγε μὲ τὰ ᾄσματά του καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία, ἐκίνει τὰ δένδρα καὶ τοὺς λίθους καὶ ἀνεχαίτιζε τὸν ῥοῦν τῶν ποταμῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 26. Ἀπολλδ. δι' αὐτῆς ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ εἰς οἶκτον καὶ αὐτὸν τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀγαπητήν του σύζυγον Εὐρυδίκην ν' ἀναβῇ αὖθις εἰς τὸν κόσμον ἀφ' αὐτὴ ἀπέθανε πρόωρα δηχθεῖσα ὑπὸ ὄφεως· ἐκστρατεύσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα συνετέλεσε μεγάλως εἰς πολλὰς ἐπικινδύνους αὐτῶν ἐπιχειρήσεις διὰ τῆς ἐξόχου τέχνης του, ἀποκοιμίσας, ὡς λέγεται, μὲ τὴν ἁρμονίαν τῆς λύρας του τὸν φοβερὸν πυρίπνοα δράκοντα ὅστις ἐφύλαττε τὸ χρυσοῦν δέρας εἰς τὸ ἐν Κολχίδι ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεος. Ὀρφ. Ἀργ. Διοδρ. Σικ. δ', 44 Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 533. Ἡ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀρφέως κοινοτέρα δόξα ὑπῆρχεν ὅτι εὑρεθεὶς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου ὅτε αἱ τῆς Θρᾴκης γυναῖκες ἑώρταζον αὐτόθι τὰ Ὄργια πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπ' αὐτῶν λογισθεὶς ὡς ἐχθρὸς τῶν ἀσελγῶν τούτων τελετῶν. Ἐρατοσθ. 24. Παυσ. Αἰσχ. Ἀγ. 1642. ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως μετὰ τῆς λύρας του φερθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον Λέσβον λέγεται ὅτι ἐτάφη αὐτόθι, τὴν δὲ λύραν ἐκρέμασαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος οἱ αὐτόθι ἱερεῖς. Λουκ. κατ' ἄλλους δὲ μετετέθη ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως εἰς τὸν Οὐρανὸν μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Ἐρατοσθ. Τὰ εἰς τὸν Ὀρφέα ἀποδιδόμενα ποιήματα ἐλογίζοντο ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ὡς μὴ γνήσια, ἢ τοὐλάχιστον ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐσπαρμένα μεταξὺ τῶν πολλῶν τούτων Ὀρφικῶν ποιημάτων ἠδύναντο μόνον νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον Ὀρφέα. Ἐν τῇ τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῇ βιβλιοθήκῃ εὑρηται ὁ κατάλογος ὅλων τῶν διαφόρων ποιημάτων ὅσα ἐφέροντο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφέως· — ὅθεν, Ὀρφεῖος, εἴα, εἶον· καὶ Ὀρφικός, ή, όν· τοῦ Ὀρφέως ἢ ἐκ τοῦ Ὀρφέως ὤν· οἱ Ὀρφεῖοι ὕμνοι, Πλάτ. Νομ. σελ. 829. — οἱ Ὀρφικοί, προσωπικμ. ποιηταί. Ἀπολλδ.

Ὄρφνη, ἡ. Νύμφη τις καταχθόνιος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχέροντος τὸν Ἀσκάλαφον. Ὀβιδ. Μεταμ. V, 539.

Ὀρχόη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη δυτικῶς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει μία φυλὴ τῶν Χαλδαίων. Πτολμ. ε', 20.

Ὀρχομενός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰσιόνης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρχομενὸν ἐν Βοιωτίᾳ· τούτου θυγάτηρ ὑπῆρχεν ἡ Ἐλάρα μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230. Ἀπολλδ. α', 4, 1. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρχομενὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολλδ. γ', 8, 1. Πανσ. η', 3. — 3) Υἱὸς τοῦ Μινύα διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν ἡ θεμελίωσις τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ. Πανσ. θ', 36, 37.

Ὀρχομενός, ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, ὁ Μινύειος Ὀρχομενὸς καλουμένη, σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον βασίλειον τῶν Μινυῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος ἐν Ἑλλάδι ναὸς τῶν Χαρίτων καὶ ἕτερος τοῦ Διονύσου· τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ χωρίου Σκρίπου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 511. Ἡροδτ. Θουκ. δ', 76. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας σχηματίζουσα ποτὲ ἰδίαν ἐπικράτειαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ Πλιν. κατεσκευάζετο ἓν εἶδος κατόπτρου ἐκ μελανοῦ λίθου· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον ἡ πόλις αὕτη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 605. Θουκ. ε', 61. — Ἀμφότεραι αἱ πόλεις αὗται εὕρηνται κατ' ἀρσενικὸν γέν. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. εἰς θηλυκ. δὲ εὕρηται μόνον ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις παρὰ Θουκ. α', 113, καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 257. — ὅθεν, Ὀρχομένιος, ία, ιον· τοῦ Ὀρχομενοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὤν· καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡροδτ.

Ὄσιρις, ῐδος, ὁ, Αἰγυ. Ὄσιριν. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, παριστανομένη ὡς ἀρχικὴ τις καὶ ὑπερτάτη δύναμις εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδίδετο ἡ ἄφθονος ἐκείνη καὶ γόνιμος εὐφορία τῆς παλαιᾶς Αἰγύπτου, λατρευομένη πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναὸς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις τῆς Αἰγύπτου μὲ μυστηριώδεις τελετάς. Ἐπλάττετο ὁ Ὄσιρις ὅτι ἦν παῖς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος, τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Νέφθυος. Διοδρ. Σικ. α', 13. Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥέας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡροδτ. παραβάλλει μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Διόνυσον, ἀναφέρων αὐτὸν μεταξὺ τῶν θεῶν τῆς τρίτης τάξεως. Ἡροδτ. 2, 144. Βασιλεύσας δὲ ὡς λέγεται χρόνον ἱκανὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐνέδειξε μεγάλας καὶ ἀξιομνημονεύτους εὐεργεσίας οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἐγχωρίους αὐτοῦ λαούς, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μακρινὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν, τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ πολλὰς ἄλλας τέχνας χρησίμους εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, κτίσας καὶ τὴν περίφημον πόλιν τῶν Θηβῶν ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ. Διοδ. Σικ. α', 14, 15. Πλούτ. Ἰσ. Ὀσ. 15. Γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος ὑπῆρξεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἶσις γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ὧρον, ἥτις καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. Ἡ λατρεία τοῦ Ὀσίριδος εἰσήχθη κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ῥώμην. Παυσ. α', 18.

Ὄσκα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀλαζῶνος ποταμοῦ. Πτολ.

Ὄσκιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης, πιθαν. ὁ τοῦ Πλινίου Oescus καλούμενος· τανῦν Ἴσκρου. Θουκ. β', 96.

Ὄσκοι, οἱ, καὶ Ὀπικοί. Ἓν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, ἀπ' ὅπου ὕστερον μεταβάντες εἰς τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη κατῴκησαν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ὅπου ἀκολούθως κατ' ὀλίγον ἠφανίσθησαν διὰ τῶν ἐπιδρομῶν ἄλλων Ἰταλικῶν λαῶν καὶ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ε'.

Ὀσροηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη δυτικῶς περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὀσρόου ἡγεμόνος τινὸς τῶν Ἀράβων ὅστις ἐκυρίευσεν αὐτὴν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Στέφ. Βυζ.

Ὀσροηνοί, οἱ. Λαός τις ἀρχαῖος τῆς Ἀραβίας, ὅστις μεταβὰς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἡγεμόνος τινὸς Ὀσρόου καλουμένου εἰς τὰ περὶ τὸν Εὐ-

φράτην δυτικά μέρη τῆς Μεσοποταμίας ἐκυρίευσαν αὐτά ἀπό τούς τότε αὐτόθι δεσπόζοντας Πάρθους καί ἀποκατεστάθησαν ἐνταῦθα ὀνομάσαντες καί τήν χώραν ταύτην Ὀσροηνήν· Ἡρωδιαν. Προκοπ.

Ὀσρόης, ου, ὁ. Ἡγεμών τις τῶν Ἀράβων, ὑπό τῶν Ἑλλήνων Ὀξυρόης καλούμενος, ὁ συρρεύσας μεθ' ὃν πλῆθος λαοῦ τῆς Ἀραβίας τό δυτικόν μέρος τῆς Μεσοποταμίας τό ὁποῖον ἔκτοτε ἐκαλεῖτο Ὀσροηνή. Λουκιαν.

Ὄσσα, ἡ. Ὄρος ὑψηλόν τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς καί χωριζόμενον διά τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καί τῶν Θετταλικῶν Τεμπῶν ἀπό τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, περίφημον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διά τήν αὐτόθι διατριβήν τῶν Κενταύρων· τανῦν Κίσσαβον. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 315. Ἡροδτ. — 2) Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς Ὀλυμπίας. Στράβ.

Ὀτταδινοι, οἱ. Λαός τις μικρός τῆς Ἰνδίας κατοικῶν περί τήν ἀρκτικήν ὄχθην τοῦ Ἀκεσίνου ποταμοῦ, τόν ὁποῖον ὑπέταξεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. Ϛ', 15.

Ὀσσαῖος, αία, αῖον, = Ὀσσαῖος, ὅπερ ὅρα.

Ὀσσαρηνή, ἡ Κατά Πτολμ. Ε'. ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας κειμένη περί τόν Κῦρον ποταμόν.

Ὄσσειος, εία, ειον. Τῆς Ὄσσης ἡ εἰς τό ὄρος Ὄσσαν ἀνήκων. Καλλμ.

Ὀστόβαρα, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Ὤχου ποταμοῦ. Πτολ. Ϛ', 11.

Ὀστράκινα, τά. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξύ τῆς Μαντινείας καί Μεγαλοπόλεως, σχηματίζον μίαν συνέχειαν τοῦ Μαιναλίου ὄρους. Πausa. η', 12.

Ὀστρακίνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπίτινος αὐτόθι στενοῦ ἀκρωτηρίου βορειοανατολικῶς τῆς Σιρβωνίδος λίμνης. Πτολμ. δ', 5.

Ὀτάνης, εω, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καί εὐγενῶν Περσῶν ἐπί τῆς βασιλείας τοῦ Καμβύσου, ὁ ἀνακαλύψας διά τῆς θυγατρός αὐτοῦ Φαιδίμης τήν κακουργίαν τοῦ μάγου Σμέρδιος. Ἡροδτ. 3, 68.

Ὀτάσπης, εος, ὁ. Στρατηγός τῶν Χαλδαίων εἰς τήν κατά τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡροδτ.

Ὀτρεύς, ῆος, ὁ. Βασιλεύς τῶν Φρυγῶν, υἱός τοῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Καλυκοπίς λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ἀληθής μήτηρ τοῦ Αἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 186. Ὑμν. Ἀφρ 111.

Ὀτρήρη, ἡ. Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων καί γυνή τοῦ Ἄρεος, ἥτις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον τόν ναόν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος· ἐκ τοῦ Ἄρεος ἐγέννησεν αὕτη τήν Ἀμαζόνα Ἱππολύτην. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 387. Ὑγίν. μυθ. 225.

Ὀτρυντείδης, ου, ὁ. Υἱός τοῦ Ὀτρυντέως, ὁ Ἰφιτίων. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 383.

Ὀτρυντεύς, ῆος, ὁ. Γενναῖός τις πολεμιστής ἐξ Ὕδης πόλεως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν τόν Ἰφιτίωνα. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 384.

Ὄτυς, υος, ὁ. Βασιλεύς τῶν Παφλαγόνων. Ξενφ. Ἑλλ. δ', 1, 3. Schneid. ἀντί Κότυς.

Οὐάδμων, ονος, ἡ λίμνη· Vadimonis lacus. Λίμνη τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Lago di Bassano. Στράβ.

Οὐακκαῖοι, οἱ· Vaccaei. Ἔθνος τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας. Πολύβ.

Οὐαλεντία, ἡ· Valentia. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀβουλφέρας λίμνης, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Valencia. Πτολ. β', 6. Πλουτ. Πομπ. — 2) Οὐαλεντία Κολώνια. Πτολ. β', 10. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, τανῦν Valence. Ἀμμιαν. Μαρκ.

Οὐαλερία, ἡ· Valeria. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπί τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κειμένη παρά τῇ Οὐαλερίᾳ ὁδῷ λεγομένῃ. Στράβ. — 2) Ὄνομ. Κύρ. γυναικῶν παρά Ῥωμαίοις. Πλούταρ.

Οὐάλης, εντος, ὁ· Valens. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων.

Οὐαρισταί, οἱ· Πτολμ. β', 11. ὅρα Ναρισταί.

Οὔαρος, ὁ· Varus. Ποταμός τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων καί χωρίζων ἀνατολικῶς τήν Γαλλίαν ἀπό τῆς Ἰταλίας εἰσβάλλει εἰς τόν Γαλλικόν Κόλπον· τανῦν Var. Στράβ δ'. Πτολ. δ', 5. — 2) Κύρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν παρά Ῥωμαίοις. Στράβ.

Οὐάῤῥων, ωνος, ὁ Varro. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρά Ῥωμαίοις. Στράβ. καί Βάῤῥων.

Οὐάσκωνες, οἱ· Vascones. Λαός τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικῶν μεταξύ τῶν Καντάβρων, Βαρδεύλων καί Κελτιβήρων ἐν τῇ νῦν Ναβάῤῥα. Στράβ. γ'. Πτολ. β', 6.

Οὐδαῖος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν λεγομένων οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τῆς Γῆς ὅτε ὁ Κάδμος ἔσπειρε τούς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος αὐτόθι δράκοντος, καί ὅστις μόνος διεσώθη τῶν ἄλλων ἐκ τῆς ἐμφυλίου μάχης. Ἀπολλδ. γ', 4, 7.

Οὐελία, ἡ· Velia, = Ἐλέα, Πλούταρ.

Οὐελίτραι, αἱ· Velitrae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπί τῆς χώρας τῶν Οὐολσκων· τανῦν Velletri. Στράβ. καί ἡ Βέλιτρα. Στέφ. Βυζ — ὅθεν, Οὐελιτρανοί, οἱ κάτοικ.

Οὐενάφριον, τό, Venafrium. Πόλις τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπί τοῦ Οὐουλτούρνου ποταμοῦ· τανῦν Venafro. Στράβ.

Οὐένετοι, οἱ, = Ἐνετοί, ὅπερ ὅρα. Πολύβ. — 2) Οὐένετοι, Veneti. Ἔθνος μέγα καί ἐμπορικόν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξύ τοῦ Λίγηρος ποταμοῦ καί τῆς παραθαλασσίου χώρας. Στράβ. δ', Πτολ. β', 8.

Οὐενουσαντάνη, ἡ, ἴδε Βενεούεντον.

Οὐενουσία, ἡ, Venusia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπί τῶν συνόρων τῆς Λευκανίας· τανῦν Venosa. Στράβ.

Οὐερβανός, λίμνη, ἡ· Lacus Verbanus. Λίμνη τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· τανῦν Lago Maggiore. Στράβ.

Οὐέρητον, τό· Veretum. Πόλις τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπί τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν Alessano. Στράβ.

Οὐέρκελλαι, αἱ· Vercellae. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· τανῦν Vercelli. Στράβ.

Οὐεσούϊον, τό· καί Βεσούβιον, Mons Vesuvius. Ὄρος ἡφαίστειον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπί τῆς Καμπανίας χώρας πλησίον τῆς Νεαπόλεως ἔχον 4000 ποδῶν ὕψος ὑπέρ τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Κατά Διοδ. Σικ. δ', 21. λέγεται ὅτι ἀπό τούτου τοῦ ὄρους ὥρμησαν οἱ Γίγαντες εἰς τόν Οὐρανόν ὅτε ἐπολέμησαν κατά τοῦ Διός καί τῶν ἄλλων θεῶν. Ἡ πρώτη ἔκρηξις τοῦ Οὐεσουβίου ἥτις ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ συνέβη κατά τό πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τίτου ἤτοι 79 χρόνους μετά Χρ. Διων. Κασσ. 66, 22, 23. Πλιν. νεώτρ.

Οὐετουλώνιον, τό, Vetulonium. Πόλις τῆς Τυῤῥηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἔχουσα θερμάς πηγάς ὑδάτων, τανῦν Torre Vechia. Διον. Ἀλ. γ'.

Οὐήϊοι, οἱ. Veji. Πόλις τῆς Τυῤῥηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κυριευθεῖσα πρωΐμως ὑπό τῶν Ῥωμαίων ὅτε καί κατεστράφη τό πλεῖστον αὐτῆς μέρος. Διον. Ἀλ. β', 116. Στράβ.

Οὐήρων, ωνος, ἡ· Verona. Πόλις τῆς ἐντός τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τό πρῶτον ὑπό τῶν Εὐγανέων, ὕστερον δέ κατασταθεῖσα καί αὕτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ὅτε καί ἐκοσμήθη μέ πολλάς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς καί μ' ἕν μέγα ἔτι σωζόμενον Ἀμφιθέατρον· τανῦν Verona, Βερόνα. Στράβ. ε'. ἔτι δέ καί Βηρών.

Οὐήστινοι, οἱ· Vestini. Λαός τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Οὐιέννα, ἡ· Vienna. Πόλις πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ κειμένη ἐπί τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, τανῦν Vienne. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 10. Πλίν.

Οὐϊμινάλιος λόφος, ὁ, Collis Viminalis. Εἷς τῶν ἑπτά λόφων ἐπί τῶν ὁποίων ὑπῆρχε κτισμένη ἡ παλαιά Ῥώμη. Στράβ.

Οὐίργίλιος, Πούβλιος Μάρων, Virgilius. Εἷς τῶν ἐπισήμων καί ἐνδόξων ποιητῶν τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, γεννηθείς εἰς τήν κώμην Ἄνδες πλησίον τῆς Μαντούας καί ἀκμάσας περί τό 70–19 ἔτος πρό Χρ. ἐπί Καίσαρος Ἰουλίου καί Αὐγούστου ὑπό τοῦ ὁποίου ἐτιμᾶτο καί ηὐνοεῖτο μεγάλως· κατά μίμησιν τοῦ Θεοκρίτου συνέγραψεν ὁ Οὐιργίλιος Βουκολικά καί Γεωργικά ποιήματα εἰς Λατινικήν γλῶτταν καί τό περίφημον Ἡρωϊκόν ποίημα Αἰνειάδα ἐπιγραφόμενον εἰς δώδεκα βιβλία μιμούμενος καί εἰς τοῦτο τάς ἀθανάτους περιγραφάς τῶν Ἡρώων τῆς Ἰλιάδος καί Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου, ἔτι δέ καί ἄλλα τινά μικρά ποιήματα τῶν ὁποίων ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται.

Οὐκαλέγων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας ἐπίσημος διά τήν βαθεῖαν αὐτοῦ σύνεσιν καί πολυπειρίαν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 147.

Οὔλθορνος, ὁ, = Οὐολτοῦρνος, ὅπερ ὅρα.

Οὐλίας, ου, ὁ. Πατήρ τοῦ Θεαίου ἐξ Ἄργους. Πινδρ.

Οὔλυμπος, ὁ· ποιητκ. ἀντί Ὄλυμπος. Ὁμ. Πινδ.

Οὐλυμπόθεν, Ἐπιῤῥ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου. Πινδ.

Οὖννοι, οἱ, Hunni. Ἔθνος Ἀσιατικόν κατοικοῦν ἀνέκαθεν ἐν τῇ νῦν Μογγολίᾳ. Διον. Περ. 730.

Οὐολόγεσος, ὁ, Vologesus. Βασιλεύς τις τῶν Παρθίων ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ.

Οὐολατέῤῥαι, αἱ, Volaterrae. Πόλις ὀχυρά τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης ἐπίτινος ἀποτόμου λόφου· τανῦν Nolterra. Διον. Ἀλ. γ'. Στράβ. ε'.

Οὐόλσκοι, οἱ, Volsci. Λαός τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ κατοικοῦντες περί τήν αὐτόθι θάλασσαν ἕως τοῦ Ἀμασήνου ποταμοῦ, ἔχοντες πόλιν ἀρχαίαν τήν Σουέσσαν· Στράβ. Οὐολοῦσκοι. Διον. Ἀλ.

Οὐολτοῦρνος, ὁ, Vulturnus. Ποταμός τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐκεῖ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν καί εἰσβάλλων εἰς τήν θάλασσαν. Στράβ. ε'. τανῦν Volturno. Οὔλθορνος, παρά Πολυβ. καί Ὄλθορνος, ὁ, Πλούτρ.

Οὖπις, ιδος, ἡ, Ἰωνκ. καί Δωρικ. Ὦπις, ιος, Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τῆς περί τάς τικτούσας γυναῖκας ἐπιμελείας καί προνοίας. Καλλμ. εἰς Δημ. 204. κατά Σχολιστ ἀπό τοῦ ὀπίζεσθαι τάς τικτούσας. — 2) Μία τῶν Ὑπερβορείων Παρθένων, ἐλθοῦσα μετά τῆς Ἄργης εἰς τήν νῆσον Δῆλον διά νά προσφέρῃ θυσίαν εἰς τιμήν τῆς θεᾶς Εἰλειθυίας. Ἡροδτ. 4, 35. καί Ἀρατ. — 3) Ἐπιθτ. τῆς Νεμέσεως ὑπό τό ὁποῖον ἐλατρεύετο ὕστερον εἰς Ῥαμνοῦντα δῆμον τῆς Ἀττικῆς Ἀνθολ.

Οὐρανία, ἡ (– ᴗ ᴗ –). Θυγάτηρ τοῦ Διός καί τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡσ. Θεογ. 78. παρά τοῖς ὕστερον λατρευομένη ἐξαιρέτως ὡς ἔφορος τῆς Ἀστρονομίας καί τῆς περί τά Οὐράνια σώματα γνώσεως· λέγεται δέ ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τόν Λίνον· Ὑγίν. — 2) Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ

καὶ τῆς Τηθύος· Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 423. Ἡσ. Θεογ. 350. — 3) Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον καθ' Ἡροδ. 1, 105. εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναὸς εἰς Ἀσκάλωνα πόλιν τῆς Συρίας. Κατὰ δὲ Πλάτωνα ὑπῆρχεν ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ γεννηθεῖσα ἀμήτωρ καὶ περιστανομένη ὡς σύμβολον τοῦ νεαροῦ καὶ θείου ἔρωτος, διάφορος οὖσα τῆς λεγομένης Πανδήμου Ἀφροδίτης· Πλάτ. Συμπ. σελ. 180.

Οὐρανίδης, ου, ὁ (–∪∪–) κυρ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ Κρόνος. Ἡσ. Θεογ. 486. Πινδ. καὶ **Οὐρανίδαι**, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ διατρίβοντες θεοὶ πρὸς διαφορὰν τῶν Καταχθονίων θεῶν. Εὐριπ. Ἑκ. 148.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ (–∪∪–). Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὅθεν πληθ. Οὐρανίωνες, οἱ Τιτᾶνες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 898. Ἡσ. Θεογ. 461. καὶ Οὐρανίωνες, μετὰ τῆς εἶναι τοῦ θεοί, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ κατοικοῦντες θεοί· Ὁμ. Α, 570.

Οὐρανός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Γῆς· Ἡσ. Θεογ. 125. λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν του μητέρα Γῆν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς πρῶτον τοὺς φοβεροὺς Γίγαντας, Ἑκατόγχειρας Κόττον, Βριάρεων καὶ Γύγην, εἶτα τοὺς Κύκλωπας, Βρόντην, Στερόπην καὶ Ἄργην καὶ τελευταῖον τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὰς ἓξ Τιτανίδας. Ὁμ. Ὕμν. 30, 17. Ἡσ. Θεογ. αὐτοθ. Ἀπολλόδ. α', 1. Κατὰ Διόδ. Σικ. γ', 56. ὑπῆρξεν ὁ Οὐρανὸς ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Ἀτλαντίων, ὁ μορφώσας πρῶτον καὶ ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων του.

Οὔριον, τό. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Torre d'Oro. Στράβ.

Οὔρειος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Οὐρία, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Ὑρία· Λίμνη τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῶν Οἰνιαδῶν. Στράβ. — 2) = Ὑρία, Στράβ.

Οὐρίων, ωνος, ὁ, = Ὠρίων. Παλαίφ. 5.

Οὐροτάλ, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ θεὸς Διόνυσος ὑπὸ τῶν Ἀράβων. Ἡροδ. 3, 8.

Οὐσάργαλα, τά. Ὄρη τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ κείμενα μεσημβρινῶς περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν· Πτολμ. ἔτι δὲ καὶ Σουτάργαλα.

Οὔσβιον, τό. Πόλις τῶν Μαρκομάνων ἐν τῇ παλαιᾷ Γερμανίᾳ κειμένη πλησίον τῆς νῦν Marbach. Πτολ.

Οὐσδίαι, οἱ. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια αὐτῆς. Πτολ. β', 2.

Οὐολούντιοι ἢ **Οὐολούντιοι**. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια αὐτῆς Πτολμ. β', 2.

Οὔτιοι, οἱ· Πιθαν. Λαὸς τῆς Περσίας ὅμορος μὲ τοὺς Σαράγγας. Ἡροδ. 7, 68. κατὰ Λαρχῆρον, οἱ Οὔξιοι ἐν Περσίᾳ. Στράβ. ιε'. ἢ οἱ Οὐΐτιοι ἐν Τρωαδίᾳ. Στράβ. ια'.

Οὖτις, ὁ· Αἰτ. **Οὖτιν**. Ἐπίπλαστον ὄνομα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπατήσας τὸν Κύκλωπα Πολύφημον, ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου του. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 369, κ. ε. ξ.

Ὀφελέστης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 274.

Ὀφέλτης, ου, ὁ· ἴδε Ἀρχέμορος.

Ὀφέλτιος, ὁ. Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 20. — 2) Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 302.

Ὀφθαλμῖτις, ιδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἤγειρεν ὁ Νομοθέτης Λυκοῦργος ἕνα ναὸν αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ὅτε ἐστερήθη ἑνὸς τῶν ὀφθαλμῶν του. Παυσ. γ', 18.

Ὀφιεῖς, οἱ· καὶ

Ὀφιονεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Κόρακα καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τοῦ Μαλιακοῦ Κόλπου. Θουκ. γ', 94. Εἰς τούτους ἀνῆκον ὅτι οἱ περὶ τὸ ὄρος Οἴτην κατοικοῦντες Καλλιεῖς καὶ οἱ περὶ τὸν Κύνηνον ποταμὸν Βωμιεῖς.

Ὀφιοῦσα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ· Στράβ. — 2) Μία τῶν Πιτυουσῶν νήσων ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ. Στράβ. τανῦν Φορμεντέρα. Mannert. Γεωγρ. I. σελ. 407.

Ὄφις, εως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ῥέων πλησίον τῆς Μαντινείας. Στράβ.

Ὀφίων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν Τιτάνων, βασιλεύσας ἐν τῷ Οὐρανῷ μετὰ τῆς γυναικός αὐτοῦ Εὐρυνόμης πρὸ τοῦ Κρόνου, ὕστερον δὲ νικηθεὶς αὐτόθεν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α 503. Τζέτζ. Λυκόφ. 1192.

Ὀφρύνειον, τό, Ἡροδ. 7, 43. καὶ

Ὀφρύνιον, τό (–∪∪–). Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν Ῥεν-Κεβί. Ξενοφ.

Ὄχη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοίας. Στράβ. — 2) Τὸ ὑψηλότατον πρὸς μεσημβρίαν ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, ἔχον ἐν αὐτῷ λατομίας μαρμάρου, τανῦν Ὄχα.

Ὄχιμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, πατὴρ τῆς Κυδίππης ἐκ τῆς Νύμφης Ἡγητορίας. Διόδ. Σικ. ε', 56.

Ὄχνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κολωνοῦ ἐκ Τανάγρας, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ συγγενοῦς αὐτῆς Εὐνόστου καὶ μὴ δυναμένη νὰ πείσῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της τὸν διέβαλε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς ὡς βιάσαντα αὐτήν, οἵτινες πιστεύσαντες εἰς τοὺς λόγους της ἐφόνευσαν τὸν Εὔνοστον, ἀλλ' ὕστερον μεταμεληθεῖσα ἡ Ὄχνη διὰ τὴν παράνομον πρᾶξίν της ἐκρημνίσθη ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου. Πλουτρ. Ἑλ. ζητ. 40.

Π.

Πάβεαι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων.

Παγαί, αἱ Δωρι. ἀντὶ Πηγαί, ὅπερ ὅρα.

Παγασαί, αἱ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς πόλεως Φερῶν ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ἀφ' ὅπου λέγεται ὅτι οἱ Ἀργοναῦται ἐξέπλευσαν διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Κολχίδα. (Κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ναυπηγία, διότι ἐν τῷ λιμένι τούτῳ ἐναυπηγήθη τὸ πλοῖον Ἀργώ.) Ὕστερον δὲ μετετέθησαν οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰς τὴν πλησίον κτισθεῖσαν πόλιν Δημητριάδα. Ἡροδ. 7, 193. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 238.

Παγασαῖος, αία, αῖον. Τῶν Παγασῶν ἢ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Παγασῶν ὤν· — ὁ **Παγασαῖος**, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχε ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Παγασῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· Ἡσ. Ἀσπ. 70. Σχολιστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 238.

Παγασήϊος, ήη, ήϊον, ποιητ. ἀντὶ Παγασαῖος, τῶν Παγασῶν· ὁ Παγασήϊος λιμήν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 524.

Παγασηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλ. τύπ. τοῦ Παγασήϊος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 319.

Παγασητικός, ή, όν. Τῶν Παγασῶν ἢ εἰς τὰς Παγασὰς ἀνήκων· ὁ **Παγασητικὸς κόλπος**, = Κόλπος τῆς Δημητριάδος, τανῦν Κόλπος τοῦ Βόλου. Στράβ.

Παγασίς, ίδος, ἡ. Δωρι. ἀντὶ Παγασίς Μοσχ. Εἰδ. γ', 78.

Παγασίτης, ου, ὁ (ι), = Παγασαῖος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Δημ.

Πάγασος, ὁ· Δωρι. ἀντὶ Πήγασος. Πινδ.

Παγγαῖον, τό, Pangeus. Ὄρος τῆς Μακεδονίας ἐκτεινόμενον διὰ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης περὶ τὸν Νέστον ποταμόν, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· τανῦν Ἐγριπζοῦ Καστανιτσέ. Πινδ. Ἡροδ. 5, 16.

Παγασάτη, ἡ, = Πασάτη, ὅπερ ὅρα.

Παγεράτης, ους, ὁ (α). Ὄνομα Αἰγυπτίου τινὸς μάγου, παρὰ Λουκ.

Πάγραι, αἱ. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Συρίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας. Πτολ. ε', 15.

Πάγροσα, τά. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς λεγομένης χώρας τῶν Ἀργυρῶν· Πτολ. ζ', 2.

Παγχαία, ἡ, προσυπακουμ. γῆ. Μυθώδης τις νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Στράβ.

Παγώνδας, α, ὁ. Βοιωτάρχης τις ἐν Θήβαις.

Παδαῖοι, οἱ. Ἔθνος Νομαδικὸν τῆς Ἰνδίας, τρεφόμενον μὲ ὠμὰς σάρκας ἀνθρώπων, ἰσχυρὸν καὶ μάχιμον. Ἡροδ. 3, 99. κατὰ Mannert κατῴκουν οἱ Παδαῖοι οὗτοι τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἕως τῆς Ἐρήμου Κόβι.

Παδάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας κοντὰ Νεάρχ. α', 33.

Παδόα, ἡ. Βραχίων τοῦ Πάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ ῥέων ὀρκτικῶς, ὁ παρὰ Οὐϊργιλίῳ Padusa καλούμενος. Πολυβ. β', 16.

Πάδος, ὁ· Padus. Μέγας ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμούς, τὸν ὁποῖον ὁ Στράβων παραβάλλει μὲ τὸν Ἴστρον· ἐκβάλλει δὲ δι' ἑπτὰ στομίων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πρότερον Ἠριδανὸς καλούμενος, περίφημος πρὸ πάντων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ μυθοποιοῖς διὰ τὴν συμβᾶσαν μεταμόρφωσιν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος εἰς αἰγείρους, ὅτε αὗται ἐθρήνουν περὶ τὸν ποταμὸν τοῦτον τὸν θάνατον αὐτοῦ· τανῦν Πάδος, Ρό. Πολύβ. Ἀπολλόδ.

Παδύανδος, ἡ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, κατὰ d'Anville τανῦν Παδάνδον. Πτολμ.

Παιάν, ᾶνος, ὁ, ἴδε Παιήων.

Παιανία, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύο κῶμαι τῆς Ἀττικῆς σχηματίζουσαι δύο δήμους ἀνήκοντας εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἐκαλεῖτο καθύπερθεν Παιανία ὁ δὲ Ὑπένερθεν Παιανία. Ἁρποκρ. — ὅθεν, Παιανιεὺς δῆμος, Ἡροδ. ι, 60. καὶ Παιανιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Παιανίας ὤν· Δημοσθ.

Παιάνιον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ. Πολύβ.

Παιδάρετος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λέοντος, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ. η', 33. Ἰσοκρ. καὶ Παιδάρητος, παρὰ Πλουτρ. Λυκ.

Παιήων, ονος, ὁ· καὶ Παιὰν ἢ Παιών. Παρ' Ὁμήρ. καλεῖται οὕτως ὁ τῶν θεῶν Ἰατρός, ὁ θεραπεύσας τὸν πληγωθέντα Αἴδην καὶ Ἄρην, διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν ὁποῖον τοῦτον ὁ ποιητὴς δὲν ἀναφέρει οὐδ' ὅλως ὑπὸ τὸ ὄνομα Παιάν. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 401 καὶ 899. παραβλ. Ἰλ. Ε, 445. καὶ Ὀδ. Δ, 232. — 2) Ἐφεξῆς δὲ ἀπεδίδετο τὸ ὄνομα τοῦτο πολλάκις εἰς τὸν Ἀπόλλωνα θεωρούμενον ὡς θεὸν τῆς Ἰατρικῆς παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 272. καὶ Θεοκρ. 7, 1. ἔνθα εἰλοῦνται ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅτι δὲ Παιὰν ὡς Ἐπιθ. τοῦ θεοῦ τούτου, Αἰσχ. Ἀγ. 152. Θεοκρ. Παρ' Ὁμήρ. εὕρηται μόνον ὁ τύπ. Παιήων, ονος, καὶ Παιών, ῶνος, παρὰ Σόλ. λείψ. 5, 57. Ἀριστφ. Πλουτ. 636. —

3) Ἐπίθ. πολλῶν ἄλλων θεῶν ἀντὶ τοῦ σωτὴρ λαμβανόμενον, τοῦ Ἡλίου, Ὀρφ. Ὕμν. 8, 12. τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ὕμν. 51, 11. τοῦ Πανός, Ὀρφ. Ὕμν. 10, 11. τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἔτι δὲ Παιωνία, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς ἐφόρου τῆς ἰάσεως λογιζομένης. Παυσ. α', 34. (Κατά τινας παράγεται ἡ λέξις Παιήων ἀπὸ τοῦ παίω, ὅτε ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσε παίσας τὸν ἐν Δελφοῖς Πύθωνα δράκοντα. παρβλ. Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 100. Ἀθην. ιε'. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ παύω, = παύω, ὡς καταπαύων τὰς νόσους. Ἐτυμ. Μεγ. ἢ ἐκ τοῦ πάω, = σιτεύω, τρέφω, βοηθῶ, ἄρα βοηθός, σωτήρ. παρβλ. Ilgen εἰς Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 272.)

Παιονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἀρκτῴας Μακεδονίας κειμένη περὶ τὸ ὄρος Ὄρβηλον μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Στρυμόνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν Ἰλλυριοὶ τὸ γένος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 350. Ἡροδ. 5, 13. — 2) = Παννονία, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὅπερ ὅρα.

Παίονες, οἱ, Ἑνικ. **Παίων**, ονος. Οἱ κάτοικοι τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 848. συνίσταντο δὲ οὗτοι διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἐξ ὧν ἀναφέρονται παρὰ Θουκ. β', 96. οἱ Γραιαῖοι καὶ Λααῖοι. — 2) = Παννόνιοι. Ἡροδ.

Παιονίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Παίονος, ὁ Ἀγέστροφος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 339.

Παιονική, ἡ, προσυπακ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Παιόνων, οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἓν εὐρύχωρον πεδίον ἐν Ἀνθεμοῦντι πλησίον τῶν Σταγείρων· Ἡροδ. 7, 185.

Παιονικός, ή, όν. Τῶν Παιόνων ἢ εἰς τοὺς Παίονας ἀνήκων. Ἡροδ. — 2) Παννονικός.

Παιονίς, ίδος, ἡ. Τῆς Παιονίας ἢ ἐκ τῆς Παιονίας οὖσα, ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Παιονικός. Ἡροδ. 4, 33.

Παιόπλαι, οἱ. Λαός τις τῶν Παιόνων κατοικοῦντες τοῦ ὄρους Παγγαίου περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης. Ἡροδ. 7, 113.

Παῖος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη δυτικῶς πλησίον τῆς κώμης Κυνουλέας περὶ τὸν Λάδωνα ποταμόν. Ἡροδ. 6, 127. καὶ Πάος, ἡ, Παυσ. η', 23.

Παισίκαι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ὤξου ποταμοῦ καὶ Ἰαξάρτου. Ἡροδ. 3, 91. ἔνθα πρότερον Πανσίκαι ἐγράφη.

Παισός, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Παρίου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἔρημη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 612. Ἡροδ. ἔτι παρ' Ὁμήρ. Ἀπαισός.

Παῖτοι, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὸν Ἕβρον ποταμόν. Ἡροδ. 7, 110. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 979. ἐλήφθη ἐπὶ χλευαστικῆς ἐννοίας· — ὅθεν Παιτικός, ή, όν, τῶν Παίτων ἢ εἰς τοὺς Παίτους ἀνήκων, ἡ Παιτική, χώρα τῆς Θρᾴκης μεταξὺ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ καὶ Μέλανος. Ἀρριαν.

Παίων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἤλιδος εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του τὴν αὐτόθι χώραν Παιονίαν. Παυσ. ε', 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀντιλόχου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀθήναις Παιονίδαι. Παυσ. Κορ. 18. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἰδὲ Παίονες.

Παιών, ῶνος, = Παιήων, — ὅθεν Παιώνιος, ία, ιον, τοῦ Παιῶνος· ἡ Παιωνία, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ.

Πακάτη, ἡ. Περιβόητός τις ἑταίρα ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, ἐρωμένη τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀλεξάνδρου· διὰ δὲ τὸ ἔξοχον κάλλος της λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ περίφημος Ἀπελλῆς ὡς ἀρχέτυπον διὰ νὰ ζωγραφίσῃ μίαν Ἀφροδίτην του. Λουκ. Εἰκ. 7. ἡ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 34. γραφ. Παγκάστη φαίνεται ὀρθοτ.

Πάκτυες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πακτυϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδ. 7, 67.

Πακτύη, ἡ. Πολίχνη τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ἡροδ.

Πακτύης, ου, ὁ. Λυδός τις, ὁ ὁποῖος ἀποστατήσας ἀπὸ τοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Σάρδεων καὶ καταδιωκόμενος δι' ἐκστρατείας αὐτοῦ ἐσώθη διὰ βοηθείας τῶν Κυμαίων εἰς τὴν νῆσον Χίον ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τῆς αὐτόθι πολιούχου Ἀθηνᾶς, ἀλλ' οἱ Χῖοι ἀποσπάσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ ἱεροῦ παρέδωσαν εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ μισθῷ. Ἡροδ. 1, 153. — 2) Ὄρος τῆς Ἰωνίας κείμενον πλησίον τῆς Μαγνησίας. Στράβ.

Πακτυϊκή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ καὶ Ἰνδοῦ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Καβούλ. Ἡροδ. 3, 93. Ἐπὶ ταύτης ἔκειτο ἡ πόλις Κασπάτυρος πρωτεύουσα τῆς χώρας· — ὅθεν Πακτυϊκός, ή, όν. Τῶν Πακτύων ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Πακτύων ἀνήκων. Ἡροδ.

Πακτωλός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τμώλου καὶ ῥέων πλησίον τῶν Σάρδεων, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἕρμον.

Παλαιγάμβριον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 1, 6. ἰδὲ Γάμβριον.

Παλαιμόνιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λέρνου ἢ κατά τινας τοῦ Ἡφαίστου, ἐξ Ὠλένου πόλεως τῆς Αἰτωλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν χωλὸς κατὰ τοὺς δύο πόδας. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 202. ἰδὲ Παλαίμων, ἀριθ. 2.

Παλαίμων, ονος, ὁ, Ἠλιακ. Παλαίμων. Ὄνομα τοῦ Μελικέρτου υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὡς θαλάσσιος θεός, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις ὑπὸ τὸ ὄνομα Portumnus, βοηθὸς καὶ σωτὴρ τῶν ἐν θαλάσσῃ χειμαζομένων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ῥώμῃ τὰ λεγόμενα Πορτουμνάλια κατὰ τὴν 17 ἡμέραν τοῦ Αὐγούστου μηνός· Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 251. Κατὰ Παυσ. α'. τὸ σῶμα τοῦ Παλαίμονος φερθὲν ὑφ' ἑνὸς δελφῖνος εἰς τὰ παράλια τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ ἐτάφη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Σισύφου, ὅστις συνέστησεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας. Παυσ. Κορ. 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Πειρέως. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Παλαίπαφος, ἡ, = Πάφος, ὅπερ ὅρα.

Παλαιρός, ἡ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ. — ὅθεν, Παλαιρεῖς, οἱ κάτοικοι. Θουκ. 6, 30. ἐν χειρογρ. ἔνθα πρότερον Παλαιρεῖς ἔκειτο.

Παλαιστής, οῦ, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως, ὅτε ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἀθλητοῦ ἦλθεν καὶ ἠγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Λυκόφρ. 41. καὶ Τζέτζ. αὐτόθ.

Παλαιστινοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης ἐν Ἀσίᾳ.

Παλαιστίνη, ἡ (ῑ). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες καὶ μετὰ τούτους οἱ Ῥωμαῖοι τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀσίας, ἥτις ἐξετείνετο μεσημβρινῶς τῆς Συρίας ἀπὸ τῆς Φοινίκης ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ Πετραίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας, οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινήν, ἀλλ' εἰς ἄκρον εὔφορον μὲ τερπνὸν καὶ εὐκραέστατον κλίμα. Τὰ μεσόγεια μέρη τῆς χώρας ταύτης περὶ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν κατῴκουν ἐξ ἀρχαίων χρόνων οἱ Ἰουδαῖοι, σχηματίζοντες δώδεκα φυλὰς καὶ δύο βασίλεια, τὸ τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ τοῦ Ἰσραήλ. Ἐχωρίζετο δὲ ἅπασα ἡ Παλαιστίνη διὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς Δυτικὴν ἢ εἰς τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου καὶ εἰς Ἀνατολικὴν ἢ πέραν τοῦ Ἰορδάνου Παλαιστίνην, τὰ ὁποῖα εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους καὶ ἐπὶ τῆς αὐτόθι κυριαρχίας τῶν Ῥωμαίων ἀπετέλουν τέσσαρας ἐπαρχίας, τὴν Ἰουδαίαν, Σαμάρειαν, Γαλιλαίαν καὶ Περαίαν Παλαιστίνην· πρῶτον δὲ εὑρηται τὸ ὄνομα Παλαιστίνη παρ' Ἡρόδ. ἡ Παλαιστίνη Συρίη, 1, 105. καὶ ἄνευ τοῦ Συρίη, Ἡροδ. 2, 104.

Παλαιστῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο πρότερον ὁ ἐν Θρᾴκῃ ποταμὸς Στρυμὼν Παλαιστῖνος, ὅτε ὁ βασιλεὺς οὗτος νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὑπ' ἀπελπισίας ἐρρίφθη εἰς αὐτὸν καὶ ἐπνίγη. Πλούτ.

Παλαίτυρος, ἡ· ἰδὲ Τύρος.

Παλαίφατος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, ἡ ἐποχὴ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη· κατά τινας ἀναφέρεται ὡς σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Θουκυδίδου, ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Πριήνης, γράψας πέντε βιβλία περὶ ἀπίστων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθη μόνον τὸ πρῶτον· Σουίδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, σελ. 182.

Παλαίχθων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ. Αἰσχ. Ἱκετ. 265.

Παλαμήδης, ους, ὁ· Αἰτιατ. η καὶ ην. Υἱὸς τοῦ Ναυπλίου βασιλέως τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἡσιόνης, περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἡρώων διὰ τὴν σοφίαν καὶ βαθεῖαν σύνεσίν του, ὅστις ἐκστρατεύων μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐβίασε δι' ἐπιτηδείου τρόπου τὸν Ὀδυσσέα νὰ συνεκστρατεύσῃ καὶ αὐτός ὅτε ὑπεκρίθη τὸν παράφρονα εἰς τὴν Ἰθάκην μὴ θέλων νὰ γίνῃ μέτοχος τοῦ πολέμου τούτου, δι' ὃ καὶ ἐκτοτε προέκυψεν ἡ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἡγεμόνων ἀδιάλλακτος ἔχθρα, ἕως οὗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνοχοποιήσας τὸν Παλαμήδην δολίως ὡς προδότην τῶν Ἑλλήνων διὰ μιᾶς ἐπιπλάστου γραφῆς ἀπὸ μέρους τοῦ Πριάμου, κατέπεισε τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας στρατηγοὺς νὰ τὸν λιθοβολήσωσιν· Ὑγῖν. μυθ. 105. Σχολιασ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 432. εἰς τὸν Παλαμήδην τοῦτον ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν εἰς τὰς μάχας στρατιωτικῶν παρατάξεων, τῶν κύβων, καὶ τῶν σταθμῶν, πρὸ πάντων δὲ φημίζεται ὡς εὑρετὴς τῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ζ, π, φ, χ· Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 195. Ἀπολλόδ. γ', 2, 3. ὑπῆρχε δὲ ὁ Παλαμήδης καὶ εἷς τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων ποιητῶν, ἀστρονόμων καὶ ἰατρῶν, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα κατὰ Σουίδ. ἠφανίσθησαν πρωΐμως ἤδη ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀγαμέμνονος — 2) Παλαμήδης ὁ Ἐλεατικός, οὕτως ὠνομάζετο Ζήνων ὁ Ἐλεάτης· Πλάτ. Φαίδρ. 261. — ὅθεν, Παλαμηδικός, ή, όν, τοῦ Παλαμήδους ἢ εἰς τὸν Παλαμήδην ἀναφερόμενος· τὸ Παλαμηδικὸν ἐξεύρημα, ἐν παροιμίαις λεγόμενον. Ἀριστοφ. Βατρ. 1488.

Παλάνδας, ὁ. Ποταμὸς τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, τανῦν Φάλσο. Πτολ.

Πάλαντα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύρνου (Κορσικῆς) τανῦν Balagne. Πτολ. ς', 2.

Παλάντιον, τό, ἰδὲ Παλλάντιον.

Παλάτιον, τό, Palatium. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη, ὅπου ἔκειτο τὸ περίφημον παλάτιον τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσα-

ρος Αὐγούστου καὶ πολλαὶ ἀρχαῖαι οἰκοδομαί· Στράβ. ὁ Παλλάντειος λόφος. Ἀλ. ποικ. Ἱστ. ια', 21. ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦτο ἀπό τινος ἀρχαίας πόλεως Παλλάντιον καλουμένης τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Εὔανδρος ἐλθὼν ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Παλλαντίου πόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπ' ὅπου μετέβη μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐκ τοῦ Παλλάντιον μετεσχηματίσθαι ὕστερον, Παλάτιον. Παυσ. η', 43. Διον. Ἀλ. α'.

Παλεῖς, οἱ· Ἰων. **Παλέες**. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Πάλης ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Ἡροδτ. 9, 28. Θουκ. εὕρηται ἔτι καὶ Παλλεῖς.

Πάλη, ἡ· καὶ Πάλλη. Πόλις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων, τανῦν Λεξούρι. Σχολ. Θουκ. α'. 27. Στράβ.

Παλεύς, έως, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Πηλεύς. Υἱὸς τοῦ Κεφάλου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πάλην ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Στέφ. Βυζ. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Πάλης ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Παλίβοθρα, τά, ἴδε Παλίμβοθρα.

Παλική, ἡ (ῑ). Palico. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι λίμνης τῶν Παλικῶν λεγομένης. Διοδ. Σικ. Στεφ. Βυζ.

Παλικοί, οἱ. Παῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Θαλίας θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Αἴτνης, λατρευόμενοι ὡς ἐγχώριοι θεοὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ὅπου λέγεται ὅτι καὶ ἐγεννήθησαν ἔχοντες ἴδιον ναὸν καὶ μαντεῖον αὐτόθι πλησίον τῆς πόλεως Παλίκης· Διοδρ. Σικ. ια', 89. — 2) Παλικοὶ ἢ Παλικῶν λίμνη. Λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ θειῶδες ὕδωρ θεωρουμένη ἱερὰ ὑφ' ὅλων ὅσοι ἤρχοντο νὰ κάμωσιν ὅρκον τινά. Στράβ.

Παλίμβοθρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἔχουσα 570 πύργους περὶ αὐτὴν καὶ 64 πύλας καὶ οὖσα μητρόπολις τῶν Παλιμβόθρων Ἰνδῶν. Στράβ.

Παλίνουρος, ὁ, καὶ **Παλίνουρον**, Palinurum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Λευκανίας χώρας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐπνίγη ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Αἰνείου Παλίνουρος. Στράβ. τανῦν Capo Palemido.

Πάλιον, τό· Δωρικ. ἀντὶ Πήλιον. Πινδ.

Παλκρεῖς, οἱ, ἴδε Παλαιρεῖς.

Παλλαδᾶς, ᾶ, ὁ. Ἕλλην Γραμματικὸς καὶ ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου ἐκ Χαλκίδος ἢ κατά τινας ἐξ Ἀλεξανδρείας, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 48.

Παλλάδιον, τό (⏑ ⏑ ⏑). Ἀρχαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, παριστάνον αὐτὴν ἔνοπλον καὶ κρατοῦσαν εἰς τὴν χεῖρα μίαν λόγχην, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν ἐξαίσιον δύναμιν νὰ διαφυλάττῃ τὴν πόλιν σῶαν καὶ ἀκαταπόρθητον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελεν εὑρίσκεσθαι· τοιοῦτον πρὸ πάντων ὑπῆρχε τὸ Παλλάδιον τὸ ὁποῖον πεσὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς πλάττεται, εὗρεν πρῶτον ὁ Ἶλος καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν Τροίαν ἐξ ξύλου κατεσκευασμένον ἔχον τριῶν πηχῶν ὕψος καὶ φυλαττόμενον εἰς τὴν αὐτόθι Ἀκρόπολιν· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἔφερε μετ' αὐτοῦ ὁ Αἰνείας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου λέγεται ὅτι διατηρήθη ἐφεξῆς εἰς τὴν Ῥώμην· Ἡροδ. α', 45. δ', 15. Πολλαὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ἤθελον νὰ λέγωνται ὅτι εἶχον ἐν αὐταῖς τὸ ἄγαλμα τοῦτο, πρὸ πάντων τὸ Ἄργος καὶ αἱ Ἀθῆναι Στράβ. ς'. Παυσ. β', 23. Ἀπολλδρ. γ'. 12 3. — 2) Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις συσταθὲν ἐπὶ τοῦ Δημοφῶντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, εἰς τὸ ὁποῖον συνήρχοντο οἱ Ἐφέται καὶ ἔκρινον τὰ ἀκουσίως γινόμενα ἐγκλήματα. Πλούτ.

Παλλάδιος, ία, ιον (⏑ ⏑ ⏑ ⏑). Τῆς Παλλάδος, εἰς τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν ἀνήκων, ἱερὸν τῆς Παλλάδος. — 2) Κυρ. Ὄνομ. Ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκμάσας μετὰ τὸν Γαλληνὸν καὶ συγγράψας θεωρίας εἴς τινα τῶν βιβλίων τοῦ Ἱπποκράτους. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. III, σελ. 68.

Παλλαντίδης, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Πάλλαντος, πληθ. οἱ **Παλλαντίδαι**, ἀπόγονοι τοῦ Πάλλαντος ἀδελφοῦ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων αὐτόθι γενεῶν. Εὐριπ. Ἱππ. 35. Πλουτ.

Παλλάντιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πάλλαντος υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλθὼν ὁ Εὔανδρος μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παλλαντίου τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν ἓν μέρος τῆς Ῥώμης, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλάντιον ὡς ἀρχαία αὐτῆς μητρόπολις, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτοκράτωρ Οὐεσπεσιανὸς ἐχορήγησε πολλὰ δικαιώματα. Παυσ. Διοδ. Σικ. καὶ Παλάντιον, παρὰ Στεφ. — ὅθεν, Παλλαντιεύς, οἱ κάτοικ. — 2) = Παλάτιον. ἴδε ἀνωτ.

Παλλάς, άδος, ἡ (ᾱ) Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ μετὰ τοῦ Ἀθήνη ἢ Ἀθηναίη ἀπαντώμενον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἄνευ τοῦ Ἀθηνᾶ. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ θεὰ αὐτὴ κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 406. ἀπὸ τοῦ πάλλειν, ὡς ἀεὶ πάλλουσα καὶ σκιρτῶσα κινουμένη πανταχοῦ· κατὰ δὲ Ἀπολλδρ. α', 6, 2, ἀπὸ τοῦ Γίγαντος Πάλλαντος, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐφόνευσεν εἰς τὴν Γιγαντομαχίαν, καὶ κατ' ἄλλους ἀπὸ τῆς Παλλάδος θυγατρὸς τοῦ Τρίτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ ἀνετράφη καὶ τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐξ ἀποτυχίας ἐφόνευσε. Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 355. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τρίτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ συνανεστράφη καὶ συνεγυμνάζετο εἰς τὰς πολεμικὰς ἀσκήσεις. Ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἠγωνίζοντο αὗται πρὸς ἀλλήλας διὰ τῆς πυγμῆς, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐξ ἀπροσεξίας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας κατασκευάσασα ἡ θεὰ μίαν εἰκόνα ὁμοίαν τῆς φίλης αὐτῆς Παλλάδος Παλλάδιον λεγόμενον, ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀφ' ὅπου πεσὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐφέρθη εἰς τὴν Τροίαν ὑπὸ τοῦ Ἴλου· Ἀπολλδρ. γ', 12, 3. — ὅθεν, **Παλλάδος πέτρα**, ἡ. Ὄρος πλησίον τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπερ καὶ Γλαυκώπειον ὄρος ἐκαλεῖτο. Εὐριπ. Ἱππ. 30.

Πάλλας, αντος, ὁ, Κλητ. Πάλλα. Πατὴρ τῆς Σελήνης. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 100. — 2) Υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Κυρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Στυγὸς τὴν Νίκην, τὸ Κράτος, τὸν Ζῆλον καὶ τὴν Βίαν. Ἡσ. Θεογ. 375, 385. Ἀπολλδρ. α', 2, 2. — 3) Υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολλδρ. α', 6, 2. — 4) Υἱὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο αἱ Παλλαντίδαι· Ἀπολλδρ. γ', 15, 5. — 5) Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὁ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Παλλάντιον· Παυσ. η', 44.

Παλλατίς, ίδος, ἡ (⏑ ⏑ ⏑). Τῆς Παλλάδος ἢ εἰς τὴν Παλλάδα ἀνήκων, ἱερὸν τῆς Παλλάδος· αἱ Παλλατίδες πέτραι, ἓν μέρος τοῦ ὄρους Κρείου πλησίον τοῦ Ἄργους. Καλλιμ. εἰς Παλλ. 42.

Παλληναῖος, αία, αῖον, καὶ Παλλήνιος. Τῆς Παλλήνης ἢ ἐκ τῆς Παλλήνης ὢν ἐν Μακεδονίᾳ, πλίνθοι Παλλήναια, ὑψώματα περὶ τὴν Χερσόνησον Παλλήνην· Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 599. καὶ ὡς Οὐσιαστ. ὁ Παλληναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Παλλήνης.

Παλλήνη, ἡ. Μικρὰ Χερσόνησος τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τορωναίου κόλπου, ἥτις ἄλλως καὶ Φλέγρα ἐκαλεῖτο, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὅτι συνέβη ἡ μάχη τῶν Γιγάντων κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου· Ἡροδτ. 7, 123. Θουκ. δ', 120. ἔνθα ἡμαρτ. Παλλήνη ἔκειτο· — ὁ Ἰσθμὸς τῆς Παλλήνης, τὸ στενὸν μέρος διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Χερσόνησος Παλλήνη μετὰ τῆς λοιπῆς Μακεδονικῆς ξηρᾶς· Θουκ. — ὅθεν, Παλληναῖος καὶ Παλλήνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Παλλήνης. — 2) Πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ οὖσα ἀποικία Ἑλλήνων· Στέφ. Βυζ. τανῦν νέα Κασσάνδρα. — 3) Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀχαρνῶν, ὅπου εὑρίσκετο εἷς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡροδτ. 1, 62. — ὅθεν, Παλληνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Παλλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκυονέως καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστερίας· ἴδε Ἀστερία.

Παλληνίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Παλλήνῃ δήμῳ τῆς Ἀττικῆς· Ἡροδτ. 1, 62.

Πάλμυρα, ἡ. Πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ ἐπίσημος τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Παλμυρηνῆς χώρας, οὖσα ὕστερον μητρόπολις μιᾶς ἰδίας μοναρχικῆς ἐπικρατείας, ὑπὸ Ἰώσπ. Θάμαρ καλουμένη, ἀπέχουσα μιᾶς ἡμέρας ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον ὑπῆρξεν ἀκμαῖον πρὸ πάντων εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Σελευκείας, πολλαὶ δὲ παλατιαῖαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαὶ ἐκαλλώπιζον αὐτήν, τῶν ὁποίων πολλὰ ἐρείπια σώζονται ἔτι μετὰ τὴν παντελῆ αὐτῆς καταστροφὴν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ. Στέφ. Βυζ. τανῦν Ταδμόρ. — ὅθεν, Παλμυρηνοί, οἱ κάτοικ.

Παλμυρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτεινομένη βορειοανατολικῶς τῆς Δαμασκοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, οὖσα ἐπὶ πολὺ ἀμμώδης καὶ ξηρά, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Πτολεμαῖος ἀριθμεῖ ἑπτακαίδεκα πόλεις· ἐσχημάτιζε δὲ αὕτη μετὰ ταῦτα ἓν ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν περίφημον Πάλμυραν.

Πάλμυς, υος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ν. 792.

Πάλτος, ἡ. Πόλις τῆς Κασσιώτιδος χώρας ἐν Συρίᾳ, τανῦν ἐρείπια Βάλδο λεγόμενα. Στράβ. ις'.

Πάμισος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανόν· Ἡροδτ. 7, 129. — 2) Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ἐκβάλλει εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, τανῦν Πιρνάτζα. Στράβ. — 3) μικρότατος ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας. Στράβ.

Παμμένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. Μειδ. σελ. 521. — 2) Ὄνομα Θηβαίου τινὸς παρὰ Λουκ.

Πάμμιλος, ὁ. Μεγαρεύς, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σελινοῦντα ἐν Σικελίᾳ Θουκ. ς', 4.

Πάμμων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250. — 2) Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Σκύρου. Ἡροδτ.

Παμπανίς, ίδος, ἡ. Πολίχνη τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη δυτικῶς τῆς Τεντύρας.

Παμφάγος, ὁ (ᾰ) Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔφαγε ποτὲ ἕνα ὁλόκληρον βοῦν· Ὀρφ. Ὕμν. ια', 6. Spanh. εἰς Καλλιμ. Ὕμν. Ἀρτ. 148.

Παμφάης, ους, ὁ (ᾰ). Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς Διοσκούρους. Πινδ. — 2) Κάτοικός τις τῆς

Πριήνης ἐν Ἰωνίᾳ, ὁ πέμψας δῶρον πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον μίαν ἅμαξαν μεστὴν ἀργυρίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 27.

Παμφία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τῆς Τριχωνίδος λίμνης. Πολύβ. ε', 7.

Πάμφιλος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. Ὑγῖν. μυθ. 170. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. παρὰ Ξενοφ. — 3) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἀπατήσας τὴν πολιτείαν ἐξωρίσθη τῆς πατρίδος του. Ἀριστοφ. Πλουτ. 174. — 4) Περίφημος ζωγράφος ἐκ Μακεδονίας, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ διδάσκαλος τοῦ Μελανθίου καὶ Ἀπελλοῦ, ζωγραφίσας ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς Ἡρακλείδας ὅτε ἦλθον ἱκέται μετὰ τῆς Ἀλκμήνης πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως. Ἀριστοφ. Πλουτ. 385. καὶ Σχολιστ. αὐτοῦ. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν ὁ Πάμφιλος οὗτος καὶ τραγικὸς ποιητής· Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, 313. — 5) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Σικελίας, ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται παρὰ Σουίδᾳ ὀλίγα τινὰ λείψανα. Ἀθην. α', 4.

Παμφυλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυκίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθον πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος καὶ ἐσυστήθησαν ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἐγκατοίκων· Ἡροδτ. 7, 91.

Παμφυλιακός, καὶ **Παμφυλικός**, ἡ, ὀν. Τῆς Παμφυλίας ἢ εἰς τὴν Παμφυλίαν ἀνήκων· Πλούτ. Στραβ.

Παμφύλιος, ία, ιον (ῡ). Τῆς Παμφυλίας. Τὸ Παμφύλιον πέλαγος, ἡ περιβρέχουσα τὴν Παμφυλίαν θάλασσα περὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Στραβ. Οὐσιαστ. ὁ Παμφύλιος, = Πάμφυλος· Διον. Περ. 127. Στρβ.

Παμφυλίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλ. τύπ. τοῦ Παμφύλιος. Διον. Περ. 854.

Πάμφυλοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὄντες τὸ ἀνέκαθεν Σύροι καὶ Φοίνικες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀκολούθως ἀνεμίχθησαν καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλθόντες ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Αἰσχ. Θεόκρ. Εἰδ. ιζ', 88. — 2) Φυλή τις τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Παμφύλου υἱοῦ τοῦ Αἰγιμίου. Ἡροδτ. 5, 68.

Πάμφυλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγιμίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δύμαντος, βασιλεὺς τῶν Δωριέων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ μία τῶν ἐν Σπάρτῃ γενεῶν Παμφυλὶς ἢ Παμφύλου ἔκγονοι. Πινδ. Πυθ. 1, 12. Ἀπολλδ. γ', 8, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Πάμφως, ω, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀθηναῖος ἀκμάσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι ἔγραψεν Ὕμνους καὶ ἄλλα ἐπικὰ ποιήματα ψαλλόμενα μετὰ τοῦ Ὀρφέως εἰς τὰς τελετὰς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Παυσ. Βοιωτ. καὶ Ἀττ. Ὕμνους εἰς Δία τοῦ Πάμφω τούτου ἀναφέρει ἔτι ὁ Φιλόστρατος ἐν Ἡρωϊκ. κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐποίησεν ὁ Ὅμηρος τοὺς ὕμνους του. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 206.

Πάν, **Πανός**, ὁ. Ἀρχαία τις Θεότης τῶν Ἀρκάδων, λατρευομένη ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν ποιμένων καὶ διατρίβουσα συνήθως εἰς τὰ ὄρη, δάση καὶ κοιλάδας τῆς Ἀρκαδίας. Καθ' Ὁμ. Ὕμν. ιη'. ὑπῆρχεν ὁ Πὰν υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος, κατὰ δὲ Ἡροδτ. 2, 145. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πηνελόπης· καὶ κατ' Ἀπολλδ. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θύμβριος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἀρκαδικῶν Νυμφῶν. Παυσ. η', 30. ἐπαριστάνετο δὲ μὲ ὦτα καὶ μικρὰ κέρατα αἰγὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μὲ πόδας καὶ οὐρὰν τράγου, ἔχων ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα τετριχωμένον, κρατῶν ἀείποτε μίαν ποιμενικὴν σύριγγα καὶ περιπλανώμενος ἐπὶ πολὺ εἰς δρυμοὺς καὶ ὀρεινοὺς τόπους τέρπων διὰ τῆς ἁρμονίας του τὰ νέμοντα ποίμνια τῶν ἐγχωρίων ἢ ὁδηγῶν αὐτὰ εἰς κατασκίους τόπους. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην τῶν ἄλλων θεῶν συμμαχήσας μετὰ τοῦ Διός, ἐσυμβούλευσεν αὐτοὺς νὰ μεταμορφωθῶσιν εἰς θηρία, αὐτὸς δὲ ἔλαβε τὴν μορφὴν ἑνὸς αἰγοκέρου. Συνοδεύσας δὲ καὶ τὸν Διόνυσον εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείαν, ἐγύμνασε τὸ στράτευμα τῶν Σατύρων εἰς ὅλας τὰς πολεμικὰς παρατάξεις καταπλήξας τοὺς ἐχθροὺς διὰ τοῦ ἤχου τῶν σαλπίγγων καὶ ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντων ὀργάνων. Ἐν Αἰγύπτῳ ἐλατρεύετο ὁ Πὰν μεταξὺ τῶν ἑπτὰ πρωτίστων θεῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μένδης παριστανόμενος μὲ μορφὴν ἑνὸς ζωντανοῦ τράγου εἰς τὴν πόλιν Χέμμιν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο καὶ Πανόπολις. Ἡροδτ. 2, 46. 145. Στεφ. Βυζ. παρ' Ἀθηναίοις δὲ εἰσήχθη ἡ λατρεία αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου, ὅτε παρεστάθη βοηθὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐναντίον τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 6, 105. — Πληθ. οἱ Πᾶνες, τέκνα τοῦ Πανός, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις Φαῦνοι λεγόμενα. Πλάτ. — οἱ Πᾶνες, ἐκφώνησις προξενουμένη συνήθ. εἰς τὴν θέαν αἰφνιδίου τινὸς καὶ τερατώδους ἀντικειμένου. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1061. — ὅθεν Ἐπιθτ. Πανεῖος, Πάνιος καὶ Πανικός, ὅπερ ὅρα κατωτρ.

Παναθήναια, τά. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, συσταθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγονται ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐριχθονίου, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν Ἀθήναια καλουμένη, ὕστερον δὲ ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως ὠνομάσθη Παναθήναια πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης συνοικήσεως τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν τὰς Ἀθήνας, οἵτινες πρότερον εὑρίσκοντο ἐσπαρμένοι ἐφ' ὅλης τῆς Ἀττικῆς κατὰ κώμας καὶ χωρία. Διέφερον δὲ τὰ ἰδίως λεγόμενα μεγάλα Παναθήναια ἀπὸ τὰ μικρὰ Παναθήναια, τὰ μὲν πρῶτα ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν κατὰ τὴν 28 ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς μὲ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, διαρκοῦντα πολλὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐτελοῦντο καὶ διάφορα εἴδη ἀγώνων, ὅτε ἐφέρετο καὶ ὁ πέπλος τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς ἐφ' ἑνὸς πλοίου κινουμένου διὰ μηχανῶν καὶ τεχνικῶν κωπίων διὰ μέσου τῆς πόλεως· τὰ δὲ μικρὰ Παναθήναια ἑωρτάζοντο ἀνὰ πᾶν ἔτος ἢ κατά τινας ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὴν 20 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιῶνος μηνός. Ἡροδτ. 5, 56. Ἀπολλδ. γ', 14, 6.

Παναθηναϊκός, ή, όν. Τῶν Παναθηναίων ἢ εἰς τὰ Παναθήναια ἀνήκων. Ἡ **Παναθηναϊκὴ** πομπή, ἡ γινομένη τελετὴ μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων ἐν Ἀθήναις. Θουκ. α', 20. τὰ Παναθηναϊκά, προσυπακ. ἆθλα· οἱ τελούμενοι ἀγῶνες ἐν καιρῷ τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων. Αἰλιαν.

Παναθήναιος, αία, αιον, = Παναθηναϊκός, τὰ Παναθήναια ἆθλα. Σιμ. Ἐπιγρ. 75.

Πάναινος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου, ὁ ζωγραφίσας τῇ 86 Ὀλ. εἰς τὴν ποικίλην στοὰν μετὰ τοῦ Πολυγνώστου τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶνι· ὅτε δὲ εὑρίσκοντο ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐντὸς τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ Διὸς πολλαὶ ἄλλαι εἰκόνες τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου. Παυσ. ε', 11. Πλιν.

Παναῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὴν Ἀμφίπολιν. Θουκ. β', 101.

Πάναιρος, ὁ. Θεσσαλός τις, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Παναίτιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σωσιμένους Τήνιος, τριήραρχος, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν δεύτερον Περσικὸν πόλεμον· Ἡροδτ. 8, 82. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ῥόδου, διδάσκαλος τοῦ Πολέμωνος, κατά τινας γράψας μίαν διατριβὴν περὶ τοῦ καθήκοντος. Σουίδ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 567. — 3) ὁ νεώτερος· Περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος καὶ οὗτος ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου καὶ φίλος τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Σκιπίωνος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφοραι φιλοσοφικαὶ καὶ ἠθικαὶ πραγματεῖαι παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Διογ. Λαέρτ. Πλουτρ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 567.

Παναιτώλιον, τό. Ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικούντων λαῶν, συγκροτουμένη ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ περὶ τὸ φθινόπωρον εἰς τὴν πόλιν Θέρμα, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τὴν Ναύπακτον, ἔχουσα κύριον καὶ μόνον σκοπὸν τὴν διατήρησιν τῆς Ἐθνικῆς ἐλευθερίας ἐναντίον τῆς αὐξανομένης δυνάμεως τῶν Μακεδόνων. Πρόεδρος τῆς συνελεύσεως ταύτης ἐκλέγετο συνήθως εἷς στρατηγὸς ἐκ τῶν διαφόρων πεμπομένων ἀντιπροσώπων τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πόλεων· ἐσυγκροτεῖτο δὲ μετὰ πολλῆς παρατάξεως καὶ πολυτελείας, καθ' ἣν καὶ δημόσιοι ἀγῶνες καὶ ἑορταὶ ἐπανηγυρίζοντο. Πολύβ. β', 2. Θουκ. γ', 94-102.

Πανάκεια, ἡ (υυ–υ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς Ἰατρικῆς, ἔχουσα ἕνα ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ὠρωπόν. Ἀριστφ. Πλουτ. 702 Παυσ. α', 34.

Πάνακρα, τά (υ–υ). Ὄρος τῆς νήσου Κρήτης συνεχόμενον μὲ τὴν αὐτόθι Ἴδην. Καλλιμ. εἰς Δι. 50. — ὅθεν, Πανακρίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Πανάκρου ἢ ἐν τῷ Πανάκρῳ οὖσα.

Πάνακτον, τό. Φρούριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Θουκ. ε', 42. Δημ.

Πανάρατος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσιλάου, Αἰλ.

Παναχαία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἷς ναὸς αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Αἴγιον ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 24.

Παναχαιίς, ίδος, ἡ, προσυπακ. γῆ· = Ἀχαΐα ἅπασα. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 243. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἴδιον ναὸν ἐν Ἀχαΐᾳ, ἔνθα εὑρίσκετο καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ ἐξειργασμένον. Παυσ. ζ', 20.

Παναχαιοί, οἱ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται παρ' Ὁμήρῳ γενικῶς ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον οἱ Πανέλληνες, κατοικοῦντες ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι. Ὁμ. Ἰλ. Β, 404. Η, 73, 159.

Πανδάρεος, ὁ (ᾰ). Κρησιώτης ζῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἐχάρισεν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ τρώγῃ ὅσον θέλει χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται οὐδέποτε ἀπὸ τὸ βάρος τῆς πολυφαγίας· τούτου θυγάτηρ ὑπῆρξεν ἡ Ἀηδὼν γυνὴ τοῦ Πολυτέχνου. Ἀντ. Λιβ. 11. — 2) Υἱὸς τοῦ Μέροπος ἐκ Μιλήτου, φίλος καὶ βοηθὸς τοῦ Ταντάλου, γεννήσας τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἀηδόνα, Μερόπην καὶ Κλεοθήραν ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 518. Υ, 66. ὅρα Ἀηδών.

Πάνδαρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐκ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τοξότης, καθ' Ὁμ. λαβὼν τὰ τόξον παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀ-

πόλλωνος, ἡγεμὼν τῶν Λυκίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις πληγώσας τὸν Μενέλαον δὲν ἀφῆσεν οὕτως νὰ γίνῃ ἡ ἀποφασισθεῖσα εἰρήνη· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους· Ὁμ. Ἰλ. Β, 827. Κ, 277.

Πανδαταρεία, ἡ· Pandetaria. Νῆσος μικρὰ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξωρίσθη ἡ Ἰουλία θυγάτηρ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Πτολ. γ΄, 1.

Πανδελέτειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πανδελέτου, συκοφάντου τινὸς ἐν Ἀθήναις, ἢ εἰς τὸν Πανδέλετον ἀνήκων· αἱ Πανδελέτειοι γνῶμαι. Ἀριστφ. Νεφ. 910.

Πάνδημος, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης θεᾶς τοῦ κοινοῦ καὶ σαρκικοῦ ἔρωτος. Πλάτ. Συμ. σελ. 180. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατά τινας ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς κοινῆς ἀγορᾶς ἐν Ἀθήναις ἔνθα συνηθροίζετο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν πρῶτον ὁ Θησεὺς ὅτε συνῴκισεν τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν· Παυσ. α΄, 2, 2. ὅτι δὲ ἐν Θήβαις εὑρίσκετο ἐν ἄγαλμα αὐτῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Παυσ. θ΄, 16.

Πάνδια, τὸ, προτυπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς, συσταθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πανδίωνος, τῆς ὁποίας ἡ ἔναρξις ἐγίνετο εὐθὺς μετὰ τὰ Διονύσια. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Πανδίη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σελήνης. Ὁμ. Ὕμν. λβ΄, 15.

Πανδιονίδης, ου, ὁ (‒ ‒ ⏑ ⏑ ‒). Υἱὸς τοῦ Πανδίονος, ὁ Αἰγεύς. Διον. Περ. 1024.

Πανδιονίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδίονος, ἡ Πρόκνη, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀηδόνα. Ἡσ. Ἔρ. Ἡμ. 568. — 2) Ἐπιθτκ. Τοῦ Πανδίονος ἢ ἐκ τοῦ Πανδίονος καταγομένη. ἡ **Πανδιονὶς φυλή**, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἥρωος Πανδίονος. Δημ. καὶ, ἡ Πανδίονος φυλή. Λουκ.

Πανδίων, ονος, ὁ (ῑ) ὁ **πρῶτος**. Υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὸ 1463 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας 40 χρόνους, πατὴρ τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς Πρόκνης καὶ Φιλομήλης, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου ἦλθον ὡς λέγεται ἡ Δήμητρα καὶ ὁ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικήν, εἰσάξαντες πρῶτον αὐτόθι τὴν τῶν ἀγρῶν καλλιέργειαν καὶ τὴν φυτείαν τῆς ἀμπέλου· πολεμῶν δὲ ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν του τὸν Τηρέα βασιλέα τῶν Θρᾳκῶν εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Πρόκνην· ἰδε Τηρεύς· μετὰ θάνατον διεδέχθη αὐτὸν ὁ υἱός του Ἐρεχθεύς. — 2) Πανδίων ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν τὸ 1300 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς Κέκροπος, τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Μητιαδούσης, πατὴρ τοῦ Αἰγέως, Πάλλαντος καὶ Νίσου. Διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ἀπὸ τοὺς παῖδας τοῦ Μητίονος ἔφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Πυλίαν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Πύλα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐλθόντες οἱ παῖδες αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπακατέστησαν αὖθις τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἀπολλδ. γ΄, 15, 1. Ἐτιμᾶτο δὲ ἀκολούθως ὁ Πανδίων εἰς τὰ Μέγαρα ὡς ἥρως μὲ μίαν ἐτήσιον ἑορτὴν ἔχων αὐτόθι καὶ ἴδιον ἡρῷον. Παυσ. α΄, 41. — 3) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Καλλιδίκης. Ἀπολλδ. β΄, 1, 4. — 4) Υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπολλδ. γ΄, 1. 4. — 5) Ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ὁμ. Ἰλ. Μ, 372. — **Ἀνδριὰς τοῦ Πανδίονος**· ὁ ἐν Ἀθήναις ἀνδριὰς τοῦ βασιλέως Πανδίονος τοῦ πρώτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεγομένων πολεμιστῶν. Ἀριστφ. Εἰρ. 1183. Δημ. — Τοῦ Πανδίονος ἄστυ, = Ἀθῆναι· Δημ. ἡ Πανδίονος, προσωπ. κόρη, ἡ Φιλομήλα. Λουκ.

Πάνδοκος, ὁ. Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων· Ὁμ. Ἰλ. Λ, 490.

Πανδοσία, ἡ. Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ. Δημ. Ἀλ. — 2) Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν, εἰς τὴν ὁποίαν νικηθεὶς ἐθανατώθη ὁ Ἀλέξανδρος βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου· τανῦν Anglona. Στράβ. β΄. Λιβ.

Πανδρόσειον, τό. Ἱερὸν τῆς Πανδρόσου ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ ἱερὰ ἐλαία τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολλδ. γ΄, 14. 2

Πάνδροσος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἀδελφὴ τῆς Ἕρσης καὶ Ἀγλαύρου Ἀπολλδ. γ΄, 14, 2. τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κήρυκα. Πολυδ. η΄, 9 κατὰ Παυσ. α΄, 27. Εἶχεν αὕτη ἐν ἴδιον ἱερὸν πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀκροπόλει ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβλάστανε τὸ ἱερὸν δένδρον τῆς ἐλαίας τὸ ὁποῖον ἐφύτευσεν πρῶτον ἡ θεὰ αὕτη εἰς τὰς Ἀθήνας.

Πανδώρα, ἡ. Ἡ πρώτη γυναῖκα τὴν ὁποίαν οἱ θεοὶ ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, ὅτε ὁ Προμηθεὺς ἔκλεψε τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἐδημιούργησεν αὐτὴν ὁ Ἥφαιστος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς. καὶ ἡ μὲν Ἀφροδίτη τὴν ἐκόσμησε μ' ἐξαίρετον κάλλος, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ τὴν ἐπροίκισε μὲ τὴν περὶ τὰς ἐργασίας ἐπιτηδειότητα, καὶ αἱ Ὧραι μὲ παντὸς εἴδους θέλγητρα καὶ χάριν· ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν αὐτὴν διὰ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸς τὸν Ἐπιμηθέα ὅστις καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Προμηθέως ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ πεμφθὲν κιβώτιον παρὰ τῶν θεῶν, περιέχον ὅλα τὰ κακὰ διὰ τῶν ὁποίων ἤθελον οὗτοι νὰ τιμωρήσωσι τοῦ λοιποῦ τὸ ἀνθρώπινον γένος, τὸ ὁποῖον ἀνοίξας ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔγινε πρόξενος ὅλων τῶν δεινῶν καὶ βασάνων ὑπὸ τῶν ὁποίων μὲ ταῦτα κατατήκονται οἱ θνητοί. Ἡσ. Θεογ. 571. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 81. Ἀπολλδ. α΄, 7, 2. — 2) παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 973. σύντροφος τῆς Ἑκάτης καὶ τῶν Ἐρινύων, θεὰ τῶν δεινῶν καὶ βασάνων, ἔχουσα σιδηροῦν σῶμα.

Πάνδωρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου. Ἀπολλδ. γ΄, 15, 1.

Πανεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Πανὸς ἢ εἰς τὸν Πᾶνα ἀνήκων, — εῖον, Πανεῖον, τὸ, ὁ ναὸς τοῦ Πανός· Στράβ. — τὰ Πανεῖα, προσυπακ. δείματα, = Πανικοὶ φόβοι, οἱ ἀπροσδοκήτως καὶ αἴφνης συμβαίνοντες φόβοι μεταξὺ ἑνὸς πλήθους ἀνθρώπων ἢ θηρίων ἄνευ προεγνωσμένης τινὸς αἰτίας, ἑρμηνευομένης τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ θεοῦ Πανὸς ὅτι οὗτος εἰς τὴν μετὰ τοῦ Διονύσου ἐκστρατείαν κατεφόβισεν τοὺς Ἰνδοὺς διὰ τῆς μεγάλης ταραχῆς καὶ τοῦ θορύβου τὸν ὁποῖον ἐπροξένησε μὲ τὰ διάφορα αὐτοῦ ἠχητικὰ καὶ ἐκπληκτικὰ ὄργανα· Λουκ. Βακχ. 4. κατ' ἄλλους δὲ ἐπειδὴ ὁ Πὰν ἐνέβαλε τοιοῦτον φόβον εἰς τοὺς Πέρσας ἐν Μαραθῶνι ὅτε ἐπολέμουν κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 6, 105.

Πανέλληνες, οἱ, Δωρ. Πανέλλανες. Ὅλοι ὁμοῦ οἱ Ἕλληνες, ἢ τὸ ὅλον γένος τῶν Ἑλλήνων, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 530. καὶ Ἡσ. Ἔργ. 530.

Πανελλήνιον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Αἰγίνης ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός. Πλουτ. Παυσ.

Πανελλήνιος, ὁ· Ἐπιθτ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἤγειρεν ὁ Αἰακὸς ἕνα ναὸν ἐν Αἰγίνῃ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, ὅτε διὰ μεσιτείας του ἠλευθέρωσεν ὁ θεὸς οὗτος τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ μίαν φθοροποιὸν ἀνομβρίαν. Παυσ. α΄. ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔκτισε μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐν Ἀθήναις ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Διός. Παυσ. α΄, 18.

Πάνθεια, ἡ. Ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ Ἀβραδάτου ἑνὸς τῶν ἡγεμόνων τῶν Περσῶν. Ξενφ. Κυρπ. — 2) Δευτέρα γυνὴ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Ἀντωνίνου τοῦ Φιλοσόφου. Λουκ.

Πανθιαλαῖοι, οἱ. Φυλή τις τῶν ἀρχαίων Περσῶν ζῶσα ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡροδτ. 1, 125.

Πανθοΐδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πανθόου, ὁ Πολυδάμας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 756. καὶ ὁ Εὔφορβος, Ὁμ. Ἰλ. Π, 808.

Πάνθοος, κυηρμ. Πάνθους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀρθία, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἁρπάσας αὐτὸν διὰ τὸ ἔξοχον κάλλος του ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἔφερεν εἰς τὴν Τροίαν, ὅπου ὁ Πρίαμος ἐδιώρισεν αὐτὸν πάλιν ἱερέα τοῦ ἐν Τροίᾳ Ἀπόλλωνος· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Πολυδάμας, Ὑπερήνωρ καὶ Εὔφορβος. Ὁμ. Ἰλ. Γεν. Πάνθου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 9. Δοτκ. Πάνθῳ, αὐτ. 40. Ὀνομαστκ. Πάνθους, παρὰ Λουκ. Ἀλεκ. 17.

Πανιαρδίς, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Μαραβίου ποταμοῦ. Πτολ. ε΄, 9.

Πανιάς, άδος, ἡ. Πανική, τοῦ Πανός. Νονν.

Πανικός, ή, όν (Πάν). Τοῦ Πανὸς ἢ ἐκ τοῦ Πανὸς προερχόμενος. Πανικαὶ ταραχαί, Πανικοὶ φόβοι, = Πανεῖα. Πλουτ.

Πανίτης, ου, ὁ. Μεσσήνιός τις ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς Σπαρτιάτας περὶ τῆς ἐκλογῆς ἑνὸς τῶν δύο διδύμων παίδων τοῦ βασιλέως Ἀριστοδήμου, Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους. Ἡροδτ 6, 52.

Πανιώνιον, τό. Ἄλσος ἱερὸν περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μυκάλης ἐν Ἰωνίᾳ πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἔνθα εὑρίσκετο εἷς κοινὸς τῶν Ἰώνων ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸν ὁποῖον συνήρχοντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων· Ἡροδτ. 1, 143. καὶ ε. ξ. Στράβ.

Πανιώνιος, ία, ιον. Ὁ εἰς πάντας τοὺς Ἴωνας ἀνήκων, κοινὸς ὅλων τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰώνων. Τὰ Πανιώνια, προσυπακμ. ἱερά, ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἰώνων πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸ ἐν Μυκάλῃ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος. Ἡροδτ. 1, 148. — 2) Ἀνὴρ Χῖος τὴν πατρίδα, ὅστις ἀγοράζων νέους καὶ εὐειδεῖς παῖδας καὶ εὐνουχίζων αὐτούς, τοὺς ἐπώλει ὡς εὐνούχους εἰς τοὺς ἐν Σάρδεσι καὶ Ἐφέσῳ βαρβάρους παρὰ τῶν ὁποίων ἐλάμβανε μεγάλας ποσότητας χρημάτων. Ἡροδτ. 8, 105.

Παννόνιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παννονίας χώρας ἐν Εὐρώπῃ Στράβ. Διον. Περ. 322. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν οἱ αὐτοὶ καὶ Παίονες λεγόμενοι, ὄντες ἐν μέρος τῶν ἰδίως Παννονίων.

Παννονία, ἡ. Χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης κειμένη βορειοανατολικῶς τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας ἡ ἔκτασις καὶ τὰ ὅρια εὑρίσκονται ἀκριβέστερον προσδιωρισμένα παρὰ τοῖς ὕστερον Γεωγράφοις καὶ ἐξαιρ. παρὰ Πτολεμαίῳ βιβ. β΄, 15, καὶ 16. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ὡρίζετο ἄνωθεν ἡ Παννονία δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Νωρικοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας, ἀρκτικῶς δὲ καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Δανούβεως καὶ τῆς ἄνω Μοισίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἄνω Αὐστρίαν Στυρίαν τὴν κάτω Οὐγγαρίαν, τὴν Σλαβονίαν καὶ ἓν μέρος τῆς Βοσνίας καὶ Κροατίας, οὖσα κατὰ Πτολμ. διῃρημένη εἰς ἄνω Παννονίαν κειμένην πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς κάτω Παννονίαν κειμένην πρὸς ἀνατολάς.

Παννυχίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Πανοπεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ τῆς Ἀστεροδείας, πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ ἐλθὼν μετὰ

τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνοδεύσας τὸν Ἀμφιτρύωνα εἰς τὴν κατὰ τῶν Τηλεβόων ἐκστρατείαν. Ἀπολλόδ. β', 4, 7.

Πανοπεύς, έως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας παρὰ τῷ Κηφισῷ ποταμῷ, τανῦν Βλάστιος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 307. Ὀδ. Λ, 581. Στράβ. κατὰ Στράβ. ἐκαλεῖτο αὕτη ὕστερον καὶ Φανοτεύς. — ὅθεν, Πανοπεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. ἡ Πανοπέων πόλις Ἡρόδτ. 8, 35. ἡ Ὀνομαστ. Πανοπέες ἡμαρτημένως σχηματισθ. ἐκ τῆς Αἰτ. Πανοπέας ἐκ τοῦ Πανοπεύς, παρ' Ἡρόδτ. 8, 34 καὶ Παυσ. ι', 4.

Πανόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 45. Ἡσ. Θεογ. 250. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὴν Θρεψίππην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8

Πανάπολις, ἡ, ἴδε Πανὸς πόλις.

Πανόπτης, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἄργου, ὅπερ ὅρα.

Πάνορμος, ὁ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἀρκτικῶς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ἔφθασεν εἰς μεγάλην ἀκμὴν εὐπορίας καὶ δόξης· τανῦν Πάλερμος. Θουκ. ς', 2. — 2) Εὐρύχωρος λιμὴν τῆς Ἠπείρου πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥίου. Στράβ. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἀχαΐας ἀπέναντι τῆς πόλεως Ναυπάκτου· τανῦν Τεκέ. — 4) Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἐφέσου. Ἡρόδτ. 1, 157 Θουκ. — ὅθεν, Πανορμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Πανορμῖτις, ιδος, ἡ, τοῦ Πανόρμου ἢ ἐκ τοῦ Πανόρμου οὖσα. Πολύβ.

Πανὸς ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος μὲ ἓν περίφημον ἐν αὐτῷ σπήλαιον. Παυσ.

Πανὸς πόλις, ἡ, Διοδ. Σικ. καὶ Πανῶν πόλις, ἡ. Στράβ. ὕστερον καὶ Πανόπολις καλουμένη. Ἀρχαία πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Πανοπολιτοῦ Νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἷς ναὸς τοῦ Περσέως· πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Χέμμις. Ἡρόδτ. 2, 85. Διοδ. Σικ. α', 18.

Πανταγνωτος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῶν Σαμίων. Ἡρόδτ.

Πανταχίας, ὁ, Pentogiso. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων μεταξὺ Μεγάρων καὶ Συρακουσῶν. Θουκ. ς', 4.

Πανταλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1036. — 2) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Πανταλέων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλυάττου βασιλέως τῶν Λυδῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου Ἡρόδτ. 1, 92.

Πανταρης, εος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῶν Γελῴων ἐν Σικελίᾳ. Ἡρόδτ.

Παντικάπαιον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα ἕνα προσφυῆ λιμένα καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι τὴν καθέδραν τῶν ἡγεμόνων ἑνὸς αὐτόθι μικροῦ βασιλείου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες διηργουν μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς χώρας. Δημ. Στράβ. ζ'. ὅτι δὲ καὶ Βόσπορος καλουμένη, κατὰ Οὐλπ. εἰς Δημ. Λεπτ. τανῦν Κέρτσχ. — ὅθεν, Παντικαπαιεύς έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Παντικάπης, ου, ὁ (-υυ-). Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις καθ' Ἡρόδτ. 4, 54. πηγάζων ἔκ τινος λίμνης καὶ ῥέων ἀνατολικῶς διὰ τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην· τανῦν Σαμάρα. Διονυσ. Περιηγ. 314.

Παντίμαθοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ὦξον ποταμόν, ὑποτελὴς εἰς τοὺς Πέρσας. Ἡρόδτ. 3, 92.

Παντίτης, ου, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην διεσώθη μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι ἀποθανόντων μετὰ τοῦ Λεωνίδα. Ἡρόδτ. 7, 232.

Πανύασις, ιδος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, κατὰ Σουίδ. ἐκ τῆς νήσου Σάμου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ Θουρίων ἢ ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, συγγενὴς τοῦ ἱστορικοῦ Ἡροδότου, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. συνέγραψεν εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἓν ἐπικὸν ποίημα Ἡράκλειαν ἐπιγραφόμενον ἢ πράξεις τοῦ Ἡρακλέους εἰς 14 βιβλία, ἀναφερόμενον ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Ἀπολλ. α', 5, 2. Ἀθήν. β', 2. Παυσ. ι', 8.

Πάνυσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ. Πτολ.

Παξοί, οἱ, Paxoe. Δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, κείμεναι μεταξὺ τῆς Κερκύρας καὶ Λευκάδος· τανῦν Παξὸς καὶ Ἀντίπαξος. Πολύβ.

Παπαῖος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Σκύθαις καὶ Βιθυνοῖς. Ἡρόδτ. 4, 80.

Παπειρίνη νῆσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἀραβίου κόλπου, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Αἰγύπτου. Πτολ. δ', 6.

Πάπρημις, ιος, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Παπρημίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Χοῒς καλουμένη. Ἡρόδτ. 2, 59, 63.

Παπρημίτης, ου, ὁ (ῑ). Τῆς Παπρήμιδος ὁ Παπρημίτης νομὸς ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κείμενος μεταξὺ τοῦ Χεμμιτικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ νομοῦ δυτικῶς τοῦ Δέλτα. Ἡρόδτ. 2, 71.

Παράδεισος, ὁ. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ. Πτολ. ε'. Στέφ. Βυζ.

Παραιβάτης, ου, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ἠκολούθησε τὸν Δωριέα, ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τῆς Σπάρτης, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν. Ἡρόδτ. 5, 46.

Παραίβιος, ὁ (υ-υυ). Πιστὸς ὑπαδὸς τοῦ Φινέως βασιλέως τῆς Θρᾴκης, κατὰ συμβουλὴν τοῦ ὁποίου ὁ Παραίβιος ἐξιλέωσε μίαν τῶν Ἁμαδρυάδων νυμφῶν, ἐγείρας αὐτῇ ἕνα βωμὸν ὅτε κατεδικάσθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἀδιάκοπον πενίαν, κόψας μίαν ἱερὰν αὐτῆς δρῦν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 458. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι.

Παραιτάκαι, οἱ, = Παραιτακηνοί, ὅπερ ὅρα.

Παραιτακηνή, ἡ, προσυπακουμ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας ἀρκτικῶς, εἰς ἄκρον εὐφορωτάτη καὶ τερπνή· τανῦν Βουρουκόρτ. Στράβ. Πτολ.

Παραιτακηνοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παραιτακηνῆς χώρας ἐν Περσίδι, καταγόμενοι ἐκ Μήδων καὶ διάγοντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν. Στράβ. Παρητακηνοί, Ἡρόδτ. 1, 101. καὶ Παραιτάκαι (ᾰ) Ἀρριαν.

Παραιτόνιον, τό. Πόλις τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, ἔχουσα μέγα καὶ προσφυῆ λιμένα. Στράβ. ἢ Παραιτονία. Θουκ. καὶ Ἀμμωνία.

Παραλάται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, πιθαν. τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ἡρόδτ. βασιλήιοι Σκύθαι λεγόμενον. Ἡρόδτ. 4, 6.

Παραλία, ἡ, = Πάραλος, ὅπερ ὅρα.

Παράλιοι, οἱ (υυυ-). Οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων μερῶν τῆς Ἀττικῆς, ἴδε Πάραλος. Θουκ. γ', 9. — 2) Λαὸς τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κατοικοῦντες τὰ αὐτόθι παράλια μέρη. Θουκυδ. γ', 92. κατὰ Στέφ. Βυζ. κάτοικοι τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Παράλου.

Πάραλοι, οἱ, = Παράλιοι Ἡρόδτ. 1, 59. Ἀριστοφ. Λυσ. 58. — 2) Οἱ ναῦται τοῦ ἱεροῦ πλοίου Παράλου καλουμένου. Θουκ. η', 93.

Πάραλος, ἡ, προσυπακουμ. γῆ. Ἓν στενὸν μέρος τῆς Ἀττικῆς χώρας, ἐκτεινόμενον παραθαλασσίως ἀπὸ τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου ἕως τῶν Ἀθηνῶν. Θουκυδ. β', 55. — 2) Πόλις τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ. — 3) Προσυπακουμ. ναῦς. Ἓν τῶν ἱερῶν πλοίων τῶν Ἀθηναίων, τὰ ὁποῖα ἦσαν διωρισμένα διὰ τὰς κοινὰς χρείας τῆς πολιτείας.

Πάραλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ περιφήμου Περικλέους ἐν Ἀθήναις, ἀποθανὼν ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτόθι νόσου ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Πλάτ. Ξενοφ. — 2) Υἱὸς τοῦ Δημοδόκου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. 33.

Παραπάμισος, ὁ, = Παροπάμισος, ὅπερ ὅρα.

Παραποταμία, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Παραποτάμιοι, οἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, κειμένη βορειοδυτικῶς τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡρόδτ. 8, 33. Στράβων.

Παρασωπία, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν· ὅθεν, Παρασώπιοι, οἱ κατοικοῦντες μικράν τινα κώμην παρὰ τῷ Ἀσωπῷ ποταμῷ ἐν Βοιωτίᾳ. Στράβ.

Παρασωπιάς, άδος, ἡ, προσυπακ. χώρα. Ἓν μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κείμενον περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἀρκτικῶς τῆς Λιλαίας. Στράβ.

Παραυαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Αὖαν ποταμόν. Θουκ. β', 80. — ὅθεν, ἡ **Παραυαία**, χώρα τις ὀρεινὴ περὶ τὸν Αὖαν ποταμὸν ἐν Ἠπείρῳ. Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 7, 6.

Παρδόκας, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 608.

Πάρεια, ἡ. Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Εὐρυμέδοντα, Νηφαλίωνα, Χρύσην καὶ Φιλόλαον. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Παρισάδης, ου, ὁ. Τύραννός τις ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Δημ. Φορμ. σελ. 979. = Παρισάδης παρὰ Διοδ. Σικελ. καὶ Παραισάδης, παρὰ Στράβ.

Παρθάων, ονος, ὁ, = Πορθάων, ὅπερ ὅρα.

Παρθεινοί, οἱ, Parthini. Λαὸς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δαλματίας. Πολύβ. καὶ Στράβ. ὅτι δὲ Παρθηνοί, Στέφ. Βυζ. καὶ Παρθινοί. Στράβ.

Παρθενία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἥρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Παρθενίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πίνδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Σάμου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκαλεῖτο πρότερον Παρθενία ἡ νῆσος Σάμος. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 188. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 49 Στράβ.

Παρθενίαι, οἱ, ἑνικ. Παρθενίας. Κυρίως παῖδες τῶν παρθένων. Κατὰ Στράβ. Οὕτως ἐκλήθησαν οἱ νέοι τῆς Σπάρτης, ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐν καιρῷ τῆς μακρᾶς ἀπουσίας τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Μεσσηνίας πόλεμον ἀπὸ τὰς ἐν Σπάρτῃ ἐγκαταλειφθείσας γυναῖκας ἐκ μὴ νομίμου συνοικήσεως, καὶ οἵτινες περιφρονούμενοι ὡς νόθοι ὑπὸ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν, μετὰ μίαν ἀτυχῆ στάσιν τὴν ὁποίαν ἐζήτησαν νὰ κάμωσιν ἐπὶ κοινῆς ἐκκλησίας, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἐσύστησαν μίαν ἰδίαν ἀποικίαν, κτίσαντες αὐτόθι τὴν πόλιν Τάραντα περὶ τὸ 707 ἔτος πρὸ Χρ.

Παρθενίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἁρπίνης. Στράβ.

Παρθένιον, τό. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Τευθρανίας χώρας. Ξενοφ. — 2) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ αὐτόθι Κιμμερίου Βοσπόρου, κλη-

θεῖσα δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς παρθένου Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσαν οἱ ἐγχώριοι ὡς θυσίαν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Στράβ.

Παρθένιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας· τανῦν Βαρτενία. Ἡρόδτ.

Παρθένιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον· ἐκλήθη δὲ Παρθένιος ὡς πλάττεται, διότι ἐν αὐτῷ ἐλούετο συνήθως ἡ Ἄρτεμις· τανῦν Γερσιδασεϊ. Ἡσί. Θεογ. 344. Ὀμ. Ἰλ. Β, 854.

Παρθένιος, ία, ιον. Τῆς Παρθένου, Παρθενικός. Τὸ Παρθένιον φρέαρ, = Καλλίχορος, ἐκλήθη οὕτω διὰ τὸ καθαρὸν καὶ διαυγὲς αὐτοῦ ὕδωρ. Ὀμ. Ὕμν. Δημ. 99.

Παρθένιος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Νικαίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ συγγράψας περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, ἐρανισθεὶς τὴν πλείστην ὕλην ἐξ ἀρχαιοτέρων ποιητῶν. Λουκ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 308. — 2) Ἕτερος συγγραφεὺς Ἕλλην Φωκαεὺς τὴν πατρίδα, κατὰ Σουίδ. Γραμματικὸς καὶ μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ Τραϊανοῦ, καταφρονητὴς τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. IV, σελ. 305.

Παρθένοι, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων αἱ θυγατέρες τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ὅτε δὲ αἱ θυγατέρες τοῦ Ὑακίνθου καὶ τοῦ Λέω, αἵτινες παρθένοι ἔτι οὖσαι, ἐπρόσφερον ἑαυτὰς ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν Ἀθηναίων σωτηρίας. Δημ. Ἐπιταφ. Σουίδ.

Παρθενίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύριον ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Παρθενόπαια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Παρθενόπη. Ἀνθολ.

Παρθενοπαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μελανίωνος καὶ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου. Ἀπολλ. γ', 6, 3. καὶ γ', 9, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, πολλάκις συγχεόμενος μετὰ τοῦ προτέρου. Ἀπολλδ. α', 9, 13.

Παρθενόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Στυμφάλου, ἔγγονος τοῦ Ἀρκάδος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐήρη. Ἀπολλδ. β', 7, 8. Παυσαν. η', 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκομήδην. Παυσ. ζ', 4. — 3) Μία τῶν Σειρήνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Παρθενόπη. Στράβ. α'. Σχολ. εἰς Ὀδυσ. Μ, 39. — 4) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Σειρῆνος Παρθενόπης, ἥτις εἶχεν ἐνταῦθα ἕνα ἴδιον βωμόν, τὸν ὁποῖον ἤγειραν οἱ ἐγχώριοι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, ἐπειδὴ αὐτὴ μὴ δυνηθεῖσα ὡς λέγεται νὰ γοητεύσῃ διὰ τῆς μελῳδίας της τὸν Ὀδυσσέα, ἐπνίγη ὑπὸ τῆς λύπης, τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς ταῦτα τὰ μέρη τῆς Ἰταλίας. Στράβ. α'. Διον. Περ. 358.

Παρθένος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ τὸν περίφημον ἐν Ἀθήναις ναὸν της Παρθενῶνα καλούμενον. Παυσ. α', 24. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, τὴν ὁποίαν λέγουσιν ὅτι μετὰ θάνατον συγκατέταξεν ὁ πατὴρ αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέρων. Ὑγῖν.

Παρθενών, ῶνος, ὁ. Ὁ περίφημος καὶ πολυτελὴς ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, οἰκοδομηθεὶς δι' ἐπιστασίας τοῦ Περικλέους ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου καὶ Καλλικράτου, ἐκ λευκοῦ καὶ καθαροῦ μαρμάρου, ἔχων 227 ποδῶν μῆκος, 100 ποδῶν πλάτος καὶ 69 ὕψος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἵστατο τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς, κατεσκευασθὲν ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, παριστάνον αὐτὴν ὄρθιον ἔχουσαν ὕψος τριάκοντα ἓξ Γαλλικῶν ποδῶν· ὅλον δὲ τὸ χρυσίον τοῦ ἀγάλματος τούτου εἶχε κατὰ Θουκ. β', 13, βάρος 40 ταλάντων, κατ' ἄλλους 49 ἢ 50 ταλάντων. Διόδρ. Σικελ. ιβ'. Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ὑπῆρχε καὶ ἐν κοινὸν τῆς πολιτείας θησαυροφυλάκιον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἰδιῶται ἐνεπιστεύοντο πρὸς ἀσφαλῆ φύλαξιν τοὺς θησαυρούς των.

Παρθηνοί, οἱ, = Παρθενοί, ἴδε Πάρθος.

Παρθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν, σχηματίζουσα πρότερον ἓν μέρος τῆς Ὑρκανίας χώρας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι-Πάρθοι ἀναφέρονται παρ' Ἡροδτ. 3, 93. Ἕως τοῦ 250 ἔτους πρὸ Χρ. ἀπετέλει ἡ Παρθία μίαν ἐπαρχίαν ὑποτελῆ τοῦ Περσικοῦ, Μακεδονικοῦ καὶ Συριακοῦ βασιλείου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης καταστα θεῖσα μία τῶν ἰσχυροτέρων δυνάμεων ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματίζουσα ἓν μέγα καὶ φοβερὸν βασίλειον, πολεμήσασα πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους μετ' εὐτυχίας. — Ἡ ἰδίως δὲ Παρθία, ἥτις καὶ Παρθυηνὴ παρὰ Στράβ. καὶ Παρθυαία, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο, ὡρίζετο ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀριανῆς χώρας, ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Ὑρκανίας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μηδίας καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Καρμανίας καὶ ἑνὸς μέρους τῆς Ἀριανῆς. Πτολ. ς', 5. Πλίν. καὶ διῃρεῖτο εἰς πέντε ἐπαρχίας, εἰ. τὴν Κομισηνήν, Παρθυηνήν, Χωρηνὴν ἢ Χοροανήν, Ἀρτικηνὴν καὶ Ταβιηνήν, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ ψυχρά. Πτολεμ. Στράβ. τὸ ὄνομα Παρθία εὑρηται πρῶτον παρὰ Πτολ. καὶ Ἡρωδν. ς', 6.

Παρθικός, ή, όν. Τῆς Παρθίας ἢ ἐκ τῆς Παρθίας ὤν· οἱ Παρθικοὶ ἵπποι. Στράβ.

Παρθινοί, οἱ, = Παρθηναί, ὅπερ ὅρα.

Πάρθιος, ία, ιον, = Παρθικός. Ἀνακρ.

Παρθίς, ίδος, ἡ. Τῆς Παρθίας ἢ ἐκ τῆς Παρθίας οὖσα· καὶ οὐσιαστ. Παρθίς, ἀντὶ ἡ ἱστορία τῆς Παρθίας.

Πάρθοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Παρθικῆς χώρας, λέξις Σκυθική, σημαίνουσα φυγάδα. Ἡρόδτ. 3, 93. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάλου Παρθικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ. Ἡρωδν.

Παρθονικικοί, ή, όν (νίκη). Τὰ Παρθονικικά, αἱ νίκαι τῶν Πάρθων, οὕτως ἐπεγράφετο ἓν βιβλίον, πραγματευόμενον τοὺς πολέμους καὶ τὰς νίκας τῶν Πάρθων κατὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Λουκιαν.

Πάρθος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Παρθίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. — 2) Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 980.

Πάρθος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῶν Παρθηνῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἐπιδάμνου.

Παρθυαία, ἡ, = Παρθία, Στράβ.

Παρθυαῖοι, οἱ, = Πάρθοι. Στράβ. Λουκ. Ἡρωδ.

Παριανός, ή, όν, Ἰωνικ. Παριηνός, ἴδε Πάριον.

Παρικάνιοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Παρικάνης ἐν τῇ Περσίᾳ, κατὰ Στέφ. Βυζ. παρὰ δὲ Ἡροδτ. 3, 92. 7, 86. ἀναφέρονται ὡς ὅμοροι τῶν Μήδων — 2) Λαὸς Σκυθικός, κατοικῶν πλησίον τῆς Κολχικῆς χώρας καὶ σχηματίζων ἓν μέρος τῆς δεκάτης ἑβδόμης σατραπείας τοῦ Περσικοῦ βασιλείου. Ἡρόδτ. 7, 68.

Παρίεννα, ἡ. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κουάδων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Πάριον, τό (νυν). Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα· τανῦν Καμάρες. Ἡροδτ. Παριανοί, οἱ κάτοικοι.

Πάριος, ία, ιον, ἴδε Πάρος.

Πάρις, ιδος, καὶ Ἰωνικ. ιος, ὁ, Αἰτιατ. Πάριν (ν). Υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἄλλως καὶ Ἀλέξανδρος λεγόμενος, περὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι φυλάττων ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης τὰ ποίμνια, ἦλθον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ κρίνῃ ὁποία ἐξ αὐτῶν ὑπερεῖχε τὰς λοιπὰς κατὰ τὸ κάλλος· ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἔδωκε τὴν ψῆφον τῆς ὑπεροχῆς, ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὡς βεβαίαν ἀνταμοιβὴν τὴν ὡραιοτέραν τῶν τότε γυναικῶν. Μετά τινα καιρὸν πεμφθεὶς ὁ Πάρις ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς λέγεται διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἁρπαγεῖσαν Ἡσιόνην θυγατέρα τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴν τοῦ Πριάμου καὶ κατολύσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τότε βασιλέως τῆς Σπάρτης Μενελάου, ἠράσθη τῆς ὡραίας αὐτοῦ γυναικὸς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας μετ' ἄλλων θησαυρῶν καὶ δούλων τῆς αὐλῆς της, ἔφυγεν εἰς τὴν Τροίαν· ἡ ἁρπαγὴ αὕτη ἔδωκε μετ' οὐ πολὺ ἀφορμὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐκστρατείας ὅλων τῶν τότε ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες βοηθοῦντες τὸν Μενέλαον διὰ τὴν πραχθεῖσαν πρὸς αὐτὸν ὕβριν, ἦλθον μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον κατὰ τῆς Τροίας, τὴν ὁποίαν πολιορκήσαντες δέκα ὁλόκληρα ἔτη, κατεπόρθησαν τελευταῖον μὲ κοινὸν ὄλεθρον ὅλων αὐτῆς τῶν κατοίκων· ὁ δὲ Πάρις πολεμήσας εἰς διαφόρους συμπλοκὰς ἐναντίον πολλῶν ἀρίστων ἡρώων τῶν Ἑλλήνων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀντιπάλου του Μενελάου, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου δι' ἑνὸς φαρμακεροῦ βέλους ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀφῆκε μετὰ θάνατον ὁ Ἡρακλῆς εἰς αὐτόν. Ὀμ. Ἰλ. Γ, 325. Λυκόφρ. 917. Ὑγῖν. Κατὰ τοὺς νεωτέρους ποιητὰς ἔλαβεν ὁ Πάρις καὶ ἄλλην γυναῖκα πρὸ τῆς Ἑλένης τὴν Οἰνώνην θυγατέρα τοῦ Κεβρήνου ποταμοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κόρυθον.

Παρισάδης, ὁ, ἴδε Πηρισάδης.

Παρίσιοι, οἱ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντας περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ (Seina), ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Λουκοτεκίαν, τανῦν Παρίσια καλουμένην. Στράβ. δ'.

Πάρμα, ἡ, Parma. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, καταστα θεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ὑπῆρχε δὲ αὐτὴ ἀρχαιοτάτη πόλις, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν· τανῦν Πάρμα. Στράβ. καὶ Πάρμη, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Παρμήστης, ου, ὁ κάτοικος, καὶ Παρμανός, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Παρμενίδης, ου, ὁ (ῐ). Περίφημος ἀρχαῖος φιλόσοφος Ἕλλην ἐξ Ἐλέας, ἀκμάσας περὶ τὴν 69 Ὀλυμπδ. μαθητὴς τοῦ Ξενοφάνους, κατὰ δὲ Θεόφραστον μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος καὶ Ἐμπεδοκλέους, θαυμασθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεταγενεστέρων αὐτοῦ φιλοσόφων διὰ τὴν ὑπέροχον σοφίαν καὶ ἀρετήν του καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὴν φιλάνθρωπον νομοθεσίαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τοὺς συμπολίτας του Ἐλεάτας. Ἔγραψε δὲ ὁ Παρμενίδης ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ αὐτοῦ βιβλία εἰς ἔμμετρον φράσιν, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα ἐσώθησαν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Διογ. Λαέρτ. θ', 3, 3. Ἀριστοτλ. Πλουτ. ἔζησε δὲ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Παρμενίδης οὗτος, τὸν ὁποῖον ὁ Σωκράτης ἐγνώ-

ριστε πρεσβεβηκότα ἤδη κατὰ τὴν ἡλικίαν. Πλάτ. Θεαίτ. β'. Παρμ. ι'.

Παρμενίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἡγεμὼν τῆς πεζικῆς δυνάμεως εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν, τὸν ὁποῖον εἰς ἡλικίαν ἤδη 70 χρόνων ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς οὗτος νὰ δολοφονήσωσιν ἐν ᾧ εὑρίσκετο ἐν Μηδίᾳ ἀφ' οὗ πρότερον εἶχε φονεύσει τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φιλώταν. Διοδ. Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Παρμένων, οντος, ὁ. Βυζαντινός τις παρὰ Δημ. κατὰ Ἀπατ. σελ. 894. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. Γενικ. ωνος, παρὰ Λουκ. Κτοιρ. Διαλ. 9.

Πάρμυς, υος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σμέρδιος καὶ γυνὴ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 3, 88.

Παρνασσίδες, αἱ. Ἐπίθτ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως διέτριβον.

Παρνασσός, οῦ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Κλεοπέμπου καὶ τῆς νύμφης Κλεοδώρας, ἀρχαῖος ἥρως, διατρίβων ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν του ταύτην, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔκτισε μίαν πόλιν. Παυσ. ι', 5.

Παρνασσός, ὁ, Ἰωνικ. Παρνησός, ἀρχαιοτρ. γραφ. Παρνασός. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Φωκίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τὴν Λοκρίδα καὶ ἀπολῆγον εἰς τρεῖς ἀποτόμους κορυφὰς τὴν Ὑαμπείαν, Λυκώρειαν καὶ Τιθορέαν· ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο καὶ ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς· τανῦν Παρνασσὸς ἢ κοινότρ. Λιάκουρα· περὶ τῆς γραφ. παραβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμματ. §. σελ. 86. Δι' ἑνὸς σ εὕρηται παρ' Ὁμ. Πινδ. Σοφ. Εὐρπ. καὶ Στράβ. διὰ δύο σσ παρ' Ἡρδτ. Ἀπολλδ. Διονυ. Περ. — ὅθεν, Παρνησσόθε, ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ. Ὁμρ. Ὀδσ. ἐπιθτ. Παρνάσσιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Παρνήσιος. Τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ ὤν· καὶ Παρνάσσιος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 1210. Παρνασσία ὀφρύς· ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Πινδ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ μεταξὺ τῆς Ἀρχελαΐδος καὶ Ἀγκύρας. Πολύβ. 55, 4. — 3) Παρνασσίς, ίδος, καὶ Παρνασσιάς, άδος, ἡ· ἰδιαιτερ. θηλυκ. τύπ. Ἰωνικ. Παρνησίς. Τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ οὖσα.

Πάρνης, ηθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν δάσεων. Θηλυ. Γενικ. παρ' Ἀριστφ. Νεφ 320. Παυσ. α', 32. Λουκ. Ἰκαρμ. 97. κατὰ Στέφ Βυζ. καὶ Μεγ. Ἐτ. εὕρηται καὶ κατ' ἄρσεν. Γενικ.

Παρνησίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παρνασσίς. Ὀρφ. Ἀργ. 2.

Παρνησός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παρνασσός. Ὁμρ. Ὀδσ. Τ, 394.

Παρνησσός, ὁ. Ὄρος τῆς Μηδίας, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βάκτριοι. Διονύσ. Περ. 737.

Πάρνοι, οἱ, = Ἄπαρνοι.

Παρνόπιος, ὁ (πάρνοψ). Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐν χαλκοῦν ἄγαλμα ἐν Ἀθήναις, τὸ ὁποῖον εἰργάσθη ὁ Φειδίας. Παυσ. α', 24.

Παροπαμισάδαι, οἱ. Ἔθνος Ἀσιατικόν, κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Παροπάμισον μεταξὺ Βακτριανῆς, Ἀραχωσίας καὶ Ἰνδίας, τανῦν μέρος τῆς χώρας τοῦ Σεγιστὰν καὶ Καβοὺλ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχε τὰ Ὀρτόσπανα. Στράβ.

Παροπάμισος, ὁ, καὶ Παραπάμισος. Ὄρος ὑψηλὸν ἐν Ἀσίᾳ, χωρίζον μεσημβρινῶς τὴν Βακτριανὴν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων· καὶ σχηματίζον συνέχειαν τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Ὦξος ποταμός· τανῦν Ἰνδοῦ Κουσχ. Στράβ. διὰ τοῦ ο, εὕρηται παρὰ Στραβ. διὰ δὲ τοῦ α, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. Παραπάμισσος Στέφ. Βυζ. Παροπάνισος, Πτολ. καὶ Παρπάνισος, Διον. Περ. — ὅθεν, Παροπαμισάς, άδος, ἡ, χώρα· ἡ χώρα τῶν Παροπαμισαδῶν ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρριαν

Πάρος, ἡ (ᾱ). Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων Κυκλάδων νήσων τὸ πάλαι ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, ἔχουσα 300 σταδίων περίμετρον, ἀρχαιόθεν δὲ Μινῴα, Πακτία καὶ Ὑλήεσσα καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, πατρὶς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου· πρὸ πάντων φημιζομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὸ ἐξαίρετον εἶδος τῶν μαρμάρων της, τὸ μόνον μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰδῶν ἐπιτηδειότερον πρὸς μαρμαρογλυφίαν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς δεδομένοι εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν θαλασσοπλοΐαν συνεκρότουν ἓν ἐπίσημον ναυτικὸν μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, συστήσαντες καὶ τινας ἀποικίας εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη· τανῦν Πάρος· Ὁμ. Ὑμν. Ἀπολ. 44. Ἡροδτ. — ὅθεν Πάριος, ία, ιον. Τῆς Πάρου ἢ ἐκ τῆς Πάρου ὤν· ὁ Πάριος λίθος, τὸ ἐκ Πάρου μάρμαρον. Πινδ. καί, Πάριοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Παρπονισός, ὁ, = Παροπάμισος. Διον. Περ. 1097.

Παῤῥασία, ἡ (‒ ᴗ ᴗ ‒). Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Εὐσταθ. ἐξ Ὁμ. Ἰλ. Β, 608. ὀνομασθεῖσα ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων — 2) Χώρα μικρὰ κειμένη νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀρκαδίας, ἥτις ἄλλως καὶ Παῤῥασικὴ παρὰ Θουκ. ε', 33. κέκληται. Στράβ.

Παῤῥασικός, ή, όν. Τῆς Παῤῥασίας ἢ ἐκ τῆς Παῤῥασίας ὤν· ἡ Παῤῥασική, Θουκ.

Παῤῥάσιοι, οἱ (ᾱ). Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἀρκαδίας κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἤλιδος. Θουκ. Στράβ.

Παῤῥάσιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας. Καλλμ. Ἀρτ. 99.

Παῤῥάσιος, ία, ιον. Τῆς Παῤῥασίας ἢ εἰς τὴν Παῤῥασίαν ἀνήκων. Πινδ. καὶ Οὐιλιαστ. Παῤῥάσιοι, οἱ κάτοικ. τῆς Παῤῥασίας ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Παῤῥάσιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Παῤῥασίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 38. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β. 608. — 2) Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν ἄλσος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 38.

Παῤῥάσιος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος Ἕλλην ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ζεύξιδος, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἀναλογίαν καὶ ἐντελῆ τῶν χαρακτήρων παράστασιν, χορηγήσας μάλιστα νέους νόμους καὶ κανόνας τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Ξεν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 1. Ἀθην. ιβ'.

Παῤῥησιάδης, ου, ὁ (‒ ‒ ᴗ ᴗ ‒). Ἐπίπλαστον κύρ. Ὄνομ. παρὰ Λουκιν. Ἀλ.

Παρυάδρης, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς μικρᾶς Ἀσίας σχηματίζον συνέχειαν τῶν Μοσχικῶν ὀρέων φερομένων διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἕως τῆς Καππαδοκίας τῶν ὁποίων τὴν πρὸς ἄρκτον ἐκτεινομένην περὶ τὴν παραλίαν σειρὰν καλεῖ ὁ Στραβ· ἰδίως Παρυάδρη, τὴν δὲ πρὸς μεσημβρίαν διὰ τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας φερομένην καλεῖ Σκοιδίσην, παρὰ Πτολ. Σκορδίσκοι. Στράβ 11, 12 ἡ ἀκροτάτη δὲ κορυφὴ τοῦ ὄρους τούτου ἥτις ὑπῆρχεν ἡ ὑψηλοτάτη τῶν λοιπῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀρέων ἐκαλεῖτο Ἀργαῖος.

Παρύσατις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὤχου, μήτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον τούτων ἀγαπῶσα περισσότερον ἔγινεν αἰτία τῆς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του βασιλέως ἔχθρας καὶ στάσεως ἥτις τελευταῖον ἐπέφερε τὸν πρόωρον θάνατόν του. Ξενφ. Κυρ. Ἀν. α', 1.

Πάρωπος, ὁ. Πόλις τῆς Σικελίας παρὰ Πολυβ. α', 24, κειμένη μεσογείως· τανῦν Parco.

Παρωραῖοι, οἱ. Λαὸς κατοικῶν μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου. Στράβ. πιθαν. οἱ αὐτοὶ καὶ Παρουαῖοι, καλούμενοι, ὅπερ ὅρα.

Παρωρεᾶται, οἱ, Ἰωνικ. Παρωρεῆται. Κάτοικοι τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ ὀρέων, μεταβάντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἤλιδα. Ἡροδτ. 4, 148. κατὰ Στραβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Τριφυλίᾳ χώρᾳ. Ὁ Λαρχέρος ὑπολαμβάνει αὐτοὺς κατοίκους, τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Παρωρίας κατὰ Παυσ. καὶ Παρωρείας κατὰ Στέφ. Βυζ.

Παρώρεια, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Στύμφην, πιθαν. = Παρουαία, ὅπερ ὅρα. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πασαργάδαι, αἱ (ᴗ ‒ ᴗ ‒). Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Περσίδος χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ, κατὰ Mannert διάφορος τῆς Περσεπόλεως, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Μήδων νίκης του καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο ὡς ἐλέγετο ὁ τάφος τοῦ ἀρχαίου τούτου βασιλέως, καὶ ἓν μεγαλοπρεπὲς παλάτιον αὐτοῦ. Τανῦν Πασά· Στράβ. Ἀρριαν. ς', 29. Πασαργάδαι· Στέφ. Βυζ.

Πασαργάδαι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πιθαν. κάτοικοι τῆς ἀρχαίας μητροπόλεως τῶν Περσῶν Πασαργάδων, ὁ Ἡροδτ. 1, 125. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς τὴν εὐγενεστέραν φυλὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων Περσῶν ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ γενεὰ τῶν λεγομένων Ἀχαιμενιδῶν ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἐφεξῆς βασιλεῖς τῆς Περσίας. Πασσαργάδαι, οἱ, Διον. Περ. 1069.

Πασίας, ου, ὁ. Τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 21.

Πασιθέη, ἡ, Ἀττικ. Πασιθέα. Μία τῶν Χαρίτων τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Ὕπνος. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 268. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 247. — 3) Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἐριχθονίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε Πανδίονα τὸν πρῶτον Ἀπολλδ. γ, 14, 6. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὐτὴ Πραξιθέα.

Πασιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352.

Πασικλέης, συνῃρμ. Πασικλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φιλίστου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 9, 97. — 2) πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Πινδάρου τυράννου τῆς Ἐφέσου. Αἰλιαν.

Πασίμηλος, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ.

Πασιππίδας, ου, ὁ (‒ ‒ ᴗ ‒). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ.

Πασιτελίδας, α, ὁ (ῑ). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων· παρὰ Θουκ.

Πασιτίγρης, ητος, καὶ Πασιτίγρις, ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Εὐλαῖον ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· κατὰ Πτολμ. ἐσχημάτιζεν ὁ Πασιτίγρης μίαν τῶν πηγῶν τοῦ Εὐλαίου ποταμοῦ φερομένην πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας. Ἀρριαν.

Πασιφάη, ἡ (‒ ᴗ ᴗ ‒). Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Αἰήτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ Φαίδραν. Ἀπολλδ. γ, 1, 2. Συλλαβοῦσα δὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς ἕνα ὡραῖον ταῦρον ἐ-

γέννησε μετ' αὐτοῦ τὸ περιβόητον τέρας Μινώταυρον διὰ συνεργείας τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολλδ. γ', 2, 4. Διοδ. Σικ. δ', 79.

Πασίων, ωνος, ὁ. Μεγαρεὺς, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενφ. — 2) = Πασσίων

Πασσάδαι, οἱ. Ἔθνος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἰμάρου καὶ Βηπύῤῥου. Πτολ.

Πασσάλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δατίχων. Πτολ. ζ, 1.

Πάσσαλον, τό. Πολίχνη τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη μεταξὺ Ἀνταιουπόλεως καὶ Πανοπόλεως. Πτολ. δ', 5.

Πασσαρών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Πλούτρ.

Πασσίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 12.

Πατάβιον, τό = Παταούϊον, ὅπερ ὅρα.

Πάταικοι, οἱ, καὶ **Παταικοί**, (α). Θεότητές τινες τῶν ἀρχαίων Φοινίκων παριστανόμεναι μὲ μορφὴν πυγμαίου ἀνδρὸς, τῶν ὁποίων τὰς εἰκόνας προσήρμοζον οἱ Φοίνικες εἰς τὰς πρώρας τῶν πλοίων των. Ἡροδτ. 3, 37. ἀπ' αὐτῶν πιθαν. ἀπαρτίζονται οἱ τῶν Ἑλλήνων Διόσκουροι. Κατὰ Bochort παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ὅστις ἑρμηνεύει αὐτὴν διὰ τοῦ Θεοὶ ὑπασπισταί.

Παταικός, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰνησιδήμου ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ. 7, 154.

Πάταλα, τά, καὶ **Παταλή**. Χώρα τις βαλτώδης ἀλλ' εἰς ἄκρον εὔφορος τῆς Ἰνδίας σχηματιζομένη εἰς μίαν νῆσον ὑπὸ δύο βραχιόνων τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, διὸ καὶ Νῆσος καλουμένη καὶ Δέλτα, κατὰ Στέφ. Βυζ. μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς. Πάνταλα, τά. Ἀῤῥιαν. ς', 17. — ὅθεν Παταλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Παταληνή, ἡ. = Πάταλα. Διον. Περ. 1095. καὶ Παταληνή, Στράβ.

Παταούϊον, τό, Patavium. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑνετῶν, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Πατάβιον Πλούτρ. τανῦν Πάδουα, Padua. — ὅθεν, **Παταουϊνοί**, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Πάταρα, τά (υυυ). Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ μὲ λιμένα, ἐπίσημος καὶ πλουσία τὸ πάλαι, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ ἐν μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος χρησμοδοτοῦν κατὰ τοὺς ἓξ μῆνας τοῦ χειμῶνος. Ἡροδτ. — ὅθεν, Παταρεύς, έως, ὁ κάτοικ. — Παταρικός, ἡ, όν, τῶν Πατάρων ἢ ἐκ τῶν Πατάρων ὤν, τὰ Παταρικὰ σάνδαλα. Λουκ. ἐτι, Παταρηΐς, ΐδος, ἡ, ἡ ἐκ τῶν Πατάρων οὖσα, ἡ Παταρηῒς ἅρπη· τὸ Ἀρωτήριον τῶν Πατάρων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ 129. 507.

Πατάρβημις, ιος, ὁ. Πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀπρίου.

Παταρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας μαντείου αὐτοῦ. Ἡροδτ.

Πάταρος, ὁ (α). Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λυκίας θυγατρὸς τοῦ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλις Πάταρα. Στέφ. Βυζ.

Πατησιάδας, α, ὁ (α). Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3.

Πατιζείθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Περσίδι Μάγων, ἀδελφὸς τοῦ Ψευδοσμέρδιος. Ἡροδτ. 3, 61.

Πατιράμφης, ους, ὁ. Πέρσης, ἡνίοχος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 40.

Πάτμος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει μεταξὺ Νάξου καὶ Σάμου, οὖσα ἐπὶ πολὺ πετρώδης καὶ ἄφορος· τανῦν Πάτμος. Στράβ. Θουκ. γ', 53, ἔνθα πρότερον Λάτμος ἐκαλεῖτο.

Πάτουμος, ἡ. Πόλις τοῦ Ἀραβίου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἑβραϊστὶ Πιθὸμ λεγομένη, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑβδομήκοντα Ἡρώων πόλις· κατὰ Mannert ἡ νῦν Βελβεΐς. Ἡροδτ. 2, 158.

Πάτραι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ἰώνων ἐπὶ τοῦ Μιλιχίου ποταμοῦ, ἥτις καὶ Ἀρόη ἀνέκαθεν ἐκαλεῖτο, ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ Πατρέως ἀρχαίου τινὸς ἐγχωρίου Ἥρωος Πάτραι ὀνομασθεῖσα, τὴν ὁποίαν οὗτος περιέβαλεν μὲ τείχη αὐξήσας αὐτὴν μὲ νέους κατοίκους ἐξ ἄλλων πλησιοχώρων πόλεων· ὑπῆρχε δὲ ἐπίσημος ἡ πόλις τῶν Πατρῶν διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον, οὖσα καὶ αὐτὴ μία τῶν δώδεκα πόλεων αἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν· ἐφεξῆς δὲ κατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ηὐξήθη καὶ ἐκαλλωπίσθη μεγάλως· τανῦν Πάτραι, Patrasso. Θουκ. β', 83. Πολύβ. β, 41. Παυσ. Πτολ. γ'. 16.

Πατροκλεία, ἡ. Θηλ. τοῦ Πατρόκλειος. Οὕτως ἐπιγράφεται ἡ δεκάτη ἕκτη Ῥαψῳδία τοῦ Ὁμήρου, ἥτις πραγματεύεται τὸν ἐν Τροίᾳ θάνατον τοῦ Πατρόκλου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 14.

Πατροκλείδης, ου, ὁ. κυρ. πατρωνυμ. ὀνομ. Υἱὸς τοῦ Πατρόκλου. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Δημαγωγοῦ τινος ἐν Ἀθήναις, φαυλοβίου καὶ κακοήθους, παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 790.

Πατροκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων πολιτῶν, εἰς ἄκρον φιλάργυρος, μιμητὴς τῶν ἠθῶν καὶ τῆς διαίτης τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀριστφ. Πλουτ. 84. — 2) Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ευθυδ. — 3) Περίφημος ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάνορος βασιλέως τῆς Συρίας, ὁ περιπλεύσας τὴν Ἰνδικὴν καὶ Κασπίαν θάλασσαν καὶ συγγράψας μίαν πραγματείαν τοῦ περίπλου τούτου. Στραβ. ἔτι καὶ Πάτροκλος, παρὰ Παυσ. — 4) = Πάτροκλος. Θεοκρ. Εἰδ. ις', 140.

Πάτροκλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πυρίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλδ. β', 7, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ Μενοιτίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, γεννηθεὶς εἰς Ὀποῦντα πόλιν τῆς Λοκρίδος, ὅπου φονεύσας εἰς νέαν ἡλικίαν τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἦλθεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ ὁποίου τούτου γενόμενος πιστὸς φίλος συνεξεστράτευσεν ὕστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ἐνταῦθα ἔδειξε πολλὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἕως οὗ τελευταῖον πολεμῶν κατὰ τοῦ Ἕκτορος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, τὸ δὲ σῶμά του ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ ὁποίου συνεκρότησεν ὁ Ἀχιλλεὺς πολυτελεῖς ἀγῶνας πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ φίλου τούτου. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 84. Ἀπολλδ. γ', 13, 8. Παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς Τραγικ. ποιηταῖς εὕρηται ἀεὶ ἡ Ὀνομαστ. Πάτροκλος· παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς ἐσχηματίσθ. κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν ἰσοσυλλάβως. Πλάτ. Ἀπολλδ. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται ταῖς πλαγίαις πτώσ. καὶ περιττοσυλλάβως, εἰς Γενικ. Πατροκλῆος, Αἰτ. Πατροκλῆα, κλητ. Πατρόκλεις. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 670. Λ 601. Α, 337. — ὅθεν, Πατρόκλειος, εία, ειον. Τοῦ Πατρόκλου ἢ εἰς τὸν Πάτροκλον ἀνήκων. Αἰλ.

Πατρόκλου νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου ἐν Ἀττικῇ· τανῦν Γαϊδαρονῆσι. Παυσαν.

Πατρώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀρχέμαχον. Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Πατρῴα, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σικυῶνι. Παυσ. Κορινθ. 9.

Πατταληνή, ἡ. Ἴδε Παταληνή

Παυλῖνος, ὁ, Paulinus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Παῦλα, ἡ, Paula. Ὄνομ. κυρ. Γυναικῶν, ἐν Ἀνθολ.

Παῦλος, ὁ, Αἰγινήτης. Περίφημος Ἰατρὸς, συγγράψας Ἰατρικῆς πραγματείας βιβλία ἑπτά. — 2) Ἀλεξανδρεὺς, συγγραφεὺς καὶ ἀστρονόμος ἀκμάσας περὶ τὸ 375 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Ἀποτελεσματικὰ ἤτοι πραγματεία περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τῶν ἀστέρων. Σουίδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 139. — 3) Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Παυσανίας, ου, ὁ (–υυ–). Ἴωνο **Παυσανίης**. Υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Λεωνίδα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους ἐν Σπάρτῃ, ἐπίτροπος τοῦ ἔτι ἀνηλίκου βασιλέως Πλειστάρχου υἱοῦ τοῦ Λεωνίδα καὶ Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἐν Πλαταιαῖς, ὅπου ἐπολέμησε μετὰ πολλῆς γενναιότητος καὶ στρατηγικῆς ἐμπειρίας ἐναντίον τῆς δυνάμεως τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ Μαρδονίου. Μετὰ τὴν παντελῆ ἧτταν τῶν βαρβάρων ἐκλεχθεὶς Ἡγεμὼν μετὰ τοῦ Ἀριστείδου ὅλης τῆς συμμαχικῆς θαλασσίου δυνάμεως τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τὴν ὁποίας ἐπέμφθη διὰ νὰ ἀνακτήσῃ καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰς ἔτι ἔτι ὑπὸ τὴν Περσικὴν δουλείαν εὑρισκομένας λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, ἐφέρετο πρὸς τοὺς ἄλλους συμμάχους, τοσοῦτον σκληρῶς καὶ μὲ ἀλαζονικὸν τρόπον, μιμούμενος κατὰ πάντα τὰ ἤθη καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν σατραπῶν τῆς Περσίας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἔγινεν αἴτιος τοῦ νὰ στερηθῇ ἡ Σπάρτη τὴν ὁποίαν ἕως τοῦδε εἶχεν ὑπεροχὴν καὶ ἀξίαν ἐπὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων καὶ ἅπαντες οἱ σύμμαχοι ἀποσκιρτήσαντες ἠνώθησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τοὺς ὁποίους μόνους ἀνεγνώρισαν κυρίους τῆς θαλάσσης. Καταστάθεις δὲ τελευταῖον ὕποπτος ὡς προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἐκ τῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν πεμφθέντων γραμμάτων του καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων εἰς θάνατον, ἀπέθανεν φυγὼν ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς. Ἡροδτ. 4, 81. Θουκ. α', 137. — 2) Υἱὸς τοῦ Πλειστοάνακτος βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἄγιδος κατὰ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ καὶ ὕστερον μετὰ τοῦ Λυσάνδρου ἐναντίον τῶν Θηβαίων· μετὰ τὸν αὐτόθι φόνον τοῦ στρατηγοῦ τούτου ἐπιστρέψας μετ' αἰσχύνης εἰς τὴν Σπάρτην καὶ καταδικαζόμενος ὑπὸ τῶν Ἐφόρων ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς Τεγέαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας ὅπου ἀπέθανεν ὡς ἐξόριστος. Θουκ. γ', 26. Ξενφ. — 3) Σοφός τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλατ. Συμ. σελ. 176. Ξενφ. — 4) Νέος Μακεδὼν, ὁ συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐν ᾧ εἰσήρχετο τοῦ θεάτρου. — 5) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Καισαρείας πόλεως τῆς Καππαδοκίας ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ διδάσκαλος τοῦ Αἰλιανοῦ, ὅστις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, Μακεδονίας, Ἰταλίας καὶ μέγα μέρος τῆς Ἀσίας συνέγραψε μίαν ἐκτεταμένην καὶ ἐμπεριστατον περιήγησιν, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν μόνον 10 βιβλία τῆς ἐν Ἑλλάδι περιηγήσεως, περιλαμβάνουσα ἄφθονον ἱστορικὴν ὕλην τῶν ἀρχαίων μνημείων, ναῶν, οἰκοδομημάτων, ἑορτῶν καὶ ἀγώνων διαφόρων

χωρῶν καὶ πόλεων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 61. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 307.

Παυσίας, ου, ὁ (–∪–). Περίφημος ζωγράφος ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου καὶ ἐφευρετὴς τῆς ἐγκαυστικῆς εἰκονογραφίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Παυσ. β', 27.

Παύσιππος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀῤῥιανῷ.

Παύσιρις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμυρταίου βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδ. γ', 15.

Παύσων, ωνος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ βδελυρὸς σκώπτης ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ παμπόνηρον, Ἀχαρν. 852. — 2) Περίφημος ζωγράφος θηρίων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου χλευάζεται διὰ τὴν πενίαν του. Ἀριστοφ. Πλουτ. 602. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 23.

Παφία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Πάφον πόλιν τῆς Κύπρου, κτισθέντος τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Κινύρα, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ἐπρόσφερον θυσίας πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης ἄῤῥενα ζῶα. Θεοκρ. Ἡροδ. α', 105.

Πάφιος, ία, ιον, ἴδε Πάφος.

Παφλαγόνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ· ἴδε Παφλαγών.

Παφλαγονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη βορειοανατολικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Βιθυνίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Γαλατίας, παρήγουσα πρὸ πάντων ἀρίστους ἵππους· ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἔκειτο ἡ πόλις Σινώπη οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Μιλησίων. Ξενοφ. Ἀνάβ. ὅθεν Παφλαγονική, Ξενοφ.

Παφλαγονικός, ή, όν. Τῆς Παφλαγονίας ἢ ἐκ τῆς Παφλαγονίας ὤν. Ξενοφ.

Παφλαγών, όνος, ὁ. Κάτοικος τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 851. καὶ πληθ. Παφλαγόνες, λεγόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος ἠλίθιον καὶ ἀπολίτευτον, ἀναφερόμενοι πολλάκις ἐν παροιμίαις πρὸς ἔνδειξιν εὐήθων καὶ λάλων ἀνθρώπων· οὕτω καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππ. 2 τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα, ὑπονοῶν τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ παφλάζω. καὶ Νεφ. 576.

Παφλαγωνικός, ή, όν. Λουκ. Ἀλεξ. 41. ἡμαρτημ.

Πάφος, ἡ (ᾰ). Ὄνομα δύο ἐπισήμων πόλεων ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου. — 1) ἡ παλαιὰ Πάφος, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Νήσου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον ὡς λέγεται ἔκτισε πρῶτον ὁμοῦ μὲ τὴν πόλιν ὁ Κινύρας υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις πιθαν. ἔφερεν ἀνέκαθεν ἐντεῦθεν ἐκ τῆς Συρίας τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολλόδ. γ', 14, 2. Ὁμηρ. Ὀδ. Θ, 363. ὅτε καὶ Παλαίπαφος, παρὰ Στράβ. καλουμένη. — 2) Νέα Πάφος, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 60 στάδια τῆς παλαιᾶς Πάφου, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα εὐρύχωρον λιμένα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ναούς· ὑπῆρξε δὲ αὕτη ἱκανὸν χρόνον καθέδρα ἑνὸς ἰδίου βασιλείου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, τὴν ὁποίαν κατὰ Παυσ. καὶ Στράβ. ἔκτισε πρῶτον ὁ Ἀγαπήνωρ ἐξ Ἀρκαδίας συστήσας καὶ τὸ αὐτόθι μικρὸν βασίλειον. Παυσ. η', 5. πρὸς τοῖς ὕστερον καὶ Νεάπαφος λεγομένη· τανῦν Πάφος Baffo. Στράβ. — ὅθεν Πάφιοι, οἱ κάτοικ.

Πάφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κινύρα βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅστις κατά τινας λέγεται ὅτι πρῶτος ἔκτισε τὴν πόλιν Παλαιὰν Πάφον ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ. Ὑγῖν. μυθ. 242.

Πάχης, ητος, ὁ (ᾰ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις περὶ τὸν πέμπτον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κυριεύσας τὴν πόλιν Μιτυλήνην ἐν Λέσβῳ καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων κατέπεμψε μέγα πλῆθος τῶν ληφθέντων αἰχμαλώτων, τοὺς δὲ περὶ τὴν πόλιν ἀγροὺς διαμοιράσας εἰς 30,000 μερίδας ἔδωκεν εἰς πολίτας Ἀθηναίους, οἵτινες ἐμίσθωσαν αὐτὰς τοῦ λοιποῦ εἰς τοὺς ἐναπολειφθέντας Μιτυληναίους. Θουκ. γ', 18.

Παχνεμαῦνις, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Σεβεννυτικοῦ Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, κειμένη δυτικῶς τῆς Μένδητος πλησίον τῆς θαλάσσης. Ἱεροκλ.

Πάχυνος, ὁ καὶ ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον νοτιοανατολικῶς, τανῦν Capo Passaro· κατ' ἄρσεν. γέν. εὕρηται παρὰ Πολυβ. α', 25. Στράβ. ς', 2, 1. καὶ ἄκρα τοῦ Παχύνου. Πολύβ. 1, 54. Διον. Περ. 469. καὶ θηλ. ἀναφερ. εἰς τὸ ἄκρα. (συνηθ. ∪–∪, ἐνῷ ὅτε δὲ καὶ ∪∪∪, παρὰ Διον. Περ. 469. 471.) — ὅθεν Παχύνιος, ία, ιον. Τοῦ Παχύνου ἢ εἰς τὸ Ἀκρωτήριον Πάχυνον ἀνήκων. Ἀνθολ.

Πεδιαῖος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς νήσου Κύπρου, ὅστις ῥέων νοτιοδυτικῶς τῆς πόλεως Σαλαμῖνος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Mannert. Γεωγρ. VI, σελ. 579.

Πεδάριτος, ἴδε Παιδάριτος.

Πεδιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μύνητος ἐκ Λακεδαίμονος, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κραναός, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κραναίχμην καὶ Ἀτθίδα. Ἀπολλόδ. γ', 14, 5. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἓν μέρος τῆς Ἀττικῆς. Στεφ.

Πεδιέες, οἱ, συνῃρημ. Πεδιεῖς, ἑνικ. Πεδιεύς. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡροδ. 8, 3.

Πειθαγόρης, εω, ὁ. Τύραννός τις τοῦ Σελινοῦντος ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδ. 5, 46.

Πειθίας, ου, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Κορίνθῳ. Θουκ. γ', 70.

Πειθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 309. — 2) Θεὰ τῆς πειθοῦς καὶ εὐγλωττίας· ἔχουσα ἴδιον ναὸν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἄργει. Αἰσχ. Ἱκετ. 539. Ἡροδ. 8, 111.

Πείθων, ωνος, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥιανῷ.

Πειραΐδης, ου, ὁ (–∪∪–). Υἱὸς τοῦ Πειραίου, ὁ Εὐρυμέδων. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 228.

Πειραιεύς, έως, ὁ, προσωποπ. λιμήν, κατὰ Στέφ. Βυζ. Ἐκλήθ. ἐκ τοῦ Πειραιεύς. Piraeus. Εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς 40 στάδια μὲ ὁμώνυμον ἀπ' αὐτοῦ πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Θεμιστοκλέους ἐγένετο μέγα ἐμπόριον διὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς διαφόρων προϊόντων καὶ πραγματειῶν· συνείχετο δὲ ὁ Πειραιεὺς μετὰ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν διὰ δύο μακρῶν τειχῶν, τὰ ὁποῖα ἐπεριλάμβανον ὁμοῦ τὸ Φαληρικὸν καὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ συνίστατο ἐκ τριῶν ἄλλων λιμένων ἢ ὁρμητηρίων τοῦ Κανθάρου, τοῦ Ἀφροδισίου καὶ τῆς Ζέας· ὑπῆρχε δὲ τὸ πάλαι ὁ Πειραιεὺς ὁ εὐχρηστότερος καὶ προσφυέστερος λιμὴν ὅλης τῆς Ἀττικῆς χρησιμεύων εἰς κοινὸν ἐμπορεῖον ὅλων τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων· ἐπ' αὐτοῦ εὑρίσκετο μία μεγάλη σιτακοθήκη Ἀλφιτόπωλις καλουμένη, μία ὁπλοθήκη, ναυπηγεῖα πρὸς κατασκευὴν 400 τριήρων, ὁ ναὸς τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, ἓν μέγα θέατρον, στοαὶ διάφοροι, λουτρὰ καὶ ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ οἰκοδομαὶ πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν εἰσφερομένων καὶ ἐκφερομένων πραγματειῶν. Ἀρχαιόθεν δὲ ὑπῆρχε ἐπὶ τοῦ Πειραιέως μία μόνη κώμη σχηματίζουσα δῆμον τῆς Ἀττικῆς ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Παυσ. α'. Θουκ. β', 13. Διόδ. Σικ. ιγ'. τανῦν Πειραιεύς, παρὰ τοῖς Εὐρωπ. Porto Draco. — ὁ ἀσυναιρ. τύπ. εὕρηται παρ' Ἡροδ. 8, 85 καὶ Διοδ. Σικ. αἱ δὲ κατὰ συναιρ. πλάγιαι πτωσ. Γεν. Πειραιῶς, Δοτ. Πειραιεῖ, Αἰτ. Πειραιᾶ, παρὰ τοῖς Ἀττικ. Θουκ. α', 93. Πλάτ. Ξενοφ. ἐπιῤῥ. Πειραιοῖ. ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιέως, Δημ. καὶ Πειραιοῖ, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 13. — οἱ ἐν Πειραιεῖ, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ συνωμόται τοῦ Θρασυβούλου ὅσοι κατήργησαν τοὺς ἐν Ἀθήναις τυράννους. Δημ. Λεπτ. σελ. 460.

Πειραϊκός, ή, όν. Τοῦ Πειραιέως ἢ ἐκ τοῦ λιμένος Πειραιέως ὤν· αἱ Πειραϊκαὶ πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν Πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν φέρουσα πρὸς τὸν Πειραιᾶ. Πλουτ. — 2) ἡ Πειραϊκὴ γῆ, ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα. Θουκ. β', 23. παραβλ. καὶ Θουκ. γ', 91, ὡς ἀπὸ τοῦ πέραν κειμένη ἀπέναντι τῆς πόλεως Ὠρωποῦ· βέλτιον μάλλον ἡ Γραϊκή, ἡ περὶ τὴν Γραῖαν ἢ Ὠρωπὸν ἐν Βοιωτίᾳ χώρα.

Πείραιον, τό. Λιμὴν τῆς Κορίνθου μὲ ἓν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 5, 3. Ἐγκ. Ἀγησ. β'.

Πείραιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλυτίου εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπισήμων πολιτῶν, ἑταῖρος τοῦ Τηλεμάχου. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 540.

Πειραιός, ὁ. Ἔρημος λιμὴν τῆς Κορινθίας χώρας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἐπιδαυρίας ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. η', 10.

Πειράν, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Πειρήνη. Πινδ.

Πείρανθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, ὅστις νυμφευθεὶς τὴν Καλλιρρόην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἄργον, Ἀριστορίδην καὶ Τρίοπα. Ἀπολλόδ. β', 1, 2. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 932.

Πειρασία, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Φυλληίου ὄρους. Στέφ. Βυζ. καὶ Πειρεσιαί, αἱ. — ὅθεν, Πειράσιος, ὁ κάτοικ. Θουκ. β', 22.

Πειρεσιαί, αἱ = Πειρασία. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 584. 37.

Πειρήν, ῆνος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἰοῦς, ἄλλως Ἴναχος καλούμενος. Ἀπολλόδ. β', 1, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολλόδ. β', 3, 1.

Πειρήνη, ἡ. Δωρ. Πειράνα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελώου ἢ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κεγχρίαν καὶ Λέχητα, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον κρήνην ὅτε ἡ Ἄρτεμις ἐξ ἀπατυχίας ἐφόνευσε τὸν υἱὸν αὐτῆς Κεγχρίαν. Διοδ. Σικ. δ', 74. Παυσ. β', 2. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγαπτόλεμον. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Πειρήνη, ἡ, Δωρ. Πειράνα. Pirene. Κρήνη ἐν Κορίνθῳ πλησίον τῆς κορυφῆς τοῦ αὐτόθι ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ ἀκρόπολις Ἀκροκόρινθος λεγομένη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης εὗρε πρῶτον τὸν ἵππον Πήγασον καὶ ἐδάμασεν αὐτόν· τὸ ὕδωρ αὐτῆς ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον ψυχρὸν καὶ διαυγές. Εὐρ. Μηδ. 69. Ἡροδ. Ἀθην. β', 6. ὅτι Πειρήνη ἐκαλεῖτο καὶ αὐτὴ ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου. Πινδ. Ὀλ. 13, 86. — ὅθεν Πειρηναῖος, αία, αῖον. Τῆς Πειρήνης ἢ εἰς τὴν Πειρήνην ἀνήκων· ὁ Πειρηναῖος πῶλος, ὁ Πήγασος. Εὐρ. Ἠλεκτ. 473.

Πειρίθοος, ὁ, (ῐ) συνῃρημ. Πειρίθους. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 741. Παυσ. ε', 10. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Δίας Ἀπολλόδ. α', 8, 2. ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων

νήρωων τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἱπποδαμείας συνέβη ἡ φοβερὰ ἐκείνη μάχη τῶν Λαπιθῶν κατὰ τῶν Κενταύρων, ὅτε οὗτοι κυριευμένοι ὑπὸ μέθης ἐζήτησαν νὰ καταισχύνωσι τὰς παρευρεθείσας γυναῖκας τῶν Λαπιθῶν. Γενόμενος δὲ φίλος πιστὸς μετὰ τοῦ Θησέως ὁ Πειρίθους, συνεβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἁρπάσῃ τὴν παῖδα Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς χάριτος ταύτης κατέβη ἀκολούθως ὁ Θησεὺς μετὰ τοῦ Πειριθόου εἰς τὸν ᾅδην, ἀπ' ὅπου ἤθελε καὶ οὗτος νὰ ἁρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλὰ συλληφθεὶς καὶ δεθεὶς αὐτόθι ἐφ' ἑνὸς βράχου δὲν ἠδυνήθη τοῦ λοιποῦ νὰ ἐλευθερωθῇ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 318. Ὀδ. Λ, 639. Ἀπολλδ. β', 5. Παυσ. Πλούτ. Θησ. 35. Παρ' Ὁμ. εὕρηται ἀεὶ ὁ ἀσυναίρ. τύπ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συναιροῦμ. Πειρίθους, Γεν. Πειρίθου, Δοτ. Πειρίθῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Αἰτ. Πειρίθουν. Ἀπολλδ. Πουτ.

Πείροος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου ἐξ Αἴνου πόλεως τῆς Θρᾴκης, ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων, φέρων μετ' αὐτοῦ τοὺς Θρᾷκας καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θόαντος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 844. Γενι. Πείρω. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 484.

Πεῖρος, ὁ. Ὁ μεγαλήτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὠλένου ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡρόδ. 1, 145 Στράβ. η'.

Πειρούσται, οἱ. Piruotae. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας. Στράβ.

Πείσανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 122. — 2) Υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα. Ὁμ. Ἰλ. Π, 293. — 3) Υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης Ὁμ. Ὀδ. Σ, 299. — 4) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Καμείρου πόλεως τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Τυρταίου, συγγράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα εἰς δύω βιβλία Ἡράκλεια ἐπιγραφόμενον, ἀναφερόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἷς τῶν ἐξόχων ἐπικῶν ποιητῶν μετὰ τὸν Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον. Ἀπολλδ. α', 8, 5. Θεοκρ. Παυσ. β', 37. — 5) Ἕτερος νεώτερος ποιητὴς ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐκ Λαράνδων πόλεως τῆς Λυκαονίας, ἀναφερόμενος παρὰ Σουίδᾳ, συνέγραψεν ἓν ἐκτενὲς ποίημα Ἡρωϊκαὶ θεογαμίαι ἐπιγραφόμενον. Στέφ. Βυζ. — 6) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Πινδ. Νεμ. 11, 43. — 7) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης παριστάνει ὡς ὑπεράσπιστην καὶ δωρολήπτορα. Εἰρ. 364. Ὀρν. 1559.

Πεισθέταιρος, ὁ. Εἷς τῶν ὑποκρινομένων προσώπων ἐν ταῖς Ὄρνισι τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πεισίας, ου, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Ξενοφ. — 2) Ἀχαιός τις ἀγαλματοποιός. Παυσ.

Πεισίδαι, οἱ, ἴδε Πιτίδαι.

Πεισιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, γυνὴ τοῦ Μυρμιδόνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄντιφον καὶ Ἄκτορα. Ἀπολλδ. α', 9, 9. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου. Ἀπολλδ. α', 9.

Πεισιστρατίδης, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου, πληθ. οἱ Πεισιστρατίδαι, οἱ δύω υἱοὶ τοῦ Πεισιστράτου, ὁ Ἱππίας καὶ ὁ Ἵππαρχος, τύραννοι ἐν Ἀθήναις. Ἡρόδ. 5, 62. Δημ.

Πεισίστρατος, ὁ. Pisistratus. Ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Τηλέμαχον ἐν Πύλῳ καὶ συνοδεύσας αὐτὸν εἰς Σπάρτην πρὸς τὸν Μενέλαον. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 431. Ἀπολλδ. α', 9, 9. — 2) ὁ περίφημος τῶν Ἀθηνῶν τύραννος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, ἐκ μιᾶς ἀρχαίας καὶ ἐπισήμου οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν, λογιζόμενος ἀπόγονος τοῦ Κόδρου καὶ τοῦ Νηλέως· γεννηθεὶς μ' ἔξοχα προτερήματα ψυχῆς, μὲ μίαν ἔντονον καὶ καταπειστικὴν εὐγλωττίαν καὶ πλουτίσας τὸ πνεῦμά του μὲ παντὸς εἴδους πολιτικῶν καὶ στρατηγικῶν γνώσεων, ἀνεδείχθη ὁ πρῶτος ἐν Ἀθήναις μετὰ τὸν Σόλωνα, ἱκανὸς ν' αὐξήσῃ τὴν δόξαν καὶ ὑπεροχὴν τῶν συμπολιτῶν του, δι' ὃ καὶ μετ' οὐ πολὺ καταστα θεὶς ἀπόλυτος τύραννος ἑλκύσας πρὸς ἑαυτὸν ὅλην τὴν εὔνοιαν καὶ πίστιν τοῦ λαοῦ, ἐδιοίκησεν εἰρηνικῶς καὶ μὲ πολλὴν πολιτικὴν σύνεσιν τοὺς Ἀθηναίους τριάκοντα τρεῖς χρόνους, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς 50 Ὀλυμ. ἕως τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 58 Ὀλυμ. ἀφήσας τὴν τυραννίαν εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Ἵππαρχον καὶ Ἱππίαν. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς πολυχρονίου τυραννίας του συνεισέφερε μεγάλως ὁ Πεισίστρατος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν εὐταξίαν καὶ εὐδαιμονίαν τῶν συμπολιτῶν του διὰ πολλῶν αὐτοῦ σοφῶν καὶ φιλανθρώπων διατάξεων, ἐμψυχώσας πρὸ πάντων τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν βιομηχανίαν αὐτῶν καὶ κοσμήσας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μὲ διάφορα δημόσια καταστήματα καὶ ναούς. Ἡρόδ. 1, 59. Θουκ. α', 20. Σουίδ.

Πεῖσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως. Ἀπολλδ. γ', 10, 3.

Πείσων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Piso. Ὀνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Πελαγόνες, οἱ, καὶ Πηλαγόνες, Στέφ. Βυζ. Ἑνικ. Πελαγών, όνος. Ὁ κάτοικος τῆς Πελαγονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ. — 2) = Παίονες. Στράβ.

Πελαγονία, ἡ, καὶ Πηλαγονία, Στεφ. Βυζ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἀνήκουσα κυρίως εἰς τὴν Περραιβίαν, ἥτις καὶ Τριπολῖτις ἐκαλεῖτο. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἀρκτῴας Μακεδονίας. Στράβ.

Πελάγων, οντος, ὁ (ᾰ). Ἥρως τις ἐκ Πύλου, ὑποστρατηγὸς τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 295. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, ἑταῖρος τοῦ Σαρπηδόνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 695. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐκ Φωκίδος, ἐπὶ τὴν ἀγέλην τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ βοῦς τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ Κάδμος ὅτε ἤθελε νὰ κτίσῃ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ἀπολλδ. γ', 4, 1. Παυσ. θ', 12. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μερόπης. Ἀπολλδ. γ' 12, 6. καὶ Πελάγων, ωνος, ὁ Ἀθηλ.

Πελαγών, όνος, ὁ, ἴδε Πελαγόνες.

Πελάργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποτνέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἰσθμίου, ἥτις λέγεται ὅτι εἰσήγαγε τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων, δι' ὃ ἐτιμᾶτο μὲ θυσίας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. Παυσ. θ', 25.

Πελαργικός, ή, όν, = Πελασγικός· ὅθεν τὸ Πελαργικὸν = Πελασγικόν, ὅπερ ὅρα.

Πελαργοί, οἱ, ἀπ' ὅτε λαμβανόμενοι ἀντὶ τοῦ Πελασγοί, ἐξαιρ. παρὰ Στράβ. καλοῦνται οὕτως οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, ὄντες ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, κατὰ μεταλλαγ. τοῦ σ εἰς ρ ἢ διὰ τὴν πλάνην οὕτω κληθέντες. Στράβ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 832.

Πελασγία, ἡ, προσηνεκμ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Πελασγῶν, ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἑλλάδος, παρ' Ἡροδ. 2, 56. — 2) Ὄνομα τῆς Πελοποννήσου. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1473. ἐξαιρ. τοῦ Ἄργους. Εὐρ. Ὀρεστ. 958. καὶ τῆς Ἀρκαδίας, Καλλιμ. — 3) Ἔτι Πελασγία ἐκαλεῖτο ἀνέκαθεν καὶ ἡ νῆσος, Λέσβος. Στράβ.

Πελασγιάς, άδος, ἡ. Τῶν Πελασγῶν, Πελασγική, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀργεία. Καλλιμ. εἰς Παλλ. 4.

Πελασγικός, ή, όν. Τῶν Πελασγῶν ἢ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Ἄργος, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός, Εὐρ. Φοιν. 105. ὅτι, ὁ Πελασγικός, ἐπίθ. τοῦ ἐν Δωδώνῃ λατρευομένου Διός, διότι οἱ Πελασγοὶ ἐσύστησαν πρῶτοι τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον καὶ ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 234. — ὅθεν, τὸ Πελασγικὸν τεῖχος, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τῶν τειχῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκροπόλεως, κτισθὲν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἐλθόντων Πελασγῶν. Ἡροδ. 5, 64. καί, τὸ Πελασγικόν, τόπος τις ἀκατοίκητος ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ τείχους τῶν Πελασγῶν, κληθεὶς οὕτω διότι ἐνταῦθα προσέβαλον οἱ Πελασγοὶ κατὰ τῶν νέων κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. β', 17. — Στράβ. — 2) Τὰ Πελασγικὰ πεδία. Πεδίον τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τῆς Οἴτης ἕως τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Στράβ.

Πελάσγιος, ία, ιον. Τῶν Πελασγῶν ἢ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· ἡ Πελασγία πόλις, τὸ ἐν Πελοποννήσῳ Ἄργος. Αἰσχ. Ἱκετ. 849. κατὰ Στέφ. Βυζ. ὁ ἀρσενικ. τυπ. Πελάσγιος, οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει.

Πελασγίς, ίδος, ἡ, = Πελασγικός. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς λατρείας τὴν ὁποίαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Πελασγοὶ εἰς τὸ Ἄργος καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 14.

Πελασγιῶτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ νοτιοανατολικοῦ αὐτῆς μέρους μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας, τῆς Φθιώτιδος καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμένη ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Πελασγῶν. Ἀπολλδ. β', 4, Στράβ. — Πελασγιῶται, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Πελασγοί, οἱ. παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ. Β, 681. καὶ Π, 234. ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, παρβλ. καὶ Καλλιμ. εἰς Δηλ. 284. ἐκεῖθεν μετέβησαν οὗτοι εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν συστήσαντες περὶ τὴν πόλιν Λάρισσαν μίαν μεγάλην ἀποικίαν καὶ ἀκολούθως ἐλθόντες σύμμαχοι τῶν Τρώων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 480, τοὺς ὁποίους ὁ ποιητὴς καὶ Δίους καλεῖ. Ἰλ. Κ, 429. ἄλλοι ἐξ αὐτῶν μετέβησαν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 177. παρ' Ἡροδ. δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Πελασγοὶ οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδ. 1, 56, 57. καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου, 2, 50. Παρίστανται οἱ Πελασγοὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἁπανταχοῦ ἀναμεμιγμένοι μετὰ τῶν ἄλλων εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ Πελοποννήσου καθ' οὓς αἰῶνας οὗτοι διὰ τῶν ξένων ἀποικιῶν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Ἀσίας ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι κοινωνικήν τινα σύστασιν καὶ πολιτικὴν ἀνάπτυξιν, κατήγοντο δὲ οἱ Πελασγοὶ οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν ἐκ Θρᾴκης, τῶν ὁποίων τὰ ἤθη, ἡ δίαιτα καὶ θρησκευτικαὶ τελεταὶ εἶχον μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὰς τῶν λοιπῶν ἀρχαίων Θρᾳκικῶν λαῶν, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Φωκίδι, ἀπ' ὅπου ἐφεξῆς μετέβησαν καὶ εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς Ἑλλάδος ἕως αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου καὶ μικρᾶς Ἀσίας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διέβησαν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους εἰς τὴν Ἰταλίαν συστήσαντες ἐνταῦθα ἰδίας ἀποικίας καὶ πόλεις. Διον. Ἀλικ. α'. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 1089. — ἡ λέξις Πελασγοὶ ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοὺς ἐξ ἀλλοτρίας χώρας μετοικοῦντας λαούς, ἀπὸ τοῦ πελάζειν, ἢ κατὰ Στράβ. ὅστις ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Πελαργοί. Οἱ ποιηταὶ ἐκάλουν ἰδίως Πελασγοὺς τοὺς κατοίκους τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Αἰσχ. Ἱκετ. 268. Εὐρ.

Θεοκρ. ὅτι δὲ ἐξαιρετ. ἐκαλοῦντο οὕτω καὶ οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ κάτοικοι, Πελασγοὶ αἰγιαλέες, ἤτοι οἱ τὰ παράλια κατοικοῦντες. Ἡροδ. 7, 94.

Πελασγός, ὁ. Κοινὸν ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὠνόμαζον οἱ Ἕλληνες πολλοὺς ὅσοι ἀρχαιόθεν ἐσύστησαν Πελασγικὰς ἀποικίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. — 1) Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Φορωνέως· ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον πρῶτον τὴν ὀνομασίαν των οἱ Πελασγοί. Ἀπολλόδ. β', 1, 1. κατ' Αἰσχ. Ἱκετ. 266. ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Παλαίχθονος ἀκμάσας τρεῖς γενεὰς ὕστερον καὶ βασιλεύσας εἰς τὸ Ἄργος ὅτε ἔφθασεν αὐτόθι ὁ Δαναὸς ἐξ Αἰγύπτου. — 2) Πελασγὸς ὁ δεύτερος, πατὴρ τοῦ Αἵμονος καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ, αὐτόχθων τὸ γένος. Διον. Ἀλ. α', 17. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 1089. — 3) Πελασγὸς ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρέστορος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἰάσου, ὅστις ἔκτισε πρῶτος τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Παρρασίαν, διδάξας τοὺς ἐγχωρίους τὴν κατασκευὴν τῶν οἰκιῶν καὶ λοιπὴν κοινωνικὴν περιποίησιν, βασιλεύσας αὐτόθι εἰκοσιπέντε χρόνους. Στέφ. Βυζ. — 4) Ἕτερος Πελασγὸς ἀναφέρεται υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Ἀγήνορος, ὁ κτίσας εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἕνα ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ἕτερον τῆς Πελασγίδος Δήμητρος ἐν Ἄργει. Παυσ. β', 22. Τγίν. μύθ. 224.

Πελασγός, ποιητ. ἀντὶ Πελασγικός. Εὐρ. Ἡρακλ. 317.

Πελεθρόνειον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. κληθ. ἀπὸ τοῦ Πελεθρονίου κληθεῖσα βασιλέως τῶν Λαπιθῶν. Ὑγίν. μύθ. 274.

Πελειάδες, αἱ, Ἰων. Πελειάς (περιστερά). Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως αἱ χρησμοδοτοῦσαι ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Σοφ. Τραχ. 173. παρβλ. Νον. Διον. γ', 286. κατ' ἄλλους δὲ λαμβάνεται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῆς ἐννοίας, ἴδε Ἡροδ. 2, 57. — 2) ποιητ. ἀντὶ Πλειάδες. Ἡσιοδ.

Πελένδονες, οἱ. Μικρός τις λαὸς τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἰσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων καὶ ἔχοντες κατὰ Πτολ. τρεῖς μόνον πόλεις.

Πελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πύλαντος ἐν Μεγάροις καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Πανδίονος. Ἀπολλόδ. γ', 15, 5. κατὰ Heyne ὀρθογρ. Πυλία.

Πελίας, ου, ὁ, Ἰων. Πελίης (ι̣). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως καὶ γυναικὸς τοῦ Κρηθέως, ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως καὶ τοῦ Αἴσονος, ὅστις διώξας αὐτοὺς ἐκ τοῦ πατρῴου θρόνου κατεστάθη βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. καθ' Ὁμ. Ὀδ. Λ, 25. ὑπῆρχεν οὗτος προσφιλὴς τῶν θεῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀναξιβίαν θυγατέρα τοῦ Βίαντος ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πεισιδίκην, Πελοπίαν, Ἱπποθόην καὶ Ἄλκηστιν, αἵτινες καὶ Πελιάδες ἐκαλοῦντο. Φοβούμενος δὲ ὁ Πελίας μήπως ὁ Ἰάσων ἀνεψιὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Αἴσονος ἀφαιρέσῃ μετὰ ταῦτα τὸν θρόνον ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Κολχίδα διὰ ν' ἁρπάσῃ αὐτόθεν τὸ χρυσοῦν δέρας ἐλπίζων ὅτι οὕτω θέλει ἀφανισθῇ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπιστρέψας ὁ Ἰάσων εὐτυχῶς εἰς τὴν Ἰωλκὸν ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Μηδείας νὰ φονεύσῃ τὸν Πελίαν, τὸν ὁποῖον αἱ ἴδιαι αὐτοῦ θυγατέρες κατεμέλισαν πεισθεῖσαι εἰς τὴν ἀπατηλὴν ὑπόσχεσιν τῆς φαρμακίδος ταύτης ὅτι θέλει ἀνανεώσει αὐτὸν πάλιν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πελίου ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἰωλκὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄκαστος διώξας ἐκεῖθεν τὸν Ἰάσονα μετὰ τῆς Μηδείας. Ἀπολλόδ. Διοδ. Σικ. δ', 51.

Πελιάς, άδος, ἡ (υυυ). Τοῦ Πελίου ἢ εἰς τὸν Πελίαν ἀνήκων, αἱ Πελιάδες κόραι, αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου. Εὐρ. Μηδ. 9.

Πελινναῖον, ὄρος, τό, = Πελληναῖον.

Πέλιννα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν λέγουσιν ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ Πέλιννος. Στέφ. Βυζ. Πελινναῖον, τό. Πινδ. Πυθ. 10, 5. Στράβ. καί, ἡ Πέλινα, Ἀῤῥιαν. α', 7.

Πέλλα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας, κατὰ Πτολ. ἐπὶ τῆς Ἠμαθίας χώρας κειμένη, πατρὶς καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διαμείνασα ἐπὶ πολὺν χρόνον μητρόπολις τοῦ Μακεδονικοῦ Βασιλείου καὶ τῆς μετὰ ταῦτα τρίτης Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας· τανῦν Πόλλα. Ἡροδ. 7, 123. — ὅθεν, Πελλαῖος, αία, αῖον, τῆς Πέλλας ἢ ἐκ τῆς Πέλλας ὤν. Καλλιμ. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ ἐν Συρίᾳ πόλις Ἀπάμεια κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. Στράβ. Mannert. Geogr. VI, 463.

Πελλάνα, ἡ, Ἀττ. Πελλήνη. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Σπάρτης καὶ νοτειοδυτικῶς τῆς Βελεμίνης, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριψε χρόνον τινὰ ὁ Τυνδάρεως ὅτε ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἱπποκόωντος· ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Παυσανίου εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια. Παυσ. γ', 21, 2. Πέλλανα τά, Στράβ. τὴν ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὗτος καλεῖ χωρίον θέτων αὐτὸ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ μὲ τὸ νὰ ἔκειτο ἐπὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, καί, Πελλήνη, ἡ. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 5. Πολυβ. — 2) Δωρ. ἀντὶ Πελλήνη, ὅπερ ὅρα.

Πελληναῖον, τό. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς νήσου Χίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς ἐπίσημος ναὸς τοῦ Διὸς καὶ λατομεῖα μαρμάρου. Διον. Περ. 535. ὅτε καὶ Πελιναῖον.

Πέλλην, ηνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ ἔγγονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Πελλήνη. Παυσ. ζ', 26.

Πελλήνη, ἡ, Δωρ. Πελλάνα. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Αἰγείρας, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἷς ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἕτερος τῆς Ἀθηνᾶς ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ κατεσκευασμένον μὲ πολλὴν χάριν καὶ τέχνην· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἡ Πελλήνη ἔρημον φρούριον μὲ μίαν μικρὰν κώμην. Ὁμ. Ἰλ. Β, 574. Πινδ. Ὀλ. 7, 156. Ἀριστοφ. Λυσ. 995. τανῦν χωρίον. Δουχα λεγόμενον. — 2) = Πελλάνα, ἡ, πόλις τῆς Λακωνίας. — ὅθεν, Πελληνεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῆς Πελλήνης. Θουκ. καὶ Πελληνικός, ή, όν, τῆς Πελλήνης ἢ ἐκ τῆς Πελλήνης ὤν, Πελληνικαὶ χλαῖναι Στράβ.

Πελληνία, ἡ, καὶ Πελληνίς. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐν Πελλήνῃ πόλει τῆς Ἀχαΐας, τῆς ὁποίας τὸ εἴδωλον ἐλέγετο ὅτι ἐπροξένει δυστυχίας εἰς τὴν χώραν ὁσάκις ἐσφουδζετο. Πλουτ. Ἀρατ. 32.

Πέλλης, ου, ὁ. Πάππος τοῦ Ἀστερίου καὶ Ἀμφίονος, πατὴρ τοῦ Ὑπερασίου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πελλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 177.

Πέλλινα, ἡ, ἴδε Πέλιννα.

Πελόπεια, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 326. Ἀπολλόδ. α', 9, 10. — 2) = Πελοπία.

Πελοπηϊάδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Πελοπίδης. Πινδ. Θεοκρ.

Πελοπηΐς, ίδος, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Πελοπίς, προσυπακ. γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Πέλοπος = Πελοπόννησος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1570. καὶ ἄνευ τοῦ γαῖα, παρὰ Καλλιμ. εἰς Δηλ. 72.

Πελοπήϊος, ηΐα, ήϊον, ποιητ. ἀντὶ Πελόπειος. Τοῦ Πέλοπος ἢ ἐκ τοῦ Πέλοπος ὤν. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πελοπία, ἡ. Μήτηρ τοῦ Κύκνου γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἄρεος. Ἀπολλόδ. β', 7, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολλόδ. β', 5, 6. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Θυέστου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴγισθον, σφαγεῖσα ἰδιοχείρως ὅτε ἐπληροφορήθη ὅτι ἠτιμάσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός της. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 42. καὶ Πελόπεια, παρὰ Λουκ.

Πελοπίδας, ου, ὁ (ι̣) κυρ. πατρωνυμ. Ὁμηρ. Δωρ. ἀντὶ Πελοπίδης. — 2) Περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, υἱὸς τοῦ Ἱπποκλέους γεννηθεὶς ἐκ μιᾶς ἐπισήμου καὶ πλουσίας οἰκίας τῶν Θηβῶν, φίλος καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Ἐπαμινώνδα ὑπὲρ τῆς δόξης τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἀνὴρ ἐξόχου καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος. Διωχθεὶς μετ' ἄλλων Θηβαίων ἐκ τῆς πατρίδος του ὅτε οἱ Σπαρτιᾶται εἰσέβαλον δυναστικῶς εἰς αὐτήν, κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπ' ὅπου μετ' οὐ πολὺ ὁρμήσας βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐμβὰς ἐν καιρῷ νυκτὸς μετ' ἄλλων δώδεκα συνωμοτῶν εἰς τὰς Θήβας ἐφόνευσε τοὺς τυράννους καὶ ἐξέβαλε τὴν Σπαρτιατικὴν φρουρὰν ἥτις κατεῖχε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν· ἡ γενναία καὶ εὐτυχὴς αὕτη ἐπιχείρησις τοῦ Πελοπίδου ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐφεξῆς πολέμους τῆς Σπάρτης μετὰ τῶν Θηβῶν, διὰ τῶν ὁποίων οἱ Θηβαῖοι ἔφθασαν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης καὶ ὑπεροχῆς των, εἰς τὴν ὁποίαν συνετέλεσε μεγάλως ἡ φρόνησις καὶ στρατηγικὴ ἐμπειρία τοῦ γενναίου τούτου πολίτου, ὅστις πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ὁδηγῶν τὸν ἱερὸν λόχον τῶν τριακοσίων, διεσκέδασε τὴν φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων, ὕστερον δὲ συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἐπαμινώνδα εἰς τὴν Πελοπόννησον παρευρέθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Σπάρτης εἰσβολήν. Εἰς τὰς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ ἐκστρατείας του ἀξιομνημόνευτος ἐπίσης καταπαύσας τὰς αὐτόθι ἐπισυμβάσας στάσεις καὶ ἀποκαταστήσας εἰς θρόνον τῆς Μακεδονίας τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Ἀμύντα Ἀλέξανδρον τὸν δεύτερον· τελευταῖον προσκαλούμενος ἐκ νέου ὑπὸ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ λαῶν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς δυναστείας τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἀλεξάνδρου καὶ πολεμῶν αὐτόθι ἐθανατώθη εἰς μίαν σφοδρὰν συμπλοκήν· οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως ἐγείραντες εἰς ἀνάμνησιν τῆς δόξης του χαλκοῦν ἀνδριάντα. Πλούτ. Ξενοφ. Ἑλλ.

Πελοπίδης, ου, ὁ (ι̣). Υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ὅτι δὲ καὶ ἀπόγονος τοῦ Πέλοπος, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης. Αἰσχ. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 954.

Πελόπειος, ία, ιον. Τοῦ Πέλοπος ἢ εἰς τὸν Πέλοπα ἀνήκων· ἡ Πελοπία χώρα = Πελοπόννησος. Εὐριπ.

Πελοπίς, ίδος, ἡ. ἴδε κατ' ὀρθ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Πελόπειος.

Πελοπόννασος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Πελοπόννησος. Πινδ. Θουκ. ε', 77. — ὅθεν Πελοποννασιστί, ἐπίρρ. κατὰ Πελοποννησιακὴν διάλεκτον Θεοκρ.

Πελοποννησιακός, ή, όν. Τῆς Πελοποννήσου ἢ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀνήκων. Πλάτ.

Πελοποννήσιος, ία, ιον. Τῆς Πελοποννήσου ἢ ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὤν· καὶ Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικος τῆς Πελοποννήσου. Ἡροδ.

Πελοπόννησος, ἡ, Peloponnesus, Ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἑλλάδος κειμένη μεγάλη χερσόνησος, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὁμωνύμου ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μεσημβρινῶς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἔχουσα κατὰ Πολύβ. τετρακισχιλίων σταδίων

περίμετρον. Ἐκαλεῖτο δὲ ἀνέκαθεν ἡ χώρα αὕτη Αἰγιάλεια, Ἀπία, Ἰναχία, Πελασγία, Ἄργος καὶ τελευταῖον Πελοπόννησος ἀπὸ τοῦ Πέλοπος υἱοῦ τοῦ Ταντάλου, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Φρυγίας τρεῖς γενεὰς πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατακτήσας τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δυνάμεώς του, τὸ ὁποῖον τοῦτο ὄνομα ἐπεκράτησε συνηθέστερον εἰς τοὺς ἐφεξῆς χρόνους. Ἡροδ. 8, 73. Θουκ. α'. Πολύβ. Ἐδιαιρεῖτο ὅλη ἡ Πελοπόννησος τὸ πάλαι εἰς ὀκτὼ ἐπαρχίας αἵτινες συνίστων ἰδίας καὶ ἀνεξαρτήτους ἀπ' ἀλλήλων πολιτείας, εἰς τὴν Λακωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἀρκαδίαν, Ἀχαΐαν, Σικυωνίαν, Ἀργολίδα καὶ Κορινθίαν. Ὡς ἀρχαιότατοι δὲ λαοὶ τῆς Πελοποννήσου ἀναφέρονται οἱ Αὐτόχθονες, ζῶντες βίον ἄγριον καὶ ἄνευ πολιτικῆς συστάσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων συναριθμοῦνται οἱ Καύκωνες, Λέλεγες καὶ ἐφεξῆς οἱ Πελασγοί. Στράβ. ἐξ Ἑκαταίου· ὁ Ἡροδ. 8, 73. ἀναφέρει τοὺς Ἀρκάδας καὶ Κυνουρίους ὡς δύο αὐτόχθονας λαοὺς τῆς Πελοποννήσου. Ἀκολούθως παρίστανται ὡς ξένοι λαοὶ οἵτινες ἐσυστήθησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ Δαναοί, ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δαναοῦ ἐξ Αἰγύπτου καὶ κατοικήσαντες περὶ τὰ παράλια μέρη τῆς Ἀργολίδος, οἱ Ἀχαιοὶ ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἀρκτώας Ἑλλάδος εἰς τὴν Πελοπόννησον κυριεύσαντες τὴν πλείστην αὐτῆς χώραν ἐκτὸς τῆς Ἀρκαδίας καὶ τελευταῖον οἱ Δωριεῖς ἐλθόντες καὶ οὗτοι μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκ τῆς ἀρκτώας Ἑλλάδος καὶ συστήσαντες ἐνταῦθα ἴδια βασίλεια τὸ τῆς Λακεδαίμονος, τῆς Μεσσηνίας, τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Κορίνθου· συγχρόνως δὲ μετὰ τῶν Δωριέων εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ οἱ Αἰτωλοὶ συστήσαντες ὕστερον ἴδιον βασίλειον περὶ τὰ δυτικὰ αὐτῆς παραθαλάσσια· — παρβλ. Mannert Γεωγρ. Ἑλλαδ. σελ. 351. — τανῦν Πελοπόννησος κοινότ. Μωρέας, σχηματίζων ἓν μέγα μέρος τοῦ νέου βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Πέλοψ, πος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ταντάλου βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Διώνης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος ἢ κατ' ἄλλους τῆς Εὐρυανάσσης, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἴλου βασιλέως τῆς Τροίας ἐκ τῆς Φρυγίας ἦλθεν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τὸν Οἰνόμαον βασιλέα τῆς Ἤλιδος, τὸν ὁποῖον νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς διφρηλασίας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν περίφημον Ἱπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος τούτου ὁμοῦ μὲ τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος, ὅπου λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ διὰ τῆς αὐξηθείσης ὑπεροχῆς καὶ πλούτου του ἐκάλεσεν ὅλην τὴν Χερσόνησον ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Πελοπόννησον· ἐκ τῆς Ἱπποδαμείας ἐγέννησεν ὁ Πέλοψ τὸν Ἀτρέα, Θυέστην, Χρύσιππον καὶ Ἱππαλκιμμον. Βασιλεύσας δὲ 59 χρόνους ἀπέθανε τιμηθεὶς ὡς ἐγχώριος ἥρως ὑπὸ τῶν Ἠλείων μὲ θείας τιμὰς καὶ θυσίας Πελόπεια καλουμένας. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 104. Παυσ. β', 22. Ἀπολλόδ. ὁ Λυδός, παρὰ Πινδ. ἄλλως ὁ Φρὺξ καλούμενος. Ἀπολλόδ. β', 4. 5. ὁ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ πέλας καὶ ὤψ, διὰ τὸ ἐγγύθεν μόνον ὁρᾷν καὶ μὴ προειδεῖς ὁποίαν δυστυχίαν θέλει προξενήσει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ πραχθέντος φόνου τοῦ Μυρτίλου, παρβλ. Σοφ. Ἠλ. 508.

Πέλται, αἱ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀπαμείας, τανῦν Πελοτίς. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 2. Στράβ.

Πέλωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν διασωθέντων Σπαρτιατῶν ἐν Θήβαις οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τῆς γῆς ὅτε ὁ Κάδμος ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος δράκοντος. Ἀπολλόδ. γ', 4, 1. Πέλωρος, παρὰ Παυσ.

Πελωριάς, άδος, ἡ, προπαροξ. ἄκρα. Pelorus, τὸ ἀρκτικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀπέναντι τῆς Ἰταλίας, τανῦν Φάρος τῆς Μεσσήνης, Pharo di Messina. Πολύβ. Στράβ. καὶ Πελωρίς, ίδος, ἡ. Θουκ. Διον. Περ. 469.

Πέλωρος, ὁ. Κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Ἀννίβα στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Σικελίᾳ Πέλωρον ἀκρωτήριον ὅπου λέγεται ὅτι ἔρριψεν αὐτὸν ὁ Ἀννίβας καὶ ἐπνίγη. Στράβ.

Πενελόπη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Πηνελόπη. Ἀνθολ.

Πενέσται, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐργαζόμενοι καὶ γεωργοῦντες τοὺς ἀγροὺς τῶν κυρίων αὐτῶν ὡς οἱ Εἵλωτες ἐν Σπάρτῃ, πιθαν. καταγόμενοι ἀνέκαθεν ἐξ Ἰλλυρίας τοὺς ὁποίους οἱ Θετταλοὶ ὑποτάξαντες εἶχον ἀείποτε ὡς ἀνδράποδα αὐτῶν. Ἀριστοφ. Σφηκ. 1264. — 2) Λαὸς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Λυχνῖτιδα λίμνην. Στέφ. Βυζ.

Πενθεσίλεια, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ὀτρήρης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἐλθοῦσα μ' ἓν στράτευμα γυναικῶν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, ὅπου ἐπληγώθη θανατηφόρως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Κοΐντ. Σμυρ. Παυσ.

Πενθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαύης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου καὶ καταδιώκων τὰ Ὄργια αὐτοῦ, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν της ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, αἵτινες ὀργιάζουσαι ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς ἄγριόν τι θηρίον. Ἀπολλόδ. γ', 5, 2. Αἰσχύλ.

Πενθίλος, ὁ (ε). Υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἠριγόνης θυγατρὸς τοῦ Αἰγίσθου, ὅστις ἀφήσας τὸν πατρικὸν θρόνον ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον μετέβη εἰς τὴν Θρᾴκην μὲ μίαν ἀποικίαν Αἰολέων. Στράβ. ιγ'. Παυσ. γ', 18.

Πενθύλος, ὁ (υ). Στρατηγὸς τῶν Παφίων. Ἡροδ.

Πεντάπολις, εως, ἡ. Κυρίως χώρα συνισταμένη ἐκ πέντε πόλεων, καὶ αἱ πέντε Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐκ τῶν ὁποίων συνίστατο ἡ χώρα τῶν Δωριέων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμειρος, Κῶς, καὶ Κνίδος. Ἡροδ. 1, 144. πρότερον δὲ ἑξάπολις καλουμένη. — 2) Πεντάπολις ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν Λιβύῃ, ἴδε Κυρήνη. — Πτολ.

Πεντέλη, ἡ. Κώμη καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Πεντέληθεν, ἐν Πεντέλῃ καὶ Πεντέληθεν, ἐκ Πεντέλης. Παυσ. Πεντελικός, ἡ, όν. Τῆς Πεντέλης ἢ εἰς τὸν δῆμον Πεντέλης ἀνήκων· τὸ· Πεντελικὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀττικῆς χώρας κείμενον πλησίον τῆς Πεντέλης, περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐξαίρετα λατομεῖα τοῦ μαρμάρου. Παυσ. ἡ Πεντελική, προπαροξ. πέτρα. Στράβ.

Πεπάρηθος, ἡ (α). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀνήκουσα εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, κειμένη πλησίον τῆς Γερονθίας μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον· τανῦν Σκόπουλος. Ὁμ. Ὑμν. α', 32. Θουκ. — ὅθεν, Πεπαρήθιοι, οἱ κάτοικ. Δημ.

Περαία, ἡ. Χώρα τῆς Παλαιστίνης κειμένη πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀνατολικῶς, περιλαμβάνουσα ἓξ μικρὰς ἐπαρχίας, τὴν ἰδίως Περαίαν, Βαταναίαν, Γαυλωνῖτιδα, Γαμαλιτικήν, Ἰτουραίαν καὶ Τραχωνῖτιδα.

Περαιβία, ἡ, = Περραιβία.

Περαιβοί, οἱ, = Περραιβοί.

Περαιθηίς, ίδος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν· παρὰ Παυσ. η', 3. καλεῖται Ἀπεροθηίς.

Πέραιθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Περαιθηίς. Παυσ. η', 3.

Πέρατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καλχινίας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σικυῶνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του· τούτου παῖς ὑπῆρξεν ὁ Πλημναῖος. Παυσ. β', 5.

Περγαία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πέργης ἐν Παμφυλίᾳ ὅπου ὑπῆρχεν εἷς περίφημος ναὸς αὐτῆς. Πομπ. Μελ.

Περγαῖος, αία, αῖον· ἴδε Πέργη.

Περγαμηνός, ἡ, όν. Τῆς Περγάμου ἢ ἐκ τῆς πόλεως Περγάμου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὤν· ἐξαιρετ. ἡ Περγαμηνή, προπαροξ. χάρτη, ὁ χάρτης τῆς Περγάμου, ἐπινοηθεὶς πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Γραμματικοῦ Κράτητος ἐκ Μαλλοῦ ἐν τῇ πόλει Περγάμῳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐμένους· καὶ Οὐσιαστ. Περγαμηνός, ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου. Στράβ.

Περγαμίδης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου ἀκροπόλεως τῆς Τροίας. Ἀνθολ.

Περγάμιος, ία, ιον (– υ υ). Τῆς Περγάμου ἢ εἰς τὴν Πέργαμον ἀνήκων· — ὅθεν, Περγαμία, ἡ, = Πέργαμος, ἀκρόπολις τῆς Τροίας. Πινδ.

Πέργαμον, τό. Ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, ὅπου ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 508. Ε, 446. ἡ Πέργαμος· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις τὸ Πέργαμον. Σοφ. Εὐρ. Ἡροδ. 7, 41. καὶ πληθ. τὰ Πέργαμα, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 552. Πλάτ. — ὅθεν, Περγάμιος, ὅπερ ὅρα. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ, χρηματίσασα ὕστερον καθέδρα τοῦ αὐτόθι Περγαμηνοῦ βασιλείου ἀπὸ τοῦ 283 ἕως 133 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πλουσίαν βιβλιοθήκην συνισταμένην ἐκ 200,000 τόμων τὴν ὁποίαν ἐσύστησε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Εὐμένης, καὶ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Περγαμηνοῦ χάρτου τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μὲ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος. Ἡ ἐπικράτεια τῆς Περγάμου ηὐξήθη ἀκολούθως διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων προσλαβοῦσα ὅλην τὴν Φρυγίαν, Μυσίαν, Λυκαονίαν, Λυδίαν, Ἰωνίαν καὶ ἓν μέρος τῆς Καρίας· τανῦν Πέργαμος. Στράβ. ἡ Πέργαμος, παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. καὶ Ἡροδ. ὅθεν Περγαμηνός, ὁ κάτοικ.

Πέργαμος, ἡ. Φρούριον τῆς Πιερείας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κείμενον ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου· τανῦν Περγαμάρ. Ἡρόδ. 7, 112. — 2) = τὸ Πέργαμον, ὅπερ ὅρα.

Πέργαμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔγγονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις μεταβὰς ἐκ τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πέργαμον. Παυσ. α', 11.

Περγασή, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Περγασῆσι, ἐν Περγασῇ Ἀριστοφ. Ἱππ. 321. καὶ Περγασῆθεν, ἐκ Περγασῆς.

Περγασίδης, ου, ὁ (– υ υ –). Υἱὸς τοῦ Περγάσου, ὁ Δηϊκόων. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 535.

Πέργη, ἡ. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κέστρου ποταμοῦ σχηματίζοντος παρ' αὐτῇ ἕνα λιμένα· πλησίον ταύτης ἔκειτο ἐφ' ἑνὸς λόφου ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ὁποῖον συνέῤῥεε πολὺ πλῆθος ἐκ τῶν πλησιοχώρων πόλεων πρὸς λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης· Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 187. Στράβ. κατά

τινες τὰ τῶν χωρίων Περγὶ καλούμενον. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. VII. σελ. 126. — ὅθεν, Περγαῖος, αία, αῖον, τῆς Πέργης ἢ εἰς τὴν Πέργην ἀνήκων, καὶ αὐτοτο. Περγαῖος, ὁ οἰκεῖος.

Περδίκκας, ου, ὁ, Ἰωνι. **Περδίκκης**, εω. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἀπόγονος τοῦ Τημένου ἐξ Ἄργους, Ἡρακλείδης τὸ γένος, ὁ συστήσας πρῶτον τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον περὶ τὸ 664 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 8. 139. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξεν οὗτος τέταρτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων μετὰ τὸν Καρανόν. — 2) Περδίκκας ὁ δεύτερος, ἀπόγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλεύων εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις ὢν ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπολέμει τὰς ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ἀποικίας αὐτῶν βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρχέλαον. Θουκ. α', 57. — 3) Περδίκκας ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀμύντα καὶ ἀδελφὸς τοῦ μετὰ ταῦτα περιφήμου βασιλέως Φιλίππου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου· μετὰ μίαν δὲ ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν πολεμῶν κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν ἔτι ἀνήλικον αὐτοῦ παῖδα Ἀμύνταν. — 4) Υἱὸς τοῦ Ὀρόντου ἐκ Μακεδονίας, καὶ εἷς τῶν πρώτων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας, ὁδηγῶν τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀναδειχθεὶς ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ στρατιωτῶν ὅτε ἐπολέμει ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου. Ἀρριαν. Ἀναβ.

Πέρδιξ, ικος, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου καὶ μήτηρ τοῦ Τάλου. Ἀπολλδρ. γ', 15, 9.

Περεγρῖνος Πρωτεύς, ὁ. Φιλόσοφος Κυνικὸς περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. εκατονταετηρίδος, ἐκ Παρίου πόλεως τῆς Μυσίας, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τὸν ὁποῖον οὗτος παριστάνει ἔν τινι τῶν διαλόγων του, περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς ἐπιγραφομένῳ, ὡς γόητα ψευδοφιλόσοφον καὶ δεισιδαίμονα Χριστιανόν, ὅστις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου συνοδευόμενος μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν μετέβη τελευταῖον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου θέλων νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς εἰς τὰ Ὀλύμπια συναθροισμένους Ἕλληνας διὰ τῆς παραδόξου τερατουργίας του, ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν ἐπεταρχύρθη εἰς αὐτὴν καὶ ἐκάη ἑκουσίως τὸ 168 ἔτος ἀπὸ Χρ. Λουκ.

Περεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Κινύρα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφάλου. Ἀπολλδρ. γ', 9, 1. Παυσ.

Περίαλλα, ἡ. Ἱέρειά τις τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. Ἡροδτ.

Περίανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κυψέλου, τύραννος τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 512 πρὸ Χρ. βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν πρᾳότητα καὶ φιλανθρωπίαν μιμούμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ, συστήσας μίαν βουλὴν ἐν Κορίνθῳ καὶ ἀναψυχώσας μεγάλως τὸ ἐν αὐτῇ ἐμπόριον, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θεωρούμενος καὶ οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ τῆς Ἑλλάδος Σοφῶν· περὶ τὰ τέλη δὲ ἐπαρθεὶς ἀπὸ τὴν λαμπρότητα καὶ ὑπεροχὴν τῶν πράξεών του, ἐδόθη εἰς παντὸς εἴδους καταδυναστείαν φερόμενος μὲ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, στερῶν αὐτοὺς τῶν κτημάτων καὶ καταβαρύνων πολλοὺς μὲ ἐπιμόχθους ἐργασίας, φονεύσας εἰς μίαν παραφοράν του καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σύζυγον Μέλισσαν καὶ διώξας ἐκ τῆς Κορίνθου καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Λυκόφρονα· βασιλεύσας δὲ 44 ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 80 χρόνων· Ἡροδτ. 1, 20. 5, 92. Θουκ. ὁ Πλάτων δὲν ἀναφέρει τὸν Περίανδρον μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Πρωταγ. 343. Βίρ. — 2) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, πιθαν. σύγχρονος τοῦ προτέρου Περιάνδρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 35.

Περίαπις, ιδος, ἡ (υυ–υ). Θυγάτηρ τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀπολλδρ γ', 13, 8.

Περίβοια, ἡ (1). Θυγάτηρ τοῦ Ἀκεσσαμενοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Πελάγονος ἡγεμόνος τῶν Παιόνων τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀξιοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 141. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ναυσίθοον. Ὁμ. Ὀδ. Η, 56. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἱππονόου τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰνεὺς ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Ἀπολλδρ. α', 8, 4. Διοδ. Σικ. δ', 35. — 4) Μία τῶν Ναΐδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἰκαρίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Θόαντα, Ἀλήτην, Δαμάσιππον καὶ τὴν Πηνελόπην. Ἀπολλδρ. γ', 10, 6. — 5) Γυνὴ τοῦ Πολύβου βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἥτις ἀνέθρεψε τὸν παῖδα τοῦ Λαΐου καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Οἰδίποδα. Ἀπολλδρ. γ', 5, 7. — 6) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκάθου καὶ ἔγγονος τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴαντα. Ἀπολλδρ. γ', 12, 7. Παυσ. παρὰ Πινδ. καὶ Σοφ. καλεῖται αὐτὴ Ἐρίβοια θυγάτηρ τοῦ Πορθάονος.

Περιγούνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰπξον, ὕστερον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν γυναῖκα εἰς τὸν Δηϊονέα υἱὸν τοῦ Εὐρύτου. Πλουτ. Θησ. 4.

Περιήρης, ους, ὁ, Αἰολ. ην. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, κατ' ἄλλους τοῦ Κυνόρτα, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Γοργοφόνην θυγατέρα τοῦ Περσέως ἐγέννησε τὸν Ἀφαρέα καὶ Λεύκιππον. Ἀπολλδρ. α', 4, 5. — 2) Ἡνίοχος τοῦ Μενοικέως βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὁ πληγώσας θανατηφόρως τὸν βασιλέα τῆς Ὀγχηστοῦ Κλύμενον. Ἀπολλδρ. β', 4, 11. — 3) Πατὴρ τοῦ Βώρου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 177. — 4) Πολίτης τις ἐκ Κύμης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ζάγκλην ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ς', 4.

Περιθοῖδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἥρωος Πειριθόου φίλου τοῦ Θησέως. Στεφ. Βυζ. Λουκ.

Περίθοος, ὁ, = Πειρίθοος. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1594.

Περικλείδας, α, ὁ· Ἀττικ. Περικλείδης, ου. Λακεδαιμόνιός τις πεμφθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Εἱλώτων. Ἀριστφ. Λυσ. 1140. Θουκ. δ', 119.

Περικλέης, συνῃρ. **Περικλῆς**, έους, ὁ. Υἱὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ξανθίππου καὶ τῆς Ἀγαρίστης θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους, εἷς τῶν μεγαλητέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξ οἰκίας ἐπιφανοῦς καὶ πλουσίας τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς καὶ διδαχθεὶς αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου, τὴν δὲ πολιτικὴν παρὰ τοῦ Δάμωνος. Προικισθεὶς ἐκ φύσεως μὲ ἔξοχον εὐφυΐαν νοός, μὲ δεινὴν εὐγλωττίαν καὶ μὲ ὅλας ἐκείνας τὰς ἀρετὰς αἵτινες μόναι δύνανται νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ταχεῖαν αὔξησιν καὶ δόξαν ἑνὸς πολιτικοῦ ἀνδρὸς γεννηθέντος εἰς ἐλευθέραν καὶ δημοκρατουμένην κοινωνίαν, εἵλκυσε πρωΐμως ἤδη τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, οἵτινες ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτὸν μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνην τὴν φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν τῶν κοινῶν πραγμάτων, χειραγωγούμενοι διὰ τῆς καταπειστικῆς ῥητορείας του εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς πράξεις καὶ συμφέροντα. Χορηγῶν δὲ ὁ Περικλῆς μεγάλα δικαιώματα εἰς τὸν λαὸν διὰ τῆς ἀνατροπῆς πολλῶν ἀρχαίων καθεστώτων τῆς πολιτείας καὶ δι' αὐτῆς τῆς ἀκυρώσεως τινῶν συνετῶν διατάξεων τοῦ Σόλωνος, ηὔξησε καὶ διατηρῇ ἀπέραντον τὴν ἐπιῤῥοὴν καὶ ἀπόλυτον ἐκείνην δύναμιν τὴν ὁποίαν ἅπαξ προσεποιήθη διὰ τοῦ γενναίου καὶ δημοτικοῦ πολιτεύματός του· καὶ ἐπεσπούδαζε πρὸ πάντων νὰ εἰσάξῃ εἰς τὴν πόλιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα καὶ τὰς ἀπολαύσεις ὅσαι συντείνουσιν ἀμέσως εἰς τὴν κοινὴν τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν συμπολιτῶν του, ἐγείρων διὰ τῶν χρημάτων τοῦ κοινοῦ ταμείου ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς πρὸς τιμὴν τῶν Θεῶν, θέατρα, γυμνάσια καὶ ἄλλας πολυτελεῖς οἰκοδομὰς καὶ προσκαλῶν πανταχόθεν εἰς τὰς Ἀθήνας τοὺς πλέον πεπαιδευμένους τῶν συγχρόνων του ἄνδρας καὶ τοὺς ἀρίστους τεχνίτας τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ ἐπιδείξῃ ἕκαστος τὴν εἰς τὸ εἶδός του ὑπεροχήν· δι' ἐπιστασίας αὐτοῦ ἐκτίσθη καὶ τῶν χρόνων του ὁ περίφημος ἐν Ἀκροπόλει ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Παρθενὼν καλούμενος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠγέρθη καὶ τὸ πολυτελὲς ἐκ χρυσοῦ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, ὅτι τὸ προπύλαιον τῆς ἀκροπόλεως, τὸ Ὠδεῖον καὶ ἄλλα μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα διὰ τῶν ὁποίων αἱ Ἀθῆναι ὑπερεῖχον μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων. — Ὁ μόνος δὲ καὶ κύριος σκοπὸς τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ὑπῆρχεν ἡ αὔξησις τῆς πολιτικῆς δυνάμεως καὶ δόξης τῆς πατρίδος του ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τότε ὑπάρχουσαν δύναμιν τῶν Ἑλλήνων, ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσῃ αὐτὴν κέντρον καὶ ἑστίαν τοῦ πολιτισμοῦ ὅλων τῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, δι' ὃ καὶ ἐζήτησε νὰ ἑνώσῃ διὰ στενοῦ δεσμοῦ πολλὰς πόλεις καὶ νήσους μὲ τὰς Ἀθήνας ὑποβάλλων αὐτὰς εἰς μίαν κοινὴν πολιτείαν ἔχουσαν ἀρχηγὸν καὶ πρωτεύουσαν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλ' ἡ ἐπιχείρησίς του αὕτη διήγειρε τὴν προσοχὴν τῆς ἀντιζήλου Σπάρτης καὶ ἔγινεν αἰτία τοῦ ἐφεξῆς πολυχρονίου καὶ φθοροποιοῦ πολέμου τῶν Λακεδαιμονίων μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον ὁ Περικλῆς ἐπροσπάθει νὰ μακροθυμῶν ἀποτρέπων τοὺς συμπολίτας του ἀπὸ τὸ νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀντιζήλων των Σπαρτιατῶν. Ἡ συμβᾶσα ἐν Ἀθήναις λοιμώδης νόσος περὶ τὸν δεύτερον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀφήρπασε τὸν μέγαν τοῦτον ἄνδρα διὰ τοῦ θανάτου ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατηγικῶν καὶ πολιτικῶν του ἀγώνων τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπιάδ. 429 πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐκυβέρνησε μόνος 16 ὁλόκληρα ἔτη τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα μὲ κοινὴν τῶν Ἀθηναίων συγκατάθεσιν καὶ ἀφοσίωσιν, δι' ὃ καὶ ἐθρήνησεν αὐτὸν πικρῶς ὅλη ἡ πόλις· ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Ξάνθιππον καὶ Πάραλον, οἵτινες ἀπέθανον ἤδη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ἡροδτ. 6, 131. Ἀριστφ. Ἱππ. 284. Θουκ. β', 65. Πλουτρ. Περικλ. — 2) Υἱὸς νόθος τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, καταδικασθεὶς καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του. Ξενφ. Ἑλ. (Ἀττκ. Περικλέα, παρὰ τοῖς ὕστερ. Περικλῆν· παρβλ. Βυτμ. Ἑλ. Γραμ. § 56. 2. 7.)

Περικλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύου ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φέρης τὸν Ἄδμητον. Υγίν. μυθ. 14. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὐτὴ Κλυμένη καὶ ἦν θυγάτηρ τοῦ Μινύου. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μινύου μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φύλακος τὸν Ἴφικλον. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Περικλύμενος, ὁ (ῡ). Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις ἔλαβεν παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς πλάττεται, τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλληται εἰς διαφόρους μορφάς, ὕστερον δὲ ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 286. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 156. — 2) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, φονεύσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον τὸν Παρθενοπαῖον. Εὐρ. Φοιν. 1157. Ἀπολλόδ. β', 6, 8.

Περικτιόνη, ἡ. Μία τῶν σοφῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, κατ' Ἀριστοτ. συγγράψασα ἓν βιβλίον περὶ σοφίας, τοῦ ὁποίου εὕρηνται ἀποσπάσματά τινα παρὰ Στοβαίῳ, Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ.

Περίλαος. Ἰωνικ. **Περίλεως**, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, ὁ κατηγορήσας τὸν Ὀρέστην εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλυταιμνήστρας. Περίλαος, παρὰ Παυσ. η', 34. Περίλεως, Ἀπολλόδ. γ', 10. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σαμίας θυγατρὸς τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Παυσ. η', 4. — 3) Σικυώνιος, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡροδ. 9, 103. — 4) Μεγαρεύς τις φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὅστις ἠθέλησε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Δημ. Στεφ. σελ. 242. Πέριλλος, Ἁρποκρ. — 5) Τεχνίτης ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὸν αὐτόθι τύραννον τῶν Ἀκραγαντίνων Φάλαριν κατεσκεύασε μίαν χάλκινον βοῦν ἐντὸς τῆς ὁποίας κλειόμενοι ὅσους ὁ τύραννος οὗτος ἤθελε νὰ βασανίζῃ καὶ καιόμενοι ἐπὶ τοῦ πυρός, ἐξέφερον γοερὰς φωνὰς ὁμοίας μὲ τὰς τῶν μυκωμένων βοῶν· πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐπινοίας του ταύτης ἐτέθη πρῶτος ὁ Περίλαος εἰς τὴν κατασκευασθεῖσαν βοῦν καὶ ἐκάη διὰ ἐπιταγῆς τοῦ τυράννου. Λουκ. Φαλαρ. 1 ὅτε δὲ Πέριλλος. Ἀνθολ. Διοδ. Σικ.

Περίλεως, ὁ, = Περίλαος. Ἡροδ. Ἀπολλόδ.

Περιμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀχελῷος ἐγέννησε τὸν Ἱπποδάμαντα καὶ Ὀρέστην. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως φονευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· Ἀπολλόδ. β', 8, 1. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ γυνὴ τοῦ Λικυμνίου, μήτηρ τοῦ Οἰωνοῦ. Ἀπολλόδ. α', 4, 6. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φοῖνιξ ἐγέννησε τὴν Ἀστυπάλαιαν καὶ Εὐρώπην. Παυσ. η', 4.

Περιμήδης, ους, ὁ. Ἑταῖρος τοῦ Ὀδυσσέως συνοδεύσας αὐτὸν εἰς τὴν εἰς ᾅδου κατάβασίν του· Ὁμ. Ὀδ. Λ, 23. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου. Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Περιμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀντίων ἐγέννησε τὸν Ἰξίονα. Διοδ. Σικ. δ', 72. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδμήτου γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἄργου τὸν Μάγνητα ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία χώρα. Ἀντ. Λιβ.

Πέριμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέγητος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 695.

Πέρινθος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπίσημος τὸ πάλαι κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὕστερον Ἡράκλεια κληθεῖσα. Ἡροδ. 4, 90. Ξενοφ. — ὅθεν, Περίνθιοι, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ.

Περιπατητικός, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου ἢ τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς ὤν. Λουκ.

Περίπατος, ὁ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ σχολὴ τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Λυκεῖον, ὅπου οὗτος συνήθως ἐδίδασκε περιπατῶν, — ὅθεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, = Περιπατητικοί. Λουκ.

Περιπόλιον, τό. Φρούριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἄληκος ποταμοῦ πλησίον τοῦ Ῥηγίου. Θουκ. γ', 99.

Περισθένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἠλέκτρας. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Περίφας, αντος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γόργης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταίας. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Υἱὸς τοῦ Ὀχησίου, εἷς τῶν ἀνδρείων Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 842. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἠπύτου κῆρυξ τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 327. — 4) Υἱὸς τοῦ Οἰνέως φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Κουρήτων μάχην. Ἀντ. Λιβ. 2. — 5) Αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος, κτίσας ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὕστερον δὲ μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἀετόν. Ἀντ. Λιβ. 6. Ὀβιδ.

Περιφήτης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀντικλείας ἐπικληθεὶς Κορυνήτης, περιβόητος λῃστὴς καὶ κακοῦργος διατρίβων εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον μέρη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ φονεύων ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας μὲ τὴν κορύνην του, ἕως οὗ τελευταῖον ἀπαντήσας αὐτὸν ὁ Θησεὺς ὅτε μετέβαινεν ἐκ τῆς Τροιζῆνος εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸν ἐφόνευσε. Ἀπολλόδ. γ', 16, 1. Παυσ. — 2) Υἱὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639.

Πέρκαλος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείλωνος καὶ γυνὴ τοῦ Δημαράτου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδ. 6, 65.

Περκώπη, ἡ, = Περκώτη.

Περκώσιος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Περκώτης ἐν Μυσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 837.

Περκώτη, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 229. Ἡροδ. 5, 117. παρὰ τοῖς ὕστερον Περκώπη, ἢ Ξενοφ. Ἑλ. ε', 1, 26. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο ἡ πόλις αὕτη, πλησίον δὲ τοῦ Παρίου ἔκειτο ἓν χωρίον Παλαιπερκώτη καλούμενον.

Περμησσὸς καὶ Περμησσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Ὀλμειὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην· διὰ ἑνὸς σ παρ' Ἡσ. Θεογ. 5, 66. Στράβ. καὶ Παυσ.

Περραιβία, ἡ, Ἰωνικ. Περαιβίη. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, αὕτη δὲ ἐπὶ τὸ πολὺ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἄτρακος καὶ Εὐρώπου ποταμοῦ. Πολύβ. Στράβ. διὰ ἑνὸς ρ παρὰ Θουκ. δ', 78.

Περραιβίς, ίδος, ἡ. Τῆς Περραιβίας ἢ ἐκ τῆς Περραιβίας χώρας οὖσα. Στράβ.

Περραιβοί, οἱ· καὶ Περαιβοί. Λαὸς τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες τὸ πρῶτον περὶ τὰ παραθαλάσσια μέρη ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὕστερον ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὸ ὄρος Πίνδον πλησίον τῶν Ἀθαμάνων καὶ Δολόπων ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτῶν τὸ μέρος τῆς χώρας ταύτης Περραιβίαν· διὰ ἑνὸς ρ, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 749. καὶ Ἡροδ. διὰ ρρ παρὰ Πολύβ. καὶ Στράβ.

Πέρσαι, αἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἰδίως Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδ. 1, 125.

Περσαῖος, ὁ, = Πέρσης. Πατὴρ τῆς Ἑκάτης. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 24. — 2) Κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐκ Κιτίου, ὕστερον δὲ διδαχθεὶς παρ' αὐτῷ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν καὶ λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν του ἦλθε πρὸς τὸν Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιωρίσθη ἡγεμὼν τῆς Ἀκροκορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ· διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα τοῦ Περσαίου τούτου ἀναφέρονται παρὰ Διογ. Λαέρτ. ζ', 6, 9. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17.

Περσαίπολις καὶ Περσέπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πλουσία ἐν Ἀσίᾳ, μητρόπολις τοῦ Περσικοῦ βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς Περσίας ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, ἔχουσα τὸ πάλαι περίφημα καὶ ὀχυρὰ βασιλικὰ παλάτια περιεχόμενα ὑφ' ἑνὸς τριπλοῦ τείχους, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο μεγάλοι καὶ πολύτιμοι θησαυροί· τὴν πόλιν ταύτην κατέτριψεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος εἰς τοὺς στρατιώτας του νὰ λαφυραγωγήσωσιν ὅσα ὑπέταξε τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον, κατακαύσας καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν αὐτῇ παλάτια· τανῦν ἐρείπια Τσχιλμινὰρ ἤτοι 40 στῆλαι καλούμενα. Στράβ. Διοδ. Σικ. ιζ', 70. Ἀρριαν. Ἀναβ.

Πέρσας, Δωρ. ἀντὶ Πέρσης.

Περσείδης, ου, ὁ. Υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως. Πληθ. οἱ Περσεῖδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἥρωος Περσέως ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. α', 9. — 2) Γενεά τις ἐν Περσίᾳ τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 1, 125.

Περσεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Περσέως ἢ ἐκ τοῦ Περσέως ὤν. Κύρια.

Περσέος σκοπιή, ἡ· ἰδὲ Περσέως.

Περσέπτολις, εως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου τὸν ὁποῖον κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Νέστορος Πολυκάστης, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Ναυσικάας θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου. Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Π, 120.

Περσεύς, έως, Ἰωνικ. έος, καὶ Ἐπικ. ῆος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου βασιλέως τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ὡς λέγεται κλεισθεὶς ἔτι βρέφος ὢν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς ἓν κιβώτιον καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πάππου του, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Σέριφον ὅπου ἀνέθρεψαν αὐτὸν ὁ Δίκτυς καὶ Πολυδέκτης. Ἀπολλόδ. β', 4, 1. Αὐξηθεὶς δὲ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὁ Περσεὺς ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ αὐτόθι βασιλεύοντος Πολυδέκτου, ὅστις ἤθελε ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὸν διὰ τὸν πρὸς τὴν Δανάην ἔρωτά του, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς φοβερᾶς Γοργόνος Μεδούσης· βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἠδυνήθη ὁ Περσεὺς νὰ νικήσῃ τὸ τέρας τοῦτο καὶ νὰ λάβῃ τὴν τρομερὰν ἐκείνην κεφαλήν· διὰ τῆς ὁποίας ἐπιστρέφων ἀπήλλαξε τὴν νέαν Ἀνδρομέδαν θυγατέρα τοῦ Κηφέως ἀπὸ τὰ δεσμά, μεταμορφώσας εἰς λίθον τὸν θαλάσσιον δράκοντα εἰς τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐκτεθῆ πρὸς βοράν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Πέρσην, Ἀλκαῖον, Ἠλεκτρύωνα, Σθένελον, Μήστορα καὶ τὴν Γοργοφόνην. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 320. Ἐπιστρέψας δὲ ὁ Περσεὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν ἠλευθέρωσε πρῶτον τὴν μητέρα αὐτοῦ Δανάην ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐραστοῦ της Πολυδέκτου, μεταμορφώσας αὐτὸν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης ὁμοῦ μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν μαχομένους Σεριφίους, ἀκολούθως ἐλθὼν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς ζήτησιν τοῦ πάππου του Ἀκρισίου καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὸν μετέβη εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Λάρισσαν, ὅπου εἶχεν καταφύγει καὶ ὁ Ἀκρίσιος φοβούμενος τὴν πλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ ὅστις προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ παιδὸς τῆς θυγατρός του Δανάης· ἐνταῦθα ῥίπτων τὸν δίσκον ὁ Περσεὺς εἰς τοὺς τότε πανηγυριζομέ-

τους ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ βασιλέως τῶν Λαρισσαίων, ἐφόνευσε μὴ εἰδὼς τὸν πάππον του Ἀκρίσιον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν ὡς κληρονομίαν τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους καὶ φοβούμενος νὰ διαμείνῃ ἐν αὐτῷ διὰ τὸν πραχθέντα φόνον του, ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Μεγαπένθην υἱὸν τοῦ Προίτου λαβὼν ἀντὶ τούτου τὸ βασίλειον τῆς Τίρυνθος μὲ τὰς πόλεις Μίδεαν καὶ Μυκήνας τὰς ὁποίας ὠχύρωσεν αὐτὸς μὲ τείχη. Ἀπολλόδ. β', 4, 4. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 154 τοῦ Περσέως τούτου ἀπόγονος ὑπῆρξε καὶ ὁ περίφημος Ἡρακλῆς· ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδεικνύετο ἐν Ἀργολίδι μεταξὺ Ἄργους καὶ Μυκηνῶν. Παυσ. β', 18. κατ' ἄλλους δὲ μετετέθη εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἐρατοσθ. — 2) Υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολλόδ. — 3) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ μιᾶς παλλακίδος αὐτοῦ, ὅστις πολεμούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Παύλου Αἰμιλίου, ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου συρόμενος μὲ τὸν λοιπὸν μεγαλοπρεπῆ θρίαμβον τοῦ νικητοῦ του, ὅπου μετὰ δύο χρόνους ἀπέθανεν ἐλεεινῶς εἰς ὀδυνηρὰν φυλακήν. Πολύβ. Πλούτ. Αἰμίλ.

Περσέφασσα, ἡ. Ἀττ. Περσέφαττα, = Περσεφόνη ὡς Φερσέφαττα καὶ Φερσέφαττα· — Εὐρ. Ἀνδρ.

Περσεφόνεια, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Περσεφόνη Ὁμ. Ἰλ. I, 457.

Περσεφόνη, ἡ, παρὰ Ῥωμ. Proserpina. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 326. Ἡσ. Θεογ. 913. κατ' ἄλλους θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. Ἡσ. Θεογ. 454. ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Στυγός. Ἀπολλόδ. α', 3, 1. τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἁρπάσας ὁ Πλούτων ἔφερεν εἰς τὸν ᾅδην λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναῖκα κρυφίως τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος· ὁ δὲ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον συνέβη ἡ ἁρπαγὴ αὐτῆς διαφέρεται συνήθ. ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας κατ' ἄλλους ἐν Ἀττικῇ περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμόν. Παυσ. α', 38. καὶ κατ' ἄλλους εἰς Ἑρμιόνην ἐν Ἀργολίδι· μαθοῦσα ἡ Δημήτηρ την ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἐμεσίτευσε πρὸς τον Δία ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον, ὅστις συγχωρήσαντος εἰς αὐτὴν νὰ διατρίβῃ δύο τρίτα τοῦ ἔτους παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς καὶ τὸ ἓν τρίτον πλησίον τοῦ Πλούτωνος εἰς τον ᾅδην· Ἀπολλόδ. α', 5, 1. ἐλατρεύετο δὲ ἡ Περσεφόνη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσίνια μυστήρια, καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ὅπου ἐδοξάζετο ὡς πολιοῦχος θεά, ὅτε δὲ εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἀναφερομένη συνήθως ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόρη καὶ Βασίλισσα τοῦ Ἅιδου καὶ τῶν Καταχθονίων σκιῶν. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 846. Παυσ. η', 30. Διοδ. Σικ. δ', 2. (κατά τινας ἐτυμολογεῖται τὸ ὄνομα Περσεφόνη ἀπὸ τοῦ φέρειν φόνον, ὅθεν συρ. Φερσεφόνη καὶ Ἰων. Περσεφόνη. παραβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Κ, 491.)

Περσέως σκοπιά, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν μέρος τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐν τῷ Βολβιτινῷ στόματι τοῦ Νείλου, κατὰ Rennel καὶ τοῦ νῦν ἀκρωτηρίου Ἀβουκίρ. Ἡροδ. 2. 15.

Πέρση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἰήτην, τὴν Πασιφάην καὶ τὴν Κίρκην· Ὁμ. Ὀδ. Κ, 139. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Περσηίς, ίδος, ἡ, Ἡσ. Θεογ. 356. 956.

Περσηιάδης, ου, ὁ (‒ ⏑ ⏑ ‒) Ποιητ. ἀντὶ Περσείδης, = Σθένελος. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 116.

Περσήιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Περσεῖος. Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 72.

Περσηίς, ίδος, ἡ· συρ. θυγάτηρ τοῦ Πέρσου, Ἐπιθ. τῆς Ἑκάτης. Λυκοφρ. 1175 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Περσέως, ἡ Ἀλκμήνη. Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 381. Γεν. συνῃρημ. Περσῇδος. — 3) = Πέρση ὅπερ ὅρα.

Πέρσης, ου, ὁ, Κλητ. Πέρση. Υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ Πάλλαντος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀστερίαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἑκάτην. Ἡσ. Θεογ. 377. 409. Ἀπολλόδ. α', 2 — 2) Υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἀφῆκε πλησίον τοῦ Κηφέως πενθεροῦ του ὅτε ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο μετὰ ταῦτα οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 7, 61. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου πρὸς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἔγραψε τὸ ὁποῖον ποίημα Ἔργα καὶ Ἡμέραι. Ἡσ. Ἔργ.

Πέρσης, ου, ὁ, Κλητ. Πέρσα. Ὁ κάτοικος τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Αἰσχ. Περσ. 1

Περσικός, ή, όν. Τῶν Περσῶν ἢ εἰς τὴν Περσίδα ἀνήκων, πρῶτον παρ' Αἰσχ. ἀπαντώμενον, ὁ Περσικὸς κόλπος, Στράβ. καὶ ἡ Περσικὴ θάλαττα. Στράβ. καὶ Περσικός, ὁ, ἡ, ἐν. παρὰ Στράβ. — ὅθεν ἡ Περσική, προσυπακ. χώρα, = Περσίς. Ἡροδ. 4, 39. — 2) αἱ Περσικαί. Εἶδος γυναικείων σανδαλίων παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 319.

Περσίς, ίδος, ἡ· ἰδιαιτ. θηλ. τύπ. τοῦ Περσικός, ἡ Περσὶς αἶα, Αἰσχύλ. καὶ Οὐσιαστ. προσυπακ. γῆ. Ἡ ἰδίως χώρα τῶν Περσῶν ἐν Ἀσίᾳ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Καρμανίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Μηδίαν, δυτικῶς με την Σουσιανὴν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὸν Περσικὸν κόλπον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἤρχισεν ὁ μέγας Κῦρος νὰ συστήσῃ τὴν μεγάλην ἐν Ἀσίᾳ Περσικὴν δυναστείαν. Ἡροδ. 4, 79. Πτολ. ϛ', 4. Ἦν δὲ εἰς ἐκ πολὺ ἡ χώρα αὕτη κεκαλυμμένη ὑπὸ μεγάλων ὀρέων τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν τὸ κλίμα αὐτῆς ψυχρὸν καὶ ὀλίγον εὔφορον, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ· αἱ ἐν αὐτῇ ἐμπεριεχόμεναι ἐπαρχίαι ἦσαν πρὸς μὲν ἄρκτον ἡ Παραιτακηνή, ἐν τῷ μέσῳ ἡ Μαρδιηνὴ καὶ πρὸς μεσημβρίαν ἡ Ταοκηνή, κατοικούμεναι ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῶν ὁποίων μέγα μέρος εἰσέβαλεν ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Ὑρκανίας καὶ Μαργιανῆς ἀναμιχθὲν μὲ ἄλλους λαοὺς τῆς Ἰνδίας, οἱ πλεῖστοι δὲ ἐκ τούτων τῶν λαῶν ἔζων τὸ πρότερον βίον νομαδικόν, ἐξ ὧν παρ' Ἡροδ. 1, 125. ἀναφέρονται ὡς τοιοῦτοι ἐπὶ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ ἱστορικοῦ τούτου οἱ Δάοι, Μάρδοι, Τροπικοὶ καὶ Σαγάρτιοι· παραβλ. Στράβ. ιε', ιϛ'. Διοδ. Σικ. ιθ', 34. Ἀρριαν. γ', 19. Πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Μήδων ἤρχισαν οἱ Πέρσαι νὰ λαμβάνωσι πολιτικὴν σύστασιν καὶ ἠθικήν τινα μόρφωσιν διὰ τῆς ἐπιμιξίας καὶ ἐπιρροίας τῶν δεσποτῶν αὐτῶν.

Πέρσιος, ὁ Φλάκκος. Περίφημος σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων γεννηθεὶς εἰς Βολατέρραν πόλιν τῆς Ἐτρουρίας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ ἀποθανὼν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος τὸ 815 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης εἰς 28 χρόνων ἡλικίαν, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ἓξ μόναι σάτυραι.

Περτίναξ, ακος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κομμόδου, ὅστις βασιλεύσας δύο μόνον μῆνας ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς ἡλικίαν 69 χρόνων. Ἡρωδ. β', 5. Δί. Κασ.

Περφερέες, οἱ, Ἰων. ἀντὶ Περιφερεῖς ἐκ τοῦ Περιφερής. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ πέντε ἀποστελλόμενοι τῶν Ὑπερβορείων, οἵτινες ἔφερον τὰ ἱερὰ δῶρα εἰς τὴν νῆσον Δῆλον. Ἡροδ. 4, 33. καθ' Ἡσύχ. ταὐτ. τῷ θεωροί.

Πεσσινοῦς, ποιητ. Πεσσινόεις, ἡ καὶ ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς μεγάλης Φρυγίας, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἐλέγετο ὅτι ἔπεσεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, δι' ὃ καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ πεσεῖν· τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἐφέρθη ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου. Πλίν. ὅτε καὶ Πεσινοῦς. Παυσ α', 4. κατ' ὀρθογρ. γεν. παρ' Ἡρωδ. α', 11. καὶ Ἀνθ. θηλ. Στράβ. — ὅθεν, Πεσσινούντιος, ία, ιον, τῆς Πεσσινοῦντος ἢ εἰς τὴν Πεσσινοῦντα ἀνήκων· ἡ Πεσσινουντία θεά, = Κυβέλη. Ἡρωδ. καὶ Οὐσιαστ. Πεσσινούντιος, ὁ κάτοικ. τῆς Πεσσινοῦντος — 2) Πεσσινουντίς, ίδος, ἡ, ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Πεσσινούντιος καὶ ὡς Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἐν Πεσσινοῦντι. Στράβ.

Πέσσιον, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαζύγων ἐν τῇ νῦν Κετσκεμέτ τῆς Οὐγγαρίας. Πτολ. γ', 7.

Πεταλία, ἡ. Νῆσός τις πετρώδης καὶ ἔρημος κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Μαραθῶνος· τανῦν Καβο-Νεγρον. Στράβ. κατὰ δὲ Πλίν. τέσσαρες ἔρημοι νῆσοι αὐτόθι.

Πετεών, ῶνος, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀλιάρτου Ὁμ. Ἰλ. Β, 500. Στράβ.

Πετεώς, ῶ, ποιητ. ῶο. Υἱὸς τοῦ Ὀρνέου καὶ πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς την Φωκίδα καὶ ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Στίριδα. Ὁμ. Ἰλ Β, 552. Πετεώς, ἀττ. ἀντὶ Πετεύς, ἐξ οὗ Γεν. Πετεῶο καὶ Πετεῷο κατ' Εὐσταθ.

Πετηλία, ἡ Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Φιλοκτήτης· τανῦν Strongoli. Στράβ.

Πετρίγαλα, τά. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς Ἀριάκης χώρας, τανῦν Βεδούρ. Πτολμ. ζ'.

Πέτρα, ἡ Χωρίον πλησίον τῆς Κορίνθου. Ἡροδ. 5, 92. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ καθέδρα τῶν Ναβαταίων βασιλέων, περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων βράχων καὶ ἰσχυρῶς ὠχυρωμένη, ὕστερον δὲ καταστᾶσα μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐμπορικῶν πόλεων τῆς Ἀσίας· παρ' Ἰωσπ. καλεῖται αὕτη Ἀρεκέμη καὶ κατὰ τὴν τῶν Σύρων γλῶσσαν Ῥεκέμ. τανῦν Κρακ. Διοδ. Σικ. ιθ', 55. — 3) Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. — 4) Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, = Λευκόπετρα, ὅπερ ὅρα. Θουκ. ζ', 35.

Πετραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ· Ἡσ. Θεογ. 357.

Πετραῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Θεσσαλίᾳ ὅτε διεχώρισεν ποτὲ τοὺς βράχους οἵτινες ἐκράτουν τὸν ῥοῦν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Πινδ. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πειριθόου εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ. Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Πετροκόριοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Γαρούμνα καὶ Λίγηρος ποταμῶν. Στράβ. δ'.

Πευκαλέες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Διον. Περ. 1143. ὅρα Πευκαλίς.

Πευκείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πευκέως. Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Πεύκελα, τά. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας· τανῦν Πεχλελή. Ἀρριαν. Ἰνδ. ἔνθα

Πευκελαῶτις, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Ἰνδίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Κωφῆνος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὰ Πεύκελα, Ἀρριαν

'Αν. δ', 22. καὶ Πευκελαῖτις. Στράβ. — 2) = Πευκέλλα. 'Αῤῥιαν. 'Ανάβ. δ', 28.

Πευκεττῖνος, ίνη, ῖνον. = Πευκετῖνος, ὅπερ ὅρα. Διον. Περ. 361.

Πευκετία, ἡ, Peucetia. Χώρα μικρὰ τῆς 'Απουλίας ἐν τῇ κάτω 'Ιταλίᾳ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Αὐφίδου ποταμοῦ ἕως τοῦ Βρεντεσίου, κληθεῖσα οὕτως ἀνέκαθεν ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ 'Αρκάδος Πευκετίου, ἢ ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐν αὐτῇ πεύκας· ἴδε πεύκη. Στράβ.

Πευκέτιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πευκετίας χώρας ἐν τῇ κάτω 'Ιταλίᾳ. Στράβ.

Πευκέτιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς 'Αρκαδίας, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Οἰνώτρου εἰς τὴν κάτω 'Ιταλίαν φέρων μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, κατῴκησεν τὴν αὐτόθι χώραν Πευκετίαν κληθεῖσαν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του. 'Απολλόδ. γ', 8.

Πεύκη, ἡ. Μεγάλη νῆσος κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ μὲ πόλεις τινὰς ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Πεκζίνα. Στράβ. — ὅθεν Πευκηνοὶ ἢ Πευκῖνοι, οἱ κατοικ. ὄντες ἐκ τοῦ γένους τῶν Βασταρνῶν ἐν Γερμανίᾳ. Στράβ. 'Απολλ. 'Ρόδ.

Πεφρηδώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Γραιῶν ἢ Φορκίδων, ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων. 'Ησ. Θεογ. 270.

Πηγαί, αἱ, Δωρ. Παγαί. Πόλις τῶν Μεγάρων παραθαλάσσιος μὲ λιμένα. Θουκ.

Πηγάσειος, εία, ειον. Τοῦ Πηγάσου ἢ ἐκ τοῦ Πηγάσου ὤν.

Πηγάσιος, ία, ιον. = Πηγάσειος. 'Αριστφ.

Πηγασίς, ίδος, ἡ. 'Ιδιαιτ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Πηγάσιος· ἡ Πηγασὶς κρήνη, = 'Ιπποκρήνη. Μοσχ. εἰδ. γ', 78.

Πήγασος, ὁ, Δωρ. Πάγασος. 'Ο περιβόητος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ πτερωτὸς ἵππος, τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μεδούσης. 'Ησ. Θεογ. 281. καὶ ὅστις ἐμορφώθη ὕστερον ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος ταύτης ὅτε ὁ Περσεὺς διὰ συνεργείας τῆς 'Αθηνᾶς ἐξέκοψεν αὐτήν. 'Απολλόδ. β', 3, 2. ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου ἀναβὰς ὁ Βελλεροφόντης, ἐδυνήθη νὰ νικήσῃ τὸ φοβερὸν τέρας Χίμαιραν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μέχρι τέλους αὐτὸς ἀπέθανεν ἐλεεινῶς εἰς ἓν μέρος τῆς μικρᾶς 'Ασίας, ὅτε ἤθελε δι' αὐτοῦ νὰ ὑψωθῇ ἕως τοῦ 'Ολύμπου· ἔκτοτε δὲ πλάττεται ὅτι ὁ Πήγασος μετετέθη εἰς τὸν οὐρανὸν πλησίον τοῦ Διὸς φέρων τοὺς κεραυνοὺς αὐτοῦ. 'Ησ. Θεογ. 186. ἢ κατ' ἄλλους σύρει τὴν ἅμαξαν τῆς 'Ηοῦς μετὰ τῶν ἄλλων ἵππων. Τζέτζ. Λυκφ. 17.

Πήδαιον, τό. Τόπος τις ἄγνωστος ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ κατ' Εὐσταθ. εἰς 'Ιλ. Ν, 172.

Πήδαιος, ὁ. Τίὸς τοῦ 'Αντήνορος τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, καὶ ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μέγητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. 'Ομ. 'Ιλ. Ε, 69.

Πήδασα, τά. 'Αρχαία κατοικία τῶν Λελέγων ἐν Καρίᾳ, ὕστερον ἑνωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μαυσώλου μὲ τὴν χώραν τῆς 'Αλικαρνασσοῦ. 'Ηροδ. 8, 104. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο ὅτι τὸ αὐτόθι μέρος ἡ Πηδασίς. Στράβ. ιγ'. — ὅθεν, Πηδασεῖς, οἱ κάτοικ.

Πήδασον, τό. Πολίχνη τῆς Καρίας κειμένη εἰς τὴν χώραν τῆς νῦν Μηλασσοῦ. 'Ηροδ. ε', 151. Στράβ.

Πήδασος, ἡ. Πόλις τῶν Λελέγων ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Σατνιόεντος ποταμοῦ, καθέδρα τοῦ βασιλέως 'Αλτου, τὴν ὁποίαν ὁ 'Αχιλλεὺς ἐπόρθησεν. 'Ομ. 'Ιλ. Ζ, 21, 35. κατὰ Στράβ. ἡ θέσις αὐτῆς ὑπῆρχεν ἄγνωστος, κατὰ δὲ Πλιν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ὕστερον 'Αδραμύττιον καλουμένην. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. 'Ομ. 'Ιλ. Ι, 150. κατὰ Στράβ. ἡ ὕστερον Μεθώνη κληθεῖσα.

Πήδασος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βουκολίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσήπου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. 'Ομ. 'Ιλ. Ζ, 21. — 2) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ 'Αχιλλέως τοὺς ὁποίους οὗτος ἥρπασεν ἀπὸ τὸν 'Ηετίωνα. 'Ομ. 'Ιλ. Π, 152. Στράβ.

Πηλεγών, όνος, ὁ. Τίὸς τοῦ ποταμίου θεοῦ 'Αξιοῦ καὶ τῆς Νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ 'Αστεροπαίου. 'Ομ. 'Ιλ. Φ, 141.

Πηλεΐδας, Δωρ. ἀντὶ Πηλεΐδης. Πίνδ.

Πηλεΐδης, ου, ὁ. Πατρων. ὄνομ. Τίὸς τοῦ Πηλέως, ὁ 'Αχιλλεύς. 'Ομ. 'Ιλ. Α, 146.

Πήλειος, εία, ειον. Τοῦ Πηλέως ἢ ἐκ τοῦ Πηλέως ὤν. 'Ανθολ.

Πηλείων, ωνος, ὁ. = Πηλεΐδης. 'Ομ. 'Ιλ. Α, 188.

Πηλεύς, έως καὶ 'Ιωνικ. ῆος, ὁ, Peleus. Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς 'Ενδηΐδος θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ὅστις βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του Αἰγίνης ὡς μέτοχος τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ του Φώκου ἦλθεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα, παρὰ τοῦ ὁποίου καθαρισθεὶς καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐκληρονόμησεν ἐν τρίτον μέρος τοῦ αὐτόθι βασιλείου του, ὅπου ἐσύστησε μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων τοὺς ὁποίους ἔφερεν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης. Διοδ. Σικ. δ', 72. Παυσ. β', 29. ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Εὐρυτίωνος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀποτυχίας ἢ κατ' ἄλλους τὸν 'Ακτορα υἱὸν τοῦ 'Ακάστου· μετὰ ταῦτα δὲ συνεστράτευσε καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς 'Αργοναύτας εἰς τὴν Κολχίδα. Λαβὼν δὲ εἰς δεύτερον γάμον τὴν ὡραίαν Θέτιδα θυγατέρα τοῦ Νηρέως ἐγέννησε τὸν 'Αχιλλέα, τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν πρὸς μητρὸς πάππον του Χείρωνα ν' ἀναθρέψῃ, αὐτὸς δὲ ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ εἰς τὴν Φθίαν, τὸν ὁποῖον ὁ 'Ομηρος καλεῖ 'Ηρωα μάλα ἐπιεικῆ καὶ τέλειον αἰχμητήν. 'Ομ. 'Ιλ. Π, 15, 33. Ω, 534. 'Ησ. Θεογ. 1006. 'Απολλόδ. γ', 12, 6.

Πήλη, ἡ, Pela. Νῆσος μικρὰ περὶ τὰ παράλια τῆς 'Ιωνίας ἐν τῇ μικρᾷ 'Ασίᾳ ἀπέναντι τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 31.

Πηληϊάδης, αο, ἐπικ. = Πηλεΐδης. 'Ομ. 'Ιλ. Α, 1.

Πηλήϊος, ία, ιον. = Πήλειος. 'Ομ.

Πήληκες, οἱ. Δῆμος τῆς 'Αττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Αἰσχιν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Πήληξ, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Πηλήκων ὤν.

Πηλιακός, ή, όν. Τοῦ Πηλίου ἢ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους ὤν. 'Ανθολ.

Πηλιάς, άδος, ἡ (-υυ) ἰδιαιτ. θηλυκ. τύπ. 'Η ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους οὖσα. ἡ Πηλιὰς μελίη. 'Ομ. 'Ιλ. Π, 143. αἱ Πηλιάδες θεράπναι, αἱ κοιλάδες τοῦ Πηλίου ὄρους. Εὐριπ. ἔτι δὲ καὶ ἐπίθ. τοῦ πλοίου 'Αργοῦς ναυπηγηθέντος ἐκ ξύλων τοῦ Πηλίου ὄρους. 'Απολλ. 'Ρόδ. Α, 525.

Πήλιον, τό, Δωρ. Πάλιον. 'Ορος ὑψηλὸν καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῶν δασῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς 'Οσσης ἕως τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Σηπιάδος ἐν Μαγνησίᾳ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφὴ ἐκαλεῖτο Τισαῖον ἢ Τισαία ἄκρα· ἐπὶ μιᾶς τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο εἷς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Διὸς πλησίον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ περίφημον ἄντρον τοῦ Κενταύρου Χείρωνος· τανῦν βουνὸν τῆς Ζαγορᾶς. 'Ομ. 'Ιλ. β', 743.

Πηλιῶτις, ιδος, ἡ. Τοῦ Πηλίου ἢ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους κειμένη. Πηλιῶτις 'Ιωλκός. Εὐρ. Μήδ. 481.

Πηλούσιον, τό. Πόλις καὶ φρούριον τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς 'Αραβίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὴν βαλτώδη θέσιν αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς θαλάσσης. Εἰς ταύτην φυγὼν ὁ μέγας Πομπήϊος μετὰ τὴν ἐν Φαρσάλοις ἧτταν του ἀπέθανεν. 'Ηροδ. 2, 15. — ὅθεν, Πηλούσιος, ία, ιον, τοῦ Πηλουσίου ἢ εἰς τὴν πόλιν Πηλούσιον ἀνήκων· τὸ Πηλούσιον στόμα, ἓν ἐκ τῶν στομάτων διὰ τῶν ὁποίων ἐχύνετο πρότερον ὁ Νεῖλος εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, τανῦν καταχωσθέν, 'Αβοῦ Μενεγγύ. 'Ηροδ. 2, 17. — ὁ Πηλουσιώτης, ου, κάτοικ. τοῦ Πηλουσίου. Λουκ. καὶ Πηλουσιακός, ή, όν. Τοῦ Πηλουσίου. 'Ηροδ.

Πηλώδης λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς 'Ηπείρου κείμενος πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Βουθρωτοῦ. Στράβ.

Πηνειός, καὶ Πηνεϊός, Ποιητ. ὁ. 'Εν τῇ μυθολογίᾳ ποτάμιος θεὸς γεννήσας ἐκ τῆς νύμφης Κρεούσης τὸν 'Τψέα καὶ τὴν Στίλβην. Διοδ. Σικ. δ', 71. ἔτι δὲ τὴν Κυρήνην. 'Τγίν. μυθ. 161. — 2) Μέγας ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας καὶ εἷς τῶν ἐπισημοτέρων ἐν 'Ελλάδι, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ ῥέων διὰ μέσου τῶν Θεσσαλικῶν Τεμπῶν δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους ποταμοὺς τῆς χώρας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· τανῦν Σαλαμβρίας. 'Ομ. 'Ιλ. Β, 752. — 2) Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας 'Ηλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σκόλλιος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κυλλήνης· τανῦν Γαστούνι. 'Απολλόδ. Στράβ.

Πηνέλεως, ω, ἐπικ. ..., ὁ. Τίὸς τοῦ Ληΐτου ἢ τοῦ 'Ιππαλκίμου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν, ἐλθὼν μὲ πεντήκοντα πλοῖα ἐκ Βοιωτίας σύμμαχος τῶν 'Ελλήνων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπιτηδείους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου. 'Ομ. 'Ιλ. Β, 494. Ρ, 552. παρ' 'Απολλόδ. α', 9, 16. ἀναφέρεται ὁ Πηνέλεως οὗτος εἰς τῶν 'Αργοναυτῶν καὶ μνηστὴρ τῆς 'Ελένης. παραβλ. Heyne σελ. 726. ἔτι καὶ Πηνέλεος, ὅθεν γενικ. Πηνελέοιο. 'Ομ. 'Ιλ. Ξ, 489.

Πηνελόπεια, ἡ, ποιητ. καὶ

Πηνελόπη, ἡ. 'Η περιβόητος καὶ συνετὴ γυνὴ τοῦ 'Οδυσσέως βασιλέως τῆς 'Ιθάκης, θυγάτηρ τοῦ 'Ικαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, περίφημος μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρχαίων γυναικῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς πίστιν καὶ ἀγάπην, ὑπομείνασα εἴκοσι ὁλοκλήρους χρόνους τὴν εἰς Τροίαν ἀποδημίαν τοῦ 'Οδυσσέως μὲ πολλὴν σωφροσύνην καὶ καρτερίαν, μὴ θέλουσα νὰ μνηστευθῇ οὐδένα τῶν νέων καὶ εὐγενῶν μνηστήρων ὅσοι ἐζήτουν αὐτὴν εἰς γάμον, μὴ φοβούμενοι πλέον τὴν εἰς 'Ιθάκην ἐπιστροφὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἀλλ' ἐξαπατῶσα αὐτοὺς ἀεί ποτε διὰ τῆς ματαίας ὑποσχέσεως ὅτι θέλει ἐνδώσει εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των ὅτε τελειώσει τὸν ἀνὰ χεῖρας ὑφαινόμενον ἱστὸν διὰ τὴν κηδείαν τοῦ γέροντος Λαέρτου, τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς πάλιν ἐξύφαινεν, ἕως οὗ προδόθη εἰς τοὺς μνηστῆρας ὑπὸ μιᾶς τῶν θεραπαινῶν της· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπιστρέψας ὁ 'Οδυσσεὺς εἰς τὴν 'Ιθάκην καὶ παρρησιασθεὶς ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἐπαίτου εἰς τὴν Πηνελόπην ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ ὅλους αὐτῆς τοὺς μνηστῆρας, ζήσας τοῦ λοιποῦ ἐν εἰρήνῃ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν 'Ιθάκην, ἐξ ἧς εἶχε γεννήσει πρὸ τῆς ἀποδημίας του τὸν Τηλέμαχον. 'Ομ. 'Οδ. 'Απολλόδ. γ', 10, 6. κατὰ Παυσ. η', 12. ἐγέννησεν ὅτι ὁ 'Οδυσσεὺς ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν εἰς 'Ιθάκην ἐπιστροφήν του τὸν Πτολιπόρθην· ἐκδιωχθεῖσα δὲ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ 'Οδυσσέως ἔφυγεν εἰς Σπάρτην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μαντίνειαν, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανεν. — παρ' 'Ομ. ἀεὶ εὕρηται Πηνελόπεια, παρὰ δὲ τοῖς πεζογρ. Πηνελόπη. 'Ηροδ. 2, 145. 'Απολλόδ. γ', 10, 6. Λέγεται δ' ἔτι ὅτι

ὅτι ἡ Πηνελόπη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Πᾶνα. Ἡροδ. αὐτοθ. Λουκ. Διαλ. Θε. κβ'. (περὶ τῆς ἐτυμολγ. τοῦ ὀνόματος ὅρα Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Α, 328.)

Πήρεια, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 766. ἐκδ. Οὐολφ. κατ' Εὐσταθ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἔνθα ἄλλοι Πιερίῃ ἀναγινώσκουσι καὶ κατὰ Volkenaer Φηρείῃ, γραφομν.

Πηρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, περιβόητος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ γυναῖκα εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τῷ φέρει τοὺς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ Μελάμπους ἐκτελέσας τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἔλαβεν αὐτὴν ὡς ἆθλον καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Βίαντα ὡς γυναῖκα, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν Ταλαὸν, Λαοδόκον καὶ Ἄρριον. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 287. Ἀπολλδ. α', 9, 9. — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολλδ. γ', 12, 6.

Πίγρης, ητος, ὁ. Παίων τις ἀδελφὸς τοῦ Μαστύου, διὰ παρακινήσεως τῶν ὁποίων ἀπεφάσισεν ὁ Δαρεῖος νὰ ἐξανιστήσῃ τοὺς Παίονας ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ μετοικήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡροδ. ε', 12. — 2) Υἱὸς τοῦ Σελδώμου, ἡγεμὼν τοῦ Καρικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 7. 98. — 3) Ἑρμηνεὺς Κύρου τοῦ νεωτέρου, Κὰρ τὸ γένος. Ξενφ. Ἀναβ.

Πίδοσος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δημάρχου. Ξενφ. Ἑλλ. α', 1, 29.

Πιδύτης, ου, ὁ (υ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Περκώτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 30.

Πιδωρός, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 112.

Πιέλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου. Παυσ. α', 11.

Πιέρεια, ἡ. Νύμφη, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλδ. β', 1. 4. ἔνθα ὁ Heyne προείλετο τὴν γραφ. Πιερία.

Πίερες, οἱ, Ἑνικ. Πίηρ, ερος (ι). Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἐνάκαθεν ἐν τῇ Πιερίᾳ χώρᾳ, ὕστερον δὲ ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους οὐ μακρὰν τῶν Ἀβδήρων. Ἡροδ. 4. 112. Θουκ. β', 99.

Πιερία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, κατὰ Στράβ. σχηματίζουσα τὰ παράλια μεταξὺ τοῦ Ἁλιάκμονος ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἀξιοῦ, ἀρχαιόθεν δὲ ἀνήκουσα εἰς τὴν Θρᾴκην· ἐκ τῆς χώρας ταύτης κατήγετο ὁ Ὀρφεὺς, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ ἔπλαττον ὅτι διέτριβον ἀνέκαθεν καὶ αἱ Μοῦσαι. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 226. Ἡσ. — Κύρ. Βακχ. 387. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἀναφερομένη μόνον παρὰ Πτολμ. κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο αἱ Σύριαι πύλαι.

Πιερίδες, αἱ· ἰδὲ Πιερίς.

Πιερίηθεν, ἐπίρρ. ἐκ Πιερίας. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 85.

Πιερικός, ή, όν. Τῆς Πιερίας ἢ εἰς τὴν Πιερίαν ἀνήκων. ὁ Πιερικὸς κόλπος, κατὰ Θουκ. β', 99. ἡ ὑπὸ τὸ Παγγαῖον πρὸς θάλασσαν γῆ, κατοικουμένη ὑπὸ Πιέρων.

Πιέριος, ία, ιον. Τῆς Πιερίας, = Πιερικός. Θουκ. ὅθεν, τὸ Πιέριον, ὄρος, = Πίερος. Θουκ. ε', 13.

Πιερίς, ίδος, ἡ. Τῆς Πιερίας ἢ ἐκ τῆς Πιερίας ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ἡ Πιερίς, = Πιερία. Στράβ. κληθτ. Πιερίδες, αἱ, ἐπιθτ. τῶν Μουσῶν τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἀπὸ τοῦ ὄρους Πιέρου ἔνθα ἐλατρεύοντο ἀρχαιόθεν· κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. 29. ἐκλήθησαν οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Θρᾴκης Πιέρου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν εἰσήγαγεν τὴν λατρείαν αὐτῶν πρῶτον εἰς τὰς Θεσπιάς. Ἡσ. Θεογ. 53. Πίνδ. Πυθ. 6, 49. Εὐρ.

Πίερος, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἐκ Θρᾴκης, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα ἡ Μοῦσα Κλειὼ ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Ὑάκινθον. Ἀπολλδ. α', 3, 3. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, αὐτόχθων τὸ γένος, τοῦ ὁποίου αἱ ἐννέα θυγατέρες ἔχουσαι μεγάλην ἐπιτηδειότητα εἰς τὰ ψάλλειν ἦλθον εἰς ἔριδα μὲ αὐτὰς τὰς Μούσας, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατηθεῖσαι μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα πτηνά. Ἀντ. Λιβ. 9. Ὀβιδ. — 3) Μακεδών τις ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὗται ὠνομάσθησαν Πιερίδες. Παυσ. θ', 29.

Πίερος, ὁ (ι). Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, ἱερὸν τῶν Μουσῶν. Τὸ Πιέριον, πρωτυπαρ ὄρος· παρὰ Θουκ. ε', 13.

Πιερώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Πιθηκοῦσαι, αἱ. Δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, ἡ Αἰναρία καὶ Προχύτη, κατοικούμεναι ὑπὸ Τυῤῥηνῶν Χαλκιδέων καὶ Συρακουσίων. Στράβ.

Πικεντία, ἡ. Pincetio. Μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Πικεντηνῶν ἐν Καμπανίᾳ κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς νῦν πόλεως Σαλέρνου· τανῦν Picenzo. Στράβ. — ὅθεν, Πικεντηνοί, οἱ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Πικεντίνη, ἡ. Ἐπίσημος ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς περὶ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Ἀγκῶνα. Στράβ. ε'.

Πικεντῖνοι, οἱ, Picentini. Λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Σίλαρον ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι μετῴκισαν ἐνταῦθα ἐκ τῆς μεσαίας Ἰταλίας. Στράβ.

Πίκτονες, οἱ, καὶ Πηκτῶνες, Πτολ. β', 7. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ Λίγηρος ποταμοῦ. Στράβ. δ'.

Πικτώνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης, πιθαν. τὸ νῦν Sables d' Olone. Πτολ. β', 7.

Πίλωρος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας, πλησίον τοῦ ὄρους Ἄθωνος. Ἡροδ. 7, 122. ἔνθα παρ' ἄλλαις ἐκδοσ. κεῖται Πίσωρος, ὅπερ ὅρα.

Πίμπλα, ἡ, καὶ

Πίμπλεια, ἡ. Κώμη τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Δίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔζη ὁ Ὀρφεύς. Στράβ. Καλλμ. εἰς Δῆλ. 7. ὅτι ὄρος ὁμώνυμον αὐτόθι καὶ κρήνη, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον ἱερὰ τῶν Μουσῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 25. ὑπὸ τῶν ὕστερον δὲ ἀναφέρονται ταῦτα κείμενα ἐν Βοιωτίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος.

Πιμπληΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Πιμπλείας ἢ εἰς τὴν κώμην Πίμπλειαν ἀνήκουσα· ἡ Πιμπληῒς σπηλιά = Πίμπλεια. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 25. πληθ. αἱ Πιμπληΐδες, ἐπιθτ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ἐν Πιερίᾳ ὄρους Πιμπλείας. Ἀνθολ.

Πίναρα, τά. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Λυκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ Κράγου ὄρους, πιθαν. ἡ νῦν Ἀλμαλί. Στράβ. — ὅθεν, Πιναρεύς, ὁ κάτοικ. Στεφ.

Πίναρος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος, ὁ. Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 6ι Ὀλυμπ. 520 πρὸ Χρ. καθ' ἣν ἡμέραν ἑωρτάζοντο οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Δελφοῖς, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι βρέφος ἔτι ὢν ἐν σπαργάνοις ἐτράφη μὲ μέλι ὑπὸ τινων μελισσῶν, ὕστερον δὲ διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν καὶ ποιητικὴν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου, Μυρτίδος καὶ τῆς περιφήμου Κορίννης, ἀφοσιώθη πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ᾀσματικῆς ποιήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐξόχους λυρικοὺς καὶ ὑμνῳδοὺς, δι' ὃ καὶ ὁ Ῥωμαῖος Κουϊντιλιανὸς ὀνομάζει αὐτὸν ὑπέρτατον καὶ κορυφαῖον μεταξὺ τῶν ἐννέα περιφήμων λυρικῶν ποιητῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ὑπάρχουσιν ὀλίγον γνωστά. κατὰ Σουίδ. ἔζησεν ὁ Πίνδαρος 55 χρόνους, κατὰ δὲ Θωμᾶ Μάγιστρον 66 ἢ 80 καὶ κατ' ἄλλους ὑπὲρ τοὺς ἐνενήκοντα χρόνους, διδαχθεὶς ὡς λέγεται καὶ τὴν Πυθαγορικὴν φιλοσοφίαν ἐν καιρῷ τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς του· ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν Σουίδ. ἐν τῷ θεάτρῳ εἰς τοὺς κόλπους ἑνὸς νέου τὸν ὁποῖον ἠγάπα Θεοξένου καλουμένου. Τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων τοῦ Πινδάρου ἠφανίσθησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς, ἐσώθησαν δὲ μόνον ἄχρι τοῦ δε δεκατέσσαρες Ὀλυμπιακαὶ Ὠδαὶ, δώδεκα Πυθικαὶ, ὀκτὼ Ἰσθμιακαὶ καὶ ἕνδεκα Νεμεακαὶ, διὰ τῶν ὁποίων ὁ λυρικὸς οὗτος ἐξυμνεῖ τὰς νίκας καὶ ἀρετὰς διαφόρων νικητῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι τεσσάρων τούτων ἐξόχων ἀγώνων· ὁ κατάλογος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀφανισθέντων λυρικῶν ποιημάτων εὕρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 73. κ. ε. ξ. Πλάτ. — 2) Τύραννός τις τῆς Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 26. — ὅθεν, Πινδάρειος, ὁ, ἡ, ειον. Τοῦ Πινδάρου, Πινδαρικός.

Πινδένισσος, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κιλικίας κείμενον ἐφ' ἑνὸς ὄρους, κατὰ Nitsch ἀνήκον εἰς τὴν Κομμαγηνὴν Συρίαν. Mannert. Γεωγρ. VI, 2. σελ. 112.

Πινδόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ὄρους Πίνδου. Πίνδ.

Πίνδος, ὁ, καὶ ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Δάσμων· ὑπῆρχε δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν· τανῦν Μέτζοβον. Πίνδ. Ἡροδ. — 2) Ὁ Πίνδος. Μικρὸς ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Δωριέων ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι. Στράβ. — 3) ἡ Πίνδος. Πόλις τῆς Δωρίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐν τῇ Δωρικῇ χώρᾳ, ἥτις καὶ Ἀκύφας ἐκαλεῖτο. Ἡροδ. 8, 43. Στράβ. (τὸ ὄρος Πίνδος εὕρηται κατὰ θηλ. γένος πολλαχοῦ παρὰ Στράβωνι, ἐν δὲ βιβλ. ζ, σελ. 469. κεῖται κατ' ἀρσενκ.)

Πίννα, ἡ. Πόλις τῆς μεσαίας Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης περὶ τὰς ὑπωρείας τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. τανῦν Civita di Penna. Πτολ. γ', 1.

Πιντία, ἡ. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βακκαίων, κατά τινας ἡ νῦν Βαλλαδολίδη, κατὰ δὲ Reich Pina.

Πιόνη, ἡ. Ὄνομα Νηρηΐδος τινὸς, παρ' Ἀπολλδ. α', 26. ἐφθαρμεν. ἀντὶ Ἠιόνη ἢ Ἡσιόνη, ὅπερ ὅρα.

Πίρωμις, ιος, ὁ. καθ' Ἡροδ. 2, 143. Αἰγυπτιακὴ λέξις σημαίνουσα καλὸς κἀγαθὸς, κατὰ δὲ Wesseling Κοπτικὴ ἀντὶ Ἥρως.

Πίσα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις ἑνὸς ἀρχαίου αὐτόθι μικροῦ βασιλείου Πισάτιδος καλουμένου, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος ὁ Πέλοψ, καὶ πρωΐμως ἤδη κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἠλείων, δι' ὃ καὶ πολλοὶ συνέχεον αὐτὴν μετὰ ταῦτα μὲ

τὴν πλησίον χώραν Ὀλυμπίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐσώζετο ἔτι αὐτόθι μία ἐρήμη ὑπὸ τὸ ὄνομα Βίσα. — 2) Πόλις ἀρχαία τῶν Τυῤῥηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ἀπό τινας ἑταίρους τοῦ Νέστορος ἐλθόντος ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης, ὕστερον δὲ καταστᾳθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο μέγα ἐμπόριον· τανῦν Pisa. Πολύβ. γ', 14, 56. Στράβ. ε'. ἔτι δὲ καὶ Πισαί, λεγομένη. — πρῶτον παρὰ Πινδ. (ἡ γραφ. Πίσα διὰ τοῦ ι ἐστιν ὀρθογρ., ὡς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. δ', 29. μόνον παρὰ Πινδ. εὕρηται ἅπαξ Πίσα διὰ τοῦ ι, Ὀλ. 1, 18 ἐν δὲ Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ 1. Πίσαν γραφομεν. παραβλ. Spiton. Προσωδ. §. 64, 2.) [Αἱ γραφαὶ Πίσα, Πίσσα καὶ Πεῖσα εἰσὶν ἡμαρτημ. παρβλ. Στέφ. Βυζ.]

Πισάτης, ου, ὁ (ᾰ), Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πίσης. Πινδ.

Πισᾶτις, ιδος, ἡ. συφ. Ἐπιθ. Τῆς Πίσης ἢ ἐκ τῆς Πίσης οὖσα. Πινδ. Ὀλ. 4, 12. καὶ Οὐσιαστ. προϋπακουμ. γῆ ἢ χώρα. Οὕτως ἐκαλεῖτο χώρα τις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καὶ σχηματίζουσα πρότερον ἰδίαν ἐπικράτειαν μὲ μητρόπολιν τὴν Πίσαν. Στράβ.

Πισεύς, ῆος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Πισάτης. Θεοκρ. Εἰδ. κε', 201.

Πισίας, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρός, παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 767.

Πισίδαι, οἱ. Ἑνικ. Πισίδης. Ἔθνος Ῥωμαλαῖον καὶ μάχιμον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατοικοῦντες ἀνέκαθεν εἰς τὰ πέριξ τῆς Παφλαγονίας χώρας ὄρη καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ λῃστείας ἐκ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων των λαῶν, σπανίως ὑποτασσόμενοι εἰς τὴν μεγάλην τῶν Περσῶν δυναστείαν πρότερον δὲ καὶ Σολύμοι καλούμενοι. Ξενφ. Ἀναβ. Στράβ. ἡ γραφ. Πεισίδαι, ἐστιν ὀλιγοῦτρ. ὀρθή. Ξενφ. Κυρ. παιδ

Πισιδεύς, ῆος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Πισίδης. Διον. Περ. 858.

Πισιδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Ταύρου, περιλαμβάνουσα τὸ πάλαι ἓν μέρος τῆς Λυκίας, Παμφυλίας, Κιλικίας, Καππαδοκίας καὶ Φρυγίας, οὖσα ἐπὶ πολὺ βουνώδης, ὀπότομος καὶ ὀλίγον εὔφορος· ὕστερον δὲ καὶ Πισιδικὴ καλουμένη. Στράβ. Πολύβ ε', 73. Διοδ. Σικ. ιη', 5.

Πισιδικός, ή, όν. Τῆς Πισιδίας ἢ εἰς τὴν Πισιδίαν χώραν ἀνήκων. Στράβ.

Πισίνδα, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἴσινδα καλουμένην. Πτολμ.

Πισσούθνης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου Σατράπης τῶν Περσῶν ἐν Σάρδεσι. Θουκ. α', 115.

Πίστυρος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης κειμένη πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις οὐχ' εὕρηται ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Ἡροδτ. 7, 109. ὁ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει πόλιν τινὰ Πίστιρος ἢ Βίστιρον καλουμένην, καὶ ὁ Σουίδ. Πίστειρα, αἵτινες κατὰ Gotterar ἦσαν μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις.

Πιστωρία, ἡ. Πόλις τῆς Τυῤῥηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἠφανίσθη ἡ περιβόητος φατρία τῶν συνωμοτῶν τοῦ Κατιλίνα. Πτόλ. γ', 1. Ἀμμιαν. Μαρκ. τανῦν Pistoja.

Πίσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πιτάνη, ἡ (υυ-) Δωρ. Πιτάνα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὴν Εὐάδνην καὶ ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Πιτάνη. Πινδ. Ὀλ. 6, 46. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἷς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Εὐρ. Τρωάδ. 1101. Καλλιμ. εἰς Ἀρτ. 172. Παυσ. γ', 16. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ ἔχουσα δύο λιμένας· τανῦν Σανδαρλίκ. Ἡροδτ. 1, 149. Στράβ.

Πιτανάτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Πιτανήτης· ὁ κάτοικος τῆς Πιτάνης. Ἡροδτ. ὁ Πιτανητέων λόχος, οὕτως ἐκαλεῖτο μία μοῖρα τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατεύματος συνισταμένη ἐκ 400 ἀνδρῶν, ἀπὸ τῆς ἐν Λακωνίᾳ πόλεως Πιτάνης, ἥτις πρὸ πάντων ὑπερεῖχε κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν ἐν ταῖς μάχαις γενναιότητα τῶν συνισταμένων αὐτὴν στρατιωτῶν. Ἡροδτ. 9, 53. Ὁ Πιτανάτης λόχος. Θουκ. α', 20. ἔνθα διαιρεῖται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἡ ὕπαρξις τοῦ τοιούτου στρατιωτικοῦ τάγματος.

Πιτανᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λακωνίᾳ. Ἀνθολ.

Πιτανήτης, Ἰωνικ. ἀντὶ Πιτανάτης.

Πιτθείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πιτθέως. Ἀνθολ.

Πιτθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Αἴθρα οὖσα πρότερον ἐμνηστευμένη μετὰ τοῦ Βελλεροφόντου, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν τὸν Θησέα, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν ὁ Πιτθεὺς ἱκανὸν χρόνον πλησίον του. Ἐλογίζετο δὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος ὡς εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ θεοφιλεστέρων συγχρόνων του ἀνδρῶν. ἐξηγητὴς τῶν χρησμῶν καὶ ἄλλων θείων βουλῶν, ὥστε κατὰ Παυσ. συνέγραψε καὶ ἓν βιβλίον περὶ ῥητορικῶν ἀξιωμάτων. Εὐρ. Ἀδελφ. γ', 15, 7. Παυσ. Κορ. 30. — 2) ὁ κάτοικος τῆς κώμης Πίτθου ἐν Ἀττικῇ. Πλάτ.

Πίτθος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Δημ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Πίθος. — ὅθεν, Πιθεύς, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πίτθου. ων.

Πιτίας, ίου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ. Ἑλλ. α' 6.

Πιττακός, ὁ. Εἷς τῶν λεγομένων ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μιτυλήνην πόλιν τῆς Λέσβου καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Κροίσου ἢ περὶ τὸ 560 ἔτος πρὸ Χρ. Διὰ τῆς βαθείας συνέσεως καὶ γενναιότητός του ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοὺς τυράννους, τῆς ὁποίας τὴν ἀρχὴν ἀνεδέχθη πρὸς καιρὸν διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν εἰρήνην καὶ νὰ δώσῃ μίαν σοφὴν νομοθεσίαν εἰς τοὺς συμπολίτας του. Κατὰ Σουίδ. συνέγραψεν ὁ Πιττακὸς ἐλεγεῖα ἔπη καὶ ἓν βιβλίον περὶ νόμων εἰς πεζὴν φράσιν. Ἡροδτ. 1, 27. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 343. — 2) Βασιλεύς τις τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. — ὅθεν, Πιττάκειος, εία, ειον Τοῦ Πιττακοῦ. Πλάτ.

Πιττάλακος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. παραπρεσβ. σελ. 417.

Πίτταλος, ὁ. Ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1032. Σφ. 1432. πρὸς τοὺς Πιττάλου, προϋπακουμ. μαθητάς.

Πιτύεια, καὶ Πιτύεια, ἡ (υυ-υ) Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 829. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 933. — 2) Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565.

Πιτύη, ἡ (υυ-) Ἰωνικ. ἀντὶ Πιτύα ἀριθμ. 1. Ὀρφ. Ἀργ. 484.

Πιτύνδα μητρόπολις, ἡ, παρὰ Πτολ. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Σίνιδος, ἀπὸ τοῦ πίτυς καὶ κάμπτειν, ἐπειδὴ κάμπτων δύο μεγάλας πίτυς καὶ δεσμεύων ἐπ' αὐτῶν τοὺς διαβαίνοντας ξένους διέσχιζεν, ἀπόλυων αὐτὰς πάλιν μετὰ πολλῆς βίας κατεσπαράττων οὕτως ἐλεεινῶς τοὺς δυστυχεῖς τούτους. Ἀπολλόδ. ἴδε Σίνις.

Πιτυοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Κολχίδος ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Ἡ περὶ τὴν Πιτύαν χώρα ἐν Μυσίᾳ.

Πιτυοῦσσα, καὶ Πιτύουσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ὑπὸ τὴν Ναυπλίαν. — 2) Πληθ. Δύο μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Ἱσπανίας, ἡ Ἔβουσος καὶ Ὀφιοῦσα. Στράβ. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Χίου, Λαμψάκου καὶ ἄλλων πόλεων. Στράβ.

Πίτυς, υος, ἡ (υυ). Νύμφη τις τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Πάν, ὁ δὲ Βορέας ὑπὸ ζηλοτυπίας ἐσύντριψεν αὐτὴν εἰς ἕνα λίθον, ἥτις ἔκτοτε μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον δένδρον. Λουκ.

Πλαγκταὶ πέτραι, αἱ (πλάζω). Δύο ἀπότομοι νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης πλησίον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, συνήθως λαμβανόμεναι ἀντὶ τῶν Λιπάρων νήσων. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 60. Ἀπολλδ α', 9, 25 Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 924. — 2) = Κυάνεαι, ὅπερ ὅρα.

Πλαθάνη, ἡ (υυ-) Ὄνομ. δουλικῆς τινός, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 548.

Πλακεντία, ἡ, Placentia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ καὶ καταστᾳθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, τανῦν Piacenza. Στράβ. — ὅθεν, Πλακεντῖνος, ὁ κάτοικ.

Πλακία, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Πελασγῶν. Ἡροδτ. 1, 57. — ὅθεν, Πλακιηνοί, οἱ κατοικ. Ἡροδτ.

Πλακία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως, ἢ τοῦ Λευκίππου καὶ γυνὴ τοῦ Ἴλου βασιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολλδ. γ', 12, 3. παρβ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλδ. σελ. 752.

Πλάκος, ἡ (ᾰ) Ὄρος τῆς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Πόλις Θῆβαι. παρβλ. Ὁμ. Ζ, 396. ἴδε καὶ Ὑποπλάκιος.

Πλαναρία, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ἱσπανίας ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Διανίου. πιθαν. τὸ νῦν S. Pola λεγομένη. Στράβ. γ'.

Πλάταια, ἡ, παρὰ τοῖς πεζογρ. συνήθ. Πλαταιαί, αἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς δυτικῆς Βοιωτίας κειμένη περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἐπί τινος αὐτόθι εὐρυχώρου πεδίου μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ Κιθαιρῶνος καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι μίαν ἰδίαν ἐπικράτειαν ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον τῶν Θηβῶν· ὠνομάσθη δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς Πλαταίας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ ὑπῆρξε πρὸ πάντων περίφημος ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τὴν ἐνταῦθα ἀξιομνημόνευτον νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Μαρδονίου, ὅστις ἐφονεύθη ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ. ὕστερον δὲ κατεστράφη δι' ὅλου ὑπὸ τῶν Θηβαίων πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης, ὅτε οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων αὐτῆς ἔφυγον εἰς τὰς Ἀθήνας· τανῦν Παλαιόκαστρον. — Ἑνικ. παρ' Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Παυσ. — ὅθεν, Πλαταιᾶσιν, ἐν Πλαταιαῖς. Θουκ. α', 130.

Πλάταια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Πλαταιαί. Παυσ. Βοιωτ. 1.

Πλαταιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Πλαταιῶν. Πληθ. οἱ Πλαταιεῖς. Αἰτ. Πλαταιέας, Ἡροδτ. Ξενφ. καὶ συγκρμ. Πλαταιᾶς. Θουκ. β', 76. — 2) Πλαταιεῖς, οἱ. Κλάσις τις πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, κατὰ Σχολιαστ. δοῦλοι ἀργυρώνητοι, οἵτινες διὰ τὰς ἐν πολέμοις ἀνδραγαθίας καὶ ἐκδουλεύσεις των ἀποκτήσαντες τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, συγκατετάχθησαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν λοιπῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὡς οἱ

Πλαταιεῖς, τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐπολιτέγραψαν διὰ τὴν ἀρχαίαν πρὸς αὐτοὺς ὑπάρχουσαν συμμαχίαν. Ἀριστφ. Βατρ. 694.

Πλαταιϊκός, ή, όν. Τῶν Πλαταιῶν ἢ ἐκ τῶν Πλαταιῶν ὤν. Ἡροδτ. τὰ Πλαταιϊκά, ἡ ἐν Πλαταιαῖς νίκη τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 8, 126.

Πλαταιΐς, ίδος, ἡ. Τῶν Πλαταιῶν ἢ εἰς τὰς Πλαταιὰς ἀνήκουσα· ἡ Πλαταιῒς γῆ, ἡ περὶ τὰς Πλαταιὰς χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡροδτ. Θουκ.

Πλαταμώδης, ους, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κατὰ Monnert = Κυπαρισσία. Στρβ. (ἐπιθτ. πλαταμώδης.)

Πλατάνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Πτώου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας. Παυσ. θ', 23.

Πλατανίστιος, ὁ. Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ναὸν μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἑρμιόνης. Παυσ. Κορ. 34.

Πλατανιστοῦς, οῦντος, ὁ. Τόπος τις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἤλιδος = Μάκιστος. ὅπερ ὅρα Στρβ.

Πλάτανος, ἡ. Κώμη τῆς Φοινίκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταμύρα ποταμοῦ. Πολύβ. ε', 68. Ἰωσπ.

Πλάτεα, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ πλησίον τοῦ Μενελαΐου λιμένος, πιθαν. ἡ Ἀηδωνὶς νῆσος καλουμένη. Πτολ. Ἡροδτ. 4, 151. Πλάτεια, παρὰ Σκύλ. καὶ Πλατεία παρὰ Στέφ. Βυζ.

Πλάτων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ. — 2) μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, καθιδρυτὴς τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπδ. ἐκ μιᾶς ἐπισήμου καὶ εὐγενοῦς οἰκίας, καταγόμενος πατρόθεν ἀπὸ τὸν βασιλέα Κόδρον, μητρόθεν δὲ ἀπὸ τὸν Σόλωνα· ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἀρίστων καὶ ἡ μήτηρ του Περικτιόνη· κατ᾽ ἀρχὰς ἐνασχοληθεὶς ὁ Πλάτων εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν ποίησιν ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ἔξοχον καὶ ζωηρὰν φαντασίαν τοῦ νοός του, συνέγραψε διθυραμβικὰ καὶ ἓν ἐπικὸν ποίημα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι κατέκαυσεν ὕστερον ὅτε ἐπροσκολλήθη εἰς τὸν Σωκράτην παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐδιδάχθη τὴν ἀθάνατον αὐτοῦ φιλοσοφίαν· λέγεται πρὸς τούτοις ὅτι συνέγραψε καί τινας τραγῳδίας τὰς ὁποίας ἔμελλεν εἰς ἡλικίαν ὅτι εἴκοσι ἐτῶν νὰ διδάξῃ εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις θέατρον ὅτε πρῶτον γνωρίσας τὸν διδάσκαλόν του Σωκράτην, ἀπετράπη δι᾽ ὅλου τοῦ ἔργου ἀφοσιωθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν μελέτην τῆς ἠθικῆς καὶ θεωρητικῆς φιλοσοφίας, περιερχόμενος διάφορα μέρη τοῦ τότε σοφοῦ κόσμου, καὶ πρὸ πάντων διατρίψας εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ὅπου ἐγνωρίσθη μὲ πολλοὺς τῶν Πυθαγορείων φιλοσόφων καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Δίωνα συγγενῆ τοῦ Τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτησεν νὰ συνεργήσῃ ἔπειτα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Συρακουσίων ὑποσχόμενος νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς μίαν νέαν πολιτείαν· μεταβὰς δὲ καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ μυηθεὶς αὐτόθι τὰ μυστήρια καὶ λοιπὰς γνώσεις τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων παρέλαβε πολλὰς ἐπιστημονικὰς ἰδέας παρ᾽ αὐτῶν· τελευταῖον ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δοθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ κύριον τῆς σπουδῆς αὐτοῦ ἀντικείμενον, ἐσύστησεν ἰδίαν σχολὴν ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν λεγομένην Ἀκαδημίαν, ὅπου συνέρρεεν ἐν πλήθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διὰ νὰ ἀκροασθῶσι τὰς φιλοσοφικάς του παραδόσεις, ἀποκτήσας ἐντὸς ὀλίγου μεγάλην φήμην καὶ δόξαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων· πρῶτος οὗτος ἐξέδωκεν ἐγγράφως τὰ ὁποῖα παρέλαβεν διὰ στόματος φιλοσοφικὰ παραγγέλματα καὶ ἠθικὰς ἀληθείας τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους, ἐπιχειρισθεὶς πρῶτον μίαν ἐπιστημονικὴν πραγματείαν τῆς φιλοσοφίας· τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἓν ὑψηλὸν καὶ ἄφθονον γέννημα ἐξόχου μεγαλοφυΐας, βαθυτάτης παρατηρήσεως καὶ ὑπερτάτης φαντασίας, διὸ καὶ ὠνομάσθη ὑπ᾽ αὐτῶν Θεῖος Πλάτων. Ἀποθανὼν ὁ Πλάτων εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπδ. εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων καθ᾽ ἣν ἡμέραν ἑώρταζοντο τὰ γενέθλια αὐτοῦ ταφεὶς ὑπὸ τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸν Κεραμεικὸν πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἓν πολυτελὲς μνημεῖον σωζόμενον ἕως τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ συνίστανται ἀπὸ ἓν πλῆθος Διαλόγων οἱ ὁποῖοι περιλαμβάνουσιν ἄφθονον καὶ ποικίλην ὕλην ἐκ τῆς Μεταφυσικῆς, Πολιτικῆς, Ἠθικῆς καὶ Διαλεκτικῆς, καὶ τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὑρίσκεται ἐν τῇ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 71. Ἀρλέσ. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὰ 404 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας 28 δράματα καὶ τινα ἐπιγράμματα. Ἀθην. ὑγ. Διογ. Λαερτ. γ', 23. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Διογ. Λαερτ. γ', 109. — 5 Φιλόσοφος Στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Παναιτίου ἐκ Ῥόδου. Διογ. Λαερτ. γ', 109. — 6) Μαθητὴς τοῦ Πραξιφάνους καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου. Διογ. Λαερτ.

Πλατωνικός, ή, όν. Τοῦ Πλάτωνος ἢ εἰς τὸν Πλάτωνα ἀνήκων, οἱ Πλατωνικοί, οἱ μαθηταὶ τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας. Λουκ.

Πλαῦτος, Λούκιος, ὁ. Περίφημος κωμικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων ἐκ Σαρσίνης πόλεως τῆς Ὀμβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι εἴκοσι κωμῳδίαι. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. I.

Πλειάς, άδος, ἡ, Ἰωνκ. Πληϊάς· πληθ. αἱ Πλειάδες. Ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληιόνης, ἡ Ἀλκυόνη, Μερόπη, Κελαινώ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταϋγέτη καὶ Μαῖα, τὰς ὁποίας ὁ Ζεὺς μετέστησεν εἰς τὸν Οὐρανὸν διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ὁ τῶν Πλειάδων λεγόμενος ἀστερισμὸς συνιστάμενος ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων τοῦ ὁποίου ἡ ἀνατολὴ ἐπρομήνυε τὸ θέρος, ἡ δὲ δύσις τὸν χειμῶνα. Ὁμ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 226.

Πλεισθένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην ἐγέννησε μετ᾽ αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον· ἐπειδὴ δὲ ἀπέθανεν εἰς πολλὰ νεαρὰν ἔτι ἡλικίαν, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀτρεὺς ἔλαβεν ὑπὸ τὴν φροντίδα του τοὺς δύω τούτου παῖδας ἀναθρέψας αὐτοὺς καὶ ἀφήσας εἰς αὐτοὺς τὸ βασίλειόν του, δι᾽ ὃ καὶ ὠνομάζοντο οὗτοι ἀπ᾽ αὐτοῦ Ἀτρεΐδαι. Αἰσχ. Ἀγ. Ἀπολδρ. γ', 2, 2.

Πλεισθενίδης, ου, ὁ (ι.) Υἱὸς τοῦ Πλεισθένους· οἱ Πλεισθενίδαι, υἱοὶ τοῦ Πλεισθένους, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος. Αἰσχ. Ἀγ. 1580

Πλεισταίνετος, ὁ. Ζωγράφος περίφημος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου. Πλουτρ.

Πλείσταρχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωνίδα καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Στρατηγοῦ Παυσανίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐπετροπεύθη μετὰ τὸν ἐν Θερμοπύλαις θάνατον τοῦ πατρός του. Ἡροδτ. 9, 10. Θουκ.

Πλειστοάναξ, ακτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περιφήμου τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγοῦ Παυσανίου, διαδεχθεὶς μετὰ θάνατον τὸν Πλείσταρχον εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Θουκ. α', 107. τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Παυσανίας βασιλεύσας ἔπειτα εἰς τὴν Σπάρτην. Θουκ. γ', 26. καὶ Πλειστῶναξ, παρβλ. Παυσ. ε', 13, 3.

Πλειστόλας, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Πλειστός, ὁ (ἐπιθτ. πλεῖστος) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Φωκίδος, ῥέων μεταξὺ τοῦ ὄρους Κίρφεως καὶ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον. Αἰσχ. Εὐμ. 27. Στρβ.

Πλείστωρος, ὁ. Ἐγχώριός τις Θεότης τῶν Θρᾳκῶν εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐθυσίασαν ποτὲ τὸν Πέρσην Οἰόβαζον φυγόντα παρ᾽ αὐτοῖς. Ἡροδτ. 9, 119.

Πλευρών, ῶνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἀδελφὸς τοῦ Καλυδῶνος, ὁ συστήσας τὸ βασίλειον τοῦ Πλευρῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ· ἐκ τῆς Ξανθίππης θυγατρὸς τοῦ Δώρου ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα, τὴν Λαοφόνην, Στερόπην καὶ Στρατονίκην. Ἀπολδρ. α', 7, 6.

Πλευρών, ῶνος, ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας, μητρόπολις τῶν Κουρήτων ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλευρῶνος υἱοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ, μ᾽ ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 639. Θουκ.

Πλευρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Πλευρῶνος ἢ ἐκ τοῦ Πλευρῶνος ὤν. Ὁμ. καί, Πλευρώνιος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πλευρῶνος.

Πληγάδες, αἱ, συνεκδοχ. πέτραι = Συμπληγάδες. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 645.

Πληϊάς, άδος, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Πλειάς. Πληθ. Πληϊάδες, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 486. καὶ Ἀπολδρ. γ', 10, 1.

Πληιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Πλειάδας. Ἀπολδρ.

Πλημμύριον, τὸ (υ) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν, τανῦν Punta di Gigante. Θουκ.

Πλημναῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περάτου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὸν παῖδα Ὀρθόπολιν λέγεται ὅτι ἀνέθρεψεν ἡ ἰδία Δήμητρα. Παυσ. β', 5.

Πληξαύρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 353. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. (πλήσσω, αὔρα).

Πλήξιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου θέλων ν᾽ ἁρπάσῃ ἀπὸ τὴν Ἀταλάντην τὴν δορὰν τοῦ φονευθέντος τούτου θηρίου. Ἀπολδρ. α', 7, 10. — 2) Υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπολδρ. γ', 15, 3. — 4) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ὑγίν. μυθ. 170.

Πλινθίνη, ἡ (ι) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀκροτάτων δυτικῶν ὁρίων αὐτῆς καὶ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐπὶ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης. Στεφ. Βυζ.

Πλινθινήτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Πλινθίνης ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ καὶ ἐπιθτ. ὁ Πλινθινήτης κόλπος, ὁ περὶ τὴν κάτω Αἴγυπτον κόλπος σχηματίζων τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὅρια αὐτῆς. Ἡροδτ. 2, 6.

Πλίνιος, ὁ Πρεσβύτερος. Plinius major. Μέγας φυσικὸς καὶ ἀρχαιολόγος τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Βερώναν πόλιν τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὰ 23—79 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Τίτου Οὐεσπασιανοῦ καὶ Κλαυδίου Νέρωνος, φθάσας εἰς μεγάλα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ ἀξιώματα παρὰ Ῥωμαίοις, ἀπέθανε δὲ ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ ὄρους Οὐεσουβίου τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπισκεφθῇ μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Πλινίου διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ φυσικὰ αὐτοῦ φαινόμενα· συνέγραψεν ὁ Πλίνιος μίαν ἐκτεταμένην φυσικὴν ἱστο-

ρίαν εἰς 37 βιβλία περιέχουσαν ἄφθονον ὕλην διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φύσεως, τῶν ἀρχαίων τεχνῶν καὶ τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν οὗτος συνέλεξεν ἐκ τριῶν χιλιάδων περίπου πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα συγγράμματα δὲν ἐσώθησαν ἄχρι τοῦδε. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Π, 179. — 2) Πλίνιος ὁ νεώτερος καὶ Καικίλιος καλούμενος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ προτέρου Πλινίου, γεννηθεὶς εἰς τὸ Κῶμον πόλιν τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης ἀπὸ Χρ. Ἑκατονταετηρίδος, ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμᾶτο μεγάλως καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον σώζεται εἷς πανηγυρικὸς λόγος αὐτοῦ πλήρης ἐξόχου ῥητορικῆς χάριτος καὶ καλλονῆς· σώζονται ἔτι τοῦ Πλινίου τούτου ἐπιστολῶν βιβλία δέκα, τὰς ὁποίας οὗτος ἔγραψε πρὸς διαφόρους φίλους του. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II. σελ. 407.

Πλούταρχος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. — 2) Περίφημος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἕλλην, γεννηθεὶς εἰς Χαιρώνειαν πόλιν τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ 50 ἔτος ἀπὸ Χρ. καὶ διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας πλησίον τοῦ Ἀμμωνίου τὴν φιλοσοφίαν, τῆς ὁποίας μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισε διδάσκαλος ἐν Ῥώμῃ μὲ πολλὴν φήμην καὶ ἔπαινον, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσε καὶ ὁ νέος Ἀδριανός· ἀγαπώμενος δὲ μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμήθη καὶ μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ Ὑπάτου, ἐδιωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ ὕστερον ἔπαρχος τῆς Ἰλλυρίας· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανοῦ ἐπιστρέψας προβεβηκὼς ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος· ἀποθανὼν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας του· σώζονται τοῦ Πλουτάρχου 44 βιογραφίαι ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ Ῥώμης, ἄλλως καὶ παράλληλοι βίοι ἐπιγραφόμενοι, καὶ διάφοροι φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι, πλήρεις πολυμαθείας καὶ σοφῶν παρατηρήσεων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. σελ. 153.

Πλουτεύς, έως, ὁ, Ἰων. ἤγ. ποιητ. ἀντὶ Πλούτων. Μοσχ. Εἰδ. γ', 22.

Πλοῦτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰασίωνος καὶ τῆς Δήμητρος, θεὸς τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀφθονίας ἀγαθῶν, τὸν ὁποῖον παρίστανεν ἐν Θήβαις κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της ἡ Τύχη. Ἡσ. Θεογ. 970. Ὁμ. Ὑμν. 489. Παυσ. θ', 16. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ παρίστατο τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς συγχεόμενος πολλάκις ἐν τῇ μυθολογίᾳ μετὰ τοῦ Πλούτωνος. Ἀριστφ. Πλουτ. 90. Ἀχαρ. 299.

Πλουτώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 355. σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ὑμν. Δημ. 422.

Πλούτων, ωνος, ὁ, ποιητ. Πλουτεύς. Υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διός, θεὸς τοῦ Ἅιδου καὶ τῶν καταχθονίων ὄντων, ὅστις ἄλλως Ἅιδης καὶ Ἀϊδωνεὺς ἐκαλεῖτο· τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον κατέπιεν μετὰ τῶν ἄλλων παίδων ὁ πατήρ του Κρόνος· μετὰ δὲ τὴν ἧτταν τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ὁ Πλούτων ὡς μερίδα τὴν βασιλείαν τοῦ Ἅιδου, ὅπου ἐφέροντο αἱ ψυχαὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποθνησκόντων, τῶν ὁποίων αἱ ποιναὶ ἢ ἀμοιβαὶ ἐκρίνοντο ἀπὸ τὰς ὑπερτάτας αὐτοῦ βουλάς, παριστανόμενος συνήθως ὑπὸ μορφὴν ἀγρίαν φοβερὰν καὶ ἀπειλητικήν, ἐνδυμένος ἀπὸ κάτω ἱματίου, καθήμενος ἐφ' ἑνὸς θρόνου καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του μίαν δίκελλαν. Γυνὴ τοῦ Πλούτωνος ὑπῆρχεν ἡ Περσεφόνη, τὴν ὁποίαν οὗτος ἥρπασε νέαν ὅτε οὖσαν κρυφίως τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος, μετὰ τῆς ὁποίας εἰκονίζετο ἀείποτε καθήμενος καὶ κρίνων τὰς σκιὰς τῶν νεκρῶν ἐν τῷ ᾅδῃ. Ἐλατρεύετο δὲ ὁ Πλούτων πανταχοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἔχων ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας ἕνα ἀρχαῖον ναόν, εἰς δὲ τὴν Πύλον ἐν Μεσσηνίᾳ ἓν ἱερὸν ἄλσος, ὡσαύτως εὑρίσκοντο εἰς ναοὺς αὐτοῦ καὶ ἐν Ῥώμῃ λατρευόμενος ὡς πολιοῦχος θεὸς ἑνὸς μέρους τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. εὕρηνται δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀΐδης· πρῶτον δὲ παρ' Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 1076. — Ἀπολλδ. α', 1, 3, 2, 1. κατά τινας ὑπὸ τοῦ Πλούτος, θεωρουμένου ὡς κατέχοντος τοὺς κόλπους τῆς γῆς καὶ ἐπιδαψιλεύοντος τοῖς ἀνθρώποις πᾶσαν πλουσιότητα καὶ ἀφθονίαν παρβλ. Λουκ. Τιμ. 21. παρὰ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ Orcus, Jupiter infernus, Summanus. — 2) Ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν ἐνδοτάτων δυτικῶν μερῶν τῆς Οἰκουμένης, περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Ἀριμασποί, κατὰ Voss ἐν Ἱσπανίᾳ. Αἰσχ. Προμ. 812.

Πλουτώνειος, ία, ιον. Τοῦ Πλούτωνος ἢ εἰς τὸν Πλούτωνα ἀνήκων· τὸ Πλουτώνιον χωρίον, τόπος τις ἐν Καμπανίᾳ περὶ τὴν λίμνην Ἄορνον (Averne), τανῦν ἄντρον τοῦ κυνὸς καλούμενος, ὅπου ὑπετίθετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις. Στράβ. — 2) τὸ Πλουτώνειον ἄντρον. Ἄντρον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ ἀναδίδον φαρμακερὰς καὶ θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. Στράβ.

Πλυνός, ὁ. Λιμήν τις ἐν Λιβύῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀδυρμαχιδῶν. Ἡροδτ. 4, 168. — οἱ Πλυνοί, Σκύλ.

Πλυντήρια, τά, προτυπαρμ. ἱερά. Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις καθ' ἣν ἐτελοῦντο διάφοροι καθαρμοὶ τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιῶνος μηνός. Ξενφ.

Πλωταί, αἱ, προτυπασμ. νῆσοι. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Στροφάδων νήσων ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἅρπυιαι. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 285. ἰδε Στροφάδες.

Πλωτινούπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀδρυσῶν κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. Πτολ. γ', 11.

Πλωτῖνος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σάκκα, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς φήμης καὶ συγγράψας διάφορα φιλοσοφικὰ βιβλία.

Πνύξ, κός, ἡ. Τοποθεσία λοφώδης ἐν Ἀθήναις εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνετο συνήθως ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, περιεχόμενος ὑπὸ ἀρχαίων καὶ εὐτελῶν οἰκοδομῶν ἄνευ στέγης.

Πνυταγόρας, ου, ὁ. Βασιλεύς τις τῆς νήσου Κύπρου, παρ' Ἀρρίαν.

Ποδαλείριος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς Τρίκκης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς καὶ οὗτος τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη ἔμπειρος ἰατρὸς καὶ γενναῖος πολεμιστὴς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ἰλ. Η, 732. Κατὰ Παυσ. Λακ. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Καρίαν καὶ διαμείνας αὐτόθι ἔκτισεν ἐπὶ τῆς Καρικῆς χερσονήσου δύο πόλεις τὴν Σύρναν καὶ Βύβασσον. Στέφ. Βυζ.

Ποδάνεμος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Ποδήνεμος. Ἕλλην τις ἐκ Φλιοῦντος πόλεως τῆς Ἀργολίδος, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ἑ, 3.

Ποδάργη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζέφυρος ἐγέννησε τοὺς ἀθανάτους ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον. Ὁμ. Ἰλ. Π, 149.

Πόδαργος, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος καὶ τοῦ Μενελάου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 185.

Ποδάρκη, ἡ. = Ποδάργη, ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πιερίας. Ἀπολλδ. β', 1, 4.

Ποδάρκης, ους, ὁ. Πρότερον ὄνομα τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου. Ἀπολλδ. β', 6, 4. ἰδε Πρίαμος. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ ἔγγονος τοῦ Φυλάκου, ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ἡγεμὼν τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 704. Ἀπολλδ. α', 9, 12.

Ποδῆς, οῦς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠετίωνος, εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ γενναίων Τρώων, φίλος τοῦ Ἕκτορος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μενέλαος εἰς τὴν ἐνδοξοτάτην μάχην ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 575.

Ποδούκη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν Ἰνδίᾳ. Πτολ.

Ποίας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θαυμάκου ἢ τοῦ Φυλάκου, ἔγγονος τοῦ Ἰφίκλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου. Ἀπολλδ. α', 9, 16. Πινδ. — ὅθεν, Ποιάντιος, ία, ιον, τοῦ Ποίαντος ἢ εἰς τὸν Ποίαντα ἀνήκων. Ἀνθολγ.

Ποικίλη, ἡ. προτυπασμ. στοά. Περίφημος οἰκοδομὴ ἐν Ἀθήναις περιεχομένη ὑπὸ πολλῶν στηλῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο διάφοροι ἀξιόλογοι εἰκόνες τῶν ἐπισημοτέρων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, πρὸ πάντων τοῦ Πολυγνώτου καὶ Μίκωνος, παριστάνουσαι διαφόρους ἥρωας, θεούς, μάχας καὶ ἄλλας ἀξιομνημονεύτους πράξεις τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων· ἐπὶ δὲ τῶν τοίχων τῆς στοᾶς ταύτης ἐκρέματο ἐν πλῆθος ἀσπίδων ὅσαι κατὰ καιροὺς ἐλαφυραγωγήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοὺς νικηθέντας ἐχθρούς· πρὸ τῆς εἰσόδου ἵσταντο τὰ ἀγάλματα τοῦ Σόλωνος καὶ Λυκούργου. Εἰς ταύτην ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων τὴν φιλοσοφίαν του ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Στωϊκὴ φιλοσοφία. ἰδε Στοά.

Ποιμανδρία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Τανάγρας ἐν Βοιωτίᾳ. Λυκοφρ.

Ποίνινον, τό. Mons Peninus. Συνέχειά τις τῶν Ἄλπεων ὀρῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Πόλα, ἡ, καὶ Πόλαι, αἱ, Pola. Πόλις τῆς Ἰστρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τινος αὐτόθι ὁμωνύμου κόλπου, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Pola. Στράβ.

Πολέμαρχος, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. — 2) Υἱὸς τοῦ Κεφάλου καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις Τυράννων νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Πλάτ.

Πολεμοκράτης, ους, ὁ (ε) Υἱὸς τοῦ Μαχάονος, περίφημος ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις θεραπεύσας ποτὲ τοὺς κατοίκους τῆς Θυρεάτιδος χώρας ἀπό τινος συμβάσης ἐπιδημικῆς νόσου ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμὰς ἔχων ἴδιον ναόν. Παυσ. β'. — 2) Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν.

Πολέμων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ διάδοχος αὐτοῦ, διδάσκαλος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος, Ἀρκεσιλάου, Κράτητος καὶ ἄλλων, ὅστις διάγων πρότερον βίον φαῦλον καὶ ἄτοπον ἐν Ἀθήναις, κατεστάθη διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ξενοκράτους εἷς τῶν ἐναρετωτέρων ἀνδρῶν καὶ ἐξόχων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, συγγράψας διάφορα βιβλία τῆς φιλοσοφίας του, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ μόνον ὀνόματα ἐσώθησαν. Διογ. Λαέρτ. Σουίδ. — 2) Πολέμων ὁ Περιηγητής, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ συγγράψας ἓν γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Περιήγησις, ἐπιγράμματα καὶ μίαν περιγραφὴν τοῦ Ἰλίου Στράβ. — 3) ἐκ Λαοδικείας, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ζήνωνος, κατασταθεὶς βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ Βοσπόρου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Ἀγρίππα. —

4) Περίφημος Σοφιστής καὶ Ῥήτωρ τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος ἐκ Λαοδικείας, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, διδάξας πολὺν χρόνον εἰς τὴν Σμύρνην μετὰ μεγάλης φήμης, τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπιτάφιοι λόγοι πρὸς τιμὴν τοῦ Κυναιγείρου καὶ Καλλιμάχου, δύο Ἀθηναίων οἵτινες ἀπέθανον ἐνδόξως εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τοῦ Μαραθῶνος. Φιλοστρ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 4.

Πολεμώνιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πολέμωνος ἐκ Λαοδικείας, πρότερον Σίδη λεγομένη, ἔχουσα ἕνα λιμένα. Στέφ. Βυζ.

Πολίαγρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ὅστις ἐφονεύθη ἰδιοχείρως χλευασθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 8

Πολίαρχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡδυπάθειαν καὶ ἁβρότητα. Ἀθην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. η', 4.

Πολιάς, άδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἐρυθραῖς καὶ ἐν Τροιζῆνι ὡς ἔφορος τῶν πόλεων. Παυσ. α', κεφ. ζ', 5. η', 47.

Πολιεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῶν πόλεων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμήν αὐτοῦ τὰ λεγόμενα Διοπόλεια.

Πόλιος, ία, ιον. Τοῦ Πόλεως, ὁ Πόλιος οἶνος. Εἶδος οἴνου αὐξάνον περὶ τὴν πόλιν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἡγεμόνος Πόλιος. ὀρθότ. Πόλλιος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31.

Πόλις, εως, ἡ. Κώμη τῆς Λοκρίδος κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ὑαίων. Θουκ. γ', 101.

Πολίτης, ου, ὁ (ῑ) Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, ὅστις εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας συνελθὼν εἰς μάχην μὲ τὸν Πύῤῥον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἰδίου του πατρός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 791. Ο, 339. — 2) Εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης καὶ αὐτὸς εἰς χοῖρον. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 224. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν εἰς βωμὸς αὐτοῦ ἐν Τεμέσῃ πόλει τῆς κάτω Ἰταλίας. — 3) Ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἡραίαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 26.

Πολίχνα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Πολίχνη. Χωρίον τῆς Λακωνίας πλησίον τῶν Κυφάντων. Πολύβ. δ', 36, 5. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ. Στράβ. ιγ'. — 3) Ἑτέρα πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας πλησίον τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 14, 23. ἔνθα κατά τινας ἐξηγτ. εἴληπται ὡς προσηγορ. ὄνομ. — ὅθεν, Πολιχναῖος, ὁ κάτοικ.

Πολίχνη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη πλησίον τῆς Κυδωνίας. Ἡροδ. 7, 170. Θουκ. β', 85. — 2) Ἑτέρα πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Ἡροδ. 6, 26. — 3) Χωρίον τῆς Μεγαρίδος, κατὰ Hrueo ἐκδ. τὸ αὐτὸ μὲ τὰ Μέγαρα, Στράβ. — ὅθεν, Πολιχνίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. Ἡροδ.

Πόλιχος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Πολεντία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Βαλεαρῶν Μαλλόρκας, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Polenza. Στράβ.

Πόλλης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδομάντων ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. ε', 6.

Πόλλιος, ία, ιον, ἴδε Πόλιος.

Πόλλις, ιος, ὁ. Ἀργεῖός τις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν. Θουκ. β', 67. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. ἔνθα κατά τινας Πόλις ἡμαρτημ. γεγραπτ. — 3) καὶ Πόλις. Τύραννός τις τῶν Συρακουσῶν, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος ἔκαμε νὰ φυτεύσωσι περὶ τὰς Συρακούσας τὸν ἐξαίρετον οἶνον Πόλιον καλούμενον· ἦν δὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἐκ τοῦ Ἄργους ζήσας πιθαν. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀθην. α', σελ. 31. Casaub. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31.

Πολτυοβρία, ἡ. Πόλις τοῦ Πόλτυος = Αἶνος ἐν Θρᾴκῃ, ὅπερ ὅρα. Στράβ. (τὸ βρία ἐδήλου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Θρᾳξὶ πόλις.)

Πόλτυς, υος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Αἴνου ἐν Θρᾴκῃ, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἀπολλόδ. β', 5, 9.

Πολυαινίδος, ου, ὁ (ῐ) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Πολύαινος, ὁ, (ῠ) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Μακεδονίας σύγχρονος τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου, γράψ. Στρατηγηματικὰ βιβλ. 8. τὰ ὁποῖα διασώζονται. Φαβρ. Ἑλ. Β βλ. V. 321. — 2) Μαθηματικὸς ἐκ Λαμψάκου, φίλος τοῦ Ἐπικούρου. Πλουτ.

Πολυάρχης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 2. ἔνθα ἐν χειρογρ. καλεῖται ὀρθότ. Πολυχάρης.

Πολύας, ου, ὁ. Κῆρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀντικύρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡροδ. 8, 21.

Πολυάνθης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ζ', 34. Ξενοφ. Ἑλλ.

Πολύανθος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Πολυβιάδης, ου, ὁ (υυυυ–). Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ κυριεύσας τὴν πόλιν Ὄλυνθον. Ξενοφ. Ἑλ. ε', 3.

Πολύβιος, ὁ (ῠ). Εἷς τῶν ἐξοχωτέρων καὶ βαθυτέρων Ἑλλήνων ἱστοριογράφων, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν 144 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ Λυκόρτας καλούμενος ὑπῆρξε στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀράτου καὶ Φιλοποιμένος. Πεμφθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην μετ' ἄλλων Ἀχαιῶν, ὅσοι κατηγορήθησαν ὡς παραβάντες τὴν πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πίστιν εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλεμον, ἔγινε αὐτόθι ὁ Πολύβιος φίλος τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς ὅλας αὐτοῦ ἐκστρατείας παρευρεθεὶς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἅλωσιν τῆς Καρχηδόνος· εἶτα περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας Γαλλίας, Ἱσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, συνάξας ἄφθονον ὕλην πρὸς συγγραφὴν τῆς περιφήμου αὐτοῦ ἱστορίας, δείξας διὰ τῆς μεγάλης του φρονήσεως καὶ πολιτικῆς πείρας πολλὰς ἐκδουλεύσεις πρὸς τὰς ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεις, αἵτινες ἤγειραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐκ μαρμάρου· τελευταῖον πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 82 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἡ ἱστορία αὐτοῦ μετὰ πολλῆς κρίσεως καὶ βαθύτητος ἀκριβείας γεγραμμένη περιλαμβάνει ἐν διαστήματι 53 χρόνων, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου καὶ τελευτῶσα ἕως τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τεσσαράκοντα βιβλία. Λουκ. μακροβ. 23. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 313.

Πολυβοία, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Ὑακίνθου, ἀποθανοῦσα ἔτι παρθένος. Παυσ. γ', 19.

Πόλυβος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Μερόπη ἢ Περίβοια ἀνέθρεψε τὸν παῖδα Οἰδίποδα. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 774. Ἀπολλόδ. β', 5, 7. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ. 59. — 3) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὔμαιος. Ὁμ. Ὀδ. Χ, 243. — 4) Ἀνὴρ τῆς Ἀλκάνδρας ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν κατέλυσεν ὁ Μενέλαος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 218. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χθονοφύλης, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Λυσιάνασσαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ταλαός, μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀφῆκε διάδοχον τὸν Ἄδραστον, Παυσ. β', 6.

Πολυβώτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, διώξας αὐτὸν ἕως τῆς θαλάσσης καὶ ῥίψας κατεπάνω του ἓν ἀποσπασθὲν μέρος τῆς νήσου Κῶ. Ἀπολλόδ. α', 6, 2. Παυσ. α', 2. Στράβ.

Πολύγνωτος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος ἐκ τῆς νήσου Θάσου καὶ σύγχρονος τοῦ Πανναίνου ἀδελφοῦ τοῦ Φειδίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνειργάσθη εἰς τὴν κόσμησιν τῆς Ποικίλης στοᾶς ἐν Ἀθήναις μὴ θελήσας νὰ λάβῃ οὐδεμίαν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας του παρὰ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ναὸν τῶν Διοσκούρων εὑρίσκετο εἰκονισμένος παρὰ τοῦ Πολυγνώτου ὁ γάμος τῶν θυγατέρων τοῦ Λευκίππου καὶ πλησίον τῶν Προπυλαίων ἵστατο μία ἄλλη εἰκὼν αὐτοῦ παριστάνουσα τὸν Ὀρέστην καὶ Πυλάδην φονεύοντας τοὺς παῖδας τοῦ Ναυπλίου. Παυσ. α', 16, 20. τὰ μεγαλήτερα δὲ ἐπὶ τῶν τοιχῶν ἔργα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου εὑρίσκοντο ἐν Δελφοῖς. Πλάτ. Ἴων σελ. 533. Παυσ. ι', 4. Λουκ. Εἰκ. 7.

Πολύγονος, ὁ (ῠ). Υἱὸς τοῦ Πρωτέως καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μίαν μονομαχίαν. Ἀπολλόδ. β', 5, 9.

Πολυδάμας, αντος, ὁ, Ἐπικ. Πουλυδάμας (υυυ–). Υἱὸς τοῦ Πανθόου καὶ τῆς Φροντίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφόρβου, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἀνδρειοτέρων Τρώων, ἔμπειρος οἰωνοσκόπος καὶ ἐπιτήδειος φίλος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Λ 57. καὶ Ρ, 40. — 2) Περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Σκοτούσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Νικίου, νικήσας πολλάκις διὰ τῆς ἐξόχου του σωματικῆς ἀνδρίας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας καὶ πνίξας ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας ἕνα φοβερὸν λέοντα· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανεν ὁ Πολυδάμας πλακωθεὶς ἀπὸ ἓν ὄρος, ἔνδον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἓν σπήλαιον μετ' ἄλλων τινῶν συντρόφων του. Πλάτ. Παυσ. Λουκ. Συμπ. Θε. 12. — 3) Φαρσάλιός τις. Ξενοφ.

Πολυδαμίδας, α (ῐ). Κυρ. πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Πολυδάμαντος· καὶ Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινός, παρὰ Θουκ. δ', 123.

Πολύδαμνα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος, παρὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἑλένη ἔλαβε διάφορα φάρμακα ἔχοντα θαυμασίας ἰδιότητας. Ὁμ. Ὀδ. Δ 228.

Πολυδέκτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἅιδου ὡς πολλὰ ἐν ἑαυτῷ δεχομένου. ὡς Ὄνομ. δὲ Κυρ. Υἱὸς τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Ναΐδος νύμφης, βασιλεὺς τῆς νήσου Σερίφου, ὅστις ἐρασθεὶς εἰς τὴν Δανάην ὅτε αὕτη ἐῤῥίφθη μετὰ τοῦ παιδὸς της Περσέως ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἔπεμψεν ἔπειτα τὸν Περσέα νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης θέλων οὕτως νὰ βιάσῃ ἀφόβως τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις του, ἥτις ὅμως φυγοῦσα εἰς τὸν ναὸν ἑνὸς τῶν αὐτόθι θεῶν διέσωσεν ἑαυτὴν ἕως τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Περσέως, ὅτε οὗτος ἐκδικούμενος τὴν μητέρα αὐτοῦ μετέβαλε τὸν Πολυδέκτην εἰς λίθον διὰ τῆς φοβερᾶς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἔκαμε βασιλέα τῆς νήσου τὸν ἀδελφὸν τοῦ Πολυδέκτου

Δίκτυν. Πίνδ. Ἀπολλόδ. α', 9, 6. — 2) Πρεσβύτερος υἱός τοῦ Εὐνόμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφός τοῦ Νομοθέτου Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χαριλάου, τὸν ὁποῖον τοῦτον ἐπιτρόπευσεν ἀνήλικον ὄντα ὁ Λυκοῦργος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως. Πλούτ. Παυσ. γ', 7, 2. παρ' Ἡρόδ. 8, 131. ἀναφέρεται ἡμαρτημ. πατὴρ τοῦ Εὐνόμου.

Πολυδεύκης, ους, ὁ, Pollux. Υἱός τοῦ Διός καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφός τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἑλένης, εἷς τῶν Διοσκούρων, γεννηθεὶς ὡς λέγεται μὲ ἀθάνατον φύσιν τῆς ὁποίας ἔκαμε μέτοχον καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Κάστορα· ἰδὲ Κάστωρ· ἦν δὲ ὁ Πολυδεύκης περίφημος εἰς τὴν πυγμαχίαν παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολλόδ. γ', 11, 1. — 2) Ἰούλιος Πολυδεύκης. Ἐκ Ναυκράτεως, Γραμματικὸς Ἕλλην ἀκμάσας περὶ τὸ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθη ἓν λεξικὸν διαφόρων τεχνικῶν, πολιτικῶν καὶ ῥητορικῶν ὅρων εἰς δέκα βιβλία, ἐπιγραφὴν Ὀνομαστικόν, χρήσιμον πρὸς κατάληψιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. VI, σελ. 141. — 3) Δοῦλος Ἡρώδου τοῦ Αττικοῦ· Λουκ. (Αἰτ. Πολυδεύκεα, Ὅμ. Ἀπολ. Ῥόδ. Πολυδεύκη καὶ Πολυδεύκην, παρὰ τοῖς ποιηταῖς.)

Πολυδεύκειον, τό. Λουκ. Ὑποκορ. Ὄνομ. τοῦ Πολυδεύκης.

Πολυδώρα, ἡ, Ἐπικ. Πολυδώρη. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος μία τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Ἡσ. Θεογ. 354. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βώρου, γεννήσασα πρότερον ἐκ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ τὸν Μενέσθιον. Ὅμ. Ἰλ. Π, 175. Ἀπολλόδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Παυσ. δ', 2.

Πολύδωρος, ὁ (ῠ). Ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Λαοθόης, τον ὁποῖον ὑπερηγάπα ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ὅστις μὴ πειθόμενος εἰς τὰς πατρικὰς συμβουλὰς ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς μάχην κατὰ τῶν πολιορκούντων Ἑλλήνων, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 407. Κατὰ τὴν διήγησιν τῶν μεταγενεστέρων τραγικῶν ποιητῶν ὑπῆρχεν ὁ Πολύδωρος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὸν ὁποῖον ἀνήλικον ἔτι ὄντα ἔπεμψαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ μετ' ἄλλων θησαυρῶν πρὸς τὸν ἐν Θρᾴκῃ βασιλέα Πολυμνήστορα, διὰ νὰ φυλάττηται παρ' αὐτῷ ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῶν Τρώων· ἀλλ' ὁ Πολυμνήστωρ θέλων νὰ ἁρπάσῃ τοὺς ξένους θησαυροὺς ἐφόνευσε τὸν Πολύδωρον καὶ ἔρριψε τὸ νεκρὸν σῶμά του εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπ. Ἑκ. 3. κ. ε. ξ. Ὀβίδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Νυκτηΐδος τὸν Λάβδακον. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. ὁ Ἡσ. Θεογ. 977. ἀναφέρει ἔγγονόν τινα τοῦ Κάδμου ὑπὸ τὸ ὄνομα Πολύδωρον, παῖδα τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αὐτονόης καὶ τοῦ Ἀρισταίου. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀλκαμένους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἄγιδος, βασιλεύσας ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου μετὰ τοῦ Θεοπόμπου καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ τὴν περὶ τὰς μάχας ἀνδρίαν του, φονευθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπό τινος τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐπισήμων πολιτῶν Πολεμάρχου καλουμένου. Ἡρόδ. 7, 204. — 4) ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ξενοφ.

Πολυειδής, ους, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀρριαν.

Πολύειδος, ὁ, ἰδὲ Πολύϊδος.

Πολύευκτος, ὁ (ῠ). Ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Ἀρριαν.

Πολύζηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 525.

Πολυθερσείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου, ὁ Κτήσιππος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὅμ. Ὀδ. Χ, 287.

Πολύϊδος, ὁ (υυ—υ). Υἱὸς τοῦ Κοιράνου ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος, περίφημος ἀρχαῖος οἰωνοσκόπος γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον, διὰ συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ἠδυνήθη ὁ Βελλεροφόντης νὰ δαμάσῃ τὸν ἵππον Πήγασον· τὸν δὲ Γλαῦκον υἱὸν τοῦ Μίνωος ἐπανέφερεν αὖθις εἰς τὴν ζωὴν ὅτε ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας νόσου· Ὅμ. Ἰλ. Ν, 663. Πινδ. Ὀλ. 13, 105. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. — Πολύειδος, παρὰ Παυσ. α', 43. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος ἐκ Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. (ἡ γραφ. Πολύϊδος, διὰ τοῦ ι, εὕρηται παρ' Ὅμ. Ἀπολλόδ. καὶ Λουκ. ἐκ τοῦ πολὺς καὶ ἰδεῖν· ἡ δὲ γραφ. Πολύειδος, παρὰ Πλάτ. Ἐπιστ. 2. καὶ Παυσ. ἣν καὶ ὁ Heyne προείλετο ἐν Ἀπολλόδ. Τομ. 2. σελ. 545.)

Πολυκάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 464. Ἀπολλόδ. καθ' Ἡσιοδ. γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου, παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π, 110.

Πολυκάων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λέλεγος, ὅστις ἀφήσας εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μύλον τὴν Λακωνίαν, ἦλθε καὶ ἐσύστησε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας· Παυσ. δ', 1.

Πολύκλειτος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην, ἐξ Ἄργους ἢ κατά τινας ἐκ Σικυῶνος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Περικλέους καὶ διαπρέψας ἐξαιρέτως εἰς τὴν διὰ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ ἐξαίσιον ἐργασίαν του, ὑποβαλὼν πρῶτος εἰς σταθεροὺς τινὰς κανόνας τὰς ἀναλογίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κατασκευάσας ὡς τέλειον ἀρχέτυπον τῆς ὑπερόχου τέχνης του ἓν ἄγαλμα τοῦ Δορυφόρου λεγόμενον, ὅπερ καὶ κανὼν τοῦ Πολυκλείτου ἰδίως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Διάφορα ἐξαίρετα ἔργα τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἀναφέρονται παρὰ Παυσανίᾳ καὶ Πλινίῳ τὰ πλεῖστα ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένα· ἐκτὸς τῆς Ἀγαλματοποιΐας ὑπῆρξεν ὁ Πολύκλειτος καὶ ἄριστος ἀρχιτέκτων, οἰκοδομήσας ἓν μεγαλοπρεπὲς θέατρον εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Λουκ. Περεγ. τελευτ. 9. Κατὰ Πλάτ. Πρωτ. σελ. 311. ὑπῆρξεν ὁ Πολύκλειτος ἐξ Ἄργους, κατὰ δὲ Πλιν. ἐκ Σικυῶνος· κατ' ἄλλους δὲ ἀναφέρονται δύω διάφοροι τεχνῖται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα· παρβλ. Θειρσ. Πλαστ. Τεχν. σελ. 205. καὶ Παυσ. ς', 6, 1.

Πολυκλῆς, έους, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Ψευδώνυμος, περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπιάδ. ὅτε κυρ. ὑπῆρξεν ἄρχων ὁ Λυσιμαχίδης. Δημ. Στεφ. σελ. 261.

Πολυκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, περίφημος τύραννος τῆς Σάμου, ἀκμάσας περὶ το 540 ἔτος πρὸ Χρ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ Καμβύσου, ὅστις διὰ τῆς ἐξόχου ἐπιτηδειότητος καὶ τοῦ μεγάλου πλούτου του ἠδυνήθη μετ' οὐ πολὺ νὰ κατασταθῇ ἀπόλυτος κύριος τῆς νήσου φονεύσας ἕνα ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, τὸν δὲ ἕτερον ἐξορίσας· σχηματίσας δὲ στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος καὶ συγκροτήσας ἕνα ἰσχυρὸν στόλον, ἐπεχειρίσθη νὰ κατακτήσῃ ἄλλας πόλεις καὶ νήσους, εὐδοκιμήσας μεγάλως εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐμπνεύσας μέγαν φόβον διὰ τῆς δυνάμεώς του εἰς ὅλας τὰς πέριξ χώρας· θέλων δὲ νὰ ὑποτάξῃ καὶ αὐτὴν τὴν Ἰωνίαν μὲ τὰς περὶ αὐτὴν Ἀσιατικὰς νήσους, συνήθροισεν ἓν πολυάριθμον στράτευμα μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον μελετῶν νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ προσκληθεὶς δι' ἀπάτης ὑπὸ τὸν ἐν Σάρδεσι σατράπην τῶν Περσῶν Ὀροίτην ἐπὶ ὑποσχέσει ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ συμμαχίαν ἐναντίον τοῦ μεγάλου βασιλέως, συλληφθεὶς εἰς τὴν Μαγνησίαν ἐκρεμάσθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ Σατράπου τούτου εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Σάμου ὄρος Μυκάλην, τὸ 522 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 2. 182. παροιμ. τὰ Πολυκράτους χρήματα· Πλούτ. — 2) Ῥήτωρ τις Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωΐλου, διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, γράψας καὶ μίαν κατηγορίαν κατὰ τοῦ Σωκράτους. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 10. — 3) Εἷς τῶν δορυφόρων τοῦ Διονυσίου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, μὲ τὸν ὁποῖον οὗτος ὑπάνδρευσε τὴν Ἀρέτην γυναῖκα τοῦ Δίωνος. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 47.

Πολύκριτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρίου ἐξ Αἰγίνης, ἀριστεύσας εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ναυμαχίαν. Ἡρόδ. 8, 93. — 2) Ἀθηναῖός τις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ.

Πολύκτητος, ὁ. Σκωπτικὸν ἐπίθετον ὄνομα Κυνικοῦ τινος φιλοσόφου, παρὰ Λουκ.

Πολυκτορίδης, ου, ὁ (ῠ). Υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, ὁ Πείσανδρος. Ὅμ. Ὀδ. Σ, 299.

Πολύκτωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ὁ κατοικίσας μετὰ τοῦ Ἰθάκου καὶ Νηρίτου τὴν νῆσον Ἰθάκην, ὀρύξας ἐπ' αὐτῆς μίαν κρήνην ἐκ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἤντλουν τὸ λοιπὸν ὕδωρ. Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 207. — 3) Πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου, εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπισήμων πολιτῶν. Ὅμ.

Πολύλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυβίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Πολυμέδων, οντος, ὁ. Υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Πολυμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ γυνὴ τοῦ Αἴσονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα. Ἀπολλόδ. α', 9 16 παρβλ. Heyne αὐτόθ. παρὰ δὲ Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 233. καλεῖται αὕτη Ἀλκιμέδη.

Πολυμήδης, ους, ὁ. Θεσσαλός τις ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσσης. Θουκ. β', 22.

Πολυμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὔδωρον, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ἐχεκλῆς υἱὸς τοῦ Ἄκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Π, 181. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, Ἀπολλόδ. γ', 13, 8. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Φιλομήλη· παρβλ. Heyne. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν ἀνέμων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε στενὴν σχέσιν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ πατρός της, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ ἴδιός της ἀδελφὸς Διώρης. Παρθεν. β'.

Πολυμήστωρ, ορος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν καὶ ἀνὴρ τῆς Ἰλιόνης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε τὸν νεώτερον υἱόν του Πολύδωρον ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας τῶν Ἑλλήνων. Εὐρ Ἑκ. 7.

Πολύμνηστος, ὁ. Δωρικ. Πολύμναστος. Εἷς τῶν ἐπισήμων κατοίκων τῆς νήσου Θήρας, πατὴρ τοῦ Βάττου, ὁ θεμελιώσας τὴν πόλιν Κυρήνην ἐν Λιβύῃ. Πινδ. Πυθ. 4, 105. Ἡρόδ. 4, 155 — 2) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος ἐν Ἰωνίᾳ, ἀκμάσας περὶ τὴν 18 Ὀλυμπιάδ. καὶ ἐπινοήσας ἓν εἶδος ᾀσμάτων τὰ ὁποῖα ἔψαλλοντο διὰ τοῦ αὐλοῦ, ὀνομασθέντα ἀπ' αὐτοῦ

Πολυμνήστεια ᾄσματα· τοῦτον μέμφεται ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἄνδρα κακοήθην· καί, τὰ Πολυμνήστεια ποιεῖν, ἀντὶ αἰσχρὰ ᾄσματα ᾄδειν. Ἀριστφ. Ἱππ. 1287.

Πολυμνία, ἡ. Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, λατρευομένη παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς ἔφορος τῆς δραματικῆς καὶ λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 78. Ἀπολλδ. κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 23. ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Οἰάγρου τὸν Ὀρφέα.

Πόλυμνις, ιδος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδα, ἐκ πενιχρᾶς καὶ ἀφανοῦς οἰκίας τῶν Θηβῶν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζη ὡς ὅμηρος ὁ νέος Φίλιππος μετὰ ταῦτα βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. (ἡ γραφ. β', 43. Πολύμετις ἔστιν ἡμαρτημ.)

Πολυνείκης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τούτου ἀπὸ τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, ἔφυγε πρὸς τὸν Ἄδραστον βασιλέα τοῦ Ἄργους, τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ἀργείαν· συμμαχήσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν Ἑλλήνων, ἐστράτευσεν ἐναντίον τῶν Θηβῶν θέλων νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον κατεχόμενον ἀδίκως ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους, ὅπου μονομαχήσαντες ἀμφότεροι οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν μεταξύ των, τὸ δὲ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους ἔθαψε κρυφίως ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἀντιγόνη. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 377. Ἀπολλδ. γ', 6. παρβλ. καὶ Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 570. Αἰτι. Πολυνείκη καὶ -ην.

Πολύνεικος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ στρατηγοῦ Θίμβρωνος. Ξενφ. Ἀν. ζ, 6, 1. ἔνθα νῦν Πολύνικος, κεῖται.

Πολυνόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλδ. α', 2, 6. πιθαν. ὀρθτρ. Πολυνόμη.

Πολυνόμη, ἡ, ποιητ. Πουλυνόμη. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 258.

Πολυξένη, ἡ, Ἰων. **Πολυξείνη**. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἡ ὡραιοτέρα τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρός της, ὑποσχόμενος νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπραγματεύετο ὁ γάμος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος, ὁ Πάρις ἐφόνευσε δολίως τὸν Ἀχιλλέα, διὸ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἔσφαξεν αὐτὴν ὁ Νεοπτόλεμος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, ἐξιλεώνων οὕτως τὴν σκιὰν τοῦ φονευθέντος πατρός του. Εὐρ. Ἑκ. 75. Ἀπολλδ. γ', 12, 5. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσφάγη αὐτὴ ἰδιοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως. Τζέτζ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ὑγῖν. μυθ. 170.

Πολύξενος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. Πολύξεινος Ἡγεμὼν τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ· Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 154. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, λαβὼν παρὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου τὰς βοῦς τοῦ Ἠλεκτρύωνος. Ἀπολλδ. β', 4, 6. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀγασθένους καὶ ἔγγονος τοῦ Αὐγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐγέννησε τὸν Ἀμφίμαχον· Ὁμ. Ἰλ. Β, 623. Παυσ. Ἠλ. 3. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Παυσ. β', 3. — 5) Ναύαρχός τις Συρακούσιος. Ξενφ. Ἑλ. ε', 1.

Πολυξώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις γυνὴ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας αὐτὸς ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. Ἀπολλδ. β', 1, 4. — 2) Γυνὴ τοῦ Νυκτέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀντιόπην. Ἀπολλδ. γ', 10, 1. — 3) Πιστὴ φίλη τῆς βασιλίσσης Ὑψιπύλης ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, ἥτις ἐσυμβούλευσεν αὐτὴν νὰ ὑποδεχθῇ εἰς τὴν νῆσόν της τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβαινον αὐτόθεν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 668. — 4) Γυνὴ τοῦ Τληπολέμου καὶ συγγενὴς τῆς ὡραίας Ἑλένης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι εὑρόματεν μετὰ ταῦτα ἡ Πολυξὼ ἐπί τινος δένδρου, ἐκδικημένη τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐθανατώθη αὐτόθι. Παυσ. Λακ. 19.

Πολυπαίδης, ου, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογ. 25, 57, 79. κατὰ Gaisford Πολυπαΐδη, ὥστε οὕτω τὸ η ὀρθ τοῦ φωνήεντος εὕρηται ἀεὶ κατὰ συνίζη βραχύ· παρβλ. Spitz. Πρ. §. 6.

Πολυπέρχων, οντος, ὁ. ἴδε Πολυσπέρχων.

Πολυπημονίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 305.

Πολυπήμων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Σίνιδος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Συλέας. Ἀπολλδ. γ', 16, 2. Κατὰ Παυσ. α', 38, 5. Λῃστής τις πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ ἐπικαλούμενος Προκρούστης, ὅπερ ὅρα.

Πολυποίτης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πειρίθου βασιλέως τῶν Λαπιθῶν καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέρων 40 πλοῖα, ὅπου ἔδειξεν ἱκανὴν ἀνδρίαν εἰς διαφόρους μάχας· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν μετὰ τοῦ Λεοντέως εἰς τὴν Παμφυλίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Ἄσπενδον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 740. καὶ Εὐσταθ. αὐτόθ. Ἀπολλδ. γ', 10, 8 — 2) Αἰτωλός τις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολλδ. α', 7, 6.

Πολυπράκων, οντος, ὁ. Περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις. Λουκ.

Πολύρρην, ενος, ἡ, = Πολυρρηνία.

Πολυρρηνία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς σχοινίων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἐτρέφοντο παρ' αὐτῇ. Πολύρρην, -νος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Πολυρρήνιοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Πολυσπέρχων, οντος, ὁ. Αἰτωλὸς τὴν πατρίδα καὶ εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντίπατρος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ἐπίτροπον τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου καὶ γενικὸν ἀρχιστράτηγον ὅλης τῆς Μοναρχίας, ἀλλ' ὕστερον καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντιπάτρου Κασσάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν πολλάκις εἰς μάχην, ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν Μακεδονίαν καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς μίαν μικρὰν ἐπικράτειαν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Αἰτωλίας τὴν ὁποίαν πρότερον εἶχε κατακτήσει, ὅπου πιθαν. μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτησεν. Οὗτος ἐπανέφερε τὴν Ὀλυμπιάδα ἐκ τῆς Ἠπείρου καὶ ἀποκατέστησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ἐπίτροπον τοῦ ἔτι ἀνηλίκου Ἀλεξάνδρου, εἰς δὲ τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἠθέλησε διὰ κοινοῦ Θεσπίσματος νὰ χορηγήσῃ τὴν πρότεραν αὐτῶν ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἀποτρέπων οὕτω τὴν ἐπακολουμένην αὔξησιν τοῦ Κασσάνδρου, ὅστις ἀκαθεκάστην ἐπορμένετο νὰ μεταβῇ ἐκ τῆς Ἀσίας μὲ νέας δυνάμεις. Πλουτ. Πυρ. Πολυπέρχων, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 12. τὴν ὁποίαν γραφ. παρεδέξατο καὶ ὁ Γρονόβ. ἐκ τῶν ἀρίστων Χειρογρ. Πολυσπέρχης, ου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Πολύστρατος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, ἄρχων μιᾶς μοίρας μισθωτῶν στρατιωτῶν· Δημ. κατὰ Φιλ. παρβλ. Ἀριστφ. Πλ. 173.

Πολυτίμητος, ὁ (ῐ). Ποταμὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, γινόμενος ἄφαντος ἐν τῇ αὐτόθι ἄμμῳ. Ἀρριαν. Στράβ.

Πολύτροπος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. Ϛ', 5, 11.

Πολύφαμος, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Πολύφημος.

Πολυφείδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μαντίου καὶ ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, προσφιλὴς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ περίφημος μάντις· τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Θεοκλύμενος. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 249.

Πολύφημος, ὁ· Δωρ. Πολύφαμος (ῡ). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, Ὁμ. Ὀδ. Α, 69. κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 40. ἐκ τοῦ γένους τῶν Κυκλώπων, ζῶν ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας καὶ ἔχων ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ καταπληκτικόν. Ὑπ' αὐτοῦ συλληφθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπλανήθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν νῆσον ταύτην καὶ μεθύσας αὐτὸν μὲ οἶνον, τοῦ ἐξώρυξε τὸν ὀφθαλμὸν μ' ἕνα πεπυρωμένον δοκόν, ὥστε οὕτως ἠδυνήθη νὰ σωθῇ ἀπολέσας τινὰς τῶν ἑταίρων, τοὺς ὁποίους ὁ Κύκλωψ αὐτὸς κατέφαγεν. Οὗτος ἠράσθη τῆς Νηρηΐδος Γαλατείας, ἥτις ὅμως ἐπροτίμησεν τὸν Ἄκιν. Ὁμ. Ὀδ. Θ. συγ. Εἰδ. Ϛ', 6, 6. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καινέως, γεννηθεὶς εἰς τὴν Λάρισσαν ἐν Θεσσαλίᾳ, Λαπίθης τὸ γένος, προσκληθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου, ὕστερον δὲ ἐκστρατεύων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐγκατελείφθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Μυσίαν, ὅτε ἐξῆλθε ἐκ τοῦ πλοίου πρὸς ζήτησιν τοῦ Ὕλα· ἐνταῦθα κτίσας τὴν πόλιν Κίον καὶ πολεμῶν ὕστερον κατὰ τῶν Χαλύβων ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 264. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 40. Ἀπολλδ. α', 9, 16.

Πολυφοίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 791.

Πολυφόντης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐτοφόνου ἐκ Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως ἐν ᾧ ἐνέδρευεν· Ὁμ. Ἰλ. Δ, 395. Αἰσχ. — 2) Κῆρυξ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαΐου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα του· Ἀπολλδ. γ', 5, 7. — 3) Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας Κρεσφόντην, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον βασιλεύσας μετὰ τῆς Μερόπης χήρας τοῦ φονευθέντος βασιλέως. Ἀπολλδ. β', 8, 5.

Πολύφρων, ονος, ὁ (ῡ). Ἀδελφὸς ἢ θεῖος τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον. Ξενφ. Ἑλ. Ϛ', 11

Πολυχαρίδας, α, ὁ (υυυυ–). Ἱερεύς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Λυσ. 1100.

Πολύχαρμος, ὁ. Ἱππαρχός τις τῶν Σπαρτιατῶν Ξενφ. Ἑλ. ε', 2, 41.

Πομπεία, καὶ **Πομπηΐα**, ἡ, Pompeji. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σάρνου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον τὸ πάλαι, ἥτις περὶ τὸ 79 ἔτος ἀπὸ Χρ. κατεκαλύφθη ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουβίου ὄρους συγχρόνως μὲ τὴν αὐτόθι Ἡράκλειαν πόλιν καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18 αἰῶνος ἀνεσκάφθη αὖθις. Στράβ.

Πομπηΐα, ἡ· Pompeja Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων. — 2) Ὀνομ. κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πομπηϊανός, ὁ· Pompejanus. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδν.

Πομπήϊος, ὁ· Pompejus Magnus, ὁ ἐπονομασθεὶς μέγας. Υἱὸς τοῦ Πομπηΐου Στράβωνος γεννηθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 647 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ἐξ ἐπισήμου καὶ ἐπιφανοῦς οἰκίας, ὁ πολεμήσας καὶ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Μιθριδάτην βασιλέα τοῦ Πόντου καὶ ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Κράσσου. Ὕστερον δὲ κατασταθεὶς ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Φαρσάλοις φοβερὰν μάχην, ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον ὅπου ἐφονεύθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ αὐτόθι βασιλέως Πτολεμαίου τὸ 59 ἔτος τῆς ἡλικίας του· ὅρα Ἰούλιος Καίσαρ. Πλουτ. Πομπ.

Πομπηϊούπολις, εως, ἡ· Pompejopolis. Πόλις μεσόγειος τῆς Παφλαγονίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηΐου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του· τανῦν Τασιάλους. — 2) = Σόλοι, πόλις τῆς Κιλικίας· Στράβ. — ὅθεν, Πομπηϊουπολίτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Πομπηϊουπόλεως.

Πομπίλιος, ὁ, Pompilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Πομπώνιος, ὁ, Pomponius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμ.

Ποντία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἔνθα εὑρίσκετο καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτῆς ἄγαλμα. Παυσ. β', 34.

Ποντικός, ή, όν. Τοῦ Πόντου ἢ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἀνήκων. Ἡροδ. ἡ Ποντικὴ θάλασσα, = Πόντος· Στράβ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ὤν· καὶ Ποντικοί, οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ.

Πόντιος, ία, ιον, καὶ Πόντιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τὸν Πόντον ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἀνήκων· — Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος. Πινδ. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Γλαύκου θαλασσίου θεοῦ.

Ποντομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλδ. ια', 2, 6.

Ποντόνοος, ὁ. Κῆρυξ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Ὁμ. Od. Θ, 1·0

Ποντοπόρεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 256.

Πόντος, ὁ. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 132. Τέκνον τῆς Γῆς, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἀφ' ἑαυτῆς καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε αὖθις τὸν Νηρέα, Φόρκυν, τὴν Κητὼ καὶ τὴν Εὐρυβίαν. Ἡσ. Θεογ. 233. κ. ο. ξ. κατ' ἄλλους δὲ ἐγεννήθη ὁ Πόντος ἐκ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, παριστανόμενος ὡς ἀρχικὸν σύμβολον τῶν θαλασσῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλ.

Πόντος, ὁ. Ἡ μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Εὐρωπαίας Σαρματίας καὶ Κολχίδος θάλασσα ἄλλως καὶ Εὔξεινος Πόντος λεγομένη, ὅπερ ὅρα· τανῦν Μαύρη θάλασσα· Ἡροδ. 4, 8. Ξενφ. Αἰσχ. Περ. 874. — 2) Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν πρὸς μεσημβρίαν κειμένην παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασονίου καὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ· Ἡροδ. 7, 147. Δημ. Λουκ. ὕστερον δὲ ἐσχημάτιζεν ἡ χώρα αὕτη ἓν ἴδιον ἰσχυρὸν βασίλειον μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο ὑπὸ μὲν τῶν Περσῶν γενικῶς Καππαδόκαι, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Λευκόσυροι καὶ Χαλδαῖοι. Στράβ. ιβ'. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 141, 1005. ἰδίως δὲ κατῳκεῖτο ἡ χώρα αὕτη τὸ πάλαι ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῶν Κόλχων, Βυζήρων, Βεχειρῶν, Μακρώνων, Δριλλῶν, Μοσσυνοίκων, Τιβαρηνῶν, Χαλύβων καὶ Λευκοσύρων. Στράβ. ια'. Ξενφ. Κυρ. δ'. Διον. Περ. 765.

Ποπλικόλας, α, ὁ, Publicola, Οὐαλέριος. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Κολατίνου. Πλουτρ.

Πορκαία, ἡ· ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πόροτα, ἴδε, Πυρετός.

Πορθαονίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Πορθάονος. Στράβ.

Πορθάων, άονος, ὁ (ᾱ) καὶ Παρθάων, ἔτι δὲ καὶ Πορθεύς, έως, ὁ, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 115. Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰνέως, Ἀγρίου, Ἀλκαθόου καὶ Μέλανος. Πορθάων, παρ' Ἀπολλδ. α', 7. 7. ἄλλως δὲ Πορθάων, Παυσ. δ', 35. τὴν γραφ. Πορθάων προείλετο ὁ Heyne ἐκ τοῦ παρ' Ὁμ. Πορθεύς, παραβλ. εἰς Ἀπολλδ. σελ. 112.

Πορθεύς, έως, ὁ, = Πορθάων. Ὁμ.

Πορθμεῖα, τά· Ἰωνικ. Πορθμήϊα, Κιμμέρια, ἴδε Κιμμέριος.

Πορθμός, ὁ. Λιμὴν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ κείμενος ἀπέναντι τοῦ Ὠρωποῦ, πιθαν. τανῦν Πόρτον Βούφαλον. Δημ.

Πορκία, ἡ, Porcia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐπιφανῶν ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Κατώνων. — 2) Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Αἰλ.

Πόρκιος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πόρπαξ, κος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης· τανῦν Βίργι. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33.

Πορσηνᾶς, ᾶ, ὁ· Porsenna. Βασιλεὺς τῶν Ἐτρούσκων ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγον οἱ Ταρκυίνιοι ὅτε ἐδιώχθησαν ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ μετὰ τῶν ὁποίων οὗτος συμμαχήσας ἐπολέμησε καιρόν τινα τοὺς Ῥωμαίους, θέλων νὰ βιάσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ δημευθέντα κτήματα τῶν τυράννων, ἀλλὰ μετὰ μίαν ἀποτυχίαν καὶ ματαίαν πολιορκίαν βιασθεὶς νὰ κλείσῃ εἰρήνην μετὰ τῆς Ῥώμης, ἀπέβαλεν ἐκ τοῦ στρατοπέδου του τοὺς φυγόντας Ταρκυινίους διαλύσας τὴν μετ' αὐτῶν φιλίαν καὶ συμμαχίαν· Στρβ. Πορσίνας, α, Πλουτ. ὀρθόγρ. μέντοι Πορσίνας, α. Porsena.

Πορφυρίς, ίδος ἡ (–υυ). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Νισύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς Κῶ· Στέφ. Βυζ.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ (–υυ–). Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων Γιγάντων, ὁ διώξας τὰς ἵππους τοῦ Ἡλίου ἐκ τῆς Ἐρυθείας, ἐν δὲ τῇ Γιγαντομαχίᾳ πολεμῶν κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Πινδ. Πυθ. 8, 15. Ἀπολλδ. α', 6, 2. Τζετζ. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε πρὸ τοῦ Ἀκταίου κτίσας ἕνα ναὸν τοῦ Ἀφροδίτης Οὐρανίας. Παυσ. α', 14.

Ποσειδᾶν καὶ **Ποτειδᾶν**, ᾶνος, Δωρικ. ἀντὶ Ποσειδῶν. Πινδ.

Ποσειδάνιος, ία, ιον, καὶ Ποτειδάνιος, ία, ιον (ᾱ) Δωρικ. ἀντὶ Ποσειδώνιος, Πινδρ.

Ποσειδάων, ωνος, ὁ (ᾱ) ἀρχ. τυπ. ἀντὶ Ποσειδῶν. Ὁμ.

Ποσειδαώνιος, ία, ιον ποιητικ. ἀντὶ Ποσειδώνιος. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1494.

Ποσείδειον, τό, Ἰωνικ. **Ποσειδήϊον**· κυρ. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· καὶ κύρ. ὄνομ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας καὶ Συρίας ἀπέναντι τῆς νήσου Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου· τανῦν Πόσσεδα· Ἡροδ. 3, 91. Ποσείδιον, παρὰ Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Πτολ.

Ποσείδειος, εία, ειον, = Ποσειδώνιος.

Ποσειδέων, έωνος, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσειδῶν· Ἡροδ.

Ποσειδήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ **Ποσείδειον**, ὅπερ ὅρα.

Ποσείδιππος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κασσανδρείας πόλεως τῆς Μακεδονίας, ἀκμάσας μετὰ τὸν Μένανδρον, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται τινὰ κωμικὰ δράματα παρὰ Πολυδεύκῃ, Σουΐδᾳ καὶ Ἀθηναίῳ ἀνήκοντα εἰς τὴν νεωτέραν κωμῳδίαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 26. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 489. — 2) Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικελίας, τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται τινὰ ἐπιγράμματα ἐν τῇ τοῦ Μελεάγρου συλλογῇ· Ἀνθ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 493.

Ποσείδιον, τό. Ἀκρωτήριον κείμενον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου. Στράβ.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, παρὰ Ῥωμαίοις Neptunus. Μία τῶν κρατίστων Θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πλούτωνος, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον κατέπιε βρέφος ἔτι ὄντα ὁ πατήρ του μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ παίδων, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς διὰ βοηθείας τῆς Μήτιδος ἔκαμε τὸν Κρόνον νὰ ἐκβάλῃ αὐτοὺς πάλιν ἐκ τῆς κοιλίας του. Ἡσ. Θεογ. 453. Ἀπολλδ. α', 1, 3. κατὰ δὲ Παυσ. η', 8. λέγεται ὅτι ἡ Ῥέα γεννήσασα τὸν Ποσειδῶνα ἔρριψεν αὐτὸν εἰς μίαν φάτνην προβάτων ἀπατήσασα τὸν Κρόνον. Μετὰ δὲ τὴν νίκην τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων ἔλαβεν ὁ Ποσειδῶν ὡς μερίδα τὴν βασιλείαν τῶν θαλασσῶν, συνεργήσας μεγάλως καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην, φονεύσας τὸν φοβερὸν γίγαντα Πολυβώτην· ἐξορισθεὶς δὲ ὕστερον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν των, ἦλθεν πρὸς τὸν Λαομέδοντα βασιλέα τῆς Τροίας, ὅστις ἐδέχθη αὐτὸν ἐπὶ μισθῷ τοῦ νὰ κτίσῃ τὰ τείχη τῆς Τροίας, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἤθελε ν' ἀποδώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου, ὁ Ποσειδῶν ἐκδικούμενος ἔπεμψεν ἓν θαλάσσιον τέρας τὸ ὁποῖον ἠφάνιζε τὴν χώραν τῆς Τρῳάδος. Ἀπολλδ. β', 5, 9. ἐλθὼν εἰς ἔριδα καὶ μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῆς κατοχῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐνικήθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης· εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐδεικνύετο ἀεὶ ὑπέρμαχος τῶν Ἑλλήνων. Ἡ λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου μετέβη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Λιβύης, ὅπου ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν ἡ ἰδέα τῆς θεότητος ταύτης, πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν παλαιῶν Αἰθιόπων, δι' ὃ καὶ πιθαν. ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν ἡ πρώτη κλάσις τοῦ ἵππου ἐν Ἑλλάδι. Ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ὡς μία ὑπερτάτη δύναμις, κυρία τῶν θαλασσίων ὑδάτων καὶ τῶν ἐν θαλάσσῃ προξενουμένων ταραχῶν καὶ τρικυμιῶν, δι' ὃ καὶ παρ' Ὁμήρ. καλεῖται συνήθ. Ἐννοσίγαιος, Ἐνοσίγαιος καὶ Γαιήοχος, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου ὅπου ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ οἱ Ἰσθμικοὶ ἀγῶνες· παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ λοιποῖς λαοῖς τῆς Ἰταλίας ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Νεπτοῦνος καὶ Κόνσος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο παρ' αὐτοῖς τὰ λεγόμενα Νεπτουνάλια καὶ Κονσουάλια. Γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος ὑπῆρχεν ἡ Ἀμφιτρίτη μία τῶν Ὠκεανίδων Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τρίτωνα καὶ τὴν Ῥόδην. Ἡσ. Θεογ. 930. Ἀπολλδ. α', 4, 5. ὡσαύτως ἐξ ἄλλων θαλασσίων Νυμφῶν καὶ θνητῶν γυναικῶν ἐγέννησε διάφορα τέκνα. Εἰκονίζετο δὲ ὁ Ποσειδῶν συνήθως ἔχων μεγαλοπρεπῆ καὶ ἡγεμονικὸν χαρακτῆρα, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα μίαν τρίαιναν διὰ τῆς ὁποίας ἐκίνει καὶ ἔβαλλε ἀείποτε εἰς ταραχὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, καθήμενος πολλάκις ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ θαλασσίων ἵππων· — ὁ τύπ. Ποσειδῶν ἐστι κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀρχ. τυπ. Ποσειδάων, Ἰωνικ. Ποσειδέων, Δωρ. Ποσειδᾶν καὶ Ποτειδᾶν, Αἰτιατ. Ποσειδῶ, ἀντὶ Ποσειδῶνα, ἴδε Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 55, 2. Κλητικ. Πόσειδον. ὁ Ἀττικ.

τὼν. Ποσειδῶν εὕρηται πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 732. παρὰ δὲ Ὁμηρ. κεῖται ἀεὶ ὁ τύπ. Ποσειδάωνι. Νεώτρ. ποιηταὶ χρῶνται ἔσθ' ὅτε καὶ τῇ Γενι. Ποσειδάωνος.

Ποσειδωνία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ πόλις Paestum ἐν Λευκανίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Σιλάρου ποταμοῦ ἐπίτινος αὐτόθι ὁμωνύμου κόλπου· τανῦν Pesto. Ἡρόδτ. Στράβ.

Ποσειδωνιάτης, ου, ὁ, Ἰωνι. Ποσειδωνιήτης. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ποσειδωνίας ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡροδτ. 1, 167. καὶ Ἐπιθτ. ὁ εἰς τὴν πόλιν Ποσειδωνίαν ἀνήκων. — ὅθεν, ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος, Paestanus Sinus, κόλπος τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης περὶ τὴν πόλιν Ποσειδωνίαν ἐν Λευκανίᾳ, τανῦν Κολπος τῆς Σαλέρνου. Στράβ.

Ποσειδωνιήτης, ου, ὁ, = Ποσειδωνιάτης.

Ποσειδώνιον, τό. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Κυρ. Ὀνομ. χωρίον ἢ πιθαν. ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τῇ Βρεττίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. Στράβ.

Ποσειδώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ποσειδῶνος ἢ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων, ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν, Ποσειδωνία, ἡ, προσωποπ. πόλις. Πόλις ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι ἔνθα ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν. Στράβ.

Ποσειδώνιος, ὁ. Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅσοι ἠρίστευσαν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 9. 71. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐξ Ἀπαμείας πόλεως τῆς Συρίας, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν, ἐπικαλούμενος καὶ Ῥόδιος ὡς διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν Ῥόδῳ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ μέγας Πομπήϊος καὶ ὁ Κικέρων· ἦν δὲ καὶ ἄριστος γεωγράφος καὶ ἱστορικός, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν δὲν ἐσώθη κανέν. Λουκ. Μακρ. 20. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III σελ. 572.

Ποσιδήϊον, τό, Ἰωνι. ἀντὶ Ποσειδώνιον. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμ. Ὀδ. καὶ Κύρ. Ὀνομ. ἀκρωτήριον τῆς ἐντεῦθεν Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1279.

Ποσιδήϊος, ία, ιον, Ἰωνι. ἀντὶ Ποσειδώνιος. Εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων ἢ ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ποσιδήϊον ἄλσος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 506.

Ποστουμία, ἡ, Postumia Gens. Ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Ἀλβίνων, Κομινίων καὶ ἄλλων.

Ποστούμιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ.

Πόστουμος, ὁ, Postumus. Ῥωμαϊκὸν κύρ. Ὄνομ. διὰ βραχέος ου παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιηταῖς· παρβλ. Spitz. Προσῳδ. §. 6. 5. Σημ.

Πόταμις, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων. Θουκ. η', 85. Ξενφ.

Ποταμός, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Θορικοῦ ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, περίφημος διὰ τὸν ἐντοῦθα τάφον τοῦ Ἴωνος. Στράβ. — ὅθεν, Ποτάμιοι, οἱ κάτοικ.

Ποτάμων, ωνος, ὁ (1) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολλδ. β', 1, 5. — 2) Ῥήτωρ τις ζήσας ἐνενήκοντα ἔτη. Λουκ.

Ποτεντία, ἡ, Potentia. Πόλις τῆς Πικηνίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Potenae. Στράβ.

Ποτίολοι, οἱ, Puteoli· ἴδε Δικαιαρχία.

Ποτίδαια, ἡ (1) Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τορωναίου κόλπου, ἀποικία τῶν Κορινθίων, τὴν ὁποίαν κατέστρεψεν ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ὕστερον δὲ ἔκτισεν αὐτὴν ἐκ νέου ὁ Κάσσανδρος ὀνομάσας ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Κασσάνδρειαν, ἔτι καὶ νῦν οὕτω καλουμένην. Ἡροδτ. 8, 128. Θουκ. Ξενφ. Δημ. καὶ Ποτιδαίη, Ἡροδτ. 8, 126. ὅθεν

Ποτιδαιάτης, ου, ὁ, Ἰωνι. Ποτιδαιήτης. Ὁ κάτοικος τῆς Ποτιδαίας. Ἡροδτ.

Ποτιδαιατικός, ἡ, όν. Τῆς Ποτιδαίας ἢ ἐκ τῆς Ποτιδαίας ὤν. Θουκ.

Ποτιδανία, ἡ. Πολίχνη ὀχυρὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀζόλων κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ', 96.

Ποτνιαί, αἱ. Πολίχνη ἀρχαία τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀπέχουσα δέκα στάδια τῶν Θηβῶν. Εὐρ. Φοιν. 1124. Στράβ. — ὅθεν, Ποτνιεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπιθτ. τοῦ Γλαύκου. — 2) Ποτνιάς, άδος, ἡ (– ⏑ ⏑). Τῶν Ποτνιῶν ἢ ἐκ τῶν Ποτνιῶν οὖσα· αἱ Ποτνιάδες, προσωποπ. ἵπποι, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεσπαράχθη ὁ Γλαῦκος κατὰ ἐκ τῆς ὁρμῆς· Εὐρ. αὐτόθ. Στράβ.

Πότνιαι θεαί, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη, λατρευόμεναι εἰς τὰς Ποτνιὰς κώμην τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν. Παυσ. θ', 8.

Πουλυδάμας, αντος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Πολυδάμας.

Πουλυνόμη, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Πολυνόμη.

Πραίνεστος, ἡ. Praeneste. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ἀπέχουσα 200 στάδια τῆς Ῥώμης, ἐκτίσθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πραινέστου ἐγγόνου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ υἱοῦ τοῦ Λατίνου, ὕστερον δὲ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τῆς ὁποίας ἔτι σώζονται διάφορα ἀρχαῖα ἐρείπια· τανῦν Palestrine κειμένη ὑπὸ τὴν παλαιὰν Πραίνεστον· Στραβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Πραινεστῖνος, ὁ κάτοικ.

Πραίνεστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λατίνου καὶ ἔγγονος τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Πραίνεστος. Στέφ. Βυζ.

Πραῖσος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη μεσημβρινῶς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἐτεοκρητῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Στράβ. ὅθεν, Πραίσιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 7, 170.

Πραιτουττιανή, ἡ· Praetutianus ager. Χώρα τῆς Ἰταλίας κειμένη περὶ τὸν Τρουεντῖνον ποταμόν. Πολύβ. ὀρθγρ. Πρoιτετιανή, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πράκτιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἑλλήσποντον· τανῦν Βοργοῦς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 835. Στράβ.

Πράμνειος, εία, ειον. Τῆς Πράμνης, ὁ Πράμνειος οἶνος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 638. Ὀδ. Κ, 235. κατ' Εὐσταθ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Πράμνης ἐν τῇ νήσῳ Ἰκαρίᾳ κληθείς, κατ' ἄλλους δὲ ηὔξανεν ὁ οἶνος οὗτος πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης ἢ Ἐφέσου, παρβλ. Ἀθην. α', 24. πιθανοτρ. μένται ἐννόουν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο πᾶν εἶδος μέλανος καὶ στιφοῦ οἴνου, ἀπὸ τοῦ παραμένειν ἐπὶ πολὺν χρόνον· ὅρα Ἑρμην. εἰς Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31. Πράμνειος, εὕρηται ἔτι παρὰ Πλατ. καὶ Αἰλ. Πράμνιος, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 107. καὶ Πράμνεος, παρὰ Διογ. Λαέρ.

Πράμνη, ἡ. Ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ηὔξανεν ὁ Πράμνειος οἶνος· Εὐσταθ.

Πραξαγόρα, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 124.

Πραξαγόρας, ου, Ἰωνι. Πρηξαγόρας. Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ. 22. ἔνθα εὕρηται διὰ τοῦ α γραφομεν. — 2) Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ καταγόμενος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῶν αὐτόθι Ἀσκληπιαδῶν, τοῦ ὁποίου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ περίφημος Ἡρόφιλος.

Πραξίας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς τοῦ Καλάμιδος. Παυσ.

Πραξιδάμας, αντος, ὁ (– ⏑ ⏑ –). Πάππος τοῦ Ἀλκιμίδου ἐξ Αἰγίνης. Πινδ. Νεμ. 6, 27.

Πραξιδίκη, ἡ (– ⏑ ⏑ –). Θεά τις λατρευομένη ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις, θυγάτηρ τοῦ Σωτῆρος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ὁμονοίας καὶ Ἀρετῆς, τῆς ὁποίας παρίστανον μόνην τὴν κεφαλὴν καὶ ἐλάτρευον αὐτὴν ὡς συνεργὸν τῶν δικαίων ἐπιχειρήσεων τῶν ἀνθρώπων. Ὀρφ. Ἀργ. 27. Παυσ.

Πραξιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νήφον. Ἀπολλδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φρασίμου καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως. Ἀπολλδ. γ', 15, 1. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Πραξίλεως, ὁ, Ἰωνι. Πρηξίλεως. Πατὴρ τοῦ Ξεναγόρου ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ. Ἡροδτ. 9, 107. διὰ τοῦ η γραφομ.

Πράξιλλα, ἡ. Ποιήτρια τις Ἑλληνίς, συγγράψασα σκολιὰ ποιήματα. Ἀριστφ.

Πραξινόη, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 1.

Πράξινος, ὁ, Ἰωνι. Πρήξινος. Πλοίαρχος μιᾶς Τροιζηνίας νηὸς τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ μετὰ τοῦ Ξέρξου βάρβαροι ὅτε ἔπλεον κατὰ τῆς Ἑλλάδος· Ἡροδτ. 7, 180, διὰ τοῦ η γραφ.

Πρᾶξις, εως, ὁ. Πλούσιός τις Μιτυληναῖος, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ'. 24. — 2) Πρᾶξις, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν μ' ἕν ἀρχαιότατον ἄγαλμα ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ· Παυσ. Ἀττ. 43.

Πραξίτας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. δ', 4, 18 πιθαν. Πραξίας.

Πραξιτέλης, ους, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην ἐξ Ἀθηνῶν ἢ πιθανοτρ. ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἔξοχος πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ μαρμάρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ὑπερφυῆ ἀριστουργήματα ἡ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου Ἀφροδίτη τῆς Κνίδου, κατὰ Πλιν. τὸ ὡραιότατον ἄγαλμα τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, εἷς Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς, τὸν ὁποῖον ὁ Αὐτοκράτωρ Νέρων ἔφερεν εἰς τὴν Ῥώμην· εἷς Σάτυρος ἐκ χαλκοῦ καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρὰ Πλιν. βιβλ. 34. Σιμ. Ἐπ. 90. Παυσ. α', 20. Λουκ. κατὰ Πλιν. ὑπῆρξεν ὁ Πραξιτέλης καὶ ἔμπειρος ζωγράφος τελειοποιήσας τὴν ἐγκαυστικὴν τέχνην ὡς λέγεται.

Πρᾶς, Πραντός, ἡ. Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενφ. Ἑλλ. δ', 3. Στεφ. Βυζ.

Πρασιαί, αἱ, καὶ **Πρασιαί**. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, μὲ λιμένα προσφυῆ καλούμενον Πάνορμον καὶ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. η', 95. Παυσ. ἡ Πρασιά, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως καὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος μὲ λιμένα, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐνετράφη ὁ Διόνυσος. Πρασιαί, αἱ, παρὰ Θουκ. β', 56. Ξενφ. Ἀριστ. Πρασιά, ἡ, Ἐπιτ. Θουκ. δ', 105 Πτολμ. αἱ Βρασίαι, παρὰ Παυσ. — ὅθεν, Πρασιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Πρασιὰς λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Θρᾴκης κειμένη παρὰ τῷ Στρυμονικῷ κόλπῳ. Ἡροδτ. 5, 15. = ἡ Βόλβη λίμνη, ὅπερ ὅρα.

Πράσιοι, οἱ, καὶ **Πρασιακή**, ἡ. Χώρα τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατοικουμένη ὑφ' ἑνὸς μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ ἔθνους Πρασίων κα-

λουμένου, ἔχοντος πόλεις τὰ Σαμβάλακα, Ἀδισάδρα, Κινδία καὶ ἄλλας καὶ σχηματίζοντος ἓν τῶν ἰσχυροτέρων ἐν Ἰνδίᾳ βασιλείων. Στράβ.

Πράσσα ἀκρωτήριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κείμενον νοτιοανατολικῶς· τανῦν Καπ. Γαδα. Πτολ. α', 9.

Πρεπέσινθος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη μεταξὺ Σίφνου καὶ Μήλου. Στράβ.

Πρέπις, ιδος, ὁ. Μαλθακός τις καὶ ἁβροδίαιτος ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀχαρ. 843.

Πρέσβων, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις ἐπιστρέψας μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀνεκτήσατο τὸν πατρικὸν θρόνον. Παυσ. Βοιωτ. 34.

Πρηξαγόρας, ου, ὁ, ὅρα Πραξαγόρας.

Πρηξάσπης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Καμβύσου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Σμέρδιν ὑποκριθέντα τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως τούτου. Ἡροδ. 3, 30.

Πρηξίλεως, Ἰων. ἀντὶ Πραξίλεως.

Πρηξῖνος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Πραξῖνος.

Πριαμίδης, ου, ὁ (∪∪–). Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Εὐρ. Ἑκ. 13. (–∪∪–, ἔνθα τὸ ι εὕρηται καὶ μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς, Ὅμ.)

Πριαμίς, ίδος, ἡ (∪∪∪). Τοῦ Πριάμου ἢ ἐκ τοῦ Πριάμου οὖσα. Εὐρ. Ὀρ. 1468.

Πρίαμος, ὁ (∪∪∪). Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, ὅστις αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἐκυρίευσε τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λαομέδοντος, ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἡσιόνης κληθεὶς ἔκτοτε Πρίαμος, πρότερον δὲ Ποδάρκης ὀνομαζόμενος. Ἀπολλόδ. β', 6, 4. Πρώτην γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Πρίαμος ὑπῆρξεν ἡ Ἀρίσβη θυγάτηρ τοῦ Μέροπος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἴσακον. ὕστερον δὲ ἐγκαταλιπὼν αὐτήν, ἐνυμφεύθη τὴν Ἑκάβην θυγατέρα τοῦ Δύμαντος ἢ κατ' Εὐρ. τοῦ Κισσέως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πρῶτον τὸν Ἕκτορα, ἐφεξῆς τὸν Πάριν, Δηίφοβον, Ἕλενον, Πολύδωρον, τὴν Κρέουσαν, Κασσάνδραν, Πολυξένην καὶ Λαοδίκην, ἐξ ἄλλων δὲ παλλακίδων αὐτοῦ ἐγέννησεν ὡσαύτως ἄλλους νόθους παῖδας. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Πύρρος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ἀφ' οὗ ἔσυρεν αὐτὸν γέροντα ἤδη τὴν ἡλικίαν ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἔξω τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ὅπου εἶχε καταφύγει ἱκέτης. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 237. Παυσ. β', 24. δ', 17. Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 21—24.

Πρίαμος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας, ἄλλως ἄγνωστος. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 12. ἔνθα ἀναγινώσκετ βέλτιον Πρίαπος ὡς ἐν τινι χωρίῳ τοῦ Στράβ. ιβ'. εὕρηται διωρθωμ.

Πριαπεῖος, εία, ειον, (α). Τοῦ Πριάπου ἢ ἐκ τοῦ Πριάπου ὤν, Ἀνθ.

Πριαπηναῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πριάπου ἔνθα εὑρίσκετο εἷς περίφημος ναὸς αὐτοῦ. Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 29.

Πρίαπος, ἡ, Ἰων. Πρίηπος. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Μιλησίων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρέτ. ἐλατρεύετο ὁ Πρίαπος· τανῦν Καραβίγα. Θουκ. η', 107. Στράβ. ὅθεν Πριαπηνός, ὁ κάτοικ.

Πρίαπος, ὁ, Ἰων. Πρίηπος. Υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἢ κατά τινας τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης· τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐν καιρῷ τῆς κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείας τοῦ Διονύσου καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν Λάμψακον, ὅπου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 932. κατ' ἄλλους δὲ πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησιν ὡς θεὸς τῶν κήπων καὶ ἀμπέλων ὅτε ἡ λατρεία αὐτοῦ διεδόθη εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀρχὰς δὲ ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς τῶν ἀγρῶν καὶ πάσης φυσικῆς γονιμότητος ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐξαιρέτ. παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς ἐν Μυσίᾳ, τὸν ὁποῖον εἰκόνιζον συνήθως ὑπὸ μικρὰν μορφὴν ἀνδρὸς ἐκ ξύλου κατεσκευασμένου, ἔχοντος μέγα καὶ ἐξέχον γεννητικὸν μόριον, διὰ τοῦ ὁποίου παριστάνετο συμβολικῶς ἡ γόνιμος καὶ εὔφορος δύναμις τῆς φύσεως. Ἡ πόλις Πρίαπος ἐν Μυσίᾳ ὑπῆρχεν ἱερὰ τοῦ θεοῦ τούτου κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Σχολ. Θεοκρ. α', 21. Παυσ. θ', 31.

Πρίασος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καινέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φωκέου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὑγιν. μυθ. 14.

Πριήνη, ἡ. Πόλις τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ σοφοῦ Βίαντος, καθ' Ἡροδ. 6, 8. κειμένη παραθαλασσίως, ὕστερον δὲ ἀπέχουσα 40 στάδια τῆς θαλάσσης· τανῦν Σαμσοὺν Καλεσί. Ἡροδ. 1, 142. — ὅθεν Πριηνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Πρίηπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Πρίαπος.

Πριόλας, αο, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δασκύλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λύκου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 782.

Πρίσκος, ὁ, **Priscus**. ὄνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Πρίφερνον, τό, **Privernum**. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, πέριξ τῆς ὁποίας ηὔξανεν ἄριστος οἶνος, τανῦν **Piperno Vechio**. Στράβ. ἢ Πριούερνος, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πρίων, ονος, ὁ. Χωρίον τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος. Πολύβ.

Πριώνοτον ὄρος, τό. Ὄρος καὶ ἀκρωτήριον τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων ἐν τῷ Σαχαλιτικῷ κόλπῳ. Πτολ. ε', 17 καὶ ς', 7.

Προβάλινθος, ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκων εἰς τὴν Τετράπολιν καὶ εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Προβαλίνθιος, ὁ κάτοικ. τῆς Προβαλίνθου. Στράβ. καὶ Προβαλίσιος, Δημ. εἰς Ἀφ. σελ. 832.

Προδίκη, ἡ (ι), Κύρ. ὄνομ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Πρόδικος, ὁ. Περίφημος σοφιστὴς Ἕλλην ἐκ Κέας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν μετὰ πολλῆς φήμης, τοῦ ὁποίου ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πρὸ πάντων ἡ εὐγενὴς καὶ ἀνεπιτήδευτος ἔκφρασις, αἱ ὡραῖαι καὶ ἐμφαντικαὶ αὐτοῦ εἰκόνες καὶ αἱ προσφυεῖς παραβολαί· τελευταῖον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς καταφρονητὴς τῶν θείων κατεδικάσθη νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Σουίδ. Πλάτ. Πρωταγ.

Προδωμία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Σικυῶνα, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Τημένου. Παυσ. β', 11.

Πρόερνα, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ μεταξὺ Φερῶν καὶ Θαυμακίας. Στράβ. καὶ Πρόαρνα παρὰ Στεφ. Βυζ.

Προθοήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρειλύκου, εἷς τῶν Θηβαίων ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 495. Ξ, 450.

Πρόθοος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγρίου. Ἀπολλόδ. α', 8, 6. — 2) Υἱὸς τοῦ Τενθρηδόνος ἐκ Μαγνησίας, πολεμήσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 756. 3) Υἱὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 4) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 4.

Προθόων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 515.

Προικόννησος, ἡ. = Προκόννησος.

Προιτίδης, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Προίτου ὁ Μεγαπένθης. Ἀνθολ.

Προιτίς, ίδος, ἡ (ι). Τοῦ Προίτου ἢ εἰς τὸν Προῖτον ἀνήκουσα· ὅθεν αἱ Προιτίδες, προσυπακ. θυγατέρες, αἱ τρεῖς τοῦ Προίτου, κατ' Ἀπολλόδ. β', 2, 2. ἡ Λυσίππη, Ἰφινόη καὶ Ἰφιάνασσα, αἵτινες γενόμεναι παράφρονες διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ὀργῆς τῆς Ἥρας, περιήρχοντο πλανώμεναι ὅλην τὴν Πελοπόννησον νομίζουσαι ἑαυτὰς δαμάλεις, ἕως οὗ ὁ Μελάμπους θεραπεύσας δύο ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰφιάνασσαν. Ἀπολλόδ. β', 2. — 2) αἱ **Προιτίδες Πύλαι**, μία τῶν πυλῶν ἐν Θήβαις κειμένη πρὸς ἀνατολάς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Προίτου ὅτε οὗτος διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀκρισίου, ἦλθε καὶ κατῴκησε πλησίον ταύτης τῆς πύλης εἰς τὰς Θήβας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 379. Παυσ. θ', 12.

Προῖτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄβαντος βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Ὠκαλείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἀκρισίου καὶ βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος ἐν Ἀργολίδι, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρισίου μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔφυγεν εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ἰοβάτην τοῦ ὁποίου ἔλαβεν τὴν θυγατέρα Ἀντείαν εἰς γυναῖκα καὶ διὰ βοηθείας αὐτοῦ ἀπανέκτησεν αὖθις τὸ βασίλειον τῆς Τίρυνθος, ὅθεν λέγεται ὅτι ἔκτισεν καὶ τὴν ὁμώνυμον πόλιν Τίρυνθα, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ᾠκοδόμησαν οἱ Κύκλωπες. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 160. Ἀπολλόδ. β', 2, 1. Παυσ. β', 25. ἐγέννησε δὲ ὁ Προῖτος ἐκ τῆς Ἀντείας ἢ κατά τινας ἐκ τῆς Σθενοβοίας τὸν Μεγαπένθην καὶ τρεῖς θυγατέρας τὰς Προιτίδας καλουμένας, αἵτινες ὑπέπεσαν εἰς μανίαν δι' ὀργὴν τῆς Ἥρας· τὸν δὲ Βελλεροφόντην διαβληθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ὡς ὑβριστὴν καὶ παραβάντα τὰ τῆς ξενίας ἱερὰ καθήκοντα, ἔπεμψε πρὸς τὸν ἐν Λυκίᾳ πενθερόν του Ἰοβάτην διὰ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν εἰς τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους· ἴδε Βελλεροφόντης.

Προκλέης, εος, ὁ, συνηρμ. Προκλῆς. Υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυσθένους καὶ εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ὅτε εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, λαβὼν εἰς μερίδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Εὐρυσθένους τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης· ἀπὸ τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ Εὐρυπῶντος κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Εὐρυπωντιδῶν ἐν Λακεδαίμονι. Ἡροδ. 6, 52. 8, 131. Ἀπολλόδ. β', 8, 4. Πλάτ. — 2) Σπαρτιάτης τις καταγόμενος ἀπὸ τοῦ βασιλέως Δημαράτου, τὸν ὁποῖον εἶχον διώξει οἱ Σπαρτιᾶται ἐκ τοῦ θρόνου, ἄρχων ἐν τῇ Ἀσίᾳ μιᾶς μικρᾶς χώρας. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6. — 3) Ἡγεμὼν τῆς Ἐπιδαύρου, πενθερὸς τοῦ Περιάνδρου Τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡροδ. 3, 50. — 4) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Θουκ. γ', 50. ἔνθα συγχέεται πολλάκ. μετὰ τοῦ Πατροκλῆς, παρβλ. Θουκ. ε', 19.

Πρόκλος, Ἰούλιος, **Proculus**. Εἷς τῶν ἀρχαίων ἐν Ῥώμῃ βουλευτῶν, ὅστις ἐφανέρωσεν εἰς τὸν λαὸν τῶν Ῥωμαίων τὴν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μετάστασιν τοῦ βασιλέως Ῥωμύλου, τὸν ὁποῖον τοῦ λαικοῦ ἔμελλον νὰ λατρεύωσιν ὡς πολιοῦχον θεὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρῖνος. Πλούτ. Ῥωμ.

Πρόκνη, ἡ. Θυγάτηρ Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀδελφὴ τῆς Φιλομήλας καὶ γυνὴ τοῦ Τηρέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴτυν, τὸν ὁποῖον αὕτη σφάξασα παρέθηκεν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἐκδικουμένη τὴν πραχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ὕβριν πρὸς

τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλαν· ὕστερον δὲ φεύγουσα μεταμορφώθη εἰς χελιδόνα. Θουκ. β', 29. Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. εἰς ἀηδόνα.

Προκόννησος, ἡ, καὶ Προικόννησος. Ξενοφ. Νῆσος τῆς Προποντίδος ἀπέναντι τῆς Κυζίκου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ αὐξάνοντα ἐξαίρετον οἶνον καὶ διὰ τὰ ἐξορυττόμενα λευκὰ μάρμαρα· τανῦν Μαρμαρᾶς. Ἡροδ. 4, 14. Στράβ. ὅθεν, Προκοννήσιος, ὁ κάτοικ.

Πρόκρις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντιλέοντα καὶ Ἱππέα. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Πραξιθέας, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Κέφαλος ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας εἰς τὴν θήραν νομίσας αὐτὴν ὅτι ἦν θηρίον τι κεκρυμμένον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1.

Προκρούστης, ου, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου λῃστοῦ Δαμάστου ἢ Πολυπήμονος, διατρίβων εἰς Κορύδαλον κώμην τῆς Ἀττικῆς, ὅστις συλλαμβάνων τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ἐβασάνιζεν ἀλκεινῶς θέτων αὐτοὺς ἐπὶ μιᾶς κλίνης κατὰ τῆς ὁποίας τὸ μῆκος θέλων νὰ ἐξισώσῃ τὸ σῶμα αὐτῶν τῶν ἀθλίων ἐξέτεινε μὲ δυναστείαν τὰ ἐλλείποντα ἢ ἔκοπτε τὰ περιττεῦον αὐτοῦ· ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν αὐτὸν ἀπαντήσας εἰς τὴν Ἑρμιόνην. Πλούτ. Θησ. 11. κατὰ Παυσ. α', 38. ἐπώνυμ. τοῦ Πολυπήμονος πατρὸς τοῦ Σίνιδος.

Πρόλοχος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπιθῶν πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Προμαθεύς, έως, ὁ Δωρικ. ἀντὶ Προμηθεύς.

Πρόμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη αὐτόθι ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολλόδ. γ', 7, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τὸν ὁποῖον ὁ Πελίας ἐφόνευσε νήπιον ἔτι ὄντα. Ἀπολλόδ. α', 9, 27. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐχέφρονος. Παυσ. η', 24. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀλεγήνορος ἐκ Βοιωτίας, εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅσοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 475. — 5) Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ. θ', 11, 22.

Προμένεια, ἡ. Ἡ ἀρχαιοτάτη τοῦ ἐν Δωδώνῃ ναοῦ τοῦ Διὸς ἱέρεια. Ἡροδ. 2, 55.

Προμεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Δολιόνων. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1044.

Προμηθεύς, έως, ὁ, Ἰωνικ. ῆος. Υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, Ἡσ. Θεογ. 507. ἢ τῆς Ἀσίας, Ἀπολλόδ. α', 2, 3. παρὰ δὲ Αἰσχ. Προμ. 85. τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ ὁ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἀσίας, Ἡροδ. 4, 45. ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἡσιόνης, ὁ ἐπινοήσας πρῶτος τὸ πῦρ καὶ εἰσάξας αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδίδαξεν αὐτοὺς διαφόρους τέχνας χρησίμους εἰς τὸν βίον, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι κατὰ μίμησιν τοῦ Διὸς πλάσας ἐκ πηλοῦ καὶ ὕδατος ἄνθρωπον, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ζωτικὴν δύναμιν κλέψας τὸ πῦρ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Λέγεται δὲ περὶ τοῦ Προμηθέως τούτου ὅτι ἀπατήσας ποτὲ τὸν Δία μὲ μίαν θυσίαν ἐκ μόνων ὀστέων ταύρου, ἔγινεν αἴτιος νὰ στερηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ πῦρ παρὰ τῶν θεῶν, τὸ ὁποῖον ἁρπάσας πάλιν ἔκρυψεν εἰς ἕνα νάρθηκα, ἔκτοτε δὲ ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν τὴν Πανδώραν φέρουσαν εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ κακὰ ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτοι κατατήκοντο τοῦ λοιποῦ, τὸν δὲ Προμηθέα παρέδωκεν εἰς τὸν Ἥφαιστον προστάξας αὐτὸν νὰ δέσῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου, ὅπου καθεκάστην κατῶν εἷς ἀετὸς κατέτρωγε τὸ ἧπαρ αὐτοῦ αὐξανόμενον διὰ νυκτός. Ἡσ. αὐτοθ. Ἀπολλόδ. α', 7, 1, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τριάκοντα χρόνους διαβαίνων ἐκεῖθεν ὅτε ἐπήγαινεν εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν τοξεύσας τὸν ἀετόν· κατ' Αἰσχ. διήρκησεν ἡ ποινὴ τοῦ Προμηθέως τετρακοσίους χρόνους· — τὸ ὄνομα Προμηθεὺς ἐκ τοῦ προμήθεια, ἐμφαίνει τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ ὑπερτάτης φροντίσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδίδετο ἰδίως ἡ τοῦ πυρὸς εὕρησις καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἐργασία διαφόρων τεχνῶν· ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἐπικρατήτατα πρότερον μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Θρᾴκης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1085. ἐν Ἀθήναις ἐλατρεύοντο ἐτησίως πρὸς τιμὴν τοῦ Προμηθέως τὰ λεγόμενα Προμήθεια εἰς τὰ ὁποῖα ἐσυγκροτοῦντο ἀγῶνες δι' ἀναμμένων λαμπάδων. Παυσ. α', 30. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Θετταλίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3. 36. κατὰ Wyttenbach ἐπώνυμ. τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν. — ὅθεν, Προμήθειος, εία, ειον. τοῦ Προμηθέως ἢ εἰς τὸν Προμηθέα ἀνήκων· τὸ **Προμήθειον φάρμακον**, φυτόν τι ἔχον μαγικὴν ἰδιότητα, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀνεβλάστησεν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Προμηθέως. Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 845. καὶ τὰ Προμήθεια, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Προμηθέως. Λουκ.

Πρόμηθις, ιδος, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Πρόμηθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ.

Προναία, ἡ, Ἰωνικ. Προνηΐη. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Δελφοῖς ἔχουσα τὸν ναὸν αὐτῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Αἰσχ. Εὐμ. 21. Ἡροδ.

Πρόναος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Θήβαις ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον ἔκειτο πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος.

Πρόννοι, οἱ. Πολίχνη τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν Πόρτον Πέρον. Πολύβ. ἡ γραφ. Πρώνησος, ἡ, ἐστὶ παρεφθαρμ. Στράβ. — ὅθεν, Προνναῖοι, οἱ, κάτοικ. Θουκ. β', 30.

Προνόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 261. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα. Ἀπολλόδ. α', 7.

Πρόνομος, ὁ. Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις μακροπώγων. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 102.

Πρόνοος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φηγέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Ψωφίδος ὅστις φονεύσας τὸν Ἀλκμαίωνα ἀντεφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. γ', 7, 6. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 399.

Προξενίδας, ου, Ἀττικ. Προξενίδης (ι). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις εὐπόρων πολιτῶν ἐπικαλούμενος Κομπασεύς. Ἀριστοφ. Σφ. 342. — 2) Δικαστής τις τῶν ἐν Ἤλιδι ἀγώνων. Λουκ.

Πρόξενος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. γ', 103. — 2) Βοιωτὸς, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου ἐκ Λεοντίνου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων στρατηγῶν σύμμαχος τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος δολίως ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 1, 11. — 2) Συρακούσιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. α', 3.

Προποντίς, ίδος, ἡ, προσηγορ. λίμνη. Ἡ μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου κειμένη μικρὰ θάλασσα, κατὰ Στράβ. ἔχουσα 1500 σταδίων μῆκος, κατὰ δὲ Ἡροδ. 1400 καὶ 500 σταδίων πλάτος· τανῦν Θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Αἰσχ. Περσ. 873 (ἐν Ἀριστοτ. Ἐπιγραμ. 282. εὕρηται ἡ μεσαία συλλαβὴ βραχεῖα· παραβλ. Ἰακ. Ἀνθολ. σελ. 887.)

Προπύλαια, τά. Ἡ πρὸς δυσμὰς πολυτελῶς ᾠκοδομημένη εἴσοδος τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἰσήρχοντο διὰ πέντε πυλῶν εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτῆς, στηριζομένη ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν Δωρικῶν κιόνων καὶ τῆς ὁποίας ἡ οἰκοδομὴ ἔγινε δι' ἐπιστασίας τοῦ μεγάλου Περικλέους ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος Μνησικλέους· πρὸ αὐτῆς δὲ τῆς εἰσόδου ἵστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῶν Χαρίτων. Θουκ. β', 30.

Προπύλαιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον ἱδρύσατο πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Παυσ. α', 22.

Προσάκτιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λαμψάκου. Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 12. πιθανῶς, Πράκτιος καλούμενος, ὅπερ ὅρα.

Προσκλύστιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ ὅστις ἐκτίσθη πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν Ἀργολίδι ὅτε οὗτος κατέκλυσε τὴν χώραν ταύτην. Παυσ. β', 2.

Πρόσπαλτα, τά. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Δημ. Στεφ. — ὅθεν, Προσπάλτιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Προσπαλτίων ὤν. Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 396.

Προσύμνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος ποταμοῦ καὶ τροφὸς τῆς Ἥρας. Παυσ. β', 17.

Προσύμνα, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῳκησαν ἀκολούθως εἰς τὸ Ἄργος, δι' ὃ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἔρημος. Στράβ. Παυσ.

Πρόσχιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στράτου. Θουκ. γ', 102. ἡ παρ' Ὁμήρ. Πυλήνη λεγομένη.

Προστασία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὕτη εἶχε μετὰ τῆς Περσεφόνης ἕνα ναὸν καὶ ἱερὸν ἄλσος μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Φλιοῦντος. Παυσ. β', 11.

Προστατήριος. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἕνα μικρὸν ναὸν ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 44. ἔτι καὶ Προστάσιος ὁ αὐτὸς ἐπικαλούμενος.

Προσωπίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πιθανῶς μητρόπολις τῆς νήσου Προσωπίτιδος. Στέφ. Βυζ.

Προσωπῖτις, ιδος, ἡ, νῆσος. Νῆσος τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου. Ἡροδ. 2, 41. 165. Θουκ. α'. 109.

Προῦσα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Ὀλύμπου, δι' ὃ καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ Προῦσα καλουμένη, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Προυσίου τοῦ πρώτου καὶ περίφημος διὰ τοὺς ἀρχαίους αὐτῆς καὶ σοφοὺς νόμους· τανῦν Προῦσα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 2) ἡ πρότερον Κίος καλουμένη, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὀρθότερ. μέντοι ἡ Προυσιάς, άδος, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν Προυσιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Προυσίας, ου, ὁ (— ᴗ —). Υἱὸς, καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλου, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας περὶ τὸ 232 ἔτος πρὸ Χρ. σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου τοῦ δευτέρου, πολεμήσας μετὰ τῶν Ῥοδίων ἐναντίον τῶν Βυζαντίων, ὕστερον δὲ καὶ κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις. Πολύβ. — 2) Προυσίας ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν νικηθέντα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἀννίβαν στρατηγὸν τῶν Καρχηδονίων τὸ 184 ἔτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ γενόμενος σύμμαχος τῆς Ῥώμης ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Διωχθεὶς δὲ τελευταῖον

ἀπὸ τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Νικομήδους ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Λουκ.

Προυσιάς, άδος, ἡ (– ∪ ∪). Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας, πρότερον Κίος καλουμένη, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ τρίτου καὶ ὕστερον κτισθεῖσα αὖθις ὑπὸ τοῦ Προυσίου. Στραβ. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ὑπίου ποταμοῦ, πρότερον ἡ Κίερος καλουμένη. Πτολ.

Πρυμνησία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Πρυμνεύς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. Ὀμ. Ὀδ. Θ, 112.

Πρυμνώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 350.

Πρύτανις, ιδος, ὁ, Ἰων. ιος (∪ ∪ ∪). Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐρυφῶντος καὶ ἔγγονος τοῦ Προκλέους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡροδ. 8, 131. Παυσ. γ', 7.

Πρύτανις, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ῥέων παραθαλαττίως ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Τραπεζοῦντος, τὸν ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος καλεῖ Ἀρχαβιν. Mannert. Γεωγρ. VI, 2. σελ. 369.

Πρῶναξ, ακτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου κατά τινας λέγεται ὅτι συνεστήθησαν οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες. Ἀπολλδ. α', 9, 13. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 5.

Πρώνησος, ἡ, = Πρόννοι.

Πρωρεύς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. Ὀμ. Ὀδ. Θ, 113.

Πρωταγόρας, ου, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων σοφιστῶν καὶ ῥητοροδιδασκάλων τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς τὰ Ἄβδηρα, ὅπου ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Δημοκρίτου, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους ἐδίδαξε χρόνον τινὰ αὐτόθι ἐπὶ μισθῷ μετὰ πολλῆς φήμης ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον, τελευταῖον κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐξωρίσθη τῆς πόλεως αὐτῶν τὸ 440 ἔτος πρὸ Χρ. τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ὡς περιέχοντα ἰδέας ἐναντίας τῶν κοινῶν δογμάτων κατεκαύθησαν δημοσίως εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηνῶν· ἐκτὸς τῆς φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς, Ἐπηγγέλλετο ὁ Πρωταγόρας καὶ τὴν ποιητικὴν συγγράψας διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν πολλὰ ἀποσπάσματα ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Πλάτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. II, σελ. 668. — ὅθεν Πρωταγόρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πρωταγόρου ἢ εἰς τὸν Πρωταγόραν ἀνήκων. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 266.

Πρωτέας, ου, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. α', 45. — 2) Υἱὸς τῆς Λανίκης ἢ Ἑλλανίκης ἀδελφῆς τοῦ Κλείτου, σύντροφος καὶ συμπαίκτωρ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, περιβόητος οἰνοπότης. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 26. Ἀθην.

Πρωτεσίλαος, ὁ, Δωρ. Πρωτεσίλας, Ἀττ. καὶ Ἰων. Πρωτεσίλεως (ι). Υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηδείας ἐκ Φυλάκης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας ἐκστρατείαν· ἐκαλεῖτο δὲ ἰδίως Ἰόλαος, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Πρωτεσίλαος ὀνομασθείς, διότι πρῶτος ἀπέβη ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν ὅτε οἱ Ἕλληνες ἔφθασαν εἰς τὴν χώραν τῆς Τροίας, μετ' ὀλίγον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, ταφεὶς εἰς τὴν πλησίον τῆς Τροίας χερσόνησον· μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὡς ἥρως μὲ θείας τιμάς, ἔχων ἱερὸν ναὸν ἐν Ἐλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου. Ὀμ. Ἰλ. Β, 698. Ν, 681. Πινδ. Ἰσθ. 1, 58. Ἡροδ. 7, 33. γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ ὡραία Πολυδώρα θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου, ἥτις μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως ὑπὸ τῆς λύπης. Ὑγῖν. Λουκ. Διαλ. Θε. 10.

Πρωτεύς, έως, ὁ. Θαλάσσιος θεός, ὑπηρέτης τοῦ Ποσειδῶνος διατρίβων εἰς τὴν περὶ τὴν Αἴγυπτον θάλασσαν φυλάττων αὐτόθι τὰς ἀγέλας τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μαντεύῃ καὶ νὰ μεταβάλληται ὑπὸ διαφόρους μορφάς· πολλάκις δὲ παριστάνεται ὑπὸ μορφὴν γέροντος ἀνδρὸς ἐξερχομένου τῆς θαλάσσης ὅτε ἔπνεεν ὁ Ζέφυρος ἄνεμος καὶ ἀναπαυομένου μεταξὺ τῶν θαλασσίων αὐτοῦ ποιμνίων. Ὀμ. Ὀδ. Δ', 365. οὗτος ὑπεδέχθη ἐν Αἰγύπτῳ τὸν Βάκχον ὅτε διέβη ἐκεῖθεν, καὶ ὡμήρευσεν εἰς τὴν Ἡρακλέα ποῦ εὑρίσκετο ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων. Ἀπολλδ. γ', 5, 1. Ἐκ τῆς Ψαμάθης λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ὁ Πρωτεὺς τὸν Θεοκλύμενον καὶ τὴν Θεονόην, ὅτι δὲ τὸν Πολύγονον καὶ Τηλέγονον, τοὺς ὁποίους ταύτας ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν μιᾷ μετ' αὐτῶν μονομαχίᾳ· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις ἀναφέρεται ὁ Πρωτεὺς υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος διατρίβων κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Παλλήνην πόλιν τῆς Θρᾴκης, μετὰ δὲ τὸν φόνον τῶν παίδων αὐτοῦ Πολυγόνου καὶ Τηλεγόνου μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν. Ἀπολλδ. β', 5, 9. Ὁ αὐτὸς ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν νεωτέρων μυθογράφων βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως αὐτόθι τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς Τροίας. Ἡροδ. 2, 112. κ. ἑ. ξ. Εὐρ. Ἑλ. 46. Κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. α', 62. ὑπῆρχεν ὁ Πρωτεὺς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὅτε αὐτοὶ ἐστεροῦντο ἄλλου βασιλέως. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυφίας. Ἀπολλδ. — 3) Ἐπώνυμ. τοῦ κυνικοῦ Περεγρίνου, ὅπερ ὅρα. Λουκ.

Πρώτη, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας· τανῦν Πρόδανον. Θουκ. δ', 13. — 2) Νῆσος τῆς Προποντίδος κειμένη νοτειοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου· τανῦν Πρώτη. Στεφ.

Πρωτογένεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ὀποῦντα καὶ Ἀέθλιον. Πινδ. Ὀλ. 9, 62. Ἀπολλδ. α', 7, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος καὶ μήτηρ τοῦ Ὀξύλου ἐκ τοῦ Ἄρεος. Ἀπολλδ. α', 7, 7.

Πρωτογένης, ους, ὁ (Ἐπιθ. πρωτογενής). Περίφημος ζωγράφος Ἕλλην ἐκ Ῥόδου ἢ ἐκ τῆς Καύνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, σύγχρονος τοῦ Ἀπολλοῦς καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ζήσας πολὺν χρόνον ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου· ὡς ἔξοχον ἔργον τοῦ τεχνίτου τούτου ἀναφέρεται πρὸ πάντων ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰαλύσου τοῦ κτίσαντος τὴν πόλιν Ῥόδον, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐνησχολήθη ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη, καὶ χάριν τῆς ὁποίας Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς δὲν ἐπυρπόλησε τὴν πόλιν Ῥόδον ὅτε ἐπολιόρκησεν αὐτήν. Παυσ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 41.

Πρωτόμαχος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλλ.

Πρωτομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 249.

Πρωτομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλδ. α', 2, 6. ἔνθα νῦν κεῖται Ποντομέδουσα, κατὰ Heyne.

Πρωτώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὀμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἡσ. Θεογ. 248.

Πτελέα, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, ὅθεν Πτελεάσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πτελέας ὤν. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἐφέσου ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. Διον. Περ. 829. — 3) Τόπος κατάφυτος ὑπὸ ἀμπέλων ἐν Ἰωνίᾳ ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, ὅθεν, ὁ Πτελεατικὸς οἶνος. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 65.

Πτελεόν, τό. Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ἀποικία τῶν Θεσσαλῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Γεωγράφου τούτου δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ὀμ. Ἰλ. Β, 594. Θουκ. ε', 18. κατ' Εὐσταθ. καὶ ἡ Πτελεός. Πτελεόν, τό, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μὲ λιμένα, κειμένη μεταξὺ Ἀντρῶνος καὶ Πυράσου. Ὀμ. Ἰλ. Β, 697. παρὰ Στράβ. κατ' οὐδετ. γέν. — 3) Φρούριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Ἐρυθρῶν. Θουκ. η', 24. Στεφ. Βυζ. — 4) Πόλις πλησίον τῆς Βαρδίας ἐν Θρᾴκῃ. Δημ. περὶ Ἁλον. σελ. 86. — ὅθεν, Πτελεάτης, ου, (α) καὶ Πτελεούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Πτελέων, οντος, ὁ. Ἐραστὴς τῆς Προκρίδος τῆς ὁποίας τὴν ἀγάπην προτοκατώρθη δι' ἑνὸς χρυσοῦ στεφάνου. Ἀπολλδ. γ', 15, 1.

Πτερέλαος, ὁ, Δωρ. Πτηρέλας. Υἱὸς τοῦ Ταφίου βασιλεὺς τῆς νήσου Τάφου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἔδωκε μίαν χρυσῆν τρίχα διὰ τῆς ὁποίας διετηρεῖτο ἀείποτε ἀνίκητος καὶ ἀθάνατος. Ὅτε δὲ ὁ Ἀμφιτρύων πολεμῶν τοὺς Ταφίους δὲν ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον αὐτῶν, ἡ θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου Κομαιθὼ ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐξέκοψε τὴν τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός της, γενομένη οὕτως αἰτία τῆς νίκης τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Πτερελάου· εἶχεν ὅτι οὗτος ἓξ υἱοὺς οἵτινες ἐθανατώθησαν πολεμοῦντες κατὰ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Ἀπολλδ. β', 4, 5.

Πτερία, ἡ, Ἰων. Πτερίη. Μητρόπολις μιᾶς ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως Σινώπης, καθ' Ἡροδ. 1, 76. — ὅθεν, Πτέριοι, οἱ κάτοικ.

Πτοιόδωρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κορίνθου, νικητὰς εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. 13, 59. — 2) Θηβαῖός τις, παρὰ Θουκ. δ', 76.

Πτολεμαϊκός, ἡ, ὄν. Τοῦ Πτολεμαίου ἢ εἰς τὸν Πτολεμαῖον ἀνήκων Στράβ.

Πτολεμαῖον, τό. Γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις κείμενον πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Θησέως, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο διάφορα ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ. Παυσ. Πλιν.

Πτολεμαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πειραίου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυμέδοντος ἱπποκόμου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὀμ. Ἰλ. Δ, 228. — Β] Κοινὸν ὄνομα τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἑλληνικῆς δυναστείας, ἥτις διήρκησεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἕως τῆς παντελοῦς καταστήσεως τοῦ Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τοῦ 323 ἔτους ἕως τοῦ 30 πρὸ Χρ. — 1) Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Λάγου καὶ τῆς Ἀρσινόης ἐκ Μακεδονίας, ἢ κατά τινας υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ τῆς Ἀρσινόης, συνοδεύσας τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν κατὰ τῆς Περσίας ἐκστρατείαν ὡς σωματοφύλαξ αὐτοῦ καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑφ' ὅλου τοῦ στρατεύματος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν ὅλην τῆς Αἰγύπτου, ἐσύστησε πρῶτον αὐτόθι τὸ νέον Αἰγυπτιακὸν βασίλειον, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζετο τοῦ λοιποῦ καὶ τὸ τῶν Πτολεμαίων, καταστήσας ὅτι ὅλην τὴν Φοινίκην καὶ Κοίλην Συρίαν καὶ ἀναδείξας καθέδραν τῆς νέας ταύτης ἐπικρατείας του τὴν πρὸ ὀλίγου κτισθεῖσαν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἤρχισαν ἤδη νὰ εἰσάγωνται αἱ μαθήσεις καὶ ἐπιστῆμαι τῶν Ἑλλήνων καὶ ἥτις διὰ τῆς μετὰ ταῦτα ὑπεροχῆς καὶ τοῦ πλούτου της κατεστάθη μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου εἰς τὴν ὁποίαν συνέρρεε πανταχόθεν μέγα πλῆ-

θος ξένων. Ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀναφέρεται πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Ἀλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως πολλοὺς σοφοὺς ἄνδρας ὅσοι κατέφυγον εἰς τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκησεν ἀπὸ τοῦ 303 ἕως τοῦ 284 ἔτους πρὸ Χρ. Πολύβ. — 2) Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου ἐκ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 284 ἕως τοῦ 246 ἔτους πρὸ Χρ. μετὰ μεγάλης εἰρήνης καὶ ἐσωτερικῆς ἡσυχίας, καὶ ἐμψυχώσας μεγάλως τὰς ἐπιστήμας, τέχνας καὶ τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἡ Αἴγυπτος ὑπῆρχε μία τῶν πρώτων δυνάμεων τῆς οἰκουμένης ἔχουσα ἰσχυρότατον στόλον καὶ μεγάλα τῆς ξηρᾶς στρατεύματα· ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν Ἀρσινόην τὴν ὁποίαν ἠγάπα μὲ ὑπερβολήν, ἀποβαλὼν τὴν προτέραν του σύζυγόν του καὶ θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Λυσιμάχου· οὗτος ηὔξησε μεγάλως τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περίφημον βιβλιοθήκην ἀγοράζων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος βιβλιοθήκας ὁλοκλήρους, συστήσας καὶ μίαν ἀξιόλογον συλλογὴν ἀρχαίων εἰκόνων· μετὰ μίαν δὲ βαρεῖαν καὶ πολυχρόνιον ἀσθένειαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὸ 63 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 3) Πτολεμαῖος ὁ τρίτος καὶ Εὐεργέτης ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Λυσιμάχου, ἄρξας ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τοῦ 246 ἕως τοῦ 221 ἔτους πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία χαρακτηρίζεται ἐξαιρέτως διὰ τῶν πολλῶν καὶ νέων κατακτήσεων τὰς ὁποίας οὗτος ἔκαμεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τῆς μετὰ τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης συμμαχίας του ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν καὶ τοῦ Ἀντιγόνου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Συνετέλεσε δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φώτων, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς περιφήμου αὐτόθι βιβλιοθήκης, προσκαλέσας τὸν γραμματικὸν Ἐρατοσθένην ὡς φύλακα αὐτῆς. — 4) Πτολεμαῖος ὁ τέταρτος, ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἤρχισε μὲ τὰς μεγαλητέρας τυραννίας καὶ ἀπανθρώπους καταχρήσεις, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην φυγόντα πρότερον εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅτε ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου· μετὰ μίαν δεκαεπταετῆ βασιλείαν ἀπὸ τοῦ 220 ἕως τοῦ 203 ἔτους πρὸ Χρ. ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 37 χρόνων· ὠνομάσθη δὲ Φιλοπάτωρ περιφρονητικῶς, φονεύσας ὡς λέγεται ὑπό τινων καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα. — 5) Πτολεμαῖος ὁ πέμπτος ὁ καὶ Ἐπιφανὴς ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος καὶ τῆς Ἀρσινόης, ὅστις ἀνήλικος ἔτι ὢν ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανεν ἐπιτροπεύθη διὰ συνεργείας τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Ἀρκάδος Ἀριστομένους, ἕως οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας· ἀλλ' ἡ βασιλεία αὐτοῦ ὑπῆρξεν οὐχ ἧττον τυραννικὴ ἀπὸ ἐκείνην τοῦ πατρός του, ὥστε οἱ Ἀλεξανδρινοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομένωσι τοῦ λοιποῦ τὰς ἀπανθρώπους πράξεις του ἐπανεστάτησαν κατ' αὐτοῦ ἕως οὗ ἐβίασαν αὐτὸν νὰ βάλῃ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κοινῶν τῆς πολιτείας πραγμάτων τὸν Πολυκράτην ἄνδρα μὲ βαθεῖαν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἔμπειρον πολεμικόν. Ἐκδοτος εἰς παντὸς εἴδους ἀσωτείας ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 28 χρόνων βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 204 ἕως τοῦ 181 ἔτους πρὸ Χρ. καὶ ἀφήσας δύω ἀνηλίκους παῖδας τὸν Πτολεμαῖον Φιλομήτορα καὶ τὸν Φύσκωνα. — 6) Πτολεμαῖος ὁ ἕκτος, Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων ἐπικαλούμενος, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου, ὅστις ἔτι ἀνήλικος ὢν ἐπιτροπεύθη ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλεοπάτρας, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσας τριάκοντα ἓξ χρόνους, καθ' οὓς ἐπολέμησε πολλάκις κατὰ τοῦ Ἀντιόχου ὅστις εἶχε κυριεύσει σχεδὸν ὅλην τὴν Αἴγυπτον ἐκτὸς τῆς Ἀλεξανδρείας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται ὡς μία τῶν φιλανθρωποτέρων καὶ εὐτυχεστέρων μεταξὺ τῶν λοιπῶν προκατόχων του Πτολεμαίων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 181 ἕως τοῦ 145 ἔτους πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ΄, 31. — 7) Πτολεμαῖος ὁ ἕβδομος, Φύσκων καὶ Εὐεργέτης ἐπικληθείς, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ προτέρου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 145 ἕως τοῦ 117 ἔτους πρὸ Χρ. χρηματίσας πρότερον βασιλεὺς τῆς Κυρήνης ὅτε ἔζη ἔτι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· διὰ τὴν τυραννικὴν αὐτοῦ καὶ ἀπάνθρωπον κυβέρνησιν διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἐκ τοῦ θρόνου ἔφυγεν εἰς τὴν Κύπρον ὅπου ἐφόνευσε τὸν ἴδιον του παῖδα Μεμφίτην· ἐντεῦθεν μετέβη μ' ἓν στράτευμα μισθωτῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπολέμησε τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Κλεοπάτραν καὶ χήραν τοῦ Πτολεμαίου Φιλομήτορος καὶ ἀνακτήσας αὖθις τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου διέμεινε βασιλεύων μέχρι τέλους, ἀποθανὼν τὸ 67 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 8) Πτολεμαῖος ὁ ὄγδοος καὶ Λάθουρος ἐπικληθείς, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας μετὰ τῆς ὁποίας συνεβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον 11 ὁλοκλήρους χρόνους· ἀφ' οὗ δὲ αὕτη ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου τὸν ὁποῖον εἶχε παραλάβει μετὰ ταῦτα μέτοχον τῆς βασιλείας διώξασα ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Πτολεμαῖον, οὗτος διέμεινε μόνος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἄρξας 36 ἔτη. — 9) Πτολεμαῖος ὁ Ἀλέξανδρος καλούμενος, ἴδε Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 9. — 10) Πτολεμαῖος Ἀλέξανδρος ὁ δεύτερος, ἴδε Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 10. — 11) Πτολεμαῖος Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος· ὅρα Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 11. — 12) Πτολεμαῖος ὁ Αὐλητὴς καὶ Διόνυσος ἐπικαλούμενος, ὡς μέγας φίλος τῶν Διονυσιακῶν Ὀργίων, υἱὸς νόθος τοῦ Πτολεμαίου Λαθούρου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου τὸ 59 ἔτος πρὸ Χρ. διὰ συνεργείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου τοῦ ὁποίου τὴν φιλίαν ἠγόρασε μὲ 6000 τάλαντα. Οὗτος ἐδυνάστευσε τοσοῦτον βαρέως τὸν λαὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὥστε μετὰ μίαν συμβᾶσαν ἐπανάστασιν διωχθεὶς ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπ' ὅπου αὖθις διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτήσῃ τὸν θρόνον του φονεύσας ἀνηλεῶς τοὺς αἰτίους τῆς κατ' αὐτοῦ στάσεως καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Βερενίκην τὴν ὁποίαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εἶχον ἀναγορεύσει βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὴν καθαίρεσίν του· μετὰ μίαν, τετραετῆ βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀφήσας δύω υἱοὺς καὶ δύω θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Ἀρσινόην. — Γ] Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνός. Πρεσβύτερος υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Εὐρυδίκης θυγατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, ὅστις διὰ σκευωρίας τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Βερενίκης στερηθεὶς τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου ὡς πρωτότοκος, ἔφυγεν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θρᾴκης Λυσίμαχον, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως· ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος φονεύσας τὸν εὐεργέτην αὐτοῦ, ἐκυρίευσε τὸ 281 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ὅπου ἐβασίλευσεν ἕνα μόνον χρόνον θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τῶν Γάλλων, οἵτινες εἰσέβαλον τότε μὲ μεγάλας δυνάμεις εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πολύβ.

Πτολεμαῖος, Κλαύδιος, ὁ. Περίφημος γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπου ἔκαμε τὰς πλείστας αὐτοῦ καὶ ἀξιολόγους ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, συγγράψας διάφορα βιβλία γεωγραφίας, ἀστρονομίας, μαθηματικῆς, χρονολογίας βασιλέων καὶ ἄλλα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 270. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀγησάρχου ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας μίαν ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τῆς ὁποίας τὸ τρίτον βιβλίον ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίῳ, ιγ΄. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 295. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀναφερόμενος παρὰ Πορφ. καὶ Σεξτ. Ἐμπειρ. — 4) Ἀλεξανδρεύς, ἐπικληθεὶς Πινδαρίων, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου καὶ περίφημος Γραμματικός, συγγράψας τρία βιβλία Ὁμηρικῶν ὑποδειγμάτων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 510. VI, σελ. 378. — 5) Ὁ Ἐπιθέτης ἐπονομασθείς, μαθητὴς τοῦ Ἑλλανίκου, Γραμματικός, κατὰ Σουΐδ. συγγράψας περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. VI, σελ. 385. — 6) Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστονίκου ἐξ Ἀσκάλωνος, συγγράψας Ὁμηρικὴν προσῳδίαν καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρὰ Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI, σελ. 157. 7) Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Χέννος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ καὶ συγγράψας περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτά, διασωθέντα. Κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος καὶ ἓν ἱστορικὸν δρᾶμα Σφίγξ ἐπιγραφόμενον ἔτι ἓν ποίημα Ἀνθόμηρος διῃρημένον εἰς 24 βιβλία. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI, σελ. 377. — 8) ὁ ἐπικαλούμενος Μαραθών, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἐκ Ναυκράτεως, Σοφιστής. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, 296.

Πτολεμαΐς, ίδος, ἡ. Κυρ. Ἐπιθ. Τοῦ Πτολεμαίου ἢ εἰς τὸν Πτολεμαῖον ἀνήκουσα· ἡ **Πτολεμαῒς φυλή**. Μία τῶν μετὰ ταῦτα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Καλλιμ. Ἐπ. 11. Στεφ. Βυζ. — 2) Οὐσ. Κύρ. Ὄνομ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Ἄκη καλουμένη, αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, τανῦν Ἄκρη. Στραβ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, συνεχομένη μετὰ τοῦ παρ' αὐτῇ λιμένος τῆς Βάρκης· τανῦν Τολομέτα. Πτολμ. — 4) Πόλις τῆς Μεταίας Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Ἀρσινοητικοῦ νομοῦ κειμένη μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Νείλου, τανῦν Ἐλ. Λαχούμ. Πτολ. — 5) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ μεγίστην τῶν ἐν Θηβαΐδι πόλεων καὶ οὐκ ἐλάττω Μέμφεως, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἔτι, ἡ **Πτολεμαϊκὴ πόλις**. Στράβ. ιζ. Πτολ. δ΄, 5. τανῦν Μενσιεχ. — ὅθεν, Πτολεμαΐτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικ.

Πτολιπόρθης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφήν του. Παυσ. η΄, 12. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Ναυσικάης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Διστ.

Πτυχία, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκύρας, τανῦν Scoglio di Vido. Θουκ. δ΄, 46.

Πτῷον, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον μεταξὺ τῆς Κωπαΐδος λίμνης καὶ τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας εὑρίσκετο εἷς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος μ' ἓν μαντεῖον αὐτοῦ. Ἡροδτ. 8, 135. Στράβ.

Πτῶος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς. Ἀπολλόδ. α΄, 9, 2. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρους Πτώου ἔνθα εὑρίσκετο ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ, Παυσ. θ΄, 23. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Εὐξίππης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ὄρος Πτῶον.

Πυανέψια, τά. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη ἐτησίως περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Κρήτης, καθ' ἣν ἡμέραν ἕψοντες ὄσπρια εἰς μίαν χύτραν ἔτρωγον αὐτὰ κοινῶς, ὡς εἶχον πράξει οἱ μετὰ τοῦ Θησέως διασωθέντες παῖδες τῶν Ἀθηναίων ὅτε ἐπιστρέψαντες εἰς τὰς Ἀθήνας ἔψησαν κοινῶς τὰ διαπερισσευθέντα πύανα ἤτοι ὄσπρια καὶ ἔφαγον αὐτὰ μετὰ κοινῆς ἀγαλλιάσεως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἑορτῆς ὠνομάσθη καὶ ὁ μὴν Πυανεψιὼν καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ Πυανέψια ταῦτα. Πλουτ. Θησ.

Πύγελα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας πλησίον τῆς Ἐφέσου μὲ λιμένα. Ξενοφ. Ἑλλ. α΄, 2.

Πυγμαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν μεσημβρινῶς τῶν Αἰθιόπων, μικροῦ ἀναστήματος, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἐπολέμει ἀεὶ κατὰ τῶν Γεράνων, ὅτε αὗται ἐφέροντο ἀπὸ τῆς Θρᾴκης εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 6. Στράβ. ὁ Ἀριστοτ. ζωολ. η΄, 2. ἀναφέρει τοὺς Πυγμαίους τούτους κατοικοῦντας εἰς σπήλαια καὶ ἔχοντας μικρὸν ἀνάστημα.

Πυγμαλίων, ωνος ὁ (– ᴗ ᴗ –). Βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πατὴρ τῆς Μεθάρμης γυναικὸς τοῦ Κινύρα, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐρασθεὶς ποτὲ ἑνὸς ὡραίου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης ἔλαβεν αὐτὸ ὡς γυναῖκα εἰς τὴν κοίτην του. Ἀπολλόδ. γ΄, 14, 3. — 2) Υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς, βασιλεὺς τῆς Τύρου. Οὐίργ.

Πυδίος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου. Θουκ. η΄, 106. ἔνθα νῦν κατὰ Poppo καὶ αἱ Μειδίος, ὁ, κατὰ τὴν παρὰ Στραβ. Ἑρμ. τοῦ Ῥοδίου.

Πύδνα, ἡ, πρότερον Κίτρον καλουμένη. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Περσεὺς τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων· ταῦν Κιτρίνη. Θουκ. α΄, 61. ὅθεν Π. δναῖοι, οἱ κάτοικ. Δημ.

Πυθάγγελος, ὁ. Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Βατρ. 87. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Βοιωτῶν, παρὰ Θουκ. β΄, 2.

Πυθαγόρας, ου, ὁ, Ἰων. Πυθαγόρης. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων, καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Πυθαγορικῆς Σχολῆς ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλειοτέρων ἀξιοπίστων παλαιῶν συγγραφέων, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ περὶ τὴν 49 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου διδάσκαλος ἀναφέρεται ἀπὸ πολλῶν ὁ Φερεκύδης. Πρώιμας ἤδη ἀποδημήσας ὁ Πυθαγόρας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται ὅτι διὰ συνεργείας τοῦ τότε βασιλεύοντος Ἀμάσιδος ἠδυνήθη νὰ μυηθῇ τὰ μυστήρια καὶ λοιπὰς γνώσεις τῶν ἱερέων τῆς Αἰγύπτου, διατρίψας αὐτόθι 22 ὁλόκληρα ἔτη, μετέβη καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν πρὸς τοὺς αὐτόθι Βραχμᾶνας ἢ Γυμνοσοφιστάς· καὶ τελευταῖον εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα Σάμον τυραννουμένην τότε ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, ἦλθεν εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν ὅπου ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν πόλιν Κρότωνα μετὰ πολλῆς φήμης ἐπαγγελλόμενος τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του εἰς τοὺς κοινοὺς αὐτόθι τόπους καὶ εἰς τὰς δημοσίους συνελεύσεις τῶν βουλευτῶν μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐπαίνου ὅλων οἱ ὁποῖοι ... ἠκροῶντο· ὅσα δὲ ἀναφέρονται ὑπό τινων συγγραφέων περὶ τῆς θεοποιήσεως τοῦ ἀρχαίου τούτου φιλοσόφου φαίνονται μᾶλλον ἐπίπλαστα καὶ μυθώδη. Πρῶτος ὁ Πυθαγόρας ὑπῆρξεν μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ὅστις μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν μόνον διὰ λόγων θεωρίαν τῶν ὄντων, εἰσήγαγε τὰς πρώτας ἀρχὰς μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας διὰ σταθερῶν κανόνων τῶν ἀμοιβαίων χρεῶν καὶ τῆς ἠθικῆς, προσδοποιῶν οὕτω τὸν ἀληθῆ προσδιορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ τέλος τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, δι' ὃ καὶ συνετέλεσε μεγάλως διὰ τῆς διδασκαλίας του εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ μελλουσαν εὐδαιμονίαν πολλῶν πόλεων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος αἵτινες ἄχρι τοῦδε κατεθλίβοντο ἀπὸ τὰ κακὰ τῆς τυραννίας, τῶν στάσεων καὶ τῆς ἀναρχίας, συσταίνων ἰδίας ἑταιρείας πολλῶν αὐτοῦ ὀπαδῶν τῶν ἀξιωμάτων του καὶ στηρίζων αὐτὰς διὰ τῶν σοφῶν καὶ ἐμφρόνων μέσων μιᾶς βαθείας πολιτικῆς ἀρετῆς. Ὁ δεσμὸς αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ περίφημος ἐκεῖνος καὶ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πυθαγόρειος δεσμὸς ἢ Πυθαγόρειος αἵρεσις, καλούμενος. Εἰς τὴν ἐν Κρότωνι διατριβήν του ἔλαβεν ὁ Πυθαγόρας εἰς γυναῖκα τὴν Θεανώ, ἥτις συγχρόνως ὑπῆρξε καὶ μαθήτρια αὐτοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε διάφορα τέκνα ὧν πρὸ πάντων ἀναφέρονται ὁ Τηλαυγὴς καὶ ὁ Μνήσαρχος. Διάφορα καὶ πολιτικὰ συγγράμματα τοῦ Πυθαγόρου ἀναφέρονται ὑπὸ πολλῶν ἀξιοπίστων Συγγραφέων, τὰ ὁποῖα ὅμως πρώιμως ἤδη ἠφανίσθησαν· σώζονται δὲ μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ λεγόμενα χρυσᾶ ἔπη, τὰ ἱερὰ ἀποφθέγματα καί τινες ἐπιστολαί. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I. σελ. 750. — 2) Ἐπίσημος ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἓν ἄγαλμα τοῦ Παγκρατιαστοῦ εἰς τοὺς Δελφούς. Παυσ. — 3) Ἕτερος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην ἐκ τῆς νήσου Σάμου, ὢν πρότερον ζωγράφος, ἀναφερόμενος παρὰ Πλινίῳ. — 4) Εἷς τῶν ἐπισήμων Μιλησίων παρ' Ἡροδ.

Πυθαγόρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πυθαγόρου ἢ εἰς τὸν Πυθαγόραν ἀνήκων· ἡ Πυθαγόρειος φιλοσοφία, Στράβ. καὶ Οὐσιαστ. ὁ ὀπαδὸς τῆς Πυθαγορικῆς αἱρέσεως. Ἀριστ.

Πυθαγορικός, ή, όν. Τοῦ Πυθαγόρου ἢ ἐκ τοῦ Πυθαγόρου ὤν. Λουκ. καὶ Οὐσιαστ.

Πυθαγορίκτας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Πυθαγορίστης, ταὐτ. τῷ Πυθαγορικός. Θεοκρ. Εἰδ. ιδ΄, 75.

Πυθέας, ου, ὁ, Ἰων. **Πυθέης**, εω. Παγκρατιαστής τις νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, υἱὸς τοῦ Λάμπωνος ἐξ Αἰγίνης, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ἐν Νεμ. 5. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους. Πλουταρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ς΄, 54. — 3) Περίφημος Γεωγράφος Ἕλλην ἐκ Μασσαλίας πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ὁ ἐφαρμόσας πρῶτος ἀστρονομικὰς γνώσεις εἰς γεωγραφικὰς περιγραφάς, συγγράψας ἕνα περίπλουν ἢ περίοδον τῆς γῆς καὶ ἐπιχειρισθεὶς μεγάλας καὶ διεξοδικὰς περιηγήσεις εἰς τὴν Βορειοδυτικὴν θάλασσαν τῆς Εὐρώπης περιπλεύσας μέγα μέρος τῆς νήσου Βρεττανίας, κατοντήσας καὶ ἕως τῆς νήσου Θούλης. Στραβ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πύθερμος, ὁ (ῠ). Φωκαεύς τις ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐλθὼν ὡς πρέσβυς τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ μέρους τῶν Σπαρτιατῶν ἐναντίον τοῦ μεγάλου Κύρου. Ἡροδ. 1, 152.

Πυθεύς, έως, ὁ, = Πύθιος, Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. ς΄, 53. ἔνθα κατὰ Valkenaer Πυθαιεὺς ἐν τῇ τοῦ Popp ἐκδ. κεῖται· παραβλ. Παυσ. β΄, 35.

Πυθήν, ῆνος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Κορινθίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ς΄, 104.

Πυθῆς, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰσχενόου, εἷς τῶν ἀνδρείων Αἰγινητῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ· Ἡροδ. 9, 78. — 2) Πατὴρ τοῦ Νυμφοδώρου ἐξ Ἀβδήρων· Ἡροδ. 7, 137. Θουκ. β΄, 29. ὀρθότερ. μέντοι Πυθέης, εω. — 3) = Πύθιος, ἀριθμ. 3.

Πυθία, ἡ, προσηγορ. Ἱέρεια. Ἡ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱέρεια ἐν Δελφοῖς, ἐκφωνοῦσα τοὺς χρησμοὺς ἐν τῷ ναῷ τοῦ θεοῦ τούτου. Ἡροδ.

Πύθια, τά (ῠ) προσηγορ. ἱερά. Οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Ἑλλάδι, πανηγυριζόμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν πλησίον τῶν Δελφῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου πεδίου, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐσύστησεν ἀνέκαθεν ὁ Ἀμφικτύων υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ὕστερον δὲ ἀνεκαινίσθησαν αὖθις ὑπὸ τῆς Ἀμφικτυονικῆς Συνόδου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ Ἀγαμέμνων καὶ κατ' ἄλλους ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδέως πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ φονευθέντος δράκοντος Πύθωνος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, δι' ὃ καὶ ἐψάλλετο ἀείποτε εἰς τούτους τοὺς ἀγῶνας εἰς ἐπινίκιος ὕμνος τοῦ θεοῦ τούτου, ὁ Πυθικὸς νόμος καλούμενος. Ἐτελοῦντο δὲ εἰς τὴν κοινὴν ταύτην πανήγυριν διάφοροι ἀγῶνες τοῦ σώματος ὡς καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, οἱ δὲ νικηταὶ ἐβραβεύοντο μὲ στέφανον δάφνης. Διήρκησαν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἕως τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος. Πινδ. Ποττ. Ἀρχ. τομ. α.

Πυθιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Πυθίου ἢ εἰς τὰ Πύθια ἀνήκουσα, ἰδιαιτ. θηλ. τύπ. τοῦ Πύθιος· ἡ Πυθιὰς νίκη· Πλατ. Νομ. καὶ Οὐσιαστ. προσηγορ. ἱέρεια, = ἡ Πυθία, Ἀνθολ. — 2) Οἱ ἱεροὶ ἀγῶνες τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς. — 3) προσηγορ. ὁδός, ἡ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπη φέρουσα ὁδός, ὅπου οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν ἔπεμπον μίαν ἱερὰν θεωρίαν ἐξ εὐγενῶν παίδων ἀνὰ πᾶν ἔνατον ἔτος πρὸς τὸν αὐτόθι βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ νὰ προσφέρωσι θυσίαν· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ΄, 1. — 4) Χρονολογικὸν διάστημα περιλαμβάνον τέσσαρας ἐνιαυτοὺς ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 48 Ὀλυμπιάδος, ὅτε ἡ τῶν Ἀμφικτυόνων σύνοδος ἀνέλαβε τοὺς ἀγῶνας οἵτινες ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος πλησίον τῶν Δελφῶν. Ποττ. Ἀρχ. τόμ. γ΄. — 5) Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Σιμων. Ἐπιγρ. Λουκ.

Πυθικός, ή, όν, = Πύθιος, τὸ Πυθικὸν μαντεῖον, τὸ ἐν Δελφοῖς περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. 31.

Πύθιον, τό (– ᴗ ᴗ) Κυρ. Οὐδέτ. τοῦ Πύθιος, προσηγορ. ἱερόν, ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. β΄, 15. καὶ Κυρ. Ὄνομ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. Πλουτ.

Πυθιονίκη, ἡ (– ᴗ ᴗ – –). Ἡ εἰς τὰ Πύθια νικήσασα· καὶ Ὄνομ. Κυρ. Περιβόητος ἑταίρα ἐν Ἑλλάδι, ἐρωμένη τοῦ πλουσίου Ἁρπάλου, ὅστις προσκαλέσας αὐτὴν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἐτίμησε με τὸ ὄνομα τῆς βασιλίσσης γεννήσας μετ' αὐτῆς μίαν θυγατέρα, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἤγειρεν αὐτῇ πρὸς τιμήν τηςὦν μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον εἰς τὴν πόλιν Βαβυλῶνα καὶ ἕτερον εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ ὁποῖον ὁ Παυσανίας ἀναφέρει ὡς ἓν τῶν ἀξιοθεάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μνημείων. Ἀθην. ιγ΄, σελ. 594.

Πύθιος, ία, ον. Τῆς Πυθοῦς ἢ εἰς τὴν Πυθὼ ἀνήκων, ταὐτ. τῷ Δελφικός, ὅρα Πυθώ· παλαιὰς Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου εἰς

τούς Δελφούς, ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ναός καί τό μαντεῖον αὐτοῦ καί ὅπου αὐτος ἐφόνευσε τὸν Δράκοντα Πύθωνα· πρῶτον παρ' Ὁμηρ. ἀπαντώμενον, Ὑμν. Ἀπολ. 373. ὁ Πύθιος ἄναξ, Αἰσχ. Ἀγαμ. 521. καί ἁπλ. ὁ Πύθιος, Πλάτ. ἀφ' οὗ καί, ἡ Πυθία καί τά Πύθια, ἅπερ ὅρα. — 2) πληθυντ. οἱ Πύθιοι, οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ πεμπόμενοι πρέσβεις εἰς τό ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἤ εἰς ἄλλα μαντεῖα τῆς Ἑλλάδος, ὁσάκις ἐπρόκειτο νά συμβουλευθῶσιν αὐτά περί τινος σπουδαίως ἀντικειμένου τῇ πολιτείᾳ των, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμός συνίστατο ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ἑκάστας τῶν ἐν Σπάρτῃ βασιλέων εἶχον ἀνά δύω περί αὐτον οἵτινες συνώδευον αὐτούς πάντοτε εἰς τάς ἐκστρατείας καί κατ' οἶκον, διό καί σύσκηνοι ἐλέγοντο. Ἡροδ. 6, 57. Ξενφ. — 3) Ὄνομ. Κυρ. Λυδός τις γέρων, περίφημος διά τόν μέγαν πλοῦτόν του. υἱός τοῦ Ἄτυος, ὅστις ὑπεδέχθη ἐν Κελαιναῖς τόν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην μ' ὅλην αὐτοῦ τήν στρατιάν ὅτε ἤρχετο κατά τῆς Ἑλλάδος προσφέρων αὐτῷ ὡς συνεισφοράν διά τήν ἐκστρατείαν του μίαν ποσότητα 2000 ταλάντων ἀργυρίου. Ἡροδ. 7, 27. ὁ Πύθης, παρά Πλουτ. (– ᴗ ᴗ, ἐσθ' ὅτε δέ εὕρηται ἡ μεσαία συλλαβή καί μακρά παρ' Ὁμ. Ὑμν. αὐτοθ.)

Πυθογένης, ους, ὁ (ἐπιθετ. αὐθογενής) Σικελός, ἀδελφός τοῦ Σκύθου βασιλέως τῆς Ζάγκλης. Ἡροδ. 6, 23.

Πυθόδημος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τό τρίτον ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. τόν ὁποῖον ὁ Διοδ. Σικ. ιζ, 91. Πυθόδωρον καλεῖ. Ἀῤῥιαν. Ἀν. α', 1.

Πυθοδωρίς, ίδος, ἡ· Κυρ. Ὄνομ. γυναικός, παρά Στράβ.

Πυθόδωρος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἰσολόχου, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐκλεχθείς πολλάκις Ἄρχων καί στρατηγος τῶν Ἀθηναίων, μαθητής τοῦ Ζήνωνος καί σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Θουκ. γ'. 115. Πλάτ. Ἀλκ.

Πυθόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς Πυθοῦς ἤ ἐκ τῶν Δελφῶν. Πινδ. Ἰσθμ. 1, 91. Ἐκδ. Heyne. Πυθῶθεν, ἐν τῇ τοῦ Baekh. Ἐκδ.

Πυθοῖ, ποιητ. Πυθόϊ. Ἐν τῇ Πυθοῖ, ἤ ἐν Δελφοῖς. Πινδ. καί Ἀλ. ὅτε δέ Δοτ. τοῦ Πυθώ.

Πυθοῖδε, Ἐπίρρ. = Πυθῶδε, Ἡσ. Ἀσπ. 480. ἔνθα ὁ Dindorf Πυθῶδε ἔγραψε μή εὑρών ἄλλο παράδειγμ. τῆς προτέρας γραφ.

Πυθοκλείδης, ου, ὁ. Σοφιστής Ἕλλην ἐκ Κέας, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τήν μουσικήν· Πλάτ. Πρωτ. σελ. 316.

Πυθοκλῆς, έους, ὁ. Πατήρ τοῦ Φαίδρου ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 244. — 2) Υἱός τοῦ Πυθοδώρου, ῥήτωρ καί δημαγωγός ἐν Ἀθήναις, χρηματίσας πρότερον φίλος τοῦ Δημοσθένους, ὕστερον δέ ἑνωθείς μέ τήν Μακεδονικήν φατρίαν. Δημ. Στεφ.

Πυθόκραντος, Πυθοκτόνος, Πυθόληπτος, Πυθόμαντις, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅρα ἐν Λεξικ.

Πυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἄλλως Νύσα καλουμένη. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κατά Στεφ. Βυζ. τῆς Μυσίας. Πλουτ. Θησ. — ὅθεν Πυθοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πλούτρ.

Πυθόχρηστος, ὁ, ἰδε ἐν Λεξ.

Πυθώ, οῦς, ἡ, Δοτ. Πυθοῖ, Αἰτ. Πυθώ καί Πυθών, ῶνος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ περί τόν Παρνασσόν χώρα ἐν Φωκίδι, ὅπου ἔκειτο ὁ ναός καί τό μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ὕστερον δέ καί αὐτή ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, ὅρα Δελφοί· παρ' Ὁμηρ. δέ καί Ἡσιοδ. οὐχ' εὕρηται τό ὄνομα τοῦτο ἐπί πόλεως ἐννοούμενον· ἡ ὀνομαστ. ἀπαντᾶται παρ' Ὁμ. Ὑμν. Ἀπολ. 372. Ἡροδτ. 1, 54. ἡ Δοτ. πυρ' Ὁμ. Ἰλ. Ι, 405. καί Πλάτ. ἡ δέ Αἰτ. παρ' Ὁμ. Ὑμν. Ἀπολ. ὁ Ἡροδτ. αὐτοθ. διακρίνει τό Πυθώ ἀπό τοῦ Δελφοί, διά μέν τοῦ Πυθώ, ἐννοῶν τόν τόπον ἔνθα εὑρίσκετο τό Μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, διά δέ τοῦ Δελφοί τούς κατοίκους τῆς περί τό μαντεῖον πόλεως. (Ἡ ἀρχαιοτάτη παραγωγή τῆς λέξεως εὕρηται παρ' Ὁμ. Ὑμν. Ἀπολ. 371. ἀπο τοῦ πύθεσθαι σήπεσθαι, ὅτι ὁ φονευθείς ὑπό τοῦ Ἀπόλλωνος δράκων ἐσάπη αὐτόθι· παρ' ἄλλοις δέ ἀπό τοῦ δράκοντος Πύθωνος ἤ ἀπό τοῦ πυθέσθαι, ἐρωτᾷν τό μαντεῖον, ἔνθα ὅμως ἡ ἀρκτική συλλαβ. εὕρηται βραχεῖ. παρβλ. Ilgen αὐτοθ. καί Heyne εἰς Ἀπολλδρ. σελ. 44.)

Πυθώδε, Ἐπίρρ. εἰς τήν Πυθώ. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 581. ὀρθότερ μέντοι Πυθῶδε, Ἡσ. καί Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 209.

Πυθῶθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς Πυθοῦς. Πινδρ.

Πύθων, ωνος, ὁ (ῠ). Ὁ φοβερός Δράκων, τόν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσε περί τό ὄρος Παρνασσόν ἐν Φωκίδι, ζῶντα αὐτόθι ἐντός ἑνός σπηλαίου τοῦ ὄρους τούτου καί φυλάττοντα τό ἀρχαῖον μαντεῖον τῆς Θέμιδος, ὅπου μετά ταῦτα συνεστήθη τό τῶν Δελφῶν ὑπό τό ὄνομα τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Ὑπῆρχε δέ ὁ Δράκων οὗτος, ὡς πλάττεται ὑπό τῶν ἀρχαίων μυθογράφων, τέκνον τῆς Γῆς γεννηθείς ἐκ τοῦ ἐναπολειφθέντος ὕδατος μετά τόν κατακλυσμον τοῦ Δευκαλίωνος καί προξενῶν μεγάλην φθοράν εἰς τούς κατοίκους καί λοιπά ζῶα τῆς χώρας τῶν Δελφῶν, ἄλλως καί Δελφύνης ὁ αὐτος καλούμενος. Ἀπολλδρ α', 4. 1. ἔνθα ὁ Heyne καί Πυθώ ἀναγινώσκει ἐν Καλλιμ. ὕμν. εἰς Ἀπολ. 100. Κατά Στραβ. ὑπό τό ὄνομα Πύθων ὑπελάμβανον οἱ ἐξηγηταί τόν φυλάττοντα τήν χώραν Πυθώ προστιθέντες ὅτι καί τό Δράκων. — 2) Περίφημος Ῥήτωρ ἐκ Βυζαντίου, ὅστις φυγών ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἦλθε πρός τόν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον παρά τοῦ ὁποίου ἐπέμφθη πρεσβυς εἰς τας Ἀθήνας. Δημ. Στεφ. Λουκ. — 3) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καί σωματοφύλαξ αὐτοῦ, μετά τόν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τήν ἐπαρχίαν τῆς Μηδίας, πολεμήσας τους ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνας κατά διαταγήν τοῦ Περδίκκα μετά τοῦ ὁποίου καί συνεκστράτευσεν εἰς τήν Αἴγυπτον ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου· μετά δέ τόν φόνον τοῦ Περδίκκα ἀνεδέχθη πρός καιρόν τήν ἐπιτροπήν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ἕως τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιπάτρου, περί τά τέλη δέ καταδιωκόμενος ὑπό τοῦ Ἀντιγόνου καί συλληφθείς δι' ἀπάτης ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Αἰλ. ποικ. Ἰστ. ιδ', 48.

Πυθών, ῶνος, ἡ. Ἀρχαῖος τύπ. ἀντί Πυθώ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 519. ἔτι καί παρά Πινδ. Σοφοκλ. καί Ἀριστφ. ἀπαιτμ.

Πυθωνικός, ή, όν. Τῆς Πυθοῦς ἤ εἰς τήν Πυθώ ἀνήκων.

Πυθώνάδε, Ἐπίρρ. Εἰς τήν Πυθώ. Πινδ.

Πυθώναξ, ακτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Ζελείας τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Δημ. Φιλιπ. γ'.

Πυθωνόθεν, Ἐπίρρ. = Πυθῶθεν. Πινδ.

Πυλαγόρας, Πυλαγορέω καί Πυλάγορος, ὅρα ἐν Λεξ.

Πυλάδης, ου, ὁ (ᴗ ᴗ –) Δωρ. Πυλάδας. Υἱός τοῦ Στροφίου καί τῆς Ἀναξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, κατ' ἄλλους δέ τῆς Ἀστυόχης, στενός φίλος τοῦ Ὀρέστου, ὅστις αὐτος ἀνετράφη πλησίον τοῦ πατρός του ἐν Φωκίδι μετά τόν φόνον τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπό τοῦ Αἰγίσθου· ὅτε δέ ὁ Ὀρέστης συλληφθείς ἐν Ταυρίδι ὑπό τοῦ αὐτόθι βασιλέως Θόαντος ἔμελλε νά σφαγῇ εἰς τόν ναόν τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ Πυλάδης ὁπρόσφερεν ἑαυτόν ἑκουσίως εἰς θάνατον ἀντί τοῦ φίλου του· μετά δέ τήν ἐπιστροφήν αὐτῶν εἰς τήν Λακεδαίμονα ὅπου ὁ Ὀρέστης ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τήν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἐνυμφεύθη ὁ Πυλάδης τήν Ἠλέκτραν ἀδελφήν τοῦ Ὀρέστου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τόν Μέδοντα καί Στρόφιον. Πινδ. Πυθ. 11, 53. Σοφκλ. Ἠλεκτ. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 764. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις· Δημ. κατά Ἀφ. — 3) Περίφημός τις ὑποκριτής δραμάτων ἐκ Κιλικίας, ὁ καινοτομήσας ὡς λέγεται τήν Παντομιμικήν τέχνην, ἀκμάσας ἐπί Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τήν νῆσον Ῥόδον. Ἀνθολ.

Πύλαι, αἱ (ῡ –) Κυρ. στενή διάβασις μεταξύ ἀποτόμων ὀρέων· καί 1) ἀντί Θερμοπύλαι, στενή διάβασις φέρουσα ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τήν Λοκρίδα· ὅρα Θερμοπύλαι· Ἡροδτ. 7, 201. — 2) = αἱ Βαβυλώνιαι Πύλαι. Ἡ διά τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας διάβασις, φέρουσα ἐκ τῆς Μεσοποταμίας εἰς τήν Βαβυλωνίαν χώραν, ἔχουσα 20 ποδῶν πλάτος, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Κώμη Κουνάξα. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 5, 5. κατά Rennel ὑποτίθεται ἡ διά τῶν αὐτόθι ὀρέων διέξοδος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· ὁ δέ Λαρχῆρος παραδέχεται μίαν πόλιν ὑπό τοῦτο τό ὄνομα καί κατά d'Anville ὑπῆρχε τό νῦν στενόν τῆς Ναζέργας. — 3) Πύλαι τῆς Κιλικίας. Περίφημον στενόν φέρον ἀπό τῆς Καππαδοκίας εἰς τήν Κιλικίαν διά τοῦ ὄρους Ταύρου μεταξύ τοῦ Λάμου καί Κύδνου ποταμοῦ, ἐκτεινόμενον κατά μῆκος ἐπί πέντε μίλια γεωγραφικά. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. β', 4. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α, 2, 20. — 4) Πύλαι τῆς Κιλικίας καί Συρίας, Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 4, 4. ἄλλως καί Σύριαι πύλαι καλούμεναι, Ξενφ. αὐτόθ. §. 5. Ἕτερον στενόν τῆς Κιλικίας φερον ἀπό ταύτης τῆς χώρας εἰς τήν Συρίαν, ἦσαν δέ δύω αἱ στεναί αὗται διαβάσεις ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἡ μέν μία, ἥτις καί ἰδίως Σύριαι πύλαι ἐκαλεῖτο, ἐκτείνετο παραθαλασσίως μεταξύ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καί τοῦ ὄρους Ἀμάνου, περιεχομένη ὑπό δύω τειχῶν τά ὁποῖα ἀφέροντο ἄνωθεν τοῦ ὄρους τούτου καί διά μέσου τῶν ὁποίων ἔῤῥεεν ὁ Κέρσος ποταμός· τήν στενήν ταύτην διάβασιν διῆλθεν ὁ Κῦρος μετά τοῦ στρατεύματός του ὅτε ἐξεστράτευσε ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου καί ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, τήν ὁποίαν ἀναφέρει καί ὁ Ξενφ. ἐν Κυρ. Ἀναβ. αὐτοθ. παρ' Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. Ἀλ. β', 3, 1. αἱ ὁρίζουσαι τήν Κιλικίαν τε καί Ἀσσυρίων χώραν· ἡ δε ἄλλη ἥτις καί Ἀμανικαί πύλαι ἐκαλεῖτο, ἔκειτο βορειοανατολικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐν Κιλικίᾳ, φέρουσα διά τοῦ ὄρους Ἀμάνου ἀπό τῆς Κιλικίας εἰς τήν ἀρκτῴαν Συρίαν ἐπί τοῦ πεδίου ἔνθα ἔῤῥεεν ὁ Πίναρος ποταμός καί διά τῆς ὁποίας διέβη ὁ Δαρεῖος μετά τῶν στρατευμάτων του εἰς τούς Ἰσσούς ὅτε ἐξεστράτευε κατά τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· περί τό στενόν τοῦτο διετρίβον ἀρχαιόθεν πολλοί λῃσταί καί κακοῦργοι, οἵτινες ἀπεστέλλουν τήν διάβασιν αὐτοῦ ἄλλοτε ἐπικίνδυνον. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. Ἀλ. β', 7, 1. — 5) Αἱ Κάσπιαι πύλαι, ὅρα Κάσπιος ἀριθμ. 2.

Πυλαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων ἥτις ἐσυγκροτεῖτο πρότερον ἐν καιρῷ φθινοπώρου εἰς τήν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος ἐπί τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, Ἡροδτ. 7, 213. ὅρα καί ἐν Λεξ.

Πυλαϊκός, ή, όν. Τῆς Πυλαίας ἤ ἐκ τῆς Πυλαίας ὤν, ὁ εἰς τήν σύνοδον τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνήκων, ἡ Πυλαϊκή πανήγυρις, = Πυλαία. Στράβ.

Πυλαιμάχος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐφόρου τῶν πυλῶν. Ἀριστφ. Ἱππ. 1172.

Πυλαιμένης, ους, ὁ. Βασιλεύς τῶν Παφλα-

γόνων ἐν Ἀσίᾳ, ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μενελάου· Ὁμ. Ἰλ. Β, 831. Ε, 576.

Πυλαῖος, αία, αιον· Ἐπιθτ. Τῶν Πυλῶν ἢ ἐκ τῶν Πυλῶν ὤν. — 2) Κερ. Ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Λήθου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 842.

Πυλαῖτις, ιδος, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἀγαλμάτων ἢ εἰκόνων αὐτῆς ὅσαι εὑρίσκοντο ἄνωθεν τῶν πυλῶν διαφόρων πόλεων. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 356.

Πυλάργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πιερίας, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἰδμονα. Ἀπολλόδ. β', 1, 4

Πυλάρτης, ου, ὁ (πύλαι, ἄρω) Ἐπιθτ. τοῦ Πλούτωνος θεοῦ τοῦ Ἅιδου, ὅρα ἐν Λέξ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 696.

Πύλας, ου, καὶ α, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλήσωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Λέλεγος, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Πυλίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πανδίων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. Φονεύσας δὲ τὸν Βίαντα ἀδελφὸν τοῦ πατρός του ἀφῆκε τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων εἰς τὸν Πανδίονα καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ μὲ μίαν ἀποικίαν κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Πύλον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 5. καὶ Πύλος κατὰ Παυσ. α', 5, 3.

Πυλάων, ωνος, ὁ (ῡ). Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. α', 9, 9.

Πυλήνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Προσχίου ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀναφερόμενον ὑπὸ Ὁμ. Ἰλ. Β, 639. Στράβ.

Πυληγενής, οῦς, ὁ, ἡ, = Πυλοιγενής.

Πυλιακός, ή, όν. Τῆς Πύλου ἢ εἰς τὴν Πύλον ἀνήκων. Στράβ.

Πύλιος, ία, ιον. Τῆς Πύλου ἢ ἐκ τῆς Πύλου ὤν· Ὁμηρ. ὁ Πύλιος γέρων, ὁ Νέστωρ βασιλεὺς τῆς Πύλου· Λουκ. καὶ οὐσιαστ. Πύλιος, ὁ κάτοικ. τῆς Πύλου.

Πυλόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς Πύλου. Ὁμ. Ὀδ.

Πυλοιγενής, οῦς, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθεὶς ἢ ἐκ τῆς Πύλου καταγόμενος. Ὁμηρ.

Πυλόνδε, Ἐπίρρ. Εἰς τὴν Πύλον Ὁμ. Ὀδ.

Πύλος, ὁ (ῡ). Υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου Ἀπολλόδ. α', 7, 7.

Πύλος, ἡ, καὶ ὁ (ῡ). Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχον τὸ πάλαι τρεῖς πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Πελοποννήσῳ κείμεναι καὶ αἱ τρεῖς πρὸς δυσμὰς αὐτῆς, ὅθεν τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1059. Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μὴν ἔστι καὶ ἄλλη. — 1) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος, κειμένη ἀρκτικῶς μεταξὺ τοῦ Πηνειοῦ καὶ Σελλήεντος ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Σκόλλιος, πλησίον τῆς ὁποίας ἔρρεεν ὁ Λάδων ποταμός, ἀπέχουσα 80 στάδια τῆς πόλεως Ἤλιδος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ πάλαι τὴν καθέδραν του ὁ Αὐγείας, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου εὑρίσκοντο ἤδη τὰ ἐρείπια· ταύτην καλεῖ ὁ Στράβ. Πύλος ὁ Ἠλειακός. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 26 Στράβ. Παυσ. Ϛ', 22. — 2) Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν συνήθως ἀναφέρουσιν ὡς καθέδραν τοῦ βασιλέως Νέστορος καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα, Τριφυλιακός, Ἀρκαδικὸς καὶ Λεπρεατικός· πρώιμως ἤδη μετῳκίσθησαν οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι εἰς τὴν πόλιν Λέπρεον, διὸ ὁ Mannert Γεωγρ. III. σελ. 525. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου παρὰ τῷ Παμίσῳ ποταμῷ μὲ λιμένα, κατ' Ἀπολλόδ. α', 9, 9. κατοικηθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐνταῦθα ὁ Νηλεύς· ὁ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν Πύλον Μεσσηνιακόν, ὁ δὲ Στέφ. Βυζ. καὶ Κορυφάσιον, ὅπερ ὅρα· τανῦν λιμὴν τοῦ παλαιοῦ Ναυαρίνου. — Ἀμφισβητεῖτο ἤδη ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ γεωγράφων ὁποία ἐκ τῶν δύο τελευταίων πόλεων ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ὑπὸ τὸ ὄνομα Πύλος εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἡ καθέδρα τοῦ Νέστορος. Ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ὀνόματος Πύλος ὑπολαμβάνει οὐχὶ μόνον τὴν ἰδίως πόλιν καὶ ἀρχαίαν καθέδραν τοῦ Νέστορος, ἀλλ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπικράτειαν εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος πρὸ καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἐβασίλευεν, ἐκτεινομένην περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ ἕως τῆς Μεσσηνίας, παρβλ. Στράβ. η', 3. 3 σελ. 337. κατὰ τὸν Γεωγράφον τοῦτον βιβλ. η', 3, 11. σελ. 342. ὑπῆρχε τὸ πάλαι καθέδρα τοῦ Νέστορος ἡ ἐν Τριφυλίᾳ Πύλος, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην βεβαιοῖ αὐτὸς ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως ταύτης· παρβλ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 671-670. ἄλλως δὲν ἠδύναντο οἱ Πύλιοι νὰ μεταφέρωσι εἰς μίαν νύκτα τὰ ἁρπαγέντα ποίμνια ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν Πύλον· μὲ τὸν Στράβωνα συμφωνεῖ ὁ ἱστορικὸς Müller, Ἑλλ. Ἱστορ. τόμ. 1, σελ. 364. Πολλοὶ δὲ τῶν Νεωτέρων γεωγράφων παραδέχονται τὴν ἐν Μεσσηνίᾳ Πύλον ὡς καθέδραν τοῦ βασιλείου τοῦ Νέστορος, ἐξ ὧν καὶ ὁ Mannert, Sickler, Nitsch ἐν Ὀδυσσείᾳ σελ. 134. ἀκολουθοῦντες τὴν μαρτυρίαν τοῦ Παυσανίου ἐν βιβ. δ', 36, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐν βιβ. Ϛ', 22. φαίνεται ὅτι ἀντιφάσκει λέγων ὅτι διὰ ταύτης ῥέει ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς ὑπονοῶν βεβαίως τὴν Τριφυλιακὴν Πύλον. Κατὰ τὴν σοφὴν παρατήρησιν τοῦ Manso Ἱστ. τῆς Σπαρτ. II. ἡ ἀρχαία τοῦ Νέστορος Πύλος δὲν ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας ἀλλ' ἀρκτικώτερον ὑπὸ τὸ Αἰγάλεον ὄρος ἀπέχον ἑπτὰ στάδια τῆς θαλάσσης, ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀναφερομένη Πύλος φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ἀκολούθως ὅτε ἡ προτέρα Πύλος κατεδαφίσθη καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἠναγκάσθησαν νὰ μετοικήσωσιν εἰς ἄλλον τόπον· — Πύλος, εὕρηται κατὰ θηλυκ. γέν. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α, 252 παρβλ. Εὐστθ. αὐτόθ. Θουκ. δ', 39 Ξενοφ. Ἑλλ. Παυσ. καὶ Ἀπολλόδ. παρὰ δὲ Στράβ. ὡς ἐπὶ πολὺ κατ' ἄρσεν.

Πύξα, ἡ. Πολίχνη ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ· Θεοκρ. Εἰδ. Ϛ', 130.

Πυξοῦς, οῦντος, ὁ· Buxentum. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης· τανῦν Πολίκαστρον. Στράβ. ς'.

Πύρα, ἡ, ὅρα Πύρρα.

Πυραίχμης, ου, ὁ, κλητκ. Πυραίχμα. Στρατηγὸς τῶν Παιόνων ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀμυδῶνος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ φονευθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 848.

Πυραλλίς, ίδος, ἡ· Ὄνομ. ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Πύραμος, ὁ (‒ ⏑ ⏑). Νέος Βαβυλώνιος, ἐραστὴς τῆς Θίσβης. — 2) Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Κιλικίας, κατὰ Ξενοφ. ἔχων 600 ποδῶν πλάτος, πρότερον Λευκόσυρος καλούμενος, ὅς τις πηγάζων ἐπὶ τοῦ αὐτόθι πεδίου τῆς Καταονίας ἀρκτικῶς τῆς Κιλικίας καὶ κρυπτόμενος ἐπί τι διάστημα ὑπὸ τὴν γῆν, καθίστατο μετ' οὐ πολὺ πλωτὸς διερχόμενος δι' ἑνὸς μέρους τοῦ ὄρους Ταύρου· τανῦν καλεῖται Γεϊχὰν ἢ Δσχεϊχάν. Ξενοφ. τὸ υ εὕρηται μακρὸν παρὰ Νονν. ιβ, 85 Στράβ. ιβ', σελ. 536. βραχὺ παρὰ Διον. Περ. 867.

Πύρασσος, ὁ (‒ ⏑ ⏑). Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 491. — 2) Πύρασσος, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου μ' ἐν ἱερὸν ἄλσος τῆς Δημήτρος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 695. Στράβ.

Πύργος, ἡ, καὶ **Πύργοι**, οἱ Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι κειμένη βορειοανατολικῶς πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νέδα ποταμοῦ. Ἡροδ. 4, 148. πληθτ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Πυργίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Πυρετός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, παρὰ τοῖς Σκύθαις Πόρατα καλούμενος, πιθαν. ὁ παρὰ Πτολ. Ἱέρασος ἢ ὁ νῦν Προῦτος, Ἡροδ. 4, 48.

Πυρηναία, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἷς ναὸς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀφροδισίου ἐν Ἱσπανίᾳ. Στράβ.

Πυρηναῖος, αία, αιον Τῶν Πυρηναίων ἢ εἰς τὰ Πυρηναῖα ἀνήκων τὰ **Πυρηναῖα ὄρη**. Συνέχεια τις μεγάλη ὑψηλῶν ὀρέων ἐν Εὐρώπῃ φερομένη διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἱσπανίας καὶ Γαλλίας ἀπὸ τῆς μεσογείου θαλάσσης ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ διαφόρων λαῶν οἵτινες εἶχον ἐνταῦθα μεγάλας κτηνοτροφίας. Κατὰ Διοδρ. Σικ. ε', 35. τὸ μῆκος τῶν ὀρέων τούτων ἦν 3000 σταδίων, παρβλ. καὶ Πολύβ. γ', 34, 35. ὅτε καὶ Πυρήνη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καλούμενα. Mannert. Γεωγρ. I, σελ. 387.

Πυρήνη, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Κύκνον· Ἀπολλόδ. β', 5, 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βέβρυκος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἡρακλέους ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν τὰ ἐν Ἱσπανίᾳ Πυρηναῖα ὄρη ὅπου ἔκειτο ὁ τάφος αὐτῆς. Νατ. — 3) Τὰ Πυρηναῖα ὄρη μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Γαλλίας. Πολυβ. Διον. Περ. 638.

Πυρήνη, ἡ. Πόλις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κελτῶν, ὅπου ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Ἴστρος ποταμός· Ἡροδ. 2, 33. κατὰ Λαρχῆρον προέκυψε πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδ. αὕτη περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἰδέα ἀπὸ τῆς ὀνομασίας Brugen ἢ Pregen, ὑπὸ τὴν ὁποίαν αὗται ἐκαλοῦντο ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, μ' ὅλον ὅτι ὁ αὐτὸς Ἱστορικὸς θέτει τοὺς Κελτοὺς ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· παρβλ. Bähr εἰς Ἡροδ.

Πυρήνηθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν. Διον. Περ.

Πυριλάμπης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ κάλλος, θεῖος τοῦ Χαρμίδου, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖταί του ἔπεμψαν πρέσβυν εἰς τὴν Περσίαν. Ἀριστφ. Σφ. 98. Πλάτ.

Πυρίνοος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Πτολ. Ἡφ. β'.

Πυρίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πάτροκλον, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ (φλέγω). Καταχθόνιος ποταμὸς ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι περιείχετο ὁ Τάρταρος τόπος τῶν βασανιζομένων σκιῶν· ὅτε καὶ Φλεγέθων λεγόμενος· Ὁμ. Ὀδ. Κ, 513. Πλάτ. Φαίδ.

Πύρρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, γυνὴ τοῦ Δευκαλίωνος. Πινδ. Ὀλ. 9, 65. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. ὅρα Δευκαλίων.

Πύρρα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου μὲ λιμένα κειμένη μεσημβρινῶς, τανῦν Καλωνή· Θουκ. γ', 15. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, περὶ τὸ ὁποῖον ἔκειντο δύο μικραὶ νῆσοι Δευκαλίων καὶ Πύρρα καλούμεναι. Στράβ.

Πυρραῖος, αία, αῖον. Τῆς Πύρρας ἢ ἐκ τῆς Πύρρας ὤν· καὶ Οὐσιαστ. Πυρραῖος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πύρρας. Στράβ.

Πυρρασδρος, ὁ. Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις κα-

περιγελώμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἱππ. 901.

Πυῤῥίας, ου, ὁ· Ὄνομ. κύρ. δούλου, συχνάκις ἀπαντώμενον. Ἀριστφ. Βατρ. 730. Λουκ. — 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξενφ. Ἀναβ. ς', 531.

Πύῤῥιχος, ὁ (—∪∪). Σιδώνιός τις εὑρετὴς τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως. Ἀθην. — 2) Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. ζ', 39. — 3) Πύῤῥιχος, ἡ. Πολίχνη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς ἄκρας, ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ τοῦ Πύῤῥου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. Παυσ. γ', 25.

Πύῤῥος, ὁ (Ἑολλτ. πυῤῥός). Υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἄλλως Νεοπτόλεμος καλούμενος, ὅπερ ὅρα. Ἀπολλδ. γ', 13, 8. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, υἱὸς τοῦ Αἰακίδου καὶ τῆς Φθίας θυγατρὸς τοῦ Μένωνος, καταγόμενος πατρόθεν ἀπὸ τοῦ ἥρωος Ἀχιλλέως, μητρόθεν δὲ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀναβὰς διὰ βοηθείας τοῦ βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἠπείρου, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν Ἠπειρωτῶν τὸν πρῶτον χρόνον τῆς βασιλείας του, ὅτε βιασθεὶς νὰ φύγῃ πρὸς Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν συγγενῆ αὐτοῦ, ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τῷ ὁποίῳ πεμφθεὶς ἀκολούθως ὡς ὅμηρος ὑπὸ τοῦ Δημητρίου ἠγαπήθη τοσοῦτον ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Πτολεμαίου Βερενίκης, ὥστε αὕτη κατέπεισε τὸν ἄνδρα αὐτῆς νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν αὖθις εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον του ἀφ' οὗ πρότερον τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντιγόνην· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασσάνδρου ἐκστρατεύσας ὁ Πύῤῥος εἰς τὴν Μακεδονίαν θέλων νὰ κατακτήσῃ αὐτὴν πολεμῶν κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην καὶ νὰ μεταβῇ μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον εἰς Ἰταλίαν, ὅπου εἶχον προσκαλέσει αὐτὸν οἱ Ταραντῖνοι εἰς βοήθειαν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων φέρων μετ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα ἐλέφαντας· μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς μάχας τὰς ὁποίας ἐτυχε... ἡττηθεὶς κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων ἠναγκάσθη τελευταῖον νὰ ζητήσῃ εἰρήνην παρὰ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν καὶ νὰ μεταβῇ αὖθις εἰς τὴν Ἤπειρον ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ συλλέξῃ νέας δυνάμεις πρὸς βοήθειαν τῶν Ταραντινῶν, ἀπασχοληθεὶς ἓξ ὁλοκλήρους χρόνους εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν· μετὰ μίαν νέαν ἀτυχῆ αὐτοῦ ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Σπάρτης, ὅπου ἐζήτησε νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι θρόνου τὸν διωχθέντα βασιλέα Κλεώνυμον, ἐλθὼν εἰς τὸ Ἄργος μετὰ τοῦ στρατεύματός του βοηθῶν τὴν φατρίαν τοῦ Ἀριστέου καὶ εἰσχωρήσας ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πολιορκουμένης κατὰ μέρος ὑπὸ τῆς ἐναντίας φατρίας τὴν ὁποίαν ἐβοήθει ὁ Ἀντίγονος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἐφονεύθη ἐντεῦθα ὑπὸ μιᾶς Ἀργείας γυναικὸς ἥτις ἔῤῥιψε κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μίαν κέραμον ἀπὸ τῆς στέγης τοῦ οἴκου της τὸ 271 ἔτος πρὸ Χρ. Ἐκτὸς τῆς Ἀντιγόνης θυγατρὸς τοῦ Πτολεμαίου ἔλαβεν ὁ Πύῤῥος καὶ ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῶν ὁποίων ἐγέννησε πολλοτάτους παῖδας, οἵτινες ἅπαντες, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Πλουτάρχου, ἐκληρονόμησαν τὸ πολεμικὸν πνεῦμα τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Πολύβ. — 3) Ποιητὴς ἀκμάσας ἐκ Λέσβου, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. εἰδ. δ', 31.

Πύῤῥων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος ἐξ Ἤλιδος τῆς Πελοποννήσου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, χρηματίσας πρότερον ζωγράφος τὴν τέχνην, ὕστερον ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας, μαθητεύσας πλησίον τοῦ Ἀναξάρχου, ἐσύστησε τὴν περίφημον αἵρεσιν τῶν Σκεπτικῶν τὸ 350 ἔτος πρὸ Χρ. τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἔξοχον ἀρετὴν καὶ τὴν βαθεῖαν περὶ τὰ πράγματα φρόνησίν του ὑφ' ὅλων τῶν ἐπισήμων συγχρόνων αὐτοῦ ἀνδρῶν, χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του καὶ μέγας Ἀρχιερεύς· παρὰ δὲ τῶν Ἀθηναίων ἠξιώθη τοῦ δικαιώματος τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου· εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν ἐφονεύθη ὁ φιλόσοφος οὗτος δι' ἐπιταγῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὡς λέγεται, μὲ τὸ νὰ ἐζήτησε παρὰ τοῦ μονάρχου τούτου νὰ θανατώσῃ τὸν Σατράπην τῆς Περσίας. Τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ δὲν ἀφῆκεν ὁ Πύῤῥων μετὰ θάνατον κἀνὲν βιβλίον ἔγγραφον· ὁ Διογένης Λαέρτιος ἀναφέρει ἕνα ἱκανὸν ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ ὀπαδῶν τῆς Πυῤῥωνικῆς φιλοσοφίας. Πλούταρ.

Πυῤῥωνίδης, ου, ὁ (ξ). Ἐσίπλαστον ὄνομα παρὰ Λουκιαν. ἐπώνυμος τοῦ Ἡλίου.

Πύτνα, ἡ. Λόφος τις περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἱεράπυτνα. Στράβ.

Πώγων, ωνος, ὁ. Λιμὴν τῆς πόλεως Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ὁμοίου μὲ πώγωνα· Ἡροδτ. 8, 42. καί, ὁ Πώγωνος λιμήν. Στράβ.

Πῶλος, ὁ. Σοφιστής τις ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας, μαθητὴς τοῦ Λικυμνίου καὶ ὀπαδὸς τοῦ Γοργίου, ἐπινοήσας διαφόρους σοφιστικὰς καὶ ἐπιτετηδευμένας, ἄλλως πάντῃ ἀνωφελεῖς τεχνικὰς φράσεις διὰ τῶν ὁποίων κατέπληττε πολλοὺς τῶν ἀκροατῶν του, συνεχῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἀναφερόμενος. Φαίδρ. σελ. 276. καὶ Γοργ. 449. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενφ. — 3) Περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Λουκ.

Πωμέτιον, τό, = Σουέσσα, Suessa Pometia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου. Στράβ. Διον. Ἀλ. δ', 6.

Πῶρος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν ἐν Ἀσίᾳ πέραν τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου πολεμήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καὶ νικήσας αὐτὸν ἀφῆκε πάλιν κύριον ἀπόλυτον τῆς ἐπικρατείας του σχηματίσας μετ' αὐτοῦ στενὴν συμμαχίαν. Λουκ.

Ρ.

Ῥαββάθμωνα, τά, παρ' Εὐτ. Ῥαββὰθ Μωάβ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μωαβιτῶν, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ἐσσεβῶνος κατὰ Στέφ. Βυζ. ὕστερον Ἀρεόπολις κληθεῖσα. Πτολ.

Ῥάβεννα, ἡ, Ravenna. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἐπίσημος τὸ πάλαι μ' εὐρύχωρον λιμένα, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ἀρχαιόθεν ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας Θεσσαλῶν. Στράβ. καὶ Ῥαουέννα, ἡ, καὶ Ῥαβηνός, ἡ· Διον. Ἀλ. — ὅθεν, Ῥαβεννάτης, ου (α) ὁ κάτοικ.

Ῥαβηνός, ἡ, = Ῥάβεννα, ὅπερ ἴδε.

Ῥάγα, ἡ, = Ῥάγεια. Στράβ.

Ῥάγαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς μεγάλης Μηδίας πλησίον τῆς Ἡρακλείας, ἀπέχουσα 500 στάδια τῶν Κασπίων πυλῶν καὶ μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων πόλεων τὸ πάλαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περὶ τὴν δωδεκάτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ταρτάρων. Ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ Ῥαγάς διὰ τὰς πολλὰς ῥαγίσεις τοῦ ἐδάφους αὐτῆς προξενηθείσας ὑπό τινος τρομεροῦ σεισμοῦ. Στράβ. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. γ', 20, 2.

Ῥάγεια, ἡ, καὶ Ῥάγα, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας πλησίον τῶν Ῥαγῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ μὲν ἐκλήθη Εὐρωπός, ὑπὸ δὲ τῶν Πάρθων ἐκαλεῖτο ὕστερον Ἀρσακία. Στράβ.

Ῥαγιανή, ἡ. Ἡ εὐφορωτέρα καὶ τερπνοτέρα ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κειμένη βορειοανατολικῶς πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν ἔχουσα μητρόπολιν τὰς Ῥάγας. Στράβ.

Ῥαδάμανθυς, υος, ὁ (∪∪—∪). Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ Σαρπηδόνος· Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 322. διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς Κρήτης ἦλθεν εἰς τὰς ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσους, βασιλεύσας αὐτόθι χρόνον τινὰ μετὰ πολλῆς πρᾳότητος καὶ δικαιοσύνης, ἐπιτάξας καὶ σοφοὺς νόμους εἰς τοὺς ἐγκατοίκους αὐτῶν· ἔπειθεν δὲ φυγὼν μετέβη εἰς τὴν Βοιωτίαν ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην μητέρα τοῦ Ἡρακλέους· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐδιωρίσθη κριτὴς τοῦ ᾅδου μετὰ τοῦ Μίνωος καὶ Αἰακοῦ, κρίνων αὐτόθι τὰς σκιὰς τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων. Πλατ. Μιν. Ἀπολλδ. γ', 1, 2. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκμήνην μετὰ θάνατον εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία· ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ξανθὸν καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν Ὅμ. Ὀδ. Δ, 564. ὁ δὲ Πίνδαρος, δικαιότατον ἄνδρα καὶ ἐχθρὸν πάσης κολακείας.

Ῥαδίνη, ἡ (∪∪—). Ὄνομ. κύρ. γυναικός· παρὰ Στησιχ.

Ῥάδιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλδ. α', 9, 9. ἔνθα ὁ Heyne. σελ. 151. ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ ὀνόματος.

Ῥαθίνης, ου, ὁ. Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Φαρναβάζου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ϛ', 5.

Ῥαιδεστός, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα ἡ ἐν Θρᾴκῃ πόλις Βισάνθη, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Πτολμ.

Ῥαιτία, ἡ· Rhaetia. Ἡ χώρα τῶν Ῥαιτῶν ἐν Εὐρώπῃ περιλαμβάνουσα μετὰ ταῦτα καὶ τὴν ἐπαρχίαν Οὐινδελικίαν καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ ἕως τοῦ Ῥήνου, σχηματίζουσα ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας μίαν μεγάλην ἐπικράτειαν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν περιείχοντο ἅπαντα ἡ νῦν Σουαβία, ἓν μέρος τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ Σαλτζβούργου, ἓν μέγα μέρος τῆς Ἑλβετίας καὶ τὸ πρὸς ἄρκτον ἥμισυ μέρος τῆς χώρας τοῦ Τυρόλου, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἔῤῥεον πολλοὶ καὶ μεγάλοι ποταμοί. Διάφοροι λαοὶ ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν χώραν τῆς Ῥαιτίας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται εἰς ἐπὶ πολὺ παρὰ Πτολμ. βιβλ. β'. καὶ Στράβ. βιβλ. δ'.

Ῥαιτικός, ἡ, όν. Τῆς Ῥαιτίας ἢ ἐκ τῆς Ῥαιτίας ὤν. Στράβ.

Ῥαιτοί, οἱ, Rhaeti. Οἱ κάτοικοι τῆς Ῥαιτίας ἢ Ῥαιτικῆς χώρας ἐν Εὐρώπῃ, ἔθνος ἰσχυρὸν καὶ μεγάλον τὸ πάλαι, καταγόμενος ἀνέκαθεν, κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν, ἐξ Ἰταλίας καὶ μάλιστα ἐκ τῶν Τούσκων οἵτινες πιθανῶς ὑπερέβησαν τὰς Ἄλπεις διωχθέντες ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐκ τῆς χώρας των ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν· Λιβ. V, 33. Πλιν. III, 24. ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν διαφέρεται ὡς πολὺ ἄγριος καὶ θηριώδης, οἵτινες ἔζων ἐκ λῃστείας καὶ ἐφέροντο μὲ πολλὴν θηριωδίαν πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους λαούς, ἕως οὗ ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ὑπέταξεν αὐτοὺς κατὰ κράτος ἀποκαταστήσας τὴν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Στράβ. δ'. Διων. Κασ. νδ', 22.

Ῥαμβάκας, α, ὁ. Μῆδός τις, παρὰ Ξενφ. Κυροπαιδ. ε', 3, 42.

Ῥαμβακία, ἡ. Κώμη τῆς χώρας τῶν Ὠρειτῶν ἐν Ἰνδίᾳ. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. ϛ', 21.

Ῥαμνοῦς, οῦντος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέχων 60 στάδια τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἐπί τινος λόφου εἷς περίφημος ναὸς τῆς Νεμέσεως, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἔργον τοῦ Φειδίου, τανῦν Ταυρόκαστρον· κατὰ τὸν Κ. ἔστιν ἀρσεν. γένους, ὁ Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 456. χρῆται τῷ θηλ. γεν. — ὅθεν, Ῥαμνούσιος, ία, ιον, τοῦ Ῥαμνοῦντος ἢ εἰς τὸν δῆμον Ῥαμνοῦντα ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τοῦ Ῥαμνοῦντος. Δημ.

Ῥαμνουσία, ἡ· Ἐπώνυμ. τῆς Νεμέσεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχε πλησίον τοῦ Ῥαμνοῦντος ἐν Ἀττικῇ. Παυσ.

Ῥαμνουσιάς, άδος, καὶ Ῥαμνουσίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Οὔπιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον τοῦτο ὄνομα ἐλατρεύετο ἡ Νέμεσις ἐν Ἀττικῇ. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἑλένης, ἥτις κατά τινας ὑπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεμέσεως. Καλλιμ. εἰς Ἀρτ. 237. Ἀπολλόδ. γ', 10, 7.

Ῥαμφίας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. α', 139.

Ῥαμψίνιτος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύσας περὶ τὸ 1237–1182 ἔτος πρὸ Χρ. φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ θησαυρούς οἰκοδομήσας ἓν μέγα καὶ ὀχυρὸν θησαυροφυλάκιον ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς ἐναπόθεσιν αὐτῶν, καὶ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται εὕρηται ἐν Ῥώμῃ εἷς μέγας ὀβελίσκος. Ἡροδ. 2, 121, καὶ ε. ξ.

Ῥαουέννα, ἡ, = Ῥάβεννα, ὅπερ ἰδε.

Ῥαπτὸν ἄκρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Λιβύας ἐν Ἀφρικῇ μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ῥάπτα. Πτολ. α', 9.

Ῥάπφα, ἡ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ταγγάνων. Πτολ.

Ῥαριάς, άδος, ἡ· Ἰδιαιτ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Ῥάριος· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Ῥαρίου πεδίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἔσπειραν κατὰ πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι σῖτον. Σουίδ. ἐν λέξ.

Ῥάριος, ία, ιον (ᾱ). Τοῦ Ῥάρου ἢ ἐκ τοῦ Ῥάρου ὤν· ἐξαιρ. τὸ Ῥάριον πεδίον, ἀγρός τις πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ τὸν ὁποῖον πρῶτον ἐγεώργησαν οἱ Ἀθηναῖοι, διὸ καὶ ὑπῆρχεν ἱερὸς τῆς Δήμητρος. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 430. Παυσ. α', 38.

Ῥᾶρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κραναοῦ ἢ κατά τινας τοῦ Κελεοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου ἐν Ἐλευσῖνι. Παυσ. α', 14, 2. συνηθ. Ῥάρος. (Ἡ γραφὴ Ῥάρος εὕρηται ἡμαρτημ. συνηθ. ἀντὶ Ῥᾶρος, ἐνθα τὸ α ἐστι φύσει μακρόν, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν εἶχε τὸ ρ οὐχὶ δασὺ πνεῦμα ἀλλὰ ψιλόν. παρβλ. Σχολιστ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Α, 56. ἔκδ. Beck. Hermann. εἰς Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 430. καὶ Βουτμ. Ἑλ. Γραμ. §. 6. σελ. 27.)

Ῥατίατον, τό. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικτόνων, τανῦν Machecou, κειμένη παραθαλασσίως. Πτολ. β', 7.

Ῥατώτης, ου, ὁ· Ὄνομ. κυρ. παρὰ τοῖς Παφλαγόσι. Στράβ.

Ῥέα, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Ῥέη, Ῥείη, Ῥεῖα καὶ Ῥέα. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, γυνὴ τοῦ Κρόνου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πλούτωνα, Ποσειδῶνα καὶ Δία· Ἡσ. Θεογ. 135. λατρευομένη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὑπὸ τὸ ὄνομα μεγάλης μητρός, τὴν ὁποίαν οὗτοι συνέχεον μετὰ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Κυβέλης ἐκλαμβάνοντες ἀμφοτέρας ὡς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν θεότητα· ὅρα Κυβέλη· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ἡ Ῥέα καθημένη ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης τὴν ὁποίαν ἔσυρον δύω λέοντες καὶ περιφερομένη καθ' ὅλην τὴν γῆν, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς φέρουσα ἕνα πυργωτὸν στέφανον. Ἀπολλόδ. α', 1, 3. Ὀρφ. λειψ. 34. — Ὁ συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος Ῥέα εὕρηται ἐν Ἰλ. Ο, 187. ἄλλως δὲ παρ' Ὁμήρῳ. Γεν. Ῥείης. Ἰλ. Ξ, 203. καὶ Αἰτ. Ῥεῖαν, Ἡσ. Θεογ. 135. ἔτι Ῥεῖα, Ἡσ. Θεογ. 453. Ῥέη, Ἡσ. Θεογ. 467. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 506. Ῥείη, Ὀνομαστ. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολλ. α', 93. ἔτι καὶ παρὰ τοῖς ὑστερον ἐπικοῖς, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1139. (τὸ ὄνομα Ῥέα παράγει ὁ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 402. ἀπὸ τοῦ ῥεῖν ἢ ῥέειν.)

Ῥέας κόλπος, ὁ· παρ' Αἰσχ. Προμ. 842. ἔνθα κατὰ Schütz ὑπονοεῖται ὁ ἐνδότερος κόλπος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἡσύχ. κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος.

Ῥεᾶτον, τό· Reate. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ· τανῦν Rieti· Στράβ.

Ῥεῖθρον, τό. Λιμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως περὶ τὸ ἀνατολικὸν παράλιον. Ὁμ. Ὀδ. Α, 186.

Ῥεῖτοι, οἱ. Μικραὶ ἐλαιώδεις λίμναι ἐν Ἀττικῇ μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Ἀθηνῶν, αἵτινες ὡς ἐλέγετο συνείχοντο ὑπογαίως μετὰ τῆς θαλάσσης· ἦσαν δὲ ἱεραὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, χρησιμεύουσαι εἰς πολλὰς θρησκευτικὰς καθάρσεις. Θουκ. β', 19. Παυσ. α', 38.

Ῥεῖτος, ὁ. Ῥύαξ τις πλησίον τῆς κώμης Σολυγείας ἐν τῇ Κορινθίᾳ χώρᾳ· Θουκ. δ', 38.

Ῥηβαῖος, ὁ, = Ῥήβας. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 784.

Ῥήβας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων παραθαλασσίως τῆς Βιθυνίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· τανῦν Ῥήβα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 349.

Ῥηγία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τοῦ Βιδούα ποταμοῦ πιθαν. ἐν τῇ νῦν Omagh. Πτολ. β', 2. — 2) Ῥηγία ἑτέρα. Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς νήσου κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς προτέρας, ἐν τῇ νῦν Drumshare. Πτολ. αὐτόθ. Mannert. Γεωγρ. II, 2. σελ. 259.

Ῥήγιλλος, ἡ· Regillum. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ. Στράβ. Διον. Ἁλ. ε'. τανῦν Regelly.

Ῥήγινον, τό, Reginum ἢ Castra Regina. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας χώρας ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, κτισθεῖσα καὶ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Ρατισβόνη, Regensburg.

Ῥήγιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐκτεινόμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, τανῦν Cabo Gollara· Θουκ. δ', 24. ἐκ τοῦ ῥήγνυμι, μὲ τὸ νὰ ἐχωρίσθη ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τῆς Σικελίας δι' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ, Στράβ. παρβλ. καὶ Ἀπολλόδ. β', 5, 10. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἀπέναντι τῆς Σικελίας, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Χαρώνδας μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἔδωκε μίαν σοφὴν νομοθεσίαν, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Regium Julii κληθεῖσα, τανῦν Reggio· Ἡροδ. 1, 166 Θουκ. — ὅθεν Ῥηγῖνοι, οἱ κατοικ. Ἡροδ.

Ῥηγοῦλος, ὁ, Ἀττίλιος, Regulus. Ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἡγεμὼν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἐν τῷ πρώτῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ, πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μετὰ πολλῆς εὐτυχίας κατὰ τῶν Καρχηδονίων, τῶν ὁποίων ἠφάνισε μέγα μέρος τοῦ ἰσχυροῦ στόλου των καὶ ἐκυρίευσε 200 περίπου πόλεις αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ Σικελίᾳ· ἀλλὰ τελευταῖον πολιορκῶν καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν Καρχηδόνα, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, αἵτινες διὰ βοηθείας τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἐλθόντων Ἑλλήνων μισθωτῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Λακεδαιμονίου Ξανθίππου ἐφόνευσαν ἐν τῇ μάχῃ ὑπὲρ τὰς 30,000 Ῥωμαίων, ὁ δὲ Ῥήγουλος ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου μετ' ἄλλων 500 περὶ αὐτὸν Ῥωμαίων ἐφέρθη ἐντὸς τῆς Καρχηδόνος, ὅπου μετὰ πολλὰς βασάνους ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. Πολύβ. Διοδ. Σικ.

Ῥῆμοι, οἱ, Remi Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, σύμμαχος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς τὸν κατὰ τῶν Γάλλων πόλεμον· Στράβ.

Ῥηναῖα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ῥήνεια· Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 44. Ῥήναια, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 70.

Ῥήνεια, ἡ, Ἰωνικ. Ῥηνέη, ποιητ. Ῥήναια καὶ Ῥήνη, ἔτι Ῥηνία. Νῆσος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χωριζομένη δι' ἑνὸς στενοτάτου πορθμοῦ ἀπὸ τῆς νήσου Δήλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔθαπτον τὸ πάλαι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων κατοίκων τῆς Δήλου· κατά τινας ἐκαλεῖτο αὕτη ἀρχαιόθεν Ὀρτυγία· Ὁμ. Ῥήνεια, Θουκ. α', 13. Στράβ. Παυσ. Ῥηνέη, Ἡροδ. καὶ Ῥηνία, Πλουτ. Ἀθην.

Ῥήνη, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Οἰλέως· Ὁμ. Ἰλ. Β, 728. — 2) = Ῥήνεια. Στέφ. Βυζ.

Ῥῆνος, ὁ, Rhenus. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας, τανῦν Ῥῆνος, παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις Rhein καλούμενος· περὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ εἶχον διαφόρους γνώμας οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων· κατὰ Ἰουλ. Καισ. ἐπήγαζεν οὗτος ἐπὶ τῶν Λεποντικῶν Ἄλπεων, κατὰ Στράβ. δ'. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀδούλα (Gotthard) καὶ κατὰ Τακίτου Γερμαν. εἶχε τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Ῥῆνος ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων τῶν Ῥαιτικῶν Ἄλπεων φερόμενος μὲ σφοδρὸν καὶ ταχὺν ῥοῦν ὀρεινῶς ἕως τῶν Βαταυϊκῶν ὁρίων ἀπ' ὅπου κλίνων πρὸς δυσμὰς καὶ χωριζόμενος εἰς πολλοὺς βραχίονας ἐχύνετο εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἢ Γερμανικὴν θάλασσαν. Ἐγνώσθη δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτε πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι ἤρχισαν τὰς ἐν τῇ Γαλλίᾳ κατακτήσεις των θεωροῦντες αὐτὸν ὡς φυσικὸν σύνορον τῶν Κελτικῶν καὶ Γερμανικῶν λαῶν· Στράβ. Καίσ. Γαλ. πολ. 4, 10 Πομπ. Μελ. 3, 2

Ῥηξήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἀποθανὼν ἔτι νέος τὴν ἡλικίαν· Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 63. — 2) Πατὴρ τῆς Χαλκιόπης γυναικὸς τοῦ Αἰγέως. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Ῥῆσος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, υἱὸς τοῦ Ἠϊονέως. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 435. κατ' ἄλλους δέ, υἱὸς τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ Εὐτέρπης. Σχολ. Ἰλ. αὐτόθ. ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ, ὅτε οὗτοι ἦλθον ν' ἁρπάσωσι τοὺς ὡραίους καὶ περιφήμους αὐτοῦ ἵππους Ὁμ. Εὐρ. Ῥῆσ. 275. Ἀπολλόδ. α', 3, 3. — 2) Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Γράνικον· Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20. — 3) Υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Βιθυνίᾳ, ταὐτ. τῷ Ῥήβας. Ἡσ. Θεογ. 340.

Ῥιανός, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάσας περὶ τὴν 134 Ὀλυμπ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὢν πρότερον δοῦλος· τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐθαυμάζοντο πρὸ πάντων ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου τὰ ὁποῖα οὗτος ἐπάσχισε νὰ μιμηθῇ. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 734.

Ῥίγμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πείρου, ἡγεμὼν τῶν Θρᾳκῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 485.

Ῥιζόνα, ἡ. Πόλις τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως. Πτολμ.

Ῥιζοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ· τανῦν Ῥιζεχ.

Ῥίζων, ωνος καὶ ονος, ὁ· Rhizinium. Πόλις ἀρχαία τῆς Δαλματίας ἐπὶ τοῦ Ῥίζωνος ποταμοῦ, ἢ μᾶλλον ἐπί τινος αὐτόθι κόλπου, τανῦν Risano. Πολύβ. β', 11. ἡ διὰ τοῦ ω γραφ.

ὅστις ὀρθοτρ. — ὅθεν, Ῥιζωνίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καί, Ῥιζωνικός, ή, όν, ἡ Ῥιζονικός. Τοῦ Ῥιζῶνος ἢ εἰς τὴν πόλιν Ῥίζωνα ἀνήκων Στραβ.

Ῥίνθων, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἐν Τάραντι, 300 πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας εὑρετὴς τῶν ἱλαροτραγῳδιῶν διὰ τῆς ἑνώσεως κωμικῶν μετὰ τραγικῶν παραστάσεων, συγγράψας κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Σουίδ. τριάκοντα ὀκτὼ δράματα, ἐξ ὧν τινα ἀναφέρονται παρ' Ἀθηναίῳ βιβλ. γ', 27. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 310.

Ῥινοκοραύρα, ἡ. Πτολ. δ', 5, 5, καὶ

Ῥινοκολοῦρα, Στράβ. Διοδ. Σικ. α', 60. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ διὰ τοῦτο λαμβανομένη ποτὲ μὲν ὡς Αἰγυπτιακὴ ποτὲ δὲ ὡς Συριακὴ πόλις.

Ῥίον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ὅπερ ἄλλως καὶ Δρέπανον ἐκαλεῖτο διὰ τὸ δρεπανοειδὲς αὐτοῦ σχῆμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· τανῦν Κάστρον τοῦ Μωρέου. Εὐρ. Ἴων. 1592. Ῥίον τὸ Ἀχαϊκόν, Θουκ. β', 86. — 2) Ῥίον τὸ Μολυκρικόν. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας κείμενον ἀπέναντι τοῦ Ἀχαϊκοῦ Ῥίου μὲ πόλιν πλησίον αὐτῷ τὴν Μολυκρείαν· ὅτι καὶ Ἀντίῤῥιον καλούμενον, ὅπερ ὅρα Θουκ. β', 84. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Ῥιπαῖα ὄρη, τά. Ὄρη μυθολογούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κείμενα βορείως τῆς Οἰκουμένης καὶ σχηματίζοντα τὰ πρὸς βοῤῥᾶν ὅρια αὐτῆς φερόμενα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐλέγετο συνήθως ὅτι ἔπνεεν ὁ σφοδρὸς καὶ ψυχρὸς Βοῤῥέας ἄνεμος, ἐπειδὴ δὲ αὐτῶν ἐλογίζοντο ὅτι κατῴκουν οἱ Ὑπερβόρειοι λαοὶ τῆς Γῆς. Στράβ. Διον. Περ. 315. Κατὰ Ποσειδώνιον, τὰ Ῥιπαῖα ὄρη τῶν Ἀρχαίων ἦσαν αἱ Ἄλπεις πέραν τῶν ὁποίων ἐθέτοντο οἱ Ὑπερβόρειοι λαοί. Τινὲς δὲ ἔθετον ἐπὶ τούτων τῶν ὀρέων τὰς πηγὰς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ ἐν τῇ Εὐρωπαίᾳ Σαρματίᾳ. (τὸ ὄνομα Ῥιπαῖος προέκυψεν ἐξ Ὁμ. Ἰλ. Ο, 171., Ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο.)

Ῥίπη, ἡ. (ῑ). Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Στρατίας. Ὁ. Ἰλ. Β, 606. — ὅθεν, Ῥιπαῖος, ὁ κάτοικ.

Ῥόδανος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Λεμάνης λίμνης ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ῥέων μεσημβρινῶς τῆς Γαλλίας, εἰσβάλλει διὰ τριῶν στομίων εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ· τανῦν Rhone Ἀπολ. Ῥοδ. Δ' 627. Στράβ.

Ῥόδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 451. Ἡσ. Θεογ. 351. Dindor. ἔνθα πρότερον Ῥοδίη ἐκεῖτο.

Ῥόδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα, τὴν Λαμπετίαν, Αἴγλην καὶ Φαέθουσαν. Ἀπολλόδ. α', 4, 4. παραβλ. καὶ Heyne αὐτόθι, σελ. 55. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 209. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Ῥοδία, ἡ, = Ῥόδεια, ὅπερ ὅρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλ β', 1, 4.

Ῥοδιακός, ή, όν. Τῆς Ῥόδου ἢ εἰς τὴν Ῥόδον ἀνήκων, ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου ὤν. Στράβ.

Ῥοδίος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ῥέων ἀρκτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δαρδανίδος. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20.

Ῥόδιος, ία, ιον. Τῆς Ῥόδου ἢ ἐκ τῆς Ῥόδου ὤν, ὁ εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. Ῥόδιος, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ῥόδου. Ὁμ. Ἰλ. Β 654.

Ῥοδίππη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 370.

Ῥοδόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης, παρ' Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 422. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Στρυμόνος καὶ γυνὴ τοῦ Αἵμου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸ ἐν Θρᾴκῃ ὁμώνυμον ὄρος, διότι ἤθελον νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ Διός. Λουκ. Ὀρχ. 51. Ὀβιδ. — 3) = Ῥοδώπις, Λουκ.

Ῥοδόπη, ἡ. Ὄρος τῆς Θρᾴκης ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Αἵμου καὶ ἐκτεινόμενον διὰ μέσου τῆς χώρας περὶ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· τανῦν βουνὸν τοῦ Δεσποτοῦ. Ἡροδ. 4, 49. Πολύβ.

Ῥόδος, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης ἢ κατ' ἄλλην γραφ. τῆς Ἀμφιτρίτης, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀπόλλων· ἡ νῆσος Ῥόδος ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἑπτὰ παῖδας οἵτινες μετὰ ταῦτα ἐμοιράσθησαν μεταξύ των τὴν νῆσον ταύτην. Πινδ. Ὀλ. 7, 62 – 140.

Ῥόδος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλληνικῶν νήσων ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει ἀπέναντι τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Ὀφιοῦσα, Ἀστερία καὶ Μακαρία καλουμένη, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος ὑπῆρχε κατ' ἀρχὰς ὡς λέγεται εἰς ἄκρον ἑλῶδες καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν λιμνῶν καὶ φαρμακερῶν ἐντόμων, ἕως οὗ ὁ Φόρβας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λαπιθῶν ἐκαθάρισεν αὐτήν, βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ αὐτόθι. Διοδ. Σικ. ε', 58, δ', 71. ἔκτοτε κατεστάθη ἡ νῆσος αὕτη εἰς ἄκρον εὔφορος, τερπνὴ καὶ τοσοῦτον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις περιβόητος· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου εὑρίσκοντο ἐν αὐτῇ τρεῖς πόλεις, ἡ Ἰάλυσος, Λίνδος καὶ Κάμιρος, τῶν ὁποίων ἑκάστη εἶχεν ἰδίαν πολιτείαν καὶ τὰς ὁποίας, κατὰ Στράβωνα ἔκτισαν πρῶτον οἱ Δωριεῖς ἐλθόντες ἐκ Μεγάρων· ἐφεξῆς ἦλθον καὶ κατῴκησαν ἐπὶ τῆς νήσου οἱ Τελχῖνες ἐκ Κρήτης, δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῶν Τελχινίτις, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον οἱ Τελχῖνες οὗτοι οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου ἐπινοήσαντες τὴν ἀστρολογίαν καὶ τὴν τῶν μετάλλων ἐργασίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἑνωθέντες οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν τριῶν ἐν τῇ νήσῳ πόλεων, ἔκτισαν τὴν πόλιν Ῥόδον ἐπὶ τοῦ βορειοδυτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἥτις ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου ἔχουσα δύο λιμένας, ἐφ' ἑνὸς τῶν ὁποίων ἵστατο ὁ περίφημος ἐκ χαλκοῦ Κολοσσὸς τὸν ὁποῖον ἀνήγειραν οἱ Ῥόδιοι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡλίου. Πρὸ πάντων ὑπερεῖχε τὸ πάλαι ἡ νῆσος Ῥόδος διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικόν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων· οὐκ ὀλίγον δὲ ἐφημίζετο καὶ διὰ τοὺς σοφοὺς αὐτῆς νόμους, περὶ τῆς ὁποίας λέγει ὁ Κικέρων Leg. Manil. 38. »Rhodiorum usque ad nostram memoriam disciplina et gloria remansit.« τὸ ἐμπόριον τῶν Ῥοδίων ἐκτείνετο εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη τῆς Εὐρώπης ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, διὰ δὲ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῶν ναυτικοῦ πολλάκις συνετέλεσαν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἰδίας αὐτῶν καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐλευθερίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 655. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Ῥοδουντία, ἡ. Φρούριον ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Ῥόδων, ωνος, ὁ. Ἀρτεμ. Κύρ. Ὄνομ. παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. β'.

Ῥοδῶπις, ιος, ἡ. Περιβόητος καὶ εἰς ἄκρον ὡραία ἑταίρα ἐκ Θρᾴκης, ἥτις οὖσα πρότερον δούλη τοῦ Ἰάδμονος ἐν Σάμῳ ἐφέρθη εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀμάσιος καὶ ἐπωλήθη αὐτόθι· ὕστερον δὲ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν της παρὰ τοῦ Χαράξου· ἐν Αἰγύπτῳ δὲ διατρίβουσα ἀπέστησε τοσοῦτον πλοῦτον διὰ τῆς ὡραιότητος καὶ τῶν θελγήτρων της, ὥστε λέγεται ὅτι δι' ἰδίας δαπάνης ἤγειρε μίαν πυραμίδα. Ἡροδ. 2, 134. ἔνθα ὁ ἱστορικὸς αὐτὸς ἀναφέρει ταῦτο ὡς μυθῶδες. — 2) ἄλλη ἑταίρα ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ'. 33. (ἐν Ἀρχαιοτρ. Ἐκδοσ. εὑρηται Ῥόδωπις.) Ῥοδόπη, ἡ. Λουκ. Ὀρχ. 2.

Ῥοῖκος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἀταλάντην ἐτοξεύθη ὑπ' αὐτῆς. Καλλιμ. εἰς Ἀρτ. 221. Ἀπολλόδ. — 2) Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Σάμου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ τυράννου Πολυκράτους, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐφεύρηκε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου τὴν τέχνην τοῦ ν' ἀναλύωσι τὸν χαλκὸν καὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἐξ αὐτοῦ διάφορα ἀγάλματα. Ἡροδ. 3, 60.

Ῥοιμητάλκης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Ἀντωνίου καὶ ἐφεξῆς ἔδειξεν μεγάλας ἐκδουλεύσεις ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων εἰς διαφόρους ἄλλους πολέμους.

Ῥοιτειός, ὅρα Ῥοίτειον.

Ῥοίτειον, τό. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδεικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος. Ἡροδ. 7, 43. — ὅθεν Ῥοιτειεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ῥοιτειάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ῥοιτείου ἢ ἐκ τοῦ Ῥοιτείου οὖσα. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ

Ῥοιτηΐς, ίδος, ἡ. Ἀνθολ.

Ῥουβίκων, ωνος, ὁ, Rubico. Ποταμὸς τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· τανῦν δὲ καλεῖται Rugo ἢ κατά τινας Pisciatello. Στράβ.

Ῥούβων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων. πιθαν. ὁ νῦν Δυΐνα. Πτολ. γ', 5.

Ῥοῦς, ὁ, συνῃρημ. ἐκ τοῦ Ῥόος. Κώμη τῆς Μεγαρίδος χώρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ καταῤῥέοντος ὕδατος ἐκ τῶν αὐτόθι ὀρέων, ὕστερον δὲ Παλαιοχωρία λεγομένη. Πλουτ. Θησ. 27. Παυσ.

Ῥουσκίνων, ωνος, ὁ, (ῑ) Ruscino. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως· τανῦν Tet. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας ἐν Γαλλίᾳ κειμένη ὑπὸ τῶν Πυρηναίων καὶ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, τανῦν Tour de Roussillon. Στράβ.

Ῥουτιλλία, ἡ, Rutilia gens. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο αἱ οἰκίαι τῶν Ῥούφων, Κάλβων, καὶ Κράσσων.

Ῥουτιλλιανός, ὁ, Rutilianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Ῥούτουλοι, οἱ, Rutuli. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Ἀρδέα, μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου δὲν παρίστανται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ Ῥούτουλοι αὐτοὶ ὡς ἴδιος λαὸς τῆς μεσαίας Ἰταλίας, ἀναμιχθέντες πρωΐμως μετὰ τῶν Λατίνων. Στράβ.

Ῥουφῖνος, ὁ, Rufinus. Ὄνομα κύρ. ἐπισή-

μων ἀνδρῶν καὶ Ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς Κορνηλίας γενεᾶς τῶν Πατρικίων. Λουκ.

Ῥοῦφος, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς Ἐφέσιος, κατὰ Τζέτζ. χρηματίσας ἐν Αἰγύπτῳ ἰατρὸς τῆς βασιλίσσης Κλεοπάτρας, κατὰ δὲ Σουΐδ. ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ, ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν μόνον τρία, περὶ τῶν ἐν κύστει καὶ νεφροῖς παθῶν, περὶ φαρμάκων καθαρτικῶν καὶ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 714.

Ῥύμμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, πιθαν. ὁ νῦν Κιατσοῦρι. Πτολμ.

Ῥύνδακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, πρότερον Λύκος καλούμενος. Στράβ. — ὅθεν, Ῥυνδακίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ῥυνδάκου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1165.

Ῥύπες, καὶ **Ῥύπαι**, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, μία τῶν δώδεκα αἵτινες συνίστων τὸ πάλαι τὴν Ἀχαϊκὴν συμμαχίαν κειμένη ἐπέκεινα τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥίου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρισκομένη εἰς ἐρείπια. Ἡροδτ. 1, 145. Στράβ. Ῥύπαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ῥυπικός, ή, όν· τῶν Ῥυπῶν ἢ εἰς τὰς Ῥύπας ἀνήκοντα· ἡ Ῥυπική, ἡ περὶ τὰς Ῥύπας ἐν Ἀχαΐᾳ χώρα. Θουκ. ζ, 34.

Ῥύτιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, πιθαν. = Ῥιθυμνία, τανῦν Ῥέθυμνος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 648.

Ῥωμαϊκός, ή, όν, καὶ

Ῥωμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Ῥώμης ἢ ἐκ τῆς Ῥώμης ὤν, εἰς τὴν Ῥώμην ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. Ῥωμαῖος, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης. Πολυβ.

Ῥωμαΐς, ίδος, ἡ. Ἰδιαιτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Ῥωμαῖος, ἡ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης.

Ῥώμη, ἡ, **Roma**. Μητρόπολις τοῦ παλαιοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, μία τῶν περιφημοτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς ἀρχαιότητος καὶ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐν τῇ Τυῤῥηνικῇ θαλάσσῃ. Ἡ πρώτη αὐτῆς σύστασις ἀναφέρεται εἰς ἀρχαιοτάτην καὶ σχεδὸν μυθώδη ἐποχήν, ὅτε πρῶτον ὡς λέγεται ὁ Εὔανδρος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισεν ἐπὶ τοῦ Παλλαντίου λόφου τὴν πόλιν Παλλάντιον, ἥτις μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν ἓν μέρος τῆς μεγάλης πόλεως Ῥώμης, περὶ τὴν ὁποίαν ἀκολούθως ὁ Ῥωμύλος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἄλβας Λόγγας, ἔκτισεν τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἰδίως κληθεῖσαν Ῥώμην τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε κυρίως ἄρχεται ἡ ἱστορικὴ ἐποχὴ τῆς κτίσεως αὐτῆς καὶ τῆς πρώτης συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Ἡ ἀρχαία Ῥώμη ἐσχημάτιζε μίαν μικρὰν τετράγωνον περιοχήν, δι' ὃ καὶ **Roma quadrata** ἐκαλεῖτο, μετ' οὐ πολὺ δὲ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τουλλίου διῃρέθη ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς δεκατέσσαρα μέρη **Regiones** καλούμενα, ἔχουσα ἐπὶ τῶν τειχῶν αὐτῆς 37 πύλας· ἐντὸς δὲ τῆς πόλεως ἔκειντο ὀκτὼ γέφυραι ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ, 19 δημόσιαι ἀγοραί, 400 Ναοί, 215 μεγάλαι ἀγυιαί, 14 ὑδραγωγεῖα, 50 Κολοσσοί, ἓν μέγα πλῆθος Ὠδείων, στοῶν, θεάτρων καὶ ἄλλαι μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί· παρβλ **Burtons** καὶ **Sickler Topographie des älteren und neuen Roms, Comp. 1823.** καὶ **Platner** περὶ Ῥώμης, **Tubin. Cotta** 1830. — τανῦν Ῥώμη, **Roma**, πρωτεύουσα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας ἐν Ἰταλίᾳ καὶ καθέδρα τοῦ Πάπα.

Ῥῶμος, ὁ, **Remus**. Ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου περὶ τὰς ἀρχὰς ὅτε τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου· ὕστερον δὲ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἥρως μὲ θείας τιμὰς ἔχων καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ. Αἰλ.

Ῥωμυλία, ἡ, **Romulea**. Πόλις τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Στέφ. Βυζ.

Ῥωμύλος, ὁ, **Romulus**. Υἱὸς τῆς Ῥέας Σιλβίας θυγατρὸς τοῦ Νουμήτορος βασιλέως τῆς Ἄλβης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεος, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ῥώμου, μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου βρέφος ἔτι ὢν ῥιφθεὶς εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν διὰ προσταγῆς τοῦ τότε βασιλεύοντος θείου αὐτῶν Ἀμουλίου, ἀνετράφη ὑπὸ τῆς Ἄκκας Λαυρεντίας γυναικὸς ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων ποιμένων. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν οἱ δύω οὗτοι ἀδελφοί, μαθόντες παρὰ τῆς τροφοῦ αὐτῶν τὴν ἀληθῆ γέννησιν καὶ καταγωγήν των, ὥρμησαν εἰς τὴν πόλιν Ἄλβαν, ἐφόνευσαν τὸν θεῖον αὐτῶν Ἀμούλιον καὶ διὰ βοηθείας πολλῶν συμπολιτῶν των ἀποκατέστησαν αὖθις εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον των Νουμήτορα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ λαβόντες ἓν μέρος τῶν δυσαρεστουμένων κατοίκων τῆς Ἄλβης ἦλθον περὶ τὸν Τίβεριν ποταμὸν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὅπου ἔκτισαν πρῶτοι τὴν περίφημον πόλιν τῆς Ῥώμης. Ἡ συμβᾶσα μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἔρις περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς νέας πόλεως λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν αἰτία τοῦ νὰ φονευθῇ ὁ Ῥῶμος ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου· περὶ τὸν Παλλάντιον λόφον ἔστησεν ὁ Ῥωμύλος τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς πόλεως Ῥώμης τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. περιβαλὼν αὐτὴν μὲ μίαν τετράγωνον διώρυχα ἀντὶ τείχους καὶ συστήσας ἐν αὐτῇ ἓν ἴδιον συμβούλιον, ἐκ τῶν πλουσιωτέρων καὶ συνετωτέρων πολιτῶν ἀναγορευθεὶς πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων καὶ διαιρέσας ἐφεξῆς ὅλον τὸν λαὸν τῆς μικρᾶς ἐπικρατείας του εἰς τριάκοντα φυλάς, τὴν δὲ χώραν εἰς τρία μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἀπροσδιώρισεν πρὸς διατήρησιν τῶν ἱερῶν καὶ τῆς λοιπῆς θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας, τὸ ἕτερον διὰ τὰς χρείας τοῦ κράτους καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως καὶ τὸ τρίτον διεμοίρασε μεταξὺ τῶν τριάκοντα φυλῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ἡ ἀπὸ μέρους τῶν Ῥωμαίων συμβᾶσα ἁρπαγὴ τῶν Σαβίνων γυναικῶν ἐπέφερε ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ῥωμύλου αἱμοβόρους τινὰς πολέμους μεταξὺ τοῦ νεοσυσταθέντος τούτου κράτους καὶ τινων πλησιοχώρων Ἰταλικῶν πόλεων· μετὰ μίαν βασιλείαν τριάκοντα ἑπτὰ χρόνων ἀπέθανεν ὁ Ῥωμύλος ἐν καιρῷ μιᾶς εἰκονικῆς ἐκθεωρήσεως τῶν στρατευμάτων, ὅπου λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ γερουσιαστῶν μισούμενος ἤδη διὰ τὸ ἀπεχθὲς καὶ τυραννικὸν πολίτευμά του· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ὡς ἐγχώριος θεότης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μὲ τὸ ὄνομα Κυρῖνος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ῥώμῃ πολιτῶν ἐσυμποσοῦτο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμύλου περίπου 47,000. Πλουτ. Ῥωμ. Λιβ.

Ῥωξάνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πέρσου Ὀξυάρτου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Ἀλεξάνδρου. Ἀῤῥιαν. Λουκ.

Ῥωξόλανοι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Βορυσθένην ποταμὸν καὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, συγχεόμενοι πολλάκις μετὰ τῶν Ἰαζύγων· ἡ γραφ. Ῥοξόλανοι φαίνεται ὀρθοτρ. Στράβ.

Σ.

Σάβα, ἡ, καὶ **Σάβαι**, αἱ (α). Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, μητρόπολις τῶν Σαβαίων, κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος· εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς Ἀραβίας· τανῦν κεῖται ἐπ' αὐτῆς ἡ πόλις, Σαάδα. — ὅθεν, Σαβαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὴν πόλιν Σάβαν χώρας ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, σχηματίζοντες τὸ πάλαι ἓν μέγα καὶ πλούσιον ἔθνος περὶ τὴν νῦν Ὑεμὲν χώραν, ἔχοντες ἰδίους βασιλεῖς καὶ ἐνεργοῦντες μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς γῆς των, τῶν ὁποίων ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πολυτέλεια ἐθαυμάζετο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Σαβάζιος, ὁ. Ἐπιθτ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὁ Βάκχος ἐν Φρυγίᾳ καὶ πιθαν. ἔτι ἐν Θρᾴκῃ. Κατὰ δὲ Στράβ. ὑπῆρχεν ὁ Σαβάζιος οὗτος υἱὸς τῆς Κυβέλης, παριστανόμενος ἀντὶ τῆς Σελήνης, δι' ὃ καὶ μηνοτύραννος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, ἡ συμβολικῶς εἰκονιζόμενος ἀντὶ τῆς ἐπαναστρεφομένης κατ' ἔτος ἡλιακῆς δυνάμεως. Ἡ λατρεία αὐτοῦ μετεφέρθη ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπανηγυρίζετο ἐξαιρέτως μὲ μυστηριώδεις τελετὰς ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἀριστφ. Σφ. 9 ὅτε καὶ Πλυθτ. Ἀριστφ. Λυσ. 389. — 2) Ἐπιθτκ. Ἱερὸς τοῦ Σαβαζίου, καί, τὰ Σαβάζια, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου δι' ὀργίων καὶ ἄλλων μυστηριωδῶν τελετῶν. Στράβ.

Σάβαι, αἱ, (α) = Σάβα. Διον. Περ. 959.

Σαβάκτης, ου, ὁ (σαβάζω). Δαίμων τις κακότροπος, παριστανόμενος ὑπὸ μορφὴν κοβάλου, κατασυντρίβων τὰς ἐν τῷ οἴκῳ χύτρας. Ὁμ. Ἐπ. 14.

Σαβακῶς, ῶ, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον περὶ τὸ 765 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβασίλευσεν αὐτόθι ἕως τοῦ 715 ἔτους. Ἡροδτ. 1, 140.

Σαβάρα, ἡ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου. Πτολμ. ζ, 2.

Σαβάραι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες δυτικῶς τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκοντο πολλοὶ ἀδάμαντες, μὲ πόλεις τὸ Τοσάπειον καὶ τὰ Καρικάρδαμα. Πτολμ. Mannert. Γεωγρ. V, 1, σελ 111.

Σαβῖνα, ἡ, **Sabina**. Ὀνομ. κύρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Σαβῖνοι, οἱ, **Sabini**. Ἓν τῶν ἀρχαιοτέρων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ Ἀπέννινα ὄρη ἄνωθεν τοῦ Λατίου, τὸ ὁποῖον Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς λέγει ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν Οὔμβρων ἢ Ὀμβρικῶν, πιθανότερον ὅμως ἦσαν οἱ Σαβῖνοι τὸ ἀρχαῖον ἐκ τοῦ γένους τῶν Αὐσόνων καὶ ἐσχημάτιζον ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἓν μέγα ἔθνος τοῦ ὁποίου διάφοροι ἀποικίαι εὑρίσκοντο καθ' ὅλην τὴν χερσόνησον ταύτην· ἔζων δὲ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν πλανώμενοι μὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς τὰ περὶ τὴν χώραν των ὄρη. Πολύβ.

Σαβῖνος, η, ον Τῶν Σαβίνων ἢ εἰς τοὺς Σαβίνους ἀνήκων· ἡ **Σαβίνη**, ἡ χώρα τῶν Σαβίνων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Σάβιρα, ἢ **Σάβειρα**, τά. Ἐπίσημος κώμη τῆς ἰδίως Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρότερον μητρόπολις τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Σάβις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥῆνον, τανῦν **Sambre**. Καίσ.

Σαβοῖ. Ἐπιφώνημά τι σύνηθες ἐν ταῖς τελεταῖς τοῦ Σαβαζίου. Δημ. Στεφ. σελ. 313.

Σαβύλινθος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Μολοσσῶν, παρὰ Θουκ. β', 80.

Σάβυλλος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Γέλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Κλέανδρον. Ἡροδτ. 7, 154.

Σαγαλασσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη νοτειοανατολικῶς τῆς Ἀπαμείας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο οἱ ἀνδρειότεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς χώρας. Στράβ. Σαλαγασσός, παρ' Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. α', 28. — ὅθεν, Σαγαλασσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Σαγάπολα, τά. Ὄρη τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, συνεχόμενα μετὰ τοῦ Ἄτλαντος. Πτολμ.

Σαγάρτιοι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Περσίδος χώρας. Ἡροδτ. 1, 125.

Σάγγαλα, τά, καὶ **Σάγαλα**. Πόλις τῆς ὀρεινῆς Ἰνδίας ἄλλως καὶ Εὐθυμέδεια παρὰ Πτολ. καλουμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καθαίων Ἀῤῥιαν.

Σαγγάριος, ὁ, (-ᴗᴗᴗ). Ὁ ἐπισημότερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Διδύμου πλησίον τῆς αὐτόθι κώμης Σαγγίας καὶ ῥέων δι' ἑνὸς μέρους τῆς Φρυγίας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· τανῦν Σακαρία. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 187. Ἰλ.

Σάγουντον, τό, Saguntum. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἰσπανίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἑλλήνων ἐλθόντων ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου, ἀπέχουσα 1000 βήματα τῆς θαλάσσης πλησίον τῆς νῦν Murviedro πόλεως. Στράβ. παρβλ. Ζάκυνθα.

Σάγρας, ου, ὁ, Sagra. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λοκρῶν. Στράβ.

Σάγρος, ὁ, Sagrus. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Sagro. Στράβ.

Σαγύλιον, τό. Πόλις ἢ φρούριον ὀχυρὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ μεσημβρινῶς τῆς πόλεως Ἀμασείας, καταστραφὲν ἤδη διὰ προσταγῆς τοῦ μεγάλου Πομπηίου.

Σαγχωνιάθων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος ἱερεὺς τῶν Φοινίκων ἐκ τῆς πόλεως Τύρου, πιθαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· τινὲς δὲ διαφέρουσιν αὐτὸν σύγχρονον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐκ τῶν διασωθέντων λειψάνων τοῦ Σαγχωνιάθωνος παρ' Εὐσεβίῳ καὶ Πορφυρίῳ εἰκάζεται ὅτι οὗτος συνέγραψε μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκείας τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων, μεταφρασθεῖσαν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Βυβλίου. Ἀθην. βιβλ. γ'. ἐν τέλει. Σουίδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, σελ. 221.

Σάδα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου ἐν τῇ νῦν Ἀρακάν. Πτολμ.

Σάδοκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σιτάλκους, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν. Θουκ.

Σαδυάττης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρδυος, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Ἡροδτ. 1, 16.

Σαιδήνη, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύμη. Ὁμ. Ἐπ. ι'. Ἡροδτ.

Σάϊοι, οἱ, (ᴗᴗ-). Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες περὶ τὴν πόλιν Ἄβδηρα καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ἀριστφ. Εἰρ. 1298. κατὰ Στράβ. = Σίντιες καὶ Σαπαῖοι καλούμενοι.

Σάϊς, ιος καὶ εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ κειμένη μεταξὺ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου μ' ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Αἰγυπτίοις Νηΐθ καλουμένης καὶ μ' ἓν ταφεῖον τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· τανῦν Σά. Ἡροδτ. 2, 133. — Δοτ. Σάϊ, Ἡροδτ. 2, 28. — ὅθεν, Σαΐτης, ου, ὁ, (ι), ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. καὶ Ἐπιθτ. Τῆς Σάϊος, ἢ εἰς τὴν πόλιν Σάϊν ἀνήκων· ὁ **Σαΐτης νομός**, εἷς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν. Ἡροδτ. — 2) Σαϊτικός, ή, όν Τῆς Σάϊος ἢ εἰς τὴν Σάϊν ἀνήκων, τὸ Σαϊτικὸν στόμα, ταυτὸν μὲ τὸ Τανιτικόν, σχηματίζον ἕνα βραχίονα τοῦ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Ἡροδτ. 2, 17. ὁ Σαϊτικὸς νομός, Πλάτ. Τιμ. σελ. 21.

Σαΐς, ΐος, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σάϊδι πόλει τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 2, 175. κατὰ Παυσ. εἶχεν ἔτι αὕτη ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀργολίδα. Παυσ. β', 36.

Σακάδας, ου, ὁ, (ᴗᴗ-). Ποιητὴς λυρικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐξ Ἄργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48 Ὀλυμπ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ μουσικὸν ὄργανον Σακάδιον. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Σάκαι, οἱ (α) καθ' Ἡροδτ. 7, 64. ὄνομα κοινὸν μὲ τὸ ὁποῖον οἱ Πέρσαι ἐκάλουν ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Σκυθίας· παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλοῦντο ἰδίως Σάκαι λαοί τινες νομάδες κατοικοῦντες ἐπέκεινα τῆς Κασπίας θαλάσσης μεταξὺ τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῶν ὀρέων Ἰμάου καὶ Παροπαμίσου ἐν τῇ νῦν μικρᾷ Βουχαρίᾳ, κατὰ Πτολμ. μὴ ζῶντες κατὰ πόλεις ἀλλὰ περιπλανώμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ τὰ ποίμνιά των καὶ κατοικοῦντες εἰς δάση καὶ εἰς σπήλαια. Διον. Περ. 750. ἑνικ. Σάκας.

Σάκαιος, αία, αιον. Τῶν Σακῶν ἢ εἰς τοὺς Σάκας ἀνήκων. Στράβ.

Σάκας, ου, ὁ (ᴗ-). Ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Σακῶν ἐν Ἀσίᾳ. — 2) Ὄνομα δούλου τινὸς οἰνοχόου τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους Ξενφ. Κυροπαιδ. α', 3. — 3) Περιφρονητικὸν ὄνομα τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀκέστορος ἐν Ἀθήναις ὡς ἐξ ἀλλοτρίας πατρίδος ὄντος. Ἀριστφ. Ὀρν. 31.

Σακασηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν κατὰ Στράβ. ια, κατῴκησαν πρῶτον οἱ Σάκαι ὅτε οὗτοι ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου ἐκ τῆς χώρας των. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πτολμ. Σακαπηνὴν καλουμένην.

Σακατία, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Πτολμ.

Σακεσίναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας πιθαν. κατοικοῦν ἐν τῇ Σακασηνῇ χώρᾳ, ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαντώμενον οὐδαμοῦ. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. γ', 8, 7.

Σάκων, ωνος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς πόλεως Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ κτίσας πρῶτον τὴν πόλιν Ἱμέραν. Θουκ. ς', 5.

Σάλα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ Ἀράξου. Πτολμ. ε', 13. — 2) Ποταμὸς τῆς Μαυριτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. Πτολ.

Σαλαβάκχα, ἡ, (σαλάβη). Ὄνομα ἑταίρας παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 255.

Σαλαβακχώ, οῦς, ἡ, = Σαλαβάκχα. Ἀριστφ. Θεσμ. 805.

Σαλαγασσός, ἡ = Σαγαλασσός, ὅπερ ὅρα.

Σαλαγγών, ῶνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 337. πιθαν. ὁ νῦν Σάλος Salo Πλιν.

Σάλαιθος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. γ', 25. — 2) Αὐστηρός τις ἀρχαῖος νομοθέτης τῶν Κροτωνιατῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Λουκ.

Σαλακία, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, τανῦν Alcacer-do-Sal. Στράβ.

Σαλαμβώ, οῦς, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Βαβυλωνίοις παριστανομένη θρηνοῦσα τὸν θάνατον τοῦ νέου Ἀδώνιδος. Ἡσυχ.

Σαλαμίν, ῖνος, ἡ μεταγενέστρ. τύπ. ἀντὶ τοῦ Σαλαμίς, παρβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 41, 2. σημ. 3.

Σαλαμιναφέτης, ου, ὁ. Ὁ ἀπὸ τῆς Σαλαμῖνος ἐκπλέων, Σολ. λειψ. 16. ὡς καὶ Gaisford παρεδέξατο ἀντὶ τοῦ Σαλαμῖν' ἀφέντων.

Σαλαμινιακός, ή, όν. Τῆς Σαλαμῖνος ἢ εἰς τὴν Σαλαμῖνα ἀνήκων. Στράβ.

Σαλαμίνιος, ία, ιον (ι). Τῆς Σαλαμῖνος ἢ ἐκ τῆς Σαλαμῖνος ὤν. Ἡροδτ. καὶ Οὐσιαστ. Σαλαμίνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Σαλαμῖνος. Ἡροδτ. — ἡ **Σαλαμινία**, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ταχεῖα ναῦς τῶν Ἀθηναίων, χρησιμεύουσα εἰς ὑπηρεσίας τῆς πολιτείας αὐτῶν καὶ καταδιώκουσα τοὺς φεύγοντας κακούργους. Θουκ. γ', 33. Ἀριστφ. Ὀρν. 147.

Σαλαμίς, ῖνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κυχρέα. Ἀπολλδ. γ', 11, 7. καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σαλαμίς· κατὰ Παυσ. α', 55. ἡ Σαλαμὶς ὑπῆρχε μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ.

Σαλαμίς, ῖνος, ἡ, παρὰ τοῖς ὕστερον Σαλαμίν. Νῆσος εὔφορος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο δι' ἑνὸς στενοῦ πορθμοῦ, ἔχουσα κατὰ Στράβωνα 70 ἕως 80 σταδίων περίμετρον, μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ μ' ἕνα λιμένα παρ' αὐτῇ. Ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον ἡ νῆσος αὕτη Κυχρεία καὶ Πιτυοῦσα, σχηματίζουσα ἀρχαιόθεν ἰδίαν μοναρχικὴν ἐπικράτειαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευον ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων ὁ Τελαμὼν καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Αἴας, ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Σόλωνος διέμεινε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν· οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ὑπῆρχον Ἴωνες καὶ ἐφημίζοντο ὡς ἐπιτηδειότατοι ναῦται· τανῦν Σαλαμὶς ἢ κοινῶς Κόλουρις. Ὁμ. Ἰλ. 557. Θουκ. β', 94. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Κύπρου ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος καὶ ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ὑπῆρχε δὲ τὸ πάλαι ἡ Σαλαμὶς ἡ μεγαλητέρα καὶ ὀχυρωτέρα ὅλων τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Κύπρου, ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Σαλαμινίου Διός, καὶ σχηματίζουσα ἴδιον καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον, ἔχον ἐπίῤῥοιαν ἐφ' ὅλων τῶν λοιπῶν μικρῶν ἡγεμόνων τῆς νήσου· ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἀνακαινισθεῖσα αὖθις καὶ κοσμηθεῖσα μὲ πολλὰς ὡραίας οἰκοδομὰς κατεστάθη πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου ὀνομασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Κωνσταντία, τανῦν Πόρτον Κωνστάντζα. Ὁμ. Ὑμν. Ἀφρ. 4. Ἡροδτ. 4, 162. — 3) καὶ Ἐπιθτ. = Σαλαμίνιος, Αἰσχ. Περσ. 950.

Σάλας, ὁ, Sale. Ποταμὸς τῆς ἄνω Γερμανίας ῥέων ἐκ τῆς χώρας τῶν Σαξόνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄλβιν. Στραβ. Δίων. Κασσ.

Σαλασσοί, οἱ, Salassi. Λαὸς Κελτικὸς κατοικῶν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ περὶ τὰς Ἄλπεις, εἰς ἄκρον μάχιμος καὶ ἀνδρεῖος, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς μάχας ἠδυνήθησαν μόλις νὰ ὑποτάξωσι· μητρόπολις αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Αὐγοῦστα Πραιτορία, τανῦν Aosta ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Πιεμόντου. Πτολ. γ', 1. Στράβ.

Σαλγανεύς, έως, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος περὶ τὸ στενὸν τῆς Εὐρίπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος Βοιωτοῦ Σαλγανέως, ὅστις ὡδήγησε τὸν στόλον τοῦ Ξέρξου διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης. Στράβ.

Σαλεντινοί, οἱ, Salentini. Λαὸς τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Σάλερνον, τό, Salernum. Πόλις τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ὕστερον ἀποικία Ῥωμαϊκή. Πτολ. γ', 1. Στράβ. ε'.

Σάλη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἡροδτ. 7,

60. ἀνῆκε δὲ αὕτη τὸ πάλαι μὲ τὴν περὶ αὐτὴν χώραν εἰς τοὺς Σαμοθρᾷκας.

Σαλῖται, αἱ. Τόπος μὲ ἁλατεῖα ἐν τῇ παλαιᾷ Δακίᾳ, τανῦν Τόρδα μὲ πολλὰ ἐρείπια ἐν αὐτῷ. Πτολ. γ', 8.

Σαλμακίς, ίδος, ἡ. Κρήνη τῆς πόλεως Ἁλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας ἑνὸς αὐτόθι ὄρους, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκθηλύνῃ καὶ ἐκνευρίζῃ τοὺς ὅσοι τὸ ἔπινον. Στράβ. — 2) Ἀκρόπολις ἢ φρούριον κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἁλικαρνασσῷ ὄρους ἀπ' ὅπου ἔῤῥεεν ἡ κρήνη Σαλμακίς. Ἀῤῥιαν.

Σαλμαντική, ἡ, Salmantica. Πόλις τῆς Λυσιτανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς συνόρων, ἡ νῦν Salamanca καλουμένη, εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πολυβ. Ἑλμαντικὴν ἀναφερομένην.

Σολμυδήσσιος, = Σαλμυδήσσιος.

Σαλμυδησσός, ὁ, καὶ Σαλμυδητός. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μὲ λιμένα· τανῦν Μιδιέχ. — διὰ τοῦ σσ εὕρηται παρ' Ἡροδτ. 4, 93. Ἀπολλδρ. α', 9. Ξενφ. Στράβ. εἰς ἀρσεν. γεν. διὰ δὲ ἑνὸς σ παρ' Αἰσχ. Προμ. 714. ἔτι Ἁλμυδησσός, Πτολμ. — 2) Κόλπος τῆς Θρᾴκης καὶ παραλία περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδησσόν. Ξενφ. Ἀναβ. ζ, 5, 12. — ὅθεν,

Σαλμυδήσσιος, ία, ιον. Τῆς Σαλμυδησσοῦ ἢ εἰς τὴν Σαλμυδησσὸν ἀνήκων. Αἰσχ. ἡ Σαλμυδησσία γνάθος, ὁ κόλπος τῆς Σαλμυδησσοῦ.

Σαλμωνεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐνάρετης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Τυροῦς. Ἀπολλδρ. α', 7, 3. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν Ἥρωα ἀμύμονα, ἀγνοῶν μονταπατιν ὅσα οἱ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ ἔπλαττον περὶ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευεν ὁ Σαλμωνεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἦλιδα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Σαλμώνην, λέγεται ὅτι τοσοῦτον ἐπαρθῆ διὰ τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν δύναμίν του ὥστε ἤθελε νὰ ὀνομάζεται Ζεύς, μιμούμενος τεχνηέντως τὰς ἀστραπὰς καὶ βροντὰς τοῦ θεοῦ τούτου καὶ σφετεριζόμενος τὰς προσφερομένας θυσίας αὐτοῦ, ὅπως οὖν διὰ τὴν ἀσέβειάν του ἐκεραύνωσεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς καὶ τὸν ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀφανίσας κατὰ κράτος καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 236. Ἀπολλδρ. α', 9, 7. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην Σαλμωνεύς ἥτις δὲν διεσώθη.

Σαλμώνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τῆς Πισάτιδος χώρας κειμένη πλησίον μιᾶς ὁμωνύμου κρήνης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαλμωνέως υἱοῦ τοῦ Αἰόλου. Ἀπολλδρ. Στράβ.

Σαλμώνιον, τό, καὶ Σαλμώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἀνατολικῶς, τανῦν Καβοσίδηρον. Ἀπ. ἔτι καὶ Σαμώνιον, τό, Στραβ. Πτολ.

Σαλμωνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Σαλμώνης ἢ εἰς τὴν Σαλμώνην ἀνήκων. — 2) προσωνυμ. ἄκρα, τὸ ἐν Κρήτῃ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον. Διον. Περ. 110.

Σαλούστιος, ὁ, Salustius. Κυρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σάλπιγξ, γγος, ὁ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος ὅπου ἐλατρεύετο ὡς πρώτη ἐπινοήσασα τὴν χρῆσιν τῶν σαλπίγγων. Παυσ. β', 21.

Σάλυες, οἱ, Salyes. Ἔθνος μάχιμον τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων καὶ ἔχον ἐπισήμους πόλεις ἐπὶ τῆς χώρας αὐτοῦ. Στραβ.

Σαλύνθιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀγραίων ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. γ', 111.

Σάλων, ωνος, ἡ, Salona. Πόλις ἐπίσημος τῆς Δαλματίας ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ἄκρον ὀχυρὰ διὰ τὴν φυσικὴν αὐτῆς θέσιν, τῆς ὁποίας σώζονται ἔτι ἱκανὰ ἐρείπια. Στράβ. Σαλῶναι, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Σαμαῖος, αία, αῖον, ἴδε Σάμη.

Σαμάρεια, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας καὶ καθέδρα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ βασιλείου, ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι, ὕστερον Σεβαστὴ κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ὅτε ἀνεκαινίσθη ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου. Στράβ. — 2) ἐπαρχία μικρὰ τῆς δυτικῆς Παλαιστίνης εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, σχηματίζουσα τὸ πάλαι τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ μὲ μητρόπολιν τὴν Σαμάρειαν. Στέφ. Βυζ.

Σαμαριάνη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ὑρκανίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κασπίας θαλάττης. Στράβ. ια'.

Σαμάται, οἱ, (υυ-) ποιητκ. ἀντὶ Σαρμάται. Διον. Περ. 304.

Σάμβανα, τά. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη μεσημβρινῶς, πιθαν. ἡ παρὰ Διοδρ. Σικ. Σάβατα καλουμένη. Mannert.

Σάμη, ἡ, (υ-). Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Ἰθάκης, ἥτις ὑπέκειτο τὸ πάλαι εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ὀδ. Α, 249. Ὑμν. Ἀπολλ. 429. καί, ἡ Σάμος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 634. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ Νῆσος Κεφαλληνία, κατ' ἄλλους δὲ ἡ πόλις ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. — 2) Ἀρχαία μητρόπολις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη χωρίζεται ἀπὸ τῆς Ἰθάκης, τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν δι' ὅλου οἱ Ῥωμαῖοι· ἔτι, ἡ Σάμος, Στραβ. — ὅθεν, Σαμαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. β', 30.

Σαμία, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἥρας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Σάμου ὅπου πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη καὶ ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος περίφημος αὐτῆς ναός. Παυσ. ζ, 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μαιάνδρου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγκαῖος ἐγέννησε τὸν Περίλαον, Σάμον καὶ Ἀλιθέρσην, Παυσ.

Σαμία, ἡ, καὶ Σάμος. Πόλις ἀρχαία τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος κειμένη μεσημβρινῶς ἐπί τινος ὑψώματος. Παυσ. Στραβ. — 2) προσωνυμ. πόλις. Πόλις τῆς νήσου Σάμου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. Ἡροδτ. 1, 70. Θεοφρ. ἔτι καί, Σάμος, ἡ.

Σαμικόν, τό. Φρούριον τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀνίγρου ποταμοῦ, ὕστερον δὲ κώμη περιβόητος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος· τανῦν Νεόκαστρον. Στράβ. — ὅθεν, Σάμιος καὶ Σάμικος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος.

Σάμινθος, ἡ. Πόλις ἄγνωστος ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ Θουκ. ε', 58., ἔνθα ὁ Οὐδσὼν προείλετο τὴν γραφὴν Σαμικόν.

Σάμιος, ία, ιον, (ᾱ). Τῆς Σάμου ἢ ἐκ τῆς νήσου Σάμου ὢν ἐν Ἰωνίᾳ, ὅρα Σάμος. — 2) Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Σάμου, καὶ Κυρ. Ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινὸς παρὰ Ξενφ. Ἑλ. γ, 1, 1.

Σάμιππος, ὁ. Ἀριστεύς, παρὰ Λουκ.

Σαμνῖται, οἱ, Samnites καὶ Σαννῖται, οἱ, Στραβ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συνήθ. Σαυνῖται καλούμενοι, Πολύβ. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς μεσαίας Ἰταλίας κατοικοῦντες εἰς τὴν ἀπ' αὐτῶν καλουμένην Σαμνῖτιδα ἢ Σαυνῖτιδα χώραν Samnium, συνορεύουσαν μὲ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, μὲ τὴν Ἀπουλίαν, Λευκανίαν, Καμπανίαν καὶ τὴν χώραν τοῦ Λατίου καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινήν. Κατήγοντο δὲ οἱ Σαμνῖται ἀνέκαθεν ἐκ Σαβίνων καὶ ὑπῆρχον ἔθνος μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν ἐν Ἰταλίᾳ πολεμήσαντες κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἦλθον περὶ τὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας νὰ συστήσωσι τὰς ἀποικίας των, ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων μετὰ ἕνα πεντηκονταετῆ καὶ αἱμοβόρον πόλεμον μόλις ὕστερον ὑποταχθέντες· ἦσαν πρὸς τούτοις οἱ Σαμνῖται καὶ εἰς ἄκρον βιομήχανοι καὶ εἰδήμονες διαφόρων τεχνῶν καὶ γνώσεων τὰς ὁποίας ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Ἕλληνας, παρὰ τῶν ὁποίων παρεδέχθησαν καὶ αὐτὰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰς νομοθετικὰς αὐτῶν διατάξεις, κατοικοῦντες διαφόρους καὶ ἐπισήμους πόλεις, αἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν μεταξύ των συμμαχικὴν πολιτείαν ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἕνα ἀρχιστράτηγον. Στράβ. ε'. Πολύβ. β', 24.

Σαμόθραξ, κος, ὁ, Ἰωνκ. Σαμοθρήϊξ, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης.

Σαμοθρᾴκη, ἡ, Ἰωνκ. Σαμοθρηΐκη, Ἐπικ. ἡ Σάμος Θρηϊκίη. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, πρότερον, Λευκανία, Λευκωσία καὶ Δαρδανία καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια τῶν Καβείρων καὶ διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, συστηθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἱερέων τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν· τανῦν Σαμοθρᾴκη. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 12. Ἡροδτ. 2, 51. Ξενφ. — ὅθεν, Σαμόθρᾳκες, Ἰωνκ. Σαμοθρηΐκες, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. αὐτόθ. καὶ Σαμοθρᾴκιος, ία, ιον, Ἰωνκ. Σαμοθρηΐκιος. Τῆς Σαμοθρᾴκης ἢ ἐκ τῆς Σαμοθρᾴκης ὤν. Ἡροδτ. Στεφ. Βυζ.

Σαμόθρηϊξ, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Σαμόθραξ.

Σαμόλας, α, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ς', 6, 14.

Σᾶμος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Σῆμος. Ἀρκάς τις ἐκ τῆς πόλεως Μαντινείας. Πινδ.

Σάμος, ἡ, (ᾱ). Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων Ἑλληνικῶν νήσων τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μυκάλης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπεῖχε κατὰ Στράβ. ἑπτὰ στάδια, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος καὶ περίφημος ναὸς τῆς θεᾶς Ἥρας, Ἡραῖον καλούμενος μὲ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ἄγαλμα· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ νῆσος αὕτη πρότερον Παρθενία, Ἀνθεμίς, Δρυοῦσα, καὶ Κυπάρισσα, Σάμος δὲ ὠνομάσθη κατὰ Στράβ. ἀπό τινος ἐγχωρίου Ἥρωος Σάμου, ἢ ἀπό τινος ἄλλου ἐλθόντος ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας πρότερον Σάμης καὶ Σάμου καλουμένης· ὁ αὐτὸς Γεωγράφος ἀναφέρει τὴν περίμετρον αὐτῆς σταδίων 600, τῆς ὁποίας οἱ πλεῖστοι κάτοικοι ὑπῆρχον τὸ πάλαι Ἴωνες καὶ ἀνῆκεν διὰ τοῦτο μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων. Περίφημος ὑπῆρξεν ἡ νῆσος Σάμος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν καὶ τὴν ἁπανταχοῦ θαλασσοπλοΐαν τῶν κατοίκων της, διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτῆς εὐφορίαν παντὸς εἴδους φυτικῶν προϊόντων, καὶ ἐξαιρτ. διὰ τὴν μεγάλην ἀγχίνοιαν καὶ τὴν περὶ τὰς τέχνας εὐφυΐαν τῶν κατοίκων της, γεννήσασα ἐπισήμους ἀρχιτέκτονας, ἀγαλματοποιοὺς καὶ ἐπιτηδείους τεχνίτας μάλιστα εἰς κατασκευὴν ἀξιολόγων πήλινων ἀγγείων· οὐκ ὀλίγον δὲ ἐδοξάζετο μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ ὡς πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου. Ἐκ τῶν παλαιῶν αὐτῆς τυράννων περίφημος ὑπῆρξεν ὁ Πολυκράτης διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη καὶ τὴν ἐπὶ θαλάσσης δύναμιν· τανῦν Σάμος. Ὁμ. Ὑμν. Ἀπολ. 41, 142. ἔτι δὲ καὶ Σαμία, ἡ, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν, Σάμιος, ία, ιον· τῆς Σάμου ἢ εἰς τὴν Σάμον ἀνήκων. Ἡροδτ. καὶ Οὐσιαστ. Σάμιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Σάμου. — 2) = ἡ Σάμη, ὅπερ ὅρα, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῆς Ἰθάκης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 634. Ὀδ. Δ, 845. — ὅθεν, Σαμαῖος, αία, αῖον, Τῆς Σάμου ἐν τῷ Ἰονίῳ Πελάγει. — 3) Σάμος ἡ

Θρηϊκίη. = Σαμοθράκη, ὅπερ ὅρα, ἔτι δὲ καὶ ἄστυ τοῦ Θρηϊκίη, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 78.

Σαμόσατα, τά. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως τῆς χώρας ταύτης ὀχυρά, ἔχουσα καὶ ἰδίαν ἀκρόπολιν· αὐτὴ ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ Λουκιανοῦ, τανῦν Σομεϊσάτ. Στράβ. — ὅθεν, Σαμοσατεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Σαμώνιον, τό, ὅρα Σαλμώνιον.

Σαναχάριβος, ὁ, Sanherib Βασιλεὺς τῶν Ἀράβων καὶ Ἀσσυρίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σέθου τὸ 750 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 2, 141.

Σάνδοκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστυνόου ἀπόγονος τοῦ Τιθωνοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Κιλικίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Κελένδεριν. Ἀπολλόδ. γ', 14. 3.

Σανδάλιον, τό. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Πισιδίας χώρας κείμενον μεταξὺ Κρημνῶν καὶ Σαγαλασσοῦ. Στράβ. ιβ'. Στεφ. Βυζ.

Σάνδιος λόφος, ὁ. Λόφος τις πλησίον τῆς πόλεως Μυοῦντος ἐν Ἰωνίᾳ, ἄλλως ἄγνωστος. Θουκ. γ', 19.

Σανδώκης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θαμασίου ἐκ Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδ. 7, 194.

Σανδων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδώρου. Λουκ.

Σάνη, ἡ. Πόλις τῆς Χερσονήσου Παλλήνης κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου μεταξὺ Ποτιδαίας καὶ Μένδης. Ἡροδ. 7. 123. Στράβ. — 2) Πόλις Ἑλληνικὴ τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ἀποικία τῶν Ἀνδρίων. Ἡροδ. 7, 22. Θουκ. 109, — ὅθεν, Σαναῖος, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Σαννῖται, οἱ, = Σαμνῖται. ὅπερ ἴδε. Στράβ.

Σαννίων, ωνος, ὁ (τοίνω) Ὄνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινὸς ἐπικαλουμένου Καλοῦ παρὰ Πλάτ. Θεαγ. — 2) Ὑπουργητὴς δραμάτων καὶ διδάσκαλος τοῦ τραγικοῦ χοροῦ ἐν Ἀθήναις. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 534.

Σάννοι, οἱ. Ἔθνος ἄγριον καὶ νομαδικὸν τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη μεσημβρινῶς τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους ὁ Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 8. καλεῖ Μάκρωνας, ὁ δὲ Πλιν. Σάννους ἡνιόχους, ἀνήκοντας εἰς τὴν φυλὴν τῶν Καυκασίων λαῶν οἵτινες κατῴκουν περὶ τὰ βόρεια παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ

Σαννυρίων, ωνος, ὁ (– ∪ ∪ –) ἢ ὀρθότρ. Σαννυρίων. Ὄνομα σύνηθες ἐν τοῖς κωμικοῖς δράμασι ἐκφράζον μωρόν τινα ἢ κοῦφον καταγελώμενον ὑπὸ τῶν θεατῶν· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 15. ὅτι δὲ Σάννας, παρὰ Κρατίνῳ ἐν Κουτταλ. — 2) Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς παλαιᾶς Κωμῳδίας σύγχρονος τοῦ Διοκλέους, ἐμπαιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἰσχνότητα· Αἰλ. ποικ. ἱστ. ι', 6. Σουΐδ.

Σάντονοι, οἱ, Santonae. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες παραθαλασσίως καὶ ἔχοντες ἐπίσημον πόλιν τὸ Μεδιολάνιον τανῦν Saintes καλουμένην. Στράβ. δ'. Πτολ. β, 7. ὅτι Σάντονες καὶ Σίντωνες παρὰ Στεφ. Βυζ.

Σαοσόρας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ε', 18

Σάος, ὁ, Savus. Ἐπίσημος ποταμὸς τοῦ Νωρικοῦ καὶ τῆς Παννονίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο μετὰ ταῦτα ἓν μέρος τῆς χώρας ταύτης Σαυία· κατὰ Πλιν. εἶχεν ὁ ποταμὸς οὗτος τὰς πηγάς του ἐπὶ τῶν Καρνικῶν Ἄλπεων εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν· τανῦν Save. Στράβ. Πτολμ.

Σάπαι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν παραθαλασσίως μεταξὺ τῶν Ἀβδήρων καὶ τῶν αὐτόθι ὀρέων· Στράβ. Στέφ. Βυζ. πρότερον ἐκαλοῦντο οὗτοι Σίντιες καὶ Σίντιες.

Σαπαῖοι, οἱ, = Σάπαι· Ἡροδ. 7, 110. — ὅθεν, Σαπαϊκή, ἡ χώρα τῶν Σαπαίων.

Σάσπειρες, οἱ (τ) ποιητ. ἀντὶ Σάσπειρος, ὅπερ ὅρα.

Σάπρα, ἡ. Τόπος τις βαλτώδης τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαπφώ, οῦς, ἡ. Περίφημος ἀρχαία λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Μυτιλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, θυγάτηρ τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀνακρέοντος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μετά τινος Κερκόλα καλουμένου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ μίαν θυγατέρα τὴν Κλεΐδα, μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ συζύγου της ἀφιερωθεῖσα εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ ἐξαιρ. εἰς τὴν ποίησιν, ἐπέδωκε τοσοῦτον διὰ τῆς ἐξόχου καὶ τρυφερᾶς φαντασίας της, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν μεταξὺ τῶν μεγάλων Ἑλληνικῶν ποιητῶν, ὅτι πρὸ πάντων ὑπερέβαλεν εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως, δι' ὃ καὶ συγκατεριθμεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μεταξὺ τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ὁδηγουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῶν παθῶν της καὶ ἀπὸ μίαν ἀκάθεκτον τοῦ ἔρωτος ὁρμήν, δὲν ἠδύνατο μέχρι τέλους νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἀπὸ μέρους τοῦ νέου Φάωνος περιφρόνησιν, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καθ' ὑπερβολήν, ἀλλ' ὑπὸ ἀπελπισίας ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτου. Ἐκ τῶν ποιημάτων τῆς Σαπφοῦς ἐσώθησαν μόνον δύο Ὠδαὶ καὶ ὀλίγα τινὰ ἐπιγράμματα· Ἡροδ. 2, 135. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 137. — 2) Ἑταίρα τις ἐξ Ἐρέσου πόλεως τῆς Λέσβου. Ἀθην. σελ. 13. — ὅθεν, Σαπφικός, ή, όν καὶ Σαπφῷος, ῴα, ῷον τῆς Σαπφοῦς ἢ ἐκ τῆς Σαπφοῦς ὤν. Ἀνθολ.

Σαράγγαι, οἱ. Ἔθνος τῆς βορειοδυτικῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἄκην ποταμόν, ὑποτελὲς εἰς τοὺς Πέρσας, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Σεγιστὰν χώρᾳ. Ἡροδ. 7, 67. ἢ οἱ παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. γ', 25. Δράγγαι λεγόμενοι, ἔνθα πρότερον Ζαραγγαῖοι ἐγράφ. Γενικ. πληθ. Σαραγγέων, Ἰωνικ. ἀντὶ Σαραγγῶν. Ἡροδ. 3, 93.

Σάραπα, τά. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Σαράπη, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαρακηνοί, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Ἀραβίας, οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἄραβας σκηνίτας καλουμένους, ζῶντας ὡς καὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ περιπλανώμενοι εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀραβίας· κατὰ Ἀμμιαν. XIV. 4. 8. κατῴκουν οὗτοι ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας ἕως τῶν καταρράκτων τῆς Αἰγύπτου, ὄντες εἰς ἄκρον μάχιμοι καὶ πανταχοῦ περιφερόμενοι ἐπὶ τῶν καμήλων καὶ τῶν ταχέων αὐτῶν ἵππων, ζῶντες ἄνευ νόμων καὶ μονίμου κατοικίας· ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς θέτει τούτους καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας περὶ τοὺς ὅρους τῆς Περσίδος χώρας· πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν συνεξεστράτευον ὡς μισθωτοὶ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων· Ἀνθολ.

Σάραμβος, ὁ. Οἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις· Πλάτ. Γοργ.

Σαραπανά, τά. Φρούριον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ Ἰβηρίας εἰς ἄκρον ὀχυρὸν καὶ δυσάλωτον διὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ θέσιν κειμένου μεταξὺ τῶν αὐτόθι ὀρέων ἐπί τινος στενῆς διόδου. Στράβ.

Σαραπεῖον, τό· καὶ

Σαραπιεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Σαράπιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Σάραπις, ιδος, ὁ, Serapis. Μία τῶν ἐπισήμων Αἰγυπτιακῶν θεοτήτων παριστανομένη ὡς σύμβολον τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ προξενουμένης εὐφορίας ὅλης τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῶν ναῶν τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἀείποτε ἓν Νειλόμετρον πρὸς καταμέτρησιν τῶν συμβαινουσῶν κατ' ἔτος πλημμυρῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου· τὸ ἄγαλμα τοῦ Σαράπιδος ἐφέρθη πρῶτον ἐκ τῆς πόλεως Σινώπης ἐν Πόντῳ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅστις ἔκτισεν αὐτόθι πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν Σαραπιεῖον λεγόμενον ἔνθα ἐλατρεύετο καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζεὺς Σινωπίτης· Καλλιμ. Ἐπ. 39. Διον. Περ. 255. κατὰ Ἀπολλόδ. β', 1, 1. ὑπῆρχεν ὁ Σάραπις ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἀποθεούμενον βοῦν Ἆπιν.

Σαργεύς, έως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Σικυωνίων, παρὰ Θουκ. ζ', 19.

Σαρδανάπαλος, καὶ **Σαρδανάπαλλος**, ὁ. Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας ἐν Ἀσίᾳ τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, κατὰ Στράβ. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ταρσὸν καὶ Ἀγχίαλον καὶ περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡδυπάθειαν καὶ τρυφήν· κατὰ τοῦ ὁποίου τελευταίου ἐπαναστατήσας ὁ στρατηγὸς αὐτοῦ Βελεσυς μετὰ τοῦ Ἀρβάκου ἡγεμόνος τῆς Μηδίας, ἐπολέμησεν αὐτὸν καὶ ἐβίασεν εἰς μίαν διετῆ πολιορκίαν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ καθέδρᾳ Νίνῳ, ὅτε ὑπὸ ἀπελπισίας, ἀνάψας ὁ Σαρδανάπαλος μίαν μεγάλην πυρὰν ἐκάη ἐπ' αὐτῆς ὁμοῦ μ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς θησαυρούς, τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς δούλους τοῦ παλατίου του τὸ 823 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 2, 150. Διοδ. Σικ. τὸ ὄνομα Σαρδανάπαλος ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενον ἐπὶ χαύνων καὶ ἡδυπαθῶν ἡγεμόνων· Ἀριστοφ. Ὀρν. 1022. Λουκ. (ἡ δι' ἑνὸς λ γραφ ἐστιν ὀρθότρ.)

Σάρδεις, αἱ, Ἰωνικ. **Σάρδιες**. Ἀρχαία μητρόπολις τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐφ' ἑνὸς πεδίου περὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Τμῶλον, καθέδρα τοῦ βασιλέως Κροίσου· μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου ὑπῆρχον αἱ Σάρδεις καθέδρα τῶν ἐν Λυδίᾳ Σατραπῶν τῆς Περσίας καὶ ταμεῖον ὅλων τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίας συναζομένων φόρων, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις διέτριβον καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν, τανῦν χωρίον Σαρτ περιέχον ἔτι πολλὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας μεγαλοπρεπείας τῶν Σάρδεων. Αἰσχ. Περσ. 45. Αἰτιατ. πληθ. Σάρδεις, Καλλιμ. Δημ. 246. καὶ Σάρδις, Ἡροδ. 1, 27. — ὅθεν, Σαρδιος, ὁ, ἡ, ον. Τῶν Σάρδεων ἢ ἐκ τῶν Σάρδεων ὤν· Στεφ. Βυζ. — 2) Σαρδιανός, ή, όν, Ἰωνικ. Σαρδιηνός, τῶν Σάρδεων ἢ εἰς τὰς Σάρδεις ἀνήκων. Ἡροδ. 1, 22. καὶ Οὐτικανοὶ, ὁ κάτοικος τῶν Σάρδεων. — 3) Σαρδιανικός, ή, όν. Τῶν Σάρδεων, π. χ. τὸ Σαρδιανικὸν βάμμα, ταυτ. τὸ πορφύρα, τὴν ὁποίαν εἰργάζοντο μετὰ πολλῆς τέχνης εἰς τὴν πόλιν Σάρδεις, ὅθεν μεταφ. βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδιανικόν, ἤτοι κατακόπτειν τινά, πληγόνειν θανατηφόρως. Ἀριστοφ. Ἀχ. 112.

Σαρδιανικός, **Σαρδιανός**, **Σαρδιηνός**, ὅρα Σάρδεις.

Σάρδις, εως, ἡ, = Σάρδεις. Στέφ. Βυζ. Πτολμ.

Σαρδονικός, ή, όν· καὶ **Σαρδόνιος**, ἴδε Σαρδώ.

Σαρδώ, οῦς, καὶ **Σαρδών**, όνος, ἡ. Sardinia. Νῆσος μεγάλη καὶ εὔφορος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρότερον Ἰχνοῦσα καὶ Σανδαλιῶτις καλουμένη· κατὰ Παυσ. ι', 17. ἔλαβε τὸ ὄνομα Σαρδὼ ἀπό τινος Σάρδου λεγομένου ἐλθόντος εἰς αὐτὴν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ Λιβύης, ἔχουσα κατά τινας 4000 σταδίων περίμετρον καὶ διαρρεομένη ὑπό τινων μικρῶν ποταμῶν· κατῳκήθη δὲ ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἰλιέων καὶ Βαλεαρῶν· πρῶτοι δὲ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἱσπανοὶ ἔκτισαν πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μερῶν· ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὐτὴ ὑπὸ τὴν

ἐξουσίαν τῶν Καρχηδονίων σχηματίζουσα μίαν ἐπίσημον ὑπαρχίαν τῆς Καρχηδονικῆς ἀρχῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔγινεν μέγα ἐμπόριον ἐκ τῶν ἀφθόνων αὐτῆς φυσικῶν προϊόντων, ἕως οὗ ὑπέπεσεν καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων· ἐπίσημοι πόλεις τῆς νήσου ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἡ Ὀλβία, Καραλλὶς καὶ ὁ Κόρνος· Ἡροδ. 1, 170. Σαρδών, όνος, ἡ· Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Σαρδῷος, ῴα, ῷον. Τῆς Σαρδοῦς ἢ εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ ἀνήκων, τὸ Σαρδῷον πέλαγος, ἡ περὶ τὴν Σαρδὼ θάλασσα· καὶ Οὐσιαστί, Σαρδῷος, ὁ κάτοικ. Πολύβ. — 2) Σαρδώνιος, ία, ιον. Τῆς Σαρδοῦς ἢ ἐκ τῆς Σαρδοῦς ὤν· Στράβ. Στεφ. Βυζ. Λουκ. — 3) Σαρδόνιος, ία, ιον. Τῆς Σαρδοῦς. Ἡροδ. Πολύβ. οἱ Σαρδόνιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Σαρδοῦς. — 4) Σαρδονικός, ή, όν, = Σαρδόνιος. Ἡροδ. 2, 105.

Σαρμάται, οἱ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ Σαυρομάται (ᾱ). Οἱ κάτοικοι τῆς Σαρματίας χώρας. ἀπαντῶμ. πρῶτον παρὰ Στραβ. ὅρα Σαυρομάται.

Σαρματία, ἡ (‒ ⏑ ⏑ ‒). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἓν μέγα μέρος τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἐκτεινόμενον πέραν τῶν Καυκασίων ὀρῶν· καὶ ἡ μὲν Εὐρωπαϊκὴ Σαρματία περιελάμβανε ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης, ἥτις ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Οὐϊστούλα ποταμοῦ ἕως τοῦ Τανάϊδος, τῆς ὁποίας τὰ ὅρια εὑρηνται ἀκριβέστερον προσδιωρισμένα παρὰ Πτολ. γ', 5. ὅστις ὡς ἀρκτικὸν σύνορον τῆς χώρας θέτει τὸν Σαρματικὸν Ὠκεανόν, (ἓν μέρος τῆς νῦν Βαλτικῆς θαλάσσης) ὡς μεσημβρινὸν δὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, καὶ ὅστις ἀναφέρει ἐν αὐτῇ τέσσαρα πρῶτα ἔθνη, τοὺς Οὐενέδας, κατοικοῦντας παρ' ὅλον τὸν Οὐενεδικὸν κόλπον (ἐν τῇ Βαλτικῇ θαλάσσῃ περὶ τὴν νῦν Πρωσσίαν), τοὺς Πευκίνους καὶ Βαστάρνας, περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δανούβεως, τοὺς Ἰάζυγας, Ῥωξολάνους καὶ Ἀμαξοβίους, ἄλλως ἰδίους Σκύθας περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοὺς Ἀλαύνους Σκύθας, ἐν τῇ νῦν Εὐρωπαϊκῇ Ῥωσσίᾳ. Διον. Περ. 305. 308. Ἀμμιαν. Μαρκ. 31, 2. — 2) ἡ δὲ Ἀσιατικὴ Σαρματία ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος ἕως τοῦ Ῥᾶ ἢ Βόλγα ποταμοῦ, ὅπου οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, συνορεύουσα πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὰ Καυκάσια ὄρια ἢ μὲ τὴν χώραν τῆς Κολχίδος, τὴν Ἰβηρίαν καὶ Ἀλβανίαν, πρὸς δυσμὰς μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ τὸν Τάναϊν ποταμόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Ὑρκανικὴν ἢ Κασπίαν θάλασσαν καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ὑπερβόρειον Σαρματίαν ἢ ἄλλως ἄγνωστον γῆν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ περιέχουσα πολλὰς νομὰς κατοικουμένη δὲ ὑπὸ νομάδων Σκυθῶν καὶ περιλαμβάνουσα τανῦν τὴν χώραν τοῦ Ἀστραχανίου, Καζανίου καὶ τινας ἄλλας ἐπαρχίας τοῦ Ῥωσσικοῦ βασιλείου· μεταξὺ τῶν ἐν Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ λαῶν ἀναφέρονται παρὰ Πτολμ. οἱ Βασιλικοὶ Σαρμάται, οἱ Μοδόκαι, οἱ Ἱππόφαγοι, οἱ Ζακάται, οἱ Ἀσπίοι, οἱ Χαιτέους, οἱ Φθειροφάγοι, οἱ Ματηνοί, οἱ Περιέρβιδοι καὶ πρὸ πάντων οἱ Μαιῶται τοὺς ὁποίους τούτους ὁ αὐτὸς γεωγράφος διαιρεῖ εἰς εἴκοσι τέσσαρας ἄλλους μικροτέρους λαούς. Πτολμ. ε', 9. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Σαρματικός, ή, όν· τῆς Σαρματίας ἢ εἰς τὴν Σαρματίαν ἀνήκων. Στράβ.

Σάρνος, ὁ, Sarnus. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Πομπηΐας· τανῦν Sarno. Στράβ.

Σάρος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Καταονίας χώρας ἐν Κιλικίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Κομάνων ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἑνούμενος μὲ τὸν Πύραμον ποταμόν· τανῦν Σεϊχάν· Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 4.

Σαρπηδονία, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν καὶ μαντεῖον ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ. ιδ'.

Σαρπηδόνιος, ία, ιον. Τοῦ Σαρπηδόνος ἢ εἰς τὸν Σαρπηδόνα ἀνήκων· — ὅθεν ἡ Σαρπηδονίη ἄκρη· ἀκρωτήριον τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου μεταξὺ τοῦ Μέλανος κόλπου καὶ τοῦ Ἐργίνου ποταμοῦ· τανῦν Καπο-Γρύσο. Ἡροδτ. 7, 58. ὅτι Σαρπηδονία πέτρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 216. παρὰ Στεφ. Βυζ. Σαρπηδών. — 2) τὸ Σαρπηδόνιον χῶμα, = Σαρπηδών. Ἀκρωτήριον τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατὰ Σχόλ. εὑρίσκετο ἄλλοτε μία πόλις Σαρπηδὼν καλουμένη· Αἰσχ. Ἱκετ. 882. κυρ. ὁ τάφος τοῦ Σαρπηδόνος ὅστις λέγεται ὅτι ἐτάφη ἐνταῦθα.

Σαρπηδών, όνος, ὁ. Ἐπικ. Σαρπηδόων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ ὅπου βιασθεὶς νὰ φύγῃ διά τινα συμβᾶσαν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ἔριδα, ἦλθεν εἰς Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅπου βοηθήσας τοὺς αὐτόθι κατοίκους ἐναντίον τῶν Λυκίων ἔλαβεν ὡς ἀνταμοιβὴν ἓν μέρος τῆς χώρας ταύτης βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ ἐν αὐτῇ. Ἡροδτ. 1, 173 — 2) Καθ' Ὅμηρ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἔγγονος τοῦ προτέρου Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τοῦ Πριάμου, ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, δείξας πρότερον ἱκανὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμπλοκάς· Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 198. Π, 426. συχνάκις δὲ συγχύνεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ Σαρπηδὼν οὗτος μετὰ τοῦ προτέρου, Εὐριπ. Ῥησ. 28. Ἀπολλδ. γ', 1, 9. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πόλτυος ἐκ Θρᾴκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλδ. β', 5, 9. — 4) ἡ Σαρπηδόνος ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας. Στράβ. (παρ' Ὁμηρ. εὕρηνται ὅτι καί τινες πτώσ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου τύπ. Σαρπήδων, Σαρπήδοντος, ἐν Ἰλ. Μ, 379. Σαρπήδοντι, Ἰλ. Μ, 392. καὶ κλητ. Σαρπῆδον, Ἰλ. Ε, 633.)

Σάρσινα, ἡ, Sarsina. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Κάπιος ποταμοῦ, τανῦν Sarsina. Στράβ. — ὅθεν Σαρσινᾶται, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Σάρτη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου. Ἡροδτ. 7, 122.

Σαρυένη, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀργαίου. Πτολμ.

Σάρων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισεν ἕνα περίφημον ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ Σαρωνικὸς κόλπος περὶ τὴν Ἀργολίδα, εἰς τὸν ὁποῖον πεσὼν ἐπνίγη ἐν ᾧ ἐθήρευε ποτὲ μίαν ἀγρίαν ἔλαφον. Παυσ. β', 30.

Σαρωνία, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον ἤγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ *Σάρων* βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος. Παυσ.

Σαρωνικός, ή, όν. Τοῦ Σάρωνος ἢ εἰς τὸν Σάρωνα ἀνήκων· ὁ Σαρωνικὸς κόλπος. Ἡ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Ἀργολίδος θάλασσα, τανῦν Κόλπος τῆς Αἰγίνης. Στράβ. ὁ Σαρωνικὸς πορθμός, παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 317. (Κατὰ Σχολιστ. Εὐριπ. Ἱππολ. 1190. ἀπὸ τοῦ Σάρωνος ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ἢ ἀπό τινος χωρίου κειμένου πλησίον τῆς Τροιζῆνος, κατ. Στέφ. Βυζ.)

Σαρωνίς, ίδος, ἡ, Ἰδιαίτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σαρωνικός· ἡ Σαρωνὶς θάλασσα, = Σαρωνικὸς κόλπος. Διον. Περ. 424. — 2) Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅρα Σαρωνία.

Σάσπειρες, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Ἀρμενίας, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ἀράξου καὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κύνδου ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, στρατεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν. Ἡροδτ. 1, 104. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 395. καὶ Στεφ. Βυζ. καλοῦνται Σάπειρες, κατὰ Σχολ. ἀπὸ τοῦ σαπφείρου λίθου εὑρισκομένου ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν.

Σάσων, ωνος, ἡ. Μικρὰ νῆσος Ἑλληνικὴ κειμένη μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Βρεντεσίου ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰονίου πελάγους· τανῦν Sassono. Στράβ.

Σάταλα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας κειμένη ἐπί τινος βαθείας κοιλάδος· Διων. Κασσ.

Σατάσπης, εος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τεάσπιος, Πέρσης ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ὅστις βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Ζωπύρου, ἐπροστάχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Λιβύην ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ ὑποστρέψῃ διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· μετὰ μίαν μακρινὴν θαλασσοπορείαν μὴ δυνηθεὶς ὁ Σατάσπης νὰ προχωρήσῃ μεσημβρινώτερον διὰ τῆς μεγάλης θαλάσσης, ἐπιστρέψας εἰς τὴν Περσίαν, ἐπινόησε πρὸς δικαιολογίαν του διαφόρους ἐπιπλάστους αἰτίας, τὰς ὁποίας μὴ πιστεύσας ὁ Ξέρξης ἀνεσκολόπισεν αὐτόν. Ἡροδτ. 4, 43.

Σατάφαρα, τά. Πόλις τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Ἀράξου ποταμοῦ ἐν τῇ Κατζηνῇ χώρᾳ. Πτολ. ε', 13.

Σατνιόεις, εντος, ὁ. Μέγας τις Χείμαῤῥος τῆς Μυσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 445. παρὰ τοῖς ὕστερον Σαφνιόεις καλούμενος. Στράβ.

Σάτραι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον καὶ οἱ Βέσσοι λεγόμενοι· Ἡροδτ. 7, 110.

Σατταγύδαι, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης Ἀσίας κατοικῶν πλησίον τῆς Σογδιανῆς χώρας, φυλον ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰνδῶν. Ἡροδτ. 3, 91.

Σατυρίδιον, τό, Ὑποκρστ. τοῦ Σάτυρος.

Σατυρικός, ή, όν. Τοῦ Σατύρου ἢ εἰς τὸν Σάτυρον ἀνήκων, τὸ Σατυρικὸν δρᾶμα, εἶδος δραματικῆς παραστάσεως τῆς ὁποίας ὁ χορὸς ἐσχηματίζετο ὑπὸ Σατύρων, ὅρα ἐν Λεξ.

Σατυρίων, ωνος, ὁ. Ὄνομα μώμου τινὸς καὶ γελοτοποιοῦ παρὰ Λουκ.

Σάτυρος, ὁ, καὶ πληθ. Σάτυροι, οἱ (⏑⏑⏑). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παριστάνοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θεότητές τινες κατωτέρας τάξεως πλησιάζουσαι μᾶλλον ἢ ἧττον εἰς τὴν φύσιν τῶν θηρίων καὶ ἔχουσαι ἐξαιρτ. μεγάλην ὁμοιότητα μὲ ἐκείνην τῶν τράγων, εἰκονιζόμεναι συνήθως μὲ ὦτία μικρὰ καὶ σουβλερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, μὲ πόδας καὶ οὐρὰν αἰγός, μὲ τριχωτὸν σῶμα καὶ μὲ ἐρυθροειδὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, συνοδεύουσαι πάντοτε τὸν θεὸν Διόνυσον καὶ διατρίβουσαι ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. Διέφερον δὲ οἱ Σάτυροι οὗτοι ὡς λογίζεται ἀπὸ τοὺς Σιληνοὺς ἢ Φαύνους καλουμένους, ἐν ᾧ οἱ μὲν τελευταῖοι παριστάνοντο συνήθως μὲ μόνον τὰ ὦτία ἐκεῖ τῆς κεφαλῆς καὶ μὲ μικρὰς ἐξεχούσας οὐράς, οἱ δὲ Σάτυροι εἶχον καὶ πόδας τράγου· κατά τινας μέντοι ὑπῆρχε μία καὶ ἡ αὐτὴ φύσις αὐτῶν, καὶ Παυσ. α', 23. λέγει ὅτι οἱ παλαιοὶ Σάτυροι ἐκαλοῦντο Σιληνοί. Παρ' Ὁμήρῳ οὐχ εὑρηται οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τῶν Σατύρων, πρό-

τον δὲ παρ' Ἡσιόδ. ἔν τινι λειψάνῳ, ἐκ Στράβ. βιβλ. ί. ἀναφέρονται οἱ Σάτυροι μεταξὺ τῶν Νυμφῶν καὶ Κουρήτων ὡς ὅμοροι θεότητες τῶν ἐν Πελοποννήσῳ δρυμῶν, καταγόμενοι ἀνέκαθεν ἐκ Φρυγίας καὶ σχηματίζοντες ἰδίως τοὺς χορούς τῶν Διονυσιακῶν ὀργίων. Ἐπλάττοντο δὲ οἱ Σάτυροι ὑπὸ τῶν ὕστερον μυθογράφων τέκνα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς νύμφης Ἰφθίμης, Νονν. Διον. ιδ'. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Βάκχου καὶ τῆς νύμφης Νικαίας, ἔχοντες φύσιν λάγνον καὶ εἰς ἄκρον ἀσελγῆ, εὐαρεστούμενοι πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἐκ τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἤχους καὶ μελῳδίας καὶ ὄντες δείποτε ὀπαδοὶ καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Διονύσου. Διάφορα ἀρχαῖα ἀγάλματα Σατύρων ἐξόχου ἐργασίας ἐκ λευκοῦ μαρμάρου εὑρίσκονται εἰσέτι εἰς πολλὰ ἀρχαιολογικὰ ταμεῖα τῆς Εὐρώπης· παραβλ. Heyne Antiq. Aufs. Tom. II, σελ. 53. καὶ Siebenkees Archl. σελ. 294. — (Κατὰ Πλάτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 40. ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι.)

Σάτυρος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. — 2) Υἱὸς τοῦ Θεογείτονος ἐκ Μαραθῶνος, περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους· Δημοσθ. Παραπρεσβ. σελ. 407. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἀναφερόμενος παρὰ Πλουταρχ. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Ἀθήναιος ἓν βιβλίον, περὶ χαρακτήρων ἐπιγραφόμενον. Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβ. III, σελ. 504.

Σατύρων νῆσοι. Τρεῖς νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο πολὺ πλῆθος πιθήκων μὲ μακρὰς οὐράς. Πτολμ.

Σαύλιος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν ὅστις ἐφόνευσε τοξεύσας τὸν σοφὸν Ἀνάχαρσιν. Ἡροδτ. 4, 76.

Σαυνῖται, οἱ. = Σαμνῖται. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Σαμνίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Πολυβ. — ὅθεν, Σαυνῖτις, ιδος, ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Samnium.

Σαυρομάται, οἱ (-∪∪-) Ἑνικ. **Σαυρομάτης**, ου, ὁ. Οἱ ἀνέκαθεν κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρόδοτος 4, 21. καλεῖ ἔθνος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦν περὶ τὰς ἀνατολικὰς παραλίας ἄκρας τῆς Μαιώτιδος λίμνης, διὰ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο ἀπὸ τῶν Βασιληίων Σκυθῶν λεγομένων. Διον. Περ. 15. κατὰ Στράβ. κατῴκουν οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐν Ἀσίᾳ μεταξὺ τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ καὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου· εἶτα μεταβάντες ἕως τῆς πέραν τοῦ ποταμοῦ τούτου Εὐρωπαϊκῆς χώρας ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς ὕστερον Σαρμάται. Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Σαυρομάτων τούτων ἀναφέρει ὁ Ἡροδτ. 4, 110, ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν νέων Σκυθῶν ὅσοι συνευρέθησαν μετὰ τῶν Ἀμαζόνων, αἵτινες νικηθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐσώθησαν διὰ πλοίων εἰς τὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης κατεχόμενα ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων Σκυθῶν, καὶ ὅτι ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν εἰς τῶν ὁποίων τὰς ἐκστρατείας ἠκολούθουν δείποτε καὶ αἱ παρθένοι αὐτῶν.

Σαώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 243.

Σάων, ωνος, ὁ (∪-). Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν νυμφῶν ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι συνῴκισε τοὺς ἐν τῇ νήσῳ Σαμοθρᾴκῃ ζῶντας, δοὺς εἰς αὐτοὺς νόμους καὶ διαιρέσας ἅπαντας εἰς πέντε φυλὰς τὰς ὁποίας ἐκάλεσεν ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν παίδων αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. ε', 47. — 2) Κάτοικός τις τῆς πόλεως Ἀκάνθου, παρὰ Καλλιμ.

Σεβάστεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης καὶ μετ' οὐ πολὺ κατασταθεῖσα μητρόπολις τῆς πρώτης Ἀρμενίας· τανῦν Σιβάς. Σεβαστία, ἡ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Σεβαστηνός, ὁ κάτοικ.

Σεβαστή, ἡ. Μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Σαμαρείας ἐν Παλαιστίνῃ, κληθείσης οὕτως ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. — 2) = Κάβειρα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Στράβ. — 3) Augusta. ὄνομα Αὐτοκρατορίσσης ἐν Ῥώμῃ Ἡρωδν.

Σεβαστιανός, ὁ, Sebastianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν, ἐν Ἀνθολ. (τὸ α εὑρηται καὶ βραχὺ παρὰ τοῖς μεταγενέστ. παραβλ. Spitzn. Προσ. § 55.)

Σεβαστόπολις, εως, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ. Πτολμ. — 2) = Διοσκουριάς. Στέφ. Βυζ.

Σεβαστός, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Στράβ.

Σεβέννυτος, ου, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ Σεβεννύτου νομοῦ· τανῦν Σαμανούδ. Στέφ. Βυζ. ἡ Σεβεννυτικὴ πόλις Στράβ. — ὅθεν, Σεβεννύτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ ὁ **Σεβεννύτης νομός**, ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ. — 2) Σεβεννυτικός, ή, όν. Τῆς Σεβεννύτου ἢ εἰς τὴν Σεβέννυτον ἀνήκων· τὸ Σεβεννυτικὸν στόμα, ὁ μέγας βραχίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέων διὰ μέσου τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ Ἡροδτ. 2, 17.

Σεβηριανός, ὁ, Severianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ. ὅπου καὶ Σευηριανὸς ἀναγινώσκεται.

Σεβῆρος, ὁ, Severus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Σεβρίς, οῦ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, ἀρχαῖος ἥρως τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς βωμὸς ἐν Λακωνίᾳ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι χωρίον Σεβρίον. Παυσ. Λακ. 15.

Σεγέστη, ἡ, = Ἐγέστη. ὅπερ ὅρα.

Σεγόδουνον, τό. Πόλις τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, τανῦν Rhodes. Πτολ. β', 7.

Σεγουβία, ἡ, Segovia. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρεβάκων. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, τανῦν Segovia. Πτολ.

Σεγουσιανοί. Πτολ. β', 8. καὶ **Σεγουσιανοὶ** παρὰ Στράβ. δ'. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ Λιγύριδος ποταμοῦ ἐν τῷ νῦν θέματι τοῦ Ῥόνε καὶ Λοάρ. — 2) Λαὸς Ἰσχυρὸς τῆς ὀρεινῆς Ἰταλίας περὶ τὰς Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντου ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, ἔχοντες ἴδιον βασιλέα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπικράτεια κατεστάθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Νέρωνος Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Διων. Κασσ. 60, 14 Στράβ.

Σεγούσιον, τό· Πτολμ. γ', 1. πιθανώτ. μὲν τὸ Σεγουσιανῶν προσονομ. πόλις. Πόλις τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σεγουσιανῶν ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, καθέδρα τοῦ βασιλέως Κοττίου, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· Ἀμμιαν. Μαρκ. 15, 10. τανῦν Σοῦσα.

Σεδητανοί ἢ **Σιδητανοί**, οἱ. Λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Μεσογαίου θαλάσσης ἐν τῇ νῦν Ἀραγωνίᾳ χώρᾳ καὶ Οὐαλεντίᾳ. Στράβ. γ', 163.

Σεθῶν, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 720 ἔτη πρὸ Χρ. πρότερον ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου, βασιλεύσας εἰς τὴν Τάνιν ἐν καιρῷ τῆς δυναστείας τοῦ Αἰθίοπος Σαβάκωνος, ὕστερον δὲ πολεμήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων Σαγχαρίβου, ὅστις εἰσέβαλεν μὲ μεγάλα στρατεύματα ἠδυνήθη ὡς λέγεται διὰ βοηθείας τοῦ Ἡφαίστου νὰ τρέψῃ αὐτὸν εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην φθορὰν τῆς δυνάμεώς του. Ἡροδτ. 2, 141.

Σειλήνη, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολ.

Σειληνικός, ή, όν. Τοῦ Σειληνοῦ ἢ εἰς τὸν Σειληνὸν ἀνήκων· τὸ Σειληνικὸν δρᾶμα. Πλάτ. Συμπ.

Σειληνός, ὁ, Silenus. Βασιλεὺς τῆς Νύσης ἐν Λιβύῃ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Διόνυσος καὶ ἐδιδάχθη πᾶσαν ἐπιστήμην, συνοδευόμενος ἀκολούθως ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του. Διοδ. Σικ. γ', 72. κατά τινας δὲ ἐπλάττετο υἱὸς τῆς γῆς γεννήσας τὸν Ἀστραῖον, Μάρωνα καὶ Ληναῖον, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς θεὸς καὶ πολλάκις συγχεόμενος μετὰ τοῦ Διονύσου· Νονν. Διον. κθ', 260. ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ὡς γέρων φαλακρὸς μὲ σιμὴν ῥῖνα, καθήμενος ἐφ' ἑνὸς ὄνου συνοδεύων τὴν χορείαν τῶν Σατύρων καὶ λοιπῶν ὀπαδῶν τοῦ Διονύσου καὶ δείποτε μεθυόμενος. Πεσὼν δέ ποτε ὡς λέγεται ἐκ τοῦ ὄνου βεβαρυμένος ὑπὸ τῆς μέθης· ἄμοιρα καθ' ὁδὸν κοιμώμενος ἐν ᾧ ἠκολούθει τὸν Βάκχον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν του, τὸν ὁποῖον εὑρόντες ποιμένες τινὲς ἐκ Φρυγίας ἔφερον πρὸς τὸν βασιλέα Μίδαν, ὅστις ἀπέστειλεν αὐτὸν πάλιν πρὸς τὸν Διόνυσον· Ἡροδτ. 7, 26. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 18. πολλακ. πληθ. οἱ **Σειληνοί**· οἱ ἀρχαῖοι λεγόμενοι Σάτυροι ἀκόλουθοι τοῦ Διονύσου, παριστανόμενοι ὑπὸ μορφὴν ἀνδρὸς ἔχοντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ὦτα συμβλητὰ καὶ ἐξέχοντα καὶ οὐρὰν τράγου ὄπισθεν αὐτῶν· πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀφροδτ. 263. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο καί τινα μικρὰ μέχρι στέρνων ἀγάλματα τοῦ Σειληνοῦ τιθέμενα ἐπὶ τῶν τοιχῶν τῶν οἰκιῶν· Πλάτ. συμποσ. σελ. 313. (ἡ γραφ. Σειληνὸς ἔστιν ἀρχαιοτρ. παραβλ. Reitz εἰς Λουκ. Συμπ. Θε. 4. τὸ δὲ Σιληνὸς μεταγενέστρ. ἥτις καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. 6, 26. εὑρηται.)

Σειρήν, ῆνος, ἡ, συνήθ. πληθυντ. αἱ **Σειρῆνες**. Καθ' Ὅμηρ. παρθένοι τινὲς κατοικοῦσαι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἢ ἐπί τινων αὐτόθι πλησιοχώρων νήσων, αἵτινες διὰ τῆς εὐφώνου αὐτῶν μελῳδίας κατεγοήτευον τοὺς διαπλέοντας ἀνθρώπους, κάμνουσαι αὐτοὺς νὰ λησμονήσωσι παντάπασι τὰς γυναῖκας, τέκνα καὶ τὴν πατρίδα των· πέριξ αὐτῶν δὲ ἔκειτο μέγας σωρὸς ὀστέων ἐξ ὅλων ἐκείνων τοὺς ὁποίους αὗται ἐθέλγουσαι μὲ τὰς ἁρμονίας των κατέτρωγαν ἀπολέσαι. Ὁ μῦθος αὐτῶν εὑρηται πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὀδ. Μ, 39-46. παρ' ᾧ ἐν στιχ. 56. νοεῖται κατὰ δυϊκ. ἀριθμ. Σειρήνοιϊν· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ἀναφέρονται τρεῖς τὸν ἀριθμόν, ἡ Παρθενόπη, Λίγεια καὶ Λευκωσία. Λυκόφρ. 653. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. αὐτοθ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον τέσσαρες, ἡ Μόλπη, Ἀγλαοφήμη, Λίγεια καὶ Θελξιέπεια καὶ ἐπλάττοντο θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 895. ἢ τῆς Μελπομένης, Ἀπολλόδ. α', 3, 4. Ὁ δὲ Εὐρ. Ἑλ. 169. καλεῖ αὐτὰς χθονὸς κόρας, παριστανομένας ὑπὸ τῶν ὕστερον μυθογράφων μὲ μορφὴν γυναικὸς καὶ στρουθοῦ καὶ διατριβούσας συνήθως περὶ τὰ νότεια παράλια τῆς Καμπανικῆς χώρας ἢ ἐπὶ τοῦ Πελώρου ἀκρωτηρίου· τὰ δὲ ἀγάλματα αὐτῶν ἐτίθεντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀποθνησκόντων ὡς σημεῖον πένθους. Στράβ. κατά τινας λέγεται ὅτι μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες εἰς πτηνὰ ὑπὸ τῆς Δήμητρος, διότι δὲν ἔτρεξαν εἰς βοήθειαν τῆς Περσεφόνης ὅτε αὕτη ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Ὑγῖν. μυθ. 141. Ἦν δὲ πεπρωμένον εἰς αὐτάς, ὡς ἐλέγετο, νὰ ζήσωσι τοσοῦτον χρόνον ἕως οὗ ἓν πλοῖον μὲ ἄνδρας δια-

πλέων πλησίον αὐτῶν δὲν ἤθελε φερθῇ εἰς τὴν σῆψιν των ὑπὸ τῆς μελῳδίας αὐτῶν, τοῦτο συνέβη ὅτε ὁ Ὀρφεὺς διὰ τῆς λύρας του ἀπέτρεψε τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τοῦ νὰ γοητευθῶσι ἀπὸ τὰ ᾄσματα αὐτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 904. Ὀρφ. Ἀργ. 1281. ἢ ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ συμβουλὴν τῆς Κίρκης ἔσωσε τοὺς μετ' αὐτοῦ συμπλέοντας φράξας μὲ κηρὸν τὰ ὦτα αὐτῶν, διὸ ὕστατε αἱ Σειρῆνες πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν ἀπεπνίγησαν. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 173. — 2) = Σειρηνοῦσαι.

Σειρηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Σειρῆνος ἢ εἰς τὰς Σειρῆνας ἀνήκουσα· ἡ Σειρηνὶς πέτρα, = Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον· Διον. Περ. 360.

Σειρηνοῦσαι καὶ **Σειρῆνες**, αἱ, Sirenum Scopuli. Τρεῖς μικραὶ καὶ ἀκατοίκητοι νῆσοι κείμεναι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τὰς ὁποίας ἐπλάττετο ὅτι μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες ὅτε ἔπεσον εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Golli· Στράβ.

Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον, τό, = Ἀθηναῖον. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ μεταξὺ τοῦ Κυμαίου καὶ Ποσειδωνίου κόλπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι διέτριβον ποτὲ αἱ Σειρῆνες· τανῦν, la Punta. Στράβ.

Σειρῖτις, ιδος, ἡ, = Σιρῖτις, ὅρα Σῖρις· Στράβ.

Σελάνα καὶ **Σελαναία**, Δωρικ. ἀντὶ Σελήνη. Θεοκρ.

Σελάρτιος, ὁ. Κωμικὸν ἐπίπλαστον κύρ. ὄνομ. ἀντὶ Σελεύκης. Ἀριστφ. Σφη. 472.

Σέλγη, ἡ, Selga. Πόλις ἐπίσημος τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισαν πρῶτον οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν περὶ τὰς μάχας γενναιότητά των πρὸ πάντων τῶν ἄλλων λαῶν τῆς χώρας ταύτης, διατηρήσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ἰδίαν των ἐλευθερίαν ἐναντίον τῶν πλησιοχώρων ἡγεμόνων τῆς Ἀσίας. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Σελγεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Σελεύκεια, ἡ, Seleucia· ἡ ἐπὶ Τίγρει. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χώρας κειμένη ἐπί τινος διώρυχος διὰ τῆς ὁποίας συνδέεται ὁ Τίγρις μετὰ τοῦ Εὐφράτου, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ χρηματίσασα καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας. Κατὰ Στράβ. ὑπερέβαινεν ἡ Σελεύκεια κατὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν πολυανθρωπίαν ὅλας τὰς τότε ἀκμαζούσας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ αὐτὴν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρειαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι κατὰ Πλιν. ἠριθμοῦντο περὶ τὰς 600,000· εἶχε δὲ αὕτη ἄλλοτε ἰδίαν πολιτείαν καὶ νόμους μὴ ὑποταχθεῖσα οὐδέποτε εἰς ξένους σατράπας, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ οἱ κατοικοῦντες ἦσαν οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες καὶ Μακεδόνες μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔζων πολλοὶ Σύροι καὶ Ἰουδαῖοι· ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Βήρου κατεστράφη ἡ μεγαλόπολις αὕτη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διά τινος ἀπατηλῆς καὶ δολίου προφάσεως· τανῦν Ἐλ-Μοδαΐμ. Στράβ. — 2) ἡ ἐν Πιερίᾳ. Πόλις μεγάλη τῆς Συρίας πλησίον τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ μὲ λιμένα, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος, ἥτις διὰ τὴν προσφυῆ αὐτῆς θέσιν καὶ ὀχυρὰν θέσιν διέμεινεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπόρθητος, ἕως οὗ ἠχμαλωτίσθη μετὰ ταῦτα καὶ αὕτη διὰ προδοσίας· τανῦν χωρίον εὐτελὲς Κεψε καλούμενον. Πολύβ. — 3) **Σελεύκεια ἡ Τραχεῖα**. Πόλις τῆς Τραχείας Κιλικίας κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἀπέχουσα ἓν μίλιον ἀρκτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ, διαμείνασα ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἐλευθέρα καὶ ἀνεξάρτητος, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα μητρόπολις τῆς Ἰσαυρίας χώρας· τανῦν Σελεκιέχ. Στράβ. Ἀμμιαν. 14, 2. — 4) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 100 στάδια τῆς Σίδης, πιθανῶς οὖσα καὶ αὕτη μία ἐξ ἐκείνων τῶν πόλεων τὰς ὁποίας ἔκτισεν ὁ Νικάτωρ καὶ ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Σελευκείας. Ἀρριαν. Περιπλ. Mannert. Γεωγρ. VI, 2. σελ. 124. — 5) Σελεύκεια ἡ πρὸς Βήλῳ· ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ χώρᾳ, ὕστερον καὶ Σελευκόβηλος κληθεῖσα, κειμένη δυτικῶς τῆς Ἀπαμείας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ· πιθαν. ἡ νῦν Σεχιούν. Πτολ. ε', 15. Στέφ. Βυζ. — 6) Πόλις τῆς Παραλίας Παλαιστίνης κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Σελεύκου. Ἰωσπ. — ὅθεν Σελευκεύς, έως· ὁ κάτοικ. τῆς Σελευκείας.

Σελευκίς, ίδος, ἡ, προσωπικ. χώρα. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Συρίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Χαλκιδικῆς χώρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἡ πόλις Σελεύκεια ἡ ἐν Πιερίᾳ. Στράβ.

Σελευκόβηλος, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὅρα Σελεύκεια ἀριθμ. 5 Στεφ. Βυζ.

Σέλευκος, ὁ, ἐπικληθεὶς Νικάτωρ. Υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του ἀδηγῶν τοὺς ἐλέφαντας, δείξας πολλὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς μάχας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν Σατραπείαν τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μηδίας καὶ ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν λοιπῶν διαδόχων τοῦ βασιλέως τούτου, ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Λυσιμάχου ἐναντίον τοῦ Ἀντιγόνου τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ἐν Συρίᾳ διεμοίρασε τὸ βασίλειον αὐτοῦ μετὰ τοῦ συναγωνιστοῦ του, κυριεύσας μέγα μέρος τῆς ἄνω Ἀσίας, τὴν Συρίαν ὅπασαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν καὶ μέρος τῆς Κιλικίας, συστήσας τὸ μέγα Συριακὸν βασίλειον καὶ κτίσας διαφόρους νέας πόλεις τῶν ὁποίων πολλὰς ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Σελευκείας. Τελευταῖον ἐλθὼν εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ Λυσιμάχου καὶ θανατώσας αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Φρυγίᾳ μάχην, ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐλπίσας νὰ κυριεύσῃ καὶ αὐτὸ τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας ἀφήσας τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀσίας εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον· ἀλλὰ πλησίον τῆς πόλεως Λυσιμαχίας ἀπαντήσας αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνὸς ἐπλήγωσεν θανατηφόρως διὰ τοῦ δόρατος ἐξ ἀπροσδοκήτου τὸ 78 ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετὰ μίαν 32 χρόνων βασιλείαν τὸ τρίτον ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπ. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος ἤγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Σελεύκου εἰς τὴν πόλιν Σελεύκειαν ἔνθα ἐτιμᾶτο τοῦ λοιποῦ ὡς ἥρως μὲ θείας τιμάς· Πολύβ. — 2) Σέλευκος ὁ ἐπικληθεὶς Καλλίνικος. Υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 247 ἕως 227 ἔτους πρὸ Χρ. εὑρισκόμενος ἀείποτε εἰς ἀκαταπαύστους ταραχὰς καὶ πολέμους μετὰ τοῦ Πτολεμαίου Εὐεργέτου καὶ Ἀρσάκου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἀπέθανεν ἐλεεινῶς· ἡ ἐπωνυμία Καλλίνικος ἐδόθη εἰς αὐτὸν κατ' εἰρωνείαν διὰ τὰς ἀτυχεῖς αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις. Πολύβ. — 3) ὁ ἐπικαλούμενος Κεραυνός, βασιλεὺς τῆς Συρίας, ὅστις μετὰ μίαν τριετῆ βασιλείαν ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου ἐφαρμακώθη ὑπό τινων συνωμοτῶν — 4) ὁ Φιλοπάτωρ. Υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 187 ἕως τοῦ 176 ἔτους πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐστάθη εἰς ἄκρον ἀσθενὴς καὶ εἰρηνική, φαρμακωθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ταμιουργοῦ αὐτοῦ Ἡλιοδώρου. — 5) Πρεσβύτερος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν περὶ τὸ 125 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς Κλεοπάτρας. — 6) Πρεσβύτερος υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου βασιλεὺς τῆς Συρίας περὶ τὸ 97 ἔτος πρὸ Χρ. διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς. — 7) ὁ ἐπικληθεὶς Κυβιοσάκτης, ἀδελφὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικός του, ἐφονεύθη τὸ 57 ἔτος πρὸ Χρ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκιδῶν.

Σεληναίη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Σελήνη· Luna παρὰ Ῥωμαίοις. Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Θείας ἢ Εὐρυφαέσσης. Ἡσ. Θεογ. 375. ἐν δὲ Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. ἀναφέρεται θυγάτηρ τοῦ Πάλλαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου, παριστανομένη ὡς θεὰ τῆς σελήνης καὶ τοῦ νυκτερινοῦ φωτός, ἔχουσα ἰδίαν λατρείαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἰδίους ναούς, περὶ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι ἐρασθεῖσα τοῦ νέου Ἐνδυμίωνος ὅτε εἶδεν αὐτὸν πρῶτον ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου κοιμώμενον, ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ 50 θυγατέρας. Ἀπολλόδ. α', 7, 5. Παυσ. ε', 1.

Σελήνης λιμήν, ὁ, Lunae Portus. Λιμὴν τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς νῦν Luna Στράβ.

Σεληνοῦς, οῦντος, ὅρα Σελινοῦς.

Σεληπιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Υἱὸς τοῦ Σεληπίου, ὁ Εὔηνος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 693.

Σελινούντιος, ὅρα Σελινοῦς. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπό τινος μαντείου τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος εἰς τὴν πόλιν Σελινοῦντα. Στράβ. ς'.

Σελινοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης ἑνὸς ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Μεγαρέων, καταστραφεῖσα ποτὲ ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων· τανῦν Selinunto. Ἡροδ. 5, 46. ἡ ὀνομασία αὐτῆς προῆλθεν ἀπὸ τοῦ χόρτου σελίνου αὐξάνοντος ἐν ἀφθονίᾳ περὶ αὐτήν. — 2) Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως· τανῦν Madiuni. Στράβ. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τοῦ χωρίου Σκιλλοῦντος. Στράβ. Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. ε', 3, 8. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαμπείας. Στράβ. — 5) Πόλις ἐπίσημος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἀπέχουσα 210 στάδια ἀρκτικῶς τῆς Ἀντιοχείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ὕστερον καὶ Τραϊανόπολις· τανῦν Σελέντι· Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. εὕρηται εἰς ἄρσεν καὶ θηλυκ. γεν. Θηλ. παρὰ Διοδ. Σικ. ιγ', 59. — ὅθεν, Σελινούντιος, ία, ιον. Τοῦ Σελινοῦντος ἢ ἐκ τοῦ Σελινοῦντος ὤν, ὁ εἰς τὸν Σελινοῦντα ἀνήκων· οὐσιαστ. Σελινούντιος, ὁ κάτοικ. καὶ Σελινουντία χώρα, ἡ περὶ τὴν πόλιν Σελινοῦντα χώρα. Θουκ. — 2) Σελινούσιος, ία, ιον· τοῦ Σελινοῦντος, καὶ οὐσιαστ. Ἡροδ.

Σελλασία, ἡ· καὶ Σελασία. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Οἰνοῦ ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰς διαφόρους συγκροτηθείσας μετὰ ταῦτα παρ' αὐτῇ μάχας, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια σώζονται ἔτι ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου· (διὰ λλ εὕρηται παρὰ Ξενφ. Ἑλ. β', 2, 13. Παυσ. Στέφ. Βυζ. δι' ἑνὸς λ παρὰ Πολυβ.)

Σελλήεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων μεταξὺ τοῦ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Παχίστας· Ὁμ. Ἰλ. Β, 659. Στράβ. — 2) ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀρίσβης· Ὁμ. Ἰλ. Β, 839. Στράβ.

Σελλοί, οἱ. Φυλή τις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, ὑπηρετοῦντες ὡς ἱερεῖς εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον τοῦ Διὸς καὶ περιπατοῦντες συνήθως μὲ γυμνοὺς καὶ ἀπλύτους πόδας, κοιμώμενοι κατὰ γῆς· κατῴκουν δὲ οὗτοι ἐπὶ τῶν αὐτόθι ὄρέων ἐντὸς ἐνὸς ἄλσους καὶ ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν οἵτινες πρῶτοι ἐσύστησαν τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον. Ὀμ. Ἰλ. Π, 234. Σοφ. Τραχ. 1169. Κατὰ Στρβ. ὑπῆρχον οἱ Σελλοὶ οὗτοι ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Δωδώνης· ὅτε δὲ Ἑλλοὶ οἱ αὐτοὶ λεγόμενοι. Πινδρ.

Σέλλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις· παρ' Ἀριστφ. Σφ. 342. ἀφίεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, ὀμπαζόμενος ὡς ἀλαζὼν καὶ κομπαστής.

Σεμέλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἁρμονίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς διὰ το ἐξαίσιον αὐτῆς κάλλος συνευρέθη μετ' αὐτῆς· οὖσα δὲ εἰσέτι ἔγκυος καὶ μισουμένη διὰ ζηλοτυπίαν ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἐζήτησεν κατὰ παραίνεσιν αὐτῆς ἀπὸ τὸν Δία νὰ ἔλθῃ καὶ πρὸς αὐτὴν μὲ τὴν ἰδίαν ἀθάνατόν του μορφὴν καὶ μεγαλειότητα ὡς ὅτε συνήρχετο καὶ μετὰ τῆς Ἥρας μὴ ὑπομένουσα τὸν κρότον τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν βροντῶν μὲ τὰς ὁποίας ἦλθεν ἐκ νέου πρὸς αὐτὴν ὁ Ζεύς, ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ φόβου, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος, Διόνυσον μετὰ ταῦτα κληθέντα, σχίσας ὁ Ζεὺς τὴν κοιλίαν της ἐξέβαλεν ἔτι ἀτελὲς καὶ ἔρραψεν εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ ἕως οὗ ἐμορφώθη τέλειον· τὴν ψυχὴν τῆς Σεμέλης λέγεται ὅτι μετέστησεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν λοιπῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἢ κατ' ἄλλους ὑψώθη ὕστερον ἐκ τοῦ ᾅδου εἰς τὸν Ὄλυμπον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Διονύσου. Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 323. Ἀπολλδ. γ', 4. 2. Παυσ. β', 31.

Σεμίραμις, ιδος, ἡ (υ – υ υ). Ἀρχαία βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων, περὶ τῆς γεννήσεως τῆς ὁποίας καὶ τῶν λοιπῶν περιστατικῶν τοῦ βίου της πλάττονται διάφοροι μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων· κατὰ Διοδρ. Σικ. β', 4. λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τῆς Δερκετοῦς ἐγχωρίου θεᾶς καί τινος νέου Κύρου καλουμένου καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἑνὸς ποιμένος Σιμμία καλουμένου, τὴν ὁποίαν διὰ τὸ ἐξαίσιον κάλλος καὶ τὴν βαθεῖαν φρόνησίν της ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων Μηνώνας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε δύο τέκνα. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Βακτρίων πολιορκίαν, ὅπου ἡ Σεμίραμις εἶχε συνακολουθεῖ τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἰδὼν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας Νίνος καὶ θαυμάσας τὰ ὑπέροχα αὐτῆς προτερήματα καὶ τὴν ἐν πολέμοις καρτεροψυχίαν της, ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ ἔλαβεν ὡς ἰδίαν γυναῖκα ἀναγορεύσας αὐτὴν βασίλισσαν ὅλης τῆς Ἀσσυρίας· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Νίνου ἐπιτροπεύσασα πολὺν χρόνον τὸν ἔτι ἀνήλικον αὐτῆς παῖδα καὶ διάδοχον Νινύαν, ἔκτισε πρώτη ὡς λέγεται τὴν περίφημον πόλιν Βαβυλῶνα κοσμήσασα αὐτὴν μὲ τοὺς κρεμαστοὺς ἐκείνους κήπους καὶ κατοικίσασα αὐτὴν μὲ δύο ἑκατομμύρια κατοίκων, ἐπιχειρισθεῖσα καὶ διαφόρους μεγάλας ἐκστρατείας ἐναντίον ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας· τελευταῖον παραχωρήσασα τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς εἰς ἡλικίαν ἤδη 62 χρόνων, λέγεται ὅτι ἔγινεν ἄφαντος ἐκ τῆς γῆς μετὰ μίαν βασιλείαν 42 χρόνων τὸ 2000 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ δὲ Ἀσσύριοι ἐτίμησαν αὐτὴν μετὰ θάνατον ὡς ἐγχώριον θεάν· πρβλ. παρὰ Κτησ. Λείψ. Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 1. πιθαν. ἡ αὐτὴ παρ' Ἡροδτ. γ', 155. καὶ Θεοκρ. Εἰδ. ις', 100. — 2) Ἑτέρα τις βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος πολὺ νεωτέρα τῆς προτέρας, γυνὴ τοῦ Ναβονασσάρ, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 743 ἕως 733 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ὑψώσασα πολλὰ χώματα περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν. Ἡροδτ. 1, 184.

Σεμιράμιδος τεῖχος, = Μηδίας τεῖχος, ὅπερ ὅρα.

Σεμπρωνία, ἡ. Sempronia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν τῶν Πατρικίων.

Σεμπρώνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.

Σένεκας, ὁ, Λούκιος. Υἱὸς τοῦ Ἀνναίου Σενέκα ἐκ Κορδύβης πόλεως τῆς Ἱσπανίας, περίφημος φιλόσοφος καὶ τραγικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ῥώμην δεκαπενταετὴς ἔτι τὴν ἡλικίαν, ἐδιδάχθη αὐτόθι τὴν στωϊκὴν φιλοσοφίαν καὶ πρὸ παντὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ῥητορείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη μεγάλως ὑπὸ τῶν συγχρόνων του Ῥωμαίων ῥητόρων, χρηματίσας παιδαγωγὸς καὶ σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μέχρι τέλους κατεδικάσθη καὶ οὗτος εἰς θάνατον, ἀνοίξας ὁ ἴδιος τὰς φλέβας τοῦ σώματός του μ' ἓν σιδηροῦν ἐργαλεῖον, ἀποθανὼν οὕτως μετὰ πολλῆς ἀταραξίας καὶ ἄνευ ὀδύνης. Διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ἠθικὰ συγγράμματα, ἔτι δὲ καὶ ἐπιστολαὶ 124 καί τινες τραγῳδίαι ἐσώθησαν τοῦ Ῥωμαίου τούτου φιλοσόφου· Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II, σελ. 102.

Σένονες, οἱ, Senŏnes. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Σηκουάνα ποταμὸν (Seine) ἐν τῇ νῦν Καμπανίᾳ. Στέφ. Βυζ. Σένονες καὶ Σένωνες, οἱ· Στράβ. Σήνωνες. Πολύβ.

Σεντῖνον, τό· Sentinum. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπί τινος εὐφόρου καὶ τερπνῆς θέσεως· τανῦν Sentina· ὅθεν, Σεντινάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Σερβιλία, ἡ· Servilia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτάτων γενεῶν τῶν Πατρικίων τῆς Ῥώμης ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων Ῥωμαίων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων. — 2) Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σερβίλιος, ὁ· Servilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ. καὶ Σερουΐλιος. Πολύβ.

Σερβωνίς, ίδος, λίμνη, ἡ. Λίμνη τις κειμένη μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ὄρους Κασίου· τανῦν Σεβκαέτ-Βαρδουίλ. Ἡροδτ. 2, 6. Διον. Περ. 253. Σίρβων καὶ Σιρβωνίς, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Σέργιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σέριφος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους μία τῶν Κυκλάδων, κεκαλυμμένη ὑπὸ πολλῶν ἀποτόμων ὀρέων καὶ ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἀθηναίων· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Περσεὺς πλησίον τοῦ Πολυδέκτου ὅτε ἐρρίφθη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς ἓν κιβώτιον ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης· τανῦν Σέρφος. Πινδ. Πύθ. 12, 20. Ἀπολλδ. β', 4. 3. — ὅθεν Σερίφιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 8, 46.

Σερμύλη, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, πιθαν. καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων· Ἡροδτ. 7, 123. Σερμυλία, ἡ· Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Σερμύλιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. α', 65.

Σερουΐλιος, ὁ, ἴδε Σερβίλιος.

Σερούϊος, ὁ· Servius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Σέρρειον καὶ Σέῤῥιον, τό. Ἀκρωτήριον ἢ ὄρος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κείμενον ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης· τανῦν Καβο-Μακρύ· διὰ τοῦ ει εὑρίσκεται παρ' Ἡροδτ. 7, 59. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Δημ. Χερσ. σελ. 105.

Σέῤῥιον τεῖχος, τό. Φρούριον ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σεῤῥείου ἐν Θρᾴκῃ. Δημ. Ἀλον. σελ. 85. Αἰσχιν.

Σέσωστρις, ιδος, Ἰωνκ. ιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μοίριδα ἀπὸ τοῦ 1416 ἕως 1357 ἔτους πρὸ Χρ. περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ παράδοξοι καὶ μυθώδεις διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, ὑπό τινων δὲ ἀμφισβητεῖται καὶ ἡ ἀληθὴς ὕπαρξις αὐτοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμενόφιος βασιλέως τινὸς τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἔτι νέος ὢν ἐπέμφθη μετ' ἄλλων αὐτοῦ ὁμηλίκων κατὰ τῶν Ἀράβων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσωστρις ὑπέταξε μετ' ὀλίγης δυσκολίας καταστήσας ὅτι καὶ ἓν μέρος τῆς Ἀφρικῆς ἕως τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ συγκροτήσας μίαν μεγάλην δύναμιν τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἐπεχειρίσθη νὰ κατακτήσῃ καὶ ἄλλα μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ὑποτάξας τὴν νῆσον Κύπρον, πολλὰς τῶν Κυκλάδων καὶ ἓν μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης· μετὰ μίαν ἐννεαετῆ ἐκστρατείαν ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Αἴγυπτον φέρων ἓν μέγα πλῆθος αἰχμαλώτων ἐκ διαφόρων μερῶν, ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ ἐγείρων εἰς ὅλας τὰς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ναοὺς καὶ διαιρέσας ὅλην τὴν χώραν εἰς 36 νομοὺς δοὺς εἰς ἕκαστον τῶν ὑπηκόων του μίαν μερίδα γῆς πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἀπόλαυσιν· μετὰ 33 χρόνων βασιλείαν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Σέσωστρις ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν τύφλωσιν περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του· ἡ δὲ ἀνάμνησις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ διέμεινεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡροδτ. 2, 104. Διοδρ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 4.

Σευάλκης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περσ. 969. —

Σεύθης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, διαδεχθεὶς τὸν θρόνον παρὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Σιτάλκου, ὅστις συμμαχήσας μετὰ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς βασιλείας Περδίκκα τοῦ δευτέρου ἐξέτεινε τὴν ἐπικράτειάν του ἕως τοῦ ὄρους Αἵμου. Θουκ. β' — 2) Σεύθης ὁ δεύτερος, ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, αὐξήσας τὸ βασίλειον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἕως τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ὅστις ἐβοήθησε τὸν Ξενοφῶντα ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἀτυχῆ ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32.

Σηκοάνας, α, ὁ. Sequana. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Βρεττανικὴν θάλασσαν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ χώρα τῶν Κελτῶν ἀπὸ τῆς τῶν Βελγῶν, τανῦν Seine Στράβ.

Σηκοανοὶ καὶ Σηκουανοί, οἱ. Sequani. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐχωρίζετο διὰ τοῦ ὄρους Ἰούρα ἀπὸ τὴν τῶν Ἐλβετῶν καὶ διὰ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Γερμανίας καὶ ἐσχημάτιζεν ἐπὶ Αὐγούστου μίαν ἰδίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν Στράβ.

Σηλυμβρία καὶ Σηλυβρία, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Προποντίδος μὲ λιμένα· τανῦν Σηλυβρία διὰ τοῦ μ εὑρηται παρ' Ἡροδ. 6, 33. Δημ. Σηλυβρία. Πλάτ. Ξενφ. Στράβ. ζ'. ἡ ὁποία αὕτη γραφ. φαίνεται κατὰ Στράβ. ὀρθοτ. ἀπὸ τοῦ Σήλυς καὶ βρία, ἤτοι πόλις τοῦ Σήλυος. — Ὅθεν, Σηλυμβριανὸς καὶ Σηλυβριανός, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Σημανθηνά, τά, Ὄρη. Ὄρη τῆς Ἀσίας ἐκτεινόμενα ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς τῶν Κίνας. Πτολ. ζ', 3. ὅθεν Σημανθηνοί, οἱ κάτοικοι τῶν Σημανθηνῶν ὀρέων.

Σῆμος, ὁ, = Σᾶμος, Πινδρ.

Σήνα, ἡ καὶ **Σηνογαλλία**, Sena, Seno-

gallia. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων ὅτε οὗτοι διέβησαν τὰς Ἄλπεις καὶ ἐκυρίευσαν τὴν χώραν ταύτην· τανῦν Sinigaglia Στράβ.

Σήνη, ἡ. = Σῆνα. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Σήνωνες, οἱ = Σένωνες. Πολύβ.

Σήπεια, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τῆς Τυρινθιακῆς χώρας πλησίον τῆς Ναυπλίας. Ἡροδ. 6. 77. —

Σηπία, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν Στύμφαλον λίμνην ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Αἰπύτου. Παυσ. η', 16.

Σηπιάς, άδος, ἡ. (– υ–) Ἀκρωτήριον καὶ χώρα μικρὰ τῆς Μαγνησίας, σχηματίζουσα τὴν μεσημβρινωτάτην ἄκραν ὅλης τῆς Θεσσαλίας, τανῦν Κάβο τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἡροδ. 7, 183. Ἀπολ. Ῥοδ. Α'. 583. ὅτι ἡ Σηπιὰς χοιρός, Εὐριπ. — 2) Πολίχνη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἑνωθεῖσα ὕστερον μετὰ τῆς Δημητριάδος πόλεως Στράβ.

Σήρ, **Σηρός**, ὁ, ὅρα Σῆρες.

Σῆρα, τά. Μητρόπολις τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν χώρας τῶν Κινῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον. πιθαν. ἡ νῦν Σιγγάν. Φ. υ. Πτολμ.

Σῆρες, οἱ. Ἔθνος μέγα κατοικοῦν περὶ τὰ ἀκρότατα ἀνατολικὰ μέρη τῆς μεγάλης Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνῃ καὶ συνιστάμενον ἐκ διαφόρων ἄλλων λαῶν, τῶν ὁποίων ἐπισημότεροι ἀναφέρονται οἱ Ἀνθρωποφάγοι, Ἄνιβοι, Σίζυγες, ἀνατολικώτεροι οἱ Γαρηναῖοι, Ναβάναι, δυτικῶς οἱ Οἰχάρδαι, Δάμναι, Πιάλαι, Ἰσσηδόνες πιθαν. οἱ Μογγόλοι καὶ ἄλλοι. Πτολμ. ς', 17. Πομπ. Μελ. ὁ δὲ Λουκ. Μακροβ. 5. λέγει περὶ τῶν Σήρων τούτων ὅτι ἔζων περίπου τριακοσίους χρόνους· περὶ τῆς χώρας αὐτῶν λέγει ὁ αὐτὸς Πτολ. βιβλ. ς'. 9, «ἡ Σηρικὴ περιορίζεται ἀπὸ μὲν δύσεως τῇ ἐκτὸς Ἰμάου ὄρους Σκυθίᾳ κατὰ τὴν ἐκτεθειμένην γραμμήν — ἀπὸ δὲ ἄρκτων, ἀγνώστῳ γῇ... ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἀγνώστῳ γῇ, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τῷ τε λοιπῷ μέρει τῆς ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῆς.« — Ὅθεν Σηρικός, ἡ, όν. Τῶν Σήρων ἢ ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων ὤν· καὶ Σηρικὴ, ἡ μέταξα ἥτις μετεφέρετο πρότερον ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων. Ἀνθολ.

Σησάμης, ου, ὁ, καὶ Σησάμας, α. Μυστός τις, παρ' Αἰσχ. Περσ 321.

Σήσαμον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ

Σήσαμος, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀποικία τῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 853. Ἀπολ. Ῥοδ. Β., 941. ὕστερον δὲ ἡνώθη μὲ τὴν πόλιν Ἄμαστριν τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις εἶχε τὸ ὄνομα Σήσαμος. Στράβ. —

Σηστός, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Αἰολέων ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀβύδου, μεταξὺ τῶν ὁποίων πόλεων ἔζευξεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν, ὅτε ἤθελε νὰ διαβιβάσῃ τὰ πολυάριθμα αὐτοῦ στρατεύματα ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα· περίφημος ὅτι ὑπῆρξεν ἡ πόλις Σηστὸς διὰ τὸν Ἔρωτα τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 836. Ἡροδ. 7, 33. Θουκ. η', 104. Ξενοφ. Ἑλ. α', 2., 13. Ἀρσεν. εὕρηται μόνον παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. δ', 8, 5. — Ὅθεν, Σήστιοι, οἱ κάτοικ. καὶ Σήστιος, ία, ιον. Τῆς Σηστοῦ ἢ εἰς τὴν Σηστὸν ἀνήκων. Ἔτι Σηστιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαιτρ. θηλυ. τυπ. τοῦ Σήστιος. Ἀνθολ.

Σητία, ἡ. Setia. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ καταστᾶσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον τανῦν Sezze — ὅθεν Σητῖνος, ίνη, ῖνον. Τῆς Σητίας ἢ εἰς τὴν Σητίαν ἀνήκων. Στράβ. —

Σθεινώ, ποιητ. ἀντὶ Σθενώ.

Σθενέβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας ἢ κατά τινας τοῦ Ἀμφιάνακτος, γυνὴ τοῦ Προίτου, ἥτις διέβαλε τὸν Βελλεροφόντην πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀτόπους της ὀρέξεις, ὕστερον δὲ μεταμεληθεῖσα διὰ τὴν κακουργίαν της ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ἀπολλδ. β', 2, 1 παρβλ. καὶ γ'. 9, 1. Ἀριστφ. Βατρ. 1043. παρ' Ὁμηρ. καλεῖται αὕτη Ἄντεια ὅρα ἄρθ.

Σθενελαΐδας, α. ὁ. (ᾱ) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερόντων βουλευτῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. α. 85. κυρ. πατρων. ἐκ τοῦ

Σθενέλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰθαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Π, 586 — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 2.

Σθενέλη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλδ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου, κατά τινας γυνὴ τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀπολλδ. γ', 13, 8.

Σθένελος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ ἀνὴρ τῆς Σθενέλης. Ἀπλδ. β', 1, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Εὐάδνης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον. Ἀπολλδ. γ' 7, 3. ὕστερον δὲ ἦλθε καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Β'. 564. Τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Κυλάραβος Παυσ. β', 22. — 3) Υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Νικίππην θυγατέρα τοῦ Πέλοπος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυσθέα, Ἀλκυόνην καὶ Μέδουσαν· ὕστερον διώξας τὸν Ἀμφιτρύωνα ἐκ τῆς Τίρυνθος ἐβασίλευσεν εἰς τὰς Μυκήνας. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 116. Ἀπολλδ. β', 4, 5, 6. — 4) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Μέλαντος, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Τυδεύς. Ἀπολλδ. α', 8, 5. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἀνδρογέω, ὅστις συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν νῆσον Θάσον. Ἀπολλδ. β', 5, 9. Κατὰ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 911 ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄκτορος. — 6) Τραγῳδιῶν ποιητὴς ἀρχαῖος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Σφηκ. 1304.

Σθένιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἤγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὅτε διὰ βοηθείας τοῦ Διὸς ἠδυνήθη νὰ ὑψώσῃ τὸν μέγαν λίθον ἐν Τροιζῆνι, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦσαν κεκρυμμένα παρὰ τοῦ πατρός του Αἰγέως τὰ γνωρίσματα δι' ὧν ἔμελλε νὰ γνωρισθῇ ὑπ' αὐτοῦ ὅτε ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Παυσ. β', 32.

Σθενώ, οῦς, ἡ. ποιητ. Σθεινώ. Μία τῶν Γοργόνων Ἡσ. Θεογ. 276. Ἀπολλδ.

Σίβυλλα, ἡ. Sibylla καὶ Πληθ. Σίβυλλαι. Ἀρχαῖαί τινες μαντικαὶ γυναῖκες, τῶν ὁποίων οἱ χρησμοὶ ἐλογίζοντο ἱερώτατοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Κατὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 244. τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε καὶ ὁ Ῥωμαῖος Οὐάρρων, παρήγετο ἡ λέξις Σίβυλλα ἀπὸ τοῦ τιός. Δωρ. ἀντὶ Διὸς καὶ βουλή, αἱ τοῦ Διὸς βουλαί, dei consultã, κατὰ Νοεμ· κατ' ἄλλους δὲ παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἢ Ἀραβικοῦ καὶ κατά τινας ἐκ Περσικῆς τινος λέξεως, παρβλ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. 1, σελ. 233. πρῶτον δὲ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦτο παρ' Ἡρακλείτῳ, ἐφεξῆς παρ' Ἀριστοφάνει, Πλάτωνι, Ἀριστοτέλει καὶ ἄλλοις. — Συνήθως ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων διάφοροι προφητικαὶ γυναῖκες ὑπὸ τὸ ὄνομα Σίβυλλα, διαφέρουσαι πρὸς ἀλλήλας ἐκ μόνης τῆς ὀνομασίας τοῦ τόπου ἢ τοῦ μέρους ἔνθα ἔλεγον τὰς προφητείας αὐτῶν. Ὡς ἀρχαιοτάτη πρὸ πάντων ἐνομίζετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ Δελφικὴ Σίβυλλα, θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαμίας, ἥτις ἄλλως καὶ Ἡροφίλη ἢ Δημοφίλη ἐκαλεῖτο, περὶ τῆς ὁποίας ἐκαυχῶντο ὅτι ἀνέθρεψαν αὐτὴν αἱ Μοῦσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ὅτι προεδήλωσε εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας Πλουτρ. Πυθ. κατ' ἄλλους ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαιοτάτη Σίβυλλα ἐκ Λιβύας, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαμίας, τῆς ὁποίας οἱ χρησμοὶ ἦσαν περίφημοι καθ' ὅλην τὴν Ἀσίαν, ἀπ' ὅπου ἡ περὶ αὐτῶν φήμη μετέβη πρωΐμως καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἐκ τοῦ Παυσ. βιβλ. ι', 12 εἰκάζεται. Περιφημότεραι δὲ ἀρχαῖαι Σίβυλλαι ὑπῆρχον ἡ Ἐρυθραία καὶ ἡ Κυμαία Σίβυλλα. ὁ Στράβων παραδέχεται δύο Ἐρυθραίας Σιβύλλας ἐξ ὧν ἡ μία καλεῖται παρ' αὐτῷ καὶ Ἀθηναΐς. Κατὰ Παυσ. ὑπῆρχεν ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Δελφικὴν καὶ Τρωϊκὴν Σίβυλλαν, γεννηθεῖσα ὡς λέγεται εἰς τὴν Μάρπησσον πόλιν τῆς Τρῳάδος, ἱέρεια τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἐφεξῆς μετέβη εἰς Σάμον, Κλάρον, Κολοφῶνα, εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον καὶ ἡ ὁποία αὐτὴ λέγεται ὅτι προεμήνυσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ταύτην ὁ Στράβ ιδ'. λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἐρυθρὰς πόλιν τῆς Ἰωνίας ἢ κατ' ἄλλους ἐκλήθη Ἐρυθραία ἀπ' τῆς ἰδίας πατρίδος της Μαρπήσσου, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος εἶχεν ἐρυθροῦν τι χρῶμα. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μάρπησσος. Ἡ δὲ Κυμαία Σίβυλλα ἀνεφέρετο πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν λαῶν ὡς ἐγχώριος αὐτῶν μάντις γεννηθεῖσα εἰς Κύμην πόλιν τῆς Καμπανίας καὶ κατοικοῦσα αὐτόθι εἰς ἕνα ὑπόγειον θάλαμον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδίδοντο τὰ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ φυλαττόμενα ἱερὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἠγόρασε πρῶτον ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ταρκυΐνιος καὶ τὰ ἀφανισθέντα μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς συμβάσης ἐπὶ Σύλλα πυρκαϊᾶς τοῦ Καπιτωλίου· ἡ αὐτὴ ἐκαλεῖτο ἔτι Ἀμάλθεια, Δημοφίλη καὶ Δηϊφόβη, γράφουσα ὡς λέγεται τοὺς χρησμοὺς αὐτῆς ἐπάνω εἰς φύλλα δένδρων τὰ ὁποῖα πεμπόμενα ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου αὐτῆς ἐφέροντο ἔξω διὰ τοῦ ἀέρος καὶ τὰ ὁποῖα μετὰ πολλῆς σπουδῆς συνῆγον ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν συμβουλευθῶσι. Πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἀρχαιολόγων καὶ ἐξαιρ. μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων ἐνησχολήθησαν εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἱστορικὴν ἀναζήτησιν τῶν Σιβυλλῶν τούτων καὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν ἐσπαρμένων βιβλίων· ὁ Οὐάρρων παρὰ Λακταν. ἀναφέρει δέκα Σιβύλλας, τὴν Βαβυλώνιον ἥτις καὶ Αἰγυπτιακὴ καὶ Χαλδαία ἢ Σαββα ἐλέγετο, τὴν Λιβυκήν, τὴν Δελφικήν, τὴν Κιμμερικήν, τὴν Ἐρυθραίαν, τὴν Σαμίαν, τὴν Κυμαίαν, τὴν Ἑλλησποντικὴν ἢ ἄλλως Τρωϊκὴν καλουμένην, τὴν Φρυγίαν ἥτις ἔλεγε τοὺς χρησμοὺς αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἄγκυραν καὶ τὴν Τιβουρτικὴν Σίβυλλαν. Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μὲ θείας τιμὰς ἔχουσαι ἴδια ἀγάλματα καὶ βωμοὺς εἰς διαφόρους τόπους καὶ πόλεις. Πλιν. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. 1, σελ. 227.

Σιβύρτιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κλεισθένους ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 118.

Σίγανα, τά. Πόλις τῆς Ἀραχωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ Πτολ. 5, 20.

Σιγγαῖοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Σίγγου ἐν Μακεδονίᾳ Θουκ.

Σίγγος, ὁ Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου· τανῦν Πύργος Φιγούρου καλουμένη. Ἡροδ. 7, 122. — ὅθεν ὁ Σιγγιτικὸς κόλπος, κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν Μακεδονίαν, τανῦν κόλπος τοῦ ἁγίου Ὄρους. Στράβ.

Σιγειάς, άδος, ἡ. ἄκρα = Σίγειον.

Σίγειον, τό. (ῑ) Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊάδος

χώρας κείμενον ἀρκτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου ἔχουσα ἐν φρούριον Ἀχίλλειον καλούμενον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ σῆμα τοῦ Ἀχιλλέως· τανῦν Ἰενισχέ, Ἡροδ. 5, 94.

Σίγμανις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ῥέων παραθαλασσίως, τανῦν, Pucche d'Arcachon, κατὰ Reich.

Σιγνία, ἡ, Signia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν περὶ αὐτὴν αὐξάνοντα ἄριστον οἶνον· τανῦν Segni. Στράβ.

Σίγριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου τανῦν Σίγρι. Στράβ.

Σιγύνναι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν παρὰ τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ. Ἡροδ. 5, 9. κατὰ Κασαοβ. οἱ παρὰ Στράβωνι Σίγινοι καλούμενοι, κατοικοῦντες ὁρχοιόθεν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σίγυνοι, οἱ (υ--), κιθαν. = Σιγύνναι. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 320. Ὀρφ. Ἀργ.

Σίδη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος, ἥτις νομίζουσα ἑαυτὴν ὡραιοτέραν τῆς Ἥρας, ἐῤῥίφθη ζῶσα εἰς τὸν Τάρταρον ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολλόδ. α', 4, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Σίδη. Παυσ. γ', 22.

Σίδη, ἡ (γ). Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως μὲ λιμένα, ἐκλήθεῖτα οὕτως ἀπὸ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ Σίδης. Παυσ. γ', 22. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Χελιδονίου κόλπου, ἀποικία τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· τανῦν Ἐσκί. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Σιδήτης, ου, ὁ κάτοικ. — 3) Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ὕστερον Πολεμώνιον κληθεῖσα. Στράβ.

Σιδηνή, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη βορειοανατολικῶς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς αὐτόθι Φαναροίας χώρας μὲ πόλιν τὴν Σίδην. — 2) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σιδηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατὰ Πτολ. β', 11. κατοικοῦντες περὶ τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ Σουέβου ἕως Βιάδρου (Oder) ποταμοῦ, ἐν τῇ νῦν Πομμερανίᾳ χώρᾳ.

Σιδηρώ, οῦς, ἡ. Μητρυιὰ τῆς Τυροῦς καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολλόδ. α', 9, 8.

Σίδικες, οἱ Λαὸς τῆς μεγάλης Μηδίας. Πτολμ

Σιδικηνοί, ὁ, Sidiceni Μικρός τις Αὐσονικὸς λαὸς ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ἔχων πόλιν τὸ Τεανον. Στράβ.

Σιδονίηθεν, ἐπίρρ. ἐκ Σιδῶνος, ἀπὸ τὴν πόλιν Σιδῶνα. Ὁμ. Ἰλ. Π, 391.

Σιδόνιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Σιδώνιος. Τῆς Σιδῶνος ἢ ἐκ τῆς Σιδῶνος ὤν. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 289. Αἰσχ. Ἱκέτ. 140. — ὅθεν ἡ Σιδονία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Σιδῶνα χώρα ἐν Φοινίκῃ, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Σιδών. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 285. καὶ οὐσιαστ. Σιδόνιος, ὁ κάτοικ. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 84.

Σιδοῦς, οῦντος, ὁ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κορινθίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενφ. Ἑλλ. καὶ θηλυκ. γεν. παρ' Ἀθην.

Σίδυμα, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Δίδυμα, πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σιδών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ περίφημος τῆς Φοινίκης, κειμένη παραθαλασσίως μὲ δύο εὐρυχώρους λιμένας, τῆς ὁποίας ἀποικία ὑπῆρχεν ἡ παλαιὰ Τύρος. Τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον ὑπῆρχεν ἐπίσημον ἐκτεινόμενον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο καὶ διάφορα τεχνουργεῖα ἐξαιρέτως ὑφασμάτων καὶ ὑάλων· ταύτην κατέστρεψεν ὁ Ἀρταξέρξης Ὦχος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, τῆς ὁποίας σημείωσον ὅτι τινὰ ἐρείπια ἀποδεικνύοντα τὸ μέγεθος καὶ προτέραν ὑπεροχὴν αὐτῆς· τανῦν χωρίον εὐτελὲς Σαΐδα καλούμενον. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 425. Ἡροδτ. 2, 116 Στράβ.

Σιδών, ῶνος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Σιδῶνος. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 743. καὶ Διον. Περ. 917 (ἡ Σιδών, ῶνος, εὕρηται τὸ ι μακρόν, ἐν δὲ τῷ Σιδών, ὄνος, βραχύ.)

Σιδωνιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Σιδώνιος Εὐρ. Ἡρ. 1451.

Σιδώνιος, ία, ιον. Τῆς Σιδῶνος ἢ ἐκ τῆς Σιδῶνος ὤν. τὸ Σιδώνιον ἄστυ = Σιδών. Ἀριστφ. Βατρ. 1225. καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. 7, 44. Λουκ. Ἀῤῥιαν.

Σίθων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ὄσσης, βασιλεὺς τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου ἢ κατ' ἄλλους τῶν Ὀδομάντων, γεννήτωρ ἐκ τῆς Νύμφης Μενδηΐδος τὴν ὡραίαν Παλλήνην, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κλεῖτος ὁμοῦ μὲ τὸ πατρικὸν αὐτῆς βασίλειον. Κονν. Τζετζ. εἰς Λυκόφ. 583.

Σιθωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης κειμένη περὶ τὸν Τορωναῖον κόλπον, τῆς ὁποίας ἓν μέρος ἀνῆκεν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡροδτ. 7, 122.

Σικανία, ἡ προπαροξυτ. χώρα. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῶν Σικανῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς κατοίκων. Κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο οὕτως ἰδίως χώρα τις ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν πόλιν Ἀκράγαντα Ὁμ. Ὀδ. Ω, 307. Ἡροδτ. 170. Θουκ. ς', 9

Σικάνιος, ία, ιον (α). Τῆς Σικανίας ἢ ἐκ τῆς Σικανίας ὤν = Σικελικός. Ὁμ.

Σικανοί, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας, κατὰ Θουκ. ς', 2. μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἱσπανίᾳ διωχθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λιγύων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ νῆσος αὕτη ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν Σικανία. πιθαν. μέντοι κατῴκουν οὗτοι πρότερον περὶ τὸ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Γαλλίας, ὅπου συνεμίχθησαν μετὰ τῶν Λιγύων. Mannert. Γεωγρ. I, σελ. 413. (παρὰ Καλλμ. Ἀρτ. 57. εὕρηται Σικανοί, ἐν δὲ ταῖς πραγματ. λεξ. διὰ τοῦ ι).

Σικανός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σικανίας. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἱσπανίᾳ περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Σικανοί. Θουκ. ς', 2. — 3) Στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων. Θουκ. ς', 73.

Σικελία, ἡ, Sicilia Νῆσος μεγάλη καὶ ἐπίσημος τῆς Μεσογαίου θαλάσσης ἀπέναντι τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ ἔχοντος κατὰ Στράβ ς' ἓξ σταδίων πλάτος, κατὰ δὲ Πλιν. 3, 14. χιλίων Ῥωμαϊκῶν βημάτων, ὅλης δὲ τῆς νήσου ταύτης ὁ περίπλους ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. ἐξ Ἐφόρου, πέντε ἡμερονυκτίων, ἥτις ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν Τρινακρία, Θρινακίη καὶ Σικανίη, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ παλαιῶν κατοίκων Σικανῶν. Ὁμ Ὀδ Ω, 307. Σικελία δὲ εὕρηται πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ 1, 20. Θουκ. ς', 2. Κατά τινα ἀρχαίαν παράδοσιν συνείχετο ἡ νῆσος αὕτη μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίσθη διά τινος σφοδροῦ σεισμοῦ. Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. ς'. Πομπ. Μελ. 2, 7, 14. Ἡ ἄρα αὐτῆς εὐφορία καὶ ὁ πλοῦτος τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων κατέστησαν τὸ πάλαι τὴν Σικελίαν περίφημον μεταξὺ τῶν λοιπῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς προσφιλεστάτη καὶ τερπνὴ διατριβὴ τῆς θεᾶς Δήμητρος. Ὡς ἀρχαιότατοι δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἀναφέρονται οἱ Κύκλωπες καὶ οἱ Λαιστρυγόνες, παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. ἐφεξῆς οἱ Σικανοί, ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἰβηρίας καὶ ζῶντες κατ' ἀρχὰς βίον ἄγριον καὶ ἐσπαρμένοι καθ' ὅλην τὴν νῆσον, οἱ Σικελοὶ μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἰταλίας περὶ τὸ 1200 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ ὠνομάσθη ἔκτοτε ὅλη ἡ νῆσος αὕτη Σικελία. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθον πολλοὶ ἐκ τῶν Τρώων συστήσαντες ἰδίας ἀποικίας καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ, οἵτινες συνήθως ἐκαλοῦντο μετὰ ταῦτα Ἐλυμαῖοι ἀπὸ τοῦ Ἐλύμου υἱοῦ τοῦ Ἀγχίσου. Χάριν ἐμπορίας ἐσύστησαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων καὶ οἱ Φοίνικες ἰδίας ἀποικίας εἰς διάφορα παράλια μέρη τῆς νήσου τὰ ὁποῖα μετὰ ταῦτα ἐβιάσθησαν νὰ παραχωρήσωσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅτε οὗτοι ἐλθόντες ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἔκτισαν ἐπ' αὐτῆς πόλεις ἐπισήμους, συντελέσαντες τὰ πλεῖστα εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ αὔξησιν τοῦ πλούτου ὅλης τῆς νήσου. Ἐπὶ δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ὑπῆρχεν ἡ Σικελία ταμεῖον τῶν Ῥωμαίων. Στράβ ς', 2. αἱ ἐπισημότεραι τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων ἦσαν αἱ Συρακοῦσαι ἡ Μεσσήνη, ἡ Γέλα, ὁ Ἀκράγας, ἡ Ὕβλα, ἡ Καμαρίνα, καὶ ἄλλαι Πολύβ. α', 42. Πτολ. γ', 3. Στέφ. Βυζ. (ἐν ἑξαμέτροις στιχ. εὕρηται ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ ὡς καὶ ἐν ταῖς παραγώγοις λέξεσι Σικελικός, Σικελιώτης κ. τ. λ.)

Σικελίδης, ου, ὁ (–υυ–). Ὄν. κύρ. ποιητοῦ τινος ἐκ Σάμου - Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 1.

Σικελικός, ή, όν. Τῆς Σικελίας ἢ παρὰ τῇ Σικελίᾳ ὤν, τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἡ περὶ τὴν νῆσον Σικελίαν θάλασσα, λαμβανομένη ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους, Θουκ. δ', 53. ποτὲ δὲ ἰδίως ἀντὶ τοῦ Αὐσονίου· ὁ Σικελικὸς πορθμός. τὸ μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας στενὸν τῆς θαλάσσης, ἄλλως ὁ πορθμὸς τῆς Μεσσήνης λεγόμενος· αἱ Σικελικαὶ Τράπεζαι, Siculae dapes, παρὰ Πλατ. Πολιτ. σελ. 404 ὅτε καὶ ἡ Συρακουσία τράπεζα, σημαίνουσα μίαν πολυτελῆ καὶ μὲ ποικίλα βρώματα τράπεζαν· ἐν παροιμίαις ἐξαιρτ. ἀνεφέροντο αἱ Σικελικαὶ τράπεζαι ἀφ' ὅτου ὁ Πλάτων καὶ Ἀρίστιππος ἀπήλαυσαν τὰς ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ Τυράννου πλουσίας καὶ βασιλικὰς τραπέζας, παρβλ. Λουκ. Διαλ. νεκ. 9. ὅθεν ἡ Σικελικὴ ὀψοποιία, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Πλάτ. Γοργ. σελ 518.

Σικελιώτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σικελίας, ἰδίως ἐλέγετο οὕτως ὁ ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ ζῶν Ἕλλην, ἄλλως δὲ Σικελὸς ἐκαλεῖτο ὁ αὐτόχθων τῆς Σικελίας ἢ ὁ ἐξ ἀρχαίων χρόνων κάτοικος αὐτῆς. Θουκ. γ', 90. παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Υ, 383

Σικελός, ή, όν. Τῆς Σικελίας ἢ ἐκ τῆς Σικελίας ὤν, πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ω, 211. ἡ νᾶσος Σικελά, Θεοκρ. Εἰδ. α', 124. καὶ Οὐσιαστ. οἱ Σικελοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας ὄντες ἐξ Ἰταλίας τὸ ἀνέκαθεν, ἀφ' ὅπου διωχθέντες ὑπὸ τῶν Πελασγῶν μετέβησαν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης καὶ κατῴκησαν πρῶτον περὶ τὴν πόλιν Κατάνην. Ὁμ. Ὀδ. Υ, 383. Θουκ. ς', 2.

Σίκιννις, ιδος, ἡ (ι). Εἶδος χοροῦ Σατύρων, σύνηθες ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασι τῶν ἀρχαίων, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐφευρέτου Σικίννου, καὶ Σικιννισταί, οἱ ἐπὶ τοῦ θεάτρου συνιστῶντες τὸν σατυρικὸν χορὸν ὑποκριταὶ μιμούμενοι τὰς διαφόρους στροφὰς καὶ κινήματα τῶν Σατύρων. Εὐρ. Κυκλ. 37. Λουκ. Ὀρχ. 22

Σίκιννος, ὁ. Δοῦλος καὶ παιδαγωγὸς τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην. Ἡροδτ. 8, 75.

Σίκινος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θόαντος τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Νύμφης ἐπὶ τῆς νήσου Οἰνόης πρότερον καλουμένης καὶ ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Σίκινος Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 625. — 2) ἡ Σίκινος. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρότερον Οἰνόη καλουμένη, τανῦν Σίκινος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 624. Στράβ.

Πτολ. ἡ Σίκηνος, παρὰ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Σικηνίτης, ου, ὁ κάτοικ. Σόλ. λείψ.

Σίκκα, ἡ. Sicca Veneria. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ Πολυβ.

Σικυών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ. Μητρόπολις τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πρότερον Αἰγιαλοὶ καὶ Μηκώνη καλουμένη, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης κειμένη ἐπὶ μιᾶς περαιῆς καὶ ὀφρύου θέσεως, ἔχουσα τὸ πάλαι ἕνα λιμένα, μίαν ἀκρόπολιν καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρξε διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον, διὰ τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν κατοίκων της καὶ ἐξαιρ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ακμάσασαν σχολὴν τῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς τέχνης· ἡ λαμπρότης αὐτῆς διεσώζετο ἔτι ἕως τῶν μετὰ ταῦτα αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης — πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β', 572. Θηλκ. παρὰ Πινδ. καὶ Στράβ. Ἀρσεν. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 2, 14 Δημ. Πολυβ. — ὅθεν, Σικυώνιος, ία, ιον. Τῆς Σικυῶνος ἢ ἐκ τῆς Σικυῶνος ὤν, τὰ Σικυώνια ὑποδήματα, περίφημα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῶν. Λουκ. καὶ οὐσιαστ. Σικυώνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Σικυῶνος. Ἡρόδτ. — Σικυῶνόθε, ἐπίρρ. ἐκ Σικυῶνος.

Σικυών, ῶνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μαραθῶνος ἢ τοῦ Μητίονος, κατά τινας δὲ τοῦ Ἐρεχθέως ἢ Πέλοπος, σύμμαχος τοῦ Λαμέδοντος ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ζευξίππην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ πόλις Σικυὼν ἐν Πελοποννήσῳ πρότερον Αἰγιαλοὶ καλουμένη. Παυσ. Κορ. β.

Σικυωνία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀχαΐαν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Σύθα ποταμοῦ, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὴν Κορινθίαν, κατοικηθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἐν αὐτῇ ἴδιον βασίλειον· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς αὐτὴν ὁ Ἴων υἱὸς τοῦ Ξούθου μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς ἀρκτικῆς Ἑλλάδος ἀποκατεστάθη ἐνταῦθα μετὰ τῶν Ἰώνων, ὅπως οὗ καὶ αὐτοὶ ἐδιώχθησαν μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅσοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς Ἡρακλείδας. ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Τημένου Φάλκης κυριεύσας διὰ νυκτὸς τὴν πόλιν Σικυῶνα ἐμεινεν ἐνταῦθα ἑνώσας τὴν ἐπικράτειαν ταύτην μὲ τὸ βασίλειον τῆς Ἀργολίδος. Εἰς τοὺς ὕστερον χρόνους κατεστάθη καὶ ἡ Σικυωνία ἐλευθέρα ἔχουσα ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. Στράβ. η'. Παυσ. β', 7. η', 1. Σκυλ.

Σιλανίων, ωνος, ὁ (ῑ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτρ.

Σιλανός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Σιληνός. Μάντις τις Ἀμβρακιώτης ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 7, 18. — 2) Ἠλεῖός τις ἐκ τῆς πόλεως Μακίστου. Ξενοφ. — 3) Ἱστοριογράφος Ἕλλην, παρὰ Στράβ.

Σίλαρις, ιδος, ὁ. Silarus. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Καμπανίας, τανῦν Silaro. Στράβ. ἡ Σίλαρος. Διον. Περ. 361.

Σιλβανός, ὁ. Silvanus. Ἀρχαία τις θεότης τῶν ἔτι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἰταλίας, λατρευομένη, ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν ποιμένων ὡς ἔφορος τῶν ποιμνίων, ἀγρῶν καὶ δένδρων, κατὰ Πλούτρ. ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Αἰγίπανα καλούμενον.

Σιλβία, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Σεληνός, ὁ = Σειληνός, ὅπερ ὅρα.

Σίλυρες, οἱ. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς παλαιᾶς Βρεταννίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ χώρᾳ τοῦ Οὐάλες καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἴσκαν. Πτολ. β', 3.

Σιμαίθα, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς ἐκ Μεγάρων. Ἀριστφ. Ἀχ. 524. — 2) Σικελιῶτις τις γυνή, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 101.

Σίμαιθος, ὁ, ὅρα Σύμαιθος.

Σιμίχη, ἡ (‑υυ). Δούλη τις, μήτηρ τοῦ Ἀρχελάου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43. — 2) Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. ἑταιρικ. Διαλ. δ'. ἔνθα καὶ Σιμμίχη κεῖται· ὅρα Σίμιχος.

Σιμιχίδας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Σιμιχίδης (‑υυ‑). Υἱὸς τοῦ Σιμίχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα παρίσταται ὁ ποιητὴς Θεόκριτος ἐν Εἰδ. ζ', 21. Σουιδ.

Σίμιχος, ὁ (‑υυ) Ὄνομ. κύρ. Ὑποκρτ. τοῦ Σίμος.

Σιμμίας, ου, ὁ. Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγορείου Φιλολάου καὶ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Σωκράτους, συγγράψας 23 Φιλοσοφικοὺς διαλόγους ἀναφερομένους παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β. Πλάτ. καὶ Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — 2) Ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Ῥόδου ἢ ἐκ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ ὁποίου παρεδέχθη πολλὰ ὁ Μελέαγρος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ αὐτοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 808.

Σιμόεις, εντος, ὁ, συνῃρμ. Σιμοῦς, οῦντος. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Τρωικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Σκάμανδρον ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. αἱ ἐτήσιοι αὐτοῦ κατακλύσεις ἐπροξένουν μεγάλην ζημίαν εἰς τὴν πέριξ χώραν· τανῦν δὲ καλεῖται Μενδὲς. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 476. Σιμοῦς, οῦντος, παρ' Ἡσ. Θεογ. 342. — 2) Ὡς Ποτάμιος Θεὸς ἐκαλεῖτο ὁ Σιμόεις τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Τρῶα Ἀπολλδ. γ', 12, 2. — ὅθεν, Σιμοείσιος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Σιμόεντος ἢ εἰς τὸν Σιμόεντα ἀνήκων.

Σιμοείσιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Δ. 474.

Σιμοέντιος, ία, ιον, καὶ Σιμούντιος, παρ' Εὐρπ. Τοῦ Σιμόεντος ἢ ἐκ τοῦ Σιμόεντος ὤν. Εὐρ. Ὀρ. 807. καὶ Σιμοέντιος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ. Ἠλ. 250.

Σιμοεντίς, ίδος, ἡ, συνῃρμ. Σιμουντίς, ἰδι. ἐπιρ. θηλ. τύπ. τοῦ Σιμοέντιος. Εὐρ. Ἀνδρ. 1160.

Σῖμος, ὁ. Σικελιώτης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἱμέραν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. Ϛ', 5. — 2) Ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας. Δημ. Στεφ. σελ. 241. — 3) Ναύκληρος τις ἐκ Σικελίας, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 53. (Σῖμος, οὐχὶ Σίμος ἀπὸ τοῦ ἐπιθτ. σιμός, ὅρα ἐν Λεξικ.)

Σιμούντιος, ὁ, Σιμοῦς, ὅρα. Σιμοέντιος καὶ Σιμόεις.

Σιμπλίκιος, ὁ. Φιλόσοφος Ἐκλεκτικὸς μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου ἐκ Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ζήσας χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Ἀθήνας· συνέγραψε δὲ ὑπομνήματα εἴς τινα βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους μετὰ μεγάλης πολυμαθείας καὶ ἱστορικῆς ἀκριβείας, καὶ ἕτερον ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐπικτήτου. Βεῦλε Ἱστορ. τῆς Φιλ. IV, σελ. 459.

Σιμύλος, ὁ (‑υυ). Ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Δημ. — 2) Ὄνομ. αὐλητοῦ τινος, παρὰ Λουκ. Διαλ. Θε. 3, καὶ Τοξ. 19. (αἱ γραφ. Σιμῦλος καὶ Σιμυλος εἶναι ἡμαρτμ.)

Σίμων, ωνος, ὁ. Σοφιστής τις ἐν Ἀθήναις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀπιστίαν καὶ ἐπιορκίαν Ἀριστφ. Νεφ. 348. — 2) Συγγραφεύς τις Ἀθηναῖος, γράψας πραγματείαν περὶ Ἱππικῆς τέχνης. Ξενφ. — 3) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πρότερον βυρσοδέψης τὴν τέχνην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται 33 Σωκρατικοὶ διάλογοι παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β'. — 4) Ὄνομα πλουσίου τινὸς σκυτοτόμου, παρὰ Λουκ.

Σιμωνίδης, ου, ὁ (υ‑υ‑). Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κέω, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπους, γεννηθεὶς κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 55 Ὀλυμ. καὶ ζήσας 90 περίπου ἔτη, διατρίψας ἱκανὸν καιρὸν πλησίον τοῦ τυράννου Ἱππάρχου ἐν Ἀθήναις καὶ τοῦ Ἱέρωνος ἐν Συρακούσαις, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐτιμᾶτο μεγάλως. Εἰς διαφόρους ἀγῶνας μουσικῆς καὶ ποιήσεως ἔλαβεν ὁ Σιμωνίδης τὰ ἀριστεῖα τῆς νίκης διὰ τῆς ὑπερέχου τέχνης καὶ τῆς ἡδύτητος τῶν μελῶν του, νικήσας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν τραγικὸν Αἰσχύλον εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις θέατρον· εἰς τοῦτον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τινῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ μία πραγματεία περὶ μνήμης· ἐφημίζετο δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰς ἄκρον φιλοχρήματος, πρῶτος ὡς λέγεται γράψας ποιήματα ἐπὶ μισθῷ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πάθους κινούμενος ἦλθε τελευταῖον εἰς τὰς Συρακούσας, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτόθι τυράννου Ἱέρωνος εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν καὶ ἐπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνα ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἀποτυπώμενα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις τόμ. I, σελ. 120 – 147. — Θεογν. 461. Ἡροδτ. 5, 102 Ἀριστ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 146. — 2) Ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ μιᾶς τῶν Σποράδων, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου Ἀριστφ. Νεφ. 1358. — 3) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ. (Σιμωνίδης, κύρ. πατρωνυμ. Ὀνομ. τοῦ Σίμων, πιθαν. ὄνομ. ἐπισήμων ἀνδρῶν, ὡς ὁ παρὰ Λουκιαν. πλούσιος σκυτοτόμος καλεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα Σιμωνίδης ἀντὶ Σίμων. Λουκ.)

Σῖναι, οἱ Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ Κίνᾳ, τῶν ὁποίων τὴν χώραν θέτει ὁ Πτολεμαῖος δυτικῶς τῆς Ἰνδίας πέραν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς τῆς Σηρικῆς. Mannert. Γεωγρ. V, 1. σελ. 271.

Σίναρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἄλλως Σάρος λεγόμενος. Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ.

Σίνδα, τα. Πόλις τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Πτολμ.

Σινδική, ἡ, προσωποποιμ. γῆ. Χώρα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη περὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον ἀπέναντι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, μετὰ ταῦτα ὑποτελὴς εἰς τοὺς ἐν Βοσπόρῳ βασιλεῖς. Ἡροδτ. 4, 85. Στράβ.

Σινδικός, ή, όν. Τῶν Σινδῶν ἢ εἰς τοὺς Σινδοὺς ἀνήκων. ὁ Σινδικὸς λιμήν. Λιμὴν τις ἢ κόλπος τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἀνατολικῶς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· τανῦν Σουνδζούκ. Στράβ.

Σινδιανοί, οἱ, = Σινδοί. Λουκ.

Σινδοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Σινδικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ. Ἡροδτ. 4, 28. — 2) Σινδοί, οἱ. Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν πλησίον τῶν Ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 322. πιθαν. οἱ παρὰ Πτολμ. Σουδηνοὶ ὀνομαζόμενοι.

Σινδόμανα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, πιθαν. ἡ νῦν Σεχουάν. Ἀρριαν. Ἀναβ. Ϛ', 16.

Σίνδος, ἡ. Πόλις τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδτ. 7, 123. Σινδος, ἡ, παρὰ Στέφ. Βυζ.

Σίνις, ιδος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος καὶ τῆς Συλέας, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, ἐπικαλούμενος Πιτυοκάμπτης, διατρίβων περὶ τὸν Κορινθιακὸν ἰσθμὸν καὶ καταβασανίζων ἀνηλεῶς τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ὅστις κάμπτων τοὺς κλάδους δύω ὑ-

ὑψηλῶν δένδρων καὶ δένων ἐπ' αὐτῶν τὰ μέλη τῶν ἐλιττομένων θυμάτων του, ἀπέλυεν αὐτοὺς πάλιν μετὰ πολλῆς βίας, ὥστε οὕτω κατεσπαράττοντο ἐδυνηρῶς οἱ ἄθλιοι οὗτοι· ὁ Θησεὺς διαβαίνων διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐφόνευσε τὸν κακοῦργον τοῦτον. Ἀπολλόδ. γ', 16, 2. Παυσ. α', 37. ἔτι καὶ Σίννις, ἀπαντώμ. ἀλλ' ἡ γραφ. Σίνις ἔστιν ὀρθοτρ. ἀπὸ τοῦ σίνομαι. Εὐριπ. Ἱππ. 974.

Σινόεσσα καὶ **Σινουέσσα**, ἡ, Sinuessa. Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὰ σύνορα τῆς Καμπανίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ἑλλήνων, ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατεστάθη καὶ αὐτὴ ἀποικία αὐτῶν, τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ Rocca di Mondragone. Στράβ. Σενουέσσα. Πολύβ. — ὅθεν, **Σενουεσσανοί**, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Σινόη, ἡ. Νύμφη τις ἡ ὁποία λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Πᾶνα. Παυσ. η', 30.

Σινόεις, εντος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Πανός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τροφοῦ αὐτοῦ Σινόης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἓν ἄγαλμα πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 30.

Σιντηΐς, ίδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Λήμνου ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κατοίκων Σιντίων. Ἀπολ. Ῥοδ.

Σιντία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιντικῆς χώρας. Στεφ. Βυζ. καὶ Σίντιοι, οἱ κάτοικ.

Σίντιες, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Λήμνου διάγοντες βίον λῃστρικόν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 594. καὶ Σιντοί, παρὰ Στράβ.

Σίντοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κέρκινον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Θουκ. β', 98. Σιντοί, οἱ. Στράβ. ἔθνος Θρᾳκικὸν κατηγόμενον ἐκ τῆς νήσου Λήμνου, ὕστερον Σάϊοι καὶ Σάπαι καλούμενον.

Σινώπη, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ πατρὶς τοῦ Κυνικοῦ Διογένους· τανῦν Σινώπι, Σινούβ. Ἡροδ. Διον. Περ. 775. — ὅθεν, Σινωπεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ. καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ φιλόσοφος Διογένης. Λουκ. ἔτι Σινωπίτης, ου, ὁ. Τῆς Σινώπης ἢ ἐκ τῆς Σινώπης ὤν, Διον. Περ. 255. — Σινωπικός, ή, όν. Τῆς Σινώπης ἢ εἰς τὴν πόλιν Σινώπην ἀνήκων. Στράβ.

Σινώπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Σύρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 946. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Αἰγίνης. — 2) Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Δημ.

Σιούφ, ἡ. Πόλις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου· τανῦν Σεφί. Ἡροδ. 2, 172.

Σιποῦς, οῦντος, ὁ, Sipontum. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἀποικία Ῥωμαϊκή· τανῦν, Maria di Siponto. Στράβ.

Σιπυληνή, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ῥέας ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Σιπύλου. Στράβ.

Σίπυλος, ἡ (ι). Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἔνθα πρότερον ἔκειτο ἡ πόλις Ταντάλις καθέδρα τοῦ Ταντάλου, καταστραφεῖσα ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ. Πινδ. Ὀλ. I, 38. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 941. Στράβ. σελ. 571. — 2) ὁ **Σίπυλος**. Ὄρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Τμώλου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Φρυγίας περὶ τὸν Ἕρμον ποταμόν· τανῦν Μίμας. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 615. ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου λέγεται ὅτι ἡ Νιόβη μετεμορφώθη εἰς λίθον. παρβλ. Σοφοκλ. Ἀντ. 835, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Σίπυλος, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Σίρβων, ἴδε Σερβωνίς.

Σίρις, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰθιόπων ὁ Νεῖλος ποταμός. Διον. Περ. 233.

Σίρις, ιος, ὁ, καὶ Σῖρις, Λυκόφρ. 856. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ταραντῖνον κόλπον, τανῦν Sinno. Στράβ. — 2) ἡ **Σίρις**. Πόλις τῆς Λευκανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ καὶ χρησιμεύουσα εἰς λιμένα τῆς Ἡρακλείας ἀφ' ὅτου οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετῳκίσθησαν ἐνταῦθα, ἔτι καὶ Πολίειον καλουμένη· τανῦν Torre di Senna. Ἡροδ. 8, 62. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θρᾴκῃ, τανῦν Σέραι. Ἡροδ. 8, 115.

Σιρίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Σίριος πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡροδ. 6, 27. καὶ Σειρίτης, Στράβ. ὅπερ ὅρα.

Σίρμιον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας ἐπὶ τοῦ Σαύου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Κελτικῶν λαῶν καὶ ὕστερον αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Σερείμ. Στράβ. Ἡρωδ. 7, 2. ὅθεν, Σιρμιεῖς, οἱ κάτοικ.

Σιροπαίονες, οἱ. Λαὸς τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θρᾴκῃ, τοῦ ὁποίου μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Σίρις. Ἡροδ. 5, 15.

Σίρωμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐέλθοντος βασιλεὺς τῆς Κύπρου. Ἡροδ. 5, 104.

Σισάμνης, ου, ὁ. Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ὀτάνου, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Καμβύσης ἐπρόσταξε νὰ ἐκδάρωσι ζῶντα, διότι ἔκρινε παρανόμως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ κρεμάσας ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ θρόνου ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὀτάνην δικαστήν. Ἡροδ. 5, 25.

Σισαμάκης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 5, 25.

Σισαπών, ἡ. Κώμη τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας παρὰ τῇ ὁποίᾳ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξώρυττον ἄφθονον χρυσὸν ἐκ τῶν πλησιοχώρων ὀρέων, τανῦν Almaden. Στράβ. γ'.

Σισίννης, ου, ὁ. Σκύθης τὸ γένος, φίλος τοῦ Τοξάριδος. Λουκ. Τόξ.

Σισκία, ἡ, Siscio. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς παλαιᾶς Παννονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαύου ποταμοῦ· τανῦν Σιτσέκη. Στράβ. Διων. Κασσ. 49. 37.

Σισυφίδης, ου, ὁ (-υυ-). Ἀπόγονος τοῦ Σισύφου, ὁ Ὀδυσσεύς. Σοφοκλ. Ἀγ. 190.

Σίσυφος, ὁ (-υυ). Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Κόρινθον καὶ βασιλεύσας αὐτόθι, διαβόητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πανουργίας καὶ τὴν δεινότητα αὐτοῦ πλεονεξίαν. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 153. Ἀπολλόδ. α', 9, 3 Ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Σαλμωνέως καὶ θέλων νὰ ἐκδικηθῇ ἐβίασε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Τυρώ· ἐκ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μερόπης μιᾶς τῶν Πληϊάδων Νυμφῶν ἐγέννησε τὸν Γλαῦκον, Ὀρνυτίωνα, Θέρσανδρον καὶ Ἄλμον. Παυσ. β', 4. Προδοὺς δὲ εἰς τὸν Ἀσωπὸν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αἰγίνης ὑπὸ τοῦ Διὸς κατεδικάσθη μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ταρτάρῳ νὰ κυλίῃ ἄνω μέγα λίθον ἀκαταπαύστως ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 593. Ἀπολλόδ. αὐτόθ. παρὰ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις λέγεται ὅτι βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Αὐτολύκου Ἀντίκλειαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Λαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσσέως. Σοφ. Φιλ. 417. Εὐρ. Κυκλ. 104. Ἀπολλόδ. παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. αὐτόθ. πολλάκις εὕρηται τὸ ὄνομα Σίσυφος λαμβανόμενον ἐπὶ δολίου καὶ πανούργου ἀνθρώπου. Ἀριστφ. Ἀχ. 391. (τὸ ι εὕρηται ἀεὶ μακρόν· παρὰ δὲ Θεογν. 522. 831. εὕρηται καὶ βραχύ.) — ὅθεν, Σισύφειος, εία, ειον. Τοῦ Σισύφου ἢ ἐκ τοῦ Σισύφου ὤν, τὸ Σισύφειον σπέρμα, ὁ Ὀδυσσεύς. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 514. — οἱ Σισύφειοι, ἀπόγονοι τοῦ Σισύφου, ὁ Κρέων καὶ ἡ γενεὰ αὐτοῦ. Εὐρ. Μήδ. 409. — 2) Σισύφιος, ία, ιον. Τοῦ Σισύφου ἢ εἰς τὸν Σίσυφον ἀνήκων, ἡ Σισυφίη γαῖα = ἡ Κόρινθος. Ἀνθ. — 3) Σισυφίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τύπ. τοῦ Σισύφιος, ἡ Σισυφὶς πέτρη = Κόρινθος. Θεοκριτ. Εἰδ. κβ', 158.

Σιτάκη, καὶ **Σιττάκη**, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἀπέχουσα 15 στάδια τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· τανῦν παλαιὸν Βαγδάτ. — 2) — καὶ Σίττα. Μητρόπολις τῆς Σιττακηνῆς χώρας ἐν Ἀσσυρίᾳ. — ὅθεν, Σιττακηνός, ή, όν· ἐκ τῆς Σ. τοῆς ὤν· καί, Σιττακηνή, ἡ ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη χώρα τῆς Ἀσσυρίας μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ εἰς ἄκρον εὔφορος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Σίτταν. Στράβ.

Σίτακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Νεαρχ. α', 32.

Σιτάλκης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδ. 4, 80. — 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτοὶ ἐχορήγησαν τὸ δικαίωμα τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου. Θουκ. β', 29. Ἀριστφ. Ἀχ. 134.

Σιττακινός, ὁ = Σιττακηνός, Ἀρῥιαν.

Σιττοκάτις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας παρ' Ἀῤῥιαν. πιθαν. ὁ νῦν Σινδ.

Σιτώ, οῦς, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Συρακουσίοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Σιφνεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῶν Σιφνῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Σῖφαι, αἱ, Δωρ. Τίφαι (ι). Πόλις μὲ λιμένα τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπιέων ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, πατρὶς τοῦ Τίφυος, κατὰ Mannert. ἡ αὐτὴ καὶ Θίσβη λεγομένη. Θουκ. δ', 76.

Σίφνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, πρότερον Μερόπη καλουμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλούτη, ἀποκτώμενα ἐκ τῶν ἀφθόνων μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης· τανῦν Σίφνος. Ἡροδ. 3, 57. — ὅθεν, Σίφνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Σίφνου.

Σκαίη, ἡ, Ἰωνικ. Σκαίη. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Σκαιαὶ πύλαι, αἱ. Μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Τροίας κειμένη πρὸς ἑσπέραν. Ὁμ. Ἰλ.

Σκαιόλας, α, ὁ, Scaevola, Mucius. Ὄνομ. κυρ. Ῥωμαίου· παρὰ Πλουτρ.

Σκαῖος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος, ὅστις διώξας τὸν Ἰκάριον καὶ Τυνδάρεων ἐκ τῆς Σπάρτης ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἡροδ. 5, 60. Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. ὁ Σκαῖος οὗτος ἀνέθηκεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἰσμηνίου Διὸς ἓν τρίποδα μὲ μίαν ἐπιγραφὴν ἐκ Καδμείων γραμμάτων. Ἡροδ. παρβλ. Heyne Ἀπολλόδ σελ. 456.

Σκαλαβίσκος, ἡ, Scalabis. Πόλις ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Λυσιτανίας πέραν τοῦ Τάγου ποταμοῦ, ἥτις κατεστάθη εἶτα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὀνομασθεῖσα Praesidium Julium, κειμένη πλησίον τῆς νῦν Santarem. Πτολμ. β', 5. Πλιν.

Σκαμάνδριος, ία, ιον. Τοῦ Σκαμάνδρου ἢ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ κείμενος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 465, καὶ Σκαμάνδριος, ὁ, ἡ, ον, Σοφ. Αἰ. 419. Τὸ Σκαμάνδριον πεδίον, ἡ μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ πεδιὰς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσυγκροτοῦντο αἱ μάχαι τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων. Ὁμ. Ἰλ. αὐτόθ.

Σκαμάνδριος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἕκτορος, κληθεὶς

αὐτοῦ ὑπό τοῦ πατρός αὐτοῦ, ἄλλως Ἀστυάναξ λεγόμενος. Ὁμ. Ἰλ. Ζ. 402. Κατά Πλατ. Κρατυλ. σελ. 392. ἐκλήθη οὕτως ὑπό τῶν Τρωάδων γυναικῶν. — 2) Υἱός τοῦ Στροφίου, εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ε', 49.

Σκάμανδρος, ὁ. Ποταμός τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, περίφημος ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὁμήρου, τόν ὁποῖον οἱ μέν θεοί ἐκάλουν Ξάνθον, οἱ δέ θνητοί Σκάμανδρον καί ὅστις πηγάζων ἐπί τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καί ἑνούμενος μέ τόν Σιμόεντα ἐκβάλλεται εἰς τήν θάλασσαν· μεταξύ τῶν δύο τούτων ποταμῶν ὑπῆρχε τό πεδίον τῆς μάχης τῶν Τρώων καί Ἑλλήνων, Σκαμάνδριον πεδίον ὑπό τοῦ ποιητοῦ καλούμενον. κατά Στράβ. ἐχύνετο ὁ Σκάμανδρος ποταμός διά πολλῶν στομίων εἰς τήν θάλασσαν, πλησίον δέ τοῦ νέου Ἰλίου ἑνόνετο μέ αὐτόν ὁ Σιμόεις. ὁ δε Πτολμ. δίδει εἰς ἕκαστον τῶν ποταμῶν τούτων ἴδιος ἐκβολάς. τανῦν Παλαιοσκαμανδρία ἤ Μενδερέ-σου. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 70. Ὡς ποτάμιος θεος ἀναφέρεται ὁ Σκάμανδρος τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 345. Γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Ἰδαίας τόν Τεῦκρον, τήν Καλιῤῥόην καί τόν Στρυμώ. Ἀπολλδ. γ', 12, 1. (υ-υ, παρ' Ὁμήρ. οὐχ εὕρηται ἡ πρό τοῦ σκ. συλλαβή οὐδέποτε μακρά κατά θέσιν).

Σκαμανδρώνυμος, ὁ. Λέσβιος, πατήρ τῆς περιφήμου λυρικῆς ποιήτριας Σαπφοῦς. Ἡροδτ. 2, 135.

Σκαμβωνίδαι, οἱ. (ι) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τήν Λεοντίδα φυλήν, ἀπό τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἀλκιβιάδης. Στεφ Βυζ. ὅθεν, Σκαμβωνίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Σφ. 81.

Σκάνδεια, ἡ. Πόλις μέ λιμένα τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς πόλεως Κυθήρας βορειονοτολικῶς. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 268. Θουκ.

Σκανδεία. νῆσος, ἡ, κατά Πτολ. β', 11. Οὕτως ἐκαλεῖτο τό μερος τῆς νῦν μεσημβρινῆς Σκωδίας, τό ὁποῖον ὁ γεωγράφος αὐτος καλεῖ, μεγίστην καί ἀνατολικωτάτην κατά τάς ἐκβολάς τοῦ Οὐίστουλα ποταμοῦ· ὁ δε Πομπ. Μελ. περιγράφει τήν Σκάνδειαν, ἄλλως Σκανδιναυίαν, Scandinavia λεγομένην, ὡς μίαν μεγίστην καί εὐφορωτάτην νῆσον τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης κατοικουμένην ὑπό Τευτόνων.

Σκαπτησύλη, ἡ, Στεφ. Βυζ. καί Σκαπτή Ὕλη (υ) Scaptesula. Ἡροδτ. 6, 46. Πολίχνη τῆς Θρᾴκης κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Θάσου ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ· εἰς ταύτην ἀπέθανεν ὁ ἱστορικός Θουκυδίδης· τανῦν Σκαψιλόρ — Ὅθεν Σκαπτησυλίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Σκαρδων, ωνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Λιβουρνίας χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ· τανῦν Scevidone Στράβ.

Σκάρφεια, καί **Σκάρφη**, ἡ. Πόλις μικρά τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, κατ' Εὐσταθ. ἀφανισθεῖσα περί τόν μεσαῖον αἰῶνα ὑφ' ἑνός φοβεροῦ σεισμοῦ. Σκάρφη, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 532 καί Σκάρφεια, παρά Στράβ. καί Παυσ. — Ὅθεν Σκαρφεύς, έως. ὁ κατοικ.

Σκάρφη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, ἡ παρ' Ὁμήρ. Ἐτεωνός καλουμένη. Στράβ.

Σκεβλίας, α, ὁ. Ὀνομ. κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 608.

Σκειρῖται, οἱ. ὀρθότρ. Σκιρῖται, ὅπερ ἴδε.

Σκεῖρος, ὁ. ὅρα Σκῖρος.

Σκείρων, ωνος. ὁ. καί Σκίρων. Περιβόητος λῃστής καί κακοῦργος τῆς ἀρχαιότητος, διατρίβων ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου μεταξύ Μεγαρίδος καί Ἀττικῆς, ὅστις βιάζων τούς αὐτόθι διαβαίνοντας νά νίπτωσι τούς πόδας αὐτοῦ, ἐτρημιζεν αὐτούς εἰς τήν θάλασσαν, ἕως οὗ διαβάς ἐκεῖθεν ὁ Θησεύς ἐφόνευσεν αὐτόν μέ τόν ἴδιον τρόπον. Εὐρπ. Ἱππ. 1198. Πλουτ. Θησ. 10, — 2) Υἱός τοῦ Πύλαντος βασιλέως τῶν Μεγάρων, λαβών εἰς γυναῖκα τήν θυγατέρα Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καί ἐλθών εἰς ἔριδα μετά τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Νίσου ὑπέρ τοῦ θρόνου τῶν Μεγάρων. Πλουτ. Θησ. Παυσ. α', 39. πολλάκις συγχεόμενος μετά τοῦ προτέρου Σκείρωνος. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλδρ. σελ. 871. — Ἡ διά τοῦ ει γραφ. εὕρηται παρά τοῖς πλείστοις Συγγραφ. ὡς παρ' Εὐριπ. Ξενφ. Στράβ. Λουκ. τήν ὁποίαν προείλετο ἔτι Elmsley εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 860 καί ὁ Heyne εἰς Ἀπολλδρ. σελ 497. ἡ γραφ. Σκίρων εὕρηται παρ' Ἡροδτ. Πλουτ. καί Παυσ. ἥν παρεδέξατο καί ὁ Πασσόβιος, ὅρα ἐν Λεξικ.

Σκειρωνικός, ή, όν. Τοῦ Σκείρωνος ἤ ἀπό τοῦ Σκείρωνος, κληθείς. Σκειρωνικόν, οἶδμα, Ἀνθολ.

Σκειρωνίς, ίδος, ἡ, καί Σκιρωνίς, ἰδιαίτρ. θηλ. τυπ. τοῦ Σκειρωνικός. — Ἡ Σκιρωνίς ὁδός, ἡ ἀπό τῆς Κορίνθου εἰς τά Μέγαρα καί Ἀττικήν φέρουσα ὁδός παρά τῇ θαλάσσῃ ἐπί ὁμωνύμων βράχων. Ὑπῆρχεν αὕτη τό πάλαι ἐπικίνδυνος καί δι' αὐτούς τούς πεζῇ διαβαίνοντας, ὕστερον δέ ἔγεινε εὐρύτερον τῆς θαλάσσης διό τῆς ὁποίας ἐφέροντο καί ἅμαξαι. Ἡροδτ. 8, 71 Παυσ. α', 44. — 2) Αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, ἀπότομοι βράχοι ἐπί τῶν παραλίων τῆς Μεγαρίδος χώρας ὀλίγον ἀπέχουσαι τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων, περίφημοι καί φοβεραί παρά τοῖς ἀρχαίοις διά τήν ἐν αὐταῖς διατριβήν τοῦ λῃστοῦ Σκείρωνος. Εὐρπ. Ἱππ. 776. Στράβ. ὅτι καί οἱ Σκείρωνες ἀκταί. Εὐριπ. Ἱππολ. 1198.

Σκέλλιος, ὁ. Πατήρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστοκράτους ἐν Ἀθήναις Ἀριστφ. Ἀχ. 126. Θουκ. η', 89. (ἡ γραφ. Σκελιος ἐστιν ἡμαρ).

Σκέφρος, ὁ. Υἱός τοῦ Τεγεάτου φονευθείς ὑπό τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λειμῶνος, ὑποπτευθέντος ὅτι διεβλήθη ὑπό τοῦ Σκέφρου πρός τόν Ἀπόλλωνα ὅτε ὁ θεός οὗτος περιεφέρετο ἐν τῇ γῇ μετά τῆς Ἀρτέμιδος τιμωρῶν τούς λαούς ἐκεῖ δέν ἠθέλησαν νά δεχθοῦν παρ' αὐτοῖς τήν μητέρα του Λητώ ἄγνωστον ὅτι οὖσαν καί διωκομένην ὑπό τῆς Ἥρας. Τόν θάνατον τούτου ἐθρήνουν ἀκολούθως οἱ Ἀρκάδες ὅτε ἐπανηγύριζον τήν ἑορτήν ἱεροῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος κατά Δελφικόν μάντευμα. Παυσ. η', 53.

Σκηνῖται, οἱ. Λαός τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.— 2) ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας. Πτολμ.

Σκηπίων, ωνος, Λουκ Στραβ. ἀντί Σκιπίων ὅπερ ὅρα.

Σκῆψις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἐπί τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἴδης· τανῦν Ἐσκιουσχολί. — Ὅθεν, Σκήψιος, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 1. Στράβ.

Σκιά, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀρκαδίας ἀπέχον ἑπτατρία στάδια τῆς Μεγαλοπόλεως. Παυσ.

Σκιαδῖτις, ιδος. ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπό τοῦ ἐν Σκιᾷ τῆς Ἀρκαδίας ναοῦ αὐτῆς, τόν ὁποῖον ἔκτισε πρός τιμήν αὐτῆς ὁ τύραννος Ἀριστόδημος, ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου εὑρισκόμενον εἰς ἐρείπια. Παυσ. η', 35.

Σκίαθος, ἡ. (υυυ) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Μαγνησίᾳ, τανῦν Σκίαθος Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 583 Ἡροδτ. 7, 76.

Σκιάποδες, οἱ. (υ-υυ) Μυθολογούμενοι λαοί τῆς ἐνδοτέρας ἐκατεκαυμένης Λιβύας, ἔχοντες, ὡς ἐκαλεῖτο, ὑπερμεγέθεις πτέρνας πόδας τάς ὁποίας μετεχειρίζοντο ὡς σκιάδια κατά τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἀριστφ. Ὀρν. 1652.

Σκίδρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας, πιθαν. κειμένη πλησίον τῆς Συβάριδος. Ἡροδτ. 6, 21. κατά Reich. τανῦν Sideroni.

Σκιλλοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι, εἰς τήν ὁποίαν διατρίβων καιρόν τινα ὁ Ξενοφῶν ὅτε ἐξωρίσθη τῆς πατρίδος του διά τήν πρός τούς Σπαρτιάτας φροσίωσίν του. Ξενφ. Ἀναβ. ε', 3. 7. Παυσ. ε', 6. —Ὅθεν, Σκιλλούντιοι. οἱ κάτοικ. Ξενφ. (Σκιλλοῦς, ἀπό τοῦ σκίλλα, εἴδους βολβῶν).

Σκιπίων, ωνος, ὁ. Scipio. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν καί στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κορνηλίων, μεταξύ τῶν ὁποίων περίφημοι πρό πάντων ὑπῆρξαν, Σκιπίων ὁ Ἀφρικανός υἱός τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος, Ὕπατος καί στρατηγός τῶν Ῥωμαίων, ὁ νικήσας κατά κράτος τον Ἀννίβαν καί ὅλην τήν Καρχηδονικήν δύναμιν καί κυριεύσας τήν ἐν Ἀφρικῇ πόλιν Λέλιαν. — 2) Σκηπίων ὁ Αἰμιλιανός ἐπικληθείς καί οὗτος Ἀφρικανός, υἱός τοῦ περιφήμου Παύλου Αἰμιλίου, ὑπατεύσας τετράκις εἰς τήν Ῥώμην, ὅστις μεταβάς μέ μίαν μεγάλην δύναμιν εἰς τήν Ἀφρικήν καί νικήσας τήν δύναμιν τῶν Καρχηδονίων μετά μίαν ἐπίμονον πολιορκίαν ἐκυρίευσε καί αὐτήν τήν πόλιν Καρχηδόνα κατασκάψας αὐτήν ἐξ ὁλοκλήρου. Πολυβ. ὅτι καί Σκηπίων, γραφόμ. ὅπερ ὅρα.

Σκίρα, τά. (ι) καί Ἑνικ. Σκίρον. Χωρίον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν παρά τῷ λιμένι τοῦ Φαληρέως, μ' ἕνα ναόν τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης ἀπ' αὐτοῦ Σκιράδος, Στράβ. Παυσ. α', 36 — 2) τά Σκιροφόρια. Ἑορτή ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρός τιμήν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, καθ' ἥν οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἔφερον ἐν σκίρον ἤτοι ἐν λευκόν σκιάδιον ἀπό τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἕως τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀριστφ. Ἐκκλ, 18. 59.

Σκιράς, άδος, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς νήσου Σαλαμῖνος, κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου Ἥρωος Σκίρου, ὅστις ἔκτισεν ἐν αὐτῇ ἕνα ναόν πρός τιμήν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Στράβ. — 2) Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπό τό ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναόν εἰς τήν νῆσον Σαλαμῖνα καί ἐπί τοῦ λιμένος Φαληρέως ἐν Ἀττικῇ. Ἡροδτ. 8, 94. Στράβ.

Σκιρῖται, οἱ. Λόχος τις ἀνδρείων Σπαρτιατῶν συνιστάμενος συνήθ. ἐξ 600 ἀνδρῶν καί μαχόμενος φαίνεται ἐν ταῖς ἐκστρατείαις ἐπί τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος πλησίον τοῦ βασιλέως· διαφέρων πολύ κατά τήν ἀνδρίαν καί γενναιότητα καί ὀνομασθείς οὕτως ἀπό τινος μεθορίου Ἀρκαδικῆς πόλεως Σκίρου τῆς ὁποίας ἡ περιέχουσα χώρα ἐκαλεῖτο Σκιρῖτις Θουκ. ε', 67. Ξενφ. Ἑλ. ε', 4, 53. (ἡ γραφ. Σκειρῖται ἐστιν ἡμάρτημ. ὅρα Ἑρμην. εἰς Ξενφ).

Σκιρῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα μικρά καί πετρώδης ἐν Πελοποννήσῳ ἐπί τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καί Παῤῥασίας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. ε', 33. ἡ περί τήν πόλιν Σκίρον χωρα, ἀφ' ἧς ὠνομάζετο ὁ τῶν Σκιριτῶν λόχος ἐν Σπάρτῃ.

Σκίρον, τό, ὅρα Σκίρα.

Σκίρος, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Παρασίας χώρας ἐπί τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καί Λακωνίας. Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν Σκιρῖται, οἱ κάτοικ.

Σκίρος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως ἐν τῇ νήσῳ Σαλαμῖνι, ὁ κτίσας αὐτόθι ἕνα ναόν πρός τιμήν τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ. — 2) Μάντις ἐκ Δωδώνης, φονευθείς ἐν Ἀττικῇ εἰς τόν πόλεμον τοῦ βασιλέως Ἐρεχθέως κατά τῶν Ἐλευσινίων. Παυσ. α', 30.

Σκιροφόρια, τά, ἴδε Σκίρα.

Σκίρτος, ὁ. Μικρός ποταμός τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐδέσσης, τανῦν Δαίσον. Ζωσιμ. Mannert Γεωγρ. V, 2, σελ. 277.

Σκιρφώνδας, α, ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Θουκ. ζ'. 70.

Σκίρων, ωνος, ὁ. ὅρα Σκείρων.

Σκιρωνίδης, ου, ὁ. (– – ∪ –) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. η', 25.

Σκίταλοι, οἱ. (ῐ) Ὄνομα δαιμόνων τινῶν ἀσελγῶν καὶ πορνικῶν, πλαττόμενον κατ' ἀστεϊσμὸν ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους· κατὰ Σχολιαστ. ἀπὸ τῶν Σκιτῶν, ἀσελγοῦς τινος καὶ ἀκολάστου ἀνθρώπου τῶν τότε χρόνων. Ἀριστοφ. Ἱππ. 635.

Σκίτων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχῶν διὰ τὸ φαῦλον καὶ παράνομον αὐτοῦ πολίτευμα. Δημ. κατὰ Μηδ. σελ. 573.

Σκιώνη, ἡ. Πολίχνη τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡροδ. 7, 123. — Ὅθεν Σκιωναῖοι, οἱ οἰκήτ. Ἡροδ.

Σκόδρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Δαλματίας, πρότερον χρηματίσασα καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Ἰλλυρίας, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Σκόδρα ἢ Σκούταρι. Πτολ. β', 17, Λιβ. 43, 20.

Σκορδίσκης, ὁ. παρὰ Στράβ. ια'. καὶ Σκορδίσκος παρὰ Πτολ. ε'. Συνέχεια τοῦ ὄρους Παρυάδρου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις φερομένη μεσημβρινῶς διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ Καππαδοκίας ἐκτείνεται ἄχρι τῆς ἀρκτῴας Κιλικίας ὅπου προσεγγίζουσα τοῦ Ταύρου σχηματίζει τὸ ὑψηλὸν ὄρος Ἀντίταυρον. — Mannert Γεωγρ. VI. 2, σελ. 5, 215.

Σκόλλις, ἡ. Ὄρος ἀπότομον καὶ πετρῶδες μεταξὺ Ἤλιδος καὶ Ἀχαΐας ἐκτεινόμενον ἕως τοῦ ὄρους Λαμπείας ἐν Ἀρκαδίᾳ. κατὰ Στράβ. τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ὁμήρ. Ὠλενίη πέτρη διαφερόμενον.

Σκολοπόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μυκάλης, ἄλλως δὲ ἄγνωστος. Ἡροδ. 9. 96.

Σκόλοτοι, οἱ. Ἐγχώριον ὄνομα τῶν Σκυθῶν κληθέντων οὕτως ἀπό τινος βασιλέως αὐτῶν. Ἡροδ. 4. 6. ὅρα Σκύθη.

Σκόμβρον, τό. = Σκόμιον.

Σκόμιον, ὄρος, τό. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θρᾴκης κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παιονίας, τανῦν Βιτόσχια. Θουκ. β'. 92. Σκόμβρον, τό. Ἀριστοτ. Μετρ. α', 13. τὴν ὁποίαν γραφ. προείλετο καὶ ὁ Ρομρο ἐκ χειρογρ.

Σκοπάδαι, οἱ. (∪ ∪ –) Ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα σχηματίζοντες μίαν ἀρχαίαν γενεὰν ἄρξασαν χρόνον τινὰ ἐν Θετταλίᾳ. Ἡροδ. 6, 127. Θεοκρ. εἰδ. 15, 36.

Σκοπάδειος, ος, ἡ, ον. (ᾱ) Τοῦ Σκόπα ἢ εἰς τὸν Σκόπαν ἀνήκων. Λουκ.

Σκόπας, α, ὁ. Πλούσιός τις τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ, τὸν ὁποῖον ὁ λυρικὸς Σιμωνίδης ἐξύμνησεν ὡς Ὀλυμπιονίκην διατρίψας χρόνον τινὰ παρ' αὐτῷ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. 1, 15. Πλατ. — 2) Ἕτερός τις ἐκ Φερῶν Σκόπας, πιθαν. ἔγγονος τοῦ προτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱς'. ιβ'. 1. — 3) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου αἱ πλεῖσται ἐργασίαι ἦσαν ἐκ μαρμάρου, συνεργασθεὶς μετ' ἄλλων ὁμοτέχνων του τὸ ἐν Καρίᾳ περίφημον μνημεῖον τοῦ βασιλέως Μαυσώλου καὶ ὡς λέγεται ὅτι τὸν μετὰ ταῦτα ἀνακαινισθέντα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ ἱστορικὸς Πλίνιος ἀναφέρει διάφορα ἀριστουργήματα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου, ἐξ ὧν τινα εὑρίσκοντο ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Παυσ. η', 45.

Σκόπελος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Εὐβοίας, τανῦν Σκόπελος. Ἡροδ.

Σκορδίσκοι, οἱ. Ἔθνος μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν καταγόμενον ἐκ παλαιῶν Κελτῶν καὶ κατοικοῦν περὶ τὸν Σάον ποταμὸν ἐν τῇ Παννονίᾳ χώρᾳ, τοῦ ὁποίου ἓν μέρος ἐκτείνετο ἀπώτερον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς μεταξὺ τῶν Μυσῶν καὶ Τριβαλλῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομα μικροὶ Σκορδίσκοι· ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου ὑποτάχθη τὸ ἔθνος τοῦτο ἐξολοκλήρου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ κατὰ Στράβ. ἠφανίσθη ὅλως ὑπ' αὐτῶν.

Σκορδίσκος, ὁ, = Σκορδίσκης. Πτολμ.

Σκορδομάχοι, οἱ. (ᾰ) Ἐπίπλαστον ὄνομα κατοίκων τινῶν τῆς Σελήνης, παρὰ Λουκ. Ἀληθ. Ἱς'. α'. 13. (σκόροδον, μάχομαι.)

Σκοτοῦσα καὶ **Σκοτοῦσσα**, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, πλησίον τῆς ὁποίας ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων. Στράβ. — Ὅθεν Σκοτουσσαῖοι, οἱ οἰκήτ. Ξενοφ. (ἡ διὰ τοῦ ἑνὸς σ. γραφ. ἐστὶν ὀρθότερ. εἴτε Σκοτόεσσα).

Σκύθαι, οἱ. Ἑνικ. ὁ Σκύθης, ου. (ῡ) Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν γενικῶς οἱ ἀρχαῖοι ὅλους τοὺς νομάδας λαοὺς ὅσοι ἔζων πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Καθ' Ἡροδ. ἐσχημάτιζον οὗτοι ἓν ὅλον ἔθνος τὸ ὁποῖον ὑπὸ γενικὸν ὄνομα ἐκαλεῖτο Σκόλοτοι ἀπό τινος παρ' αὐτοῖς ἐγχωρίου βασιλέως, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι κατῴκουν περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον ὠνομάζοντο συνήθως Σκύθαι. Ἡροδ. 4, 6. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἱστορικὸν διῃροῦντο τὸ πάλαι οἱ Σκύθαι εἰς τὰ ἑξῆς γένη ἢ φυλάς. — α) Σκύθαι οἱ γεωργοί, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Παντικάπου ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες Βορυσθενείτας ἐκάλουν, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ ἐκαλοῦντο Ὀλβιοπολῖται. Ἡροδ. 4, 18. — β) Σκύθαι οἱ Νομάδες, κατοικοῦντες πρὸς ἀνατολὰς τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν πέραν τοῦ Παντικάπου ποταμοῦ ἕως τοῦ Γέρρου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐκτείνετο ἀνατολικῶς ἐπὶ διάστημα δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Ἡροδ. 4, 19. — γ) Σκύθαι οἱ Βασιλήϊοι, οἱ ἄριστοι καὶ πλεῖστοι, κατοικοῦντες ἔτι ἀνατολικώτερον πέραν τοῦ Γέρρου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενοι πρὸς μεσημβρίαν ἄχρι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου περὶ τὴν Μαιῶτιδα λίμνην. Ἡ χώρα αὐτῶν ἐσχημάτιζεν ἴδιον Σκυθικὸν βασίλειον ἐν τῇ νῦν Κριμμαίᾳ· ἐλογίζοντο δὲ οἱ Σκύθαι οὗτοι οἱ εὐγενέστεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Σκυθίας θεωροῦντες τοὺς ἄλλους ὡς δούλους αὐτῶν ἀπὸ τῆς φυλῆς τούτων ἦν καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ἔχων τὴν καθέδραν του παρ' αὐτοῖς. Ἡροδ. αὐτόθ. 20 καθύπερθεν δὲ τῶν Βασιληΐων Σκυθῶν πρὸς βορρᾶν κατῴκουν οἱ Μελάγχλαινοι ἄλλο ἔθνος οὐχὶ Σκυθικόν. Δυτικῶς δὲ τοῦ Βορυσθένους παρὰ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν θέτει ὁ ἀρχαῖος οὗτος ἱστορικὸς τοὺς Καλλιπίδας Ἕλληνας Σκύθας καὶ ὑπὲρ τούτους τοὺς Ἀλαζῶνας καὶ Νευρούς. Ἡροδ. 4, 17. — παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο ἰδίως Σκύθαι μόνον οἱ ἐν τῇ βορείᾳ Ἀσίᾳ νομάδες λαοί, οἱ δὲ τῆς Εὐρώπης ἀναφέρονται συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Σαρμάται.

Σκύθαινα, ἡ. (ῡ) Ὄνομα δούλης παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 184.

Σκύθης, ου, ὁ, κλητ. Σκύθα. Ὁ κάτοικος τῆς Σκυθίας. Ἡροδ. — 2) καὶ Ἐπίθ. = Σκυθικὸς, Σκύθης ὅμιλος, Αἰσχ. Προμ. 417.

Σκύθης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ὑπερβορείου Ἐχίδνης ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Σκυθῶν ἔτι ἔρημον οὖσαν κατοίκων, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ Σκυθικὸν γένος. Ἡροδ. 4, 8 – 10 κατὰ δὲ Διόδ. Σικ. β', 43. ὑπῆρξεν ὁ Σκύθης υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς αὐτοχθόνου κόρης. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ζαγκλαίων ἐν Σικελίᾳ ἀπ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῆς Γέλης ἦλθεν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον εἰς τὴν Περσίαν ἀποθανὼν αὐτόθι εἰς προβεβηκὸς γῆρας. Ἡροδ. 6, 23. Αἰλ. ποικ. ις', — 3) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ.

Σκυθία, ἡ. (∪ ∪ –) Ἡ χώρα τῶν Σκυθῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι τὰ πρὸς βορρᾶν ἔσχατα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας· πρῶτον παρ' Ἡροδ. ἡ Σκυθίη χώρη ἢ ἡ Σκυθική, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ, τὴν ὁποίαν ὁ ἱστορικὸς οὗτος θέτει ἐπὶ τῆς Εὐρώπης συνορεύουσαν πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, πρὸς δὲ ἀνατολὰς μὲ τὴν Μαιῶτιδα λίμνην καὶ σχηματίζουσαν ἓν μέγα τετράγωνον, ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Σαρματία. παρβλ. Ἡροδ. 4, 99. οἱ ἐν αὐτῇ Σκύθαι ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν μὴν ἔχοντες οὐδεμίαν πόλιν, μόνον δὲ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς χώρας αὐτῶν ἔκειντο Ἑλληνικαὶ πόλεις κτισθεῖσαι ἐξ ἀρχαίων χρόνων ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, αἵτινες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν [illegible] τῆς Σκυθικῆς χώρας. Ὁ Πτολεμαῖος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα ἰδίως Σκυθίαν ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς Ἀσίας ἥτις ἐκτείνετο ἀρκτικῶς τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς χώρας τῶν Σακῶν καὶ ἓν μέρος τῆς νῦν ἀνατολικῆς Μογγολίας χωριζομένην διὰ τοῦ ὄρους Ἰμάου εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Ἰμάου ὄρους Σκυθίαν ἢ δυτικὴν Σκυθίαν, καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου ὄρους Σκυθίαν ἢ ἀνατολικὴν Σκυθίαν καλουμένην· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς δυτικῆς Σκυθίας ἀπαριθμεῖ ὁ γεωγράφος οὗτος βιβλ. ς'. 14. τριάκοντα τρεῖς λαούς, ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς πέντε λαούς, αὐτόθ. κεφ. 15, μὲ πόλεις ἐν αὐτῇ τὴν Αὐζακίαν, τὴν Σκυθικὴν Ἰσσηδόνα, τὴν Σοίταν καὶ τὰ Χαύρανα καὶ δύο ἐπισήμους χώρους τὴν Κασίαν καὶ τὴν Ἀχάσαν.

Σκυθίηνδε. Ἐπίρρ. Εἰς τὴν Σκυθίαν. Καλλιμ.

Σκυθικός, ἡ, όν. Τῆς Σκυθίας ἢ εἰς τὴν Σκυθίαν ἀνήκων, ὁ Σκυθικὸς Πόντος, ταὐτ. τῷ Εὔξεινος Πόντος. Θεοκρ. καὶ ἡ Σκυθική = Σκυθία. Ἡροδ.

Σκυθινοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου ἀνατολικῶς τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις Σακασσηνοὶ καλούμενοι· κατὰ Rennel. Ἐν τῇ νῦν Καρτίᾳ χώρᾳ. Ξενοφ. Ἀνάβ. δ', 7, 18. Σκυθηνοὶ παρὰ Στέφ. Βυζ.

Σκυθῖνος ἢ **Σκύθινος**, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς Σκυθόπολιν τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται δύο ἐπιγράμματα ἐν Βρουγκ. Ἀνάλ. τομ. II, σελ. 104. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV. σελ. 494.

Σκυθίς, ίδος. ἡ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γυνή. Ἡ κάτοικος τῆς Σκυθίας, Αἰσχλ. — 2) παρωνομ. γῆ. = Σκυθία.

Σκυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς εἰκάζεται ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν προχωρήσαντες ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπ' ἄλλων πλησιοχώρων ἐθνικῶν λαῶν. ἔκειτο δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀπέχουσα 600 στάδια τῶν Ἱεροσολύμων, ἄλλως καὶ Βετ-σὰν καλουμένη, τανῦν Ἑλ. Βαισάν. Στράβ. Mannert Γεωγρ. VI. 1. σελ. 299.

Σκυλάκη, ἡ. (∪ ∪ –) Πόλις μικρὰ τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας ἐν Ἀ-

36

τία κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου· τανῦν Σμί. Ἡροδ. 1, 57.

Σκυλάκειον, τό, (α) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, πρότερον Σκυλλήτιον καλουμένη, τανῦν Squillace. Στράβ.

Σκύλαξ, κος, ὁ. (υ-) Ὁ Καρυανδεύς. Περίφημος ἀρχαῖος γεωγράφος Ἕλλην ἐκ Καρυάνδας πόλεως τῆς Καρίας, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἀπέστειλε μ' ἕνα στόλον διὰ νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Λιβύην. Τοῦτον ὑπολαμβάνουσι πολλοὶ τῶν νεωτέρων συγγραφέα τοῦ σωζομένου Περίπλου τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἡροδ. 4, 44. — 2) Ἕτερός τις νεώτερος γεωγράφος Ἕλλην, Καρυανδεὺς καὶ αὐτος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ συλλέξας μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ ἐπιστασίας διαφόρους γεωγραφικὰς εἰδήσεις παρὰ τῶν συγχρόνων του περιηγητῶν καὶ θαλασσοπόρων, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν καὶ ὁ σωζόμενος περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἀριστ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 606.

Σκύλης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὅστις μιμούμενος κατὰ πάντα τὴν δίαιταν καὶ τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὀκταμασάδου. Ἡροδ. 4, 78.

Σκύλλα, ἡ, παρ' Ὁμ. Σκύλλη. Θυγάτηρ τῆς νύμφης Κραταιίας, Ὁμ. Ὀδ. Μ, 124 κατ' ἄλλους δὲ θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Ἑκάτης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 828 καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης. Ὑγῖν. Τέρας φοβερὸν τῆς θαλάσσης διατρίβον περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἐπί τινος αὐτόθι ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου βράχου, ἀφπόμπον τρομακτικοὺς ὀρυγμοὺς ὁμοίους μὲ ἐκείνους σκύμνου λέοντος. Ὁμ. Ὀδ. Μ. 73. παριστάνεται δὲ ἔχουσα ἐξ λαιμοὺς δράκοντος καὶ δώδεκα ὀξεῖς καὶ ἐξέχοντας ὀδόντας, περὶ δὲ τὸ σῶμα αὐτῆς συνεχόμενα κεφαλὰς κυνῶν καὶ ἄλλα φοβερὰ τεράστια καταταράττουσα πάντα ὅσα ἐπλησίαζον εἰς τὸν τόπον της· ταύτην ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ μὲ μέγα κίνδυνον ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε διέπλεε τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, χάσας ἐξ τῶν ἀνδρειοτέρων ἑταίρων του. Ὁμ. Ὀδ. Μ. 73-90. ἦν δὲ ἡ Σκύλλα αὐτη κυρίως ἀπότομος βράχος ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Σκυλλαίου πρὸς τὸν ὁποῖον συνετρίβοντο φερόμενα τὰ κύματα τῆς θαλάσσης μετὰ πολλοῦ ψόφου. Ἔτι ἐκαλεῖτο Σκύλλα καὶ Σκύλλαιον καὶ αὐτὸς ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου διέτριβε τὸ τέρας τοῦτο ἢ ὡς πλάττεται μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Κίρκης. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νίσου βασιλέως τῶν Μεγάρων, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἐξέκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός της, προδοῦσα αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς· ἀλλ' ὁ Μίνως κρεμάσας τὴν Σκύλλαν ὄπισθεν τῆς πρύμνης τῆς νηὸς αὐτοῦ, ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ πνιγῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Αἰσχ. Ἀπολλδ. (ἡ Ὀνομαστ. Σκύλλα εὕρηται ἅπαξ παρ' Ὁμ. ἐν Ὀδυσ. Μ. 235).

Σκύλλαιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου, τανῦν Κάβο Σκύλλου. Θουκ. ε', 53. — 2) ἕτερον ἀπότομον ἀκρωτήριον ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τῷ Ῥηγίῳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται ὅτι διέτριβεν ἡ Σκύλλα. Στράβ. — 3) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Sciglio. Στράβ.

Σκυλλίης, ου, ὁ. Περίφημος δύτης Σκιωναῖος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγουσι ὅτι φυγὼν ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ἦλθε πρὸς τοὺς ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἕλληνας διελθὼν κολυμβῶντας ογδοήκοντα περίπου σταδίους. Ἡροδ. 8, 8.

Σκύλλις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαιδάλου ἐκ Κρήτης, ἄριστος ἀγαλματοποιός Παυσ. β'. 15.

Σκύμνος, ὁ. Γεωγράφος τις ἐκ τῆς νήσου Χίου ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νικομήδους ἐν Βιθυνίᾳ καὶ συγγράψας εἰς στίχους ἰαμβικοὺς μίαν περιήγησιν τῆς γῆς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 613.

Σκύριος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, κατ' Ἀπολλδ. γ'. 15. 5. ἔνθα ὁ Heyne ἀμφιβάλλει περὶ τῆς γραφῆς. Ἑρμηνευταί τινες προείλοντο τὴν γραφ. Φημίου ἀντὶ Σκυρίου. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλδ. σελ. 871.

Σκυμνιάδαι, οἱ. (α) Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡροδ. 4, 93.

Σκῦρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, μία τῶν βορείων Σποράδων, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἄριστα μάρμαρα, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, πατρὶς τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως· τανῦν Σκῦρος. Ὁμ. Ἰλ. I, 668. — Ὅθεν Σκυρόθεν Ἐπίρρ. ἐκ Σκύρου· καὶ Σκύριος, ία, ιον. Τῆς Σκύρου ἢ ἐκ τῆς Σκύρου ὤν. Ὁ Σκύριος λίθος· καὶ οὐσιαστικ. Σκύριος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Σκύρου. Ἡροδ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν, ἡ δὲ γραφ. Σκύρος ἡμαρτ.)

Σκῶλος, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς περιοχῆς τῶν Θηβῶν ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ταναγρας. Ὁμ. Ἰλ. Β'. 497. Ἡροδ. 9, 15. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. ε', 18. (παρ' Ὁμήρ. οὐχ εὕρηται διωρισμένον τὸ γένος, παρὰ δὲ Στράβ. καὶ Ἀθην. γ'. 13 εἰς θηλυκ).

Σκώπασις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν πολεμήσας ἐναντίον Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδ. 4, 120.

Σμάραγος, ὁ. (υυυ) Δαίμων τις θορυβώδης καὶ ταραχοποιός Ὁμ. ἐπ. ιδ', 9.

Σμερδίης, ου, ὁ. Ὡραῖός τις νεανίας τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ τύραννος τῆς Σάμου Πολυκράτης καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀνακρέων ἐξύμνει εἰς τὰς ᾠδὰς αὐτοῦ. Σιμων. Ἐπιγρ. 55. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. θ', 4.

Σμέρδις, ιος, ὁ. Δοτ. Σμέρδι. Υἱὸς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τῆς Κασσανδάνης, ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσεν ἐν Αἰγύπτῳ, διότι ἠδυνήθη νὰ τανύσῃ τὸ τόξον τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων πρὸς τὸν Καμβύσην. Ἡροδ. 3, 30. — 2) Μάγος τις τῶν Περσῶν, ὅστις ὑποκριθεὶς ὅτι ἦν ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀνακαλυφθεὶς τελευταῖον διά τινος κακουργίας τοῦ Ὀτάνου, καθῃρέθη τοῦ θρόνου. Ἡροδ. 3, 61.

Σμερδομένης, εος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου καὶ ἀνεψιὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδ. 7, 82.

Σμίκρης, ητος, ὁ. (ι) Στρατηγός τις τῶν Ἀρκάδων. Ξενοφ. Ἀνάβ. ς'. 3, 4.

Σμικρίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 429. Ε.

Σμικύθης, ου, ὁ. (-υ-) Μικρός τις τύραννος ἐν Θρᾴκῃ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 969. — 2) ὄνομα Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Δημ.

Σμικυθίων, ωνος, ὁ. Ὀνομ. κυρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 420.

Σμίκυθος, ὁ. Ὄνομα γέροντός τινος ἐν τῷ δραματικῷ χορῷ· Ἀριστ. Ἐκκλ. 291.

Σμίλα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡροδ. 7, 123.

Σμίλις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐκλείδου ἐξ Αἰγίνης, ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς. Παυσ. ζ. 4.

Σμινδυρίδης, ου, ὁ. (ι) Υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους πλούσιος Συβαρίτης καὶ περιβόητος διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἁβρότητα καὶ ἡδυπάθειαν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ ἓν ἐκ τῶν Ῥόδων ὅσα ἐκάλυπτον τὴν κλίνην του ἐτύγχανε νὰ διπλωθῇ· ἦν δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν μνηστήρων ὅσοι ἦλθον εἰς Σικυῶνα διὰ τὸν γάμον τῆς Ἀγαρίστης θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡροδ. 6, 127. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. θ'. 24.

Σμινθεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω κατ' Ἀπίωνα ἀπὸ τοῦ σμίνθος, ἤτοι φονεὺς τῶν μυῶν, διότι ὡς λέγεται ἠλευθέρωσε ποτὲ τὴν χώραν τῆς Τροίας ἀπὸ ἓν πλῆθος μυῶν οἵτινες κατέτρωγον τὰς ἀσπίδας τῶν ἀρχαίων αὐτῆς πολεμιστῶν Τευκρῶν. ὀρθοτρ. μέντοι ἀπὸ τοῦ Σμίνθη πόλεως τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Ὁμ. Ἰλ. Α. 39.

Σμίνθη, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Σμίνθιον, τό. Ναὸς τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ. Στράβ.

Σμικρός, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν ὁποῖον ἐξέβαλον οἱ συμπολῖται ἐκ τοῦ ἱππικοῦ.

Σμύρνα, ἡ, καὶ Μύῤῥα. Θυγάτηρ τοῦ Θείαντος καὶ τῆς Ἀριθυίας, Ἀπολλ. γ'. 4. 4. μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεὶς ὁ ἴδιος πατήρ της ἐξ ἀγνοίας καὶ ἐννοήσας ἀκολούθως τὴν αἰσχρουργίαν του κατεδίωκεν αὐτὴν μεθ' ὀργῆς, ὅπως δὲ ἡ Ἀφροδίτη εὐσπλαγχνισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὸ δένδρον μυρσίνην· ἐκ ταύτης τῆς μίξεως λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν. Ἀπολλδ. Ὀβιδ.

Σμύρνα, ἡ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. Σμύρνη. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Μέλητος ποταμοῦ κειμένη παραθαλασσίως ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον λιμένα, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς ἔκτισαν οἱ Αἰολεῖς ὅσοι ἦλθον ἐκ Θεσσαλίας, ὕστερον δὲ ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τῶν λοιπῶν Αἰολικῶν πόλεων συγκατετάχθη εἰς τὰς τῶν Ἰώνων. Ἐφημίζετο δὲ πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς ναὸς καὶ ἓν ἄγαλμα ἐν αὐτῇ. Ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ἐκοσμήθη ἡ πόλις αὐτη μὲ πολλὰς δημοσίους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς ἀπολαύσασα παρ' αὐτῶν καὶ μεγάλα προνόμια· τανῦν Σμύρνη. Ὁμ. Ἐπιγρ. δ'. 6. Ἡροδ. 1. 150. Στράβ. — Ὅθεν Σμυρναῖος, αία, αῖον. Τῆς Σμύρνης ἢ ἐκ τῆς Σμύρνης ὤν, Ἡροδ. καὶ Οὐσιαστ. Ὁ κάτοικ. τῆς Σμύρνης. — Σμυρναϊκός, ή. όν. Τῆς Σμύρνης. Λουκ.

Σόανες, οἱ. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Κολχίδος κατοικοῦντες περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ ἔχοντες ἴδιον βασιλέα ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ. Στράβ. Πλιν.

Σοάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας. Πτολ. ε'. 9.

Σογδιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Περσίδος μεταξὺ τοῦ Ὤξου καὶ Ἰαξάρτου ποταμοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Πτολεμ. ἀναφέρει διαφόρους λαοὺς καὶ πόλεις ἐπισήμους τὴν Δράψακα καὶ Μαράκανδα, τανῦν ἀποτελοῦσα τὴν ἀρκτικὴν Βουχαρίαν. Στράβ. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. γ'. 30.

Σογδιανοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σόγδιοι, οἱ = Σογδιανοί. Στράβ. Ἀῤῥιαν.

Σογδοί, οἱ. = Σογδιανοί. Ἡροδ. 3. 93. — 2) Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. ς'. 15.

Σόδομα, τά. Πόλις τῆς Ἰουδαίας. Στράβ. — Ὅθεν Σοδομίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ.

Σόηβοι, οἱ. καὶ Σούηβοι, Suevi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. βιβλ. ζ. καλεῖ μέγιστον, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἄχρι τοῦ Ἄλβιος, μέρος δέ τι

αὐτῶν, καὶ πέραν τοῦ Ἄλβιος νέμεται. παρβλ. καὶ Τακιτ. Γερμ. 2, 45. Διων. Κασσ. 54, 1.

Σόλλιον, τό. Πόλις τῶν Κορινθίων ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. β'. 30. Στεφ. Βυζ.

Σολόεις, εντος, ὁ, συγκρ. Σολοῦς. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μαυριτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Κάβο Σπαρτέλ. ἡ Σολόεις ἄκρα. Ἡροδ. 2. 32. σπρέστρ. Ἀργον. ὁ πύμανος. Κριναγ. Ἐπιγ. 21. ἐν Ἀνθολ. II. 146. καὶ Σολουντίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἡσύχ. — 2) ἡ Σολόεις, Solus, Soluntium· πόλις ἀρχαία τῶν βορειων παραλίων τῆς Σικελίας μεταξὺ Πανόρμου καὶ Θερμῶν· τανῦν Castello di Solanto. Θουκ. ς'. 2. Διοδ. Σικ.

Σόλοι, οἱ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Αἴπεια καλουμένη, ὕστερον δὲ Σόλοι πρὸς τιμὴν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ὅστις ἐπεσκέφθη αὐτήν· τανῦν Σολία. Αἰσχ. Προμ, 890. Πλουτ. ὅθεν, Σόλιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 5. 110. — 2) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, οὖσα ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Λινδίων ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, ἥτις ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα πολλάκις ὑπὸ πολέμων καὶ ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, ὠνομάσθη τελευταῖον Πομπηϊούπολις· τανῦν Μεζετλού. Ξενοφ. Ἀνάβ. α'. 2. 26. Soloe Ciliciae παρὰ Πλιν. — Ὅθεν, Σολεύς, έως, ὁ κάτοικ. Καλλ. ἐπ. 29.

Σολεῦς, ἴδε Σολόεις. Στέφ. Βυζ.

Σολύγεια, ἡ. Κώμη ὀχυρὰ τῆς Κορινθίας χώρας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. Θουκ. δ'. 42, 43· ἔκειτο δὲ αὐτὴ ἐπάνω ὑψώματος τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς ἐκαλεῖτο Σολύγειος λόφος.

Σόλυμα, τά = Ἱεροσόλυμα. Στεφ. Βυζ.

Σόλυμοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ζ'. 184. Ὀδ. Ε, 283. κατὰ δὲ Ἡροδ. 1, 173. ἐκαλοῦντο οὕτως οἱ Μύλιαι ἐν Λυκίᾳ καὶ κατὰ Στράβ. κατῴκουν τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Λυκίᾳ καὶ Πισιδίᾳ.

Σόλων, ωνος, ὁ. Ὁ περίφημος τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης, υἱὸς τοῦ Ἐξηκεστίδου καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ βασιλέως Κόδρου. Ἐνασχοληθεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐμπορίαν, ἔλαβεν ἀφορμὰς νὰ περιέλθῃ διαφόρους μακρινὰς χώρας καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἱκανὰς γνώσεις τῶν ἠθῶν καὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως ἄλλων ἐθνῶν, ὥστε μετὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα του ἐπιστροφὴν νὰ κατασταθῇ χρήσιμος διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς νέας μεταρρυθμίσεως τὴν ὁποίαν εἰσήγαγεν ὅτε κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπιάδ. οἱ συμπολῖταί του ἐκλέξαντες αὐτὸν Ἄρχοντα ἐν Ἀθήναις ἐνεπιστεύθησαν αὐτῷ πᾶσαν κυβέρνησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐκ τῆς φρονήσεως καὶ βαθείας πολιτικῆς τοῦ ὁποίου ἤλπιζον τοῦ λοιποῦ τὴν σταθερὰν βελτίωσιν τῆς μελλούσης αὐτῶν ὑπάρξεως καὶ εὐδαιμονίας. Τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέτου ἦν ἡ κατάργησις πολλῶν αὐστηρῶν καὶ αἱμοβόρων διατάξεων τοῦ Δράκοντος καὶ ἡ παντελὴς τῶν χρεῶν ἀπαλλαγὴ ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεθλίβοντο πρὸ τοσούτων χρόνων οἱ πλεῖστοι τῶν συμπολιτῶν του, εἰς δὲ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἐπέτρεψε τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ δύναμιν τοῦ νὰ ἀποφασίζῃ ἐπ' ἐκκλησίας εἰρήνην ἢ πόλεμον μετ' ἄλλων λαῶν, νὰ συγκροτῇ ἢ νὰ διαλύῃ συμμαχίας, νὰ εἰσάγῃ νέους νόμους ἢ νὰ καταργῇ καθεστῶτας καὶ νὰ ἐκλέγῃ τὰς διαφόρους τῆς πολιτείας ἀρχάς, συγκεράσας τὴν ἀπόλυτον ταύτην τοῦ λαοῦ ἐξουσίαν διὰ τῆς ἐπιρροίας τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸ μέγα δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ ὁποῖον ἔμελλε τοῦ λοιποῦ νὰ ἀπογρυπνῇ αὐστηρῶς εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τὰ ἤθη τῶν Πολιτῶν καὶ εἰς τὴν ἀπαρασάλευτον διατήρησιν τῶν νόμων. Μία δεκαετὴς ἀποδημία τοῦ Σόλωνος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καθ' ἣν οὗτος ἐπεσκέφθη ἐκ νέου πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου, ἐνίσχυσε μᾶλλον εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Ἀθηναίων τὰς σοφὰς αὐτοῦ πολιτικὰς διατάξεις, τὰς ὁποίας οὗτοι ὑπεχρεώθησαν δι' ὅρκου νὰ φυλάξωσιν ἀμεταθέτους ἕως τῆς ἐπιστροφῆς του, ὅτε διὰ τῆς ῥᾳδιουργίας τοῦ τυράννου Πεισιστράτου, ὅστις ἠδυνήθη νὰ προσποιηθῇ μέχρι τέλους τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν μεταξὺ τοῦ λαοῦ, βιασθεὶς ὁ Σόλων περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του νὰ ἀφήσῃ αὖθις τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν εἰς ξένην γῆν τὸ 80 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας ἐνησχολήθη ὁ Σόλων εἰς τὴν ποίησιν συγγράψας ὕμνους πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, ἠθικὰ παραγγέλματα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὁ Πλάτων ἐθαύμαζε ὡς ἔξοχα ἀριστουργήματα ποιητικῆς φαντασίας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ μόνον Ἐλεγειακὰ ἀποσπάσματα. Ἡροδ. 1, 29.

Σόος, ὁ συγκρ. Σοῦς. Υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυπῶντος. Πλουτ. Παυσ. α', 7. — Ὁ κατὰ συναίρεσιν. εὕρηται παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 412, ἀπὸ τοῦ σεύομαι παραγομ.

Σουάνοι, καὶ Σόανοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας. Πτολμ. ε', 9.

Σουγδιάς, άδος, ἡ. = Σογδιάς, ἡ Σουγδιὰς γραῖα. = Σογδιανή. Διον. Περ. 747.

Σουδηνοί, οἱ. ὅρα Σινδοί, ἀριθμ. 2.

Σουέσσα, ἡ. Suessa Pometia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ πρωτεύουσα τῶν Οὐόλσκων. Στράβ. ἔτι καὶ Σουέσσα τῶν Πομεντίνων. Στράβ.

Σουεσσούλα, ἡ. Suessola. Πόλις μεσόγειος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· τανῦν Castel di Sessola. Στράβ.

Σουετώνιος, ὁ. Suetonius, Τραγκουίλλος. Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ νεωτέρου Πλινίου τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II, σελ 421.

Σουῆβοι, οἱ. = Σύηβοι, ὅπερ ὅρα.

Σουΐδας, α, ὁ. Ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ πατρίδος συγγραφεύς, πιθαν. ἀκμάσας περὶ τὴν δεκάτην ἢ ἑνδεκάτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, συγγράψας ἓν λεξικὸν ἱστορικὸν καὶ ἐξηγητικὸν πολλῶν ἀρχαίων ἰδιωτισμῶν καὶ παροιμιῶν τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον ἠρανίσθη ἐκ διαφόρων ἄλλων γραμματικῶν καὶ ὑπομνηματιστῶν, ἐξαιρ. ἐκ τῶν Σχολιαστῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀπολλωνίου καὶ ἄλλων.

Σούκρων, τό. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν ἑνὸς ὁμωνύμου ποταμοῦ Στράβ. γ'. κατὰ Reich ἡ νῦν Sueca.

Σούλγας, α, ὁ. Sulgas. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανόν· πιθαν. ὁ νῦν Sorgue. Στράβ.

Σοῦλμον, τό. Sulmo. Πόλις τῶν Πελιγνῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ὀβιδίου· τανῦν Sulmona. Στράβ.

Σουλπικία, ἡ. Sulpicia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενεῶν τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ.

Σουλπικιανός, ὁ. Sulpicianus. Ὄνομ. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδν.

Σουλπίκιος, ὁ. Sulpicius. Ὄνομ. κύριον. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.

Σουλχοί, οἱ, καὶ Σολκοί. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Σαρδηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, ἀποικία τῶν Καρχηδονίων. Στράβ.

Σουνιακός, ἡ, όν. Τοῦ Σουνίου ἢ εἰς τὸ Σούνιον ἀνήκων, ὁ Σουνιακὸς γουνός, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Σουνίου Ἡροδ. 4, 99.

Σουνιάρατος, ὁ. (ἀράομαι). Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, ὅπου εὑρίσκετο καὶ εἰς ναὸς αὐτοῦ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 560.

Σουνιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Σουνιακός, ἡ Σουνιάς, ἄκρη. = Σούνιον. Διον. Περ. 511. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Σουνίου. Παυσ.

Σουνιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τοῦ Σουνίου ἴδε Σούνιον ἀριθμ. 2. Δημ.

Σούνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς σχηματίζον τὴν μεσημβρινωτάτην ἄκραν αὐτῆς καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Θορικοῦ ἕως τοῦ δήμου Ἀναφλύστου, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐπ' αὐτοῦ· τανῦν Κακοκολῶνες. Ὁμ. Ὀδ Γ. 278. Παυσ. α', 1, 2. — 2) Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος περὶ τοὺς πρόποδας του ἀκρωτηρίου Σουνίου μὲ λιμένα καὶ μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. Δημ. Στράβ.

Σοῦρα, τά. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ζηνοβίας, τανῦν Ἰαβαρ. Λουκ. ἱστορ. συγγρ. 29. Πτολ.

Σούριον, τό. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Πτολ. ε', 10.

Σοῦς, ὁ. = Σόος. Πλάτ. Κρατύλ.

Σοῦσα, τά, ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ. Σουσάν Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ ἐν τῷ αὐτόθι πεδίῳ τῆς Κισσίας, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Περσίας εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι συνήθως διέτριβον ἐν καιρῷ χειμῶνος, μὲ μίαν ὀχυρὰν Ἀκρόπολιν Μεμνόνια καλουμένην· καθ' Ἡροδ. ἐκτίσθη ἡ πόλις αὕτη πρῶτον ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τῆς ὁποίας ἡ περίμετρος ἦν 120 σταδίων· τανῦν Τοστέρ ἢ Σχιοστέρ. Αἰσχ. Περσ. 16. Ἡροδ. 5, 53. — Ὅθεν, Σούσιοι, οἱ κάτοικ. Ξενοφ.

Σουσαρίων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Μεγάρων, ὁ γράψας πρῶτον ἐν Ἀθήναις ἓν ἔμμετρον κωμικὸν ποίημα τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 54. Ὀλυμπιάδ. Ἀριστοτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 499.

Σούσας, α, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Αἰσχ Πέρσ. 954.

Σουσία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας. Ἀρριαν. Ἀναβ. γ'. 25. πιθαν. ἡ Σούφθα παρὰ Πτολ.

Σουσιανή, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βαβυλωνίας ἄνωθεν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, ἔχουσα θερμότατον κλῖμα καὶ κατὰ μέρη κεκαλυμμένη ὑπὸ βάλτων, δι' ὃ μόνον ἐν καιρῷ χειμῶνος διέτριβον συνήθως οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν ἐν τῇ αὐτόθι καθέδρᾳ τῶν Σούσων, ἡ γλῶσσα τῶν κατοίκων της ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν Ἀσσυρίων· τανῦν Κουριστάν. Πτολ. Σουσίς, ίδος, ἡ. Αἰσχ. Περσ. 117. Στράβ. Σουσιανή, κυρ θηλ. τοῦ Σουσιανός ἡ, όν. ἡ εἰς τὴν πόλιν Σοῦσα ἀνήκουσα. — καὶ Σουσιανοί, οἱ κατοικ. τῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς. Ἀρριαν.

Σουσούδατα, τά Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σιλλίγγων, πλησίον τῆς νῦν Σιλεσίας. Πτολ. β', 11.

Σουσιγενής, οῦς, ὁ. Ὁ εἰς τὰ Σοῦσα γεννηθείς. Αἰσχ. Περσ. 639.

Σούσιος, ία, ιον. Τῶν Σούσων ἢ ἐκ τῶν Σούσων ὤν. Ξενοφ. οἱ Σούσιοι, καὶ Σουσιανοί, Στράβ.

Σουσίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. θηλ. τύπ. τοῦ Σουσιανός· καὶ οὐσιαστ. ἀντὶ Σουσιανή, ὅπερ ὅρα.

Σουσισκάνης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐν τῷ Περσικῷ στρατεύματι. Αἰσχ. Περσ. 34.

Σωφαίνετος, ὁ. Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων οἵτινες ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου, ἐκ Στυμφάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 1, 11.

Σώφιλος, ὁ. Πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Ἀνθολ. — 2) Δραματικὸς ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας ἐκ Θηβῶν ἢ ἐκ Σικυῶνος, Ἀθην. ἔνθα Σώφιλος εὕρηται γεγραμμ. | Σόφιλος κυρ. διὰ τοῦ ε, παρὰ δὲ Σιμων. Θηβ. 1, ἐν Ἀνθολ. I, 168. εὕρηται Σοφίλου διὰ τοῦ ι.

Σοφοκλέης, έους, ὁ, συνῃρ. **Σοφοκλῆς**. Υἱὸς τοῦ Σοφίλου, εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς Κολωνὸν δῆμον τῆς Ἀττικῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 31 χρόνους μετὰ τὸν Αἰσχύλον, καὶ διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Λάμπρου, τὴν δὲ ποιητικὴν παρὰ τοῦ Αἰσχύλου. Ἀναδείξας διαφόρους ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα του εἰς πολλὰς περιστάσεις ὡς πολιτικὸς καὶ στρατηγικὸς ἀνήρ, ἐφημίσθη πρὸ πάντων ὅτε πρῶτος ἤρχισε τοὺς δραματικοὺς αὐτοῦ ἀγῶνας ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν εἰς ἡλικίαν ὅτε 25 ἐτῶν, νικήσας καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλόν του Αἰσχύλον, καὶ θαυμασθεὶς τοῦ λοιποῦ μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν καὶ ξένων, ὥστε πολλοὶ τῶν τότε βασιλέων ἠθέλησαν νὰ ἔχωσιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλήν των. Ἐκόσμησε δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐξαιρ. τὴν θεατρικὴν σκηνὴν εἰσαγαγὼν καὶ τρίτον διαλεγόμενον πρόσωπον μεταξὺ τῶν ὑποκριτῶν του καὶ ἐτελειοποίησε τὴν παράστασιν περιορίσας τὸν χορὸν καὶ δοὺς εἰς αὐτὴν πλειοτέραν πρᾶξιν, συμμετρίαν καὶ οἰκονομίαν, κινῶν ἔτι μᾶλλον τὰ πάθη τῶν θεατῶν διὰ μιᾶς ἐντόνου καὶ φυσικῆς ἐκφράσεως τῶν διαφόρων ὑποκειμένων τῶν τραγικῶν δραμάτων του καὶ διὰ τῆς ἀληθοῦς καὶ ἐπιτηδείας παραστάσεως τῶν χαρακτήρων του. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων τοῦ ἐξόχου τούτου ποιητοῦ τραγῳδιῶν, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὕρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 201. ἐσώθησαν μόνον ἑπτὰ καί τινα λείψανα τῶν ἄλλων ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις Συγγραφ. Ἀπέθανεν ὁ Σοφοκλῆς εἰς ἡλικίαν 95 χρόνων ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς μεγάλης ἐκείνης ὑπολήψεως, τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανεν ἀπὸ μέρους τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων. Λουκ. Μακροβ. 24. — 2) Υἱὸς τοῦ Σωστρατίδου, εἷς τῶν περιφήμων Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. γ', 115. πλουτήσας κατά τινας ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Σαμίων. Ἀριστοφ. Εἰρ. 695. Ξενοφ.

Σπάδα, τά. Κώμη τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ εὐνοῦχοι τῶν Περσῶν ἐκαλοῦντο Σπάδοι. Στέφ. Βυζ.

Σπαλάθρη, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θετταλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Σπαράδοκος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῆς Θρᾴκης. Θουκ. β', 101. ἔνθα κατ' ἄλλους Σπάρδοκος γέγραπτ.

Σπαργαπείσης, εος. Υἱὸς τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀσσυρίων Τομύριος. Ἡροδ. 1, 212.

Σπάρδοκος, ὁ, ἴδε Σπαράδοκος.

Σπάρτη, ἡ, Δωρ. **Σπάρτα**, ἔτι καὶ Λακεδαίμων. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἔν τινος πεδινῆς κοιλάδος, σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταϋγέτου· πρῶτον παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 58. καθέδρα τοῦ Μενελάου. Κατὰ Θουκ. κατῳκεῖτο τὸ πάλαι ἡ Σπάρτη κατὰ μέρη ἢ τμήματα διῃρημένη, σχηματίζουσα ἕνα μέγαν κύκλον καὶ ἔχουσα 48 σταδίων περίμετρον μὲ 60,000 περίπου κατοίκους ἐν αὐτῇ ἐξ ὧν 8 ἕως 9000 ὑπῆρχον γνήσιοι Σπαρτιᾶται πολῖται. Αἱ ἀξιολογώτεραι ἐν αὐτῇ οἰκοδομαὶ τὰς ὁποίας ὁ Παυσανίας ἀναφέρει, ὑπῆρχον ἡ Περσικὴ στοά, κτισθεῖσα ἐκ τῶν λαφύρων τὰ ὁποῖα οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκυρίευσαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἐν καιρῷ τῶν Περσικῶν πολέμων καὶ τῆς ὁποίας ἓν μέρος ἐκαλεῖτο χορός, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο οἱ γυμναστικοὶ χοροὶ τῶν νέων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ θέατρον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ᾠκοδομημένον, ὁ Δρόμος, ἡ Ἀγορὰ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο ὅλα τὰ ἀρχεῖα καὶ ὅπου ἐγίνοντο αἱ συνελεύσεις τῶν γερόντων καὶ νομοφυλάκων, ἡ Ἀκρόπολις κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου λόφου μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ διάφοροι ναοί. Διὰ δὲ τὴν προσφυῆ καὶ ἐκ φύσεως ὀχυρὰν θέσιν της κατεστάθη ἡ Σπάρτη πολλάκις δυσάλωτος ἀπὸ μέρους τῶν εἰσβαλόντων ἐχθρῶν· τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ Παλαιοχωρίου. Ὁμ. Ἰλ. Θουκ. α', 10. Πολύβ. θ', 20. Παυσ. γ', 11. — ὅθεν Σπαρτήθεν, ἐπίρρ. ἐκ τῆς Σπάρτης, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 10. καὶ Σπάρτηνδε, εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα καὶ γυνὴ τοῦ Λακεδαίμονος ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος ἐκάλεσε τὴν ἐν Λακωνίᾳ πόλιν Σπάρτην. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3.

Σπαρτιάς, άδος, ἡ, = Σπαρτιᾶτις. Στέφ. Βυζ.

Σπαρτιάτης, ου, ὁ, Ἰων. Σπαρτιήτης (α). Ὁ κάτοικος τῆς Σπάρτης, οἱ **Σπαρτιᾶται**, κυρίως ἀπόγονοι τῶν Δωριέων οἵτινες εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐκυρίευσαν τὴν Λακωνικὴν διαμένοντες τοῦ λοιποῦ αὐτόθι βασιλευόμενοι ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀριστοδήμου, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζον δύο βασιλικὰς οἰκίας ἐν Σπάρτῃ τὴν τοῦ Εὐρυσθένους καὶ τοῦ Προκλέους. Ἡροδ. 1, 65. Πλάτ. Νομ. I, σελ. 637. Α.

Σπαρτιατικός, ή, όν. Τῆς Σπάρτης. Λουκ.

Σπαρτιᾶτις, ιδος, ἡ· Ἰδιαίτ. θηλ. τύπ. ἡ **Σπαρτιᾶτις χθών**. Εὐρ. Ὀρέστ. 536. καὶ οὐσιαστ. ἡ Σπαρτιᾶτις, ἡ κάτοικ. τῆς Σπάρτης.

Σπαρτῖνος, ὁ. Ὡραῖός τις Μῆδος, παρὰ Λουκ. Ἰκαρομ.

Σπαρτοί, οἱ (σπείρω). Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν οἱ μετὰ τοῦ Κάδμου ἐλθόντες ἐκ Φοινίκης ξένοι εἰς τὰς Θήβας οἵτινες ἀκολούθως ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν αὐτοχθόνων δὲν διεκρίνοντο τοῦ λοιποῦ ἀπ' αὐτῶν ὀνομαζόμενοι καὶ οὗτοι γηγενεῖς καὶ σπαρτοί. Ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἀνεφύησαν ἔνοπλοι ἐκ τῆς γῆς ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος καὶ ὅτι συνελθόντες εἰς μάχην μεταξύ των ἐφονεύθησαν ἅπαντες ἐκτὸς πέντε μόνων οἵτινες μετὰ τοῦ Κάδμου ἔκτισαν τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων κατήγετο ἡ ἀρχαία γενεὰ τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων. Πινδ. Πυθ. 9, 145. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ καὶ Πέλωρ. Ἀπολλ. γ', 4, 1. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ Θηβαῖοι, Εὐριπ. Ἱκετ. 573.

Σπάρτωλος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βοττιαίων. Θουκ. β', 79. καὶ Σπαρτωλός, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3. Στέφ. Βυζ.

Σπάρτων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τοῦ Μυκηνέως ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου λέγεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ πόλις τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. β', 16.

Σπασίνης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς πόλεως Χάρακος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, Στεφ. Βυζ. Ὑσπασίνης, παρὰ Λουκ. Μακροβ. 16. καὶ Πασίνης παρὰ Πτολ. — ὅθεν Σπασίνου Χάραξ, ὅρα Χάραξ.

Σπαύτα, ἡ. Λίμνη τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀτροπατηνῇ χώρᾳ, ἔχουσα ὕλας ἁλατώδεις ἐν αὐτῇ. Στράβ. ια'. παρὰ Πτολ. δὲ καλεῖται αὕτη λίμνη Μαρτιανή, τανῦν Οὐρμι.

Σπειώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 41. Ἀπολλόδ.

Σπερθίης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνηρίστου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐπρόσφερεν ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Βούλιδος εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην· ὅρα Βοῦλις. Ἡροδ. 7, 134. ἡ γραφ. Σπέρχις, ιδος, ὅπερ ἡμαρτημ. Θεοφρ. Κιλ. ιε', 98. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 32.

Σπερχειός, ὁ, Ἰων. **Σπερχήϊος**. Ποταμὸς τῆς Θετταλίας ῥέων διὰ τῆς Φθιώτιδος χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον· τανῦν Ἀγράμηλα· Ὁμ. Ἰλ. Π, 174. Ἡροδ. 7, 198. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως Πολυδώρας τὸν Μενέσθιον. Ὁμ. Ἰλ.

Σπέρχις, ιδος, ὁ, = Σπερθίης, ὅπερ ὅρα.

Σπεύσιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου τὸν θάνατον διεδέχθη τὴν ἐν Ἀκαδημίᾳ διδασκαλίαν τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. διδάξας αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν ὀκτὼ χρόνους· κατηγορεῖται δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἀφροδίσιος καὶ εἰς ἄκρον ἄσωτος, ἀποθανὼν μέχρι τέλους μὲ ἐπονείδιστον θάνατον. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 19. Διογ. Λαέρτ.

Σπιθριδάτης, ου, ὁ (ι) κλητ. -τα. Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 4, 10. — 2) Σατράπης τις τῆς Λυδίας. Ἀρριαν.

Σπίνθαρος, ὁ. Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Τάραντος, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοξένου. Διογ. Λαέρτ. β', 5. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις, πιθαν. Φρὺξ τὸ γένος, κατατεχθεὶς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Ἀριστοφ. Ὀρν. 763. — 3) Ποιητὴς τραγικὸς ἐξ Ἡρακλείας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρὰ Σουΐδᾳ μία Τραγῳδία Σεμέλη ἐπιγραφομένη. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 323.

Σπολήτινον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἄνα ποταμοῦ. Πτολ. β', 4.

Σπολήτιον, τό, Spoletium. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Spoleto. Στράβ.

Σποράδες, αἱ νῆσοι (α). Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες νήσους τινὰς κειμένας ἐσπαρμένως εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης μεταξὺ Κρήτης καὶ τῶν Κυκλάδων, ἔτι τὰς μεταξὺ Λέσβου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ξηρᾶς, τὰς πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐβοίας καί τινας ἐν τῇ Προποντίδι. Στράβ.

Σπόργιλος, ὁ (ι) [σπογγή]. Κουρεύς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ὀρν. 301. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ.

Στάγειρος, ἡ, Stagira. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους· τανῦν Λιβανόβα. Ἡροδ. 7, 115. Θουκ. δ', 88. Στράβ. τὰ Στάγειρα, παρὰ Διογ. Λαέρτ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἡ Στάγειρα, παρὰ Δι. Χρυσ. — ὅθεν, Σταγειρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πλουτ.

Στάλκας, α, ὁ. Ἠλεῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4.

Στάμνιος, ὁ. Κωμικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα ἀπὸ τοῦ στάμνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. Βάτρ.

23. καλεῖ τὸν Διόνυσον, ἤτοι παῖδα τοῦ Σταμνίου ἀντὶ τοῦ Διός.

Στασάνωρ, ορος, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. γ', 29.

Στασίοικος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Στησίοικος. Ποιητής τις ἐκ Κύπρου, συγγράψας Κύπρια ποιήματα. Ἀθην.

Στασίππος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Στήσιππος. Κάτοικός τις τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', 4.

Στασίχορος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Στησίχορος, ὅπερ ὅρα. Σιμμ.

Σταφυλίτης, ου, ὁ (υυ--). Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τοῦ σταφυλή. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41.

Στάφυλος, ὁ (υυυ). Υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 997. κατὰ δὲ Πλουτάρ. υἱὸς τοῦ Θησέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Χρυσοθέμιδος τὴν Μολπαδίαν, Παρθένον καὶ Ῥοιώ. Διοδ. Σικ. ε', 62. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν ὁ Στάφυλος οὗτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων ὑποδεχθεὶς τὸν Βάκχον ἐν καιρῷ τῆς κατὰ Ἰνδῶν ἐκστρατείας του. — Νον. Διον. ιη', 44. — 2) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Ναυκράτεως, παρὰ Στράβ.

Σταιρία, ἡ. Κώμη καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. τὰ Σταίρια· — ὅθεν, Σταιριεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Σταιρίας ὤν. Ξενοφ. Λουκ. — 2) Σταιριακός, ή, όν. Τῆς Σταιρίας ἢ εἰς τὸν δῆμον Σταιρίαν ἀνήκων. Πλούτρ.

Στεντορίς, ίδος, ἡ, λίμνη. Λίμνη τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἔβρου ποταμοῦ μεταξὺ Κυψέλλης καὶ Αἴνου· Ἡροδτ. 7, 58.

Στέντωρ, ορος, ὁ. Κῆρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν αὐτῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ λέγεται ὅτι ἀπετέλει τοσοῦτον δυνατὸν ἦχον ὅσον πεντήκοντα ἄλλων φωναί, καὶ ὅτι ἐπενόησε τὴν διὰ κόχλου βοὴν ἐν ταῖς μάχαις. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 785. — ἐξ οὗ ἐν παροιμίαις, μεῖζον ἐμβοᾷ τοῦ Στέντορος, Λουκ.

Στενύκλαρος, ἡ· Ἰωνκ. Στενύκληρος. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, παλαιὰ καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου. Ἡροδτ. 9, 64. Παυσ. ἔνθα διὰ τοῦ η εὕρηται γραφομ. διὰ δὲ τοῦ α παρὰ Στράβ.

Στερνόφθαλμοι, οἱ. Ἔθνος μυθολογούμενον, κατ' Αἰσχύλ. ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν στέρνων. Στράβ.

Στέροψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλδ. α', 8, 5. ἔνθα ὁ Heyne Στέροψ ἀναγινώσκει.

Στερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πληϊάδων Νυμφῶν καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου Ἀπολλδ. γ', 10, 1. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ τοῦ Οἰνομάου γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἄρεως. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολλδ. α', 7, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Τεγέας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἔδωκε μίαν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ὥστε δι' αὐτῆς κατετρόπωσε τοὺς πλησιάζοντας ἐχθροὺς εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως. Ἀπολλδ. β', 7, 3. καὶ Ἀερόπη, παρὰ Παυσ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου. Ἀπολλδ. γ', 13. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Πορθάονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ τὰς Σειρῆνας. Ἀπολλδ. α', 7, 10.

Στερόπης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Κυκλώπων, παῖς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολλδ.

Στεφάνη, ἡ (ᾱ). Πόλις μὲ λιμένα τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ· τανῦν Στέφανον. Σκύλ.

Στέφανος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θουκυδίδου ἐξ Ἀθηνῶν. — 2) Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς μέσης κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Ἀλέξιδος, τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν ἀπόσπασμα παρ' Ἀθην. ια'. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. — 3) Στέφανος ὁ Βυζάντιος, περίφημος Γραμματικὸς τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, συγγράψας ἐν λεξικὸν Ἐθνικὰ ἐπιγραφόμενον, περιλαμβάνον τὴν παραγωγὴν ὅλων τῶν ἀρχαίων κυρίων ὀνομάτων τῶν ἐθνῶν, χωρῶν, πόλεων καὶ ποταμῶν καὶ διῃρημένον εἰς πολλὰ βιβλία, τοῦ ὁποίου ὅμως ἐσώθη μόνον μία ἐπιτομὴ ὑπὸ Ἑρμολάου τοῦ Γραμματικοῦ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. VI, σελ. 471.

Στῆλαι, αἱ, Ἡράκλειαι καὶ Ἡράκλειαι. Αἱ τοῦ Ἡρακλέους στῆλαι μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, ὅρα Ἡράκλειος. — 2) αἱ Ἰνδικαί. Ὄρη τῆς Ἰνδίας μέχρι τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἔφθασεν ὁ Διόνυσος ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Στράβ. ὅτε καὶ στῆλαι Διονύσου. Διον. Περ. 623.

Στησαγόρας, ου, ὁ, Ἰωνκ. Στησαγόρης, εω. Πατὴρ τοῦ ἀρχαίου Κίμωνος ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 6, 34. — 2) Υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τὸν ὁποῖον οὗτος διεδέχθη εἰς τὴν ἐν Θρακικῇ χερσονήσῳ ἀρχήν. Ἡροδτ. 6, 34. — 3) Σάμιός τις, παρὰ Θουκ. α', 116.

Στησικλῆς, έους, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ.

Στησίλαος, ὁ, Ἰωνκ. Στησίλεως. Υἱὸς τοῦ Θρασύλου, εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡροδτ. 6, 114. — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης, παρὰ Πλάτ.

Στησίμβροτος, ὁ. Ῥαψῳδός τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, συγγράψας Ὁμηρικὴν Φυσιολογίαν Πλάτ. Ἴων, σελ. 530. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 524.

Στησίχορος, ὁ (ῑ). Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἱμέρας πόλεως τῆς Σικελίας, υἱὸς τοῦ Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου καὶ σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα, κατὰ Σουΐδ. πρότερον Τισίας καλούμενος, ὡς μεταρρυθμιστὴς δὲ τοῦ ἐν ταῖς σκηναῖς χοροῦ μετωνομάσθη ὕστερον Στησίχορος, διότι πρῶτος χορὸν ἔστησεν. Κατά τινα διήγησιν τοῦ Πλάτωνος, λέγεται ὅτι σατυρίσας ποτὲ τὴν Ἑλένην ἐστερήθη τῆς ὁράσεως, τὴν ὁποίαν μετ' οὐ πολὺ ἀνέλαβεν γράψας ἕνα ὕμνον πρὸς ἔπαινον αὐτῆς. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 243. ἐξ οὗ παροιμ. παλινῳδίαν ᾄδειν. Πλάτ. Εἰς ἡλικίαν ἀγγίσας ὀγδοήκοντα πέντε ἐτῶν ἀπέθανεν ὁ Στησίχορος εἰς τὴν Κατάνην, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Ἐκ δὲ τῶν διαφόρων ποιημάτων τὰ ὁποῖα συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 151.

Στίλβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Νύμφης Κρεούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λαπίθην καὶ Κένταυρον. Διόδ. Σικ. δ', 71.

Στιλβίδης, ου, ὁ. Περίφημος μάντις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Εἰρ. 1031.

Στιλβωνίδης, ου, ὁ (ῐ). Κατηλλαγμένον κωμικὸν ὄνομα, υἱὸς τοῦ Στίλβωνος, παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 1133.

Στίλπων, ωνος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὰ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας ὡς λέγεται ἐννέα διαλόγους ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν λείψανον ἐσώθη· ἐλογίζετο δὲ ὁ Στίλπων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἄθεος, ἀναιρῶν πρὸ πάντων πᾶσαν ἀφῃρημένην καὶ γενικὴν ἰδέαν. Διογ. Λαέρ.

Στίρις, εως, καὶ ιδος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἀποικία τῶν ἐκ Σταιρίας Ἀθηναίων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος· τανῦν Στιρί. Παυσ. Φωκ. 35.

Στιχίος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πόλεμον, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 195.

Στοά, ἡ, = Ποικίλη, ἔνθα ὁ Ζήνων ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του. — 2) ἡ Στωϊκὴ φιλοσοφία, ὅθεν, οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, = Στωϊκοί. Λουκ.

Στοβαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Στόβων ἐν Μακεδονίᾳ. — 2) Στοβαῖος Ἰωάννης, ἐκ Στόβων πόλεως τῆς Μακεδονίας, συγγραφεὺς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα.

Στόβοι, οἱ, Stobi. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Πελαγονίας, καταστᾶσα ὕστερον πρωτεύουσα τῆς κυρίως Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας. τανῦν Ἰστιβ. Πτολμ.

Στοιχάδες, αἱ, νῆσοι (ᾱ). Πέντε νῆσοι, κατὰ Πλιν. τρεῖς, ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιγυρίας χώρας ἕως τῆς Μασσαλίας, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν, ἡ Πρώτη, Μέση καὶ Ὑπαία. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 554.

Στόρας, ὁ, Astura. Μικρὸς ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Στράβαξ, ακος, ὁ (ᾰ). Ὑποστρατηγὸς τοῦ Ἰφικράτους ἐν τῷ Κορινθιακῷ πολέμῳ. Δημ. Λεπτ. σελ. 482.

Στράβων, ωνος, ὁ (ᾱ). Περίφημος Ἕλλην γεωγράφος ἐξ Ἀμασείας πόλεως τῆς Καππαδοκίας, ἀκμάσας περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ὅστις περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Αἰγύπτου, Αἰθιοπίας, Εὐρώπης καὶ Ἑλλάδος συνέλεξεν ἀφθόνους γνώσεις τῆς ἱστορίας, θρησκείας καὶ πολιτικῆς καταστάσεως διαφόρων ἐθνῶν πρὸς συγγραφὴν τῶν γεωγραφικῶν βιβλίων του, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουσι πολλὴν ὕλην καὶ ἐξ ἄλλων πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων καὶ πρὸ πάντων ἐπικῶν καὶ τραγικῶν ποιητῶν· Φαβρ Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 551. — 2) Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις (Στράβων, παροξυτ. κυρ. ὄνομ. στραβών, ὀξύτ. ἐπιθτ.)

Στρατίη, ἡ (υυ-). Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἠφανισμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 606. Στεφ. Βυζ.

Στράτιος, ὁ (ἐπιθτ. στράτιος). Υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας· Ὁμ. Ὀδ. Γ, 413.

Στράτιχος, ὁ, = Στράτιος, Ἀπολλδ. α', 9, 9.

Στρατοβάτης, ου, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου. Ἀπολλδ. β', 4, 5.

Στρατόδημος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. β', 67.

Στρατοκλείδης, ου, ὁ. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Στρατοκλῆς, έους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σφενδονητῶν ἐκ Κρήτης εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 2, 29. — 2) Ἀμφιπολίτης, πρέσβυς τοῦ βασιλέως Φιλίππου παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. Δημ.

Στρατόλας, α, ὁ. Ἠλεῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4.

Στρατονίκεια, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς Καρίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Στρατονίκης. τανῦν Ἐσκὶ-Ἱσσάρ. Στράβ. καὶ Στρατονίκεια, Πτολ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου. Στράβ. — ὅθεν Στρατονικεύς, έως, ὁ κάτοικος. Στεφ. Βυζ.

Στρατονίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Πλευρά-

νος καὶ τῆς Σαιδίκης. Ἀπολλδ. α', 7, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἄτρομον. Ἀπολλδ. β', 7, 8. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκα καὶ γυνὴ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν. Θουκ. β', 101. — 4) Θυγάτηρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἔλαβεν εἰς γάμον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος ὁ Σωτὴρ τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσει ἐξ ἄλλης γυναικός, ὅστις διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα ἀσθενήσας βαρέως ἔπεισε τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ τὴν παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν ἑκουσίως. Λουκ. Συρ. Θε. 17. κ. ε. ξ. — 4) = Στρατονίκεια ἀριθμ. 1. — 5) Πόλις τῆς Μακεδονίας, τανῦν Φραγκόκαστρον. Πτολμ.

Στρατόνικος, ὁ. Κιθαρῳδός τις ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ὁ Νικοκλῆς τύραννος τῆς Κύπρου ἔκαμε νὰ θανατώσωσι διά τι σατυρικὸν αὐτοῦ ποίημα· διῆγε δὲ ὁ Στρατόνικος οὗτος τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του περιερχόμενος διαφόρους χώρας καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ διάφορα ἀποφθέγματα πλήρη ἀγχινοίας καὶ χάριτος. Ἀθην. η', 9. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιδ'. 14.

Στρατόπεδα, τά. Μέρη τινὰ τῆς κάτω Αἰγύπτου πλησίον τῆς Βουβάστεως τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς Ψαμμήτιχος παρεχώρησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ νὰ κατοικήσωσιν. Ἡροδ. 2, 154.

Στράτος, ἡ, καὶ ὁ (ᾰ). Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας. τανῦν ἐρείπια Πόρτα καλούμενα· — θηλ. παρὰ Θουκ. β', 80, Στράβ. καὶ Παυσ. Ἀρσ. παρὰ Πολυβ. ε', 14. — ὅθεν, Στράτιοι, οἱ κάτοικ. (Σερχῖτος, ἡ πόλις πρὸς διαστολὴν τοῦ στρατός, οὐσιαστ.)

Στράτις, ιος, ὁ. Τύραννός τις ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ. Ἡροδ. 4, 138. — 2) ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Σουΐδ. κατατάττει μεταξὺ τῶν Τραγικῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 497. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐξ Ὀλύνθου, γράψας Ἐφημερίδας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς πέντε βιβλία. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 62.

Στρατυλλίς, ίδος, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 365.

Στράτων, ωνος, ὁ (ᾰ). Σύγχρονός τις τοῦ λυρικοῦ Πινδάρου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἱέρων τύραννος τῶν Συρακουσίων ἔδωκεν ὡς δῶρον ἂν τέθριππον τιμιώτατον. Ἀριστφ. Ὀρν. 945. — 2) Περιβόητός τις θηλυδρίας καὶ ὑβρεόλαιτος ἐν Ἀθήναις, ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 122. καὶ Βατρ. 422. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος ἐν Φοινίκῃ, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, περιφημος διὰ τὴν κομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειάν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ, 2. — 3) Ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν. — 4) Ὁ ἐπικαλούμενος Φυσικός. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Λαμψάκου, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου τὸν ὁποῖον διεδέχθη μετὰ θάνατον χρηματίσας καὶ διδάσκαλος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· πρὸ πάντων ἐφημίζετο ὁ Στράτων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὰς μεγάλας καὶ βαθείας φυσικὰς γνώσεις του, ἀνασχοληθεὶς ἰδίως καὶ εἰς τὴν θεωρίαν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Πλούτρ. Προσλ. Τιμ. δ'.

Στράτωνος πύργος, ὁ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, ὕστερον Καισάρεια κληθεῖσα. Στράβ.

Στρέψα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Αἰσχιν. Στεφ. Βυζ.

Στρεψιάδης, ου, ὁ (‒ ᵕ ᵕ ‒). Νικητὴς τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. Πινδ. Ἴσθμ. 7. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθή-

ναις πολιτῶν, παριστανόμενος ὡς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους κωμῳδούμενος ἐν ταῖς Νεφέλαις τοῦ Ἀριστοφάνους, 134. Κλητκ. Στρεψιάδη, στιχ. 1206.

Στρογγύλη, ἡ (ῠ). Μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου πλησίον τῆς Σικελίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ στρογγύλου αὐτῆς σχήματος, ἔχουσα ὡς ἐπὶ πολὺ ἡφαίστειον ἔδαφος· τανῦν Stromboli. ἐπὶ ταύτης ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων Αἴολος τὴν καθέδραν του. Θουκ. γ', 58.

Στροῖβος, ὁ (ἐπιθτ. στροιβός). Ἀθηναῖός τις πατὴρ τοῦ Λεωκράτους. Θουκ. α', 105.

Στρομβιχίδης, ου, ὁ (‒ ᵕ ᵕ ‒). Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Διοτίμου. Θουκ. η', 15. Ξενφ. Ἑλλ.

Στρόμβιχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Διοτίμου. Θουκ. α', 45.

Στρούθας, α, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. δ', 8.

Στρουθίας, ου, ὁ. Περιβόητός τις παράσιτος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Λουκ.

Στρουθοβάλανοι, οἱ. Ἐπίπλαστον ἐθνικὸν ὄνομα, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστορ. α', 13.

Στρούχατες, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Μηδίας. Ἡροδ. 1, 101.

Στρόφακος, ὁ. Θεσσαλός τις, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Στροφάδες, αἱ, προσηγορικ. νῆσοι (ᾰ). Δύω μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου Πελάγους ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου καὶ μεσημβρινῶς τῆς Ζακύνθου, πρότερον Πλωταὶ καλούμεναι, μὲ τὸ νὰ ἔπλεον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς ἐλέγετο, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἅρπυιαι. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 295. κατ' Ἀπολλδ. α', 9, 2. ὠνομάσθησαν Στροφάδες ὅτε αἱ Ἅρπυιαι διωκόμεναι ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Βορέου ἐστράφησαν αὖθις εἰς αὐτάς.

Στροφαῖος, ὁ· Ἐπιθτ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῶν ἀνοιγομένων καὶ κλειομένων θυρῶν. Ἡσύχ.

Στροφίη, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Καλλμ. εἰς Δῆλ. 76.

Στρόφιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 49. — 2) Υἱὸς τοῦ Κρείσου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀναξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. Πινδ. Πυθ. 11, 54. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 60. — 3) Υἱὸς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἔγγονος τοῦ προτέρου. Παυσ. β', 16.

Στρύμη, ἡ (ῡ). Πόλις τῶν Θασίων ἐν τῇ Θρᾴκῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λίσσου ποταμοῦ· τανῦν Στρύμη. Ἡροδ. 7, 108. Δημ.

Στρυμόδωρος, ὁ. Κάτοικός τις τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνέων ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 275.

Στρυμονίας, ου, Ἰωνικ. Στρυμονίης, ὁ, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἄνεμος. Ἄνεμός τις ἐν Θρᾴκῃ πνέων βορείως ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ· Ἡροδ. 8, 118.

Στρυμονικός, ή, όν. Τοῦ Στρυμόνος ἢ παρὰ τῷ Στρυμονι κῶν· ὁ Στρυμονικὸς κόλπος. Κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας· τανῦν Κόλπος τῆς Κοντέσσας. Στράβ.

Στρυμόνιος, ία, ιον. Τοῦ Στρυμόνος, ὁ Στρυμόνιος πῶλος, = Ῥῆσος. Εὐριπ. Ῥῆσ. 383.

Στρυμονίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Στρυμόνιος.

Στρυμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος. Ἀπολλδ. γ', 12, 3.

Στρυμών, όνος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων ἀπ' Ἄρκτου πρὸς Μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο πρότερον ἡ Μακεδονία ἀπὸ τῆς Θρᾴκης. τανῦν Ἰσκάρ· πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 339. καὶ Ἡροδ. παρβλ. καὶ Ἀπολλδ. β', 5, 10.

Στρυμών, όνος, ὁ. Ποτάμιος θεός, παῖς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐτέρπης τὸν Ῥῆσον, καὶ ἐκ τῆς Εὐάδνης τὴν Νέαιραν. Ἡσ. Θεογ. 339. Ἀπολλδ. Εὐρπ. Ῥησ. 347.

Στυβέῤῥα, ἡ. Stubera. Πλιν. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Ἐριγόνος ποταμοῦ. Πολυβ. Στύμβαρα, τα, παρὰ Στράβ.

Στύγιος, ία, ιον (ῠ). Τῆς Στυγὸς ἢ ἐκ τῆς Στυγὸς ὤν. Αἰσχ. Περσ.

Στύγνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πολύκτορα. Ἀπολλδ. β', 1, 4.

Στύμβαρα, τά, = Στυβέῤῥα.

Στυμμόδωρος, ὁ. Ἐπίπλαστον ὄνομ. κυρ. ἐπ' αἰσχρᾶς ἐννοίας λαμβανόμενον ἀπὸ τοῦ στῦμα, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 259.

Στυμφάλιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Στυμφήλιος. Τῆς Στυμφάλου, εἰς τὴν πόλιν ἢ λίμνην Στυμφαλίδα ἀνήκων. Πινδ. — 2) Οὐσιαστ. Στυμφάλιος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Στυμφάλου.

Στυμφαλία, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Στύμφαλον πόλιν τῆς Ἀρκαδίας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦν τὸ ἐκ ξύλου κεχρυσωμένον ἄγαλμα αὐτῆς. Παυσ. η', 22.

Στυμφαλίς, ίδος, ἡ. Τῆς Στυμφάλου, ἡ ἐν τῇ Στυμφάλῳ οὖσα, ἢ παρὰ τῇ Στυμφάλῳ κειμένη. Πινδ. ἡ Στυμφαλὶς λίμνη καὶ ἡ Στυμφαλίη λίμνη, Ἡροδ. Λίμνη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Στυμφάλου, ἐν τῇ ὁποίᾳ διαιτῶντο αἱ λεγόμεναι Στυμφαλίδες Ὄρνιθες· ἐσχηματίζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ μιᾶς αὐτόθι πηγῆς καὶ ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πολλάκις ἀνεφαίνετο ἐπὶ πολὺ ὅτε αἱ διώρυχες αὐτοῦ ἐφράττοντο, εἶτα ῥέον ὑπογείως ἐπί τι διάστημα ἑνοῦτο μὲ τὸν Ἐρασίνον ποταμὸν πλησίον τοῦ Ἄργους. Ἡροδ. 6, 76. Παυσ. η', 22. Στράβ. — αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες. Οὕτως ἐκαλοῦντο σαρκοβόρα τινὰ πτηνὰ διαιτώμενα περὶ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ προξενοῦντα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν χώραν κατατρώγοντα ἀνθρώπους καὶ κτήνη, κατὰ Παυσ. ἐλθόντα ἐκ τῆς Ἀραβίας· περὶ τῆς μορφῆς τῶν πτηνῶν τούτων ἔπλαττοντο διάφοραι μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξαιρτ. δὲ παρεστάνοντο ἔχοντα σιδηρᾶς πτέρυγας τὰς ὁποίας ἠδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται ὡς τόξα, μὲ ὀξέα ῥάμφη· ταῦτα ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς δι' ἐπιταγῆς τοῦ Εὐρυσθέως βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολλδ. β', 5, 6. Παυσ. η', 22. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται ἀπήντησαν τὰς Στυμφαλίδας Ὄρνιθας ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ διώξαντες αὐτὰς διὰ τοῦ κρότου τῶν ὅπλων. Ἀπολ. Ῥοδ. Β', 1058. καὶ Σχολιστ. αὐτοῦ.

Στύμφαλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ὁ Πέλοψ ἐφόνευσε δι' ἀπάτης· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Ἀγαμήδης, Γόρτυς καὶ ἡ Παρθενόπη. Ἀπολλδ. γ', 9, 1. Παυσ. η', 4. — 2) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλδ. γ', 8, 1.

Στύμφαλος, ἡ, Ἰωνικ. Στύμφηλος. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπίσημος καὶ ἀκμαία τὸ πάλαι κειμένη ὑπὸ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους ἤδη παρ' Ὁμήρ. ἀναφερομένη, Ἰλ. Β, 608. Ξενφ. καὶ ἀρσεν. ὁ Στύμφαλος, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Στύμφαλος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον παρὰ τῇ πόλει Στυμφάλῳ συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Κυλλήνης. Στράβ. — 2) μικρός πο-

ταμός ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Στυμφάλου καὶ σχηματίζων τὴν λίμνην Στυμφαλίδα. Πολύβ. Στράβ.

Στύμφη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ. παρ' ἄλλοις δὲ Τυμφη, ἡ, καλούμενον, ὅπερ ὅρα κατὰ Παλμερ. ἡ τελευταία γραφ. ἐστιν ὀρθοτ.

Στύξ, Στυγός, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πάλλας ἐγέννησε τὸν Ζῆλον, τὸ Κράτος, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν. Ἡσ. Θεογ. 361. Ἀπολλδ. α', 2, 2. καθ' Ἡσ. διέτριβεν ἡ Στὺξ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς εἰς ἓν μέρος τοῦ Ταρτάρου ἐν τῷ ᾅδῃ ἔχουσα αὐτόθι ἴδια βασίλεια ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήγαζε τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς λεγόμενον. — 2) Καταχθόνιος ποταμός, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὤμνυον τὸν μέγαν καὶ φοβερὸν ὅρκον των οἱ θεοί, πηγάζων ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τὰ ἐν τῷ Ταρτάρῳ βασίλεια τῆς νύμφης Στυγός. Ὀμ. Ἰλ. Β, 755. Ἡσ. Θεογ. 806. πληθ. αἱ Στύγες, παρὰ Πλάτ. — 3) Κρήνη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πηγάζουσα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου πλησίον τῆς πόλεως Νωνάκριδος, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ψυχρότητα ὑπῆρχεν ὀλέθριον εἰς τοὺς ὅσοι τὸ ἔπινον ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων· τανῦν Μαυρόνερον. Ἡροδτ. 6, 74 Παυσ.

Στύρα, τά (ῡ). Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη πλησίον τῆς Καρύστου. Ὀμ. Ἰλ. Β, 539. — ὅθεν, Στυρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Στύφων, ωνος, ὁ (στυφός). Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. δ', 38.

Στωϊκός, ή, όν. Τῆς Στοᾶς ἢ εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἀνήκων, καὶ οὐσιαστ. Στωϊκός, ὁ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενος. Λουκ.

Σύαγρος, ὁ (ῠῡῠ). Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, ὅστις κατ' Αἰλ. ἐρραψῴδησε πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου τὸν πόλεμον τῆς Τροίας, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ Μουσαίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 21. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. 1, σελ. 290. — 2) Λακεδαιμόνιός τις πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῆς Σπάρτης πρὸς τὸν Γέλωνα τύραννον τῶν Συρακουσίων διὰ νὰ καταπείσῃ αὐτὸν εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίαν κατὰ τοῦ Πέρσου. Ἡροδτ. 7, 153.

Συάδρας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ.

Σύβαρις, εως, καὶ ιδος, Ἰων. ιος, Sybaris. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Λευκανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ταραντίου κόλπου, ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τροιζηνίων, συστηθεῖσα περὶ τὸ 710 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν τρυφὴν ἡδυπάθειαν τῶν ἐγκατοίκων της, προξενηθεῖσαν πιθανῶς ἐκ τῆς μεγάλης εὐφορίας τῆς αὐτόθι χώρας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἐσυμποσοῦτο κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν περί που 300,000· ἡ περίμετρος τῆς πόλεως ὑπῆρχε 50 σταδίων, τῆς ὁποίας ἡ ἐξουσία ἐξετείνετο καὶ εἰς ἄλλους πλησιοχώρους Ἰταλικοὺς λαοὺς καὶ πόλεις· περὶ δὲ τὸ 510 ἔτος πρὸ Χρ. πολεμηθεῖσα ἡ Σύβαρις ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν κατηδαφίσθη ἐκ θεμελίων, οἱ δὲ ληφθέντες αἰχμάλωτοι ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἐφονεύθησαν ἅπαντες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν· μετά τινας χρόνους ὕστερον ἀνακαινισθεῖσα αὖθις ὑπὸ νέων ἀποίκων ἐξ Ἑλλάδος ὠνομάσθη τοῦ λοιποῦ Θούριοι. Ἡροδτ. 6, 21. Γεν. εως, παρὰ Θουκ. καὶ Αἰλ. ιδος παρὰ Στράβ. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Συβάριδος, τανῦν Coscile ἢ Sibari. Θουκ. ζ', 35 Στράβ.

Σύβαρις, ἡ. Τέρας φοβερὸν κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἔν τινι αὐτόθι σπηλαίῳ καὶ κατατρῶγον ἀνηλεῶς ἀνθρώπους καὶ ζῶα, τὸ ὁποῖον τελευταῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὐρύβατος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὶ ὠνόμασαν τὴν αὐτόθι πόλιν Σύβαριν. Ἀντων. Λιβ. 8

Συβαρίτας, α, Δωρ. ἀντὶ Συβαρίτης, ὁ (ῑ). Κάτοικός τις τῆς πόλεως Θουρίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θεοκρ. εἰδ. ε', 72. δοῦλος τοῦ Συβαρίτου.

Συβαρίτης, ου, ὁ (ῑ). Ὁ κάτοικος τῆς Συβάριδος ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡροδτ. 5, 44. — 2) Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ.

Συβαριτικός, ή, όν. Τῆς Συβάριδος ἢ ἐκ τῆς Συβάριδος ὤν· αἱ Συβαριτικαὶ ἱστορίαι, γελοιώδεις περὶ Συβαριτῶν διηγήσεις περιέχουσαι πολλὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυπαθείας αὐτῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 20. καί, οἱ Συβαριτικοὶ λόγοι. Ἀριστφ. Σφ. 1226.

Συβαρῖτις, ιδος, ἡ. Τῆς Συβάριδος ἢ εἰς τὴν πόλιν τῶν Συβαριτῶν ἀνήκουσα, ἡ Συβαρῖτις κράνα, κρήνη τις πλησίον τῆς Συβάριδος. Θεοκρ. ε', 146. καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Συβάριδος. Ἀριστ.

Συβάρτας, α, ὁ, = Συβαρίτας. Θεοκρ.

Σύβοτα, τά (ῠ). Νῆσοι μικραὶ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου περὶ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Κερκύρας. Θουκ. α', 47. Στράβ. κατὰ Σχολιασ. Θουκ. ὑπῆρχον αὐτόθι τρεῖς μικραὶ νῆσοι ἐξ ὧν ἡ μία ἰδίως ἐκαλεῖτο Σύβοτα. Θουκ. α', 54. Στέφ. Βυζ. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτως ἀπὸ τοὺς χοίρους οἵτινες ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῶν. — 2) Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Συβότων ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου. Θουκ. α', 51, 54. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ χώρᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ναυμαχίαν τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων· τανῦν Σύβοτα. Θουκ. α', 50. Στέφ. Βυζ.

Συβρίδαι, οἱ (ῑ). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Σύδρος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Πτολ.

Σύεδρα, τά. Πολίχνη τῆς Τραχείας Κιλικίας κειμένη δυτικῶς. Πτολ

Συέννεσις, εως, καὶ ιος, ὁ. Ὄνομα κοινὸν τῶν βασιλέων τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ. Αἰσχ. Περσ. 324. Ἡροδτ. 1, 74. Ξενοφ. Ἀνάβ. α, 2, 12.

Σύεττα, ἡ, = Σκύεττα. Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Συήνη, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ παρὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰθιοπίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο ἀξιόλογα λατομεῖα μαρμάρου καὶ γρανίτου λίθου· ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ἥλιος ἐν καιρῷ τῶν μεγαλητέρων ἡμερῶν τοῦ θέρους δὲν ἐσχημάτιζεν εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν σκιὰν τῶν σωμάτων· πλησίον τῆς νῦν Ἀσσουάν. Ἡροδτ. 2, 28. Διον. Περ. 223. — ὅθεν, Συηνίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Σύθας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων διὰ τῶν συνόρων αὐτῆς καὶ τῆς Σικυωνίας. Παυσ. β', 34.

Συκῆ, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ Θουκ. ϛ', 98. Στεφ. Βυζ. ἔνθα κατὰ Κλουβερ. Τύχη ἀναγνωστέον. αὐτὴ Τύχη ἐστὶ μέρους τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ὡς καὶ ἐν χειρογραφ. εὕρηται κατὰ μέρη Τυκη· ὅρα Τύχη.

Συκίτης, ου, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ὡς πρῶτος καλλιεργήσας τὸ δένδρον συκῆς. Ἀθην. γ', 5.

Συκούριον, τό. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Οἴτης· τανῦν Σίγουρον. Πολύβ. 32. 8.

Συλέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κορίνθου καὶ γυνὴ τοῦ Πολυπήμονος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν λῃστὴν Σίνιν. Ἀπολλδ. γ', 16.

Σύλειον, τό, = Σίλλιον.

Συλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος βασιλεὺς τῆς Αὐλίδος, βιάζων τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους νὰ ἐργάζωνται τὰς ἀμπέλους αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον τελευταῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Ἀπολλδ. β', 6, 3. κατ' ἄλλους δὲ ἔζη ὁ Συλεὺς οὗτος εἰς τὴν Θεσσαλίαν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα· παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλδ. σελ. 443. — 2) τὸ Συλέος πεδίον. Πεδίον τι περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀργίλου καὶ Σταγείρου ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδτ. 7, 115.

Σύλλας, α, ὁ. Sylla Κορνήλιος. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐξόχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ῥουφίνων, ὕπατος καὶ δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ φθοροποιὸν πολιορκίαν, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐκρήμνισεν ἐκ θεμελίων καὶ πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων ἐφόνευσεν ἀπανθρώπως, διαρπάσας καὶ αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ.

Σύλλειον, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως μεταξὺ τῆς Πέργης καὶ Ἀσπένδου. Ἀῤῥιαν. Σύλλειον, τό, παρὰ Στράβ.

Συλλίς, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ζεύξιππον. Παυσ. β', 6.

Συλοσῶν, ῶντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰάκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος του. Ἡροδτ. 3, 39. καὶ 139.

Σύμαιθος, ὁ (ῠ). Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Κατάνης ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Giarotto. Θουκ. ϛ', 65. Στράβ. ἔτι Σίμαιθος, ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ υ γραφ. ἐστὶ ὀρθοτ. παραβλ. Duker εἰς Θουκ. — ὅθεν, Συμαίθιος, ία, ιον· τῆς Συμαίθου. Ἀνθολγ.

Σύμη, ἡ (ῠ). Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας, παράγουσα ἐξαίρετον οἶνον καὶ ἀγρίας αἶγας· τανῦν Σύμη. Ὀμ. Ἰλ. Β. 671. Ἡροδτ. — ὅθεν, Σύμηθεν, ἐκ Σύμης. Ὁμηρ.

Σύμη, ἡ. Νύμφη τις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Χθόνιον, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Σύμη ἀπέναντι τῆς Καρίας. Διόδ. Σικ. ε', 53. κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σύμη ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαλυσοῦ Σύμης. Εὐσταθ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β, 671.

Συμμαχία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν Μαντινείᾳ τῆς Ἀρκαδίας εἷς ναὸς αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἤγειραν οἱ Μαντινεῖς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Ἀντωνίου ναυμαχίας τῶν Ῥωμαίων ἐν Ἀκτίῳ. Παυσ. η', 9.

Συμπληγάδες, αἱ· προσηγορ. νῆσοι, = Συνδρομάδες καὶ Κυάνεαι· πρῶτον παρ' Εὐριπ. Μηδ. 2, καὶ Ἀπολλδ α', 9, 22. ἀπὸ τοῦ συμπλήττω, συγκρούω.

Σύνναδα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἐξωρύττοντο πολύτιμα λευκὰ μάρμαρα· τανῦν Σαΐδ. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Συνάδη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — ὅθεν Συνναδικός, ή, όν· τῶν Συνναδέων ἢ ἐκ τῶν Συννάδων ὤν· ὁ Συνναδικὸς λίθος. Στράβ.

Σύντριψ, ιβος, ὁ. Ὄνομα κακοποιοῦ δαίμονος ἢ κοβάλου κατασυντρίβοντος τὰς ἐν τῷ οἴκῳ χύτρας, Ὀμ. Ἐπ. 14.

Σύρα, ἡ (‒ ‒). = Σῦρος, Σουίδ.

Σύρα, ἡ (⏑ ‒). Ἡ κάτοικος τῆς Συρίας, = Συρία. Θεοκρ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλης. Ἀριστφ. Εἰρ. 1045.

Συρακοσσίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλ. τύπ. τοῦ Συρακούσιος. Θεοκρ. Ἐπ. 3', 22.

Συράκουσαι, αἱ (ᾰ), Ἰων. Συρήκουσαι, Δωρ.

Συράκουσαι καὶ Συράκουσσαι, Syracusae. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ ἰσχυροτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀρχαίων πόλεων κειμένη παραθαλασσίας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς πλευρᾶς καὶ μία τῶν μεγαλητέρων πόλεων τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔχουσα 180 σταδίων περίμετρον, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κορινθίων, οἵτινες μετέβησαν ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετ' ἄλλων Δωριέων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρχία τὸ 758 ἔτος πρὸ Χρ. πατρὶς τοῦ περιφήμου μαθηματικοῦ Ἀρχιμήδους καὶ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου· συνίστατο δὲ ὅλη ἡ πόλις αὕτη ἐκ πέντε μεγάλων μερῶν τὰ ὁποῖα ἦσαν, ἡ Νῆσος ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο τὰ βασίλεια τοῦ Ἱέρωνος, ἡ Ἀχραδίνη, τὸ ὀχυρώτερον μέρος τῆς πόλεως, με ἕνα ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἡ Τύχη, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων μ' ἕνα ναὸν τῆς Τύχης, αἱ Ἐπιπολαί, ὀνομασθεῖσαι ἀρχικῶς ἔπειτα ἐκεῖνα τὰ περιφέροντα ... εἰς τὰ ὁποῖα ... οἱ κατοικοῦντες, καὶ ἡ Νεάπολις, μ' ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος. Ἡροδ. 7, 154. Θουκ. 3, 3. Στράβ. 3. ἐσχημάτιζεν δὲ αἱ Συρακοῦσαι τότε μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν δημοκρατίαν καὶ τῆς ὅλου Σικελίας ἔχουσαι ἐπὶ τοῦ ... τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης δύναμιν καὶ ὑποτάσσουσαι τὰς ἄλλας Σικελικὰς πόλεις· παραβλ. ἐξαιρετ. Goeller de Situ et Origine Syracusarum. Λειψ. 1818. τανῦν Siragosa. (Συράκουσαι, παρὰ Θουκ. καὶ Στράβ. Συρακοῦσαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Συράκοσαι, παρὰ Πινδ. καὶ Θεοκρ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου εὑρηται ἀπ' ἔτι καὶ Συράκοσσαι, Πινδ. Ὀλ. 6, 6. τὰ α ὄντα συρ. μακρόν, παρὰ δὲ Θεοκρ. Εἰδ. 18, 5. καὶ βραχύ.)

Συρακουσεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Συρακουσῶν. Στέφ. Βυζ.

Συρακούσιος, ία, ιον, Ἰων. Συρηκούσιος, Δωρ. Συρακόσιος. Πινδ. Συρακόσιος. Θεοκρ. Τῶν Συρακουσῶν ἢ ἐκ τῶν Συρακουσῶν ὤν· Ἡροδ. Ξενφ. καὶ Συρακόσιος, ὁ, ἡ, ον· αἱ Συρακούσιαι τραπέζαι, = Σικελικαὶ τράπεζαι, ἐν παροιμ. Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 18. — 2) Οὐσιαστ. Συρακούσιος, ὁ κάτοικ. τῶν Συρακουσῶν. Ἡροδ. ἡ Συρακουσία, προσυπακουομ. χώρα, ἡ περὶ τὰς Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ χώρα. Θουκ. 6, 5. (παρὰ τοῖς ἀρχαιοις Ἀττικοῖς Συγγρφ. ὡς παρὰ Θουκ. Πλάτ. εὑρηται ὁ Δωρ. τύπ. Συρακόσιος ἐν χρήσει ὡς Οὐσιαστ. ἡ δὲ πόλις ὅπου εἴρηται Συράκουσαι, παρβλ. Poppo εἰς Θουκ. II, 1. σελ. 155.

Σύργις, ιος, ὁ, = Ὕργις. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιῶτιδα λίμνην· τανῦν Δονέτζ. Ἡροδ. 4, 123. καὶ 57.

Συρία, ἡ, Ἰων. Συρίη, παρὰ τοῖς Ἐγχωρίοις Ἀρὰμ καλουμένη. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους Ταύρου ἕως τῆς Αἰγύπτου καὶ ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν ἄνω Συρίαν, Κοίλην Συρίαν, Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην· Ἡροδ. 2, 12. 116. Στράβ. γενικώτ. δὲ λαμβανομένη ἐκτείνετο ἡ Συρία ὅπασα ἕως τοῦ Τίγρηδος ποταμοῦ περιέχουσα καὶ αὐτὴν τὴν Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν καὶ Ἀσσυρίαν. Ἡροδ. 7, 63. Ξενφ. Κυρ. 3, 1, 2. διό ὁ τοῖς πολλοῖς ἀντὶ τῆς Ἀσσυρίας ἐλαμβάνετο. — Ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Συρία ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅλη ἡ ἀρκτικὴ Συρία ἐκτὸς τῆς Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ ἄνω Συρία λεγ μένη, συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὸν Εὐφράτην ποταμόν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Μελιτηνὴν χώραν, δυτικῶς μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Φοινίκην καὶ τὸ ὄρος Λίβανον ἢ μὲ τὴν Κοίλην Συρίαν. Κατὰ Ποσειδώνιον παρὰ Στράβ. διῃρεῖτο ἅπασα ἡ Συρία ἐπὶ τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας ὀνομαζομένας ὡς ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς πρωτευουσῶν πόλεων, Ἀντιόχειαν, Σελευκίαν, Ἀπαμείαν καὶ Λαοδίκειαν· ἐπὶ δὲ τῆς ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων περιελάμβανεν ἡ Συρία δέκα ἐπαρχίας, ἢ τετραρχίας, τὴν Κασσιῶτιδα, Ἀπαμηνήν, Χαλκιδικήν, Σελευκίδα, Πιερίαν, Κομμαγηνήν, Κυρρηστικήν, Χαλυβωνῖτιδα καὶ Παλμυρηνήν. Πτολ. τανῦν Συρία ἢ Σουριστάν, ὑπὸ τῶν Ἀράβων Σχιάμ.

Συριακός, ή, όν. Τῆς Συρίας ἢ εἰς τὴν Συρίαν ἀνήκων, ἡ Συριακὴ θάλασσα, ἡ περὶ τὴν Συρίαν θάλασσα. Στράβ.

Συρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Συρία, = Σῦρος. Ὁμ. — 2) Συρίη ἡ Παλαιστίνη, = Παλαιστίνη· Ἡροδ. 3, 91.

Συρηγενής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐκ Συρίας καταγόμενος. Ἡροδ. 7, 140.

Σύριος, ία, ιον (ῡ). Τῆς Συρίας ἢ ἐκ τῆς Συρίας ὤν· αἱ Σύριαι αὐλαί· αἱ διὰ τῆς Συρίας ἐμβάσεις, ὅρα Πύλαι· ἡ Συρία θεά, λατρευομένη εἰς Ἱεράπολιν τῆς Συρίας ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτῆς, ὡς μήτηρ ὅλων τῶν ἐμψύχων ὄντων, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτην Οὐρανίαν ἢ Ἥραν. Λουκ. Συρ. Θε. — 2) Οὐσιαστ. Σύριος, ὁ κάτοικ. τῆς Συρίας. Ἡροδ. καὶ = Ἀσσύριος, Ἡροδ. 7, 63. Αἰσχ. Περσ. 84.

Σῦρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη μεταξὺ Δήλου καὶ Πάρου μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον τῶν Φοινίκων, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδου· τανῦν Σύρα· ἔτι καὶ Συρίη, Ὁμ. Ὀδ. 403. καὶ Σύρα, ὅπερ ὅρα· — ἐθεν Σύριος, ία, ιον, ὁ ἐκ τῆς Σύρου ἢ εἰς τὴν νῆσον Σύρον γεννηθείς. Στράβ. (Σῦρος, παρὰ Στράβ. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Ο, 403. ἐν μακρᾷ παραλήγουσαν.)

Σύρος, ὁ (ῡ). Ὁ κάτοικος τῆς Συρίας. Ἡροδ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλου παρὰ Στράβ.

Σύρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σινώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των οἱ ἐν Ἀσίᾳ Σύροι.

Συροφοῖνιξ, ικος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, ὅτε δὲ ταὐτ. τῷ Φοῖνιξ. Λουκ.

Σύρρεντον, τό, Surrentum. Πόλις τῆς Καμπανίας χέρσος ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Sorrento. Στράβ.

Σύρτις, εως, καὶ ιδος, Ἰων. ιος. Μέρη τινὰ ἀμμώδη καὶ πλήρη τενάγων ὑπὸ τὴν θάλασσαν περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικίνδυνα διὰ τοὺς πλέοντας· ἦσαν δὲ ταῦτα δύο, ὀ ἀμφότερα παρ' Ἡροδ. 2, 32. 150. Σύρτις ἡ μεγάλη, κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ καὶ σχηματίζουσα ἕνα μέγαν κόλπον περιλαμβάνοντα 100 περίπου γεωγραφικὰ μίλια, τανῦν Κόλπος τῆς Σίδρας καλούμενος. Πολύβ. — 2) Σύρτις ἡ μικρὰ καὶ ἡ Ἐλάττων, σχηματίζουσα καὶ αὐτὴ ἕνα μικρὸν κόλπον περὶ τὰ παράλια τοῦ Βυζακίου μεταξὺ τοῦ νῦν Τουνεζίου καὶ Τριπόλεως, εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος διὰ τὰς παρὰ παλιρροίας τρεῖς, τανῦν Κόλπος τοῦ Γάβες. Πολύβ. Στράβ. (Ἰων. -ιος παρὰ Πολύβ. Στράβ. -ιδος, παρὰ Σκυλ. καὶ ιος παρ' Ἡροδ.).

Σφαγία, ἡ, καὶ Σφακτηρία. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ πρὸ τοῦ λιμένος καὶ τῆς πόλεως Πύλου περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα ἧτταν τῶν Σπαρτιατῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Διόδ. Σικ. ιγ. 24. Σφαγία. Πλάτ. Ξενφ. Στράβ. καὶ Σφακτηρία, Θουκ. δ', 8. Παυσ.

Σφαιρία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος. Παυσ.

Σφαῖρος, ὁ. Ἱπποκόμος τοῦ Πέλοπος. Παυσ. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐκ Βοσπόρου, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Διογ. Λαέρτ. ζ', 178.

Σφάλτης, ου, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πληγῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Τήλεφος πεσὼν ἐπὶ μιᾶς σταφυλῆς. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 206.

Σφακτηρία, ἡ, = Σφαγία.

Σφενδάλη, ἡ (ᾰ). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. — ἐθεν, Σφενδαλεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 9, 15.

Σφήκεια, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Κύπρου. Λυκόφρ. 474.

Σφῆλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βουκόλου ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Ἴασος συνεξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 338.

Σφηττός, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στράβ. — ἐθεν, Σφηττόθεν, ἐκ Σφηττοῦ. Πλουτ. — Σφήττιος, ία, ιον, τοῦ Σφηττοῦ, ἢ ἐκ τοῦ Σφηττοῦ ὤν, τὸ Σφήττιον ὄξος, μεταφορ. ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ δήμου Σφηττοῦ, οἵτινες ὑπετηροῦντο ὡς συκοφάνται καὶ ἐριστικοί. Ἀριστφ. Πλουτ. 720. καὶ Οὐσιαστ. Σφήττιος, ὁ κάτοικ. Πλάτ.

Σφῆττος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τροιζῆνος, ὁ κτίσας τὴν κώμην Σφηττὸν ἐν Ἀττικῇ.

Σφίγγιον ὄρος, τό, = Φίκειον ὄρος, ὅπερ ἴδε.

Σφίγξ, γγός, ἡ. Φοβερὸν τέρας, παριστανόμενον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τέκνον τῆς Ἐχίδνης, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ὄρθρου. Ἡσ. Θεογ. 326. ἔνθα κεῖται κατὰ Βοιωτικ. διάλεκτ. Φίξ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Τυφῶνος, καὶ κατὰ Παυσ. 9, 26. τοῦ βασιλέως Λαΐου, διατρίβουσα εἰς τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἔχουσα πρόσωπον μὲν καὶ στῆθος παρθένου, σῶμα δὲ καὶ πόδας λέοντος μὲ πτέρυγας ἀετοῦ καὶ τὴν φωνὴν αὐτῆς καὶ μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν. Ἡ ἰδέα τοῦ τέρατος τούτου μετέβη ἀρχαιόθεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἡ Σφὶγξ ἐλατρεύετο ὡς σύμβολον μιᾶς ὑπερτάτης θείας σοφίας, ἀπονέμουσα αἰνιγματωδῶς τὰς βουλὰς αὐτῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ταύτην ἐφαντάσθη ὕστερον ὅτι ἔπεμψεν ἡ Ἥρα εἰς τοὺς Θηβαίους πρὸς τιμωρίαν διὰ τὴν ἀπὸ μέρους των περιφρόνησιν αὐτῆς, ἥτις προτείνουσα εἰς τοὺς διαβαίνοντας τὸ περίφημον ἐκεῖνο καὶ φθοροποιὸν αἴνιγμα, κατεσπάραττεν ἀνηλεῶς ὅσους δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ λύσωσι, παρβλ. Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοιν. καὶ Σχολ. Λυκόφρ. 7. τὴν τύχην ταύτην εἶχεν καὶ ὁ Αἵμων υἱὸς τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν Θήβαις Κρέοντος· πρὸς ἀπαλλαγὴν δὲ τοῦ δεινοῦ τούτου ἐπρεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τὸν ὅστις ἤθελε λύσει τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ὡς ἆθλον ὁ θρόνος τῶν Θηβῶν μετ' αὐτῆς τῆς Ἰοκάστης χήρας τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντος Λαΐου, ὅπως οὖν ὁ Οἰδίπους λύσας τὸ αἴνιγμα ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν, ἡ δὲ Σφὶγξ ὡς λέγεται ὑπ' ἀγανακτήσεως ἐκρημνίσθη ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου. Σοφ. Οἰδ. 130. Ἀπολλόδ. γ', 5, 8. Ἡ τῶν Αἰγυπτίων Σφὶγξ διέφερεν ἀπὸ τὴν τῶν Ἑλλήνων παριστανομένη αὐτηθως ἄνευ πτερύγων καὶ ἔχουσα πρόσωπον ἀνδρός, δι' ὃ καὶ παρ' Ἡροδ. 2, 175. ὀνομαζόμενοι καὶ Ἀνδρόσφιγγες, διὰ τῆς ὁποίας τῶν ὁποίων παρίστανον ἐξαιρ. οἱ Αἰγύπτιοι τὴν ἰδέαν τῆς συ-

φίας γινομένης μετα τῆς ἀνδρίας· παρβλ. Voss. Μυθολγ. Ἐπιστ. II, σελ. 18.

Σφοδρίας, α, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενφ. Ἑλ.

Σφυρόμαχος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐξέδωκε ψήφισμα διὰ τοῦ ὁποίου ἔμελλον τοῦ λοιποῦ νὰ κάθηνται ἐν τῷ θεάτρῳ αἱ τῶν εὐγενῶν πολιτῶν γυναῖκες, κεχωρισμέναι ἀπὸ τὰς ἑταίρας. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 2, 2.

Σχεδίος, ὁ (Ἐπικτ. σχέδιος). Υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιστρόφου καὶ ἡγεμὼν τῶν Φωκέων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, φονευθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 517. — 2) Υἱὸς τοῦ Περιμήδους, ἡγεμὼν τῶν Φωκέων καὶ αὐτὸς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 515.

Σχερία, ἡ. Ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνοος, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Κέρκυρα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλείστων ἀρχαίων ἐξηγητῶν. Ὁμ. Ὀδ. Ε, 34. 280 τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ὑπολαμβάνουσιν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν Θεσπρωτίαν χώραν ἐν Ἠπείρῳ ἢ τὴν Ἰλλυρίαν.

Σχιστὴ ὁδός, ἡ. Στενή τις διὰ τῶν ὀρέων ὁδὸς ἐν Φωκίδι κειμένη ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ φέρουσα ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα· Κύρπ. Φοιν. 39. ὅρα Δαυλίς.

Σχοινεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, πατὴρ τῆς Ἀταλάντης ἐκ Βοιωτίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπολλδ. ὀνομάζει βασιλέα τῆς Ἀρκαδίας συγχέων αὐτὸν μετὰ τοῦ Ἰάσου πατρὸς ἄλλης τινὸς Ἀταλάντης. Ἀπολλδ. α΄, 8, 2. καὶ γ΄, 9, 2 παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλδ. σελ. 679. Ἀπὸ τοῦ Σχοινέως τούτου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Σχοῖνος. Στεφ. Βυζ.

Σχοῖνος, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦντος ποταμοῦ ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 497. ὁ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν χώραν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Σχοινέως υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος, ἢ κατά τινας ἀπὸ τῆς θάμνου σχοίνου. (τὸ γένος οὐχ εὕρηται ἀκριβῶς ὡρισμένον παρ' Ὁμ. οὐδὲ παρὰ Στράβ.)

Σχοινοῦς, οῦντος, ὁ, συνηρμ. ἐκ τοῦ Σχοινόεις. Λιμὴν τῆς Κορινθίας χώρας κείμενος ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η΄, 35. — 3) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῶν Θηβῶν. Στράβ.

Σωγένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεαρίωνος ἐξ Αἰγίνης, ὅστις παῖς ἔτι ὢν ἔλαβεν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης ἀγωνισθεὶς πεντάθλῳ εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Νεμ. 7, 11.

Σωκλείδας, α, Δωρ. ἀντὶ Σωκλείδης κυρ. πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σωκλέους. — 2) Κυρ. ὄνομ. Αἰγινήτου τινός, παρὰ Πινδ. — 3) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενφ.

Σωκλέης, συνηρμ. Σωκλῆς, έους, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλδ. γ΄, 8, 1.

Σῶκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 427.

Σωκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Υἱὸς τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Ἀλωπεκῶν ἐν Ἀττικῇ, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν ἀγαλματοποιΐαν, τὴν ὁποίαν μετῆλθε χρόνον τινὰ εὐδοκιμήσας μεγάλως διὰ τῶν ἀρίστων ἔργων του, ἀφοσιώθη ἀκολούθως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων ἔρρεπε διὰ τῆς ἐξόχου φυσικῆς μεγαλοφυΐας του, στηριζόμενος ὑπὸ πολλῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων Ἀθηναίων καὶ ἐξαιρ. ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ Κρίτωνος, ἀπολαύσας μετ' οὐ πολὺ καὶ τὴν σχέσιν τῶν ἐπισήμων συγχρόνων του φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν ἐν Ἀθήναις. Ἀκούσας πρῶτον παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου τὴν φυσικήν, παρὰ δὲ τοῦ Προδίκου τὴν Ῥητορικήν, ἀπεσπάσθη πρωΐμως ἀπὸ πᾶσαν διὰ θεωρίας μελέτην καὶ ἀναζήτησιν τῶν ὄντων καὶ ἐνησχολήθη τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν, σπουδάζων κατ' ἰδίαν αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντα αὐτοῦ, γινόμενος ὁ ἴδιος παράδειγμα τῶν νέων ἀξιομίμητον καὶ τῆς ἐξόχου ἐκείνης ἀρετῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐχαρακτηρίζετο πρὸ πάντων ἡ θεία αὐτοῦ φιλοσοφία καὶ ὁ βίος ἐκεῖνος καθ' ὃν αὐτὴ ἤρξατο διὰ τῆς διδασκαλίας του νὰ λαμβάνῃ τοῦ λοιποῦ τὴν σωτήριον ἐκείνην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅλων ὅσοι ἠκροῶντο τῶν λόγων του, ὥστε κατὰ Κικέρωνα, κατεβίβασεν ὁ Σωκράτης τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς καταστήσας τὴν γνῶσιν αὐτῆς κοινωφελῆ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀξιωμάτων του εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, συνδιαλεγόμενος τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του μετὰ τῶν φίλων καὶ μαθητῶν αὐτοῦ περὶ ἀρετῆς, δικαιοσύνης, ἱερῶν τῆς θρησκείας καθηκόντων, περὶ τῆς πρὸς ἕκαστα τῶν πραγμάτων ἐμφρόνου οἰκονομίας, περὶ ἀνδρείας καὶ περὶ πολιτικῆς συστάσεως, ἀνερευνῶν ἀδιακόπως τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς καὶ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς προσδιορισμόν· ἡ δὲ ἐν Δελφοῖς Πυθία, ἀνηγόρευσεν αὐτὸν σοφώτατον πάντων ἀνθρώπων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ φίλου αὐτοῦ καὶ μαθητοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων κατηγορηθεὶς ὁ Σωκράτης εἰς ἡλικίαν ἤδη ἑβδομήκοντα χρόνων ὑπὸ τοῦ Ἀνύτου καὶ Μελήτου ὡς εἰσηγητὴς νέων δογμάτων εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ ὡς φθορεὺς τῶν νέων συμπολιτῶν του, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Πεντακοσίων νὰ πίῃ τὸ κώνειον· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ μεταμεληθέντες οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν ἀνόσιον ταύτην πρᾶξίν των, ἤγειραν πρὸς τιμὴν τοῦ Σωκράτους ἕνα χαλκοῦν ἀνδριάντα καὶ διέταξαν κοινὸν πένθος εἰς ὅλην τὴν πόλιν· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ξανθίππης ἐγέννησεν ὁ Σωκράτης πέντε παῖδας, ἐξ ὧν ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς καλούμενος ἀπέθανε πρὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Τὰ παραγγέλματα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας ἐσώθησαν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, πρὸ πάντων τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος· ἑπτὰ δὲ μόνον ἐπιστολαὶ φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σωκράτους, ἡ γνησιότης τῶν ὁποίων ἀμφιβάλλεται. Πλάτ. παρβλ. Meiners uber Genius des Socrates, Vermischt. Schrift. Th. III. καὶ Tiedemanns Geist und Speculat. Phil. B. II. σελ. 8. καὶ ε. ξ. — 2) Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. β΄, 23. — 3) Εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἦλθον εἰς βοήθειαν τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, ἐξ Ἀχαΐας. Ξενφ. Ἀναβ. β΄, 6. (Αἰτιατ. Σωκράτη καὶ Σωκράτην -η, παρὰ Πλάτ. Ἀριστφ. Νεφ. καὶ -ην παρὰ Ξενφ. παρὰ τοῖς ὕστερον Συγγραφ. Λουκ. καὶ Αἰλ. εὕρηνται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τύπ. παρὰ μέντοι τοῖς ἀρίστοις Ἀττικισταῖς, ἡ διὰ τοῦ ην Αἰτ. φαίνεται ἧττον ὀρθογρ. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 56, 5. Σημ. 7. — Κλητικ. Σώκρατες.)

Σωκρατίδης, ου, ὁ (–υυ–) Κυρ. Πατρων. υἱὸς τοῦ Σωκράτους. καὶ Κύρ. Ὀνομ. Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Σωκρατίδιον, τό· Ὑποκορστ. τοῦ Σωκράτης, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 223.

Σωκρατικός, ή, όν. Τοῦ Σωκράτους ἢ ἐκ τοῦ Σωκράτους ὤν. Λουκ.

Σώπολις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοδώρου, στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν. — 2) Ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Σώρα, ἡ, Sora. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Στράβ. — ὅθεν, Σωρανός, ὁ κάτοικ.

Σωράκτον ὄρος, τό, Soracte. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Τυῤῥηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Φαλίσκων, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ῥώμης. Στράβ.

Σωσάνδρα, ἡ· κατάν. ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας τὸ περίφημον ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Καλάμιδος. Λουκ. Εἰκ. 4.

Σώσανδρος, ὁ· Ὀνομ. κυρ. ἀνδρός, ἐν Ἀνθολογ.

Σώσαρχος, ὁ· Ὀνομ. κύρ. ἀνδρός, ἐν Ἀνθολ.

Σωσθένης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περσ. 32.

Σωσιάδης, α, ὁ, Δωρ. Σωσιάδας, (–υυ–). Υἱὸς τοῦ Σωσίου, καὶ κύριον Ὀνομ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολγ.

Σωσίας, ου, ὁ (–υ–). Υἱὸς τοῦ Φιλοκλέωνος ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Σφ. 78. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων ἐκ Συρακουσῶν, παρὰ Ξενφ. Ἀνάβ. α΄, 2. ὀρθογρ. μέντοι Σῶσις, ὡς ὄνομα Σικελιώτου τινος. — 3) Φιλόσοφός τις περιβόητος διὰ τὴν ἀθεΐαν του· παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β, 31.

Σωσίβιος, ὁ (–υυυ). Περίφημός τις πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ παραίνεσιν τοῦ ὁποίου ἐφόνευσεν ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ τὸν ἐκ Σπάρτης φυγόντα βασιλέα Κλεομένην· τελευταῖον μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λαοῦ ἀπεβλήθη τοῦ ἀξιώματός του. Ἀθην. — 2) Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς ἐκ τινος ποιήματος Δάφνις ἢ Λιτύερσα ἐπιγραφομένου. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 321. — 3) Ἕλλην Γραμματικὸς ἐκ Λακεδαίμονος, κατὰ Σουΐδ. συγγράψας Αἰτίας τινας. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 374.

Σωσιγένης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, σύγχρονος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Πλούτρ.

Σωσίθεος, ὁ (ῑ). Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγκαταλεγόμενος ὑπὸ πολλῶν μετὰ τοῦ Σωσιβίου ἀριθμ. 2. — 2) Ὀνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολγ.

Σωσικλέης, έους, ὁ, συνηρμ. Σωσικλῆς. Ποιητὴς τραγικὸς Συρακούσιος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ γράψας 73 τραγῳδίας. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 322. — 2) Πρέσβυς Κορίνθιος παρὰ Λακεδαιμονίοις. Ἡροδτ. 5, 92.

Σωσικράτης, ους, ὁ (ᾱ). Ποιητὴς Κωμικὸς Ἕλλην ἀναφερόμενος παρὰ Στοβ. καὶ Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 495. — 2) Ὀνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Σώσιλος, ὁ. Συγγραφεύς τις ἐξ Ἰλίου, διδάσκαλος τοῦ στρατηγοῦ Ἀννίβα, τοῦ ὁποίου συνέγραψε τὰς πολεμικὰς πράξεις. Πολύβ.

Σώσιμος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀθην.

Σωσίνομος, ὁ (ῐ). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 283.

Σωσίπατρος, ὁ (–υυ–) Ὀνομ. κύρ. ἀνδρ. ἐν Ἀνθολογ.

Σώσιππος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολογ.

Σῶσις, ιδος, ὁ. Σικελός τις. παρβλ. Pors. εἰς Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α΄, 2, 9.

Σωσίστρατος, ὁ. Πολίτης τις ἐξ Εὐβοίας, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Σῶσος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολγ.

Σωστράτη, ἡ (ᾱ). Ὀνομ κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 41.

Σωστρατίδας, α, ὁ (–υυ–), κυρ. πατρωνυμ.

υἱός τοῦ Σωστράτου· καὶ Ὄνομ. κύρ. ἐφόρου τινός ἐν Σπάρτῃ. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 10.

Σώστρατος, ὁ. Πατήρ τοῦ Ἀγησία ἐκ Συρακουσῶν. Πινδ. Ὀλ. 5, 9. — 2) Υἱός τοῦ Λαοδάμαντος ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, πλουτίσας μεγάλως ἐκ τοῦ ἐμπορίου. Ἡροδ. 4, 152. — 3) Θηλυδρίας τις Ἀθηναῖος τὸν ὁποῖον διὰ τὴν παρὰ φύσιν ἀναίδειάν του καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης Σωστράτην, Νεφ. 672. — 4) Βοιωτός τις· ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν ὠνομάζετο Ἡρακλῆς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λουκιανοῦ καὶ καταστασθεὶς πρὸ πάντων περίφημος διὰ τὰς μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων μονομαχίας του. Λουκ. Δημ. 1. — 5) περίφημος Παγκρατιαστής, νικήσας δωδεκάκις εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας, εἰς δὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τρὶς καὶ εἰς τοὺς Πυθικοὺς δὶς, τοῦ ὁποίου εἰς ἀνδριὰς εὑρίσκετο ἐν Ὀλυμπίᾳ. Παυσ. Ἠλ. 4. — 6) Περιβόητός τις λῃστής. Λουκ. 7) Περίφημός τις ἀρχιτέκτων ἐκ Κνίδου, ὁ οἰκοδομήσας τὸν πύργον ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου ἐν Αἰγύπτῳ. Λουκ.

Σώσυλος, ὁ (υ). Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρός, ἐν Ἀνθολογ. οὐχὶ Σώσυλος γραφόμ. Λουκ. Ἀλ. 29.

Σωτώ, οῦς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός ἐν Ἀνθολ.

Σωτάδης, ου, ὁ (α). Ποιητής κωμικός Ἕλλην ἐκ τῆς μεταίας κωμῳδίας ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ὁ Ἀθην. ἀναφέρει δύο κωμικὰ δράματα· ἕτερος δὲ σατυρικὸς ποιητής, συγγραφεὺς τῶν Ἰωνικῶν ᾀσμάτων καὶ ἄλλων αἰσχρῶν ποιημάτων, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου εἰς φυλακήν, διότι ἠθέλησε νὰ σατυρίσῃ αὐτὸν διὰ τὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἀρσινόης γάμον. Ἀθην. ιδ'. Πλουτ.

Σώτειρα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Εὐνομίας. Πινδ. Ὀλυμπ. 9, 24. — 2) Ἐπιθ. τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 31. ὅτε δὲ εὑρίσκετο καὶ εἰς Σπάρτην εἰς ναὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. Παυσ. Λακ. 13

Σωτήρ, ῆρος, ὁ. Conservator. ἐπίθετ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνεχῶς ἐλατρεύετο ὁ Ζεύς. Παυσ. η', 30. Πινδ. Δειψ. — 2) Ἐπίθτ. τοῦ Ἡλίου. Παυσ.

Σωτήριχος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Σωτηρίδας, α, ὁ (ι). Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 4, 46.

Σωτίων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ ἐπιφανοῦς, συγγράψας μίαν συλλογὴν διαφόρων ποιημάτων Κέρας Ἀμαλθείας ἐπιγραφομένην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, σελ. 874.

Σωφάνης, ους, ὁ (α). Κάτοικός τις τοῦ Δεκελείας δήμου τῆς Ἀττικῆς ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 9, 73. κ. ε. ξ.

Σωφηνή, ἡ, προσυπακ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματίσασα πολλάκις ἴδιον βασίλειον μετὰ τῆς Ἀνιλισηνῆς χώρας. Στράβ.

Σωφηνοί, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Σωφηνῆς χώρας ἐν Ἀρμενίᾳ.

Σώφιλος, ὁ. Παγκρατιαστής τις ἐξ Ἀθηνῶν. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 537. ὅπου καὶ Σώφιλος, ὅπερ ὅρα.

Σωφρονίσκος, ὁ. Πατήρ τοῦ Φιλοσόφου Σωκράτους ἐξ Ἀθηνῶν. Διογ. Λαερτ.

Σώφρων, ονος, ὁ. Ποιητής Κωμικὸς Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, συγγράψας εἰς Δωρικὴν διάλεκτον μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ὁ Πλάτων ἀνεγίνωσκε μὲ ἐξαίρετον εὐχαρίστησιν. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 493.

Σώχοι, οἱ. Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς χώρας ἐν Συρίᾳ. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. β', 6, 1.

Τ.

Τάβαι, αἱ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Περσίδος χώρας εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς ἄνω Ἀσίας. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ἴδε Ταβηνός, ὁ κάτοικ.

Τάβαλος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Σάρδεων, Ἡροδ. 1, 153.

Τάβασσοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας μέγα καὶ ἰσχυρόν, κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Σαρδόνυχα ἐν τῇ νῦν Νεκκοὺλ χώρᾳ. Πτολμ.

Ταβέναι, αἱ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταβιανή, ἡ. Νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Περσίδος χώρας. Πτολ.

Ταβιηνή, ἡ, προσυπακ. γῆ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ϛ', 5.

Ταβιηνοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ταβιηνῆς χώρας ἐν τῇ Παρθίᾳ. Πτολ.

Ταγαί, αἱ. Πόλις τῆς Παρθίας ἐν τῇ Κομισηνῇ χώρᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ὑρκανίας· τανῦν Δαμεγχάν. Πολύβ. ι', 28.

Τάγαρα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον. Πτολ.

Τάγης, ου, ὁ. Ὑποστρατηγὸς τοῦ Τισσαφέρνους ἐν Ἀσίᾳ, ὀρθογρ. Στάγης. Θουκ. η', 16.

Τάγος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Κελτιβηρίας χώρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Λυσιτανίας ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν· τανῦν Τάιος, Tajo, Στράβ. γ'. Πλιν.

Ταιξάλοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Βαρβάρου Βρεττανίας ἐν τῇ Σκωτίᾳ, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Δηουάναν, Πτολ. β, 3.

Ταινάριος, ία, ιον (α). Τοῦ Ταινάρου ἢ ἐκ τοῦ Ταινάρου ὤν, ἡ Ταιναρίη χθών, = Ταίναρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 102. — 2) ἐπίθτ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταινάρου. Παυσ. Λακ. 12.

Ταίναρον, τό. Τὸ μεσημβρινώτατον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ βαθέα σπήλαια, διὰ τῶν ὁποίων ἐλογίζετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις· ἐπ' αὐτοῦ εὑρίσκετο καὶ εἷς μέγας ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 23. τανῦν Κάβο Ματαπᾶ Οὔδετ. γεν παρὰ Θουκ. ζ, 19. Στράβ. καὶ Παυσ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο Ταίναρον ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Λακωνίᾳ, τανῦν Μαΐνα. Ὀλίγον ἀπώτερον ταύτης ἔκειτο ἡ μετὰ ταῦτα κτισθεῖσα πόλις Καινήπολις καλουμένη. Παυσ. Ταινάρου λιμήν, ὁ. Εὐρ. Κύκλ. 292. ἡ Ταίναρος. Στέφ. Βυζ.

Ταίναρος, ὁ = Ταίναρον. Σκύλ. Στέφ. Βυζ. Ὀρφ. Ἀργ. 1378

Ταίναρος, ἡ, προσυπακ. ἄκρα = Ταίναρον. Πινδ. Πυθ. 4. 79. κατὰ Στέφ. Βυζ. ἔστι τὸ ἀκρωτήριον ἀρσενικ. καὶ θηλ. γένους· ἡ δὲ ἐπ' αὐτοῦ πόλις θηλυκ.

Ταίναρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Εὐρυμέδας θυγατρὸς τοῦ Δαματόκλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Λακωνίᾳ ἀκρωτήριον καὶ ἡ πόλις Ταίναρον. Σχολιστ. Ἀπολ. Ἀργ. Α, 102.

Τάκιτος, ὁ, Κορνήλιος, Tacitus. Μέγας ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Τακίτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Οὐεσπασιανοῦ Τίτου καὶ Δομετιανοῦ καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ περιφήμου Ἰουλίου Ἀγρικόλα, φθάσας εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἐν Ῥώμῃ. Ἔγραψεν ὁ Τάκιτος μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ ἱστορικῆς πολυμαθείας διάφορα πολύτιμα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ὅτι βιβλία τινὰ τῆς ἱστορίας τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, Χρονικά, ὁ βίος τοῦ Ἀγρικόλα καὶ μία περιγραφὴ τῆς χώρας καὶ τῶν ἠθῶν τῶν παλαιῶν Γερμανῶν. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II, σελ. 386.

Τάκομψος, ἡ, = Ταχομψώ.

Ταλάβριγα, τά, Talabriga. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἰσχυρὰ τῆς Λυσιτανίας χώρας ἐν Ἱσπανίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Πολύβ. καλεῖ Ἐρκάβριγα· τανῦν Kvoro d'Alcohaso.

Ταλαβρόκη, ἡ. Πόλις τῆς Ὑρκανίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταλαϊονίδης, ου, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Ταλαϊονίδης. Υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Ἄδραστος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 566. Πινδ. Ὀλυμ. 6, 24.

Ταλαός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηρούς, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιμάχην θυγατέρα τοῦ Ἄβαντος ἐγέννησε τὸν Ἄδραστον, Παρθενοπαῖον, Πρώνακτα, Μηκιστέα καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 118. Ἀπολλόδ. α', 9, 13. κατὰ δὲ Παυσ. β', 6. ἔλαβεν ὁ Ταλαὸς εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιάνασσαν θυγατέρα τοῦ Πολύβου.

Ταλαρία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Συρακουσῶν· τανῦν Tatrio. Στέφ. Βυζ.

Ταλετόν, τό. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταϋγέτου μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. γ', 20.

Ταλθυβιάδης, ου, ὁ (–∪∪–). Υἱὸς τοῦ Ταλθυβίου· καὶ Πληθ. **Ταλθυβιάδαι**, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ταλθυβίου ἐν Σπάρτῃ, σχηματίζοντες μίαν ἰδίαν γενεὰν ἥτις ἐνησχολεῖτο ἰδίως μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημοσίου κήρυκος. Ἡροδ. 7, 134.

Ταλθύβιος, ὁ (–∪∪∪). Κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τιμηθεὶς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἥρως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρετο ἐτησίως καὶ μία θυσία ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 320. Παυσ. Ἀχ. 23. Ἡροδ.

Τάλως, ω, ὁ (α). Υἱὸς τῆς Πέρδικος ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐδιδάχθη τὴν ἀγαλματοποιΐαν, ἐπινοήσας ὡς λέγεται τὸν πρίονα, τὸν κεραμικὸν τροχὸν καὶ ἄλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα πρὸς λιθοξοΐαν, διὰ τὰ ὁποῖα φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του Δαιδάλου ἐκρημνίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ τάφος αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἐτιμᾶτο τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἐγχώριος Ἥρως. Ἀπολλόδ. γ', 15, 9 Λουκ. Ἀλ. 42. — 2) Ἀνὴρ ὅλος ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος, ἔχων μίαν μόνην φλέβα αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄχρι τῶν ποδῶν, ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔδωκε δῶρον εἰς τὸν Μίνωα διὰ νὰ φυλάττῃ τὴν νῆσον Κρήτην ἀπὸ πᾶσαν ἐπιδρομὴν ξένων λαῶν, ὅστις περιερχόμενος τρὶς τῆς ἡμέρας ὅλην τὴν νῆσον ταύτην κατεκαίε πανταχόθεν τὰ πλησιάζοντα πλοῖα. Θέλων δὲ νὰ ἐμποδίσῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιβῶσιν εἰς τὴν νῆσον, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Μηδείας ἥτις ἐμάγευσεν αὐτὸν πρότερον. Ἀπολλόδ. α', 9, 26. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1638, κ. ε. ξ. Χαλκείδε. Τριγέγαντα, παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 1348. Κατὰ Πλάτ. Μιν. σελ. 320. ὑπῆρχεν ὁ Τάλως οὗτος ὑπηρέτης τοῦ Μίνωος, περιερχόμενος ὅλην

τὴν νῆσον Κρήτην, κρατῶν τοὺς χαλκοῦς πίνακας τῶν νόμων τοῦ βασιλέως τούτου καὶ ἐπαγρυπνῶν αὐστηρῶς εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῶν. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 320. — 3) Υἱὸς τοῦ Κρήτου καὶ ὁμώνυμος τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Παυσ. η', 53. — 4) Υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος. Παυσ. ζ', 4.

Ταμαρικοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ταῤῥακωνησίας Ἱσπανίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Κελτῶν. Πτολμ.

Τάμαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν Tamer. Πτολμ.

Ταμάσσος, ἡ. Στεφ. Βυζ. καὶ

Ταμασός, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύπρου κειμένη μεταξὺ Κιτίου καὶ Λαπήθου, περίφημος διὰ τὰ παρ' αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ· κατὰ πολλοὺς ἐξηγητ. τοῦ Ὁμήρ. = Τεμέση, ὅπερ ὅρα.

Τάμεσα, Tamesa. Διον. Κασσ. Ἴαμισσα καὶ Ἰαμησά, παρὰ Πτολ. β', 3. ὅπερ ὅρα.

Ταμύναι, αἱ (ῡ). Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡροδ. 6, 101. Στράβ. Ἑνικ. Τάμυνα, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ταμυράκη, ἡ. Ἀκρωτήριον τοῦ Καρκινιτινοῦ Κόλπου ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ. — ὅθεν, ὁ Ταμυράκης κόλπος. ὁ περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ταμυράκην σχηματιζόμενος κόλπος. Στράβ.

Ταμύρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φοινίκης ῥέων παραθαλασσίως μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυτοῦ, τανῦν Δαμύρ. Στράβ.

Ταμώς, ῶ, ὁ. Αἰγύπτιος ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος, Σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ ὕστερον ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου. Θουκ. η', 31. Ξενφ. Ἀναβ. ἡ γραφ. Ταμῶς ἐστιν ἡμαρτημ.

Τάναγρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ με μίαν μικρὰν χώραν περὶ αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν ηὔξανεν ἐξαίρετος οἶνος καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο εἰς ἄκρον πλούσιοι ἀλλ' ὀλίγον πολυτελεῖς καὶ τρυφηλοί, ἐνασχολούμενοι πρὸ πάντων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ ὄντες εἰς ἄκρον εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς θεούς. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγεννήθη ἡ περίφημος ποιήτρια Κόριννα τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο εἰς ἓν αὐτόθι γυμνάσιον· τανῦν Σκάμινον. Ἡροδ. 9, 15. Στράβ. Νικανδ. Θηρ. 812. κατὰ Παυσ. 9, 20. = ἡ παρ' Ὁμήρ. Γραῖα καλουμένη. — ὅθεν, Ταναγραῖος, αία, αῖον. Τῆς Τανάγρας ἢ ἐκ τῆς Τανάγρας ὤν. Οὐσιαστ. Ταναγραῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Τανάγρας. Ἡροδ. — 2) Ταναγρικός, ή, όν. Τῆς Τανάγρας ἢ εἰς τὴν Τάναγραν ἀνήκων, ἡ Ταναγρική. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, ἡ περὶ τὴν Τάναγραν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡροδ.

Τάναγρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἥτις καὶ Γραῖα διὰ τὸ ὑπερβάλλον γῆράς της ἐκαλεῖτο. Διοδ. Σικ. δ', 74. Παυσ.

Τάναϊς, ϊδος, ὁ. Ἰωνικ. ιος (ᾰ). Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην· περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφόρους γνώμας, οἱ μὲν ἔθετον αὐτὰς ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἴστρον ποταμόν, κατὰ δὲ Πτολ. ἐπήγαζεν αὗται ἐπὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν σχηματίζων δύο μεγάλους βραχίονας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ· τανῦν Δόν. Ἡροδ. 4, 20. Διον. Περ. ιδ', 660. — 2) = Ἰαξάρτης, παρ' Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. γ', 38 (ἡ γεν. ιδος εὕρηται παρὰ Πολυβ. Στράβ. Λουκ. καὶ Ἀῤῥιαν.)

Τάναϊς, ϊδος, ἡ. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ στομίου τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπωλοῦντο διάφορα προϊόντα τῆς χώρας καὶ σκλάβοι καὶ τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα κυριεύσας ὁ βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου Πολέμων κατεδάφισεν αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου. Στράβ. — ὅθεν, Ταναΐτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Τανάϊδος.

Τανγρός, ὁ = Τάνος, Εὐριπ. Ἠλεκτ. 408.

Τάνητον, τό = Τάννητος.

Τάνις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τοῦ Τανιτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ζοαν καλουμένη, καθέδρα τῶν βασιλέων Φαραώ· τανῦν Σιμνάχ. Στράβ. — ὅθεν, Τανίτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ. καὶ ἐπιθετικ. ὁ Τανίτης νομὸς καὶ Τανιτικός, ή, όν. Τῆς Τάνιος ἢ εἰς τὴν Τάνιν ἀνήκων· τὸ Τανιτικὸν στόμα, ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέον πλησίον τῆς πόλεως Τάνεος. Στράβ.

Τάννητος κώμη, ἡ. Tonetum. Κώμη τῆς ἄνω Ἰταλίας κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Πάρμης καὶ Ῥεγίου· τανῦν Taneto. Πολύβ. καὶ Τάνητον, τό, Πτολμ.

Τάνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον. Παυσ. β', 38.

Ταντάλειος καὶ Ταντάλεος, ἴδε Τάνταλος.

Τανταλίδης, ου, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ὁ Πέλοψ. οἱ **Τανταλίδαι**, ἀπόγονοι τοῦ Ταντάλου, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης. Εὐριπ. Ὀρ. 811.

Τανταλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου, ἡ Νιόβη. Ἀνθολ.

Τάνταλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πλουτοῦς, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Τμώλου, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 5. Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ, ἢ κατά τινας τῆς Φρυγίας, ἔχων καθέδραν αὐτοῦ τὴν πόλιν Σίπυλον. Πινδ. Ὀλ. 1, 60. περιβόητος ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη καὶ διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν εὔνοιαν, ὥστε ἐλέγετο ὅτι ἠξιώθη καὶ τῆς Τραπέζης αὐτῶν· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπαρθεὶς καὶ φερόμενος ἀσεβῶς πρὸς τοὺς θεούς, εἰς τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι κατακόψας τὸν ἴδιον αὐτοῦ παῖδα Πέλοπα, παρέθηκεν ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς Τραπέζης του, ἐτιμωρήθη αἰωνίως ὑπ' αὐτῶν ῥιφθεὶς εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου καταφλεγόμενος ὑπὸ διηνεκοῦς δίψης καὶ εὑρισκόμενος ὅλος μέσα εἰς τὸ ὕδωρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγγίσῃ αὐτὸ μὲ τὰ χείλη του, ὡσαύτως δὲν ἠδύνατο οὐδὲ νὰ γευθῇ τοὺς ἀφθόνους καρποὺς ὅσοι ἵσταντο κρεμάμενοι πρὸ τοῦ στόματός του. Ὁμ. Od. Λ, 583. κατά τινας δὲ ἐκολάζετο ὅτι ἵστατο ἀείποτε ἄνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ εἷς μέγας λίθος ἀπειλῶν νὰ κατασυντρίψῃ αὐτὸν πᾶσαν στιγμήν. Πινδ. Ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Εὐρυανάσσης ἐγέννησεν ὁ Τάνταλος τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. Ὁ τοσοῦτον φημιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πλοῦτος αὐτοῦ ἀπετέλεσεν ἐν παροιμίαις λεγόμενος, τὰ Ταντάλου χρήματα, ἐξ οὗ παρήχθη καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς μετοχῆς τὴν ὁποίαν ὁ Τάνταλος ἔλαβεν τῆς Τραπέζης τῶν θεῶν. Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 11. Λουκ. Ὀρχ. 54. — 2) Υἱὸς τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀτρέως. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1137. — 3) Υἱὸς τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — ὅθεν, Ταντάλειος, εία, ειον. Τοῦ Ταντάλου ἢ ἐκ τοῦ Ταντάλου ὤν, εἰς τὸν Τάνταλον ἀνήκων, Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, υἱὸς τοῦ Ταντάλου. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1. καί, ὁ **Ταντάλειος πλοῦτος**. Πλάτ. αἱ **Ταντάλειοι δίκαι**, Λουκ. — 2) **Ταντάλεος**, έα, εον. Τοῦ Ταντάλου. Ἀνθολ. (Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ τάλας, ἢ ταλαντεία, συγγεν. τοῦ τάλαντον, ταλαντόω, ταλαντεύω· κατὰ Πασσόβ, ἢ διὰ τὸ ταλαντίζεσθαι ἤτοι αἰωρεῖσθαι αὐτόν, ἢ διὰ τὸ ἐπικρεμάμενον καὶ εἰσαεὶ αἰωρούμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δεινὸν πρὸς ποινὴν ἐν ᾅδου διὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ.)

Ταξίανα, ἡ. Νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σουσιανῆς χώρας. Πτολ. ς', 3.

Τάξιλα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου ποταμοῦ, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων Ἰνδικῶν πόλεων, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ταξίλου· τανῦν Ἀττάκ. Ἀῤῥιαν.

Ταξίλης, ου, ὁ. Κοινὸν ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Ἰνδίας μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου ποταμοῦ, ἐξ ὧν εἷς ὑπετάχθη ἑκουσίως εἰς τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον μετὰ τοῦ ὁποίου ἑνωθεὶς ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Πώρου. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ.

Τάοχοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου οὐ μακρὰν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ περὶ τὸν Ἀράξην· τανῦν Ταοχοονόροι. Ξενφ. Ἀνάβ. δ', ὡς καὶ Ταόχοι, Ἐκδ. Born.

Ταπη, ἡ. Πόλις τῆς Ὑρκανίας, πιθαν. = Ταγαί. Στράβ.

Τάπευροι, οἱ. = Τάπυροι.

Ταπροβάνη, ἡ (ᾰ). Νῆσος μεγάλη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδίας περὶ τὸ ἀκρωτήριον Κῶρυ, ἔχουσα 5000 σταδίων περίμετρον καὶ τρέφουσα μέγαν ἀριθμὸν ἐλεφάντων καὶ χελωνῶν. Κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος αὕτη πρότερον Σιμούνδου, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων αὐτοῦ Σαλική, καὶ οἱ ἐπ' αὐτῆς κάτοικοι Σάλαι, ἔχοντες διαφόρους παραθαλασσίους καὶ μεσογείους πόλεις, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν τὸ Ἀνουρόγραμμον βασίλειον καὶ τὸ Ναάγραμμον μητρόπολις· τανῦν νῆσος Κευλὰν ἢ Σευλάν. Στράβ. Διον. Περ. 593. Πτολ. ζ', 4.

Ταπύριοι, οἱ. = Τάπυροι.

Τάπυροι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Μηδίας διατρίβων περὶ τὰ ὄρη τὰ ὁποῖα χωρίζουσι τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης. Στράβ. — 2) Λαὸς τῆς Ὑρκανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ὑρκανῶν Δερβίκων. Στράβ. Τάπουροι, Ἀῤῥιαν. Τάπυῤῥοι, Στέφ. Βυζ. καὶ Τάπυροι (υυ-) Διον. Περ. 733.

Ταρανών, ῶνος, ἡ, = Ταῤῥωνών, ὅπερ ὅρα.

Ταραντῖνος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς πόλεως Τάραντος. Στεφ. Βυζ.

Ταραντινίδιον, τό. Λεπτὸν καὶ διαφανὲς ὕφασμα κατασκευαζόμενον εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Τάραντα. Λουκ.

Ταραντῖνος, ἴδε Τάρας.

Τάρας, αντος, ὁ καὶ ἡ (ᾰ) Tarentum. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀκμαία τὸ πάλαι τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν ἐκ Λακεδαίμονος Παρθενίων συσταθεῖσα περὶ τὸ 707 ἔτος πρὸ Χρ. μὲ εὐρύχωρον καὶ περιφανῆ λιμένα, ἔχουσα πρότερον Ἀριστοκρατικὴν πολιτείαν, ὕστερον δὲ διοικουμένη δημοκρατικῶς ἕως τῆς παντελοῦς αὐτῆς ὑποδουλώσεως εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχήν. Ὑπερεῖχε δὲ αὕτη πολὺν χρόνον ὅλας τὰς λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς μεγάλης Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῆς ναυτικοῦ καὶ τῆς λοιπῆς διὰ ξηρᾶς δυνάμεώς της, διὰ τῆς σοφῆς νομοθεσίας της καὶ διὰ τὴν εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἐπίδοσιν τῶν κατοίκων αὐτῆς, ὅπου ἤνθησε πολλοὺς χρόνους καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Πυθαγόρου· πολλαὶ δὲ μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἀξιόλογοι οἰκοδομαὶ ἐκόσμουν τὴν πόλιν πρὸ πάντων ἓν μέγα καὶ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἱστάμενον ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἔργον τοῦ περιφήμου τεχνίτου Λυσίππου· περὶ τὸ 209 ἔτος πρὸ Χρ. κυριευθεῖσα

ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατεστάθη καὶ αὕτη ἀποικία Ῥωμαϊκή· — τανῦν Taranto. Ἡροδ. 1, 24. Ἀρτεμ. εὑρηται παρὰ Θουκ. ς', 104. Πολυβ. καὶ τοῖς πλειστ. Συγγραφ. Θηλυκ. κτοὰ Διον. Περιγ. 376. ἀσαφ. — 2) Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Τάραντος. Παυσ. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ κτίστης ὡς μυθολογεῖται τὴν πόλιν Τάραντα ἐν Ἰταλίᾳ· ὀρθότρ. μέντοι λογίζεται ὡς πρῶτος κτίστης αὐτῆς ὁ Φάλανθος ὁ Λακεδαιμόνιος. Παυσ. 1, 10. — ὅθεν, Ταραντῖνος, ίνη, ῖνον. Τοῦ Τάραντος ἢ ἐκ τοῦ Τάραντος ὤν. Ἡροδ. ὁ Ταραντῖνος κόλπος, ὁ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα σχηματιζόμενος κόλπος ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ. Στράβ. καί, Οὐσιαστ. Ταραντῖνος, ὁ κάτοικ. ἡ Ταραντίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα χώρα. Στράβ.

Ταράξιππος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος σχηματίζον εἶδος βωμοῦ εἰς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅτε ἐπλησίαζον αἱ ἵπποι τῶν ἀγωνιζομένων ἐκυριεύοντο ἀπὸ ταραχήν τινα καὶ φόβον· ἐλογίζετο δὲ ὁ βωμὸς οὗτος ὅτι ἦν τὸ μνημεῖον τὸ Μυρτίλου τὸ ὁποῖον ἤγειρεν πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ὁ Πέλοψ ὅτε ἐνίκησε τὸν Οἰνόμαον· κατανόηρ. μέντοι ὑπῆρχεν ἱερὸς τοῦ Ἱππίου Ποσειδῶνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη καὶ ὁ θεὸς οὗτος Ταράξιππος. Παυσ. Ἠλ. 21.

Ταραξίων, ωνος, ὁ. Ἐπίπλαστον κύρ. ὄνομ. ἡγεμόνος ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Ὀνείρων. Λουκ. ἀλ. Ἱστορ. β', 53.

Ταράσκων, ωνος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Σαλύων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ· τανῦν Tarascon. Στράβ.

Τάρβελλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκυιτανικῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὰ κράσπεδα τῶν Πυρηναίων ὀρῶν ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἀμμώδης καὶ ξηρά. Στράβ. Ἀ, Πτολ. ὁ', 49.

Ταργίταος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορυσθένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλεγοντα ὅτι κατήγοντο οἱ Σκύθαι. Ἡροδ. 4, 5.

Ταριχᾶνες, οἱ. Salsamentarii. Ἐπίπλαστοι καὶ μυθώδεις κάτοικοι ἑνὸς μεγάλου κήτους ἐν τῷ Ὠκεανῷ, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. α', 35.

Ταριχεία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γεννησαρέθ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ταριχεῖα τῶν ἰχθύων. Στράβ. καὶ Ταριχέαι, Στεφ. Βυζ. — 2) Ταριχεῖται, αἱ, Ἰωνικ. Ταριχηΐαι, πληθ. οὕτως ἐκαλοῦντο διάφορα μέρη τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰ ὁποῖα ἐταρίχευον οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων ἀνθρώπων ἢ θηρίων καὶ ὅπου ἐναπετιθέμενα αὐτὰ μετὰ τὴν ταρίχευσιν· αἱ Πηλουσιακαὶ Ταριχεῖαι, αἱ πλησίον τοῦ Πηλουσίου κείμεναι, τανῦν Ἀλ-Ἰκραμ. Ἡροδ. 2, 15. ἐν δὲ βιβλ. 2, 113. Ταριχεῖαι, αἱ παρὰ τῷ Κανωβικῷ Ταριχεῖαι, τανῦν Medea.

Ταρκυνία, ἡ. Tarquinii. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα ἐπίσημος Ῥωμαϊκὴ ἀποικία Στράβ. — ὅθεν, Ταρκύνιοι, οἱ κάτοικ.

Ταρκυνία, ἡ· Tarquinia Gens. Ἀρχαία ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων Ταρκύνιοι. Λ β.

Ταρκύνιος, Πρίσκος ἢ πρεσβύτερος, Tarquinius. Πέμπτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Ἄγκον Μάρκιον κατὰ τὸ 138-176 ἔτος ἀπὸ κτ. Ῥώμ. Υἱὸς τοῦ Κορινθίου Δημαράτου ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Βακχιαδῶν, ὅστις συμφωνήσας τὴν Τανακυλίαν πλουσίαν σύζυγον ἐκ τῆς πόλεως Ταρκυνίας, ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου διὰ τοῦ πλούτου τῆς ἀνδρίας καὶ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἐκδουλεύσεων ἠξιώθη μετ' οὐ πολὺ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως Ἄγκου, ὁ ὁποῖος ἀφῆκεν αὐτὸν μετὰ θάνατον ἐπίτροπον τῶν δύο εἰσέτι ἀνηλίκων παίδων του· τούτους ἀποπέμψας ὁ Ταρκύνιος εἰς τοὺς ἀγρούς, οἰκειοποιήθη τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του παρεκίνησε τὸν λαὸν ν' ἀνακηρύξωσιν αὐτὸν βασιλέα. — 2) Ταρκύνιος ὁ Ἀλαζών, Tarquinius Superbus. Ἔγγονος τοῦ προτέρου Ταρκυνίου, ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, μετὰ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ ὁποίου ἐσυστήθησαν ἐτήσιοι Ὕπατοι ἐν Ῥώμῃ· ἀνέβη δὲ οὗτος εἰς τὸν θρόνον τὸ 220 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ καὶ τῆς βουλῆς, βασιλεύσας δεσποτικῶς ἕως τοῦ 245 ἔτους, ὅτε ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς Ῥώμης μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν γενεάν, μετὰ μίαν πολυχρόνιον καὶ ματαίαν ἀπόπειραν τοῦ νὰ ἐπανακτήσῃ αὖθις τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, φυγὼν τελευταῖον πρὸς τὸν ἐκ Κύμῃ βασιλέα Ἀριστόδημον ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐνενήκοντα χρόνων. Διον. Κατ.

Τάρνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου, ὕστερον Σάρδεις κληθεῖσα. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 44.

Ταράδουνον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑρμιόνων, κατὰ Reich· τανῦν Desendorf. Πτολ. β', 11.

Ταρπεῖος, εία, εῖον. Τῆς Ταρπηΐας. τὸ Ταρπεῖον ὄρος. Tarpejus mons, ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἄκρα τοῦ Καπιτωλίου ὄρους ἐν Ῥώμῃ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Ταρπηΐας θυγατρὸς τοῦ Σπορίου Ταρπηΐου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζοντο μετὰ ταῦτα οἱ κατάδικοι τῶν Ῥωμαίων. Ἀνθολ.

Τάρπητες, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταῤῥακίνα, ἡ (υ-υ-) Tarracina. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Anxur καλουμένη. Διοδ. Σικ. Ταῤῥακηνή, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ταῤῥακινίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ταῤῥάκων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἱσπανίας πρωτεύουσα τῆς Ταῤῥακωνικῆς χώρας, αὐξηθεῖσα μεγάλως ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ἔχουσα ἐπίσημον ἐμπόριον καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐν αὐτῇ οἰκοδομάς· τανῦν Tarragona. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Ταρακών, ῶνος, Στράβ.

Ταρπήϊον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Πολύβ. γ', 34. Στέφ. Βυζ. κατὰ Heyne. πιθαν. ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Καρχηδόνος.

Ταρσιμένη λίμνη, ἡ, = Τρασυμένη, ὅπερ ὅρα.

Ταρσός, ἡ. Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ἐπὶ τῆς Περσικῆς δυναστείας, πολυάνθρωπος καὶ πλουσία, κτισθεῖσα ὡς λέγεται τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Σαρδαναπάλου βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, ὕστερον δὲ Ἰουλιούπολις κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου· τανῦν Tarso. Στράβ. Στέφ. Βυζ. πληθ. Ταρσοί, οἱ. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 2, 23. — ὅθεν, Ταρσόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τῆς Ταρσοῦ. Ταρσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ. (Ταρσός, δηλοῖ πατοῦσα τοῦ ποδός, δι' ὃ κατὰ Στράβ. ἐμυθολογεῖτο ὅτι ἐκλήθη οὕτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τοῦ ταρσοῦ τοῦ ἵππου Πηγάσου, παρβλ. Διον. Περ 869)

Τάρταρος, ὁ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. Θεογ. 118. Ὁ ὑπὸ τὴν γῆν εσχατώτατος καὶ σκοτεινότατος τόπος ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς τοσοῦτον ὅσον αὐτὴ ἀπεῖχε τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο αἱ ψυχαὶ τῶν καταδικαζομένων ἐθνικῶν πρὸς αἰωνίαν βάσανον, καὶ ὅπου πρότερον εὑρίσκοντο κεκλεισμένοι οἱ Ἑκατόγχειρες καὶ Κύκλωπες, ἀφοῦ δὲ καὶ οἱ Τιτᾶνες ὅτε ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 13—16. Ὕμν. Ὁμ. Ἀπολ. 336 Ἑρμ. 256. 374. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλαμβάνετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Τάρταρος καὶ ὅλος ὁ Ἅδης, καὶ ἐνοεῖτο εἴτε ὅλος αὐτὸς ὁ Ἅδης, Ἡσ. Ἀσπ. 255, εἴτε ὡς ἰδίως τὸ μέρος ἔνθα ἐβασανίζοντο αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδίκων. Πλάτ. Φαιδ. 63. καὶ Γοργ. 166. «Τὸ τῆς δίκης τε καὶ τίσεως δεσμωτήριον, ὃ δὴ Τάρταρον καλοῦσιν» παρβλ. Voss. Virg. Γεωργ. 1, 36. Προσωποποιούμενος δὲ ὁ Τάρταρος ὡς καταχθόνιος ἀρχικὴ θεότης παρ' Ἡσ. Θεογ. 822, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γῆς τὸν Τυφῶνα. — ἑτερογεν. πληθ. τὰ Τάρταρα, πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 119. 841. καὶ θηλυκ. ἡ Τάρταρος. ἅπαξ παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 29. καὶ Νικανδ. Θηρ. 204. — ὅθεν, Ταρτάρειος, εία, ειον. Τοῦ Ταρτάρου ἢ ἐκ τοῦ Ταρτάρου ὤν, καὶ Ταρτάρεος, ία, ιον.

Ταρτήσσιος, ία, ιον, καὶ Ταρτησσίς, ὅρα Ταρτήσσιος καὶ Ταρτησσός.

Ταρτησσός, ὁ καὶ ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἱσπανίας κειμένη μεταξὺ τῶν δύο στομίων τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Φοινίκων οἵτινες συνεχῶς ἔπλεον εἰς τὴν χώραν ταύτην χάριν ἐμπορείας· ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφ. Θαρσὶς καλουμένη, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ὑπῆρχεν πλέον, κατ' αὐτὸν δὲ ἡ ὕστερον Καρτεία λεγομένη, κατ' ἄλλους τὰ Γάδειρα. Ἀρτεμ. παρ' Ἡροδ. 1, 163. θηλυκ. παρὰ Στράβ. καὶ Διον. Περ. 337. — 2) Ταρτησσός, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, τανῦν Γουαδαλκιβίρ. Στράβ. — Ἐλογίζετο δὲ ὁ Ταρτησσὸς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ὁ ἀπώτατος πρὸς δυσμὰς τόπος τῆς Οἰκουμένης, ὅπου κατὰ Στράβ. ἐπλάττετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς Ἅδου καταβάσις· ἐνταῦθα ἐτίθετο ἡ κατοικία τῶν Γιγάντων, τῶν Γραιῶν, Γοργόνων, Ἀριμασπῶν καὶ ἄλλων μυθολογουμένων Τεράτων. — ὅθεν, Ταρτήσσιος, ία, ιον. Τῆς Ταρτησσοῦ ἢ ἐκ τῆς Ταρτησσοῦ ὤν· καὶ Οὐσιαστ. Ταρτήσσιος, ὁ κάτοικ. Ταρτησσία μύραινα, μυθολογουμένη τις τερατώδης μύραινα, ἢ κατὰ ἄλλην μυθώδη διήγησιν· συνελθοῦσα ἡ Μύραινα μετὰ τῆς Ἐχίδνης ἐγέννησε φθοροποιούς τινας νεοσσούς οἵτινες ἠφάνιζον τοὺς ἄλλους ἐν τῇ θαλάσσῃ ἰχθῦς. Ἀριστοφ. Βατρ. 475. — Ταρτησσίς, ίδος, ἡ, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ταρτησσὸν χώρα ἐκτεινομένη παραθαλασσίως πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Στράβ.

Τάφη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, κειμένη δυτικῶς ὑπὸ τὸ ὄρος Οἴτην, κατὰ Στράβ. ἡ ὕστερον Φαρύγαι κληθεῖσα. Ἰλ. Β', 533.

Ταγοί, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Διον. Περ. 1064.

Τάττα, ἡ. Λίμνη ἁλατώδης τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεσημβρινῶς τῆς Γαλατίας χώρας, ἔχουσα τὴν ἰδιότητα νὰ κρυσταλλόνῃ πάντα ὅσα ἤγγιζον τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Στράβ. ιβ.

Ταϋγέτη, ἡ. Ἰωνικ. Τηϋγέτη Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Λακεδαίμονα Ἀπολλ. γ', 10, 1. Πινδ. Ὀλ. 3, 53. συγκαταριθμεῖται δὲ καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ ἀστέρων τῶν Πλειάδων.

Ταΰγετον, τό. Ἰωνικ. Τηΰγετον, Taygetus. Ἐπίσημον ὄρος τῆς Λακωνίας, σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην καὶ ὑψηλὴν συνέχειαν φερομένην ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας μεσημβρινῶς καὶ καταλήγουσαν διὰ τοῦ Ἀκρωτηρίου Ταινάρου ἕως τῆς θαλάσσης· ἡ ὑψηλοτάτη αὐτοῦ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Τάλητον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθυσιάζοντο διάφορα ἀ-

τρία θηρία· τανῦν ὄρος τῆς Μάνης ἢ Πενταδάκτυλος. Πρῶτον παρ' Ὁμηρ. Ὀδ. Ζ, 103. Οὐδετρ. Ἡροδ. 4, 145. Στράβ. τὰ Ταΰγετα Πλούτρ. καὶ ὁ Ταΰγετος, Λουκ. Ἰκαρομ. 19.

Ταυλάντιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὴν πόλιν Ἐπίδαμνον. Θουκ. α', 24. Στράβ.

Ταυρέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, τοῦ ὁποίου συχνάκις ἀναφέρεται ἡ Παλαίστρα. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 153. Δημ.

Ταύρη, ἡ, = Ταυρική. Ἀνθολ.

Ταυρικός, ή, όν. Τῶν Ταύρων ἢ εἰς τοὺς Ταύρους ἀνήκων. Ἡροδ. Ὅθεν ἡ Ταυρική, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ. Ἡ χώρα τῶν Ταύρων κειμένη μεταξὺ τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοῦ Καρκινιτικοῦ κόλπου, περιλαμβάνουσα αὐτὰς τὰς Ταυρικῆς χερσονήσου καὶ τοῦ Ἀχιλλείου δρόμου· τανῦν Ταυρία ἢ Κριμμαία. Ἡροδ. 4, 99. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 85. — Τὰ Ταυρικὰ ὄρη, τὰ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην ὄρη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Ἡροδ. 4, 3.

Ταυρική, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ταυρίδα ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, εἰς τῆς ὁποίας τὸν ναὸν ἀπρόσφερον θυσίας ἀνθρωπίνους σφάζοντες ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Ἡροδ. 4, 103. εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐστάλη ὑπὸ τῆς θεᾶς ἡ Ἰφιγένεια θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπηρετοῦσα ἐν αὐτῷ ὡς ἱέρεια.

Ταυρῖνοι, οἱ Taurini. Ἔθνος μάχιμον τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰς αὐτόθι Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντου καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ταυρασίαν, ὕστερον Augusta Taurinorum (Τουρῖνον) κληθεῖσαν. Στράβ. Τουρῖνοι, οἱ, παρὰ Πολυβ. καὶ Ἀππιαν. ἦσαν αὐτοὶ ἀνέκαθεν τὸ γένος Κελτοί. — Οἱ αὐτοὶ καλοῦνται ἔτι παρὰ Πολυβ. καὶ Ταυρίσκοι.

Ταυροβόλος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου. Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 448. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξ. Ταυρ. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅρα Ταυροπόλος.

Ταῦροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ταυρικῆς χώρας ἐν Σκυθίᾳ, ἔθνος ἀρχαῖον, βάρβαρον καὶ ἄγριον, τὸ ὁποῖον ἐθυσίαζεν ἀπανθρώπως ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ἐρχομένους ξένους, προσφέρον αὐτοὺς ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκάλεσαν ὡς ἐγχώριον θεὰν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ταυρικῆς Ἀρτέμιδος. Ἡροδ. 4, 99. Στράβ. πρὸ τοῦ Ἡροδότου ἔτι ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν πολλαὶ διηγήσεις περὶ τῆς ἀγριότητος καὶ ὠμότητος τῶν Σκυθικῶν τούτων λαῶν, οἵτινες καὶ ἕως τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων ἔμενον ἀείποτε ἀκοινώνητοι μετ' ἄλλων ἐθνῶν, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ λῃστείας καὶ πολέμους κατὰ τῶν πλησιοχώρων λαῶν.

Ταυροκέφαλος, ὁ, ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου παριστανομένου ἀπὸ ὅτε μὲ κέρατα ταύρου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς τέκνου τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, καὶ ὡς διδάξαντος τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζεύγνυτι τοὺς ταύρους εἰς τὸ ἄροτρον. Διοδ. Σικ. γ', 64 καὶ 73.

Ταυρομένιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου Ταύρου καλουμένου, παράγουσα ἐξαίρετον οἶνον καὶ ὡραῖα μάρμαρα, ὕστερον καταστάθεῖσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. τανῦν Taormina. Στράβ. — ὅθεν, Ταυρομένιος, ία, ιον. Τοῦ Ταυρομενίου ἢ ἐκ τοῦ Ταυρομενίου ὤν· καὶ Ταυρομενίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Στράβ. παράβλ. Νάξος.

Ταυροπάρθενος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, ὡς ἁρπαγείσης ὑπό τινος ταύρου ἐν Φοινίκῃ, ὅτι δὲ τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, μεταμορφωθείσης ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς ταῦρον. Λυκοφρ. 1292. Λουκ. Ἐκκλ. διαλ.

Ταυροπόλιον, τό. Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας. Στράβ.

Ταυρόπολις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 997.

Ταυροπόλος, ἡ. καὶ Ταυροπόλη. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἢ ὡς λατρευομένης ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ ὡς ἐγχωρίου θεότητος, ἢ διότι ἀπρόσφερον εἰς αὐτὴν θυσίας ταύρους, ἢ τελευταῖον διότι ἐφόνευσε τὸ θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν διὰ νὰ κατασπαράξῃ τὸν Ἱππόλυτον. Σοφ. Αἰασ. 172. Σουΐδ. εἰς λέξ. Ταυροπ.

Ταῦρος, ὁ, = Τάλως. Ὁ φύλαξ τῆς νήσου Κρήτης, Ἀπολλόδ. α', 9, 26. παράβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. 224. — 2) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. δ', 119.

Ταῦρος, ὁ. Ὄρος μέγα τῆς Ἀσίας ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, εἶτα ἀνατολικῶς διὰ τῶν βορειοδυτικῶν συνόρων τῆς Κιλικίας ἀφ' ὅπου τοῦ λοιποῦ χωρίζεται εἰς τὸ ἴδιον ὄρος τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὸν Ἀντίταυρον· διαιρεῖ δὲ τὴν Ἀσίαν ὁ Ταῦρος εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ταύρου Ἀσίαν· συνήθως δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ταῦρος ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πᾶς ὀρεινὸς τόπος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενος ἐπί τι μακρινὸν διάστημα, καὶ ἰδίως λαμβανόμενον ἐπὶ μόνης τῆς σειρᾶς ἐκείνης τῶν ὀρέων τὰ ὁποῖα περικυκλοῦσι ἀρκτικῶς τῆς Κιλικίας χώραν· ἔτι δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ταύρου παρὰ Στραβ. β', 11, 14. καὶ Πλιν. καὶ αἱ διὰ τῆς Λυκίας φερόμεναι ὑψηλότεραι ὑψηλαὶ συνέχειαι ὀρέων, καὶ ἄλλοι κλῶνες οἵτινες ἐκτείνονται διὰ τῶν βορειοδυτικῶν καὶ νοτιοδυτικῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. παράβλ. Πτολ. ε', 8. Πολυβ. δ', 48. Στέφ. Βυζ. Διάφοροι κλῶνες τοῦ Ταύρου ὄρους ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γεωγράφοις ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἡ πόλις Ταυρομένιον· τανῦν Capo di Croce. Διοδ. Σικ.

Ταυροσθένης, ους, ὁ. Νικητής τις τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων ἐξ Αἰγίνης. Αἰλ. ποικ. ἱστ. θ', 2.

Ταυροσκύθαι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χώρας. Ἀρριαν.

Ταυροφάγος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτω κατὰ Σχολιασ. εἴτε διότι ἀπροσφέρετο εἰς αὐτὸν ὡς θυσία εἷς ταῦρος, ἢ διότι οἱ νικῶντες ποιηταὶ εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας ἐλάμβανον ὡς βραβεῖον ἕνα ταῦρον. Σουΐδ. Παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 357. καλεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Ποιητὴς Κρατῖνος.

Ταυροφόνος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λίνδῳ, ὡς φονεύσας αὐτόθι τὸν ταῦρον ἑνὸς γεωργοῦ, Θεοφρ. Εἰδ. κζ'. Πινδ.

Ταύχειρα, τά, Tauchira. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ κειμένη μεταξὺ Απολλωνίδος καὶ Πτολεμαΐδος, ὕστερον Ἀρσινόη κληθεῖσα· τανῦν Τολαμέτα ἢ Τοκχείρα. Ἡροδ. 4, 171.

Ταφιασσός, ὁ. Ὄρος τῆς Καλυδωνίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Κενταύρου Νέσσου. Στράβ.

Τάφιοι, οἱ. (υυ—) Ἔθνος ἀρχαῖον κατοικοῦν μέρος ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ μέρος ἐπὶ τῶν μικρῶν νήσων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας ἐξ ὧν ἡ μεγαλητέρα ἐκαλεῖτο ἰδίως Τάφος· ἦσαν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι περίφημοι θαλασσοπόροι καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ πειρατείας. Ὁμ. Ὀδ. Α, 181. Ο, 426. κατὰ Ἀπολλόδ. ἐκλήθησαν οὗτοι Τηλεβόαι ἀπὸ τοῦ Ταφίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅρα Τηλεβόαι.

Τάφιος, ία, ιον. Τῆς Τάφου ἢ ἐκ τῆς νήσου Τάφου ὤν. Εὐριπ. Ῥῆσ. 473. — 2) Τάφιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἱπποθόης ὁ κατοικήσας τὴν νῆσον Τάφον. Ἀπολλόδ. β', 4, 4. τούτου παῖς ὑπῆρξεν ὁ Πτερέλαος.

Τάφος, ἡ. (ᾰ) Ἡ μεγαλητέρα τῶν Ταφίων νήσων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας πρότερον καὶ Τηλεβόας καλουμένων· τανῦν Μεγανῆσι κατὰ Dodwell. Ὁμ. Ὀδ. Α, 417. Ἀπολλόδ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο αὕτη Ταφιοῦς, οῦντος, ἐνῷ πρότερον Ταφιοῦσσα ἐκαλεῖτο.

Τάφραι, αἱ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ἰσθμοῦ· τανῦν Περεκόπη. Στέφ. Βυζ. ἢ Τάφρος, Πτολμ.

Τάφριοι, οἱ. Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας κατοικῶν περὶ τὸν Καρκινιτικὸν κόλπον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ.

Ταχομψώ, οῦς, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἐλεφαντίνης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας. Ἡροδ. 2, 29. παρὰ Πτολεμ. ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεταχομψώ πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. καλεῖται αὕτη, Ταχομψώ, Ταχομψὸς καὶ Χομψώ. Κατὰ Mannert· τανῦν Δεράρ, ἡ πόλις· κατὰ δὲ Heeren ἔτι πιθαν. ἡ νῦν νῆσος Κελαππτχέ.

Ταχώς, ώ, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, κατὰ τοῦ ὁποίου τούτου κινήσας μίαν ἐπανάστασιν τῶν Αἰγυπτίων ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν τὸν βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησίλαον μὲ ἕνα στράτευμα μισθωτῶν Ἑλλήνων· ἐν ᾧ δὲ ὑπολέμει εἰς τὴν Φοινίκην οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἀναγορεύσαντες βασιλέα τὸν Νεκτανάβον, ἐδίωξαν ὅλως ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Ταχῶ, ὅστις βιασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς τὴν Περσίαν ἐλιωρίσθη στρατηγὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως. Αἰλ.

Τέανον, τό. καὶ Τεανόν, Ἀπουλόν, Teanum Apulorum. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Φρέντα ποταμοῦ· τανῦν Teano. Στράβ. — 2) — Τὸ Σιδικηνόν, Teanum Sidicinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρίαν τῶν στρατιωτῶν της, καταστάθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Tiano. Στράβ. — Ὅθεν, Τεανίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Πολυβ.

Τέαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον. Ἡροδ. 4, 89.

Τεατέα, ἡ. Teate. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, τανῦν Chieti. Πτολ. γ', 1. Στράβ. ε'. Πλιν.

Τέβερις, ὁ, = Τίβερις. Στέφ. Βυζ.

Τέβρος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. Σέβρος, παρὰ Παυσ. γ', 15.

Τεγέα, ἡ. Ἰων. Τεγέη. Μία τῶν ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀρκαδίας ἀπέχουσα περίπου 100 στάδια τῆς Μαντινείας, μετὰ τῆς ὁποίας ἀντεφέρετο ἀείποτε περὶ τῆς ὑπεροχῆς, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτουν ὡς ἱέρειαι νέαι παρθένοι· εἰς ταύτην ἐλατρεύετο καὶ ὁ θεὸς Πάν, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος καὶ Τεγεάτης ἐκαλεῖτο· τανῦν ἐρείπια Παλαιὰ Ἐπισκοπὴ καλούμενα πλησίον τῆς Τριπολιτζᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 607. Θουκ.

Τέγεα, ἡ, παρὰ Πολυβ. καὶ Λουκ. Ὅθεν Τεγεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ. τῆς Τεγέας. Ἡροδ. — Ἡ Τεγεᾶτις, ιδος, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, ἡ περιοχὴ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. καὶ Τεγεατικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν Τεγέαν ἀνήκων, Ἡροδ.

Τεγεάτης, ου, ὁ. (ᾱ) Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τεγέαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η΄. 5.

Τεργεστραῖοι, οἱ. τοῦτ. τῷ Τεργεσταῖοι, κατὰ μετάθεσ. Διον. Περ. 382.

Τέγυρα, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Λεύκτρων, μ' ἕνα ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὅτι ἐγεννήθη ὁ θεὸς οὗτος. Στέφ. Βυζ. Τεγύροι, οἱ. Πλουτρ.

Τεγυραῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ μαντείου τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Τεγύραν πόλιν τῆς Βοιωτίας, καὶ ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη. Πλουτρ Πελοπ. 8.

Τεγυρίος, ὁ. Βασιλεὺς ἀρχαῖος τῆς Θρᾴκης, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Εὔμολπον, δοὺς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἰσμάρου· μετὰ θάνατον δὲ ἀφῆκεν αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου Ἀπολλ. γ΄, 15, 4.

Τεθρώνιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡροδ. 8, 33. Τιθρώνιον, Παυσ. 1, 34.

Τειρεσίας, ου, ὁ Ἰωνικ. Τειρεσίης. Περίφημος μάντις τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Εὐήρους καὶ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν. Ἀπολλ. γ΄, 6. 7. προεῖπεν περὶ τῆς μελλούσης ὑπεροχῆς καὶ ἀνδρίας τοῦ Ἡρακλέους ἔτι ὄντος σπαργανωμένου. Ἐλέγετο δὲ ὅτι μεταμορφωθεὶς πρότερον εἰς γυναῖκα μετὰ ἑπτὰ χρόνους ἀπανέλαβεν αὖθις τὴν ἀνδρικὴν φύσιν του· ἰδὼν δέ ποτε τὴν Ἀθηνᾶν γυμνὴν λουομένην ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτῆς, κατά τινας ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἀλλὰ πρὸς παραμυθίαν τῆς τυφλώσεώς του ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ προμηνύῃ τὰ μέλλοντα, ζήσας ἐξ ἀνθρώπων γενεάς. Ὁμ. Οδ. Κ, 492. Ἀπολλ. Θυγάτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Μαντώ, περίφημος μάντις καὶ αὐτή· εἰς δὲ τὴν ἐν Βοιωτίᾳ πόλιν Ὀρχομενὸν εὑρίσκετο ἐν περιβόητον μαντεῖον αὐτοῦ. Πλουτρ. συμβλ. Λουκ. Ἀστρολ. β΄.

Τείσπης, εος, ὁ. Υἱὸς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ θεῖος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδ. 7, 11.

Τείχιον, τό. πολίχνη τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ΄, 96. ἄλλως Τιχιον.

Τειχιόεις, όεντος, ὁ. συγκρμ. Τειχιοῦς, οῦντος. Φρούριον πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στραβ. Στέφ. Βυζ.

Τειχιοῦσσα, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Θουκ. η΄, 28. (κυρ. Ἐπιθ. τειχιόεσσα, ὑπὸ τειχῶν περιβεβλημένη).

Τεῖχος, ους, τό. Φρούριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῆς Δύμης. Στέφ. Βυζ.

Τέκμησσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τελεύταντος ἢ Τεύθραντος ἐκ Φρυγίας, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Τελαμώνιος Αἴας ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας εἶχε παρ' αὐτῷ ὡς παρακοιτιν γεννήσας μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυσάκην. Σοφ. Αἰ. 210. 331.

Τέκμων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Στέφ Βυζ.

Τεκτόσαγες, οἱ Ἑνικ. Τεκτόσαξ. Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τοὺς προπόδας τῶν Πυρηναίων. Στράβ. — 2) Λαὸς τῆς Γαλλογραικίας. Στράβ.

Τελαμών, ῶνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, ὅστις διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς νήσου Αἰγίνης διὰ τὸν πραχθέντα φόνον τοῦ νεωτέρου αὐτῶν ἀδελφοῦ Φώκου, ἦλθεν εἰς τὴν Σαλαμῖνα ὅπου διεδέχθη τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης παρὰ τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Κυχρέως, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν θυγατέρα τοῦ Ἀλκαθόου, ἐγέννησε τὸν περίφημον Αἴαντα· ἦν δὲ ὁ Τελαμὼν οὗτος εἷς τῶν ἡρώων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐκστρατεύσας καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τοῦ Λαομέδοντος πόλεμον, ἔλαβεν ὡς ἀριστεῖον τῶν πράξεών του τὴν νόθον Ἡσιόνην ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 293. Πινδ. Ὀλ. 8, 59. Ἀπολλ. γ΄, 13. 6. — 2) Πόλις μὲ λιμένα τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν· τανῦν Telemone Πολυβ. β΄, 27. Διοδ. Σικ.

Τελαμωνιάδης, ου, ὁ. Δωρικ. Τελαμωνιάδας (υυ-υυ-) Υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, ὁ Αἴας. Ὁμ. Ἰλ. Ι. 623. καὶ ὁ Τεῦκρος. Πινδ.

Τελαμώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τελαμῶνος ἢ ὁ τοῦ Τελαμῶνος υἱός. ὁ Τελαμώνιος, οὕτω καλεῖται ἰδίως ὁ Αἴας, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος πρὸς διαστολὴν τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Β. 523.

Τελέας, ου, ὁ. Περιβόητός τις ἀδηφάγος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ὀρν. 1068.

Τελέδαμος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Τελέδημος. Ἀργεῖός τις, ἀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Τελέθριον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς κώμης Οἰχαλίας. Στράβ.

Τέλειος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἐκ τετραγώνου λίθου. Παυσ. Ἀρ. η΄, 59.

Τελέοντες, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Αἰγικορεῖς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Τελέοντος ἢ πιθανώτρ. ταὐτ. τῷ οἱ ἐν τέλει ὄντες, παρ' Ἡροδ. Γελέοντες, ὅπερ ὅρα.

Τελέσαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς νήσου Σάμου. Ἡροδ. 3, 143.

Τελεσθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 358.

Τελεσιάδας, α, ὁ. (ᾱ) Θηβαῖός τις, παρὰ Πινδ. Ἰσθ. 4, 77.

Τελεσικράτης, εος, ὁ. Κυρηναῖος, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Πυθ. 9.

Τελέσιλλα, ἡ. Περίφημος ἀρχαία ποιήτρια ἐξ Ἄργους, ἀκμάσασα περὶ τὴν 65 Ὀλυμπιάδ. καὶ δείξασα πρὸ πάντων μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον τῶν Ἀργείων, ἥτις μόνη ἔσωσε τὴν πατρίδα αὐτῆς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν ὁπλισθεῖσα μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ Ἄργους καὶ προτοχθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως Κλεομένους ὅτε οὗτος ἔμελλεν ὡς νικητὴς νὰ εἰσβάλῃ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως· τὰ ποιήματα τῆς Τελεσίλλας ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξ ὧν ὅμως δὲ ἐσώθη οὐδὲν λείψανον. Ἀπολλ. γ΄, 5. Πλουτρ.

Τελέστας, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Τελέστης. Υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου Ἀπολλ. γ΄, 12. 5. — 2) Λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Σελινοῦντος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται παρὰ Πλουτάρ. εἰς Ἀλεξ. διθυραμβικά τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 157. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. κατὰ Ἀνδρτ. σελ. 611.

Τελευταγόρας, α, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τῆς Εὐρύτης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β. 7, 8.

Τελεύτας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φρυγῶν, πατὴρ τῆς Τεκμήσσης μετὰ τῆς ὁποίας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ἐν καιρῷ τῆς Τρωικῆς πολιορκίας. Σοφκλ. Αἰ. 210.

Τελευτίας, ου, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου ἐκ Σπάρτης, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν. Ξενφ.

Τελέων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴωνος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ζευξίππης ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Βούτην Ἀργοναύτην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἐν Ἀττικῇ μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν Τελέοντες. Εὐρ. Ἴων. 1579. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 96. Γελέων, οντος, παρ' Ἡροδ. ὅπερ ὅρα. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἐριβώτου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 72.

Τέλης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσιδίκης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β΄, 7, 8.

Τελλῆναι, αἱ, Tellenae. Πόλις ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πρωΐμως ἤδη καταστραφεῖσα. Στράβ. καί, ἡ Τελλήνη, Διον. Ἀλ.

Τελλιάδης, ου, ὁ (ᾱ) Υἱὸς τοῦ Τελλίου, πληθυντ. οἱ Τελλιάδαι, περίφημος γενεὰ οἰωνοσκόπων ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου. Ἡροδ. 9, 37.

Τελλίας, ου, Ἰωνικ. Τελλίης. Μάντις ἐξ Ἤλιδος διὰ τοῦ στρατηγήματος τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν ποτὲ οἱ Φωκεῖς ἐν καιρῷ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλούς, ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν ἑξακόσιοι οἱ ἄριστοι ἀλείψαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα των μὲ γύψον. Ἡροδ. 8, 27.

Τέλλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν ὁποῖον ὁ Σόλων παρίστανεν εἰς τὸν βασιλέα Κροῖσον, ὡς τὸν εὐδαιμονέστατον ἄνθρωπον, ὅστις ζήσας ἀείποτε εὐτυχῶς ἐν τῇ μετρίᾳ αὐτοῦ καταστάσει, καὶ πολεμήσας μέχρι τέλους γενναίως ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του ἔλαβεν ἔνδοξον θάνατον ταφεὶς διὰ δημοσίου δαπάνης τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδ. 1, 30. Λουκ. Ἐπιστ. 10.

Τελμισσεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Τελμισσοῦ, πόλεως τῆς Λυκίας. Στραβ. καὶ Τελμησσεύς, Ἡροδ.

Τελμισσίς, ίδος, ἡ (ῑ). Ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Τελμισσοῦ, Στράβ.

Τελμισσός καὶ Τελμησσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, κατὰ Ἱστορ. δὲ αὐτῇ τῇ Καρίᾳ, μὲ λιμένα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔμπειροι οἰωνοσκόποι καὶ μάντεις. Ἀρριαν. Ἀναβ. α΄, 24. — 2) Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πολύβ. Ἀρριαν. Ἀναβ. α΄, 27. ἄλλως Τερμησσὸς καλουμένη. — 3) Ὁ Τελμισσός. Ὄρος τῆς Λυκίας ἀπὸ τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ. Παλαιφ. — 4) Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἔγεστης. Αἰλ. ποικ. ἱστ. β΄, 33. (ἡ γραφ ἔστιν ἀμφιβλ. ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις εὑρηται παρ' Ἡροδ. Τελμησσός, παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς Συγγρφ. Τελμισσός.)

Τελμισσός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων, ὅστις ἐλθὼν εἰς Καρίαν ἔκτισεν αὐτόθι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκλήθη Τελμήσσιος. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Γαλεῶται.

Τελφοῦσα, ἡ, = Τιλφοῦσα, ὅπερ ὅρα.

Τελφούσιος, ὁ, = Τιλφούσιος, ὅπερ ὅρα.

Τέλφουσσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ. Πολυβ. Θέλπουσα, ἡ, παρὰ Παυσ. καὶ Θέλφουσα παρὰ Διοδ. Σικ.

Τελφούσιον, τό, = Τιλφούσιον, ὅπερ ὅρα.

Τελχίν, ῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρώπος, ὁ φονεύσας μετὰ τοῦ Θελξίονος δολίως τὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους Ἄπιν. Ἀπολλ. β΄, 1, 1. — 2)

Πατὴρ τοῦ Ἄπιος βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. Παυσ. β', 5.

Τελχῖνες, οἱ. Οἱ ἀρχαιότατοι οἰκήτορες τῆς νήσου Ῥόδου, κατὰ Στράβ. ιδ'. ἐλθόντες ἐκ τῆς Κρήτης ἐννέα τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, κατασκευάσαντες ὡς λέγεται τὸ δρέπανον τοῦ Κρόνου, τὴν τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἄλλα ἀγάλματα τῶν θεῶν αὐτόθι. Ὁ δὲ Διοδ. Σικ. ε', 55. λέγει αὐτοὺς παῖδας τῆς Θαλάσσης, οἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, ὕστερον δὲ ἀφήσαντες αὐτὴν μετέβησαν εἰς Κρήτην ὅπου ἀνεφέροντο ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουρῆτες, μεταχειριζόμενοι διαφόρους μαγείας καὶ γοητείας Στράβ. 1, σελ. 472. ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη πρότερον ἡ νῆσος Ῥόδος Τελχινίς. πιθαν. δὲ ὑπῆρχον οὗτοι λαὸς ἀρχαῖος καταγόμενος ἐκ Φοινίκης καὶ φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἄλλας τέχνας γνῶσίν των. Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δῆλ. 31.

Τελχινίς, ίδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου. Ῥόδου, Στράβ.

Τεμαθίας, ὁ. Ὄρος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς ἕως τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα. Παυσ. δ', 34.

Τεμενίτης, ου, ὁ (ἡ) Ἄκρα τις πλησίον τῶν Συρακουσῶν, ἢ μᾶλλον ἓν μέρος τῶν Συρακουσῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὕστερον ἡ Νεάπολις, μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Τεμενίτου. Θουκ. στ', 75. 100. Στεφ. Βυζ. — 2) ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τεμενῖτις, ιδος, ἡ, ἄκρα = Τεμενίτης. Θουκ. ζ'. 3.

Τεμέση, ἡ. Πόλις ἀρχαία ἀναφερομένη παρ' Ὁμηρ. περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Α, 184. Κατὰ τοὺς ἐξηγτ. ὑπῆρχον δύο πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων. — 1). Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, ὕστερον Ταμασσὸς κληθεῖσα, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα μέταλλα, ἡ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α, 20. 21. ἀναφερομένη. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ὕστερον Τέμψα καὶ Tempsa καλουμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, στερηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Αὐσόνων, κατὰ Στράβ. καὶ Gell ἐν Ὁμηρ. Ὀδ. ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι καὶ ταύτην ἐπὶ τῆς Κύπρου κειμένην, παρβλ. Nitsch εἰς Ὀδ.

Τέμμικες, οἱ. Ἑνικ. Τέμμιξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ἐλθόντες καὶ κατοικήσαντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν ἀρκτῴων μερῶν τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. = Βοιωτοί. Ἀριστφ. Ἀχ. 477.

Τέμπεα, τά, συνῃρμ. Τέμπη. Εὐρύχωρος καὶ τερπνοτάτη κοιλὰς τῆς Θεσσαλίας, ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος 40 σταδίων μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Πηνειὸς ποταμός· πέριξ αὐτῆς περὶ τὰς ὑπωρείας τῶν δύο ὀρέων εὑρίσκοντο πλάτανοι καὶ ἄλλα δένδρα ὑψηλότατα ἀποκαθιστῶντα τὴν θέαν της χαριεστάτην· περίφημα πρὸ πάντων ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τὰ Τέμπη ταῦτα διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τῶν θεῶν κατὰ τῶν Τιτάνων· τανῦν Λυκοστόμι. Ἡροδτ. 7, 173. Αἰλ. ποικ. ἱστ. γ'. (Τέμπος, τό, αἰολκ. = Τέμενος, ἄλσος, κληθέντα οὕτω τὰ Τέμπη ταῦτα ὡς πρότερον καλυπτόμενα ὑπὸ δάσεων. Σουΐδ.)

Τέμψα, ἡ, = Τεμέση.

Τενάγων, οντος, ὁ (ἡ). Βαστριάς τις, παρ' Αἰσχ. Περσ. 304.

Τενέα, ἡ. Κώμη τῆς Κορινθίας χώρας μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — ὅθεν, Τενεάτης, ου, (ἡ) ὁ κατοικ. Στράβ. — καὶ Τενεατικός, ἡ, όν, τῆς Τενέας ἢ εἰς τὴν Τενέαν ἀνήκων, ἡ Τενεατικὴ πύλη, μία τῶν ἐν Κορίνθῳ πυλῶν. Παυσ. β', 5.

Τενέας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, τανῦν Tinia. Στράβ.

Τένεδος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τρῳάδος, ἔχουσα 80 σταδίων περίμετρον, κατὰ Στράβ. πρότερον Λεύκοφρυς καλουμένη, ὕστερον δὲ Τένεδος ἀπὸ τοῦ Τέννου υἱοῦ τοῦ Κύκνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ Θρᾴκης, ἔκτισεν ἐπ' αὐτῆς μίαν πόλιν, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Διοδ. Σικ. ε', 83. Εὐστθ. εἰς Διον. Περ. 536. περίφημος δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξαίρετον καὶ γλυκὺν αὐτῆς οἶνον καὶ τὸ ἐν αὐτῇ γενόμενον ἐμπόριον· τανῦν Τένεδος. Ὁμ. Ἰλ. Α, 452. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου ἔχουσα δύο λιμένας καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — ὅθεν, Τενέδιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Τέννης, ου, ὁ, Αἰολκ. ἀντὶ Τέννης. Υἱὸς τοῦ Κύκνου βασιλέως τῶν Κολωνῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ καὶ τῆς Προκλείας, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην δικαιοσύνην καὶ εὐθύτητά του, ὅστις ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ τῶν διαβολῶν τῆς μητρυιᾶς του, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Τένεδον, ὅπου συνέστησεν ἓν ἴδιον βασίλειον καλέσας ἀπ' αὐτοῦ τὴν νῆσον ταύτην Τένεδον, πρότερον Λεύκοφρυν λεγομένην καὶ τιμηθεὶς ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμὰς ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων. Παυσ. 1, 14. Κρο. Κατὰ Διοδ. Σικ. πρῶτος ὁ Τέννης οὗτος κατῴκησε τὴν νῆσον ταύτην πρότερον ἔρημον οὖσαν ἀνθρώπων, πιθαν. ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Τρώων ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας· διὸ τοῦτο, παρὰ Παυσ. Στράβ. καὶ Διοδ. Σικ. ε', 83.

Τέντυρα, τά. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐν τῇ Θηβαΐδι χώρᾳ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας σώζονται ἔτι διάφορα ἐρείπια καὶ ἐξαιρτ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἴσιδος ὁ Ζωδιακὸς κύκλος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρηνται εἰκονισμένα τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ· τανῦν Δενδερᾶχ. Στράβ. καὶ

Τεντυρίς, ίδος, ἡ. = Τέντυρα. Στέφ. Βυζ.

Τέραμβος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κυσίρου καὶ τῆς νύμφης Ὀθρηΐδος, ὅστις ψάλλων μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τέχνην διὰ τῆς λύρας καὶ τῶν ποιμενικῶν αὐλῶν ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πανὸς καὶ τῶν ἄλλων Νυμφῶν, ἀλλὰ φανεὶς μέχρι τέλους ἀπειθὴς εἰς τὰς συμβουλάς αὐτῶν, μετεμορφώθη εἰς μέγαν κάνθαρον κεράμβυκα καλούμενον. Ἀντ. Λιβ. 22.

Τεργέστη, ἡ, καὶ Τεργέσται, αἱ. Κώμη ὕστερον δὲ πόλις τῶν Καρνίων ἐν Ἰστρίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, μ' ἐπίσημον ἐμπόριον κατεσταθεῖσα ἀκολούθως ἀποικία Ῥωμαϊκή. Τανῦν Τεργέστη, Trieste. Στράβ. Τὸ Τεργηστον, παρὰ Πτολ. καὶ τὰ Τέργεστα, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Τεργεσταῖοι, οἱ κάτοικ. κατὰ μεταθ. Τεγεστραῖοι, Διον. Περ.

Τερεντιανός, ὁ. Ὀνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμαίοις.

Τερέντιος, Ἀφρικανός. Terentius Afer. Περίφημος ποιητὴς Κωμικὸς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Καρχηδόνα περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπ' ὅπου ἐφέρθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην, χρηματίσας μέγας φίλος Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ καὶ ἄλλων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ἀποθανὼν εἰς ἓν ναυάγιον ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος φέρων μετ' αὐτοῦ πολλὰς κωμῳδίας τοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου· σώζονται δὲ ἓξ κωμικὰ δράματα τοῦ Τερεντίου τὰ ὁποῖα αὐτὸς συνέταξε μιμηθεὶς ἐπὶ πολὺ τὰ τοῦ Μενάνδρου καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ποιητῶν τῆς νεωτέρας κωμῳδίας. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. I, σελ. 43.

Τέρεινα, ἡ, = Τέρινα, ὅπερ ὅρα.

Τερηδών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, πιθαν. ἐν τῇ Χαλδαίᾳ χώρᾳ. Διον. Περ. 982. Πτολ. ε', 20. — 2) Αὐλητρίας τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Θεσμ. 1181. Τερηδών, ονος, ἐν ἀρχ. Ἐκδ.

Τέρινα, ἡ. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη παραθαλαττίως, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν· τανῦν Amantea. Στράβ. — ὅθεν, Τεριναῖος, αία, αῖον, τῆς Τερίνης ἢ ἐκ Τερίνης ὤν. Ὁ Τεριναῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Τέριναν σχηματιζόμενος κόλπος, Sinus Vibonensis. Θουκ. στ', 104.

Τέρμερα, τά. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας καὶ Λυκίας· κατὰ Στράβ. Τέρμερον χωρίον ἐν τῇ Καρίᾳ· ὁ δὲ Στεφ. Βυζ. θέτει αὐτὴν ἐν τῇ Λυκίᾳ. — ὅθεν, Τερμερεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῶν Τερμέρων. Ἡροδτ. 5, 37.

Τερμέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας ἀπέχον 40 στάδια τῆς νήσου Κῶ, κείμενον πλησίον τῆς Μύνδου ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου. Στράβ.

Τερμέριος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τερμέρου ἢ ἐκ τοῦ Τερμέρου ὤν. Τὸ Τερμέριον κακόν, ἐν παροιμ. λεγόμενον, ἀντὶ τοῦ, μέγα κακόν, δεινὸν εἰς ὁποῖον ἐπιστρέφει τις εἰς ἑαυτὸν δι' ἰδίας ἐνοχῆς ἢ κακουργίας, κατὰ Πλούτρ. ἀπό τινος λῃστοῦ Τερμέρου οὕτω κληθέν, ἢ κατὰ Σουΐδ. ἀπὸ τῆς πόλεως Τερμέρας ἔνθα διέτριβον πάλαι λῃσταὶ καὶ πειραταί. Πλουτρ. Θησ.

Τέρμερος, ὁ. Περιβόητος ἀρχαῖος λῃστὴς ἐν τῇ μυθολογίᾳ, διατρίβων ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις συντρίβων ἀθλίως τὰς κεφαλὰς τῶν αὐτόθεν διαβαινόντων ἐφόνευεν αὐτούς, ἕως ὅτου ἐφονεύθη καὶ οὗτος μὲ τὸν αὐτὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Πλουτρ. Θησ. 11.

Τερμησσός, ἡ, καὶ Τερμιττός. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταύρου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀνεφέροντο ὡς εἰς ἄκρον μάχιμοι καὶ πολεμικοί, διαμείναντες πολὺν χρόνον ἐλεύθεροι πάσης ξένης δυναστείας· ταύτης σώζονται ἔτι διάφορα ἐρείπια πλησίον τοῦ νῦν ὄρους Σχισσέτ. — διὰ τοῦ η εὕρηται παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Διον. Περ. 859. Τερμιτός, παρὰ Σουΐδ. καὶ Τελμισσός, παρ' Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. α', 28 — ὅθεν, Τερμησσεύς, ὁ κάτοικ. τῆς Τερμισσοῦ.

Τερμίλαι, οἱ (ἡ) Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Κρήτης, μεταβὰς εἰς τὴν Λυκίαν μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος, ὕστερον δὲ Λύκιοι κληθέντες ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Ἡροδτ. 1, 173. Παυσ. α', 19. ἔτι ὠνομάζοντο οἱ Λύκιοι καὶ μετὰ ταῦτα Τερμίλαι ὑπὸ τῶν ὁμόρων λαῶν (συγγεν. τῷ τέρμιος)

Τέρμος, ὁ. Termus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σαρδινίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κόρνου, τανῦν Fiume d'Aragonese.

Τέρμων, ονος, ὁ. Terminus. Θεότης τῶν Ῥωμαίων, εἰσαχθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ βασιλέως Νουμᾶ καὶ λατρευομένη ὡς ὅρος τῶν συνόρων καὶ ἀσφαλείας πάσης ἰδιοκτησίας τῶν παλαιῶν κατοίκων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζετο ἐτησίως ἡ ἑορτὴ Τερμινάλια καλουμένη περὶ τὴν 21 ἡμέραν τοῦ Φευρουαρίου μηνός. Διον. Ἁλ. β', 9. Πλούτ. Νουμ.

Τέρπανδρος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀντίσσης πόλεως τῆς Λέσβου ἀκμάσας πιθαν. περὶ τὴν 60 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου αἱ Μελῳδίαι Λέσβιαι καλούμεναι ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ ἀρχαίων, χρησιμεύσασαι πολὺν χρόνον ὡς πρωτότυποι τῶν Ἑλληνικῶν ῥυθμῶν. Οὗτος λέγεται ὅτι προσέθεσεν ἄλλας τρεῖς χορδὰς εἰς τὴν λύραν πρὸ αὐτοῦ ἐκ τεσσάρων μόνον συνισταμένης, καὶ ὅτι ἐφήρμοσεν μουσικὰ σημεῖα διὰ τῶν ὁποίων ἐψάλλοντο τὰ ποιήματα

τοῦ Ὁμήρου εἰς τοὺς κοινοὺς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἔψαλλον τὰς ᾠδὰς τοῦ Τερπάνδρου εἰς τὰ κοινὰ αὐτῶν συσσίτια. Πλουτ. Στραβ. ιγ΄. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ΄, 50.

Τερπιάδης, ου, ὁ (Ξ) Υἱὸς τοῦ Τερπίου, ὁ ἀοιδὸς Φήμιος, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 330.

Τερψίας, α, ὁ (Ξ). Νικητής τις τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ἐν Κορίνθου. Πινδ. Ὀλ. 13, 60.

Τερψικράτη, ἡ (Ξ) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐρύοπα. Ἀπολλδ. 7, 8.

Τερψιχόρα, Ἰωνικ. Τερψιχόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ὕστερον παριστανομένη ὡς ἔφορος τοῦ χοροῦ καὶ τῶν ἐν τῷ χορῷ ᾀσμάτων. Ἡσ. Θεογ. 78. Πλατ. Φαιδρ. 259.

Τερψίων, ωνος, ὁ (Ξ) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μεγάρων. Πλάτ.

Τετρακόσιοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθήναις οἱ τετρακόσιοι ἄνδρες οἵτινες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Πεισάνδρου, καταργήσαντες τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰσήγαγον τὴν Ὀλιγαρχικήν, τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. Θουκ. η΄, 94. Δημ.

Τετράμνηστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνύσου Σιδώνιος, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ ναυτικοῦ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδ. 7, 98.

Τετράπολις, εως, ἡ Ἀττική. Χώρα τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Ἀθηνῶν περιλαμβάνουσα τέσσαρας πόλεις, τὴν Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον, τὰς ὁποίας παλαιόθεν συνῴκισεν ὁ Ξοῦθος ἔχων αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Εὐρ. Ἡρακ. 81. Στράβ. — 2) ἡ Δωρική. Χώρα τῆς Δωρίδος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ περιλαμβάνουσα τέσσαρας πόλεις, τὸν Ἐρινεόν, Βοιόν, Πίνδον καὶ Κυτίνειον. Στράβ. θ. — 3) Τετράπολις τῆς Συρίας, ἐπαρχία τῆς Συρίας ἥτις καὶ Σελευκὶς μετὰ ταῦτα ἐκαλεῖτο, περιλαμβάνουσα καὶ αὐτὴ τέσσαρας πόλεις, τὴν Ἀντιόχειαν, Ἀπάμειαν, Λαοδίκειαν καὶ Σελεύκειαν. Στράβ.

Τετραπυργία, ἡ. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας, τανῦν Ιγγετού μὲ πολλὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως. Πολυβ. Πτολ. ε, 7.

Τευγλουσσα, ἡ, ὅρα Τεύτλουσσα.

Τευθέα, ἡ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς Δύμης, ἥτις κατὰ Στράβ. ἑνώθη ὕστερον μετὰ τῆς Δύμης· κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Τευθίδα, Παυσ. η΄, 27.

Τευθέας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἤλιδος εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Στράβ.

Τεῦθις, ιδος, ἡ, ὅρα Τευθέα.

Τευθρανία, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύθραντος. Ξενφ. Ἀναβ. β΄, 1, 3. παρβλ. καὶ Ἑλλ. γ΄, 16. — ὅθεν, τὸ Τεύθραντος ἄστυ, Αἰσχ. Ἱκετ. 565. — 2) Χώρα μικρὰ τῆς Μυσίας περὶ τὸν Καΐκον ποταμὸν μεταξὺ Ἐλαίας καὶ Περγάμου. Ἡροδ. 2, 10. Ἀπολλδ. β΄, 7, 4. Ξενφ. καί, τὸ Τεύθραντος πεδίον. Πινδ. Ὀλ. 9, 107. (Τευθρανία, παρὰ Φιλοστρ. Ἐπιγρ. ἐν Ἀνθολ. τομ. β, 400.)

Τευθρανίδης, ου, ὁ (Ξ) Υἱὸς τοῦ Τεύθραντος, ὁ Ἄξυλος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 13.

Τεύθρας, αντος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν χώραν του τὴν Αὔγην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, υἱοθέτησεν αὐτὴν ἀναθρέψας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδα της Τήλεφον, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύσας μὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ βασιλείου του. Ἀπολλδ. β΄, 7, 4. Παυσ. η΄, 4. Τηλ. μυθ. 99. — ὅθεν, τὸ Τεύθραντος ἄστυ, καὶ πεδίον = Τευθρανία, ὅπερ ὅρα. — 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐκ Μαγνησίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 705.

Τευθρώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Τεύθραντος. Παυσ. τανῦν Κολοκυθιά.

Τευκρίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Τεύκρου ἢ ἐκ τοῦ Τεύκρου οὖσα. ἡ Τευκρὶς γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Τρῳάδος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως Τεύκρου, συνήθως δὲ εἴληπται τὸ Τευκρὶς ταυτ. μὲ τὸ Τρῳάς. Ἡροδ. 2, 118. Αἰσχ. Ἀγ. 113.

Τευκροί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Τευκρίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ συνηθ. ἀντὶ τοῦ Τρῶες. Ἡροδ. 7, 122. Στεφ. Βυζ. καὶ Τεῦκροι, παρὰ Καλλιμ. εἰς Ἀρτ. 231. Ἀπολλδ. γ΄, 12, 1. Στράβ. κατὰ Στεφ. Βυζ. εἴληπται τὸ Τευκροὶ ἐξαιτον. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐν Τευκρίδι λαοῦ, παραβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλδ. σελ. 739.

Τεῦκρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, κατ' Ἀπολλδ. γ΄, 12, 1, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ αὐτόθι κάτοικοι Τευκροί. Οὗτος ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν αὐλήν του τὸν φεύγοντα Δάρδανον τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βατείαν, ἀφήσας αὐτὸν μετὰ θάνατον καὶ διάδοχον ὅλου τοῦ βασιλείου. Διοδ. Σικ. δ΄, 77. — 2) Υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ περιφήμου Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 266. μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου ἐκστρατεύσας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη πρὸ πάντων ἄριστος τοξότης μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ἰλ. Ν. 91. Ο, 441 μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Σαλαμῖνα ἐδιώχθη αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ πατρός του ὡς μὴ ἐκδικηθεὶς τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Αἴαντος, ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν νῆσον Κύπρον καὶ κυριεύσας ἕν μέρος αὐτῆς ἔκτισεν ἐν αὐτῇ μίαν πόλιν τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν Σαλαμῖνα ἀπὸ τῆς πατρίδος του. Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐβασίλευσαν χρόνους τινὰς κατὰ συνέχειαν ἐν Κύπρῳ, ἐξ ὧν ὑπῆρξεν καὶ ὁ Εὐαγόρας. Πινδ. Νεμ. 4, 76. Αἰσχ. Περ. 896. Ἰσοκρ. Εὐαγ. Κατὰ Παυσ. η΄, 15, 3. εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀποθάνει ὁ Τελαμὼν ὅτε ὁ Τεῦκρος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας.

Τευμησσός καὶ **Τευμησσός**, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἔκρυψε τὴν Εὐρώπην ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Φοινίκης. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 224. Εὐρ. Φοιν. 1100. Στράβ. Παυσ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης, πιθαν. = Ὕπατον. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν Τευμήσσιος, ία, ιον. Τοῦ Τευμησσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Τευμησσοῦ ὤν. Ἡ Τευμησία ἀλώπηξ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἀλώπηξ τὴν ὁποίαν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς ἔπεμψεν ὡς μάστιγα εἰς τοὺς Θηβαίους, προξενοῦσα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. Παυσ. (δι' ἑνὸς σ ἐστὶν ἀρχαιοτρ. γραφ, ὡς παρ' Ὁμ. Εὐρπ. Παλαιφ. διὰ δὲ δύο σσ, παρὰ Στράβ. Στεφ. Βυζ. Παυσ. παραβλ. Fischer εἰς Παλαίφτ.)

Τευρίσκοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Δακίας κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Τρανσυλβανίᾳ. Πτολ. γ΄, 8.

Τευρία καὶ **Τευρνία**, ἡ. Πόλις τοῦ Νωρικοῦ ἐν τῇ Γερμανίᾳ ἐπὶ τοῦ Δραύου ποταμοῦ, ἐπίσημος τὸ πάλαι, τανῦν Lurnfeld. Πτολ. β΄. 14.

Τευταμίας, ου, ὁ. (‒⏑⏑‒) Βασιλεὺς τῆς Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς τὸν πάππον αὐτοῦ Ἀκρίσιον. Ἀπολλδ. β΄, 4, 4.

Τευταμίδης, ου, ὁ. (‒⏑⏑‒) Υἱὸς τοῦ Τευταμίου, ὁ Πελασγὸς Λῆθος, Ὁμ. Ἰλ. Β΄. 843.

Τευτίαπλος, ὁ. Ἠλεῖός τις παρὰ Θουκ. γ΄. 29.

Τεύτλουσσα, ἡ. (Τεύγλουσσα. Θουκ.) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Ἀσίας πλησίον τῆς Ῥόδου. Θουκ. η΄. 41. Στέφ. Βυζ. (ἐκ τοῦ τεῦτλον, τό. Ἀττ. ἀντὶ σεῦτλον, ὅθεν Τευτλόεσσα, συναιρ. Τεύτλουσσα).

Τεύτονες, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γερμανίας, πολεμήσαντες μετὰ τῶν Κίμβρων ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν· κατῴκουν δὲ οὗτοι ἀρχαιόθεν κατὰ τὸν Γεωγράφον Πυθέαν πλησίον τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ περιλαμβάνοντες πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Στράβ.

Τέως, Γεν. ω, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Σάμου μὲ λιμένα, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ Ἑκαταίου, τανῦν ἐρείπια Βοδρούμ καλούμενα. Ἡροδ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν, Τήιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδ.

Τηθύς, ύος, ἡ (‒‒) Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 362. γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πολλότατα τέκνα, ἀναφερόμενα ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα ποταμίων θεῶν καὶ Ὠκεανίδων. Εἰς ταύτην ἐνεπιστεύθη ἡ Ῥέα τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 201. Ἀπολλδ. α, 1, 3. Κατὰ Πλάτ. Τιμ. ὑπῆρχεν ἡ Τηθὺς μήτηρ τοῦ Φόρκυος, τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. (πιθαν. ἐκ τοῦ τηθὴ, ὡς τὰ πάντα τιθηνοῦσα καὶ τρέφουσα, ἀλληγορικῶς λαμβανομένη ἐπὶ τοῦ καταποτίζοντος τὴν φύσιν ὕδατος.)

Τηλεβόαι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀρκαδίας, πιθαν. κατάγόμενοι ἐκ τοῦ γένους τῶν Λελέγων, οἵτινες πρώϊμος ἤδη κυριεύσαντες τὰς ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Λευκαδίας νήσους κατῴκησαν ἐν αὐταῖς, Ἡσ. Ἀσπ. 19. Στράβ. ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν Τάφιοι καὶ παρὰ Στράβ. καὶ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρότερον δὲ Τηλεβοΐδες. Κατὰ Ἀπολλδ. β΄, 4, 5. ἦσαν οἱ Τηλεβόαι οὗτοι ἄποικοι τῆς πόλεως τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθέντες Τηλεβόαι ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ταφίου ὅτι τηλοῦ τῆς πατρίδος ἔβη· ἢ κατὰ Σχολ. εἰς Ἡσ. ἀπὸ τοῦ Τῆλε βοᾶν, κατὰ δὲ Στράβ. ἀπὸ τοῦ Τηλεβόα.

Τηλεβόας, α, ὁ. Ἔγγονος τοῦ Αὐτόχθονος Λέλεγος, τοῦ ὁποίου οἱ 22 παῖδες Τηλεβόαι καλούμενοι κατῴκησαν τὴν Λευκαδίαν. Στράβ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλδ. γ΄, 8, 1. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, πιθαν. ὁ παρὰ Πλουτρ. Ἀρτανίας· κατὰ Rennel ὁ νῦν Ἀκτσού. Ξενφ. Ἀναβ. δ΄, 4, 3.

Τηλεβοΐς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἓν μέρος τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὸ ὁποῖον κατῴκουν πρότερον οἱ Τηλεβόαι. Στέφ. Βυζ.

Τηλεγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φαρέως καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, γυνὴ τοῦ Ἀλφειοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὀρσίλοχον. Παυσ. Μεσ. 30.

Τηλέγονος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πρωτέως τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς μονομαχήσας μετ' αὐτῶν. Ἀπολλδ. β΄, 5, 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰὼ ὅτε αὐτὴ ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐνταῦθα. Ἀπολλδ. β΄, 1, 3. κατὰ Σχολιστ. Εὐρ. Ὀρ. 932. ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος οὗτος υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ὑπὸ τῆς ὁποίας πεμφθεὶς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ φερθεὶς ὑπὸ μιᾶς τρικυμίας εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας τὸν Ὀδυσσέα· μετὰ ταῦτα δὲ ἔλαβεν ὡς λέγεται τὴν Πηνελόπην

εἰς γυναῖκα. Ἡσ. Θεογ. 1014. Λουκ. Κατὰ δὲ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π, ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος υἱὸς τῆς Καλυψοῦς κτίσας τὴν πόλιν Τούσκουλον ἐν Ἰταλίᾳ.

Τηλεκλέης, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν Δολιόνων ἐκ Θρᾴκης. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1040.

Τηλεκλείδης, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ἓξ Κωμικὰ δράματα παρὰ Σουίδ. καὶ Ἀθην. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. ΙΙ, σελ. 499.

Τήλεκλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 830 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων. Στράβ.

Τηλέμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης, βρέφος ἔτι ὢν ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 447. Ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ἰθάκην, ἀπεφάσισε κατὰ προτροπὴν τῆς Ἀθηνᾶς νὰ ὑπάγῃ εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος πρὸς ζήτησιν αὐτοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης λαβούσης τὴν μορφὴν τοῦ σοφοῦ γέροντος Μέντορος. Φθάσας εἰς τὴν Σπάρτην ἐπληροφορήθη τέλη παρὰ τοῦ Μενελάου τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφὴν τοῦ πατρός του, δι' ὃ καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ, ὅπου εὑρὼν τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χοιροβοσκοῦ Εὐμαίου, ἦλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν φόνον τῶν μνηστήρων τῆς μητρός του Πηνελόπης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 260. Ὀδ. Χ, 89. 98. 148. Κατά τινας ἔλαβεν ὁ Τηλέμαχος εἰς γυναῖκα τὴν Ναυσικάαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Περσέπτολιν. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π. κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Κίρκην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τηλεγόνου. (ἐτυμ. τηλεμάχος, ὁ μακρὰν μαχόμενος, κατ' Εὐσταθ. ἐκλήθη οὕτως ὁ Τηλέμαχος ὡς γεννηθεὶς καθ' ὃν χρόνον ὁ πατήρ του ἐμάχετο μακρὰν τῆς πατρίδος.)

Τήλεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, περίφημος οἰωνοσκόπος, ὅστις ζῶν μεταξὺ τῶν Κυκλώπων προεμήνυσεν εἰς τὸν Πολύφημον τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δυστυχίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 509. Θεοκρ.

Τηλέπυλος, ἡ. Πόλις τῶν Λαιστρυγόνων, παρ' Ὁμ. Ὀδ. Φ, 318. ἐκδ. Οὐολφ. ἐν δὲ Ὀδ. Κ, 82 εὕρηται ἐπίθετον. Τηλέπυλος Λαιστρυγονίη, παρβλ. Εὐσταθ. αὐτόθ.

Τηλεφάνης, ους, ὁ (ᾱ) Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ.

Τηλέφασσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, Φοίνικος, Κίλικος καὶ τῆς Εὐρώπης, ἥτις συνοδεύσασα τὸν υἱὸν αὐτῆς Κάδμον ὅτε οὗτος ἐπέμφθη πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαγείσης ἀδελφῆς του, ἀπέθανεν εἰς τὴν Θρᾴκην. Ἀπολλόδ. γ', 1, 1. Κατὰ Μόσχ. Εἰδ. β', 42. ὑπῆρχεν ἡ Τηλέφασσα γυνὴ τοῦ Φοίνικος, ἐν δὲ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 5. καλεῖται Τηλέφη.

Τηλεφίδης, ου, ὁ (ῐ) Υἱὸς τοῦ Τηλέφου, ὁ Εὐρύπυλος, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 519.

Τήλεφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὔγης θυγατρὸς τοῦ Ἀλεοῦ βασιλέως τῆς Τεγέας, τὸν ὁποῖον εὑρὼν κεκρυμμένον ὁ κόππαστος εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξέθηκεν αὐτὸν βρέφος ἔτι ὄντα ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου, ὅπου λέγεται ὅτι ἔθρεψεν αὐτὸν μίαν ἔλαφος, τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ Αὔγην τὴν ὁποίαν καὶ ταύτην ἔδωκεν ὁ πατήρ της εἰς τὸν Ναύπλιον διὰ νὰ πωλήσῃ εἰς ξένην γῆν, φερθεῖσαν ὑπὸ τούτου εἰς τὴν Μυσίαν ἔλαβε γυναῖκα ὁ αὐτόθι βασιλεύων Τεύθρας. Μετὰ καιρὸν ὁ Τήλεφος μαθὼν παρὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ γέννησιν, ἦλθεν εἰς Μυσίαν πρὸς ζήτησιν τῆς μητρός του, ὅπου ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως ὁ Τεύθρας τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην ἀφήσας αὐτὸν μετὰ θάνατον καὶ διάδοχον τοῦ βασιλείου του. Πινδ. Ὀλ. 9, 111. Ἀπολλόδ. β', 7, 4 καὶ γ', 9, 1. Ὅτε δὲ οἱ Ἕλληνες ἐστράτευον κατὰ τῆς Τροίας καὶ ἤθελον νὰ ὁρμήσωσιν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ νομίζοντες ταύτην ὡς ἐχθρικήν, ὁ Τήλεφος πολεμῶν κατ' αὐτῶν ἐπληγώθη βαρέως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ὕστερον δὲ ἐλθών, κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, εἰς τὸ Ἄργος λέγεται ὅτι ἐθεραπεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀχιλλέως δι' ἐπιθέσεως ὀλίγης σκωρίας ἐκ τοῦ δόρατος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐρεθισθείσης πληγῆς του. Διοτ. Δουκ. Νεκρ. 52. Ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου ἐγέννησεν ὁ Τήλεφος τὸν Εὐρύπυλον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ἐν Ἀρκαδίᾳ ὡς Ἥρως ἔχων ἐν ἴδιον ἱερὸν ἄλσος ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου, Τηλέφου ἄλσος καλούμενον. Παυσ. καὶ Τηλέφου ἑστία, Ἀπολλόδ. α', 8, 6 (Τήλεφος, κατ' Ἀπολλόδ. ἀπὸ τοῦ ἔλαφος καὶ θηλή, ὡς θηλασθεὶς ὑπὸ μιᾶς ἐλάφου, παραβλ. Heyne. σελ. 461.)

Τηλίνης, ους, ὁ. Ἱερεὺς τῶν Καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ τυράννου Γέλωνος. Ἡροδ. 7, 153.

Τῆλος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ῥόδου, ἔχουσα 140 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζον τὸ πάλαι ἀξιόλογα μύρα πρὸς ἄλειψιν· τανῦν Πισκοπία. Ἡροδ. 7, 153. — ὅθεν Τήλιοι οἱ κάτοικ.

Τῆλυς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Συβάριδος ἐν Ἰταλίᾳ πολεμήσας κατὰ τῶν Κροτωνιατῶν. Ἡροδ. 5, 44.

Τημενίδαι, οἱ (ῐ) Ἀπόγονοι τοῦ Τημένου ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵτινες διωχθέντες ἐκ τοῦ Ἄργους ἦλθον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν συστήσαντες τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Ἡροδ. 8, 138. — ἀφ' ὧν οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τημενίδαι. Θουκ. β', 99.

Τημένιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἔνθα ἐδεικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τημένου. Στράβ. Τημενίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ.

Τήμενος, ὁ. Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, εἰσβαλὼν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν καὶ Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, ὕστερον δὲ ἐφονεύθη διὰ συνωμοσίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ παίδων, ταφεὶς εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν κώμην Τημένιον ἐν Ἀργολίδι. Ἀπολλόδ. β', 8, 2. Πλάτ. Νομ. Παυσ. β', 28.

Τῆμνος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ μεταξὺ Κύμης καὶ Μαγνησίας, τανῦν Μενιμέν. Ἡροδ. 1, 149. Ξενφ. — ὅθεν, Τημνίτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ.

Τῆνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἄνδρου, παράγουσα τὸ πάλαι ἐξαίρετον οἶνον καὶ ἀφθόνους καρποὺς καὶ ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἷς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μ' ἓν ἱερὸν δάσος αὐτοῦ. Τανῦν Τῆνος. Αἰσχ. Περσ. 883. Ἡροδ. — ὅθεν, Τήνιοι, οἱ κατοικ. Ἡροδ. 4. 33.

Τήραιος, ὁ. Βασιλεύς τις τοῦ Χάρακος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ζήσας 92 ἔτη. Λουκ. Μακροβ. 16.

Τήρεια, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ζελείας, τὸ Τηρείης ὄρος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 829. (κατ' Εὐσταθ. ἀπὸ τοῦ τηρεῖν τὰ κύκλῳ.)

Τηρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Βιστωνίδος νύμφης, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πρόκνην μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴτυν. Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. ὕστερον δὲ ἀτιμάσας τὴν Φιλομήλαν ἀδελφὴν τῆς Πρόκνης, ἐξέκοψε τὴν γλῶσσαν αὐτῆς διὰ νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν ἄτοπον πρᾶξίν του· ἀλλ' ἡ Πρόκνη μαθοῦσα τὸ συμβὰν τοῦτο καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ συζύγου της, ἔσφαξε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὸν ἴδιον παῖδα της Ἴτυν, τὸν ὁποῖον παρέθηκεν ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔμπροσθεν τοῦ Τηρέως, διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεὶς οὗτος καὶ καταδιώκων αὐτὰς μετεμορφώθη ὁ μὲν Τηρεὺς εἰς ἔποπα, ἡ δὲ Πρόκνη εἰς χελιδόνα καὶ ἡ Φιλομήλα εἰς ἀηδόνα. Ἀνακρ. ιβ'. Θουκ. β', 29. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων τραγικῶν ποιητῶν ἐπραγματεύθησαν τὴν μυθώδη ταύτην διήγησιν εἰς ὕλην διαφόρων δραματικῶν παραστάσεών των.

Τήρης, ου, καὶ ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, πατὴρ τοῦ Σιτάλκους, ὁ συστήσας πρῶτον τὸ βασίλειον τῶν Ὀδρυσῶν. Ἡροδ. 7, 137. Θουκ. β', 29. Ξενφ. — 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, νεώτερος τοῦ προτέρου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, διωχθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. (γεν. ου, Ἡροδ. Θουκ. καὶ ους, Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 5, 1.)

Τηρίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων· τανῦν Lentino. Θουκ. στ', 94. Διοδ. Σικ.

Τηρίβαζος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ, ὕστερον δὲ τῆς Ἰωνίας. Ξενφ. Ἀνάβ. δ', 4. ἐν δὲ Ἑλλ. στ', 1, Τιρίβαζος.

Τηριδάη, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως Μενελάου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Μεγαπένθην. Ἀπολλόδ. γ', 11.

Τηριδάτας, α, ὁ (ᾱ) Παιδίσκης τις παρὰ Λουκ.

Τηριδάτης, ου, ὁ (ᾱ) Εὐνοῦχος Κύρου τοῦ Νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Τήριλλος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδ.

Τηΰγετον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ταΰγετον, ὅπερ ὅρα.

Τιᾱνός, ὁ, ὅρα Τίον.

Τιαραντός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· τανῦν Σὺλ ποταμὸς ἐν τῇ δυτικῇ Βλαχίᾳ. Ἡροδ. 4, 48.

Τιάσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ Τιάσα ποταμός. Παυσ. Λακ. 18. Ἡσύχ.

Τῐβᾰρηνία, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμόν· ἔτι ἡ Τιβαρηνῶν παραλία. Στράβ.

Τῐβᾰρηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τιβαρηνίας ἢ εἰς τοὺς Τιβαρηνοὺς ἀνήκουσα, ἡ Τιβαρηνὶς γαῖα = Τιβαρηνία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 1015.

Τιβᾰρηνοί, οἱ. Λαὸς τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Χαλύβων καὶ Μοσυνοίκων, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐνησχολοῦντο εἰς ὅλα αὐτῶν τὰ ἔργα μετὰ πολλοῦ γέλωτος, θεωροῦντες τοῦτο ὡς ἓν μέρος τῆς εὐδαιμονίας των. Ἡροδ. 3, 94. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 377. Ξενφ. Κυρ. Ἀνάβ.

Τιβεριάς, άδος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γεννησαρέθ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀντίπα. Στεφ. Βυζ.

Τιβεριόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας. Πτολμ.

Τιβέριος καὶ **Τιβήριος**, ὁ, Tiberius. Υἱὸς θετὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κλαυδίων καὶ γεννηθεὶς εἰς

τὴν Ῥώμην τὸ 711 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ἡ βασιλεία τοῦ ὁποίου διήρκησε 23 χρόνους χαρακτηριζομένη ἐξαιρέτως διὰ πολλῶν αὐτοῦ τυραννικῶν καὶ βδελυρῶν πράξεων· (διὰ τοῦ ε εὕρηται παρὰ Πολυβ. διὰ δὲ τοῦ η παρὰ Λουκ. Στράβ. καὶ ἐν Ἀνθολ.)

Τίβεριςς, ιδος, ὁ, καὶ εως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τοῦ Λατίου καὶ τῆς πόλεως Ῥώμης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν· τανῦν Τίβερις. Στράβ.

Τιβία, ἡ, = Φρυγία, παρὰ Σουΐδ.

Τίβειον, τό. Ὄρος τῆς Φρυγίας, Τίβειον, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Τίβιος, ὁ, κατὰ Στράβ. Ὄνομα σύνηθ. τῶν Φρυγῶν, ἐφεξῆς δὲ καὶ ὄνομ. κύρ. τῶν δούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Λουκ.

Τίβισις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, τανῦν Καρὰ Λομ. Ἡροδ. 4, 49.

Τίβισκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Δακίας ῥέων ἀπ᾽ ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον. Πτολ. γ', 7. ἔτι Tisianus καὶ Τυσία καλούμενος, τανῦν Τέϊς ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ.

Τίβουρα, τά, Tibur. Πόλις ἀρχαία καὶ ἰσχυρὰ ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τὸ πάλαι· Στράβ. καί, ἡ Τίβυρις, Στεφ. Βυζ. τανῦν, Tivoli· — ὅθεν, Τιβουρτῖνος, ὁ κάτοικ.

Τίγασις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φυληΐδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλδ. α', 7, 8.

Τίγγις, ιος καὶ εως, ἡ· Tingi. Μητρόπολις τῆς Μαυριτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ· τανῦν Ταγγέρ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τιγράνης, ου, ὁ (ᾱ). Στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 62. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου. Ξενοφ. Κυροπαιδ. γ', 1. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀρταξίου, βασιλεὺς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ συμμαχήσας μετ᾽ αὐτοῦ ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ῥωμαίων κατακτήσας ὅλην τὴν Καππαδοκίαν, μικρὰν Ἀρμενίαν καὶ ἓν μέγα μέρος τῆς Συρίας καὶ ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Λουκ. Μακρ. — 4) Τιγράνης ὁ δεύτερος, ἔγγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου ὡς ἐχθρὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Τιγρανόκερτα, τά. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Τιγράνου ὡς καθέδρα τοῦ Ἀρμενικοῦ βασιλείου, τῆς ὁποίας οἱ πλεῖστοι κάτοικοι ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, ὕστερον ἐρημωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Σερέτ. Στραβ.

Τίγρης, ητος, καὶ Τίγρις, ιδος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας, τοῦ ὁποίου ὁ Ἡροδ. ἀναφέρει τρεῖς πηγὰς αὐτόθι ἐκ τῶν ὁποίων αὐτὸς σχηματίζεται· ῥέων δὲ διὰ τῶν ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Μεσοποταμίας καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Εὐφράτην ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· τανῦν καλεῖται ὁ Τίγρις ἀπὸ τῆς ἑνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Εὐφράτου Διδιχλέ. — 2) Ἄγνωστός τις ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, ἄλλως καὶ Ἅρπυς καλούμενος. Ἀπολλδ. α', 9, 21. (Τίγρης, ητος, Αἰτ. -τα, ἔστιν ὁ συνηθ. τυπ. παρ᾽ Ἡροδ. Ξενφ. Στράβ. Λουκ. καὶ Ἀῤῥιαν. Τίγρις, Αἰτ. Τίγριν, εὕρηται παρ᾽ Ἡροδ. 1, 189. ἔτι παρὰ Στράβ. Τίγρις, ιδος, καὶ ιος, Δοτ. Τίγρι, καὶ παρὰ Διον. Περ. 984. Αἰτ. Τίγριδα, Ἡροδ. γ', 4. κατὰ Στράβ. ἡ λέξις Τίγρις ἐδήλου ἀρμενιστὶ τὸ βέλος, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς ταχείας αὐτοῦ ῥοῆς.)

Τιγυρηνοί, οἱ· Tigurini. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Ἑλβετίας εἰς ἄκρον μάχιμον, κατοικοῦν περὶ τὸν Ῥῆνον ποταμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζοντο ἀπὸ τῆς Γερμανίας. Στράβ.

Τίειον, τό, = Τῖον.

Τίθαιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 88.

Τιθόρεια, ἡ, = Τιθορέα, ἀριθμ. 1, Στέφ. Βυζ.

Τιθορέα, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, πρότερον Νέων καλουμένη, ὅπερ ἴδε, τανῦν Βελίτζα. Παυσ. Φωκ. 32, — 2) ἡ βορειοδυτικὴ ἄκρα τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι. Ἡροδ. 8, 32.

Τίθρας, αντος, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο ἄγριοι καὶ κακοήθεις· ὅθεν, Τιθράσιος, ία, ιον, τοῦ Τίθραντος ἢ ἐκ τοῦ δήμου Τίθραντος ὤν· Ἀριστφ. Βατρ. 477. ἔνθα ὁ κωμικὸς καλεῖ κατ᾽ ἀστεϊσμὸν τὰς Γοργόνας Τιθρασίας ἀντὶ Ταρτησσίας.

Τιθραύστης, ου, κλητκ. Τιθραῦστα. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ἡγεμὼν τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, δι᾽ ἐπιταγῆς τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν Τισσαφέρνην καὶ ἐξελέχθη ἀντ᾽ αὐτοῦ Σατράπης τῆς Λυδίας· οὗτος διήγειρε διὰ χρημάτων πολλὰς Ἑλληνικὰς πόλεις εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Σπάρτης, ὥστε οὕτως ἐβίασε τὸν βασιλέα Ἀγησίλαον νὰ ἀφήσῃ τὰς ἐν Ἀσίᾳ εὐτυχεῖς ἐπιχειρήσεις του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων τῆς Λακεδαίμονος. Ξενοφ. Ἑλλ.

Τιθωνός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς, τὸν ὁποῖον, ἐρασθεῖσα ἡ Ἠὼς διὰ τὴν ὡραιότητά του ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἠμαθίωνα καὶ Μέμνονα. Διὰ μεσιτείας δὲ τῆς θεᾶς ταύτης ἀξιωθεὶς τῆς ἀθανασίας, μὴ τὸ σὲ κατήντησεν εἰς ἔσχατον καὶ ἐσθενὲς γῆρας μετεμορφώθη ὑπ᾽ αὐτῆς εἰς τέττιγα. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 237. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 219. Ἡσ. Θεογ. 984. Ἀπολλδ. γ', 12, 4. Κατὰ Ἀπολλδ. γ', 14, 3. ὑπῆρχεν ὁ Τιθωνὸς υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου· εἴληπται δὲ ὁ Τιθωνὸς ἐν παροιμ. ἐπὶ ἐσχατογέροντας λεγόμενος. Ἀριστφ. Ἀχ. 688. Λουκ. Κωμοτ. 50.

Τίκινον, τό, Ticinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τικίνου ποταμοῦ πλησίον τῆς Πλακεντίας, ἀκμάσασα μεγάλως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων· τανῦν Παβία, Pavia. Στράβ.

Τίκινος, ἡ, = Τίκινον. Στέφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ὅστις ῥέων ἐκ τῶν Ἄλπεων ἐκβάλλει εἰς τὸν Πάδον· τανῦν Tesino. Στράβ.

Τιλαταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Σκόμιον πλησίον τῆς νῦν πόλεως Σοφίας. Θουκ. β', 96. Στέφ. Βυζ.

Τιλλίβορος, ὁ. Περιβόητός τις λῃστής, ἀναφερόμενος παρ᾽ Ἀῤῥιαν. καὶ Λουκ. Ἀλέξ. 2.

Τιλφοῦσα καὶ Τιλφοῦσσα, ἡ, Δωρ. Τιλφῶσσα, καὶ Τελφοῦσα Ὁμ. Κρήνη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Ἁλιάρτου ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἔκειτο τὸ ὄρος Τιλφώσιον ἔνθα ἐδεικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τειρεσίου Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 246. Στράβ. — 2) Νύμφη τις ἔφορος τῆς ὁμωνύμου κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ. Ὁμ. αὐτόθ. — (ἡ γραφ. ἐστιν ἀμφιβολ. Τελφοῦσα, Ὁμ. Τιλφοῦσα, παρὰ Παυσ. θ', 33 Ὀρθότρ. μέντοι Τιλφοῦσσα, Ἀπολλδ. γ', 7, 3. καὶ Δωρ. Τιλφῶσσα Πινδ. παρ᾽ Ἀθην. κατὰ συναίρεσ. ἐκ τοῦ Τιλφόεσσα, ἀπὸ τοῦ τίλφη ἀττκ. ἀντὶ σίλφη· παρβλ. Ilgen εἰς Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 244. Heyne εἰς Ἀπολλδ. 644.)

Τιλφούσιον καὶ Τιλφούσσιον, Δωρ. Τιλφώσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης παρὰ τὸ αὐτόθι ὁμώνυμον ὄρος· δι᾽ ἑνὸς σ εὕρηται παρὰ Παυσ. Τιλφώσσιον, παρὰ Στράβ. καὶ Τιλφωσσαῖον, τό, παρὰ Δημ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς πόλεως Τιλφουσίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπήγαζεν ἡ Κρήνη Τιλφοῦσσα. Στράβ. θ'. Παυσ.

Τιλφούσσιος, ὁ, Δωρ. Τιλφώσσιος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τιλφούσης κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτοῦ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 387. Στράβ. θ'.

Τιλφῶσσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Τιλφοῦσσα.

Τιλφωσσαῖον καὶ Τιλφώσσιον, τό· Δωρ. ἀντὶ Τιλφούσιον.

Τιμαγένης, ους, ὁ. Ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ Ἱστοριογράφος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀναφερόμενος παρὰ Κυϊντιλιανῷ καὶ ἄλλοις. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 53.

Τιμάγητος, ὁ· (ᾰ) Ὀνομ. κύρ. Ἀρσεν. παρὰ Θεοκρ. Κιθ. β', 18.

Τιμαγόρας, ου, ὁ, κλητκ. ᾰ. Κάτοικός τις ἐκ Τεγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ Θουκ. β', 67. — 2) Ἀθηναῖος, ὅστις πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Λέοντος πρεσβυς εἰς τὴν Περσίαν ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὡς δωροδοκηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου. Ξενφ. Ἑλλ. ζ, 1. Δημ. παραπρβλ. σελ. 350. — 3) Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Θεογν. 1025.

Τιμάεσσα, ἡ (ᾰ) Θηλ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Τιμαία, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἄγιδος Πλουτρ.

Τιμανθώ, οῦς, ἡ· Θηλ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθλ.

Τιμαίνετος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

Τίμαιος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἐνασχοληθεὶς ἐξαιρέτως εἰς διαφόρους φυσικὰς ἐρεύνας, δοὺς καὶ ἰδίαν νομοθεσίαν εἰς τοὺς συμπολίτας του Λοκρούς· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τιμαίου τούτου φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἔτι δὲ σώζεται τοῦ αὐτοῦ φιλοσόφου καὶ ἴδιον σύγγραμμα περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ἐπιγραφόμενον. Πλατ. Τιμ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 877.

Τίμαλκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, ὁ βοηθήσας τοὺς Διοσκούρους εἰς τὴν πόρθησιν τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ, ὅτε οὗτοι ἦλθον νὰ λάβωσι τὴν ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀδελφήν των Ἑλένην. Παυσ. α', 41.

Τιμάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, ὅστις μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀπολλδ. γ', 10. Παυσ.

Τιμανδρίδας, ου, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου· καὶ Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινός, παρ᾽ Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 32.

Τίμανδρος, ὁ (ῐ). Μακεδών τις παρ᾽ Ἀῤῥιαν.

Τιμάνθης, ους, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ α', 29. — 2) Περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

Τιμάνωρ, ορος, ὁ, Ἰων. Τιμήνωρ. Υἱὸς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐκστρατείαν. Θουκ. α', 29.

Τιμαρέτεια, ἡ, ποιητκ. καὶ

Τιμαρέτη, ἡ (ᾰ). Ἱέρειά τις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Ἡροδ. 2, 55.

Τιμαρχίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Διοδ. Σικ.

Τίμαρχος, ὁ (ῐ). Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Αἰσχίνους. Δημ. Αἰσχν. — 2) Ἀ-

-θηναῖός τις, ἀδελφὸς τοῦ Κλειτομάχου. Πλάτ. Θεαγ. 129. — 2) Φιλόσοφος Ἐπικούρειος, παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 11.

Τιμάσαρχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τιμοκρίτου ἐξ Αἰγίνης, ὅστις παῖς ἔτι ὢν ἐνίκησεν ἀθλήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὑμνεῖ ὁ Πίνδαρος ἐν Νεμ. 4.

Τιμασίων, ωνος, ὁ (– – υ –). Εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐκ Δαρδάνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ξενοφ. Ἀναβ. γ΄, 1.

Τίμαυον, τό. Ναὸς τοῦ Διομήδους μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Τιμαύου ποταμοῦ. Στραβ.

Τίμαυος, ὁ· Timavus. Ἐπίσημος ποταμὸς ὅστις ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν ἐκβάλλει πλησίον τῆς Τεργέστης εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· τανῦν Timavo. Στραβ.

Τιμηγενίδης, εω, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ἔρανος Θηβαῖος, ὁ συμβουλεύσας τὸν Μαρδόνιον νὰ φυλάξῃ τὰ στενὰ τοῦ Κιθαιρῶνος ὄρους μήπως φύγωσι πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ στράτευμα αὐτοῦ. Ἡροδ. 9, 39.

Τιμήσιος, εως, ὁ. Κλαζομένιός τις, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὰ Ἄβδηρα πόλιν τῆς Θρᾴκης καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς Ἥρως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ἡροδ. 1, 168. Τιμησίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ΄, 9. Πλούτ.

Τιμησίθεος, ὁ. Δήλιος, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσους οἱ Ἀθηναῖοι δέσαντες ἐφόνευσαν ὡς συνωμότας τοῦ Κύλωνος. Ἡροδ. 5, 72. — 2) Τραπεζούντιός τις παρὰ Ξενοφ.

Τιμίδας, α, ὁ. Αἰγινήτης τις, παρὰ Πινδ. Νεμ. 6, 106. Heyne. ἐν δὲ Ἐκδ. Böckh. Πουλυτιμίδας, ὅπερ ὅρα.

Τίμνης, εω, ὁ. Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ Ἀριαπείθους βασιλέως τῶν Σκυθῶν.

Τιμόδημος, ὁ. Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, ἐξ Ἀθηνῶν, φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Πινδ. Ἡροδ. 7, 125.

Τιμόθεος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κόνωνος, εἷς τῶν ἐνδόξων Ἀθηναίων στρατηγῶν, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγός, ὅτε οὗτοι ἑνωθέντες μὲ τοὺς Θηβαίους ἐπολέμουν ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων, ἐνίκησεν τούτους κατὰ κράτος εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Λευκαδίας συγκροτηθεῖσαν τὸ 376 ἔτος πρὸ Χρ. ἀποσπάσας τοῦ δικαίου καὶ δημοτικοῦ πολιτεύματός του πολλοὺς συμμάχους ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος του καὶ κυριεύσας πολλὰς πόλεις καὶ νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, δι᾽ ὃ καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι μεγάλως ἐγείραντες ἴδιον αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐχρεώστουν τὴν ἐκ νέου ὑπεροχὴν καὶ δύναμιν τῆς πολιτείας των. Ἀριστοφ. Πλ. 180. Ξενοφ. — 2) Τραγικὸς καὶ Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, καὶ περίφημος μουσικός, ὁ τελειοποιήσας ὡς λέγεται τὴν λύραν προσθέσας εἰς αὐτὴν τέσσαρας νέας χορδὰς καὶ δοὺς πλειοτέραν ποικιλίαν καὶ χάριν εἰς τὰ μέλη· ὁ Σουΐδ. ἀναφέρει 19 νόμους τῇ ᾠδὰς ἐξαμέτρους τοῦ Τιμοθέου τούτου, 18 Διθυράμβους καὶ 21 ὕμνους· ἔτι ἀναφέρονται αὐτοῦ τινες Τραγῳδίαι καὶ ἄλλα εἴδη ποιημάτων. Πλούτ. Ἀθην. Λουκ. Στεφ. Βυζ. — 3) Περίφημος αὐλητὴς Θηβαῖος, τιμηθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὴν τέχνην του ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Λουκ. Ἁρμ. 1.

Τιμόκλεια, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς παρ᾽ Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 375.

Τιμοκλῆς, έους, ὁ (ῆος, καὶ έος). Ποιητὴς κωμικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι λείψανά τινα ἐκ τῶν κωμικῶν δραμάτων, Ἀθην. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκός, φίλος τοῦ Λουκιανοῦ. Λουκ.

Τιμοκράτης, ους, ὁ (ᾱ) Αἰτ. ην καὶ -η. Κορίνθιός τις παρὰ Θουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Βρασίδα. Θουκ. β΄, 85. — 3) Ἀθηναῖός τις, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐκατηγόρησαν τοὺς δέκα στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενοφ. Ἑλλ. α΄, 7, 3. κἀκεῖ καὶ παρὰ Θουκ. ε΄, 19. — 4) Ῥόδιός τις, παρὰ Ξενοφ. — 5) Φιλόσοφος καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Λουκ. Δημ. 3.

Τιμοκρέων, οντος, ὁ. Ἀθλητὴς καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐπιτήδειος σατυρικὸς καὶ ἐχθρὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι λείψανά τινα ἐκ τῶν σατυρικῶν ποιημάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α΄, 27. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 159.

Τιμόκριτος, ὁ· Ὀνομ. κύρ. ἀνδρός, παρ᾽ Ἀνακρ. Ἐπ. ιβ΄.

Τιμόλαος, ὁ, Δωρ. Τιμόλας. Κορίνθιός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ΄, 5. — 2) Θηβαῖος, ὁ προδοὺς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Θήβας εἰς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Στεφ. σελ. 241. ἔνθα ἐν τῇ τοῦ Beck. ἐκδ. κεῖται Τιμόλας. — 3) Ὑπομνηματιστὴς τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου ἐκ Λαρίσσης, ἐφαρμόσας εἰς ἕκαστον Ὁμηρικὸν στίχον ἕτερον ἰδικόν του πρὸς πλείονα κατάληψιν τῆς ἐννοίας τοῦ ποιητοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. 1, σελ. 526.

Τιμολέων, οντος, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Κορινθίων, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τιμοφάνους, καταγόμενος ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων οἰκιῶν ἐν Κορίνθῳ, ὅστις ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἔτι δείξας μεγάλας ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα διὰ τῆς βαθείας αὐτοῦ συνέσεως καὶ στρατηγικῆς ἀρετῆς, ἐπέμφθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων κατὰ τοῦ τυράννου Διονυσίου, τὸν ὁποῖον διώξας κατὰ κράτος ἐκ τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀποκαταστήσας αὖθις τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐνομίαν εἰς ὅλας τὰς ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, ἐπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἐλευθερωθέντων Συρακουσίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη μέχρι τέλους τοσοῦτον, ὥστε ἐκαλεῖτο ὑπ᾽ αὐτῶν ἀείποτε μὲ τὸ ὄνομα πατρὸς καὶ σωτῆρος τῶν Συρακουσῶν· μετὰ θάνατον δὲ ἐπανηγύριζοντο πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἐτήσιοι ἀγῶνες διὰ κοινῆς δαπάνης τῶν πολιτῶν. Πλούτ. Τιμολ.

Τιμόμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δημ. κατὰ Πολ. σελ. 1207. — 2) περίφημος ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου. Ἀνθολογ.

Τιμονόη, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολ.

Τιμόνοος, ὁ. Ἀθηναῖός τις πατὴρ τοῦ Τιμοδήμου. Πινδ. Νεμ. 2, 16.

Τιμόξενος, ὁ· Ἰων. Τιμόξεινος. Στρατηγὸς τῶν Σκιωναίων ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ὁ προδοὺς εἰς τοὺς Πέρσας τὴν πόλιν Σκιώνην. Ἡροδ. 8, 128. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. β΄, 33.

Τιμοσθένης, ους, ὁ. Αἰγινήτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. 8.

Τιμοφάνης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου ἐκ Κορίνθου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τοῦτον ἐφονεύθη ὅτε ἤθελε νὰ σφετερισθῇ τὴν ἐν Κορίνθῳ Τυραννίαν. Πλούτ.

Τιμώ, οῦς, ἡ. Ἱέρειά τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου· Ἡροδ. 6, 134.

Τίμων, ωνος, ὁ (ῐ). Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐκ Δελφοῖς· παρ᾽ Ἡροδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἐχεκρατίδου Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ του ποιητοῦ Ἀριστοφάνους, περὶ τῆς μισανθρωπίας τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅστις ὡς λέγεται κρίνων μετὰ μεγάλης αὐστηρότητος τὰ ἤθη τῶν συγχρόνων του πολιτῶν καὶ βδελυττόμενος τὴν ἤδη ἐπὶ τὸ πρόσω προβαίνουσαν διαφθορὰν αὐτῶν, ἔζη κατὰ μόνας ἀποστρεφόμενος καὶ μισούμενος ὑφ᾽ ὅλων τῶν Ἀθηναίων· τινὲς δὲ συγκαταριθμοῦσιν αὐτὸν μεταξὺ τῶν Φιλοσόφων. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1546. Λουκ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ Φλειοῦντος, μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος καὶ ὀπαδὸς τῆς Σκεπτικῆς αἱρέσεως, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β΄, 41.

Τιμῶναξ, ακτος, ὁ. Κύπριός τις, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Πέρσου. Ἡροδ. 7, 98.

Τιμώνιον, τό. Φρούριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Τίον, τό, καὶ Τίος, ἡ· Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων· τανῦν χωρίον Τέλιος λεγόμενον· Οὐδετρ. παρὰ Πτολ. Θηλυκ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — καὶ Τίειον, ἄλλως Τήιον, παρὰ Στραβ. — ὅθεν, Τιανός, ὁ κάτοικ. Λουκ. Ἀλεξ. 43.

Τιρίβαζος, ὁ, = Τηρίβαζος, ὅπερ ὅρα.

Τιρίστασις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης πλησίον τῆς Προποντίδος, τανῦν Τερίστασις. Δημ. Φιλ. Ἐπ. σελ. 159.

Τιρύνθιος, ία, ιον. Τῆς Τίρυνθος ἢ ἐκ τῆς Τίρυνθος ὤν· ἡ Τιρυνθίη χώρη, ἡ περὶ τὴν Τίρυνθα χώρα ἐν Ἀργολίδι· Ἡροδ. καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Τίρυνθος, Πινδ. Ἡροδ. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὡς καταγομένου ἢ γεννηθέντος εἰς τὴν Τίρυνθα. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 146.

Τίρυνθος, ἡ (ῑ), = Τίρυνς, Ἡσ. Ἀσπ. 81. ἔνθα ὀρθότ. ἀναγινώσκ. κατὰ Γαισ. Τίρυνθος πτολίεθρον. παρβλ. Heinr. εἰς τὴν λεξ. Τίρυνς.

Τίρυνς, θος, ἡ (ῑ). Tirynthe, Πλίν. Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀργολίδος ἀπέχουσα περίπου 50 στάδια τοῦ Ἄργους, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐλέγοντο ὅτι ἐκτίσθησαν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἔχοντα 20 ποδῶν πλάτος, καθέδρα τοῦ βασιλέως Προίτου καὶ τοῦ Περσέως, σχηματίζουσα ἀρχαιόθεν μίαν ἰδίαν μικρὰν ἐπικράτειαν καὶ πρωΐμως ἤδη κατεστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀργείων, ὥστε ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐσώζοντο μόλις ἔτι τὰ κολοσσιαῖα αὐτῆς τείχη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 559. Ἡροδ. 6, 77. Παυσ. η΄, 27.

Τίρυνς, θος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ ἔγγονος τοῦ Διός, κατά τινας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τίρυνθα ἐν Ἀργολίδι. Παυσ.

Τισαῖον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θετταλίας, Πολύβ. κατ᾽ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 563. Τισαίη ἄκρη, ἀκρωτήριον αὐτόθι.

Τισαμενός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσβαλόντες οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐξέβαλον αὐτὸν ἐκ τοῦ θρόνου βασιλεύσαντα 22 ἔτη· ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀχαΐαν πρὸς τοὺς αὐτόθι Ἴωνας καὶ πολεμῶν κατ᾽ αὐτῶν ἐφονεύθη, τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ ἐφέρθησαν ὕστερον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Σπάρτην κατὰ διαταγὴν ἑνὸς μαντείου. Ἀπολλόδ. β΄, 8, 2. Παυσ. — 2) Υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ Πολυνείκους, βασιλεὺς τῶν Θηβαίων. Ἡροδ. 4, 147. — 3) Μάντις τις ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ καταγόμενος ἐκ τῆς αὐτόθι περιφήμου γενεᾶς τῶν Ἰαμιδῶν. Ἡροδ. 9, 33. — 4) Τραχίνιός τις, παρὰ Θουκ.

Τίσανδρος, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς

Μηδείας. Διοδ. Σικ. δ', 55. — 2) Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ. γ', 100. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Πλάτ.

Τισιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἡλιαστῶν, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 420. (ἐπιθετ. ὀνομ. ἀπὸ τοῦ τίνω, τιμωρῶ.)

Τισίας, ου, ὁ (–υ–). Διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Κόρακος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τῆς ἐντέχνου καὶ ἐπιτετηδευμένης ἀπαγγελίας. Πλάτ. Λουκ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἰφικράτους. Δημ. — 3) Υἱὸς τοῦ Τιμάχου, εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. ε', 14.

Τισίμαχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τισίου. Θουκ.

Τισιφόνη, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἐριννύων ἐν τῷ Ταρτάρῳ, τιμωρὸς τῶν φόνων. Ὀρφ. Ἀργ. 966. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, φημιζομένη ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὸ ὑπερβάλλον κάλλος της. Ἀπολλδ. γ', 7, 7.

Τισίφονος, ὁ. Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, διαδεχθεὶς τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὸν αὐτόθι θρόνον. Ξενφ. Ἑλλ. ϛ', 4.

Τισσαφέρνης, ους, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὤχου καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήσας κατὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου εἰς τὴν ἐν Κουνάξᾳ μάχην· ὕστερον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου καὶ ἐνικηθεὶς κατὰ κράτος εἰς τὰς Σάρδεις, ἐγένετο αἴτιος τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποστροφῆς καὶ ὑποψίας τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις πέμψας κατ' αὐτοῦ τὸν Τιθραύστην ἕνα τῶν πιστῶν του σωματοφυλάκων ἐπρόσταξε ν' ἀποκεφαλίσῃ αὐτόν. Θουκ. η', 5. Ξενφ. Ἀνάβ.

Τίσση, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης· τανῦν Rendazzo. Πτολμ. Τίσσαι, αἱ· Στέφ. Βυζ.

Τιτακίδαι, οἱ (ῐ). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος ἐγχωρίου Ἥρωος Τιτακοῦ. Στέφ.

Τιτακός, ὁ. Αὐτόχθων Ἀθηναῖος, ὁ ἀνακαλύψας εἰς τοὺς Διοσκούρους τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἑλένης, ὅτε ὁ Θησεὺς ὁπάρας αὐτὴν εἰς τὴν Ἀττικὴν κρύψας εἰς τὴν κώμην Ἀφίδνας. Ἡροδτ. 9, 73.

Τιτάν, ᾶνος, ὁ, Πληθ. Τιτᾶνες, αἱ, Ἐπιθ. καὶ Ἰωνκ. Τιτῆνες. Παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 133. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε, 898. καὶ Οὐρανίωνες καλούμενοι, ὅτε δὲ καὶ Ὑποταρτάριοι, Ἰλ. Ξ, 279. ἦσαν δὲ οὗτοι ἓξ τὸν ἀριθμόν, ὁ Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετὸς καὶ Κρόνος, Ἡσ. Ἀπολλδ. α', 1, 3. γεννηθέντες μετὰ τοὺς Ἑκατόγχειρας καὶ Κύκλωπας. Διὰ προτροπῆς τῆς μητρὸς αὐτῶν Γῆς, παροργισθείσης διότι ὁ Οὐρανὸς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς προτέρους ἐξ αὐτῆς γεννηθέντας παῖδας, πολεμήσαντες κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐσφετέρισαν τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸν ὁποῖον παρέδωκαν εἰς τὸν νεώτερον αὐτῶν ἀδελφὸν Κρόνον συμβασιλεύοντες τοῦ λοιποῦ μετ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κρόνος ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας, ἡ Γῆ ἤγειρε πάλιν κατ' αὐτοῦ τὸν Δία καὶ τοὺς λοιποὺς παῖδάς του, οἵτινες διώξαντες τὸν Κρόνον ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ ἐφυλάκισαν διὰ βοηθείας τῶν Ἑκατογχείρων ὅλους τοὺς Τιτᾶνας δεσμίους εἰς τὸν Τάρταρον ὅταν δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν νέαν ἀρχὴν τοῦ Διός· ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων αὕτη μάχη τῶν λεγομένων Κρονιδῶν ἀναφέρεται συνήθ. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τιτανομαχία, περιγραφομένη ἐξαιρέτ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 616–730, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς οὗτος θέτει ἐν Θεσσαλίᾳ μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ Ὄθρυος. Πολλάκις συνεχέοντο οἱ Τιτᾶνες οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν μὲ τοὺς Γίγαντας, ἐνῷ ὅτε δὲ παρεισήγαγον εἰς τὸν μῦθον αὐτῶν καὶ πολλὰς ἰδέας ἐκ τῆς ἀρχαίας τῶν Φοινίκων Κοσμογονίας, καὶ ἐξαιρτ. ὁ Διοδ. Σικ. βιβλ. γ', 57. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς πρώτους εὑρετὰς πολλῶν ἐν τῷ βίῳ χρησίμων τεχνῶν, γεννηθέντας ἐκ τῆς Τιταίας καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ἢ κατά τινα διήγησιν τῶν Κρητῶν ἐκ τῆς Τιταίας καὶ ἑνὸς τῶν Κουρητῶν· ἡ δὲ μάχη αὐτῶν μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν παρίσταται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κοσμογονίᾳ τῶν Ἑλλήνων ὡς σύμβολον τῆς συμβάσης μεταξὺ τῶν στοιχείων ἔριδος κατ' αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης τοῦ παντὸς δημιουργίας καὶ τῆς πλάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων ἐν δὲ Ὀρφ. Ὕμν. 36. ἀναφέρονται ὡς πρῶτοι δημιουργοὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἀρχικὴ πηγὴ τῆς πρώτης τῶν ἀνθρώπων πλάσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ φύσει ἐμψύχων ὄντων. (ἡ ἀρχαιοτρ. ἐτυμολογ. τῆς λέξεως Τιτὰν εὑρηται παρ' Ἡσ. Θεογ. 207. ἀπὸ τοῦ τιταίνω, ὡσανεὶ οἱ τιταίνοντες, ταὐτοσήμ. τῷ τείνοντες τὰς χεῖρας, κατὰ Ἐτυμ. Μεγ. Tendonnes, κατὰ Herm.

Τιτάνας, ου, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλδ.

Τιτάνη, ἡ (υυ–), Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολ. II, σελ. 479.

Τιτάνη, ἡ (ᾱ). Κώμη τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ μ' ἓν ἱερὸν ἐκ κυπαρίσσων ἄλσος αὐτοῦ. Παυσ. β', 11.

Τιτανηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτρ. θηλ. τύπ. τοῦ Τιτάνιος.

Τιτανοειδής, ἡ, όν. Τῶν Τιτάνων ἢ ἐκ τῶν Τιτάνων καταγόμενος. Πλάτ.

Τιτάνιος, ία, ιον, Ἰωνκ. Τιτήνιος. Τῶν Τιτάνων ἢ εἰς τοὺς Τιτᾶνας ἀνήκων. — 2) Οὐσιαστ. κύρ. Ὄνομ. ἀντὶ Τιτανὶς, Λουκ.

Τιτανίς, ίδος, ἡ, Ἰωνκ. Τιτηνίς, καὶ πληθ. Τιτανίδες. Θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων, ἡ Θεία, Ῥέα, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοίβη καὶ Τηθύς, συμπολεμήσασαι μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Τιτάνων ἐναντίον τῶν ἄλλων θεῶν ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ. Ἀπολλδ. α', 1, 3.

Τιτανοκράτωρ, ορος, ὁ. Ὁ Νικητὴς τῶν Τιτάνων, Ἐπιθτ. τοῦ Διός. Λουκ.

Τιτανομαχία, ἡ. Ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων μάχη τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, παρὰ Λουκ. ἢ Τιτάνων μάχη, ὅρα Τιτάν.

Τίτανος, κου, ὁ (ῐ). Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς ἀσβεστώδους αὐτοῦ γῆς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 735. κατὰ Στράβ. ἔκειτο τὸ ὄρος τοῦτο πλησίον τῆς Ἄρνης.

Τιταρήσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, ὕστερον Εὐρώτας κληθείς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 135. Στράβ. — 2) Ἐπιθτ. τοῦ Λαπίθου Μόψου υἱοῦ τοῦ Ἄμπυκος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Τιταρήσιον ποταμὸν χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡσ. Ἀσπ. 181. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 65.

Τίταρον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, ὅθεν, Τιταρῆθεν, Ὀρφ. Ἀργ. 121. — 2) Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Τιταρήσιος ποταμός. Στράβ.

Τιταρών, ῶνος, ἡ, = Τίταρον. Στέφ. Βυζ.

Τιτήν, **Τιτήνιος**, **Τιτηνίς**, Ἐπιθ. ἀντὶ Τιτάν, Τιτάνιος, κ. τ. λ. ὅπερ ὅρα.

Τίτιος, ὁ, Titius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Τίτορμος, ὁ. Βουκόλος τις ἐξ Αἰτωλίας, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν, ἀδελφὸς τοῦ Μίλωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἀπαντηθεὶς ποτὲ μὲ τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα καὶ θέλων νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὑπεροχήν της ἰσχύος του ἔρριψεν πρῶτον ὑψηλὰ ἕνα μέγα λίθον τὸν ὁποῖον ὁ Μίλων μόλις ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ, ὕστερον στὰς εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἀγέλης ἔλαβεν ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν μέγιστον καὶ ἀγριώτερον ταῦρον, προχωρῶν δὲ ἔλαβε μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα καὶ ἕτερον Ταῦρον ἐπίσης ἄγριον καὶ φοβερόν· ταῦτα ἰδὼν μὲ ἔκπληξιν ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ Κροτωνιάτης, τείνας τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανόν, εἶπεν «Ὦ Ζεῦ, μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔπεμψας;» Ἡροδτ. 6, 127. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 22.

Τίτος, ὁ, **Φλάβιος Οὐεσπασιανός**. Υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ βασιλεύσας ἐν Ῥώμῃ ἀπὸ τοῦ 830 ἕως 832 ἔτους ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. πρότερον δεκάκις ὑπατεύσας ἐν αὐτῇ· οὗτος κατεπάταξεν ἐξολοθρεύων τοὺς ἐπαναστήσαντας Ἰουδαίους, κυριεύσας καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν Ἱεροσόλυμα μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ σκληρὰν πολιορκίαν. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων διὰ πολλῶν φιλανθρώπων καὶ εὐεργετικῶν πράξεων, διαρκέσασα μόνον δύω ἔτη καί τινας μῆνας. Πολυβ. Στράβ. (τὸ Ἰῶτα εὕρηται βραχὺ ἐν Ἀνθολ. I, 490.)

Τιτυός, ὁ. Υἱὸς τῆς Γῆς, φοβερὸς Γίγας, κατ' Ἀπολλδ. α', γ', 12. ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἐλάρας θυγατρὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔκρυψεν ὑπὸ τὴν γῆν φοβούμενος τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας. Μετὰ ταῦτα ἰδὼν τὴν Λητὼ διαβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ Πανοπέως εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ θελήσας νὰ βιάσῃ αὐτὴν ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 576. Η, 324. πρὸς αἰώνιον δὲ βάσανον λέγεται ὅτι τὸ σῶμα αὐτοῦ εὑρίσκετο ἡπλωμένον ἐπάνω εἰς ἐννέα πλέθρα γῆς ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ὅπου δύω γύπες κατέτρωγον τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ. Καθ' Ὁμ. δὲ διέτριβεν ὁ Τιτυὸς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐκ' ὅπου, κατ' ἄλλους μεταγενέστερ. ἐλθὼν εἰς Πανοπέα πόλιν τῆς Φωκίδος ἐγέννησεν αὐτόθι τὴν Εὐρώπην βιασθεῖσαν ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τῷ Κηφισσῷ ποταμῷ. Πινδ. Πυθ. δ, 81.

Τίτυρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Σάτυρος, (–υυ) ὀπαδὸς τοῦ Βάκχου, ὅρα Σάτυρος, καθ' Ἡσυχ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 40. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ο, 495. ὁ Στράβ. ι', 3. διακρίνει τοὺς Τιτύρους ἀπὸ τοὺς Σατύρους. — 2) Ὄνομ. κύρ. βουκόλου τινός, παρὰ Θεόκρ. γ', 2.

Τίφα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Σίφα, ὅπερ ὅρα.

Τῖφυς, υος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγνίου ἐκ Σίφης πόλεως τῆς Βοιωτίας, κυβερνήτης τῆς νηὸς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀποθανὼν ἐν Βιθυνίᾳ ὑπὸ νόσου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105. Ἀπολλδ. α', 9. 22.

Τιφύση, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λυγκέα. Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Τλαπόλεμος, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Τληπόλεμος.

Τλημονίδας, ου, ὁ (ῐ). Ἡγεμὼν τῶν Πελταστῶν παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Ξενφ. Ἑλλ. ε', 3.

Τληπόλεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, καθ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 653, ἢ τῆς Ἀστυδαμείας θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος, κατὰ Πινδ. Ὀλ. ζ, 36. ὅστις φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν θεῖον αὐτοῦ Λικύμνιον, ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον κατά τινα διαταγὴν τοῦ μαντείου, τὴν ὁποίαν διαμοιράσας εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐλθόντας ἐβασίλευσεν αὐτόθι μετὰ πολλῆς εὐτυχίας καὶ πλούτου, ἕως οὗ ἐλθὼν μὲ 90 πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 628. Ἀπολλδ. β', 7, 6. — 2) Υἱὸς τοῦ Δαμάστορος ἐκ Τροίας,

φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 416. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

Τλῶς, ῶ, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Κράγου. Στράβ. — ὅθεν Τλωεύς, ὁ κάτοικ.

Τμόριος, ία, ιον, = Τομάριος, (ᾱ) Καλλιμ. εἰς Δημ. 52.

Τμάρος, ὁ, = Τόμαρος.

Τμῶλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Θεογόνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυδίᾳ ὄρος Τμῶλος, κατά τινας υἱὸς τοῦ Σιπύλου καὶ ἀνὴρ τῆς Ὀμφάλης, βασιλεύσας εἰς τὴν Λυδίαν. Ἀπολλόδ. β΄, 6, 3. κατὰ δὲ Σχολιασ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 5 πατὴρ τοῦ Ταντάλου.

Τμῶλος, ὁ. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Λυδίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου, τὸ ὁποῖον ἐστοιχισμένον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἐν Φρυγίᾳ τοποθετικῶς παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Λυδῶν ὀνομάζεται ἐνταῦθα ἰδίως Τμῶλος, ὂν εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ παράγον ἐξαίρετον οἶνον, ἐπὶ μιᾶς τῶν κορυφῶν αὐτοῦ ἔκειτο πρὸς δυσμὰς ἡ ἀκρόπολις τῶν Σάρδεων· τανῦν καλεῖται Βοζδάγ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 866. Ἡρόδ. 5, 100. ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, παρ᾽ Αἰσχ. Περ. 49.

Τόβιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βρεττανίας ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν Towey. Πτολ.

Τολίαπις, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Βρεττανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τῆς Ταμέσης. Πτολ. β΄, 2.

Τολιστοβόγιοι, οἱ. Μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν αἵτινες κατῴκουν τὴν Γαλατίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καταγομένη ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γάλλων. Στράβ. καὶ Τολιστοβόϊοι, Στεφ. Βυζ.

Τόλμαιος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Τολμίδου. Θουκ. α΄, 108. — 2) ἕτερος Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Αὐτοκλέους. Θουκ.

Τολμίδης, ου, ὁ (ῐ). Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, ὅστις ἐκλεχθεὶς ἀρχηγὸς μιᾶς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ πλεύσας εἰς Μεθώνην μὲ 50 πλοῖα ἐκυρίευσεν αὐτήν, ἐφεξῆς ὑπέταξε τὸ Γύθιον, τὴν νῆσον Ζάκυνθον, καὶ ἄλλας πλησιοχώρους πόλεις διώξας καὶ ὅλους τοὺς Λακεδαιμονίους ἐκ τῆς Ναυπάκτου· μετὰ ταῦτα δὲ εἰσβαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν ἔχων ἐν ἀτάκτῳ σῶμα στρατιωτῶν μετ᾽ αὐτοῦ, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων φονευθεὶς εἰς μίαν πλησίον τῆς Κορωνείας συγκροτηθεῖσαν μάχην Θουκ. α΄, 108. 113.

Τόλοφος, ὁ. Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ. γ΄, 100.

Τολοφών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν κειμένη ἀνατολικῶς· τανῦν Μοναστήριον Καύτζιον, κατὰ Pouquer. Θουκ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τολοφώνιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ΄, 101.

Τολῶσσα, ἡ, Tolosa. Πόλις ἐπίσημος καὶ πλουσία τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, τῆς ὁποίας τὸ ἐμπόριον ὑπῆρχεν ἀκμαῖον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Toulouse. Στράβ. — ὅθεν, Τολωσσάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Τομαῖον ὄρος, τό, = Τομεύς.

Τομαρειάς, άδος, ἡ. Τοῦ Τομάρου ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Τομάρου οὖσα, ἡ Τομαρικὸς φηγός, ἡ δρῦς τοῦ Τομάρου ὄρους ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐνανπηγήθη τὸ πλοῖον Ἀργώ. Ὀρφ. Ἀργ. 1161.

Τομάριος, ία, ιον, = Τμάριος. Τοῦ Τομάρου ἢ εἰς τὸ ὄρος Τόμαρον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Τόμαρος, ὁ, συναλ. Τμάρος. Ὄρος τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Δωδώνη καὶ ὁ ναὸς τοῦ Δωδωναίου Διός· ἀπὸ τῆς δρυὸς τοῦ ἐπ᾽ αὐτοῦ ἄλσους λέγεται ὅτι κατεσκευάσθη τὸ πλοῖον Ἀργὼ μὲ τὸ ὁποῖον ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα· κατὰ Ἀριστοτ. καὶ Καλλιμ. εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἰσχυρόταται λεοντες ὅμοιοι κατὰ τὴν φύσιν μ᾽ ἐκείνους τῆς Νουμιδίας. — Τόμορος, ὁ, παρὰ Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 530. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Τμάρος, παρὰ Στράβ. (ᾱ), Ὀρφ. Ἀργ. 1151. καὶ ᾱ παρὰ Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δημ.

Τόμερος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀῤῥιαν. Ἰνδ. 24.

Τομεύς, έως, ὁ. Τόπος ὀρεινὸς ἐν Μεσσηνίᾳ πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφασίου, Θουκ. δ΄. 118. τὸ Τομαῖον, Στεφ. Βυζ. — 2) = Τόμοι. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τόμοι, οἱ. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ τέμνω, ὅτι ἡ Μήδεια κατέτεμε παρ᾽ αὐτῇ τὸν νέον ἀδελφὸν της Ἄψυρτον· τανῦν Τομισβάρ. Ἀπολλόδ. α΄, 9, 24. — Τομεύς, παρὰ Στράβ. ἄλλως δὲ Τόμις.

Τόμοροι, = Τομοῦροι.

Τομοῦραι, αἱ, = αἱ μαντεῖαι. Οἱ ἐν Δωδώνῃ διδόμενοι παρὰ τοῦ Διὸς χρησμοί, ὡς τινὲς τῶν Κριτικῶν ἀναγινώσκουσι ἐν Ὁμ. Ὀδ. Π, 403. ἀντὶ θέμιστες, παράβλ. Στράβ. ζ΄, 7, 11.

Τομοῦροι, οἱ, καὶ Τμάροι. Οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ὄρους Τομάρου· κατὰ Στράβ ἀντὶ Τομαρούροι, = Τομαροφύλακες, παράβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π, 403. καὶ Στράβ.

Τόμυρις, ιος, ἡ. Βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήσας ὁ μέγας Κῦρος ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπ᾽ αὐτῆς. Ἡρόδ. 1, 205. κατὰ Διοδώρ. Σικ. λέγεται ὅτι ληφθεὶς ὁ Κῦρος αἰχμάλωτος ὑπὸ τῆς Τομύριος ἀπέθανε μετὰ μεγάλας βασάνους. Δοτ. Τομύρι, καὶ Τώμυρις, ιδος, παρὰ Λουκ.

Τόξαρις, ιδος, ὁ. Σκύθης τις ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσεως εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀποθανὼν αὐτόθι· ἦν δὲ οὗτος φίλος τοῦ Νομαδίτου Σόλωνος σπουδάσας πρὸ πάντων τὴν Ἰατρικὴν ἐπιστήμην καὶ συστήσας εἰς τὸν Σόλωνα τὸν ἐκ Σκυθίας ἐλθόντα Ἀνάχαρσιν. Ὁ Τάφος αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς πύλης Διπύλου παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερον οἱ Ἀθηναῖοι ἐτησίως μίαν θυσίαν τιμῶντες αὐτὸν ὡς Ἥρωα ὑπὸ τὸ ὄνομα ξένος Ἰατρός, διότι κατέπαυσε τὴν ἐν Ἀθήναις συμβᾶσαν νόσον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου φανεὶς κατ᾽ ὄναρ εἰς τὴν γυναῖκα ἑνὸς Ἀρεοπαγίτου. Λουκ. Σκυθ. β΄ — 2) Ἕτερος Τόξαρις Σκύθης, πιθαν. ἐπίπλαστος, τὸν ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς ἀναφέρει σύγχρονον αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφει τὸν περὶ φιλίας διάλογόν του.

Τοξεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του. Ἀπολλόδ. α΄, 8, 1.

Τοξικράτη, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λυκίον. Ἀπολλόδ. β΄, 7, 8

Τόξιλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰνδίας, παρὰ Διον. Περ. 1141. πιθαν. ταὐτ. τῷ Τάξιλοι, ὅρα Τάξιλα.

Τορεᾶται, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στράβ. Τορέται, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ γραφ. Ὀρέται κεῖται ἡμαρτημ. παρὰ Διον. Περ. 682.

Τόρος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀκράγαντος. Πολύβ.

Τορύλαος, ὁ, Θεσσαλός τις παρὰ Θουκ. δ΄, 78.

Τορωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Τορώνης ἢ εἰς τὴν Τορώνην ἀνήκων· ἡ Τορωναίη ἄκρη, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Δερῥίδος ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης· Ἡρόδ. ζ, 122. — ὁ

Τορωναῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μακεδονίαν κόλπος μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Καναστραίου καὶ τῆς Ἀμπέλου. Στράβ.

Τορώνη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιθωνίας χώρας· τανῦν Τόρον. Ἡρόδ. 7, 122. κατὰ Θουκ. δ΄, 110. κειμένη ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου.

Τουλλία, ἡ· Tullia Gens. Ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Κικερώνων, Φλαβιανῶν καὶ Οὐαλεντινιανῶν. — 2) Ὄνομ. κύρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Τούλλιος, Σερούϊος, ὁ, Tullius Servius. Υἱὸς τῆς Ὀκρισίας, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ τὸ 173 ἕως τοῦ 217 ἔτους ἀπὸ Κτισ. Ῥώμ. — 2) ὅτε καὶ Τύλλιος, συχ. ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Τουρδιτανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Τουρδιτανῶν. Στράβ.

Τουρδιτανοί, οἱ, Turditani. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Βαιτικῆς ἕως τῆς Λυσιτανίας καὶ ἔχοντες διαφόρους πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης. Στράβ.

Τουρδοῦλοι, οἱ. Turduli. Ἔθνος τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ ἀναμιχθέντες ἀκολούθως μετὰ τῶν Τουρδιτανῶν, δι᾽ ὃ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐθεωροῦντο ὡς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος. Στράβ. Πτολ.

Τούσκολον καὶ Τούσκουλον, τό, Tusculum. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ῥώμης ἐπί τινος λόφου, κτισθεῖσα ὡς μυθολογεῖται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης· τανῦν Frascati. Στράβ. παρ᾽ ᾧ εὕρηνται ἀμφότεροι οἱ τύπ. — ὅθεν, Τουσκουλανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Τόχαροι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Ὤξου ποταμοῦ καὶ διάγοντες βίον νομαδικόν. Στράβ. Διον. Περ. 752.

Τραγασαί, αἱ. Χωρίον τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμαξιτοῦ μὲ ἄφθονα ἁλοπήγια ἐν αὐτῷ. Ἡσύχ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Τραγασαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ τῶν Τραγασῶν, τὸ Τραγασαῖον ἁλοπήγιον, παρ᾽ Ἀριστοφ. δὶς ἀπαντώμενον, ἐν Ἀχαρν. στιχ. 808. ἔνθα ὁ κωμικὸς ὀνομάζει τοὺς χοίρους τραγασαία, ἀστειζόμενος τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τραγεῖν, = τραγίζειν καὶ στιχ. 853. ἔνθα λέγει περὶ τοῦ μουσικοῦ Ἀρτέμωνος καταγομένου ἐκ πατρὸς Τραγασαίου, ὑπαινιττόμενος τὴν ἀπὸ τοῦ τράγου ἐκπεμπομένην δυσωδίαν· ὅρα ἐν Λεξ.

Τραγαία, ἡ, = Τραγία, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου, ὅτε καὶ Τραγέαι, καλουμένη. Στέφ. Βυζ.

Τραγία, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Σάμου, ἔνθα ὁ Περικλῆς κατεπολέμησε τὸν στόλον τῶν Σαμίων. Θουκ. α΄, 116. Πληθ. αἱ Τραγίαι, παρὰ Πλουτ.

Τραγούριον, τό, Tragurium. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Δαλματίας κατὰ Πτολ. κειμένη ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐξορυττόμενα μάρμαρα· τανῦν Τράου. Στράβ. καὶ Τραγύριον, τό, παρὰ Πολύβ.

Τραϊανούπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας, πρότερον Σελινοῦς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός. Πτολεμ. — 2) Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ. Πτολ. γ΄, 11. τανῦν Ὀρίχοβον.

Τραϊανός, ὁ, Trajanus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 98 ἕως τοῦ 117 ἔτους ἀπὸ Χρ. Εἷς τῶν συνετωτέρων καὶ πρακτικωτέρων ἡγεμόνων ὅσους ἀνέδειξεν ἡ Ῥώμη. Ἐπ᾽

αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶν πρώτων αὐτῆς αὐτοκρατόρων, φημισθεὶς πρὸ πάντων διὰ τὰς μεγάλας καὶ φιλανθρώπους αὐτοῦ πράξεις, διὰ τὰς ἐξόχους ἀτομικὰς ἀρετάς του καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς πολέμους καρτερίαν καὶ γενναιότητά του, ὑποτάξας κατὰ κράτος τοὺς Δάκας καὶ ἀποκαταστήσας τὴν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἡρωδν.

Τράλλεις, αἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυδίας κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Λυδῶν καὶ Καρῶν καὶ κατοικουμένη ὑπὸ πολλῶν Ἑλλήνων, κειμένη ἐπὶ μιᾶς εὐφόρου καὶ τερπνῆς θέσεως παρὰ τὸ ὄρος Μεσσωγίδα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλούτη· τανῦν ἐρείπια Ἐσκὶ Χισσὰρ λεγόμενα. Ξενοφ. Ἀναβ. α, 4, 8. Στράβ. — ὅθεν Τραλλιανός, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Τράλλοι, οἱ, ὅρα **Τραλλία**.

Τραλλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰλλυρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Τράλλοι καὶ Τράλλεις. Στεφ. Βυζ.

Τράλλις, εως, ἡ, = Τράλλεις. Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀιθαλ.

Τρανίψαι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν ἀρκτικῶς τοῦ Βυζαντίου. Ξενοφ. Ἑλλ. Ἀναβ. ζ, 2, 32. Θρανίψαι καὶ Τρανιψοὶ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Λεύαφοι, πιθαν. οἱ τοῦ Ἡροδ. Νιψαῖοι καλούμενοι.

Τραπεζόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ δὲ Πτολμ. τῆς Καρίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Ἀφροδισιάδος, τανῦν χωρίον Καραδσχεσοῦ. Mannert. Γεωγρ. VI. σελ. 141.

Τραπεζοῦς, οῦντος, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦντος ἑνὸς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῳκίσθησαν ὕστερον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Τραπεζοῦντα ὅτε ἐβιάσθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Ἡρόδ. 6, 127. κατ' Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. ἐκλήθη οὕτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τῆς τραπέζης, τὴν ὁποίαν ὁ Λυκάων παρέθηκεν εἰς τὸν Δία μὲ ἀνθρωπίνους σάρκας καὶ τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς αὐτὸς ἀνέτρεψε, κατακαύσας καὶ ὅλην τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλέως τούτου, ὅρα παρ' Ἀπολλόδ. αὐτόθ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἀποικία τῆς Σινώπης μὲ λιμένα, ἀνθοῦσα πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ὅτε κατεστάθη μητρόπολις τῆς ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας· τανῦν Τραπεζοῦς ἢ Τραπεζοῦντα, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 8, 12. κατὰ θηλυκ. γέν. εὕρηται παρὰ Στράβ. σελ. 49 καὶ 548 καὶ Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 965. — Ὅθεν, Τραπεζούντιος, ία, ιον, τῆς Τραπεζοῦντος ἢ ἐκ τῆς Τραπεζοῦντος ὤν, Ξενοφ. καὶ Τραπεζούσιος, ία, ιον, τῆς Τραπεζοῦντος. Στραβ.

Τραπεζοῦς, οῦντος, ὁ. Ὄρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, παρὰ Στράβ.

Τρασιμένη λίμνη, Lacus Trasimenus, Ἐπίσημος λίμνη τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Lago di Perugia. Στράβ. ε'. Πολύβ. γ', 82. καὶ Τρασυμένη παρὰ Στράβ.

Τράσπιες, οἱ Ἔθνος Σκυθικόν, παρ' Ἡροδ. 4, 6.

Τραῦος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θράκης ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην. Ἡροδ. 7, 109.

Τραυσοί, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐθρήνουν φέροντο διὰ τὴν γέννησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔχαιρον διὰ τὸν θάνατον αὐτῶν. Ἡροδ. 5, 4.

Τραχειώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Τραχίν, ῖνος, ἡ. = Τραχίς.

Τραχίνη, ἡ. (ι) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ταρρακίνης ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Τραχινία, ἡ, Ἰων. Τρηχινίη. Χώρα μικρὰ τῆς Φθιώτιδος Θεσσαλίας κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ πόλεως Τραχῖνος· μετὰ ἡ ἄτεν τοῦ γῆ, Ἡροδ. 7, 198. Θουκ. γ', 92.

Τραχίνιον, τό, ὅρα Τριχώνιον

Τραχίνιος, ία, ιον, Ἰων. Τρηχίνιος. Τῆς Τραχῖνος ἢ εἰς τὴν Τραχῖνα ἀνήκων. Σοφ. ἡ **Τραχινία**, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ὅπερ ὅρα· αἱ **Τραχίνιαι πέτραι**. Βράχοι τινὲς ὑπὸ τῶν ὁποίων περιείχετο τὸ παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ πεδίον. Ἡροδ. 7, 198. καὶ Οὐστα. Τραχίνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Τραχῖνος· Ἡροδ.

Τραχίς, ῖνος, ἡ, Ἰων. Τρηχίς. Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Τραχινίας χώρας ἐν τῇ Φθιώτιδι Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Οἴτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ἐκτίσθη ἓξ στάδια ἀπώτερον ἡ πόλις Ἡράκλεια, κληθεῖσα οὕτως πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἡρακλέους ὅστις ἐτελεύτησεν ἐνταῦθα τὸν θνητὸν βίον του· πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 682. Εὐρ. Ἡρακλ. 193. — 2) = Τραχινία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τραχῖνα χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. δ', 78. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Λεβαδείας· Στραβ. (ὁ ἀρχ. τύπ. Τραχίς, εὕρηται παρ' Εὐρ. αὐτόθ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Τραχίν, Στράβ. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 41, 2. Σημσ. 4.)

Τραχωνῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Περαίας Παλαιστίνης, κειμένη ἀρκτικῶς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Ἀράβων, Σύρων καὶ τινων Ἑλλήνων.

Τρεβίας, α, καὶ ου, Trebia. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· τανῦν Trebia. Πολύβ.

Τρεβώνιος, ὁ, Trebonius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Τρεῖς κεφαλαί, αἱ, = Δρυὸς κεφαλαί, ὅπερ ὅρα.

Τρηβοῦλα, ἡ, Trebula. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ μὲ πολλοὺς ἐλαιῶνας περὶ αὐτήν, παρὰ Στράβ. ἀντὶ Τρηβαῖρα κατὰ Casaub.

Τρηούιροι, οἱ, Treviri. Ἐπίσημος λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ Μοσέλλα ποταμοῦ, φημιζόμενοι ὡς οἱ ἄκρον μάχιμοι καὶ ἐπιτήδειοι ἱππεῖς ἀλλ' ἐπίσης ἄγριοι καὶ βάρβαροι. Στράβ. Τρηούριοι, Διων. Κασσ. καὶ Τρηβιροί, Πτολ.

Τρῆρες, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β', 96. Στράβ. ἐν μέρος ἐξ αὐτῶν μετέβη εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Τρῆρος, ἡ. Χώρα τῆς Θράκης περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Τρῆρες. Στεφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ. Στραβ.

Τρητὸν ὄρος, τό (τετράω). Ὄρος τῆς Πελοποννήσου κείμενον μεταξὺ τῆς Νεμέας καὶ τῶν Μυκηνῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ σπήλαιον τοῦ φοβεροῦ Νεμαίου λέοντος ἔχον δύο εἰσόδους. Ἡσ. Θεογ. 331. Παυσ. β', 15.

Τρητὴ νῆσος, ἡ· παρὰ Πτολ. ς', 17. Νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, πιθαν. ἡ νῦν Σαμβρακάτη.

Τρηχινίη, ἡ, = Τραχινία.

Τρηχίν καὶ **Τρηχίς**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Τραχὶν καὶ Τραχίς.

Τρῆχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Αἰτωλῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 706.

Τριβαλλοί, οἱ. Ἔθνος Θρᾳκικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ μεταξὺ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τῆς δυτικῆς Θρᾴκης. Θουκ. δ', 101. ὅθεν, Τριβαλλικός, ή, όν. Τῶν Τριβαλλῶν ἢ ἐν τῶν Τριβαλλῶν ὤν· Ἡροδ. 4, 49.

Τριδεντῖνοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ῥαιτίας κατοικῶν περὶ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἀθήσιος ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Τυρόλου, ἔχων μητρόπολιν τὸ Τρίδεντον (Trient) ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ. Στραβ. δ'. Πλιν.

Τριέσπερος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτως διότι ἐν τρισὶν ἑσπέραις συνέλαβεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διός. Λυκοφρ. 33.

Τριεφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀρσενκ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκ. πιθαν. ἀντὶ τοῦ Τρύφων.

Τριήρης, ἡ. Φρούριον τῆς Φοινίκης κείμενον παραθαλασσίως μεσημβρινῶς τῆς Τριπόλεως. Στεφ. Βυζ.

Τρίκαλον, τό, καὶ Τρίκαλα, τά. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας κείμενον μεσογείως μεταξὺ τοῦ Κριμισσοῦ καὶ Ἱμέρα ποταμοῦ. Στεφ. Βυζ. καί, Τριόκαλα, τά, Διοδ. Σικ.

Τρικάρανον, τό. Χωρίον ὀχυρὸν τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενφ. Ἑλλ. ζ, 2, 1. Δημ. Μεγαλοπ. σελ. 206. Λουκ. Τρικάρανα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ἐθνν, Τρικαρανεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Τρικαρητία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Παλαίφ. νε', 2., ἄλλως ἄγνωστος, πιθαν. πεπλασμένη ὑπὸ τοῦ συγγραφ.

Τρικάσσιοι, οἱ, Πτολ. β', 8. Tricasses καὶ Tricassini. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες ἐν τῷ νῦν θέματι τῆς Ὤβης (Aube).

Τρίκη καὶ **Τρίκκη**, ἡ (ι). Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ εἷς ἀρχαῖος ναὸς αὐτοῦ καὶ ἔνθα διέτριβον οἱ ἀπόγονοί του. Ὁμ. Ἰλ. Β, 729. Στράβ. — ὅθεν, Τρικκαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ Τρίκκης ὤν. (ἡ συνηθ. γραφ. ἔστι διὰ τοῦ κκ, παρὰ δὲ Ὁμ. Ἰλ. Δ, 202. ἐκδ. Οὐολφ. εὕρηται Τρίκη.)

Τρικόλωνοι, οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου κατεστραμμένη. Παυσ. η', 35.

Τρικόλωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τρικολώνους. Παυσ.

Τρικόριοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κατοικῶν πέριξ τῆς Μασσαλίας. Στράβ.

Τρικόρυθον, τό, = Τρικόρυθος, Στεφ. Βυζ. ἐκ Διδυμ.

Τρικόρυθος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς ἐν Ἀττικῇ Τετραπόλεως, μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ Ῥαμνοῦντος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Στράβ. Ἀρσενκ. παρὰ Διονυσ. καὶ θηλκ. παρ' Εὐφορ. κατὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τρικορύσιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Τρικορύθου ὤν. Ἀριστοφ. Λυσ. 1031.

Τρικωμία, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη δυτικῶς τοῦ Πεσσινοῦντος. Πτολμ.

Τριμηθοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Κύπρου κειμένη νοτιοδυτικῶς τοῦ Κιτίου. Πτολ. ε', 13. Στέφ. Βυζ.

Τριμηρός, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων τοῦ Διομήδους ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπουλίας, ἡ μόνη ἐκ τῶν λοιπῶν ἥτις ὑπῆρχεν κατῳκημένη. Πτολμ.

Τρινακία, ἡ (-υυ-). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας, ποιητ. ἀντὶ Τρινακρία, Διον. Περ. 434, 467, παρ' Ὁμήρ. Θρινακία, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὅτι θρίνακί ἐστιν ὁμοία.

Τρινακρία, ἡ. Ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Σικελίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὰς τρεῖς ἄκρας αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ σχῆμα αὐτῆς τριγωνοειδές.

Θουκ. ς', 2. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 57. — ὅθεν, Τρινάκριος, ία, ιον. Τῆς Τρινακρίας ἢ εἰς τὴν Τρινακρίαν ἀνήκων, ὁ Τρινάκριος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 291. — 2) Τρινακρίς, ἰδιαίτ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Τρινάκριος.

Τρινάσου τείχη, τά. Λιμὴν τοῦ Γυθίου ἐν Λακωνίᾳ ἀπέχων τριάκοντα στάδια δυτικῶς τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Στράβ. Πτολ.

Τρινεμεῖς, οἱ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Στεφ. Βυζ. Τρινέμειοι, παρὰ Στράβ. τὴν ὁποίαν γραφ. ὁ Casaub. ἀποβάλλει ὡς ἡμαρτημ.

Τριόβαλα, τά, = Τρίκαλον.

Τριόπας, αο καὶ ου, Ἐπικ. **Τριόπης**, ὅτι καὶ **Τρίοψ**, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, δι' ὃ καὶ Αἰολίδης καλούμενος, ἢ κατὰ Διοδ. Σικ. ε', 57. υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ διά τινα πραχθέντα φόνον, ἦλθεν εἰς Θεσσαλίαν, ὅπου βοηθήσας τοὺς παῖδας τοῦ Δευκαλίωνος εἰς τὸ νὰ διώξωσι τοὺς Πελασγοὺς ἐκ τῆς χώρας ταύτης, ἔλαβεν ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ Δώτιον πεδίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίλευσε τοὐλοιποῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐρυσίχθων κατέκοψε τὸ αὐτόθι ἱερὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος θέλων νὰ κτίσῃ τὰ βασίλεια τοῦ πατρός του, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν ὁ Τριόπας ἔφυγεν εἰς Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Τριόπιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. Καλλιμ. εἰς Δημ. 24. Ἀπολλόδ. α', 7, 4. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετέστησεν αὐτὸν ἡ Δήμητρα εἰς τοὺς ἀστέρας. — 2) Πατὴρ τοῦ Φόρβαντος. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 211. (Τριόπας, Ὀνομαστικ. παρὰ Καλλιμ. Δημ. 83, 97. Γεν. — παο, Καλλιμ. — που, Ὁμ. ἡ Ὀνομαστ. Τρίοψ, πος, εὕρηται παρ' Ἀπολλόδ. καὶ Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 68.)

Τριόπειος, εία, ειον. Τοῦ Τριόπου ἢ εἰς τὸν Τριόπαν ἀνήκων. Ἀνθολ.

Τριοπίδης, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Τριόπου. Καλλιμ. — 2) Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Τριόπου ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Μοσχ.

Τριοπικός, ή, όν. Τοῦ Τριοπίου ἢ εἰς τὸ Τριόπιον ἀνήκων· τὸ **Τριοπικὸν ἱερόν**, Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Τριοπίου ἐν Καρίᾳ. Ἡροδ. 1, 144.

Τριόπιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς χερσονήσου Κνιδίας ἐν Καρίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος, ὅπου οἱ Δωριεῖς ἐπανηγύριζον ἐπιματίους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· τανῦν Κάπο Κρίον. Ἡροδ. 1, 174. Θουκ. ὅτι Τρίοπον, τό, Καλλιμ. εἰς Δημ. 31. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Τριόπου ἢ Τριόπας υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 68. Τριόπας κολώνη. — 2) Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τριόπου ὅτε αὐτὸς μετέβη ἐνταῦθα διωχθεὶς ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 5, 8. παρὰ δὲ Διοδ. Σικ. ε', 57. = Κνίδος.

Τριόπιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ἐν Καρίᾳ Τριοπίου ἀκρωτηρίου, ὅπου ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Δωρικῶν πόλεων μὲ κοινοὺς ἀγῶνας πανηγυριζομένους κατ' ἔτος πλησίον τοῦ αὐτόθι ναοῦ αὐτοῦ. Ἡροδ. 1, 144.

Τρίοπας, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὑψώματος. Μοσχ. Εἰδ. γ', 104 — ὅθεν, Τριοπίδης, ου, (ι) ὁ κάτοικ.

Τρίοψ, πος, ὁ, = Τριόπας, ὅπερ ὅρα.

Τρίπαδες, οἱ. Μία τῶν ἐν Ἀθήναις ἀγορῶν. Πλουτ.

Τριποδίσκος, ὁ, καὶ Τριποδίσκοι, οἱ. Κώμη τῆς Μεγαρίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Γερανείας. Ἑνικ. παρὰ Θουκ. δ', 70. πληθ. παρὰ Παυσ. α', 44. Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ Στράβ. τὸ Γριποδίσκιον καὶ Τρίποδος ἔν τινι ἑξαμέτρῳ στίχῳ παρεισαχθέντι ὑπὸ τῶν Μεγαρέων εἰς τὴν τοῦ Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 531. πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἀνῆκεν αὐταῖς ἡ νῆσος Σαλαμίς.

Τρίπολις, εως, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας περιέχουσα τρεῖς πόλεις τὴν Καλλίαν, Δίποινα καὶ Νώνακριν. Παυσ. η', 27. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλαττίως, ἀποικία τῶν τριῶν πόλεων, τῆς Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἓν συμμαχικὸν τῶν τριῶν τούτων ἐπικρατειῶν κέντρον εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνοντο αἱ γενικαὶ αὐτῶν συνελεύσεις, τανῦν Τρίπολις ἐνποτοῦσα ὅλως τῆς ἀρχαίας αὐτῆς ἀκμῆς καὶ μεγέθους. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· τανῦν Τριβούλ. — ὅθεν, Τριπολίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ.

Τριπολῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας περιλαμβάνουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Ἄζωρον, Δολίχην καὶ Πύθιον = Πελαγονία. Στράβ.

Τριπτόλεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κελεοῦ βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ καὶ τῆς Μετανείρας, κατὰ τὴν κοινὴν περὶ αὐτοῦ διήγησιν τῶν Ἀθηναίων· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τροχίλου. Παυσ. α', 14. Εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐλθοῦσα ἡ θεὰ Δήμητρα ὅτε ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς γῆς ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην καὶ ἀναδεχθεῖσα τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Τριπτολέμου βρέφους ὅτι ὄντος ἢ κατ' ἄλλους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δημοφῶντος, ἠθέλησε πρὸς εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν φιλόφρονα ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν εὗρε παρὰ τῇ Μετανείρᾳ, νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν ἀθάνατον καίουσα τὴν θνητὴν αὐτοῦ σάρκα, ἀλλ' ἐμποδισθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν θέλησίν της, ἀφῆκεν αὐτοὺς δοῦσα εἰς τὸν Τριπτόλεμον μίαν ἅμαξαν ἐζευγμένην μὲ δράκοντας, ὥστε ἐπ' αὐτῆς νὰ φέρηται του λοιποῦ καθ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην, διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους τὴν τέχνην τοῦ γεωργεῖν καὶ σπείρειν τὸν σῖτον. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύστησεν πρῶτον ἐν Ἀττικῇ καὶ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ἐγχώριος ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Ἐλευσῖνι. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 153. Ξενοφ. Ἀπολλόδ. α', 5, 2. παρὰ Πλάτ. Ἀπολ. Σωκρ. ἀναφέρεται εἰς τῶν ἐν ᾅδῃ Κριτῶν· ὁ δὲ Ὅμηρος λέγει αὐτὸν Ἡγεμόνα τῶν Ἐλευσινίων. Ὁ μῦθος τοῦ Τριπτολέμου ὑποκρύπτει ἱστορικήν τινα ἐποχὴν τῆς πρώτης ἐν Ἀττικῇ καλλιεργείας τοῦ σίτου εἰσαχθείσης πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Κέκροπος καὶ θρεφθῆς ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως. παρβλ. Σχολ. Νικανδρ. Ἀλεξιφαρμ. 130. σελ. 39.

Τριπυργία, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 1, 10.

Τρίταια, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ὕστερον μία τῶν δώδεκα πόλεων αἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν· τανῦν Τριτί. Στράβ. Πολυβ. — ὅθεν, Τριταιεύς, έως, ὁ κάτοικ. πληθ. οἱ Τριταιέες, παρ' Ἡροδ. 1, 145. — 2) = Τριτέα, Θουκ.

Τριταντάιχμης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, Πέρσης Σατράπης. Ἡροδ. 1, 192. 7, 82.

Τριτέα, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Λοκρῶν. Στεφ. Βυζ. Τριτέας, αἱ, Ἡροδ. 8, 33. καὶ Τρίταια, ἡ. — ὅθεν Τριταιεῖς, οἱ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ Τριταιεῖς, Θουκ. γ', 101.

Τριτογένεια, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς γεννηθείσης παρὰ τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ ἐν Λιβύῃ, ἢ ἀπὸ τοῦ Τρίτωνος μικροῦ ποταμοῦ ῥέοντος πλησίον τῶν Ἀλαλκομενῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ὅπου ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὅτι ἐγεννήθη, δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο αὐτόθι ἐξαιρέτως· πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 515. καὶ Ἡσ. παρβλ. Παυσ. θ', 33. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 8. ὅτι Εὐρ. Ἰων. 872. Ἀπολλόδ. α', 3, 6. Ἡ πλησίον τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς φαίνεται μεταγενέστερος μῦθος, ὅτε καὶ ἡ λατρεία αὐτῆς ὕστερον εἰσηχθη μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Λιβύης· παρβλ. Ἡροδ. 4, 150, 179. — Κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς δὲ ἐκλήθη Τριτογένεια ἀπὸ τοῦ Τριτὼ ὅπερ ἀρχαιόθεν ἐδήλου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ἢ Αἰολεῦσι κεφαλήν, ἄρα ἡ ἐκ κεφαλῆς γεννηθεῖσα· ὁ μῦθος δὲ περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς εὕρηται πρῶτον κατὰ Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1310. παρὰ Στησιχόρῳ, λείψ. 76. σελ. 127. — ἀλλὰ καὶ ἐν Ὁμ. Ὕμν. Ἀθην. 28, 4. παρβλ. Heyne εἰς Ἰλ. Δ, 515. καὶ εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 40.

Τριτογενής, εῦς, ἡ, Σπαν. συγγεν. τύπ. τοῦ Τριτογένεια. Ὁμ. Ὕμν. 28, 4. Ἡροδ. 7, 141.

Τριτώ, οῦς, ἡ, = Τριτογένεια. Ἀνθολ.

Τρίτων, ωνος, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, μία τῶν Θαλασσίων θεοτήτων, παρ' Ἡσ. Θεογ. 931. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ παρίσταται ὡς θαλάσσιος δαίμων ἔχων οὐρὰν ἰχθύος καὶ σῶμα λεπιδωτόν, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου, ὅστις φυσῶν μὲ μίαν κόγχην ἐκτελεῖ τὰς διαταγὰς τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπανακαλῶν τὰ θαλάσσια ὕδατα· Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1610. Ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐνέβαλε διὰ τῆς κογχυλοειδοῦς σάλπιγγός του μέγαν πανικὸν φόβον εἰς τοὺς Γίγαντας· ὅτε πληθυν. οἱ Τρίτωνες, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. παῖδες τοῦ Τρίτωνος. Λουκ. Ἐν. Διαλ. — 2) Ἰδίως ἐκαλεῖτο Τρίτων ὁ ἐγχώριος θεὸς τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. Ἡροδ. 4, 179.

Τρίτων, ωνος, ὁ (ι). Χείμαρρος τῆς Λιβύης, καθ' Ἡροδ. εἰσβάλλων εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, ἢ μᾶλλον διερχόμενος διὰ τῆς ἐν Λιβύῃ Παλλάδος καὶ Τριτωνίδος λίμνης ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν· τανῦν Γαφ. Ἡροδ. 4, 178. Αἰσχ. Εὐμ. 283. — 2) = Νεῖλος, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 269. ἐξ οὗ αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι ἐκαλοῦντο καὶ Τριτωνίς. — 3) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαλκομενῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ Ἀθηνᾶ Τριτογένεια. Στράβ. Παυσ. θ', 33.

Τριτωνιάς, άδος, ἡ· Ποιητ. ἀντὶ Τριτωνίς, Εὐριπ. Ἰων. 872.

Τριτώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τρίτωνος ἢ εἰς τοῦ Τρίτωνος ὤν.

Τριτωνίς, ίδος, ἡ, λίμνη Περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων λίμνη τῆς Λιβύης, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' ἧς καὶ Τριτογένεια ἐκαλεῖτο· ἐσχηματίζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ κειμένη οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς Σύρτεως πλησίον τῆς Βερονίκης, τανῦν Ἐλ-Λοββέαχ. Ἡροδ. 4, 178. Πινδ. Πυθ. 4, 20. — 2) Νύμφη τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κατά τινα τῶν Λιβύων διήγησιν, μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡροδ. 4, 180. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1496. — 3) Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Λιβύῃ Τριτωνίδος λίμνης ἢ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 109. — 4) Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Αἰγύπτῳ κειμένης ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἥτις ἄλλως καὶ Τρίτων ἐκαλεῖτο. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 260.

Τρίτωνες, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ Στέφ. Βυζ. κατὰ Mannert ἀνάγν. Τιθρώνιον ἐν Φωκίδι.

Τριφάλης, ητος, ὁ (α). Οὕτως ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἀναφερομένη παρὰ Λουκ. Δραπετ. 32 πιθαν. ἐκ τοῦ φάλλης, φαλλός.

Τριφυλία, ἡ. Ἡ πρὸς δυσμὰς κειμένη χώρα τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἕως τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ γὰρ τρεῖς

διαφόρους φυλὰς ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς. Ξενφ. Στράβ. (Τριφυλλία καὶ Τριφαλία γραφόμεν· πρότερον ἡμαρτημ. παρὰ Πολυβ.)

Τριφυλιακός, ή, όν. Τῆς Τριφυλίας ἢ εἰς τὴν Τριφυλίαν ἀνήκων, ἰδίως δὲ ἐπωνύμ. τῆς πόλεως Πύλου. Στράβ.

Τριφύλιος, ία, ιον (ῡ) Τῆς Τριφυλίας ἢ ἐκ τῆς Τριφυλίας ὤν· καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Τριφυλίας χώρας. Ξενφ.

Τριφυλίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τριφυλίας, ἡ Τριφυλὶς γαῖα = Τριφυλία. Διον. Περ. 409.

Τρίφυλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λαοδαμείας θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμύκλα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι χώρα Τριφυλία. Πολύβ. δ', 77.

Τριχώνιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Λυσιμαχίας, Πολυβ. ε' γράφ. Τραχώνιον, παρὰ Στραβ. ἐστὶν ἡμαρτημ. — ὅθεν, Τριχωνιεύς έως, ὁ κάτοικ. Διωρθ. Τριχωνιεύς. Στέφ. Βυζ.

Τριχωνίς, ίδος, ἡ λίμνη. Λίμνη τις ἐν Αἰτωλίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Στράτου, ἔχουσα 30 σταδίων μῆκος. Πολύβ. ε'. 7.

Τροία, ἡ, Ἰωνι. Τροίη, ποιητ. Τροΐα, τρισυλλαβ. Πινδ. προστιθεμ. γαῖα. Ἡ χώρα τῆς Τροίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μυσίας καὶ ἐκτεινομένη παραθαλασσίως ἀπὸ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, ἕως τοῦ Καΐκου, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λέκτου ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου ἔχουσα 6 γεωγραφ. μιλ. μῆκος, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, πρότερον Τευκρὶς καὶ Δαρδανία καλουμένη, Τροία δὲ μετὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ Τρωὸς υἱοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, ἥτις ἐσχημάτιζεν ἐφεξῆς ἓν ἐπίσημον βασίλειον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐξαιρετ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λαομέδοντος καὶ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν λαοὶ ἐκ τῆς ἀπέναντι Θρᾴκης, ἀποκατασταθέντες αὐθαι, ἐνταῦθα πρὸ αὐτῆς τῆς κτίσεως τῆς Τροίας καὶ ἀναμιχθέντες ἐφεξῆς μετὰ τῶν Φρυγῶν· τὰ δὲ ἤθη, ἡ γλῶσσα καὶ ἡ δίαιτα διέκρινον αὐτοὺς ἀείποτε ἀπὸ τὰ λοιπὰ Ἀσιατικὰ ἔθνη καὶ διὰ τοῦ πλούτου αὐτῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου πρωίμως ἤδη εἶχον ὑπερβῆ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας. Πρῶτος δὲ καὶ ἀρχαιότατος καθιδρυτὴς τοῦ βασιλείου τούτου, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἀρχαία ἱστορία, ὑπῆρχεν ὁ Τεῦκρος υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία τίθεται περὶ τὸ 1400 ἔτος πρὸ Χρ. οὗτος ὑποδεχθεὶς τὸν ἐκ Σαμοθρᾴκης ἐλθόντα Δάρδανον καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ Τρωικοῦ βασιλείου· ὁ Δάρδανος οὗτος ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν περὶ τὰς δυτικὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Ἴδης, ἥτις ἀκολούθως ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐριχθονίου ἔφθασεν ἤδη εἰς μεγάλην ἀκμήν· ὁ δὲ ἔγγονος τοῦ Ἐριχθονίου Ἶλος μετέθηκε τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του ἀπώτερον τοῦ ὄρους κτίσας ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς πεδιάδος τὴν πόλιν Ἴλιον, τὴν περίφημον μητρόπολιν τοῦ Τρωικοῦ βασιλείου, τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λαομέδων περιέβαλε μὲ ὀχυρώτατα τείχη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 160. Γ, 74. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. Θουκ. α', 8. Ξενφ. παρὰ τοῖς πεζογράφ. συνήθ. ἡ Τρωάς. — 2) Μητρόπολις τῆς Τρωικῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων, ἄλλως Ἴλιος καλουμένη, ἀπὸ ἀρχ. Ὁμ. Ἰλ. Α 129. Β, 141. Θουκ. α', 11.

Τροίηθεν, Ἰωνικ. Τροίηθεν καὶ Τροίηθε, ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Εὐρ.

Τροίηνδε, Ἰωνικ. Τροίηνδε, εἰς Τροίαν. Ὁμ. Πινδ.

Τροιζήν, ῆνος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευε ποτὲ ὁ Πιτθεὺς πάππος τοῦ Θησέως καὶ ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ ἀρχαῖος οὗτος τῶν Ἀθηναίων Ἥρως· ὁ λιμὴν αὐτῆς ἐκαλεῖτο Πώγων· τανῦν Δαμαλᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Β 561. Παυσ. β', 32. καὶ Τροιζήνη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — ὅθεν Τροιζήνιος, ία, ιον· τῆς Τροιζῆνος ἢ ἐκ τῆς Τροιζῆνος ὤν· ἡ Τροιζηνία, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ περὶ τὴν Τροιζῆνα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ. Μήδ. 671. καὶ Οὐσιαστικ. Τροιζήνιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Τροιζήν, ῆνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τροιζῆνα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἀφήσας αὐτὴν μετὰ θάνατον εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πιτθέα. Στράβ. Παυσ. β', 30.

Τροίζηνος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κέαντος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐφήμου, εἷς τῶν Κικόνων ἐκ Θρᾴκης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 847.

Τρόκμοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλατίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ ὄχθας τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ καὶ καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γάλλων. Πολύβ. Τρωκμοί, παρ' Ἀρριαν. καὶ Πτολ.

Τρόμης, ητος, ὁ. Πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, πρότερον δοῦλος ἑνὸς τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφηθεὶς ὠνομάσθη Ἀτρόμητος. Δημ. Στεφ. σελ. 270.

Τρουεντῖνος, ὁ. Truentus. Ποταμὸς τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν. τανῦν Tronto. Στράβ. — 2) ἡ Τρουεντῖνος, Castellum Truentum. Πόλις τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη καὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ· τανῦν Torre Segura. Στραβ.

Τροφώνια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη κατ' ἔτος ἐν Λεβαδείᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Τροφωνίου.

Τροφώνιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ ἔγγονος τοῦ βασιλέως Κλυμένους ἐξ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, ἀμφότεροι περίφημοι ἀρχιτέκτονες τῆς ἀρχαιότητος, κτίσαντες τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Ὑριέως βασιλέως τῆς Βοιωτίας, ἀπ' ὅπου θέλοντες νὰ κλέψωσι διὰ τῆς ἐπιτηδειότητός των τοὺς ἐν αὐτῷ φυλαττομένους θησαυροὺς καὶ κατασταθέντες ὕποπτοι, ὁ μὲν Ἀγαμήδης πεσὼν εἰς τὰς παγίδας ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Τροφωνίου, οὗτος δὲ φυγὼν λέγεται ὅτι ἔγινεν μετ' οὐ πολὺ ἀφανὴς ὑπὸ τῆς γῆς πλησίον ἑνὸς δάσους τῆς Λεβαδείας. Παυσ. θ', 37 κατ' ἄλλους συνέβη τοῦτο ἐν Ἤλιδι παρὰ τῷ βασιλεῖ Αὐγείᾳ. Μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ὁ Τροφώνιος ὡς Ἥρως, ἔχων ἴδιον μαντεῖον εἰς ἓν ὑπόγειον σπήλαιον πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ μετὰ πολλῶν τελετῶν καὶ καθαρισμῶν ἀπὸ μέρους τῶν μαντευομένων. Ἡροδτ. 1, 46. οἱ χρησμοὶ Τροφωνίου, Εὐρ. Ἴων. 300· τὸ Διὸς Τροφωνίου μαντεῖον. Στράβ. καὶ ἁπλῶς τὸ Τροφώνιον, Ἀριστφ. Νεφ. 502. καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, διότι ὅσοι ἤθελον νὰ συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου κατέβαινον εἰς τὸ ὑπόγειον αὐτοῦ σπήλαιον, διαμένοντες διάστημά τι καιροῦ αὐτόθι, Διοδ. Σικ. ιδ'. παρβλ. καὶ Παυσ. θ', 37—38.

Τρόχιλος, ὁ. Υἱὸς τῆς Καλλιθέας πρώτης ἱερείας ἐν Ἄργει, ἀπ' ὅπου φυγὼν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα μίαν τῶν Ἐλευσινίων παρθένων ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Εὐβουλέα καὶ τὸν Τριπτόλεμον. Παυσ. α', 14.

Τροχοειδὴς καλουμένη λίμνη. Λίμνη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὅπου λέγεται ὅτι ἡ Λητὼ ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Ἡροδτ. 2, 170. Θεογν. 7. Τροχόεσσα, ἡ, Καλλμ. Δηλ. 261.

Τρυγαῖος, ὁ. Ἀμπελουργός τις ἐξ Ἀθμόνης δήμου τῆς Ἀττικῆς, παριστανόμενος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους Εἰρήνη, 189.

Τρυγών, ἡ. Τροφὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδεικνύετο πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 25.

Τρύζος, ὁ. Τύραννός τις ὅστις θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ ἀπὸ τὸ νὰ ὁμιλῶσι δημοσίως καὶ κατ' ἰδίαν καὶ ἀπὸ τὸ νὰ ἐκφράζωνται διὰ σχημάτων, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 22. ἔνθα ἡ γραφ. ἀμφιβαλτ.

Τρύφαινα, ἡ (ῠ) Ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις. Λουκ. (ἐκ τοῦ τρυφή.)

Τρυφέρα, ἡ. Θηλυ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολγ.

Τρυφιόδωρος, ὁ. Συγγραφεὺς Αἰγύπτιος, γράψας ἓν ποίημα διὰ στίχων ἡρωικῶν, Ἰλίου ἅλωσις ἐπιγραφόμενον· παρὰ Σουίδ. ἀναφέρεται τοῦ αὐτοῦ καὶ μία παράφρασις τῶν Ὁμήρου παραβολῶν· Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. 1, σελ. 526.

Τρύφων, ωνος, ὁ (ῠ) Ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου τετάρτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 31. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς, ἐν Ἀνθολογ.

Τρῳαί, αἱ. Γυναῖκες τῆς Τροίας, Τρῳάδες. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 384. ἴδε Τρωός.

Τρῳάς, άδος, ἡ. Θηλυ. τοῦ Τρωός. Τῆς Τροίας, ἢ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα. ἡ Τρῳὰς τροφός, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 114. — καὶ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γυνή, ἡ κάτοικος τῆς Τροίας, παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατὰ Πληθυ. ἀρ. Ἰλ. Ζ, 440. — 2) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ Τρωικὴ χώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Σοφ. Αἰ. 819. καὶ ἰδίως ἀντὶ Οὐσιαστικ. καὶ τῆς ἐκτάσεως ταύτης λαμβανόμενον παρὰ τοῖς ὕστερον. Ξενφ. Ἀνάβ. ε', 6. Στράβ. — 3) = Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρῳάς, ὅπερ ἴδε.

Τρώγιλος, ὁ. Εἷς τῶν δύο μικρῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Ἀχραδίνης· παρὰ Λιβ. Trogiliorum portus. Θουκ. στ', 99. ζ', 2. Στεφ. Βυζ. διάφορον τούτου ὑπῆρχε τὸ Τρώτιλος, ὅπερ ἴδε.

Τρωγῖτις, ιδος, ἡ. Λίμνη τῆς Λυκαονίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. Στράβ. ιβ', 6.

Τρωγλοδύται, οἱ· κυρ. οἱ ἐν τρώγαις κατοικοῦντες, κάτοικοι τῶν σπηλαίων καὶ ὀπῶν· καὶ Ὄνομ. κυρ. Ἔθνος, Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν Αἰθιοπίᾳ μεσημβρινῶς τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τῶν ὁποίων οἱ Αἰθίοπες διετήρουν μέγα ἐμπόριον. Ἡροδτ. 4, 183. ἔνθα ὁ Ἱστορικὸς οὗτος ἀναφέρει τοὺς Τρωγλοδύτας γένος Αἰθιοπικόν, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα δὲν ὑπῆρχεν ὁμοία μὲ καμμίαν ἄλλην τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ τετρίγασι καθάπερ αἱ νυκτερίδες. — ἡ Τρωγλοδυτική, ἡ ἐν Αἰθιοπίᾳ χώρα τῶν Τρωγλοδυτῶν. Στράβ. — 2) Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Καύκασον. Στράβ.

Τρωίαθεν, Δωρικ. ἀντὶ Τροίαθεν. Πινδ. Νέμ. Ἐκδσ. Boeckh.

Τρωιάς, άδος, ἡ (– ⏑ ⏑) Ἰδιαίτρ. ποιητ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Τρωϊκός. Τῆς Τροίας ἢ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα, παρ' Ὁμ. συνηθ. μετὰ τοῦ γυναῖκες, Ἰλ. Ι, 139. Κύρ. αἱ Κολωνοὶ Τρωιάδες παρὰ Θουκ. α', 131. Παυσ.

Τρωικός, ή, όν. Τῆς Τροίας ἢ εἰς τὴν Τροίαν ἀνήκων, μετὰ τοῦ πεδίον, τὸ ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ πεδίον κείμενον μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ θέατρον τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 11. Ἡροδτ. — Τὰ Τρωικά, ὁ Τρωικὸς πόλεμος. Ἡροδτ. 2, 145.

Τρωίλος, ὁ (ῑ) Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 257. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωικῇ πολιορκίᾳ,

κατά τινας, ὑπό τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. ἔνθα Τρώϊλος ἡμαρτημ. κεῖται.

Τρωΐιος, ίη, ϊον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Τρῳός. Τῆς Τροίας ἢ ἐκ Τροίας ὤν. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 222.

Τρῳός, ά, όν (Τρώς). Τῆς Τροίας, Τρῳαὶ Ἵπποι, Ὁμ. Ἰλ. Π, 393.

Τρώς, Τρωός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος, ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Καλλιῤῥόη θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου. Διον. Ἀλ. διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ ἐν Φρυγίᾳ βασίλειον τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Τροίαν. Τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Ἶλος, Ἀσσάρακος, Γανυμήδης καὶ ἡ Κλεοπάτρα. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 230. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 462. — 3) Κάτοικος τῆς Τροίας, πολλαχ. πληθυν. οἱ Τρῶες παρ' Ὁμ. (περὶ τοῦ τονισμ. ἐν γενικ. πληθ. Τρώων, ὅρα Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 43, σημειωσ. 4. σημειωσ. 4. σελ. 177.)

Τρωΐτελλον, τό. Χωρίον παρὰ ταῖς Συρακούσαις κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἥτις ἔφερεν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων, τανῦν Trontello. Θουκ. ς', 6. (ὁ Δουκέριος προείλετο τὴν γραφ. Τρώγιλος, ἐννοῶν τὸν ἐν Συρακούσαις λιμένα.)

Τύανα, τά (ῠ). Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐφ' ἑνὸς χώματος τῆς Σεμιράμιδος παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων κατοικουμένη ὑπὸ Ἑλλήνων, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀπολλωνίου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχε θείας τιμάς· ἔτι δὲ καὶ Κύβιστρα ἡ αὐτὴ καλουμένη· τανῦν Καραϊσσάρ. Στράβ. Πτολ. — ὅθεν, Τυανεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Τυανῖτις, ιδος, ἡ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν χώρα τῆς ἰδίας Καππαδοκίας, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν τὰ Τύανα. Στράβ.

Τυδεΐδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Διομήδης. Ὁμ.

Τυδεύς, έως, Ἐπικ. ῆος καὶ έος. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας, ἔγγονος τοῦ Πορθάονος ἐξ Αἰτωλίας. Φονεύσας ποτὲ ἐν τῇ θήρᾳ τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀλκάθοον, ἢ κατά τινας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ὠλενίαν ἢ Μελάνιππον καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθεν εἰς Ἄργος πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ἄδραστον, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δηϊπύλην ὑποσχεθεὶς νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν πατρίδα του Καλυδῶνα· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους καὶ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ἡρώων καὶ δείξας πολλὴν γενναιότητα εἰς τὴν αὐτόθι πολιορκίαν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου· ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Δηϊπύλης ἐγέννησε τὸν περίφημον Διομήδην. Ὁμ. Ἰλ. Β, 40. Ξ, 115. κ. ε. ξ. Ἀπολλόδ. ά, 8, 5. 5. — 2) Ἰων τις παρὰ Ξενοφ. (Ἐπικ. Αἰτ. Τυδῆ κατὰ συναίρεσ. ἐκ τοῦ Τυδέα, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 384.)

Τύχα, Δωρικ. ἀντὶ Τύχη, ὅπερ ὅρα.

Τύλλιος, ὁ, Tullius, ὅρα Τούλλιος.

Τύλος, ἡ (ῠ) καὶ Οἴτυλος, ὅπερ ὅρα. — 2) Νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, ἔχουσα 23 γεωγρ μιλ. περίμετρον μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην ἁλίευσιν τῶν μαργαριτῶν, τανῦν Βαχορίμα. Θεοφρ. Ἀῤῥιαν.

Τύμνης, εω, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἱστιαίου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡροδ. 5, 37.

Τύμωλος, ὁ = Τμῶλος Ἀνθολ.

Τυμφαία, ἡ. Χώρα ὀρεινὴ καὶ ἀπότομος περὶ τὸ ὄρος Τύμφην ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ παρὰ τοὺς ὅρους τῆς Θεσσαλίας. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. ά, 7 κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ πόλις αὐτόθι.

Τυμφαΐς, ΐδος, ἡ. Τῆς Τύμφης ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Τύμφης οὖσα. Καλλιμ. Ἀρτ. 179.

Τυμφαῖος, αία, αῖον. Τῆς Τύμφης, καὶ οὐσιαστικ. Τυμφαῖοι, οἱ περὶ τὸ ὄρος Τύμφην κατοικοῦντες ἐν Ἠπείρῳ. Στράβ.

Τύμφη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στέφ. Βυζ. Στύμφη, παρὰ Στράβ. ζ', 7 (κατὰ τοὺς ἐξηγ. Τύμφη, γραφόμ. ἀπὸ τοῦ Τυμφαῖοι, κάτοικ. ἀπαντωμ. παρὰ Στραβ. ἀμφότεραι μέντοι αἱ γραφ. ἔχουσιν ὀρθῶς.)

Τυμφρηστός, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἀρκτικῶς περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Σπερχειὸς ποταμός. Στράβ. Τυφρηστός, ά, Στέφ. Βυζ.

Τυνδάρειος, εία, ειον (ᾰ) καὶ Τυνδάρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τυνδάρεω ἢ ἐκ τοῦ Τυνδάρεω ὤν· ἡ Τυνδαρεία παῖς, ἡ Κλυταιμνήστρα. Εὐριπ. Ὀρ. 364. Ἰφ. Αὐλ. 1508. ἡ δὲ Τυνδάρειος παῖς, ἡ Ἑλένη. Ἀριστοφ. Θεσμ. 925.

Τυνδάρεος, ὁ, Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. Τυνδάρεως, ω, (ᾰ) Υἱὸς τοῦ Οἰβάλου βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ τῆς νύμφης Βατείας, ἔγγονος τοῦ Περιήρους, Ἀπολλόδ. γ', 10, 4. ἢ υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ Ἱπποκόωντος. Ἀπολλόδ. ά, 9, 5. Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος ἐκ τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ ἐλθὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λήδαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Κλυταιμνήστραν, Ἑλένην, τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Ὁ Ἡρακλῆς ἀποκατέστησεν αὐτὸν ἀκολούθως εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης φονεύσας τὸν Ἱπποκόωντα μὲ τοὺς παῖδας αὐτοῦ· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Τυνδάρεω διεδέχθη τὸ βασίλειον αὐτοῦ ὁ γαμβρός του Μενέλαος. Τυνδάρεος, ου, μόνον παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Λ, 298. καὶ Μοσχ. Εἰδ. γ', 79. Τυνδάρεως, παρ' Αἰσχ. Ἡροδ. 2, 112. καὶ Θουκ.

Τυνδαρεώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη.

Τυνδαρίδης, ου, ὁ (ῐ) Παῖς τοῦ Τυνδάρεω, ὁ Πολυδεύκης. Θεοκρ. εἰδ. κβ', 89. ἰδίως πληθ. οἱ Τυνδαρίδαι, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Ὁμ. Ὕμν. 26, 2. Ἡροδ.

Τυνδάριον, τό, = Τυνδαρίς, Πτολμ.

Τυνδάρειος, ία, ιον (ᾰ) Τοῦ Τυνδάρεω· οἱ Τυνδάρειοι σκόπελοι. Τρεῖς σκόπελοι ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύης, ἐπικίνδυνοι διὰ τοὺς πλέοντας. Πτολμ.

Τυνδαρίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη. Εὐρ. Ἑκ. 266. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου. Πολυβ. ά, 25. Στράβ. Τυνδάριον, τό, παρὰ Πτολμ.

Τύνης, ητος, ἡ καὶ ὁ. Πόλις τῆς Ζευγιτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Τούνες. Πολυβ. Τύνις, ιδος, Στράβ. Ἀρριαν. παρὰ Πολυβ. ά, 67, 69. καὶ θηλ. γ', 102. ὅθεν, Τυνηταῖος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Τύννιχος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις μουσόληπτος καὶ ὕμνους ἐκ μιᾶς γενόμενος, ἐποίησεν ἕνα ὡραῖον Παιᾶνα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, μὴ διδαχθεὶς οὐδ' ὅλως πρότερον τὴν ποιητικὴν τέχνην. Πλάτ. Ἴων.

Τύπαιον, τό. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐν τῇ αὐτόθι Τριφυλίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζοντο πολλάκις αἱ γυναῖκες ὅσαι ἐτόλμων νὰ ἀναβῶσι πρὸς θέαν τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνιζομένων. Παυσ.

Τυπάνεια, ἡ, καὶ Τυπανέαι, αἱ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ. Πολυβ. Στραβ. Στέφ. Βυζ.

Τυραγέται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ὅρα.

Τυράμβη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας περὶ τὴν Μαιῶτιδα λίμνην. Στράβ.

Τύραννος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἠλεκτρύωνος μάχην. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Τύρας, α, Ἰωνικ. Τύρης, ὁ (ῠ) Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων βορειοανατολικῶς τοῦ Ἴστρου ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· τανῦν Δνιέστερ. Ἡροδ. 4, 11. Στράβ.

Τυρίδιζα, ἡ = Τυρόδιζα, Στέφ. Βυζ.

Τυρία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κλεῖτον, Σθένελον καὶ Χρύσιππον. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Τυριαῖον, καὶ Τυρίαιον, τό. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, διὸ καὶ παρὰ Ξενοφ. ἀναφέρεται ὡς Φρυγιακὴ πόλις· τανῦν Ἀλοχισάρ. Ξενοφ. Ἀναβ.

Τυριγέται, οἱ, Ἑνικ. Τυριγέτης, ου, ὁ. Οἱ περὶ τὸν Τύραν ποταμὸν κατοικοῦντες Γέται, λαοὶ ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, παρ' Ἡροδ. 3, 51, καὶ Τυρῖται, παρὰ Στραβ. (ὡς ἐκ τοῦ Τύρας καὶ Γέται, Τυραγέται, ὅπερ καὶ ὀρθότερ. τύπ. ἐστιν· παρά τε Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. κατὰ Holstein. ἀλλ' ἐκ Χειρογραφ. ἀναγνώσεως. ἤδη παρὰ Στράβ. Τυριγέται ἀντὶ τῆς προτιμ. κοινῆς γραφ. Τυῤῥηγέται.)

Τύριος, ία, ιον, ὅρα Τύρος.

Τυρῖται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ὅρα.

Τυρμίδαι, οἱ (ῐ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Τύρνος, ὁ. Turnus. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ῥουτούλων ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὁ Αἰνείας συμμαχήσας μετὰ τοῦ βασιλέως Λατίνου. Διον. Κάσσ.

Τυρόδιζα, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τοῦ Σεῤῥίου. Ἡροδ. 7, 25. Τυρόδιζα, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Τυρόεσσα, ἡ (τυρός.) Ἐπίπλαστος νῆσος παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 25.

Τύρος, ἡ (ῡ) Ἐν τῇ Ἱερ. Γραφ. Ζόρ, καὶ παρὰ Ῥωμ. ἔτι δὲ ὅτε Sar. Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλασσίως πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σιδῶνος, καθ' Ἡροδ. κτισθεῖσα 2300 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐν Τύρῳ ἱερέων· ἐνομίζετο δὲ ἀποικία τῶν ἐκ Σιδῶνος Φοινίκων, φθάσασα ἀκολούθως εἰς μέγαν βαθμὸν εὐτυχίας καὶ ὑπεροχῆς διὰ τοῦ πλούτου τὸν ὁποῖον ἐχορήγει εἰς αὐτὴν τὸ μέγα ἐμπόριον καὶ ἡ θαλασσοπλοΐα τῶν Τυρίων ἐκτεινομένη εἰς διαφόρους χώρας τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔτι δὲ καὶ τὰ πολυειδῆ καὶ ἀξιόλογα ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα. Καὶ τῆς πολιορκίας τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσορ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἦλθον καὶ ἔκτισαν ἀρκτικώτερον τῆς Τύρου ἐπὶ μιᾶς νήσου μίαν νέαν πόλιν ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο ἔκτοτε Τύρος ἢ Νεότυρος πρὸς διαστολὴν τῆς Παλαιτύρου· συνείχετο δὲ αὕτη διὰ ἑνὸς χώματος μὲ τὴν πλησίον ξηρὰν τῆς Φοινίκης, οὖσα εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ ἀκμαία ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔχουσα 22 σταδίων περίμετρον, δύο προσφυεῖς λιμένας καὶ διεσκευασμένη ὑπὸ ἰδίων νόμων καὶ ἀρχῶν· σανῦν Σούρ. Ἐν τῇ παλαιᾷ Τύρῳ εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Τυρίου

Ἡρακλέους. Ἡροδ. 2, 44. Διον. Περ. 911. Στράβ. — ἐθν. Τύριος, ία, ιον (ῡ). Τῆς Τύρου ἢ ἐκ τῆς Τύρου ὤν· Αἰσχ. Προμ. 958. καὶ Οὐσιαστ. Τύριος, ὁ κάτοικ. Κύρπ. ὁ Τύριος Ἥρως, ὁ Ἡρακλῆς. Λουκ. Συρ. Θε. 3

Τυῤῥηναῖος, αία, αῖον, = Τυῤῥηνικός. Ηροδ. η', 4.

Τυῤῥηνία, ἡ, Ἰων. Τυρσηνίη. Ἐπαρχία ἐπίσημος τῆς ἰδίως Ἰταλίας, ὑπό τῶν Ῥωμαίων Ἐτρουρία καὶ Τουσκία καλουμένη. ὁριζομένη δυτικῶς ὑπό τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, μεσημβρινοανατολικῶς ὑπό τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς ὑπό τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων. περιλαμβάνουσα ὅλον τό νῦν μέγα Δουκάτον τῆς Τοσκάνης καὶ μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας. Οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Τυῤῥηνοί ἢ ἄλλως Ἐτροῦροι καλούμενοι ἐσχημάτιζον ἀρχαιόθεν πρό τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας ἰδίαν πολιτείαν συνισταμένην ἐκ δώδεκα Ἀριστοκρατικῶν ἐλευθέρων λαῶν, τῶν ὁποίων ἕκαστος εἶχεν ἰδίαν μητρόπολιν, φημιζόμενοι πρό πάντων μεταξύ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἰταλίας ὡς ἔμπειροι θαλασσοπόροι καὶ εἰδήμονες πολλῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων καὶ τεχνῶν εἰς τούς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρεώστουν πολλάς ὠφελίμους συνηθείας καὶ ἔθιμα αὐτῶν. Ἐκλήθη δέ ἡ χώρα αὕτη πρῶτον Τυῤῥηνία ὑπό τοῦ Τυῤῥηνοῦ υἱοῦ τοῦ Ἄτυος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Λυδίας. Ἡροδ. 1, 94. Στράβ. (ὁ Ἰων. τύπ. Τυρσηνίη, εὕρηται παρ' Ὁμ. Ἡσιόδ. καὶ παρά τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἕως τοῦ Θουκ. ὅτι καὶ παρά τοῖς Ἴωσι· διά δέ τοῦ ῤῥ παρά τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ λοιποῖς Ἕλλησι συγγραφ. Ξενοφ. Πολύβ. κ. τ. λ.)

Τυῤῥηνικός, ή, όν, Ἰων. Τυρσηνικός. Τῆς Τυῤῥηνίας ἢ εἰς τήν Τυῤῥηνίαν ἀνήκων, τό Τυρσηνικόν πέλαγος, ἡ πρός δυσμάς τῆς Ἰταλίας κειμένη θάλασσα περί τήν Τυῤῥηνικήν χώραν ἕως τῆς νήσου Σικελίας, Tuscum mare. Θουκ. δ', 24. Πολυβ. ἡ Τυρσηνική σάλπιγξ, ἐφευρεθεῖσα πρῶτον ὑπό τῶν Τυῤῥηνῶν. Εὐρ. Φοιν. 1377.

Τυῤῥηνίς, ίδος, ἡ, Ἰων. Τυρσηνίς. Τῆς Τυῤῥηνίας ἢ ἐκ τῆς Τυῤῥηνίας οὖσα. Πολυβ. ἡ Τυρσηνίς Σκύλλα. Εὐρ. Μηδ. 1335.

Τυῤῥηνός, Ἰων. Τυρσηνός. Υἱός τοῦ Ἄτυος βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐλθών μέ μίαν ἀποικίαν Λυδῶν εἰς τήν μεταξύ Ἰταλίαν κατῴκησε τήν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Τυῤῥηνίαν χώραν. Ἡροδ. 1, 94. Στράβ. κατ' ἄλλους δέ λέγεται ὅτι ὁ Τυῤῥηνός οὗτος ἐπνίγη εἰς τήν περί τήν Ἰταλίαν Τυῤῥηνικήν θάλασσαν καὶ ὅτι ὁ υἱός αὐτοῦ Τοῦσκος ἐκάλεσε τήν χώραν ἀπό τοῦ ὀνόματός του Τουσκίαν. — 2) Κάτοικος τῆς Τυῤῥηνίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὕμν. 5, 8. Ἡσ. Θεογ. 1015. Ἡροδ. 1, 94. ὅτι δέ ἐν Θρᾴκῃ καθ' Ἡροδ. 1, 57. — 3) Τυῤῥηνός, ή, όν, Καλλιτ. ἀντί Τυῤῥηνικός, Εὐρ. Μηδ. 1349.

Τυρσανός, ὁ, Δωρ. ἀντί Τυῤῥηνός. Πινδ.

Τυρσηνίη, Τυρσηνικός, Τυρσηνίς, Τυρσηνός, ὅρα Τυῤῥηνία, κ. ε. ξ.

Τυρταῖος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος ποιητής Ἀθηναῖος, κατά Πλούτ. κατ' ἄλλους δέ Μιλήσιος, ἀκμάσας περί τήν 25 Ὀλυμπ. πιθαν. ἐπιτήδειος αὐλητής τόν ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι παρέλαβον ἀπό τούς Ἀθηναίους κατά συμβουλήν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου, ὡς στρατηγόν ἐναντίον τῶν Μεσσηνίων ἐπί τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, καὶ ὅστις διά τῆς μελῳδίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ ψαλλομένων ἐλεγείων ἐνθουσίασε τοσοῦτον τούς Σπαρτιάτας, ὥστε μετ' οὐ πολύ οὗτοι ἐνίκησαν κατά κράτος τούς ἐχθρούς των Μεσσηνίους εἰς μίαν μάχην πολιορκήσαντες καὶ τόν βασιλέα αὐτῶν Ἀριστομένην εἰς τό φρούριον Ἰρών, διό καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπό τῶν Λακεδαιμονίων πολιτογραφεὶς ὑπ' αὐτῶν. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Τυρταίου ἐσώθησαν τεμάχια τινά συλλεχθέντα μετά πολλῆς ἀκριβείας ὑπό Klotz. Πλάτ. Νομ. σελ 620. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, σελ. 738. Τυρταῖος, παρά Στράβ. καὶ Αἰλ.

Τύρταμος, ὁ· κύρ. Ὄνομ. ὑπό τό ὁποῖον ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος. Στρβ.

Τυρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνή τοῦ Κρηθέως, τήν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν καὶ λαβών τήν μορφήν τοῦ Ἐνιπέως ποταμίου θεοῦ τόν ὁποῖον αὕτη ἠγάπα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τόν Πελίαν καὶ Νηλέα· ἐκ δέ τοῦ Κρηθέως ἐγέννησεν ἡ Τυρώ τον Αἴσονα, Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα· Ὁμ. Ὀδ. Λ, 235. Ἀπολλδ. α', 9. 8.

Τυφαόνειος, ία, ειον, Ἐπικ. ἀντί Τυφώνειος· — ὅθεν τό Τυφαόνιον κυρ. ὄνομ. ὄρους τινός κειμένου μεταξύ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 32, ἄλλως μέντοι ἀγνώστου.

Τυφάων, ονος, ὁ (ᾱ) Ἰδιοτρ. Ἐπικ. τύπ. ἀντί Τυφῶν, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 306, 352. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1213. (τό υ ἐστί ἐν τῷ Τυφάων βραχύ, ἐν δέ τῷ Τυφῶν, μακρόν καὶ ἐν τῇ Γεν. Τυφῶνος, παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. γ', 217 παραβλ. Spitzn. Προσῳδ. 66, 2. Σημ.)

Τυφρηστός, ὁ, = Τυμφρηστόν. Στεφ. Βυζ.

Τυφωεύς, έως, ὁ, Ἐπικ. έος, συνῃρμ. Τυφώς, ῶ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 782. Ἡσ. Θεογ. 869. Αἰτιατ. Τυφωέα, Ἡσ. Θεογ. 821. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 38. συνῃρμ. Τυφώς εὕρηται πρῶτον παρά Πινδρ. (τό υ ἐστιν ἐν μέν τῷ Τυφωεύς ἀεὶ βραχύ, ἐν δέ τῷ συνῃρμ. Τυφώ, μακρόν· παραβλ. καὶ Τυφῶν)

Τυφῶν, ῶνος, ὁ, κατά συναίρεσ. ἐκ τοῦ Ἐπικ. τύπ. Τυφάων. Γίγας φοβερός καὶ τερατώδης, καθ' Ἡσ. Θεογ. 820. τέκνον τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τό ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ὅτε ὁ Ζεύς ἐξεδίωξεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου τούς Τιτᾶνας, ἔχων ὡς πλάττεται ἑκατόν πυριπνόους κεφαλάς δράκοντος ἀποτελούσας διαφόρους ἐκπληκτικούς καὶ φρικώδεις ἤχους, ὁμοίους μέ τούς τῶν μυκωμένων ταύρων καὶ βρυχωμένων λεόντων· οὗτος ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Διός καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν ὑπέρ τῆς βασιλείας τοῦ παντός, προξενήσας μέγαν φόβον εἰς αὐτούς διά τῆς τερατώδους καὶ φοβερᾶς αὐτοῦ μορφῆς, ἕως οὗ ὁ Ζεύς κεραυνώσας αὐτόν ἐξεδίωξεν εἰς τά βάθη τοῦ Ταρτάρου. Ἀπολδ. α', 6, 3. Καθ' Ὅμηρ. δέ Ἰλ. Β, 782. κεραυνωθείς ὑπό τοῦ Διός ὁ Τυφῶν ἔκειτο ἐν Ἀρίμοις τῆς Κιλικίας καθειργμένος ὑπό τήν γῆν· παρά τοῖς ὕστερον ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ὅτι καταπολεμήσας αὐτόν ὁ Ζεύς ἐδίωξεν ἕως τῆς νήσου Σικελίας ὅπου ἔρριψε κατ' ἐπάνω του τό ὄρος Αἴτνην ἐκρεῦγον ἀείποτε χειμάῤῥους πυρός διά τῆς τερατώδους δυνάμεως τοῦ Γίγαντος τούτου. Πινδ. Πυθ. 1, 32. Αἰσχ. Προμ. 351 371. Ἀπολλδ. κατ' ἄλλους ἐλαμβάνετο ὁ Τυφῶν ὡς φθοροποιός τις Δαίμων τῶν βορείων μερῶν τῆς Γῆς διατρίβων ἐπί τοῦ ὄρους Καυκάσου. Φερεκδ. Λοιφ. καὶ Sturz εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1214. Ὑπό τήν ἰδέαν τῆς θεότητος ταύτης φαίνεται ὅτι ἐλαμβάνοντο ἀρχαιόθεν ὁ ἐκ μεσημβρίας πνέων φθοροποιός ἄνεμος, εἰς τόν ὁποῖον πιθανῶς ἀπεδίδοντο πολλάκις καὶ αἱ ἐκρήξεις τῶν κατά διαφόρους χώρας εὑρισκομένων ἡφαιστείων ὀρέων. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεύς τῆς Αἰγύπτου, ἀδελφός τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος καὶ ἐχθρός ἄσπονδος αὐτοῦ, τόν ὁποῖον φονεύσας ἐσφετερίσατο τόν θρόνον αὐτοῦ, ἀλλά μετ' οὐ πολύ νικήσας αὐτόν ὁ Ὧρος υἱός τοῦ Ὀσίριδος καὶ δεσμεύσας ἀπέστειλε πρός τήν μητέρα αὐτοῦ Ἶσιν· ἐλατρεύετο δέ ὡς ἐγχώριος Θεότης ὑπό τῶν Αἰγυπτίων, θεωρουμένη ὑπ' αὐτῶν ὡς φθοροποιός δύναμις πρόξενος πολλῶν κακῶν εἰς τήν χώραν τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἱερά ζῶα ὑπῆρχον ὁ ὄνος, ὁ ἱπποπόταμος καὶ ὁ κροκόδειλος. Ἡροδ. 2, 144. (τό υ εὕρηται ἐν μέν ταῖς δισυλλάβ. πτώσ. μακρόν, ἐν δέ ταῖς τρισυλλαβ. βραχύ. Τυφῶν, ῶνος, ἐστιν συνήθης παρά τοῖς πεζοῖς τύπ. Ἡρόδ. αὐτοθ. Πλούτ. Ἀπολλδ. α', 6, 1. καὶ αἱ πλάγ. πτώσ. παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Πινδάρ.

Τυφώνειος, εία, ειον. Τοῦ Τυφῶνος ἢ εἰς τόν Τυφῶνα ἀνήκων· ἡ Τυφωνείη πέτρη, ἄκρα τις ἀπότομος τοῦ ὄρους Καυκάσου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1240.

Τυφωνικός, ή, όν· καὶ

Τυφώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τυφῶνος ἢ ἐκ τοῦ Τυφῶνος ὤν, ἢ προερχόμενος.

Τυφώς, ῶ, ὁ, ποιητ. ἀντί Τυφῶν Ὀνομαστ. παρά Πινδ. Πυθ. 1, 31. Γεν. Τυφῶ, Αἰσχ. Ἱκέτ. 575. Αἰτ. Τυφῶ, Αἰσχ. ἑ. τ. Θηβ. 517. Ἡροδ. 3, 5.

Τύχη, ἡ (ῠ). Μία τῶν Νηρηΐδων. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 420 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 360. — 3) παρά Ῥωμ. Fortuna. Ἔφορος τῆς τύχης καὶ εἱμαρμένης τῶν θνητῶν, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία ἐπῄζετο ἀνέκαθεν ἐν τοῖς Σαμοθρᾳκικοῖς μυστηρίοις, ἀπ' ὅπου μετέβη ἀκολούθως εἰς τήν λοιπήν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν· παραβλ. Creuz. Συμβολ. II, σελ. 315. καὶ 366. ὁ δέ Πινδ. Ὀλ. 7. ἀναφέρει αὐτήν ἀδελφήν τῶν Μοιρῶν, εἰς τήν ὁποίαν ἀπενέμετο καὶ ἡ τῶν πόλεων προστασία· κατά Παυσ. δ', 30. πρῶτος ὁ Βούπαλος εἰκόνισεν αὐτήν ὑπό μορφήν γυναικός, φέρουσαν ἐπί τῆς κεφαλῆς μίαν οὐράνιον σφαῖραν, εἰς δέ τήν χεῖρα τό κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

Τύχη, ἡ. Δωρ. Τύχα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἕν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν κείμενον βορειοδυτικῶς, ἀπό τοῦ ἐν αὐτῷ εὑρισκομένου ναοῦ τῆς Τύχης. Στέφ. Βυζ.

Τυχιάδης, ου, ὁ (ῠ) κυρ. Ὄνομ. Πατρωνυμ. ἐκ τοῦ Τυχίος, ἔτι καὶ κύρ. ὄνομ. ἀρσεν. παρά Λουκ. Φιλόψ. 1.

Τυχίος, ὁ. Ἔμπειρος σκυτοτόμος ἐξ Ὕλης πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐφιλοξένησε ποτέ τόν Ὅμηρον ἐν τῇ ἀποδημίᾳ του· Ὁμ. Ἰλ. Η, 222.

Τύχων, ωνος, ὁ (ῠ). Θεός τῆς τύχης. ἐν Ἀνθολ.

Τώμυρις, ιδος, ἡ, = Τόμυρις.

Τωσάλη μητρόπολις, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη, ἀρκτικῶς ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τίπρας. Πτολμ.

Υ.

Ὕαγνις, ιδος, ὁ (ῡ). Πατήρ τοῦ Φρυγός Μαρσύου, ὁ ἐπινοήσας πρῶτον ὡς λέγεται τήν τέχνην τοῦ ψάλλειν διά τῶν αὐλῶν. Νοιν. Διον. ν', 234. Πλούτ. Μουσ.

Ὑάδες, αἱ. Ἑπτά ἀστέρες εὑρισκόμενοι ἐπί τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, προμηνύοντες διά τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν ἀείποτε ὑετόν, κατά τήν ἰδέαν τῶν ἀρχαίων. Ἐκλάττοντο δέ αὗται θυγατέρες ποτέ μέν τοῦ Ἐρεχθέως, ποτέ δέ τοῦ Κάδμου καὶ ποτ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔτι δέ τοῦ Ὕαντος καὶ τῆς Βοιωτίας, διατρίβουσαι ἐπί τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ ὅπου ἀνέθρεψαν τόν παῖδα Βάκχον. Ὁμ. Ἰλ. Ἀπολλδ. γ', 4, 4. παραβλ. καὶ Heyne σελ. 564. Ὑγῖν. (τό υ ἐστιν συνήθ. βραχύ, μακρόν δέ εὕρηται παρ' Εὐρ. Ἰων. 1156.)

Ὑαία, ἡ. Κώμη ἐπί τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἀμφίσσης. Στεφ.

Βυζ. — ὅθεν, Ὑαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Ὑάκινθος, ὁ (υυ–υ). Υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οἰβάλου ἐκ Σπάρτης, περίφημος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ κάλλος, ἔχων πολλοὺς ἐραστάς, ἐξ ὧν ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζέφυρος· παίζων δὲ ποτὲ ὁ Ὑάκινθος τὸν δίσκον μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, ἐκ δὲ τῆς κόνεως αὐτοῦ ἔκαμεν ὁ Ἀπόλλων νὰ βλαστήσῃ τὸ ὁμώνυμον ἄνθος ὑάκινθος. Λουκ. Διαλ. Θε. ιγ'. πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος ἐν Λακεδαίμονι τὰ Ὑακίνθια λεγόμενα διαρκοῦντα τρεῖς ἀλουλτρόους ἡμέρας. Θουκ. ε', 25. — 2) Υἱὸς τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Μούσης Κλειοῦς, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ὡραιότητα ἠγάπησεν ὁ ἀοιδὸς Θάμυρις, Ἀπολλόδ. α', 3, 3. ἔνθα συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου Ὑακίνθου. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, διατρίβων ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες κατὰ διαταγήν τινα τοῦ μαντείου ἐσφάγησαν εἰς θυσίαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου ὅτε αἱ Ἀθῆναι ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος. Ἀπολλόδ. γ', 15, 8.

Ὑάμπεια, ἡ. Μία τῶν δύο ἀκροτάτων κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ Δελφοὶ ἐκρήμνιζον τοὺς καταδικαζομένους ἱεροσύλους. Ἡροδ. 8, 39. Πλούτρ.

Ὑάμπολις, εως, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Ἐλατειῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος ἔνθα εὑρίσκεται ἡ διάβασις ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Φωκίδα· ἐκτίσθη δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ὑάντων ὅσοι μετέβησαν ἐνταῦθα ἐκ τῆς Βοιωτίας, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο πρότερον Ὑάντων πόλις· ὁ Ξέρξης διαβὰς ἐντεῦθεν κατέστρεψεν αὐτὴν ἀλλ' ὕστερον ἀνῳκοδομήθη αὖθις. Ὁμ. Ἰλ. Β, 521. Ἡροδ. 8, 28. Στρβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Στράβ. — ὅθεν, Ὑαμπολίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 4. 27. Ὑαμπολιτῶν τὸ προάστειον ἐστιν κατὰ Σιβθόρπον, αἱ Κλημαῖαι.

Ὕαντες, οἱ. Ἑνικ. Ὕας, αντος, ὁ (υ). Ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, οἵτινες διωχθέντες αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς Βοιωτίαν μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων, καὶ μεταβάντες εἰς τὴν Φωκίδα ἔκτισαν τὴν αὐτόθι Ὑάμπολιν· ἐν μέγα μέρος αὐτῶν ἦλθεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν κατοικήσαντες τὴν περὶ τὸν Πλευρῶνα χώραν, ἥτις ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Ὑαντίς, Στραβ. — ὅθεν, Ὑάντιος, ία, ιον (υ) τῶν Ὑάντων, = Βοιώτιος, Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ὀγχηστοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1242.

Ὑαντίς, ίδος, ἡ. Τῶν Ὑάντων ἢ εἰς τοὺς Ὕαντας ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Αἰτωλίας. Στεφ. Βυζ.

Ὕας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληιόνης, κατασπαραχθεὶς ἐν τῇ θήρᾳ ὑφ' ἑνὸς ἀγρίου χοίρου ἢ λέοντος, Ὑγῖν. μύθ. 192.

Ὑᾶται, οἱ. Ὄνομα μιᾶς ἀρχαίας φυλῆς ἐν Σικυῶνι. Ἡροδ. 5, 68.

Ὕβλα, ἡ, Ἰων. Ὕβλη, Hybla· ἡ ἐπικαλουμένη μείζων ἢ ἡ μεγάλη. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Αἴτνης, πρωΐμως ἤδη καταστραφεῖσα· κατά τινας ἡ νῦν Palermo. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ὑβλαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. Ϛ', 94. — 2) ἡ ἐλάττων, ἄλλως καὶ Ἡραία καλουμένη παρὰ Στεφ. Βυζ. ἑτέρα πόλις τῆς Σικελίας κειμένη νοτιοανατολικῶς μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν καὶ Ἀκρῶν, πιθαν. ἡ νῦν Ragusa. Στεφ. Βυζ. εἰς ταύτην νομίζεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἱπποκράτης. Ἡροδ. 7, 155. — 3) ἡ μικρά, ὕστερον Μέγαρα, τά, κληθεῖσα. Πόλις καὶ αὐτὴ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτιοανατολικῶν αἰγιαλῶν τῆς παραλίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Συρακουσῶν, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐξαίρετον μέλι· ἐκλήθη δὲ Μέγαρα ὑπὸ τῶν ἐκ Μεγαρίδος ἐλθόντων Δωριέων περὶ τὸ 735 ἔτος πρὸ Χρ. τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ ποταμοῦ Κατάρου· Θουκ. Ϛ', 4. Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Ὕβλα ἡ Γαλεῶτις λεγομένη, παρὰ δὲ Θουκ. Ϛ', 62. Γαλεᾶτις, ἔνθα ὁ Poppe ὑπολαμβάνει τὴν μείζω Ὕβλαν· — ὅθεν, Ὑβλαῖος, αία, αῖον, τῆς Ὕβλης ἢ ἐκ τῆς Ὕβλης ὤν, τὸ Ὑβλαῖον μέλι, περίφημον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Στράβ. Μεγαρεῖς οἱ Ὑβλαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. Ϛ', 4. — καὶ Ὑβλήσιος, ια, ιον, ἐκ τῆς Ὕβλης. Δημ.

Ὕβλων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν πόλιν Ὕβλαν. Θουκ. Ϛ', 4.

Ὑβρίστης, ου, ὁ. Ὄνομα ποταμοῦ τινος ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου. Αἰσχ. Προμ. 723. κατὰ Schütz πιθαν. ὁ Τάναϊς, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Στράβ. ὅτι ῥέει διὰ τοῦ ὄρους Καυκάσου· ἐν ἄλλαις Ἐκδοσ. εὕρηται ὑπόθετο.

Ὑγείη, ἡ· κοιν. τύπ. ἀντὶ Ὑγίεια.

Ὑγεννεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, παρ' Ἡροδ. 3, 90. ἔνθα ἅπαξ μόνον ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα τοῦτο. Ὁ Wesseling παραδέχεται ἀντὶ τούτου τὴν γραφ. οἱ Ὀβιγονεῖς, Obigene κατὰ Πλίν. V, 32. χώρα μικρὰ τῆς Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ.

Ὑγίεια, ἡ (υυ–υ) Hygēa. ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 67. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ λατρευομένη ὡς θεὰ καὶ ἔφορος τῆς ὑγιείας τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· παρ' Ὁμ. Ἡσ. καὶ Πινδάρ. οὐχ εὑρηται οὐδ' ὅλως ὑπὸ τὴν ὀνοματίαν θεότητος. Ἀνθολ. I, 159. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης διαφόρους βωμοὺς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 31.

Ὑγῖνος, Ἰούλιος, ὁ, Hyginus. Ῥωμαῖος μυθογράφος, Ἱσπανός, ἢ κατ' ἄλλους Ἀλεξανδρεύς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούστου καὶ φύλαξ τῆς Παλατινῆς Βιβλιοθήκης ἐν Ῥώμῃ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἔτι, Liber Fabularum, 277 ἤτοι βιβλίον περιέχον 277 μυθώδεις διηγήσεις, καὶ Poeticum Astronomicum. Βιβλ. τέσσαρα. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II, σελ. 3.

Ὑδάρνης, εος, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν οἵτινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ Μάγου Σμέρδιος. Ἡροδ. 3, 70. — 2) Υἱὸς τοῦ Ὑδάρνους, στρατηγὸς τῶν Ἀθανάτων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδ. 7, 83. παρὰ Στράβ. εὕρηται ἡ γενικ. εἰς ου.

Ὑδαρνίς, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης. Εὐδοξ.

Ὑδάσπης, ου, ὁ (υ). Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς τῆς χώρας ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν, ἑνούμενος πρότερον μὲ τὸν Ἀκεσίνην· τανῦν Βεχάτ. Στράβ. Διον. Περ. 1139. ὅτι Ὑδάσπις, εως, ὁ· Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ.

Ὕδη, ἡ (υ). Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 385. κατὰ Σχολιαστ. ἡ μετὰ ταῦτα Σάρδεις κληθεῖσα. — 2) Πόλις τῆς Λυκαονίας κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Νύσσης. Στεφ. Βυζ.

Ὕδισσα καὶ **Ὕδισσος**, ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Καρίας. Πτολ. Στέφ. Βυζ. — 2) Ὕδισσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Ἀστεροίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Καρίᾳ πόλις Ὕδισσα. Στεφ. Βυζ.

Ὕδρα, ἡ, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ Λερναία. Ὁ φοβερὸς ἐννεακέφαλος δράκων τῆς Λέρνης, ὅρα Λέρνη, ἀριθμ. 3. Ἀπολλόδ. β', 5, 2. — 2) Λίμνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης, ὕστερον Λυσιμαχία κληθεῖσα. Στραβ. ἔνθα ὁ Palmer προείλετο τὴν γραφ. Ὑρία ἐξ Ὀβιδ. Μετ. 7, 371.

Ὑδραμαρδία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπιπλέουσης νήσου Καβαλλούσης, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. β', 4. λέξις βαρβαρική, κατὰ Gesner, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυρωθῆναι.

Ὑδραώτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Ἀκεσίνην εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν· ταιῦν Ῥαβύ· Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. ε', 4, 1.

Ὑδρέα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Ἑρμιόνης ἐν Πελοποννήσῳ· ταιῦν Ὕδρα. Ἡροδ. 3, 59.

Ὑδροῦς, οῦντος, συγκρ. ἐκ τοῦ Ὑδρόεις, ὁ, Hydruntum. Πόλις τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Καλαβρίας, ἀποικία τῶν Κρητῶν ἔχουσα προσφυῆ λιμένα, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ πόλις Ῥωμαϊκή· ταιῦν Utranto. Στράβ. — ὅθεν, Ὑδρούντιος, ὁ κάτοικ.

Ὑδροῦσσα, ἡ, συνηρμ. ἐκ τοῦ Ὑδρόεσσα. Νῆσος μικρὰ ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ταιῦν Φλέγα· Στραβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Τήνου. Στεφ. Βυζ.

Ὑέλη, ἡ, ὅρα Ἐλέα.

Ὑετίς, ίδος, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ Θεόκρ. Εἰδ. Ϛ', 115.

Ὕης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, κατὰ Σουίδ. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Ὕης μητρὸς αὐτοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ ὕω, βρέχω, διότι ἐφαίνετο ἐν καιρῷ τῶν ἑορτῶν αὐτοῦ συνέβαινεν ὑετοί. Πλουτ. Ἰσ. Ὀσ. 38.

Ὑηττός, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, κληθεῖσα οὕτως, κατὰ Παυσ. ἀπό τινος Ἀργείου Ὑηττοῦ, ὅστις διά τινα πραχθέντα φόνον ἀφήσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἦλθεν πρὸς τὸν ἐν Ὀρχομενῷ βασιλέα, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν ἓν μέρος τῆς ἐπικρατείας του ἔκτισεν τὴν ὁμώνυμον πόλιν· κατὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἄρσεν. — ὅθεν, Ὑήττιος, ὁ κάτοικ.

Ὕκκαρα, τά, καὶ **Ὕκκαρον**, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἀρκτικῶς οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης, πατρὶς τῆς περιφήμου ἑταίρας Λαΐδος, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου· ταιῦν ἐρείπια Carini καλούμενα· Θουκ. Ϛ', 62. Πληθυντ. παρὰ Διοδ. Σικ. Πλουτρ. καὶ Ἀθην. Ἑνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀπὸ τοῦ ὕκαι εἴδους θαλασσίων ἰχθύων. Ἀθην. — ὅθεν, Ὑκκαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Ὑκκαρικός, ή, όν, τῶν Ὑκκάρων· ἢ ἐκ τῶν Ὑκκάρων ὤν. Θουκ. ζ', 13.

Ὕλαι, αἱ, = Ὕλη, ὅπερ ὅρα.

Ὑλαίη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σκυθίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Βορυσθένους ἕως τοῦ Ὑπακύριος ποταμοῦ, πρὸς ἀνατολὰς τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ Νομάδες Σκύθαι, πρὸς ἄρκτον δὲ οἱ Γεωργοί· πιθαν. ἡ νῦν Νογαῒ πεδίον ἔρημον· Ἡροδ. 4, 76. Ὑλέα, ἡ. Στέφ. Βυζ.

Ὑλαϊκός, ὅρα, **Ὑλλαϊκός**.

Ὑλαῖος, ὁ (υ). Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης ὅτε ἤθελε νὰ βιάσῃ αὐτήν. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2. Καλλ. εἰς Ἀρτ. 221.

Ὑλακίδης, ου, ὁ (–υυ–). Υἱὸς τοῦ Ὑλάκου ἐκ Κρήτης, τὸ ὁποῖον ὄνομα ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Ἰθάκην. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 204.

Ὕλας, α, ὁ (υ–). Υἱὸς τοῦ Θειοδάμαντος καὶ τῆς Μηνώδης, εἷς ἄκρως εὐειδὴς νεανίας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐκστρατεύων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ὢν ἀχώριστος πλησίον τοῦ Ἡρακλέους, ἐπέμφθη εἰς τὴν χώραν

τῆς Μυσίας διὰ νὰ λάβῃ ὕδωρ, αἱ Νύμφαι τῆς κρήνης ἐρασθεῖσαι τοῦ κάλλους του εἵλκυσαν αὐτὸν πρὸς ἑαυτὰς, ὥστε ἔκτοτε ἔμεινε ἀφανὴς, διὸ ὁ Ἡρακλῆς ἐγκαταλειπὼν τὸν πλοῦν ἐζήτει τὸν προσφιλῆ τοῦτον ἑταῖρόν του πανταχοῦ ἐπὶ ματαίῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 131. 1350. Ἀπολλόδ. α', 9, 19. Θεοκρ. Ὕλας, παρὰ Λουκ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 67.

Ὑλάτης, ου, ὁ (ᾱ). Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Ὕλης ὅπου ἐλατρεύετο ἰδίως. Λυκόφ. 448.

Ὑλεύς, έως ὁ (ῡ). Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ θηρίου τούτου. Ἀπολλόδ. α', 8, 2.

Ὕλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ὕλη. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 500.

Ὕλη, ἡ, καὶ Ὗλαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κωπαΐδος λίμνης, κατεστραμμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 708. Κοιν. παρ' Ὁμηρ. παρὰ δὲ τοῖς Ὑστερ. πληθτ. Μόσχ. Εἰδ. γ', 89. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας, πιθαν. = Ὕδη, ὡς τινες ἀναγινώσκουσιν ἐν Ὁμ. Ἰλ. Η, 221. Στεφ. Βυζ. (τὸ υ ἔστιν φύσει μακρὸν, παρὰ δὲ Ὁμηρ. Ἰλ. Ε, 708. καὶ Η, 221. κεῖται ὡς βραχὺ, καὶ κατὰ Στράβ. ἔστι συν. βραχύ.)

Ὑλίας, ου, ὁ (–υ–). Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων μεταξὺ τῆς Κρότωνος καὶ Συβάριδος, τανῦν Aquanillo. Θουκ. ζ, 35.

Ὑλικός, ή, όν (–υυ). Τῆς Ὕλης ἢ παρὰ τῇ Ὕλῃ κείμενος· ἡ Ὑλικὴ λίμνη. Λίμνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Θηβῶν· τανῦν Στίβα· Στράβ. — 2) Οὐσιαστικ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας.

Ὑλλαϊκὸς λιμὴν, ὁ. Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ', 72. Ὑλαϊκὸς, Διον. Ἁλ. καὶ Ὑλλικὸς, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1125.

Ὕλλεισι, οἱ, = Ὑλλεῖς, ἀριθμ. 2. παρὰ Διον. Περ. 386.

Ὑλλεῖς, οἱ, Ἑνικ. **Ὑλλεύς**, έως. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων φυλῶν τῶν Δωριέων ἐν Σικυῶνι, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὅρα Δύμας. Ἡροδτ. 5, 68. — 2) Κάτοικοι τῆς χερσονήσου Ὑλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στέφ. Βυζ. ποιητ. Ὑλλῆες, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1524. Ὕλλοι, Ἀπολλόδ. λειψ. σελ. 1131. Ἐκδ. Heyne.

Ὕλλη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Ὑλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Ὑλληΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Ὑλλίδος ἢ ἐν τῇ Ὑλλίδι οὖσα· ἡ Ὑλληῒς γαῖα, = Ὑλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 562. ἡ Ὑληῒς πόλις, = Ὕλλη.

Ὑλλικός, ή, όν. Τῆς Ὑλλίδος, παρβλ. Ὑλλαϊκός.

Ὑλλίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ὕλλου ἢ εἰς τὸν Ὕλλον ἀνήκουσα. Ποιητ. — 2) Οὐσιαστικ. προϋπακουμ. γῆ. Χερσόνησος τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους ἐλθόντος ἐνταῦθα μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων. Στέφ. Βυζ.

Ὕλλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰόλην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κλεοδαῖον· ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου ἐλθόντες οἱ λοιποὶ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους εἰς Ἀθήνας ὅτε κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ αὐτῶν, ὅστε λέγεται ὅτι ὁ ἴδιος Ὕλλος ἐφόνευσε τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολλόδ. β', 8, 1. μετὰ ταῦτα δὲ ἐπιχειρισθεὶς νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρακλειδῶν καὶ πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων ἐφονεύθη εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῶν Ἀρκάδων. Σοφ. Τραχ. 56. Ἡροδτ. 8, 132. — 2) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Μελίτης θυγατρὸς τοῦ Αἰγαίου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Φαιάκων, ὅστις μὴ θέλων νὰ ἦναι ὑποτεθειμένος εἰς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ναυσίθοον ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσόνησον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ὑλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 538. καὶ ε, ξ. — 3) Αὐτόχθων τις ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Λυδίᾳ Ὕλλος ποταμός. Παυσ. α', 35. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Λυδίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἕρμον. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 392. παρὰ τοῖς ὕστερον Φρύγιος κληθείς. Στραβ. (Ὕλλος, κυρ. ὑποκοριστ. τοῦ ὕδρος.)

Ὑμάνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φόρβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τίφυν. Ὑγῖν.

Ὑμέης, εω, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 5, 122.

Ὑμήν, ένος, ὁ (ῡ), Δωρκ. Ὑμάν. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Κλειοῦς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἔζησε μετ' αὐτῆς τοσοῦτον εὐτυχῶς καθ' ὅλον τὸν βίον ὥστε μετὰ θάνατον ἔψαλλον ὕμνους πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ καθ' ὅλας τὰς γινομένας τελετὰς τῶν γάμων· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἑορτάζων τοὺς γάμους αὐτοῦ ἐπλακώθη ὑπὸ τοῦ κατοίκου του, ἀλλ' αὖθις ἀνέστησεν αὐτὸν ὁ Ἀσκληπιός. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἐπαριστάνετο δὲ ὡς νεανίας εὐειδὴς κρατῶν μίαν νυμφικὴν λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα· οἱ ἐν καιρῷ γάμων ψαλλόμενοι ὕμνοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Ὑμένιοι.

Ὑμησσός, ὁ, Ἀττ. **Ὑμηττός** (ῡ). Ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, περίφημον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον ἐξαίρετον μέλι· τανῦν Τρελλοβούνι. Ἡροδτ. 6, 137. — ὅθεν, Ὑμήττειος, α, ον. Τοῦ Ὑμηττοῦ· Ἀνθολ. καὶ Ὑμήττιος, ό, ή, ον· ἐν παροιμ. Ὑμήττιον στόμα ἀνοίγειν· Λουκ. Τιμ. 13 (τὸ υ ἔστι μακρὸν ἐν Νικανδ. Ἀλεξ. 446.)

Ὑμήττιος, ὁ· Ἐπίθτ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ ἐν Ἀττικῇ Παυσ. α', 32.

Ὑμνία, ἡ· Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἴδιον ναὸν μεταξὺ τῆς πόλεως Μαντινείας καὶ Ὀρχομενοῦ. Παυσ.

Ὑμνίς, ίδος, ἡ· Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Ὕπαιπα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τοῦ Τμώλου ἀπέναντι τῶν Σάρδεων· τανῦν Βεργκέ. Στράβ. — ὅθεν, Ὑπαιπηνός, ὁ κάτοικ. (ὑπό, αἶπος.)

Ὑπάκυρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Νομάδων Σκυθῶν ἐκβάλλει εἰς τὸν Καρκινιτικὸν κόλπον· τανῦν Καλαντσιάκ. Ἡροδτ. 4, 55.

Ὑπάνα, ἡ, καὶ **Ὕπανα**, τά. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι. Ἑνικ. παρὰ Πολυβ. δ', 77. πληθ. παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Ὕπανις, ιος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις πηγάζων ἐκ μιᾶς λίμνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδτ. μητηρ Ὑπάνιος καλεῖ, ἐκβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην πλησίον τοῦ στομίου αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· τανῦν Βόγας, Boga. Ἡροδτ. 4, 52. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐκβάλλων διὰ δύο στομίων εἰς τὴν Μαιώτιδα Λίμνην· τανῦν Κουβάν. Στραβ. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας μέχρι τοῦ ὁποίου ἔφθασεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος· τανῦν Βεϋάχ. Στράβ. Διον. Περ. 1145. Ὕφασις, ὀρθογρ. παρ' Ἀῤῥιαν.

Ὕπαρνα, τά. Φρούριον τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. α', 24.

Ὕπατα, τά. Πόλις τῆς Θεσσαλιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἐφημίζοντο ἐξαιρέτως παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐπιτηδειόταται εἰς τὰς μαγικὰς τέχνας. Πολύβ. Λουκ. Ὑπάτη, ἡ, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ὑπαταῖος, ὁ κάτοικ.

Ὑπατία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ περιφήμου Μαθηματικοῦ Θέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὰς μεγάλας αὐτῆς φιλοσοφικὰς καὶ μαθηματικὰς γνώσεις, διδάξασα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν ἐνδυθεῖσα ὡς λέγεται καὶ τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα συνέγραψε δὲ ὡς λέγεται, πίνακας Ἀστρονομικοὺς, σχολιάσασα τὸν Ἀπολλώνιον καὶ Διόφαντον.

Ὑπατόδωρος, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ.

Ὕπατον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Μεσσαπίου ἐκτεινόμενον πλησίον τῆς κώμης Τευμησσοῦ, πιθαν. = Τευμησσός, ὅπερ ὅρα. Στράβ. ὁ Ὕπατος. Παυσ. θ', 19.

Ὑπειροχίδης, ου, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Ὑπειρόχου, ὁ Ἰτυμονεύς. Ὁμ. Ἰλ. Λ 673.

Ὑπείροχος, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Ὑπέροχος (ῠ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 335. — 2) Υἱὸς τοῦ Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Ὑπείρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν Τρώων Ἡγεμόνων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 144.

Ὑπεράνθης, εος, ὁ. Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Λεωνίδου μάχην ἐν Θερμοπύλαις Ἡροδτ. 7, 224.

Ὑπεράσιος, ὁ (ᾱ), Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίου ἐκ Παλλήνης πόλεως τῆς Ἀχαΐας. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 177.

Ὑπέρβιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, εἷς τῶν ἐν Θήβαις ἡρώων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἱππομέδοντος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 506.

Ὑπέρβολος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπώλης, ἀνὴρ πονηροῦ καὶ ἀχρείου χαρακτῆρος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου, ἀποθανὼν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ· Ἀριστφ. Ἱππ. 1318. Βάτρ. 570. Θουκ. η', 73.

Ὑπερβόρειοι, καὶ **Ὑπερβόρεοι**, οἱ. Ὄνομα ἐθνικὸν μυθῶδες μὲ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἱ Ἀρχαῖοι ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγνώστους λαοὺς ὅσοι κατῴκουν πέραν τοῦ Βορέα ἀνέμου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παρεστένετο ὡς εὐδαιμονεστάτη καὶ τερπνοτάτη ὅλης τῆς Οἰκουμένης, ἐπὶ τῆς ὁποίας οὗτοι ἀπελάμβανον ἀφθόνως ὅλα τὰ ἐκ φύσεως ἀγαθὰ λογιζόμενοι οἱ μακαριώτατοι τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ζῶντες βίον πολυχρόνιον, διὸ καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μακρόβιοι ἀνεφέροντο πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὕμν. ζ', 29. Κατὰ δὲ Πινδ. Πυθ. 10, 49. κατῴκουν οἱ Ὑπερβόρειοι οὗτοι περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν καὶ καθ' Ἡρόδτ. 4, 13. διαφέρονται ὡς πλησιόχωροι λαοὶ τῶν Σκυθῶν. Ὁ Στράβων ἀναφέρει τοὺς πέραν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦντας λαοὺς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα Ὑπερβορείους καλουμένους· ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη τῶν Ὑπερβορείων Ἐθνῶν ἔμεινεν οὐδέποτε ἀσαφὴς καὶ σκοτεινὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν, οἵτινες ἔθετον αὐτοὺς κοινῶς εἰς τὰς πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς εἰσέτι ἀγνώστους χώρας τῆς γῆς. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὑπελάμβανον τὴν χώραν τῶν Ὑπερβορείων λαῶν

ὡς διατριβὴν τῶν Γραιῶν καὶ Γοργόνων, τῶν Ἀριμασπῶν καὶ τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν· παραβλ. Σχολ. εἰς Καλλιμ. Δηλ. 291. Κλημ. Ἀλεξ. Στρωμ. 4. καὶ Στέφ. Βυζ. Ὑπερβόρειοι.

Ὑπέρεια, ἡ. Περίφημος κρήνη ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως τῶν Φερῶν· Ὀμ. Ἰλ. Β, 734. — 2) Ἀρχαία κατοικία τῶν Φαιάκων ἐν Σικελίᾳ πρὸ τοῦ οὗτοι νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἐξηγητ. ὕστερον Καμαρίνα κληθεῖσα, ὅπου ὑπετίθετο ὅτι οἱ Φαίακες κατῴκουν πλησίον τῶν Κυκλώπων. Τινὲς μέντοι τῶν νεωτέρων ἐξηγητῶν θέτουσι τὴν Ὑπέρειαν ταύτην ἐπὶ τῆς Ἠπείρου.

Ὑπερηΐς, ἴδος, ἡ, = Ὑπέρεια· Πινδ. Πυθ. 4, 125.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πανθόου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 516. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης. Ἀπολλόδ. γ΄, 10, 1. — 3) Εἷς τῶν Σπαρτῶν ἀνδρῶν ἐν Θήβαις. Ἀπολλόδ. γ΄, 4, 1.

Ὑπερησία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας, κατὰ Παυσ. ὕστερον Αἴγειρα κληθεῖσα. Ὀμ. Ἰλ. Β, 573. ἔνθα ἰδὲ τὸ κείμ.

Ὑπέρησος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Ὑπερησία ἐν Ἀχαΐᾳ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 573.

Ὑπερίδης, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν περιφήμων Δημαγωγῶν καὶ ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Κλεάνδρου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ἐκ Κολυττοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς καὶ μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, τὸν ὁποῖον ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων μετεχειρίσθη πολλάκις εἰς διαφόρους χρείας τῆς πολιτείας, ἐπιφορτίσας αὐτὸν καὶ μέ τινας πρεσβείας· ὡς ἐχθρὸς δὲ τῆς Μακεδονικῆς φατρίας συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐθανατώθη τὸ τρίτον ἔτος τῆς 114. Ὀλυμπιάδ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Ῥητορικῶν λόγων, συμποσουμένων κατὰ Πλουτ. καὶ Φωτ. 52 τὸν ἀριθμόν, εἷς μόνος ἐσώθη, περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν ἐπιγραφόμενος. Δημ. Στεφ. σελ. 271. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 856. — 2) Υἱὸς τοῦ Καλλαίσχρου. Δημοσθ. Στεφ. σελ. 273. (ἡ γραφ. Ὑπερείδης παρὰ Λουκ. καὶ Ἀρριαν. ἐστὶν ἡμαρτημ).

Ὑπεριονίδης, ου, ὁ. (ῑ) Υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, ὁ Ἥλιος. Ὀμ.

Ὑπερίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἱπποκορυστής. Ἀπολλόδ. β΄. 1, 4. ἔνθα κατὰ Heyne σελ. 272, πιθαν. Ὑπερίτη ἀναγινώσκετ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μουνίχου βασιλέως τῶν Μολοττῶν καὶ τῆς Λελάντης, ἥτις διωκομένη ποτὲ ὑπὸ λῃστῶν εἰσῆλθεν ἐντὸς ἑνὸς πύργου ἀφ᾽ ὅπου μετ᾽ οὐ πολὺ λέγεται ὅτι ἐγίνεν ἄφαντος. Ἀντ. Λιβ. 14.

Ὑπέριππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Ὑγίν. μύθ. 90.

Ὑπερίων, ίονος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν του Θείαν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠῶ. Ἡσ. Θεογ. 371. Ὀμ. Ὑμ. Δημ. 26. ἐν δὲ Ὀμ. Ὑμν. λα΄, 3. γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος ἀναφέρεται ἡ Εὐρυφάεσσα. Ἀπολλόδ. α΄, 2, 3. ἐν Ὀδ. Μ, 132. ἀναφέρονται τέκνα τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Νεαίρας αἱ Νύμφαι Φαέθουσα καὶ Λαμπετία ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ. — 2) Παρ᾽ Ὁμήρῳ εἴληπται ἀντὶ τοῦ Ἥλιος, κατ᾽ Εὐσταθ. δι᾽ ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίων, υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος. κατ᾽ ἄλλους δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπερ ἰὼν ἑρμηνευόμενον· παραβλ. Παττόβ. ἐν Λεξ. καὶ Nitzsch εἰς Ὀδ. Α, 8. σελ. 8. ὁ Διοδ. Σικ. Βιβλ. ε΄. 65. ἀναφέρει ἱστορικῶς τὸ ὄνομα Ὑπερίων, ὑπολαμβάνων αὐτὸν ὡς πρῶτον ἐπιτηρήσαντα τὸν δρόμον τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης.

Ὑπέρλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέλανος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ. α΄, 8, 5. ὀρθοτ. κατὰ Heyne Πτερόλαος γραπτέον.

Ὑπερμένης, ους, ὁ. Λακεδαιμόνιος στρατηγός, παρὰ Ξενοφ.

Ὑπερμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Ἐλεφαντίδος, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λυγκέως υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον μόνον διέσωσεν αὐτὴ ἀπὸ τοῦ φόνου παραβᾶσα τὴν διαταγὴν τοῦ πατρός της, δι᾽ ὃ καὶ ἐρρίφθη ὑπ᾽ αὐτοῦ εἰς μίαν φυλακήν· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Λυγκέως τὸν Ἄβαντα. Ἀπολλόδ. β΄. 1, 4 καὶ καὶ 2, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, μήτηρ τοῦ Ἀμφιαράου ἐκ τοῦ Οἰκλέους. Διοδ. Σικ. δ΄, 70.

Ὑπερόχη, ἡ. Μία τῶν Ὑπερβορείων Παρθένων. Ἡροδ. 4, 33.

Ὑπεροχίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἐπιθ. Ὑπεροχίδης, ὅπερ ὅρα. — 2) Ἄρθ. κύρ. Ὄνομ. Ἀθηναίου, παρὰ Θουκ. Ϛ΄, 55.

Ὑπέροχος, ὁ· ὅρα Ὑπείροχος, ἀριθμ. 2.

Ὑπέρφας, αντος, ὁ. Πατὴρ τῆς Εὐρυγανείας δευτέρας γυναικὸς τοῦ Οἰδίποδος. Ἀπολλόδ. γ΄, 5, 8. παραβλ. καὶ Heyne. αὐτόθ.

Ὕπιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Προυσιάδος. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 797. Ἵππιος, παρὰ Πτολεμ.

Ὕπνος, ὁ· παρ᾽ Ἡσ. Θεογ. 758. Τέκνον τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, παριστανόμενος ὡς φοβερὰ Θεότης ἀκαταμάχητος ἡ τύχης καὶ κράτος ἐφ᾽ ὅλης τῆς Γῆς καὶ Θαλάττης, κατοικοῦντο εἰς τὰ αὐτὰ βασίλεια μετὰ τοῦ Θανάτου καὶ εἰκονιζομένη κάποτε ὑπὸ τὴν μορφὴν νεανίου ἐκχέοντος τοὺς ὀνείρους ἀπό τινος κέρατος ἢ κοιμωμένου ἐπὶ μιᾶς κλίνης παρὰ τῆς ὁποίας ἵστατο πλῆθος ὀνείρων· παραβλ. Καλλιμ. εἰς Δημ. 239. καὶ Ὀρφ. Ἀργ. 1009.

Ὑποθῆβαι, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῶν Θηβῶν. Ὀμ. Ἰλ. Β, 505. πιθαν. αἱ ὕστερον Ποτνιαὶ καλούμεναι, ἢ μᾶλλον τὸ κάτω μέρος τῆς ἰδίας πόλεως τῶν Θηβῶν ὅτε ἡ Καδμεία κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Θηβαϊκοῦ πολέμου.

Ὑπονήϊος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νηΐου κείμενος, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ἰθάκης, παρ᾽ Ὀμ. Ὀδ. Γ, 81.

Ὑποπλάκιος, ία, ιον. Ὁ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Πλάκου ἐν Μυσίᾳ κείμενος, Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Θήβης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, παραβλ. Πλάκος. Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 397. παραβλ. καὶ 425.

Ὕργις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ὅρα Σύργις. Ἡροδ.

Ὑρία, ἡ (⏑⏑–). Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Εὐρίπου πλησίον τῆς Ταναγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος κατεστραμμένη. Ὀμ. Ἰλ. Β, 496. — ὅθεν, Ὑριεύς, έως καὶ Ὑριάτης, ου (ᾱ) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἰαπυγίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μεταξὺ Τάραντος καὶ Βρεντεσίου, ἀποικία τῶν Κρητῶν· Ἡροδ. 7, 170. Οὐρία, ἡ, παρὰ Στράβ. ταὐτὸν Orio κατά τινος ὑπολαμβάνεται πιθαν. τὸ Ὕριον.

Ὑριεύς, έως, ὁ (⏑⏑–). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἢ κατά τινας, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου, κατοικῶν ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὴν ἀπ᾽ αὐτοῦ κληθεῖσαν Ὑρίαν πόλιν, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι καὶ ἔκτισεν αὐτός. Ἀπολλόδ. γ΄, 10, 1.

Ὕριον, τό. Πόλις τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη παραθαλαττίως. Διον. Περ. 380. καὶ Οὔριον, παρά τε Στράβ. καὶ Πτολ.

Ὑρκανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Περσίας ἐν Ἀσίᾳ, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑφ᾽ ἑνὸς μέρους τῆς Κασπίας θαλάσσης, δυτικῶς ὑπὸ τῶν ὀρέων τῆς Μηδίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Παρθίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Μαργιανῆς χώρας καὶ περικυκλωμένη ἅπασα ὑπὸ πολλῶν κατὰ μέρη ὑψηλῶν ὀρέων, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Τάπη, κατὰ Στράβ. κατὰ δὲ Πτολ. ἡ Ὑρκανία. Πολύβ.

Ὑρκάνιος, ία, ιον (ᾱ). Τῆς Ὑρκανίας ἢ εἰς τὴν Ὑρκανίαν ἀνήκων· ἡ Ὑρκανία θάλαττα, τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς Κασπίας θαλάττης περιβρέχον τὴν χώραν τῆς Ὑρκανίας. Στράβ. — 2) Οὐσιαστ. Ὑρκάνιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδ.

Ὑρκανίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτ. θηλ. τύπ. τοῦ Ὑρκάνιος, καὶ Οὐσιαστ. = Ὑρκανία. Ἀρριαν.

Ὑρμίνη, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, πιθαν. πλησίον τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, Ὀμ. Ἰλ. Β, 616. ἄλλως ἄγνωστος. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἤλιδος πλησίον τοῦ λιμένος Κυλλήνης, ὅτε καὶ Ὁρμίνα καλούμενον. Στράβ.

Ὑρμίνη, ἡ (ῑ). Κατά τινας θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, κατ᾽ ἄλλους τοῦ Αὔκτορος, καὶ κατ᾽ ἄλλους πάλιν τοῦ Ἐπειοῦ, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Φόρβας ἐγέννησε μετ᾽ αὐτῆς τὸν Αὐγείαν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 172. παραβλ. καὶ Παυσ. ε΄, 1.

Ὑρνηθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τημένου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊφόντου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ὑρνήθιον πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Ἀπολλόδ. β΄, 8, 5. Στεφ. Βυζ.

Ὑῤῥάδιος, ὁ (ᾱ). Πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ καταγόμενος ἐκ Θρᾴκης. Καλλιμ. Ἐπ. α΄. Σουΐδ.

Ὑρτακίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ὑρτάκου, ὁ Ἄσιος. Ὀμ. Ἰλ. Β, 837.

Ὕρτακος, ὁ. Εἷς τῶν Ἐπισήμων Τρώων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀρίσβην προτέραν σύζυγον τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἄσιον. Ὀμ. Ἰλ. Β, 837. Ἀπολλόδ. γ΄, 12, 5.

Ὕρτιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Γυρτίου, ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 511.

Ὑσία, ἡ, καὶ **Ὑσιαί**, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ Παρασωπίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ Κιθαιρῶνος, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐσώζοντο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου. Ἑνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. Πληθ. Ὑσίη, παρ᾽ Εὐρ. Βακχ. 708. καὶ Ὑσιαὶ παρ᾽ Ἡροδ. 9, 15. Θουκ. Στράβ. — ὅθεν, Ὑσιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Χωρίον ὀχυρὸν καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Ἡροδ. 5, 74. Ἁρποκρ. — 3) Κώμη τῆς Ἀργολίδος περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἀργείων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. ε΄, 83. Στράβ. ὅθεν, Ὑσιάτης, ου (ᾱ), ὁ κάτοικ.

Ὕσιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Ὑσίας, ὅπου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς καὶ μία ἱερὰ κρήνη αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν μαντικήν τινα ἰδιότητα ὡς ἐλέγετο διὰ τοὺς ὅσοι ἔπινον ἐξ αὐτοῦ. Παυσ. θ΄, 1.

Ὑσμίνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἔριδος καὶ ἔκγονος τῆς Νυκτός. Ἡσ. Θεογ. 228.

Ὑσπασίνης, ου, ὁ (ῑ). Βασιλεὺς τοῦ Χάρακος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ. Λουκ. Μακροβ. 16. Σπασίνης, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πασίνης, παρὰ Πτολ. ὅρα Χάραξ.

Ὑσταίχμας, α, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, παρ᾽ Αἰσχ. Πέρσ. 966.

Ὑστάσπης, εος, καὶ ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀχαι-

μένους καὶ πατὴρ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν μετὰ τὸν Καμβύσην. Ἡροδ. 1, 209. — 2) Υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Βακτρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 64. Γενκ. εος, Ἡροδ. 8, Θουκ. α', 115. Αἰλ. εω, Στραβ. καὶ Ὑσταπας. παρὰ Ξενφ. Κυρωπ. ζ', 1, 20.

Ὑφάντειον, τό. Ὄρος τῆς Φωκίδος σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ἀκοντίου καὶ φερόμενον παραλλήλως μὲ τὸν Παρνασσὸν ἕως τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Στραβ.

Ὕφασις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, = Ὕπασις.

Ὑψεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Νύμφης Κρεούσης, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, πατὴρ τῆς Κυρήνης· Πινδ. Πυθ. 9, 21. καὶ τῆς Θεμιστοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀθάμαντος. Ἀπολλ. α' 9, 2.

Ὑψηΐς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως, ἡ Κυρήνη. Καλλιμ. Ἀπολ. 92.

Ὑψήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων υἱὸς τοῦ Δολοπίονος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 77. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 411.

Ὑψικράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐξ Ἀμισοῦ πόλεως τοῦ Πόντου, ζήσας 92 χρόνους. Λουκ. Μακροβ. 22.

Ὑψικλῆς, έους, ὁ. Ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Ἰσιδώρου καὶ σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἓν σύγγραμμα περὶ τῆς τῶν ζωδίων διαφορᾶς καὶ τὸ δέκατον τέταρτον καὶ δέκατον πέμπτον βιβλίον τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 20.

Ὑψιπύλη, ἡ (ῠ), ποιητ. Ὑψηπύλεια. Θυγάτηρ τοῦ Θόαντος βασιλέως τῆς νήσου Λήμνου, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὔνεον καὶ Νεβροφόνον· Ὁμ. Ἰλ. Η, 468. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ὑψιπύλη ἔσωσε τὸν πατέρα αὐτῆς ὅτε αἱ λοιπαὶ τῆς Λήμνου γυναῖκες ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς Λημνίους ἄνδρας, διωχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν καὶ πωληθεῖσα ὑπὸ τινων πειρατῶν εἰς τὸν ἐν Νεμέᾳ βασιλέα Λυκοῦργον, ἀνέθρεψε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἀρχέμορον. Ἀπολλ. γ', 6, 4. Ὑψιπύλεια, Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 621.

Ὑψισταὶ πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν κειμένη πρὸς ἀνατολὰς πλησίον τῆς Προιτίας πύλης. Ἀπολλ. γ', 6, 6. κατὰ Παυσ. θ', 8. ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ τὸν παρ' αὐτῇ κειμενον ναὸν τοῦ Ὑψίστου Διός.

Ὕψους, οῦντος, ὁ· συνῃρμ. ἐκ τοῦ Ὑψόεις. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὁμωνύμου ὄρους. Παυσ. Στραβ.

Ὑψοῦς, οῦντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ὑψοῦντα. Παυσ. η', 35.

Φ.

Φάβιος, ὁ. Fabius. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Νύμφης, κατά τινας ἐκ τῆς Βινδολίνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Εὐάνδρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Φαβίων ἐν Ῥώμῃ. Πλουταρχ. Φαβ. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ Ὑπάτων παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ. Πλούτρ.

Φάβρα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς Στραβ. κατὰ Siebenk. ἄλλως Φαύβρα γραφομ. ὅτι καὶ Φαβρίς, ίδος, παρ' Ἡσύχ.

Φαβρατερία, ἡ, Fabrateria. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ. Στραβ.

Φαβρίκιος, ὁ, Fabricius. Ὄνομ. κύρ. Ῥωμαίων.

Φαβωρῖνος, ὁ. Περίφημος Ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος ἐξ Ἀρελάτου πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, φίλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ μαθητὴς Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III, σελ. 173.

Φάγρης, ητος, ἡ. Φρούριον τῆς Μακεδονίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ· τειχος Ὀρφέων. Ἡροδ. 7, 112. Θουκ. β', 99.

Φάγρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀθρηΐδος, ὁ ἀναθρέψας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μελιτέα. Ἀντ. Λιβ. 13.

Φαέθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 132.

Φαέθων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κεφάλου καὶ τῆς Ἠοῦς, ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς. Ἡσ. Θεογ. 985. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Κεφάλου. Ἀπολλ. γ', 14, 3. ἀπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐλέγετο ὅτι κατήγετο οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Κύπρου. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νύμφης Κλυμένης, περὶ τοῦ ὁποίου ἀδεται ὅτι παρακινήσας αὐτὸ τὸν πατέρα του νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ μίαν ἡμέραν τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ τὴν ὁρμὴν τῶν ἡλιακῶν ἵππων κατέκαυσεν ἓν μέγα μέρος τῆς Γῆς, δι' ὃ κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔπεσεν εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ Ἠριδανὸν ποταμόν, ὅπου αἱ ἀδελφαί του Ἡλιάδες θρηνοῦσαι ἀκαταπαύστως τὸν θάνατόν του μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους· πρβλ. Εὐρ. Ἱππολ. 735. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 597. Πλατ. Τιμ. σελ. 22. παρβλ. καὶ Λουκ. Διαλ. Θε. 25. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς. Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 246. — 4) Ἐπωνυμ. τοῦ Ἀψύρτου. Ἀπολ. Ῥοδ.

Φαεννίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει. Θουκ. δ', 133.

Φαεννώ, όος, ἡ. Μία τῶν δύο ἀρχαιοτάτων Χαρίτων οὕτως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καλουμένη. Παυσ. θ', 35.

Φαιά, ἡ. Ὄνομα τῆς Κρομμυωνίας ὑός, ὅρα Κρομμυών. Εὐρ. Ἱκετ. 316.

Φαίακες, οἱ, Ἰων. Φαίηκες, Ἑνικ. Φαίαξ. Ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἀναφερομένων κατοίκων τῆς νήσου Κερκύρας, κληθέντων οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Φαίακος, οἵτινες ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐμπειρότατοι ναῦται καὶ θαλασσοπόροι καὶ ὡς εἰς ἄκρον φιλήδονοι. Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 3. Θουκ. α', 25. παρβλ. Σχερία.

Φαιακία, ἡ, Ἰωνικ. Φαιηκία. Ἡ χώρα ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, ἡ Φαιηκων γαῖα, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 35. παρβλ. Σχερία.

Φαιακίς, ίδος, ἡ, Ἰων. Φαιηκίς. Τῶν Φαιάκων ἡ εἰς τοὺς Φαίακας ἀνήκουσα, Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Κερκύρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 769.

Φαίαξ, ακος, ὁ. Ἰων. Φαίηξ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κερκύρας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν ἀκόλουθα Φαίακες οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κερκύρας. Διοδ. Σικ. δ', 74. — 2) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ. ε', 4. — 3) Ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Φαιακίας.

Φαίδιμος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὁ ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 117. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ἀπολλ. γ', 5, 6. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 402. κιθαν. = Φαιδρίας. — 4) Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, τὸν ὁποῖον Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς Βισάνθην πόλιν τῆς Μακεδονίας, ἄλλως δὲ αὐτῆς ἄγνωστος. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 489.

Φαίδρα, ἡ, Ἐπικ. Φαίδρη. Θυγάτηρ Μίνωος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Θησεὺς μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Ἀριάδνης, ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα. Ἐρασθεῖσα δὲ τοῦ νέου Ἱππολύτου υἱοῦ τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης, καὶ διαβαλοῦσα αὐτὸν πρὸς τὸν πατέρα του, ὅτι οὗτος ἐπ ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της, ὑπῆρξεν αἰτία τῆς δυστυχίας του, ἀλλὰ μέχρι τέλους μὴ ὑπομένουσα τὸν ἔλεγχον τῆς ἀδίκου πράξεώς της ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 325. Εὐρπ. Ἱππολ. Ἀπολλ. γ', 1, 4.

Φαιδρία, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Φαιδρίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις Τυράννων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3.

Φαῖδρος, ὁ (ἐπιθτ. φαιδρός). Φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μυῤῥινοῦντος δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἀριστεύσας ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς εἰς τὴν ῥητορικὴν τέχνην μεγάλης ἐμπειρίας καὶ ἐπιδόσεώς του· ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — ὁ Μυῤῥινούσιος, Πλατ. συμ. σελ. 176. — 2) Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, παρὰ Δημ. — 3) Ποιητὴς μύθων, γράψας λατινιστὶ Αἰσωπείους μύθους εἰς πέντε βιβλία, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Τιβερίου.

Φαιδύμη, ἡ (ῡ). Γυνὴ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 3, 68.

Φαίδων, ωνος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποίου τούτου φέρεται εἷς διάλογος ἐπιγραφόμενος Φαίδων ἢ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς· ὑπῆρξεν δὲ ὁ Φαίδων οὗτος καθιδρυτὴς τῆς Ἠλειακῆς σχολῆς. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 16.

Φαιδώνδης, ου, κυρ. Ὄν. Πατρωνυμ. ἀντὶ Φαιδωνίδης, υἱὸς τοῦ Φαίδωνος· καὶ Οὐσ. κύρ. Ὄνομ. μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Θηβῶν ἢ ἐκ τῆς Κυρήνης, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους. Πλάτ. Φαιδ. σελ 59. Ξενφ.

Φαιναγόρη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Φανογορία.

Φαιναρέτη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Φιλοσόφου Σωκράτους. Πλατ. Θεαιτ.

Φαίνιππος, ὁ. Δημόσιος τις γραμματεὺς ἐν Ἀθήναις. Θουκ. δ', 113.

Φαῖνοψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀσίου ἐξ Ἀβύδου, πατὴρ τοῦ Ξάνθου καὶ Θόωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 152. Ρ, 582.

Φαινώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δημ. 418.

Φαισάνα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, καθέδρα ἐγχωρίων τινῶν παλαιῶν βασιλέων. Πινδ. Ὀλ. 6, 56.

Φαῖστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βώρου ἐκ Τάρνης πόλεως τῆς Λυδίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 43. — 2) Υἱὸς τοῦ Ῥοπάλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαιστὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βυζ. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ὅστις πρῶτος εἰσήγαγεν τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διατάξας νὰ τιμῶσιν αὐτὸν μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Παυσ. β', 6 καὶ 8.

Φαιστός, ἡ. Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Εὐρώτα ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Γορτύνης, μία τῶν ἐπισημοτέρων τὸ πάλαι, κτισθεῖσα ὡς λέγουσι ὑπὸ τοῦ Μίνωος, ἀναφερομένη παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α, 648. Στράβ. — ὅθεν, Φαίστιος, ία, ιον, ὁ ἐκ Φαιστοῦ ὤν, καὶ θηλ. Φαιστιάς, άδος. Στεφ. Βυζ.

Φαίσολα, τά, Faesula. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυῤῥηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀρυπόδων τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων, τανῦν, Piesoli. Πολυβ. β', 25. καὶ ἡ Φαίσολα, παρὰ Πολυβ. γ', 82. ἔτι δὲ Φαισοῦλαι, αἱ, παρὰ Διον. Κατт.

Φάκιον, τό (α). Πόλις μικρὰ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ· κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ. Θουκ. δ', 78.

Φακοῦσσα, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, κατὰ Πτολμ. μητρόπολις τοῦ Ἀραβίου νομοῦ· τανῦν ἐρείπια Τελ-Φακὸς καλούμενα. Στέφ. Βυζ. Φάκουσα, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Φακοῦσα, παρὰ Πτολμ.

Φάλαικος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ, ὅστις πολεμήσας κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπ' αὐτοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῇ ἐλευθέρως εἰς Πελοπόννησον, ὅπου τελευταῖον κεραυνωθεὶς ἀπέθανεν. Αἰτχιν. — 2) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν εἶδος στιχουργικοῦ μέτρου. Σουίδ. — 3) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, κατὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἄρτεμις ἔπεμψε μίαν λέαιναν ἥτις κατεσπάραξεν αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαλλάξασα οὕτω τοὺς Ἀμβρακιώτας ἀπὸ τῆς ἀπανθρώπου τυραννίας του. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. 4

Φαλαισίαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας οὐ μακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως. Πανσ. η', 35. καὶ Φαλαισία, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φάλακρα, τά. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Πτολμ. Φαλάκραι, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Φαλακρόν, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας, τανῦν Κατὸ Σιδάρι. Στράβ.

Φάλανθον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Πανσ. η', 35.

Φάλανθος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Φαλάνθου μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πανσανίου κατεστραμμένη. Πανσ.

Φάλανθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγελάου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φάλανθον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πανσ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀράκου Λακεδαιμόνιος ὁ ὁδηγήσας τὴν ἐκ Σπάρτης ἀποικίαν τῶν Παρθενίων εἰς Ἰταλίαν καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Τάραντα. Πλουτρ.

Φάλαννα, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσσης. Στράβ. τὸ Φάλαννον, Λυκόφρ. 906. — ὅθεν Φαλανναῖος, οἱ κάτοικ.

Φάλαννα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τύρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θετταλίᾳ πόλις Φάλαννα. Στέφ. Βυζ.

Φάλαρα, τά. Κώμη τῆς Θετταλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα· τανῦν Στυλλίδα. Στράβ. (πιθαν. υ—ν, ἐκ Στέφ. Βυζ. ὅπου Φάληρον, τὸ κεῖται ἐκ Ῥιαν.) — ὅθεν, Φαλαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φάλαρις, ιος καὶ ιδος, ὁ. Περιβόητος Τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, ἀκμάσας πιθαν. περὶ τὴν 50 Ὀλυμπ. καὶ τυραννήσας ὡς εἰκάζεται 16 ἕως 28 χρόνους. Τὰς Τυραννικὰς αὐτοῦ καὶ ἀπανθρώπους πράξεις μὴ ὑπομένοντες τοὐλοιποῦ οἱ Ἀκραγαντῖνοι, ἐπαναστατήσαντες κατ' αὐτοῦ τὸν ἐφόνευσαν περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 63 Ὀλυμπ. Εἰς τὸν Φάλαριν τοῦτον ἀποδίδονται 148 Ἐπιστολαί, ἀναφερόμεναι παρὰ Στοβ. Φωτ. καὶ Σουίδ. περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πινδ. Πυθ. 1, 185. Λουκ. Φαλαρ. — ὅθεν, Φαλαρίζω καὶ Φαλαρισμός.

Φάλαρος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Φάληρος. Ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ε', 103. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας. Πανσ. Φλάρος, ὁ, παρὰ Πλουτάρχ. Λυτανδ. 56.

Φαλάσαρνα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων μὲ λιμένα, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Φαλάσαρνα, τά. Δικαιαρχ. 10. — ὅθεν, Φαλασάρνιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φαλέριον, τό, = Φαλίσκοι, ὅπερ ὅρα.

Φάληρον, τό, καὶ **Φαληρός**, ὁ. Ὁ πρὸς μεσημβρίαν ἀρχαιότερος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως διὰ τοῦ μακροῦ τείχους, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπεῖχε κατὰ Θουκ. 35 στάδια, κατὰ δὲ Πανσ. μόνον 20. τανῦν Πόρτον Πόρον· ἡ παρ' αὐτῷ κειμένη ὁμώνυμος κώμη σχηματίζουσα ἕνα τῶν δήμων τῆς Ἀττικῆς ἀνῆκεν εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. — κατ' Οὐδέτρ. γεν. παρ' Ἡροδ. 6, 116. Πανσ. α', 1 καὶ Στεφ. Βυζ. ἀρσεν. ὀξυτονουμ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Ἐπίρ. Φαληρόθεν, ἐκ τοῦ Φαλήρου. Πλάτ. Συμπ. Φαληρόνδε, εἰς Φαληρόν. Θουκ. α', 107. καὶ Φαληροῖ, ἐν τῷ Φαληρῷ. Πλούτρ. — Φαληρεύς, έως, ὁ κατοικ. Ἡροδ. καὶ Φαληρικός, ή, όν. Τοῦ Φαληροῦ, τὸ **Φαληρικὸν τεῖχος**, τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ ὁποῖον συνεῖχε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ λιμένος Φαληροῦ. Θουκ. β', 13

Φάληρος, ὁ (ἐπιθ. φαληρός). Εἷς τῶν Λαπιθῶν, πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 180. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄλκωνος Ἀθηναῖος κατ' ἄλλους τοῦ Ἐρεχθέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ᾠκοδόμησε τὸν λιμένα Φαληρὸν ἐν Ἀττικῇ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 96. Κατά τινας μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου ἔκτισε μίαν πόλιν τὴν μετὰ ταῦτα Παρθενόπην ὀνομασθεῖσαν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἤγειραν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἕνα βωμόν. Πανσ. α', 1. — 3) = Φαληρόν.

Φαλίας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλδ. β', 7, 8.

Φαλῖνος, ὁ. Ζακύνθιός τις, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης. Ξενφ. Ἀναβ. β', 1, 7. ἄλλως Φαλῦνος γραφόμ.

Φάλιος, ὁ. Κερκυραῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἐπίδαμνον ἐν Ἰλλυρίᾳ. Θουκ. α', 24.

Φαλίσκοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Φαλερίου ἐν Τυῤῥηνίᾳ. Πολύβ.

Φαλίσκον, τό, καὶ **Φαλίσκος**, ἡ, Falerii. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονιακὸν πόλεμον. Φαλέριον, τό. Στράβ. θηλυκ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φάλκης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 513 — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου βασιλέως τοῦ Ἄργους, ὅστις φονεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐκυρίευσε τὰ βασίλειον τῆς Σικυῶνος. Ἀπολλδ. β', 8, 5. Στράβ. η'.

Φαλώρη καὶ **Φαλωρία**, ἡ. Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φαναγόρας, ου, ὁ. Ἴων τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαναγορίαν ἐν τῇ Σαρματίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Φαναγόρεια, ἡ, καὶ τά. Στέφ. Βυζ. καὶ

Φαναγορία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν παραλίων τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἀπέναντι τῆς πόλεως Παντικαπαίου, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων. Στράβ. ἔτι ἡ Φαναγόρου πόλις. Σκυλ. καὶ Φαναγόρη, ἡ. Διον. Περ. — ὅθεν, Φαναγορείτης, ου, ὁ κάτοικ.

Φαναί, αἱ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Χίου κείμενον μεσημβρινῶς μὲ ἕνα λιμένα. Θουκ. η', 24. Στράβ. — 2) Ἐπίθετον κυρ. Ὀνομ. πόλεως, παρ' Ἀριστφ. Ὀρ. 1698.

Φανάροια, ἡ. Εὔφορος καὶ τερπνὴ χώρα τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἶριν ποταμόν, παράγουσα πολὺν οἶνον, ἔλαιον καὶ παντὸς εἴδους ὀπώρας. Στράβ.

Φάνης, ητος, ὁ (α). Θεότης τις ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφέως μυστηρίοις, ἄλλως Ἔρως καὶ Πρωτογόνος καλουμένη. Ὀρφ. Ἀργ. 15. — 2) Ἁλικαρνασσεύς τις, εἷς τῶν ἐπικούρων τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου φυγὼν ἦλθεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Καμβύσην συμβουλεύσας αὐτὸν περὶ τῆς εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας του. Ἡροδ. 3, 4.

Φανίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. δ', 1, 26. — 2) Κάτοικός τις τοῦ Δήμου τῶν Ἀγνούντων ἐν Ἀττικῇ. Δημ. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἐρεσοῦ πόλεως τῆς Λέσβου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀθηναίῳ Πλουτρ.

Φανοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἀκμάσας μετὰ τὸν Δημοσθένην καὶ γράψας Ἐλεγεῖα, Ἔρωτες ἐπιγραφόμενα. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, 879.

Φανόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 70.

Φανός, ὁ. Μυτιληναῖος γνώριμος τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις, πιθαν. ἐπίπλαστ. Ὄνομ. ἀπὸ τοῦ φαίνομαι, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1256. — 2) Φάνος, ὁ. Παῖς τοῦ Διονύσου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολλδ. α', 9, 16. κατὰ Heyne Φλίας ἀναγινωσκόμ. ὅπερ ὅρα.

Φανοσθένης, ους, ὁ. Ἄνδριος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέλεξαν στρατηγὸν αὐτῶν διὰ τὴν περὶ τοὺς πολέμους ἐμπειρίαν καὶ γνῶσίν του. Πλάτ. Ξενφ. Ἑλλ. α', 5.

Φανοστράτη, ἡ, (α). Περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φανόστρατος, ὁ. Πατὴρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Σουίδ.

Φανόσυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Παίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Μινύα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὀρχομενὸν καὶ Ἀθάμαντα. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Φανοτεύς, έως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος, πρότερον Πανοπεὺς καλουμένη, ὅπερ ὅρα. Θουκ. δ', 89. Στράβ. ἡ Φανότεια, Στεφ. Βυζ. — 2) Κάτοικος τῆς πόλεως Φανοτέως ἐν Φωκίδι. Στράβ. — 3) Ξένος τοῦ Ὀρέστου ὅτε οὗτος ἐστάλη εἰς τὴν Φωκίδα. Σοφ. Ἠλεκτρ. 45. 660.

Φανοτίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Φανοτέως οὖσα ἢ εἰς τὴν πόλιν Φανοτέα ἀνήκουσα — ἡ Φανοτὶς χώρα, ἐν Φωκίδι. Θουκ.

Φανταςίων, ωνος, ὁ. Ἐπίπλαστ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. β', 33.

Φάντης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, μνηστευθεὶς τὴν Δαναΐδα Θεανώ. Ἀπολλδ. β', 1, 4.

Φαραί, αἱ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ αἵτινες συνέστησαν τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πείρου ποταμοῦ, συντελέσασα ἀνέκαθεν μεγάλως εἰς τὴν σύστασιν τοῦ συμμαχικοῦ τούτου δεσμοῦ·

πρῶτον παρ' Ἡροδ. Πολυβ. β', 41. Παυσ. ὅτι, Φαρα, ἡ, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φαρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 1, 145. Στράβ. καὶ Φαραιεῖς, παρὰ Πολυβ. — 2) — Ἰων. Φηραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου πλησίον τῆς νῦν Καλαμάτας, μετὰ ταῦτα ἑνωθεῖσα μετὰ τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Φαραί, παρὰ Παυσ. δ', 30. καὶ Στεφ. Βυζ. Φηραί, παρ' Ὁμ. Ἰλ. I, 151. εἰς ταύτην ἐβασίλευεν ὁ Διοκλῆς πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Τηλέμαχος. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 488. Φηρή, ἡ, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 543. καὶ Φαραί, αἱ, Ξενφ. Ἑλ. δ, 8, 7. — ὅθεν, Φαραίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Παυσ. — 3) μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Φάριος ἐν Λακωνίᾳ, ὅπερ ὅρα. — 4) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ἀποικία τῶν Μεσσηνίων. Στέφ. Βυζ.

Φαραιεύς, έως, ὁ, ὅρα Φαραί, ἀριθμ. 1.

Φαραίτης, ου, ὁ, ὅρα Φαραί, ἀριθμ. 2.

Φαρανδάκης, ους, ὁ. Ὄνομ. Πέρσου τινός, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 31.

Φαρανδάτης, ους, ὁ (α). Ἡγεμὼν τῶν Κόλχων καὶ Μαρῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, υἱὸς τοῦ Τεάσπιος. Ἡροδ. 7, 79.

Φάραξ, ακος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ Ξενφ. Ἑλ. — 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. δ', 38. — 3) = Χάραξ Κώμη τῆς Λιβύης.

Φαρασμάνης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Χορασμίων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρριαν.

Φάρβαιθος καὶ **Φάρβηθος**, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς, μητρόπολις τοῦ Φαρβαιθίτου Νομοῦ· τανῦν Φορβεῖθ. διὰ τοῦ αι, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πτολμ. διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φαρβαιθίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπιθτκ. ὁ Φαρβαιθίτης Νομός, εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου νομῶν κείμενος ἐντὸς τοῦ Πηλουσιακοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου. Ἡροδ. 2, 166.

Φάριος, ία, ιον, ὅρα Φάρος.

Φᾶρις, ιος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῶν Ἀμυκλῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 582. Φελλίου παρὰ Στράβ. καὶ Παυσ. γ', 20. ὕστερον καὶ Φαραὶ καλουμένη.

Φᾶρις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Φιλοδαμείας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαράς ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. Μεσσ. 30.

Φαρκαδών, όνος, ἡ, Ἰων. Φαρκηδών. Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Φαρμάκεια, ἡ (α). Νύμφη τις ἔφορος μιᾶς κρήνης πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ ἐν Ἀττικῇ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχε φαρμακερόν. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 229.

Φαρμακοῦσσαι, αἱ. Δύω μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῆς μεγαλητέρας τῶν ὁποίων ἐδεικνύετο ὁ τάφος τῆς Κίρκης. Στράβ.

Φαρνάβαζος, ὁ. Πέρσης Σατράπης. Θουκ. β, 67. — 2) Ἕτερος Σατράπης τῆς Φρυγίας, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκίας τῶν Περσῶν καὶ γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, βοηθήσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων· πρότερον στενὸς φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, πρὸς τὸν ὁποῖον αὐτὸς εἶχε τελευταῖον καταφύγει, καταπεισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφόνευσεν αὐτὸν δολίως. Ἑνωθεὶς δὲ ὕστερον μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Κόνωνος συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Κνίδῳ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, χορηγήσας αὐτῷ καὶ χρήματα πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ τείχους τῶν Ἀθηνῶν. Θουκ. Ξενφ. Ἑλλ.

Φαρνάκη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Μεγασσάρου, γυνὴ τοῦ Σανδάκου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα. Ἀπολλδ. γ', 14.

Φαρνάκης, ου, ὁ (α). Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας. Θουκ. β', 67. — 2) Βασιλεὺς τοῦ Πόντου, πάππος Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου ὅστις Σινώπην εἰς τὴν ὁποίαν ἐσύστησε τοῦ λοιποῦ τὴν καθέδραν του. Πολυβ. — 3) Φαρνάκης ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε κατὰ κράτος ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος κυριεύσας ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου.

Φαρνακία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τῆς Τραπεζοῦντος 20 Γεωγρ. μίλ. πρότερον Κερασοῦς καλουμένη, κατ' ἄλλους δὲ Χοιράδες, τὸ πλεῖστον ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικουμένη. Στράβ. Ἀρριαν.

Φαρναζάθρης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἰνδῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 65.

Φαρνούχης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τοῦ Ξέρξου, ὅστις πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου καὶ ἀσθενήσας βαρέως ἔμεινεν εἰς τὰς Σάρδεις στερηθεὶς τῆς ἡγεμονίας. Ἡροδ. 7, 88. — 2) Λύκιος, Ἑρμηνεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν.

Φαρνοῦχος, ὁ, = Φαρνούχης, Αἰσχ. Πέρσ. 311. Ξενφ. Κυρπ. Β', 3.

Φάρος, ἡ (α). Νῆσος μικρὰ τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ συνεχομένη μετὰ τῆς ξηρᾶς διὰ ἑνὸς χώματος, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος ἤγειρεν ἕνα ὑψηλὸν πύργον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου φωτίζοντα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπὶ 300 σταδίων διάστημα καὶ δεικνύοντα εἰς τοὺς παραπλέοντας τὴν εἰς τὸν μέγαν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας εἴσοδον, διὸ ὃ καὶ ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ πύργος αὐτός, ὅστις ὡσαύτως καὶ ἰδίως Φάρος ἐκαλεῖτο, ὡς ἓν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὀδ. Δ, 355. Θουκ. α', 104. — 2) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Δαλματίας, πρότερον Πάρος καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τύραννος Διονύσιος ἔπεμψε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐκ τῆς νήσου Πάρου· τανῦν Λεσίνα. Πολύβ. — ὅθεν, Φάριος, ία, ιον. τῆς Φάρου ἢ εἰς τὴν νῆσον Φάρον ἀνήκων.

Φαρούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Μαρόκκου. Στράβ.

Φάρσαλος, ὁ, Ἰων. Φάρσαλος. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ πλησίον τῆς Λαρίσσης, παρὰ Στράβ. ἡ νέα Φάρσαλος, οὐ μακρὰν τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ παλαιὰ Φάρσαλος, ὅπου ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος ἐνίκησε κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ Πομπήιον τὸν μέγαν· τανῦν Φέρσα. Θουκ. α', 111. — ὅθεν, Φαρσάλιος, ία, ιον. τοῦ Φαρσάλου ἢ εἰς τὴν πόλιν Φάρσαλον ἀνήκων. Οὐσιαστ. Φαρσάλιος, ὁ κάτοικ. καὶ Φαρσαλία, ἡ περὶ τὴν Φάρσαλον χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. — ὁ Φαρσήλιος, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. γ', 11.

Φάρσαλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀκρισίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Φάρσαλος. Στεφ. Βυζ.

Φάρτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Αἰθιοπίδος, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Εὐρυδάμαντα. Ἀπολλδ. β', 1, 4. κατὰ Heyne πιθαν. Φάρη.

Φαρύγαι, αἱ (υ). Πόλις τῆς Λοκρίδος, κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὁμηρ. Τάρφη ἀναφερομένη, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἥρας κληθείσης ἀπ' αὐτοῦ Φαρυγαίας. Στέφ. Βυζ.

Φαρύγιον, τό (υ). Ἀκρωτήριον τῆς Φωκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Κορίνθου. Στράβ.

Φαρυκαδών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑστιαιώτιδι χώρᾳ. Πτολ.

Φάσηλις, ιδος, καὶ Φασηλίς, ίδος, ἡ (α). Πόλις ἀρχαία τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας μὲ τρεῖς λιμένας, ἀποικία τῶν Δωριέων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς ἔμπειροι θαλασσοπόροι ἐνεργοῦντες διὰ τοῦ ναυτικοῦ αὐτῶν ἐπίσημον ἐμπόριον· πιθαν. τανῦν Τεκρόβα. — Προπαροξυτ. εὕρηται παρ' Ἡροδ. 2, 178. Θουκ. β', 69. ὀξυτονοῦμ. δὲ παρὰ Δημ. Στράβ. καὶ Ἀρριαν. — ὅθεν, Φασηλίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Δημ.

Φασιανή, ἡ. Θεά τις ἐγχώριος τῶν Κόλχων, ἔχουσα ἕνα ναὸν ἐπὶ τοῦ Φάσιος ποταμοῦ, παριστανομένη μ' ἓν τύμπανον εἰς τὴν χεῖρα. Ἀρριαν. περιπλ. Πον. Εὐξ.

Φασιανός, ή, όν. Τοῦ Φάσιος, ἢ περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν κείμενος, καὶ Οὐσιαστ. Φασιανοί, ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν ἐν τῇ δυτικῇ Ἀρμενίᾳ, ἐν τῇ νῦν Πασσὶν χώρᾳ καὶ καταγόμενον ἐκ Σκυθῶν. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 6, 5. Φασιανὸς ὄρνις, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 726. αἰνιττομ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ φαίνειν.

Φᾶσις, ιδος, καὶ ιος, ὁ. Ἐπίσημος καὶ πλευστὸς ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τῶν Μοσχικῶν ὀρέων καὶ ῥέων δυτικῶς ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ διὰ τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ὑπελάμβανον ὡς φυσικὸν ὅρον μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ῥέοντα ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ· πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 340. Ἡροδ. 1, 2. Στράβ. τανῦν Ῥιών. — 2) ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας, ἄλλως Ἀράξης λεγόμενος. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 6, 4. — 3) Φᾶσις, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τοῦ Φάσιος ποταμοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ, ἀποικία τῶν Μιλησίων· τανῦν Πουτελὶ ἢ Πουλί. Στράβ. (Φᾶσις διὰ τοῦ α παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, καὶ Φάσις, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.)

Φάσσος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλδ. γ', 8, 1.

Φάσων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 310.

Φάϋλλος, ὁ. Περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας νικήσας τρεῖς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ἡροδ. 8, 47. Ἀριστφ. Ἀχ. 214. — 2) Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ. Δημ.

Φαύρα, ἡ, ὅρα Φέβρα.

Φαυρούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, παρὰ Διον. Περ. 216.

Φαυστῖνα, ἡ, Faustina. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Φαυστῖνος, ὁ, Faustinus. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Φάων, ωνος, ὁ (α). Κυβερνήτης νηὸς ἐκ Μιτυλήνης ἐν Λέσβῳ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι γέρων ἤδη ὢν καὶ πένης διαπεραιώνων τοὺς ἐκ Λέσβου εἰς τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Ἀσίας, μὲ τὸ νὰ διεβίβασέ ποτε καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἀμισθί, ἔλαβεν παρ' αὐτῆς ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν προτέραν νεαρὰν καὶ εὐειδῆ μορφήν του, τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα ἠράσθη ἡ ποιήτρια Σαπφώ. Παλαιφ. 49. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 18.

Φεά, καὶ Φειά, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς αὐτόθι Πισάτιδος χώρας παρὰ τῷ Ἰαρδάνῳ ποταμῷ 120 στάδια μακρὰν τῆς Ὀλυμπίας· τανῦν Κάστρον Τορνέσε καλουμένη, διὰ τοῦ ει

παρ' Ὑμ. Ἰλ. Η, 135. Θουκ. β', 25. καὶ Στραβ. διὰ τοῦ ε, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ, αἱ Φεαί, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 297.

Φείδας, αντος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 691.

Φειδίας, ου, ὁ, Phidias. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἀρίστων ἀγαλματοποιῶν τῆς Ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Φαρμίδα σύγχρονος τοῦ μεγάλου Περικλέους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδιδάχθη πρῶτον τὴν ἀγαλματοποιΐαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπερέβη ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ καὶ συγχρόνους του τεχνίτας, ἀριστεύσας πρὸ πάντων διὰ τῆς ὑψηλῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ἰδέας τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο φαίνεται εἰς κανένα τῶν ἐξόχων αὐτοῦ ἔργων καὶ διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἀναλογίας ἥτις ἐξαιρέτως διέπρεπε μεταξὺ τῶν διαφέρων μερῶν τὰ ὁποῖα συνήρτων ἕκαστα τῶν κολοσσιαίων αὐτοῦ ἀριστουργημάτων. Διὰ συνδρομῆς καὶ παρακινήσεως τοῦ φιλοκάλου Περικλέους συνετέλεσεν ὁ μέγας οὗτος τεχνίτης τὰ πλεῖστα εἰς τὴν κόσμησιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, κατασκευάσας τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Παρθενῶνι, τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλα ἐπίσης ἔξοχα ἔργα· πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχεν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν Ἤλιδι πόλιν Ὀλυμπίαν, θεωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐντελέστερον ἀριστούργημα καὶ κανὼν τῆς γλυπτικῆς τέχνης. Μέχρι τέλους κατηγορηθεὶς ὁ Φειδίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς λέγεται, διότι ἐνεχάραξε τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπέθανεν εἰς φυλακήν· ὑπὸ τινων δὲ ἀναφέρεται ὁ θάνατος αὐτοῦ διαφόρως. Πλατ. Ἱππ. μείζ. σελ. 290. Ἀριστφ. Ειρ. 605.

Φειδιππίδης, ου, ὁ (ι) Ἡμεροδρόμος τις Ἀθηναῖος, παρ' Ἡροδ. 6, 105. παρὰ Λουκ. ὑπερ. Φιλιππίδης καλούμενος. — 2) Υἱὸς τοῦ Στρεψιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 67.

Φειδιππίδιον, ὑποκοριστ. τοῦ Φειδιππίδης. Ἀριστφ. Νεφ. 91.

Φείδιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φέρων τοὺς ἐκ τῶν Σποράδων νήσων εἰς τριάκοντα πλοῖα. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Θεσπρωτίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 678. Ὑγῖν. μυθ. 81.

Φειδόστρατος, ὁ. Γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις. Πλατ. Ἱππ. μείζ. σελ. 286.

Φειδόλας καὶ **Φειδώλας**, α, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φείδων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 316. — 2) Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτόθι τὰ μέτρα, σταθμὰ καὶ νομίσματα. Ἡροδ. 6, 127. — 3) Ἀρχαῖος Νομοθέτης τῶν Κορινθίων, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Στρεψιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 134. 5) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ.

Φειδωνίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Φείδωνος, ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ἐν Νεφέλαις παριστανόμενος Στρεψιάδης θέλει νὰ καλέσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ἀριστφ. Νεφ. 65.

Φελλεύς, έως, ὁ. Τόπος ὀρεινὸς καὶ ἐλαιόφυτος ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστφ. Νεφ. 71. Σουΐδ.

Φελλίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ὅστις ῥέων πλησίον τῶν Ἀμυκλῶν εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐρώταν. Παυσ.

Φελλόη, ἡ. Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Ἀχαΐας, ἀπέχουσα 40 στάδια μεσημβρινῶς τῆς Αἰγείρας. Παυσ.

Φελλόποδες, οἱ (φελλός, πούς) Ἐπίκλησις κάτοικοι τῆς νήσου Φελλοῦς· παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 4.

Φελλός, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στέφ.

Φελλώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα ἐπιπλάστου νήσου κατοικουμένης ὑπὸ τῶν Φελλοπόδων, παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 4.

Φενεεύς, ὁ = Φενεός. Καλλμ. εἰς Δηλ. 71.

Φένεος καὶ **Φενεός**, ἡ καὶ ὁ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας ἐν τῇ οὕτω λεγ. Ἀζανίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου λίμνης. Εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἔζησεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἔσκαψε τὴν ἐξ Ὀρχομενοῦ διώρυχα περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Παυσ. βιβλ. ή, 14. ταυῦν Φονιά. — προπαροξυτ. ἅπαξ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 605. συνηθ. κατὰ θηλ. γεν. Παυσ. Διοδ. Σικ. ἀρσενικὸν παρὰ Στεφ. Βυζ. — ἐθν. Φενεάτης, ου (ᾱ) ὁ κάτοικ.

Φενεός, ὁ. Ἀρκάς τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φένεον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. 14.

Φεραί, αἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι ἐπικρατείας, ἔνθα ἀρχαιόθεν ἐβασίλευσεν ὁ περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ Ἄδμητος, ἐπὶ δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ μετὰ ταῦτα χρηματίσασα καθέδρα τῶν Τυράννων τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα λιμένα τὰς Παγασάς, καὶ πιθαν. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως Φέρητος ἐγγόνου Αἰόλου τοῦ δευτέρου, 100 περίπου χρόνους πρὸ τῶν Τρωικῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 611. Στραβ. 9. Πολύβ. — 2) = Φαραί, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἴδε ὅρα. — 3) πιθαν. = Φαραί, πόλις τῆς Ἀχαΐας, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 427. παρβλ. Ilgen ἐν λεξ. (Κατ' Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Γ, 488. εἶναι τὸ μὲν Φεραί, πόλις τῆς Θεσσαλίας, τὸ δὲ Φηραὶ τῆς Μεσσηνίας.)

Φεραίμων, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεύων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀνδροκλέους. Διοδ. Σικ. δ', 8.

Φεραῖος, αία, αῖον. Τῶν Φερῶν ἢ ἐκ τῶν Φερῶν τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ Οὐσιαστ. Φεραῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ. Ξενφ. — 2) Φεραία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις, Σικυῶνι καὶ ἐν Ἄργει, ἀπὸ τοῦ ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Καλλιμ. Παυσ. β', 23.

Φερέδειπνος, ὁ. Ἐπίπλαστον Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Σφ. 408.

Φέρεκλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἁρμονίδου, ὁ ναυπηγήσας τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάρις μετεβίβασε τὴν Ἑλένην εἰς Τροίαν, φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ ὑπὸ τοῦ Μηριόνους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 59.

Φερεκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, κατὰ Σουΐδ. συγγράψας 17 κωμικὰ δράματα, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ τεμάχια διεσώθησαν. Πλατ. Πρωταγ. σελ. 327. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. ΙΙ, σελ. 474.

Φερεκύδης, ους, ὁ (ῡ) ὁ Σύριος. Ἀρχαῖος Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Σύρου μιᾶς τῶν Κυκλάδων, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ καὶ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὴν 55 καὶ 60 Ὀλυμπ. κατὰ Σουΐδ. αὐτοδίδακτος, κατ' ἄλλους διδαχθεὶς τὰς ἐπιστήμας παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις, συγγράψας πρῶτον εἰς πεζὴν φράσιν, κατὰ Θεόπομ. περὶ φύσεως θεῶν, κατὰ δὲ τοὺς νεωτρ. μίαν Θεολογίαν καὶ κατὰ Σουΐδ. μίαν Ἑπτάμυχον εἰς δέκα βιβλία. Διογ. Λαέρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 28. ἡ γραφ. ὁ Σύρος, παρὰ Λουκ. Μακρόβ. 22 εἶναι ἡμαρτημ. — 2) ὁ Ἀθηναῖος, Ἱστοριογράφος ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Ἡροδότου, κατὰ Σουΐδ. γράψας μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν κατοίκων τῆς Ἀττικῆς, Αὐτόχθονας ἐπιγραφομένην εἰς δέκα βιβλία. Στράβ. ὅτι ὁ Λέριος λεγόμενος ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Λέρου, Ἀθηναῖος δὲ ἐπωνομάσθη διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις μακρὰν διατριβήν του καὶ ὡς συγγράψας τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων· παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 992.

Φερενδάτης, ου, ὁ (ᾱ) Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 67.

Φερενίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἐναντίον τοῦ νόμου, ἐσυγχωρήθη ἡ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἴσοδος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 1.

Φερέντιον, το, Ferentium. Πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· τὰ νῦν Ferentino. Φερεντῖνοι, ὁ Κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φερεσσεύης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχ. Περσ. 310.

Φερετιάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης. Αἰολ.

Φερετίμη, ἡ (ῑ). Γυνὴ Βάττου τοῦ τρίτου ἐν Κυρήνῃ. Ἡροδ. 4, 162.

Φερεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Κουρήτων μάχῃ. Ἀντ. Λιβ. 2.

Φέρης, ητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς, ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος καὶ Ἀμυθάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· τούτου υἱοὶ ἦσαν ὁ Ἄδμητος καὶ ὁ Λυκοῦργος, θυγατέρες δὲ ἡ Κλεομένη καὶ ἡ Περικλυμένη. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 259. Ἀπολλόδ. ά, 9, 14. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Ἀπολλόδ. ά, 9, 28.

Φερητιάδης, ου, ὁ, Δωρ. Φερητιάδας, (υ–υυ–) Υἱὸς τοῦ Φέρητος, ὁ Εὔμηλος, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 214. Φηρητιάδης, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β 763.

Φέρουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἡσ. Θεογ. 248.

Φερρέφαττα, ἡ, Ἀττ. Φερρέφαττα = Περσεφόνη, κατὰ Πλατ. Κρατυλ. 409. ἐσταθὴ Φερέπαφα, ἡ ἀπτομένη τῶν κινητῶν ἁπτομένη.

Φερσεφόνη, ἡ = Περσεφόνη. Πινδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μινύαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Χλωρίδα γυναῖκα τοῦ Νηλέως Φερεκύδ. παρὰ Σχολιστ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 280.

Φερών, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σεσώστριος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὑπῆρξε τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς δέκα ὁλόκληρα ἔτη. Ἡροδ. 2, 111.

Φερωνία, ἡ. Feronia. Πόλις τῆς Τυῤῥηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Φηγαία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πρότερον εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν ἀνήκων, ὕστερον δὲ εἰς τὴν Αἰγηΐδα. Σουΐδ. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἕτερος δῆμος ἐν Ἀττικῇ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Στέφ. Βυζ. — ἐθν. Φηγαιεύς, έως· ὁ κάτοικ.

Φήγεια καὶ **Φηγία**, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ψωφῖδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρβλ. Στέφ. Βυζ. καὶ Παυσ.

Φηγεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δάρητος, ἱερεὺς τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ψωφῖδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τῆς Ἀρσινόης τοῦ Προνόου καὶ τοῦ Ἀγήνορος, ὁ καθαρίσας τὸν Ἀλκμαίωνα ἐκ τῆς μητροκτονίας καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἀνέκαθεν ἡ

πόλις Ψωφὶς Φήγεια· κατὰ δὲ Παυσ. η΄, 24 ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ἐρύμανθον. Ἀπολλόδ. γ΄, 7, 5. Ἡροδτ. 9, 26.

Φηγοῦς, οῦντος, ὁ (φηγός). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, κείμενος πλησίον τοῦ Μαραθῶνος. Στέφ. Βυζ.

Φήμιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος ἀοιδὸς ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ, υἱὸς τοῦ Τέρπιδος, διατρίβων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τέρπων αὐτόθι τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης διὰ τῆς φόρμιγγος καὶ τῶν ᾀσμάτων ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τοῦ ἀνδρός της. Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 263. κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἀρχαίων ὑπῆρχεν ὁ Φήμιος οὗτος εἷς τῶν πρὸ Ὁμήρου Ῥαψῳδῶν, γράψας ἐπικὸν ποίημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Τροίας.

Φημονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ὑποκρίσασα πρώτη ὡς λέγεται τὸν ἑξάμετρον στίχον. Παυσ. ι΄, 5. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Κυμαίαν Σίβυλλαν ἀκμάσασα πρὸ τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς.

Φηνεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέλανος, Ἀπολλόδ. α΄, 8, 5. αἰτιατ. Φινεύς, παρβλ. Heyne. σελ. 128.

Φηραί, αἱ = Φεραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ὅπερ ὅρα. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Φηρητιάδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης, ὅπερ ὅρα.

Φθειρῶν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 868. κατὰ Στράβ. ταὐτ. τῷ. ὄρος Λάτμος, ἢ τὸ παρ' αὐτῷ κείμενον ὄρος Γρίον· (ἀπὸ τοῦ φθείρ, μικροῦ καρποῦ εἴτουν ἡ ἐλάτης.)

Φθάς, ὁ Θεότης τις τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, λατρευομένη παρ' αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων Ἡφαίστου, ὡς μία τις ὑπερτάτη καὶ δημιουργικὴ δύναμις, διατάττουσα καὶ διευθετοῦσα τὰ πάντα διὰ τῆς ἀπείρου σοφίας της, συντελοῦσα τὰ πλεῖστα εἰς τὴν γέννησιν καὶ ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων, καὶ κατὰ Διοδ. Σικ. βιβ. α΄, 12. ἐνοήθησεν ὁ Φθὰς πρῶτος τὸ πῦρ λογιζόμενος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς μία τῶν πρωτίστων Θεοτήτων, ἔχουσα κατὰ Σουΐδ. ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν εἰς τὴν πόλιν Μέμφιν· παραβλ. Meiners Versuch über die Religionsgeschichte der älteren Völk. καὶ Vogel Versuch über die Religion der alten Aegypter.

Φθία, ἡ (ι) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. Ἀπολλόδ. γ΄, 5, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος. Ἀπολλόδ. γ΄, 13, 8.

Φθία, ἡ, Ἰωνικ. Φθίη (ι) Πόλις ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεύς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 685· κατὰ Πολύβ. ιζ΄, 3. ἔκειτο αὐτὴ εἰς τὴν περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ἐχῖνον χώραν. — 2) Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας περὶ τὴν πόλιν Φθίαν, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Πελασγοῦ Φθίου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ ἐλθόντος περὶ τὸ 1630 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τὴν χώραν ταύτην τῆς Θεσσαλίας μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, τῶν ὁποίων πρῶτος βασιλεὺς ἀναφέρεται ὁ Εὐρυτίων, ὅστις ὑπεδέχθη ἐνταῦθα τὸν ἐξ Αἰγίνης φυγόντα Πηλέα μὲ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων, δοὺς εἰς αὐτὸν τὸ τρίτον μέρος τοῦ βασιλείου του ὁμοῦ μὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντιγόνην. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει τὴν χώραν Φθίαν πολλάκις μετὰ τοῦ Ἑλλὰς ὡς βασίλειον τοῦ Ἀχιλλέως. Ἰλ. Ι, 395. — 3) = Φθιῶτις, Ξενοφ. Ἑλλ. δ΄, 3, 9. — ὅθεν, Φθίηνδε, εἰς Φθίαν, καὶ Φθιῆφι, ἐν Φθίῃ. Ὁμ.

Φθιάς, άδος, ἡ. Τῆς Φθίας ἢ εἰς τὴν Φθίαν ἀνήκουσα· ἡ Φθιὰς αἶα. Εὐριπ. Ἑκ. 455.

Φθῖος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Πελασγὸς ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Φθία καὶ Φθιῶτις, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαρίσσης, κατὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ΄, 8, 1. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 686.

Φθιώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ μετὰ τοῦ Ἀχαιοὶ ἐξαιρ. ἀπαντώμενοι παρ' Ἡροδτ. 7, 132. Θουκ. η΄. 3. ἦταν γὰρ οἱ Φθιῶται τὸ ἀνέκαθεν Ἀχαιοὶ κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀχαιοῦ παιδὸς τοῦ Ξούθου. Στράβ. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Φθιώτιδος ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος ὤν. Καλλ. εἰς Δῆλ. 112.

Φθιῶτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Φθιώτιδος ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος χώρας οὖσα. Εὐρ. Ἀνδρ. 1023. — 2) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ· χώρα τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἕως τοῦ ὄρους Πίνδου, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Φθιῶται ἄλλως καὶ Ἀχαιοὶ καλούμενοι, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ Ἕλλην υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος. Ἡροδτ. 1, 56.

Φιάλεια, ἡ (α) = Φιγαλία, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν, Φιαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀνθολ.

Φίαλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Φιάλεια πρότερον Φιγαλία καλουμένη. Παυσ. η΄, 3.

Φίβαλις, εως, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ παράγων ἐξαίρετα σῦκα. Ἡσύχ. Σουΐδ.

Φιγαλία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Διονύσου. Ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη πρότερον μὲν Φιγαλία ἀπὸ τοῦ Φιγάλου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος ὅστις ἔκτισεν αὐτὴν πρῶτος, ὕστερον δὲ Φιάλεια ἀπὸ τοῦ Φιάλου ἑνὸς τῶν διαδόχων τοῦ Φιγάλου, τανῦν Παυλίτζα ἢ Βερβίτζα. — Φιγαλία, παρὰ Παυσ. η΄, 39. Στράβ. Φιγαλέα, παρὰ Πολύβ. καὶ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φιγαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. 6, 83.

Φίγαλος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φιγαλίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η΄, 36.

Φιδῆναι, αἱ, καὶ Φιδήνη, ἡ, Fidenae. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ἀποικία τῶν Ἀλβανῶν, ἥτις καταστηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν Ἰταλίᾳ Σαβινικῶν πόλεων. Εἰς ταύτην εὑρίσκετο ἓν μέγα Ἀμφιθέατρον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου· τανῦν δὲ ἐρείπια πλησίον τοῦ Castel Giubileo· πληθ. παρὰ Στράβ. Ἑνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Φιδηναῖος καὶ Φιδηνάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Φίκιον καὶ Φίκειον ὄρος, τό = Σφίγγιον ὄρος. Ὄρος τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφυλάττετο ὅτι διέτριβεν ἡ Σφίγξ. Ἡσ. Ἀσπ. 33. Ἀπολλόδ. γ΄, 4, 8. ἀπὸ τοῦ Φίξ, ὅπερ ὅρα.

Φίλα, ἡ. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας. Στεφ. — 2) = Φλά, ὅπερ ὅρα.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Ἀφροδισιάδος· τανῦν Μαλατζκερτ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Σάρδεων ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Τμώλου, πιθαν. πρότερον Καλλάτηβος καλουμένη, ὑπὸ δὲ τοῦ βασιλέως Ἀττάλου Φιλαδέλφου μετὰ ταῦτα Φιλαδέλφεια ὀνομασθεῖσα. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐπίσημος, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, πρότερον Ἄμμανα καὶ Ῥαββατάμανα λεγομένη. Πολύβ. ε΄, 71. Στράβ. — ὅθεν, Φιλαδελφεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Φιλαδελφία, ἡ = Φιλαδέλφεια. Πτολ.

Φιλαί, αἱ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου νήσου τοῦ Νείλου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῆς Συήνης, κατοικουμένη ὑπὸ Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιόπων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη ἡ Ἶσις καὶ ὁ Ὄσιρις· ἐλογίζετο δὲ ἡ νῆσος αὐτὴ ὡς ἱερωτάτη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἐν τῇ ὁποίᾳ σώζονται ἔτι πολλὰ ἐρείπια δύο ἀρχαίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ναῶν ἐξόχου οἰκοδομῆς· τανῦν Γεζιρὲτ ελ-Βιρβέ. Στράβ.

Φιλαΐδαι, οἱ (ᵕᵕᵕ-) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Φιλαίου υἱοῦ τοῦ Αἴαντος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Τύραννος Πεισίστρατος. Στεφ. Βυζ. Πλάτ. Ἱππ. 228, — ὅθεν, Φιλαΐδης, ου, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Φιλαϊδῶν ὤν· καὶ Φιλαΐσιος. ὁ. Δημ. Στεφ. σελ. 283. ἄλλως Φλυάσιος γραφομ.

Φιλαίμων, ονος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ΄, 12, 5.

Φιλαινέτη, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 42.

Φιλαίνιον, τό. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλαινίς, ίδος, ἡ. Ἐκ Λευκαδίας, συγγράψασα ἓν βιβλίον πλῆρες διαφόρων αἰσχροτήτων, ἀναφερομένη παρ' Ἀθην. καὶ Λουκ. — 2) Ὄνομ. ἑταίρας τινός, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. Διαλ. ϛ΄.

Φιλαίνων βωμοί, οἱ, Arae Philaenorum. Λιμήν τις ἐν Λιβύῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρχηδόνος καὶ Κυρηναϊκῆς χώρας, ἔνθα ἔκειντο τὰ μνημεῖα τῶν δύο Φιλαίνων ἀδελφῶν ἐκ Καρχηδόνος, οἵτινες ἐλθόντες εἰς ἔριδα μετὰ τῶν Κυρηναίων πρέσβεων περὶ τῶν ὅρων τῆς χώρας, ἐτάφησαν ἑκουσίως ζῶντες ὑπὲρ τῆς πατρίδος των, χορηγήσαντος διὰ τοῦ θανάτου αὐτῶν ἓν ἱκανὸν μέρος εἰς τὴν Καρχηδονικὴν χώραν. Στράβ. Οὐαλ. Μαξ. V, 6. οἱ Φιλαίνου βωμοί, παρὰ Πολύβ. τοὺς ὁποίους ἀνήγειρον οἱ Καρχηδόνιοι πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων ἀδελφῶν ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα αὐτοὶ ἐτάφησαν.

Φιλαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἴαντος, πρόγονος τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου, ἐλθὼν καὶ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡροδτ. 6, 35.

Φιλαμμονίδας, α, ὁ (ι) Υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος, ὁ Εὔμολπος. Θεοκρ. Εἰδ. κδ΄, 108.

Φιλάμμων, ονος καὶ ωνος. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λευκονόης ἢ κατ' ἄλλους τῆς Χιόνης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐκ Θρᾴκης, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα ἡ Νύμφη Ἀγριόπη ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Θάμυριν, Κύρια. Ῥῆτ. 913. Ἀπολλόδ. α΄, 3, 3. ἔτι δὲ καὶ τὸν Εὔμολπον, Θεοκρ. κατὰ Πλουτάρ. ἐνίκησε τὸν ὁ Φιλάμμων ὕμνους πρὸς τιμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λητοῦς, εἰσάξας πρῶτος εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τὰς διὰ τῶν χορῶν τελετάς. — γενικ. — ονος, παρ' Εὐρ. — ωνος, Ἀπολλόδ. Παυσ. δ΄, 33. — 2) Ἀθλητής τις, παρὰ Δημ.

Φίλανδρος, ὁ (ι) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀκακαλλίδος, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκιδος μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐθηλάσθη ὑπὸ μιᾶς αἰγός, τῆς ὁποίας τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα εὑρίσκετο εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν. Παυσ. Φωκ. 16.

Φιλάων, ονος, ὁ (α) Υἱὸς τοῦ Χέρσιδος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς νήσου Κύπρου. Ἡροδτ. 8, 11.

Φιλέας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Φιλέης, έω. Πατὴρ τοῦ Τελέου ἐκ Σάμου. Ἡροδτ. 3, 60. — 2) Χορίων

καὶ ὁρμητήριον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θράκῃ· τανῦν Φιλλιαν. Στεφ. Βυζ. ὅτι Φιλέα καὶ Φιλία, ἡ.

Φιλέταιρος, ὁ. Υἱὸς ὀρχηστρίδος τινὸς ἐκ Παφλαγονίας, κατ' ἀρχὰς ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου ἐν Περγάμῳ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσύστησε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου. Λουκ. Μακρ. 12.

Φιλέταιρος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐκ τῆς περιόδου τῆς μεσαίας κωμῳδίας, συγγράψας 21 κωμικὰ δράματα ἀναφερόμενα ἐν τῇ τοῦ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 479.

Φιλέψιος, ὁ. Πένης τις Ἀθηναῖος, ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸν βίον μὲ μυθώδεις καὶ τεραστίους διηγήσεις. Ἀριστφ. Πλοῦτ. 179. Δημ. κατὰ Τιμοκρ. σελ. 742.

Φίληβος, ὁ. Νεανίας τις Ἀθηναῖος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Φιλημάτιον, ἡ (ᾱ). Ὄνομα ἑταίρας ἐν Ἀθήναις, παρὰ Λουκ.

Φιλημονίδης, ου, ὁ. Κύριον ὄνομ. Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Φιλήμονος· καὶ Οὐσιαστ. κύρ. Ὄνομ. Πλάτ.

Φιλήμων, ονος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμεινιάδου. Θουκ. β', 67. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις, πιθαν. ἐκ Φρυγίας, ὅστις ἤθελε νὰ λέγηται πολίτης Ἀθηναῖος. Ἀριστφ. Ὀρν. 764. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 114 Ὀλυμπιάδ. σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων 53 κωμικὰ δράματα, ἐξ ὧν μόνον ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐσώθησαν. Ἀθην. Λουκ. Μακροβ. 25. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 476. — 4) Υἱὸς τοῦ προτέρου, κωμικὸς ποιητὴς καὶ οὗτος, κατὰ Σουΐδ. γράψας 54 δράματα, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι δύο τεμάχια παρ' Ἀθην. ζ', καὶ Στοβ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 479. — 5) Γραμματικός τις Ἀθηναῖος, πιθαν. σύγχρονος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γράψας περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ Γλωσσῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Φιληρατίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 35.

Φιλήσιος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ. Ἀναβ.

Φιλητᾶς, ᾶ, ὁ. Περίφημος Γραμματικὸς καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐν Αἰγύπτῳ, εὐδοκιμήσας ἐξαιρ. εἰς τὴν σύνθεσιν ἐλεγείων ποιημάτων, συγγράψας καὶ διάφορα ἐπιγράμματα, Ἐλεγεῖα καὶ ἓν ποίημα Ναξιακὸ ἐπιγραφόμενον. Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 40. Στράβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 14. (ἡ γραφ. Φιλήτας, ἐστὶν ἡμαρτημ.)

Φιλητορίδης, ου, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημοῦχος, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 457.

Φιλιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Τύραννος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Δημ. Στεφ. 324. — 2) Κόλαξ τις, παρὰ Λουκ.

Φιλίννη, ἡ (υ––). Μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ. γ'.

Φίλιννα, ἡ (υ–υ). Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 678. Λουκ. (Φίλιννα = Φιλίνη, ὅπερ καὶ ὀρθότερ. ἐστίν, συνηθέστερ. μέντοι ὁ τύπος Φίλιννα.)

Φιλίννιον, ἡ. Ὑποκοριστ. τοῦ Φίλιννα. Ἀνθολγ.

Φιλιννίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλῖνος, ου, ὁ. Πλούσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις, Δημ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας. Πολύβ. — 3) Βουκόλος τις, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. β', 115.

Φίλιος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὸς ἕνα ναὸν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 31.

Φιλιππίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἀθηναῖός τις, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 315. — 2) Πλούσιός τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Μειδίου. Δημ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς κωμικὸς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπιάδ. καὶ συγγράψας κατὰ Σουΐδ. 45 κωμικὰ δράματα. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν σύγχρονον τοῦ ῥήτορος Ὑπερίδου, ἀναφερόμενος εἰς ἄκρον ἰσχνός· ἀφ' οὗ καὶ Φιλιππιδόομαι ἐσχηματίσθη, ἰσχνὸς γίνομαι ὡς ὁ Φιλιππίδης. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 6. Ἀθην. — 4) = Φειδιππίδης, παρὰ Λουκ.

Φίλιπποι, οἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως, πρότερον μὲν Κρηνίδες, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις κυριεύσας τὴν Θρᾴκην ὠχύρωσε τὴν πόλιν ταύτην ἰσχυρῶς· ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ὑπῆρξεν ἐπίσημος καὶ μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς Μακεδονίας· τανῦν Φιλιβάχ. Στράβ. — ὅθεν, Φιλιππεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Φιλιππήσιος, ἐν τῇ νεᾳ Διαθ.

Φιλιππόπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, πρότερον Εὐμολπίας καὶ Πονηρόπολις καλουμένη, αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου· τανῦν Φιλιππούπολις. Στεφ. Βυζ. Λουκ. — 2) = Θῆβαι Φθίας. Πολύβ. ε', 100.

Φίλιππος, ὁ (ῐ). Ὡραιότατος νεανίας ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς Ἥρως. Ἡροδ. 5, 47. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, ζήσας περὶ τὴν 42 Ὀλυμπιάδ. καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. — 3) Υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ πρώτου καὶ ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιώχθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας. Θουκ. α', 57. — 4) Υἱὸς Ἀμύντα τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Εὐρυδίκης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, αὐξήσας μεγάλως διὰ τῆς βαθείας πολιτικῆς ἀρετῆς του καὶ τῶν πολλῶν κατακτήσεων τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ διάδοχον Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν. Εἰς ἡλικίαν ἔτι δεκαπέντε χρόνων ἐλθὼν ὁ Φίλιππος ὡς ὅμηρος εἰς τὰς Θήβας, ἠξιώθη τῆς φιλίας τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδα μετὰ τοῦ ὁποίου συνέζησε πέντε περίπου ἔτη μιμηθεὶς τὰς ἐξόχους ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς καὶ διδαχθεὶς παρ' αὐτῷ τὴν στρατηγικὴν καὶ πολιτικὴν τέχνην. Ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀνηλίκου ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Ἀμύντα υἱοῦ Περδίκκα τοῦ τρίτου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας κατεστάθη ἀπόλυτος κύριος καὶ Μονάρχης, προσοικειωθεὶς διὰ τῆς ἐν πολέμοις μεγάλης δραστηριότητος καὶ εὐτολμίας του τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν τῶν Μακεδόνων καὶ ὑψώσας εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης καὶ δυνάμεως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Ἐκλεχθεὶς μὲ κοινὴν συγκατάθεσιν ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας καὶ ἐνασχολούμενος ἔτι εἰς νέας προπαρασκευὰς διὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ κατὰ τῆς Ἀσίας πολέμου, ἐφονεύθη ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, ὡς εἰκάζεται, ἐπισύρας τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἐγκαταλειφθείσης προτέρας συζύγου του Ὀλυμπιάδος, εἰς ἡλικίαν 47 ἐτῶν, τὸ 335 ἔτος πρὸ Χρ. Δημ. ὅθεν Φιλιππίζω, ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου εἰμί. — 5) Υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀντιπάτρου, διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας τὸ 298 ἔτος πρὸ Χρ. — 6) Υἱὸς τοῦ Δημητρίου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων, τῶν ὁποίων αἱ κατ' αὐτοῦ νῖκαι ἐξησθένησαν μεγάλως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον· μετὰ μίαν πολυχρόνιον βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος τὸ 179 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν ἄδικον φόνον τοῦ υἱοῦ καὶ νομίμου αὐτοῦ διαδόχου Δημητρίου, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν Περσέα ἄνομον υἱὸν τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσει ἐκ μιᾶς αὐτοῦ παλλακίδος. Πολύβ. Πλουτ. — 7) Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἕλλην, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ ἐκδοὺς μίαν συλλογὴν ἐπιγραμμάτων τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι τινὰ ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκ. Ἀναλεκτ. II, σελ. 211. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV. σελ. 421.

Φιλίσκος, ὁ. Ἀβυδηνός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐξ Αἰγίνης, μαθητὴς τοῦ Διογένους καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐνασχοληθεὶς ἔτι καὶ εἰς τὴν Τραγικὴν ποίησιν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 11. — 3) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συντάξας 42 Τραγῳδίας. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 313. — 4) ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιμαίου.

Φιλισταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Παλαιστίνης κατοικῶν παραθαλασσίως ἕως τῆς Ἰόππης.

Φιλιστίδης, ου, ὁ (ῐ). Ὄνομ. κύρ. Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Φιλίστου. — 2) Τύραννός τις τοῦ Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Δημ. Στεφ. σελ. 54. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Ὠρεός. ἡ γραφ. Φιλιστείδης παρὰ Στράβ. ἐστὶν ἡμαρτημ.

Φιλιστίων, ωνος, ὁ. Περίφημος κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Νικαίας ἢ κατ' ἄλλους ἐκ Προύσσης ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους καὶ ἀποθανὼν ὡς λέγεται ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ γέλωτος. Σουΐδ. Ἀνθολ.

Φίλιστος, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Πασικλέους καὶ ἑταῖρος τοῦ Νηλέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν ὅτε ὁ Νηλεὺς ἐσύστησεν αὐτόθι τὴν ἐν Μιλήτῳ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων. Ἡροδ. 9, 97. — 2) Περίφημος Ἱστοριογράφος ἐκ Συρακουσῶν, μαθητὴς τοῦ ποιητοῦ Εὐήνου, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τῶν δύο Διονυσίων τυράννων, ἐχθρὸς τοῦ Δίωνος, κατὰ Σουΐδ. συγγράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Σικελίας εἰς ἕνδεκα βιβλία καὶ ἑτέραν τοῦ Διονυσίου εἰς ἓξ βιβλία. Παυσ. Διοδ. Σικ. Ἱστ. — 3) ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ ῥήτωρ Συρακούσιος, ζήσας περὶ τὸ 256 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται παρὰ Σουΐδ. Ῥητορικά τινα συγγράμματα καὶ μία ἱστορία περὶ Λιβύης καὶ Συρίας. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 930.

Φιλῖτις, ιος, ὁ. Αἰγύπτιός τις ποιμὴν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο οὕτω μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδων. Ἡροδ. 2, 128.

Φιλλυρίδας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Φιλυρίδης, ὅπερ ὅρα.

Φιλογένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φωκαίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Φιλοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Φάριν, τὸν κτίσαντα τὴν πόλιν Φαρὰς ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. Μεσ. 30.

Φιλόδημος, ὁ. Περίφημος Ἐπικούρειος Φιλόσοφος ἐκ Γαδάρων πόλεως τῆς Συρίας, ἀναφερόμενος καὶ ὡς ποιητὴς ἄριστος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ἐπιγράμματά τινα. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. III, σελ. 609.

Φιλοδίκη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Λευκίππου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἱλάειραν καὶ Φοίβην. Ἀπολλδ. γ', 10, 3. ἔνθα κατὰ Heyne ἡ γραφ. ἡμαρτ. παραβλ. σημ. σελ. 693.

Φιλοδώρητος, ὁ. Ἀττικ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 53.

Φιλοίτιος, ὁ. Πιστὸς ποιμὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, φονεύσας ἕνα τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 24. Χ, 258.

Φιλοκλέων, ωνος, ὁ (φίλος, Κλέων). Γέρων τις Ἀθηναῖος, περιστρεφόμενος ἐν ταῖς τοῦ Ἀριστφ. Σφηξ. 133 διατρίβων ἀείποτε ὡς ὁ Κλέων εἰς τὰ δικαστήρια.

Φιλοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς Τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, συντάξας καὶ σατυρικὰ ποιήματα, πολλάκις κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς εἰς ἄκρον δυσειδὴς καὶ εὐτελῆ δράματα γράψας. Ἀριστφ. Ὀρν. 281. Σουΐδ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν Κόνωνος εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου μετ' ἄλλων τρισχιλίων αἰχμαλώτων. Ξενφ. Ἑλλην.

Φιλοκόμμοδος, ὁ. Νέος τις δοῦλος ἐν Ῥώμῃ, εὔνους τοῦ Αὐτοκράτορος Κομμόδου Ἡρωδν. α, 17.

Φιλοκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Δημέου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ε, 116. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ. Ἑλλ. δ, 8, 24 πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Δημ. κατὰ Ἀριστ. σελ. 783 ἀναφερόμενον, ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστογείτονος — 3) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἁγνούσιος, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον, ἠπατήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐφιλοδωρήθη δαψιλῶς, προδοὺς εἰς αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν Ὄλυνθον, δι' ὃ καὶ κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους ὡς ἐχθρὸς τῆς πολιτείας καὶ ὡς ἠγορασμένον ἀνδράποδον ἐφημίζετο δὲ καὶ ὡς εἰς ἄκρον ἀδηφάγος. Δημ. Στεφ. σελ. 230. Παραπρεσβ. σελ. 348. — 4) ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολλδ. γ', 13 8.

Φιλοκτήμων, ονος, ὁ. Ἀδηφάγος τις ἀνὴρ ἐν Ἀθήναις. παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 1242.

Φιλοκτήτης, ου, ὁ. Κλητ. Φιλοκτῆτα. Υἱὸς τοῦ Ποίαντος καὶ τῆς Μεθώνης, ἐπιτήδειος τοξότης, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν ἐκ Θεσσαλίας στρατευμάτων, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ χρόνον ἱκανὸν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, πληγωθεὶς βαρέως ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως. Ὁμ. Ἰλ. Β, 716. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπέστρεψεν εὐτυχῶς μετὰ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 190. Κατὰ Πινδαρ. πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἦλθον εἰς τὴν ῥηθεῖσαν Λῆμνον διὰ νὰ λάβωσιν αὐτὸν εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροίας πόλεμον, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ πόλις αὕτη ἔμενεν ἀείποτε ἀπόρθητος, ὅπου λέγεται ὅτι ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Μαχάονος υἱοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Πινδ. Πυθ. α', 96. Σοφ. Φιλ. 605. Ἀπολλδρ. γ', 12, 6. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πετηλίαν, ὅπου διήγαγε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του. Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 911.

Φιλόκυπρος, ὁ. Τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ νομοθέτης Σόλων ἐγκωμίασεν αὐτὸν μεγάλως εἰς τὰ ἔπη του. Σόλ. Λειψ. Ἡρόδτ. 5, 113.

Φιλοκύων, ονος, ὁ (ῠ). Γενναῖός τις Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡρόδτ. 9, 71.

Φιλόλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρείας, κατοικῶν ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλδ. γ', 1, 2. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Σιμμίου καὶ Κέβητος, κατὰ Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 21. πιθαν. κατ' ἀντιχρονισμὸν ἢ ὑποτιθεμένου ἄλλου τινὸς Πυθαγορείου Φιλολάου. Διάφορα τεμάχια ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Φιλοσόφου τούτου εὑρίσκονται παρὰ Στοβαίῳ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 23. — 3) Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἷς ναὸς αὐτοῦ ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀσωποῦ. Παυσ. γ', 22.

Φιλομάχη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ τοῦ Πελίου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον καὶ τὴν Πεισιδίκην. Ἀπολλδρ. α', 9, 10.

Φιλομέδουσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Κορυνήτου Ἀρηϊθόου βασιλέως τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Η, 10. (τὸ ι εὕρηται καὶ μακρὸν ἕνεκα τοῦ ἄρσεως.)

Φιλομήλα, ας, ἡ. Ἰων. Φιλομήλη, ποιητ. Φιλομήλεια. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίονος καὶ ἀδελφὴ τῆς Πρόκνης γυναικὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου βιασθεῖσα καὶ στερηθεῖσα τῆς γλώσσης λέγεται ὅτι μετεμορφώθη εἰς ἀηδόνα· κατ' Ἀπολλδρ. γ', 14, 8. μετεμορφώθη αὕτη μὲν εἰς χελιδόνα ἡ δὲ Πρόκνη εἰς ἀηδόνα· ἴδε Τηρεύς. — 2) Γυνὴ τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου ἄλλως Πολυμήλη καλουμένη ὅπερ ἴδε. Ὑγῖν. μυθ. 97. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου Ὑγῖν.

Φιλομηλείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τῆς Φιλομήλας, κατά τινας Ἑρμηνευτ. ὁ Πάτροκλος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 343. Ρ, 134. ἔνθα κατὰ τὴν τοῦ Εὐσταθίου παρατήρησιν ἡ διὰ τοῦ ει γραφ. ἐστιν ἀντιφάσκουσα τῷ κανόνι, καὶ ὅτι οὐχ εὑρίσκεται παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει κύρια μητρωνυμικὰ ὀνόματα· κατ' ἄλλην δὲ Ἑρμην. ἥτις φαίνεται ὀρθοτέρα, ὑπῆρχεν ὁ Φιλομηλείδης αὐτὸς βασιλεὺς τῆς Λέσβου, ἀναγκάζων ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαπλέοντας νὰ μονομαχῶσι μετ' αὐτοῦ, ὅτε βιάσας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

Φιλομήλιον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας, τανῦν Βουλαβαδίν. Στραβ. Στέφ. Βυζ. — ἐθνικ. Φιλομηλεύς, έως, ὁ οἰκήτωρ Στεφ. Βυζ.

Φιλόμηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλούτ. — 2) Φωκεὺς ἐκ τῆς πόλεως Λεδῶντος, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, κατὰ προτροπὴν τοῦ ὁποίου κυριεύσαντες οἱ Φωκεῖς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν κατ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν χρηματικὴν ποινὴν ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐφόνευσαν πολλοὺς τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Δελφῶν· μετ' οὐ πολὺ δὲ πολεμηθεὶς ὁ Φιλόμηλος ὑπὸ τῶν Λοκρῶν καὶ Θηβαίων ἐφονεύθη εἰς μίαν κατ' αὐτῶν μάχην. Πλούταρ.

Φιλόνεικος, ὁ Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Φιλονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας. εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἄρτεμις ἐχάρισε τὴν ἀθανασίαν. Ἀπολλδρ. γ', 10, 6. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολλδρ. β', 3, 2. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀντίκλεια.

Φιλονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτίμου καὶ τῆς Ἀρκαδίας, συντροφος τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ θήρᾳ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Παρράσιον καὶ Λύκαστον, οἵτινες ἐνύφθησαν ὕστερον τὸ βασίλειον τῆς Ἀρκαδίας. Πλουτρ.

Φιλόνομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου. Ἀπολλδ. Ἀπολλδρ. β', 4. 5.

Φιλόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις φιλόδοξος καὶ ἀσελγής, παρ' Ἀριστφ Σφ. 84. πιθαν. ὁ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 9. υἱὸς τοῦ Ἐρυξίδος σύγχρονος τοῦ Περικλέους. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ποιητῶν ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἔζησε χρόνον τινὰ οὐχὶ ὡς παράσιτος τοῦ τυράννου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον καταδικασθεὶς ἐρρίφθη μετὰ τῶν ἄλλων κακούργων εἰς τὰ ἐν Συρακούσαις λατομεῖα, διότι ἐτόλμησε νὰ σατυρίσῃ τὸν τύραννον εἰς ἓν αὐτοῦ ποίημα. Κύκλωψ ἐπιγραφόμενον. Ἀριστφ. Πλουτ. 290. κατὰ Πλουταρχ. κατεδικάσθη ὁ Φιλόξενος, διότι ἐμέμφθη ἓν Τραγικὸν ποίημα τὸ ὁποῖον συνέταξεν ὁ τύραννος Διονύσιος ὡς ὀλίγου ἢ οὐδενὸς λόγου ἄξιον Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 44. συνέγραψεν ὁ Φιλόξενος οὗτος τραγῳδίας καὶ διθυραμβικὰ ποιήματα, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι καὶ τινα ἐπιγράμματα ἐν ταῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις, τόμ. II, σελ. 58 Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 315. — 3) Ἕτερος Φιλόξενος γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας χρόνον πολὺν ἐν Ῥώμῃ καὶ γράψας διαφόρους πραγματείας περὶ τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 519. καὶ VI, σελ. 376.

Φιλοποίμην, ενος, ὁ. Εἷς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐμπειροτέρων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας, ὁ τελευταῖος τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλλὰς παρήγαγεν μεταξὺ τῶν ἐξόχων καὶ συνετῶν αὐτῆς στρατηγῶν· εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν ὁδηγῶν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐναντίον τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος πλησίον τῆς Σελλασίας· ἐφεξῆς δὲ ἐκστρατεύσας καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Λακεδαίμονος καὶ νικήσας τὸν τύραννον αὐτῆς Νάβιν ἥνωσε τὴν Σπάρτην μετὰ τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, καθ' ἣν περίστασιν δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ μίαν προσφορὰν 120 ταλάντων τὴν ὁποίαν οἱ Σπαρτιᾶται ἐζήτησαν νὰ τῷ προσφέρωσιν ὡς ἀντιμειβὴν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των. Εἰς προβεβηκὸς γῆρας καὶ ἀσθενὴς ἤδη βιασθεὶς ὁ Φιλοποίμην νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Μεσσηνίων, οἵτινες νεωστὶ εἶχον στασιάσει κατὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, πεσὼν ἐν μιᾷ μάχῃ ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἐσύρθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν Μεσσήνην, ὅπου ῥιφθεὶς εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν ἔπιε μετ' ὀλίγον τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων, τοῦ ὁποίου τὸν ἄδικον θάνατον ἐξεδίκησε ὁ συμπολίτης καὶ συστρατηγὸς αὐτοῦ Λυκόρτας. Εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἤγειρον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξόχου τούτου ἥρωος ἀνδριάντας μεγαλοπρεπεῖς μ' ἐπιγραφὰς ἀξίας τῶν ἡρωϊκῶν πράξεών του· εἰς δὲ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Μεγαλόπολιν ἐπανηγυρίζετο ἐτησίως καὶ μία ἑορτὴ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ Πολύβ. Πλούταρχ.

Φιλοστέφανος, ὁ. Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Κυρήνης, συντάξας μίαν περιγραφὴν διαφόρων χωρῶν καὶ πόλεων τὰς ὁποίας αὐτὸς περιῆλθεν. Ἀθην.

Φιλόστρατος, ὁ. Ἀσεβής τις καὶ ἀκατάσχετος Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος κυναλώπηξ, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστφ. Ἱππ. 956 — 2) Ἀθηναῖός τις, ὁ ἐγκαλέσας τὸν στρατηγὸν Χαβρίαν ἐν Ἀθήναις. Δημ. Μειδ. σελ. 535 — 3) ὁ Φλάβιος, ἐπικαλούμενος Λήμνιος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διδάξας κατ' ἀρχὰς τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐφεξῆς δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην ἠγαπήθη μεγάλως διὰ τὴν πολυμάθειάν του ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίσσης Ἰουλίας γυναικὸς τοῦ Σεβήρου, κατὰ διαταγὴν τῆς ὁποίας συνέγραψε τὸν εἰσέτι σωζόμενον βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἐκ τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι καὶ Ἡρωϊκὰ ἤτοι διάλογος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἡρώων, 65 Εἰκόνες, Βίοι

Σοφιστῶν, Ἐπιστολαὶ καὶ διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 540.

Φιλότιμος, ὁ· ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλοῦργος, ὁ (ἐπιθτ. φιλουργός)· ἀρσεν. κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 266.

Φιλοχάρης, ους, ὁ (ι). Ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνους ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φιλοχαρίδας, α (ι). Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. δ', 119.

Φιλόχορος, ὁ. Γραμματικὸς καὶ ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χριστοῦ γράψας εἰς πολλὰ βιβλία μίαν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς, μίαν συλλογὴν Ἀττικῶν ἐπιγραμμάτων, μίαν πραγματείαν περὶ Ὁμήρου καὶ περὶ ὀνείρων. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 481.

Φιλύρα, ἡ. Ἰων. Φιλύρη (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι συνευρεθεὶς ὁ Κρόνος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἵππου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κένταυρον Χείρωνα ἐν τῇ Θράκῃ. Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1233. κ. τ. λ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Παλαμήδην, ἄλλως Κλυμένη καλουμένη Ἀπολλδ. β', 1, 4. (φιλύρα, ἡ· ἰδοικοτ. προσηγορ.)

Φίλυρες, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος κατοικῶν περὶ τὸ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 394.

Φιλυρηΐς, ΐδος, ἡ. Τῆς Φιλύρας ἡ εἰς τὴν Φιλύραν ἀνήκουσα, ἡ Φιλυρηὶς νῆσος, νῆσος ὁπουδήποτε τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Κρόνος ἐβίασε τὴν Ὠκεανίδα Φιλύραν. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1231.

Φιλυρίδης, ου, ὁ (–υυ–). Υἱὸς τῆς Φιλύρας, ὁ Κένταυρος Χείρων Ἡσ. Θεογ. 1002. ἔκδ. Οὐολφ. (τὸ ι ὅστις φύσει βραχύ, εὑρηται δὲ καὶ μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως, ὅθεν, ὡρθότερ. Φιλλυρίδης γραφομεν. πρὸ τοῦ ὑγροῦ λ, ὡς παρά τε Πινδ. Πυθ. 3, 1, καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 554.)

Φιλώ, οῦς, ἡ· Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φίλων, ωνος, ὁ (ι). Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, Σιμων. Ἐπ. — 2) Φίλος τοῦ Φειδιππίδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 23. — 3) Ἔφορος τοῦ ἐν Ἀθήναις τομείου, πενθερὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνους. Δημ. Στεφ. σελ. 265 — 4) Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, μαθητὴς τοῦ Κλειτομάχου ἐκ Λαρίσσης καὶ διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος ἐν Ἀθήναις. Στοβ. ἐκλ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 181. — 5) Ἀρχαῖος φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος. Διογ. Λαερτ. Ζ', 17. — 6) Συγγραφεὺς γεωγράφος ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ γράψας μίαν πραγματείαν τοῦ περὶ τὴν Αἰθιοπίαν περίπλου Στράβ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 753. — 7) Βυζάντιος, ἄριστος μαθηματικὸς καὶ μηχανικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου σώζεται τὸ τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβενότου Συλλογῇ· παρβλ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ. IV, σελ. 231.

Φιλωνίδας, ου, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Φιλωνίδης, ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 1.

Φιλωνίδης, ου, ὁ (ι). Πλούσιός τις ἀλλ' εἰς ἄκρον δυσειδὴς καὶ βδελυρὸς Ἀθηναῖος, ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαΐδος διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 179. ἔνθα κατὰ Σχολιστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μελίτου, πιθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν πατέρα τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. κατὰ Ἀφ. — 2) ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πατὴρ τοῦ κωμικοῦ Νικοχάριδος, τοῦ ὁποίου τὰ δράματα ἀναφέρονται παρὰ Σουΐδ. Ἀθην.

Φιλωνίς, ίδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἑωσφόρου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κήυκα. Ὑγῖν. μύθ. 65.

Φιλώτας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Πηνελέω ἐκ Θηβῶν, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Πριήνην ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ. β, 3. — 2) Υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀποκαλυφθεὶς ὡς ἔνοχος τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης ἐν Ἀσίᾳ συνωμοσίας κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἀρριαν.

Φιλωτέρα, ἡ. Λιμὴν τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ, κατασκευασθεὶς δι' ἐπιταγῆς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου. Στρβ. ὅστις καὶ Φιλωτερίς, ίδος, καλούμενος. Στεφ. Βυζ.

Φιλωτερίς, ίδος, ἡ, = Φιλωτέρα. Στέφ. Βυζαντ.

Φίμαχος, ὁ. Υἱός τοῦ Δολοφίονος καὶ ποιμὴν τοῦ βασιλέως Ἄκτορος ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, περιποιηθεὶς καὶ περιθάλψας τὸν Φιλοκτήτην αὐτόθι. Ὑγῖν. μύθ. 102.

Φινεΐδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φινέως. Σοφ. Ἀντιγ. 890.

Φινηΐς, ΐδος, ἡ. Τοῦ Φινέως ἡ εἰς τὸν Φινέα ἀνήκουσα, αἱ Φινηΐδες ἀκταί, τὰ περὶ τὴν Σαλμυδησσὸν παράλια τῆς Θράκης, ἔνθα κατῴκει ὁ Φινεύς.

Φινεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου, Δαναοῦ καὶ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῶν Αἰθιόπων, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσέως εἰς λίθον ὅτε οὗτος ἥρπασε τὴν Ἀνδρομέδαν. Ἀπολλδ. β', 1, 4. 4. 3. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἔμεινεν εἰς τὴν Θρᾴκην πλησίον τῆς πόλεως Σαλμυδησσοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 178. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, προμηνύων τὰ μέλλοντα εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς μαντικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, τυφλωθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν, διότι πιστεύσας εἰς τὰς διαβολὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἰδαίας ἐτύφλωσε τοὺς δύο του παῖδας, τοὺς ὁποίους εἶχε γεννήσει ἐκ τῆς προτέρας συζύγου του Κλεοπάτρας, ῥίψας αὐτοὺς εἰς βορὰν τῶν ἀγρίων θηρίων· πρὸς κόλασιν δὲ βασάνου αὐτοῦ ἔπεμψαν οἱ θεοὶ καὶ τὰς Ἁρπυίας αἵτινες τῷ ἥρπαζον τὰ παρατιθέμενα φαγητὰ ὅτε ἔτρωγεν, ἕως οὗ οἱ παῖδες τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κάλαϊς ἠλευθέρωσαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς μάστιγος ταύτης· ὁ Φινεὺς οὗτος προεῖπεν εἰς τοὺς Ἀργοναύτας καὶ περὶ τοῦ κινδύνου τῶν Συμπληγάδων πετρῶν, συμβουλεύσας αὐτοὺς περὶ τοῦ διὰ μέσου αὐτῶν πλοῦ· πρῶτον παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 50. Ἀπολλδρ. α', 9, 21. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 178. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλδρ. γ', 8, 1.

Φινόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ Φινέως υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος· τανῦν Δέρκος Στράβ.

Φιντίας, α, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Φιλτίας. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πιστὴν πρὸς τὸν Δάμωνα φιλίαν αὐτοῦ, Πλουτρ.

Φίντις, εος, Δωρ. ἀντὶ Φίλτις. Ἡνίοχός τις Συρακούσιος. Πινδ. Ὀλ. 6, 48.

Φιντύλος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Φιλτύλος (υ) Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φίξ, ικός, ἡ, Βοιωτ. ἀντὶ Σφίγξ, ὅθεν, Φίκειον καὶ Φίκιον, ὅπερ ὅρα.

Φλά, ἡ. Νῆσος ἐπὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. Ἡροδτ. 4, 178. ὁ Στεφ. Βυζ. θέτει αὐτὴν ἡμαρτημ. ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, παρ' ᾧ εὕρηται Φιλὰ γραφομ.

Φλάβιος, καὶ **Φλαούϊος**, Flavius, ὁ. Ὀνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Φλαμίνιος, ὁ, Flaminius· Ὀνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ. καὶ Φλαμμίνιος. Στραβ.

Φλέγρα, ἡ, καὶ **Φλέγραι**, αἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὁ τόπος ἔνθα ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γιγάντων, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἤθελον νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐλογίζετο δὲ ὁ τόπος οὗτος τῆς Γιγαντομαχίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κείμενος ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Θρᾴκῃ. Ἡροδτ. 7, 123. Ἀπολλδρ. α', 6, 1. Στράβ. ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα Ἑλλήνων ἐτέθετο συνήθως ὁ τόπος τῆς Γιγαντομαχίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κύμης, ἢ καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ περὶ τὴν Ταρτησσόν. Πολύβ. β', 17. Στράβ. Ἐνιαχοῦ εὕρηται παρὰ Πινδ. Νεμ. 1, 100. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 825. Ἡροδτ. πληθ. παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 6, 48. καὶ Ἀπολλδρ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. εὑρίσκεται καὶ πολίχνιον τὸ ὄνομα Φλέγρα, ὅρα. Παλλήνη· — ὅθεν Φλεγραῖος, αία, αῖον. Τῆς Φλέγρας ἢ εἰς τὴν Φλέγραν ἀνήκων· τὸ Φλεγραῖον πεδίον. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 1195.

Φλεγύα, ἡ (υ). Πόλις τῆς Βοιωτίας, οἰκισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος. Παυσ. — ὅθεν, Φλεγυεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στραβ.

Φλεγύαι, οἱ (υ). Ἀρχαῖος λῃστρικὸς λαὸς τῆς Βοιωτίας, μεταβὰς ἐκεῖσε πιθαν. ἐκ τῆς Θρᾴκης ἢ Θεσσαλίας μετὰ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος, ὅστις καὶ πρότερον κατοικῶν περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν ἐν Φωκίδι κατεπορθησεν ὅλης τὴν πέριξ χώραν διαρπάσας καὶ αὐτὸν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, δι' ὃ καὶ ἠφάνισεν αὐτοὺς ἐξ ὁλοκλήρου ὁ Ζεὺς διὰ κεραυνοῦ καὶ σεισμοῦ· τούτους φοβούμενος καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀμφίων περιέβαλε μὲ τείχη τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 302. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 278. Κατὰ Στράβ. οἱ παρ' Ὁμήρ. Φλεγύαι κατῴκουν ἀρχαιόθεν ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Γυρτῶνος. Παυσ. 9, 34. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. ἐκαλοῦντο αὐτοὶ καὶ Φλεγύες, ἐκ τῆς Ἑνικ. Ὀνομτ. Φλεγύς.

Φλεγυαντίς, ίδος, ἡ. Ἡ χώρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Φλεγύαι ἐν Βοιωτίᾳ. Παυσ.

Φλεγύας, ου, ὁ (υ). Υἱὸς τοῦ Ἄρεος βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, ἔχων τὸ βασίλειον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Δωτίου πεδίου ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τῆς Κορωνίδος μητρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ὁμ. Ὕμν. 16, 3. Πινδ. Πυθ. 3, 14. Ἀπολλδρ. γ', 5, 5. Κατὰ Παυσ. 9, 36. ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Χρύσης, μεταβὰς μὲ ἓν πλῆθος Θεσσαλῶν εἰς Βοιωτίαν κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Φλεγύαν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Φλεγύαι. Ἀπολλδρ. γ', 5, 5.

Φλεών, ῶνος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ φλύειν, πολυκαρπεῖν, ὡς ἐφόρου τῆς πολυκαρπίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 4.

Φλιαῖ, οἱ, = Φλιοῦς, ὅπερ ὅρα.

Φλίας, αντος, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χθονοφύλης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐξ Ἀραιθυρέας πόλεως τῆς Ἀργολίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Φλιοῦς. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 115. κατὰ Στεφ. Βυζ. Φλιοῦς, οῦντος.

Φλιάσιος, ία, ιον. Τοῦ Φλιοῦντος ἢ ἐκ τοῦ Φλιοῦντος ὤν· ὡς Οὐσιαστ. Φλιάσιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. ἡ Φλιασία, ἡ περὶ τὸν Φλιοῦντα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ.

Φλιουντίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φλιοῦντος· ἡ Φλιουντὶς γῆ, ἡ περιοχὴ τῆς πόλεως Φλιοῦντος. Θουκ.

Φλιοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μεταξὺ

Σικυῶνος καὶ Ἀργολίδος καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐτὴν χώραν Φλιασίαν καλουμένην σχηματίζουσαν τὸ πάλαι ἰδίαν καὶ ἀνεξάρτητον ἐπικράτειαν· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη πρότερον Ἀραντία ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς καθιδρυτοῦ, ἐφεξῆς Ἀραιθυρέα καὶ τελευταῖον Φλιοῦς ἀπὸ τοῦ Φλίαντος υἱοῦ τοῦ Διονύσου. κατὰ δὲ Στράβ. ἔκειτο ἡ ἀρχαία πόλις Ἀραιθυρέα ἀπώτερον τοῦ μετὰ ταῦτα Φλιοῦντος τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ὀρθοτρ. ἑρμηνεύεται ἐκ τοῦ φλία, πύλη ἡ διάβασις ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Σικυῶνα. πρῶτον εὕρηται παρὰ Πινδ. Νεμ. 6, 74. ἀρσεν. γεν. παρὰ Θουκ. ε', 58. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ, 2, 1. καὶ Στράβ. κατὰ Ἀρκαδ. ἐχρῶντο συνηθ. οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἀρσεν. τύπῳ. Θυλκ. παρ' Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 571. — καὶ αἱ Φλιαί, Διοδ. Σικ. ιδ', 41.

Φλόγιος, ὁ. Ἐπίπλαστ. κύρ. ὄνομ. Κάτοικος τοῦ Ἡλίου, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. α', 20.

Φλύα, ἡ, καὶ Φλυεῖς, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Ἁρποκρ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φλυεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Φλύας ὤν.

Φλυάσιος, ὁ, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 282. ὅπου νῦν Φιλάσιος ἀναγινώσκεται.

Φόβη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδ. Σικ. δ', 16.

Φόβος, ὁ. Προσωποποιουμένη θεότης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παῖς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, συνοδεύων πάντοτε τὸν θεὸν τοῦτον εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 299.

Φοίβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κοίου τὴν Λητὼ καὶ Ἀστερίαν. Ἡσ. Θεογ. 136, 404. Ἀπολλόδ. α', 1, 3. παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 6. ἀναφέρεται αὕτη ὡς ἔφορος τοῦ Δελφικοῦ μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) Νύμφη τις γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἱλαείρας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πολυδεύκης ἐγέννησε τὸν Μνησιλέα Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Κλυταιμνήστρας. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 50.

Φοιβήϊος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Φοίβειος, ὅθεν τὸ Φοιβήϊον δάπεδον, ταὐτ. τῷ Ἴλιον, κληθὲν οὕτως ἐκ τῶν τειχῶν τὰ ὁποῖα ἔκτισε πρώτως ὁ Ἀπόλλων μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λαομέδοντος. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 748.

Φοιβηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτ. θηλ. τύπ. τοῦ Φοιβήϊος. Ἀνθολ.

Φοιβίδας, α, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Φοιβίδης (ι). Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ἐκστρατεύσας εἰς Βοιωτίαν ἐν καιρῷ ἀκροτάτης εἰρήνης κατέσχε δολίως τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν Καδμείαν. Ξενοφ. Ἑλλην.

Φοιβίς, ίδος, ἡ· Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. δ'.

Φοῖβος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ νεαρὸν καὶ διαυγάζον αὐτοῦ κάλλος, οἱονεὶ καθαρός, φωτεινὸς καὶ ἀκτινοειδής, ὅτι δὲ καὶ ὡς τὶ τοῦ μαντικός, προφητικὸς, διαγινώσκων σαφῶς τὰ μέλλοντα καὶ ἑρμηνεύων αὐτὰ τοῖς ἀνθρώποις, πολλάκ. παρ' Ὁμήρ. Φοῖβος Ἀπόλλων. Κατ' Αἰσχ. Εὐμ. 8. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Φοίβης.

Φοινίκα, ἡ· Δωρ. ἀντὶ Φοινίκη.

Φοίνικες, οἱ, Ἑνικ. Φοῖνιξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Συρίας ἐν Ἀσίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἀναφέρεται ἤδη ὑπὸ τὸ ὄνομα Φοινίκη, Phoenica εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐμπορικωτάτων λαῶν τῆς ἀρχαιότητος, κατ' Ἡρόδ. 7, 89. κατῴκουν τὸ πρότερον ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἀπ' ὅπου ἀκολούθως μετέβησαν ἀρκτικώτερον εἰς τὴν περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν χώραν· κατὰ δὲ Ἰουστῖν. 18, 3. μεταβάντες ἐνταῦθα ἐκ τῶν περὶ τοῦ Εὐφράτη ποταμοῦ τόπων καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἀραβίας. Παρ' Ὁμήρῳ ἤδη ἀναφέρονται οἱ Φοίνικες ὡς λαὸς ἐμπορικὸς καὶ κερδαλέος περίφημος ἐξαιρέτ. διὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ θαλασσοπορίας εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην καὶ διὰ τὰς εἰς διαφόρους τέχνας ἐπιδόσεις του, φημιζόμενος οὐχ ἧττον καὶ διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πειρατείας· παρβλ. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 744. Ὀδ. Δ, 84. Ξ, 288. Εἰς τοὺς ἐφεξῆς χρόνους κατέστη ἔτι περιβόητος διὰ τοῦ ἐκτεταμένου αὐτῶν ναυτικοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ἐκτεινομένου ἕως τῶν Κασσιτερίδων νήσων καὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, διὰ τῆς ἐφευρέσεως διαφόρων τεχνουργημάτων καὶ ἐξαιρέτως τῆς ὑάλου, τῶν Σιδωνίων ὑφασμάτων, τῆς πορφύρας, καὶ αὐτῆς τῆς γραφικῆς τέχνης, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν διαφόρων μετάλλων, διὰ τῆς ναυπηγίας καὶ διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, παρὰ τῶν ὁποίων πολλὰ ἄλλα ἀρχαῖα ἔθνη τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης παρέλαβον διαφόρους καὶ πολυειδεῖς γνώσεις χρησίμους εἰς τὰς κοινωνίας των· πολλαὶ ἀποικίαι τῶν Φοινίκων ἐσυστήθησαν πρωΐμως ἤδη εἰς διάφορα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου διατηροῦσαι φυσικῷ τῷ λόγῳ στενὰς σχέσεις ἐμπορείας μετὰ τῆς μητροπόλεως αὐτῶν. — 2) = Καρχηδόνιοι, Ἡρόδ. 5, 46. παραβλ. καὶ Εὐρ. Τρῳάδ. 222.

Φοινίκη, ἡ (ι), Phoenicia. Χώρα τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη δυτικῶς παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, κατὰ Στράβ. ιϛ'. ἀπὸ τῆς πόλεως Ὀρθωσίας ἕως τοῦ Πηλουσίου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ δὲ Πτολμ. περιλαμβάνουσα ὅλην ἐκείνην τὴν παράλιον χώραν τῆς Συρίας ἥτις ἀνατολικῶς μὲν ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, μεσημβρινῶς δὲ ἕως τοῦ Χρυσοῦ ποταμοῦ ῥέοντος ἀρκτικῶς τῆς Καισαρείας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ὀρθωσίας, τῆς ὁποίας ὅλη ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἔκτασις ὑπῆρχε μόλις 240 τετραγ. μιλ. Γεωγρ. Ἡ ὀνομασία αὐτῆς Φοινίκη προέκυψε κατά τινας μὲν ἀπὸ τὰ ἐν αὐτῇ δένδρα τῶν φοινίκων, κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ φοίνιος καὶ φοινός, ὅπερ δηλοῖ ἐρυθρός, διὰ τὴν ἐπινοηθεῖσαν πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων πορφυρᾶν βαφήν, καὶ κατὰ Brun ἀπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς ὀνομασίας Φ' ἐνακίμ τὴν ὁποίαν πρωΐμως παρέλαβον οἱ Ἕλληνες παρὰ τῶν Αἰγυπτίων· ἦν δὲ ὡς ἐπιπολὺ ἡ χώρα τῆς Φοινίκης πετρώδης καὶ ἀπότομος ἔχουσα κατὰ μέρη καὶ εὐφορώτατα πεδία καὶ κοιλάδας, μὲ διαφόρους καὶ ἐπισήμους ἐν αὐτῇ ἀρχαίας πόλεις, ἐξ ὧν πρὸ πάντων διέπρεπον διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν ἡ Σιδὼν ὡς ἀρχαιοτάτη μητρόπολις τῆς χώρας καὶ ἡ Τύρος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 83. Ἡρόδ. — 2) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἐξαίρετον ἐμπόριον· Πολύβ. β', 8. Στράβ.

Φοινικήϊος, ίη, ιον, Ἰων. ἀντὶ Φοινίκειος. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης ὤν· τὰ Φοινικήϊα γράμματα, τὰ πρῶτα γράμματα τὰ ὁποῖα ἔφερεν ὁ Κάδμος ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡρόδ. 5, 58.

Φοινικικός, ή, όν. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῶν Φοινίκων ὤν· Φοινικικὸν τι, = ψεῦδος, ἐφημίζοντο γὰρ τὸ πάλαι οἱ Φοίνικες ὡς ἀπατηλοὶ καὶ κερδαλέοι, «Φοῖνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς». Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 288-369. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 414. — 2) = Καρχηδονικός. Θουκ. ϛ', 46.

Φοινίκιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον δυτικῶς τῆς Ὀγχηστοῦ. Στράβ.

Φοινίκιος, ία, ιον. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης ὤν. Στεφ. Βυζ.

Φοινικίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας πρότερον Μεδεὼν καλουμένη, Φοινίκη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτόθι Φοινικίου ὄρους ὀνομασθεῖσα. Στράβ.

Φοινικοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς νήσου Κρήτης. Στεφ. Βυζ. Πραξ. Ἀποστ. κζ'. Φοῖνιξ τῶν Λαμπαίων, κατὰ Στράβ. λιμὴν τῆς πόλεως Λάμπης. — 2) Λιμὴν τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Κολώνην, τανῦν Ἀνδόρα. Παυσ. δ', 34. — 3) ἕτερος λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 7. ἄλλως ἄγνωστος. — 4) Λιμὴν τῆς Σικελίας κείμενος ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἐλώρου. Πτολ. καθὼς οἱ παρ' Ἡρόδ. 5, 26. ἀναφερόμενοι κάτοικοι αὐτῆς. — 5) Λιμὴν τῆς Ἰωνικῆς παραλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὑπὸ τοῦ ὄρους Μίμαντος· τανῦν Τζεσμές. Θουκ. η', 34. Στέφ. Βυζ. — 6) Πόλις μὲ λιμένα τῆς Λυκίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἄλλως καὶ Ὄλυμπος καλουμένη. Στράβ.

Φοινικοῦσσα, ἡ. Μία τῶν Αἰόλου ἢ Λιπάρων νήσων τανῦν Dottalo καλουμένη. Στράβ.

Φοῖνιξ, ικος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολλόδ. γ', 1, 1. παρ' Ὁμ. δὲ Ἰλ. Ξ, 321, ἀναφέρεται πατὴρ τῆς Εὐρώπης. Λέγεται δὲ ὅτι πεμφθεὶς ὁ Φοῖνιξ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαγείσης Εὐρώπης ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὰ ἐν Ἀφρικῇ παράλια Ὑγῖν. κατὰ Παυσ. ζ, 4. ἐγέννησεν ὁ Φοῖνιξ ἐκ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως τὴν Ἀστυπάλαιαν. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος καὶ τῆς Κλεοβούλης, ὅστις ἐρασθεὶς μιᾶς δούλης καὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος. Ἐλθὼν δὲ πρὸς τὸν Πηλέα εἰς Θεσσαλίαν ἐδιωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ βασιλεὺς τῶν Δολόπων παιδαγωγήσας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδα Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν συνοδεύων αὐτὸν πιστῶς εἰς ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις του. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 448. κ. ἑ. ξ. κατά τινα δὲ σχολ. ἐξήγησιν λέγεται ὅτι τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του ἐθεραπεύθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Χείρωνος. Εὐρπ. Φοιν. Ἀριστφ. Ἀχ. 421. Ἀπολλόδ. γ', 13, 8. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 417. — 3) Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος. Πλάτ. — 4) ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοῖνιξ, ικος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Λοκρίδος χώρας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν. Ἡρόδ. 7, 176 Στράβ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ. — 3) = Φοινικοῦς, ἀριθμ. 1. — 4) Ἐπίθ. = Φοινικικός. Πινδ.

Φοίνισσα, ἡ· Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Φοινίκης. — 2) Ἐπίθτ. τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης οὖσα. Εὐρπ.

Φοιτεῖαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Στράτου, οὖσα ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Αἰτωλῶν. Πολύβ. Φοιτίαι, αἱ, Στεφ. Βυζ. καὶ Φυτία, ἡ, Θουκ. η', 106.

Φοίτεον, τό. Πολίχνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Τριχωνίου. Πολύβ. ε', 7. καὶ Φύταιον, τό, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φοῖτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φοιτείας ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φολέγανδρος, ἡ. Νῆσος πετρώδης καὶ ἀπότομος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Μήλου· τανῦν Πολίκανδρος· — ὅθεν Φολεγάνδριοι, οἱ κάτοικοι. Σολ. Λείψ.

Φολόη, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν καὶ δασῶδες τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἤλιδος· τανῦν Στρία. Εὐρ. Στράβ.

Φόλος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σι-

λήνου καὶ τῆς Νύμφης Μελίας κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Φολόης ἐν Πελοποννήσῳ· πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἐρυμανθίου κάπρου, κατέλυσε παρ' αὐτῷ εὑρὼν φιλόφρονα ὑποδοχήν· ἐπειδὴ δὲ ὁ Φόλος δὲν ἤθελε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οἴνου τὸν ὁποῖον ἔπινε κοινῶς μετὰ τῶν ἄλλων Κενταύρων, ὁ Ἡρακλῆς ἀνοίξας τὸν πίθον ἔπιεν παρ' ἀδείας αὐτοῦ, ἡ ὀσμὴ δὲ τοῦ οἴνου τούτου εἵλκυσε τοὺς λοιποὺς Κενταύρους εἰς τὸ σπήλαιον· ὅπου συγκροτηθείσης ἰσχυρᾶς μάχης ἐνικήθησαν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· ὁ δὲ Φόλος ἀπέθανε πληγωθεὶς δι' ἑνὸς φαρμακεροῦ βέλους τὸ ὁποῖον ἐζήτησε νὰ ἐκσπάσῃ ἐκ τῆς πληγῆς ἑνὸς ἄλλου Κενταύρου. Ἀπολλόδ. β', 5, 4. Θεοκρ. Εἰδ. Ζ', 149.

Φόρβας, αντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Λέσβου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἥρπασεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν καιρῷ τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας. Ὁμ. Ἰλ. I, 665. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Παυσ. β', 16. — 3) Υἱὸς τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Πελλῆνος· Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 211. Παυσ. ζ', 26. — 4) Υἱὸς τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς Ἑρμίνης, καὶ πατὴρ τοῦ Αὐγείου καὶ Ἄκτορος. Παυσ. ε', 1. Ἀπολλόδ. β', 55. οὗτος λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Λαπιθῶν εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον καθαρίσας αὐτὴν ἀπὸ τοὺς φαρμακεροὺς ὄφεις. Διοδ. Σικ. δ, 58. — 5) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 490.

Φόρβας, ὁ. Πατὴρ τῆς Προνόης γυναικὸς τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολλόδ. α', 7, 6.

Φορκίδες, αἱ (ῑ). Θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες. Αἰσχ. Προμ. 794. Ἀπολλόδ. α, 2, 6. (Φόρκος).

Φόρκος, ὁ, = Φόρκυς. Πινδ. Πυθ. 12, 24.

Φόρκυν, υνος, ὁ, = Φόρκυς.

Φόρκυνος λιμήν, ὁ Λιμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενος μεσημβρινῶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἤραζον ἀσφαλῶς τὰ εἰσορμοῦντα πλοῖα· Ὁμ. Ὀδ. Ν. 96. κ. ε. ξ.

Φόρκυς, υνος, καὶ υος, ὁ, μεταγενέστ. τύπ. καὶ ποιητ. Φόρκος. Υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κητοῦς τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο. Ἡσ. Θεογ. 237, 271. κ. ε. ξ. καθ' Ὁμ. δὲ Ὀδ. Α, 712. πατὴρ τῆς Νύμφης Θοώσης. Κατὰ Παυσ. β', 21. κατῴκει ὁ Φόρκυς περὶ τὰς ὄχθας τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. — 2) Υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμὼν τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ὁμ. Ἰλ. Β, 862. Ρ, 312. (Φόρκυς Ὀνομαστ. πιθαν. ἀρχαιότερ. τύπ. ὡς παρ' Ὁμ. καὶ Πλάτ. Φόρκος, παρὰ Πινδ. καὶ Ἀπολλόδ. Δοτ. Φόρκῳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 828. Γεν. υνος, Αἰτ. υνα· Ὁμ. Ὀδ. Α, 72. καὶ Ἰλ. Ρ, 312. Δοτ. Φόρκυι, Ἡσ. Θεογ. 237. Ἀπολ. Ῥοδ.)

Φορμίαι, αἱ· πρότερον Ὁρμίαι, Formiae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, τανῦν Mola di Gaeta, ἔνθα ὡς ἐλέγετο κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Λαιστρυγόνες. Στράβ.

Φόρμις, ιος, ὁ, καὶ Φόρμος. Στρατηγὸς τοῦ Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ἐκ Μαινάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας· κατὰ Σουίδ. ὑπῆρξεν οὗτος καὶ Κωμικὸς ποιητής, παιδαγωγήσας καὶ τὰ τέκνα τοῦ Γέλωνος. Παυσ. κατὰ Muller Ἱστορ. Δωρ. τομ. II, σελ. 360. ὑπῆρχον δύω ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Φορμίσιος, ὁ (‒ ‒ ᴗ ᴗ). Ἀθηναῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔτρεφε πώγωνα μακρὸν διὰ νὰ δεικνύῃ ἑαυτὸν φοβερὸν εἰς τοὺς ἄλλους, διὸ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ αὐτὸν μαθητὴν τοῦ Αἰσχύλου. Ἀριστοφ. Βατ. 965. Ἐκκλ. 97.

Φορμίων, ωνος, ὁ (ῑ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. α', 65. Ἀριστοφ. Ἱππ. 562. — 2) Πλούσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις· Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 565. — 3) Εἷς τῶν μεγαλεμπόρων ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. — 4) Ῥήτωρ τις· Δημ. Λεπτ. — 5) Δοῦλος τοῦ Ἀθηναίου Δίωνος. Δημ.

Φόρμος, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδ. 7, 182. — 2) = Φόρμις.

Φορωνεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς Μελίας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ, ἄρξας 60 ἔτη, κατά τινας ζήσας 1800 χρόνους πρὸ Χρ. συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν πρῶτον πολιτισμὸν καὶ ἐξημέρωσιν τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Πελοποννήσου, κτίσας καὶ τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Ἄργους. Παυσ. β', 15. ἐκ τῆς Νύμφης Λαοδίκης ἐγέννησεν ὁ Φορωνεὺς τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην· Ἀπολλόδ. β', 1, 1. — 2) ποιητ. = Ἀργεῖος. Θεοκρ. Εἰδ. κε', 200.

Φορωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φορωνέως ἢ ἐκ τοῦ Φορωνέως οὖσα. — 2) Οὕτως ἐπεγράφετο ἐν ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ἑλλανίκου. Στράβ.

Φούλβιος, καὶ Φουλούιος, ὁ· Fulvius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Φούριος, ὁ· Fusius. Ὄνομ. κύρ. ἀρσεν. παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Φοῦνδοι, οἱ· Fundi. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὴν ὁποίαν ηὔξανεν ἄριστος οἶνος· τανῦν Fondi· — ὅθεν Φουνδανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Φράατα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας ἐν Μηδίᾳ εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβον συνήθως ἐν καιρῷ χειμῶνος οἱ μετὰ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον βασιλεῖς τῆς χώρας ταύτης· ἔκειτο δὲ αὐτὴ ἐφ' ἑνὸς λόφου οὖσα ἰσχυρῶς ὠχυρωμένη. Δίων. Κασ. Οὔερα, τά, παρὰ Στράβ. κατὰ Mannert. Φράασπα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φραάρτης, ου, ὁ (ᾱ). Βασιλεὺς τῶν Παρθῶν περὶ τὸ 181 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ἀρσάκου. — 2) Φραάρτης ὁ δεύτερος, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ πρώτου, βασιλεύσας τὸ 137 πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν.

Φραόρτης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δηϊόκους, πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας. Ἡροδ. 1, 96. — 2) Υἱὸς τοῦ Δηϊόκους, βασιλεύσας εἰς τὴν Μηδίαν περὶ τὸ 647 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 1, 102.

Φρασίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ.

Φρασίδαμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Φρασίδημος. Κάτοικός τις τῆς νήσου Κῶ. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 3.

Φρασικλείδης, ου, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φράσιμος, ὁ (ᾱ). Πατὴρ τῆς Πραξιθέας γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως. Ἀπολλόδ. γ', 15.

Φράσιος, ὁ (ᾱ). Μάντις τις ἐκ Κύπρου, ὅστις συμβουλεύσας τὸν Βούσιριν νὰ θυσιάζῃ ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐρχομένους ξένους, ἐσφάγη πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Φράστωρ, ορος, ὁ. Νικητής τις ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι. Πινδ. Ὀλ. 10.

Φραταγούνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδ. 7, 224.

Φραταφέρνης, ους, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἀρρίαν.

Φρεάρριοι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα Φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Φρεάρριος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Φρεαρρίων ὤν. Δημ.

Φρέγελλαι, αἱ, καὶ Φρέγελλα, ἡ, Fregellae. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Ceprano. Πληθ. παρὰ Στράβ. Ἑνικ. Στεφ. Βυζ.

Φρεγηνία, ἡ· Fregenae. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Castel Guido Στράβ.

Φρεντανή, ἡ, Frentana regio. Ἡ χώρα τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Φρεντανοί, οἱ· Frentani. Λαὸς τῆς μεσαίας Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. Στράβ.

Φρικίας, ου, ὁ (‒ ᴗ ‒). Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Θεσσαλίας πατὴρ τοῦ Ἱπποκλέους. Πινδ. Πυθ. 10, 25.

Φρίκιον, ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Λοκρίδος κείμενον ἄνωθεν τῶν Θερμοπυλῶν ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην· Στράβ. βιβ. ιγ'.

Φρίκων, ωνος, ὁ (ῑ), Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ὁμ. Ἐπ. 4.

Φρικωνεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος, Φρικωνίδος ἐπικαλουμένης. Στράβ.

Φρικωνίς, ίδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Κύμης ἐν τῇ Αἰολίδι χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ὄρους Φρικίου ἐν Λοκρίδι ἀφ' ὅπου μετέβησαν πρῶτον αἱ Αἰολεῖς εἰς τὴν Ἀσίαν κτίσαντες αὐτήν. Ἡροδ. 1, 149. Στράβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν τῇ Μυσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως καὶ ταύτης ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Αἰολέων. Στράβ.

Φρικωνῖτις, ιδος, ἡ, = Φρικωνί., Στέφ. Βυζ.

Φρίξα, ἡ, καὶ **Φριξαί**, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι κειμένη ἐπάνω ἑνὸς ὄρους ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Πληθ. παρ' Ἡροδ. 4, 148. Ἑνικ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. 2. 30. Στράβ. ὅθεν Φριξαῖος, ὁ κάτοικ.

Φρίξος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Νεφέλης, ἀδελφὸς τῆς Ἕλλης, ὅστις διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Ἰνοῦς πρὸς τὸν πατέρα του καὶ μέλλων νὰ θυσιασθῇ ὑπ' αὐτοῦ, διὰ συμβουλῆς τῆς μητρός του Νεφέλης ἔφυγεν ἐκ τῆς Βοιωτίας μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἕλλης, διαπλεύσας τὴν θάλασσαν ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ τὸν ὁποῖον ἔλαβεν δῶρον παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν Ἕλλη πεσοῦσα ἐκ τοῦ κριοῦ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἔκτοτε Ἑλλήσποντος, ὁ δὲ Φρίξος φθάσας εὐτυχῶς εἰς Κολχίδα ἀνέθηκε τὸ δέρας τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ εἰς τὸ αὐτόθι ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Αἰήτου Χαλκιόπην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κυτίσωρον. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. Κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. 34. ἐπιστρέψας ὁ Φρίξος αὖθις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλαβε τὸ ἐν Βοιωτίᾳ πατρικὸν βασίλειον, κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ἐπέστρεψαν οἱ παῖδες αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. α', 9, 21. παρβλ. Ἡροδ. 7, 197. (ἡ γραφ. Φρύξος ἐστὶν ἡμαρτ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 134.)

Φρίξου πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἄλλως καὶ Ἰδήσσα καλουμένη. Στράβ.

Φρονίμη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἐτεάρχου ἐν Κρήτῃ. Ἡροδ. 4, 154.

Φρόντις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1157. Ἀπολλόδ. — 2) ἡ Φρόντις. Γυνὴ τοῦ Πανθόου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐφόρβου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 40. — 3) Υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 279–285.

Φρόντων, ωνος, ὁ· Fronto. Ἀρσεν. κύριον Ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀππ.

Φροῦροι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰνδίας. Διον. Περ. 752.

Φρύγες, οἱ, Ἑνικ. Φρύξ, υγός. Οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οἱ ὁποῖοι κατ' Ἡροδ. 7, 73. μεταβάντες πρῶτον ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐρώπῃ Θρᾴκης, ὅπου πρότερον Βρύγοι καὶ Βρύγες ἐκαλοῦντο· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου κατῴκουν οἱ Φρύγες περὶ τὸν Σαγγάριον ποταμόν· Ὁμ. Ἰλ. Π, 717. ἐνασχολούμενοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβάλλον μεγάλως διὰ τὴν εὐφορίαν καὶ γονιμότητα τῆς χώρας αὐτῶν· ἐφημίζοντο δὲ οἱ Φρύγες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰς ἄκρον δυσπειθήμονες καὶ ἁπλοῖ τὰ ἤθη· Ἡροδ. 1, 49.

Φρυγία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μετὰ τῆς Γαλατίας καὶ Βιθυνίας, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Καππαδοκίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Λυκίαν καὶ Πισιδίαν καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Μυσίαν· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου ἐκαλεῖτο Φρυγία ἡ περὶ τὴν λίμνην Ἀσκανίαν καὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν κειμένη χώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 185. Ἀκολούθως δὲ διηρεῖτο ἅπασα ἡ Φρυγία εἰς δύο μεγάλα μέρη, α) εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν, κειμένην μεσογείως τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Βιθυνίας, Παφλαγονίας καὶ Καππαδοκίας, ἔχουσαν ἀνέκαθεν ἰδίους ἐγχωρίους βασιλεῖς, περὶ δὲ τὸ 560 ἔτος πρὸ Χρ. ὑποταχθεῖσαν εἰς τὸ βασίλειον τῶν Λυδῶν. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ. 4. Στράβ. — β) εἰς τὴν μικρὰν Φρυγίαν, κειμένην περὶ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον. Στράβ. Τὸ μέρος δὲ ἐκεῖνο τῆς Φρυγίας τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον περιλαμβάνον τὴν Τρωϊκὴν χώραν καὶ τὴν παραλίαν τῆς Προποντίδος ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ παρ' Ἑλλήσποντον ἢ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Φρυγία. Ξενοφ. Κυροπαιδ. β', 1, 5. Στράβ. ὁ ἕτερον μέρος τῆς Φρυγίας κείμενον περὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον, ἢ περὶ τὸν Ὄλυμπον ἡ ἐπίκτητος Φρυγία καλουμένη, ἀνῆκε πρότερον εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν. Στράβ. — 2) Χωρίον κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι. Στέφ. Βυζ. Καλλιμ. εἰς Ἀρτ. 159. — 3) προσωνυμ. ἡ θεᾶς, ἐπώνυμ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἀνέκαθεν ἐν Φρυγίᾳ. Στράβ. — 4) ὄνομα κύρ. δούλης, παρὰ Θεοκρ.

Φρύγια, τά (ῡ), Οὐδέτ. ἐκ τοῦ Φρύγιος, προσυπακ. ἱερά. Αἱ ἐν τῇ Φρυγίᾳ πανηγυριζόμεναι τελεταὶ πρὸς τιμὴν τῆς Ῥέας ἢ Κυβέλης. Στράβ. — 2) Χωρίον κείμενον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, πιθ. κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι λατρείας τῆς Ῥέας. Θουκ. γ', 22. Στεφ. Βυζ.

Φρυγικός, ή, όν. Τῆς Φρυγίας ἢ ἐκ τῆς Φρυγίας ὤν. Στεφ. Βυζ.

Φρύγιος, ία, ιον, καὶ **Φρύγιος**, ὁ, ἡ, ον (ῡ). Τῆς Φρυγίας, εἰς τὴν Φρυγίαν ἀνήκων· τὸ Φρύγιον ἄστυ, = Τροία. Εὐρ. Ὀρ. 1367. ἡ Φρυγία δαίμων, = Κυβέλη. Λουκ. Ἀμ. 42. ὁ Φρύγιος λίθος, τὸ ἐκ Φρυγίας ἐξορυττόμενον μάρμαρον, πιθαν. ταὐτ. τῷ Συνναδικῷ λίθῳ ἐκ τῆς πόλεως Συννάδας ἐν Φρυγίᾳ. Λουκ. Ἱππ. 5. ἡ Φρυγία ἁρμονία. Λουκ. Ἁρμ. 1 — 2) ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ὤν· ἰδὲ Φρυγία. Καλλιμ.

Φρύνη, ἡ (ῡ). Περιβόητος ἑταίρα τῆς ἀρχαιότητος ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας, πρότερον Μνησαρέτη καλουμένη. Ἀθην. ιγ'. Φρύνη δὲ ἀπὸ τὸ ὠχρὸν τοῦ προσώπου της χρῶμα ὀνομασθεῖσα, κατὰ Πλούταρ. Ἡ ἐξοχῶς ὡραιότης καὶ ὁ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων σωματικὸς αὐτῆς ὀργανισμὸς εἵλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ περιφήμου τεχνίτου Πραξιτέλους εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν ὡς πρωτότυπον πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὡς ἓν τῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς παλαιᾶς ἀγαλματοποιίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. θ', 32. Λουκ. Ἀθην.

Φρῦνις, ιδος, ὁ. Περίφημος κιθαρῳδὸς ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, ἀκμάσας περὶ τὰ 438 ἔτος πρὸ Χρ. κατηγορούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι ἐξεθήλυνε καὶ ἠσθένωσε μεγάλως τὴν πρότερον ἀνδρικὴν καὶ στιβαρὰν μουσικήν. Ἀριστοφ. Νεφ. 967. Ἡσυχ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. η', 6.

Φρυνίσκος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀσίᾳ ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 2.

Φρύνιχος, ὁ (ῡ). Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐν Ἀθήναις ἀκμάσας περὶ τὸ 498 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος, πρὸ αὐτοῦ τοῦ Αἰσχύλου, εἰσάξας πρῶτος γυναικείας παραστάσεις ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ δοὺς εἰς τὴν δραματικὴν πρᾶξιν ὡρισμένην τινὰ ὕλην, διὸ ὁ Πλάτων ὀνομάζει αὐτὸν ἐφευρετὴν τῆς Τραγῳδίας. Ἀριστοφ. Νεφ. 356. Πλάτ. Μιν. σελ. 421. διὰ τῆς παραστάσεως μιᾶς τῶν τραγῳδιῶν του, Μιλήτου ἅλωσις ἐπιγραφομένης, κινήσας εἰς δάκρυα τοὺς θεατάς, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 1000 δραχμῶν, διότι ὡς λέγεται παρέστησε μὲ ζωηρότατα καὶ οἰκτρὰ χρώματα τὰ ἐκ τῶν Περσῶν προξενηθέντα δυστυχήματα ἐν καιρῷ τῆς ἁλώσεως τῆς Μιλήτου· κατὰ Σουίδ. καὶ ἄλλους ἀναφέρονται διάφορα τραγικὰ δράματα τοῦ Φρυνίχου. Ἡροδ. 6, 21. — 2) ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστοφάνους, συγγράψας διάφορα κωμικὰ δράματα καὶ μίαν παρῳδίαν τῆς Ἀνδρομέδας. Ἀριστοφ. Βατρ. 13. Σφ. 1302. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις ἑνωθεὶς μὲ τὴν ἐν Ἀθήναις ὀλιγαρχικὴν φατρίαν, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὰς τυραννικὰς πράξεις τῶν Τετρακοσίων, ἕως οὗ μέχρι τέλους ἐφονεύθη ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ τῆς ἐναντίας τῶν Δημοκρατικῶν μερίδος ὅτε αὕτη ἀνέλαβε τὴν προτέραν ἰσχύν της. Θουκ. η', 35. κ. ο. ξ. Ἀριστοφ. Βατ. 689. — ὅθεν, Φρυνίχειος, ὁ, ἡ, ον· Ἀριστ.

Φρύνων, ωνος, ὁ (ᾱ). Ὀλυμπιονίκης καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Πιττακοῦ. Στρβ — 2) Ἀθηναῖός τις, προδοὺς τὴν πολιτείαν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Παραπρβ. σελ. 400. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 41.

Φρυνώνδας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστοφ. συνήθ. μετὰ τοῦ Εὐρυβάτου, τοῦ ὁποίου ὁ δόλιος καὶ πονηρὸς χαρακτὴρ ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενος. Ἀριστοφ. Θεσμ. 861. Πλάτ. Λουκ. ὅρα Εὐρύβατος.

Φρύξ, γός, ὁ. Κάτοικος τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. — 2) ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 440.

Φρῦξος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων ἀνατολικῶς τῆς Λερναίας λίμνης καὶ δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἐρασῖνον. Παυσ.

Φύη, ἡ. Γυνή τις Ἀθηναία, ἐξαισίου ἀναστήματος ἐκ τοῦ δήμου Παιανιέως, ἥτις διὰ ἐπιταγῆς τοῦ Πεισιστράτου λαβοῦσα τὴν μορφὴν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰσῆλθεν ἐφ' ἁμάξης συρομένη ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν παραγγέλλουσα τοὺς πολίτας νὰ δεχθῶσιν αὖθις τὸν Πεισίστρατον εἰς τὴν πόλιν. Ἡροδ. 1, 60.

Φυκοῦς, οῦντος, ὁ (φῦκος). Ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Στράβ. — ὅθεν, Φυκούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φυλάκη, ἡ (ᾰ). Πόλις τῆς Φθιώτιδος Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄθρυος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φυλάκου υἱοῦ τοῦ Δηΐονος, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. ἀναφέρει ὡς πόλιν ὑποκειμένην εἰς τὸν Πρωτεσίλαον. Ἰλ. Β, 695. Πινδ. Ἰσθμ. 1, 84. κατὰ Δικαιαρχ. ὑπῆρχον αἱ Φθιωτικαὶ Θῆβαι, κατὰ δὲ Στράβ. διάφοροι ἀλλήλων. — 2) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας μεσημβρινῶς. Παυσ.

Φυλακηΐς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φυλάκου, ἡ Ἀλκιμέδη. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 47.

Φυλακήσιος, ου, ὁ. Ὁ ἐκ Φυλάκης ὤν· Στέφ. Βυζ.

Φυλακίδης, ου, ὁ (ῐ) Πατρωνυμ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Φυλάκου, ὁ Ἴφικλος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 705. (τὸ υ ἔστιν μακρὸν ἐν τῇ ἄρσει). — 2) Νικητής τις τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ἐξ Αἰγίνης. Πινδ. Ἰσθμ. 5, 22.

Φυλάκαιος, ὁ. Κάτοικος τῆς Φυλάκης. Λουκ. Διαλ. Νεκρ. 23.

Φύλακος, ὁ (ῠ). Υἱὸς τοῦ Δηΐονος καὶ τῆς Διομήδης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Μινύα ἐγέννησε τὸν Ἴφικλον καὶ τὴν Ἀλκιμέδην· οὗτος ἔκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Φυλάκην· Ὁμ. Ἰλ. Β, 705. Ὀδ. Ο, 231. Ἀπολλόδ. 9, 10. — 2) Ἀρχαῖός τις ἥρως τῶν Δελφῶν, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα λέγεται ὅτι ἐβοήθησεν αὐτοὺς κατὰ τῶν Γαλατῶν ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡροδ. η', 39. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἱστιαίου ἐκ Σάμου. Ἡροδ. 8, 85.

Φύλαρχος, ὁ (ῠ). Ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος ἢ Σικυώνιος, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου καὶ συντάξας μίαν ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Πύρρου εἰς 28 βιβλία. Πολύβ.

Φύλας, αντος, ὁ (ῠ). Βασιλεὺς τῆς Ἐφύρας ἐν Θεσπρωτίᾳ χώρᾳ τῆς Ἠπείρου, πατὴρ τῆς Πολυμήλης καὶ Ἀστυόχης, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον, ἐκ δὲ τῆς Πολυμήλης ἐγέννησεν ὁ Ἑρμῆς τὸν Εὔδωρον. Ὁμ. Ἰλ. Π, 180. Ἀπολλόδ. β', 7, 6. Φυλεὺς παρὰ Διοδ. Σικ. δ', 36. — 2) Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ.

Φυλάσιος, ὁ· ὅρα Φυλή.

Φυλείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φυλέως, ὁ Μέγης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 628. — 2) Πατὴρ τοῦ Πυθαγγέλου ἐκ Θηβῶν. Θουκ. β', 2. ἔνθα ὀρθότερον Φυλλίδας ἀναγινώσκεται.

Φυλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς Ἤλιδος, πατὴρ τοῦ Μέγητος· ὅτε ὁ Αὐγείας δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν διὰ τὴν κάθαρσιν τῆς κόπρου ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ, ὁ Φυλεὺς ἐκλεχθεὶς ὡς κριτὴς ἀμφοτέρων ἔδωκε τὴν ψῆφον του ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, δι' ὃ διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἤλιδος ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦλθεν εἰς Δουλίχιον, Ὁμ. Ἰλ. Β, 628. Ἀπολλόδ. β', 5, 5. Θεοκρ. Κατά τινας κατηριθμήθη καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡρώων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ ἔνθα ὑπῆρχεν εἷς περίφημος ναὸς αὐτοῦ. Στράβ. θ'. ὀρθότερ. Φυλλεύς.

Φυλή, ἡ. Κώμη εἰς ἄκρα ὀχυρὰ τῆς Ἀττικῆς ἀνήκουσα εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀπ' ὅπου ὁ Θρασύβουλος ὁρμήσας ἐξέβαλεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς τριάκοντα τυράννους· ταὐτὸ Ἀργυρόκαστρον· Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. — ὅθεν παροιμ. μὴ μισαναπίστει, εἰοῦ Φυλὴν κατέλαβον. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1023. — καὶ Φυλάσιος, ὁ κάτοικ. Ἀριστ.

Φυλῆϊς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τίγασιν. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Φυλλαῖος, ὁ· Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Φυλλήϊον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς πόλεως Φύλλου ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 37.

Φυλληΐς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ποταμὸν Φυλλίδα ἐν Βιθυνίᾳ ἀνήκουσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 657.

Φυλλίδας, α, ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 2. Πλουτ. — 2) = Φυλείδης.

Φυλλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σίθωνος βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἥτις ὑποδεχθεῖσα φιλοφρόνως τὸν ἐκ Τροίας ἐπιστρέφοντα Δημοφῶντα, ἠράσθη αὐτοῦ τοσοῦτον, ὥστε μὴ ὑπομένουσα τὴν ἐξ Ἀττικῆς ὑποσχεθεῖσαν ἐπιστροφήν του ἐθανατώθη ἰδιοχείρως. Λουκ. Ὀρχ. 40. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι μετὰ θάνατον μετεμορφώθη εἰς δένδρον ἀμυγδαλαίας. — 2) Χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὸ ὄρος Παγγαῖον κειμένη. Ἡροδ. 7, 113. Στεφ. Βυζ. — 3) Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φυλληΐς, ὅπερ ὅρα.

Φύλλος, ὁ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Παγασῶν μ' ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ. Στράβ. Φυλλοῦς, ἡ, Στεφ. Βυζ. κατὰ θηλυκὸν γένος ἀναφέρεται ἡμαρτημ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φυλλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ Φυλλαῖος, ὁ· ὅτι Φυλλήϊος, Ἰων. ἀντὶ Φυλλεῖος, ὅπερ ὅρα.

Φυλόμαχος, ὁ. Ἕλλην ἀγαλματοποιός. Ἀνθολ.

Φυλώ, οῦς, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης ἐν Σπάρτῃ. Ὀμ. Ὀδ. Δ, 125.

Φύρκος, ὁ· (συγγεν. τῷ πύργος). Φρούριον τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Λεπρέου. Θουκ. ε', 49. αἰτιατ. = Πύργος.

Φυρόμαχος, ὁ· ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρ' Ἕλλησιν. Ἀνθολ.

Φυσάδεια, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Καλλιμ. Ὕμν. κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ.

Φύσιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ. γ', 8.

Φύσκα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη πέραν τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ πλησίον τῆς Κισσοῦ. Θουκ. β', 99. Φύσκος, ἡ, παρὰ Στεφ.

Φύσκος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραθαλασσίας χώρας τῶν Ῥοδίων, παρὰ τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο εἷς λιμὴν καὶ ἓν ἱερὸν ἄλσος τῆς Λητοῦς. Στράβ. ἡ Φυσκία, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) = Φύσκα.

Φύσκος, ὁ. Ὄρος τῆς κάτω Ἰταλίας πλησίον τοῦ Κρότωνος· τανῦν Pazzi. Θεόκρ. Εἰδ. δ', 23. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας ἐν Ἀσίᾳ ἔχων πλάτος ἑνὸς πλέθρου, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὤπιδος· κατὰ Mannert τανῦν Ὀδορν ἢ Ὀδορνέχ, κατὰ δὲ Rennel ὁ μικρὸς Διαλλάς. Ξενοφ. Ἀνάβ. β'. 4, 25. Στεφ. Βυζ.

Φύσκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμφικτύονος. Στέφ. Βυζ.

Φύταιον, τό = Φοίτειον, ὅπερ ὅρα.

Φυταλίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Φυτάλου, ἀρχαία τις γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἥτις ὑποδεχθεῖσα τὸν Θησέα ἐκαθάρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν φόνον πολλῶν λῃστῶν. Πλουτ. Θησ. 12, 23.

Φύταλος, ὁ (ῠ). Ἀρχαῖός τις κάτοικος τῆς Ἀττικῆς, ὅστις ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὴν Δήμητρα εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε αὐτὴ ἐπλανᾶτο ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην, ἔλαβε παρ' αὐτῆς ἕνα κλάδον συκῆς τὸν ὁποῖον οὗτος πρῶτος ἐφύτευσεν εἰς τὴν χώραν. Παυσ. α', 23.

Φυτία, = Φοιτεῖαι, ὅπερ ὅρα.

Φυτάλμιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάτρευον αὐτὸν οἱ Τροιζήνιοι, ὡς διατηροῦντα τοὺς καρποὺς αὐτῶν ἀπὸ τὰς τῆς θαλάσσης κατακλύσεις. Παυσ. β', 32. ἔτι δὲ Ἐπιθ. τοῦ Διός. Ἡσύχ.

Φώκαια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν καὶ ἐμπόριον τὸ ὁποῖον πρὸ τῆς Περσικῆς ἔτι δυναστείας ἐκτείνετο εἰς διάφορα μέρη τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἕως τῶν Γαδείρων· ἐκτίσθη δὲ αὐτὴ πρῶτον ὑπό τινων Ἀθηναίων, ἔχουσα δύο λιμένας· περὶ δὲ τὸ 539 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ κάτοικοι αὐτῆς μὴ ὑπομένοντες τὸν ξένον ζυγὸν τῶν Περσῶν, ἀφῆκαν τὴν πατρίδα των μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν νῆσον Κύρνον ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἀλερίαν· ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς Μασσαλίαν συστήσαντες ἐνταῦθα μίαν ἐπίσημον ἀποικίαν· ταῦτα ἐρείπια Φωκίας ἢ Φώκιες καλούμενα. Ὀμ. Ὕμν. Ἀπολ. 35. Ἡροδ. 1, 148, 165. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Φωκαΐη, ἡ, παρ' Ἡροδ. 1, 80, 164. — ὅθεν Φωκαιῆθεν, ἐκ τῆς Φωκαίας. Λουκ.

Φωκαιεύς, έως, Ἀττ. Φωκαεύς, έως. Κάτοικος τῆς Φωκαίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· διὸ τοῦ αι, παρ' Ἡροδ. 1, 14. διὰ δὲ τοῦ α παρὰ Θουκ. α', 13. (διάφορον τοῦ Φωκεύς, κάτοικ. τῆς Φωκίδος)

Φωκαΐς, ΐδος, ἡ, Ἀττ. Φωκαΐς, ίδος. Ἡ ἐκ τῆς Φωκαίας οὖσα, ἡ κάτοικος τῆς Φωκαίας· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου ἄλλως Μιλτὼ ἰδίως ὀνομαζομένη. Ξεν. Ἀνάβ. α', 10. Αἰλ. — 2) Ἐπιθετ. ἀντὶ Φωκαϊκή. Θουκ.

Φωκαϊκός, ή, όν. Τῆς Φωκαίας ἢ εἰς τὴν Φωκαίαν ἀνήκων. Στράβ.

Φωκαΐτης, ου, ὁ (ῑ). = Φωκαιεύς. — 2) Ἐπιθετ. ὁ Φωκαΐτης στατήρ, νόμισμα τῶν Φωκαιέων ἐκ ποταποῦ χρυσοῦ. Θουκ. δ', 52.

Φωκέαι, αἱ. Φρούριον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λεοντίνων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ε', 4.

Φωκεύς, έως, ὁ, Ἰωνικ. ῆος. Ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι. Ὀμ. Ἰλ. Β, 517.

Φωκίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Φωκικόν, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο εὐρύχωρός τις καὶ μεγαλοπρεπὴς οἰκοδομὴ ἔνθα συνηθροίζοντο οἱ ἀπεσταλμένοι ἀντιπρόσωποι τῶν Φωκικῶν πόλεων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη πρὸς ἀριστερὰν τῆς ὁδοῦ ἥτις ἔφερεν ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα παρὰ τὸν τάφον τοῦ Λαΐου. Παυσ. ι', 5.

Φωκικός, ή, όν. Τῆς Φωκίδος ἢ εἰς τὴν Φωκίδα ἀνήκων. Δημ.

Φωκίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἑλλάδος ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Θετταλίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Λοκρίδος καὶ Βοιωτίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Δωρίδος καὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, ἀρχαία κατοικία τῶν ἰδίως Ἑλλήνων εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν πρότερον οἱ Λέλεγες ἔχοντες μητρόπολιν αὐτῶν τὴν Λυκώρειαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Παρνασσοῦ καὶ ἀπ' ὅπου ἔφυγον οἱ παῖδες τοῦ Δευκαλίωνος μετέβησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Θεσσαλίαν· ἐκλήθη δὲ Φωκὶς ἀπὸ τοῦ Φώκου υἱοῦ τοῦ Αἰακοῦ, ὅστις ἐκυρίευσεν ἓν μέρος αὐτῆς μετὰ ταῦτα ἀνατολικῶς περὶ τὴν Δαυλίδα· ἐδιοικεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ χώρα τῆς Φωκίδος ὑπὸ ἰδίων ἀνεξαρτήτων βασιλέων, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἕως τινῶν χρόνων μετὰ τὰ Τρωϊκά, ἔκτοτε δὲ σχηματίσασα καὶ αὐτὴ πολλὰς ἐλευθέρας καὶ δημοκρατουμένας πόλεις ἢ μικρὰς χώρας, ἐπέτρεψε τὴν φροντίδα καὶ κυβέρνησιν των κοινῶν πραγμάτων εἰς μίαν συνέλευσιν συγκροτουμένην ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἑκάστης πόλεως εἴς τινα τόπον Φωκικὸν καλούμενον. Ἐλογίζοντο δὲ οἱ Φωκεῖς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος φιλόπονον καὶ βιομήχανον, ἐνασχολούμενοι μᾶλλον εἰς τὴν γεωργίαν καὶ καλλιέργειαν τῆς χώρας των παρὰ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὰς τέχνας. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 733. Ἡροδ. Στράβ. — 2) Ἐπιθετ. ἀντὶ Φωκική.

Φωκίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διδαχθεὶς τὴν φιλοσοφίαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοκράτους, τοῦ ὁποίου τούτου ἐξαιρέτως ἐμιμήθη τὴν περὶ τὰ ἤθη καὶ λοιπὴν δίαιταν αὐστηρότητα, φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὸ πρᾶον αὐτοῦ καὶ μέτριον πρὸς τοὺς ἄλλους πολίτευμα καὶ διὰ τὴν ἄκραν δικαιοσύνην του, ἐπονομασθεὶς διὰ τοῦτο καὶ Χρηστός· διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου ἐνίκησεν ὁ Φωκίων τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν ἐν Νάξῳ ναυμαχίαν, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου καὶ ὡς ἁρμοστὴς εἰς τὰς ὑποταχθείσας νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρὸς εἴσπραξιν τῶν φόρων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατηγορηθεὶς ὁ Φωκίων μετ' ἄλλων ἐπισήμων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν πρὸς τὸν Πολυσπέρχοντα καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον φιλίαν καὶ ἀφοσίωσίν του, πρὸς τοὺς ὁποίους μέχρι τέλους εἶχε καταφύγει, φερθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς αἰχμάλωτος, ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν ὅπου μετ' ἄλλων συνενόχων του κατεδικάσθη νὰ πίῃ τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν τὸ τρίτον χρόνον τῆς 115. Ὀλυμπιάδ. Δημ. Πλούταρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Φῶκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς νύμφης Ψαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ Τελαμῶνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐφονεύθη ἀγωνιζόμενος ποτὲ μὲ τὸν δίσκον. Ἡσ. Θεογ. 1094. Πινδ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6. Κατὰ Παυσ. ι', 1, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἐν Ἑλλάδι Φωκὶς χώρα, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ δύο παῖδες ὁ Κρίσσος καὶ Πανοπεύς, Παυσ. β', 29. — 2) Υἱὸς τοῦ Ὀρνυτίωνος ἢ τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κορίνθου, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Φωκίδα καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος. Παυσ. β', 4, 29. ι', 1. — 3) Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Φωκίωνος ἐν Ἀθήναις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 16.

Φώκριτος, ὁ. Βυζάντιός τις, παρὰ Δημ.

Φωκυλίδης, ου, ὁ (ῑ) Φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς γνωμικοί.

Φώρων λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἀττικῆς κείμενος περὶ τὸ ὄρος Κορυδαλόν. Στράβ.

Φώτιος, ὁ. Χάονός τις ἐξ Ἠπείρου, παρὰ Θουκ. β', 80.

Χ.

Χάα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐπὶ τῆς αὐτόθι Τριφυλίας χώρας, κειμένη πλησίον τοῦ Λεπρέου. Στράβ. οὕτως ἀναγινώσκουσί τινες τῶν ἐξηγητ. ἀντὶ Φειά, ἐν Ὀμ. Ἰλ. Η, 133.

Χάβηρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, τανῦν Καβερὺ καλούμενος. Πτολ.

Χάβης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις Φλυάσιος, τὸν Δῆμον. Ἀριστοφ. Σφ. 234.

Χαβλάσιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀραβίας ἀναφερόμενοι παρὰ Διον. Περ. 956.

Χαβρίας, ου, ὁ (ῑ) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Ἰφικράτους, νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ πλησίον τῶν Θηβῶν καὶ ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑπὲρ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὅτε οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἀποστατήσει κατ' αὐτοῦ, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος· ὅτε δὲ ἡ νῆσος Χίος εἶχεν ἀποβάλει τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, πλεύσας κατ' αὐτῆς ὁ Χαβρίας μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον διὰ νὰ τὴν πολιορκήσῃ, ἐφονεύθη

ἐντεῦθα ὅτε μ' ἐν μικρὸν πλοῖον ἤθελε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸν λιμένα αὐτῆς. Ξενοφ. Ἑλλ. Δημ.

Χαβρίου χάραξ, ὁ. Chabriae Castra. Χωρίον ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμενον παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Πηλουσίου στόματος. Στράβ.

Χαβώρας, α, ὁ.) Μέγας ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, κατὰ Πτολ. πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Μασίου, = Ἀβώρας, ὅπερ ὅρα.

Χαδήσιος, ία, ιον. Τῆς Χαδησίας ἢ ἐκ τῆς Χαδησίας ὤν, ἐπωνυμ. τῶν Ἀμαζόνων ἀπὸ τῆς πόλεως Χαδησίας ἐν Πόντῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β', 100. ὅρα Χαδισία.

Χαδισία, ἡ, καὶ Χαδησία, Ἀπολ. Ῥοδ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Θεμισκύρας. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Χαδίσιος, ία, ιον. ἐκ Χαδισίας.

Χαδίσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Ἀμισοῦ. Στέφ. Βυζ.

Χαιρέας, ου, ὁ. Ναύαρχός τις Ἀθηναῖος. Θουκ. ή, 78. τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κωμῳδεῖται ὡς νόθος Ἀθηναῖος παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 707. — 2) Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς. Πολυβ. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Χαιρέδημος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πατροκλέους καὶ ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθ. σελ. 297.

Χαιρεκράτης, ους, ὁ (φ) Ἀθηναῖός τις ἐκ τοῦ δήμου Σφηττοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ξενοφ. Ἀπομν. ά, 2, 48.

Χαιρέστρατος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Χαιρεφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀθηναῖος Σφήττιος τὸν δῆμον, ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας φίλος τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία ἀνηγόρευσε τὸν Σωκράτην σοφώτατον πάντων ὅτε ὁ Χαιρεφῶν ἠρώτησε περὶ τούτου τὸ μαντεῖον. Ἀριστοφ. Νεφ. 105. Πλάτ. Ἀπολγ. σελ. 21. ἀκολούθως φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Θρασυβούλου ἐτελεύτησε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. τοῦτον καλεῖ ὁ Ἀριστοφ. νυκτερίδα διὰ τὴν ἰσχνότητα καὶ ὠχρότητα αὐτοῦ, Ὄρν. 1296.

Χαιρήμων, ονος, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς Ἕλλην τοῦ ὁποίου τὰ τραγικὰ δράματα ἠφανίσθησαν. Πλούτ.

Χαιρητιάδης, ου, ὁ (α) Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 51.

Χαιρίδας, ου, ὁ (ι) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλ. β', 3, 10.

Χαῖρις, ιδος, ὁ. Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστοφ. Ἀχ. 16. — ὅθεν Χαιριδῆς βομβαύλιοι, Ἀριστ. Ἀχ. 866.

Χαίρων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θηροῦς θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Χαιρώνεια. Παυσ. θ', 79. — 2) Πολέμαρχος Ἀθηναῖος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4.

Χαιρώνδης, ου, ὁ· κύρ. Πατρωνυμ. Ὄνομ. ἀντὶ Χαιρωνίδης· καὶ Οὐσ. κύρ. Ὄνομ. Ἄρχοντός τινος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἡ κατὰ τοῦ Δημοσθένους κατηγορία ὅτε οὗτος ἔμελλε νὰ στεφανωθῇ ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Δημ. Στεφ. σελ. 265.

Χαιρώνεια, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, ἀνήκουσα εἰς τὴν χώραν τοῦ Ὀρχομενοῦ, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀξιομνημόνευτον νίκην τοῦ βασιλέως Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὡς πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου· τανῦν χωρίον Κάπραινα καλούμενον. Θουκ. ά, 113. Στράβ. κατὰ Παυσ. θ', 41. ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἄρνη καλουμένη. — ὅθεν Χαιρωνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. καί, Χαιρωνικός, ή, όν· τῆς Χαιρωνείας ἢ εἰς τὴν Χαιρώνειαν ἀνήκων. Πλούτρ.

Χαῖτος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀστερίας. Ἀπολλόρ. β', 1, 1.

Χάλαιον, τό. Πόλις μὲ λιμένα τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου Κόλπου. Στεφ. Βυζ. Χαλέως, Πτολ. Χαλαῖοι οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Χαλάστρα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Χαλέστρη, ἡ, Ἡροδτ. 7, 123. — ὅθεν Χαλαστραῖος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Χάλβης, ου, ὁ. Κῆρυξ τοῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Βουσίριδος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόρ β', 5, 11.

Χαλδαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ περιβρεχόμενον ὑφ' ἑνὸς πλήθους μικρῶν ποταμῶν καὶ διωρύχων, εἰς ἄφορον εὔφορον καὶ ὅμοιον μὲ τὴν χώραν τοῦ Δέλτα τῆς κάτω Αἰγύπτου· τανῦν Χαλδάρ. Στέφ. Βυζ. Πτολμ.

Χαλδαῖοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χαλδαίας χώρας ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ. Ἡροδτ. 3, 153. τὸ ἀνέκαθεν νομάδες λαοί, κατοικοῦντες ἐσπαρμένοι ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἀσσυρίᾳ ἢ ἐπὶ τῶν ὀρέων τὰ ὁποῖα ὁρίζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας. Ξενοφ. Κυρπαιδ. γ', 1, 54. περὶ δὲ τὸ 630 ἔτος πρὸ Χρ. προχωρήσαντες μεσημβρινώτερον ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ ἐσύστησαν αὐτόθι ἰδίαν ἐπικράτειαν καὶ βασίλειον, φθάσαντες μετ' οὐ πολὺ εἰς μεγάλην ἀκμὴν πολιτισμοῦ καὶ εὐδαιμονίας ἐπινοήσαντες καὶ διαφόρους χρησίμους τέχνας. — 2) Ἡ φυλὴ τῶν Βαβυλωνίων ἱερέων, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἀπὸ τῶν προτέρων Χαλδαίων, ὅτε οὗτοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων κατέστησαν μέγα μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας, καὶ τῆς ὁποίας ἡ σύστασις ἀποδίδεται εἰς τὸν Βῆλον ἀρχαῖον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη διῃρέθη εἰς διαφόρους ἄλλας Κλάσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἐνησχολεῖτο ἰδίως μὲ μίαν τινὰ ἐπιστήμην ἢ γνῶσιν, πρὸ πάντων μὲ τὴν Ἀστρονομίαν, ἀστρολογίαν, οἰωνοσκοπίαν, ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων, μαγείαν, καὶ ἄλλας τὰς ὁποίας οὗτοι ἐφύλαττον ὡς πατροπαραδότους καὶ μυστηριώδεις ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν ἔθνος ἢ πρὸς τοὺς λοιποὺς ξένους λαούς. Ἡροδτ. 1, 181. Ἀῤῥιαν. ζ', 17. — 3) Λαὸς ἄγριος καὶ πολεμικός, διαμείναντες ἀνέκαθεν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας καὶ Ἀσσυρίας, ἀπ' ὅπου κατήγοντο οἱ ἐν Βαβυλωνίᾳ ἰδίως καλούμενοι Χαλδαῖοι. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 3, 5. ε', 5, 17. Κατὰ Rennel ἦσαν οὗτοι Χάλυβες ὡς καὶ παρὰ Στραβ. καλοῦνται, κατοικοῦντες τὴν Χαλδίαν χώραν.

Χαλαίστρη, ἡ = Χαλάστρα.

Χάλεσια, ἡ, Συνλ. καί

Χάλκη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους μὲ μίαν πόλιν καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς· τανῦν Χαρκή. Θουκ. ή, 41. Χαλκία, ἡ· παρὰ Στράβ.

Χαλκηδών, όνος, ἡ (Καλχηδών). Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἀποικία τῶν Μεγαρέων μὲ λιμένα· τανῦν Χαλκηδών, τουρκιστ. Καδίκιοϊ. Ἡροδτ. ἡ γραφ. Καλχηδὼν κατὰ Poppo καὶ Passow ἐστὶν ὀρθοτ. εὑρισκομένη ἐπὶ νομισμάτων καὶ παρ' Ἡροδτ. 4, 85. Κατὰ Göttling ὁ τύπ. Καλχηδὼν ὑπῆρχε συνήθης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὅστις οὗτος εὕρηται συνήθως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφ. Ἡροδτ. 4, 144. Θουκ. δ', 75. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. — ὅθεν Χαλκηδόνιος, ία, ιον. τῆς Χαλκηδόνος ἢ εἰς τὴν Χαλκηδόνα ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. — ἡ Χαλκηδονία, ἡ περὶ τὴν Χαλκηδόνα χώρα. Ξεν. — καὶ Χαλκηδονικός, ή, όν· τῆς Χαλκηδόνος. Στράβ.

Χαλκία, ἡ = Χάλκη.

Χαλκιδεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Χαλκίδος ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ. Ἡροδτ. 5, 74. ὅτε ὁ κάτοικ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χαλκίδος, Θουκ. ά, 65. κ. ἑ. ξ. — 2) Ὀνομ. κυρ. Ναύαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων Θουκ. ή, 6.

Χαλκιδική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ καὶ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. Ἡροδτ. 7, 185. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας, μὲ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Χαλκίδα. Πτολμ. ἑ, 15.

Χαλκιδικὸν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς νήσου Σικελίας κείμενον πλησίον τῆς Μεσσήνης, τανῦν St. Ritti. Πολυβ.

Χαλκιδικός, ή, όν· τῆς Χαλκίδος ἢ ἐκ τῆς Χαλκίδος ὤν. Ἡροδτ. 7, 185. αἱ Χαλκιδικαὶ πόλεις. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ πόλεις τῆς Σικελίας ὅσαι ἐσυστήθησαν ἀρχαιόθεν ὑπὸ ἀποίκων ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Χαλκίδος, ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ πόλις Νάξος. Θουκ. γ', 86. Στρβ. ὁ Χαλκιδικὸς πόλεμος, ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῆς Θρᾴκης πόλεμος. Θουκ.

Χαλκίοικος, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ἐκ χαλκοῦ ᾠκοδομημένου, εἰς τὸν ὁποῖον συνηθροίζοντο κατ' ἔτος ὅλοι οἱ νέοι τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἐπρόσφερον ὡπλισμένοι μίαν κοινὴν θυσίαν εἰς τὴν θεὰν ταύτην. Παυσ. γ', 19. αἱ γινόμεναι ἐν καιρῷ τῆς θυσίας ταύτης τελεταὶ ἐκαλοῦντο Χαλκιοίκια εἰς τὰς ὁποίας προέδρευον ἄλλοτε οἱ ἐν Σπάρτῃ ἔφοροι. Πουτ.

Χαλκιόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ γυνὴ τοῦ Φρίξου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κυλίνδρον ἢ Κύθωρον, τοὺς ὁποίους αὕτη ἔπεμψε κρυφὰ τοῦ πατρός της εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπολλόρ. ά, 9. 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυπύλου βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. Καλλμ. εἰς Δηλ. 161. Ἀπολλόρ. β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ δευτέρα τοῦ βασιλέως Αἰγέως ἐν Ἀθήναις. Ἀπολλόρ. γ', 15, 6.

Χαλκίς, ίδος, ἡ (ι) Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Χαλκίς. Διόδ. Σικ. δ', 47.

Χαλκίς, ἡ. Ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τοῦ Εὐρίπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνείχετο διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Βοιωτίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον, περιέχουσα διάφορα τεχνουργεῖα χαλκοῦ, μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, στοάς, γυμνάσια, καὶ ἐξαιρέτους οἰκοδομήματα, ὡς μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἑλλάδος ἀναφερομένη ἤδη καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρῳ, συστήσασα ἐξ ἀρχαίων χρόνων διαφόρους ἀποικίας ἐν Θρᾴκῃ, Ἰταλίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 537. Ἡροδτ. τανῦν Εὔριπος. — ἡ Χαλκὶς τῆς Εὐβοίας, παρὰ Θουκ. ζ', 29. καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ, Ἀῤῥιαν. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου πο-

νταμοῦ πλησίον τοῦ ὄρους Χαλκίδος· τανῦν Γαλατά. Ὁμ. Ἰλ. Β, 640· ἡ Κορινθίων πόλις, παρὰ Θουκ. ά, 108. Στράβ. ὅτε καὶ Ὑποχαλκὶς καλουμένη. — 3) Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐπὶ τῆς αὐτόθι Τριφυλίας χώρας. Στραβ. πιθαν. ἡ παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 426. ἀναφερομένη. — 4) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, ὑπομείνασα πολλὰ δεινὰ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ· πολέμου· ἡ ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκίς, παρὰ Θουκ. β', 58. — 5) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Βεροίας. Στεφ. Βυζ — 6) Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Χαλκίς. Στράβ. — 7) Ὄρος τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, ὅτε καὶ Χαλκία καλούμενον. Στραβ. — 8) Μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Χαλκίς, ίδος, ἡ. Ὄνομ. κυρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολ.

Χαλκῖτις, ιδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Προποντίδος κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου, ἔχουσα μεταλλεῖα χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπαρχία τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Χαλκωδόνιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 50.

Χαλκωδοντιάδης, ου, ὁ (α) Υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος, ὁ Ἐλεφήνωρ. Ὁμ. Ἰλ Β 541.

Χαλκωδοντίδης, ου, ὁ (ι) Υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος, πληθ. Ἀπόγονοι τοῦ Χαλκώδοντος, οἱ Εὐβοεῖς, παρ' Εὐρπ. Ἰων. 54.

Χαλκώδων, οντος. ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἐλεφήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβαίων μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. 541. Σοφ. Φιλ. 589. Ἀπολδρ. — 2) Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐπληγώθη, ὅτε εἰσέβαλε κατὰ τῆς νήσου ταύτης· ἦν δὲ οὗτος υἱὸς τοῦ Μέροπος. Ἀπολδρ. β', 7, 1. Χάλκων, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ζ', 6. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 4) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου ὅτε ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ. Παυσ. ς', 21.

Χάλκων, ωνος, ὁ. Μυρμιδὼν τις, πατὴρ τοῦ Βαθυκλέους. Ὁμ. Ἰλ. Π, 895. — 2) = Χαλκώδων, ἀριθμ. 2.

Χαλινῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν ἐν Κορίνθῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Χαλινοῦ τὸν ὁποῖον αὐτὴ πρῶτον ἔδωκεν εἰς τὸν Βελλεροφόντην διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐδάμασε τὸν ἵππον Πήγασον. Παυσ. β', 4.

Χάλος, ὁ (α) Ποταμὸς τῆς Συρίας ῥέων πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Χαλκίδος, τοῦ ὁποίου οἱ ἰχθῦς ἐνομίζοντο ὡς ἱεροὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὴ βλαπτόμενοι ὑπ' αὐτῶν· τανῦν Κοβοϊκ. Ξενφ. Ἀνάβ ά. 4, 9.

Χάλυβες, οἱ, Ἑνικ. Χάλυψ, υβος, ὁ (α) Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, φημιζόμενοι ἐξαιρετ. ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰδήμονες τῆς τῶν μετάλλων ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιτηδείου κατασκευῆς τῶν ὅπλων, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκοντο ἄλλοτε ἄφθονα μεταλλεῖα ἀργύρου· περιελάμβανον δὲ οὗτοι διαφόρους φυλάς· καθ' Ἡροδτ 1, 28. ὑπῆρχον οἱ Χάλυβες ὅμοροι τῶν Μαριανδυνῶν· κατὰ δὲ Ξενφ Κύρ. Ἀναβ. έ, 5, 1. συνώρουν μετὰ τῶν Μοσυνοίκων· παρ' Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ. 721. κατῴκουν οὗτοι μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Τανάϊδος ποταμοῦ, καὶ κατὰ Στράβ. παρὰ τοῖς Τιβαρηνοῖς, τοὺς ὁποίους ὁ γεωγράφος οὗτος ὑποτίθησιν ἀντὶ τῶν παρ' Ὁμήρ. Ἀλιζώνων. — 2) Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας, μάχιμον καὶ ἀνδρεῖον. Ξενφ. Κυρ. Ἀνάβ. δ', 5, 34. πιθαν. = Χαλδαῖοι.

Χαλύβη, ἡ (υ) Πόλις τῶν Ἀμαζόνων ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πιθαν. ἡ παρ' Ὁμήρ. Ἀλύβη καλουμένη. Στράβ.

Χάλυβος, ὁ = Χάλυψ. Αἰσχ. Εὐρπ. Ἀλκ. 980.

Χαλυβών, ῶνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Χαλυβωνίτιδος ἐν Συρίᾳ, πιθαν. ἡ πρότερον Βεροία λεγομένη. Πτολμ.

Χάλυψ, υβος, ὁ. Κάτοικος τῆς Χαλυβῶνος ἐν Συρίᾳ. Διον. Περ. 702.

Χαλωνῖται, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσσυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες νοτιοδυτικῶς αὐτῆς Διον. Περ. 1015.

Χαλωνῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας κατατεινομένη μεσημβρινῶς αὐτῆς περὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν καὶ νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρμενίας. Στράβ, ιά.

Χαμαιλέων, οντος, ὁ. Συγγραφεύς τις ἐξ Ἡρακλείας. Ἀθην.

Χαμύνη, ἡ. Ἐπιθτ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Πίσαν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ χαίνειν, διὰ τὸ ἐνταῦθα χάσμα τῆς γῆς ὡς λέγεται τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη ὅτε ὁ Πλούτων κατεβίβασεν εἰς τὸν ᾅδην τὴν Περσεφόνην. Παυσ. στ', 21.

Χάον, ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας κείμενον μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Ἐρασῖνος ποταμός. Παυσ. β', 24.

Χάονες, οἱ. (α) Ἑνικ. Χάων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν τριῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἠπείρου, καταγόμενοι ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, οἱ ἰσχυρότεροι καὶ μαχιμώτεροι τῶν ἄλλων, κατακτήσαντες πρότερον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἠπείρου, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἔκειντο αἱ πόλεις Ἀντιγονία καὶ Ἐλυμία. ὁ Θουκ. β', 18. καλεῖ αὐτοὺς βαρβάρους· (παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 609. καὶ Ἱππ. 78. κεῖται τὸ ὄνομα Χάων ἐμπαικτικῶς ὑπαινιττόμενον τὸ χαίνω ἢ χάσκω.)

Χαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου κειμένη βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς παραλίας αὐτῆς. Στεφ. Βυζ. ἀφ' ὅτε δὲ καὶ αὐτὴ ἅπασα ἡ Ἤπειρος ἐλέγετο Χαονία.

Χαόνιος, ία, ιον. Τῶν Χαόνων ἢ εἰς τὴν Χαονίαν ἀνήκων· ἡ Χαονία φηγός, ἀντὶ ἡ δρῦς τῆς Δωδώνης. Ὀρφ. Ἀργ. 130.

Χάος, τό. παρ' Ἡσ. πρῶτον Θεογ. 116. Ἐν τῶν τεσσάρων ἀρχικῶν αἰτιῶν τῆς πρώτης ἐν τῇ φύσει συστάσεως τῶν ὄντων, παριστανόμενον ὡς ἐν ἄπειρον καὶ ἀχανὲς διάστημα περιλαμβάνον ἐν αὐτῷ τὰ πάντα καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδημιουργήθησαν ἀνέκαθεν ὅλα τὰ ὄντα· ἐγέννησε δὲ τὸ Χάος ἀφ' ἑαυτοῦ πρῶτον τὸ Ἔρεβος καὶ τὴν Νύκτα, ἐκ τῆς μίξεως τῶν ὁποίων παρήχθησαν ὁ Αἰθὴρ καὶ ἡ Ἡμέρα.

Χαράδρα, ἡ (υ‿‿) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Χαράδρου ποταμοῦ οὐ μακρὰν τῆς Λιλαίας. Ἡροδτ. 8, 33. Παυσ. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 3) πόλις τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Πολύβ.

Χάραδρος, ὁ (υ‿υ) Ῥύαξ τις ἐν Ἀργολίδι εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴναχον ποταμόν. Θουκ. έ, 60. — 2) Ἕτερος Ῥύαξ πλησίον τῆς Χαράδρας ἐν τῇ Φωκίδι. Παυσ. ί, 35. — 2) μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀργυρᾶς. Παυσ. ζ, 19.

Χαρακηνή, ἡ. Χώρα τῆς Βαβυλωνίας κειμένη μεσημβρινῶς μὲ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὸν Χάρακα. Πτολμ.

Χαρακηνός, ὁ. Ὁ κάτοικ. τοῦ Χάρακος. Λουκ.

Χάραξ, ακος, ὁ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν Καρά — Κασό. Πτολμ. — 2) πόλις τῆς Χαρακηνῆς χώρας ἐν Βαβυλωνίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, δι' ὃ καὶ Ἀλεξάνδρεια ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ κατακλυσθεῖσα ἡ πλείστη ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀνεκαινίσθη αὖθις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ἀφ' οὗ καὶ Ἀντιόχεια ἔκτοτε ὠνομάσθη. Ἔπειτα κυριεύσας αὐτὴν εἷς τῶν Ἀράβων Ἡγεμόνων Πασίνης ἢ ἄλλως Σπασίνης καλούμενος, ὠχύρωσεν αὐτὴν διὰ χωμάτων συστήσας ἐνταῦθα τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του, ἥτις ἔκτοτε εἵλκυσεν εἰς ἑαυτὴν καὶ ὅλον τὸ ἐμπόριον τὸ γινόμενον πρότερον εἰς τὴν Σελεύκειαν, ὅθεν Χάραξ Πασίνου, παρὰ Πτολ. καὶ Σπασίνου παρὰ Διον. Κατσ. καλουμένη. — 3) πόλις μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς ἄλλως καὶ Φάραξ λεγομένη

Χάραξος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς. Ἡροδτ. 2, 135.

Χάρης, ητος, ὁ (α) Ἀθηναῖός τις διαβόητος διὰ τὰ αἰσχρὰ αὐτοῦ καὶ πονηρὰ ἤθη, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 604. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὀλίγης πολεμικῆς πείρας καὶ στρατηγικῆς γενναιότητος ἀνήρ, πολεμήσας ἐν Θρᾴκῃ ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐνικήθη κατὰ κράτος μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ δυστυχῆ μάχην τῶν Ἑλλήνων. Ξενφ. Ἑλλ. ζ, 2. Δημ. παραπρεσβ. 447. — 3) Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς ἐκ τῆς πόλεως Λίνδου ἐν Ῥόδῳ, συνεργασθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν δώδεκα ἔτη εἰς τὸν περίφημον Κολοσσὸν τῆς πατρίδος του. Στράβ.

Χαριάδης, ου, ὁ (α) πληθ. Χαριάδαι, οἱ. Μία τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων φυλῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἐξ ἧς κατήγοντο διάφοροι γενεαὶ αὐτόθι. Πινδ. Νεμ. 8, 78. — 2) Ὄνομα εὐτελανοῦ τινος παρασίτου, παρὰ Λουκ.

Χαρίδας, α, ὁ (υυ‿) Κυρηναῖός τις, παρὰ Καλλ. έπ. 14. — 2) = Χαρίλας, ὅπερ ὅρα.

Χαρίδημος, ὁ, Δωρ. Χαρίδαμος. Δημαγωγὸς καὶ στρατηγός τις ἐν Ἀθήναις μισθωτῶν στρατευμάτων, ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας, πολεμήσας ἐν Ὀλύνθῳ ἐναντίον τοῦ βασιλέως Φιλίππου· ὕστερον δὲ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατὰ ζήτησιν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔφυγεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον ὅπου ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν Περσῶν στρατηγῶν. Δημ. Στεφ. σελ. 264. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 10. — 2) Ἀθηναῖός τις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ἓν τῶν τοῦ Λουκιανοῦ συγγραμμάτων.

Χαρίκλεια, ἡ. Γυνὴ Ἐφεσίου τινός, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Χαρικλείδης, ου, ὁ. Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς θάνατον. Δημ. Μειδ. σελ. 572.

Χαρικλῆς, έους, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκδ. ζ, 20. ὅτε καὶ εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων ἀναφερόμενος παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. β', 3. — 2) Κορίνθιός τις, παρὰ Λουκ.

Χαρικλώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Εὐήρης ἐγέννησε τὸν Μάντιν Τειρεσίαν, ἀγαπηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολδρ. γ', 6, 7. Καλλ. εἰς Παλλάδ. 67. — 2) ἑτέρα Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πέρσου, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ὠκυρόην. Πινδ. Πυθ. 4, 182. παρβλ. Σχολ. κατὰ Πλούτρ. Θησ. 10. θυγάτηρ τοῦ Κυχρέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος καὶ γυνὴ τοῦ Σκίρωνος.

Χαρίλαος, ὁ Ἰων. Χαρίλεως καὶ Χάριλος, Δωρ. Χαρίλας, α. Υἱὸς τοῦ Πολυδέκτου καὶ

ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους ἐν Σπάρτῃ· γεννηθεὶς ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ, ἐπετροπεύθη ὑπὸ τοῦ θείου του Λυκούργου, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου· ὁ κατὰ τῶν Ἀργείων καὶ Τεγεατῶν πόλεμος τὸν ὁποῖον ἐπεχειρίσθη ὁ Χαρίλαος, μετὰ ταῦτα ἐστάθη ὀλίγον εὐτυχής, εὐτυχέστεραι μ' ὅλον τοῦτο ὑπῆρξαν αἱ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν ἐπιχειρήσεις του, τῶν ὁποίων κατέκτησε διαφόρους πόλεις. Πλουτ. Λυκ. 3. Στράβ. Χάριλλος, Ἡροδ. 8, 131. Παυσ. γ', 7. — ὁ Ἡροδ. 7, 65. καλεῖ αὐτὸν ἡμαρτμ. Λεωβώτην.

Χαρίλας, α, ὁ (υυ–). Περιβόητός τις ἀδδηφάγος ἀνήρ, ἀναφερόμενος παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. (ἔνθα πρότερον Χαρίδας ἀνεγινώσκετ.) καὶ παρ' Ἀθην. — 2) Δωρ. ἀντὶ Χαρίλαος.

Χαρίλεως, ὁ. Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ Τυράννου Μαιανδρίου. Ἡροδ. 3, 145.

Χάριλλος, ὁ, ὅρα Χαρίλαος.

Χαρινάδης, ου, ὁ (υ–υ–). Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὴν βραδύτητα καὶ ἀργοκινησίαν του, ἀφ' οὗ καὶ παροιμ. κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν. Ἀριστοφ. Σφ. 232.

Χαρίνδας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Καδουσίων. Πτολμ.

Χαρῖνος, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀῤῥιαν. — 2) Ἀθηναῖός τις. Λουκ.

Χαρίξεινος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Χαρίξενος. Σπουδαῖός τις, παρὰ Λουκ. Τοξαρ.

Χαριξένη, ἡ. Γυνή τις Ἀθηναία χλευαζομένη διὰ τὴν ἁπλότητά της ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 943.

Χάριππος, ὁ (ι). Ἀρσεν. κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 64. — 2) περιβόητός τις ἀδδηφάγος, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. Χαίριππος, παρ' Ἀθην.

Χάρις, ιτος, ἡ (α). Γυνὴ τοῦ Ἡφαίστου, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 382. καὶ Παυσ. θ'. 35. καθ' Ἡσ. Θεογ. 945. ἡ Ἀγλαΐα, κατὰ δὲ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Σ, ἡ Θαλία. — 3) πληθυντ. αἱ Χάριτες. Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, θεότητες τοῦ Ὀλύμπου. Ἡσ. Θεογ. 907. 64. παριστανόμεναι ὡς θεαὶ καὶ ἔφοροι πάσης ἡδονῆς καὶ νοερᾶς ἢ ὑλικῆς τέρψεως τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρῶτον ἐκ τῆς νήσου Κρήτης εἰς τὴν Λακωνίαν, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ὁ ἀρχαιότατος αὐτῶν ναὸς μεταξὺ Σπάρτης καὶ Ἀμυκλῶν· ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται παρ' Ὁμήρ. ἀλλ' ἡ νεωτάτη παρ' αὐτῷ καλεῖται Πασιθέα, Ἰλ. Ξ, 269. ὁ Ἡσιοδ. ἀναφέρει αὐτὰς τρεῖς τὸν ἀριθμόν, τὴν Ἀγλαΐαν, Εὐφροσύνην καὶ Θαλίαν, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 14, 19. παριστανόμεναι φαίνεται ὡς παρθένοι ἀκόλουθοι τῆς Ἀφροδίτης, Ὁμ. Ἰλ. Σ. 385. Ὀδ. Θ, 364 — 366. ἐνθ' ὅτε καὶ τῆς Ἥρας. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 267. (Χάρις, ὡς κύρ. Ὀνομ. σχηματίζ. ἐν τῇ Αἰτιατ. Χάριτα. παρὰ μέντοι Λουκ. Διαλ. Θε. ιε'. εὕρηται καὶ Χάριν, παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 44. 2. σημ. α'.)

Χαρισία, ἡ, καὶ Χαρισίαι, αἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σκιᾶς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῴκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. πληθυντ. παρὰ Παυσ. η', 35. Στεφ. Βυζ.

Χαρίσιος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Χαρισία. Παυσ. η', 12.

Χάριστος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας, παρὰ Πτολ.

Χαριτιμίδης, ου, ὁ (ι). Ἀρσεν. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 293.

Χαρίτιμος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔπεμψαν μὲ ἕνα στόλον εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγυπτίων ἐναντίον τῶν Περσῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων τοῦτος ἐνικήθη κατὰ κράτος στερηθεὶς μέγα μέρος τῆς θαλασσίου δυνάμεώς του.

Χαριτώ, οῦς, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολ.

Χαρίτων λόφος, ὁ. Ὄρος μικρὸν ἐν Λιβύῃ κείμενον ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κίνυπος ποταμοῦ. Ἡροδ. 4, 175.

Χαρίτων, ωνος, ὁ (υυ–). Ἀκραγαντῖνός τις ἐραστὴς τοῦ νέου Μελανίππου, χάριν τοῦ ὁποίου ὑπέμεινε μεγάλας βασάνους ἀπὸ μέρους τοῦ τυράννου Φαλάριδος, ὅτε συνωμόσας κατ' αὐτοῦ καὶ φωραθεὶς ἐῤῥίφθη εἰς τὸ δεσμωτήριον· τὴν φιλίαν τῶν δύο τούτων Ἀκραγαντίνων ὕμνησεν ὡς ἱερὸν καὶ ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 4. — 2) Συγγραφεύς τις ἀγνώστου ἐποχῆς.

Χαρμάνδη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μεσοποταμίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, τανῦν Χιτ., κατὰ Rennel. κατὰ δὲ Mannert. Διακίρα. Ξεν. Ἀναβ. α', 5, 10. Στεφ. Βυζ.

Χαρμαντίδης, ου, ὁ (ι). Μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου ἐν Ἀθήναις, Παιανιεὺς τὸν δῆμον. Πλάτ. Πολιτ.

Χαρμίδης, ου, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος θεῖος ἐκ μητρὸς τοῦ Φιλοσόφου Πλάτωνος, εἷς τῶν εὐγενῶν νέων ἐν Ἀθήναις καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Σόλωνος, συγγενὴς τοῦ Κριτίου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 154. Πρωταγ. 315. ἐφονεύθη ὁ Χαρμίδης οὗτος εἰς τὴν κατὰ τῶν τριάκοντα τυράννων μάχην παρὰ τῷ Κηφισσῷ ποταμῷ. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 2. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ.

Χαρμῖνος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, νικηθεὶς εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Σύμης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. η', 30. Ἀριστοφ. Θεσμ. 804. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ Θίμβρωνος. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Χάρμις, ιδος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. ὄνομ. παρὰ Καλλ. Ἐπ. 15.

Χαρμόλεως, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ Χαρμόλαος. Εὐειδής τις νεανίας ἐκ Μεγάρων, παρὰ Λουκ. Διαλ. Νεκρ. ι'. — 2) Μασσαλιώτης τις, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Χάρμος, ὁ. Ἀριδάς τις, ἐν Ἀνθολγ.

Χαροιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐφιλήτου ἐξ Ἀθηνῶν, ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Λάχητος ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῆς Σικελίας. Θουκ. γ', 86. κατὰ δὲ Ἰουστιν. 4, 3. Χαριάδης.

Χαροπῖνος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρισταγόρου ἐκ Μιλήτου. Ἡροδ. 5, 99.

Χάροπος, ὁ (α). Πατὴρ τοῦ Νιρέως, βασιλεὺς τῆς νήσου Σύμης καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀγλαΐας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 672. Χάροψ, οπος, παρὰ Λουκ. διαλ. Νεκρ. κε'. (ἀμφότερ. οἱ τύπ. εἰσὶν εὔχρηστοι, παράβλ. Hemsterhuis εἰς Λουκ.) — 2) Ἠλεῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4. (ἐπιθετ. χαροπός.)

Χάροψ, οπος, ὁ (α). = Χάροπος. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππάσου εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 426. — 3) Αἰγινήτης τις, φονεύσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα. Λουκ.

Χάρτας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ. ς', 4.

Χάρυβδις, εως, ἡ· Ἰωνικ. ιος. Καθ' Ὁμ. Τέρας θαλάσσιον κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ ἀπέναντι τῆς Σκύλλης ἐφ' ἑνὸς ἀποτόμου βράχου, καταταράττον δεινῶς τὴν πέριξ θάλασσαν, φοβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς αὐτόθεν παραπλέοντας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 104. 441. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐξηγητὰς τοῦ Ὁμήρου εὑρίσκετο τὸ μέρος ἔνθα ὑπελάμβανον ὅτι διέτριβεν ἡ Χάρυβδις ὀλίγον τι ἀνώτερον τῆς Σκύλλης πλησίον τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Σικελίᾳ, ὅπου φερόμενα μὲ μεγάλην ὁρμὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἀποτέλουν φοβερὸν κρότον συντριβόμενα εἰς τοὺς αὐτόθι βράχους ἢ ἀντικρουόμενα ὑπὸ τῆς σφοδρότητος καὶ βίας τῶν ἀντιπνεόντων ἀνέμων. Θουκ. δ', 24. Στράβ. — 2) Τόπος βαραθρώδης πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέβαλλεν ὁ Ὀρόντης ποταμός. Στράβ. (γενικ. εως, παρὰ Λουκ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ.)

Χάρων, ωνος, ὁ (α). Υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, ὁ διαπορθμεύων τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς λίμνης Στυγὸς ἐν Ἅδῃ, παριστανόμενος συνήθως ὑπὸ μορφὴν γηραλέαν καὶ σκυθρωπήν, φέρων βαθὺν πώγωνα καὶ κωπηλατῶν ἐφ' ἑνὸς παλαιοῦ καὶ σεσαθρωμένου πλοίου, λαμβάνων φαίνεται ὡς μισθὸν τῶν πορθμείων του ἕνα ὀβολὸν παρ' ἑκάστης τῶν διαβιβαζομένων σκιῶν. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 428. Λουκ. — 2) Θηβαῖος, φίλος τοῦ Πελοπίδα εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν οὗτος κατέλυσε μετὰ τῶν ἄλλων ἐξορίστων Θηβαίων ὅτε ἐπέστρεψε κρυφίως ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. — 3) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Λαμψάκου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἡροδότου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 15.

Χαρώνειον, τό. Ἄντρον ἢ χάσμα τῆς ἐκδίδον θανατηφόρους καὶ λοιμώδεις ἀναθυμιάσεις, κείμενον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ. — 2) ἕτερον πλησίον τῶν Ἀχαράκων ἐν Λυδίᾳ. Στράβ. ιβ'. (τὸ Χαρώνειον ἄντρον, Στράβ.) καὶ ἕτερον πλησίον τῆς Μαγνησίας. Ἔστι δὲ ἰδίως οὐδέτρ. τοῦ

Χαρώνειος καὶ Χαρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Χάρωνος, εἰς τὸν Χάρωνα ἀνήκων, ταὐτ. τῷ καταχθόνιος.

Χαρώνδας, α, ὁ (Δωρ. ἀντὶ Χαρωνίδης). Περίφημος ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ φιλόσοφος ἐκ Κατάνης πόλεως τῆς Σικελίας, εἰσηγητὴς νόμους σοφοὺς καὶ φιλανθρώπους οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ Καταναίους ἀλλ' ἔτι εἰς τὸ Ῥήγιον ἐν Ἰταλίᾳ καὶ εἰς τοὺς Θουρίους, τοὺς ὁποίους ἐπεκύρωσε διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου του· ἀμφισβητεῖται ἐὰν ὑπῆρξεν ὡς λέγεται μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 599. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17.

Χατραμίς, ίδος, ἡ. = Χατραμωτῖτις. Διον. Περ. 957.

Χατραμωτῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐκτεινομένη παραλίως περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Στράβ.

Χάττοι, οἱ, Catti καὶ Χατται. οἱ. Πτολ. β', 11. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοῖνον (Main) ποταμὸν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τῆς χώρας τὸ Μάττιον. Στράβ. ζ'.

Χαττουάριοι, οἱ Catuarii. Ἔθνος τῆς πάλαι Γερμανίας. Στράβ.

Χαυκίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Γερμανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Χαῦκοι. Διων. Κασσ.

Χαῦκοι, οἱ, καὶ Καῦχοι. Chauci. Ἓν τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γερμανίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ἀμασία (Ems) καὶ Ἄλβιος (Elbe) ποταμοῦ παρὰ τὴν βόρειον ἢ Γερμανικὴν θάλασσαν, ἀναφερόμενοι πρὸ πάντων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ ὡς φίλοι καὶ σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Διων. Κασ. Πτολ. β', 11. Στράβ.

Χαύων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας ἐπὶ τῆς Ῥαγιανῆς χώρας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Ῥαγῶν. Διοδ. Σικ. β', 13. Στεφ. Βυζ. ἐκ Κτησ. Χόανα, παρὰ Πτολ.

Χάων, ωνος, ὁ, ὅρα Χάονες.

Χείλων, ωνος, ὁ, ὅρα Χίλων.

Χείμαῤῥος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ Παυσ. β', 36

Χειμέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Θεσπρωτίας

χώρας ἐν Ἠπείρῳ μὲ λιμένα ἐν αὐτῷ. Θουκ. π', 30. Στράβ.

Χειρίσοφος, ὁ (ῐ). Λακεδαιμόνιός τις, ὅστις φυγὼν ἐκ Σπάρτης ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς Κῦρον τὸν νεώτερον συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενφ. Κυρ. Ἀνάβ.

Χειρόμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. ὀρθογρ. Χειρίμαχος ἀναγινώσκομεν παρβλ. Heyne σελ. 314

Χείρων, ωνος, ὁ. Chiron. Υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος συνευρέθη ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἵππου, δι' ὃ καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτῆς Χείρων ἐπλάττετο ὡς Κένταυρος ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ ἵππου. περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν πολεμικήν ἀρετήν του, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐδιδάχθησαν πολλοὶ τῶν ἐξοχωτέρων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος τὴν ἐν τοῖς πολέμοις τέχνην καὶ ἄσκησιν, ἐξ ὧν ὑπῆρξαν καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἰάσων, ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης καὶ ὁ Ἀχιλλεύς· ὅτι δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ Χείρων καὶ διὰ τὰς ἰατρικὰς γνώσεις του διδάξας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιόν. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 832. Ἡσ. Θεογ. 1003. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. Θεοκρ. Εἰδ. Ϛ', 150. Γυνὴ τοῦ Χείρωνος ὑπῆρξεν ἡ νύμφη Χαρικλὼ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ὠκυρόην ἢ Εὐίππην· ἐκ δὲ τῆς Πισιδίσης ἐγέννησε τὸν Χάριολον. Ἀπολλόδ. Ἦν δὲ κυρίως ὁ Χείρων εἷς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ φημιζομένων Κενταύρων ὅσοι κατῴκουν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Πηλίου ὄρους, εἶτα δὲ ὅτε οἱ Κένταυροι ἐδιώχθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς τὴν περὶ τὸν Μαλέα χώραν κατασταθεὶς μετ' οὐ πολὺ τοσοῦτον διαβόητος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων τῆς φύσεώς του.

Χειρωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Χείρωνος· αἱ Χειρωνίδες ἄκραι, ἐν Θεσσαλίᾳ. = Πήλιον ἔνθα, διέτριβεν ὁ Κένταυρος Χείρων. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 104.

Χελιδονία ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον ἀνατολικῶς αὐτῆς· τανῦν Καβο-Χελιδόνι. Κοΐντ. Σμυρν. γ', 234. = ἱερὰ ἄκρα, παρὰ Στράβ.

Χελιδόνιαι νῆσοι, αἱ. Πέντε ἢ κατά τινας τρεῖς μικραὶ καὶ ἀπότομοι νῆσοι ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ Δημ. Παρακρεσβ. σελ. 429. Λουκ. Χελιδόνιαι, αἱ, Διον. Περ. 507. Στράβ. καὶ Χελιδονίαι πέτραι, Στέφ. Βυζ.

Χελιδόνιον, τό. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς ἐν Ἀθήναις. Λουκ.

Χελυδόρεα, τά. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἀρκτικῶς καὶ συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς εὑρὼν μίαν χελώνην κατεσκεύασε τὴν λύραν. Παυσ. η', 17.

Χελώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κῶ. Παυσ. α', 2.

Χελωνάτας, α, ὁ (ᾱ). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ αὐτόθι ἐπαρχίᾳ Ἤλιδι· τανῦν Καβο-Κλαρέντα. Στράβ. καὶ Χελωνίτης, ου, ὁ, παρὰ Πτολ.

Χελωνοφάγοι, οἱ (ᾱ). Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Στράβ.

Χέμμις, εως, Ἰωνικ. ιος. Πόλις ἀρχαία τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ πρωτεύουσα τοῦ Χεμμίτου νομοῦ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν λινῶν ὑφασμάτων καὶ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν πολλῶν ἀγαλματοποιῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρτ. ἐλατρεύετο καὶ ὁ θεὸς Πάν· τανῦν Ἀχμίμ. Ἡρόδ. 2, 99. Στράβ. Χεμμώ, οῦς, ἡ. Διοδ. Σικ. α', 18. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο αὕτη Πανόπολις. Διοδ. Σικ. αὐτόθ. Πλούταρ. — 2) Νῆσος πλωτὴ ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς. Ἡρόδ. 2, 156. Χέμβις, κατὰ Ἑκατ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Χεμμίτης, ου, ὁ (ῑ). Ὁ κάτοικος τῆς Χέμμιος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡρόδ. — 2) Ἐπίθετ. Ὁ Χεμμίτης νομός, εἷς τῶν ἐν Θηβαΐδι νομῶν τῆς Αἰγύπτου μὲ μητρόπολιν τὴν Χέμμιν. Ἡρόδ. 2, 165.

Χέοψ, οπος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Ῥαμψινίτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182 ἕως 1132 ἔτους πρὸ Χρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ οἰκοδομὴ τῆς μεγίστης ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδος· ἐλέγετο δὲ ὅτι ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον ἀπάνθρωπος καὶ ἄγριος, καταργήσας ὅλας τὰς τῶν θεῶν θυσίας καὶ ἐγχωρίους τελετάς. Ἡρόδ. 2, 124.

Χερόνησος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Χερρόνησος. Ἀπολ. Ῥόδ.

Χερρόνησος, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ Χερσόνησος· αἱ διὰ τοῦ ρρ ἀντὶ ρσ τύπ. εὕρηνται συνήθως παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς, μετὰ τὸν Θουκυδίδην· ὅρα δὲ ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦ Χερσ. ἀρχομέναις λέξ. κατωτέρω.

Χερρόνησος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη ἐπί τινος αὐτόθι χερσονήσου, οὖσα λιμὴν τῆς πόλεως Λύκτου· τανῦν Κολοκυθιά. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἀποικία τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ὕστερον Χερσὼν καλουμένη, τανῦν Γιουρτχί. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Χερσιδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 423. Ἀπολλόδ. — 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, πολεμήσας καὶ οὗτος κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύωνος. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Χερσικράτης, ους, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Στράβ.

Χέρσις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ὀνησίλου καὶ Σιρώμου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ἡρόδ. 5, 104.

Χερσίφρων, ονος, ὁ. Περίφημος ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαιότητος, κτίσας ὡς ἐλέγετο τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ.

Χερσοβλέπτης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Θράκῃ Χερσονήσου, τοῦ ὁποίου τὸ βασίλειον ἀφήρεσε κατὰ κράτος ὁ Μακεδὼν Φίλιππος.

Χερσονήσιος, ία, ιον, Ἀττ. Χερρονήσιος. Τῆς Χερσονήσου ἢ εἰς τὴν Χερσόνησον ἀνήκων, ἰδίως εἰς τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερσόνησον. Εὐρ. — 2) Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Χερσονήσου. Στεφ. Αἰλ.

Χερσονησίτης, ου, ὁ (ῑ). Ἀττ. Χερρονησίτης, ὁ κάτοικ. τῆς Χερσονήσου, ἐξαιρτ. τῆς ἐν Θρᾴκῃ. Ξενφ. ὅτε ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Χερσονήσου ἐν τῇ Ταυρίδι. Στράβ.

Χερσονησιώτης, ου, ὁ. Ἀττ. Χερρονησιώτης. = Χερσονήσιος. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 2.

Χερσόνησος, ἡ, Ἀττικ. Χερρόνησος, ἡ Θρᾳκία ἢ Θρᾳκική. Ἡ ἐπὶ τῆς Θρᾴκης Χερσόνησος, κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τοῦ Μέλανος κόλπου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπολήγουσα διὰ τῆς Σαρπηδονίας ἄκρας, τῆς ὁποίας τὰ παράλια κατείχοντο ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν· τανῦν Χερσόνησος τῶν Δαρδανελλίων. Στράβ. ὅτε καὶ ἰδίως ἡ Χερσόνησος καλουμένη. Ἡρόδ. 6, 3. Θουκ. α', 11. ἡ ἐν Ἑλλησπόντῳ, παρ' Ἡροδ. 7, 33. ἡ κατ' ἀντιπέρας Ἀβύδου. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 1, 9. — 2) — ἡ Ταυρική· ἡ ἐν Ταυρίδι χερσόνησος, περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον ὡσαύτως οἱ Ἕλληνες διαφόρους ἀποικίας· τανῦν Κριμμαία Στράβ. ὅτε, ἡ Σκυθικὴ καὶ ἡ μεγάλη Χερσόνησος. Στράβ. — 3) ἡ Τραχεῖα, ὃ μέρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καλούμενον οὕτω διὰ τὴν ὀρεινὴν καὶ πετρώδη αὐτοῦ θέσιν, Ἡρόδ. 4, 99. ἄλλως καὶ ἡ μικρὰ λεγομένη. Στράβ. — 4) — ἡ Βουβασσίη, ἡ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας κειμένη χερσόνησος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Βουβάσσου, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ Κνίδος πόλις. Ἡρόδ. 1, 174. ὅτε ἡ Καρική. Παυσ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. — 5) ἡ Χρυσῆ, Chersonesus aurea. Χερσόνησος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, τανῦν Μαλάκα. Πτολ. Διον. Περ. 589. — 6) Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος κείμενον μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος, τανῦν Καβο-Χερσονῆσι. Θουκ. δ', 42.

Χερσών, ῶνος, ἡ. = Χερσόνησος, ἀριθμ. 2.

Χερούσκοι, οἱ. = Χηρούσκοι, ὅπερ ὅρα.

Χηλαί, αἱ. Χωρίον τῆς Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· τανῦν Κας. Ταφκόν.

Χήν, νός, ἡ. Χωρίον τῆς Λακωνίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Μύσων. Στεφ. Βυζ. κατ' ἄλλους δὲ κώμη ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης. Διογ. Λαερτ. α', 9. Χηναί, αἱ Διοδ. Σικ. — ἔθεν Χηνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 343. καὶ Χηνιεύς, έως, ὁ. Στέφ. Βυζ.

Χηνίδας, α, ὁ (ῐ). Ὄνομ. πολεμιστοῦ τινος παρὰ Λουκ. ἑταιρ. Διαλ. ιγ'.

Χηνοβοσκία, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου. Στέφ. Βυζ.

Χηρούσκοι, οἱ. Cherusci. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ μεγάλον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Μηλίβοκον, (Harz) ὄντες εἰς ἄκρον μάχιμοι, ὑπερασπισθέντες πολὺν χρόνον τὴν ἐλευθερίαν των ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, Στράβ. ζ. καὶ Χηρούσκοι, Δίων. Κάσσ.

Χήσιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σάμου, κατὰ Σχολιστ. Καλλ. Ἀρτ. 228. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ· ἔθεν, Χησιάς άδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Χήσιον. Καλλ. αὐτόθ.

Χήσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σάμου.

Χθονία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἐν Ἀργολίδι κτισθέντα ὑπὸ μιᾶς ἐγχωρίου γυναικὸς Χθονίας καλουμένης, θυγατρὸς τοῦ Κολόντου ἢ κατά τινας τοῦ Φορωνέως. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 608. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κλυμένου, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ἐν Ἑρμιόνῃ ναὸν τῆς Χθονίας Δήμητρος. Παυσ. β', 35. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως καὶ γυνὴ τοῦ Βούτου. Ἀπολλόδ. γ', 14, 1.

Χθόνιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου. Ἀπολλόδ. γ', 4, 1. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σύμης ὁ κατοικήσας πρῶτον τὴν νῆσον Σύμην. Διοδ. Σικ. ε', 53. — 4) Ἐπιθ. τοῦ Διός· ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. ε', 14.

Χίλεος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἡρόδ. 9, 9.

Χίλων, ωνος, ὁ (ῑ) καὶ Χείλων. Εἷς τῶν λεγομένων ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, χρηματίσας Ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, ὅστις πρῶτος ὡς λέγεται εἰσήγαγε τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς τὴν Σπαρτιατικὴν πολιτείαν· ἀπέθανε δὲ ὑπὸ τῆς μεγάλης ἀγαλλιάσεως ὅτε ἐνηγκαλίζετο τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας· διὰ τοῦ ι, παρ' Ἡροδ. 1, 59. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 343. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. διὰ δὲ τοῦ ει, παρὰ Διογ. Λαερτ. καὶ Ἀνθολ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, γαμβρὸς τοῦ

βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 4, 23. (Χίλων προσέθετο ὁ Wesseling εἰς Ἡροδτ. 1, 59.)

Χίμαιρα, ἡ (υ-υ) Φοβερὸν καὶ τεράστιον θηρίον ἐν Λυκίᾳ, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν πρόσθεν μέρος τοῦ σώματος εἶχε μορφὴν λέοντος, τὸ μέσον αἰγὸς καὶ τὸ ὄπισθεν δράκοντος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. λέγει θεῖον καὶ ὑπεράνθρωπον γένος, ἐκπνέον ἀσίπστα φλόγας πυρὸς ἀπὸ τοῦ στόματός του, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Βελλεροφόντης ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς νὰ φονεύσῃ. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 179. κ. ἑ. Ὑμν. Ἀπολ. 368. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 321. ὑπῆρχεν ἡ Χίμαιρα τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἔχον ἓν μόνον σῶμα μὲ τρεῖς κεφαλάς, διαιτώμενον περὶ τὰ Ἄριμα ὄρη. Ἀπολλδ. γ', 2, 1. — 2) Ὄρος ἡφαίστιον τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ οὐ μακρὰν τῆς Φασήλιδος, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἐφόνευσε τὸ τέρας Χίμαιραν. Σκυλ. καὶ Κτησ. παρὰ Πλιν. 5, 27. Κατὰ Στράβ. ἡφαίστειόν τι χάσμα ἢ φάραγξ ἐπὶ τοῦ ὀρεινοτέρου Κράγου ἐν Λυκίᾳ. Στράβ. — 3) Φρούριον ἢ χωρίον ὀχυρὸν ἐν Χαονίᾳ τῆς Ἠπείρου.

Χιόνη, ἡ (ι.) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γεννήτειρα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον. Ἀπολλδ. γ', 15, 2.

Χίονις, ιδος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. ε', 19.

Χίος, ἡ (ι) Μία τῶν ἐπισήμων καὶ μεγαλητέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ, πρότερον Αἰθαλία καὶ Μάκρις καλουμένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. ιδ', 900 σταδίων περίμετρον μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικουμένη ἀνέκαθεν ὑπὸ Πελασγῶν καὶ Λελέγων, Παυσ. ζ, 4. ἐφεξῆς δὲ ὑπὸ τῶν Ἰώνων, οἵτινες συνεκρότουν ἐν ἰσχυρὸν ναυτικὸν διὰ τοῦ ὁποίου κατεστάθησαν καὶ χρόνον τινὰ καὶ κύριοι τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης. Ἐφημίζετο τὸ πάλαι ἡ νῆσος Χίος ὡς πατρὶς τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου, τοῦ τραγικοῦ Ἴωνος καὶ τοῦ σοφιστοῦ Θεοκρίτου, ἐξαιρετ. δὲ ἐλογίζετο καὶ αὐτὴ μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἀρχαίων πόλεων ὅσαι διϊσχυρίζοντο περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου· ὁ οἶνος αὐτῆς, πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀριουσίας χώρας, ἐπαινεῖτο μεγάλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἀρίστης ποιότητος. Στράβ. τὸ ὄνομα Χίος ἔλαβεν ἡ νῆσος αὕτη ἀπό τινος Νύμφης Χίας λεγομένης, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ὄρους Πελληναίου τοῦ ὁποίου αἱ κορυφαὶ ἐκαλύπτοντο ἓν μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ ὑπὸ χιόνος, ὅπου εὑρίσκετο καὶ εἷς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Διός. Ὁμ. Ὀδ. Γ', 170. Ἡροδτ. Θουκ. η', τανῦν Χίος, τουρκ. Σακὶζ Ἀνδασσί, Scio. — 2) Πρωτεύουσα τῆς νήσου Χίου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας μὲ λιμένα, ἔχουσα τὸ πάλαι 40 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρχαιόθεν διέτριβον οἱ Ὁμηρίδαι. Ἡροδτ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν Χῖος, Χία, Χῖον, συνηρμ. ἐκ τοῦ Χίϊος. Τῆς Χίου ἢ ἐκ τῆς Χίου ὤν. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1131. καὶ Οὐσιαστ. Χῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς νήσου Χίου· καὶ Χιακός, ἡ, ὄν· τῆς Χίου ἢ εἰς τὴν Χίον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Χιτώνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Χιτῶνος αὐτῆς, κατὰ δὲ Σχολστ. Καλλ. Ἀρτ. 225. ἀπό τινος δήμου ἐν Ἀττικῇ Χιτώνης καλουμένου. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἡ Ἄρτεμις παρὰ τοῖς Συρακουσίοις, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτέλουν καὶ ἀγῶνας διὰ χορῶν. Ἀθην. ιδ', 7. — ὅθεν, Χιτώνεια, τά. Ἑορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Χιτώνης Ἀρτέμιδος ἐν Συρακούσαις καὶ ἐν Ἀττικῇ.

Χλευόχαρμας, ὁ. Ἀραβικ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκιαν.

Χλόη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐλατρεύετο εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς ἔφορος καὶ προστάτις πάσης βλαστήσεως καὶ καρποφορίας. Ἀριστφ. Λυσ. 835. Παυσ. α', 22. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνομ.

Χλῶρις, ιδος, ἡ, καὶ Χλωρίς. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Νιόβης, καθ' Ὁμ. θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἰασίου, γυνὴ τοῦ Νηλέως, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Χρόμιον, Περικλύμενον, Νέστορα καὶ τὴν Πηρώ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 281. Ἀπολλδ α', 9, 9. Διοδ. Σικ. (Χλῶρις, παρ' Ὁμ. Παυσ. καὶ Διοδ. Σικ. Χλωρίς, δέ, παρ' Ἀπολδρ. παραβλ. Heyne. σελ. 593.)

Χνουβίς, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἀνούβιος ἢ Κνήφιδος. Πτολ. δ', 5. Ἱερὸν Κνήφιδος, παρὰ Στράβ.

Χόανα, τά. Πόλις τῆς Μηδίας. Πτολ. = Χαύων, ὅπερ ὅρα.

Χοάθρας, ὁ. Ὄρος τῆς Μηδίας ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Ζάγρου. Πτολμ.

Χοαρηνή, = Χωρηνή.

Χοάσπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισαδῶν· τανῦν Καβ. Στράβ. καὶ Χόης, ου, ὁ, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. δ', 24. — 2) Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, περίφημος διὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ ὕδωρ ἐκ τοῦ ὁποίου μόνου ἔπινον οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν· τανῦν Καρούμ ἢ Τοστέρ. Ἡροδτ. 1, 188. Στράβ. Λουκ. καὶ Χόασπις, ιος, ὁ. Διον. Περ. 1073. κατὰ Λαρχῆρον ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Εὐλαῖον ποταμόν, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν, Χοάσπειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Χοάσπου, ἢ ἐκ τοῦ Χοάσπου ὤν. Λουκ.

Χόης, ου, ὁ, = Χοάσπης, ἀριθμ. 1.

Χοιράδες, αἱ, νῆσοι. Νῆσοι μικραὶ καὶ ἀπότομοι πλησίον τοῦ Τάραντος ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· τανῦν Πελαγία καὶ σὰντ Ἀνδρέα. Θουκ. ζ, 33. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Φαρνακείας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Χοιρέαι, αἱ. Χωρίον τῆς Ἐρετρικῆς χώρας ἐν Εὐβοίᾳ πλησίον τῶν Ταμυνῶν. Ἡροδτ. 6, 101.

Χοιρίλος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Παυσ. α', 14 (Χοίριλος, ἐν Ἀιδ.)

Χολαργία, ἡ, Ἁρποκρ. καὶ

Χόλαργος, ὁ (χολαργός). Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Σουίδ. Στεφ. Βυζ. Πληθ. παρὰ Διον. — ὅθεν, Χολαργεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 855.

Χόλλη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη μεταξὺ τῆς Παλμύρας καὶ Ῥεσάφης· τανῦν, Ἐλ—Κόμη. Πτολμ.

Χολλίδαι, αἱ (ι) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. Σουίδ. — ὅθεν, Χολλίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Ἀχ. 406, ἔνθα ὁ κωμικὸς ὑπαινίττεται τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ χωλός.

Χολοξύγης, ὁ. Ἐπίπλαστον κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ δημαγωγοῦ Δημοσθένους, ἀπὸ τοῦ Βουζύγης, ἀρχαίου τινὸς τῆς Ἀττικῆς ἥρωος καὶ χωλὸς σχηματισθ. παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 398.

Χομαραί, αἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ.

Χορασμίη, ἡ. Χώρα τῆς Σογδιανῆς ἐπαρχίας ἐν Ἀσίᾳ ἔνθα κατῴκουν οἱ Χωράσμιοι· τανῦν Καρέσμ. Στεφ. Βυζ.

Χοράσμιοι, οἱ = Χωράσμιοι, ὅπερ ὅρα.

Χοριήνης, ου, ὁ. Παρητακηνός τις, παρ' Ἀρριαν.

Χοριήνου πέτρα. Βράχος τις ἀπότομος μ' ἐν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ ἐκ τῇ Παρητακηνῇ χώρᾳ. Ἀρριαν. Ἀναβ. δ', 21, 2.

Χρέμης, ητος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. γέροντός τινος, ἐν Ἀριστφ. Ἐκκλ. 475, (ἀπὸ τοῦ χρέμω, χρέμπτομαι.) — 2) Ὄνομ. κυρ. γερόντων ἀνδρῶν σύνηθες ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ.

Χρεμύλος, ὁ (υ) Κωμικὸν πρόσωπον παριστανόμενον ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους, Πλουτ. ὑπὸ τὸν χαρακτῆρα ἰδιώτου τινὸς καὶ κοινοῦ ἀνθρώπου. (Ὑποκοριστ. τοῦ Χρέμης, ἢ κατὰ τὴν παράδοξον τοῦ Σχολιαστ. ἐτυμολογίαν Ἀριστφ. Πλουτ. 336. ἀπὸ τοῦ Χρέος καὶ αἰμύλλω = ἀπατῶν τοὺς χρεωφειλέτας.)

Χρέμων, ωνος, ὁ (Χρήμων) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ. Ἑλλην.

Χρήστας, ὁ (Κοιθ. χρηστός). Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ δευτέρου, κυρίως Σωκράτης καλούμενος. Ἰουστιν.

Χρηστός, ὁ = Χριστός, Λουκ. Φιλοπατρ. 17.

Χριστιανός, ὁ. Ὀπαδὸς τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος. Λουκ.

Χρόμιος, ὁ, καὶ Χρομίος. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 160. Ἀπολδρ. — 2) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 286. — 3) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύωνος. Ἀπολδρ. β', 5, 6. — 4) Ἀργεῖός τις φονευθεὶς εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Θυρέας μάχην, πολεμῶν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡροδτ. 1, 82. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἀγησιδάμου Συρακούσιος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς οἰκίας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ὡς νικητὴς τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων. Πινδ. Νεμ. 1. (Χρομίος, κατ' Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Χρόμιος, παρ' Ἡροδτ. καὶ Ἀπολδρ.)

Χρόμις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μυσοῦ ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) Ὄνομ. κύρ. βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 24.

Χρόμων, ωνος, ὁ. Μεσσήνιός τις, παρὰ Θουκ. γ', 98.

Χρύσα, ἡ, Ἐπικ. Χρύση (υ). Πόλις μικρὰ ἐκ τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐφ' ἑνὸς λόφου πλησίον τῶν Θηβῶν μὲ τὸν ναὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ καὶ μὲ λιμένα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ ὡραία Χρυσηΐς. Ὁμ. Ἰλ. Α, 390. 452. Ἡ μετὰ ταῦτα Χρύσα ἔκειτο κατὰ Στράβ. ἀπώτερον τῆς θαλάσσης πλησίον τοῦ Ἀμαξιτοῦ. (Χρύσα, παρὰ Κοΐντ. Σμ. ζ, 402.)

Χρυσανθίς, ίδος, ἡ. Ἀργεία τις γυνή, ἀνακαλύψασα ὡς λέγεται εἰς τὴν Δήμητραν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης. Παυσ. α', 14.

Χρυσάντας, α, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, παρὰ Ξενφ. Κυροπαιδ.

Χρυσαορεύς, έως, ὁ· Ἐπίθτ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον οὗτος ἐν Καρίᾳ ἴδιον ναόν, Στράβ. ιδ'.

Χρυσάριον, ἡ. Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. α'.

Χρύσας, α, ὁ (υ). Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀσσώρου, τὸν ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ἐλάτρευον μὲ θείας τιμάς· τανῦν Dideino. Διοδρ. Σικ.

Χρυσάωρ, ορος, ὁ (α). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης, ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἀνεπήδησε μετὰ τοῦ Πηγάσου ὅτε ὁ Περσεὺς ἐξέκοψε τὴν φοβερὰν αὐτῆς κεφαλήν· μετὰ ταῦτα ἐγέννησεν ὁ Χρυσάωρ ἐκ τῆς Νύμφης Καλλιρρόης τὸν Γίγαντα Γηρυόνην. Ἡσ. Θεογ. 278. καὶ ε. ἑ. 287. Ἀπολδρ. Ὑγιν.

Χρυσεύς, έως, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχ. Περσ. 312.

Χρύση, ἡ (υ), = Χρύσα. — 2) — νῆσος. Μικρά τις νῆσος πλησίον τῆς Λήμνου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει· τανῦν Στρατί. Παυσ. η', 33.

Χρυσῆ νῆσος, ἡ, = ἡ Χρυσῆ Χερρόνησος, ὅπερ ὅρα. Στεφ. Βυζ.

Χρύση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄλμου, ἔγγονος τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ Ἐτεοκλέους, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Φλεγύαν. Παυσ. θ', 36.

Χρυσηΐς, ἴδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἡ Ἀστυνόμη, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἐπόρθησε τὴν πόλιν Χρύσαν ἐν Τρωάδι, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Χρύσου Χρυσηῒς καλουμένη. Ὁμ. Ἰλ. Α. 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Δημ. 421. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀνησίππον. Ἀπολλδ. 7, 8.

Χρύσης, ου (ῡ) Κλητ. Χρύση. Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Χρύσης πόλεως τῆς Τρωάδος, πατὴρ τῆς Ἀστυνόμης, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ζητῶν ἱκετευτικῶς τὴν αἰχμάλωτον αὐτοῦ θυγατέρα, ἀπεπέμφθη μὲ ὑβριστικοὺς καὶ ἀπειλητικοὺς λόγους ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, δι' ὃ διὰ παρακλήσεως αὐτοῦ ἔπεμψεν ὁ θεὸς Ἀπόλλων φθοροποιὸν νόσον μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον, ἕως οὗ διὰ συμβουλῆς τοῦ μάντεως Κάλχαντος ἀναγκασθεὶς ὁ Ἀγαμέμνων ἀπέστειλε μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως τὴν νέαν Χρυσηΐδα πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς. Ὁμ. Ἰλ. Α, 11. κ. ε. ξ. Σοφ. — 2) Υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρείας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλδ. β', 5, 9. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χρυσογένης, πατὴρ τοῦ Μινύου. Παυσ. θ', 36.

Χρυσίλλα, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Χρυσίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χρύσιππον. Ἀπολλδ. β', 1, 5.

Χρύσιππος, ὁ (ῡ) Υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἀστυόχης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι διὰ τὴν ἔξοχον ὡραιότητά του ἥρπασεν ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Λάϊος. Ἀπολλδ. γ', 5, 5. — Ἐλευθερωθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πέλοπος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Λαΐου καὶ ἀγαπώμενος εἰς ἄκρον ὑπ' αὐτοῦ, ἐνέπνευσε ζηλοτυπίαν εἰς τὴν μητρυιὰν αὐτοῦ Ἱπποδάμειαν ἥτις κατέπεισε τοὺς παῖδάς της Ἀτρέα καὶ Θυέστην νὰ φονεύσωσιν αὐτόν. Θουκ. α', 9. Πλάτ. Κρατ. 395. Αἰλ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Χρυσίππης. Ἀπολλδ. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων τῆς Στωϊκῆς σχολῆς, ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Κλεάνθους, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τῆς Ἐπικουρείου φιλοσοφίας. Πλουτ. Λουκ. — ὅθεν Χρυσίππειος, ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Χρυσίππου. Λουκ.

Χρυσίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια ἐν Ἄργει τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας. Θουκ. β', 2. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Χρῦσις, ιδος, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. β', 33.

Χρυσόανας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ νῦν Χερσονήσῳ Μαλαΐᾳ ἤδη Ῥαχάδα καλούμενος. Πτολμ.

Χρυσογόνη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρὰ Θεοκρ. Ἐπ. 18.

Χρυσόγονος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. δούλου τινὸς τοῦ Σύλλα ἐν Ῥώμῃ.

Χρυσόθεμις, ιδος, καὶ ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 145. Σοφοκλ. — Χρυσόθεμις, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καρμάνορος, νικήσας πρῶτος εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας δι' ἑνὸς ὕμνου τὸν ὁποῖον ἔψαλε πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. Φωκ. 7.

Χρυσοπέλεια, ἡ. Μία τῶν Ἀμαδρυάδων Νυμφῶν, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀρκὰς υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύω παῖδας. Ἀπολλδ. γ', 9.

Χρυσόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Χαλκηδόνος ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου μὲ λιμένα, τανῦν Σκούταρις. Ξενφ. Ἀναβ. ς', 3, 16. Στραβ. — ὅθεν Χρυσοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Χρυσοῤῥόας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ῥέων πλησίον τῆς Τροιζῆνος. Παυσ. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας.

Χρῦσος, ὁ (χρυσός). Ὄνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 1243.

Χρυσόστομος, ὁ, ὅρα Δίων.

Χυρετίαι, al. Cyretiae. Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Πτολμ.

Χύτριον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ὁποίας ἀνιδρύθησαν ἀκολούθως αἱ Κλαζομεναί. Στράβ.

Χύτροι, οἱ. Κρήνη ἐν τῇ Λοκρίδι πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν ἰαματικὴν ἰδιότητα. Ἡροδτ. 7, 176. Παυσ. δ', 35. 6. — 2) Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύπρου. Σουΐδ. τανῦν Παλαιόκυτρον. Χύτρος, ἡ, Πτολμ. καὶ Χυτροί, οἱ Στεφ. Βυζ.

Χῶνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χωνίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Οἰνωτρῶν. Στράβ.

Χώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Χωνία, ἡ. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας. Λυκφρ. 983. Στράβ.

Χωράσμιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίας κατοικῶν ἐν τῇ Σογδιανῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ὦξον ποταμὸν ἐν τῇ νῦν Καρύσμ. ἢ Χορασάν. Ἀῤῥιαν. Διον. Περ. 746. καὶ Χοράσμιοι, παρ' Ἡροδτ. 3, 93.

Χωρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀραχωσίας χώρας ἐκτεινομένη δυτικῶς ἕως τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Χοαρηνή, Πτολμ.

Χωρομναῖοι, οἱ. Λαός τις ἐν Περσίᾳ. Διοδ. Σικ. α', 115.

Χωρομιθρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς βορείου Μηδίας ἐκτεινομένη ἕως τῆς Παρθίας. Πτολμ.

Ψ.

Ψάκον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον δυτικῶς, τανῦν Καπὸ Σπάδα λεγόμενον, ἢ Τίρος, ἐν Περιπλ.

Ψαλυχίδαι, οἱ (ῠ). Γενεά τις ἐπίσημος ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Πινδ. Ἰσθμ. 6. 91.

Ψαμάθη, ἡ, ποιητ. Ψαμάθεια. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Αἰακὸς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φῶκον, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Τελαμὼν καὶ Πηλεύς. Ἡσ. Θεογ. 260. 1004. Ἀπολλδ. γ', 12, 6 κατὰ τοὺς ὕστερον μυθογράφους ἀναφέρεται αὕτη γυνὴ τοῦ Πρωτέως. Εὐρ. Ἑλ. 8. Ψαμάθεια, παρὰ Πινδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἥτις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίνον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Παυσ. β', 19.

Ψαμαθοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ταινάρου ἐν Λακωνίᾳ, τανῦν Πόρτον Γουίλια. Παυσ. γ', 25. Σκυλ. Ψαμμαθοῦς, Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀμαθοῦς, παρὰ Στραβ. — ὅθεν, Ψαμμαθούσιος καὶ Ψαμμαθούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ψαμμήνιτος, ὁ. Υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, βασιλεύσας περὶ τὸ 525. ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Καμβύσου ἐλήφθη ὑπ' αὐτοῦ αἰχμάλωτος. Ἡροδτ. 3, 10.

Ψαμμίτιχος, ὁ, καὶ Ψαμμήτιχος. Εἷς τῶν δώδεκα Αἰγυπτίων ἡγεμόνων οἵτινες ἐμερίζοντο πρὸς ἀλλήλους ὅλην τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σεθῶνος, υἱὸς τοῦ Νεχὼ ἐκ Σάεως μιᾶς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πόλεων, ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ Ἑλλήνων μισθωτῶν ἐξ Ἰωνίας καὶ Καρίας καὶ νικήσας τοὺς λοιποὺς μετ' αὐτοῦ συμβασιλεύοντας προσοικειώθη ἅπασαν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς τὸ 670 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐσυγχωρήθη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἡ ἐλευθέρα ἐπιμιξία μετὰ τῶν Αἰγυπτίων λαῶν καὶ ἡ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰγύπτου εἴσοδος αὐτῶν. Ἡροδτ. 1, 105. (ἡ διὰ τοῦ ι γραφ. ἐστὶν ὀρθοτρ. ὡς παρ' Ἡροδτ. Διοδ. Σικ. καὶ Στράβ. ἡ δὲ διὰ τοῦ η εὕρηται παρὰ Θουκδ. παρβλ. Bähr εἰς Ἡροδτ. 2, 2.)

Ψάμμις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχώ, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 601 ἕως 595 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 2, 160.

Ψαῦμις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄκρωνος ἐκ Καμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, νικήσας ἀπήνῃ εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τῇ 82 Ὀλυμπ. Πινδ. Ὀλ. 4. καὶ 5.

Ψαφίς, ίδος, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ εὑρίσκετο τὸ ἀρχαῖον μαντεῖον τοῦ Ἀμφιαράου. Στράβ. θ', 1, 22. κατὰ Spon Itin. 2, σελ. 291. ἀνήκεν ὁ δῆμος οὗτος εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν.

Ψευδαρτάβας, α, ὁ. Ἐπιπλαστ. κωμικ. κύρ. Ὄνομ. Πέρσου τινός, παρ' Ἀριστφ.

Ψευδοφίλιππος, ὁ. Δοῦλός τις ἄλλως Ἀνδρίσκος λεγόμενος, προσποιηθεὶς ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περσέως. Στράβ.

Ψησσοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στέφ. Βυζ. Ψήσσιοι, παρὰ Πτολμ.

Ψηττόποδες, οἱ. Ἐπίπλαστοι καὶ μυθώδεις κάτοικοι ἑνὸς μεγάλου νήσου, παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. α', 35.

Ψίλλις, ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. Ψίλις, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ψύλλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ κατοικοῦντες δυτικῶς τῶν Νασαμώνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων πρώϊμως ἐξωλοθρεύθησαν· περὶ τῶν Ψύλλων τούτων ἐλέγετο ὅτι δὲν ἐβλάπτοντο οὐδ' ὅλως ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν φαρμακεροὺς ὄφεις· ἔτι δὲ ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι τεράστιαι περὶ αὐτῶν διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Ἡροδτ. 4, 173. Στεφ. Βυζ. Στρβ. Αἰλ. ἱστ. ζω. α', 57.

Ψυλλοτοξόται, οἱ. Ἐπίπλαστοι κάτοικοι τῆς Σελήνης, παρὰ Λουκ. Ἀλ. ἱστ. α', 13.

Ψύρα, τά. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀπέχουσα 80 στάδια δυτικῶς τῆς νήσου Χίου μὲ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτῆς· τανῦν Ψαρά. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ψύριος, ία, ιον· τῶν Ψύρων, ἢ ἐκ τῶν Ψύρων ὤν.

Ψυρίη, νήσου, ἡ = Ψύρα. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 172.

Ψυττάλεια, ἡ. Μικρὰ ἀκατοίκητος νῆσος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ τῆς ξηρᾶς, τανῦν Λειψοκαταλία. Ἡροδτ. 8, 76. Παυσ. α', 36. Στεφ. Βυζ. Ψυτταλία, ἡ Στραβ.

Ψύχιον, τό (ῡ) Χωρίον τῆς νήσου Κρήτης μὲ λιμένα, τανῦν Παλαιόκαστρον καλούμενον. Πτολ. ἔτι, τὸ Ψύχεια, Περιπλ.

Ψύχρος, ὁ (Ἐπιθ. ψυχρός) Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀῤῥιαν.

Ψωφίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ξάνθου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἐρυμάνθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Ψωφίς. Παυσ. η', 24.

Ψωφίς, ῖδος, καὶ ίδος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου Φήγεια καλουμένη. Κατά τινας ὠνομάσθη Ψωφὶς ἀπό τινος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἔρυκος Ψωφίδος, Πολύβ. δ΄, 70. Παυσ. η΄. 24. ίδος, παρ' Ἀπολλόδ. γ΄, 7. 5. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 650. — Ὅθεν Ψωφίδιος, ὁ, ἡ, ιον (– – ᴗ ᴗ) Τῆς Ψωφίδος ἢ ἐκ τῆς Ψωφίδος ὤν. Γλαυκ. Ἐπ. 2. ἐν Ἀνθλ. II, 347. καὶ Οὐτιεστα. Ψωφίδιος, ὁ κάτοικ. Ἀπολλόδ.

Ω.

Ὤανις, ιος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης· τανῦν Fransoaleri. Πινδ. Ὀλ. 5, 25. Ἐκδ. Boeckh. Ὤανος, ἐν τῇ τοῦ Heyne.

Ὠαρίων, ωνος, ὁ (ι_) ποιητκ. ἀντὶ Ὠρίων, ὅπερ ὅρα.

Ὠαριώνειος, α, ον. Τοῦ Ὠρίωνος ἢ εἰς τὸν Ὠρίωνα ἀνήκων. Πινδ.

Ὠβαρηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀρμενίας. Στεφ. Βυζ.

Ὠγενός καὶ Ὠγήν, ένος, ὁ, = Ὠκεανός, Στεφ. Βυζ. Ἡσύχ.

Ὠγυγία, ἡ (– ᴗ ᴗ –). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζοντο αἱ ἐν Θήβαις Ὠγύγιαι πύλαι. Ἀπολλόδ. γ΄, 5, 6.

Ὠγυγία, ἡ (– ᴗ ᴗ –). Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀναφερομένη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὡς κατοικία τῆς νύμφης Καλυψοῦς, πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὀδ. Η, 244. καὶ ἡ Ὠγυγίη νῆσος, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς προσδιωρισμένη· κατὰ Voss, ἔκειτο αὕτη ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης μεταξὺ Λιβύης καὶ Ἀτλαντος, ἢ κατὰ Grotefend πλησίον τοῦ ὄρους Ἄτλαντος· κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὕτη ἡ νῆσος Γαῦλον, τανῦν Γόζζον πλησίον τῆς Μάλτας. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Ὠγύγιος, ία, ιον (ῠ). Τοῦ Ὠγύγου ἢ ἐκ τοῦ Ὠγύγου ὤν· ἡ Ὠγυγίη Θήβη, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1178. — αἱ Ὠγύγιαι πύλαι· μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν κειμένη πρὸς δυσμάς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ὠγύγου, ἢ κατά τινας ἀπὸ τῆς Ὠγυγίας θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. Εὐρ. Φοιν. 1112. Ἀπολλόδ. γ΄. 6, 6.

Ὤγυγος, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν αὐτόχθονων (?) ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ ἀναφέρεται ἤδη εἰς τοὺς ἔτι μυθώδεις πίνακας τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας· ἐλθὼν πρῶτον ἐκ τῆς Βοιωτίας εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Ἐλευσῖνα, δι' ὃ καὶ ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Παυσ. α΄, 38. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1177. — Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθολόγων ὅτι συνέβη εἷς μέγας κατακλυσμὸς ἐν Ἀττικῇ ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο, ὁ ἐπὶ Ὠγύγου ἢ Ὠγύγιος κατακλυσμός. Παυσ. θ΄, 5, 8. Κατὰ Φερεκ. ἔζη ὁ Ὤγυγος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φορωνέως· παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 320. — Ὠγύγης, ου, παρ' Εὐσεβ. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀχαΐας μετὰ τὸν Τισαμενόν, Πολύβ. β΄, 41. Στράβ.

Ὤγυρις, ιδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ βασιλέως Ἐρύθρα. Διον. Περιηγ. 607. Στέφ. Βυζ.

Ὠερόη, ἡ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ἔχων διπλᾶς τὰς πηγάς του καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ μίαν μικρὰν νῆσον πλησίον τῶν Πλαταιῶν. Ἡροδ. 9, 51. Παυσ. θ΄, 4. ἔνθα πρότερον Περόη ἐσημειώσατο. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Ἡροδ. αὐτόθ.

Ὠκαλέα, ἡ, Ἐπιε. Ὠκαλέη. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη μεταξὺ Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν ἐπὶ τοῦ Τιλφουσίου ὄρους· Ὁμ. Ἰλ. Β, 500. Στράβ. ἔτι, αἱ Ὠκαλέαι, Στράβ. καὶ Ὠκάλεια, ἡ, Ἀπολλόδ. β΄, 4. 11.

Ὠκάλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μαντινέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἄβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Προῖτον καὶ Ἀκρίσιον. Ἀπολλόδ. β΄, 2, 1.

Ὠκεάνης, ου, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νείλου ποταμοῦ, παρὰ Διοδ. Σικ. α΄, 19.

Ὠκεανίδες, αἱ. Θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὰς ὁποίας ὁ Ἡσ. Θεογ. 364. ἀναφέρει τρεῖς χιλιάδας τὸν ἀριθμόν, παριστάμεναι συνήθως ὑπὸ μορφὴν παρθένων καὶ ἰχθύων, λογιζόμεναι καὶ αὐταὶ ὡς θαλάσσιοι δαίμονες.

Ὠκεανός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὁ πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, κύριος τῶν ἐκτὸς θαλασσῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπιστεύοντο ὅτι ἔρρεον ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ πηγαὶ τῆς γῆς, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Θεῶν γένεσιν, Ἰλ. Ξ, 201. Λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Τηθὺν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς ἐπισημοτέρους ποταμοὺς καὶ τὰς Ὠκεανίδας. Ἡσ. Θεογ. 133. — 2) Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ τῶν Ἑλλήνων γεωγραφίᾳ ὑπετίθετο ὁ Ὠκεανὸς ὡς ὁ μέγιστος ποταμὸς περιβρέχων ὅλην τὴν σφαῖραν τῆς Οἰκουμένης, τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ἐφέροντο γαληναίως καὶ ἀταράχως περὶ τὰ πέρατα αὐτῆς μὴ ἔχοντα οὐδεμίαν πηγὴν οὐδὲ διέξοδον, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 607. Φ, 197. Ὀδ. Λ, 155. Ἡροδ. 2. 23. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 159. 789. εἶχεν ὁ Ὠκεανὸς ἰδίας πηγὰς ἐπὶ τοῦ ἀποτόμου ὄρους Λευκάδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κιμμερίων, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιηταῖς εἰλῆπται ὁ Ὠκεανὸς ἀντὶ τῆς ἐκτὸς μεγάλης θαλάσσης πρὸς διαστολὴν τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἡροδ. 4, 8.

Ὤκελλος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. 5, 4. 22. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐν βιβ. Ϛ΄. 5, 11. Ὤκυλλον ἀναφερόμενον. — 2) ὁ Λευκανός· Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ὡς λέγεται μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν βιβλίον περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, γεγραμμένον ἀνέκαθεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον. Διογ. Λαερ. Ὄκελλος. Λουκ.

Ὤκελον, τό. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίᾳ, τανῦν Avigliana.

Ὠκύαλος, ὁ (– ᴗ ᴗ –). Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἐν τῇ νήσῳ Σχερίᾳ. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ὠκυθόη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος. Ἀπολλόδ. α΄, 9. 21.

Ὠκυπέτη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν· παρ' Ἡσ. Θεογ. 267. — Ὠκυθόη, Ἀπολλόδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λάμπον. Ἀπολλόδ. β΄, 1, 4.

Ὠκυπόδη, ἡ, = Ὠκυπέτη. Ἀπολλόδ. α΄, 9, 21.

Ὠκυρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 420. Ἡσ. Θεογ. 360. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, διδαχθεῖσα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν τέχνην. Παυσ.

Ὤκυτος, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. δ΄, 119.

Ὠλέαρος, ἡ, = Ὠλίαρος.

Ὠλενίη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Αἲξ ἥτις ἐθήλασε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα. Ἀρατ.

Ὠλενίη πέτρα, ἡ. Κατὰ Στράβ. ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλεως κειμένου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας καὶ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 617.

Ὠλενίας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ. α΄, 8, 5. ἔνθα ὀρθοτρ. Ὠλένιος ἀναγινώσκετ. παρβλ. Heyne. σελ. 129.

Ὤλενος, ἡ, καὶ ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Πλευρῶνος, πρωΐμως ἤδη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Θηλκ. γεν. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 639. Ἀπολλόδ. α΄, 8, 4. Στράβ. ι΄, καὶ Στεφ. Βυζ. ἐξ Αἰσχ. Ἀρσεν. δὲ παρὰ Στράβ. η΄. — 2) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεων αἵτινες συνεκρότουν τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν κειμένη μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύμης, ἠφανισμένη ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου. Ἡρόδ. 1, 145. Ἀπολλόδ. ἀρσεν. παρὰ Στράβ. η΄. — ὅθεν Ὠλένιος, ὁ κάτοικ.

Ὠλήν, ῆνος, ὁ. Ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ ἀοιδὸς Ἕλλην, κατὰ Σουΐδ. ἐκ Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδίδοντο οἱ ἀρχαῖοι ὕμνοι οἵτινες ἐψάλλοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Ἡροδ. 4, 35. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 305. Παυσ. α΄, 18. Κατὰ Παυσ. Φωκ. λέγεται ὅτι ὁ Ὠλὴν οὗτος ἔδωκε πρῶτος χρησμοὺς ἐν τῇ Δήλῳ καὶ ὅτι συνέταξε ποιήματα ἐν ἑξαμέτροις. — καὶ ἁπλῶς ὁ Λύκιος καλούμενος. Παυσ. η΄, 21.

Ὠλίαρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ πετρώδης τῶν Κυκλάδων πλησίον τῆς Πάρου, τανῦν Ἀντίπαρος καλουμένη. Στέφ. Βυζ. ἡ Ὠλέαρος. Στράβ. ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ ε γραφ. φαίνεται ὀρθοτρ.

Ὠμάδιος, ὁ. Ἐπιθτ. τοῦ Διονύσου ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, πρὸς τιμὴν δὲ αὐτοῦ ἔσφαττον ἐτησίως αὐτόθι ἕνα ἄνθρωπον. Ὀρφ. Ὕμν. 17.

Ὠμάρης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν, παρ' Ἀρριαν.

Ὦξος, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας μετὰ τὸν Ἰνδόν, πηγάζων κατὰ Πτολ. βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Ἰνδοῦ, εἶτα φερόμενος ἀρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῆς Ὑρκανίας δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους ἐπισήμους ποταμοὺς ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ἢ μᾶλλον εἰς τὴν Ἀρὰλ λίμνην· τανῦν Ἀμοὺ ἢ Γιχὼν ὑπὸ τῶν Ἀράβων λεγόμενος. Ἀρριαν. Ἀναβ. γ΄, 29.

Ὦπις, ιδος, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Οὖπις, ὅπερ ὅρα.

Ὦπις, ιδος, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Ἡροδ. 1, 189. Ξενοφ. Ἀναβ. β΄, 4, 25. Στράβ. Ἀρριαν. Ἀναβ. ζ΄. 7. Κατὰ Λαρχῆρον πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πλινίῳ Ἀντιόχειαν ἀναφερομένην, κληθεῖσαν οὕτως ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας· κατὰ δὲ Rennel καὶ Mannert ἡ τοῦ Ἡροδ. Ὦπις ἔστι διάφορος τῆς τοῦ Ξενοφ.

Ὦρα, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἀρκτικῶς, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· Ἀναβ. δ΄, 27.

Ὧραι, αἱ · Horae. Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, Ἡσ. Θεογ. 901. παρ' Ὁμήρ. φύλακες καὶ πυλωροὶ τοῦ Ὀλύμπου, Ἰλ. Ε, 749. Θ, 393. καὶ ἐν γένει ὑπηρετοῦσαι τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ θεοὺς καὶ θεὰς ἐξαιρετ. τὴν Ἥραν. Ἰλ. Ο, 433. καὶ τὴν Ἀφροδίτην, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 194. παρὰ τοῖς ὑστέρον ποιηταῖς παριστάνοντο αἱ Ὧραι ὡς θεαὶ καὶ ἔφοροι τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ πάσης συμβαινούσης μεταβολῆς ἐν τῇ Ἀτμοσφαίρᾳ· ὡς ἀρχαιότεραι Ὧραι ἀναφέρεντο δύο τὸν ἀριθμὸν ἐν Ἀττικῇ ἡ Καρπὼ καὶ Θαλλώ, ἀμέσως δὲ καὶ πέντε, ἡ Αὐξώ, Φέρουσα, Εὐπορίη, Ὀρθωσίη καὶ Τιτοναΐδη, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς Ἰωνίας.

Ὠράτιος, ὁ, Horatius. Ὄνομ. κύρ. Ἀρσεν. παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Ὠρείθυια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Βορέας ἐν ᾧ ποτε παρευρίσκετο εἰς μίαν τελετὴν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Θρᾴκην τοὺς Ἀργοναύτας Ζήτην καὶ Κάλαϊν καὶ δύω θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην. Ἡροδτ. 7, 189. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 211. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ. 48.

Ὠρείτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Ξενφ. — 2) = Ὠρῖται.

Ὠρεός, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀφ' ὅτου ὁ Περικλῆς ἔφερεν ἐν αὐτῇ μίαν ἀποικίαν ἐξ Ἀθηνῶν, πρότερον δὲ Ἱστίαια καλουμένη, ἔχουσα μίαν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν· τανῦν Ὠρεό· (κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ὄρος. Ἀρσεν. γεν. παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε', 4. 56. Δημ. Χερ. σελ 91. Στράβ. Θηλκ. παρὰ Θουκ. η', 95. Παυσ. 1 ζ, 261.) — ὅθεν, Ὠρεῖται, οἱ κάτοικ. καὶ, Ὠρία, ἡ, ἡ περὶ τὸν Ὠρεὸν χώρα. Στράβ.

Ὠρητανία, ἡ, Oretania. Ἐπαρχία τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας ἔνθα κατῴκουν οἱ Ὠρητανοί. Στράβ.

Ὠρητανοί, οἱ, Oretani. Λαὸς τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ Λαμάγχᾳ καὶ μέρει τῆς Γρανάδας. Πολύβ Στρβ

Ὠρικόν, τό, καὶ Ὤρικος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα ἐν Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, δι' ὃ καὶ ὡς Ἰλλυρικὴ πόλις ἐστὶν ὅτε ὑποτιθεμένη, ἀποικία τῶν Εὐβοέων· ὁ Ὤρικος λιμὴν, παρ' Ἡροδτ. 9, 93. Πολυβ. ζ, 19. Στέφ. Βυζ. τὸ Ὠρικὸν. παρὰ Στράβ. καὶ Θηλκ. Μάρ. Ἡρακλ. — ὅθεν Ὠρίκιος, ία, ιον· τοῦ Ὠρικοῦ ἢ εἰς τὸ Ὠρικὸν ἀνῆκων· Διον. Περ. 399.

Ὤρικος, ὁ, = Ὠρικοί.

Ὠρῖται, οἱ. Λαὸς Ἰνδικὸς κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Γεδρωσίας χώρας, εἰς ἄκρον μάχιμος, ἐλεύθερος καὶ ἀνδρεῖος, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα ἐφημίζετο μεγάλως διὰ τὴν ἄκραν εὐφορίαν της· πιθαν. δὲ ὑπῆρχον οἱ Ὠρῖται οὗτοι οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Αἰθίοπας. Διοδ. Σικ. Στέφ. Βυζ. Ὠρεῖται, παρὰ Στράβ. Ἀῤῥιαν. Ἀνάβ. 5', 21. — ὅθεν,

Ὠρῖτις, ιδος, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ὠριτῶν ἐν Ἰνδίᾳ. Διοδ. Σικ.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, ποιητ. Ὠαρίων. Υἱὸς τοῦ Ὑριέως, περίφημος θηρευτὴς τῆς ἀρχαίας μυθώδους ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐξ Ὑρίας πόλεως τῆς Βοιωτίας, περιβόητος διὰ τὴν ἔξοχον σωματικὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κάλλος του, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις καὶ αἱ τύχαι ἀναφέρονται διαφόρως ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθογράφων· τινὲς ἐξ ὧν καὶ ὁ Φερεκυδίδης, ἀναφέρουσι τὸν Ὠρίωνα παῖδα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κυριάλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, γεννηθέντα ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἀνατραφέντα ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, παρὰ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ λαβόντα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἢ ἔχοντα τοσοῦτον ὑπερμέγεθες ἀνάστημα ὥστε διὰ τῶν ὤμων του ἐξεῖχεν αὐτῆς τῆς θαλάσσης. Ἀπολλδρ. α', 4, 1. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἠὼς ἠράσθη αὐτοῦ διὰ τὴν ἔξοχον ὡραιότητά του, φθονηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν θεῶν ἐτοξεύθη ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης διότι ἠτίμασε τὴν ἀκόλουθον αὐτῆς Ὦπιν, ἢ διότι ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸν διὰ τοῦ δίσκου ἀγῶνα. Ἀπολλδρ. αὐτοθ. Καλλμ. εἰς Ἄρτεμ. 265. ὅτι καὶ παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ε, 121, 751. κ. ἑ. ξ. καὶ μετὰ θάνατον λέγεται ὅτι δὲν ἔπαυσε τὴν πρὸς τὴν θήραν μεγάλην κλίσιν του ἐν τῷ Ἅδῃ Ὁμ. Ὀδ. Λ, 572. ὑπό τινων δὲ λέγεται ὅτι ἐλθὼν ἐκ Βοιωτίας εἰς τὴν νῆσον Χίον διὰ νὰ καθαρίσῃ αὐτὴν ἐκ τῶν αὐτόθι διατριβόντων ἀγρίων θηρίων καὶ ἐρασθεὶς τῆς Μερόπης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς νήσου ταύτης Οἰνοπίωνος, ἐβίασεν αὐτὴν, δι' ὃ πρὸς ἐκδίκησιν μεθύσας αὐτὸν ὁ Οἰνοπίων πρῶτον ἐτύφλωσεν. Ἀπολλδρ. Παρθεν. Ἐρωτ. ε'. — ὁ Στράβ. ι', παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ὠρεὸς πόλεως τῆς Εὐβοίας. κατά τινα δὲ ἄλλην διήγησιν ἐκαλεῖτο κυρίως Οὐρίων ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι, παράβλ. Παλαίφ. ε', 4. Λουκ. (τὸ ι εὑρηται μακρὸν παρὰ ταῖς Ἐπικ. ὡς παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 486. Θεοκρ. ζ, 54. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 745. βραχὺ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Εὐρπ. Κύκλ. 273. Ὠαρίων διὰ τοῦ α παρὰ Καλλμ. Ἀρτ. 265. παρβλ. Splitn Προσῳδ. §. 521. σημ. 3.)

Ὠρομέδων, οντος, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 46.

Ὠρομάζης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ζωροάστρου, Πέρσης τὸ γένος, παρὰ Πλάτ. Ἀλκ. πελ. 122.

Ὦρος, ὁ, Horus. Υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἴσιδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ὡς ἐγχώριος θεότης παριστανομένη συμβολικῶς ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Ἡλίου ἐν καιρῷ τῶν ἐνιαυσίων αὐτοῦ τροπῶν· ἐλέγετο δὲ ὅτι μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ὀσίριδος, διώξας τὸν θεῖόν του Τυφῶνα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ἐβασίλευσε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ χρηματίσας ὁ τελευταῖος τῶν θεῶν ὅσοι ἀνέκαθεν ἐβασίλευσαν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις. Ἡροδτ. 2, 144. 156. Διοδ. Σικ. α', 44. Ὡς θεότητα παραβάλλει ὁ Ἡροδτ. τὸν Ὦρον μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ἀπόλλωνα. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς τῶν Αἰγυπτίων, πιθαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονταί τινα ἱερὰ βιβλία Λουκ. Γαλλ. 18. — 3) Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, ἀναφερόμενος παρὰ Σουίδ.

Ὠρωπός, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βοιωτίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀττικῆς μὲ λιμένα, μετὰ ταῦτα ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ἀθηναίους· τανῦν Ὠρωπό· πλησίον τῆς πόλεως Ὠρωποῦ εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀμφιάρεω μὲ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ. Ἀρσεν. γεν. παρ' Ἡροδτ. 6, 100. Θουκ. η', 60. Ξενφ. Δημ. Στράβ. Διοδρ. Σικ. ιβ', 69. — ὅθεν, Ὠρώπιος, ία, ιον· τοῦ Ὠρωποῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὠρωποῦ ὤν· καὶ οὐσιαστ. Ὠρώπιοι, οἱ κάτοικ. — ἡ Ὠρωπία, ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ.

Ὤστια, τα, καὶ Ὠστία, ἡ, Ostia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῆς θαλάσσης, πρώτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων συστάθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἄγκου Μαρκίου. Οὐδετ. γεν. παρὰ Στράβ. Θηλκ. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Ὦτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, εἷς τῶν Ἀλωειδῶν· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ὀδ. Λ, 305. Ὅρα Ἀλωεῖδαι.

Ὦχος, ὁ· Κανόνυμον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ τρίτου. Αἰλ. παρβλ. Ἀρταξέρξης. — 2) Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ὦξον· τανῦν Ἑλμινδ, ἢ κατά τινας Δεῤῥατχ. Στράβ.

ΤΕΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΕΛΛΑΣ.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ΟΘΩΝ ὁ Α΄. διὰ τὰ Σχολεῖα τοῦ Κράτους.	σώματα 100
Τὸ Γραφεῖον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.	2

Ἐν Ἀθήναις.

Οἱ Πανιερώτατοι Ἐπίσκοποι.

	σώματα.
Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γρηγόριος.	2
Ὁ Βοιωτίας Παΐσιος.	1
Ὁ Ἀργολίδος Κύριλλος.	1
Ὁ Θήρας Ζαχαρίας.	1
Ὁ Μαντινείας Ἰωσήφ.	1
Ὁ Φωκίδος Νεόφυτος.	1
Ὁ Κυκλάδων Ἄνθιμος.	1
Ὁ Ἀχαΐας Μελέτιος.	1
Ὁ Λοκρίδος Ἀγαθάγγελος.	1
Ὁ Λακεδαιμονίας Δανιήλ.	1
Ὁ Ἐρυμανθίας.	1
Ὁ Ἀττικῆς Νεόφυτος.	1
Ὁ Ὕδρας Γεράσιμος.	1
Ὁ Εὐβοίας Ἄνθιμος.	1
Ὁ Αἰγίνης Σαμουήλ.	1
Ὁ Εὐδοκιάδος Γρηγόριος.	1
Ὁ Κυναίθης Βαρθολομαῖος.	1
Ὁ Παροναξίας Ἱερόθεος.	1
Ὁ Μονεμβασίας Ἱερόθεος.	1
Ὁ Ταλαντίας Θεοδώρητος.	1
Ὁ πρῴην ἅγιος Ἀρδαμηρίου.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰωνᾶς Ὀλύμπιος.	5
Θεοδώρητος Μαρμαρᾶς Πρωτοσύγγελος Ἀττικῆς.	2
Ἱερόθεος Βυζάντιος Ἀρχιδιάκονος Ἀττικῆς.	1
Ἱερόθεος Ἱεροδιάκονος Ἀττικῆς.	1
Λεόντιος Ἱεροδιάκονος ἐξ Ἄνδρου.	1
Ὁ Κόμης Ἀρμανσπέργ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας.	2
Ὁ Κύρ. Ἰάκωβος Ῥίζος Γραμματεὺς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, κ.λ.π. κ.λ.π.	2
Ἡ Γραμματεία τῶν Ἐξωτερικῶν.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Κωλέτης Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῶν Γάλλων.	2
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Τρικούπης Πρέσβυς παρὰ τῇ Βρεττανικῇ Αὐλῇ.	2
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος Πρέσβυς παρὰ ταῖς Αὐλαῖς τῆς Βαυαρίας καὶ Πρωσσίας.	2
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Σοῦτσος Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Ῥωσσίας.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ζωγράφος Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Τουρκίας.	2
Ὁ Κύρ. Κατακάζης Πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Ἑλλάδος.	2
Ὁ ἐν Βιέννῃ Κύρ. Σωτήριος Ἀντωνίου Ἱππεὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Θεοχάρης πρῴην Γραμματεὺς τῆς Οἰκονομίας.	2
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Πραΐδης πρῴην Γραμματεὺς τῆς Δικαιοσύνης.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Δ. Σχινᾶς πρῴην Γραμματεὺς τῆς Παιδείας.	2
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Σοῦτσος Γραμ. τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ὁ Κύρ. Ἰω. Δραγούμης Γραμμ. παρὰ τῇ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείᾳ.	1
Ὁ Κύρ. Θ. Σατιστεὺς Γραμματεὺς παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ.	1
μεταφέρονται σώματα.	57

μεταφορὰ σώματα	57
Ὁ Κύρ. Γ. Φρεαρίτης Γραμμ. παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐξωτερικῶν.	1
Ὁ Κύρ. Στάμος Νάκου Γραμμ. παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐσωτερικῶν.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Σιλήβεργος πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου.	2
Ὁ Κύρ. Δανιὴλ Πανᾶς Δικηγόρος.	10
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Ζαΐμης ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ὁ Κύρ. Σταμάτιος Δάρας ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Πολυζωΐδης ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Σωμάκης Ἀρεοπαγίτης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἀθανασίου Ἀρεοπαγίτης.	2
Ὁ Κύρ. Γ. Σπανιολάκης γενικὸς Ταμίας τῆς Ἑλλάδος.	2
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Θεοτόκης Ἐλεγκτής.	3
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Πλάσσος Ἐλεγκτής.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Λεβίδης Ἐλεγκτής.	4
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Τισταμενὸς Ἐλεγκτής.	1
Ὁ Κύρ. Σκαρλάτος Βυζάντιος Σύμβουλος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μεταξᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Κρυπάρης Γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Ῥαγκαβῆς παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Ἐκπαιδεύσεως.	2
Ὁ Κύρ. Π. Κένταυρος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Οἰκονομίας.	2
Ὁ Κύρ. Ἐλευθέριος Σίμου Σύμβουλος παρὰ τῇ ἰδίᾳ Γραμματείᾳ.	2
Ὁ Κύρ. Θ. Σχινᾶς Γραμματεὺς παρὰ τῇ ἰδίᾳ.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ὁλανδὸς Γραμματεὺς παρὰ τῇ ἰδίᾳ.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Παπαρρηγόπουλος Ῥωσσικὸς Πρόξενος.	2
Ὁ Κύρ. Γ. Βελιος Σύμβουλος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Δικαιοσύνης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναγνώστης Μοναρχίδης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	2
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Βαλτινὸς Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	2
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Αἰνιὰν Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Ζαχαρίτσας Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	2
Ὁ Κύρ. Ἀ. Λοιδορίκης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ἀργυρόπουλος Γραμματεὺς καὶ Διερμηνεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς Πρεσβείας.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Ἀφθονιάδης πάρεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Φωτήλας Πάρεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γαλάτης Στόλαρχος.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Γεννάδιος Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Ἀθήναις Β. Γυμνασίου.	1
Ὁ Κύρ. Χ. Βάφας Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ὁ Κύρ. Ἀνάργυρος Πετράκης Δήμαρχος Ἀθηνῶν.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Σκοῦφος Δικηγόρος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Πετζάλης Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.	1
Ὁ Κύρ. Κοσμᾶς Κλαδῆς Συμβολαιογράφος τῶν Ἀθηνῶν.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Χοριτίδης Λογιστὴς παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συμβουλίῳ.	1
Ὁ Κύρ. Σωτήριος Βέρβογλης Λογιστὴς παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀναγνωστάκης πρῴην Β. Ἔφορος Μεγαρίδος.	1
Ὁ Κύρ. Χ. Ζῶτος Πρωτοδίκης παρὰ τῷ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικείῳ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Δασκαλέλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.	1
Ὁ Ἱερεὺς Z. Joahn H. Hille.	1
μεταφέρονται σώματα	235

		μεταφορὰ σώματα	225
Ὁ Κύριος Ἰωάννης Κίγκ Ἱερεύς.			1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος υἱὸς τοῦ πρίγγιπος Καρατζᾶ.			1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Μεταξᾶς.			1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Σκοῦφος.			1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννη. Λαδόπουλος.			1
Ὁ Κύρ. Πετροκοκκινος.			1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ἀργυρόπουλος.			2
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Κωνσταντίνου Ν. Δαβίδης.			2
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Σκοῦφος.			2
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Χρυσίδης.			2
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μάνος.			2
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ν. Δάριος.			1
Ὁ Κύρ. Ῥεζιού (Γάλλος).			1
Ὁ Κύρ. George Jaquet (Γερμανός).			2
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Ἀντωνιάδη.			1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Δρόσος.			1
Ὁ Κύρ. Γαίκας Καρακατσάνης.			2
Ὁ Κύρ Μιχαὴλ Σχινᾶς.			1
Ὁ Κύρ. Πέτρος Στεφανίτσης Ἰατρός.			2
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ἀντωνιάδης συντάκτης τῆς Ἐφημερίδος Ἀθηνᾶς.			1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Βλάχος.			2
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Κλάδος Ἰατρός.			1
Ὁ Κύρ. Παρθένιος Ν. Κατσιρίδης Σάμιος.			1
Ὁ Κύρ. Γ. Ν. Πανόπουλος ἐκ Καλαβρύτων.			1
Ὁ Κύρ. Γ. Παλαμάρης Τήνιος.			1
Ὁ αὐτὸς διὰ τὸν Παλὲμ Συναΐτην.			1
Ὁ αὐτὸς διὰ τὸν Ἀμβρόσιον Συναΐτην.			1
Ὁ Κύρ. Μαρκέζος Ζακύνθιος			1
Ὁ Κύρ. Γ. Σακλιάδης ἐκ Πύλου.			1
Ὁ Κύρ. Ἰούστος Λάτρης.			1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Κόκκαλης ἐκ Δημητσάνης.			1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ῥενιέρης Ταμίας.			1
Ὁ Κύρ. Χ. Λύγκριζός.			1
Ὁ Κύρ. Π. Θ. Θεάγγελος.			1
Ὁ Κύρ. Ἰάκωβος Φέσκολης ἐκ Τήνου.			1
Ὁ Κύρ. Σπύρος Μ λαμίτης Αἰγινίτης.			1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Ἀγαθίδης.			1
Ὁ Κύρ Ν. Ν Ζαφείρης Ἀγγελετόπουλος.			1
Ὁ Κύρ. Ἀμφίλοχος.			1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Μαργαρίτη.			1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Γιαννακόπουλος Λακεδαιμόνιος.			1
Ὁ Κύρ. Δ. Κυδωνιεύς.			1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Μελετίου Ἐλευσίνιος.			1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἀποστολίδης.			1
Ὁ Κύρ. Δ. Ὀλυμπίτου Λάκων.			1
Ὁ Κύρ Ἰωάννης Ἐλευθερίου Κουκουζέλης.			1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Ἀντωνιάδης.			1
Ὁ Κύρ. Ἡρακλῆς Μητζόπουλος.			1
Ὁ Κύρ. Ἄγγελος Ἀγγελίδης.			1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Βερνάρδος Κρής.			1
Ὁ Κύρ. Ν. Δραγούμης.			1
Ὁ Κύρ. Στέφανος Φάραγγας.			1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Σπαθῆς.			1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μ. Μιμῆς.			1
Ὁ Κύρ. Πέτρος Κλάδος.			1
Ὁ Κύρ. Σ. Κλεάνθης.			1
Ὁ Κύρ. Εὐαγγελινὸς Ἀγγελάτος.			1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ῥίζος.			1
Ὁ Κύρ. Μ. Καλλιφουρνᾶς.			1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Γεωργαντᾶς.			1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ῥίζος.			1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Πανταζῆς.			1
Ὁ Κύρ. Λουκᾶ. Παῖρος.			1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Καβάσος.			1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Πετρῆς.			1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Μαρκέλλος.			1
Ὁ Κύρ. Σ. Σωτηρίου Τρικκαλιώτης			1
Ὁ Κύρ. Γ. Πεισίστρος.			1
Ὁ Κύρ. Σ. Παλαιολόγος.			1
Ὁ Κύρ. Κ. Ἰ. Ἐπιδάμνιος.			1
Ὁ Κύρ. Λουκᾶς. Κ. Οἰκονόμου.			1
Ὁ Κύρ. Γ. Κατακουζηνός.			1
		μεταφέρονται σώματα	306

		μεταφορὰ σώματα	306
Ὁ Κύρ. Ἀ. Κυριακίδης.			1
Ὁ Κύρ. Ν. Καμπούρης.			1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Κορομηλᾶς.			1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Πιτάρη.			1
Ὁ Κύρ. Παῦλος Πιπαδούζης.			1
Ὁ Κύρ. Π. Ζωγράφος.			1
Ὁ Κύρ. Δ. Σαλωνιτίδης.			1
Ὁ Κύρ. Κ. Κοκκίδης.			1
Ὁ Κύρ. Γ Ῥαπτης Ἀθηναῖος.			1
Ὁ Κύρ Ἰωάννης Καραβέλας Ἀθηναῖος.			1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Σφοίνης Σάμιος.			1
Ὁ Κύρ. Ἰ. Κ. Κονταξῆς.			1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Μαίστης Ἄνδριος.			1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Λουριώτης.			1
Ὁ Κύρ. Δωρόθεος Τσούζης ἐκ Νάξου.			1
Ὁ Κύρ. Ταραντινὸς Ἑλληνικὸς διδάσκαλος.			1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Χουτζόπουλος λογαθέτης ἐν Βοστίτσας.			1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Βατης ἐκ Σικυωνίας.			1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Θέμελης Τελώνης Τήνου.			1
		Ὅλα σώματα	325

Ἐν Ναυπλίᾳ.

			σώματα
Ὁ Κύριος Διονύσιος Πύῤῥος Ἀρχιμανδρίτης.			1
Ὁ Κύρ. Λεόντιος Καμπάνης Ἀρχιμανδρίτης.			1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Ἀρχιμανδρίτης ἐξ Ἀβύδου.			2
Ὁ Κύρ. Γερμανὸς Ἱεροκήρυξ ἐκδότης τῆς Εὐαγγελικῆς Σάλπιγγος.			1
Ὁ Κύρ. Γεράσιμος Παγώνης Πρωτοσύγγελος.			1
Ὁ Κύρ. Εὐγένιος Διογενίδης πρώην Πρωτοσύγγελος Ἀργολίδος.			1
Ὁ Κύρ. Καλλίνικος Σγουρομαλινὸς Πάτμιος.			1
Ὁ Κύρ. Νεόφυτος Κωνσταντίνου ἐκ Πατρῶν.			1
Ὁ Κύρ. Προκόπιος Παπακάρπος ἐκ Βοστίτζης.			1
Ἡ Μονὴ τοῦ Ὀρθοκωστά.			1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἱερεὺς Σχίζας ἐκ Μελένης Γόρτυνος.			1
Ὁ Κύρ. Παπᾶ Παναγιώτης Πρεσβύτερο.			1
Ὁ Κύρ. Παπᾶ Θεοδόσιος Πρεσβύτερος.			1
Ὁ Κύρ. Στέφανος Ἰωάννου Σπηλιωτόπουλος Ἱερομόναχος.			1
Ὁ Κύρ. Θεοδώρητος Λευκάδιος Κτενᾶς Ἱερομόναχος.			1
Ὁ Κύρ. Παπᾶ Θεοδόσιος Οἰκονόμου.			1
Ὁ Κύρ. Δωρόθεος Τζάτης Νάξιος.			1
Ὁ Κύρ. Ζαχαρίας Ἀρχιδιάκονος Ἀργολίδος.			1
Ὁ Κύρ. Χ. Ἡσαΐας Παναγιώτου Ἱεροδιάκονος.			1
Ὁ Κύρ. Νεόφυτος Γεωργιάδης Ἱεροδιάκονος.			1
Ὁ Κύρ. Καλλίνικος Ἰάσων Θετταλομάγνης Ἱεροδιάκονος.			1
Ὁ Κύρ Παρθένιος Μαρπουλῆς Σάμιος Ἱεροδιάκονος.			1
Ὁ Κύρ. Θεόφιλος Λουλούδης Ἱεροδιάκονος.			1
Ὁ Κύρ. Νάρκισσος Μορφινὸς Ἱεροδιάκονος.			1
Ὁ Κύρ. Ἡσαΐας ἐκ Τριπόλεως Ἱεροδιάκονος.			1
Ὁ Κύρ. Μακάριος Θετταλὸς Ἱεροδιάκονος.			1
Ἡ Δημογεροντία Ναυπλίας.			1
Ὁ Κύριος Φραγκῖσκος Μαῦρος Νομάρχης Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας.			1
Ὁ Κύρ. Χ. Κρασᾶς Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου Ἀργολίδος κ.τ.λ.			1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Παπαλεξόπουλος Δήμαρχος Ναυπλίας.			1
Ὁ Κύρ. Γ. Σκαλίδης Δικαστὴς παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ.			1
Ὁ Κύρ. Δ. Κ. Σοῦτσος Δικαστὴς παρὰ τῷ ἰδίῳ.			1
Ὁ Κύρ. Μ. Οἰκονόμου Δικαστὴς παρὰ τῷ ἰδίῳ.			1
Ὁ Κύρ. Σπ. Μαναλάτος Γραμματεὺς παρὰ τῷ ἰδίῳ.			1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ὑπογραμματεὺς παρὰ τῷ ἰδίῳ.			1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ἰατρὸς Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ναυπλίας.			1
Ὁ Κύρ. Βελισάριος Πουλίδης Σύμβουλος παρὰ τῷ αὐτῷ.			1
Ὁ Κύρ. Δ. Βυζάντιος Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας Ἀργολίδος.			1
Ὁ Κύρ. Ν. Πονηρόπουλος.			1
Ὁ Κύρ. Κων. Κλονάρης Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Δικαστηρίοις.			1
Ὁ Κύρ. Ἐδουάρδος Μάσσων Δικη. παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίοις.			1
Ὁ Κύρ. Μ. Ἰωαννίδης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.			1
Ὁ Κύρ. Κ. Ἀξελὸς Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.			1
Ὁ Κύρ. Ν. Παντελέων Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.			1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Δατωνᾶς Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.			1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἄμοιρος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.			1
Ὁ Κύρ. Π. Φ. Φαρμακόπουλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.			1
Ὁ Κύρ. Π. Βαλσαμάκης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.			1
Ὁ Κύρ. Δ. Κωνσταντινίδης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.			1
		μεταφέρονται σώματα	50

μεταφορὰ σώματα 50

Ο' Κύριος Π. Τουφεξόγλους Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίᾳ δικαστηρίοις.	1
Ο' Κύρ. Μ. Μιχαλόπουλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Μ. Λύσιππος Ὑπογραμμ. παρὰ τῷ δικαστηρίῳ Ἀργολίδος.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Μαυροκέφαλος Εἰρηνοδίκης Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Α. Ἀναστασιάδης Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ Γυμνασίου.	1
Ο' Κύρ. Γ. Χρυσοβέργης Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Ἰωαννίδης Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Χ. Βερνάρδος Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Θ. Περγαμηνὸς Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γουνάρας Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Θεοφιλᾶς Ἰατρὸς τοῦ νομοῦ Ἀργολίδος.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ζυγομαλᾶς Ἰατρός	1
Ο' Κύρ. Λ. Γιαννακόπουλος Σύμβουλος τοῦ Δήμου Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Π. Ναοὺμ Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ὀρφανίδης Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Εὐσταθίου Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Β. Χρηστακόπουλος πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ῥάδος πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Σπηλιοτόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Π. Μαρίνας ἔμπορος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Τζάτζιος ἔμπορος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Γαλανούλης Ὀλύμπιος ἔμπορος.	2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γενοβέλης πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καράπαυλος πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ποταλᾶς πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καρβούνης Ἀξιωματικός.	1
Ο' Κύρ. Δ. Θεοδωρόπουλος Δήμαρχος	1
Ο' Κύρ. Εὐσταθ. Γιαννόπουλος Κλητὴρ τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ Πρωτοδικ.	1
Ο' Κύρ. Β. Γεωργιάδης Γραμματεὺς τῆς Δημογεροντίας Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Χ. Παπαδόπουλος Συμβολαιογράφος Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀθανασιάδης Γραμματεὺς τῆς Ἀστυνομίας.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βιζοῦλας Ἔπαρχος Βοστίτσης.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἰωαννίδης Σάμιος Ἑλληνικὸς Πράκτωρ εἰς τὴν νῆσον Κῶ.	1
Ο' Κύρ. Ῥήγας Παλαμήδης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ο' Κύρ Δημήτριος Χατζίσκος.	5
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Νοταρᾶς Κορίνθιος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης Κρής.	1
Ο' Κύρ. Γιαννάκης Χτζ. Πέτρου.	1
Ο' Κύρ. Κ. Ζωρζάκης Μιστραῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἰ. Δ. Σταματάκης Κρής.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Π. Λουλάκης Κρής.	1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Ὀρθόβουλος Ἀστραῖος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μαρίνου Σμυρναῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ῥαφαέλος Χῖος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ν. Ψιττακὸς Χῖος.	1
Ο' Κύρ Δρόσος Σιγάλας Τήνιος	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀποστολίδης Κοσμητής.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. Μιλλιώνης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος Καρυταιναῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βιζοῦλας.	1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Ποταλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Πελοπίδας Νέστωρος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἰωάννου Παπαδόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Β. Χρονιάδης.	1
Ο' Κύρ. Κλεώπας.	1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἠσαΐας.	3
Ο' Κύρ. Χρῆστος Ῥεῖλος Ἀνδριτζαναῖος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Οἰκονομίδης Θέρμιος.	1
Ο' Κύρ. Δ. Ἀμοσλᾶς Θεωρητὴς τοῦ Τελωνείου.	1
Ο' Κύρ. Π. Κλαπόπουλος Γραμματεὺς τοῦ Τελωνείου Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Κυριακίδης Χῖος.	2
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ποταλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πετρόπουλος Σαλωναῖος.	1
Ο' Κύρ. Κ. Ἀσυβὸς Πελοποννήσιος.	1
Ο' Κύρ. Ν. Σπηλιάδης πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Π. Γ. Ῥόδιος Στρατιωτικός.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χρυσόγελος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κουτουμᾶς.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Τσαμαδός.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χριστίδης.	1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Δόρας.	1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Φωκᾶς.	1

μεταφέρονται σώματα 131

μεταφορὰ σώματα 131

Ο' Κύριος Λορέντζος Καίρης Ἄνδριος.	1
Ο' Κύρ Μηνᾶς Παπάζογλος Ψαρριανός.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Παπᾶ Χριστοδούλου Τσουβαλτζῆς Σάμιος.	1
Ο' Κύρ. Ν. Γ. Γιαννακόπουλος Καλαβρυταῖος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Τόμπρας καὶ Συντροφίας.	1
Ο' Κύρ. Πέτρος Χτζ. Πέτρου.	1
Ο' Κύρ. Μάριος Δαμαλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Πασχαλόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Γεωργιάδης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θεολέγας.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Κωνσταντινίδης Λέσβιος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Ἀρσενόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Βόθω Ἀθηναῖος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Βλαστὸς Κρής.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Δημητρίου.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Μοσχόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μιχαὴλ Πατρινός.	1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Ἰωαννίδης.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Δαμαλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Ἀριστείδης Θ. Χρυσοβέργης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Εὐσταθίου	1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Μέντορας.	1
Ο' Κύρ. Πέτρος Στεφανίτσης Ἰατρός.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Γραγκούλης.	1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Κυριακίδης.	1
Ο' Κύρ. Ν. Στολασύνιας.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀναστασιάδης.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Βυζάντιος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κ. Ὀθωναῖος Βυζάντιος	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Γραμμών.	1
Ο' Κύρ. Ν. Πανταζόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Λουκᾶς Ποῦντας.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Γ. Ἀρβανιτάκης Ζακύνθιος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κ. Κοντολέων.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δεσκούρης.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ζαλοκώστας.	1
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Τασίκας.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μπολοτᾶς.	1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Ἰωάννου Γρυπάρης.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Π. Σαρβόλης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Μ. Ἀντωνόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ματθαίου Βλάχος.	1
Ο' Κύρ. Γεράσιμος Πάγκαλος.	1
Ο' Κύρ. Π. Παπαθανασόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κανισκᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Καραμάνος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μιλωνᾶς.	1
Ο' Κύρ Ἀ. Ἀγγελίδης.	1
Ο' Κύρ. Μ. Παλάδιος.	1
Ο' Κύρ. Π. Ζωντανός.	1
Ο' Κύρ. Ν. Ἀγγελίδης.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Θεοδωρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Χ. Λόντος.	1
Ο' Κύρ. Π. Ζαφειρόπουλος Τουφετζόγλους.	1
Ο' Κύρ. Ν. Χαρητιάδης λοχαγὸς τοῦ τακτικοῦ.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Κιαμπούρης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βουδρῶντος.	1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἀνδριάδης Σάμιος.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ζέρβας Κρανιδιώτης.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Παπαλεξόπουλος Ἰατρός	1
Ο' Κύρ. Π. Σουλέτσης Ὀμηρίδης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μ. Σχινᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Φωτόπουλος.	2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σταϊκόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τσακαλόπουλος Μαντινεύς.	1
Ο' Κύρ. Φ. Κ. Μαῦρος.	2
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀ. Μᾶνος.	1
Ο' Κύρ. Π. Ἠλιάδης Κυδωνιεύς.	1
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Βασιλειάδης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀ. Σωμάκης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φαρμακόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀθανασιάδης ἐκ Καστρὶ Ἁγίου Πέτρου.	1

μεταφέρονται σώματα 205

μεταφορά σώματα 205

Ὁ Κύριος Φραγκῖσκος Δαμιανίνης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Δ. Σκοῦφος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Σῶκος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Καγγελάριος.	1
Ὁ Κύρ. Στέφανος Κουδιλης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Χ. Στεκούλης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Τυπάλδος.	1
Ὁ Κύρ. Παναγῆς Ἀκιτος.	1
Ὁ Κύρ. Στάμος καὶ Ἀδελφοὶ Νόκου.	1
Ὁ Κύρ. Γεράσιμος Μεταξᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γαβαλᾶς Σαντορηναῖος.	1
Ὁ Κύρ. Μαρῖνος Π. Γαβαλᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Δῆμα.	1
Ὁ Κύρ. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ἀναγνωστόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ἀναγνώστης Παπᾶ Δημητρίου.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Παρίσης λοχαγός.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ῥαζέτης.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Σπηλιοτόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Γοζίσολης.	1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Χρυσόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἀ. Ἀντωνόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀργύριος Κεφαλᾶς.	2
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Λόντος.	1
Ὁ Κύρ. Λεωνίδας Χρυσανθόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Πρεβελέγγιος.	1
Ὁ Κύρ. Σ. Οἰκονομίδης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Βαλτινός.	1
Ὁ Κύρ. Περόγλους.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἀναγνωστάκης Κρής.	1
Ὁ Κύρ. Μανθος Σακελλαρίου.	2
Ὁ Κύρ. Π. Μαρίνος.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Θησεύς.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Ὀρφανίδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντίνος Πολιάζης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Πανταλέων.	1
Ὁ Κύρ. Σ. Χόρτης.	1
Ὁ Κύρ. Μ. Σ. Δαμαλᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Φωτιάδης Λέσβιος.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Βαλιάνος.	1
Οἱ Κύρ. Ἀδελφοὶ Κ. Ἀντωνόπουλοι.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἀ. Ἀντωνόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Σωτήριος Θεοχαρόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Λιμπέριος Γιαννακόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντίνος Μ. Μπόλος.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Παλαιολόγος.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Δημητριάδης Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Βασιλείου Μήλιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μαρούδης Σήφνιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Γλαρακης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Πονηρόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μοδηνὸς Μήλιος.	1
Ὁ Κύρ. Π. Μανάσσης.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Γ. Φιλάρετος.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Κωνσταντίνος Σοῦτσος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Βούλγαρης.	1
Ὁ Κύρ. Χ. Ζῶτος.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Γρυπάρης.	1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μελετόπουλος Μιστραῖος	1
Ὁ Κύρ. Δ. Π. Καψωτης.	1
Ὁ Κύρ. Σταῦρος Κρομμύδας.	1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Κέκκινος Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Σοῦτσος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Π. Γαιάσος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀγγελῆς Ῥηγόπουλος Πατρινός.	1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Λουριώτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἐλ. Σῖμος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Καραβούνης.	1
Ὁ Κύρ. Σταῖκος Σταϊκόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Μαυροκέφαλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Δ. Θεμελης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Καλιστράτης ἐκ Κυνουρίας.	1

μεταφέρονται σώματα 279

μεταφορά σώματα 279

Ὁ Κύριος Π. Σπαιόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Βιβιλάκης Κρής.	1
Ὁ Κύρ. Πάνος Σπ. Παντελάσης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Καλογηρόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Παπᾶ Γεωργίου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Γιαννόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Παιόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Κοπανίτσας.	1
Ὁ Κύρ. Ἐλευθέριος Χάλης Κρής.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Οἰκονόμου.	1
Ὁ Κύρ. Λεόντιος Μ. Ἀναστασιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Κωνσταντίνου Τζάτζου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀποστόλης Περρεύτας Ἀργεῖος	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Παπᾶ Σίμου.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Μιτζάλης ἀνθυπολοχαγός.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γονοβέλης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντίνος Δ. Βοΐκου.	1
Ὁ Κύρ. Ζ. Κάτζας Μαυρογένης Πάριος.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Μαργαρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Φιλήμων πολιτικός.	1
Ὁ Κύρ. Μιλ. Σκαλιστήρης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Ζυγομαλᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀντωνίου Σοφύνης.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Ἰωάννου ἐκ Βοστίτσης	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Δ. Φέστας.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἰωαννίδης Σάμιος.	1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Ματθιουδάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀπόλλων Σιφναίτης Νάξιος.	1
Ὁ Κύρ. Περικλῆς Ῥαφτόπουλος Νάξιος.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Συμμαρίκας Νάξιος.	1
Ὁ Κύρ. Λαμπρινός Κυριακοῦ Σάμιος.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Δ. Οἰκονομίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Δεληγιάννης ἀξιωματικὸς τῆς φάλαγγος.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Δεσποτόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Χ. Ἰ. Δούλης.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Καλησπέρης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντίνος Μπολιμάζης Σάμιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Σένος.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Φωτιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Μαυρομάτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Δ. Χαρμάτης Πάριος.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Ἰωάννου Σαμαρινός.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Οἰκονομίδης Σπαρτιάτης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Λογοθέτου Σπαρτιάτης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντίνος Ἰωάννου Σπαρτιάτης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Κλεώπας.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἀ. Γαλάνης Κρής.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Βασιλείου.	1
Ὁ Κύρ. Καλούσιος Ἀλεξάνδρου Τουρναβίτης.	1
Ὁ Κύρ. Μ. Δημητριάδης ἐκ Κυναίθης.	1
Ὁ Κύρ. Χ. Ἀργυριάδης ἐκ Κυναίθης.	1
Ὁ Κύρ. Β. Ν. Γιαννακόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Μ. Ἀντωνιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Φειζόπουλος ἐξ Αἰγαίου.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Ἀθανασίου Τασκούρας.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Σωμάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Κριτικίδης Σάμιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀστρινὸς Τριπολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Μαυζάλης Ἀνθυπολοχαγός.	1
Ὁ Κύρ. Χ. Ζυμβρακάκης.	1
Ὁ Κύρ. Θεοδόσιος Γ. Κρασᾶ.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ν. Πρωτοπαπᾶ Σερίφιος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντίνος Ν. Κυνταρίνης Κύθνιος.	1
Ὁ Κύρ. Δρόσος Μαλανδρῖνος Σαλωνίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ῥίζος Κ. Δημάρατος Ἠπειρώτης.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Φανδρίδης Κρής.	1
Ὁ Κύρ. Στέριος Χτζ. Σίμου Γρεβεναῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μαγκάκης	1
Ὁ Κύρ. Ζαχαρίας Μαθᾶς Ἄνδριος.	2
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Δ. Καλλιέρος Πόριος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντίνος Στιρνάρης Τρικκαλαῖος.	2
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἰορδάνου Γιαγκόγλου.	1

μεταφέρονται σώματα 353

μεταφορὰ σώματα 355

Ο᾿ Κύριος Κωνσταντῖνος Σταματελόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Εὐθύμιος Θεοφανόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Φιλόπουλος Νεμέα. 1
Ο᾿ Κύρ. Δημήτριος Μηδολόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Δ. Σ. Ὀλύμπιος. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Δ. Μαντινεύς. 1
Ο᾿ Κύρ. Εὐστάθιος Γεωργόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Τριανταφυλλόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Μιλτιάδης Δαμβέργης Κρής. 1
Ο᾿ Κύρ. Σταμάτιος Χρυσοβέργης Δημητσανεῖος. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Παῦλος Ἀλεφούζης. 1
Ο᾿ Κύρ. Γεώργιος Φωτιάδης Λαρισσαῖος. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Μ. Μαρούδας Ἀστραῖος. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀναστάσιος Ἰωάννου Κρής. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀπόστολος Γεωργιάδης Ἀργεῖος. 1
Ο᾿ Κύρ. Βασίλειος Ἰωάννου Καλαμβόκης Ἀστραῖος. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Καρπουζόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Π. Ἡ. Σαρδέλης. 1
Ο᾿ Κύρ. Γ. Π. Καλλέτζης ἐκ Κυνέθης. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Παπαβασιλειάδης ἐκ Κοντοβαζαίνης. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Μιχαὴλ Ν. Γιαννακόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀντώνιος Γαζαβῖνος. 1
Ο᾿ Κύρ. Σάββας Ν. Πετροπούλης. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀ. Ζαΐμης ἀνεψιὸς Πεῤῥούκα. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀσαγιτανάκης. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀ. Κιαμαίρης ἔμπορος. 1
Ο᾿ Κύρ. Γιαννάκης Ῥενάσης Φραγκοράπτης. 1
Ο᾿ Κύρ. Δημήτριος Ἀγγελόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Ζαϊόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Μιχαὴλ Πασαγόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Μ. Οἰκονόμου Κρητός. 1
Ο᾿ Κύρ. Μιχαὴλ Παπᾶ Δημητρίου ἐκ Μονεμβασίας. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰω. Γουλόπουλος ἐκ Σπάρτης Λουγκανίκου. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Ζαφύριος Ζαφειρόπουλος ἐξ Ἀδριτζαίνης. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Παλαιολόγος Ἰωάν. Στασινόπουλος Γορτύνιος. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Νικόλαος Χρυσανθόπουλος Γορτύνιος. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Μανουὴλ Μοθηνὸς ἐκ Μήλου. 1
Ο᾿ Κύρ. Γεώργιος Σακόπουλος ἐκ Μήλου. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Βασιλαίου ἐκ Μήλου. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀ. Κυριακίδης ἀξιωματικὸς τῆς Χωροφυλακῆς. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Π. Βάλβης. 1
Ο᾿ Κύρ. Χαράλαμπος Συμβρακάκης ἀξιωματικός. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Δημητρίου ἐκ Τριπόλεως. 1
Ο᾿ Κύρ. Παναγῆς Οἰκονομόπουλος ἐκ τοῦ Γαούρα. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Γρηγόριος Ψαῤῥιανὸς Χῖος. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἱερεμίας Καζάκος ἐκ Μελιγοῦ. 1
Ο᾿ Κύρ. Ναθαναὴλ Γκολφῖνος ἐκ Περιστερᾶ 1
Ο᾿ Κύρ. Κοσμᾶς Παναγου Σπηλαιώτης. 1
Ο᾿ Κύρ. Χαράλαμπος Κ. Μαυσταγριωτάκης. 1
Ο᾿ Κύρ. Μ. Παναγου ἐξ Ἄργους. 1
Ο᾿ Κύρ. Σταῦρος Ἰωάννου ἐκ Τριπόλεως. 1
Ο᾿ Κύρ. Δημήτριος Κόκκινος ἐξ Ἀμφίσσης. 1
Ο᾿ Κύρ. Χρῆστος Ἀναστασιάδης Βυζάντιος. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Γιαννακόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Νικόλαος Πετρόπουλος ἐκ Δημητσάνης. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μαυρονικήτης ἐξ Ἀνδίμαχη. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Ἐλευθέριος Χάλης Κρής. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Τριανταφυλλόπουλος Κυνουριεύς. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Διονύσιος Σωσάνης ἐκ Σπάρτης. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀνδρέας Παπᾶ Ἀντωνίου ἐκ Κρανιδίου. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Ν. Οἰκονόμου ἐκ Λευκαδίας. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Φιλόπουλος ἐκ Νεμαίας. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Μαυρυποκάμισος ἐκ Ναυπλίας. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Γεώργιος Λιότης ἐκ Λεοντικίου. 1
Ο᾿ Κύρ. Θεόδωρος Ἰωάννου ἐκ Βοστίτζης. 1
Ο᾿ Κύρ. Θεοδόσιος Γραφάκος ἐκ Μισθρᾶ. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀσημάκης Κασουλόπουλος ἐξ Ἀνράτης. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Θεοδωρόπουλος ἐκ Τριπόλεως. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Δημήτριος Σακάζου ἐξ Ἄργους. 1
Ο᾿ Κύρ. Παναγιώτης Σχίζας ἐκ Κοπόρας. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Κοκορέτσα ἐκ Καστανίτσας. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀνδρέας Σ. Παπαδόπουλος ἐκ Κουτζουλίδη. . . . 1

μεταφέρονται σώματα 427

μεταφορὰ σώματα 427

Ο᾿ Κύριος Γεώργιος Βασιλόπουλος ἐξ Ἁγίου Πέτρου. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰω. Τριανταφυλλίδης διδάσκαλος εἰς τὴν ἐν Ἰδάσῃ Ἑλ. σχολήν. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Κασουλίδης. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀγαθοκλῆς μουσικοδιδάσκαλος ἐν Ἄργει. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Γεώργιος Ἰωάννου Βλάσση. 1
Ο᾿ Κύρ. Νικόλαος Θεοδωρόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Νικόλαος Οἰκονομίδης Θέρμιος. 1

Ὅλα σώματα 434

Ἐν Κορίνθῳ καὶ Σικυωνίᾳ.

σώματα

Ο᾿ Κύριος Γερμανὸς Ἱεροκήρυξ. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Κ. Σοῦτσος ἔπαρχος Σικυωνίας. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Γ. Σεσύας Β. ἔφορος Κορινθίας. 1
Ο᾿ Κύρ. Χριστοδουλάκης. 1
Ο᾿ Κύρ. Π. Κορδίας Καθηγητὴς Τικαλόν. 1
Ο᾿ Κύρ. Νικόλαος Δεληγιάννης. 1
Ο᾿ Κύρ. Σ. Αἰμύλος Ἰατρός. 1
Ο᾿ Κύρ. Χριστόδουλος Νοταρᾶ. 1
Ο᾿ Κύρ. Εὐστάθιος καὶ Ἰωάννης Δασίου. 1
Ο᾿ Κύρ. Παναγιώτης Γιουρούκου Τρικκαλαῖος. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Εὐθυμίου Τρικκαλαῖος. 1
Ο᾿ Κύρ. Γεώργιος Τριανταφυλλίδης Κορίνθιος, εἰρηνοδίκης. . . 1
Ο᾿ Κύρ. Παῦλος Σκούφος. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀνδρέας Πετριτζόπουλος Κορίνθιος. 1
Ο᾿ Κύρ. Δημήτριος Λειναρδόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Σωτήριος Νοταρᾶς. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀνδρέας Πετρουτζόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Σπυρίδων Δασίου. 1
Ο᾿ Κύρ. Κωνσταντῖνος Σπηλιάδης. 1
Ο᾿ Κύρ. Δημήτριος Σπ. Νοταρᾶ. 1
Ο᾿ Κύρ. Π. Μελετόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Δαμιανὸς Ῥεΐζόπουλος. 1
Ο᾿ Κύρ. Κωνσταντῖνος Στεργιόπουλος ἐκ Καρυᾶς. . . . 1

Ὅλα σώματα 23

Ἐν Τριπόλει.

σώματα

Ο᾿ Κύριος Ἰωάσαφ Πρωτοσύγγελος Ἀρκαδίας. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Παπᾶ Σπύρος Οἰκονόμος Τριπόλεως. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Προκόπιος ἀρχιδιάκονος τῆς ἐπισκοπῆς Ἀρκαδίας. . . 1
Ο᾿ Κύρ. Δ. Κυριακίδης διευθυντὴς τῆς Ἀρκαδίας. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Χρῆστος Σ. Ἀντωνόπουλος δικαστὴς εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πρωτοδικεῖον. 1
Ο᾿ Κύρ. Σταῦρος Σ. Βαλσαμάκης δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει δικαστηρίοις. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρόπουλος δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. 1
Ο᾿ Κύρ. Θεόδωρος Μ. Πετρινὸς δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. . 1
Ο᾿ Κύρ. Κωνσταντῖνος Λενοῦς δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. . 1
Ο᾿ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μανέτας σύμβουλος τοῦ δήμου Τριπόλεως. . 1
Ο᾿ Κύρ. Γ. Τοπαλόπουλος ὑπογραμματεὺς παρὰ τῷ ἐν Τριπόλει πρωτοδικείῳ. 1
Ο᾿ Κύρ. Μιχαὴλ Κοραμάνος ἀλληλοδιδάσκαλος. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Ἀ. Μενδῶρος Ἰατρός. 1
Ο᾿ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Ἀστινός. 1
Ο᾿ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνόπουλος. 1

Ὅλα σώματα 15

Ἐν Δημητσάνῃ.

σώματα

Ο᾿ Ἐπίσκοπος Γορτύνης. 2
Ο᾿ Κύριος Π. Ν. Νέγκης ἔπαρχος Γορτύνης. . . . 1
Ο᾿ Κύρ. Σταμάτης Χρυσοβέργης. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Νησίῳ Καλαμάτας.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἠλίας Βεργόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Οἰκονόμος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Μιχαλόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναγνώστης Καμπᾶς.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Σπάρτῃ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Κοσμᾶς Λεβερόπουλος πρωτοσύγγελος τῆς ἐπισκοπῆς Σπάρτης.	1
Ὁ Κύρ. Κοσμᾶς Βασιλείου ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Μ. Καλιάργης ἀρχιδιάκονος τῆς ἐπισκοπῆς Σπάρτης.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Κ. Φεγκαρᾶς δικηγόρος παρὰ τῷ ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικείῳ.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Καλησπέρης δικηγόρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Πέρπογλης πρόεδρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Φαρμακόπουλος ἀντεισαγγελεὺς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Δ. Οἰκονομίδης διευθυντὴς Σπάρτης.	1
Ὁ Κύρ. Στ. Ἀνδριάδης διδάσκαλος τῆς ἐν Σπάρτῃ Ἀνδροβίτσης.	1
Ὁ Κύρ. Χαράλαμπος Ὀλύμπιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Βλαστόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωσήφ Γ. Λάτρης.	1
Ὁ Κύρ. Μ. Οἰκονόμου Κατσῆς.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Σακελλαρίου Λαμπυριάδης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἠλιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μιλετόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Τζερτζάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Κορφιώτης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Δοῦκας.	1
Ὁ Κύρ. Ἀπόστολος Ἀλεξανδρόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Δημητρακόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Δημητρακόπουλος.	1
Ὅλα σώματα	22

Ἐν Γυθείῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Νικίας Οἰκονόμου ἔπαρχος Οἰτύλου.	2
Ὁ Κύρ. Π. Θ. Θεάγγελης.	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Χαμόρης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Αποραῖς.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Ἠλιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Ἀντωνίου Γρηγοράκης.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Γ. Γρηγοράκης.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Τζ. Γρηγοράκης.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Ἀδαμόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Π. Ζερβολαῖος.	1
Ὁ Κύρ. Εὐστράτιος Μανδανάκος.	1
Ὁ Κύρ. Μάρκος Πεταλᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Χρηστάκης Χομπόρης.	1
Ὁ Κύρ. Παναγῆς Ἀλπανάκης.	1
Ὅλα σώματα	15

Ἐν Ἁγίῳ Ἰωάννῃ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἱερεμίας ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Ματθαῖος Πρωτοπαπᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Καράλης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Σαρηγιάννης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Πάνου Σερβαῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Παπᾶ Κυριακοῦ.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἀλεξάνδρου.	1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Παπᾶ Ἀντωνίου.	1
Ὅλα σώματα	8

Ἐν Καλαβρύτοις.

	σώματα
Ὁ Κύριος Γ. Παμπούκης.	1
Ὁ Κύρ. Σ. Οἰκονομόπουλος.	1
Ὁ Κύρ Ν. Γ. Παπαζαφειρόπουλος.	1
Ὅλα σώματα	3

Ἐν Π. Πάτραις.

	σώματα
Ὁ Κύριος Δανιὴλ Πανᾶς δικηγόρος παρὰ τῷ ἐν Πάτραις πρωτοδικείῳ	2
Ὁ Κύρ. Ἀ. Λόντος δικηγόρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Εὐαγγέλης Ἰγγλέσης δικαστὴς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ματαξᾶς πολιτικός.	1
Ὁ Κύρ. Χ. Παμπούκης σχολάρχης εἰς τὸ ἐν Πάτραις Β. σχολεῖον	1
Ὁ Κύρ. Σιδίρης Πράτζικος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μαργαρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Ματζαβίνου.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Δελακόρτας.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Καττιέρης.	1
Οἱ Κύρ. ἀδελφοὶ Τζούνη Πατζάλη.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Στρούμπος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Κωνσταντίνου Μελισσόλης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ὁ Κύρ. Παναγῆς Καληγᾶς Πάτμιος.	1
Ὁ Κύρ. Σ. Θεοχαρόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Στέφανος Στῖμος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Μαλικόπουλος.	1
Οἱ Κύρ. ἀδελφοὶ Τσούκου καὶ Πετσάλου.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Πράτζικας.	1
Ὅλα σώματα	21

Ἐν Καλάμοις καὶ Νησίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Θ. Ἱερομόναχος ἐκ Καρδαμύλης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Φωκᾶς πρόεδρος τοῦ ἐν Μεσσηνίᾳ πρωτοδικείου.	1
Ὁ Κύρ. Κανούσης δικαστὴς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Δαμπαστᾶς Καῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἠ. Λυκουρεζόος.	1
Ὁ Κύρ. Π. Καραμπατίδης ἐκ Σταυροπηγίου.	1
Ὁ Κύρ. Σ. Ἀνδριάδης Βυζάντιος.	1
Ὅλα σώματα	7

Ἐν Μεσολογγίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Νικόλαος Φλογαΐτης πρόεδρος εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικεῖον.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Σωμάκης γραμματεὺς εἰς τὸ ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικεῖον.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Πετρόπουλος ταμίας Ἀκαρνανίας.	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Νοταρᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Καλούσιος Ἀλεξανδρίδης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ῥωμανίδης.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Κυριακίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Σουίδας.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Βούλης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Ἀλ. Τζιμπουρέκος.	1
Ὁ Κύρ. Νίκος Θέου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Μιτζάκης δικαστὴς εἰς τὸ ἐν Μεσολ. πρωτοδικεῖον.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Γουλαμής.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Λουκᾶ.	1
Ὁ Κύρ. Ταγματάρχης Ἀ. Λόντος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Νικολίτσας διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Λουκᾶς Μπούντας.	1
Ὅλα σώματα	17

Ἐν Στερεᾷ Ἑλλάδι.

	σώματα
Ὁ Κύριος Δημάκης Ἱερομνήμων ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Φλόρης ἐξ Ὑπάτης.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Δημητρίου Ζουλούμης ἐξ Ὑπάτης.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Μάρκος Κεραυρόπουλος Δαγκλία.	1
Ὁ Κύρ Ἰωάννης Μαγουλᾶς.	1
Ὅλα σώματα	6

Ἐν Ὑπάτῃ καὶ Σαλώνοις.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Ἱερομόναχος.	1
μεταφέρονται σώματα	2

	σώματα
μεταφορὰ σώματα	2
Ὁ Κύριος Γερμανὸς Ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Πριβιλλέγγιος.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Οἰβαικοαριώτης σχολάρχης τοῦ ἐν Ὑπάτῃ Ἑλ. σχολείου.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Κυριακίδης διδάσκαλος τῆς ἐν Σαλώνοις Ἑλλ. σχολῆς.	2
Ὁ Κύρ. Λάσκαρης Παπαρόδου.	1
Ὁ Κύρ Ἰωάννης Κεροστζάλου.	1
Ὁ Κύρ. Μαργαρίτης Ἰωάννου.	1
Ὁ Κύρ Δημήτριος Χατζίσκος.	1
Ὅλα σώματα	12

Ἐν Ἀκράτᾳ καὶ Ῥάχοβᾳ τῆς Κυναίθης.

	σώματα
Ὁ Κύριος Δανιὴλ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Βράχου.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Παμπούκης διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Θεοχαρόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντιπρόσωπος Κασσελόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Κορδίας.	1
Ὁ Κύρ. Σωτήριος Π. Πατζιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναγνώστης Σπ. Χαρώνης.	1
Ὁ Κύρ. Σ. Οἰκονομόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Γ. Παπαζαφειρόπουλος	1
Ὁ Κύρ. Ν. Δημητριάδης ἐκ Κυναίθης.	1
Ὅλα σώματα	10

Ἐν Ἀμφίσσῃ τῆς Φωκίδος.

	σώματα
Ἡ Μονὴ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.	1
Ἡ Μονὴ τοῦ Προδρόμου εἰς Δεσφίνα.	1
Ἡ Μονὴ τῆς Βαρνάκοβας εἰς Δωρίδα.	1
Ὁ Κύριος Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Λαμίᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἰάκωβος Ἐπίσκοπος Φωκίδος Λέσβιος.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Ἡγούμενος ἐξ Ὑπάτης.	1
Ὁ Κύρ. Ζ. Παναγιωτίδης σχολάρχης εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ Ἑλ. σχολεῖον.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Μιλτιάδης ἐκ Μακεδονίας.	1
Ὁ Κύρ. Μ. Κερκυραιόπουλος ἐκ Κερκύρας.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Δημ. Ζουλούμης ἐξ Ὑπάτης.	1
Ὁ Κύρ Γ. Γ. Κρίτζα ἐξ Ἠπείρου.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Θεοδώρητος ἐκ Δημοκοῦ.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Ν. Φτέρης ἐξ Ὑπάτης.	1
Ὁ Κύρ Γ. Τζουκαλᾶς ἐξ Ὑπάτης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Σακελαρίδης ἐκ Δημοκοῦ.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μαγουλᾶς ἐκ Γαρδικίου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Πετρίδης ἐξ Ἀμφίσσης.	1
Ὁ Κύρ Κοσμᾶς Θεσπρωτὸς διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Δημάκης Ἱερομνήμων ἐξ Ὑπάτης.	3
Ὁ Κύρ. Κυριακό. Τσίκας Ταμίας κ. λ. π.	1
Ὁ Κύρ. Τηλέμαχος Τολιόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Βελόντζας ἐξ Ἁλμυροῦ τῆς Θετταλίας Μοίραρχος.	2
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Παρίσης Λοχαγός.	1
Ὁ Κύρ Δημήτριος Κομπρόσος.	1
Ὁ Κύρ. Θ. Λιάσκου Ἰωαννίτης Ὑπομοίραρχος.	1
Ὅλα σώματα	24

Ἐν Χαλκίδῃ τῆς Εὐβοίας.

	σώματα
Ὁ Κύριος Κύριλλος πρώην Ἐπίσκοπος Σάμου.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Χρηστίδης Νομάρχης Εὐβοίας.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μάρκου Καθηγητής.	1
Ὁ Κύρ Ἰω. Λουσότης Σάμιος Δικαστὴς παρὰ τῷ ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικείῳ.	1
Ὁ Κύρ Ἀνδρέας Βούλγαρης Πρόεδρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Λαχανίδης Σάμιος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Ἰωάννου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Καλαβρᾶς Προύσαλης.	1
Ὁ Κύρ. Καλλίνικος Ἰάσων Ζαγοραῖος Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Κύμῃ Ἑλλην. σχολεῖον.	1
μεταφέρονται σώματα	9

	σώματα
μεταφορὰ σώματα	9
Ὁ Κύριος Περικλῆς Καλογηρόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Σταμάτιος Παπᾶ Ἰωάννου Κυμαῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Ἰωάννου Σταματάκης.	1
Ὁ Κύρ. Θεοχάρης Ἰωαννίδης Ὀλύμπιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Δενδρηνὸς ἐκ Κερκύρας.	1
Ὅλα σώματα	14

Ἐν Σύρᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Λεόντιος Καμπάνης Πρωτοσύγγελος τῶν Κυκλάδων.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Βάμβας Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Σύρᾳ Γυμνασίου.	1
Ὁ Κύρ Ἀγάπιος Χριστοδούλου Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀποστόλου ἀπὸ Κρανιὰ Ὀλύμπου.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Ξυνάκης Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Περίδης Ἐφέσιος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Κουτὲς Ζαγοραῖος.	1
Ὁ Κύρ Πολυζώτης ἐκ Μελενικοῦ Ὑποδιδάσκαλος τοῦ ἐν Σύρᾳ Γυμνασίου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Δ. Ῥοδοκανάκης Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Γρημαλδης Ἐφέσιος.	1
Ὁ Κύρ. Παντιᾶς Ζ. Ῥάλλης Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀμβρόσιος Μ. Μαυροκορδάτος Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Γερόπουλος Σμυρναῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Γαμπὴλ Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Παῦλος Νεγρεπόντης.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Μαστραπᾶς Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Χριστόδουλος Χούλιας Μοσχονήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Πέτρος Πριβιλέγγιος Σύριος.	1
Ὁ Κύρ. Εὐάγγελος Καθηγήτης Ὑδραῖος.	1
Ὁ Κύρ. Χαράλαμπος Ἀσκουζάκης Κρής.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Παπαδάκης Κύπριος.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Σουρίας Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Σύρᾳ Γυμνάσιον.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξιος Παναγιώτου Πετρεύς.	1
Ὁ Κύρ. Μ. Σκαλιστήρης Δικαστὴς τοῦ ἐν Σύρᾳ Πρωτοδικείου.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Γεωργίου Κυδωνιεύς.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ζαφειρίδης Βυζάντιος.	1
Ὁ Κύρ. Παντολέων Σπανούδης Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Π. Ἀθανασιάδης Κυδωνιεύς.	1
Ὁ Κύρ. Σέργιος Γεωργίου Ῥόδιος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἀντωνίου Λέσβιος.	1
Ὁ Κύρ. Σταμάτιος Κρίνης Βυζάντιος.	1
Ὁ Κύρ. Σταμάτιος Κωνσταντίνου Ῥόδιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Μικουλάκης Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Κυριακὸς Βασιλειάδης Ἀνταισαγγελεύς.	1
Ὅλα σώματα	34

Ἐν Ἄνδρῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἱλαρίων Χιλιανταρινός.	1
Ὁ Κύρ. Κύριλλος Γαβριηλίδης Ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Νεόφυτος Ῥαίσης Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Παντελεήμων Χιλιαντρινός.	1
Ὁ Κύρ. Δαβὶδ Μοσχόπουλος Θετταλομάγνης Ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Πέτρος Μ. Καίρης Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Λ. Μ. Καίρης Ἄνδριος.	1
Οἱ Ἐκδόται τοῦ Λεξικοῦ δωρεὰν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τοῦ Θ. Καίρη.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωαννίκιος Χασάπης Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Κερομᾶς Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μουσαίτης Τραπεζούντιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γούνορις Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Γιαννούλης Φασὴς Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Καμπάνης Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Χαλᾶς Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Δεσποτόπουλος Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Λ. Καμπάνης Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Λεονάρδος Ν. Σπυρίδωνος Ἄνδριος	1
Ὁ Κύρ. Ν. Μ. Ἀθανασίου Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Λεονάρδος Ἀ. ἔμπορος Ἄνδριος.	1
Ὁ Κύρ. Πέτρος Γαβριηλίδης.	1
Ὅλα σώματα	21

Ἐν Σίφνῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Παΐσιος πρώην ἐπίσκοπος Βιδύνης.	1
Ὁ Κύρ. Νεόφυτος Τεννιέρης Ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀβράμιος Μιτυληναῖος Ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀβράμιος Μεγκανάρης Ἱεροδιάκονος.	1
Τὸ Ἑλληνομουσεῖον Σίφνου.	1
Ὁ Κύρ. Πέτρος Ἰωάννου Μπάος.	1
Ὁ Κύρ. Οἰκονόμος Μπάος.	1
Ὁ Κύρ. Μαρῖνος Μπάος.	2
Ὁ Κύρ. Πέτρος Κ. Μάστος Τσέκος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ψαρόφνας διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύριος Πέτρος Δ. Μιτυληναῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Λυμβαῖος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Χρυσόγελος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μαρούδης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ψαρόντης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἠλιάσκος Βυζάντιος.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Λ. Ἀρβανιτάκης.	1
Ὅλα σώματα	18

Ἐν Θήρᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἀντώνιος Δημάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Δ. Ζ. Δελένδας.	1
Ὁ Κύρ. Χριστόφορος Μελετρῖνος.	1
Ὁ Κύρ. Λάμπρος Σ. Ἄλβης.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Πέτσαις.

	σώματα
Ὁ Κύριος Προκόπιος Κοσμήτης Λάκων Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Θεοδόσιος Πελοποννήσιος Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Θεοδόσιος Ἀνδριάδης Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Κυριακὸς Ἀθωνίτης Μοναχός.	1
Ὁ Κύρ. Φώτιος Ἀθωνίτης Μοναχός.	1
Ὁ Κύρ. Π. Σμυρνάκης Καθηγητὴς τοῦ ἐν Πέτσαις Ἑλλ. σχολείου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Βόμβας.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Σκοπελίτης Ναυπηγός.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Λήμνιος Μουσικός.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Περδίκας Σκοπελίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Β. Δρίτσας.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Γεωργιάδης Λήμνιος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νικολαΐδης.	1
Ὁ Κύρ. Μπούμπας Τηπαρήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Λαμπρινὸς Δήμου Τζόρτζης.	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Ἰωαννίδης Κύπριος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἰωάννου.	1
Ὅλα σώματα	17

Ἐν Ὕδρᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Π. Ὀθωναῖος.	1
Ὁ Κύριος Ἠλίας Χρηστοφίδης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Οἰκονόμου Καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Βούλγαρης.	1
Ὁ Κύρ. Κύριλλος Σμυρναῖος διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Θεοδωράκης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Παπᾶ Ἰωάννου Μανάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Κοκκίνης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ῥαχωνάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Φωκᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Παντελάκης.	1
Ὅλα σώματα	11

Ἐν Κρανιδίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Νικόλαος Νάκης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Πάνου Φασιλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Φασιλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ἄγγελος Γουζουνλῆς.	1
μεταφέρονται σώματα	4

μεταφορὰ σώματα	4
Ὁ Κύριος Ἀ. Ἀ. Μερεμέτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Δ. Κολομπούρης.	1
Ὁ Κύρ. Κυριακὸς Ἰωαννίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Ζέρβης.	1
Ὁ Κύρ. Παντελέων Βασιλείου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Μιτζόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀδαμάντιος Παρασκευᾶς.	1
Ὅλα σώματα	11

Ἐν Πόρῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Οἰκονόμος Πόρου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Οἰκονόμου Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Ζ. Μοστᾶς Μαυρογένης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Χρ. Δουζίνα.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Παπᾶ Δημητρίου Κορκμάν.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Γκιζάνης.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Παπᾶ Σῖμος Ταμίας.	1
Ὁ Κύρ. Παπᾶ Δημήτριος Καρομάσος.	1
Ὁ Κύρ. Π. Εὐφρεμίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Γ. Καμπάνης.	1
Ὅλα σώματα	10

Ἐν Αἰγίνῃ.

	σώματα
Ὁ Σοφολογιώτατος καὶ Φιλογενέστατος Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Νεόφυτος Δούκας Διδάσκαλος.	4
Ὁ Κύρ. Δούκας ἐξ Ἀβύδου Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Κωνσταντίνου Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Κανάρης πλοίαρχος τῆς Α'. τάξεως.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Δεσποτόπουλος Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Αἰγίνῃ Πολεμικὸν Σχολεῖον.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Πιττακὸς Καθηγητὴς εἰς τὸ αὐτό.	1
Ὁ Κύρ. Γαζῆς Διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Π. Πάπας.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Κοντόσταυλος.	1
Ὁ Κύρ. Ταρσίτζα Λεβίδου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Λεβέριος.	1
Ὅλα σώματα	14

Ἐν Βαθεῖ τῆς Σάμου.

	σώματα
Ὁ Κύριος Θεοδόσιος Ἀρχιεπίσκοπος Σάμου.	1
Ὁ Κύρ. Ματθαῖος Ἀρχιμανδρίτης Ἁγιοταφίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ματθαῖος Πρωτοσύγγελος τοῦ Ἁγίου Τάφου.	1
Ὁ Κύρ. Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος Ἑλληνοδιδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Μελέτιος Κωνσταντινίδης Ἱερομόναχος	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μουσοῦρος Διοικητὴς τῆς Σάμου.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Σβορόνος Ῥωσσικὸς Πρόξενος ἐν Σάμῳ.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Χτζ. Παρμαξίδης.	1
Ἀνώνυμός τις.	1
Ὁ Κύριος Λ. Λυκοῦργος.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Βυθινός.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Τσουβαλετζῆς.	1
Ὁ Κύρ. Σταῦρος Σταυριανίδης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Νικολαΐδης.	1
Ὁ Κύρ. Χριστόδουλος Πανταζῆς Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Βασιλειᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Στέφανος Παναγίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Χαρικλῆς Καριότογλου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Καπ. Παπᾶ Βαλσάμου.	1
Ὁ Κύρ. Χτζ. Μανουὴλ Σταυριανίδης.	1
Ὁ Κύρ. Παναγῆς Κουτουζᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Λεωνίδας Κοσμέτος.	1
Ὁ Κύρ. Σταμάτης Κονταξῆς.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Ζαχαρίου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀρίσταρχος Ἀνδριάδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης ἐκ Μιτυληνῶν.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης.	1
μεταφέρονται σώματα	29

	μεταφορά σώματα 29
Ὁ Κύριος Σταμάτης Λακάτης.	1
Ὁ Κύρ. Σπῦρος Γεωργιάδης ἐκ Σπαθαραίων.	1
Ὁ Κύρ. Χριστόδουλος Γεωργιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναγνώστης Λεοντίδης.	1
	Ὅλα σώματα 33

Ἐν Καρλοβασίοις τῆς Σάμου.

	σώματα
Ὁ Κύριος Γρηγόριος Οἰκονόμου Σιναΐτης.	2
Ὁ Κύρ. Παπᾶ Μανουὴλ Γεωργίου.	1
Ὁ Κύρ. Ἄνθιμος Προηγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἠλίου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Κωνσταντίνου Λακάτης.	1
Ὁ Κύρ. Σ. Γ. Σιβίνης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Χτζ. Σιμωνίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Παπᾶ Σταματίου.	1
Ὁ Κύρ. Μανουὴλ Διακοδημητρίου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἀλ. Χ. Ἰωάννου.	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Ν. Μανταφούνης.	1
Ὁ Κύρ Πασχάλης Γεωργιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Διαμαντὴς Χ. Ἰωάννου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Λαΐος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἰωαννίδης.	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Γεωργιάδης ἐκ Σπαθαραίων.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγοριάδης ἐκ Σπαθαραίων.	1
Ὁ Κύρ. Σταῦρος Χριστοφόρου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Δ. Παπαδάκης.	1
	Ὅλα σώματα 19

Ἐν Μαραθοκάμπῳ τῆς Σάμου.

	σώματα
Ὁ Κύριος Διονύσιος Χρηστοφίδης Ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Πλίτζης Ἑλληνοδιδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Φραγκονικολάου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἰωάννου Ποπαυτσῆ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἠλιάδης Καρλοβάσιος.	1
Ὁ Κύρ. Χτζ. Νικόλαος Σταματίου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Δουρούτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Δημητρίου.	1
	Ὅλα σώματα 8

Ἐν Μιτυληνοῖς τῆς Σάμου.

	σώματα
Ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Παῦλος Ῥήγας.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Παρμαξίζης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Δημητρίου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Πέτρου.	1
	Ὅλα σώματα 5

Ἐν Ἐφέσῳ.

	σώματα
Ὁ Ἐπίσκοπος Κρήνης Κύριος Μακάριος.	1
Ὁ Κύρ. Ματθαῖος Ἀρχιμανδρίτης Ἁγίου Τάφου.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Κοσμᾶς Ἱερομόναχος Ἐφέσιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἄνθιμος Ἱερομόναχος Ἐφέσιος.	1
Ὁ Κύρ. Καισάρειος Ἱεροδιάκονος Ἐφέσιος.	1
Ὁ Κύρ. Β. Μαθιουδάκης Ἑλληνικὸς Πρόξενος ἐν Ἐφέσῳ.	1
Ἡ Δημογεροντία Ἐφέσου.	1
Ὁ Κύριος Δημήτριος Πουκιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Μιχολήνης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Γεωργιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Κοκκινάκης.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Ν. Λέου Ἀστυπαλαῖος.	1
	Ὅλα σώματα 13

Ἐν Σμύρνῃ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἀριστείδης Καρατζᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Α. Μαύρης.	1
	μεταφέρονται σώματα 2

	μεταφορὰ σώματα 2
Ὁ Κύριος Κ. Ἱπποκρατίδης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Γ. Παπᾶ. [.	1
	Ὅλα σώματα 4

Ἐν Κυδωνίαις.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἀντώνιος Σάλτας.	1
Ὁ Κύρ. Εὐστράτιος Πέτρου Διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἰ. Σαλτέλης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Β. Βαλταμάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Μονοπώλης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Χτζ. Ἀθανασίου.	1
Ἡ Κυρία Θεοδώρα Χτζ. Ἀθανασίου.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Π. Ἀμμανίτου.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Μαΐος. [.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἀθανασίου Σανίσου.	1
	Ὅλα σώματα 10

Ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Παναγιώτης Στρατηγόπουλος Λέσβιος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Χτζ. Κοδουνὴ Μιτυληναῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ηράλης Χτζ. Ἀναγνώστου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀποστόλης Χτζ. Παναγιώτου.	1
Ὁ Κύρ. Τζάνος Χτζ. Γιαννάκη ἀπὸ Μόλυβον.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Δημητρίου Γρημάνη.	1
Ὁ Κύρ. Ἀπόστολος Λουκᾶ Λέσβιος.	1
Ὁ Κύρ. Λάμπρος Ἰωάννου Λέσβιος.	1
	Ὅλα σώματα 8

Ἐν Ῥαιδεστῷ.

	σώματα
Ὁ Σεβασμιώτατος γέρων Ἅγιος Ἡρακλείας Κύριος Διονύσιος.	1
Ὁ Κύριος Παντελεήμων Ἀρχιμανδρίτης Ῥαιδεστοῦ.	1
Ἡ ἐν Ῥαιδεστῷ Ἑλληνικὴ Σχολή.	1
Ἡ ἐν Τζόρλῳ Ἑλληνικὴ Σχολή.	1
Ἡ ἐν Σκουλλάρῳ Ἑλληνικὴ Σχολή.	1
Ὁ Κύριος Νικόλαος Ἰωάννου.	1
Ὁ Κύρ. Ἰμπράκης Ἐμμανουήλ.	1
Ὁ Κύρ. Ἠλίας Βάλ_ου.	1
	Ὅλα σώματα 8

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

	σώματα
Ὁ Παναγιώτατος καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριος Κύριος Γρηγόριος Φορτουνιάδης.	1
Ὁ Κύριος Κύριλλος Καρύδας Πελοποννήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀγάπιος Ἱεροδιάκονος Πελοποννήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰάκωβος Ἱεροδιάκονος Ἁγιοταφίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰάκωβος Ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀγαθάγγελος Ἱεροδιάκονος τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλ. Ἐκκλησίας.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Ν. Ἱεροδιάκονος Χῖος.	1
Ὁ Ἄρχων Κόμμισος Κύριος Γρηγόριος Ἀντωνίου Βυζάντιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Χαψούλας, Π. Στρατηγόπουλος καὶ Συντροφίας.	30
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Φορτουνιάδης Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Ζ. Ζαχαρώβ Ἔμπορος.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης Ἔμπορος.	1
Ὁ Κύρ. Κυριάκος Βιτάλης Μετσοβίτης Ἔμπορος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ζήση ἐκ Παρταρίας χάριν τῆς Νεολαίας.	5
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Βάρου Γραμμ. Νικομηδείας.	1
Ἡ Σχολὴ Θεραπείων.	1
Ὁ Κύριος Βοῦλκος Σλαβτζοβίτς Ἀνδριανουπολίτης.	1
Ὁ Κύρ Θεόδωρος Φιλιππίδης Σμυρναῖος.	1
Ὁ Κύρ. Θεόφραστος Χαιρέτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Ηλεάρχης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Κρίκης ἐκ Μετσόβου.	1
Ὁ Κύρ. Τζαννὴς Μ. Βούρου.	1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Ἐμμανουήλ.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Λαζάρου Νεοχωρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἠσαΐλωβ.	1
Ὁ Κύρ. Σέργιος Ἰακώβου Οἰκονόμου ἐκ Μετσόβου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀβραὰμ Ἀνανιάδης Καισαρεύς.	1
	μεταφέρονται σώματα 60

	μεταφορὰ σώματα 60
Ὁ Μουσικολογιώτατος Κύριος Ἀθανάσιος Ξενοκράτης Προυσαεύς.	1
Ὁ Κύριος Βασίλειος Γεωργιάδης Καισαρεύς.	1
Ὁ Κύρ. Ἠλίας Φιλιππουπολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἰωαννίτης.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Χρήστου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Χτζ. Παναγιώτου.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Νικολαΐδης Προυσαεύς.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Νικολαΐδης ἐκ Κιονίου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Σωτηρίου.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μωϋσίδης Τραπεζούντιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Ποιητάς.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Κωνσταντινίδης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Κυριακίδης Βεῤῥαῖος.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Ἰωαννίδης Χρυσοπολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Δανιὴλ Γρηγοριάδης Βυζάντιος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γρηγ. Ζαχαρβ. Κουταλιανός.	1
Ὁ Κύρ. Μανουὴλ Γρηγορίου Πιπὼβ Κουταλιεύς.	1
Ἡ Σχολὴ τῆς Χρυσοπόλεως.	1
Ἡ Σχολὴ τοῦ Μυχλοῦ.	1
Ὁ Κύριος Χρύσανθος διδάσκαλος Καισαρεύς.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος ὁ Κλεομένης.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος ὁ Σταυδίτης.	1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Δημητριάδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀθανασιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Κωνσταντινιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Φωτιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης Δημητρακόπουλος Βυζάντιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀμβρόσιος Δημητριάδης.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Δ. Δήμου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος ὁ ἀπὸ Πηλίου Ὄρος.	1
Ὁ Κύρ. Σπύρος Εὐστρατίου.	1
Ὁ Κύρ. Ζηνόβιος Χοτζόγλου Ὀρτάκιοτλου.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀντωνίου Λαρισσαῖος.	1
Ὁ Κύρ. Στρατάκης Παστρμητζόγλου.	1
	Ὅλα σώματα 95

Ἐν Φιλιππουπόλει.

	σώματα.
Ὁ Φιλιππουπόλεως Κύριος Νικηφόρος.	1
Ὁ Κύριος Γαβριὴλ Βατζαμβινὸς Ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀνθιμος Μουτικοῦ Ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀργύριος Χρήστου Κοϊμτζόγλου.	1
Ὁ Φιλομαθέστατος Κύρ. Χτζ. Κωνσταντῖνος Χτζ. Ἰωάννου Κοϊμτζόγλου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Τσουκαλᾶς διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μουσκὸς διδάσκαλος τῆς δευτέρας Σχολῆς.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Σαΐτης διδάσκαλος τῆς αὐτῆς.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Στεφάνου διδάσκαλος τῆς αὐτῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Τζύτζης Διδάσκαλος τῆς ἐν Τζιρπανίῳ σχολῆς.	1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος ἐξ Ἀκαρνανίας Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Ἀποστολάκης Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Ζαχαρίας Ζωγράφος ἐκ Σαμοκοβίου.	1
	Ὅλα σώματα 13

Ἐν Μελενίκῳ.

	σώματα.
Ὁ Ἐλλογιμώτατος Κύριος Κωνσταντῖνος Μπόλτζου.	1
Ὁ Ἐλλογιμώτατος Κύριος Πολυζώης Πριμικηριάδης.	1
Ὁ Τιμιώτατος Κύριος Δοῦκας Παπᾶ.	1
Ὁ ἴδιος χαριζόμενος τῷ Ἑλληνικῷ Γυμνασίῳ τῆς Πατρίδος του Μελενίκου, πρὸς κοινὴν χρῆσιν τῶν σπουδαζόντων ἐν Αὐτῷ.	1
Τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τῆς Κοσφοινίτζης.	1
	Ὅλα σώματα 5

Ἐν Σέῤῥαις.

	σώματα.
Ὁ Μητροπολίτης Κύριος Δράμας Γερμανός.	2
Ὁ Κύριος Ζηνόβιος Ἱερομόναχος τῆς μονῆς τοῦ προδρόμου.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάσαφ Ἱερομόναχος τῆς αὐτῆς.	1
Ὁ Κύρ. Σεραφεὶμ Ἱερομόναχος τῆς αὐτῆς.	1
Ὁ Κύρ. Φιλάρετος Ἱεροδιάκονος Κασσανδρεῖος.	1
	μεταφέρονται σώματα 6

	μεταφορὰ σώματα 6
Ὁ Κύριος Βαρθολομαῖος Ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Κύρου Διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικ. σχολῆς Σεῤῥῶν.	1
Ἡ Ἑλληνικὴ Σχολὴ Σεῤῥῶν.	1
Οἱ Κύριοι Αὐτάδελφοι Χτζ. Λαζάρου.	1
Ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Ν. Δοῦμκα.	1
Ὁ Κύρ. Χτζ. Θεόδωρος Μ. Κράψα ἐκ Περλεπέ.	1
	Ὅλα σώματα 12

Ἐν Θεσσαλονίκῃ.

	σώματα.
Ὁ Πανιερώτατος Σερβίων καὶ Κοζάνης Κύριος Βενιαμίν.	1
Ὁ Κύρ. Εὐθύμιος Προηγούμενος Χιλιανδαρινός.	1
Ὁ Κύρ. Χριστόφορος Ἀρσενιάδου ἐκ Δουσνίων Πνευματικός.	1
Ὁ Κύρ. Ζηνόβιος Γεωργιάδης Ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Σαμουὴλ Ἱεροδιάκονος ἐκ Κατοφυγῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ἱερεμίας Ἱεροδιάκονος ἐκ Πάτμου.	1
Ὁ Κύρ. Καλλίνικος Ἱεροδιάκονος ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἀμάτσιαν Πάῤῥων.	1
Ὁ Κύρ. Μελέτιος Ἱεροδιάκονος ἐκ Βεῤῥοίας.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδοτος Ἱεροδιάκονος Κουτλουμουσιανὸς κ. λ. π.	1
Ὁ Κύρ. Ἀστέριος Φιλίππου ἐκ Γαλατίστης διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχολῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Οἰκονόμου ἐκ Βοδενῶν.	1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Κωνσταντίνου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Αὐξεντιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Στέφανος Κωνσταντίνου ἐκ Βιτκουκίων.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος καὶ Χριστόδουλος Χτζ. Νικολάου ἐκ Βοδενῶν.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Δημητρίου ἐκ Καρίτζας.	1
	Ὅλα σώματα 16

Ἐν Κοζάνῃ.

	σώματα.
Ὁ Κύριος Νικόδημος Ἱεροδιάκονος ἐκ Γρεβενῶν.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Κωνσταντῖνος Κοσμτζῆ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Χτζ. Κύτζιου ἐκ Γρεβενῶν.	1
Οἱ Κύριοι Αὐτάδελφοι Δημήτριος καὶ Φάνης Σήμου ἐκ Γρεβενῶν.	1
	Ὅλα σώματα 4

Ἐν Κρανίᾳ ἐξ Ὀλύμπου.

	σώματα
Ὁ Κύριος Χτζ. Κωνσταντῖνος Ἀκρεβοῦ.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ῥητζέπης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Πέτζας.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Κώστας.	4
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Κώστας.	3
Δῶρον τοῦ ἐκδότου Κ. Γκαρπολᾶ εἰς τὴν ἐν τῇ πατρίδι του Κρανίᾳ Ἑλλ. σχολήν.	1
	Ὅλα σώματα 11

Ἐν Ῥαψάνῃ ἐξ Ὀλύμπου.

	σώματα.
Ὁ Κύριος Χριστόδουλος Καραζήσης Ἱερέως.	2
Δῶρον τοῦ ἐκδότου Κ. Γκαρπολᾶ εἰς τὴν ἐν Ῥαψάνῃ Ἑλλ Σχολήν.	1
	Ὅλα σώματα 3

Ἐν Λαρίσσῃ.

	σώματα.
Ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Λαρίσσης Κύριος Μελέτιος διὰ τὴν ἑλληνικὴν Σχολὴν Τυρνάβου.	1
Ὁ Κύριος Ἀγαθάγγελος Λέσβιος Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἀγάπης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰάκωβος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ὀμβρικοῦς.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος Λαρίσσης, Λαρισσαῖος.	1
Ἡ Ἑλληνικὴ τῆς Λαρίσσης σχολή.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἀλεξίου Δημογέρου Ἀγυιᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Εὐθυμίου Πρωτομαΐστορας Σερτζίνου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀγαθόνικος Μιλτιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Κρίτζας.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Πετρίδης ἐξ Ἀμπελώνης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἰωάννου Μεμωνᾶ.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Τζίγγας.	1
Ὁ Κύρ. Λάζαρος Π. ἐν Βεῤῥοίας.	1
Οἱ Κύριοι αὐτάδελφοι Κάνδος καὶ Δημήτριος Θεοχαρίδης ἐκ Ζάρκου.	1
	μεταφέρονται σώματα 15

μεταφορὰ σώματα 15

Ὁ Κύριος Ἰωάννης Χονδρογιώργου Λαρισσαῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἱεροβαγγελινὸς καὶ Γεώργιος Παπᾶ Τριανταφύλ. ἐκ Τιτλεισοῦ.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. ἐκ Σιούρκη.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ναταρίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξιος Παπᾶ Δημητρίου ἐξ Ἀγράφων.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἰωάννου Γεωργίου Λαρισσαῖος.	1

Ὅλα σώματα 21

Ἐν Βόλῳ.

	σώματα.
Ὁ Κύριος Ἀθανάσιος Ἡγούμενος τοῦ Προδρόμου.	1
Ὁ Κύρ. Παπᾶ Χτζ. Ἀθανάσιος ἡγούμενος τοῦ Προδρόμου εἰς Πορταρίαν.	1
Ὁ Κύρ. Παπᾶ Χτζ. Ἀθανάσιος Γ. Πόντου ἀφιέρωμα εἰς τὴν ἐν Πορταρίᾳ Σχολήν.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Πόντου ἐκ Πορταρίας.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀγγελῆ Γ. Μανιάτου.	1
Ὁ Κύρ. Φίλιππος Γεωργιάδης ἐκ Πορταρίας.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Ἀποστολίδας ἐκ Πλατάνου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξιος Ἄστος.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἀναγνώστου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Ἀγγελῆ.	1
Ὁ Κύρ. Στυλιανὸς Γ. Σκανδαλίδης.	1
Ὁ Κύρ. Εὐστάθιος Ἀργύρου Φιλιππίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ Καλοίτζης Ὀλύμπιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξιος Π. Ἀκάου ἐκ Μακρινίτζας.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναγνώστης Εὐσταθίου ἐκ Βοστίτζης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νικολάου Βλαχλῆ ἐκ Μακρινίτζας.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Παπᾶ Θεοδώρου ἐκ Μακρινίτζας.	1
Οἱ Κύριοι ἀδελφοὶ Εὐστάθιος καὶ Νικόλαος Ἀργύρου Φιλίππου ἐκ Μηλεῶν τοῦ Πηλίου ὄρους.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Μανιάτου ἐκ Σκιάθου.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Γ. Πόντου ἐκ Πορταρίας.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Γ. Ἀγγελῆ ἐκ Μακρινίτζας.	1

Ὅλα σώματα 21

Ἐν Ζαγορίῳ.

	σώματα.
Ὁ Κύριος Χριστόδουλος Οἰκονόμου.	1
Ἡ Σχολὴ Τσουντίλλας.	1
Ὁ Κύριος Χριστόδουλος Κονομάτης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Παππᾶ Ἰωάννου ἐξ Ἀρτσίστας.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Παναγιώτου ἀπὸ κάτω Σουδενά.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Βίκας ἀπὸ Καλωτᾶ.	1
Ὁ Κύρ. Κώτζιος Παπᾶ Ταμπακτζῆς ἀπὸ Σελεό.	1

Ὅλα σώματα 7

Ἐν Ἰωαννίνοις.

	σώματα.
Ὁ Πανιερώτατος Ἰωαννίνων Κύριος Ἰωακεὶμ Χῖος.	2
Ὁ Πανιερώτατος Ἄρτης Κύριος Νεόφυτος Σερίφας.	2
Ὁ Πανιερώτατος Βελλᾶς Κύριος Ἰωσήφ. Νάξιος.	1
Ὁ Θεοφιλέστατος Κύριος Παραμυθίας Ἀγάπιος.	1
Ὁ Κύρ. Κύριλλος Παππασταμαίτης Ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Κενδῆς Ἰωαννίτης διδάσκαλος τῶν μαθηματικῶν εἰς Παξούς.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Σακελαρίου διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχολῆς τῶν Ἰωαννίνων.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ν. Μηνᾶς διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχολῆς Πρεβέζης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἀναγνωστόπουλος διδάσκαλος Μιτσόβου.	1
Ἡ Ἑλληνικὴ σχολὴ τῆς Πρεβέζης.	1
Ὁ Κύριος Παναγιώτης Ἀροβαντῖνος.	1
Ὁ Κύρ. Χριστόδουλος Κοντοσήμας.	1
Ὁ Κύρ Παντάζης Σακελαρίου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Σκουμπρουδής.	1
Ὁ Κύρ. Χ. Σέρος.	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Σέββας Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Σέββας.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Λαζόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Θερινός.	1
Ὁ Κύρ. Χριστόδουλος Γκούζας.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Μπέτζος.	1

μεταφέρονται σώματα 23

μεταφορὰ σώματα 23

Ὁ Κύριος Γεώργιος Αἴσωπος.	1
Ὁ Κύρ. Σωτήριος Θερινός.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Δαμιτόλος.	1
Ὁ Κύρ. Πολύχρονος Κότσος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Γ. Δόζου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ῥάττης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Τουρτούρης.	1

Ὅλα σώματα 30

Ἐν τῇ Νήσῳ Κερκύρᾳ.

	σώματα.
Ὁ Κύριος Ἐλευθέριος Παλοτιανὸς Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Τρύφων Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Γεράσιμος Βριώνης.	1
Ὁ Κύρ Κοσμᾶς Μοναχός.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Πολίτης Ἀρχιδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Φιλόθεος Καρυδης Ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Κόμης Βιάρος Ἀ. Καποδίστριος	2
Ὁ Κύρ. Κόμης Αὐγουστῖνος Ἀ. Καποδίστριος.	2
Ὁ Κύρ. Κόμης Ἰωάννης Γονέμης.	1
Ὁ Κύρ. Ἕκτωρ Ῥίκκης.	2
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀσώπιος Καθηγητὴς τῆς ἐν Κερκύρᾳ Ἑλληνικῆς Σχολῆς.	1
Ἡ Δημοσία βιβλιοθήκη τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας.	1
Ὁ Κύριος Πέτρος Δώριος Προταλάντης.	1
Οἱ Κύριοι Ἀναγνῶσται τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σπουδαστηρίου.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Σακελαρόπουλος Ἀρχιδιδάσκαλος καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ Κεφαλληνίας σχολείου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ῥαμανιᾶς Κερκυραῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Χωριατόπουλος Κερκυραῖος.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Λιβαδᾶς Κεφαλήν.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Θεοδότοιος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἀμπέργης Κεφαλήν.	1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Καταποδῆς Λευκάδιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλοΐσιος Δελλαδέκιμας Κεφαλήν.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Κουλλούρης τοῦ ποτὲ Νικολάου Κερκυραῖος.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Κουλλούρης τοῦ ποτὲ Ἰωάννου Κερκυραῖος.	1
Ὁ Κύρ Σπυρίδων Φιτζῆς.	1
Ὁ Κύρ. Θωμᾶς Γούλιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Λούμπος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἐλαιώ.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γαλιάτζος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Κοροσσακυνίτης τοῦ ποτὲ Ἀναστασίου.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Μακρῆς.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Ῥάλλης.	1
Ὁ Κύρ. Πέτρος Φοστάλης.	1
Ὁ Κύρ. Θεμιστοκλῆς Σαούλης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Κ Στεφανίτζης.	1
Ὁ Κύρ. Πέτρος Ῥουγγιέρης Π. Πέτρου.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Μαρκορᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Σταμάτης Λάσκαρος.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Μαυρογιάννης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Παπαγεωργίου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Μάττορας.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Μικελέτης.	1

Ὅλα σώματα 45

Ἐν Ζακύνθῳ.

	σώματα.
Ὁ Μητροπολίτης Ζακύνθου Κύριος Διονύσιος ὁ καὶ Ἔξαρχος.	1
Ὁ Κύριος Εὐστάθιος Θερμιώς Ἀρχιδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Ἱππεὺς Ἰούλιος Δομενιγίνης.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Κ. Ῥώμας.	1
Ὁ Κύρ. Φραγκῖσκος Ἀντωνίου Στρούτζος.	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Φιλητᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Γρυπάρης τοῦ Πέτρου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Παπαδόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Λεονταρίτης τοῦ ποτὲ Θεοδώρου.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Ν. Ῥαφτόνης.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Γιοῦτκος τοῦ Νικολάου.	1

Ὅλα σώματα 11

Ἐν Λιβόρνῳ.

Ὁ Κύριος Θεόδωρος Τουσήτζας. . . . . σῶμα 1

Ἐν Βενετίᾳ.

σώματα

Ὁ Πανιερώτατος πρώην Δαλματίας Κύριος Βενεδίκτος Καρύδης. . 1
Ὁ Κύριος Γεώργιος Διαμαντίδης. 1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Μηλανόπουλος Γλυκύ. . . . 1
Ὁ Κύρ. Ἄγγελος Φορέστης. 1
Ὁ Εὐγενὴς Κύρ. Ἰωάννης Βάπτ Σάβα Ἐνίου. . . . 1

Ὅλα σώματα 5

Ἐν Τεργέστῃ.

σώματα

Ὁ Κύριος Δημήτριος Καγκάδης Τήνιος. 1
Ὁ αὐτὸς διὰ τὴν ἐν Τήνῳ Ἑλληνικὴν Σχολήν. . . . 2
Ὁ Κύριος Κυριακὸς Βαρλάκας Μετσοβίτης. 1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαλούσης Σμυρναῖος. . . . 1
Ὁ Κύρ. Ἰάκωβος Τότσς 1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Μιχαὴλ Ἀντωνόπουλος. 2
Ὁ Κύρ. Στηλιανὸς Γοινάκας. 1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Π. Καρτζιώτης. 2
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Μαρέτας. 1
Ἡ Ἑλληνικὴ Σχολὴ Τεργέστης. 1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἀ. Βοῦρος. 1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Δημητρίου. 1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἰωάννου Κωστῆ Ζαγοραῖος. . . . 1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Χατζῆ Ἠλίου Σμυρναῖος. . . . 1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Μ. Ἀντωνόπουλος. 1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ἀ. Μαρμαρᾶς ἐκ Νάξου. . . . 2
Ὁ Κύρ. Ἀποστόλης Καλογεώργης. 1
Ὁ Κύρ. Ἰωσὴφ Μαίσιου. 2
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Νικολάου Τρικκαλινός. . . . 1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Γ. Τζέρτζης. 1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἀγγελικάρος ἀπὸ Ψαρά. . . . 1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μολοχόπουλος Σμυρναῖος. . . . 1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Κυσταθίου Ἰωαννίτης. . . . 1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Χαϊκάλης. 1
Ὁ Κύρ. Χαράλαμπος Π. Μητρόπουλος. 1

Ὅλα σώματα 30

Ἐν Βιέννῃ.

σώματα

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Γρηγόριος Καλαγιάννης Λέσβιος. . . 1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύρ. Καλλίνικος Σταματέδης Θάσιος. . . 1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ῥωσσικῆς Καπέλης Κύριος Γαβριὴλ Μεγλίστης. 1
Ὁ Κύριος Δωρόθεος Στεφανάκης Κρής. 1
Ὁ Κύρ. Ἀζαρίας Ἱερομόναχος Δοσίδης Προδομίτης ἐκ Σερβῶν. . 1
Ὁ Ἱεροδιάκονος ψάλτης Κύριος Ἄνθιμος Νικολαΐδης Γανοχωρίτης. . 1
Ἡ ἐν Βιέννῃ Αὐτοκρατορικὴ Βιβλιοθήκη. 1
Ὁ Εὐγενέστατος Βαρῶνος Κύριος Γεώργιος Σίνας Γενικὸς Πρόξενος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. 1
Ὁ Εὐγενέστατος Βαρῶνος Κύριος Κωνσταντῖνος Βέλιος. . . 1
Ὁ Εὐγενὴς Ἱππεὺς Κύριος Ἰωάννης Ῥοῦσσος. . . . 1
Ὁ Εὐγενὴς Κύριος Βροῦτος ἀπὸ Τζατήρι. . . . 1
Ὁ Λογιώτατος Κύριος Πέτρος Ν. Δέρβαρης. . . . 1
Ὁ Κύριος Σηκέβιος Πόππ. 1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Δ. Δουδούμης. 1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Χρυσοχόος 1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ποστολάκας. 1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ῥεφερενδάρης ἐκ Ῥαψάνης τοῦ Ὀλύμπου. . . 3
Ὁ Κύρ. Μηχὲς Βλαστὸς Χῖος. 1
Ὁ Κύρ. Ζωρζῆς Σκαραμαγκὰς Χῖος. 1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Κωνσταντίνου Κοϊμτζῆ ἐκ Κοζάνης. . . 2
Ὁ ἴδιος δωρεὰν εἰς τὴν ἐν Κοζάνῃ Ἑλληνικὴν Σχολήν. . . 1
Οἱ Κύριοι Αὐτάδελφοι Μ. Δούμπα δῶρον εἰς τὴν ἐν Κρουστόβῃ Ἑλληνικὴν Σχολήν. 1
Ὁ Κύριος Γεώργιος Γκιλάνης Καισαροβασιλικὸς Διερμηνεύς. . 1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Τίρκας. 1

μεταφέρονται σώμα 27

μεταφορὰ σώματα 27

Ὁ Κύριος Ἰάκωβος Διαμαντίδης. 1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Θεοχάρης. 1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Μεντζοράνης. 1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Καζάσης. 1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαννιτζούλης. . . . 1
Ὁ Κύρ. Μαργαρίτης Γ. Σαμπάλης. 1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Θεοδώρου ἐκ Νιάουστης. . . 1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Θεοδώρου ἐκ Νιάουστης. . . 1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Τιμολέων ἐκ Μελενίκου. . . . 1
Ὁ Κύρ. Μαργαρίτης Δ Παμφίλης ἐκ Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας. . 1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Κούρτης. 1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Βιζιρούλης δῶρον εἰς τὴν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Τυρνάβου Ἑλληνικὴν Σχολήν. 1
Ὁ Κύρ. Ν Ἰωάννου Λάσκυ δῶρον εἰς τὴν ἐν Κλεισούρᾳ Ἑλ. σχολήν. 1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Μποτλὴς ἐκ Καστορίας. . . . 1
Ὁ Κύρ. Θεοχάρης Παύλου Θεοχάρης ἐκ Καστορίας. . . 1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Πολατίδης Ἰατρός. . . . 1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ποτλὴς Νομικός. 1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ῥιζάρης. 4
Ὁ Κύρ. Θεοδόσιος Παπᾶ Δημητρίου ἐξ Ἀγράφων. . . 1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Χαρίσης. 1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Νούνα Ἀμπελακιώτης. . . . 1
Ὁ Κύρ. Ναοὺμ Σεβερίδης. 1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Νικολάου Μπίκα ἐκ Κλεισούρας. . . 1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Δ. Σπείρου. 1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Στέφου Ζιώκου. 1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γεωργίου Μπίστας. . . . 1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Δημήτριος Ἰωάννου Ῥεφερενδάρης. . . 1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Θεόδωρος Κ. Κονταξῆς. . . . 1
Οἱ Φιλόμουσοι Κύρ. Αὐτάδελφοι Μιχαὴλ καὶ Νικόλαος Στέριου Δούμπα. 1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Ἀχιλλεὺς Δ. Ποστολάκας. . . . 1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Εὐγένιος Δούζης. 1
Ἡ ἐν Βιέννῃ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1
Ἡ ἐν Ὀχρίδᾳ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1

Ὅλα σώματα 62

Ἐν Πέστῃ.

σώματα

Ὁ Κύριος Ἀργυρὸς Βρανές. 2
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Βρανές. 1
Ὁ Σοφολογιώτατος Κύριος Ἀλέξανδρος Δρουμούσης ἐκ Τουρνάβου τῆς Θεσσαλίας. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Μονάχῳ.

σώματα

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβῖκος ὁ Α΄. διὰ τὴν Βασιλικὴν Βιβλιοθήκην. 1
Ὁ Φιλέλλην Προφέσωρ Κύριος Τηόος Θερσίου. . . . 1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Καλλίνικος Καμπάνης. . . . 1
Ὁ Κύριος Δημήτριος Παρισιάδης. 1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Χαραμής. 1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἀ. Χαντζιαρής. 1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Λ. Τζαμαδὸς Ὑδραῖος. . . . 1

Ὅλα σώματα 7

Ἐν Λειψίᾳ.

σώματα

Ὁ Κύριος Γεώργιος Θεοχάρης Πρόξενος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, δῶρον εἰς τὴν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Καστορίᾳ Ἑλληνικὴν Σχολήν. 1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Βούλτζος. 1

Ὅλα σώματα 2

Ἐν Βερολίνῳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . . . σῶμα 1

Ἐν Κενιγσβέργῃ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . . . σῶμα 1

Ἐν Ζουρίχῳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα	1

Ἐν Βώννῃ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα	1

Ἐν Ἀνοβέρῳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα	1

Ἐν Παρισίοις.

	σώματα
Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Ζαχαρίας Χατζόπουλος.	1
Ὁ Κύριος Ἰωάννης Χτζ. Ν. Χαβιαρᾶς.	1
Οἱ Κύρ. Ἰωάννης καὶ Γρηγόριος Κομασιάνου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Οὐριάνος.	1
Ὅλα σώματα	5

Ἐν Λονδίνῳ.

	σώματα
Ἡ Βασιλικὴ Βιβλιοθήκη.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης διδάσκαλος Κύριος Σεραφεὶμ Ἀναστασίτης.	1
Ὁ Κύριος Κ. Ν. Θωμᾶς Κωνσταντινοπολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Ῥάλλης Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Σπαρτάλης.	1
Ὅλα σώματα	5

ΡΩΣΣΙΑ,

Ἐν Πετρουπόλει.

	σώματα
Ὁ Κύριος Τζόρτζης Γουρζὲφ Διρέκτωρ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ καταστήματος τῶν κωφῶν καὶ βουβῶν τῆς Πετρουπόλεως.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Δημητρίου Μουρούζης Πρίγγηψ.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Νικηφοράκης Σύμβουλος τῆς Αὐλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Δεστούνης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Πουγεβῖνος.	1
Ὁ Κύρ. Χαράλαμπος Οἰκονόμος Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Εὐλάμπιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κατακάζης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Πολυχρονιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Δεξάκης.	1
Ὅλα σώματα	10

Ἐν Ῥίγᾳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα	1

Ἐν Μόσχᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Διονύσιος Μοναχὸς Ἰβηρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. Κωνσταντίνου.	2
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ποτζιμάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Μπούμπος.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Μποσταντζόγλους.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Μηλιώτης.	1
Ὅλα σώματα	7

Ἐν Ὀδυσσῷ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Γεράσιμος πρώην Μητροπολίτης Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ὁ Κύρ. Σέργιος Βυζάντιος Ἀρχιμανδρίτης.	1
Οἱ Κύρ. Ἀδελφοὶ Δεσπότου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰγγλέζης.	3
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Σοῦτσος.	2
Ὁ Ἐνεργείᾳ πολιτικὸς Σύμβουλος Κύρ. Ἀλέξανδρος Θεοδώρου Νέγρης.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Βορβότης Ἕλλην Πελοποννήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Γεράσιμος Ἰγγλέσης.	1
Ὁ Κύρ. Ἠλίας Μάνεσης	1
μεταφέρονται σώματα	12

	σώματα
μεταφορὰ σώματα	12
Ὁ Κύριος Γρηγόριος Μαραζλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κουμπάρης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Παππούδοφ.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Σούτια.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Β. Μαῦρος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μαλᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαννακούδης.	1
Ὁ Κύρ. Θωμᾶς Ἰωάννου.	1
Ἡ Κυρία Αἰκατερίνα Λάσσιτς.	1
Ὁ Κύριος Κρισνὸς Παπᾶ Νικολάου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νικολάου Κωστόγης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Κοιμντζῆς.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Χειμῶνος.	1
Ὁ Κύρ. Μαργαρίτης Δημητρίου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Θεμελιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Κομπλᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Ἀ. Μῖνος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νάστου.	1
Οἱ Κύριοι Παῦλος καὶ Κωνσταντῖνος Σταμιρόφ.	1
Τὸ Ἑλληνοεμπορικὸν τῆς Ὀδυσσοῦ Σχολεῖον.	1
Ὁ Κύριος Γεώργιος Παντελῆ Πεχαλόφ.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κωνσταντινίδης Χαρίτων.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γεωργίου Σοῦτσος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Κ. Δαβίδογλους Σωζοπολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰωάννου Χατζόγλους Σκοπελίτης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Χρήστου Βόρσαλης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Παλαούζοφ.	1
Ὁ Κύρ. Εὐστάθιος Δημητρίου Μούτιεβ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Θεοδώρου Πολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Κόκκινος.	1
Ὅλα σώματα	42

Ἐν Ταϊγανίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Εὐστάθιος Σφοῦλλας.	1
Ὁ Κύρ. Ποθητὸς Μαρκάκης.	1
Ὁ Κύρ. Χτζ. Δημήτριος Ῥοῦσσος.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Ἀγγελάτος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ζακάκης.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Μαλετζόβ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Κανδόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Μαγουλᾶς.	1
Ὅλα σώματα	8

Ἐν Ἰμπραΐλᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἐμμανουὴλ Ῥώτας.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Τζαχήρης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Καρύκης Πελοποννήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Νασουμ Π. Βελεηλχάρτζης Ἀλβανός.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μποσπάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀπόστολος Βλαστόπουλος Πάργιος.	1
Ὁ Κύρ. Θεοχάρης Π. Βελεηλχάρτζης Ἀλβανός.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Χρηστίδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Χρηστίδης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Πορφυρός.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Βουκουριάδης ἐκ Μελενίκου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Τζεγνίνης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Φάραγγας.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Χριστόδουλος Δημητριάδης Λόγιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Κανθός.	1
Ὅλα σώματα	15

Ἐν Βουκορεστίῳ.

	σώματα
Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Πωγωνιανῆς Κύριος Ἰωσήφ.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύρ. Ἀμβρόσιος Κωτάκη ἐξ Ἄνδρου.	1
Ὁ Ἀρχιμ. Κύρ. Ἰωακεὶμ Μαρτζινιάνος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Κύρ. Ἀμβρόσιος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. τοῦ ἐν Φωξανίῳ ἁγίου Ἰωάννου Κύρ. Τιμόθεος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. Κύρ. Νικηφόρος Λέσβιος Συναΐτης.	1
μεταφέρονται σώματα	6

μεταφορὰ σώματα 6

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Σλεβεζίας Κύριος Γαβριὴλ Σμυρναῖος. . . 1
Ὁ Ἀρχιμ. Κυρ. Χρύσανθος. 1
Ὁ Ἀρχιμ. Κυρ. Συνέσιος Ἀποστολιάδης. . . . 1
Ὁ Πρωτοσύγγελος τῆς τοῦ Βουκορεστίου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κύριος Ῥαφαήλ. 1
Ὁ Πρωτοσύγγελος Κύριος Δανιὴλ Κεματιάνος. . . 1
Ὁ Σύγγελος Κύριος Κύριλλος Κωνσταντίνου Νικολαΐδης. . . 1
Ὁ Ἱερομόναχος Κύρ. Καλλίνικος ὁ Τζαριτζάνης. . . 1
Ὁ Ἱεροδιάκονος Κύρ. Ἰωακεὶμ Βουλκίδης ἐξ Ἀνδριανουπόλεως. . 1
Ὁ Εὐγενέστατος Ἄρχων Βαρῶνος Κύριος Χριστόφορος Σακελαρίου. 5
Ὁ Εὐγενέστατος Ἄρχων Βαρῶνος καὶ Πρόξενος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος Κύρ. Κωνσταντῖνος Σακελαρίου. . . 5
Ὁ Εὐγενέστ. Ἀρχ. Ποστέλνικος Κύρ. Ἀλέκος Γκίκας. . . 1
Ὁ Εὐγενέστ. Ἀρχ. Ποστέλνικος Κύρ. Γεώργιος Β.βέσκου. . . 1
Ὁ Εὐγενέστ. Ἀρχ. Μέγ. Κομαράσης Κύρ. Ἰωάννης Σκαρλάτου Γκίκα. 1
Ὁ Εὐγενέστ. Ἀρχ. Σερδάρης Κύρ. Ἀναστης Χατζόπουλος. . 1
Ὁ Εὐγενέστ. Κύρ. Σκαρλάτος Ῥουσέτου. . . . 1
Ὁ Εὐγενέστ. Στόλνικος Κύρ. Γεώργιος Φαλκογιάννης. . . 1
Ὁ Εὐγενέστ. Μεδελνιτζάρης Κύρ. Γεώργιος Ἰωαννίδης προφέσωρ τῆς ἐν Βουκορεστίῳ Ἑλληνικῆς σχολῆς. . . . 1
Ὁ Κύριος Ἀλέξανδρος Σχινᾶς συνήγορος τοῦ ἐν τῷ Πριγκιπάτῳ τῆς Βλαχίας ὑψηλοῦ Διβανίου. 1
Ὁ Ἐντιμότατος Κύρ. Ἰωάννης Σκορλάτος ἐξ Ὀλύμπου. . . 2
Ὁ Κύριος Γεώργιος Ἀποστόλου ἐξ Ἀγράφων. . . . 1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Μουρέντζης συνήγορος. . . . 1
Ὁ Κυρ. Ἀθανάσιος Καραζήσης Ἰατρός. . . . 1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Δημητριάδης Παχορνίκου. . . . 1
Ὁ Κυρ. Μιχαὴλ Σερόπουλος ορφὴν Καμαράσης ἐπιστ. . . 1
Ὁ Κυρ. Γεωργαντᾶς ἁρμητικὸς τοῦ Ἑλλ. Γενικοῦ Προξένου. . 1
Ὁ Ἔντιμος Κωνσταντῖνος Εὐσταθίου Πέγκοσιτζ. . . . 1
Ὁ Ἐντμ. Στουρῆς Μαυροσγίδης ἐξ Ἀνδριανουπόλεως. . . 1
Ὁ Ἐντμ. Στέφανος Ἀντανόγλου ἐξ Ἀνδριανουπόλεως. . . 1
Ὁ Ἐντμ. Στέφανος Χριστοδούλου ἐξ Ἀνδριανουπόλεως. . . 1
Ὁ Ἐντμ. Ἰωάννης Συμου Βεροση 1
Ὁ Ἐντμ. Ἀναστάσιος Δασιάδης ὁ Ῥαψάνης. . . . 1

μεταφέρονται σώματα 46

μεταφορὰ σώματα 46

Ὁ Ἔντιμος Μιχαὴλ Μιχολόπουλος. 1
Ὁ Ἐντμ. Δῆμος Ῥαΐζου ἐκ Γούρας. 1
Ὁ Ἐντμ. Νικόλαος Παναγιώτου ἐκ Συστοβίου. . . . 1
Ὁ Ἐλλογιμος Δημήτριος Βίλλιος. 1
Ὁ Ἐλλ. Μιχαὴλ Χρηστίδης. 1
Ὁ Ἐλλ. Βασίλειος Βυζάντιος. 1
Ὁ Ἐλλ. Μαργαρίτης Βερόνης. 1
Ὁ Ἐλλ. Γαβριὴλ Χῆνος ἐξ Ἰατρουπόλεως. . . . 1

Ὅλα σώματα 54

Ἐν Βρασσοβῷ.

σώματα

Ὁ Κύριος Σερδάρης Γεώργιος. 1
Ὁ Κύρ. Χτζ. Ἀθανάσιος Χτζ. Παρασκευᾶ. . . . 1

Ὅλα σώματα 2

Ἐν Βελιγραδίῳ.

σώματα

Ὁ Κύριος Δημήτριος Ῥοδᾶς Καστορεύς. . . . 1
Ὁ Κύρ. Πασιατας Σιατιστεύς. 1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Δ. Κουμανούδης Ἀνδριανουπολίτης. . . 1
Ὁ Κύρ. Ἀδαμος Δ. Νινορεύση διὰ τὸν υἱόν του Κωνσταντῖνον. . 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

σώματα

Ὁ Κύριος Καρταίτης Κεφαλλήν. 1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Πεσας. 1
Ὁ Κύρ. Κ. Ἀντωνίου Φιλιππουπολίτης. 1
Οἱ Κύριοι Ἀδελφοὶ Πασσάδαιοι. 1
Ὁ Κύρ. Μάρκος Μοσχοβάκης Κύπριος. 1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Δ. Τσιώτης. 1

Ὅλα σώματα 6

